

TABLE OF CONTENTS.

VOL. XVII. (JAN. 1909—MARCH 1910.)

No. 1, for JANUARY, 1909.

1. "Our New Year" —17th volume, or "Nine years' Growth in Grace"—Arudra Darisanam 1901-09 ..	1
2. The Greatness of Divine Grace ..	5
3. Guna Bhakti, By T. A. Gopinatha Rao, M. A. ..	6
4. Shakespeare's Hamlet and its Adaptations ..	10
5. The Congresses and Conferences of 1908 ..	15
6. Agricultural Notes.—The Sowing of Paddy ..	19
7. Chillies—Some more Varieties, By S. Muthukumarasawmy Pillay ..	20
8. "Free from Bonds"—The Autobiography of a Taluq Gumastah ..	21
9. Health of Body, By P. D. Ratnam Pillay ..	27
10. Sankara-Pryan, By M. N. Ganesa Iyer ..	28
11. The Unity of Religion & the Variety of Creeds ..	32

1909ம்-வரு. ஜனவரி-மார்ச், 1-வது சந்திரை.

1. நமது புதுவருஷம் 17-வது புத்தகாரம்பம்: 'நவமிவிருதம்' ஆரத்ராசரிசனம் (ஒன்பதாமுறை 1901—1909) ..	1
2. திருவிளையாட்டுக்கிறப்பு ..	5
3. குருபத்தி, தி. அ. கோபிநாதராய், எம். ஏ.	6
4. ஷேக்ஸ்பியர் இயற்றிய ஹம்லெட் நாடகமும், அதன் வழிதூல்களும் ..	10
5. 1908 வருத்திய காங்கிரஸ்ஸுந், கான்பரன்ஸ்களும் ..	15
6. விவசாயக்குறிப்பு: டெவ்விதைக்கல் ..	19
7. மிளகாய், (எஸ். முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளை) ..	20
8. அவிழ்த்துவிட்ட கழுதை. (ஒரு தாலுகாகுமாஸ்தாவின் சரித்திரம்). ..	21
9. தேகசௌக்கியம், (புது. இரத்தினப்பிள்ளை) ..	25
10. சங்கராப்பிரியன், (எம். என். கணேசய்யர்) ..	28
11. "எம்மதமும் சம்மதமே." ..	35

No 2. For FEBRUARY, 1909.

1. The Place of Physical Education in a Nation's Vitality ..	33
2. Lord Morley's Reform Scheme ..	37
3. His I. Majesty on Indian Reforms ..	40
4. The Institution of Marriage As It Is, (Communicated). ..	47
5. Practical Hints: Sesamum Oil-Its use and Characteristics, Coconut Oil-By Pandit T. Venkataramu Iyengar ..	47
6. Agricultural Notes: Tobacco Cultivation about Tanjore, By S. Muthukumarasawmy Pillay. ..	50
7. "Bridegroom-Hunting"—or, The Lost Ideal, By Satyananta Sankar Sarma ..	53
8. Why Are We Wanting in Influence? ..	55
9. "Free from Bonds"—(The Autobiography of a Taluq Gumastah) ..	57
10. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life ..	61
11. Sankara-Pryan ..	62
12. Current topics and Notes: The Mahanakhkam Exhibition—The Medical Congress—Experience the great Teacher. ..	62

1909-ம் வருட பிப்ரவரி மூ, 2-வது.சஞ்சிகை

1.	தேவர்ப்பயிர்ச்சியும் ஜாதிவீரியமும்	...	...	...	...	33
2.	லார்ட் மார்லி செய்யவயிருக்கும் தரைத்தனச் சீர்திருத்தங்கள்	...	...	...	...	37
3.	இந்தியா சீர்திருத்தங்களைப்பற்றி மாண்புமிகு நமது சர்க்காரத்தியவர்கள் பேசியது	...	...	...	...	40
4.	தற்கால கலியாண நிலைமை	...	...	...	...	40
5.	அனுபவம்:—என் செய்யும் அதன் குணகுணங்களும், தேங்காய் எண்ணெய்	...	...	...	...	47
6.	தஞ்சையின் சுற்றுப்பக்கங்களிலுள்ள புகையிலைச் சாகுபடி முறை	...	...	...	...	49
7.	“மாப்பிள்ளை தேடல்” அல்லது காணாமற் போன கட்டழகன்	...	...	...	...	50
8.	நமக்கேன் செல்வாக்கல்ல?	...	...	...	...	53
9.	அழிந்துவிட்ட கழுதை	...	...	...	...	55
10.	சீதா, அல்லது, இல்லறவாழ்க்கை	...	...	...	...	57
11.	சங்கராப்பிரயன்	...	...	...	...	61
12.	காலவியோகங்களும், குறிப்புகளும்	...	...	...	...	62

No. 3. For MARCH, 1909.

1.	True Men and False, Or, Saintly Men and Hypocrites	..	..	..	65
2.	The Holy City of Mattra By T. C. Venkatamana Iyer	..	..	..	68
3.	A Plea for the Study of our Mother-tongue	..	..	..	72
4.	"Free from Bonds" (The Autobiography of a Taluq Gumaatah	..	..	..	76
5.	"Bridegroom-Hunting" Or, the Lost Ideal.	..	..	..	77
6.	Practical Hints About Water	..	..	..	81
7.	Health of Body -Earth's influence on it, By P. D. Ratnam Pillay	..	..	..	83
8.	Sankarapriyan, By M. N. Ganesa Iyer	..	..	..	86
9.	The South Indian Association "Plato's Republic "	..	..	..	90
10.	Current Topics and Notes	..	..	..	92
11.	The Mysore Festival.	..	..	..	94

1909-ம் ஆண்டு-மார்ச் மீ - 3-வது-உத்திரவு.

1. நீர்ஜ்மனிதர்களும் பொய் மனிதர்களும். அல்லது, மஹாத்ம துராத்ம வித்யாசம் ...	65
2. வடமதுரை, (டி. எஸ். வெங்கடராமணயர்,) ...	65
3. நமது சாய்பானவசைய நன்றாகக் கற்கவேண்டு. ...	73
4. அலிபுத்தவிடகமுதை. (ஒரு தாலுக்கா குமாஸ்தாவின் சரித்திரம்.) ...	76
5. "மாப்பிள்ளை தேடல்" அல்லது காணாமற்போனகட்டழகன் ...	77
6. தண்ணீரைப்பற்றி. ...	81
7. தேகசெளக்க்யம்—(!) நிலம். (பு. து. இரத்தினப்பிள்ளை.) ...	83
8. சங்கராப்பிரியன், எம், எஸ், கணேசய்யர் ...	85
9. தென் இந்தியா சங்கம்: சமவட்டியில்— வியவட்டி ...	90
10. காலவியயங்களும் நுறிப்புகளுட் ...	92
1. திருமயிலை மஹோற்சவம். ...	94

No. 4. For, APRIL, 1909.

					97
1.	The Up-Building of a Nation's Happiness	..	..	..	100
2.	The Divinity of Chastity, By T. A. Gopinatha Rao, M. A.	..	..	..	105
3.	"Bridegroom-Hunting" Or, the Lost Ideal	..	..	..	110
4.	The Holy City of Muttra By T. C. Venkataramana Iyer	..	..	..	116
5.	Kannaki—A Social Drama	..	..	..	121
6.	"Free from Bonds,"—(The Autobiography of a Taluq Gumastah)	..	..	..	123
7.	The Sons and Daughters of India	..	..	..	125
8.	There is no Asset greater than a Cultivated Will	..	..	..	126
9.	The Magnetic Relation between Water and Air,	..	..	..	128
10.	End of the Alipore Bomb Case,	..	..	..	

1909-ம் (வாஸ்). ஏப்ரல் ம- 4 வது சஞ்சிகை

1.	தேசசமஷ்டியின் யோகசேஷமம	...	...	...	...	97
2.	பத்தினிக் கடவுள். (தி. அ. கோபிநாதராவ், எம். ஏ.,)	...	...	...	...	100
3.	“மாப்பிள்ளை தேடல்”, அல்லது, காணாமற் போன கட்டழகன்	...	...	...	...	105
4.	வடமதுரை, (டி. ஸி வெங்கடரமணய்யர்,)	...	...	...	...	170
5.	சண்ணி. அங்கம். 1, களம். 1, 2.	...	...	...	...	116
6.	அவிழ்த்துவிட்டகழுதை (ஒரு தாலாகாருடாஸ்தாவின் சரித்திரம்.)	...	...	...	...	121
7.	இந்தியா புத்திரர் புத்திரிகளின் சங்கம்	...	...	...	...	123
8.	மனோதைரியத்துக்கு மிஞ்சின ஆஸ்தியில்லை	...	...	...	...	125
9.	அப்புலக்கும் வாயுவுக்கும் உள்ள ஆகர்ஷண சக்தி	...	...	...	...	126
10.	அலிப்பூர் வெடிகுண்டுகேள்	...	...	...	...	128

No 5-6. For MAY & JUNE, 1909.

1. The Working of the New Spirit and the Theory of Living Crystals.	..	132
2. A Few Thoughts on the Education of Girls, A Plea for the Efficiency of Home Education	..	140
3. The Divinity of Chastity, By T. A. Gopinatha Rao, M. A.	..	146
4. Kannaki—A Social Drama, By N. C Gopalakrishnan	..	144
5. Pepper, By S. Muthu Iyer, B. A.	..	118
6. Health of Body—Air, By P. D. Ratnam	..	150
7. "Free from Bonds,"—(The Autobiography of a Taluq Gumastah)	..	154
8. Learn by Deeds, not Words	..	157
9. Sankara-Pryan, XX. By M. N. Ganesa Iyer	..	163
10. Sita. A Tale of Hindu Domestic Life, By S. R. Iyer, B A.,	..	171
11. Lord Ripon, The Father of Local Self-Government.	..	171
12. Sankara-Pryan— XXI, XXII. To our Readers and Subscribers.	..	171

1909-ம் ஆண்டு மே-ஜூன் மீ 5-6-வது. சந்திரசேகரன்.

1. பிராணசக்தியின் இயக்கமும் ஸ்படிகயந்திரத்தின் மயக்கமும்.	...	...	...	129
2. பென்சில்வி அதன் பக்குவப்பக்குவம்.	...	...	...	132
3. பத்தினிக்கடவுள், (தி. அ. கோபிகாதாவ், எம். ஏ)	...	...	...	140

4. கண்ணகி. அங்கம். 1, களம். 1, 2	144
5. மினகு; (எஸ். முத்து ஐயர், பி. ஏ.)	146
6. தேச சென்கியம்—காற்று	148
7. அவிழ்த்துவிட்டகழுதை. (ஒரு தாலுக்கா குமாஸ்தாவின் சரித்திரம்.)	150
8. “தீட்டைக்கட்டிப்பார் கலியாணத்தைச் செய்துபார்.”	154
19. சங்கரப்பிரியன். XX	157
10. சேதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை...	163
11. “அப்பன் ரிப்பன்.”	171
12. சங்கரப்பிரியன்—XXI, XXII. நமது கையொப்பநேசர்களுக்கு.	171

No. 7-8. For OCTOBER & NOVEMBER, 1909.

1. To Our Readers and Subscribers	173
2. Social Cankors	177
3. Sandhya Service, or, Salvation through the worship of God in Time	181
4. Sri Madura-Meenakshi Sobhanam	175
5. Navaratri Pujah: Nine years' Service at the Feet of Devi.	188
6. Short Story. Virat Rupa—A Tale of Righteousness, I. Mahendrapuram II. Upendran, III Mahendrajalam	189
7. Charity, By S. Mathu Iyer, B. A.,	192
8. Free from Bonds. The Autobiography of a Taluq Gumastah.	196
9. Kannaki—A Social Drama	201
10. Sankarapryan, Concluded	210
11. Extracts. On Paddy Cultivation	217
12. Necessity for Change in Agricultural Practices	226
13. Paddy growing Countries in the World	
14. Book Reviews	

1909 ம் ஆகஸ்டுப்-நவம்பர் 7-8 வது சந்திப்புகள்

1. சந்தா தாரர்களுக்கு அறிக்கை.	173
2. ஜனசமூகப் புல்லுருவிகள்	177
3. “ஸந்தியாவந்தனம்” என்னும் காலவந்தனம்	181
4. ஸ்ரீ-மதுரை மீனாட்சி சோபனம்	175
5. நவராத்திரிபூஜை ஒன்பது வருஷமாய்ச் செய்த தேவிபணிவிடை	188
6. விராட்டுபா—ஒரு கறுகதை:—1. மலேந்திரபுரம், 2. உபேந்திரன், 192, 3. மலேந்திரஜாலம்	189
7. அறஞ்செயல், (எஸ். முத்து ஐயர், பி. ஏ.)	192
8. அவிழ்த்துவிட்டகழுதை:—ஒரு தாலுக்கா குமாஸ்தாவின் சரித்திரம்	196
9. கண்ணகி	127
10. சங்கரப்பிரியன்:—முற்றிற்று.	201
11. விஷயத்திரட்டுகள்:—நொல்	210
12. கருவிப்பழக்கங்களை மாற்றல்	217
13. பூலோசத்தில் செல்வினையும் தேசங்கள்	229
14. பார்வைவிட்ட புஸ்தகங்கள்	

TABLE OF CONTENTS.

No. 9-10 For DECEMBER & JANUARY 1909-10.

1. To Our Readers and Subscribers	23
2. “Tact”—Real and Unreal	234
3. The Law of Life, or, The Evolutionary Principle at Work	236
4. The Holy Mysteries of St. Tirumoolar	241
5. Free from Bonds. The Autobiography of a Taluq Gumastah	246
6. Kannaki—A Social Drama. Act II. Scenes 1 & 2. By Nagai C. Gopalakrishnan	350, 2
7. Short Story: Virat Rupa—A Tale of Righteousness, in Six chapters (Concluded.)	
IV. Maya-puri	2
V. Santopasantan,	2
VI. Virajánandan	2
8. Twenty Sacred Songs in the Worship of the Kundalini. By Mayandi Siddha	2
9. “Dare to be in the Right”	21
10. Book Reviews and Notices	21
11. Agricultural Notes and Extracts	21

1909-10-ம் ஆண்டு டிசம்பர், ஜனவரி 9-10 வது சந்திப்புகள்.

சந்தா தாரர்களுக்கும் நேசர்களுக்கும்	23
ஸந்தியாவந்தனம் ஸாமர்த்தியம்:—பாஷம் தேஜஸும் பீஷம்மாஷஸும்	234
திருக்கூத்து தரிசனம்	236
திருமூலர் திருமந்திரம்	241
அவிழ்த்துவிட்டகழுதை:—ஒரு தாலுக்கா குமாஸ்தா சரித்திரம்	246
கண்ணகி—ஒர் ஜனசமூகநாடகம் அங்கம் II, காட்சிகள் 1, 2, (நாகை ஸீ, கோபால கிருஷ்ணன்)	250 254
கறுகதை:—“விராட்டுபா” ஸ்வதர்மத்தைவிளக்கும் ஓர்கதை, IV மாயாபுரி	260
V. சாந்தோபசாந்தன்	265
VI. விரஜானந்தன்	267
திருப்பா இரபசிது—குண்டலினியோகமுதிர்வு (மாயா ஸ்மித்தன் நான் பாரட்டு)	270
“தர்மம்சு” - வேதாக்கு	274
புஸ்தகவாவு:—பார்வைக்குறிப்புகள்	274
விவசாயக்குறிப்புகளும் விஷயத்திரட்டுகளும்	278

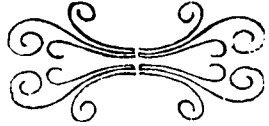
No. 11-12 For FEBRUARY AND MARCH 1910.

1. To our Readers and Subscribers	285
Freedom—True and False	284
Sankara Redivivus. The Pratishtha at Kaladi,	291
A First Lesson in Sociology. Varnashrama Dharma	298
“Freedom from Bonds” The Autobiography of a Taluq Gumastah	301
“Four Dimensioned Bodies”	309
The Cause of Righteousness, by A. S. Visvanatha Iyer, B. A., Sub-Registrar	310
Lines in Praise of Sri Krishna, the God of Truth.	317
Upanishadhartha Deepika I, the Amrita Bindu Upanishad By M. K. Narayana Aiyar, B.A. B.L.	321
“What is ‘Bindu?’”	323

TABLE OF CONTENTS.

1909-ம் ஆஸிப்ரவரி-மாச்சு மீ, 11-12-வது சஞ்சிகைகள்.

நமது கையோப்பகாரர்களுக்கும் நேசர்களுக்கும்	...	...	...	284
முத்தி அல்லது ஸ்வதந்திரம் என்றால் என்ன?	...	...	...	285
காலடியில் ஆதிசங்கரர் சராதம்பான் பிராணப்பிரதிஷ்டை	...	...	...	291
ஜனசமஷ்டி வித்தையில் ஓர் முதற்பாடம்: வர்ணாசிரமதர்மம்	...	...	...	298
அவிழ்த்து விட்ட கழுதை: ஒரு தாலுக்கா குமஸ்தா விசைரித்திரம்	...	...	...	301
“தூரியகன் வடிவு”	...	...	...	309
“தர்மம் சர”-முற்பாலதற்கால நிலைமை: ஸ்வதர்மலக்ஷணம் (எ. எஸ். விசுவநாதையர் பி. எ.	...	...	...	312
வெண்ணெய் திருடிக்கண்ணிலே நீர் கண்டதுண்டோ சொல்லுமின்!...	...	...	...	317
உபநிஷதார்த்ததீபிகை: I. அமர்தபிந்து உபநிஷத், (மு. கோ. ஈராயணஸ்வாமி ஐயர்	...	...	...	321
பிள பிளஸ்.)	...	...	...	321
பிந்துவென்றால் என்ன?	...	...	...	328

"Give me not, O God, the blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is,
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."
வாத்யம்வத,—Speak the Truth.

" hitch Your Wagon to a Star."

"To Thine Own Self be True."

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம் தத்சத்.

[God is Love: Knowledge is Power. *Aum.*

ஸத்யமே ஜெயம்—Satyameva Jayati.

புத்தகம் 17.]

1909-ஆஸிப்ரவரி மீ

[சஞ்சிகை 2.]

The Place of Physical Education in A Nation's Vitality.

"Physical training may be defined in general terms as the development by use and wont of the motor powers of the human body either for the sake of health or discipline, or for the sake of both. We see from this general definition that our work consists in developing the motor powers for the purpose of the two things mentioned, that is, health and discipline. But let me add at once, that we may not forget it during the entire lecture, the fact that the motor powers cannot be developed by themselves, but in their development the mental and psychological faculties and characteristics of the body must of necessity advance and develop with the development of the motor powers."

"We have but to look at history to easily understand that a great deal in the matter of physique, of mentality, and of religion in a nation's life is dependent perhaps more upon the question of the ideal than upon any one other factor. For into the channel of the ideal all ideals necessarily flow. Each small stream of thought and of interest converging moving toward the one central way that is the Concept in the mind of the individual or the nation.....Each system of education has developed according to its ideal standards, and the product that now is, is the result of the ideal that has been in the minds of people in days gone by."—Dr Gray on "the place of physical education in a Nation's Vitality," at the Calcutta Y. M. C. A.

தேஹப்பயிற்சியும் ஜாதிவீரியமும்.

ஒரு தேசத்தார் ஜாதிமொத்தத்தில் (அதாவது ஸமஷ்டிபாவத்தில்) வீரியங்குன்றாதவராயிருக்கவேண்டுமாயின் அவர்கள் மனப்பயிற்சிபோல், தேஹப்பயிற்சியும் செய்துவரவேண்டுமென்பதைப்பற்றி டாக்டர்க்ரே என்பவர், கல்கத்தா வாலிப கிறிஸ்தவ சங்கத்

திவ்யப்பிரசங்கம் செய்தார். ஞானத்தின் முடிவான அந்தம் விதேஹ கைவல்யமென்று சொல்வதினால், தேஹத்தைவதைத்துச் சித்திரவதை செய்வது அதற்கு சாதனமென்று பலர் மூடமாய் நினைக்கிறார்கள். பூத்கிருஷ்ண பகவான் ஞானத்தைவிட யோகத்தை மிகமேலாக மெச்சிப்பேசி, அர்ச்சனைப்பார்த்து "நீ யோகியாயிரு" என்றால், "யோகாப்பி" என்று சொல்லும் யோக சாஸ்திரம் கைப்பெ

றவாயாக” என்றபடி, போதித்திருக்கிறார். மஹாவிரத்தாகிய திருமூலதேவரும்

“உடம்பினை யிழுக்கென்றிருந்தேன்
உடம்பினுக்குள்ளே யுறுபொருள்கண்டேன்
உடம்பிலேயுத்தமன் கோயில்கொண்டானென்
உடம்பினை யானிருந்தோம்புகின்றேனே.”

என்று சொல்லியிருக்கிறார். அப்படியிருக்க, தேஹவதைசெய்வது ஆத்மஞானத்துக்கு அடுத்தசாதன மென்கிற தப்பெண்ணம் அப்பியாவரிகள் அறிபாமையினால் அனுஷ்டித்த தப்புவுழிகள் பற்றிவந்ததன்றி வேறல்ல. ஆனால் தேஹப்பயிற்சியென்றால் என்ன? மலை போல் ஊனைவளர்ப்பது ஒருக்காலும் தேஹப்பயிற்சியாகமாட்டாது. பின்னாலென்னவெனில், சித்திரித்துக்குச் சுவர்போலும், மனதுக்கு இந்திரியக்கூட்டங்களுக்கிருப்பிடமான தேஹம் உபகரணமாக விருக்கிறது. தேஹத்தைக்கொண்டன்றி மனதுக்கு உலகத்தையாய்ந்தறியவேறுவழியில்லை. ஆகையால் தேஹம் வலுத்திருந்தால்தான் மனது அதை நன்றாக உபயோகிக்கக் கூடும். ஆனால் தேஹம் வேறு மனம்வேறு என இரண்டும் இரண்டோவென்றால், அதுவுமில்லை.

“உடலோடுயிர்வந்தோன் றுவதியல்பே.”

என்றபடி, உடலுக்கும் உயிருக்குமுள்ள சம்பந்தம், புருஷன் பிரகிருதிக்குள்ள தொத்தஅத்தைவத சம்பந்தமாம். பாரிஸ்நகரில் ஒரு ஈஸ்திர விற்பன்னர் மனிதனுடைய மூளை விர்த்தியை யளந்து பார்த்து, இந்தப்பிரகாரம் மனிதன் மூளை அதிகரித்துக்கொண்டுவர அதற்குத்தக்கபடிதலையும்பெருத்துவந்தால், மனிதனுக்கு நாசகாலம் கிட்டிவிடுமென்று சொன்னார். ஏனென்றால், சிசுவின் தலை இன்னும் பெரிதாக வளர்ந்ததானால், கர்ப்பத்திலிருக்கும் சிசு வெளியில் வருவது அசாத்தியமாய் விடுமென்றார். எப்படியெனில், ஸ்திரீக

ளுடைய எலும்புக்கூடு எவ்வளவு தூரம் சிசுவின் தலைநுழைந்து வெளியில் வர இடங்கொடுப்பது சாத்தியமோ, அவ்வளவுக்கு நாசகமனிதனுடைய தலை சிசுவாயிருக்கையிலேயே இப்பொழுது வளர்ந்து விட்டது. இன்னம் பெரிதாகால், வாழை தானின்றி தலையால் மாணமடைவதுபோலும், நண்டு தானின்றி குஞ்சால் மாணமடைவதுபோலும், மனிதன் “ஒருதாய்க்கொருபின்னே” பென்கிறவகுப்பில் சேர்ந்தவனாய்விடுவான் என்பது அவருடைய சித்தார்த்தம். மனிதன் மூளை இவ்வளவில் விர்த்தியானதுபோல், இதேபிரகாரம் ஸ்தூலத்தில் விர்த்தியாய்க் கொண்டுவந்தால் அவருடைய சித்தார்த்தம் உண்மைதான். மனிதனுடைய கண்ணித்துப்போகும் தான். ஆனால் உண்மையை உள்ளபடி பார்க்கில் அவர் பவிரிமுக ஆராய்ச்சியால் ஆய்ந்துநிதானித்தபடி வாஸ்தவத்தில் மனிதனுடைய விர்த்தி நேர்செங்குத்தாகவாவது, நேர்விஸ்தாரமாகவாவது வளருவதாகவில்லை. பரிணாமவிதிப்படி பிராகிருதநர்மமெல்லாம் கொடிமரத்தைக்கொடிசுற்றுவதுபோலும் சுற்றிச்சுழன்று மேலேறுவதாயிருப்பதால், ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரண சரீரங்களின் அமைப்பழகு பின்னப்படுவதில்லை. பிரவிருத்திமார்க்கமே சுற்றிச் சுழன்றெழுவதாயிருக்கிறது. தண்ணீர்ச்சுழியெய்ப்படிக்கீழ்நோக்கிச் சுழன்று செல்லுகிறதோ அப்படியே மேல்நோக்கியெழும் சுழியும் இருக்கிறது. முகக்கண்ணுக்குத் தெரியாவிட்டாலும் அகக்கண்படைத்தவர்களுக்கு அது ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கும். ஆகையால் தேஹப்பயிற்சியவசியமென்றால், தேஹதர்மத்தையொட்டி தேஹத்தைப் பயிற்சிய செய்ய வேண்டியது அவசியம் என்று அர்த்தங்கொள்ளும்.

தேஹதர்மம் என்றால் என்ன? மாம் வைத்தால் அது அதன் ‘தர்மத்தை’—இயற்கை விதியை—யொட்டிவளர்ந்து வருவத்தே பூத

துக்காய்த்துப் பிஞ்சுவிட்டு முதிர்ந்து பழமானபிறகு அம்மரத்தின் விரியமுழுவதும் அப்பழத்தின் வித்துவெட்டுங்கி, பரிபக்குவமுதிர்ந்த காலத்தில் பழுத்தபழமும் கொம்பினின்று நழுவி விழுவதுபோல, தேஹத்தின் தர்மமும் அறப்பயிற்சியைச் சேர்த்திரமாகவிருக்கிறது. புருஷார்த்தம் நான்கும் அனுபவிக்க தேஹம் இன்றியமையாததாயிருக்கிறது. மாம் பழத்தை யீன்று, பழத்துள் ஒடுங்கித் தானே விழுந்துபோவதுபோல, அதன் தர்மவிதியையனுசரித்துப் பயிற்சியப்பட்ட தேஹமும், திடகாத்திரமாய் வளர்ந்து பூத்துக்காய்த்துப் பிஞ்சுவிட்டு, முதிர்ந்து பழுத்து அதற்கு மூலமாயிருந்த மனத்துக்குள் (வித்தினுள்மரம்போல்) ஒடுங்கி மனத்தை தேஹத்தினின்றும் வேறுகப்பிரிக்கும் சக்திவாய்ந்ததாம். புனியும்ஒடும் ஒன்றாயிருந்து, முதிர்ந்துபழுத்தபொழுது இரண்டும் ஒன்றுபட்டு விளங்க, மற்றப்படி புனியோடும் பழமும் எப்படியேறுபட்டுப்பிரிந்து நிற்குந்தன்மை வாய்ந்ததாயிருக்கிறதோ, அதுபோல அறப்பயிற்சியுத்து முதிர்ந்ததேஹமும் புனி-யோடுபோல வேறுகப்பிரிந்து, காரண தேஹத்தில் மட்டும் மனத்தோடொன்றுபட்டு நிற்குந்தன்மையதாய் விளங்கும்.

“சதவந் தீவினைவிட் டிட்டல்பொரு ளெஞ்
[ஞானமும்
காதலிரு வர்க்குங் கருத்தொருமித்-தாதரவு
பட்டதே யின்பம்; பரணைநினைத் திம்மூன்றும்
விட்டதே பேரின்பவீடு.”

என்று ஔவையார் புருஷார்த்தம்நான்கின் இயல்பைச் சொல்லியிருப்பதில், தன்னைக் கொடுத்தலே தருமம்; பரசேவையாலன்றி அறம்விருத்திவாய்ப்பதில்லை; இந்தப்பரசேவையாலேயே ஸ்வஜீவனமும் நடக்குமாதலால், தீவினைவிட்டிட்டல் பொருள்” என்றார். கருதலந்தாலன்றி உருக்கலப்பதில்லை. இது பிரா

கிருத தர்மம். இமைப்பொழுதேனும் கருதலந்த விடத்துண்டாகும் ஒற்றுமையே ஐக்கியாவத்தால் அந்தசூக்ஷணமாதிரம் நிலைக்கோர் இன்பத்தைக்கொடுக்கும். இது அற இன்பம். கருக்கலப்பதற்குக்காரணமாகாதே யாதலால், “காதலிருவர்க்கும்”—அன்புநிறைந்த இருவர்க்கும் உள்ளமொன்றினதுபோல நிர்த்தகாலம் (எஞ்ஞான்றும்) “கருத்து ஒடுமித்து,” அந்த ஒருமித்த கருத்தின் காரணமாக ஒருவர்க்கொருவர் இன்றியமையாதபடி “ஆகரவுபட்டு”கின்றால், அதுவே “இன்பம்” உலகத்தில் அனுபவிக்கக்கூடிய இன்ப நுகர்ச்சியாம்.

இம்மூன்று வழிகளிலும் முதிர்ந்துபழுத்த இல்லறக்கிழவன் கொம்பில்பழுத்த பழங்கனிபோல், இம்மூன்றும் ஆத்மாநந்தத்தைக் கொடுக்கப்போதாதவை யென்று உள்ளத்துணர்வால் அனுபவமுதிர்ச்சியிலுணர்ந்து, ஆத்மாநந்தத்தைக் கொடுக்கத்தக்கவன் பகவான் ஒருவனையென்று திடஞானம் உதிக்க, அந்த நிச்சயபுத்திகாரணமாயுதித்த விரக்தி வைராக்கியத்தில் “பரணைநினைந்து” பாமரரையிகழாது, பாங்கருணை மிகுதியால் அவர்கள் அறியாமைக்கிரங்கி, “அறம், பொருள், இன்பம்” எனும் மூன்றுபுருஷார்த்தங்களையும் பூரணமாயனுபவிக்கவேண்டி, “வேண்வேதைப் பெற வேட்கையைத்துற” என்னும் ஆபத்வாக்கியத்தை யனுசரித்து, நிறைபொருளை யனுபவிப்பான் குறைபொருளை விட்டொழிக்குந் தன்மைபோல், “இம்மூன்றும் விட்டு” பூரணப்பொருளை யிடையறாது யனுபவித்தலாம் பேரின்பத்தை நுகர்வதே “வீடு” என்று சொல்லும் பந்தசிவர்த்தியாம் மோட்சமும். அப்பொழுது மனிதன் தன்னகத்திருந்த தெய்வத்தை அஹமும்புறமும்நிறையக்கண்டு, அஹம்புறமற்றனுபவித்து, எல்லாவற்றிலும் அந்தர்யாமியாயிருந்து “ஸ்வம்விஷ்ணுமயம் ஜகத்” என்றபடி, இந்த ஜகத்தையெல்லாம் விஷ்ணுமயமாக வறிந்து தானும் அந்த விஷ்

விளங்குகிறான். இதுதான் பிர
வர்க்கம் என்று சொல்லுவது. இதையு
தில் “The Path of Progress”
சொல்லலாம். சணப்பன் வீட்டுக்
ரணை விலங்கிட்டுக்கொண்ட கதை
ந்திரியங்களைத் தத்தம் வழியில்
டுத் “தன்னைக் குடிக்கெடுக்கும் நெ
குற்றேவல் செய்யில்” அது பிரவி
ர்க்கத்தில் நடப்பதாக மாட்டாது.
எதற்கொப்பாமெனில், “பிடிபடு
கிறது,”—பெண்பாணையின் மோக
குழியில்தள்ளப்பட்ட ஆண்யானை
ம்.

ப் பிரவிருத்திமார்க்கத்துக்கின்றிய
ாதனம், இல்லறம் என்று சொல்லும்
ாச்ரமம். கிரஹஸ்தாச்ரமம், பிரம்
ன் மேற்படியேயன்றி, அதிலிருந்
ி விழுந்தார்க்கானதோர் புகலிட
யாசியோகத்தில் தவறுதல் நேரிட்
யச்சித்தமில்லையாதலால், பிரம்ம
ருந்தபடி ஸந்யாசத்திற்கு (ஆசை
) தாண்டிப்போக இயலாதவர்க
மக்கிரமமாக உலகானுபவம் முதி
இல்லறம், இரண்டிற்கும்மத்தியில்,
ஆச்ரமத்தாருக்கும் ஆதாரமாக
யயிற்று.

ல்லறதர்மம் இப்பொழுது, மேற்
ரகரிகமோகத்தினுண்டானதோர்
டில் தலைதமொறி நிற்கிறது. ஆத்
ரமாக ஏற்பட்ட விவாகஸூகியம்,
ருகப்பிராயமானதோர் காமாது
வறிவிட்டது. ஐயோ! விவாஹம்
காரமாயிற்றே! “ஆயிரங்காலத்
என்று அழியாப்பேர்பெற்ற தாயி
ங்கத்தில் மாடுபிடி ஸமாசாரமாகப்
னே! பென்றால், “இவன் பைத்தி
எங்கேயோ தப்பிக்கொண்டு தெ
வ விட்டான்” என்கிறார்கள். சிலர்,
டித்துப் பைத்தியக்காரர் ஆஸ்பத்

திரியில் கொண்டுபோய் அடைத்து விடவேணு
மென்றும் சொல்லுகிறார்கள். விளையும்பயிர்
முனையிலேதெரியும். முளைக்கும் முனையும்
வித்திலேதெரியும். வித்தின்றிதிறமும் மரத்தி
லே விளங்கும். கேவலம் காமவிகாரமானமரத்
திலேகாமத்து, காமத்தி தாங்காமல் வெது
ம்பிவிழுந்த வெம்பற்கணியின் வித்து எப்படி.
முளைத்து நல்லபலனை என்னும்! அதுமுளைத்
தாலும் தழைமட்டுமிருந்து, “இலையுதிரப்
பூவுதிரப் பிஞ்சுதிரக் காயுதி” என்ற ஆப்த
வாய்ப்படி காயாகவே யுதிந்தழுகி நாசமா
கும்ன்றி கொம்பில்பழுத்துவிழும் தன்மைய
தாகாது. அப்படியிருக்க, “ஆயிரங்காலத்துப்
பயிர்” எங்கேவிளகிறது? ஆகாசத்தாமரைபோ
ல், அது வெறும் மனோராஜ்ய மாந்திரமாகத்
தான்முடியும். உத்தமபாவங்களமைந்த உயர்
லக்ஷியங்களெல்லாம் (High Ideals) மன மொ
ழிமெய்களால் திரிகரணசத்தியாக அனுஷ்டிக்
கப்படாக்குற்றத்தினால்கட்டுக்குலைந்து விரியம்
கிதைந்து “வருணசுரம தர்மம்” என்று
சொல்லும் உயர்ப்பாவ எண்ணங்கள் பயிர் செ
ய்யப்படுவதற்குப்போந்த கேதந்திரங்களா
யுள்ள உயர்குணமாந்தர்களை (Men of High
Character) உண்டுபண்ணுது, புல்லியர், பொ
ய்யர், புலாலுண்பார், கள்வர், கயவர்போன்ற
காமிகளையுண்டுபண்ணுவதாயிருக்கிறது. டாக்
டர்க்ரே பென்பவர், ஒரு தேசத்தார் ஜாதி
மொத்தத்தில் விரியம் வாய்ந்தவராய் விருத்
திக்குவருவது அவர்களுடைய உத்தமபாவங்
களாலமைந்த உயர்லக்ஷியம் என்னவோ
அதைப் பொறுத்தது என்பது சரித்திரரா
ய்ச்சியால் விளங்குமென்று சொல்லி, அதை
கிரேக்கர் முதலியவர்களுடைய சரித்தி
ரங்களிலிருந்தெடுத்த உதாரணங்களைக்கொ
ண்டு வற்புறுத்திக் காட்டுகிறார். நம்மவர்கள்,
தேஹப்பயிர்ச்சி செய்யாமையால், சீர்கெட்
டுப்போனாகவென்பது பிரத்தியுகூதம். ஆ
னால் இது நமது ஜாதியின் விரியக்குறைவால்
இல்லை. கால தேச வந்தமானங்களால் விளை

ந்ததோர் தர்மநஷ்டத்தால் நேர்ந்ததோர்
இடையூறும். இந்த இடையூற்றை நாம் நீக்கிக்
கொண்டாலன்றி நாம் ஜாதியிரியம் பெற்றவ
ராகமாட்டோமென்று சொல்கிறார். இது மிக
வும் உண்மையாதலால், நம்மவர் “ஆயிரங்கா
லத்துப் பயிராய்” ஆத்மவிவாக லக்ஷியத்தை
யிகழ்ந்து, குடி, வெருளி, கோபம் முதலிய
மஹாபாதகங்களுக்கிருப்பிடமாகிய காமவிகா
ரசம்பாத்தத்தை “விவாஹம்” என்கிற பேருக்கு
இழுக்காக அனுஷ்டித்து அதோகதியாகப்
போவதைக் காலத்தேயறிந்து சிந்தித்து
நிறுத்தவேண்டுமென்று அவரோடு நாமும்
சேர்ந்து வற்புறுத்திக் கூறுகிறோம். “மனம்
போலிருக்கும் மாங்கல்யம்” என்பதை நம்ம
வர் மறக்கலாகாது. லக்ஷியம் போனவழியில்
எல்லாம் இந்திரியங்களுந் பின்பற்றிச்செல்
லும் என்பதின் உண்மையை, இந்தப்பழமொ
ழி நன்றாக அடித்துரைக்கிறது. உணர்வுகெட்
ட நம்மவர் உணர்ச்சியுற்றெழுமாறு டாக்டர்
க்ரேயவர்கள் செய்த திவ்யப்பிரசங்கத்துக்காக
நாம் அவருக்கு வந்தனம் செலுத்துகிறோம்.

“பருவத்தே பயிர்சேய்” என்றழகுதரையை
யனுசரித்து, நம்மவர்கள் ஜாதி விரியங்குறை
யாதபடி தேஹப்பயிர்ச்சி செய்வதை, தே
ஹோற்பத்தி மூலமான விவாஹம் தொட்டே
பயிர் செய்யவேண்டும். விவாஹத்தை “ஆயி
ரங்காலத்துப் பயிர்” என்று அறிந்து
அற்பத் தனத்தையும் அற்ப சிந்தனை
யையும் விட்டு, விவாஹ ஸம்ஸ்காரம்
ஏற்பட்டது காமாதுரகாரியார்த்தமாகவின்றி
ஜாதி விரியம் குறையாது பிதுர்க்கடன், ரிஷி
கடன், தேவகடன் என மூன்று கடன்களை
யும் (Life's three-fold indebtedness) (ருண
ங்கள் என்பார் இவற்றை) தீர்த்துக்கிருதார்த்த
னாக வேண்டுமென்கிற உயரெண்ணங்கொண்
டு ஏற்பட்டதோர் உத்தமஸம்ஸ்காரமாக உள்
ளத்துணர்வெழு மதித்து மனைமாகுறியின் மா
ண்புக்குக் குறைவுவராதபடி நடந்துகொள்
வார்களென்று திருவருளைச் சிந்தித்து நிற்
கின்றோம்.

LORD MORLEY'S REFORM SCHEME.

லார்ட் மார்லி செய்யவிருக்கும்

துரைத்தனச் சீர்திருத்தங்கள்.

இந்தியா மந்திரியாகிய லார்ட் மார்லி அவர்
கள் இந்தியா துரைத்தன விஷயமாப்ச்சில
முக்கியமான சீர்திருத்தங்கள் செய்ய உத்தே
சித்து அவருடைய ஏற்பாட்டை வெளியிட்
டிருக்கிறார். சென்ற டிசம்பர் 18 17-உயன்று
லார்ட்ஸ் சபையில் அதைப்பற்றிய பிரேரே
பனைகளை வெளியிட்டுப்பேசினார். இந்தியா
கவர்ன்மென்டாரும் அவரும் இரண்டு வருஷ
காலமாகக்கலந்து யோஜனை செய்ததில் இ
ராஜப்பிரதிநிதியாகிய லார்ட் மின்டோ அவர்
களும் இந்தியாமந்திரியாகிய லார்ட் மார்லியும்
தேனும் பாலும்போல் மனங்கலந்து இச்சீர்
திருத்தங்களைச் செய்யக்கருதியிருக்கிறார்கள்.
அவைகளாவன:—

இதுவரையில் இராஜப்பிரதிநிதியவர்களு
டைய மந்திராலோசனைசபைக்கு (Executive
Council) இந்தியர்களை நியமித்ததில்லை.
ஆனால் விக்டோரியா மஹாராணியவர்கள்
1858-ஆத்தில் செய்த விளம்பரப்படி இந்தி
யர்கள் அவ்வேலைக்கு லாயக்கானவர்களாயிரு
ந்தால் அவர்களை நியமிப்பதற்குத் தடை
யொன்றுமில்லை. பார்லிமெந்து சட்டம் இத
ற்கு இடங்கொடுத்தாலும் இந்தியர்கள் காரி
யத்தில் இராஜப்பிரதிநிதியினுடைய மந்திரா
லோசனை சபைக்கு நியமிக்கப்படாமலேயிரு
ந்துவிட்டார்கள். இப்பொழுது அக்குறை
பை நீக்கவும் அவ்வுயர்ந்த வேலைக்கு இந்தி
யர்களும் நியமிக்கப்பட உரியவர்களேஜென்
பதை நிதர்சனமாகக்காட்டவும், அடுத்து
நேரிடும்காலிஸ்தானத்துக்கு (vacant place)
ஒரு இந்தியரை மந்திரியாக நியமிக்கும்
படி, மாகுலிமை தங்கிய சக்ரவர்த்திய
வர்களுக்குச் சிபார்சு செய்யத் தீர்மானித்
திருப்பதாகச் சொன்னார். இது மிகவும்
ஒரு முக்கியமான சீர்திருத்தம்.

IS I MAJESTY ON INDIAN REFORMS.

ந்தியா சீர்திருத்தங்களைப்பற்றி

சிமைதங்கிய நமது சக்ரவர்த்தி

பவர்கள் பேசியது.

reception of the measures designed by my Government improving the Indian administration has given satisfaction. A Bill will be at once laid before the Council with the matters to which sanction is required. It is my strong desire that the steps to be taken to give effect to the policy announced in my message to the princes and people of India may fully protect the interests and advance the welfare of the various classes and communities of my Indian Empire."—His Majesty's speech from the Throne.

த. 16. பார்லிமெந்து சபை மறு
கூடிற்று. அந்தமஹாசபை முதல்
கூடும்பொழுது, அரசர் அச்சபை மெ
ள நோக்கி அவர்கள் கவனிக்க வேண்
க்கிய விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசுவது
ம். அப்படியே இப்பொழுதும் பேசி
இந்தியாவில் செய்யப் பிரேரேபித்
தும் துரைத்தன சீர்திருத்தங்களைப்
பின்வருமாறு பிரஸ்தாபித்துப் பேசி
இந்தியதுரைத்தன முறையைச் சீர்தி
தற்காக நமது கவர்ன்மெண்டால்
செய்யப்பட்ட ஏற்பாடுகள் எல்லாருக்
ங்கீதாரமா யிருப்பதைப்பற்றி மிகவும்
பயடைந்திருக்கிறேன். அச்சீர்திருத்
ல் பார்லிமெந்து சபையாருடைய அ
வேண்டிய பாகங்களை ஒரு பரிசோதா
கயார்செய்து உடனே தங்களுடைய
னைக்குக் கொண்டுவரப்படும். சென்ற
மாசத்தில் இந்தியா ஜனங்களுக்கும்
ர்களுக்கும் நாம் அனுப்பிய சந்தொஷ
பத்திரிகையில் குறித்த சீர்திருத்த ஏற்
பா அமுலுக்குக் கொண்டு வருவதற்கான

ஏற்பாடுகளை உடனே செய்யவேண்டு மென்
பது என்னுடைய அத்தியந்த விருப்பமாயிருக்
கிறது. அச்சீர்திருத்தங்கள் நம்முடைய இந்
தியா இராஜ்யத்திலுள்ள எல்லா ஜாதியார்கள்
வகுப்பார்களுடைய நன்மையையும் நாடி அவ
ர்கள் கேஷமத்தையும் பகஷபாதகமின்றி முன்
னுக்குக் கொண்டுவருவதா யிருக்க வேண்டு
மென்பது என்னுடைய கோரிக்கை.

THE INSTITUTION OF MARRIAGE

AS IT IS.

தற்கால கலியாண நிலைமை.

(Communicated.)

“தை பிறந்தால் தானே கலியாணமாகி
றது” என்பது பழமொழி. பெற்றோர் பிரம்
மபிரயத்தனம் செய்தும் சுலபமாய் முடி
யாத கலியாணம் மேற்சொன்ன பழமொழி
யுண்டானகாலத்துக்கு ஏற்றதேயன்றி யிக்
காலத்துக்குப் பையாகமாக வெறுமொழியே.
பெண்குழந்தைகளைப் பெற்றோர்க்கு மனசுள்
சலத்தையும், பிள்ளையைப் பெற்றோர்க்கு
குதூகலத்தையும் விளைக்கிறது தைமாதம்.
நிரகூடாருகியாய், குருபியாயிருப்பானொரு
பையனுக்கும் பெண் கொடுக்கிறே னென்று
ஒருதகப்பன் விசாரிக்கத் தலைப்படுகிறான்.
தன் மகனுக்கு ஒருநாளும் கலியாணமாகா
தென்று நினைத்திருந்த இப்பையனைப்பெற்ற
புண்ணியவான், சமயம்வாய்த்ததென்று தன
க்குத் தெரிந்த மிடுக்குகளைச் செய்ய வாரம்
பிக்கின்றான். “எதையா, என்குழந்தை சிறு
பையல், இப்பொழுதுதான் பதினாறுவயதாகி
றது, இந்தவருஷம் நாலாவதிலிருந்து ஐந்தா
வது பாரத்துக்கு பிரமோஷன் ஆயிருக்கிறது;
சிறுபிராயத்திலேயே கலியாணம் பண்ணி
பையன் தலையில் சமையை பேற்றிவைப்பதில்

எனக்கு இஷ்டமில்லை; ஏதாகிலும் பி. ஏ,
பி. எல், பரிசுஷயாவது தேறிலுல் நல்லது
என்று யோசிக்கிறேன். இது எல்லாம் கிடக்
கட்டுமென்றாலும், இருக்கிற கடனைத் தீர்த்
தன்றோ கலியாணம் பண்ண யோசிக்கவேண்
டும் நான். மேலைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளு
வோம்”.—என்று நிச்சிந்தையாய் சொல்லுகி
றான். இதில் எவ்வளவு நிச்சம் எவ்வளவு பொய்
என்பது சாதாரணமாய் லோகநுடியை அது
பலித்தவர்கட்கு நன்கு விளங்கும். பையன்
களுக்கு கலியாணகாலங்களிலும் உத்தியோக
காலங்களிலும் வயது பின்னேசெல்ல வாரம்
பிக்கிறது. அதாவது, 20 வயதுக்காரன் கலி
யாணகாலத்தில் 16 வயதின்வனுவிடுகிறான்.
இதேமாதிரியாக 25-30 வயதுக்காரன் உத்தி
யோகமாகும் தருவாயில் 22, 23 பிராயத்தா
னான சிறுவனுவிடுகிறான். மேற்சொன்னபிள்
ளையின் பிதா, கலியாணமாகாதேயென்று ஏங்
கியிருந்தகாலத்தில், தன் பிள்ளைக்கும் பெண்
கொடுக்க வந்தார்களே, எப்படியாவது, ஆயி
ரம்பொய் சொல்லியாவது கலியாணத்தை
முடித்து விடலாமென்று யோசித்து விட்
டார்.

‘பையனுக்கு 20 வயது ஆய்விட்டதே
என்று யோசித்து பெண்ணைக்கொடுக்க கூசு
வார்களோ? ஏன், 16 வயதாயிற்று என்
று சொன்னால்தான் என்ன, அவர்கள்
கண்டார்களா, அதுதான் நல்லது.’ என்று
அவர் மனதில் எண்ணங்கள் ஜனித்தன.

இந்தக்காலத்தில் பிள்ளைகள் மெட்ரிகுலே
ஷன் கிளாஸ்வரையில் சரசரவென்று ஏறி
வந்துவிடுவது சுலபம். 1880—1885 வருஷங்
களில் முதல்கிளாஸிலிருந்து இரண்டாவது
கிளாஸுக்கு பிரமோஷனாக வேண்டுமானால்
சர்க்கார் பரிசுஷயென்று பாஸ்செய்ய வே
ண்டும்; அதுபோலவே இரண்டாவதிலிருந்து
மூன்றாவதுக்குப் போவதானால் மற்றொருபரி
சுஷய பாஸ்செய்யவேண்டும்; இப்படி மெட்ரி
குலேஷன்வரையும் படிப்படியாகவே ஏறவே

ண்டியிருந்தது. பையன்கள் சுலபமாய் மெட்
ரிகுலேஷன் கிளாவில் வரமுடியாதிருந்தது.
அப்பொழுது “பையன் மெட்ரிகுலேஷனில்
வாசிக்கிறான், இந்தத்தடவை பரிசுஷயக்குப்
பணங்கட்டியிருக்கிறான்” என்றால், அவன்
படிப்படியாய் கஷ்டப்பட்டு மேலேறி வந்தவ
னென்றும், இப்பொழுதும் இதுவரையிலும்
போல பரிசுஷய தேறுவானென்றும் நிச்சய
மாய் அர்த்தமாய்க்கொண்டிருந்தது. இந்நாட்
களிலோ, முதல்கிளாஸ்முதல் ஆறாவதுபாரம்
வரையில் ‘லயன் கிளியர்’ கொடுத்துவிட்டி
ருக்கிறபடியால், தேறுகிறபிள்ளையும், உருப்ப
டாப்பிள்ளையும் ஒன்றுபோலவே சரசரவென்
று ஏறிவந்துவிடலாம். இரண்டு பேர்களும்கு
‘மெட்ரிகுலேஷன் கிளாவிலிருக்கிறான்’ என்
றுதான் சொல்லப்படுவார்கள். ஆனால் ஒரு
வன் தேறக்கூடியவன், மற்றவன் பலகாரணங்
கட்காய் ‘மெட்ரிகுலேஷனில் வாசிக்கிறான்’
என்னும் வார்த்தையை அபேகித்து அங்கு
தங்கியிருக்கிறான். அவைகளில் முக்கியமா
னது என்னவென்றால், பையனுக்குக் கலியா
ணகாலத்தில் “வயதாயிற்றே, பிள்ளையென்ன
வாசிக்கிறான்?” என்று கேட்கிறவர்களுக்கு
என்னபதில் சொல்லுகிறது? ஒரு மெட்ரிகு
லேஷன் கிளாவிலாவது வாசிக்கிறானென்ற
ல்லவோ நன்றாயிருக்கும்; கொடுக்கிறவர்க
ளும், பெண்ணை நல்ல இடத்தில் கொடுத்தோ
மென்று எண்ணிக் கொண்டு கொடுப்
பார்கள்” என்னும் கருத்தை யுடைய
வர்களாய்ப் பிள்ளையை “அப்பா! கலியாண
மாகிற வரையிலாவது பள்ளிக் கூடத்துக்குப்
போய்க் கொண்டிருடா, இல்லாதுபோனால்
தக்க இடத்துப் பெண்ணைக் கொடுக்கமாட்
டார்களடா! நீ வாசிக்கவேண்டாம், சும்மா
வாவது அங்கேபோய் உட்கார்ந்து விட்டுவா
டா, அப்பா” என்று மன்றாடி அனுப்பப்பட்ட
வனுயிருக்கிறான். “ஒடுமீனோட ஒருமீன்
வருமளவும் வாடியிருக்கு மாங்கொக்கு” என்
பதுபோல, ஒவ்வொருத்தராய் வருகிறபெண்
பெற்ற கிரஹஸ்தர்கட்கு வெவ்வேறு காரண

ங்கள் சொல்லியனுப்பி விட்டு, “தக்க இடம் கப்பட்டதும்” உடனே “பேசித்தீர்த்து” கலியாணம் செய்துவிடுகிறார்கள். இப்படி கலியாணங்கள் நடக்குமிக்காலத்திலா “கைபிறந்தால் தானே கலியாணமாகும்”?

மேற்கூறிய நம்பையின் பிதாவாகிய மகான், நாம் முன்னமேயே சொன்னபடி தம்பையனுக்கு சிறுவயதென்றும், பதினாறு வது பிராயத்தில் நாலாவதிலிருந்து ஐந்தாவது பாரத்துக்கு பிரமோஷனு யிருக்கிறதென்றும், பையன் ஒரு பி-எ, பி-எல், லாவது பியாஸ் செய்யவேண்டுமென்றும், கடனும் அடைத்துவிட வேண்டுமென்றும் விருதாவாய்ச் சொன்னவரல்லர். இக்காரணணியவானுடைய எண்ணம் இன்னுளில் எல்லோருக்கும் விசதமாய்விளங்கக்கூடியதுதான். அதாவது, வயதுசென்ற தம்பையனை, வந்தவர் வெகு சிறுபிராயத்தான் என்று எண்ண வேண்டுமென்று பதினாறு பிராயமென்றார். ஐயோ! பதினாறு பிராயத்துக்கு நாலாவதிலிருந்து ஐந்தாவதற்கு பிரமோஷனது வெகு ஆச்சரியகரமான விதையொன்று மில்லை பென்பது இந்த பிராமணருக்குத் தெரியாது. வந்தவன் புத்திசாலியானதினால் எளிதில் வரலுடைய புத்தி தீக்ஷண்ணியத்தை அறிந்து கொள்ளுகிறான். நாலிலிருந்து ஐந்தாவது பாரத்துக்கு பிரமோஷன் ஆயிற்று எனவே, அதற்குத் தக்கபடி, பெண்ணைப் பெறத் துர்ப்பாக்கியப் பட்டவன் வரதக்ஷணை கொடுக்கவேண்டுமென்பது அர்த்தம். இந்தக்காலத்தில் சந்தையில் மாடுகளுக்கு விலையேற்பட்டுவிட்டதுபோலவும், ஷாப்புகளில் கடியாரம், கண்ணாடி சாமான்கள் முதலியவைகளின் கழுத்தில் ஒரு காகிதச் சீட்டில் அவைகளின் விலைகளை முறையே எழுதி ஒரு கயிற்றில் கோர்த்து கட்டியிருப்பதுபோலவும், தரம்வாரி, பையன்களென்னும் கலியாண கடைச்சாமான்களுக்கும் “லேபிள்” எழுதி ஒட்டிப்போட்டிருக்கிறது.

விலையின் விவரம் சுமார் அடியில் வருமாறு இருக்கும். அபேக்ஷப்பட்டவர்கள் அவரவர்கள் போக்கியதானுசாராய் தேடி எடுத்துக்கொள்ளலாம்:—

(1.) குலம், கோத்திரம், முதலியன நல்லவை; பையன் கண்ணுக்கு லக்ஷணமாயிருக்கிறான்; பிராயம் 15; மெட்ரிசுலேஷனுக்கு வாசிக்கிறான்; சரீரஸ்திதி நன்றாயிருக்கிறது. தகப்பனார் எக்சிகுடிப் இஞ்ஜினிர். ஆக ஆறு லக்ஷணங்களையுடையவன்; லக்ஷணம் ஒவ்வொன்றிக்கு ஒவ்வொரு ஆயிரம், மொத்தம் 6000 ரூபா விலை.

(2.) மேற்படி லக்ஷணங்களில் முதல் ஐந்து மட்டுமே உள்ளன. கடைசியதுமாத்திரமில்லை; தகப்பனார் வியவசாய அந்தஸ்துள்ளவர், சொத்து நிரம்பக்கிடையாது; அன்னவஸ்தி ரங்களுக்குக் காணும். விலை 2000 ரூபா.

எனவே, சொத்து அதிகமாயிருக்க, பெண் கொடுப்போரிடமிருந்து மேன்மேலும் பரிசு வேண்டுமென்பது ஒருவித “ரூல்” ஆயிவிட்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றி கீழே விவரமாய் பின்னும் எழுதுவோம்.

(3.) மேற்படி லக்ஷணங்களில் ஒவ்வொன்று குறைந்து வந்தால் ஒவ்வொரு ஆயிரம் ரூபாய் குறைத்துவிடவேண்டும். ஏன்! கணக்கு எவ்வளவு சுலபமாயிருக்கிறது! எப்பேர்ப்பட்ட முட்டாளும் அறியக்கூடியதாயில்லை! இவைகிடக்க,

(4.) பரீக்ஷைகள் ஒவ்வொன்று அதிகமாய் பியாஸ் ஆயிருந்தால், பரீக்ஷை ஒன்றுக்கு ரூ. 1000 உயர்த்தவேண்டும்; அதெப்படியென்றால், முதல்தரமான பையன் மெட்ரிசுலேஷனல்லாமல் 18 வயதில் பி. ஏ. தேறியிருந்தால் அவனுக்கு விலை ரூபாய் பதினாயிரமாகவும் கொடுப்பார்கள்—அல்ல, கொடுக்கச் செய்யப்படுவார்கள்! இது நிற்க.

“நம்மபயல் பி. ஏ, பிஎஸ் பியாஸ் பெண்ணை வேணுமென்று நம்ம பிராமணன் என்சொன்

னொன்றால், தம்பினைக்கு வந்தவர் பெண்ணையும் கொடுத்து, தம்மகத்துக்குக் கூட்டிச் சென்று, கலியாணத்துக்காக பதினாறுவது வயதையடைந்த—ஏன், இவன் கலியாண மாகாதவனால் என்றும் பதினாறுவதுக்காரனே!—20 பிராயத்தான நாலாவதிலிருந்து ஐந்தாவதற்கு பிரமோஷன் செய்யப்பெற்ற புத்திசாலியை படிக்கவைத்து, என்றைக்கும் சொப்பனத்திலும் இவனால் தேற ஒண்ணை இப்பரிக்கைகளை தேறவைக்கவேண்டுமாம். பிள்ளைபெற்றதற்குத் தகப்பன், பெண்பெற்றவனிடம் 1000, 2000 வழிப்பறிசெய்வது போதாதென்று, தன் பிள்ளையாகிய கல்லுப் பிள்ளையார் பரிக்கை தேறும்பொருட்டாக, சுமூத்திரத்தினைத் தாற்போல மறுபடியும் பணத்தை பாழாக்கவேணுமாம்; ஆகவே, இம்மகான் தாம்பிள்ளைபடைத்ததற்காக ஒரு கூலிவாங்கிக்கொண்டு, தம்பிகளைப் பிறனுக்கு விற்றுவிட்டு, மேலும் மேலும் தமக்கும் தம்பையனுக்கும், சம்பந்தியிடமிருந்து எப்படி பணம் சட்டலாமென்று பார்த்திருக்கிறான். என்ன சிங்கண்டத்தனம்! லோகம் என்ன ஸ்திதிக்கு வந்துவிட்டதுபாருங்கள்! தாது வருஷத்து ஷாமத்தில் காய்பாற்றமுடியாது போனபின்பு சில சனகாதியார் தங்கள் குழந்தைகளை விற்றுவிட்டனராம். அப்படி கஷ்டதசையில் செய்ததைக்கூட நினைக்கில் அவர்கள் மனம்பதறுமாம். அப்படி ஒருக்காலத்திலிருந்த ஜனங்களில் உயர்ந்தசாதியென்று புகழப்பட்ட பிராமணர்கள், நல்லஸ்தியிலிருக்கையிலேயே, நாம் அருமையாய் பெற்றுவளர்த்தபிள்ளைகளை ஏனையா இலஜ்ஜையின்றி விற்றிருக்கிறார்கள்! ஏன்! இது தெரியாதோ! நான் சொல்லுகிறேன், கேளுமையாய்: அப்போதெல்லாம் “மக்கட்பேற்றிற் பெரும் பேறில்லை” என்றிருந்தது பழமொழி; இக்காலத்தார் இவ்விதமுதலியது ஊசித்து குழந்தை பிறத்தல் வெகு தொந்திரவு, அவை பிறக்காதிருக்கவேண்டும், நாம் அப்பொழுது சதமே வாழ்ந்துமென்று, தான் என்னும் பிர

தாபமே முன்னிட்டுக்கொண்டு “மக்கட்பேற்றிற் பெருங்கேடில்லை” என்றும்,

“குழலினிதி யாழினிதென்பர் தம்மக்கள் மழலைச்சொற்கேளாதவர்”

என்பதைச் சலிப்புடன்

குழலினிதுயாழினிதென்பர் தம்மக்கள் மழலைச்சொற்கேட்டோய்ந்தவர்”

என்று மாற்றி, குழந்தைகளை என்னால் ஆசுவையப்படுகிற மகான்களுக்கு “அவைகளை எப்படியாவது, ஒப்படைத்தால் சரி” என்று தோன்றிவிடுகிறது. இதிருக்கட்டும். நாமறிய, நம் பாட்டன்மார்கள் பெற்ற குழந்தைகளை எவ்வளவு, நாம் பெறும் மக்கள் எவ்வளவு? அவர்கள் சாதாரணமாய் 7—8, சிற்சிலர் 10 வரையும், குழந்தைகளைப் பெற்று அவைகளை நல்ல இடங்களில் கலியாணஞ்செய்து கொடுத்தும், செய்து கொண்டும் நன்றாய் வாழவில்லையா? “ஆமாம் அந்த நாலெல்லாம் சுபிக்ஷமாயிருந்தது. அப்பொழுது நானும் வாழ்ந்திருந்தால் எனக்கும் தாராளமாய்க் குழந்தைகளைக் கத்தான் செய்யும். இப்பொழுது ஒரு குழந்தைக்குக் கலியாணமென்றால், 1000, 2000 கொடுக்கவேண்டி யிருக்கிறதே” என்கிறார். இதனையெல்லாம் கேட்ட ஒருவர், “சரி, அப்படியானால், நீரும் உம்முடைய பெண்களுக்கு வரதக்ஷணை கொடுக்கவேண்டாம். உம்முடைய பிள்ளைகளையும் விற்றாகதேயும்” என்று சொல்வதில்லையே! “ஆமாம், இருந்தாற்போலிருந்து கலியாண விஷயத்தில் என் இவ்வளவு கஷ்டம் வந்துவிட்டிருக்கிறது?” “ஏனா! சொல்லுகிறேன். அட கிடக்கட்டும். நீங்கள் ஜட்காவண்டிக்காரன்களைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?

“ஏ, ஜட்கா, எழும்புருக்கு வாரயா, அப்பேன்? ஏய், என்னபேச்சல்லே! வந்தவன் இவ்வளவு சொல்லு!”

“முக்காரூபா குடுக்கியா சா, ரி”

“என்ன! திருவல்லிக்கேணியிலிருந்து எழு ம்பூருக்கா! எப்போதாவது, உன் ஜன்மார் தரத்திலே பன்னிரண்டனு வாங்கியிருக்கிறாயா? ஏதாவது சமாராய் கேள்பேன்”

“வன்சாமி! காங்கிரஸிலே மூணு ரூபாக்கி கூட போயிருக்குசாமி, அப்படி நினைச்சுடாதே சாமி, இஷ்டமிருந்தாக்க, பத்து அணுகுடு.”

“போ, போ, எனக்கு ஒன்றும் ரயிலவசரமில்லை, நான் மெள்ளபோனால், காரியம் ஒன்றும் கெட்டுப்போகாது. கொஞ்சநேரம் நின்னா, டிராம்வண்டி வருது, ஏறிக்கிண்டுபோறேன், நீ ஒன்றும் முறுக்கவேண்டாம், போ!”

“சாமி, சாமி, எட்டணுதான் குடுப்பியா? ஏளனா? கடக்கட்டும் உனக்காக ஆறண, இல்லாத போனால் போய்யா!”

“சாமி, சாமி, அவன் கிடக்கிறான், எங்குதிரையைப்பார் சாமி; அடே கழுதே கிழுதே எல்லாங் கட்டிக்கிடவெந்துட்டு, நம்மய்யருக்கிட்டே ஆறண கேக்கறயாடா; நம்ம வண்டியிலேறுங்கசாமி, அந்த ஆறண இங்கே குடுங்கசாமி,—”

“போடா, போடா, மூணா! சம்மதமானால் ஒட்டிக்கிண்டுவா, இல்லையானால் போ!”

“என்னசாமி, போறே? வாய்யா, நாலா தான்.”

“வாண்டாம், வாண்டாம்.”

“வாசாமி, மூணா தான்.”

“சாமி, சாமி நான் முதல்லே கேட்டேன், நான் அந்த மூணாக்கு விடறேன் சாமி, அய்யரே; வா அய்யரே!”

அய்யருக்கு அவசரம்போலிருக்கிறது, நம்முடைய வண்டி ஒன்றுதான் இருக்கிறது, இப்பொழுது என்னபணம் கேட்டபோதிலும் கொடுத்துத்தான் தீரவேண்டியது என்று எண்ணின ஜட்கா வண்டிக்காரனுக்கு முதல் முதல் பேசுவதுகூட கஷ்டமாயிருந்தது. பிறகு அவர் தனக்கொரு அவசரமு மில்லை

என்று வெட்டென தெரிவித்ததும், சாரம் விட்டுப் போயிற்று, “முக்காரூபா” விவிருந்தவன் “ஆறண” வுக்கு இறங்கிவிட்டான். பின்னும் மற்றொருவண்டி வந்துவிடவே பணமளவென்று மூன்றணவுக்கு இறங்கிவிட்டது. அதுபோல, “ஐயோ, குழந்தை மீனாக்கிக்கு 10-வயதாகிறது, என்னசெய்யறது, தக்கவரன் ஆம்படல்லையே” என்று பல்லவிபாடம் தன் மனைவியின், தங்கை தமக்கைகளின், வார்த்தைகளைப் பிரதிதினம் கேட்டு பயந்திருக்கும், ஒருவர் “எப்படியாவது மேலை வருஷம் சித்திரைமீ” குழந்தைக்குக் கலியாணம் பண்ணி மறுகாரியம்பார்க்க வேணும். இனி ஒரு ஷணம் சும்மாவிருக்கக்கூடாது” என்று நிச்சயித்து வரன் தேடப்போகிறார். இது தான் சமயம், இவருக்கவசரம், அடுத்தவருஷம் கலியாணம் பண்ணியே தீரவேண்டும் என்று இருக்கிறபடியால், கேட்டதுகொடுத்துத் தானே தீரவேண்டும், பார்த்துக்கொள்வோம்” என்று துணிந்து, 1000, 2000 கொண்டுவா என்று கேட்கத் தலைப்படுகிறான் பிள்ளை வீட்டுக்காரன். அப்படியல்லாமல் “பெண்ணுக்கு வயது ஆறுகிறது, வரன் இப்போபிடிச்ச பார்க்கவேணும், என்கிறவனிடம் வரன் வீட்டுக்காரர்கள் பேசுவதேயில்லை. அப்படி பேசினாலும், “இப்போ என்ன அவசரம்”—அவசரமில்லாவிட்டால் நிச்சயப் படுத்திக்கொள்ளக் கூடத் தடையுண்டோ தெரியவில்லை. கொட்டுவாயில் வைத்துக் கொண்டுதான் பேசவேண்டுமோ!—, “குழந்தைகள் பெரிசாகட்டும் பேசுக்குவோம்” என்று விடுகிறார்கள்.

அவசரம், அவசரமில்லை என்பதில் தான் இவ்வளவு கஷ்ட சௌகரியங்கள் இருக்கின்றன என்று நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கையிலுங்கூட ஒரு தர்ம வியவஸ்தை செய்யத்துணிய நம்மவர்கட்கு முடியவில்லையே! சுமார் 485-வருஷங்களுக்கு முன்னமே விஜயநகரத்தரசனாகிய பிரதாபதேவராயமகாராயர் காலத்தில் படைவீட்டு ராஜ்யத்து அசேஷவித்வத் ஜனங்கள்கூடி ஒருவியவ

ஸ்தை செய்தார்கள். அது அடியில்வருமாறு காணப்படுகிறது:—

“சுபமஸ்து, ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீமன் மகா இராஜாதிராஜ பரமேசுவரான ஸ்ரீவிரபிரதாபதேவமஹாராஜர் பிருதிவிராஜ்யம் பண்ணியருளானின்ற சகாப்தம் 1347-ன்மேல் செல்லானின்ற விச்வாவஸு-வருஷம் பங்குனிமாசம் நட-க்கு ஷஷ்டியும், புதன்கிழமையும்பெற்ற அரிஷத் துநாள்; படைவீட்டு இராஜ்யத்து அசேஷவித்வத் மஹா ஜனங்களும் அர்க்கபுஷ்கரணிகோபிராதன் ஸந்திதியிலே தர்மமஸ்தாபந ஸமயபத்திரம் பண்ணார்குடுத்தபடி; இற்றைநாள் முதலாக இந்தப் படைவீட்டு ராஜ்யத்து ப்ராஹ்மணியில் சன்னடிகர், தமிழர், தெலிங்கர், லாடர்முதலான அசேஷகோத்திரத்து அசேஷ குத்திரத்தில், அசேஷ சாகையிலவர்களும் விவாஹம் பண்ணுமிடத்து கன்னியாதானமாக விவாகம் பண்ணக்கடவராகவும். கன்னியாதானமாக விவாகம் பண்ணாமல் பொருள் வாங்கிப் பெண்குடுத்தால், பொண்குடுத்து விவாகம் பண்ணினால் இராஜதண்டத்துக்கும் உட்பட்டு பிராம்மண்ணியத்துக்கும் புறம்பாகக் கடவரென்று பண்ணின தர்ம மஸ்தாபநசமயபத்திரம். இப்படிக்கு அசேஷவித்வத் மகா ஜனங்கள் எழுத்து” என்பதுசாஸனம்.

இது விரிஞ்சிபுரத்து கோயிலின்முன்கோபுரத்துசுவரில்வெட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் அக்காலத்தில்பெண்கள்கிடைப்பது அரிதாயிருந்ததென்றும்; அதற்காக, வெகுபணம் செலவிட்டு கலியாணம் செய்துவந்தார்களென்றும், அது வெகு கொடுமைகளைவிளைத்து வந்தது ஆதலால் அக்கொடுமைகளை நீக்க தர்மமஸ்தாபநம் செய்யவேண்டுமென்று வித்வத் ஜனங்கள் ஒன்றுகூடிக் கன்னிகாதான மன்றி, பொண்ணுக்குப் பெண் குடுக்கக்கூடாதென்று வியவஸ்தை செய்ததோடுகூட, அரசனிடத்திலும் தெரியப்படுத்தி, இதற்குவிரோதம்செய்தவனை ராஜக

ண்டனைக்குட்படுத்தி, தாங்களும் அன்னேனை ஜாதிராஜ்யம்செய்தார்கள். அவ்வாறு துணிவுடன் பொதுநன்மைக்கு உழைத்த வித்வத் மகாஜனங்கள் இப்பொழுது, எங்கேபோனார்கள்? அவர்களுடைய சந்ததியர்களான நாம் இவ்வளவு இழிந்தஸ்திதிக்கு வந்துவிட்டோமே! நம்மில் நால்வர்கேர்ந்து ஒரு வியவஸ்தையாவது செய்யயோக்கியதையற்றவர்களாயிருக்கிறோமே! நமக்கே நம்மனிதர்களின் நடத்தை, நம் ஐக்கியத்தால் அடக்கமுடியாவிடின, அரசர்களை தர்மமஸ்தாபநஞ் செய் என்று எங்ஙனங்கேட்கலாம்? அதிலும் இக்காலத்தில் நம்மதவிஷயங்களில் எவ்விதமாயும் புகுந்து கெடுதிசெய்யமாட்டோமென்று உறுதிமொழித்திருக்கும் இங்கிலீஷ் ராஜாங்கத்தார், நம் பிரயத்தினத்தினால் லல்லாமல், தாமே எங்ஙனம் நமக்காக தர்மமஸ்தாபநஞ் செய்யத்துணிவார்கள். “ஓ! அவன் மூன்று தினம் கிருஸ்தவனாயிருந்து இப்பொழுது சாதியில்வந்து சேர்கிறேன் என்கிறான், அவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளப்படாது; அப்படியெய்வார்களை நாம் சாதிப்பிரஷ்டம்செய்வோம்” என்னும் நம்மவர்கள், திருடி, கொலைசெய்து, தகாதகாரியங்களையெல்லாம் அமரச்செய்து, ஜெயிலுக்குப்போனவனை எவ்வாறு ஒருசிறிய பிரயச்சித்தம் செய்து சேர்த்துக்கொண்டுவருகிறார்களோ அறிபோம். சாதிப்பிரஷ்டம் செய்வோம் என்பவர்கள் சத்விஷயத்தில் செய்யச்சமர்த்திலரோ? பிள்ளைவீட்டுக்காரன் பெண்வீட்டுக்காரனிடம் அனியாயமான சீர்வரிசைகளைக் கேட்பானானால் அவன்சாதிக் குப் புறம்பாவனென்ன ஏன் தைரியமெழவில்லை? மூன்றுமாதத்துச் சம்பளத்தைப் பாதக்காணிக்கையாக கொடுக்கமாட்டாத கிரகஸ்தனை பஹிஷ்காரம் போடுவேனென்னும் கருணாப்திகளான ஸ்வாமிகளின் பலம் இவ்விஷயங்களை சீர்படுத்துவதில் அபலமாகிவிடுகிறதே? இம்மகான்களெல்லாம் ஏதுக்கு எப்படி பார்க்க?

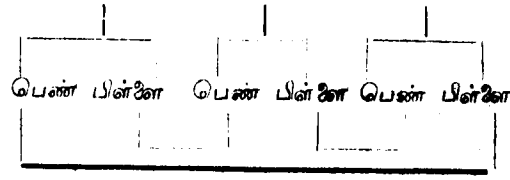
“இந்தவகையில்லாதமனிதரைக் காசினியி லேன் படைத்தாய், கருதுதாயுதரமும் பார்க் கின்றபேர்களுக்கண்களும்செய்தவினையோ!” என்று கவிததறுவதைப்போல இப்பெரியவர் களைக் கண்டு பரிதபிக்கவேண்டித்தா னிருக் கிறது. சாஸ்திரவித்துக்கள் கூடி வியவஸ்தை கள் செய்யமுடியாவிட்டால், சாஸ்திரீகமான விஷயங்களையாவது ஒப்புக்கொள்ளலாமே. அவது பெண்களுக்கு கலியாணம் ஐச்சி ருது ஆவதற்கு முந்தியே கலியாணம் கழிக்கவேண்டுமென்பது அசாஸ்திரியம். ருது ஆனபின்னும் விவாகம் செய்யலாம் என்று ஒப்புக்கொண்டிவிடின், அவசரம் என்பது நீங்கிவிடுகிறது. ஜட்காவண்டிக்காரன் மிடுக்கு ஒடுங்கினதுபோல பையனை வைத்துக்கொண் டிருக்கிறவர்களுக்கும் ஒருவாறு அடங்குவார்கள். அதையாவது செய்யின், நம்மவர்கட்கு சேஷ மங்கிடைக்கும். சூதாமம், வியாதி முதலான பலவிதக்கஷ்டங்கட் குட்பட்ட நம்மவர்கள், ஜனசமூகத்தின் மெளட்டிகத்துக்கும் உள் பட்டுப் பாடுபடவும் வேண்டுமோ?

அன்றியும்மற்றொன்றையும் கவனிப்போம். ராமஸ்வாமி அய்யர், கிருஷ்ணய்யர், கோபாலய யர் என்று மூன்றுபெயர்களுடையபதாகக் கொ ள்ளவோம். இவர்கள் மூவர்களுக்கும் ஒவ் வொருவர்க்கும் ஒருபிள்ளையும் ஒருபெண்ணு மிருப்பதாகவும் வைத்துக் கொள்ளுவோம். இப்பொழுது ராமஸ்வாமி அய்யர் தம்மகனு க்கு கிருஷ்ணய்யரிடம் 2000 ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டு அவர்பெண்ணைக் கலியாணம் செய் துவைத்து பையனை கிருஷ்ணய்யர் வீட்டுக் கனுப்பிவிடுகிறார்; தம்மகனை கோபாலய்யர் மகனுக்குக் கொடுத்து 2000 ரூபாய் கொடு த்து, தன்னகத்தில் கொண்டுவைத்துக்கொள் கிறார்.

இதுபோலவே, கிருஷ்ணய்யர் தம் பிள்ளை யைகோபாலய்யருக்குக்கொடுத்து, 2000 ரூபா யைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறார். பையன் கோ பாலய்யர் அகத்துக்குப் போய் விடுகிறான்.

அதாவது, மேற்சொன்னவைகள் அடியில் காண்பித் திருப்பதுபோல நடக்கிறது:—

இராமசாமி அய்யர் கிருஷ்ணய்யர் கோபாலய்யர்.

கலியாணத்திற்குப்பின் இராமசாமி அய்யர் ரகத்தில் கோபாலய்யர் பிள்ளையும், கோபா லய்யரகத்தில் கிருஷ்ணய்யர் பிள்ளையும் வள ர்க்கப்பட்டுவருகிறார்கள். கலியாண விஷயத் தில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரேசெலவு; இரா மசாமி அய்யருக்கு பெண்கலியாணத்துக்காக கைவிட்டுப்போனது 2000 ரூபாய், பிள்ளைகலியா ணத்தில் வந்தது ரூ. 2000; பாக்கி, தம்மகன் பிறர்வீட்டுக்குப் போய்விட்டு பிறர்மகன் தம் வீட்டில் வளர்கிறான்; இதேமாதிரியாகவே மற்றவர்கள் விஷயமும். இப்படி செய்யாமல் அவரவர்பணத்தை அவரவரேவைத்துக்கொ ண்டுத்தம்மக்களைத்தத்தம்மகன்களிடையே வளர்த்து, பெண்கள் பெரியவர்களானபின் அவரவர்கள் புக்ககத்துக்கனுப்பி சுகமேயிரு க்கச் செய்யக்கூடாதோ? ஏன் வேதநரயகம் பிள்ளை பணத்தை யிகழ்ந்து கீர்த்தனை பாட மாட்டார், இவ்வளவுபெரிய கூத்தைவினை க்குமாயின்? கலியாணவிஷயங்களில் சீர்திருந் தாத நாம் மற்றவ்விஷயத்திலும் சீர்பட ரியாயமில்லை. ஆதலால் ஆன்றோர்கள் கூடிய சீக்கிரம் சீர்பாடு செய்ய முயல்வார்களாக.

கோ.

NEW BOOK BY
SWAMI VIVEKANANDA
INSPIRED TALKS
280 PAGES 2 ILLUSTRATIONS
CLOTH BOUND Rs. 2
PUBLISHED BY
THE RAMAKRISHNA MISSION,
Mylapore, MADRAS.

PRactical HINTS SESAMUM OIL—ITS USE AND CHARACTERISTICS என் தெய்யும் அதன்

குணகுணங்களும்.

எள்ளிலிருந்து எடுக்கப்படுவது எண் ணெய். எள்ளில் நாட்டுஎள், காட்டுஎள், பே யெள் எனமூன்றுவகையுண்டு. பேயெள் செ டி ஒரு பங்குநூற்றுமூதலிய இடங்களில் அதி கம். அதின் பூ வட்டமாய்மஞ்சள் நிறமுள்ள தாயிருக்கும். தமிழ்நாட்டிலுண்டாகும் எள் பூ நமது மூக்கைப்போல் அடிவிந்ந்து மேல் குறுகி இருக்கும்.

2. இங்கே நாம் பேசுவது நாட்டு எள்ளைப் பற்றியதேயாம். எள்ளின் சுபாவகுணம் குடும் குளிர்ச்சியுமாம். உணவில் கொஞ்சம் சேர்ந் தால் நலமாம். சுத்தரகத்ததை யுண்டாக்கிச் சுகத்தைக் கொடுக்கும். சொறி, சிரங்கு களின்மேல் பூசிக்கொண்டு வந்தால் தோல் மெதுவாகும். படைகள் மாறும். நரையீர லைப்பற்றிய புண்களை ஆற்றும். குட்டினுண் டாகும் இருமல் நீர்ச்சுறுக்குகளை மாற்றும். மூத்தத்தை உண்டாக்கும். மூளைக்கும் தீனிப் பைக்கும் உதவாது. வண்டலைப்பற்றிய நோய் களை யுண்டாக்கும். நெருப்பில் சுடவைத்து எடுத்துக்கொள்ளவேணும். பழச்சாறு காடி இவைகளோடு சேர்த்தால் குணம்செய்யும்.

3. சரீரத்தில் குட்டையுண்டாக்கி அத னால் அங்கங்கே யுள்ள நோய்களை மாற்றும் குணம் இதற்குண்டு. ஜூனல் நோயற்றதேகத் தில் அடிக்கடி பூசுவதால் சரீரஸத்தும் நரம் பின் வலுவும் குறைந்து நேத்திரம் முதலிய அவயவங்களிலுள்ள ஒளியம்சங்களைக் கெடு த்துவிடுகின்றது. கண்ணில் நீரேற்றம் படலம் முதலிய நோய்களிருந்தால் அப்பொழுது சிர கில் எண்ணெய்தேய்த்துக்கொள்வதால் கே டொன்றும் உண்டாகாது. நோயற்ற கண் ணுண்டானவர்கள் நல்லெண்ணெயை மட்டும் தேய்த்து குழுகுவதால் அதிக குண்டாகி

பிடரியிலிருந்து கண்ணில்வந்து கூடும் நரம் களுக்குத் துர்ப்பலத்தை யுண்டாக்கி கண் ணெளியைக் கெடுத்துவிடுவதால் வெள்ளெ ழுத்துண்டாகின்றது. சரீரத்தைச் சுகநி யில் வைத்துக்கொண்டு நல்லெண்ணெய் தே ய்த்துக் கொள்ளுவதை ஒருவர் அவு டைய முப்பதாவது வயதிலிருந்து நீக் விடுவாரானால் நூறாண்டளவும் அவருக்கு வெள்ளெழுத்துண்டாகாது. இது நிச்சயப் மூலிகைரஸத்தோடு நல்லெண்ணெயைச் சே ர்த்துத் தைலம் வடித்துவைத்துக் கொண் டுமுடிவருவாரானால் அவர்களுக்கும் வெண் ணெழுத்து உண்டாகாது.

4. சரீரத்தைச் சிரசமுதல் பாதமட்டு அநிக குட்டை யுண்டுபண்ணி நல்லெண் ணெய் சுத்தப்படுத்துகின்றது. மயிர்க்கால் ளில் அதிக வேர்வையை உண்டுபண்ணுவத் தால் நீங்கள் இதைப்பார்த்துக்கொள்ளலாம் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்ட நாள்களில் நமது நாக்கிலும் வாயிலுமுண்டாகும் வெண் ணைப் படலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டால் குட்டின் மிகுதி தெளிவாகும். சுரரோச முள்ள நாள்களிலும் இந்த வெள்ளைமாசா கும் படலம் காணப்படும். அதிகச் சூடுண்டா னபோது சரீரம் அதிகம் தளர்ச்சி யடைந்து விடுகின்றது.

5. அப்பொழுது காமவிகார முண்டான லும் அதைப் புத்திசாலிகளடக்கிக் கொள்ள வேணும். அடக்காது சம்பாசகம் நேர்ந்து விட்டால் சுகஜன்னி பெணும் சடுதிநோயுண் டாக மனிதரை நொடிப்போதில் மாய்த்து விடுகின்றது. இதற்கும் நல்லெண்ணெயே காரணம். வெள்ளெழுத்தையும் சுகஜன்னி யையும் தலைவலியையு முண்டாக்கும் துர்க் குணம் நல்லெண்ணெய்க் குண்டென்பதை ஓர் மகான் 40-ஐ நங்களுக்குமுன் தெரிவித் தார். அதன்படியே நல்லெண்ணெயை 30 வ யது முதல் நீக்கிவிட்டு ஒருகிழவர் 65-வய தாகியும் கண்ணில் யாதொரு நோயுமின்

விளங்குகின்றார். வெள்ளெழுத்தும் அவரைக் கிட்ட அஞ்சி விலகிவிட்டது.

6. உலகில் பெரியோர் மனிதர்களின் குணங்களைப்பற்றி எடுத்துப்பேசிக் துர்க்குணங்களை மறைத்து வைப்பதுபோல் பதார்த்த குண சிந்தாமணிபெனும் நூலாசிரியரும் நல்லெண்ணெயின் குணத்தை மட்டும் கூறிவிட்டு துர்க்குணத்தைக் கூறுது விட்டு விட்டார்.

பதார்த்தகுணசிந்தாமணி.

எள்ளின் நெய்க்குணம்.

வேண்டாம்.

புத்திய நன்குளிர்ச்சி பூரிப்பெய்ய்ப்புகம் சத்துவங் காந்தி தனியினமை—மெத்தவுண்டாம் கண்ணோய் செவியோய் கபாலஅழல் காசனோய் புண்ணோய்போ மெண்ணெயாற்போற்று. (க)

எண்ணெய் அன்னத்தின் குணம்.

வேண்டாம்.

எண்ணெயுஞ்சோறுமுண்ணி லென்றைக்குமாவலமா பெண்ணுக் கிளையாத பீடுமும்—நண்ணுகின்ற [ம] வாத்தக மேகம்போ மாருப்பசி யெழுப்பும் பூகலத்துள் நாளும் புகல். (உ)

7. முடிபுரை.—நல்லெண்ணெயில் குணம் சில, அதனாலுண்டாகும் தீய்கு பல. நோயுள்ள சரீரத்திற்கு அது சில சமயங்களில் மருந்தாய் நலந்தரும். மற்ற சுகசரீரிகளுக்கு விஷமாய்த் தீமை விளைக்கும். நோயற்ற வாழ்வைக் கருதுவார் நல்லெண்ணெயின் குண குணங்களை நன்கு ஆராய்ந்து கொண்டு அதனைக் கையாடவேண்டும். நல்ல பாம்பு மந்திரத்திற்கு கட்டுப்படும். அதுபோல் நல்லெண்ணெய்விவகைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டுக் குணம் தரும். பாம்பின் விஷத்தை நொடிக்குள் பரவும்படிச் செய்வது நல்லெண்ணெயே. சரீரத்தளர்ச்சியாலேதான் விஷம் விரைவில் பரவுகின்றது.

COCOANUT OIL—ITS USE AND CHARACTERISTICS

தேங்காய் எண்ணெய்

இங்கு தேங்காயெண்ணெயின் குண குணங்களைக் கூறுவதும் நம்மவர் சுகவாழ்க்கைக்குப் பயன்படும்.

குணம்:—குடும். வரட்சியும்.

பிரயோசனம்:—உணவிற்கு ததிகம் சேர்க்கலாம்.

சௌக்கியம்:—சுத்த ரத்தமுண்டாம். தாதுவினையும்; இடுப்பு வலி, கீல்வாதம், பாரிச வாயுக்களைக் கண்டிக்கும். சரலுக்கு வலுவைக் கொடுக்கும். உள் புண்களையும், மூலத்தையும் மாற்றும். வாய்நாற்றத்தை நீக்கும். வழுக்கையிற் கற்கண்டு சேர்த்துச் சாப்பிடில் மூலச்சூடு நீங்கும். விந்துவினையும். இளநீரில் கொத்து மல்லிவறுத்துப் பொடிசெய் ஊறவைத்துக் குடிக்க நீர்த்தாரையிலொழுகும் உதிரம் நின்றும். முற்றின தேங்காய்ப்பால் சுக பேதியை யுண்டாக்கும். கொப்பரையில் பசுந்தழைசேர்த்து அரைத்துமேலே பூசுசோறி தினவு முதலியவை நீங்கும். நெல்லோடு சேர்த்து வேகவைத்து குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்கில் வயிற்றிலுள்ள கிருமிகள் நீங்கும். இந்தத் தைலத்தினால் புத்தி அதிகரிக்கும். இடுப்பு வலி மூலவலி இவைகள் நீங்கும்.

2. குட்டுடம்பிற் காகாது. அதிகமானால் நெஞ்செரிப்பு, ஒக்காளர் உண்டாகும். எலுமிச்சம்பழரசம் முதலிய புளிப்புள்ள பதார்த்தங்களோடு சேரில் குணமாகும்.

3. தேங்காய் எண்ணெயில் குணம் அதிகம் அகுணம்மட்டு. நல்லெண்ணெயிலோகுணக்கேடு அதிகம். குணம்கொஞ்சம்.

4. சரீரகபாவம்.—நோயற்றநிலை, நோயுள்ள நிலை, சித உஷ்ணநிலை, நாட்டின் நிலை, காலநிலை, வயது, இவைகளைச் சோதித்தறிந்து கொண்டே ஒருபொருளின் குண குணங்களை நிதானித்தறிதல் வேண்டும்.

இங்ஙனம்.

தி. வேங்கடராம ஐயங்கார்.

Agricultural Notes.

TOBACCO CULTIVATION AROUND TANJORE.

தஞ்சையின் சுற்றுப்புக்கங்களிலுள்ள புகையிலைச் சாகுபடிமுறை.

புகையிலையானது சிறுபோதையும் காரமும் உள்ள ஓர் இலை. இது பசுமையில் பல மருந்திற்கும், பாடஞ்செய்தபின் பச்சையாகவும் வாட்டியும், தகித்தும் பலவாறு உபயோகப்பட்டு அழிவதால் பயிரிடுவோர்க்குப் பலன் தருகிறது.

இது ஆதியில் குவின் எலிஸபெத் காலத்தில் (Queen Elizabeth) வர்ஜீனியாவிலிருந்து (Verginea) ஸர் வால்ட்டர் ராலி (Sir Walter Raleigh) என்பவரால் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டது என்று சொல்லப்படுகிறது. தாயினும், இத்தஞ்சை ஜில்லாவில் வேதாரண்யம், சிவபுரி, பழுவூர், திருவையார், கபிஸ்தலம் முதலான இடங்களில் சாகுபடி செய்யப்பட்டு வருகிறது.

நிலத்தின் தகுதி:—பசுந்தாள் எருக்கட்டுள்ள உதிர்மணற்பாங்கு இத்தகுரித்தானது. காசாந்தழைபோன்ற பசுந்தாள் ஒரு இலகு வாய்க் கிடைக்கக்கூடிய திருமல்லையிலே ஒத்த இடம் இதற்கு மெத்த நலம்.

நாற்றங்கால் பண்படுத்தல்:—தழை மடிசல் மரமடிசல் இவைகளால் உண்டாகும் “உறமண்” ஆட்டெரு இவைகளை ஆயத்தம் செய்துகொண்டு நாற்றங்காலைக் கொத்தி ஒத்தடிசெய்து ஒன்றரைமுழச் சதுரமுள்ள பாத்திகள் கட்டி உறமண்கலந்து ஒருமுறை கையால் உழுதுவிடவேண்டியது.

விதையிடல்:—விதையை மணல் அல்லது உறமண்ணுடன் கலந்து சீராகத்தெளித்து, பாத்திகளைத் தும்கபோட்டு கெட்டிப்படுத்த வேண்டியது. பிறகு வைக்கோல் முதலானவற்றால் மூட்டம்போட்டுத் தண்ணீர் ஊற்றவும்.

மூட்டம் பிரித்தல்:—எட்டுநாள் சென்ற பின் மூட்டம்பிரித்து,—

நிலத்தின்செய்கால்:—ஆட்டெரு பசுந்தாள் எருமுதலான எருவிட்டுப் பண்படுத்தப்பட்ட நிலத்தில் இரண்டு அடிச் சதுரத்திற்கு 4-கண்கள்விதம் நடவேண்டும்.

கன்று நமேல்தம்:—நவெதில் அரை அங்குல ஆழம் குழிசெய்து கன்றை நட்டுவோர் மூடும்படி மண் அழுக்கி தழை மூட்டம் சொருகி வைக்கவேண்டியது.

தண்ணீர் ஊற்றல்:—காலையில் ஒரு முறையும் 12-மணிக்கு ஒருமுறையுமாக சொம்புத் தண்ணீர் பனுக்கி வரவேண்டியது. இவ்விதமாக மூன்றுநாளைக்குப் பிறகு 15-நாளைக்கு காலையிலே தண்ணீர் ஊற்றியும் மறு 15-நாளைக்கு மாலையிலே தண்ணீர் ஊற்றவும் வேண்டும்.

மண் அணைத்தல்:—தண்ணீர் இறைக்க பாத்திகட்டியவுடன் மண்குரண்டி கண்ணுக்கு மண் அணைத்து தண்ணீர் காயக்காய இறைத்து வரவேண்டும்.

குழை எடுத்தல்:—கன்று நட்ட 5-ம்நாள் குழைமூட்டம் எடுத்துவிடவேண்டும்.

கொழுந்து கிள்ளல்:—எட்டு இலைகள் உண்டானவுடன் தலைக்கொழுந்து கிள்ளிவிடவேண்டியது. மூன்றுமுறைக்குக் குறையாமல் இலைகளைக் கிடையில் கிளைக்கொழுந்து கிளைக்காமல் கிள்ளி வரவேண்டியது.

மரம்வேட்டும்பக்குவம்:—தலைக்கொழுந்து கிள்ளிய சுமார் 42-நாளைக்குப் பிறகு வெயில் வேளையில் ஒரு பண்பளப்பாகத் தைலப்பதமும் “வராகன்புள்ளி” என்றுமுதிர்ச்சி அடையாளமும் தோன்றும். இந்தப்பக்குவத்தில் அடியோடு வெட்டித் தலைகீழாகத் தரையில் கவிழ்த்துவிடவேண்டும்.

பிரித்ததேக்குதல், தலைகீழாக் கட்டல்:—மறுநாள் காலையில் எடுத்து அடுக்கி இவ்வாறு 4-நாள் மாலையில் பிரித்துவிட்டும் காலையில் எடுத்தெடுக்கியும் ஆனபிறகு, 5-ம் நாள் மரத்திலிருக்கும் சத்து இலைக்கு ஏறும்படியாக தலைகீழாகத் தூக்கிக்கட்டி பாதிமரம்காரியும் வரையில் பார்த்துவரவேண்டியது.

பாரம்போடல்,காம்பரிந்துகத்தைகட்டல்:—
கட்டியிருப்பதை அவிழ்த்துக் காற்றடர்த்தி
யான இடத்தில் தலைமாற்றி அடுக்கிப் பாரம்
போட்டு ஒருவாரத்திற்குப்பிறகு காம்பரிந்து
கத்தை கட்டவேண்டியது.

குறிப்பு:—எட்டுநாள்க்கு ஒருமுறை பிரி
த்து அடைத்துவரவேண்டியது.

மூக்குத்தூள் புகையிலைக்குரிய சில பக்கு
வம்:—தலைமூக்குத் தூக்கிக்கட்டிய பதமா
னது கலகலக்கக் காய்ந்தபின் அவிழ்த்துக்
காம்பரிந்து அடுக்கி ஒரு முறை பாரம்போ
ட்டுப் பிறகு பாரம் போடாமல் அடைத்து
8 நாளைக் கொருமுறை பிரித்து அடுக்கவே
ண்டும்.

குறிப்பு:—இதற்குரியபசுந்தாள் எருகிடை
க்கக்கூடிய காட்டின் சவுகரியமும் நிலப்பா
ங்கின் பொருத்தமும் அமைந்த திருமுல்லை
வாயிலை ஒத்த பல இடங்களை உத்தேசித்து
எனது ஸ்வயானுபவத்தை 1908ஆம் ஆண்டி
ய தஞ்சை வித்தியா பொருட்காட்சி வெளியு
லா மனோபிவிர்ந்தி (Excursion Note) யில்
குறிப்பிக்கப்பட்டபடி.

மு. முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளை.

"BRIDEGROOM—HUNTING"

OR, THE LOST IDEAL.

"God is the Bride or Bridegroom of the Soul. Heaven is not the pairing of two, but the communion of all souls. We meet and dwell an instant under the temple of one thought, and part as though we parted not, to join another thought in other fellowships of joy."—Emerson.

"Every thing that is good is fair, and the fair is not without measure, and the animal who is fair may be supposed to have measure. Now, we perceive lesser symmetries and comprehend them but about the highest and greatest we have no understanding, for there is no symmetry greater than that of the soul to the body. This, however we do not perceive, nor do we allow ourselves to reflect that when a weaker or lesser frame is the vehicle of a great and mighty soul, or, conversely, when a little soul is incased in a large body, then the whole animal be not fair, for it is defective in the most important of all symmetries: but the fair mind in the fair body will be the fairest and loveliest to him who has the seeing eye."—Plato.

ஆம் லஸிதாம்பாயைநம:

"மாப்பிள்ளை தேடல்"

அல்லது

காணுமற்போன கட்டழகன்.

(ஸ்ரீஸத்யானந்த சாந்த சர்மா எழுதியது.)

I. மாப்பிள்ளை அழகு.

"அழகேனப்பவேது அருள்வேளித்தோற்றம்."

"மாப்பிள்ளை" என்றால் என்ன? சாதாரணமாக சாமான்யஜனங்கள் தம் கண்மணியாம் பெண்மணி வரித்த புருஷனை "மாப்பிள்ளை" என்று சொல்கிறார்கள். "மா" என்பது மஹா என்னும் வடமொழியின் திரிபு. உதாரணம்: "மஹாமகம்" என்னும் வடமொழி "மாமகம்" என்று தமிழில் திரிந்து வழங்கும். மஹா என்கிற சப்தம் பெரிய என்னும் பொருளை யுணர்த்தும். மஹத் என்னும் தத்துவத்திற்குப் "பெரிய மனசு" என்று பொருள்படும். அதற்கு மாறுபெயர் புத்தி. பெரிய மனசுள்ளவர்களுக்குத்தான் புத்தியுண்டு. புத்தியுள்ளவர்கள் பெரியமனசுள்ளவர்களாவார்கள் என்பது வாஸ்தவம். புத்தி யென்றால் பகுத்தறிதலுக்கு மட்டும் சொல்வது வழக்கம். பகுத்தறிதல் புத்தியின் சின்னவேலைகளிலொன்று. பகுத்தறிதல் பேதபுத்தியாம்: அது விஷயஞானத்துக்கே யுரியது. "விஷயம்" என்பது புலனறிவுக்கு எட்டுவது. புலனறிவுக் கெட்டுவதாயுள்ள நாமரூபப் பிரபஞ்சமாம் இது, பஞ்சிகரண விதிப்படி பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையால் உண்டானதால், பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையைப்பிரித்துப் (பகுத்து)அறியலாம். இதுதான் பகுத்தறிவு. ஆனால்அபஞ்சிகரணத்தவங்களான தன்மாத்திரைகளைப் பிரித்தறிவதெப்படி? பொறி புலன்களெல்லாம், பூதபௌதிகங்களைப்போலவே இந்தப் பஞ்சதன்மாத்திரைகளின் குணவேறுபாட்டினால் உண்டானவையாக விருப்பதால், அவையெல்லாம் அவைக்குக் காரணமாகியஇவற்றுள் (இந்தப்பஞ்சதன்மாத்திரையுள்) ஒடு

ங்கி அடங்கி நிற்கும். நாய்க்குள் சிசுபோல், தன்மாத்திரைக்குள் ஒடுங்கி அடங்கி யிருக்கும் பொறிபுலன்கள், அவற்றிற்கு உற்பத்திகாரணமான தன்மாத்திரைகளைக் காண்பது எப்படி? கூடாமையேயாம். ஆனால் தாயறியாச் சூலில்லைபோல், காரணம்அறியாக் காரியமில்லை. தன்மாத்திரைகளுக்குள் ஐம்பொறிகளும் தொழிலின்றித் தம் குணமாத்திரமாகத் தனித்திருக்கும். தொழிலின்றி, அதாவது, இயக்கமின்றிக் கிரகிக்கும் சக்தி சூக்ஷ்மாதிரி சூக்ஷ்மமாய் இருப்பதால்தான் "கண்ணின்றிக் காண்பானவன்; காதின்றிக் கேட்பானவன்; ஒன்றுமின்றி எல்லாம்செய்வான்" என்கிற சருதிவாக்கியம் பிறக்கலாயிற்று. தன்மாத்திரைகளுள் சேதனசேதனப்பிரபஞ்சங்களெல்லாம் எப்படி அடக்கமோ, அப்படியே இந்தத் தன்மாத்திரைகள் அகங்காரத்தவத்துக்குள் அடங்கி யொடுங்கும். திரிவிதமான அகங்காரமும் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக அடங்கிக் கடைசியில் அது அதற்குக் காரணபூதமான "மஹத்" தத்துவத்தி லடங்கி யொடுங்கும். இந்த மஹத் தத்துவமும் அவ்யகத்ததில் ஒடுங்கி மறைபும். ஆகவே, வியக்த சிருஷ்டிக்கெல்லாம் காரணம் மஹத் என்னும் பேர்பெற்ற புத்தி தத்துவம் என்றேற்படுகிறதல்லவா? இந்த மஹத் என்னும் புத்தி வியக்தமான பிரபஞ்சத்துக் கெல்லாம் காரணமாயிருப்பதால், இது பஹிர்முகப் பார்வையால் வரும் பகுத்தறிவுள்ளதாயின்றி,அந்தர்முகப் பார்வைஅல்லதுஅஹ்முகப்பார்வையால்வரும் பகுத்தறிவதாம் பூர்ணஅறிவுள்ளதாயிருக்கிறது. பகுத்தறியும் அறிவு பின்னமாயிருக்கும்; ஆதலினாலேயே அது பூர்ணப் பார்வையில்கை. ("We see in part dimly as through a glass") என்றார் லெய்ன்ட் பால் என்னும் அருளாளரும். பகுத்தறிவு எப்போதும் அரைகுறைப்பார்வையே. இதற்குப் பேதபுத்தியென்பபெயர். பூர்ண அறிவாம் புத்தி அல்லது மஹத் தத்துவம் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாயிருப்பதுபற்றி எதிலும் புகுந்து பார்

க்கும் சக்தியுள்ளதாயிருப்பதால், அது விஷயங்களைத் தனக்கு அந்நியமாயறியாமல், தன்னிலும் வேறல்லாத தனது வியக்தாகாரவிகாரங்களாக அறிகின்றது. ஆதலால் அதற்கு அபேதபுத்தி யென்றுபேர். அபேதபுத்தி ஐக்கியத்தை யுண்பண்ணுவதால் மோகூத்துக்குக் காரணம். பேதபுத்தி பிரிவினையை யுண்பண்ணுவதால் பெந்தத்துக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. நான், எனது என்னும் அகங்காரமமகார விர்த்திப்பிரவாகமாக விளங்குவது பெந்தத்தைத்தரும் பேதபுத்தி. "எவ்லாம் நீ, எல்லாம் உனது, நானும் நீயே" பென்று ஜீவேசுவரஐக்கியத்தைநாடுவது அபேதபுத்தி. மனிதன் சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களிரண்டுக்கும் எஜமானாயிருப்பதால்,அவன் பேதபுத்தியால் அசேதனமாம் வெளிப் பிரபஞ்சத்தை யாராய்ந்து, அதற்கு மூலமாய் சேதனரூபமாயிருக்கும் அதன் மூலப் பிரதிகபாவத்தை உட்பிரபஞ்சமாம் தனக்குள் அறிந்து கொள்கிறான். இந்தஅறிவு வளர வளர அவனுக்கு அபேதபுத்திஜனித்து பேதமாத்தோன்றும் பலவற்றையும் ஒன்றுபடுத்தி அவற்றிற்கெல்லாம் அபேதமான காரணத்தில் லயிக்கச்செய்து அவற்றின்ஒருமையை (ஒன்றும் தன்மையை) உள்ளத்தில் உணர்கிறான்.

இப்படி உணரஉணர, உணர்வுவிசாலித்து அறிவுபரந்து, அபேதபுத்தி ஜனித்து வளர்ந்து வடவிருக்ஷமாய்த் தழைக்க, அம்மரத்திற்கு மூலமாய் அதன் நீழலில் அறிவே யுருவாய்க்கொண்டு விளங்கும் குருமூர்த்த சுந்தரராம் தக்ஷிணமூர்த்தியைத் தரிசிக்கும் பாக்யம்பெறுகிறான். குருநரிசனம்சித்திக்கவும், அவர் மேல்வழி காட்டுவாராக, அவன் உலகவழக்கையும், மானிடர் மயக்கையும் விட்டுடொழித்து, விரக்தி வைராக்கியம் பூண்டவனாய், உண்மைபையறியவேண்டு மென்கிற அத்தியாத்மதாபம் மேலெழுந்து தவிக்கத் தகித்து, ஹிருதயத்தில் பற்றிய ஆசாபாசங்களெல்லாம் உலர்ந்து காய்ந்து, தீர்த்துபோக, சம்ஸாரவிருக்ஷத்திற் கறிகுறியான அகவத்த

விருஷத்தின் காய்ந்து விழுந்துபோன சுள் விகளாம் ஸமித்தைப்பொறுக்கிக் கையில்வைத்துக்கொண்டு, “ஸமித்பாணி” — ஸமித் எந்திய கையையுக்குருவையடைந்து, தனது அத்தியாத்ம தாபத்தின் தன்மையைத் தெரிவித்து, அறிவகல அருள்சூரக்கக் கடாஷ்வீக்ஷணியும் செய்யவேண்டுமென்று குறையிரந்து நிற்கிறான். குருவினுடைய கடாஷ்வீக்ஷணியத்தால் குருவருள் பெற்ற சற்சீஷன் குரு வழிப்பட்டு நடக்க ஆத்மதரிசனமுண்டாகி அப்பியாசமுதிர்ச்சி விசேஷத்தால், ஆத்மதரிசனம் மறையாமல் தானே மஹத்ருபியாய் எல்லாவற்றிலும் புகுந்துபார்க்கும் தன்மை வாய்ந்ததன்றி, அவைக்கெல்லாம் ஆதாரபூத மாயிருக்கும் சத்ருப ஆத்மா தானே யென்றுணர்ந்து உணர்ந்ததையுணர்ந்தபடிசித்விலாஸத்தாலறிந்து, அறிந்தநிலையில் அறிவுகொடாது அறிவுருவாய் மிஞ்சி நிற்பவனாகிறான். அப்படியானவன் யாரோ அவனை மஹாத்மா. மஹத் தத்துவத்தையாசிரயித்துப் புத்திருபமாய், புத்திமயமாயிருந்து, எல்லாவற்றிலும் புகுந்துள்ள அந்தர்யாமியாய் இருப்பவன் யாரோ அவனை மஹாத்மா. “பிரம்மவித்து” என்று சொல்வதுபோல், இந்த மஹத் ரூப புத்தி சித்திக்கப்பெற்றவன் மஹான். “மனம் என்னும் பேர்விட்டு மஹத் என்னும் பேர் கொள்” என்றான் என்பதாய். பூர்வ வாசனையால் இதற்குவேண்டிய ஸம்ஸ்காரம் அமையப்பெற்று, சாதனாப்பியாசத்தால் அந்த ஸம்ஸ்காரம் மொட்டில் வாசனையோல் மூடியிருப்பது, மலரின் மணம்போல் பிரத்தியக்ஷமாக விளங்கச் செய்யக்கூடியவன் யாரோ அவன் மஹாத்மாவாகக்கூடியபிள்ளை. அதைச் சுருங்கச்சொல்லும் பொழுது மஹத்பிள்ளை மஹாபிள்ளை, மாப்பிள்ளை, யென்று குறுகி விகாரப்பட்டு விளங்கும்.

இப்படிப்பட்ட சத்ருண சம்பன்னனை சற்பாத்திரத்திற்கே, கன்னிகையைக் கொடுப்பதாம் கன்னிகாதானம் உரியது. இதரர்களுக்குக்கன்னிகையைக் கொடுப்பவன் அபாத்

நிரனுக்குக் கொடுத்த பாபத்தைக் கட்டிக் கொண்டு, அவன் செய்யும் பாபகிருத்தியங்களுக்கெல்லாம் பாத்திரமாகி, அதற்குக் காரணபூதனாயிருக்குங் காரணத்தினால் அவனிலும் கொடிய பாபியாகிறான்.

உண்மையான விவாகஞ் செய்துகொண்டு உள்ளன்பு நிறைந்து காதல் மனையாளோடு கருத்தொருமித்துக் கலந்து இல்லறம்புரிந்து புண்ணியகுமாரத்தியைப் பெற்ற ஒவ்வொரு புமாவும், இப்படிப்பட்ட “மஹாத்மாவாகக் கூடிய பிள்ளை” யைத்தேடி, அவனை மஹாத்மாவாகவே உள்ளத்துணர்வால் உணர்ந்து பூஜித்துக் கால்கழுவி; அர்க்கியபாத்திய முதலிய சோடசோபசாரங்களும் செய்து, தன்கண்மணியொத்த அருமையான பெண்மணியை அவனுக்கு இல்லறக்கிழத்தியாக விருந்து நல்லறஞ்செய்யத் துணைநிற்கும்படி, பெற்றோரிருவரும் மனங்கலந்து குமாரத்தியைப் பெற்றதுபோல், இப்பொழுது மனங்கலந்து எகிபாவத்திலீடுபட்ட எண்ணமுடையாய், கன்னிகையின் கைபிடித்து ஸ்வர்ண புஷ்ப பல சகிதமாய் அவனுக்குத் தத்தம் செய்து “பாணிக்கிரஹணம்” செய்துகொடுக்கவேண்டும்... அதாவது, குழந்தையைத்தர்மபத்தியாகக் கைப்பற்றச்செய்து கொடுக்கவேண்டும். இதுதான் பெற்றோர் புத்திரிக்குச் செய்கடன். கைப்பற்றின பெண்ணை உத்தமவரன் அக்னிசாக்ஷியாகவும் பிராம்மணர்கள் (பிரஹ்மத்தை யறிந்தவர்கள்) சாக்ஷியாகவும், ஆகமவிதிப்படி (அதாவது, யந்திரதந்திரமந்திரானுஷ்டானங்களுடன்) “இல்லறமல்லது நல்லறமல்ல” வெனுகூறிய ஆப்தவாக்கியத்தை யனுஷ்டித்தும் தனக்கு இல்லறக்கிழத்தியாகக் கிக்கொள்கிறான். இதுதான் விவாஹம். இது உயர்குலத்திற் பிறந்தபெண்களுக்குரியதோர் உத்தம ஸம்ஸ்காரம். ஆண்பிள்ளைகளுக்குப் பிரம்மசரியம்எப்படியோ, அப்படியே பெண்பிள்ளைகளுக்கு விவாஹம் இந்திரிய நிக்ரஹத்துக்குரியதோர் பிரஹ்மசரியத்தை யொத்த ஆத்ம ஸம்ஸ்காரமாம்.

(இன்னும் வரும்.)

WHY ARE WE WANTING IN INFLUENCE?

நமக்கேன் செல்வாக்கில்லை?

சாதாரணமாய் இந்தியர்கள் தற்போதுசெல்வாக்கிழந்தவர்களாயிருக்கிறார்களென்பது பிரத்தியக்ஷம். “செல்வாக்கு” என்றால் என்ன? வாக்கு செல்வது, — வார்த்தையை யொட்டி நடத்தையும் பொருந்தியிருந்தால், அதுசெல்வாக்காகும். “அவன் வாயசைந்தால் நாடசையும்” என்று செல்வாக்குள்ளவர்களைப் பற்றிச் சொல்கிறார்களே, அப்படி யென்றால் என்ன? வாய்க்கு வாக்கினுலன்றிச் சிறப்பில்லை: வாக்குக்கு ஸ்தயத்தினுலன்றிச் சிறப்பில்லை. ஆகையால் ஸ்தயவான் வாயசைந்தால் மனதிலே ஒன்றை சங்கற்பித்துக்கொண்டு வாக்கினால் அதை வெளியிடுவானாகில், — நாடசையும். அஹம்புறமிரண்டு மொத்திருப்பவனாவால், நாட்டார் எல்லாம் அவன் சொல்லைச் சிரேஷ்டமாகக்கொண்டு அவனை ஆமோதித்து நடப்பார்கள். ஆகவே செல்வாக்குக்குக் காரணம், ஸ்தயவிருதமாமென்று ஏற்படுகிறது. ஸ்தயவிருத மிருப்பது லேசல்ல. மனம் வாக்கு, நடத்தை இவை வேறுபடாமல் பாதுகாப்பதே ஸ்தயவிருதமாம்.

“மனஸ்யேக, வசஸ்யேக, கர்மஸ்யேகமஹாத்மனம் மனஸ்யந்த, வசஸ்யந்தகர்மஸ்யந்த தூரத்மனம்”

என்றுள்ள ஆப்தவாக்கியத்தின் உண்மை நித்தியப்படி அனுபவத்தில் காணலாம். மனசு, வாக்கு, நடத்தை யேகமாகப் பொருந்தியிருக்கப்பெறின் அதுவே மஹாத்மாவுக்கு லக்ஷணமாம். மஹத் என்னும் தத்துவத்தோடொன்றுபட்டவனாவால், அவன் வாயசைந்தால், நாடசையக் கேட்பானேன்?

மனவரினால் நினைப்பதொன்றும், வாக்கினால் சொல்வதொன்றும், காரியத்தில் நடந்து கொள்வதொன்றமாக, இப்படி திரிகரணமும் திரிவிதமாய் பேதப்பட்டு நிற்கும் தூரத்மாவாகிய அஷ்டனுக்குச் செல்வாக்கு என்

னமாக உண்டாகும்? அறியாச்சனங்களை மருட்டி யுருட்டி, அர்ப்பந்தம் வாசாமஹோசரமாய்ப் பேசுகிட்டுக் கடைசியில் கழுநீர்ப்பாணியில் விழுந்த கவுளிபோல், மானமிழந்து, மரியாதையிழந்து, ஊரிழந்து, பேரிழந்து, பழிபாவத்துக்காளாகப் பழிச்சொல்லுக்கிடமாய் நிற்பதே மனமொழிமெய் சுத்தமின்றிப் பொய்பித்தலாட்டம்செய்து வயிறுவளர்ப்பவன் கதியாம். இவனைப் பிழைத்திருப்பவனாகச் சொல்வது சொல்லிழுக்கேயாம். இவன் செய்யும் பொய்பித்தலாட்டங்களைப் பிழைக்கும்வழி யென்று கருதுவதும் பெருங் குற்றமேயாம். ப்ரோபெஸ்ஸர் லீஸ் ஸ்மித் என்னும் வர்த்தகவியாபாரக்கைத்தொழில் வித்யாவிற்பன்னர், பம்பாய் கவர்ன்மெண்டாரின் வேண்டுகோளின்பேரில் இந்தியர்வுக்குப் பிழைக்கும்வழி காட்டிப் பிரசங்கங்கள் செய்து வந்ததின்முடிவில் இந்தியர்களுக்குவிதபோதமானதோர் கட்டுரை கழன்று சென்றார். அஃதென்னவெனில்:—

“இந்தியர்களுக்கு வேண்டியதாயிருக்கும் குறையென்னவெனில், தன்னில் நம்பிக்கையும், தமரில் நம்பிக்கையும். தன்னில் நம்பிக்கையில்லாதவனுக்குத் தைரியமில்லை. தமரில் நம்பிக்கையில்லாதவன் நாகரிகவிரும்பிக் கருகுகான். (தன்னம்பிக்கை ஆத்மபுத்தியாலும், தமர் நம்பிக்கை ஸ்வயநயம் பாராட்டாப் பரசேவையாலுமே உதிக்கற்பாலதாம்.) இந்தியாவின் ஜனங்களுடைய நாணயத்தில் நம்பிக்கை குறையும்படி வியாபாரத்தில் தப்புத்தவருள் மார்க்கங்களை பனுசரித்துப் பித்தலாட்டம் செய்பவன் தேச சேஷமத்துக்கு விரோதியாம் சுத்தப் போக்கிரியாவான். இந்தியர்கள் ஸ்வநம்பிக்கை யுள்ளவர்களாகி, (ஸ்வகாரியப் புலிகளாயிருப்பதுபோய்) ஸ்தசங்கல்ப சாதனாசித்தர்களாம் தீரர்களாயிருக்கவேண்டும். பிரவிருத்தி மார்க்கத்தில் பிறப்போன வழியைப் பற்றிச் செல்லாது தனிவழிகண்டு துணிவுறநடக்கும் தூயசத்தரும் துணிந்த தீரருமாக விருக்கவேண்டும். இப்படியிருந்தால் மேற்றிசை நாகரிகத்தில் பேர

ட்டிப்போட்டு அழிவழிபற்றி ஆர்ப்பாட்டுசெய்து அக்கிரமங்கள் மலிந்து அதனால் ஜனசேஷமம் நலிந்தபோதும் கண்பொருவிதியாம் “கண்ணுலி” க்கிடமின்றி உலகத்திலுள்ள ஜாதியாருக்கெல்லாம் உத்தம வழிகாட்டும் மேதாவினாக விருக்கும் பெருமையும் கீர்த்தியும் பெற்று பெருவாழ்வு வாழலாம்” என்று அவர் உண்மையைச் சொன்னார். *

நம்மவர்கள் ஆதம்புத்தியில்லாதவர்களாயிருப்பதால் படித்தும் பிரயோசனமின்றி ஸ்வயநலம் பாராட்டும் தன்மையும் ஸ்வகாரியப்படுவதும் நிறைந்தவர்களாய், பரசேவையாம் “ஸ்வாமி காரியத்தில்” வழவழுவென்று நழுவிவிழுவார்களாக விருக்கிறார்கள். “யதாராஜா ததாப்பிரஜா” என்னும் வாக்கியத்தைக்கொண்டு அரசனெவ்வழி குடிசைவழியென்கிற தர்மத்தை யனுசரித்து நம்மவர்கள் ஸ்வதர்மத்தை யிழந்தவர்களானார்கள். ஆசானைப்போல் சீஷனும் என்று ஸ்வதர்மத்தை யிழந்து நெல்லிக்காய் மூட்டைகளான “கற்றுங்கயவராம்” ஆதம்புத்தியில்லாப்போதகர் வழிப்பட்டுப் பிள்ளைகளும் அவருக்கு மிஞ்சியவர்களாய்ப் போகிறார்கள். இதற்குதாரணம் வேண்டுமாயின் உபாத்தியாயர்களின் குணவிசேஷத்தைப் பற்றி, உபாத்திமைத் தொழிலில் சிறந்தவரான ஒருவர்தாம் சொல்லும் வாக்கு நாம் சொல்வதற்கு அத்தாக்கியாம்.

*The actual words used by Professor Lees-Smith are:—“What you need is confidence, confidence in each other, confidence in yourselves. Confidence in each other because co-operation is the test of civilization and you must co-operate with mutual trust. The man who by shady transactions, by sharp practice in business diminishes the trust of the Indian nation, is not only a scoundrel, but is an enemy of the Indian people. You need confidence also in each other, you need to do things for yourselves, instead of always depending upon Britain and the Government. You need to strike out new paths and to pioneer new methods of progress. If you can do that, you will then I believe, be able to teach mankind a lesson, because you have it in your power, if you are careful of your own characters, by acquiring that in which Great Britain is strong. Her confidence and enterprise, to at the same time avoid the ferocity, the cruelty and the heartlessness of those who compete in the struggle which disfigures western civilization. If you can do that you will succeed in rising to be one of the proudest nations of the earth.”

சென்னை யூனிவர்ஸிடியில் எம். ஏ. எல். டி., பி. எல்., என்கிற மூன்று சாக்கைகளில் மிகவுயர்ந்த வித்யாபட்டம்பெற்று உபாத்திமைத்தொழிலையே சிறந்ததென்று கைக்கொண்டு உள்ளபடி. கள்ளமின்றி அத்தொழிலிலுழைத்துவரும் உண்மையாளரான ஸ்ரீ கே. பி. இராமநாதபயரவர்கள் “உபாத்தியாயர்சங்கம்” என்னும்தலைப்பின்கீழ் எழுதியுள்ள வியாசமொன்றில், உபாத்தியாயர்கள் சங்கங்களுக்கு அதிக செல்வாக்கில்லாததற்குண்டான “சிலகாரணங்களை”ச் சொல்கிறார் கேளுங்கள்:—

“உபாத்தியாயர் தொழில் வகித்தவர்களில் சிலர் கவர்ன்மெண்டு உபாத்தியாயர்கள்; சிலர் பாதிரிமார்கள், அல்லது பாதிரிமார்கள் ஏற்படுத்திய ஸ்கூல்களில் இருப்பவர்கள்; மற்றவர்கள் இந்தியர்கள் ஏற்படுத்திவரும் ஸ்கூல்களில் இருப்பவர்கள். இம்மூவகையான சிலர் உயர்ந்த சம்பளக்காரர்கள், சிலர் தாழ்ந்த சம்பளக்காரர்கள். இத்தனைபேரும் ஏகோபித்து உபாத்தியாயர் சங்கத்தைச் சேர்கிறது அசாத்தியம். இத்தனைபேருக்கும் உபாத்தியாயமார்கள் பொதுவியங்குகளில் கொத்தை இருக்க எதிர்பார்க்கத் தக்கதும் அல்ல.”

ஏனென்று ஸ்வபாவமாகப் பிறக்கக்கூடிய கேள்விக்கு மறுமொழியாக அவர் கூறுவது என்னவெனில்:—

“(1) உயர்தரப் படிப்பு சொல்லிக்கொடுப்பவரும், உயர்ந்த சம்பளம் வாங்குகிறவர்களும் சீமையிலிருந்து மேதைகளென்று கியாதியோடு வந்தவர்களும் இந்த அற்பமான இந்திய உபாத்தியாயர்கள் கூட்டத்தைச் சேர்வதால் தங்களுக்கு என்னபிரயோஜனம் உண்டாகப்போகிறதென்று ஒதுங்கி நிற்கலாம்.

“(2) கவர்ன்மெண்டுவருப்பைச்சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் சம்பளமாவதுபென்ஷனாவது இச்சங்கங்களால் ஜாஸ்தியாகப் போகிறது; சமயாசமயங்களில் தங்களில் உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தரைப் பார்த்து அவர்களுக்குத் தக்க மரியாதையைப்பண்ணி தங்கள் ஸ்திதியை மேன்மைப்படுத்திக்கொள்ளலா மென்று ஒதுங்கி நிற்பார்கள்.

(3) பாதிரிமா உபாத்தியாயர்களும் இப்படி எண்ணக்கூடும்.”

ஆகவே இப்படி அவர் மூவகையாகப்பிரித்த உபாத்தியாயர்கள் அனைவரும், உண்டுத்துப் பசிதாகத்தீரப் போந்த பிழைப்புள்ளவராயினும், ஊருக்குழைக்கும் பரசேவையைத் தள்ளித் தம் காரியத்திலே கண்ணாக, மனக்கண் பஞ்சடைந்து கிடக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஆசான்களிடத்துப் படித்துத் தேறுகிற பிள்ளைகள், இக்குணத்தில் இவர்களிலும் மிஞ்சினவர்களாகவே யிருப்பார்கள் என்பதற்குக் கேட்பானேன்? இப்படிப்பட்ட ஸ்வயநயப்புஞ்சங்களுக்குச் “செல்வாக்கு” என்னமாக உண்டாகும்? “ஆகவே, பொது விஷயங்களில் சிரத்தை உடையவர்கள் கொஞ்சமாயிருப்பார்கள்” என்று இவர் சொல்லும் வார்த்தை உபாத்தியாயர் சங்கத்துக்குழைக்கும் துறையில்மட்டுமன்றி எல்லாத்துறையிலும் அப்படியே என்பதை யுணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். “இவர்களை நிராகரிக்கக்கூடாது” என்று உபாத்திமைச் சங்கத்தார் மட்டுமல்ல, ஜனசமூகத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும், தனியாகவாகட்டும், சங்கத்தாராகவாகட்டும், “முயற்சியால் காட்டினால்,” ஊருக்குழைப்பதே உத்தமமான ஜீவனவழியென்று “மற்றவர்களும் நாளாவிர்த்தியில் வந்து சேர்வார்கள்.” அப்படிக்கின்றித்தான்தோன்றித்தம்பிரானாய், ஊருக்குழைத்தாரை உதாசினமாகத்தள்ளி தனக்குமிஞ்சிய தம்பிரானில்லையென்று கேவலம் ஜீவனாந்தம் உழைப்பாருளிருக்கும்முற்றத்தையே ஊருக்குழைக்கும் உத்தமவழியிலும் கொணர்ந்து ஸ்தாபித்தால், எல்லாரும் கெட்டு நல்லாரும் பொல்லாரும் நயமில்லாதவர்கள் செய்யும் அஞ்சிடாக் கூத்துக்களாகவேண்டியது தான். “தந்தலையாட்டம் தலைக்குமேலே” யென்றாடினால், செத்தவன் சாகிறான், பிழைத்தவன் பிழைக்கிறான் என்பதுண்மை. ஆனால் செத்தவன் பிழைத்திருப்பதும், பிழைத்தவன் செத்துக்கிடப்பதும் சநாதந தர்மவிதியென்பதை “யுணர்ந்தும் உணர்கிலார் ஊனரே” யென்றபடி, அறிந்து முறியாதவர் பிழைக்கும்வழி யறியாப் பேதைகளேயாவர். ஆகையால் யாவரும் மனமொழி மெய்களால் தன்வாக்கைக் காப்பாற்றிச் செல்வாக்குப்பெறல்வேண்டும். இதுவே பிழைக்கும்வழி.

“FREE FROM BONDS”

(THE AUTOBIOGRAPHY OF A TALUQ GUMASTAH)

* அவிழ்த்துவிட்ட கழுதை.

ஒரு நாலாகா துமஸ்தாவின் சரித்திரம்.

நான் முதல்தடவை மெட்ரிகுலேஷன் பரீட்சைக்குப் போனபொழுது என் தகப்பனருக்கு ஏதோ தேகத்தில் அசௌக்கிய முண்டாகிப் படுத்துக்கொண்டிருந்தார். கடைசிராள் பரீட்சை எழுதிக்கொண்டிருக்கையிலேயே அவருக்கு ஆபத்தாயிருக்கிறதென்று என்னை அழைக்க ஆள்வந்துவிட்டான். நானும் அவசரமாய்ப் பரீட்சை எழுதிக்கொடுத்துவிட்டு சாப்பிடாமலே இரவில் தனித் தபால்வண்டிவைத்துக்கொண்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டேன். பாதிவழியில் ரூரியோதயமாயிற்று. பாலரூரியனுடைய பெருமையைக் கவனிக்க அவகாசமில்லை. எந்தகப்பனரைக்கண்டு அவருடைய கடைசி மனோதத்தை நிறைவேற்றவேண்டியது என் கடமை யென்று அவரை உயிருடன் கண்டுபேச ஆவல்கொண்டிருந்தேன். குதிரை ஓட்ட அபேகையில்லை. கிராமக்கிணறுகளில் பெண்கள் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டுகுடமும்கையுமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைப் பட்டாணிக்கடலை களினால் சட்லாமென்கிற எண்ணமுண்டாகவில்லை. அஸ்தமனமாகிறவேளைக்குணர்போய்ச் சேர்ந்தேன். வண்டியை விட்டிறங்கி விட்டுக் குன்றுழைந்ததும் “அப்பா” என்றுபடுக்கையண்டை போனேன். நான் வரும்வழியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த என் தகப்பனர் என்னைக்கண்டதும் “வா” என்று என்னைக்கட்டிய யணைத்து முத்தமிட்டுச் “சாப்பிட்டாயோ” என்றார். “ஆய்விட்டது. நான் தங்களுக்கு என் செய்யப்பட்டும்” என்றேன். “எனக்குச் சந்தியாஸம் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும்” என்றார். “அப்படியே செய்கிறது” என்றேன். என் தாயார் வந்தாள். அவளிடத்தில் இந்தச் சமாசாரத்தைச் சொன்னேன். “அவரிஷ்டப்படி செய்யத் தடையென்ன?” என்றாள். ஆஸபத்திரி வைத்தியர் வந்த

* தன்னையறிந்து தன்வழியில் பிரவேசிக்கும் மனோதர்மசக்தி தடையறியாது.

தார். அவரை “அப்பா பிழைப்பாரா” என் றேன். “அவ்வளவு நிச்சயமாய்ச் சொல்லமு டியாது வியாதிமட்டும் சாதாரண வியாதி யல்ல. பெரிய மனுவியானுக்கு வருகிற வியா தி. “மலேரியா” என்று பெயர். மருந்துமட் டும் சரியான மருந்து கொடுத்திருக்கிறேன்.” என்றார். மறுநாள் தகப்பனாரை ஆற்றங்கரை யில் இருந்த யதிகள் மடத்துக்குக் கொண்டு போய் அங்குவந்திருந்த ஒரு யதிகளிடமிரு ந்து உபதேசம் செய்வித்துக் கிரமப்படி ஸந் ரியாசாகிரமம் கொடுக்கப்பட்டது. அதற் குப்பிறகு அவர் வீட்டுப்பேச்சை எடுக்கவே யில்லை. என்தாயாரும் அவர் உயிரிருக்கும் வரை அவரெதிரில் வரவில்லை. அதற்கு மறு நாள் சாயந்திரம் அவர் தேக வியோகமானார். எனக்குமட்டும் அவர் அவ்வாற்றங்கரையிலி டுந்த கோவிலுக்குச் சுவாமிதரிசனத்துக்குப் போயிருப்பதாகத் தோற்றியதே ஒழிய இற ந்துபோய்விட்டதாகத் தோற்றவில்லை. அவர் தேகத்தை ஆற்றங்கரையிலேயே கோவிலுக் குப் பின்புறத்தில் அடக்கம் செய்தோம். அதற்குப்பிறகு வீட்டுக்குப்போனதும் என் தாயார் என்னைக் கட்டிக்கொண்டு ஒருதரம் அழுநாள். அதற்குமுன் அவள் அழுவேயில்லை. என்தம்பி விளையாட்டுக்குமுந்தை. நாங்கள் அழுதால் அவளும் அழுவான். நாங்கள் நிறு த்திவிட்டால் அவளும் நின்றுவிடுவான். பத் துநாள் கழித்து ஜாதி ஆசாரப்படி. என்தா யார் தன் தலைமுடியைவாங்கினார். அப்பொழு துதான் அவளுடைய மனோதையம் எனக்கு நன்கு விளங்கிற்று. அவளுக்கு அப்பொழுது வயது 35. “அம்மா இந்தக் கோலங்கொள்ள எப்படி உனக்கு மனம்துணிந்தது” என்றேன். “நீ மாதம் ஓரண்டுமுறை ஸ்ஷவரம் செய்து கொள்ளவில்லையா? இன்றுமுதல் நான் ஸ்தி ரீஜன்மத்தைத் தொலைத்துப் புருஷஜன்மமெ டுத்துவிட்டேன்” என்றாள்.

சிலநாள் கழித்து எனக்கு மெட்றிகுலே ஷன் பரீகைத் துவறிற்று என்று சமாசாரம் தெரிந்தது. மேலே என்ன செய்கிறதென்று

என்தாயாரைக்கேட்டேன். “எனக்கு என்ன தெரியுமப்பா, நான் பெண்பிள்ளை. உனக்கு எது சரியென்று தோற்றுகிறதோ அதைச் செய். ஆனால் நீ மறுபடியும் படிக்க ஆரம்பித் தால் உன் தகப்பனார் அனுப்பியதுபோல் என் னால் உன் செலவுக்குப்பணம் அனுப்ப முடி யாது” என்றாள். உடனே என் மாமனருக்குக் கடிதம் எழுதினேன். அவர் “உனக்குப்படிக்க அபிப்பிராயமாயிருந்தால் நான் தடுக்கவில்லை. மாதம் ஏதாவது 8 அல்லது 10 ரூபாய்வரை உன்செலவுக்குக் கொடுத்தனுப்புகிறேனென் றுஎழுதினார். நான் ஊரிலிருந்திலத்தைக் குத் தகைக்கு விட்டுவிட்டு என் தாயாரையும் தம் பியையு மழைத்துக்கொண்டு திருச்சிசுப்பன் னியிலேயே குடியிருந்துகொண்டு இன்னொரு வருஷம் படிக்கிறதென்று தீர்மானித்தேன். இவ்வருஷம்தான் நான் ஏழ்மையின் கொடு மையை நன்றயறிந்தேன். இவ்வளவுநாள் விளையாட்டுப் பிள்ளையாய்க் காலம்கழித்துவ ந்த எனக்கு இப்பொழுதுதான் குடும்பபா ரம் உரைத்தது. நானும் என்தம்பியும் பாதி ரிகளுடைய தயவினால் சம்பளமில்லாமல் படி த்தபோதிலும், சம்பாதிக்காமல் செலவுமட் டும் செய்துகொண்டு சாப்பிடவேண்டியிருந் தமையால், அநேக செளகரியங்களை இழக்க வேண்டியிருந்தது. எனக்கும் மனதில் சந் தோஷமில்லை. என்தாய்க்கும் சந்தோஷமில்லை எங்கனிருவருக்கும் இது நன்றயந்தெரியும். ஆனாலும் அடிக்கடி ஒருவரை ஒருவர்தேற்றிச் சமாதானம் செய்துகொள்ள முயல்வோம். அப்படிச்செய்வது வீனென்றும் தெரியும். தனக்குள் சமாதானமில்லாமல் பிறருக்கு எப் படி சமாதானமுண்டாக்குகிறது? இருந்தா லும் வேறுவழியில்லை. என்னுடைய பழைய சிநேகிதர்களெல்லாம் போய் விட்டார்கள். மணியன், ராமுடு இருவருக்கும் பரீகைத் தவ றிப்போயிற்று. மணியன் இன்னொருதரம் ப டிக்க இஷ்டமில்லாமல் நின்றுவிட்டான். ரா முடு இன்னொருதரம் படிக்க சக்தியில்லாமல் நின்றுவிட்டான். எனக்குக் கீழ்ப்படித்த பிள் னைகளெல்லாம் என்னுடன் படிக்கிறதையும்

ஏன்னுடன் படித்தவர்களெல்லாம் எனக்கு மேலே படிக்கிறதையும் பார்க்க எனக்கு வெ ட்கமாயிருந்தது. தினம் சாயந்திரம் ஆற்றங் கரைக்குப் போய்த் தனிமையில் அழுவேன். மணியனுக்கும் கலியாணிக்கும் கடிதம் எழு துவேன். அவர்கள் எழுதும் பதில்கடிதங்கள் தான் எனக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதல் கொடுத் தன. கலியாணி “நீங்கள் எனக்குக் கடிதம் எழுதவேண்டாம். சித்திரங்கள் எழுதியனுப் புங்கள்” என்றார். அவர் என்னை முதல் முதல் வேண்டிக்கொண்டபடி ஒருதாய் இற க்கும்தருணத்தில் தன்மக்களை ஆசீர்வதிக்கும் சித்திரம் ஒன்று எழுதுகோலால் வரைந்தே ன். அப்பொழுது இருந்த என்மனோநிலைமையில் அது எனக்கு சகஜமாயும் சுலபமாயும் எழுத வந்தது. மேலும் என்்தகப்பனார் இறந்த சந் தர்ப்பம் என்மனதில் நன்றய்ப் பதிந்திருந்த மையால் அச்சித்திரத்துக்குவேண்டிய உபகர ணங்கள் என்மனதிலே இருந்தன. நான் அப் பொழுது எழுதிய சித்திரத்தைக் கலியாணி இன்னும்கண்ணாடிபோட்டுவைத்திருக்கிறார். நான் இப்போது அதைப் பார்க்கும்பொழுது அதிலிருக்கும் உருவங்களில் அநேக திருத் தங்கள் செய்யலாமென்று தோன்றினாலும், அச்சித்திரத்தினால் நான் தெரிவிக்கவந்த உட் கருத்தை அதைக்காட்டிலும் நன்றய் இப் பொழுது தெரிவிக்கமாட்டுவேனோ என்று சந்தேகிக்கிறேன். கலியாணி பின்வருமாறு எனக்குப் பதிலெழுதினார்: “அநேக நமஸ்கா ரம். நீங்கள் அனுப்பின சித்திரம் வந்தது. அ தைப்பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு வெகுசந்தோ ஷமாயிருக்கிறது. அதை ஜாக்கிரதையாய்க்கா ப்பாற்றி வைத்துக்கொள்ளுகிறேன். அதிலு ள்ள பெண்குழந்தை ஒற்றைக்கண்ணைக்கசக் கிக்கொண்டு மற்றொரு கடைக்கண்ணால் தன் தாய் முகத்தைப்பார்க்கிறது வெகு அழ காயிருக்கிறது. இறக்கிறதாயார் மட்டும் இன் னும் கொஞ்சம் இளைத்திருக்கலாம். இதைப் பார்க்கிற எனக்கே இவ்வளவுசந்தோஷமுண் டாகும்பொழுது இதை எழுதின உங்களு க்கு எவ்வளவு சந்தோஷமிருக்கவேண்டும். எனக்கு இவ்வளவு எழுத வந்துவிட்டால் தலைகீழாய் நடப்பேன். அடிக்கடி இன்னும் ஏதாவது எழுதுங்கள்.” என்மனதில் சந் தோஷமாம்! சந்தோஷமாயிருந்த நாளிலெல் லாம் இது எழுதவரவில்லையே! துக்கப்படும்

பொழுதல்லவோ எழுதவந்தது. என்னவோ அவளுக்குத் தோன்றியதை அவள் எழுதி னாள் குழந்தை! நான் கலியாணிக்குப் பதிலு க்கு எழுதின கடிதத்தைப் பின்னால் வரைகிறேன். (இன்னும் வரும்)

SITA—A TALE OF HINDU DOMESTIC LIFE.

சீதா, அல்லது இல்லற வாழ்க்கை. 24-வது அதிகாரம்.

செல்லத்தின் புருஷன் பெயர் சாமிய்யர். இவர் செல்லத்தின் கல்லியானத்திற்கென்று அப்படி பெயர்வைத்துக் கொண்டாரே அல் லாமல்யதார்த்தத்தில் அவருக்குப் பெயர். சா மிய்யங்கார். கல்லியானமானதும் இவர் பெ ண்ஜாதியை ஊருக்குக்கட்டிப் போகவேண்டு மென்றார். சொர்ணம் அவள் ருதுவாகிறதிக் குள் அனுப்பமாட்டேனென்று சொன்னார். அவர் அதற்கு சம்மதியாததால் நாகம்மாள் செல்லம் இருவரையும் தெருளவைக்கிறதென் கிற வழக்கத்தை அனுசரித்துத் தெருண்டது போல் தனியாக வைத்து அதற்கு வேண் டிய செலவுகளெல்லாம் காமேசுவரய்யரிடம் வாங்கினார். பிறகு சாந்தி முகூர்த்தம் என்ற பெயரை வைத்து அதையும்செய்துபெண்ணை சாமிய்யருடன் அனுப்பினார். தாத்தா ஜாநகி ராமய்யர் இதைப்பார்த்து நாகம்மாளையும் அனுப்பும்படி கேட்டார். சொர்ணத்துக்கு அது விஷயமாய் என்ன ஆகேற்பனை இருக்கப் போகிறது! வெகு சந்தோஷமாய் சம்மதித் தாள். நாகம்மாளுக்கு சொர்ணத்தினிடம் இருப்பதைவிட ஒருகாட்டில் இருப்பதுகூட நலமென்று தோன்றிற்று. அவளும் வெகு சந்தோஷத்துடன் ஜாநகிராமய்யரோடு புறப் பட்டுப் போய்விட்டாள். செல்லத்தைபுக்கா த்துக்கு அதற்குள் அனுப்ப சொர்ணத்து க்கு கொஞ்சம்கூடப் பிரியமில்லை சாமிய்யர் ஒரே வீம்பாய்கூட்டிப்போகவேண்டும் என்ற தால் அவளை அனுப்பும்படி நேரிட்டது. செ ல்லத்தை அனுப்பிவிட்டு சொர்ணம்மாள் இர ண்டுநாள் அதேவிசாரமாக விருந்தாள்.

பிறகு காமேசுவரய்யர் அவளைத்தேற்றினார். செல்லம் புக்ககம் போகிறதைப்பற்றி வெகு

சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டு நல்லஇடம் அகப்பட்டது நமக்கு என்னகுறைவு என்றுமனக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டேபோனான். விடுபோய் இறங்கினதுதான் தாமதம். இவன்புகுத்து யோக்கியதையெல்லாம்புறப்பட்டது. செல்லத்தின் புருஷன் ஜாதியில் வைஷ்ணவன். அவன் செல்லத்தை ஏமாற்றி கல்லியாணம்செய்துகொள்வதற்காக சாமிய்பர் என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டானே அல்லாமல் அவன்பேர் சாமிய்யங்கார். சாமிய்யங்காருக்கு ஊப்பேரதும் பெண்டாட்டியின் அவசியம் இல்லை. அவர் லீலாமணியென்று ஒரு குறத்தியை வைத்திருந்தார். அவள் ஜாதியில் குறத்தியாயிருந்தபோதிலும் வெகு அழகாயிருப்பாள். சாமிய்யங்கார், பெண்டாட்டியை சமயல் முதலிய விட்டுக்காரியம்பார்ப்பதற்கு கல்லியாணம் செய்து கொள்ளுகிறதெயொழிய அவளுடன் போகத்திற்கு கல்லியாணம் செய்துகொள்வதில்லை. செல்லத்துக்குமுன் ஒருபெண் கல்லியாணம் ஆகி அப்பெண்ணை சாமிய்யங்கார் ஒரு பிள்ளை இருக்கும்போதே லீலாமணியின் வார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு வெகு கொடுமையாய் நடத்திவந்தான். ஒரு தடவை அந்தப்பெண்ணை லீலாமணியும் சாமிய்யங்காரும் சேர்ந்து கம்பத்தில்வைத்து கட்டி வாயில் துணியை அடைத்து குடுபோட்டுவிட்டார்கள். ஆ! ஆ! என்னகொடுமை! என்னகொடுமை! தாய் தகப்பனைவிட்டு புருஷனையே சரணம் என்று அடைந்த ஒருபெண்ணை இப்படி குடுபோடுகிற மனிதனை சித்திரவதை செய்தால்தான் என்ன? அப்பெண் அது பொறுக்கமாட்டாமல் அதையே மனதில் வைத்திருந்து கொஞ்சநாள்க்குப் பிறகு ஓர் கிணற்றில் விழுந்து இறந்தாள். பிறகு சாமிய்யங்கார் அதை ஒளித்து போலீஸ்தார் ஊரார் எல்லாரையும் லெஞ்சம் கொடுத்து அடக்கிவிட்டார். தனக்கு பெண் ஒருவரும் கொடுக்கமாட்டார்களென்று கண்ட சாமிய்யங்கார் பணத்தைப்பாராமல் சொர்ணத்துக்குக் கொடுத்து செல்லத்தை ஏமாற்றிக் கல்லியாணம் செய்து வந்து விட்டார். செல்லத்துக்கு இதை யெல்லாம் கேழ்க்கக் கேழ்க்க வெகுவருத்தம். கொஞ்சநாள்க்குப் பிறகு தன் தாயிடம் இதையெல்லாம் பூவரசு நல்லுருக்குப்போன ஒருவர் மூலமாய் சொல்லி அனுப்பினான். சொர்ணத்துக்கு இதையெல்

லாம் கேழ்க்க இடிவிழுந்ததுபோல இருந்தது. இந்த சமயத்துக்கு என்று நாகம்மாண்டியிருந்து தன் புருஷன் தனக்கு மூலாயிரம் ரூபாய்க்கு நகை செய்ததாகவும் தன்னை வெகுபிரியமாக வைத்திருப்பதாகவும் கடிதம் வந்தது. இதுவும் தெய்வச் செயலல்லவோ! சொர்ணத்துக்கு தன் பெண்கஷ்டப்படவும் நாகம்மாள் சுகப்படவும் இதுகளைகேழ்க்க நாகைப்பிடிங்கிக்கொண்டு பிராணனை விட்டுவிட்டலாம் போலிருந்தது. கடைசியில் நேரில்போய் பெண்ணைப்பார்த்து வரலாமென்று புறப்பட்டுப் போனான். சாமிய்யங்கார் சொர்ணம்மாளைக் கண்டதும் இனி நமக்கு பயமில்லை யென்று நினைத்து தன் வரலாறுகளை யெல்லாம் சொன்னார். சொர்ணம்மாள் அவனுடன் சண்டை போட்டாள். அவர் கடைசியாக சொர்ணம்மாளைப் பார்த்து நீசண்டை பிடிப்பதில் பிரயோசனமில்லை. உன் பெண் நல்லமாதிரியாய் இருந்தால் நான் அவளை நன்றாய் வைத்திருப்பேன். இல்லாவிட்டால் முன் பெண்ஜாதியின் கதிதான் கிடைக்கும் என்றான். சொர்ணம்மாள் பிறகு தன் பெண்ணுக்கு அவர் மனசு கோணமல் நடக்கும்படிக்கும் லீலாமணியைப்பற்றி ஒன்றும்பேசாமல் இருக்கும்படிக்கும் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டாள். செல்லத்துக்கு இப்பொழுது தகுந்த பாலியமாதலால் வெகு அழகாயிருந்தாள். எப்படி இருந்தும் சாமிய்யங்கார் இவளை லட்சியம் செய்கிறதில்லை. எப்போதாவது அநிசயமாக செல்லத்தினிடம் வந்துகூகத்திருப்பார். மற்றவேளைகளெல்லாம் லீலாமணியோடுதான் இருப்பார். இப்படி இருக்க அந்த ஊருக்கு சுந்தரராவ் என்று ஒருவர்வந்தார். அவர்கதைசொல்வதில்வெகு கெட்டிக்காரர். அவர் ஒரு தடவை லீலாமணி வீட்டுக்கு வந்து கதை சொன்னார். அதைக் கேட்டு லீலாமணி வெகு சந்தோஷப்பட்டு அவரை அடிக்கடி தன் வீட்டுக்கு வாசசொன்னதும் தவிர அவரை தன் வீட்டிலேயே குடியாய் வைத்துக்கொள்ளும்படி சாமிய்யங்காருக்கு சிபார்சு செய்தாள். சாமிய்யங்கார் அப்படியே வைத்துக்கொண்டார். சுந்தரராவ் நல்ல அழகுள்ளவர். ஆனால் இவர் அந்த ஊரில் எங்கேயும் வெளியே போகமாட்டார்.

லீலாமணி வீட்டுக்குக்கூட ஒருநாள் ஒரு தடவை தான் போவார். மற்ற வேளைகளெல்லாம் சாமிய்யங்காருடைய வீட்டிலேயேதான்

இருப்பார். சாமிய்யங்கார் எப்போதும் லீலாமணி வீட்டிலேயேதான் இருப்பார். சாமிய்யங்கார் வீட்டில் இருக்கும்போதெல்லாம் சுந்தரராவுடன் கதை கேட்பது தான் அவருக்கு வேலை. இவர் கதைகளைக்கேட்டுக்கேட்டுசெல்லத்துக்கும் சுந்தரராவ் மீது ஒரு பிரியம் ஏற்பட்டது. சுந்தரராவ் தனியாக இருக்கும் காலத்தில் செல்லம் அவர் அறைப்பக்கத்தில் அடிக்கடிபோய் ஜன்னல் வழியாக எட்டிப்பார்ப்பாள். சுந்தரராவ் அதைக்கண்டு ஜன்னலுக்கு நேரே வருவார், பிறகு அவள் சங்கோஜப்பட்டுக்கொண்டுபோய்விடுவாள். இப்படி கொஞ்சநாள்கள்தவிர்த்தது. பிறகு சாமிய்யங்காரோடு சுந்தரராவ் இருக்கும்போது செல்லம் சாமிய்யங்கார் வேறுகவனமாயிருக்கும்போது சுந்தரராவ் முகத்தையே பார்ப்பாள். சுந்தரராவ் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தால் தலையைக் குனிந்துகொள்வாள். சில சமயங்களில் சுந்தரராவ் தனியாக தன் அறையில் பாடலூரம்பித்தால் செல்லம் தன் அறையில்பாட ஆரம்பிப்பாள். இப்படி கொஞ்சநாள்களுக்கு சுந்தரராவுக்கு செல்லத்தின் மீது ஆசை பொறுக்கக் கூடவில்லை. இதற்குள்ளேசெய்யலாமென்று யோசித்து ஓர் கடிதத்தை எடுத்து அடியில் வருமாறு எழுதினார். “செல்லம், என்மனத்தின் எண்ணம் எனக்கு தெரியவில்லை. மனம்தன் என்னை எரிக்கிற எரிப்பு எனக்குபொறுக்கமுடியவில்லை. நீ எவ்விதமாக பொறுக்கிறாயோதெரியவில்லை. உன் பால்யம் எல்லாம் வீணாகப்போகிறது. சுவாமி இந்த பாலியத்தை அனுபவிப்பதற்குக் கொடுத்திருக்கிறாரே அல்லாமல் வீண்போக்கும்படி கொடுக்கவில்லை உன் ஜாடைகளெல்லாம்நிஜமானால்இந்தக்கடிதத்திற்குப்பதில்என் ஜன்னல்வழியாகஎனக்கு உடனே கிடைக்கவேண்டும். இப்படிக்கு உன் இஷ்டன்” என்று எழுதி அதை அவள் உள்ளில்போட்டுவிட்டார். சுந்தரராவுக்கு பின்னால் அதே நினைவாக இருந்ததெயொழியவேறு ஒன்றும் புத்தியோடயில்லை. என்ன பதில் எழுதுகிறானோ என்று வெகு ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார். கடிதம் ஒன்றையும் காணாமல் பிறகு இந்த விசாரத்தை ஒருவாறு நகர்த்தும் பொருட்டு லீலாமணி வீட்டுக்குப்

போனார். அங்கே வெகுநேரம் பேசி இருந்து விட்டு பிறகு திரும்பிவந்தார். திரும்பிவரும் போதும் செல்லத்தின்பேரிலேயே நினைவாய் வந்தார். வீட்டில்வந்து அறையைத்திறந்ததும் ஓர் கடிதம் கிடந்தது. சுந்தரராவுக்கு அந்த கடிதத்தைப் படித்துப் பார்ப்பதற்குள்ளேஎன்ன எழுதியிருக்கப்போகிறானோஎன்றுதேதமெல்லாம் உதறிற்று. பிறகு கடிதத்தை உடைத்துப் பார்த்தார். அதில் அடியில்வருமாறு எழுதியிருந்தது: “என்கண்ணிற்குக் கண்ணுன்! சுந்தரத்திற்கு நமஸ்காரம். கேஷமம். தங்களை மன்மதன் எரிக்கிறதாகச் சொல்லுகிறீர்கள். உங்கள் கதி என்னைவிடவெகு நன்றாய் இருக்கிறதே. உங்களைமன்மதன் எரித்துக்கொண்டு மட்டும் இருக்கிறான். என்னை எரித்துச்சாம்பலாகவே செய்துவிட்டானே, நான் என்னசெய்யட்டும். தங்களைக்காணாமல் ஒரு நிமிஷம் ஒரு யுகமாயிருக்கிறதே. தங்கள் மனது தெரியவில்லையே என்றுதங்களைவிட பத்துமடங்கு கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். இப்படிக்கு தங்கள் செல்லம்” இந்தக்கடிதத்தைப்பார்த்தவுடன் சுந்தரராவுக்கு வந்தசந்தோஷத்திற்கு அளவு இல்லை. அந்தக்கடிதத்தை கண்ணில்ஒத்திக்கொண்டார். அடிக்கடிமுத்தவிட்டுக்கொண்டார். பிறகு மெள்ள உள்ளில்போய் செல்லம் என்று கூப்பிட்டார். செல்லம் மெல்ல வந்து ஒரு ஓரத்தில் நின்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு ஏனென்றுகேட்டாள். சுந்தரராவ் தாகமா யிருக்கிறதென்றார். செல்லம் தாகத்தைத் தணிக்க என்னவேண்டுமென்றாள். சுந்தரராவ்மெள்ளசெல்லம்தான்வேணுமென்றார். பிறகு ஒருவருக்கொருவர் அதிகசேசமாய்விட்டது. சாமிய்யங்கார் வீட்டில் இருக்கும் நேரம் தவிர செல்லம் மற்ற வேளைகளெல்லாம் சுந்தரராவின்னுடைய அறையில்தான் இருப்பாள். ராத்திரிவேளையில் சாமிய்யங்கார் வீட்டிலிருப்பதே கிடையாது. செல்லமும்சுந்தரராவுடைய படுக்கையைவிட்டு வேறேபெண்கேயும் இருக்கமாட்டாள். இப்படி இருவருக்கும் வெகு சினேகமாயிருந்தது. ஆனால் சுந்தேகம் வந்துவிட்டால்என்னசெய்கிறதென்று செல்லம் எப்போதாவது தன் புருஷனையுஞ் சந்தோஷப்படுத்து தன்னைச் சந்தித்து

கும்படி செய்துவந்தாள். இப்படிசெல்லமும் சுந்தரராவும் கொஞ்சிக் குலாவிக்கொண்டிருக்கும் நாளில் ஒருநாள் வாசலில் ஒரு வன் சித்திரம் வியாபாரம் செய்துகொண்டு வந்தான். செல்லம் அவனைக்கூப்பிட்டு சித்திரங்களையெல்லாம் காட்டச்சொன்னான். அதில் ஓர் அழகிய சித்திரத்தை எடுத்து இது யாருடையது என்று கேட்டான். சித்திரக்காரன் இது கொலைகெசில் தண்டனை அடைந்து தூக்கில் போடப்பட்ட கிருஷ்ணசாமிய்யனுடையது என்றான். செல்லத்துக்கு அதைப் பார்க்கத்திடுக்கிட்டது. உடம்பெல்லாம் நடுங்கிற்று. என்ன ஆச்சரியம்! அந்த சித்திரம் சுந்தரராவைப் போலவே இருந்தது. திரும்பி சுந்தரராவைப் பார்த்தான். சுந்தரராவுடைய உடம்பும் நடுக்கம் கொடுத்தது. உடனே செல்லம் அந்த சித்திரக்காரனைப் போகச்சொல்லி விட்டு விட்டிருந்து வந்தான். செல்லத்துக்கு அது முதல் ஓர்கொலையாளியிடம் நாம்சுகித்திருக்கிறதா என்றும் சர்க்காரில் தெரிந்தால் எல்லோருக்கும் தண்டனை கிடைக்கும்மே என்றும் பயமுண்டாகி விட்டது. சாமிய்யங்கார் வந்ததும் செல்லம் அவருடன் இந்த சங்கதிகளைச் சொன்னான். சாமிய்யங்காரும் சுந்தரராவைத் தனியாய் அழைத்து என்னவென்று கேட்டார். சுந்தரராவுக்கு மறைக்க முடியவில்லை. சாமிய்யங்காரிடம் தான் தூக்கில் போடப்பட்ட கிருஷ்ணசாமிய்யன்தான் என்றும் தனக்கு உயிர் இல்லையென்று எல்லோரும் நெருப்பு வைத்து விட்டதாகவும் ஒரு ரொஸேயோ பிரேதபரிக்ஷைக்குக்கொண்டுபோய் மருந்துகொடுக்கப் பிழைத்துக்கொண்டதாகவும், ரொஸேயோயோ பயந்து தன்னையெனியே கொண்டிப்போய்போட்டுவிட்டதாகவும், பிறகு தான் எழுந்திருந்து வெகுபசியாய் இருந்ததால் ஒரு ஹோட்டலுக்குப்போய்சாப்பிட்டுவிட்டுப் பிறகு அநேக விடங்களில் அலைந்து திரிந்து இங்கே வந்து சேர்ந்ததாகவும் ஒப்புக்கொண்டார். சாமிய்யங்கார் அவனை மறுபடி சர்க்காருக்குக் காட்டிக்கொடுக்க இஷ்டம் இல்லாமலும் அவனைத்தான் வைத்துக்கொள்ளவும் பயந்து அவனைக்கண்டித்து எங்கேயும் சொல்லாமல் அந்த ஊரைவிட்டு ஓடிப்போய்விடு என்று உத்தரவு கொடுத்தார். செல்லத்துக்கு வெகு வருத்தம் வந்துவிட்டது. தூக்கில் போடப்பட்ட ஒருவனிடம் நாம் கிரேகம் செய்தோமே என்று

வருத்தம் ஒருபக்கத்திலும் பழகிய கிரேகத்தால் அவன் பிரிந்து போகிறுனென்கிற வருத்தம் ஒருபக்கமுமாக இருந்தது. கிஷ்ணசாமிய்யன் பிறகு தன் தலைவதியை நொந்துகொண்டு புறப்பட்டுப்போய் விட்டான். இவனுக்குத் தான்தண்டனை அடைந்ததை நினைக்க கிஷ்ணசாஸ்திரிகள் மீது கோபம் அதிகமாக உண்டானது. துஷ்டர்கள் சபாவத்தைத்தான் பாருங்கள். தனக்குக்கெடுதல் செய்த நாராயணசாஸ்திரிகளை திட்டுவதை விட்டுவிட்டு, அவர் துண்டின தினால் சகல கஷ்டங்களையும் கிஷ்ணசாமிய்யன் அடைந்திருக்க கிஷ்ணசாஸ்திரிகள் மீது கோபப்படுவதும் காலக்கொடுமையல்லவா?

இரண்டு போக்கிரிகள் தெருவில் ஒருநாள் சண்டை போட்டுக்கொண்டார்கள். ஒருவனை ஒருவன் வாயில்வந்தபடி யெல்லாம் வைத்து கொண்டிருந்தான். பிறகு தங்களை மட்டும் வைவதைவிட்டு அவரவர்கள் விட்டுப்பெரியோர்களையும் வைய ஆரம்பித்தார்கள். பிறகு அவரவர் விட்டுப்பெண்கள் விபசாரியென்று திட்ட ஆரம்பித்தார்கள். முதலில் வார்த்தையிலிருந்து பிறகு அடிக்க வந்துவிட்டார்கள். இதை யெல்லாம் பார்த்த ஓர் வித்துவான் இந்த சண்டையை விலக்கவேண்டுமென்று அவர் பக்கத்தில் போய் அடே என் வீணில் சண்டை போடுகிறீர்கள். நாம் மனித ஜன்மம் எடுத்ததேபாபத்தைச் செய்ததினால்தான். அதிலும் ஆயுள் 100 வருஷத்துக்கு மேலில்லை. அதிலும் பாகி தூக்கத்தில் போய்விடுகிறது. மற்றப்பாதியில்பாதி பாலியத்திலும் விருத்தாப்பியத்திலும் போய்விடுகிறது. மிச்சம் இருக்கிறபாதி யெனவனத்திலும் காமத்திலும் போய்விடுகிறது. மிச்சம் கொஞ்சம் இருக்கிறது: இதில்தர்மத்தைச் செய்து பிறருக்கு நன்மை செய்தால் எல்லாரும் நம்மைக் கொண்டாடுவார்கள். நமக்கு பகவான் கிருபைசெய்வார். இதை விட்டு என் வீண் சண்டை போடுகிறீர்? என்றார். இதைக்கேட்ட அந்த போக்கிரி எதிர் போக்கிரியைப்பார்த்து “அடே மடயா அவர் புத்திசொல்வதைக் கேளடா! வீண்சண்டைபோடுகிறாயா, அவர் சொல்வதைப்பார்! அவர் ஜோட்டை தூக்கிலுக்கூட உனக்கு அந்த புத்திவருமோ” என்றான். எதிர் போக்கிரி “அவர்தான் என் ஜோட்டைத் தூக்கட்டுமே” என்றான். வித்துவான் துஷ்டர்களுக்கு நல்லவார்த்தைசொன்னதற்குப்பிரயோஜனம்

நமக்குக்கிடைத்ததென்று போய்விட்டார். அவன் துஷ்டனால்தான் தன்னைவைத்துஷ்டனைத்திருப்பி வைவதைவிட்டு தனக்கு புத்திசொன்ன வித்துவானை வைய ஆரம்பித்தான். அது போல கிருஷ்ணசாமிய்யனுக்கு கிஷ்ணசாஸ்திரிகளை நினைக்க நினைக்க ஆத்திரம் அதிகமாக அவருக்கும் மறுபடியும் ஏதாவது தீங்கு செய்வவேண்டுமென்று யோசித்தான்.

ஆனால் கிஷ்ணசாஸ்திரிகள், கிருஷ்ணசாமிய்யன் நாராயணசாஸ்திரிகளால் அவ்வளவு கஷ்டத்தை அடைந்து இருந்தும் அவர்பொறுமையாக எல்லாவற்றையும் சகித்து கேவலம் சாகுக்கூட அவர்களுக்கு விரோதமாக சொல்லவில்லை. வேறொருவராய் இருந்தால் வேண்டுமென்றே அவர்களைக்கொல்ல எண்ணி நேரில் பாராத சங்கதிகளைப்பார்த்ததாக சொல்லி தண்டிக்கப்பிரயத்தினம்செய்வார்கள். கிஷ்ணசாஸ்திரிகள் அப்படி ஒன்றும் செய்யாமலிருக்க கிருஷ்ணசாஸ்திரி அவருக்கே மறுபடி தீங்கு செய்யத் தீர்மானித்தான்.

கமலாவடியில் கிருஷ்ணசாஸ்திரிகளுக்குத் தன்பெண்ணிறந்த பிறகு குடியிருக்கமனமே இல்லை. வெகு தூரதேசங்களுக்கெல்லாம் அதை மறக்கும்பொருட்டு பயணம் போனார். வெகுநாள் இப்படி அலைந்து விட்டு கடைசியில் ஒருமாஸம் தன் ஊரில் இருக்கலாமென்று வந்து சேர்ந்தார். அனந்தலட்சுமி அம்மானுக்கு அந்த விட்டில் இருக்கக்கூட பிடிக்கவில்லை. பயமாயிருந்தது. அனந்தலட்சுமி அம்மாள் ஒருநாள் ராத்திரி எழுந்திருந்து ஒரு விளக்கு ஏற்றிக் கொண்டு கூடத்தில் போனார். அப்போதுகூடத்தில் உருவம் நின்றது. யார் என்று உற்றுபார்க்க கிஷ்ணசாமிய்யர் முகமாய் இருக்கக்கண்டு, அய்யோ கிஷ்ணசாமிய்யரென்று கத்தினான். கிஷ்ணசாஸ்திரிகள் வருவதற்குள் ஒருவரையும் காணோம். பிறகு அவர் அனந்தலட்சுமியைக் கண்டித்து உன் பயத்தால் உனக்கு அப்படிதோன்றியிருக்கிறது. இறந்துபோன கிஷ்ணசாமி எப்படி வரமுடியுமென்றார். அனந்தலட்சுமியம்மாள் அவன் கிஷ்ணசாமியே என்று சாதித்தாள். பிறகு கிஷ்ணசாஸ்திரிகள் அதைச் சோதிக்கும்பொருட்டு தன் ஆளை ரகசியமாய் காக்கும்படி சொன்னார். அவன் தூங்காமல் விழித்துப்பதுங்கி இருக்க மெள்ள ஒரு ஆள் கூடத்தில் துழைந்தான். கிஷ்ணசாஸ்திரிகள்

ஆள், உடனே அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு கிஷ்ணசாஸ்திரிகளைக் கூப்பிட்டான். பிறகு கிஷ்ணசாஸ்திரிகள் வந்துபார்க்க கிஷ்ணசாமிய்யனாக இருக்கக்கண்டார். அவன் அவர்காலில் விழுந்து அவன் வரலாறுகையெல்லாம் சொல்லி தனக்கு பணம் இல்லாததினால் அவர் விட்டில் திருடவந்ததாகவும் பணம் கொடுத்துவிட்டால் புதுச்சேரிக்கு ஒடிப்போய்விடுவதாகவும் சொன்னான். கிஷ்ணசாஸ்திரிகள் மனசுநல்லது. ஆதலால் அவனுக்கு என்ன ஈது ரூபாய் கொடுத்து அவன் உடனே புதுச்சேரிக்குப் போகவேண்டும் என்றும் ஒருநாள் தங்கின்போதிலும் சர்க்காருக்குத் தெரிவிப்பதாகவும் சொல்ல அவன் அப்படியே புதுச்சேரிக்குப் புறப்பட்டுப்போய்விட்டான்.

எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர்.

SANKARA PRYAN.

சங்கரப்பிரியன்.

XVII. அந்தரங்க அறை.

மனோரஞ்சினி, செட்டியின் அந்தரங்கமான தாதிகளால் பன்னீர் முகத்தில் தெளிக்கப்பட்டு மயில் விசிறிகொண்டு விசிறின தின்மேல் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து சுற்றிலும் பார்த்துத்திகைத்துப் பின்வருமாறு ஆலோசிக்கிறாள். “நான் விழித்திருக்கிறேனோ அல்லது தூங்குகிறேனோ நிச்சயப்பட்டுவிட்டையே! எனது நண்பர் ஆகாரம் சேகரம் செய்துகொண்டுவருவதாகச்சொல்லிச் சென்றது நினைவிருக்கிறது. நான் ஆலமரத்தடியில், களைப்பால் சோர்ந்து எனது நாதனது உத்தரீயத்தை மேலே போர்த்துக்கொண்டு படுத்துக்கொண்டதும் ரூபகத்துக்கு வருகிறது. நான் இப்பொழுது தூக்கத்தில் கணவுகாணுவிடில் இந்த அற்புதமான அறையில் எப்படிவந்திருக்கக்கூடும்? இவ்வறையைச்சுற்றிலும் விலையுயர்ந்த சோபாக்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வறையில் விரித்திருக்கும் கம்பளமோ, முழங்காலளவு பதியத்தக்கதாயிருக்கிறது. அவற்றில் மாட்டப்பட்டிருக்கும் படங்களும் நிலைக்கண்ணாடிகளும் இவ்வறை ஏதோ ஒரு பெரிய தனிகருடைய அந்தரங்க அறையாகக் காணப்படுகிறது. தவிர இதோ வலதுகைப்புறத்தில் ஒரு படுக்கை

பழமொழி. அதுபோல் பழம்புண்ணளிபாதிபரிஹாரி என்பதும் பழமொழியே. ஆயிரம்பேரைக் கொன்ற அரைவைத்தியனை நம்பி, வியாதிவந்த பிறகு பரிஹாரம் தேவிவதிலும், “பழப் புண்ணளிபாதிபரிஹாரி” யென்கிற அனுபவத்தினால் பட்டுத் தேர்ந்த புத்திகளாகச் சொல்லும் அனுபவசித்தமான உண்மைகளைக்கேட்டு, தேஹத்தை வியாதிபற்றாது பாதுகாப்பது மேலல்லவா? உதாரணமாக, இந்த சஞ்சிகையில் நமது நண்பர் ஸ்ரீமான் பண்டித வெங்கடராமஜயங்கார் அவர்கள் எழுதியிருக்கும் குறிப்புக்களை வாசித்துப் பாருங்கள். அவர் நல்லெண்ணெயின் குணஞ்ஞானப்பற்றிச் சொல்வது அவ்வளவும் அக்ஷரமாகப் பெறுமென்று நாம் உறுதியாய்ச் சொல்லுவோம், பரோபகாரமே பெரிதென்றுகருதி அவர் மனமுவந்து ஈசுவர கிருபையை முன்னிட்டிடுச்சொல்லும் வார்த்தைகள், வாயைத்திறந்து வார்த்தைசெல்லுமுன் கைமேல் காசுபோடவேண்டுமென்று பட்டாடோபம் செய்யும் வைத்தியர் சொல்லுக்கு ஈடாகுமென்று “பணம்பெருத்து”ப் பேய்த்தேரேறித்திரியும் “பிரபுக்கள்” நினைக்கமாட்டார்கள். ஆனால் ஐயுக்களான விவேகிகளுக்கு அவை பரமசாதகமாம். இதைக்குப் பத்துவருஷங்கள்முன் இவர் இப்பொழுது வெளியிட்டிருக்கிற உண்மை, இதையெழுதுபவருக்குத் தெரிந்திருந்தால், வைத்தியர்கையில் சிக்கிப் பட்ட வேதனைகளெல்லாம் சேதனமாகக் குவிர்த்திருக்கும். இதைச் சொல்வாரின்றி, பட்டாடோபம் பட்டுப் பாழுமனம் புண்ணாகி, யோக ஸம்யமத்தில் தோன்றியதோர் திவ்யசாத்நாயுத்தியைநம்பி, எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்வதை இன்றைக்கு எழு வருஷங்கள் முன்விட்டொழித்தோம். அஃதோடி நம்மைப்பிடித்த பீடையுமலிட்டது. இதனால் எண்ணெய் முழுக்கு கூடாதென்றருத்தமல்ல. எண்ணெய் முழுக்கு அனுகூலமாயிருக்குங்காலமுமுண்டு; பிரதி கூலமாயிருக்குங் காலமுமுண்டு. தேசகால வர்த்தமான விசேஷமும், தேஹமேனோபக்குவாபக்குவ நிலையுமிற்று விவேகத்தால் உசிதமுன்றிந்து உண்மையில் நம்பிக்கைவைத்துச் சாதனசாதகங்களைக்கையாடிவந்தால் தேசமனோசகத்தைவிர்த்திசெய்துகொண்டு ஆத்மசுகத்தையும் தேடலாம். இதைப்பற்றி சமயம் வாய்ந்துழி நண்பரைக்கொண்டும் நாமும்மேலுமேலுமெழுதிவருவோம். விவேகத்தைக் கைவிட்டால் சாதகமெல்லாம் பாதகமாய் முடியுமென்பதைமட்டும் இதை வாசிப்போர் கவனிக்கவேண்டும்.

பரோபெல்லாஜகதீசசந்தர போஸ் அவர்கள் இப்பொழுது அமெரிக்காவிற்கு விஜயமாகச் சென்று, அங்கே திசுடிகொடிபோன்ற மூலவர்க்கங்களுக்கு லீவுசெய்திருக்கிற. தென்பதைப்பற்றிப் பிரத்தியக்ஷ பூர்வமாகப் பரீக்ஷைகள் செய்துகாட்டி பிரசங்கம் செய்து வருகிறார். அவர் அமெரிக்காவிலிருந்தெழுதிய ஒரு கடிதத்தில், அத்தேசத்து ஐக்கியமாகாணங்களின் வியவசாய இலாகா சம்பந்தமாகமட்டும், ஆயிரம்பேர்கள் பயிர்த்தொழில் சம்

பந்தமான சாஸ்திர ஆராய்ச்சிகள் செய்து வருகிறார்கள் என்றும், இத்தனைபேர்களும் சர்க்கார் செலவில், பயிர்த்தொழில் விர்த்தியின்பொருட்டு வேலைசெய்து வருகிறார்களென்றும், இந்தியாவில் இவர்களில் பத்திலொருபங்கான னுறுபேர்க்கூட சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்வதற்கில்லையென்றும் எழுதியிருக்கிறார்.

“இந்தியா கௌன்சில் ஸ்மசோதா” என்று ஒருசட்டம் இந்தியாதுரைத்தன சீர் திருத்தங்களைச் செய்வதற்கின்றியமைபாததாக, பார்லிமெந்து லார்ட்ஸ் சபையில் ஆலோசிக்கப்பட்டு வருகிறது. அது மார்ச்சுமீ 4-உயன்று கமிட்டியில் ஆலோசிக்கப்படவாயிருந்தது.

புதிதான சட்ட நிருபணசபைகளுக்குப் பிரதிநிதிகள் நியமனம் செய்வதில், மகம்மதியர்கள், தங்கள் ஜனத்தொகைக்கு யிஞ்சினதாய் அதிகப்படி பிரதிநிதிகளை தாங்கள் தாமே பிரத்தியேகமாக நியமிக்கவேண்டுமென்று இந்தியா மந்திரியவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ள, அவர் அதற்கிணங்கியிருக்கிறார். மகம்மதியர் கோரிக்கை பலித்ததைப்பார்த்து இந்தியாவிலுள்ள ஆங்கிலேயர்களும், யூரேஷியர்களும் தங்களுக்குப் பிரத்தியேகமாக மூன்றில் ஒருபங்கு பிரதிநிதிகளை நியமிக்கச் சுதந்தரம் தரவேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்தியா “டிஸென்ட்ராலிஸேஷன் கமிஷன்” என்று இந்தியாதுரைத்தன அதிகாரத்தை கேஷத்திரவிபாகம் செய்து ஜனசேகமலிர்த்தியை நாடவேண்டிய தற்கான உபாயத்தைப்பற்றி விசாரணை செய்துவந்த ராயல்கமிஷன் சபையார் அவர்களுடைய ரிபோர்ட்டு வெளியாகி விட்டதாகத் தெரியவருகிறது.

இந்தியாவிலுள்ள விரிந்து சமயங்களின் சம்பிரதாயங்கள் கொள்கைகளைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்து அவ்வம்மதங்களின் உண்மைகளைவெளிப்படுத்தவேண்டி, கல்கத்தாவில் வருகிற ஏப்பிரல்மாதம் 9, 10, 11 ம் தேதிகளில் ஒரு “கன்வென்ஷன்” சபை கூடப்படும். இச்சபைமுன், பற்பல மதத்தைச்சேர்ந்தவர்களும் இச்சபைக்குப் பிரதிநிதிகள் தெரிந்தனுப்புவார்கள். ஒவ்வொரு மதத்தின் கொள்கைகளையும் அனுஷ்டானங்களையும்பற்றி வியாஸ மெழுதிப் படிக்கப்படும். நேரே போக சாத்தியப்படாதவர்கள், அன்னியமத துஷணியின்றி அவரவர்கள் மதத்தின் கொள்கைகளைப்பற்றி இங்கிலீஷில் வியாசமெழுதியனுப்பலா மென்றபடி பலர் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இச்சபை கூட்டும் கமிட்டிக்குத் தலைவராயிருப்பவர், ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜாயிருந்து சமீபகாலத்தில் பென்ஷன் பெற்றுக்கொண்டு நீங்கின ஸ்ரீ லார தாசாரன் மிட்டர் அவர்களாம்.

“Give me not, O God, that blind, fool faith in my friends that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith.”
“Seek Truth wherever you find it,” But “Make your choice and stick to it till you reach the End.”

ஸத்யம் வத, — Speak the Truth.

“Hitch Your Wagon to a Star.”

“To Thine Own Self be True”

யுன்பேயவன் : அறிவேசத்தி : ஓம் தத்சத்.]

ஸத்யமே ஜெயம்--Satyameva Jayati.

[God is Love: Knowledge is Power. Aum]

புத்தகம் 17.]

1909-ஸ்ரீ மார்ச்சுமீ

[சஞ்சிகை 3.]

True Men and False, Or, Saintly Men and Hypocrites.

“A man's power to connect his thought with its proper symbol and so to utter it, depends on the simplicity of his character, that is upon his love of truth and his desire to communicate it without loss. The corruption of character is followed by the corruption of language. When simplicity of character and the sovereignty of ideas is open up by the prevalence of secondary desires, of riches, of pleasure, of power, and of praise—and duplicity and falsehood take the place of simplicity and truth, the power over nature as an interpreter of the will, is in a per currency is employed, when there is no bullion in the vaults. In due time the fraud is manifest, and words are the power to stimulate the understanding or the affections.”—Emerson.

“Words are like blank checks on the Bank of Thought, to be filled with meaning by the past & future workings of the Intellect.”—J. W. Powell.

ஐமனிதர்களும் பொய்மனிதர்களும்

அல்லது

மஹாத்ம துராத்ம வித்தியாஸம்.

ஸத்யேக வசஸ்யேக கர்மஸ்யேக மஹாத்மனாம் ஸத்யஸ்யத் வசஸ்யஸ்யத் கர்மஸ்யஸ்யத் துராத்ம [ஓம்.]

ஆத்மா ஒன்றே. அது பலவிதமாகத் தோற்றிவருவது பிரபஞ்சமாய் யென்று சொல்

கிறது. பிரபஞ்சம் என்றால் தோற்றப்படுவது; மாயை என்றால் மயக்கம். அறிவானும் அறிபொருளும் ஒன்றேயாகின் அறிவு என்னும் ஆத்மதரிசனம் உண்டாம். அறிவு ஒன்றுயின் அறிவானும் ஒன்றேயாக வேண்டும். ஆனால் அறிவு பேதமும் அறிவான் பேதமும் உலகத்திலிருக்கக்காண்கிறோம். இந்த பேதம் எப்படி உண்டாயிற்றெனின் உபாதி பேதத்தால் என்று சொல்வோம். கண்ணும், காண்பானும் ஒன்றே யானவிடத்தாம், கண்ணில் போட்டுக்

கொண்டு பார்க்கும் கண்ணடியின் வர்ணபேதத்துக்குத் தக்கபடி. பலவர்ணங்களும் தோற்றப்படுவதுபோல, அறிவானும் அறிவும் ஒன்றே யானவிடத்தும் அறிவுதற்குக் கருவியாயுள்ள பொறிபுலன்பேதங்களால் அறிவும் பல விதமாகப் பரிணமித்துத் தோன்றும். இப்படித் தோற்றும் பேதமே ஜீவகோடிகளின் உற்பத்திக்குக் காரணமாம்.

விசாலமான மனமுள்ளவர்களை மஹத் அறிவுள்ளவர்களென்றும், குறுகலும் புன்மைபுமான அறிவுள்ளவர்களை புல்லறிவாளர் என்றும் சொல்கிறோம். மஹத் அறிவுள்ளவர்களை மஹாத்மாக்களென்றும், புல்லறிவுள்ளவர்களை துராத்மாக்களென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இவர்களிருவருக்கும் வித்தியாஸமென்னவெனில், முதலவர் மெய்யைத் தழுவி ஸ்த்யத்தைக் கடைப்பிடித்து நிற்பதனால் ஸர்வசக்தியும் வாய்ந்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். இரண்டாவதுவர், அற்ப புத்தியுள்ளவர்களாதலால், அற்பத்தில் சுகித்து, அற்பத்தை யனுசரித்து அற்பவாழ்வு வாழ்கிறார்கள். மஹாத்மா தோன்றும் ஜகத்தையெல்லாம் தானாகப் பார்ப்பன். துராத்மாவோ தோன்றுவதை யெல்லாம் தன்னுடையதாகவேணுமென்று அபிமானித்து ஆசைவலைப்பட்டு மூலாவன்.

மஹாத்மாவுக்கு செல்வாக்குண்டு. துராத்மாவுக்கு செல்வாக்கில்லை. ஏன் இந்த வித்தியாஸமென்றால், மஹாத்மா தன்னைப்பார்த்த அஹிக்கண்ணால் எல்லாவற்றையும் தானாகப் பாவித்து தான் எல்லாவற்றிலுமிருக்கக்காண்கிறான். இவனை ஆசை என்பது பாதிக்காது. ஆசை பாதிக்காது என்றால் என்ன? இவன் ஆசைப்பட இவனுக்கு அன்னியமாக ஒன்று மில்லை யாதலால், ஆசைக்கு இடமில்லை. அப்படி ஒன்றில் ஆசைவைத்தால், அது தான் மாத்திரமாயிருப்பதால், தேஹத்தைத் தானென்று அபிமானிப்பவனுக்கு, தேஹாதி அவயவங்கள் சொன்னபடி கேட்பதுபோல, ஜகத்தைத் தானென்று அபிமானிக்கும் ம

ஹத்துக்கு ஜகமெல்லாம் சொன்னபடி கேட்கும். இப்படி ஜகமெல்லாம் சொன்னபடி கேட்பதின் மர்மமென்ன? சோல் என்பது வைகரிவாக்குக்குமட்டும் பேசுகாது. ஆனால் பரை, பச்யந்தி, மத்யமை யென்னும் மூன்றும் பொருந்த இருந்தது வாயினால் வார்த்தையாக வெளிவரும்பொழுது அது சோல் என்று சொல்லத்தகுந்த அப்படிப்பட்ட சோல் “சித்தர் சோல்” அல்லது சித்தர்வாக்கு என்று சொல்லப்படும். சித்தர்வாக்கு எப்போதும் பவிக்கும்.

ஏன் சித்தர்வாக்கு எப்போதும் பவிக்க வேண்டும்? அவர்கள் “வாசிச்வரீம் சாக்ஷாத்” என்ற ஆப்தவாக்கியப்படி, பரை முதலாகவுள்ள நாலாவகையிலும் வாக்கோடு வாக்காக ஈடுபட்டு பிரக்தியாக்ஷமாகவே வாசிச்வரியாக விருக்கிறார்கள். அதாவது, வாசிச்வரிக்கும் அவருக்கும் பேதமில்லை. இவர்கள் மனமொழி மெய்கள் ஒன்றாகப் பொருந்த நடப்பார்கள். ஏனென்றால், பேதபாவனையென்பதே இவர்களிடம் கிடையாது; உதிக்க நிமித்தமுமில்லை. இந்த செல்வாக்கு இவருவில் சித்திக்கத்தக்கதல்ல. “சித்தன் போக்கு சிவன் போக்கு” என்றபடி சிவனை அதாவது நித்யஸ்வரூபியாய் விளங்கும் உண்மையை வழிபட்டு நடப்பவர்களுக்கே இந்த வாக்கு சித்தியுண்டாகும். மற்றவர்களுக்கு ஒருக்காலுமுண்டாகாது. வாச்சாருணம் பயன்படமாட்டாது. வேஷம்போடச்செய்து தூர்வழியில் ரெலுத்து மாதலால் அப்படிப்பட்டவர்களை யெல்லாம் துராத்மாவென்று ஒரே வகுப்பாய் வகுத்துவிட்டார். மன, மொழி, மெய், மாறுபட்டிருப்பவரெல்லாம் “துராத்மனம்.” மஹாத்மனுக்குச் செல்வாக்கு (வாக்குசித்தி) என்னமாவுண்டாகிறதென்றும், அது தவறுவதற்குக் காரணமென்ன வென்பதையும் எம்ர்ஸன் என்னும் அமெரிக்காதேசத்து ஆக்மஞானி நன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அவருடைய ஆப்தவாக்கியத்தை இதன் தலைப்பில் எடுத்து

வரைந்திருக்கிறோம். அவர் சொல்வதின் கருத்து தத்துவார்த்தத்துக்கு முற்றும் ஒத்திருப்பதால் அது ஸ்த்யவாக்கே. ஒரு ஆத்மன் சங்கல்பரூபமான தன்மனத்தே யுதிக்கும் எண்ணத்தை அதன் சரியான அடையாளம் (அதாவது பிரதீகம்) வெளிப்பிரபஞ்சத்தில் என்னவுண்டோ அலீதோடு இசைத்து அதற்குச்சரியாக அதை உச்சரிக்க ஸாத்வீகம் அவசியம். ஸாத்வீகம் என்றால் ஸத்வகுணம். இது ஸத்யத்தைநேசித்து உண்மைக்குக்குறைவுவரக்கூடாதென்றும், எதையும் பூரணமாய் அனுபவித்துப் பூரணமாய்த் தெரியப்படுத்தவேண்டுமென்றும் அவனுக்கிருக்கும் ஆஸ்தைப்பொறுத்ததாக விருக்கிறது. ஸத்யவிருத மில்லாதார்க்கு வாக்கு சித்தியுமில்லை, செல்வாக்குமில்லை. ஸத்யம் தவறினால் வாத்தவறிவிடும். மனிதன் பேதபாவனைக் கிடங்கொடுத்தால், வாக்கும் பேதப்பட்டுப் போம். ஸாத்வீகமும் லக்ஷியமும் குறைந்து, அவை பூரணமாயிருக்கவேண்டியவிடத்தில் ஆசை, காமம், அதிகாரம் முதலிய தாழ்ந்ததும் இரண்டாந்தரமுமான இச்சைகள் குடிபுகுந்தால், “இச்சாசக்தி உமாகுமாரி” யென்ற சிவனுக்குத்தின் உண்மைபை உணர அசாத்தியமாகிறது. பிரகிருதி தர்மத்துக்கு விரோதமாக இவன் நடந்துகொள்ளத் துணிந்துவிட்டதால், பிரகிருதியும் இவனுக்கு விரோதமாக நடக்கத் துணிந்துவிட்டது. மனம் பொருந்தாத தம்பதிகள்போல் இவனுடைய இச்சையும் பிரகிருதியும் விரோதப்பட்டுத் தாறுமாறாக இயங்கத் தலைப்படுகின்றன. புருஷனும் பிரகிருதியும் சேஷத்திர சேஷத்திரஜ்ஞ சம்பந்தமுள்ளவர்களாய் இருக்கவேண்டியிருக்க, அதற்கு மாறாகவுள்ள விரோதபாவம் லபித்து துன்புறுதுலுகிறார்கள். மனம் பொருந்தாத தம்பதிகளுக்குப் பிள்ளை பிறப்பது எப்படி தூர்லபமோ அப்படிப்போல புருஷப்பிரகிருதிவேற்றுமை கண்டவிடத்து “யன்மனஸ் திரி ஷகத் சிருஷ்டி ஸ்திதி கர்மகிருத்” என்னும் சுருதிவாக்கியப்படி திரிவிதமான (ஸ்தூல

சூக்ஷ்ம, காரண) ஜகத்தையும் சிருஷ்டித்துக் காப்பாற்றியழிக்கும் சக்திவாய்ந்த மனஸ், சிருஷ்டி சக்தியிழந்ததாய்விடுகிறது. யெனவன காலமெல்லாம் நாயும் பூனையும்போல் கூடிவாழ்ந்து புத்திரசௌபாக்கியம் பெறக் கொடுத்து வைக்காத தம்பதிகள், முதுமைப் பருவமடைந்தபொழுது பிறப்பெற்ற குழந்தையை அபிமானித்து அபிமானபுத்திரன் கொள்வதுபோல, வாக்கு தன் சக்தியிழந்து, “இல்லாததை யிருக்கென்று” காட்டும் ஜோடிப்பு வார்த்தையாக ஆய்விடுகிறது. வார்த்தைக்கு லக்ஷியார்த்தம் குன்றிப்போகவே, வாக்கு விரியம் குறைந்து, அதன் வாச்சியார்த்தமும், பதார்த்தமும் முற்றிலும் பேதப்பட்டுப்போக நேரிடுகிறது. நேரிடவே, “பேப்பர் கர்ரென்ஸி” என்று காகிதத்தில் 100-ரூபாய் என்று அச்சிட்டு வழங்குவதுபோல், லக்ஷிய மில்லா வார்த்தை வழங்கப்படலாகிறது. பொக்கிஷத்திலே பொன்னிருந்து கர்ரென்ஸி நோட்டு வழங்கிவந்தால் சிலாக்கியமாயிருக்கும். பொக்கிஷத்திலே பொன்னில்லாத போது கர்ரென்ஸி நோட்டுக்கு மதிப்புண்டாகுமா? உண்டாகாதுபோலவும் உண்மை தெரிந்தவிடத்து முழுமோசமாய் முடிவது போலவும், வார்த்தை மோசம் காலக்கிரமத்தில்தானே வெளியாகிவிடும். வெளியானால் பொக்கிஷத்தில் பணமுள்ளவரையில் செலாவணியான உண்டியல் பொக்கிஷத்தில் பணமில்லாதபோது செல்லாது போவதுபோலும், அர்பதநட் செக்கு அவமதிப்படைந்ததுபோலவும், வார்த்தைக்கு அறிவையூட்டி மனக்ஞர்ச்சிகைய யுண்டுபண்ணும் சக்தி குன்றி அவமே கழிய நேரிடுகிறது. பிரகிருதியினிடத்து வாக்குச் செல்லாதுபோகவும், செல்வாக்குப் போய்விடுகிறது. செல்வாக்குப்போனால் மனிதன் வாயிழந்தவனாகிறான். வாயிருந்துபேசியும் அவன் வாக்கு பறைமோளத்தாக்கொப்பாய் அருவருப்பை யுண்டுபண்ணுமேயன்றி உள்ளத்திலுள்ள உண்மையை யுணர்த்தும் சக்தியுள்ளதாகாது. இப்படி வாயிழந்தவன்

யாரோ அவனை 'மானிடப்பதர்' என்று சொல்லப்படுவான். பதர் நெல்லோடுசேர்த்திருந்தும் நெல்லின் சேர்க்கையினால் மட்டுமன்றி ஸ்வயமாக மதிப்பிலதுபோல, மன, பொழி, மெய்கள் பொருந்தாத மானிடப்பதர்கள் ஜனசமூகத்தில் ஏதோ மானிடச்சேர்க்கையால் மதிப்புற்று விளங்கினாலும், ஸ்வயமாக மதிப்பற்ற வர்களாகவே யிருப்பார்கள். இவர்களை ஜனசமூகத்துக்கு மொத்தத்தில் மதிப்புக்குறைவேயன்றி மதிப்பேற்றம் சிறிதுமில்லை. எந்த ஜனசமூகம் இம்மானிடப் பதர்களைத் தன்னுள் வைக்காது தள்ளி வெளியேற்றி வருகிறதோ அதுவே, ஜாதவிரியம் குன்றுது வளர்ந்து ஒஜஸும் தேஜஸும் பெற்றுப் பிரகாசிக்கும். "ஒஜஸும் தேஜஸும் பெற்றுப்பிரகாசிக்கும்" என்று நாம் சொன்னதையே உலகநடையில் "பேரும் கீர்த்தியும் பெற்றுவிளங்கும்" என்று சொல்வர். சொல்லினும் ஒஜஸின் மனிதனுக்கு மனிதன் என்கிறபேர் பொருந்தாது. அப்படியே தேஜஸ் இன்றி கீர்த்தியுமில்லை. இது சத்பம், மனிதனுக்குச் சொன்னது ஜனசமூகத்துக்கும் பொருந்தும். ஏனெனில், இரண்டுக்கும் விவஷ்டி சமஷ்டி பாவங்களன்றி வேறு வேற்றுமைப்பாடினல்.

THE HOLY CITY OF MUTTRA.

வடமதுரை.

I

இது டெல்லிக்கும் ஆக்ராவுக்கும் மத்தியில் ஜி. ஐ. பி. இருப்புப்பாதையின் பேரிலுள்ள ரயில்வே ஸ்டேஷன். மட்ரா ஜில்லாவுக்கும் அந்தப்பெயருள்ள தாலுக்காவிற்கும் பிரதானப்பட்டணம். ஜனத்தொகை 260,000. இது கலெக்டர் ஆபீஸ், ஜில்லாகோர்ட்டு, முனிசிப்கோர்ட்டு, ரிவினியு ஆபீசுகள் முதலிய ஜில்லாவின் பிரதான பட்டணத்திற்கு அவசியமான ஒவ்வொரு அங்கங்களை யு

முடையது. இது யமுனா என்ற புண்ணிய நதியின் மேல்பக்கத்துக்கரை யோரத்திலுள்ள வெகு சிங்காரமும் செழிப்பும் ஒருங்கே பொருந்தி சுமார் பன்னிரண்டு சதுரமைல் விஸ்தீரணமுள்ளது.

இதின் பூர்வ சரித்திரத்தைக் கருதி இதை நேரிட்டுப்பார்க்க அவாக்கொண்டு சென்று, அவ்விடத்திலுள்ள ஒவ்வொன்றையும் கவனித்து குறித்துக்கொண்டவைகளிலிருந்து இதை வரையலானோம்.

அயோத்திமாநகரத்தில் ஸ்ரீராமபிரான் எகசக்ராதிபதியாய் அரசாண்டு வருங்காலத்தில், யமுனாநதிக்கரையிலிருந்த ஓர் பிரபாண்டமான வனத்தில் மது என்ற பெயருடன் ஒரு இராஜசன் வசித்து வந்ததாகவும், இவனிருந்த வனத்திற்கு மதுவனமென்ற பெயர் வழங்கி வந்ததாகவும், இவனிறந்த பிறகு இலவணன் என்ற மதுவின் குமாரன் மிகமீறி அடாக்காரிபங்களைச் செய்து வந்தபடியால், ஸ்ரீராமர் தமது சகோதரர் சத்ருக் களை யனுப்பி அவனை ஹதம்செய்து, அந்த வனத்தை யழித்து ஒரு திவ்வியமான பட்டணத்தைக்கட்டி யதற்கு மதுபுரி என்ற நாமமிட்டு லவணன் தம்பியாகிய அரியஸ்வனுக்கு அப்பட்டணத்தை யாளும்படிக்கட்டம் செய்ததாகவும், அது முதற்கொண்டு இதற்கு மதுராபுரி என்ற நாமமே வழங்கி வருகிறதாகவும் தெரியவருகிறது. இந்த கிரேதாபுர முதற்கொண்டு நாளதுவரை இப்பட்டணமடைந்த உன்னதச் சிறப்பையும் சீர்கேட்டையும் எழுதுவதென்றால் ஓர் பெரும்பாரதமாகும். ஆதலின் சுருங்கக்கூறி வருவோம்.

இந்த அரியஸ்வன் யாதவகுலத்திற்கு மூலபுருஷனென்று கருதவேண்டி யிருக்கிறது. இவன்சந்ததியில் குரனென்ற அரசனுக்கு—வசுதேவன், தேவபாகன், தேவசிரவன், பிரதபாண்டு, ஆனகன், கிரஞ்சேயன், கங்கன், இஷதகன், வச்சகன், பகன் என்ற பத்துப்பிள்ளை

களும், பிருதை சிரததேவா, சிரதகீர்த்தி, சிரதசுவா, ராஜதேவி என்ற ஐந்து பெண்களும் பிறந்தார்கள். குரன் என்ற இந்த ராஜன் பிருதை என்ற தன் பெண்ணை அபுத்திரனும் சகாவுமான குந்திராஜனுக்குக் கொடுக்க, அவன் பாண்டராஜன் மனைவியாகி பஞ்சபாண்டவர்களைப் பெறுகிறான்.

வசுதேவனுக்கு தேவகியினிடமாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும், இவர்களுடைய தாயாதியும் சேதி ராஜனுமான தாமகோஷாவுக்கு சித்சரசி என்பவனிடம் சிசுபாலனும் பிறந்தார்கள்.

பிரகஸ்பதியின் மனைவியாகிய தரையான வன்சந்திரன்மேல் மோகப்பட்டுக் கூடி புதனைப் பெற்றதாகவும், புதன் இளை என்பவனிடமாக புருாவனைப் பெற்றதாகவும், இவன் ஊர்வசியினிடமாக ஆயுரசனை யடைந்ததாகவும், ஆயுரசன் வம்சத்தில் நகுஷனும், யாயாதியும், யாதவனும், விதர்ப்பனும், அகண்டனும், போஜனும் உதித்ததாகவும், இவனுக்கு தேவகன், உக்கிரசேனன் என்ற இரண்டு குமாரர்கள் பிறந்ததாகவும், தேவகனுடைய குமாரத்தியே தேவகி என்றும் தெரியவருகிறது.

இந்த தேவகியைத்தான் வசுதேவர் மணந்து அவதாரபுருஷராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைப் பெற்றனர். இந்த கிருஷ்ணர் விதர்ப்பதேசத்து அரசனாகிய பிஷ்மகன் குமாரத்திருக் மணியென்ற மாதை விவாகம் செய்துகொண்ட வைபவத்தைப்பற்றி ருக்மணி கல்யாணமென்பதாக நமது பாகவதர்கள் நடத்த எவ்வளவோ தடவை கேட்டிருக்கிறோம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு ருக்மணி தேவியிடம் பிறந்த குமாரன் பிரத்யுமனன். இவனுக்கு ருக்மணிகேவியின் கூடப்பிறந்தவன் ருக்மனுடைய குமாரத்திருக்மவதியை விவாகம் செய்யப்பட்டது. இந்த பிரத்யுமனை மன்மதனவதாரமென்றும் ருக்மவதியை இரதி

யின் அவதாரமென்றும் புராணம் கூறுகின்றது. இந்த பிரதியுமனுக்கு அனுருத்திரன் என்பவன்பிறந்ததாகவும், அவன் உஷா என்னும் மாதை விவாகம்செய்து வஜ்ரதன் என்ற பலாட்டியனைப் பெற்றதாகவும், இவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவருக்குப் பிறகு மதுராபுரியை வெகுகாலம் ஆண்டுவந்ததாகவும் தெரியவருகிறது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய பிகாவாகிய வசுதேவர் தேவகியை விவாகம் செய்துகொள்ளுவதற்கு முன் ரோஹணி என்னும் மானிடமாத பலராமர் என்ற பலவானை பெற்றிருந்தார்.

போஜனுடைய மற்றொரு குமாரனாகிய உக்கிரசேனன் மதுராபுரிக்கு அரசனாகியான் வெரும்பொழுது கம்சன் என்ற கொடியவனைப்பெற்றான். இவன் மகதநாட்டின் அரசனாகிய ஜராசந்தனுடைய புத்திரி இராஜீவலோசனியைமணந்து, தன்மாமனாகிய ஜராசந்தனுடைய உதவியைப்பெற்று, தானே சிம்மாசனாதிபதியாய் மதுராவை யாண்டுவந்தான். இவனுடைய ஹிம்சையைப் பொறுக்கமுடியாதல் குடிகள் மிகவும் வருந்தினார்கள். பலவானாகிய இராஜன் கொடுங்கோலியற்றினால் குடிகள் செய்வதென்ன? கடவுளை முன்னிட்டு முறையிடுவதைவிட வேறுவழியு முண்டோ? ஆதலின் அவர்களுடைய முறைப்பாட்டுக்கு செவி சாய்த்த பகவான் "கம்சனுடைய கொட்டத்தையடக்க தேவகியினிடமாக எட்டாவது பிரசவமாய் தாம் உதிப்பதாக ஆகாயவாணியாய் கூறினர்.

இதையறிந்த கம்சன் வசுதேவரையும் தேவகியையும் வரவழைத்து சிறையிலிட்டு கடுங்காவலில் வைத்தனன். இப்படியிருக்கையில் தேவகிக்கு ஒவ்வொரு குழந்தையாக ஆறு குழந்தைகள் பிறந்தன. அவைகள் ஒவ்வொன்றையும் கொடியோனாகிய கம்சன் கொன்று விட்டான். தேவகி மறுபடியும் கர்ப்பமடைந்து, பூர்ணமாக, பகவான் கம்சனுடைய கடு

ரத்தன்மைமையக் கருதி தேவகியின் கர்ப்பத்திலிருந்த சிசுவைய முனரதியின் அக்கரையிலிருந்த வசுதேவருடைய மற்றொரு மனைவியோடும் னியின் வயிற்றுக்கு அற்புதமாக ஆகரிவித்து விடவே, அவள் வயிற்றில் தான் பலராமன் என்ற வீரர் பிறந்தார்.

இவ்விதமாக தேவகி பெற்ற எழுபின்னை களின் கடையும் நேர, தேவகி எட்டாந்தடவையும் கர்ப்பமடைந்து பரிதாபிவருஷம் ஆவணி மாதம் கிருஷ்ணபக்ஷம் அஷ்டமி திதி, ரோகணி நக்ஷத்திரமும் கூடிய திவ்வியமான சபதினத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பிறந்தார். இத்தினத்தையே மகாவிசேஷமாகக்கொண்டு இந்த மதுராபுரியில் கோகுலாஷ்டமி உற்சவமென்பதாய், ஒவ்வொரு ஆலயத்திலும் தீபதுபாலங்காரங்களும், மெரவணைகளும் உரியபுபுற்சவம், வழக்குமரஉற்சவம், கோலாட்டம் முதலிய பலவிதமான உற்சவங்களை, ஆடல், பாடல், வாத்தியம், பாணவேடிக்கை முதலியவைகளுடன் நடத்தி ஜனங்கள் குதூகல மடைவதுடன், இப்பரதக்கண்டத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் இந்த தினத்தை பெரிய வீரத்தினமாகக்கொண்டு பட்டினியிருந்து இரவில் அப்பகவானை விக்கிரகாருபத்தில் அர்ச்சித்து, பூஜித்துப்போற்றி வணங்கி பண்டிகை கொண்டாடுகிறார்கள். கிருஷ்ணலீலைகளை பிச்சைக்காரர்களும் பலவித வர்ணமெட்டுகளுடன் பாடிக்கொண்டு வீடுவீடாக வருவதை நாம் இன்னும் பார்க்கிறோம்.

இக்குழந்தை அதிக அற்புத ரூபலாவண்ணியமுள்ளதாயிருந்தபடியால், கம்சன் இச்செய்தியை யறிவதற்குமுன் வசுதேவர், இரவிலேயே குழந்தையை பொன் தட்டில் எடுத்துக்கொண்டுவரவும், கோட்டையின் பலவாயில்களின் கதவுகள் தானே திறந்து வழிவிடவும், உறுவியகத்தியுடன் நின்ற காவல் வீரர்கள் மாயாமயக்கத்தினால் மெய்மறந்து தூங்கவும், கண்டவசுதேவர் ஆந்தந்தங்கொண்டு யமுனைநதியைக் கடந்து அக்கரையிலுள்ள

கோகுலத்திற்கு செல்லக்கருதி நதிக்கரையை யடையவே, அந்நதியானது பெறுக்கெடுத்து இருகரைகளும் தோன்றாமல் பிறவாகிப்பதைக்கண்டு, ஒரே ஸ்திரியமாய் பிரவாகத்திலிறங்க, அந்நதியின் நீர் பகவானாகிய குழந்தையின் பாதப்பரிசமானதும், வசுதேவநடந்து செல்லத்தக்க பாதையைவிட்டு விலகிநிற்கவே, வசுதேவர் ஆந்தந்தங்கொண்டு நடந்து அக்கரை சேர்ந்து கோகுலம் என்ற இடையர்கிராமத்தில் சென்று பெரிய குடித்தனக்காராகிய நந்தன் வீட்டைத்தேடிச் செல்ல, அங்கு அப்பொழுது தான் அவன்மனைவி பெற்ற பெண்ணை எடுத்துக்கொண்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணரையாருக்கும் தெரியாமல் அந்த எசோதை என்ற மாதிரிடம் விட்டுத் திரும்பி மதுராபுரிசேர்ந்து, பெண் குழந்தையை தன் மனைவியினிடத்தில் விட்டார்.

அப்பெண்குழந்தை யுடனே விரிட்டழு வீரகுரர்களான காவல்காரர்கள் திடுக்கிட்டெழுந்து பார்த்து பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டுபோய் கொடும்பாதகனாகிய கம்சனிடம் வைக்க, அவன் அதிக கோபாவேசத்துடன், தன்னைக்கொல்லவந்த பொல்லாத பிள்ளையிதுவே யென்றெடுத்து, பூமியில் ஓங்கியடித்து வாளால் வெட்டப்போகவே, அப்பெண்குழந்தை விரிட்டழுது குமரிக் கொண்டு ஆகாயத்திலெழும்பி கீழேதரையில் நின்ற கம்சனை நோக்கி, “அடே கொலைபாதகா! உன்னைக்கொல்லப்பிறந்த கிருஷ்ணன் கோகுலத்தில் வளர்கிறான். என்னைக்கொல்ல உன் னாலியலாது” என்று கூறி மறைந்தது.

இவ்வாங்கியங்களைக்கேட்ட கம்சன் கடுங்கோபமடைந்து கோகுலத்தில் மட்டுமல்ல, மற்ற சுற்றுப்புறங்களிலுள்ள ஒவ்வொரு இடத்திலும் தூதனமாய்ப்பிறந்த குழந்தைகளை யெல்லாம் கொன்றுவிடும்படியாக உத்திரவு செய்ததன்றி வசுதேவரையும், தேவகியையும் சிறையிலிருந்து விட்டுவிடும்படி கட்டளையிட்டு மிகுந்த வியாகூலத்துடன் தனது அரண்மனைக் கேகினை.

சிலநாள் கழிந்தபின் கோகுலந்தன் தான் இராஜாங்கத்திற்கு கட்டவேண்டிய அரசிறையை எடுத்துக்கொண்டு மதுராவுக்கு வந்த சமயத்தில் வசுதேவர் நந்தனைப்பார்த்து, “நந்தகோபனே! உனக்கு கிருஷ்ணன் என்பதாக நர் ஆண்குழந்தை பிறந்த சங்கதி தெரிந்து அதிக சந்தோஷமடைந்தேன். எனக்கு ரோகணியிடமாகப் பிறந்து கோகுலத்தில் வளர்ந்து வருகிற பலராமனையும் உனக்குத்தருகிறேன்” என, நந்தன் அதிக ஆவலாய் அங்குகரித்துக்கொண்டு கோகுலஞ்சென்று இச்சங்கதியை எசோதையிடம் கூறி பலராமனையுமழைத்துக்கொண்டு வந்து அதிக அன்புடன் இருகுழந்தைகளையும் வளர்த்து வந்தனன். இச்சமயத்தில்தான் கம்சன் பூதகி முதலான வர்களைக்கொண்டு கிருஷ்ணனைக்கொல்ல பலவித சதிமோசங்கள் செய்ததென்பதாகத் தெரியவருகிறது. இவனுடைய எண்ணம் எவ்விதத்திலும் கொஞ்சம்கூட நிறைவேறவில்லை. இச்சமயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் செய்த திருவிளையாடல்களை இப்பொழுதுதான் நடந்ததோவென்று எண்ணும்விதமாய் இம்மதுராபுரியிலுள்ள ஜனங்கள் தற்காலத்திலும் கூறுவதைக்கேட்ட கல்நெஞ்சர்களான நாஸ்திகர்களும் ஆச்சரியமடைந்து ஆந்தபரவசர்களாய் பக்திமேலிட்டு பகவானை துதிப்பார்களென்றால் மற்றவர்களுக்கு கேட்பானேன்.

கிருஷ்ணன் விளையாட்டுகளில் மிதமிஞ்சி அக்கம்பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களுக்கும், வரவர கோகுலத்தாருக்கும் பலவித இடையூறுகள் செய்யத்தொடங்கவே, கிராமத்தார் நந்த கோபாலனிடம் இப்பாலகர்களுடைய வம்புகளைபற்றி முறையிட்டார்கள்.

ஸ்ரீ பகவானே ஒரு குழந்தையாய் இந்த நந்தன் வீட்டில் வளரும்பொழுது அவனுக்கு எந்த விஷயத்தில்தான் குறைவிருக்கும்? ஒவ்வொன்றும் செழித்து கொழித்தன. கோவினங்கள் எதேஷ்டமாகப்பெறுகி அவைகள் மேய்வதற்கு மகா செழிப்புள்ளதாகிய கோ

குலத்திலுள்ள மேய்ச்சுந்தரையே போதாமல் போனபடியால் நந்தன் தன் மனைவிகளோடு பிருந்தாவன மென்ற எதேஷ்டமான மேய்ச்சுந்தரையோடு கிராமத்திற்கு வந்து வசிக்க நேரிட்டது முண்டு.

இவ்விடத்திலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய கபடலீலைகள் நின்றபாடின. தன்னைப்போல் கோவினங்களை மேய்க்கும் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து அவர்களுக்குத் தலைவான, புன்னை, அசோகு, கதம்பம், மந்தாரை முதலிய மரங்களிலேறி விளையாடியும், யமுனை நதிக்கு ஸ்நானஞ்செய்யவருமா ஸ்திரீகளுடையதுகில்களை எடுத்துக்கொண்டுபோய் மரங்களில் கட்டிவைத்து, அவர்கள் ஆந்தமாய் நீராடிக் கரையேறி துணிகளைக் காணாமல், அங்கு விளையாடுங் கிருஷ்ணனைக் கண்டுகேட்டால், உங்களுடைய துணிகளை நன்றாய் தவைத்து உலரும் பொருட்டு மரத்தில் கட்டியிருக்கிறேன், மரமேறி எடுத்துக்கொள்ள சக்தியில்லாதவர்கள் எனக்கு கைதுக்கிவணக்கஞ்செய்யுங்கள், குஞ்சம்போடுங்கள், கரணம் போடுங்களென்று கூறி வம்புகள் செய்தும், காளிங்கமடுவில் தண்ணீர் குடிக்கவரும் கோவினங்களைப்பிடித்து விழுங்கிவந்தகாளிங்கன் என்ற பெரியபாம்பின்மீது ஏறிக் குதித்து விளையாடி அதைக்கொன்றும், இப்படியே பல அசாதத்தியமான செய்கைகளைச்செய்துவந்தனன்.

இவைகளைக் கேள்வியுற்ற கம்ஸன் பகாசூரன், அகாசூரன் முதலியவர்களை யேவி கிருஷ்ணனைக் கொல்லும்படி பலவித தந்திரங்களைச்செய்தான். அஜாத சத்துருவைக்கொல்ல முடியுமோ?

கிருஷ்ணனும் வாலிபதசையைக் கடந்து யவ்வனதசையை யடையவே, இவனுடைய வேணு கானத்திலும், அழகிலும், புஜபலபரக்கிரமத்திலும் ஈடுபட்டவர்களாகிய ராஜகுலத்து மாதர்கள் யாவரும் மோகித்து இப்பேர்க்

கொத்த புருஷனை அடைதலே இகபரசுகங்க ளிரண்டுக்கும் மீறியதெனக் கருதி, கிருஷ்ண னோடு கூடி இரவென்று, பகலென்றும் பா ராமல் ராசக்கிரீடை, ஜலக்கிரீடை முதலிய ளினையாட்டுகையில் காலங்கழிப்பாராயினர்.

பிருந்தாவனத்திலுள்ள இடையர்கள் வருஷத்திற்கொருதடவை தங்களுரை யறித்த கோவர்த்தனத்தில் தேவராஜலுகிய இந்திரனை முன்னிட்டுப் பொங்கலிட்டுப் பூஜைசெய்வது வழக்கமாகலால், அவர்கள் அவ்வருஷத்தில் அந்த பூஜையைத்தொடங்கவே, கிருஷ்ணன் அப்பூஜையைத் தனக்கே செய்யுப்படி போதிக்க, அவர்களும் கிருஷ்ணனுடைய மகிமைமையப் பிரத்தியஷ்டமாய்க் கண்டவர்களாதலால், அதற்கிணங்கி நடத்தவே, தேவேந்திரன் கோபங்கொண்டு அகோரமான மழைபொழியும்படி மெகங்களை யேவ, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோவர்த்தனம் என்ற மலையையே வேரோடு பிடிங்கியெடுத்து மேலேதுக்கிக் குடையாகப் பிடித்துத் தனது கூட்டத்தாரையும் கோவினங்களையும் ஆதரித்த சங்கதியை மதுராபுரி வாசிகள் அதி அற்புதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகப்பிடித்துக் காத்த பாவனையாக எழுதப்பட்டபடம் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பிரதான படமாகச் சுவரை அலங்கரிக்கிறது.

கப்சன் இந்தப் பலராமன் கிருஷ்ணன் இவர்களுடைய வரலாறுகளைக்கேள் விப்பட்டுப் பயந்து, இவர்களை வசுதேவன் குமாரர்களென்று தீர்மானித்து இவர்களைக் கொல்லப் பலவிதமாய் ஊகித்து, கடைசியில் தனது ராஜ்யசேவகத்திற்கு தகுந்த வீரர்கள்வேண்டுமென்பதாகவும் தனது வில்லைவளைத்தவர்களைச்சேனையில் சேர்த்துக்கொண்டு, தகுந்த சம்பளம் கொடுப்பதாகவும் விளம்பரப்படுத்தி மோசக் கருத்தாக அக்ஞாரைக் கொண்டு பலராமனையும் கிருஷ்ணனையும் மதுரைக்கு அழைத்துவந்து வில்லைவளைக்கும்படி யேவ, அவர்களும் வில்லைவளைத்து அருகில்நின்ற துஷ்டர்களைக்கொல்ல

கப்சன் கோபங்கொண்டு பலராம கிருஷ்ணர்களினோடு சேனைகளை யேவிப் போர்விளைவிக்க, ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சேனைகளை யெல்லாம் அடக்கச் செய்து சிங்காசனத்தினரீதுருந்த கம் சனைப்பிடித்தாக் கீழே தள்ளிக்கொண்டு, யமுனைநதியில் பிரேதத்தைப் போட்டு, அவனது பனைவிகளைக்கொண்டு உத்திரகிரியைகளைச் செய்வித்து, சிறையிலிருந்த பழைய அரசனாகிய உக்கிர சேனனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து முடி சூட்டி வைத்தான்.

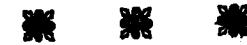
இந்த சங்கதிகளைக் கண்ட கம்சனுடைய பனைவிகள் தங்களுடைய தகப்பனாகிய மகாதேவாதிபதியாகிய ஜாசந்தனிடம் முறையிட அவன் உடனே படையெடுத்து வந்து மதுராபுரியைத் தாக்கி உக்கிரசேனனையும் கிருஷ்ணனையும் சண்டைக் கழைக்க, கிருஷ்ணன் அவன் சேனைகளை முறியடித்து, ஜாசந்தனைப் பிடித்துச்சிறையிலடைத்துப் பின்பு கருணையால் விடுதலை செய்யவே, ஜாசந்தன் ஒரு தடவையல்ல இரண்டு தடவையன்று, பதினெட்டுத்தடவை மதுராபுரியைத் தாக்கி, ஒவ்வொரு தடவையிலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் தோற்கடிக்கப்பட்டான்.

கடைசியில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இந்த ஜாசந்தன் செய்யும் சனையாத சண்டையையும், அவனுக்கு தன்னால் மரணமுண்டாகக்கூடாதென்கிற எண்ணத்தினாலும் உச்சினி பட்டணத்திற்கு வந்து உபநயனம் செய்துகொண்டு சார்திபினி என்ற முனிவரிடம் வேதாகமங்களைக்கற்று கச்ச தேசத்திற்கு கடுத்த கடலோரத்திலிருக்கும் துவாரகை என்ற பாகத்தில் பட்டணத்தை யுண்டாக்கி விதர்ப்பதேசத்து இராஜன் பீஷ்மனுடைய குமாரத்தி ருக்மணியையும் விவாகம் செய்துகொண்டு அனேக மனைவிகளுடனும், பல மக்களுடனும் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். இச்சமயத்தில் ஜாசந்தன் மதுரைபாடையடைந்து உக்கிரசேனன் கட்டிவைத்திருக்கிற கூடகோபுரங்களையும் கோவில்களையும் இடித்து பட்டணத்தைப் பாழாக்கினான்.

இப்படியிருக்கையில் பாண்டவர்களுக்கு, தியாக மகததேசம் சென்று பீமனாஸ்கராசந்தனைக் கொன்று பாரதயுத்தம் நேர—பூபாரச் தையே தீர்க்க எண்ணங்கொண்டு பலதுஷ்டாத்மாக்களை யொழித்து துவாரகையிலே யே யிருந்து விட்டார். பிறகு மதுராபுரிக்குத் திரும்பிவரவில்லை.

(இன்னும் வரும்.)

T. C. வெங்கடரமணய்யர்.

A PLEA FOR THE STUDY OF OUR MOTHER-TONGUE.

தமது தாய் பாவையை நன்றாகக் கற்கவேண்டும்.

பாவை மனிதன் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கானதோர் இனிய வழியாம். “எண்ணம் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்” என்பதற்குக் கணக்கும் பாவையும் இருகண்களையொக்குமென்பர். ஆனால் மனத்திலுதிக்கும் எண்ணமும், அதைக் குறிப்பிக்கும் எழுத்தும், அஹமும் புறமும்போல் ஒத்திருக்கவேண்டியதால் இரண்டும் ஒரே நோக்கமுள்ளதுபற்றி, “கண்ணிரண்டும் ஒன்றையே நோக்கினான் காண்” என்றபடி, இரண்டும் ஒரு நோக்கக்கொண்டது என்னும் பொருள்படச் சொன்னதுமாகும். உள்ளத்திலுதிக்குமெண்ணத்தைகளளமின்றி வெளியிடுவார் உத்தம புருஷராவர். மனே வாக்கு காயம் என்கிற மூன்று கரணங்களில் மனமும் வாக்கும் பொருந்தினால், காயமும் கூடப்பொருந்தும் தன்மைவாய்ந்ததாயிருக்கிறது. இது தேஹமனோதர்மவிதி. ஆகையால் மனமும்வாக்கும் பொருந்தப்பழகவேண்டும். “கற்றதோர் கல்வியும் நாப்பழக்கம்” என்றார் ஓளவையார். மனது சங்கல்பிப்பதற்கேற்ற நா உரைக்கப் பழகுமாயின், அதிலே ஸத்யவிருதமிருந்தனாம். அதனால், சமர்கைமகல் நாம் பழகி

வரும் பாவையைக் கற்பது யாவார்க்கும் அவசியம். தமிழின் பெருமை வேறெம்மொழியிலும் குறைவுபட்டதில்லை. “மனம் ஒரு வழிப்பட்டது மந்திரம்.” ஒருவழிப்பட்ட மனத்தின் சங்கல்பத்தை யுள்ளபடி யுரைப்பது பரைவாக்கு. இந்தப்பரை வாக்கு அசீரி வாக்காதலால், இஃதை அறிவால் மட்டுமறியலாமெயன்றி, பொறிபுலனால் புகுந்தறிவது கூடாது. இந்தப் பரைவாக்குப் பச்சயந்தி யென்னும் பேதமுறுங்கால், ஊமையன் பேச்சுப்போல் உள்ளமுணருந்தன்மையதாம். இஃது பின்னும் பரிணமித்துவளர்ந்து மத்தியமையென்னும் மனநிறை வாக்காகுங்கால் அதை மனதால் அறியலாம். மேற்றிசையார் “Thought - Reading” என்று சொல்லி நினைத்ததை யுரைப்பதும், நம்மவர்கள் குறி சொல்வதாகச் சொல்வதும் இந்த மத்தியமைய வாக்கின் மஹிமைதான். இஃதும் விரிந்து வாக்கால் உச்சரிக்கப்பட்டு வெளிவருவது வைகரி வாக்காம். ஆத்மசங்கல்பம் படிப்படியாக மேலேறி வெளிவந்தால் அது கட்டாயம் பலிக்கும். ஏனென்றால் ஆத்மாயில்பாகவே முச்சக்தி வாய்ந்துளது. இச்சாச்சக்தி சங்கல்ப மாத்திரத்தால் காரியத்தை முடிக்கும்; ஞானசக்தி தத்துவார்த்தத்தை யுணர்ந்து, தத்துவமாத்திரமாக நின்று காரியத்தைமுடிக்கும். கிரியாசக்தி காரணகாரியமறிந்து கிரியா மூலமாய்க் காரியத்தை முடிக்கும். இம்மூன்றும் ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காரண தேகங்களை உபாதிதாகக்கொண்டு தத்தம் சக்தியைக்காட்டும். இம்மூன்றும் ஒத்திருந்தால் அதுவே பூரணசக்தி, அவர்கள் வல்லமைக்கு அளவில்லை. அந்தவல்லமையுள்ள வாக்கு எதுவானாலும் அது பாவையில் பூரணமானதென்று சொல்லத்தகும். அப்படிப்பட்ட பூரணத்துவம் தமிழுக்குண்டு. ஆகையால் தான் அது எந்தப்பாவைக்கும் இரண்டாவதானதல்லவென்று சொல்லப்படுகிறது.

“தொண்டர் நாதனைத் தூதிடவிட்டதும், முதலையுண்டபாலனை யழைத்ததும், எலும்பு

பெண்ணுருவாக் கண்டதும் (திருமயிலை 63-வர் உற்வச் சிறப்பின் ஐதிகம் இதுவே), மறைக்கதவினைத் திறந்ததும், தண்தமிழ்ச்சொலென்றால், அதன்மலிமைக்குக் குறைவுண்டோவென்று அதன் பெருமையைக் கொண்டாவோர் வீணரல்லர். தமிழின் சிறப்பு அபாரமானதே. மதுரையில் வீற்றிருந்த முதற் சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் ஆகியவற்றின் வத்சங்கங்கள் நாவில் வழங்கிப்பெருமைபெற்றது தமிழ் என்றால் அதன் வித்வத்விசேஷத்துக்கும் குறைவில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட தமிழ்ப்பாஷையை இக்காலத்து யூனிவர்ஸிடி சங்கத்தார் மேற்பார்வையில் நடக்கும் வித்தையில் அலக்ஷியமாக விட்டு வருவது அழகாயில்லை. பரிசேஷியல் நிறைய மார்க்கு வாங்கவேண்டுமென்று சொல்வதில் பிரயோசனமில்லை. தமிழிலினைத்துத் தமிழிலுதிக்கும் எண்ணத்தை தமிழில் தெளியக்கூறும் சக்திவாய்ந்தாலன்றி தமிழ்ப் படிப்பு படிப்பாகமாட்டாது. இனி இத் தாய்பாஷையை நாம் நன்குபயிலவேண்டியதைப்பற்றித் தமிழ்பிமானியொருவர் நமக்கெழுதியுள்ளதின் கருத்தைக் கீழேவெளியிடுவோம்.

“நம்மை ஈன்றதுந்தமிழ், வளர்த்ததுந்தமிழ், தாலாட்டிச் சீராட்டி, புறங்கவைத்ததுந்தமிழ். நம் மழலைச் சொல்லால் நம்மைப்பெற்றோரையதமகிழ்ச்செய்ததுந்தமிழ், இளமைப்பருவத்தில் பேசத்துவக்கும்போது முந்தியுச்சரித்ததுந்தமிழ். நம் தாயும் தந்தையும் நமக்குப் பாலோடும் புகட்டினதுந்தமிழ். அன்னை, பிதா, குரு முதலானவர்கள் முதலில் நமக்குபதேசித்ததுந்தமிழ். இப்போது நமது மாதாபிதாக்கள், பந்து ஜனங்கள் மித்திரர்கள் முதலிய யாவரும் பேசுகிற பாஷையுந்தமிழ். நம் வீட்டுப்பாஷையுந்தமிழ். நம் நாட்டுப்பாஷையுந்தமிழ். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த நந்தமிழ்ப்பாஷையை விட்டுவிட்டு ஏனைய பாஷைகளைக் கற்கிறவர்கள் உறவினர்களைக் கைநழுவவிட்டுவிட்டு அந்நியர்களிடம் நட்புக்கொ

ள்ளுகிறவர்களுக்கொப்பாகிறார்கள். ஆபத்துக் காலத்திலுறவினர்கள் உதவுவார்களே யல்லாமல் அந்நியர்கள் எவ்வாறு உதவார்களோ அவ்வாறே நமது சொந்தபாஷை புதலுமேயல்லாது ஏனைய பாஷைகளுதவா. சமஸ்கிருதமும் அதிக சிறப்பும், அழகும், அலங்காரமும் வாய்ந்த பாஷை யெனக் கூற ஐயமில்லை. காலமுள்ளவர்கள் சொந்தபாஷையுடன் ஏனைய பாஷைகளைக் கற்கின் அதிக நன்மைதான். சொந்த பாஷையை ஐயந்திரிபரக் கற்காமல் மற்றைய பாஷைகளிலே கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்து காலத்தை யெல்லாம் போக்குவது பொருந்தா விஷயமென்றே கூறத்துணிவோம்.

“இங்கிலீஷ், பிரஞ்சு முதலிய ராஜபாஷைகளைக் கற்கவேண்டாமெனக் கூற நாம் முன்வரவில்லை. என்னெனில், நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டிய சட்டதிட்டங்களும் ஏனைய முறைமைகளும் ராஜபாஷைகளிலேயே இருக்கின்றமையான் அப்பாஷைகளை நாம் கற்காவிடின் அந்த ராஜாங்கத்திலிருந்து காலந்தள்ளுவது சாத்தியமான காரியமல்ல. அல்லாமலும் அரிய பெரிய விஷயங்களைடங்கிய அநேக கிரந்தங்கள் அப்பாஷைகளிலேயே இருக்கின்றன. நாம் அவைகளைக் கற்குந்தோறும் நம்மறிவு விசாலமாகுமென்பது திண்ணம். ஆயின் மாதா வபிதேறிய மகேசுவரபூஜை செய்வதை யொப்பச் சொந்தபாஷையை முற்றிலுமே விட்டுவிட்டு அப்பாஷைகளைமட்டும் கற்பது தர்மமா? சொந்தபாஷைகளிற் கையெழுத்து கூடப்பிழையின்றிப்போட சக்தியற்றவர்களாயிருக்கின்றனர் அநேகர். சிலர் தமிழ்ப்பாஷையைக் கற்காமலிருப்பது கௌரவமென்றும், தமிழ் மொழியான் வார்த்தையாடின அவமானமென்றும் கருதுகின்றனர். இவர்களை நாம் என்னென்றுரைப்போம்? சுயபாஷாஞானம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைவாக விருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு ராஜபாஷைகளில் விற்பன்னர்களாயிருக்கிறார்களென ஜனங்கள் கருதுவார்களென்றே அலட்சியஞ்செய்

MARCH, 1909.]

விவேகசிந்தாமணி

கிறதாகக் கருதுகிறோம். அன்றோ தமிழ்ப் புத்தகங்களைக் கையிலெடுப்பதென்றால் நல்ல பாம்பிருக்கும் புற்றுக்குள் நைவிடுவதுபோலவும், தமிழ்ப்பாஷையில் வார்த்தையாவதென்றால் வேப்பிலைக்கிஷாயமுண்பதுபோலவும், தமிழ் வார்த்தைகளைக்கேட்பதென்றால் அளிந்த புண்ணிலம்புருவியதுபோலவும், எண்ணுகின்றனர். தமிழ்ப்பாஷையிலேயே பேச சமயம் வாய்க்கின் முக்காற்பங்கு இங்கிலீஷும் கார்பங்கு தமிழுமாகக் கலந்து மொழிகின்றனர். இத்தகையோருக்குத் தேசாபிமானமும் பாஷாபிமானமும் இல்லையெனக்கூற ஆட்சேபையுண்டோ? இங்கிலீஷ்காரர் முதலிய ஐரோப்பியர் தங்கள் சொந்தபாஷைகளில் எவ்வளவோ கவனஞ்செலுத்தி வருகிறார்களென்பது நமது வித்தியார்த்திகளோ நன்குணர்வார்கள். கல்விச்சாலையில் கல்வி பயிலும் மாணுக்கர்களிலேநகர் தமிழ்ப் பாடத்திற்காக வரையறுக்கப் பட்ட நேரத்தில் அப்பாஷையை யோதாது அசட்டைசெய்து வெளியேபோய் உல்லாசமாக காலங்கழிக்கின்றனர்.” ஸ்வபாஷாபிவிர்ந்தி யைப்பற்றி யூனிவர்ஸிடி சங்கத்தார் கிரந்தைக் கொள்ளவேண்டியது அவசியமே.

பின்னுர் தமிழின் மகிமைபெயடுத்துரைப்பான் நமது கிருபர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:—

“இராஜசபையின் கண்ணே, சமஸ்தான வித்துவானின் செருக்கினால் காளமேகப்புலவருக்கு ஆசனங்கொடா திருப்பதைநோக்கிய விப்புலவர் நின்ற நிலையிலேயே சாரதையைத் தியானித்து அவன்பேரில் வெண்பாவினால் ஒரு சரஸ்வதிமலை பாடினர். இருபத்தொன்பதாம் பாட்டுப்பாடி முடிக்கலை அரசன் வீற்றிருந்த சிங்காதனம் தெய்வதினமாக நீண்டு இடங்கொடுக்க வதிலே இவர் பலரும்

அதிசயக்க வேறியமர்த்தன “வெள்ளைக்கலையுடுத்தி வெவ்வேண்டுகமலத்துவீற்றி அரியா சனத்தி லரசனோ சரியா சனத்துவைத்த தா

என்று முப்பதாஞ் செய்ய தனர். பண்டைக் காலத் துள் அடைந்த கிர்த்திக்கு வில் படிக்காசுத்தம்பிரான் குச் சிவபெருமானே மக வேண்டிய பொருள் கொ ருல் இவரின் பெருமையை வித்தியார்த்திகளும் கனவ கொள்ளட்டும். தமிழ் நூ துப் பாராதவர்கள் அவை குறைகூற வியலும்? சங்க ம்வளர்ந்து இடங்கொடுத் திருக்குறளை யொப்ப நூ இல்லையென்றே கூறத்து இக்காலத்தில் ஆங்கிலம் ஐரோப்பிய பாஷைகளிலு யிய இந்திய பாஷைகளி லு கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அன்னோர் அறிவார்களா? ஜனங்கள் மெச்சிப் புகழ் கைக் கனவிலுஞ் செவிமடு வைகையாற்றின் நீரோட்ட சென்ற ஏட்டிலுள்ள செயாறைக் கண்ணாரக் லுவையாரின் நீதி நூ களா? சிவகசிந்தாமணி, ச மேகலை, வளையாபதி, சூ6 பஞ்ச காவுட்களின் பெ திருப்பார்களா? அகநா டு பத்துப்பாட்டு, பதிற்றுப் டு ளிருக்கின்றன வென்ற பார்களா? அகத்தியத், ‘தொல்காப்பியம்’ எனும் என்னு ளுண்டென் றுச

இன்னும் எண்ணிலாத் தமிழ்ப் புலவர்களுடைய பிரபந்தங்களை இவர்கள் எக்காலத்திலும் கண்டிரார்கள்.

“ஆகையான் நம்காட்டு வித்தியார்த்திகள் தமிழ் மொழியைச் சிறிதேனும் இகழாமல் ஒழுங்காயும் முறையாயும் கற்றுவரல்வேண்டுமென்பதே நங்கொள்கை. தமிழ் எனும்பதத் திற்கு இனிமையென்பபொருள் உள்ளதால், இனிமையென்னும் பதத்தைச் செவிமடுக்க நமக்கு இன்பமுண்டா கின்றமையான் இப்பொருளைத் தாங்கிய இப்பாஷையை நாம் பொன்னேபோல் போற்ற வேண்டாமா?”

“FREE FROM BONDS”

(THE AUTOBIOGRAPHY OF A TALUQUMASTAH)

* அவிழ்த்துவிட்டகழுதை.

(ஓர் நாலுக்கா துமஸ்தாவின் சரித்திரம்.)

நான்கலியாணிக்கு எழிதினகடிதம்இது:—
“என் அருமைக்கலியாணிக்கு அநேக ஆசை ர்வாதம். உன்கடிதம் எனக்குச் சந்தோஷம் கொடுத்ததேயொழிய என்னுடைய சித்திரம் எனக்குச் சந்தோஷம் கொடுக்கவில்லை. நான் இப்பொழுது எங்கிருந்து எழுதுகிறேன் தெரியுமா? ஆற்றங்கரையில் இருக்கிறேன். சுற்றியிருக்கும் மரங்களும் பசுளிகளும் இந்தப் பைத்தியகாரன் இந்த வேளையில் இந்த இடத்தில் என்னசெய்கிறான் என்று ஆச்சரியப்படுகின்றன. காற்றுக்கூட இவன் என்ன செய்கிறானென்று கவனித்துக்கொண்டு நிச்சயப்பாபயிருக்கிறது. என் மனதிலிருக்கும் வருத்தத்தை உன்னிடத்திலும், உனக்குப்பிறகு இந்தக்காவேரியினிடத்திலும்தான் வாய்கிறந்து சொல்லுகிறேன். இரவில் தூக்கம் வருகிறதில்லை. ஜனங்களுடைய கூட்டத்தில் போகப் பிரியமில்லை. எதைநினைத்தாலும் பயமும் ஏக்கமுமாயிருக்கிறது. உலக்குக் கலியா

*தன்னையறிந்து தன்வழியில் பிரவேசிக்கும்மனோ தர்மசக்தி உடையறியாது.

ணம் வரப்போகிறதாயும் அதற்கு நான் வர வண்டுமென்றும் மணியன் எழுதியிருக்கிறான். உனக்கு வரப்போகிற புருஷன் பி.எ. பீசைஷதேறி இருக்கிறாராமே. நீ நல்ல அதிர்ஷ்டசாலி! நீ நீர்க்காயுடையவனாய் துக்கமே யறியாதவனாய் குழந்தைமனம் யாறாதவனாய் இருக்கவேண்டுமென்று கடவுளைப்பிரார்த்திக்கிறேன். நான் இக்கடிதத்தில் எதாவது அசட்டுத்தனமாய் உளறியிருந்தால் இதைப் பார்த்தவுடன்கிழிந்து விடுவாயானால் என் மனதுக்கு திருப்தியாயிருக்கும். உன்னைக்கலியாணத்தில் யதார்த்தத்தில்நித்திய கலியாணியாய் விளங்கப்பார்க்க விரும்புகிறேன்.” என் வேண்டுகோளுக்கு விரோதமாகக் கலியாணி இக்கடிதத்தை மேற்சொன்ன படத்திற்குப் பின்புறத்தில் காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறான். இப்பொழுது என்னை எதற்காவது பரிஹாஸம் செய்யவேண்டுமானால் அக்கடிதத்தை எடுத்துக்காட்டுவான். உடனே எவர்க்கு வெட்கமாகிவிடும். கலியாணியின்புருஷனே நில்பாழ்த்தபொழுது எனக்கு உண்டான திருப்தியால் என்னுக்கம் கொஞ்சகாலம் தலையெடுக்காமல் ஒருவாறு மறைந்திருந்தது. கலியாணமான பிறகு கலியாணி எனக்குக் கடிதம் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டான். அந்தக்கலியாணத்தில் மணியனைப் பார்த்தேன். குடித்தனத்துக்கேற்ற பிள்ளையாய் நிலங்கள் சாகுபடியைக் கவனித்துக்கொண்டு பெட்டி வண்டி ஒட்டிக்கொண்டும் உடர்ந்த ஜாதிமாடுகளை வண்டியில் பழக்கிக்கொண்டு மிருக்கிறான். வீட்டுவேலைக்காரர்களுக்கும் குடியானவர்களுக்கும் இவனைக்கண்டால் பயம். அவன் தகப்பனாக்கூட அவனைக்கேளாமல் ஒரு காரியமும் செய்யமாட்டார். அவனைப்பார்த்து “அப்பா, உன்பாடு செளக்கியம்” என்று சுற்றுப்பொறுமைப்பட்டவன்போல் சொன்னேன். அதற்கவன் “இந்தத்தொழிலுக்கு ஒருநாளாவ் குறைவில்லை. ஒருபாபமுமில்லை. மேழிச்செல்வங் கோழைபடாது. வேறென்ன செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் மனிதனுப்பிறந்தவன் சாப்பிட்டே தீரவேண்டும். அதற்கு வே

ண்டியதைச் செய்தே தீரவேண்டும். நான் என் ஆள்களை எப்படி வேலைவாங்குகிறேன் தெரியுமா? அவன் ஒருவட்டு வைக்கோலைத் தூக்க முடியாதென்று சொன்னால் உடனே நான் அதைத்தூக்கி அவனை அவமானப்படுத்துவேன். அப்புறம் அவன்நாய்போல் வேலைசெய்வான். நான் ஆள்களோடு கூட அரிவாள் பிடித்து அறுப்பேன். எனக்கு அது வேடிக்கையாயிருக்கும் அவர்கள் சாமிசாமி நீங்கள் என் வெய்யிலில் கஷ்டப்படுகிறீர்கள்? எங்களுக்குத்தான் தலையெழுத்து. நீங்கள் கரையேறுங்கள்” என்று என்னை வேண்டிக்கொள்வார்கள், என்று முடித்தான்.

“BRIDEGROOM—HUNTING”

OR, THE LOST IDEAL.

“மாப்பிள்ளை தேடல்”

அல்லது

காணுமற்போன கிட்டழகன்.

(ஸ்ரீஸத்யானந்த சாந்த சர்மா எழுதியது)

II. திருமண நோக்கம்.

“மணமெனப்பவேது மங்களாகாரமே.”*

“விவாஹம்”, ஆண்பிள்ளைகளுக்கு பிரஹ்மசரியம்போல் பெண்களுக்கு இந்திரிய நிகர ஹத்துக்குரியதோர் பிரஹ்மசரியத்தையொத்த ஆத்மஸம்ஸ்காரமாம் என்று சொல்லி முதற்பாகத்தை முடித்தோம். பிரஹ்மசரியம் என்றால் என்ன? பிரஹ்மத்தை ஆசிரயித்திருப்பது பிரஹ்மசரியம். இந்திரியநிகரம் செய்யாமல் ஆத்மாவை யாசிரயித்திருப்பது கூடாமையால் சாதனையின் சிறப்பு சாதகத்தின்மே

* மங்களாகாரமாம் - சுபஸ்வரூபமானதுவேமணமெனப்பவேது என்பது பொருள்.

லேற்றப்பெற்று பிரஹ்மசரியமென்பது இந்திரியநிகரத்திற்கே சொல்லப்படுவதாயிற்று. இந்திரியநிகரம் செய்தவனெல்லாம் பிரஹ்மத்தை ஆசிரயித்திருப்பானென்று அருத்தமல்ல. இந்திரியங்களைவிட்டு நின்றால் அறிவு அந்தகாரத்தில் ஒடுங்கும். அதுவும் கடந்து அருள் வெளிப்பட்டாரே ஆத்மானுசந்தானம் செய்யக் கூடியவராவர். பண்டாசுரனுடைய பலத்தை யார் அறியார். ஆரியனும் அவன் அசுரனே. பத்மாசுரனுடைய தவத்தையார் அறியார். ஆரியனும் அவன் அசுரனே. அசுரபாவம் இந்திரிய நிகரத்தால் விட்டுப்போகாது. ஆத்மானுசந்தானத்தாலேயே அதுநீங்கும். ஆத்மானுசந்தானம் அருள் வெளிப்பட்டார்க்கே அமையும். இது விஷயமாய் ஒருகதையுண்டு. முன்னொருகாலத்தில் ரிஷிகள் தபஸிகள் எல்லாரும் கூடி பிரஹ்மசரிய விரதத்தில் சிறந்தவர்கள் என்று பந்தயம் போட்டுக்கொண்டார்கள். கலியாணமானவர் ஆகாதவர் எல்லாரும் தானே பிரஹ்மசரிய விருதத்திற் சிறந்தவனென்று சொல்லிக்கொள்ள, இவர்களுல்லாம் வாது செய்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானிடம் மத்தியஸ்தத்திற்குப் போனார்கள்.

கார்மேகவண்ணன்பார்த்தான். இத்தனை தபஸிகள் ரிஷிகள் முனிசன் குழாத்தில் இவர்களை வாதுடிச் செயிப்பது கூடாதென்பதை ஒருநொடியில் கண்டான். “வாயாலொன்றுமாவதில்லை” யென்பதினுண்மையை யுணர்ந்த கண்ணன் ஒரு யுக்தி செய்தான். அது என்னவெனில்:—

இங்கே வந்துள்ள வாதுக்காரர்க ளெல்லாரும் ஒரு சபதம் செய்துகொள்ளவேண்டியது. அது என்னவெனில், “நான் ஸத்யமாகவே பிரஹ்மசரிய விருதம்பூண்டவன்: இந்த விருதபங்கம் எனக்குண்டாயிருக்குமெல்லத் தலையற்று விழக்கூடவது” என்று சபதம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று சொன்னால் ஒவ்வொருவரும் அப்படியே செய்துகொள்

பார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பார்த்தான். கையிலுள்ள சக்ரத்தை வளி இவர்கள் செய்து கொண்ட சபதப்படி யாருடைய வாக்குத்திரிகரண சுந்திபாய்ப் பொருந்தி யிருக்கனில்லை. யோ அவர்கள் தலையை யறுத்து வீழ்த்துக என்றுவிட்டார். சக்கரம் அங்கிருந்து சபதம் செய்துகொண்டவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் விடாது துரத்திப்பிடிக்க அவர்கள் ஓடியொளித்து இல்லாத சமர்த்தெல்லாம் பண்ணியும் அதற்குத் தப்பமுடியாமல் ஓடோடியும் வந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் காலில் விழுந்து நான் உண்மையான பிரம்மச்சரிய மனுஷ்யத்தவனல்லவென்று உண்மையை ஒப்புக்கொண்டு, சத்தியத்தைச் சொன்னேன் தலை தப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். சபதம் பொய்யாகி வாக்கிழந்தவர்களை விணர்களென்று விட்டொழிக வென்னவும் சக்கரம் கரகரவென்று ஆகாசத்தில் சுழன்றுகொண்டிருந்தது. சக்கரத்தின் வேகம் அடங்கவேண்டியதின் பொருட்டும் உண்மை வெளிபாகும்பொருட்டும், அங்கிருந்த தபசிகள் குழாமெல்லாம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பணிந்து பின் யார்தான் உண்மையான பிரஹ்மச்சரியனோ வென்று வினவ, கிருஷ்ணன் பதினாயிரத்துச் செர்ச்சம் பெண்டிற்களை யனுபவித்தவனாயினும் அவன் “நானே உண்மையான பிரஹ்மச்சரியன். இல்லையேல் என் தலையும் அற்று விழுக” வென்று சபதம் கூறி நின்றான். உடனே ஆகாசத்தில் சுழன்றுகொண்டிருந்த சக்கரம் அவனை நோக்கி அதிவேகமாய்ச் சுழன்று வந்து அவன் காலடியில் அதன் வேகமெல்லாம் ஓடுங்கி அடங்க ஒபந்து விழுந்தது. இதைப்பார்த்து எல்லாரும் ஆச்சரியப் பட்டார்கள். ஆகையால் பிரஹ்மச்சரியமென்பது ஸர்வாதர்யாமியாயும் ஸர்வவியாபகராயுமிருக்கிற பிரஹ்மத்தை எக்காலத்தும் எச்செய்கையிலும் இமைப்பொழுதும் மறக்காதிருத்தற்கே சொல்லற்பாலதாம். “அறிவேபிரஹ்ம மென்று துது சங்கே” யென்றபடி அறிவேபிரஹ்மமாக, போகத்திலும்

கர்த்திருத்துவமோக்திருத்துவசிக்தை யற்றநிற்க, அதனால் அறிவு மழுங்காதிருப்பதே பிரஹ்மச்சரியமாம். அறிவு சுத்தவெளிபானால், அருள் என்பது ஒளி; மாயை அல்லது இருள் என்பது அறியாமை, மூடம். மருள் அல்லது மயக்கம் என்பது ஜீவன். அருள்வெளியிலுள்ளவனை இருளும் மருளும் நெருங்கிப்பிடிக்காது. ஆகையால் அருட்டேயு பெறுதலே பிரஹ்மச்சரிய விருத்தின் ஸ்ரணமாம். பிரஹ்மச்சரியம் நிலைத்து விட்டால் பிரஹ்மலித்தாய் விடுகிறது. பிரஹ்மச்சரியம் நிலைக்காது நிலைநிறமாறினால் அப்பொழுது அவ்விருத்ததைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளாது இல்லறம்கடத்தக்கருதி விவாஹம்செய்கிறது. இல்லறத்துக்கும் காமவிகாரத்துக்கும்வெகுதூரம். “Thou shalt not look upan a woman with last” என்று யேசுகிறிஸ்து சொன்னது பிரஹ்மச்சரியவிருத்தத்தின் உட்கருத்தை வெளியிட்டு தன்றி வேறல்ல. புருஷன் தர்மபத்ரியையும் காமக்கண்ணால் பார்க்கலாகாது. நிருகப்பிராயமான மனிதனை காமாதரனாகிறது. மனிதப்பிராயமானவன் காமதுகர்வது காமவசப்பட்டுக் காமாதரனாகவில்லை. ஆனால் காபது கர்ச்சியால் காமத்தின் ஸ்வரூபத்தை யறிந்து அதையறிந்த அறிவால் அக்காமத்தைச் செயித்து அதன் கட்டுக் கடந்தவனாகவேயாம். திருமூலர் திருமந்திரோபதேசத்தில்

“அஞ்ச மடக்கடக் கென்பர் அறிவிலார்
அஞ்ச மடக்கு மமாரும் அங்கில்லை
அஞ்ச மடக்கில் அசேதனமா மென்றிட்டு
அஞ்ச மடக்கா அறிவறிந் தேனே.”

யென்று சொல்லியிருக்கிறார். “அஞ்ச மடக்கா அறிவு இல்லறத்திலிருந்தன்றி மற்றப்படி அறியக்கடியதல்ல. ஆசாரிய மூர்த்தமான ஸ்ரீமத்பகவத் பாத சங்கராசாரியரவர்களும் பரகாயப் பிரவேசம் செய்து காமதுகர்ச்சி கண்ட பின்னரே காமத்தின் இயல்பைக்கண்டறிந்து பாரதி தேவியை வாதில் வென்று காமகோடிபிடமென்று சொல்லும் ஸாரதாபிடத்தை ஸ்

தாபிக்கலானார். அறிவு ஸ்ரணமாக சுருதியுத்தி, அனுபவமென மூன்று பிரமாணங்களாலும் அதை யறியவேண்டும். சுருதிக்கு ஒத்துவாத அனுபவம் ஆரோப அபவாத குற்றங்களுக்கிலக்காகும். யுத்திக்கு ஒத்துவாத அனுபவம் “எட்டுச்சுரைக்காய் கறிக்கு தவாது” என்று சொல்கிறபடி சமயத்தில் மோசம் செய்யும். அப்படியே அனுபவமில்லாத சுருதி யுத்தி ஞானம் காரியத்துக்குவாத கானற்சலம்போல் மயக்கத்தைக் கொடுக்கும். எதையும் அறிந்தனுபவித்துப்பார்த்து அதன் உண்மையறிந்தாலன்றி விரத்தி பற்றியதை விட்டொழித்தல் கூடாது “தளவுப் கற்று மற” என்று சொல்லிய ஆப்தவாக் கியத்தின் உள்ளக் கருத்து இதுவேயாம். ஆகையால் விவாஹம் உயர்குலப் பெண்களுக்கு இந்திரிய நிக்ரஹத்துக்குரியதோர் ஆத்ம ஸம்ஸ்காரமாமென்றதில் முன்னுக்குப் பின் முரணான அருத்தம் ஒன்று மில்லையென்று இதைவாசிப்போர் இப்பொழுது உணர்ந்து கொள்ளக்கூடும். இது நிற்க.

இனி திருமணம் என்றால் என்ன? அதன் நோக்கம் என்ன? என்பதைப்பற்றி விசாரிக்கப் புகுவாம். “மணமெனப்பவேது மங்களாகப் புகுவாம்” என்றதையெடுத்துக்கொண்டு அதன் அருத்தம் என்னவென்றுபார்க்கில், திருமணத்தின் ஸ்வபாவம் விளங்கும். மணம் என்றால் வாசனை, சபவாசனைக்கே முக்கியமாகச் சொல்கிறது. திருமணம் என்றால் சபவாசனைபையெட்டிவரும் புனிதஸம்ஸ்காரமாம் வாசனையைக்கிரஹித்தல் அல்லது சேர்ந்தனுபவித்தல் என்பதுபொருளாம். ஆத்மாவுக்கு ஆண் என்றும் பெண் என்றும் விகாரமில்லை. அது நிர்விகாரமானது. ஆனால் அது தோன்றும் பொழுது ஆண், பெண், அலிபென் திரிவிகாரமாகத்தோன்றுகிறது. ஆணும்பெண்ணுமற்றதாய் ஆண்பெண்ணிரண்டுக்கும் பொதுவாய் இரண்டின் குணமுமற்று விளங்குவது அலியாதலால், அதைத்தள்ளி ஆண், பெண் என்கிற இரண்டிபால் வேற்றுமையைமட்டும் எடு

த்துக்கொண்டு பார்த்தால் ஒன்றையொன்று ஆசிரியரும். ஆணில்லாமற் பெண்கும். ஆணில்லாமல் ஆணில்லை. அப்பெண்ணும் உற்பத்தியான மா கிருஷ்டிக்குங்காலத்திலுண்டாகெல்லாம் பிரஜாவிபண்ணி இருக்கக்கண்டு, ரோஷித்து மறுபடியும் சித்தனித்தபொழுது அவன் துண்டான கோபாக்னிபிப் பெண்பாதியான உருவனைப் பெற்றொனென்று பெறுது. ரஜதமோகுணங்கத்த இந்த நிலலோசனன் ஆக்கைப்படி, ஆண்,ங்கடிய தன்னுருவத்தைன் வேறுகப் பிரித்தாதிவிருந்து ஏகாதசருக்தலும், தசேந்திரியங்களும் இந்திரியங்கள் வலுத்த ஆவேறு பிரிக்கப்பட்ட பெண்புலன போகாதி போக்கிய ரூப் பிராகிருத கிருஷ்டியு விரண்டின் சேர்க்கையால் டாகத்தலைப்பட்டது. ஆகிருஷ்டியான போக்கியாருப்பெற்றவன், அதைப் புருஷனைத்தேடி அவனை வெண்ணி அவன் வசம் கவிக்கவேண்டும். ஆகையால் ஜீவகிருஷ்டியின் மர்மமறிந்தீர்ந்து சிவயோகம்தயங்கலாமே அமையும். சிவம்எளம் என்பது பொருள். ப்பது சிவஸ்வரூபம். தேயஜீவன் பிரஹ்மச்சரிய ஆத்திரியநிக்ரஹம் செய்து பம் என்னும் மஹாவாக்கியையுணர்ந்து, அறிவுமயப

பிரபஞ்சத்தில் தான் யார்? எங்கிருந்து வந்த வன்? எங்குபோவான்? என்று தன் வரத்துப் போக்கு ஸ்வபாவத்தைப்பற்றி விசாரிக்கும் பொழுது, ஆனந்தேஹ மெடுத்த அவசரத்தில், தனது பெண்பாதிபான தேஹத்தை மனோபாவ மாத்திரமானதாக விட்டுமுதிர்விடாத காரணத்தினால், அவன் தனது அர்த்த சரீரமான பெண் பாகத்தை மூதிரச் செய்து, அஃதோடு பேதமறக்கலந்து இரண்டும் ஒன்றுமயம்வதை யுண்மையி லுணர்ந்து அதன் உன்மர்மத்தை விசாரித்து, விசாரஞானத்தால் அனுபவஞானம் முதிர்ந்து தெளிவுற, சுருதியுத்தியனுபவரிதியாக ஆணும்பெண்ணும் அபேதமாய்க்கலந்து நின்றான், “அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி” என்கிற மஹாவாக்கியத்துக் கிலக்காயிருப்பதை கிரமக்கிரமேன உள்படியுணர்கிறான். உணர்ந்தவன் தான் கடைத் தேறினதுபோல் தனது அர்த்தபாகமாகிய தர்மபத்னியையும் ஸம்ஸார ஸாகரத்தினின்று கரையேற்றுவான் மறுபடியும் பெண்ணுருவாயிருந்து தத்துவ விசாரம்செய்து உண்மையுணர்ந்தபின், தன்னைப்போல், அவளையும் பிரஹ்ம ஸ்வரூபமாகவேயுணர்ந்து, தான் உள்ளத்துணர்ந்ததையுணர்த்தி அவளைக்கரை யேற்றமாறு “நீயும் அதுவாயிருக்கிறாய்” என்று “தத்துவமஸி” மஹாவாக்கிய உண்மையைப்போதிக்கவல்லவனான ப்ரபோதஸ்வரூபனாகிறான். இருவரும் கரையேறுமுன் பிரம்மாவிட்ட கட்டளைப்படி பிரவிருத்திமார்க்கத்தை யனுசரித்து வந்ததில் சந்திவித்தியாகி உலகப்பற்றுமுற்றும் விட்டதாயிருக்கக்கண்டு, இக்குழந்தைகளும், பசுவிறைகளும், தனதானியாதி குடும்பங்களும் எத்தன்மையதென்று விசாரிக்க அவையனைத்தும் பிரஹ்மமேயென்றுணர்ந்து, “அயமாத்மா பிரஹ்மம்” — இந்த ஆத்மாவெல்லாம் பிரம்மமாய் பானதேயென்றுணர்ந்து அந்த உண்மையை பிரம்மசரிய திக்ஷயினால் தன் புத்திரர்களுக்கும் விவாஹ ஸம்ஸ்காரவிதியினால் தன் புத்திரிகளுக்கும் உபதேசித்து அவர்களை திக்ஷாயுத்தர்களாகச்

செய்து சன்மார்க்கத்தில் ஸ்தாபித்து சிஷ்டா சாரத்தை யனுசரித்து அவர்களும் சிவசாம்பிராஜ்யத்தை யடையும்படியான மார்க்கத்தைக் காட்டித் தன் கடமையெல்லாம் செய்து தீர்ந்தபின், எஞ்சியுள்ள பிராரப்த கர்மங்களைப் புசித்து அவையும் அனுபவித்துத் தீர்ந்தபின் நைஷ்கர்மசித்தியுண்டாக, தேஹத்தோடிருந்தாலும், தேஹம் கழன்று போனாலும், பிரஹ்மத்தோடு ஒன்றுய்க் கலந்து விதேஹ கைவல்யமாய் விளங்குகிறான். ஆகையால் “மணமெனப்படுவதுமங்களுகாரமே” யென்ற மந்திரத்தின் பொருள் இல்லறத்தை யனுசரித்து நல்லறம் செய்து புருஷார்த்தங்களை யனுபவித்தபின் ஸ்வாத்மாராமமாய் ஆனந்த பூரிதனாய் விளங்கு மங்களாகாரமாகத் தன்னை யறிவதற்குச் சாதகமாயிருப்ப தெதுவோ அது மணம் எனப்படுவது. “இல்லறமல்லது நல்லறமல்ல” என்று சொன்ன ஆப்த வாக்கியத்தின் உண்மையற்றி அந்த மணத்தின் சிறப்பையுணர்த்தவும் அது புரித ஸம்ஸ்காரமே யன்றி காமவிகாரமல்ல வென்று விளங்கவும் அஃகைத் “திருமணம்” எனச் சிறப்பித்துக் கூறினதாம். மாப்பிள்ளையழகும், மணத்தின் பெருமையும் இப்படியாக, “மாப்பிள்ளை தேடல்” என்னும் சாமான்யப் பெயரைக் கொண்டு விவாஹத்தின் அந்தர் லக்ஷியமாம் ‘காணுமற்போன கட்டழகன்’ இலக்ஷணங்களைக் கூறுவோம். சாமர்த்திய முள்ளவர்கள் அவனைக் கண்டுபிடித்துக்கொள்ளட்டும்.

NEW BOOK BY
SWAMI VIVEKANANDA
INSPIRED TALKS
280 PAGES 2 ILLUSTRATIONS
CLOTH BOUND Rs. 2
PUBLISHED BY
THE RAMAKRISHNA MISSION,
Mylapore, MADRAS.

PRACTICAL HINTS ABOUT WATER.

அனுபவமுறை.

தண்ணீரைப்பற்றி.

தண்ணீர் சுத்தம்:—பம்பாயில் கூடிய மெடிகல் காங்ரெஸ் சபையில் டாக்டர் கே. இ. தாதாகாஞ்சி என்னும் பார்ஸி டாக்டர் குடிதண்ணீரின் சுத்தத்தைப்பற்றி இரண்டுவிதாஸம் எழுதி வாசித்தார். குடிதண்ணீரின் சுத்தத்தையறியும்பொருட்டு ஜலபரீக்ஷை செய்யும் ரஸாயனபரிசோதகர், தண்ணீர் ரஸாயன பரீக்ஷையினால் மட்டும் சுத்தமாக விருக்கிறதாவென்று பார்த்தால் போதாது. அஃதோடு கூட,

(1) தண்ணீர்த்துறை அல்லது தண்ணீர்க்கேணியின் சுற்றுப்புக்கங்களின் நிலவளம், தரையின் சுத்தம் முதலான விஷயங்களைக் கவனிக்கவேண்டும். “தண்ணீர் நிலநலத்தால்” என்பதை மறக்கவொண்ணாது.

(2) தண்ணீர் ஆகாசத்திலிருந்து விழுந்து ஊற்றுக் கண்களாகச் செரும் நிலத்திற் ஸ்வபாவத்தையும், மேல் தரையின் சுத்தத்தையும் கவனிக்கவேண்டும். “தீர்த்தக்கரைகளில் அசுத்தத்துக்கிருந்து அசுத்தஞ்செய்கிறவன் மஹாபாதகனாகிறான்” என்கிற ஸநாதனதர்ம விதியை இக்காலத்து நாஸ்திகமத நாகரிக புஞ்சங்கள் கவனிப்பதில்லை.

(3) குடிதண்ணீர், சிற்றாறு, வாய்க்கால் முதலியவைகளினின்றும் எடுத்துவரப்பட்டால் அதன்கரைகள் இருபக்கமுட்குத்தமாயிருக்கிறதா? அதைச் சுற்றியுள்ள ஜனங்கள் அதை அசுத்த விஷயத்துக் குப்பையாகப்படுத்திக் கெடுத்து வருகிறார்களா வென்று பார்க்கவேண்டும்.

* *

இங்கிலாந்திலுள்ள லோகல்கவரன்மெண்ட் போர்டுக்கு சுகாதார இலாகாத் தலைவராயிருக்கும் டாக்டர் தாரன் என்பவர் இவைகளைக்கவனிக்கவேண்டியதின் அவசியத்தைப் பற்றிப்

பின்வருமாறு தமது அபிப்பிராயத்தைத் தீர்க்கமாய் தெரிவித்திருக்கிறார்:—

“ரஸாயன பரிசோதனையினாலும் வியாதி வித்துக்களான ஜீவ அணுக்கள் சம்பந்தமான பரிசோதனையினாலும்மட்டும் குடிதண்ணீரின் யோக்கியத்தைப்பற்றி அபிப்பிராயம் கொடுப்பதில் பிரயோசனமில்லை. அந்தத் தண்ணீரின் உற்பத்தி ஸ்தானத்தின் நிலைமையைப் பற்றிச் சுகாதார வைத்தியர் நேரில் பார்த்துப் பரிசோதித்தறிந்தபின்னே அவர் அபிப்பிராயம் உபயோகப்படுவதாகும்.”

(1.) இந்தியாவிலுள்ள குடி தண்ணீரின் குணகுணங்களை, ஐரோப்பியதேசங்களிலுள்ள குடி தண்ணீரின் குணகுண விசேஷங்களைக்கொண்டு நிரூபித்தல் கூடாமையாம்.

(2.) குடிதண்ணீரின் குணங்கள் இன்னவையென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியம். இது பட்டண வாசங்களிலுள்ள ஜலாதாரங்களின் குணத்தைக்கண்டறிப்பேண்டியவைத்தியர்களுக்கு வெகு சாதகமாம்.

(3.) ஜலபரிசோதனை செய்யுமவர்க்குக்குடிதண்ணீரின் மாதிரியனுப்புவதோடு, நீர்வாசி, நிலவாசி, அதைச் சுற்றியுள்ள ஜனங்களின் குணவாசி முதலிய இன்னும் அந்த ஜலத்தின் சுத்தாசுத்தத்தைப் பாதிக்கத்தக்க விவரங்களெல்லாம் பூர்ணமாய் தெரிவிக்கப்படல் வேண்டும்.

(4.) பரிசோதனைக்காகத் தண்ணீர் மாதிரிக்கு அனுப்புவதில், அனுப்பும்காலம் அதிகமாயிருக்கக்கூடாது. காலதாமதத்தால் தண்ணீரின் குணம் மாறிவிடலாம்.

* *

அசுத்தத் தண்ணீரினால் விளையும் வியாதிகள் அசுத்த நீரைப்பருகுவதனாலவரும் வியாதிகளில் ‘கலரா’ என்று சொல்லும் வார்திபேதி முக்கியமானது. இது ஜனங்களை ஆயிரக்கணக்காக வாரிக்கொண்டுபோய்விடும். இந்தவியா

தி முக்கியமாய் குடிதண்ணீரிலுள்ள தோஷத் தால் நேரிடுவதாயிருப்பதால், சிறு பட்டணங்கள் கிராமங்களில் இந்தக் கொள்ளைநோய் கண்டால், உடனே ஜலாதாரத்தைக்கவனித்து ஜனங்கள் குடி தண்ணீரெடுக்கும் கேணியில் “பெர்மாங்கனேட்டைப் போடாவு” என்னும் மருந்தை அதில்விசேஷமாகப் போட்டுக் காப்பாற்றவேண்டும். அந்த நீர் அசுத்தப்பட்டு நுர்தால், அம்மருந்தின் நிறம் அதில் பற்றாது. அசுத்தம் நீங்கினால் தண்ணீர் சிவப்புக்கலந்த மஞ்சள் நிறமாகவிரும்பும். இந்த நிறம் காண்கிறவரையிலும், கண்டு 12-மணி நேரம் நிறம் மாறுகிருக்குமளவும் அந்தமருந்து சேர்க்க வேண்டும். ஜீவ அணுக்களான கசுமாலங்கள் சிற்றந்திருந்தால் ஜலத்தின் நிறம் மாறுவதில்லை. அவை செத்துப் போனால் பிறகு தண்ணீர் நிறம் மாறும்.

**

நிலவளம், நீர்வளம்.

மனிதன் வாசஸ்தானம் தேடும் பொழுது நிலவளம், நீர்வளம் இரண்டும் பார்க்கவேண்டும். நிலத்தின் வளம் நீர்நிலைபால் பாதிக்கப்படுகிறது. உஷ்ண பூமியென்றும், சீதள பூமியென்றும், சுக்கான் தரையென்றும், களிமண் தரையென்றும் சொல்கிறார்கள். தண்ணீர் நிலநிலத்தால் சோடிப்பதுபோல, நிலத்தின் குணமும், அதாவது பூசாரமும் ஜலவிசேஷத்தால் பாதிக்கப்படுகிறது. பூமியின் கீழ் நீர்வளம் ஜாஸ்தியாயிருந்தால், தேகாரோக்கியம் அதிகமாகவும், குறைந்திருந்தால், வியாதிமாணம் அதிகமாகவும் இருக்கிறது. இஃகை வருஷாவருஷம் தரையின் கீழுள்ள தண்ணீர் நிலைப்பப் பரிசோதித்துப் பார்த்து, நீர்வளம் நிறைந்திருக்கும் பொழுது 5-வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளின் மரண சங்கியை குறைந்தும், நீர்வளம் குன்றிய பொழுது அதிகப்படும் நிற்கக் காணப்பட்டதினாலும், வேறு சாஸ்திர ஸம்மதமான

ஊகங்களாலும் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். ஒரு ஸ்தலத்துக்கு மூர்த்தி, தீர்த்தம், கேஷத்திரம் என மூன்று வித விசேஷங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. கேஷத்திரம் நிலத்தின் வாசயோக்கிய விசேஷத்தைக் குறிக்கும்; தீர்த்தம் என்பது ஜலத்தின் ஸ்தல பாணியை மஹத்துவத்தைக் குறிக்கும். மூர்த்தி யென்பது பஞ்சதன் மாத்திரைகளில் ஒன்று விவாகப்பெறும் தியானருகமான யோக்கியத்தை யைக் குறிக்கும். பாலைவனத்தில் பேய்த்தேரைக் காணலாமேயன்றி பெளமிய, ஸௌமிய, ஸுகேசி மூர்த்தங்களைக் காணலரிதாம். ஆகையால் பூமாதேவி தாய் ஸ்தானத்திலிருக்கிறாள் என்பது மதசம்மதமான உண்மையாயிருப்பதுபோல, மேற்றிசையார் சாஸ்திரப்படிக்கும் அது உண்மையேயாம். தாய்க்கு வரட்சிகண்டால், பிள்ளைக்கு அரிஷ்டம்தானே ஐந்துவயது வரையில் குழந்தைகள் பூசாரத்தை விசேஷமாக ஆசிரயித்து வளர்கிறபடியால் அவர்களின் மரண சங்கியை வேறுபடுகிறது.

**

அம்மைநோய் அல்லது மஹமாரி (Zymotic diseases) பித்தவாதகரம் (typhoid).

சவக்குழிகள், சமாதரி நிலங்கள் வழியாகச் செல்லும் ஊற்றுக்கண்களிலிருந்து சுரக்கும் நீர் ஸ்படி கம்போல் பளபளப்பாகவும், பிரகாசமாகவும், பார்ப்பதற்கு ரம்மியமாகவும் இருப்பது வழக்கம். சவங்களிலிருந்து விடுபட்ட ‘பிட்ராஜன்’ கலந்த லோகங்கள் அதிகமாயிருப்பதால், இத்தண்ணீர் அப்படியிருக்கிறது. மோவரின் ரூபம் கண்ணுக்கு ரமணியமாயிருந்து சுகம் தருவதுபோல் ஆகையெப்படியென விடுகிறதோ, அப்படி இந்தத்தண்ணீரும் முகக்கண்ணுக்குச் சத்தமாயும் ரமணியமாயும் தோன்றி மிகவும் பொல்லாத கொடிய வியாதிகளை யுண்டிடுகின்றன. இத்தண்ணீரைப்பருகுவதனால் அம்மை, கலரா, பித்தவாத சுரம்பேரன்றரத்தத்தை முறிக்கும் கொடிய

வியாதிகளுண்டாகின்றன. வித்தைப்போலிருக்கும் ஸாஸ்திரமாதலால், தேகம் கட்டுவிட்டுக் கலகலத்து அழுகிப்போனதால் விடுவிக்கப்பட்ட ஜீவ அணுக்களும் அவையிருப்பதற்கிடமான சடசத்துக்களும் நிறைந்த இந்த ஜலம் தேவரத்தம் புகுந்ததும் உஷ்ணத்தைக்கொண்டு உயிரை யழுக்கிப் பின்புரத்தத்தை முறித்து, தேவரத்தின் உறுப்புகள் கட்டுவிட்டுக் கலகலத்து அழுகிப்போகச் செய்கிறது. சுத்தோதகம் பிராணசக்திக் கிருப்பிடமாயிருந்து அமிர்தசஞ்சியாய் உதவுவதுபோல, இந்த அகத்தஜலமாய் ஆலகாலத்தை பொத்த விஷநீர் நஞ்சாயிருந்து நாடியோட்டத்தைச் சிதைத்துப் பிணனைப்பஞ்சப்பட்டபாடுபடுத்தி, தேவரத்தையிரோடிருக்கையிலே யழுக்கிப் போகச்செய்கிறது. ஸம்ஹாரசக்தியே உடலிற் புகுந்ததுபோலுள்ள இந்த வியாதிகள் வந்தால் இரத்தம் முறிப்பிடுப்போகிறபடியால் ஜலஷதப்பிரயோகம் அவ்வளவாகப் பலிக்கிறதில்லை. ஆகையால் மனோபலத்தாலும் ஆத்மசக்தியாலும் இவற்றை வெல்லவேண்டும். இதற்காகவே மஹமாரியைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடவேண்டுகிறோம். நேற்படுத்தியது. இதில் ஓர் ஆத்மவைத்திய ரகசியமிருக்கிறது. அதை விவேகிகளுக்கன்றி சாமான்யர்க்குச் கொல்லுதல் அநர்த்தமாய் விளையும்.

HEALTH OF BODY—EARTH'S

INFLUENCE ON IT.

தேகசௌக்கியம்.

1. நிலம்.

ஊவரி சஞ்சிகையில் தேகசுகத்திற்கான பதினொரு விஷயங்களில் இங்கு நிலத்தைப் பற்றி யெழுதுவோம். இந்நிலவுலகம் நமது கண்ணுக்குத் தட்டை வடிவமாகப் புலப்படும், உண்மையில் ஒருபெரிய உருண்டை வடிவமென்று இப்பொழுது சாஸ்திரஞ் சொல்லு

நன்கு விளங்குகின்றது. பூமியின் மேற்புறத்தைப் பற்றிக் கூறுகிற சாஸ்திரத்திற்குப் பூகோள சாஸ்திரமென்னும் தமிழ்ப்பெயரே பூமி உருண்டை வடிவ மென்பதற்கு ஒரு சான்றாகும். கோளம் என்றால் உருண்டையென்பது பொருள். இப்பூகோளத்தின் உட்புறம் எவ்வாறிருக்கு மென்று தெரிந்துகொள்ள முயல் கூடாத விஷயமாக விருக்கிறது. பூமியின் மேற்புறத்திலே இருக்கின்ற பொருள்களைப் பற்றிக்கூறும் சாஸ்திரத்திற்குப் பூமி கரண சாஸ்திரமென்று பெயர்; அஃதாவது மண், கல் முதலியவைகளைப் பரிசோதித்தறியும் சாஸ்திரமே.

இந்தப்பூமியின் குறுக்கே ஒரு புறமிருந்து மற்றொருபுறம் வரைக்கும் நேராகப் பெரிய சுரங்கமென்று வெட்டி அதன் மூலமாக நாம் விஷயங்களை யறிந்துகொள்ளப் பிரயத்தனப்படல் வினேயாம். இக்காலத்தில் புதுவை காரைக்கால் முதலிய பெரிய நகரங்களில் ஆர்ட்டிசன் கிணறு (Artesian well) அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அஃதாவது பூமியினின்றும் அந்தக்கிணற்றின் வாயின் வழியாக ஜலம் எப்பொழுதும் கிழிதும் இடைவிடாது வந்து கொண்டேயிருக்கும். இந்தக் கிணறு தோண்டுகிறது எவ்விதமெனின், பூமியில் இருப்புக்குழாய்வைத்து அதற்குள் இருக்கும் மணலைத் தோண்டத் தோண்ட அக்குழாய் உள்ளே இறங்கும். தண்ணீர் தடையின்றி அக்குழாயின் வாயிலாகவரும் வரையின் மண்ணைத் தோண்டிக் குழாயை யுள்ளே செலுத்தல் வேண்டும். இதன் மூலமாக நாம் சிலவிஷயங்களை யறிந்து கொள்ளலாம். இவ்வாறு தோண்டப்பட்டவற்றில், மணல், பருக்காங்கல், களிமண், கருங்கல், தரிமுசலிய பலவித உலோகங்கள் அகப்படுகின்றன. அல்லாமலும் பூமியின் ஐந்தாறு பரிசுதாரம் வரையிலும் இவ்விதமான உலோகங்கள் அகப்படுகின்றனவென்றுத் தெரியவருகிறது. பூமியின் உட்பாகத்தில் ஓர் வகையான மெல்லிய பெர

நூன் 7000-மைல் தூரம் ஒரேவிதமாகப் பரந்திருப்பதாகவுந் தெரியவருகிறது. இந்தப்பூமியின் மேற்புரணியில் நாம் எல்லோரும் வசித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். நாம் எந்தவிதமான பூமியின்பேரில்வசிக்கின்றோமோ அப்பூமியின் தன்மையும் குணங்களும் நம்முடைய தேகசௌக்கியத்துடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன. நிலத்தின் தன்மையை ஆராயுங்கால் நிலத்தினிடத்தே நானுவித உலோகங்களும் பிராணி வர்க்கங்களும், இவைகளின் கழிவுகளும், மடிந்துகலந்திருக்கின்றன. இவ்வண்ணம் பலவிதமாய்க் கலப்புடன் சம்பந்தப்பட்ட நிலத்தினிடத்து நில பாகங்களில் வாயுவும் நீரும் தோன்றும். இவ்விதம் கலந்த வாயுவாலும் நீராலும் உண்டாகும் சுகதுக்கங்களைப்பற்றிக் கூறுவாம்.

சூரியனின் பிரகாசத்தினாலும், உஷ்ணத்தினாலும் மண்ணின் கீழிருக்கிற வாயு சலனமுற்றுக்கொண்டே யிருக்கிறது. இவண் சூரியனது குணகுணங்களைப்பற்றிச்சற்று ஆலோசிப்பாம். சூரியன் பூமிக்கு என்றும் ஒரேதூரத்தில் இல்லாமல் கொஞ்சகாலம் சற்றெருங்கியும் கொஞ்சகாலம் சற்று அகன்றும் உள்ளது. ஜூலை மாதத்தில் பூமிக்குச் சமீபத்திலும் டிசம்பர் மாதத்தில் கொஞ்சம் தூரத்திலுமிருக்கிறது. அது நெருங்குதரத்தில் இருப்பதால் நமது கண்ணுக்கு நன்றாகப் புலப்படவில்லை. அது பூமிக்குச் சற்றூரமாக இருக்கிறகாலத்தில் 9,29,63,000 மயில் தூரத்திலும் சமீபத்தில் இருக்குங்காலத்தில் 8,98,97,000 மயில் தூரத்திலும் இருக்கிறது. அது சராசரி பூமிக்கு 9,14,30,000 மயில் தூரத்திலுள்ளது. அதன் ஒரு முனையினின்றும் மறுமுனைவரைக்கும் நடுவில் அளந்தால் அதன் அளவு சுமார் 8,52,900 மயில் நீளமுள்ளது. அதேமாதிரி பூமியையளந்தால் பூமியின் அளவு 79,265 மைல் நீளமுள்ளது. ஆகையால் சூரியனின் அளவானது பூமியின் அளவைப் பார்க்கிலும் 107 மடங்குக்குமேல் கொஞ்சம் அதிகம்.

சூரியனின் கிரணங்களிலுள்ள பொருள்களைப் பகுத்தறியின், பிராணவாயு, கார்தம் முதலிய பல பொருள்களால் சூரியமண்டலம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சிலர் கருதுகிறார்கள். ஏராளமான வெளிச்சமும் உஷ்ணமும் சூரியமண்டலத்திலிருந்து ஓயாது அதைச்சுற்றி எங்கும் சென்றுகொண்டே யிருக்கிறது. நமக்கு வாசஸ்தானமாகிய இந்தப்பூமி சூரியனிலும் இருநூறு கோடியில் ஒரு பங்குக்குச் சற்றுக் குறைவாக இருப்பதனாலும், அதற்கு அநேக காலவழி தூரத்திற்கப்பாவிருப்பதனாலும் சூரிய வெளிச்சமும் உஷ்ணமும் அவ்வளவு அதிகமாகின்றி அவற்றின் இருநூறு கோடியில் ஒருபங்குச் சற்றுக்குறைவாகவே பிரகாசம் மழுங்கி உஷ்ணங் குறைவுற்றுப் போகிறது. இவ்வாறு சூரியனின் வெளிச்சமும் உஷ்ணமும் குறைவுபடாது பூமிக்கு நேராகவருமாறின் பூமி தாங்கமாட்டாது. அதாவது பூமியிலிருக்கின்ற புல் பூண்டு பிராணிவர்க்களுட்பட நாம் எல்லோரும் வாசஞ்செய்யமுடியா. இந்த வெளிச்சத்திற்கும் உஷ்ணத்திற்கும் ஏற்றவண்ணமே இந்த உலகத்திலுள்ள படைப்புகள் யாவும் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அல்லாமலும் சூரியனுக்குப் பூமி முதலிய கிரகங்களுக்குப் பிரகாசத்தையும் வெப்பத்தையும் கொடுக்குந் திறமிருப்பது மன்றி, அவற்றையெல்லாம் விழவொட்டாமல் இருக்குமாறு செய்கிற ஆகர்ஷண சக்தியுமுண்டு. ஒரு சிறு இரும்புத் துண்டைக் கார்த்தத்திற்கு எதிரே பிடித்தால், அவ்விரண்டிற்கும் மத்தியில் நமது கண்ணுக்குப் புலப்படக்கூடிய தடையொன்றும் இல்லாவிடினும், அந்த இரும்புத்துண்டை கார்தம் எவ்வாறு இழுத்துக் கொள்ளுகிறதோ அவ்வாறே பூமியை இழுத்துக்கொள்ளுகிற கார்த்தக்கவர்ச்சி சூரியனுக்கு முண்டு. இரும்புத்துண்டு கார்த்தத்திற்குச் செல்லுகிறகவர்ச்சிக்குக் கார்த்தக்கவர்ச்சியென்றும், கார்த்த மில்லாவிடத்து அந்த இரும்புத் துண்டு பூமியை நோக்கிச் செல்லுகிற கவர்ச்சிக்குத் திரிபுக்கவர்ச்சியென்றும் பெயர்பெறும். வடதென் துருவங்களைப் பார்க்கிலும் பூமியின் நடுவில் இழுப்புக் கவர்ச்சி அதிகம். நாம் ஒருபொருளை நிறுத்துப் பார்த்தால் அதன்எடை பூமத்தியில் அதிகமும், துருவங்களில் குறைந்தும், துருவங்களுக்கும் நிரட்சத்துக்கும் மத்தியிலுள்ள இடங்களில் அவ்வவற்றின் அகலம்சத்துக்குத் தக்கவாறு போகப்போகக் குறைவுற்றிருப்பதைப் பார்க்கலாம். லண்டன்மாநகரத்தில் ஒரு மணங்கு சிறைகொண்ட பொருள் ஒன்றை நிரக்ஷரையென்னை துலையில் நிறுத்திப்பார்த்தால் அதிகமாகவும் துருவங்களில் குறைந்துபோய்மிருக்கும். இழுப்புக்கவர்ச்சி யில்லாத இடமொன்றிருந்து அவண் அப்பொருளை நிறுத்தின் எடையும் இராது; பொருளும் அவ்வாறேதா னிருக்கும். ஒளியும் உஷ்ணமும் உயிர்வாழ்க்கைக்குக் காரணமென்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயமே. சூரியனிடத்தினின்றும் ஒளியும் உஷ்ணமும் வாராவிடில் பூமியில் ஒன்றும் பிழைத்திராது.

சிக்ஞாதிழுப்புக்கவர்ச்சியென்றும் பெயர்பெறும். வடதென் துருவங்களைப் பார்க்கிலும் பூமியின் நடுவில் இழுப்புக் கவர்ச்சி அதிகம். நாம் ஒருபொருளை நிறுத்துப் பார்த்தால் அதன்எடை பூமத்தியில் அதிகமும், துருவங்களில் குறைந்தும், துருவங்களுக்கும் நிரட்சத்துக்கும் மத்தியிலுள்ள இடங்களில் அவ்வவற்றின் அகலம்சத்துக்குத் தக்கவாறு போகப்போகக் குறைவுற்றிருப்பதைப் பார்க்கலாம். லண்டன்மாநகரத்தில் ஒரு மணங்கு சிறைகொண்ட பொருள் ஒன்றை நிரக்ஷரையென்னை துலையில் நிறுத்திப்பார்த்தால் அதிகமாகவும் துருவங்களில் குறைந்துபோய்மிருக்கும். இழுப்புக்கவர்ச்சி யில்லாத இடமொன்றிருந்து அவண் அப்பொருளை நிறுத்தின் எடையும் இராது; பொருளும் அவ்வாறேதா னிருக்கும். ஒளியும் உஷ்ணமும் உயிர்வாழ்க்கைக்குக் காரணமென்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயமே. சூரியனிடத்தினின்றும் ஒளியும் உஷ்ணமும் வாராவிடில் பூமியில் ஒன்றும் பிழைத்திராது.

முன்கூறியபடி, மண்ணின்கீழ் இருக்கும் வாயு சலனப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதுபோல இவ்வித சலனம் மழையாலும் உண்டாகுகிறது. அஃது எவ்வாறெனின், மழைபெய்து தண்ணீர் அதிகமாய்ப் பூமிக்குள் சென்றுபூமியைஊர்ச்செய்தவுடன் முன்தங்கியிருந்த வாயு இருப்பதற்கு இடமின்றிவிடைவாகவெளிப்படுகின்றது. நாம் ஒரு பள்ளத்தை மண்ணினால் தூர்த்து அதன்மேலுள்ள ஆகாயத்தையும் முன் அதன்மேலிருந்த ஆகாயத்தையும் சீர்தூக்கிப்பார்க்கின், பள்ளத்தைத் தூர்ப்பதற்கு முன் அங்கேசுத்தமான ஆகாயமிருந்ததாகவும், தூர்த்தபிறகுசுத்தமில்லாத ஆகாயம் இருப்பதாகவும் நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். தரைகெட்டிப்படுகிறவரையில் அதில்பரிசுத்தமான ஆகாயம் இராது. தரைகெட்டிப்படுவதென்றால் அவ்விடத்தினின்றும் காற்றுக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அகன்று போவதே.

மண்ணுடன் சம்பந்தப்பட்டு இருக்கும்ஜலம் ஈரம் என்றும் கசிவு என்றும் இரண்டு வேறுபாடுடையது. மண்ணினுடைய இடைவெளிகளில் கொஞ்சம் ஆகாயமும் கொஞ்சம் சலமும் கலந்திருந்தால் அது ஈரம் என்றும், மண்காற்றின்றி ஜலத்தில் நெருங்கி மிதக்கின் அது கசிவு என்றும் பெயர் பெறுகின்றன.

நன்றாய்க் காய்ந்த மண்ணின்மேல் வாசஞ் செய்வது எப்பொழுதும் நம்முடைய தேகசௌக்கியத்தைக் காப்பாற்றும். ஈரத்தரையில்வசித்தால் அது நமது சுவாசாசயத்தைக் கெடுத்து காசம் முதலிய கொடியவியாதிகளுக்கு நம்மை உள்ளாக்கிவிடும். ஈரத்தரையில் வசிப்பதனால் உண்டாகும் வியாதிகள்:— விஷபேதி, உயிற்றில் கட்டி, விஷகரம், கபரோகம் சிலேஷ்மரோகம், முறைச்சுரப், சந்திவாதரோய் இன்னும் பலவிதமான நோய்கள். கசிவுள்ள இடத்தில் வசிக்கின் மேற்கூறிய விபாதிகளுடன் சீதபேதி சின்னம்மைமுதலிய வியாதிகளும் உண்டாகின்றன.

அன்றியும், நாம்வசிக்கும் நிலம் மலைசார்ந்த இடமா, சமபூமியான இடமா? மலைப்பக்கமாக இருந்தால் உயரம்வடிவம் என்ன? சமபூமியாயிருந்தால் மேடாபள்ளமா? அதற்குத் தண்ணீர் பாயும் கால்வாய் என்ன, தண்ணீர்வடியும்கால்வாய் என்ன என்று நாம்முற்றும் ஆலோசித்துப் பார்த்தல்வேண்டும். ஏனெனின் இவைகளில் ஒவ்வொன்றும் நம்முடைய தேகசவுக்கியத்துடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. மலையின் சிகரம் நமக்கு வாசஸ்தானத்திற்குரித்தானது; தேகசௌக்கியத்தைக் கொடுப்பது. சமதரையிலே சற்று மேடான இடமும் நமக்குத் தேகசவுக்கியத்தைக் கொடுப்பது. ஈரமுள்ள இடம் இவைகளைப்போல சிறந்ததல்ல. அதிலும் பலவிதவிருக்ஷங்களிருப்பின் இந்தமரங்கள்காற்றோட்டத்தையும் சூரியன் உஷ்ணத்தையும் தடுப்பதனால் இந்த இடம் சிறிதும் சிறந்ததல்ல. இந்த இடங்களில் நாபவசிக்க நேரின் மரங்களை நன்றாய்க் கழித்த

சூரியன் உஷ்ணமும் காற்றும் நன்றாகப்படும் படிச் செய்தல் முக்கியம். மலைகாடுகளிலும்தன்னைச் சுற்றிலும் நான்கு பக்கங்களிலும் சுவர்போல் மலைகிருப்பின் இந்த இடங்களும் நமது வாசஸ்தானத்திற்குப் பொருத்தியதல்ல. இங்கும் காற்றோட்டமிருக்காது. மலைகளிலுள்ள மரங்களின் இலைகளை முதலியவைகள் கீழே விழுந்து அமுசி தூக்கந்தம் வீசும். காற்றின் சலனம் அங்கு இல்லாததனால் அது தேகசௌக்கியத்திற்கு ஒவ்வாது; பலவிதகெடுதிகளைவிளைவிக்கின்றது. மலைபடிவாரத்திலுள்ள இடங்களும் பூமியின் மட்டத்திற்குக் கீழ்பாலுள்ள இடங்களும் இத்தன்மைத்தே. அல்லாமலும் கருமணல் சூரியனின் உஷ்ணத்தை அதிகமாகக்கிரகிக்கும் தன்மையுள்ளது. பொதுவாகக் கருமைபான் பொருள்களுக்கு சூரிய உஷ்ணம் அதிகமாக வாங்கும் குணமுண்டு இக்காரணம் பற்றியே வெய்யில் காலங்களில் கருப்புத்துணி வாய்ந்த குடைபை நாம் வெளியில் பிடித்துக்கொண்டுபோனால் அது சிக்கிரத்தில் நமக்கு அதிக சூடாகத் தோற்றுவதை நாம் இன்னும் பார்க்கலாம். ஆகையால் வெள்ளைத்துணிபோட்ட குடையே சிறந்தது. இதைப் போல நமது வாசத்திற்கும் வெண்மணலுள்ள இடங்கள் சிறந்தன. கருமணலுள்ள இடங்களில் சூரிய உஷ்ணம் அதிகம் கிரகிப்பதனால் அவ்வளவு பொருத்தமுடையதன்று.

4. து. இரத்தினம் பிள்ளை.

SANKARA PRYAN.

சங்கரப் பிரியன்.

“எங்கள் எஜமான் இன்று காலையில் தனது உத்தியானவனத்தின் எல்லையில் பசுவேட்டையாடிக்கொண்டிருக்கையில், அவரது கையில் உட்கார்ந்திருந்த வேட்டைராஜாளி, ஜிவ்வென்று மேலேகிளம்பி ஒரு மாடப்புறாவைத் துரத்திக்கொண்டுபோயிற்று. அதன்பின்சென்ற எம் யஜமான், நீர் நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த ஆலமரத்தடியில் வந்து மூர்ச்சைப்போயிருந்த தங்களைப் பார்த்து, பரிதாபப்பட்டு உடனே

ஒரு பல்லக்கை வரவழைத்து, அதில்தங்களைத் தூக்கிவைத்து இவ்விடம் கொண்டு வரவற்பாடு செய்தார்.” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் நமது கோலாஹல செட்டியும் அவ்வழையில் வந்து, நமது மனோஞ்சனியின் எதிராகவுள்ள ஒரு சோபாவில் உட்காரப்பின் வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.

கோலாஹல செட்டி:—அம்மணி, இப்பொழுது உடம்பு எப்படியிருக்கிறது. மற்றவைகள் பிறகு பேசிக்கொள்ளலாம். தாங்கள் பட்டினியாயிருப்பதாய்க் காண்கிறது. ஏதாவது கொஞ்சம் ஆகாரம் பார்த்து களைதீர்த்துக்கொள்ளுங்களென்று சொல்லி, அனேக வகை சிறுண்டுகளும் பாலும் கொண்டு வந்து வைக்க ஏற்பாடு செய்ய, நமது மனோஞ்சனியும் கொஞ்சம் பழமும் பாலும் அருந்தி களை ஆறினவளாய்ப் பின் வருமாறு கோலாஹல செட்டியைப் பார்த்துச் சொல்லலாயினான்.

மனோஞ்சனி:—ஐயா! தாங்கள் எனக்குச் செய்த உபகாரத்திற்கு நான் என்னபதில் செய்யப்போகிறேன். தங்களுடைய பெயர் முதலியனவைகளைச் சொல்லில் இரவுப்பகலுமாகத் தங்களுக்குச் சகலபாக்கியங்களையும், ஐசுவரியங்களையும், சுகங்களையும் மேன்மேலும் விர்த்திசெய்விக்கும்படி கடவுளைப்பிரார்த்திப்பேன். தவிர என்ன கனவன் இவ்வூரில் எனக்காகக்கொஞ்சம் ஆகாரம் தேடிவருவதாக வந்தார். இன்னேரம், நான் படுத்தாறங்கினை ஆலமரத்தடி சேர்ந்து என்னைக்காணாமல் என்னமாய் தடிக்கிறாரோ தெரியாது. தங்கள் மனுவியான் யாரைப்போல அனுப்பி அவரைவருவித்து என்னுடன்கூடி எங்கள் ஊருக்குப் போக உதவி செய்யின், நாங்கள் தங்களுக்கு எங்கள் வாழ்நாள் முழுதும் நன்றியறிவுள்ளவர்களாக விருப்போமென,

கோலாஹல செட்டி:—அம்மணி! ஷீரரப் பட்டவேண்டாம். இப்பவே ஒரு ஆளை அனுப்பி, அவர் ஆலமரத்தடி வந்ததும் இவ்விடம்

அழைத்துக் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்கிறேன். அவிடம் அவரைக்காணுவியல், ஏதாவது அடையாளம் சொன்னால் இவ்வூரிலிருக்கும் பசுவத்தில் எவ்விடமிருந்தாலும் அழைத்துக்கொண்டு வர ஏற்பாடு செய்கிறேன். அவர் வந்ததும் நானே, தங்கள் ஊரில் தங்கிருவரையும் கொண்டுபோய் விட்டுவருகிறேன். ஆசைப்படம் இல்லாத பசுவத்தில் தாங்கள் யார், எங்கிருந்து வருகிறீர்கள். தங்களைப் பார்த்தால் ஒரு ராஜகன்னிகைபோலிருக்கிறதே: ஆலமரத்தடியில் மூர்ச்சித் திருக்கக் காரணமென்ன, தெரிவிக்கக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மனோஞ்சனி:—நான் மத்திய மாகாணத்தின் அரசனை, நாகராஜனது சீமந்த புத்திரி. எனது நாயகர் தஞ்சைமரகதின் அரசனது சீமந்த புத்திரர். எனது தகப்பனார் என்னைத் தனது சத்திர அக்கிரமபுரத்தரசன் மகனதுஷ்டபுத்திக்குக் கலியரணம் செய்து கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அக்கலியாணத்தினின்று தப்பித்துக்கொள்ளவும், எனது மாமனாது சைனியங்களைக் கொண்டு வந்து துஷ்டபுத்திக்கு நற்புத்திபோதிக்கவும், எண்ணங்கொண்டு, நானும் எனது அன்பரும் எங்கள் ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டு வந்தோம். வழியில் களைப்பினால் நான் மூர்ச்சித்துப்போக என்னுடையவார், ஆகாரம் தேடிக்கொண்டுவரவும், எனது புலாக்கைவிற்ப பணமாக்கிக்கொண்டுவரவும் புறப்பட்டுப்போனார். இதுதான் எனது விர்த்தார்தம். மேற்சொன்ன அடையாளங்களினால் எனது கணவனைக்கண்டுபிடித்து எனது இடம் கொண்டுவந்துசேர்க்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். தவிர இவ்வளவு உபகாரங்களை எங்கிருந்தே செய்த தங்களது பேர்முதலியவைகளைத் தெரிவிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

கோலாஹல செட்டி:—அம்மணி! நான்முன்ன கொன்னது போல், இவ்வூரிலிருக்கும் பசுவத்தில் உந்து கணவரை உமது இடம் கொண்டு வந்து சேர்ப்பேன் நிச்சயம். என்

பேர் கோலாஹல செட்டி பனார் எனக்கு யதேவனைத்து விட்டு தேக எனது சொத்துக்களையும் வரும் வரும்படியும்கொண்டுமென்று யோசித்துக் சாரப் பத்திரிகையில், ரெயில் ஸ்டேஷனருகில் வண்டிகள் முட்டிக்கொண்டே நின்றன சேதமாகப் பட்டிருந்ததையார்த்தே ஒருலகூடம்செலவுசெய்ய வல்கண்டைபார்த்திருக்கிச் சண்டை பார்த்திருக்கிச் சண்டை பார்த்ததில்லை. யும் பார்த்துவிடவேண்டியனம் செய்து ரயில்ரஸ்தா வேகமும், பலமுமுள்ள இடங்கள் செய்து, ஒன்றை ஒன்றை பார்த்தேன். என்ன ஆச்சரிய மலைப்பாம்புகள் வாண்டு, மார்போடு மார்பு தே செய்வதுபோல விருந்தது துக்கள் இருந்தும் என்மாதிரி மிருக்கிறது. அமெனது சொத்துக்களை என்விக்க என்மனதிற்கிசைந்தவரையிற் கிட்டா ததுதான்.

ருபெணரத்தினத்தை இந்நிந்தெடுத்தேன். அவ்விரயால்கொஞ்சம் மங்கலாகக் கன்று சாணையில் கடைசல் கால்வண்டித் து போமோதால், கொஞ்சம் கொஞ்சமாகுத்து, நாளாவட்டத்தில்பந்துகொள்ள எண்ணங் கொ

மனோஞ்சனி:—தனக்குயின் வாயில் மது, விருதய

பது இவனது சொற்களால் விளங்குகிறது. வெகு கபடமாயும், தந்திரமாயும், தனது சொத்துக்களின் பெருமையையும், என்னிடில் அவனுக்குள்ள இச்சையையும், சாதாரண மாய்ப் பேசுபவன்போலப் பேசி வெளியிட முயற்சிக்ருன். புதிதாய் கண்டெடுத்த ரத்தினம் நான்தான். மங்கலாயிருப்பது நான் என்று புருஷனைவிட்டுப் பிரிந்து மனோனியாகுலத்தோடி ருப்பது. உடனே சாணையில் கொடுக்காதது திடீரென்று தனது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டது. நாளா வட்டத்தில் என்னைத்தன தெண்ணத்திற்குச் சரிப்படுத்திக் கொள்ளத் தீர்மானத்திற்குஞன். வைரத்தை வைரர் வெட்டும். கபடத்தைக் கபடத்தால் வெல்ல வேண்டும். இப்பொழுது அவனது கெட்ட எண்ணத்தை நான் அறிந்து கொண்டதாகக் காட்டக்கூடாது. எனது நாதனை ஒருநாளும் மறக்கேன். ஆனால் இச்செட்டிப்பதரை ஏமாத்த, அவர் பேரில் அன்பில்லாதவன்போல நடப்பேன். சமயம் வந்ததும், இச்சண்டாளனது வீட்டினின்றும் தப்பித்துக்கொள்வேன். திண்ணம். செட்டியைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு இப்பேர்ப்பட்ட பிரபுவினது மார்பை அலங்கரிக்கப்படும்பாக்கியத்தை எந்த ரத்தினம் பெறப்போகிறதோ. தங்கள் இஷ்டம்பூரணமாகட்டும். (மனத்துள்: பூரணமாய் வெள்ளரிப் பழம்போல் வெடிக்கட்டும்)

கோலாஹல செட்டி:—அம்மணி, தங்கள் விடுபோல் இவ்விட்டைப் பாவிக்கவேண்டும். எது வேண்டுமென்றாலும் சேடிகளை ஆஜ்ஞாபிக்ககூடந்தேயும். இவ்விட்டிற்கும்இன்னும் மற்ற என்சொத்துக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நீங்கள் எப்பொழுதும் யஜமானியாயிருக்க ஏற்பட்டால் எனது பாக்கியமே பாக்கியம்.

(சேட்டி போகிறான்.)

மனோஞ்சனி:—சேடிகளே, எனக்கு நித்திரைவருகிறது. படுத்ததுங்க ஒரு அறையைக்காட்டுங்கள்.

சேடிகள்:—அம்மணி, எங்கள் எஜமான், இந்தபங்கலாவைத்தங்கலாதாவிப்பாவிக்கும்படிக்குஆக்கியாபித்தார். இதோவலதுகைப்பறும்படுக்கை அறை யிருக்கிறது. போகலாம் எழுந்திருங்கனென, மனோஞ்சனியும் எழுந்து போய்ப் பவளக்கால்களாலும், தந்தங்களாலும் செய்ப்பட்டிள்ள ஒரு கட்டி. விண்மேல், விரிக் கப்பட்டிருந்த ஐடர்வாத்தின் மெல்லிய இறகுகள் அடைக்கப்பட்டுள்ள மெத்தைகளின் மேல் படுத்துக் கொஞ்சம் கண்ணமர்ந்தாள். கண்ணமர்ந்த கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம திடீரென்று விழித்துக்கொண்டு தனக்குள் பின் வறுமையு ஆலோசனை செய்யலாயினள். இப்பொழுது இரண்டுபேர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததாகவும் அதில் ஒருவனுடைய குரல் இவ்விட்டு எஜமான் கோலாஹல செட்டியினது குரல்போலும் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த விஷயம் என்னையும் எனது நாதரையும் பற்றினதாயும் இருந்ததாகக் கனவு கண்டேன். நான் சமார் எவ்வளவுநேரம் தூங்கியிருக்கலாம். இப்பொழுது தூங்கப்போய் இப்பேர்ப்பட்ட கனவை மறுபடியும் கண்டு மனம் திகைத்து எழுந்திருக்க இடம்கொடுக்கக்கூடாது. தூக்கத்தைத்தவிர்க்க இவ்வறையையும் நன்கு சோதித்துப்பார்ப்பேன். இப்பெரிய அறை நான்கு சிற்றறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு அறையில்தான் இப்பொழுது நான் இருப்பது மற்ற அறைகளையும் உட்புகுந்து பார்ப்பேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒன்றிற்புக, அவ்விடத்தில் சுவைக்கற்களாலிழைத்த ஒரு ஸ்திரீயைத்தொட்டியும் சிங்கமுகம்போன்ற குழாயின் வாயினின்றும் முத்துப்போல் தண்ணீர் கீழேவிழும் காட்சியும் சுற்றிலும் இருக்கும் மேடைகளின் மீது வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்நானத்துக்கு வேண்டிய வாஸனைத்தலைங்களும் இன்னம் இதரவஸ்துக்களும் சுற்றிலுமுள்ள கொடிகளின்மீதுபோடப்பட்டிருக்கும் விலையுயர்ந்த ஆம்கடஞ்ஞைமுகம் பார்க்க வைக்கப்பட்டிருக்கும்

நிலைக்கண்ணாடிகளும் காணப்பட்டன. அவ்விடம் விட்டு இன்னமொருகி அறை புக அவ்விடத்தில் வரிசையாய் வைக்கப்பட்டுள்ள அநேக பெட்டிகளில் சிலதிலையுயர்ந்தகல்கைகளும், இன்னும்சிலதில் தங்கநகைகளும்மற்றவைகளில் பொன், வெள்ளி செம்பு நாணயங்களும் வைக்கப்பட்டிருக்கக்கண்டாள். இவைகளைப்பார்த்ததும் மனிதப்பதராகிய இச்செட்டி இவ்விதப்பணப்பெருமையின் தோற்றத்தால் என் மனதைத்திருப்ப எண்ணினவன்போலும். எனது நாதன் இந்நேரம் ஆலமரத்தடிசேர்துஎன்னைக்காணாமல் எப்படித்தத்தளிகிறாரோ! இந்த செட்டி ஆளனுப்பி அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு வருவதாகச் செய்தவாக்குத்தத்தம் அனுவேணும் நம்பத்தக்கதல்ல. ஒருகால் தனது ஆட்களைக்கொண்டு அவருக்கு ஏதாகிலும் திங்கிழைத்திருந்தாலு மிருக்கலாம். கூடிய சீக்கிரத்தில் இப்பாதகனதுவிட்டினின்றும் அகல முயற்சிசெய்யவேண்டும்என்றெண்ணிக்கொண்டு நான்காவதறையிற்புக, அவ்விடத்தில் சுவற்றுக்கப்பால் இரண்டுபேர்கள் பேசிக்கொள்ளும் அடுத்தஅதிகாரத்திற்குறித்திருக்கும் சம்பாஷணையைக் கேள்வியுற்றாள்.

XVIII. செட்டியும் வேவுகளும்.

கோலாஹல செட்டி:—என்டா குள்ள நான் சொன்னபடி செய்துமுடித்தனையா?"

குள்ளன்:—அப்படியே செய்தேன். நான் போய் ஆலமரத்துக்கு கொஞ்சதூரத்தில் விறகு வெட்டிக்கொண்டிருப்பவன் போல் பாசாங்கு செய்துக்கொண்டிருந்தேன். கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் பைத்தியக்காரன் போன்ற ஒருவன் அவ்விடம் வந்து மரத்தடியின் கீழ்விழுந்த புரண்டு புலம்பினான். நானும் அவனை நெருங்கி தாங்கள் சொன்னபடி நீங்கள் யாரையா இவ்விடம் இப்படிப் புரண்டு புலம்புவானேன் என்றுவினவினேன். அவனும் அப்பா நீ இவ்விடம் யாதாவதொரு பெண்

பிள்ளையைக் கண்டதுண்டோவென்று வினவ, நானும், தாங்கள் சொல்லியனுப்பியபடி "ஐயா இப்பொழுது கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன் நான்குபேர்கள் துரகாருடராய் வந்து இவ்வாலமரத்தடியிருந்த ஒரு ஸ்திரீயை பலவந்த மாய் குதிரைமேலேற்றிக் கொஞ்சதூரத்துக் கப்பாலுள்ள காட்டைநோக்கிக்கொண்டு போகப்" பார்த்ததாகச் சொன்னேன். அவனும் பித்தம் பிடித்தவன்போல் காட்டைநோக்கி ஓடினான். இதற்குள் புவியோ சிங்கமோ ஏதாவதொன்று அவனைப்பிடுங்கிக் தின்னிருக்கும். தங்களது எண்ணமும் நாளாவட்டத்தில் இனிகை கூடுமென்பதில் யாதொரு சந்தேகமுமில்லை.

இச்சம்பாஷணையைக் கேட்டதும் எம் மனோஞ்சனியும் தொப்பென்று கீழே விழுந்து மூர்ச்சையாயினாள். செட்டியும் வேவுகனுக்கு வெகுமதிகொடுத்தனுப்பிவிட்டு லீவேந்துசேர்ந்தாள்.

XIX தப்பித்துக்கொள்ளல்.

மனோஞ்சனி மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்த பொழுது சமார் ராத்திரி 10 - மணி யிருக்கலாம். எழுந்து தான்முன் படுத்திருந்த கட்டிவினமீதுட்கார்ந்து பின்வருமாறு சிந்திக்கலாயினள். பாதகன் செட்டிஎன்னமோசம்செய்தான்! ஐயோ! என் நாதரே காளியருள்பெற்ற தமது தலையில் துஷ்ட மிருகங்களுக்கிரையாக வேணுமென்று பிரமன் எழுதினனோ! நான் எண்ணியிருந்த எண்ணமெல்லாம் வீணாயினவே! நான் ஒன்றுநினைக்க தெய்வமொன்று நினைத்ததே. என்கதி இனிஎன்னமாகுமோ தெரிகிலேன். இப்பாதகனதுவிட்டில்அறைக்கணமேனுமிருக்க சகியேன். இவ்விடமிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு எனதுகணவன்சென்றதாகச் சொன்னகாட்டிற்புகுந்துநானும்துஷ்டமிருகங்களுக்குஇரையாவேன். இப்பொழுதுகபடத்தால் இவ்விடம்விட்டு நீங்க முயல்வேண்டும். ஆ, ஒரு உபாயம் இப்பொழுது என் மனதில் உதித்திருக்கிறது. சேடிகளைக் கூட்டிக்கொ

ண்டு அல்பசங்கைக்குப் போகிறவன்போல் வெளியில் கொஞ்சதூரம் சென்று தப்பித் துக்கொள்ள வழிதேடுவேன் என்று சொல்லி பக்கத்திலிருந்த மணியையடிக்க தாதிகளிருவரும் ஓடிவந்து அம்மணி என்ன ஆக்கை என்று கேட்டார்கள்.

மனோரஞ்சனி:—“எனக்கு உடம்பு என்னமோபோலிருக்கிறது, கொஞ்சதூரம் வெளியே உலாத்தி விட்டு வருவோம் வாருங்கள்” என்று அவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டே வெகுதூரம் வந்து விட்டாள். சேடி, களும் பயந்து “அம்மணி நாம் வெகுதூரம்வந்து விட்டோம் திரும்புங்கள்: விடுபோய்ச் சேரலாம்” என மனோரஞ்சனியும் இதோ வந்து விட்டேன் சற்றுப்பொறுங்கள்” என்று சொல்லி அல்பசங்கைக்குப் போகிறவன்போல ஒரு மரத்து நிழல் மறைவாய்ப்போய்ப் பக்கத்திலுள்ள காட்டிற் புருந்து ஓடிவிட்டாள்.

எம். என். கணேசய்யர்.

THE SOUTH INDIAN ASSOCIATION.

“PLATO'S REPUBLIC”

தென் இந்தியா சங்கம்.

“சமஷ்டியில் வியஷ்டி”

“தென்னிந்தியா அஸ்ஸோஸியேஷன்” சங்கத்தின் நான்காவது வருஷாந்தக் கூட்டம் மார்ச்சுமீ 27-28-ந்தேதிகளில் மைலாப்பூர் பராமஸ் ரோட்டிலுள்ள ரண்டே ஹாலில் கூடியது. முதல்நாள் கனம் மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் அப்தர் ரஹிம் அவர்கள் அக்கிராசனம் வகித்துப் பிரசங்கம் செய்தார். பிறகு கிறிஸ்தியன் காலேஜ் ப்ரொபெஸ்ஸர் மிஸ்டர் எம். இ. கார்லியவர்கள் “ப்ளேடோ” என்னும் பூர்வீக தத்துவஞானியெழுதிய ‘ரிப்பளிக்’ என்னும் ‘சமஷ்டியில் வியஷ்டி’ பாவபோதனா கிரந்தத்தின் உட்கருத்தைப்பெடுத்து

இக்காலத்துக்கமையப்பொருத்தி ஒரு வியாஸம் வாசித்தார். சமஷ்டி-வியஷ்டி பாவமிரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாதென்றும், சமஷ்டி (ஜனசமூக) சேஷமத்திற்காக, வியஷ்டிபாவபுருஷர் (பிரத்தியேக நபர்) தம் சுதந்திரங்களை விட்டுக்கொடுக்க வேண்டுமென்பதும் இக்காலத்து இராஜதந்திரிகள் கொள்கை. ஆனால் இது கேவலம் இந்திரியங்கள் வசப்பட்டுமூலம் பெத்தஜீவன்கள் விஷயத்திற் சொல்லப்பட்டது. மனிதர் உள்படி தன்னைத்தானடக்கியாண்டு தன்னைப்பறிந்த தலைவரானால் அவர்கள் தாம் ஒவ்வொருவரும் பிரத்தியக்ருபிகளென்றும், அப்படியாக சூரியனுக்கும் அதன் கிரணங்களுக்குமுள்ள அத்தைதசம்பந்தமே பிரத்தியேக நபர்களான தங்களுக்கும் சமஷ்டியாம் ஜனசமூகத்திற்கும் பொருந்துமென்றும் அனுபவ பூர்த்தியாகவுணர்ந்து உணர்ந்தபடி நடப்பார்கள். அப்பொழுது சமஷ்டி வியஷ்டி பாவமிரண்டுக்குமுள்ள பேதபாவணையற்றுப் போம். இந்தபேதபாவணை யற்றுப்போனால் எல்லாரும்சேர்ந்து குடியரசுசெலுத்தத்தடை. யென்ன? இதைத்தான் ப்ளேடோ (Plato) தமது (Republic) ரிப்பளிக் என்னும்தத்துவ நூலில் நன்றாக ஐயந்திரிபற எடுத்துக்காட்டி ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

ஒரு தேசப்பொதுவுக்கு இந்த வுண்மையை யனுஷ்டித்து வந்தால், அத்தேசத்திலுள்ள ஜனங்களின் பொது சேஷமத்தைப் பாராட்டும் அரசு குடியரசாகவேயிருக்கும். இந்த வுண்மையை சேதனசேதனமான ஜீவன்களுக்கெல்லாம் பொருந்த அனுஷ்டித்தால், அப்பொழுது ஜீவேசுவரபேதம் என்பது அற்றுப்போம்: எல்லாரும் ஜீவன் முக்தர்களாய் விடுவார்கள். ஜீவன் முக்தர்கள் நிறைந்த தேசம் எப்பொழுதும் குடியரசாகவேயிருக்கும். இதுதான் ஜீவன் முக்திஸ்வபாவம். மனித சுதந்திரம் பூரணமாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்டின் அவன் ஒவ்வொரு விதத்திலும் ஸ்வயேச்சுயாய் நடக்கச் சுதந்திரமுள்ளவனாக விருப்

பான். அப்பேர்ப்பட்டவனுடைய “ஸ்வயேச்சை” இக்காலத்து இராஜதந்திரவாய்ப்பேச்சுப் பேசுகிறவர்கள் ஸ்வயேச்சையைப் போல் ஊராந்தலையில் கல்லைப்போட்டு விட்டுத் தான் வாழவேண்டுமென்றும், ஏழைகளை யேமாற்றித் தான் பிழைக்கவேண்டுமென்றும் இல்லாமல், “இச்சாசக்தி உமாகுமாரி” யென்ற சிவசூத்திரப்படி ஈசுவரசங்கல்ப மெதுவோ அதுவே தமதுசங்கல்பமுமா மென்று ஈசுவர சங்கல்பத்தின் மகிமையை யுணர்ந்து அதற்குத் தாமாகக் கட்டுப்பட்டு நடப்பார்கள். இப்பொழுது ஜெயிலுக்கும் தண்டனைக்கும், ஜட்ஜிக்கும் மாஜிஸ்திரேட்டுக்கும்பயந்து நடப்பவர்கள் அப்பொழுது தர்மாத்மத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு, கர்மாக்ரம மென்கிற கர்ம பெந்தத்துக்கு அஞ்சி நடப்பார்கள். அயலாணை சிறுத்தால் தனக்கு ஆபத்து நேரிடுமென்று ஸ்வகாரிய துரந்தராயிருந்து நடப்பவர்கள், அயலான் உண்மையில் தனக்கு அந்நியமாயின்றி இருவர் உள்ளத்துமுள்ள ஆத்மா ஒன்றாகவிருப்பதால் அயலாணை அயலானென்று நினைக்கும்பேத பாவணை தனக்கு பெந்தத்தைக்கொடுத்து என்சாண் உடம்புக்குள் தன் அகண்டமான அறிவைக் கட்டி யடக்கிவிடுமென்று அஞ்சி, உண்மையான சுதந்திரத்தை நாடி தன்னைப்போல் பிறனை நினைத்தலே தன் அறிவுக்கழுகென்று அன்புவிழிப்பட்டு நடப்பார்கள். இப்படி நடத்தலில் அசாத்தியம் ஒன்று மில்லை. சணப்பன்விட்டுக்கோழி தானே விலங்கிட்டுக் கொண்டதுபோல, சங்கல்பாகார ஜீவன் தானே பெந்தத்தை யுண்டுபண்ணிக் கொண்டு அதன்வலையில் சிக்கி அவதிப்படுகிறான். இந்த அவதியினின்றும் நீங்கும்விதம் என்னவுண்டோ அதுவே மோக்ஷவழி. ஸ்வசந்தரத்துக்கு இன்றியமையாதது அதுவே. இந்த மேலான பரதத்துவம், அமெரிகாவில் அனேகரால் உணர்ந்து கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் அதையுணர்ந்தொழுகும்

சக்திபவர்களுக்குப் பூர்வஸம்ஸ்கார தோஷத்தினால் எளிதில் அமைவதாயில்லை. இந்தியர்கள் இதுவிஷயத்தில் உண்மையை யுணர்ந்தொழுக பூர்வ ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தினால் அதிகமான சாதக சாதனங்கள் வாய்த்தவர்களாகவிருக்கிறார்கள். இந்த சாதகசாதனங்களை யனுஷ்டித்து அவர்கள் ஒழுகினால் தாங்களும் மேன்மையடைந்து ஸ்வதந்திரபுருஷர்களாவதோடு தங்கள்தேசத்துக்குமேன்மையும் அதனால் இதரதேசத்தார்களுக்கு வழிகாட்டிகளாயிருக்கும் உத்தமவாழ்வும் கீர்த்தியும் பெற்றுவிளங்குவார்கள். இல்லாவிடில் தூங்கி வழிந்துகொண்டிருக்கவேண்டியதுதான். வாச்சாமஹாசரமாய்ப் பேசிவிட்டு காரியத்தில் வழவழவென்றிருப்பதில் பிரயோசனமில்லை. “கல்வியைக்கல்: கற்றபடிநில்” என்ற முதுகையை யனுசரித்து மனசு, வாக்கு, ஒழுக்கம் அல்லது நடத்தை முன்றும் ஏகமாய்ப் பொருந்த நடக்கவேண்டும். அப்படி நடந்துவந்தால், அவர்கள்,

“மனஸ்யேக வசஸ்யேக, கர்மண்யேகமஹாத்மனம்” என்னும் முத்தோர்சொல் வாக்கியப்படி மஹாத்மாக்களாகப் பெருமைபெற்று உலகய்யவும் வழிகாட்டிப் பெருவாழ்வு வாழ்வார்கள். அப்படிக்கில்லாது பணமே பெரிதென்று பொய்யும் பித்தலாட்டமும் புனைகருட்டும் கற்று பொய்வாதம்செய்து பணஞ்சமக்கும் கழுதைகளாகவே யிருப்பார்களாயின், மன மொழி மெய்களும் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாது வேறுபட்டிருக்கும் இந்த துராத்மாக்கள் தாங்களுங்கெட்டு தங்களைச் சேர்ந்தாரையும் கெடுத்து ஊரையும் பேரையும் ஒருங்கக்கெடுத்து உத்தமமான தம் ஸ்வஜாதீய தர்மத்தை இழந்து ஜாதிமதப் பிரஷ்டர்களாகி ‘குலத்தைக் கெடுத்தது கோடரிக்காம்பு’ என்றதுபோல் தம்ஜாதியைக்கெடுத்த கடைமுணிகளாய் மரமட்டைகளில் தொத்திப் பிழைத்துவிட்டதஜன்மம் பாழாய் பழிபாண்டி துக்காளாய் பூதப்பிரேத பைசாச உலகங்களில் வாழ்ந்துமூலவேண்டியவர்களாயிருப்பார்கள்.

ள். இந்த இரண்டுவழியில் எந்தவழியை அனுசரிப்பதென்பதை ஒவ்வொருவரும் தமக்குள்ளாமே பரிசீலனை செய்து தீர்மானித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஊருக்கு ஒப்புக்கு நடந்து கொள்ளவேண்டிய காரியமல்ல இது. உயிருக்கு உடல் எப்படியோ அப்படிப்போல ஒரு ஜாதிக் குத்தேசம் கேஷத்திரம்: ஒரு ஜாதிக் குத்தேசம் எப்படியோ அப்படி உண்மையான மனிதனுக்கு உலகம் கேஷத்திரம்: உண்மையான மனிதனுக்கு உலகம் எப்படியோ அப்படிப்போல உண்மையான ஆத்மனுக்கு ஆத்மசந்தான முதிர்ந்தபுருஷனுக்கு) விராட் ரூபியான பகவான் கேஷத்திரம். இந்த விராட் ரூபியின் உயிர்தான் சேதனசேதனமான எல்லா ஜகத்திலுள்ள கல்மண் புல்பூண்டு பிராணிகளின் உயிர்களும். அப்படிப்பட்ட விராட் ரூபியின் வாக்கே “பொதுஜன வாக்கு” என்று சொல்லும் தெய்வீக வாக்குக்குச் சமானமான வாக்கு. இந்த வாக்கின் மஹத்துவத்தை ரிஷி வம்சத்திற் பிறந்த நாம் அறிந்துணர்ந்து நடக்கக் கூடியதுபோல் பிறர்க்கு அது அவ்வளவு எளிதாகவிராது. ஆகையால் “விராட் உபாசனைக்கு” சமானமான (Public life) பொதுஜன கேஷமத்துக்கு எழுக்கும் உத்தமவாழ்வை, கேவலம் ஸ்வகாரியத்துக்குச் சாதகமாக்கிக்கொண்டு ஸ்வாமி காரியத்தைவழுவழுவென்று விட்டுவிடுகிறவர்களைப்போல் கொடிய துராத்மா கிராதகரினும் இல்லையென்பது திண்ணம். இதை நம்மவர் உணர்ந்தொழுகவேண்டும்.

மிஸ்டர் கார்லிக்குப்பின்பு, ஒருவர் இந்தியாவில் விலைவாசியை தகப்பட்டிருப்பதைப்பற்றியும், டாக்டர் டி. என். இராமச்சந்திரன் அவர்கள் சாஸ்திரப் பயிற்சியும் ஜனசமூகத்துக்குழைத்தலும் என்பதைப்பற்றியும் வியாசமெழுதி வாசித்தார்கள். இஃதோடு முதல்நாள் கூட்டம் முடிவுக்குவந்தது.

மறுநாள் கூடிய கூட்டத்தில் காலையில் டாக்டர் ஷ்ரீராம் என்பவர் இந்தியா முழுமைக்கும் பொதுவானபாஷையொன்று வேண்டியதைக்குறித்து ஒருவியாசம்வாசித்தார். அதில்

ஸம்ஸ்கிருதத்தை இலகுவாக்கி உபயோகிக்கலாமென்று சொன்னார். சாயந்திரம் டாக்டர் டி. என். நாயர் இந்தியாவிலுள்ள ஏழைகளை காப்பாற்றவேண்டியதின் அவசியத்தைப்பற்றி ஒருவியாசம் வாசித்தார்.

CURRENT TOPICS AND NOTES.

காலவிசேஷங்களும் குறிப்புகளும்.

PLAGUE PREVENTION.

பெருவாரிக் காய்ச்சலைத் தடுப்ப தேப்படி?

இந்தியாவில் உண்டாகும் கொள்ளை நோய்களில் ஜனங்களை அபரிமிதமாகக் கொள்ளைகொள்ளும் நோய்கள் மூன்று. அவை: (1) வார்த்தபேதி அல்லது ‘கலரா’ (2) அம்மைநோய், (3) பெருவாரிக் காய்ச்சல் என்று சொல்லும் ‘ப்ளேக்’. இவைகளில் ‘ப்ளேக்’ என்னும் பெருவாரிக் காய்ச்சலின் கொடுமை இந்தியாவில் இப்பொழுது அதிகமாக யிருந்துவருகிறது. இந்த நோயைத் தடுக்க வழியென்ன? இது பரவாது தடுக்க மார்க்கமென்ன? இதைப்பற்றி பெங்களூர் ஆனரெரி ஸ்ப் அலிஸ்டெண்ட் ஸர்ஜியன் ஸ்ரீ பி. எஸ். இராமச்சந்திரன் அவர்கள், மைலாப்பூர் ரன் டேஹாலில் ஒரு பிரசங்கம் செய்தார். தென்னிந்தியா அஸ்ஸோஸியேஷன் சங்கத்தார் வேண்டுகோளின்பேரில் ஸர்ஜியன் ஜெனரல் பி. எச். பென்ஸன் அக்கிராசனாதிபதியாக வீற்றிருந்தார்.

ஸ்ரீ இராமச்சந்திர ஸ்ரீயர் ‘ப்ளேக் கமிஷன்’ மெம்பராய், பம்பாயில் ‘பாரெல்’ என்னுமிடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் சாஸ்திரபரீக்ஷை சாலையில் பழகிப் ப்ளேக்மூலம் இன்னதென்று அறியச் சிறிதுகாலம் உழைத்துவந்தார். அவர் சொன்னதிலிருந்து ‘ப்ளேக்’ வியாதி மனுஷனைப் பற்றின தல்லவென்றும், ஆனால், எவ்வையப்பற்றிய அவ்வியாதி, ஈக்கள் மூலம் மாய் மனுஷனைப் பாதிக்கிறதென்றும் தெரியவந்தது. ப்ளேக் வியாதி பரவுவதற்கு மூன்றுவழியுண்டு என்று சொல்லலாம். (1) பூமியிலிருந்து புழுதிமூலமாகப்பரவலாம். (2) மனிதன் உட்கொள்ளும் ஆகாராதிமூலமாப்பரவலாம். (3) ஒரு மனிதனிடமிருந்து மற்ற

ஒருவனுக்குத் தொத்திப்பூவலாம். இந்த மூன்று விதத்திலும் ப்ளேக் வியாதி பரவுவதாக எண்ணக் காரணமில்லையென்று காட்டினார்.

(1) பூமியிலிருந்து புழுதிமூலமாகப்பரவா, அந்த வியாதியின் ஜீவஅணு (Microbe) மண்ணில் புழுதியில் வசிப்பதில்லையென்று பரீக்ஷித்தறிந்திருக்கிறார்கள்.

(2) ஆகாரத்தின் மூலமாகவும் அது பரவுவதில்லை. ஏனென்றால், உணவுப் பொருள்களின் மூலமாகத் தொத்திப்பரவும் குணம் அந்த ஜீவஅணுவில்லை.

(3) மனிதனுக்கு மனிதன் தொத்திப்பரவலாமோ வென்று பார்த்தால், அதுவும் காலற்ற கதையாகத் தான் சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால், ‘ப்ளேக்’ மைக் ரோப்’ மனிதன் தேஹத்திலிருந்து தொத்திப்பரவும் குணமுள்ளதாகவுமில்லை.

பின்னை எப்படித்தான் இந்த வியாதி பரவி ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்களைக் கொள்ளைகொள்கிறதென்று ஊன்றி விசாரிக்குமளவில், இது மனிதனைப்பற்றி மனிதனிடமிருந்துப் பரவும் வியாதியல்லவென்று தெரிகிறது. ஆனால் இதன் ஸ்வபாவம்தான் என்ன வெனில்: ‘ப்ளேக்’ முக்கியமாய் எவ்வையப்பற்றி எவ்வியின் தேஹத்திலுதிக்கும் ஒரு வியாதி. இந்தவியாதி எவ்வியினிடத்தே முதலில் உண்டாகிறது. எவ்வியினிடத்திலுண்டானது ஈக்கள் எவ்வியின்பேரிலும் மொய்த்து மனிதன்பேரிலும், அவன் உண்டுத்துப்பழங்கும் துணிமணிகளின்பேரிலும் மொய்ப்பதால், அந்த வியாதிவித்து ஈக்கள் மூலமாகப்பரவுகிறது. ‘ப்ளேக்’ என்னும் பெருவாரிக் காய்ச்சலின் ஜீவஅணுக்கள் ஈக்களின் மூலமாகப் பரவுந்தன்மை வாய்ந்ததாயிருக்கிறது. அம்மைகுத்துகிறவன். சதையைக்குத்தி அம்மைப்போல இரத்தத்தில் கலக்கிறாப்போல், ஈக்கள், ப்ளேக் வியாதி கொண்ட எலிகளின்மேல் மொய்த்து அதன் சத்தைக்கிரகித்து மனிதன்மேல் மொய்த்து அதன் துதிக்கைபோன்ற கைகளின் துனியிலுள்ள கூர்மைவாய்ந்த துணிகளால், மனிதன் சதையைக்குத்தி ரத்தத்தில் கலக்கச் செய்கிறது. ஆகையால் ப்ளேக் வியாதிதொலை, எலிகளைத் தொலைக்கவேண்டும். ஏனெனில் அந்தக் கொள்ளைநோய்க்கு மூலஸ்தானமாயிருப்பது எலிகளே. எலிகள் இருந்தால் அவைக்கு ஸ்வபாவமான அந்தவியாதி அவைகளைப் பிடிக்கும்தான். எலிகள் மனிதன் வீட்டிலிருப்பதாலும், ஈக்கள் எல்லாவற்றிலும் மொய்க்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவைகளாக விருப்பதாலும், இந்த வியாதி ஈக்களின் மூலமாகப் பரவிவரு

வதற்குத் தடையில்லை. சுத்தமான இடத்தில் ஈக்கள் அதிகமாக இருப்பதில்லை. அழுக்கு கசமாலம் உள்ள இடங்களில் ஈக்கள் அதிகமாய் மொய்க்கும். ஆகையால் ஈக்களைப்போக்க வீடுவாசங்களைபும சாக்கடைகளையும் சுத்தமாய் வைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இந்த வ்ஷயத்தில் சுதேசிகளில் சுத்தமாய் வசிப்பவர்களுண்டு பேர்பெற்ற பிராம்மணர்களும் ஹமூலாயிருக்கிறார்கள். சமைக்கிற இடத்தைமட்டும் மெழுகிவிட்டு, கொல்லை, முற்றம், சாக்கடை முதலான இடங்களை அழுக்கு நிறைய வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த அழுக்கு இருப்பதற்கு அடையாளம் ஈக்கள் அவர்கள் வீட்டில் நிறைய இருப்பதே. அன்றி வீடுகள் எலிகள் வாசத்துக்கு வசதியாக விருக்கிறது. எலிகளுக்கு இத்தேசத்தார் வீடுகளில் ஆகாரம் பூர்த்தியாகக்கிடைப்பதாயிருப்பதால் அவை, ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரமாகப் பல்கிப் பெருகுகின்றன. இதற்கு வ்யோசனமாகப் பூனைகளை வளர்க்கவேண்டுமென்றும் பூனைச்சந்தையேற்படுத்தி நன்றாக எலிபிடிக்கும் பூனைகளுக்கு வெகுமதி கொடுக்கவேண்டுமென்றும் ஸ்ரீ இராமச்சந்திரன் சொன்னார். அதற்கு ஸர்ஜியன் ஜெனரல் பென்ஸன் நன்றாகப்பதில் சொன்னார். பூனையை வளர்த்துவந்தால், வளர்க்கும்பூனைக்கு வயிறுநிறைய

ஆகாரம் கிடைப்பதாயிருப்பதால் அது எலிபிடிக்க முயலுவதில்லை. வீட்டில் பழகும் பூனைக்கு எலிபிடிப்பதைவிட, சமையலுள்ளிலிருக்கும் பாலை வீட்டுக்காரியை ஏமாற்றிக்குடிப்பது இலகுவாயிருக்கிறது. இந்தப் பரீக்ஷை நாம் செய்து பார்த்தால், வளர்க்கும் பூனை சாப்பாட்டு நேரமறிந்து எதிரேவந்துட்கார்த்து கொண்டு வெகு செல்வமாய்க் கொஞ்சுவதுபோல மியூ, மியூ வென்று கத்தி ‘என் பங்கு எனக்கில்லையா?’ என்று கேட்பதுபோல சுத்தம் போட்டு இலக்கு முன்பால் உட்கார்ந்துகொண்டு பூனைத்தபஸ் செய்கிறது. அதைக் கவனிக்காதுவிட்டால், எழுந்து சுற்றிக்கொண்டெவந்து வாலேத்துக்கிக்கொண்டும் முதுகை வளைத்துக்கொண்டும் மேலே விழுந்து அதன் மிருதுவான சரம்மத்தால் எஜமானைத் தேய்க்கிறது. அதன் ஜாலத்துக்குவந்து சிறிது ஆகாரம் கொடுத்தால் தின்றுவிட்டுத் தூங்கப்போய் விடுகிறது. ஆகையால் வளர்க்கும்பூனை எலிபிடிப்பது, உலகப்பற்றுள்ளார் ஸ்வாமி காரியம் பார்ப்பது போல் “வழுவழா”த்தான். ஆகையால் தேஹ சுத்தம் வீடுவாசல் சுத்தத்தால் எலிக்கும் ஈக்களுக்கும் இடங்கொடுக்காமலிருந்து மனோசுத்தத்தால், தப்பித்தவறி அந்த வியாதியின் ஜீவஅணுபற்றினால்

“வேதாந்த நிலையாகிச் சித்தாந்தத்தின் மெய்யாகி
[சமரசத்தின் விவேகமாகி
நாதாந்த வெளியாகி முத்தாந்தத்தின் நடுவாகி
[நவநிலைக்கும் நண்ணதாகி,
முதாண்ட கோடி யெல்லாம் தாங்கிநின்ற முதலா
[கிமனாதே முத்தியாகி,

வாதாண்ட சமயநெறிக்கமை யாதென்று மௌன
[விவேகமத்தினிடை வயங்குந் தேவே!”
என்று எடுத்து திருவருட்பிரகாசவள்ளலார் திரு
வடிவாழ்த்துக் கூறியிருக்கின்றனர்.

மேலும் முதல் கீர்த்தனத்தில் ‘புலருமயிலே வாழ்
புண்ய கபாலீசனும், சுகஞான சுயஞ்சோதியே தேர
ன்றுநீதியே!”

[நின்று
“நனைவிற் சுழுத்தியில் நாட்டங்கொண்டே தான்
தனையுறிந்தவருடன் சார்ந்துணரச் செய்யின்று.” (1)

“சருவகேவலாவஸ்த்தை சந்தமடையாது
நிருவிகற்பஞானமாம்நிலைதருவாயிப்போது!” (2)

[மேலா
“சுகஜ நிஷ்டையைக் கூடும் சான்றோரிடத்தின்
தகநிலைபாசண்முகனைம்புலனடக்கவா!” (3)

என்றுபாடியிருக்கிறார்கள். இதை எத்தனைஜனங்
கள் பஜனைக்கோஷ்டியில் பக்தர்கள் செய்யும் உருக்க
மான பஜனைமூலமாய்க் கேட்டு மனங்கனித்து உள்
ளனர்! கடைசிக்கீர்த்தனையில் “சங்கற்பம் விட்டிரு
மனமே, தானாய்வரும் சாதனைதினமே” யென்று
பல்லவி பாடியிருப்பதொன்றேபோதும் உண்மையா
ளர்க்கு உய்யவழிகாட்ட.

மைசூர் திவானாயிருந்த ம-ா-ா-ஸ்ரீ, வி. பி.
மாதவராவ், வி. ஐ. இ. அவர்கள் இந்த மார்
ச்சுமீ 31உயோடு அவரது திவான் வேலையை
விட்டு நீங்கிப்போக நேரிட்டுவிட்டது. அவ
ருடைய ஸ்தானத்தில் அவருக்குப் பதிலாக
ம-ா-ா-ஸ்ரீ, டி. அனந்தராவ் அவர்கள் திவா
னாக நியமிக்கப்பட்டு வேலைபார்த்துவருகிறார்.
ம-ா-ா-ஸ்ரீ, நஞ்சுண்டையா அவர்களும்.
ம-ா-ா-ஸ்ரீ, பட்டண்ண செட்டியவர்களும்
கௌன்ஸில் மெம்பர்களாக நியமிக்கப்பட்டி
ருக்கிறார்கள். ஸ்ரீமாதவராவ் திவான்வேலை
பார்த்துவந்தது அவ்வளவு மேலாகவில்லை
அவர் துரைத்தனத்தில் அனேக ஊழல்கள்
உண்டென்று சொல்கிறார்கள். மாதவராயர்
வாயில்தேனொழுதப்பேசும் வல்லமையுள்ளவ

ரென்பதை எல்லாம் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.
ஆனால் “கை கர்ணக்கிழங்கு” என்று சொல்
கிறார்கள். மன, மொழி, மெய்கள் ஒன்றுபடாது
பேதப்பட்டு நிற்குங்கால், ஆத்மா துவ்வழி
யில் நிற்பது நிச்சய மென்பதற்கு இது ஒரு
உதாரணம்.

இந்தியா கௌன்ஸில்ஸ்பீஸ், காமன்ஸ்
சபையில், இரண்டாந்தடவை வாசிக்கப்பட
லாயிற்று. அப்பொழுது எதிர்க்கட்சியைச்
சேர்ந்த மிஸ்டர் பால்பார் அவர்கள், இந்தி
யாசம்பந்தப்பட்ட விஷயத்தில், பார்லிமென்
துசபையார் கூழிப்பிரதிகூழி கட்டிக்கொ
ண்டு இரண்டுபட்டு நிற்கிறார்கள் என்பதை
உலக நியக்காட்ட இஷ்டமில்லாது அந்த
மசோதாவுக்கு விரோதம் செய்யாமலிருக்கி
றார்களேயன்றி, அவரைச்சேர்ந்த எதிர்க்க
ட்சியார், இந்தியா சீர்திருத்தங்கள் சம்பந்தப்
பட்ட விஷயத்தில் சிறிதும் அச்சீர்திருத்தங்
கள் செய்ய இசைந்தவர்களாகவாவது, அவ
ற்றின் பொறுப்பைவகிக்க இஷ்டமுள்ளவர்
களாகவாவது இல்லையென்று நன்றாக வற்பு
றுத்திக் கூறவிரும்புகிறேன், என்று சொன்
னார். இப்பொழுதுள்ள விபரல்கூழியாருக்
குப் பின் எதிர்க்கட்சியார் அதிகாரத்துக்கு
வரநேரிட்டால் அவர்கள்இந்தியா விஷயத்தில்
எவ்வளவு அனுகூலமாக விருப்பார்களென்ப
தைக் காட்ட இவர் இப்படிப் பேசினார்
போலும்!

இராஜப் பிரதிநிதிகள் சட்ட நிருபண
சபையில், மிஸ்டர் கோக்லே முதல் எல்லா
ரும் இந்தியா சீர்திருத்த ஏற்பாட்டைப்பற்றி
அவரவர் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டுப்பே
சினார். லார்ட்மார்லி கோக்லே பேச்சைக்
கேட்டுக்கொண்டு இச்சீர்திருத்தங்கள் செய்
யத்தலைப்பட்டுவிட்டார் என்று சிலர் கட்டும்
பழிச்சொல் முற்றும் பொருந்தாதென்று,
மிஸ்டர்கோக்லேமட்டுமல்ல, இராஜாப்பிரதிநி
திகளான நன்றையெடுத்துக் காட்டிப்
பேசினார். இப்பொழுது லார்ட் மார்லி செய்
விற்கும் சீர்திருத்தங்களுக்குக் கெல்லாம்
இந்தியாகவான்மெண்டார் முந்தி உடன்பட்
டே யிருக்கிறார்களென்று லார்ட் மின்டோ
அவர்கள் நன்றையெடுத்துச்சொன்னார்.

“Give me not, O God, that vain, fool-taun in my friends, that sees no evil
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have fa
“Seek Truth wherever you find it,” But “Make your choice and stick to it till yo
ஸ்த்யம் வத,—Speak the Truth.

“Hitch Your Wagon to a Star”

அன்பேயவன் : அறிவேசத்தி : ஓம் தத்சத்.]

[Good is Love: Know

ஸ்த்யமே ஜெயம்—Satyameva Jayati.

புத்தகம் 17.] 1909-ஸ் ஏப்ரல்மீ, ஸௌமியவருசித்திரைம

The Up-Building of a Nation's Happiness.

“THE CHARACTER OF THE INDIVIDUAL IS THE CHARACTER OF THE NATION.”

“You, I doubt not, hope to take part in the stir and movement and to share in the
in promoting its unity and building its happiness. The up-building of nation's happiness
day, nor of many a decade. It is a great work (so long as it be Heavenwards), and it
endeavour, but it can only be achieved by infinite labour, infinite sacrifice and subordination
Can you rise to the occasion? A Nation can only be strong if its component parts are strong,
can only be healthy, if its manhood be upright, virile, loyal and true; for the character
is the character of the nation. Each individual citizen is one of the blood corpuscles of the
in the human frame, if the blood corpuscles are unhealthy or diseased, the energy of the
languish and its capacity for good work be reduced; So the failure on the part of each one
responsibilities of citizenship, will be a clog on your country's progress and a hindrance to
fellow-men.”—The Chancellor's Address to the Graduates at the recent Convocation of the Mad.

தேசசமஷ்டியின் யோககேசமம்.

விர்த்தியெல்லாம் அடங்கி

பாவபிரத்தியேகாத்மாவை

“அப்ராப்த ப்ராபணமீயோக:

கேடிமேன லப்தஸ்ய பாலநம்.”

பாவ ரசவராத்மா ஒன்று உ

ல்லியிருக்கிறோம். அப்படி

கேடித்திரத்தை யொட்டியு

பெறலரும் பேறுபெறல் யோகம்: பெற்ற

தைக் காப்பாற்றல் கேடிமம். ஆகவே யோக

கேடிமம் என்னும் வார்த்தையில் சம்பத்து

ஆத்மாவைப்போல தேசமா

தை யொட்டியுள்ள கேடி

யாத்மா ஒன்றுண்டு. இந்த

மானவத்தான் இங்கிலீஷில் “நேஷன்” என்று சொல்லும் பதத்திற்கு லக்ஷியார்த்தமாகக் கொள்ளவேண்டும். இந்தியாவில் “நேஷன்” என்று சொல்லப்படும் வார்த்தைக்குப் பொருந்திய இலக்ஷணமுள்ள சமஷ்டிபாவமூர்த்தி இல்லையென்பது மேற்றிசைபார் சித்தாந்தம். அஃதேயே அவர்கள் வழிபற்றி அவர்கள் எண்ணங்களையும் வார்த்தைகளையும் கேட்டு மயங்கியுள்ள இங்கிலீஷ் படித்த இந்தியர்களும் சொல்வதுண்டு. இந்தியா எங்காலத்திலும் சமஷ்டிபாவ ஐக்கியம் கொண்டு அதில் வசிக்கும் கோடானுகோடி ஜனங்களும் வகிபாவத்தால் ஒரு தேசஸ்தாராக விளங்கினதில்லையென்று விதேச விற்பன்னர்கள் சொல்கிறார்கள். இதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதாயில்லை. என்னெனில் “நேஷன்” என்று சொல்லும் ஒருதேச சமஷ்டியின் ஜீவகாலம் அற்பமனுஷன் ஜீவகாலத்தைப்போல் அவ்வளவு குறுகினதில்லை. அதுவும் இந்தியாவைப்போல் பூர்வந்தொட்டு நாகரிகத்தில் பேர்பெற்று விளங்கிய ஒரு மஹாதேசத்தின் ஆயுட்காலம்குறைந்தது பல்லாயிரம் வருஷங்கள் கொண்டதாயிருக்கவேண்டும். அப்படியிருந்தால் அத்தேசம் ஸதா உன்னத நிலையிலேயே யிருப்பது கூடாமை. பகலுண்டானல் இரவுண்டு. விழிப்புண்டானல் தூக்கமுண்டு. பிரம்மாகூட மானுட வருஷங்களில் அனேக லக்ஷம் வருஷங்கொண்ட அவருடைய காலம் கழிந்தபின் பிரவயத்தில் தூங்கிவிடுகிறார். ஆகவே, எத்தேசமும் ஆயிரம் காலம் உயர்ந்து வாழ்ந்தால், ஆயிரம் காலம் தாழ்ந்து உறங்கும். இது பிரகிருதிதர்மம். இதில் குற்ற நற்றமிரண்டுமில்லை. ஆகவே இந்தியா இப்பொழுது உறங்கிக்கொண்டிருந்தால், அதனால் இந்தியாவின் சமஷ்டிபாவமூர்த்தியே இல்லையென்று சாதிப்பது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதாயில்லை. பரதசக்ரவர்த்தி ஆண்டகாலமுதற்கொண்டு இந்தியா பரதவருஷத்தில் பரதக்கண்டம் என்றுபேர்பெற்றுவிளங்கிவருகிறது. பரதக்கண்டத்தின்கீர்த்தி மங்கியிருந்

தாலும் அதன்பேர் மஹாபவிலை. கோடானுகோடி ஜனங்கள் வருஷந்தோறும் நேரும் புண்ணியகாலங்களிலெல்லாம் “பாரதவருஷத்திலே பரதக்கண்டத்திலே, இன்னபரிசுத்தில் இன்னக்ஷேத்திரத்திலிருந்து இந்த சங்கல்பத்தைச் செய்துகொண்டு இக்காரியத்தைத் துவக்குகிறேன்” என்று மனமொருவழிப்பட்டு மந்திரோச்சாரணமாக வாக்கமேன சங்கல்பம் செய்து வருகிறார்களே! இதுகொல்லாம் பொய்யாகிவிடுமா? இங்கிலீஷ் படித்தவர்கள் ஜாதிகடப்பிரஷ்டர்களாய் மந்திரசக்தியிழந்தவர்களானல், மந்திரத்துக்கே சக்தியில்லையென்று சாதித்துவிடலாமா? பூனை கண்ணை மூடிக்கொண்டால் உலகம் அஸ்தமித்துப்போய்விடுமா? ஆனாலும் பூனைக்குமட்டும் எண்ணம் அப்படித்தான். அந்தஉபமானத்தை நீர் ஸ்தாபிக்கப்போகுப் கஷிக்கு ஏன் சொல்லக்கூடாதென்றால், நாம் இங்கே கஷிகட்டிப் பேசுவாவிடில்லை. உண்மையை உள்ளபடி விளக்க தர்மத்தைபிரத்தியக்ஷஉதாரணங்களால் எடுத்து விளக்குகிறோம். நாம் சொல்லும் உண்மையாருக்குப் பொருத்தமாயிருந்தாலும் சரி, அவர்கள் அதையேற்றுக்கொண்டாலும் சரி, தள்ளினாலும் சரி, அதனால் நமக்கு பரதசாதக மொன்றுமில்லை.

இந்தியா பூர்வீகந்தொட்டுக்ஷேத்திரக்ஷேத்திரஜ்ஞ பாவயோகத்தால் சமஷ்டிபாவமூர்த்தி பிராணப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பெற்று விளங்குவதன்றி அனேகம் ஆயிரம் வருஷகாலங்களாக அந்த சமஷ்டிபாவமூர்த்தி இந்தியாவிலுள்ள பிரஜைகளால் பக்திசிரத்தையோடு பூஜித்தும் வரப்படுகிறது. ஆகையால் இந்தியாவில் “நாஷனாலிடி” என்றுசொல்லும் “சமஷ்டிபாவ மூர்த்திப்பிரதிஷ்டை” இனிமேல்தான் புதிதாய்செய்யப்படவேண்டுமென்றும் இற்குமுன் அநதபாவமே இத்தேசத்தில் கிடையாது என்றும் சொன்னால், அந்தவார்த்தை உண்மைக்கு ஒவ்வாததாயால் வீண்வார்த்தை யென்று தள்ளத்தக்க

தேயாகும். ஆனால் இக்காலத்து நவநாகரிக புஞ்சங்களான சிலர், இடையே தம் நிலையை மறந்து துறந்திருந்த தோஷத்தால், அந்நிய பாவங்கள் பற்றி ஆதம்புத்தியிழந்தவர்களாயிருப்பதால், அவர்கள் மனதைத்திருத்த அழுக்கைக் கொண்டு அழுக்கைப்போக்குவதைப்போல, நவநாகரிக மோகத்தால் அவர்கள் இழந்த அறிவை நவநாகரிக சிரேஷ்டர்கள் போதனையால்தானே அவர்கள் திரும்பப் பெறுவதுமிகவும் சிலாக்கியமும் சகஜமுமான தென்றே சொல்வோம் ஆகையால் ஆத்மார்த்தமான உண்மைகளை யார் சொன்னாலும் நாம் அங்கேரித்தேற்க வேண்டியதே. இங்கே சொன்னவர்களைப் பற்றி விசாரணையில்லை. சொல்லின் திறமே நாம் கொள்ளத்தக்கது. சொல்லுக்குத் திறம் எதனுண்டாகும்? “சொல்லவன்மையினால்” சொல்லுக்குத் திறமுண்டாகாது. சொல்லவன்மையினால் மெய்யைப் பொய் போலவும் பொய்யை மெய்போலவும் மாற்றலாம் என்று நாம் ஒப்புக்கொண்டாலும், “கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டு நாளில் வெளியாகும்” என்றதோர் வாக்கை நாம் மறக்க காலம் முந்தவில்லை. ஆதலால் சொல்லுக்குத் திறம் உண்மையினால் வார்த்தை ஜோடிப்பினால் வார்த்தை ஜோடிப்பினால் அறிவு கெட்டவரை மயங்கவடிக்கலாமானாலும் உண்மையை வெகு காலம் ஒளிக்கமுடியாது. ஆகையால் உண்மை எந்த வாக்கில் உறைந்து விளங்குகிறதோ அது நமக்கு சத்தியவாக்காம். அதைச் சொன்னவன் தன்மை நமக்குப் பெரிதல்ல. சொல்லின் குணமறிந்தார்க்கு, சொல்வான் ஓர் ஸ்வப்பன புருஷன் ஒத்தவன். இப்படியாக நாம் இந்தியாவில் சமஷ்டிபாவ மூர்த்தியை விடாது பூஜைசெய்து வரல்வேண்டும். இப்பொழுது இங்கிலீஷ் படித்தவர்களும் இந்த பூஜை துவக்கியிருக்கிறார்கள், அல்லது துவக்கவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்களென்பதைக் கேட்கவும் பார்க்கவும் பாரதமாதாவின் மனம் பொங்கிப் பூரிக்காதிருக்குமா? இருக்காது. ஆகையால்

இந்தியாவின் சமஷ்டிபாவ யோகக்ஷேமம் வரவர் விர்த்தியாய் வருவதைப்பார்க்க நாம் சந்தோஷப்படுகிறோம். நாம் யார்? இந்தியாவென்னும் பாரதீமாதாவின் வயிற்றிலுள்ள சிசு. அதாவது “இந்தியன் நாஷனாலிடி” என்றுசொல்லும் “சமஷ்டிபாவமூர்த்தியின் கரு உரு.” இக்கருவுருக்குள் உயிர்புகுந்தாட்டுங்கால் அது துள்ளிக்குதிக்கும். இதையே கருவிற் சிசுவுற்பன்னம் என்று சொல்றது. இந்தியா இப்பொழுது சமஷ்டிபாவமூர்த்தியைப்பெறக்கருத்தரித்து நிற்கின்றது. பெறலரும் இப் பேற்றைப் பெறவிருப்பது பாரதயோகமாம். நேற்றிராத்திரி திருமயிலையில் 9-ம் திருவிழாவன்று கபாலீசுவரர் யோகவேஷத்தோடு பிக்ஷாடன மூர்த்தியாக வீதிவலம் வந்தார். அப்பொழுது ஸ்வாமியையே பர்த்தாவாகப் பெறவேண்டுமென்று யோகம் செய்துகொண்டிருந்த அம்மன் அவர் பிக்ஷாடனராய்ச் சுற்றுவதைக்கண்டு அவரைப் பிரதக்ஷணம்பண்ணி நமஸ்கரித்து மங்கள ஆரத்தியினால் அவரோடும் மனோலயஐக்கியம்பெற்று நின்றார். நேற்று இராத்திரி ஸ்வாமி, அம்மன் இருவரும் யோகத்தினால் பெற்ற பேற்றை இன்றுகலியாணம் செய்து கொண்டு அப்பேறு நிலைத்திருக்கும்படி காப்பாற்றிக் கொள்வார்கள். இதுதான்க்ஷேமம். க்ஷேத்திரமூர்த்திக்குக்ஷேமமானால் அது க்ஷேத்திரத்துக்கும்க்ஷேமமே.

தேசசமஷ்டிபாவத்தில் இந்த யோகக்ஷேமத்தை நாம் அடையும் வழியின்ன தென்று நமது இராஜதானி கவர்னர்களும் பொருந்திய ஸர் ஆர்தர் லாலியவர்களும் இந்த வருஷம் கான்வொகேஷனில் வித்தியாபட்டம் பெற்றவர்களுக்குச் செய்த உபதேசத்தில் நன்றாக வெடுத்துப்போதித்திருக்கிறார். அவர் சொல்லியவுண்மை உபதேசம் இது:—

“இந்தியாவில் சமஷ்டிபாவம் விர்த்தியாய் வருவதற்கான ஆரவாரங்களில் நீங்களும்சேர்ந்து அதன் யோகக்ஷேமத்துக்காகப்பாடுபட வேண்டுமென்று நீங்கள் எண்ணியிருக்கிறீர்

கள் என்பதிற்சந்தேகமில்லை. ஒருதேசத்தின் சமஷ்டிபாவம் மூர்த்திகரித்து நிற்க அதன் யோக சேஷமத்துக்காக உழைப்பதென்றால் அது ஒரு நாள் இரண்டுநாள் வேலையில்ல; 10 20, 30, வருஷங்களில் முடிவதுமல்ல. யோக சேஷமம் ஊர்த்தமுகமாயுள்ள வரையில் அது 'மாகர்த்தாக்கள்' என்று சொல்லப்படும் பிரஹ்மஜ்ஞானிகள் செய்யத்தக்கவேலை. அதில் நீங்கள் பிரயாசைப்பட்டுழைப்பது சிலாக்கியமே: ஆனால் அந்தவேலைமட்டும் கால, தேச வரையரை கடந்து, தன்னைக்கொடுத்துஉழைத்தாலன்றி அது சித்திபெறுது. நீங்கள் அப்படி யுழைக்கக்கூடியவர்களாவீர்களா? இந்த சமயத்துக்குத்தக்கபடி ஊர்த்துவமுகமாகி ஆத்மோத்தாரணம் செய்து மேலெழுவல்லவர்களாவீர்களா? சமஷ்டியின் பலம் வியஷ்டியின் பலத்தைப் பொறுத்ததாம். ஒதிபெருந்தால் உத்திரமாகாதுபோல் செடியடர்ந்தால் காடாகாது. தேவதாருபோன்ற மஹா விருக்ஷங்கள் அடர்ந்தால் அது வனமாகுமேயன்றி மற்றப் படி புல்லும் பூண்டும்சேர்ந்தால் வனமாகாது. அது புதராகும்.

"வியஷ்டிபாவம் எப்படியோ அப்படியே சமஷ்டிபாவமுமாதலால், பிரத்தியேக நபர்களுடைய குணமும் மனமும் சிறந்திருக்காவிட்டால் சமஷ்டிபாவமும் சிறந்திருக்காது. ஒவ்வொரு கிரஹஸ்தனும் சமஷ்டிபாவ மூர்த்தியின் இரத்தநாடியிலோடும் இரத்தத்திலுள்ள ஜீவஅணுத்திரளாம் ஒரு 'கார்பஸ்'லுக்கு' சமானம். தேகத்தில் ரத்தம் கெட்டுப்போனால் எப்படிதேகம் வலியிழந்து சோர்ந்து போகிறதோ அப்படிப்போலவே, பிரத்தியேக நபர் குணக்கேடராயின், சமஷ்டிபாவமூர்த்தி வலியிழந்து சோர்ந்து சோபிக்காதுபோம். ஆகையால் உங்களில் துராத்மாவாகவுள்ள ஒவ்வொருவரும், உங்கள் உடன்பிறந்த மனிதர்களின் சேஷமலாபத்துக்கு இடையூறு துரோகியாவீர்கள் என்பதை உணர்ந்தொழுகவேண்டும்." என்றார்.

. இந்த உண்மையைச்சொல்லி வற்புறுத்திய வாப்க்குக் கற்கண்டு போடல்வேண்டும்.

THE DIVINITY OF CHASTITY.

பத்தினிக்கடவுள்.

"தெய்வம் தொழாஅன் கொழுநற் றெழுந்தெழு பெய்யெனப் பெய்யு மழை." [வான்]

என்பது தெய்வாபுலமைபூண்ட திருவள்ளுவராயனார் திருவாக்கு. தன்னைக்கொண்ட கணவனை யொருத்தி தெய்வமாய்க் கொண்டாவொனெனின் ஜடமானபிருதிருதியும் இவளைப் பணிந்தொழுகும் என்பது இதன்கருத்து. இதனையே

"கொண்டா ன்குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி,

(இவள்) பெய்யெனப்பெய்யுமழை" என்றும்

"கொண்டானிற்றுன்னிய னேளிர் பிறரில்லை"

என்றும் பிற்காலத்திய கவிசிரேஷ்டர்களும் புகழ்ந்துள்ளார். அன்புடைய மனைவியின் குணங்கள் யாவையோவெனில், 'சாவிற்சாதல்,' 'புணர்வு நனிவேட்டல்,' 'நோவில் நோதல்,' 'நன்கினிது மொழிதல்,' 'பிரிவுநனி இரங்கல்,' என்பனபோன்றவை என்றமற்றும் மேலோர்கூறுவர். இக்குணங்களையுடைய மனைவியையே பத்தினியென்றும், ஸ்திரீயென்றும், ஸஹதர்ம்மசாரிணி யென்றும் பேர்கூறுவது வழக்கம். பத்தினியென்பாள் தங்கணவன் சம்பாதித்துக்கொண்டும் பொருள்களைக் கொண்டு அதனாலே அவன் இன்புற சுபோச்சியமான ஆகாராதிகள் செய்தாட்டி அவன் இன்பமடைவதினால் தானும் இன்புற்று இருவரும் மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருப்பள். "ஆஹா! நீர் கூறுவது பகைபாதமன்றோ? மனைவி தன்கணவன் மனதிற்கணங்க இருக்கவேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தினீரே யொழிய, இவள் விஷயமொன்றையும் எடுத்துக்கொண்டு மன்றாடவில்லையே" எனவும் கூடும். அவ்வாறன்று. கணவனைப்பவன், தனக்கு மாத்திரமேயன்றி,

தன் குடும்பத்துக்கு வேண்டும்பொருள், உத்தியோகமுதலியவைகளிலமர்ந்து பாடுபட்டு, சம்பாதித்துக் கொணர்ந்து தன் அகத்துக்காரியிடம் ஒப்புவிக்கிறான். அதாவது, தனார் ஜனம் முதலிய, வெளியில் பாடுபடும்படியான விஷயங்கட்கு கணவன் உடம்பட்டிருக்கிறான்; இக்கஷ்டமொன்றே இவன் பாகத்துக்குப்போதுமானது. சம்பாதித்து சிரக்கிருத்தியத்துக்கென்று சமர்ப்பித்தபொருள் அகத்தில்கொடுத்து விடுவானேல், இவன்கடமையும் இவன் பாரமும் இவனைவிட்டு நீங்கின. அகத்துக்குடையாள் அல்லது அகத்துக்காரி என்பவள், அகத்துக்குள்பட்ட சம்சாரத்துக்கு வேண்டிய கருமங்கள் செய்யக்கடமைப்பட்டவளாதலின், இப்பொருளைக்கொண்டு, தன்விட்டுக்காரியங்களை சரிவரப்பார்க்குத்தோன்று நேரான விதியோகஞ்செய்து கணவனையும் குடும்பத்தையும் மகிழ்விப்பள்: அதாவது, அதிகமாய்ச் செலவுசெய்து கணவனை கடனிலாழ்த்தி, அதனால் அவன் ஜன்மத்தை வெறுக்கச்செய்யாமலும், கொடுத்த பொருளை தனக்கென்று முடிபோட்டு, விட்டுக்காரியங்களை கவனியாமலும் அதனால் கணவனுக்குசாப்பாடுமுதலிய செளகரியங்கட்கு அபாவ நேரும்படிசெய்து அவன் மனமழுங்கச்செய்யாது, அவனுக்கு ஹிதகரமானவற்றைச்செய்தலாகிய கருமப்பூண்டு நடப்பள். இவ்விதமாய்,

"இருவரும் பூண்டிர்ப்பினல்லால், செல்லாது வாஞ்சகடம்" என்று கற்று வல்லோரும் கனிமொழியால் கூறியுள்ளார். சம்சாரமாயிரத்தத்தில் பூட்டிய இருகுதிரைகளும் மனமொத்து, தம்மாலியன்ற மட்டும் ஒரே வழி இழுத்துச் சென்றாலன்றி அது நேரே அவ்வழி போக ஒண்ணுமோ?

"மனைமாட்சி யில்லாண்கணில்லாயின் வாழ்க்கையெனைமாட்சித்தாயினுமில்."

இல்லறத்துக்குத்தகுந்த குணங்களில்லாமையானோடு எவ்வகையானமற்றசிறப்புகளி

ருப்பினும், வாழ்ந்திடுகமற்றது; இது திண்ணம்.

இல்லறத்துக்கு அந்தியாவசியமாய் வேண்டிய அன்பும், கம்பையாடுமே. பரஸ்பரம் அன்புடைய கிரகஸ்தனின் மனைவியும் தத்தமக்கேற்பட்ட கடமைகளைச் சோவகத்து, சம்சாரத்ததைச்செலுத்திச் செல்வதோடுங்கூட, தம்முடல், பொருள், ஆவியென்பதனை தம்முள்பேதமின்றி கொடுத்துக் கொண்டும்வாழ்வார்கள் ஆயின் இவ்வாறுகொடுத்துக்கொள்ளுதலே இவ்வன்பிற்குசான்றல்ல. இது பலகாரணங்களால் நேரும் என்பதை வெகு அழகான நடையில் ஓர் புராதன தமிழ்வித்துவாழ் அடியில் வருமாறு வர்ணித்துள்ளார். * "சாவிற்சாதல்" என்பது அன்பினானே நிகழ்வதன்று; பிணியுடையளாய்வாழ்க்கையைமுனிந்து இது தலைக்கீடாகச் சாவலென்று சாவவும்பெறும்; இனிக் 'கண்டிரே! குடுமிக்கூந்தலில் நறுநெய் பெய்து, கொண்டானிற் பின்னையுமிருந்து, சோறுதின்று வாழ்கின்றோம்! ஒ!கொடியளேகாண்! என்றுரித்தலும்பழிநூற்றப் பட்டிருந்து, பின்னுமே ஒருநாட்சாவன், அதனால் இன்றேசாவனெனச்சாவவும் பெறும்; அதுவன்றிப்புகழ்வேண்டிச் சாவவும்பெறும்; கணவனுடன் செத்தார்கவர்க்கம்புகுவரென்னும் உரைகேட்டு அதுவேட்கையானும் சாம்; அப்பரிசன்றி அன்பினானும் சாம்; இவ்வாறு தன்னுடைய இனிய உயிரையே ஒருத்தி விட்டு நீங்கத் துணிவாளானால் பொருள் முதலியன அவட்கு லக்ஷியமாமா?

* [இதற்கு அர்த்தம்:—ஒருத்திதன்கணவனிறந்ததும் தானும் அவனுடன் இறப்பேனென்று நிச்சயித்துக் கொள்வாளானால், அதற்கு அடியில் வரும் பலவும் காரணமாகலாம். முதலாவது, அவள் தன்கணவன் வாழ்ந்திருந்த காலத்திலேயே ஒரு ஆறு வியாதியால் வெகு காலம் வதைப்பட்டிருக்கலாம். இவன் இறந்ததும், இனியாகிடும்

இவ்வியாதியினின்றும் தப்பும்படி இவனுடன் சகமனம் செய்துவிடுகிறேன் என்று துணியலாம். இத்துணிவு கணவனிறந்த துக்கத்துக்காகவன்று, தன்னைப் பிரவென்பது காரணமாகவுடையது. இனி, ஊரார் இவளைக் குறித்து “பார்த்தீர்களா, அந்தப்பெண், அகமுடையான் செத்தும், கொஞ்சமேனும் துக்கமில்லாமல், தலைமயிரை திவசம்பிரதி வாசனை எண்ணெய்களை பெல்லாம் தடவி வாரிக்கொண்டு, புருஷன் காலத்திக்குப் பின்னையும் செளக்கியமாயிருந்து கொண்டு, நன்றாய் சாப்பிட்டுக்கொண்டு வாழ்கிறானே! அப்பா மகாதுஷ்டப்பெண்ணம்மா அவன்!” என்று பழிதூற்றுவார்களே! என்றைக்காயினும் ஒருநாள் நான் சாகத்தானே வேண்டும், ஆதலால் அதை இப்பொழுதே ஏற்றுக்கொண்டு செத்தகணவனுடன் சஹகமனஞ்செய்து விடுவோமென்று சாவிற்சாதலென்னும் குணத்தைக்காட்டலாம். அப்படி அவன் செய்யினும், அது ஊராருக்குப் பயந்து செய்தது என்ப்படுமேயன்றி, கணவனிடமிருந்த அன்புக்கு என்னலாகாது. இவ்வாறு துணிந்தது ஊரார்க்குப் பயந்து என்பதுதான்.

இதுவன்றி, “நாம் இன்று சஹகமனஞ்செய்தால் லோகத்தார் அடா! இவளன்றோ மகாபத்தினியாவாள்! இவளுக்குக் கோயில் முதலியன எடுப்போம். இவள் விஷபமாக ஒருபுராணமெழுதுவோம்.” என்று தன்னைப் புகழ்வார்கள் என்னும் காரணத்தாலும் ஒருத்தி சாகவும் கூடும். இது தனக்கு பிரதாபம்வேண்டிச் செய்தது. அன்றியும், தம் கணவருடனிறந்தார் சவர்க்கத்திற்கு நேரே செல்வார் என்னும் சாஸ்திரங்கேட்டு, சாவாரும் உளர். இது சவர்க்காபேகைப்பால் செத்ததேயன்றி கணவன் பிரிவிற்கு அனுராகப்பட்டு இந்த உடலை பிழப்பேனென்று செத்ததன்று. இவையெல்லாமில்லாமல் வாஸ்தவமாய், கணவனும் தானும் ஒருவிராயிருந்து வாழ்ந்துவந்தபிறகு அவன் உயிர் போகவே,

தன்னுயிரும் போனதாகவும், அவனின்றித் தான் பிழைக்கமுடியாமலும் ஒருத்தி உடனே உயிர் துறக்கவும் கூடும். இது அன்பினால் செய்த சஹகமனமெனப்படும்.]

இம்மகாபத்தினியை வேட்கப் புண்ணியஞ்செய்திருந்த பரமபாக்கியவான், எத்தனை ஏழையாயினும், நித்தியோபவாசம் செய்கிற காலத்தும், எப்பொழுதும் மனம் மகிழ்வெய்தியவனாயிருப்பான். “ஒருவனுக்கில்லாள் நற்குண நற்செய்கையாளாயினக்கால் இல்லாதது யாது? அவள் அன்னளல்லாக்கால் உள்ளது யாது?” நற்குண சம்பன்னை யானதினால் கணவன் மனமகிழ்ந்து தன்மனையாளோடு வாழ்ந்திருத்தற்கும் அழியா அன்புடையதாகவுமிருத்தற்கும் இயலுகின்றது.

அன்பு பழுத்து ஒழுகும் பத்தினியர்க்கு பஞ்சபூதங்களும் பணிசெய்யு மென்று முன்னரே சொன்னோம். அங்ஙனம் நடந்த திருஷ்டாந்தங்கள் புராணப் பிரசித்தமன்றோ! மகாஸதியாகிய சிதாபிராட்டியார்க்கு வாயுபுத்திரனான அனுமார் செய்த தொண்டுகள் சிலவேயோ? ஐமதக்கினி ரிஷியின் பத்தினி பிரதிதினம் ஆற்றுக்குச்சென்று ஸ்நானஞ் செய்து பிறகு, பதிவிரதாதர்மத்தின் பலத்தால் ஆற்றுமணலை பெடுத்துக் குடமாகச்செய்து அதில் நீரை மொண்டு விடுவாதுசேர்வன். இவள் கையில் மனலும் குடமாகவிலையோ? காவி ரிப்பட்டணத்தில் மகாதனிகனான வர்த்தகனுக்குப் பிறந்து, தன் தந்தைக்குச் சமானஸ்தனான வணிகன் மகனாகிய கோவலனென்னும் புருஷனை மணந்து, அவன் துச்சரிதை செய்து வந்தானாகிலும்,

“கண்டாரிகழ்வனவேகாதவன்ருன்செய்தியுனும்
கொண்டானையல்லாலறியாக்குலமகன்போல”

தான் அதை ஒருக்காலும் கவனியாமல், அவனுக்கு ஹிதந்தேடிவந்த கண்ணகி என்பாளொரு மகாபத்தினியின் சரித்திரம் அநேகமாய் எல்லாரும் அறிவர். ஆயினும் இம்மகாசதி

யின்சரித்திரத்தை இஃதை அறியாதவர்க்காக இவ்விடத்தில் சுறுக்கி எழுதுவோம்.

மாதவியென்னும் கூத்தஸ்திரீபிடம் மனம் பற்றினவனாய்,

“வம்புலாம்கூந்தல்மனைவியைத்துறந்து
பிற.....தாரத்தைகம்பி”

அவளோடே காலங்கழித்துவந்த கோவலன், ஒருநாள் மாதவி இனியபுரலோமி, பிறனிடம் தன்கருத்துடையஸ்திரீ பாடிய பாட்டுடன் ஹைப்பாடவே, மாதவியே பிறனிடம் மனப்பற்றுடையவானாள் என்று தவறாய்த் துணிந்து அவளை சடக்கென்றுநீத்து, தன்ஸ்திரீயாகிய கண்ணகியிடம் துக்காக்கிராந்தையுத்திரும்பினான். அப்பொழுது,

“அடுத்ததுகாட்டும் பளிங்கேபோல்நெஞ்சம்
கடுத்ததுகாட்டும் முகம்”

என்பதற்கேற்ப, மனத் துயரத்தைக்கண்டு, கண்ணகி, கைப்பொருளிறந்து இனி தன்கூத்தியர்க்குக் கொடுக்கத் தனமில்லையென்று வருத்தப்படுகிறார் தன்பர்த்தாவென்று, நினைத்துத், தன்காலிலணிந்த இருசதங்கைகளையும் எடுத்து கோவலன் முன்வைத்து இவற்றை மாதவிக்குக் கொடுக்கலாமே, கொடுக்கப் பொருளில்லையென்று, என்னிடம் இவை போன்ற ஆபரணங்களிருக்கிறமட்டும், தாங்கள் மனம் வருந்தலாமோவென்று, கன்னெஞ்சமுறுகும்வண்ணம், விரயத்துடனும், அன்பு மிக்கீட்டினாலும் செப்ப, கோவலன், இதுகாறும், இம்மகாபத்தினிவிஷயம் தான் பட்ட அபசாரத்துக்கு இரங்கி,

“அரும்பெற்றப்பாவாய்! ஆருயிர்மருந்தே!
பெருங்குடிவாணிகன் பெருமடமகளே!
அலையடைப்பிறவா அமிழ்தேயென்கோ
மலையடைப்பிறவா மருந்தேயென்கோ
யாழிடைப்பிறவா இசையேயென்கோ”

என்ன என்றுன்னைப் புகழ்வேன்! என்று அவளையிறுக்கத்தழுவி இவ்விருசிலம்பையும் முதலாகக்கொண்டு நேரே வியாபாரஞ்செய்து, தனார்ச்சனம்பண்ணி, இனியாயினும் நாமிரு

வரும் இன்புறக்கூடி வாழ்வோம் என்றும், நாம் தனிகராய்வாழ்ந்த இவ்விருசிலம்பு நமக்கு இழுக்கு, ஆதலால் பாண்டிநாட்டு ராஜதானியாகிய மதுராபுரிக்குப் போய்விடுவோம் என்று, என்றும் நடந்தறியாது, கொடிபோலும் துண்ணிய இடையையுடைவள், மாந்த லிரையொத்த அடியனைக் கூட்டிச்சென்று மதுரையில் ஒரு இடைச்சி வீட்டில் மிக இளைத்த துன்பத்தினியை விட்டுவைத்துத் தான் ஒருசதங்கையைவிற்று வர கடைத்தெருவழிச்சென்றான். அப்பொழுது ஒரு பெருத்த தட்டான் நேர்பட்டான். அவனுக்கு இதைக்காண்பித்தது இதைவிற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கோறிக்கொண்டான். அப்பொழுது தட்டான், “இது ராஜபத்தினிகளுக்கே தகுமன்றி சாமானியர் வாங்க இயலாது ஆதலால் அரசனுக்குக்காட்டி விலை செய்துகொடுப்பேன். நான் அரமணியிலிருந்து திரும்புமளவுமீ இவ்விடத்திலிருந்து வென்று சொல்லி அரமணியில் புகுந்தான்.

இதற்குச் சொற்பகாலத்துக்கு முந்திதான், இத்தட்டான், இராஜபத்தினியின் சதங்கையொன்றைத் திருடிவிட்டான். அத்திருட்டு இன்னம் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. இதுதான் சமயம், இச்சதங்கை ராஜபத்தினியது என்று கோவலன்பேரில் பழிசாற்றிவிடலாம், தன்குற்றம் தன்னைவிட்டுநீங்குமென்று துணிந்து அரசனிடம்சென்று, ராஜபத்தினியின் சதங்கையைத் திருடினவன் கையும் களவுமாயகப்பட்டானென்று கூறவே, அரசனுக்கு “வினை விளைகாலமாதலின்” “கள்வனைக் கொல்லக் கொணர்மின்” என்றுசொல்ல நினைத்து வாய்தவறி “கள்வனைக்கொல்லுமின்” என்று கட்டளையிட்டுவிட்டான். தூதரும் உடனே கோவலன் தலையை வெட்டித் துணித்தார்கள்.

இதே சமயத்து இடைச்சி வீட்டிலிருந்த மகாபத்தினியாகிய கண்ணகிக்கு பற்பல துற்சகுனங்கள் நேரத்தலைப்பட்டன. இவைகளை நோக்குற்ற இவள் மகாஸதியாகையால், தன்

கணவனுக்கு ஏதோ துன்பம் நேர்ந்திருக்க வேண்டும் என்று உணர்ந்து, “இரும்பைக் கார்தமிழுக்கின்றவாறு” கணவனிறந்தகிடந்த இடத்துக்குச் சென்றாள். கணவனிறந்து பட்டிருக்கின்றதைக் கண்டுமனம்பொருளாய் நியாயமென்பதைப் பகுத்தறியச் சமர்த்தில னுண பாண்டியன்நாடு பாழாகட்டும் என்று அக்கினி பகவானுக்குக்கட்டி யிட்டனள். நடுங்கி இவள் பின்னின்று அக்னிபகவான் உடனே மதுரபுரியைச் சுட்டுப்பாழாக்கினன்.

குருடனு தன்பர்த்தா திருதிராஷ்டிரன் இனிய காட்சிகளைப் பார்க்கக்கொடுத்து வைக்கவில்லையே என இரங்கி, அவன்பத்தினி சிரோமணி, தன் கணவனுக்கில்லாத அதிகப் படி சௌகரியமாகிய காட்சி தனக்கும் வேண்டாம் என்று, அன்றுதொட்டு தன்னிரு கண்களையும், ஒரு சிறியவஸ்திரத்துண்டைக் கொண்டு, புதைத்துக்கட்டி, அந்தியகாலம் வரை அவைகளை யுபயோகிக்காது வாழ்ந்து வந்தாள். இதுவன்றோ ‘நோவில்நோதல்’ என்பது.

மேற்கூறிய கண்ணகி, தன் கணவனிறத்த லோடு தானும் அக்கினிப் பிரவேசம்செய்து தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொண்டாள். இவ்வாறு அக்கினிப்பிரவேசம் செய்தோர் எண்ணிறந்தவர்கள். இன்றைக்குக் கொஞ்சம்காலத்துக்கு முந்திகூட இவ்வாறு சகசமனஞ் செய்வது நடப்பிலிருந்தது. கணவனுடன்வாழ்வாழ்க்கைபாழ் என்றுதிரிகரணசத்தியாய் சகசமனஞ்செய்வதில் கெடுதி யொன்றுமில்லை. முதன்முதல் இவ்வித வாடிக்கை பிரிவாற்றா மணியிரால் நாட்டப்பட்டது. பிற்காலங்களில் இது ஒரு கட்டாயம்போல ஏற்பட்டுவிட்டது. இஷ்டமிருப்பினும் இல்லாதிருப்பினும், கணவனையிழக்கப்பெற்றானையும் கணவனுடன் கட்டையிலேற்றிக்கொளுத்திவிடுவதுதான் வழக்கம் என்று பழக்கமுண்டாயி

ற்று. இக்கொடுமையான வாடிக்கையை எம் ஆங்கில துரைத்தனத்தார் கருணைகூர்ந்து நிறுத்திவிட்டனர். ‘சாவிற்காதல்’ என்னலாம் படியான அவ்வளவு பலத்த அன்பில்லாத மனைவியர்கட்கு இது சௌகரியத்தை விளைத்தது. கொண்டானிறந்ததும் ஒருகணமேனும் அவனைவிட்டுப் பிரிய இணங்காத தன்மையுடைய வலிய அன்பையுடைய மனைவியர்கள் விஷயத்தில் துரைத்தனத்தார் சட்டமும், மந்தெற்பேர்ப்பட்ட இடையூறுகளும் ஒரு பயனும்படாது. மனம் வெறுத்தவர்களை எத்தனையும் நாம் பாதுகாத்து வந்தபோதிலும், என்றேனும் ஒருதினம் அவர்கள் தம்மெண்ணத்தை நிறைவேற்றியே தீர்வார்கள். இங்ஙனம் சாவிற்காதலுக்கு ஒன்றிரண்டு உதாரணம் காட்டுவோம்.

நீலகிரியில் மைசூர் மகாராஜாவின அரண்மனை விசாரிப்புக்காக ஒரு உத்தியோகஸ்தர் நியமிக்கப்பட்டு, அவரும் அவர் பத்தினியாரும் மட்டுமே, அக்கட்டிடத்தில் வாழ்ந்து வருகையில் ஏதோ சிலநாள் அசௌக்யத்தால் கணவனார் இறந்துபோனார். முதல்தான் கிருத்தியங்கள் முடித்துவிட்டுவந்த மனைவியார், தம் கணவனின்மும் பிரிந்த சங்கடம் ஆற்றாராய், ஒரு கொடுவனைக்கொண்டு தம் கழுத்தை யரிந்துகொண்டு மாய்ந்தார்.

செஞ்சிக்கோட்டைக்குகவர்னராயிருந்த ராஜாதேசிக்கு என்பவர் பெயரைக்கேளாதவர் தமிழ்நாட்டில் ஒருவருமிரார். இவருக்கு நேரந்தசாவும்பலர் “தேசிக்குராஜன்கதையால்” அறிந்தவிஷயம். இவரைப் போர்க்களத்தில் கொன்று வெற்றியடைந்த துருஷ்க அதிபதி, இவர் மனையாள், தன் கணவனிறந்ததுபற்றி அக்கினிப்பிரவேசம் செய்யப்போவதைக் கேள்வியுற்று, அந்தப் பெண்மணியிடம், பலவாற்றினும் அங்ஙனம் செய்வதைத் தவிர்க்கவேண்டுமென்று மன்றாடியும், உயிரில்லாது உடம்பு தரிக்காது, என்பதைப்போல தன் மன்னையிழந்த இந்தமாதா, அன்றே

தீப்புக்குத் தாய்ந்தாள். இம்மகாஸதி பேரால் துருஷ்க அதிபதி செஞ்சியில் “தீப்பாய்ந்தாள் கோயில்” என்றோர் கோயில்கட்டு வித்து பூஜைமுதலியவற்றிற்கும் ஏற்பாடு செய்தான். இவ்விராணிபெயரால் ஒரு பட்டணமும் பிரதிஷ்டிப்பித்து அதற்கு “இராணிப் பேட்டை” என்றுபெயரும் இடுவித்தான்.

“இவையெல்லாம் புராணகதைகள்: ஒருண்மையை வெளியிடக்கருதி கட்டினகதைகளாம்: இக்காலத்தில் யாமறிய தன் நடத்தை குணம் முதலியவற்றால் தன் கணவன் அன்பைக்கவர்த்தகாதலியர் கதையைச் சொல்லின் அன்றே உண்மையிளங்கும்” என்பார்க்கு, எமக்குத்தெரிந்த ஒன்றிரண்டு உண்மைக் கதைகளைச் சொல்வோம்.

(இன்னும் வரும்.)

தி. அ. கோபிநாதராவ்.

‘BRIDEGROOM—HUNTING’

OR, THE LOST IDEAL.

“பாப்பிள்ளைதேடல்”

அல்லது

காணுமற்போன கட்டழகன்.

(ஸ்ரீஸ்த்யானந்த சாந்தசர்மா எழுதியது.)

III. கட்டழகன் குணம்.

“கண்ணுப்பாவைபோல் கருத்துட்கலந்து நிற்பான் கட்டழகன்.”

“கருக்கலந்தபோதே கண்டிருந்தகாரண, உருக்கலந்தபோதலோ உன்னை யானறிந்தனன்” என்றார், “கொக்கென்றீ நினைத்தையோ கொங்கணவா” என்ற கற்புக்கரசியின் கட்டழகனும் கணவர். சாவித்திரிமுதலான பதிவிருதா சிரோமணிகள் தத்தமக்குரிய கட்டழகனைக் கண்டுபிடித்தவிதமும் உகாவே.

“உஷாஸ்வப்னம்” என்ற ரவிவர்மா தீட்டிப் படத்தை இதை வாசிப்போர் பெரும்பாலும் பார்த்திருப்பாரென்றேயெண்ணுகிறோம் பாராதவர்களும் பாணசுரன்மகளான உஷாசுன் கணவனைக்கண்டுபிடித்துக் கூடிய கதையைப் படித்திருப்பார்களென்பது நிச்சயம் உஷாசுமாரத்தி பக்குவம் வந்தபின் தன்னை மணக்கும் கண்ணாளனும் கட்டழகன் எங்கேயிருக்கிறான்? அவன் எப்போ வருவான்? அவனை யான் எப்படித்தேடிப்பிடிப்பேன்? அவனாகவல்லவோ என்னைத்தேடிவரவேண்டும்! எப்போ வருவாரோ என்னாதர்? என்று அல்லும் பகலும் அதே எண்ணமாகவிருந்து அந்த எண்ணத்தில் ஈடுபட்டவளாய் உறங்கிப்போக, அவள் மனக்கண்முன் பூர்வஜன்ம ஸ்மஸ்காரத்தால் அவளை மணக்கப்பிறந்த புருஷன் கிரத்தியக்ஷமாகி அவள் சிந்தையுட்புகுந்து யாருமறியாது அவள் உள்ளத்தே குடிப்புருந்தான். உள்ளம் புகுந்தானையுவுகையுடன் தானேற்றிக், கள்ளம் கபடின்றிக் கண்ணகத்தே யவன் உருப்படிய, உள்ளம் புழுங்கி யவன் இருப்பிடத்தைத்தேடலுற்றான். கண்ணுப்பாவைபோல்கருத்துட்கலந்து நின்ற கட்டழகன் திருவுருவத்தை மனத்திலிருந்து படத்திலெழுதி அதைப்போலுருவமைந்தான் உலகத்தே யெங்குள்ளான் என்று தேடலுற்றான். அவன் உருவத்தைப்போல் உருவேற்கவல்லார் உலகத்தே பலரிருப்பினும், அவனுள்ளத்தைப்போலுள்ளத்தார்உலகில் அவனையன்றி வேறில்லையாவர். “உலகில்” என்றால் திரிலோகத்திலும் என்று பொருள் கொள்ளல்வேண்டும். ஏனெனில் தமயந்தி ஸ்வயம்வரகாலத்தில், இந்திரன் முதலான தேவதைகளும் அவள் கரம்பற்றக் காதலுற்று நளனைப்போலுருவந்தரித்து நளனோடு நளனாக ஸ்வயம்வரமண்டபத்தில் வீற்றிருப்பினும், அவளை ஏமாற்ற முடியாமற்போயிற்றல்லவோ! ஏன்? பொறிபுலனறிவை மட்டும் அவள் நம்பியிருந்தால் கட்டாயம் மோ

புருக்கலந்து நிற்பதற்குக்காரணம் அன்பொன்றல்லாமல் வேறொன்று காரணமில்லை. அன்பு காரணமாய் “கண்ணுட்பாவைபோல் கருத்துட்கலந்து நிற்பான் கட்டழகு” காழகர்க்கு வாய்ப்பது துர்லபம். காழகர் தேஹேந்திரியங்களைத் துளைத்துக்கொண்டு புகுந்துவிட்டாலும் விடலாம். ஆனால் ஹிருதயத்துடன் புகுந்து கருத்துட்கலக்க உள்ளன்பன்றி புண்மையில் வேறோர் வழியின்மையால் அவர்கள் அழகெல்லாம் அன்பு நிறைந்து அபல்கினைவற்ற பதிவிரதாசிகாமணியின் உள்ளம் புகுந்து கள்ளம் கபடந்துநின்றான் கட்டழகுக்கு ஈடாகாது. ஆகையால்தான் அவனைக் “கட்டழகன்” என்று கூறியது. “இலக்கியங்கண்டதற் கிலக்கணங்குறுதல்” அமையுமேயன்றி இலக்கியத்திற் சாக்காத்தரிக்கப்படாத ஒன்றுக்கு இலக்கணங்குறுதல் சிறிதும் அமையாது. ஆகையால்தான் ஸ்திரீகளுக்கு ஸ்வயம்வரம் ஏற்பட்டது. புருஷன் போகம் புசிப்பானுதலால் காமவசத்தனை பொழுது கண்ணுக்கிசைந்த கன்னிகைகளை பலாத்காரமாய்க் கொண்டுபோய் அனுபவிப்பானான். ஆனால் உத்தமகுலத்திற் பிறந்த கன்னிகைகளை அவர்கள் உள்ளம் புகுந்தானன்றி மற்றவர்கள் துய்க்கப் பெறுதலார்களானதால், அவர்களுக்கு ஸ்வயம்வரம் ஏற்பட்டது. “கருக்கலந்தபோதே கண்டிருந்தகாரணனை” “உருக்கலந்தபோது” கண்டுபிடித்தலே ஸ்வயம்வரத்தின் நோக்கமாம். அதற்கு வழிவகைகள் அனந்தம். “உளக்கண்பெற்றார்க்கு முகக்கண்காணது” என்பதுபழமொழி. அப்படியென்றால், உலகத்திலே அகக்கண பார்வைபெற்றவர்கள் முகக்கண்ணால் பார்க்காது அகக்கண்ணிலேயே பார்த்துணர்வார் என்பதுபொருள்.

“முகத்திற் கண்கொண்டு பார்க்கின்றமூடர்கார் அகத்திற்கண்கொண்டு பாற்ப்பதேயானந்தம்”

என்றார் திருமந்திரம் ஓதிய திருமூலதேவரும். ஆகையால் அகக்கணபார்வை பெற்ற (என்றால், ஆத்மவுணர்ச்சியுண்டாய், ஆத்மா

னந்தத்தில் லக்ஷியம் பறிந்துள்ள—) என்பது பொருள்) உத்தமகன்னியர்களுக்கு முகக்கண பார்வை மோகம் விளைக்காததால், அவர்கள் “கண்ணுட்பாவைபோல் கருத்துட்கலந்து நிற்பான் கட்டழகனும்” தம்கணவரைத் தாமே தெரிந்தெடுத்துக்கொள்ளத் தக்கமையும் உரிமையும் பெற்றவர்கள் என்பதுபற்றி அவர்களுக்கு ஸ்வயம்வரம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் காமம், கேவலம்பொறிபுலனறிவால்துண்டப் பெற்றதாயின்றி, கத்த சத்துவமான உள்ளறிவாம் ஆத்ம புத்தியால் துண்டப் பெற்றதாயிருப்பதால் அது காமவிகாரமாயின்றி உள்ளன்பென்னும் உயர் காமமாயிருக்கிறது. நிவிகாரமான காமமே உண்மையான உள்ளன்பு. உள்ளன்பின் மலினவிகாரத்தோற்றமே அசுத்தமான ‘ஆசை நோய்’ என்னும் காமவிகாரம். இதற்கும் அதற்கும் வெகுதூரம். ஆனால் இரண்டும் ஒன்றின் பரிணாமமாற்றிரிந்து வளர்ந்தனவன்றி உண்மையாக வேறுவேறல்ல. உள்ளன்பான உயர்காமம் மோஷவழிவாய்க்காட்டுவதாய்மேன்மேலும் ஊர்த்துவமுகாபகச் செல்லச் செய்யும். கள்ளப்புலன்களின் கலவியால்வரும்களவியற்காமம்பெந்தவழியிற்செலுத்திமேன்மேலும் அநோமுகமா (கிழ்நோக்கிச்) செல்லச் செய்யும். ஆகையால் விவாகத்தை ஆத்மஸம்ஸ்காரமாக அனுஷ்டிப்பவர்கள் பூர்வஜன்மஸம்ஸ்கார விரேஷத்தால் “பிரிந்தவர்குடி ஒற் பேசல் வேண்டுமே!” என்றபடி, உள்ளன்பின் வசப்பட்டவராய் ஊசியைக்கார்தம் முக்கின்றவாறு உள்ளன்பு வசப்பட்ட மனத்தினராய், மனக்கண்கண்டதற்கிசைந்து நடக்கும் தேஹத்தினராய் (இந்திரியக்கூட்டமே தேஹம்), அடக்கமும் ஒடுக்கமும் சார்தருமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். அவர்களை பலவந்தப்படுத்த யாராலும் முடியாது. உண்பை வழிப்பட்டுடா முகுகிறவர்களுக்கு நேரிடுதுன்பங்களெல்லாம் அவர்களை அவ்வழியில் ஸ்திரப்படுத்துமேயன்றி அவர்கள் நல்வழியென்று நம்பியதினின்றும் பிறழ்ந்து நடக்குப்

படி அவர்களைச் செய்யவல்லனவாகாது. அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி, தமயந்தி, சிதை, சாவித்திரி யிவர்களரித்திரமெல்லாம் இதற்குச்சான்றும். வாய்மையாலஹம் தூய்மைப்பட்டு அறவழி நடப்பான் ஒருவழிப்பட்டாரையாவராலும் திருப்பமுடியாது. ஏனென்றால் “சித்தன்போக்கு சிவன்போக்கு” என்றபடி அவர்கள் ஈசுவரனை வழிபட்டு நடப்பவர்கள். “ஸத்யம்வத, தர்மம்சர” என்ற வேத வாக்கியத்துக்கிணங்க மனிதன் உண்மையுரைத்து வாய்மையால் அஹம் தூய்மையாகவும், அறஞ்செய்மறம் தீரவும் தன் ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் காணவல்லவனாக விருக்கிறான். தர்மம் தழைத்தாலன்றிக் கர்மம் தொலையாது. தரும விருக்ஷம் எப்படிப்பட்டதென்றால் அது கருத்தரித்தார்த்து (மனதையடக்கிளுக்கு) க்கற்பகவிருக்ஷம்போல், உருத்தரித்தார்த்து உண்மைச்சம்பத்தை யளிப்பதாம். அது வியாஸதாஸரான கேஷமேந்திரர் சொல்வதுபோல், “கருணையாகிய அமிருதத்தால் நனைந்து வளர்க்கப்படுவதாயும், நற்புத்தியாகிய கொடியால் அலங்காரம் பெறுவதாயும் இருக்கிறது.” அந்த “தருமமாகிய விருக்ஷத்தின் அடிமரம் உண்மையுடைமை, நிழல் பொறுமை, வேர் நன்னடக்கை, பூவரும்புள்ளதளிர் மனமொழிமேய்களில்சுத்தமுடைமை (இதுதான் பிரஹ்மசரியமும்), புஷ்பம்கேஷமும், பழம் சம்பத்து, இப்படியுள்ள தருமவிருக்ஷம் சாதுக்களுக்கு மங்களத்தையுண்டாக்குக.” என்று கேஷமேந்திர யோகீந்திரர் ஆசீர்வதித்திருக்கிறார்.

தர்மவிருக்ஷத்திற்குக் கொடியெப்படியோ அப்படி தர்மசிந்தையுள்ள தீரனுக்கு நற்புத்தியுடைய பெண்கொடியாரியான அமைவது. தருமவிருக்ஷம் கருணையாகிய அமிரதத்தால் நனைந்து வளர்க்கப்படுவதுபோல, புருஷனுடைய ஸ்திரபுத்தியிலுதிக்கும் தர்மசிந்தையும் மனையாளின் அன்பு என்கிற கருணாஸம் கசிந்து பொழிய அதில் நனைந்து

செழிப்பாய் வளரும். மரத்துக்கு மூலம் உண்மையுடைமையாக இருப்பது போல், புருஷனுடைய தீரத்துக்கும் ஸ்திரபுத்திக்கும் மூலம் அவனுடைய ஸத்ய விருதமாம். அப்படிப்பட்ட மரத்துக்கு நிழல் பொறுமைஸ்வரூபமாக விருப்பதுபோல், ஸத்யவிருதனை தீரபுருஷனுக்கு நிழலைப்போல் அவனைவிட்டுப் பிரியாத தர்மபத்ரி சார்தஸ்வரூபமாயிருந்து அவனுடைய ஸத்யவிருதத்தினால் அவனுக்குவரும் இடையூறுகளை யெல்லாம் சாவித்திரியைப்போல் சார்த்தப்படுத்தி விதிபையும் வெல்லுவான். “பொறுத்தார் பூமியாள்வார்.” ஆதலால் பொறுமையின் சக்திக்குக் குறைவு ஒருநாளுமில்லை. அப்படியே ஸத்யத்தின் ஒளி மங்குவதுமில்லை. புருஷன் ஸத்யவானாக விருந்தால் அவனுக்குப்பாரியையாக வந்து லபிப்பவன் சாவித்திரியாகவே யிருப்பான். இதில் சந்தேகமில்லை. தம்பதிகள் பூர்வஜன்மத்தில் தருமவழியிலிருந்துழைத்திருந்தாலன்றி புனர்ஜன்மத்தில் பொருந்திவாழார்கள். பூர்வஜன்ம புண்யமுண்டேல் அனுகூலதாம்பத்தியம் தானாகவே வந்து சித்திக்கும்.

“இன்சொல்வினா வனாவீதேவவித்தாக வன்சொற்களைகட்டுவாய்மையொருவாடி அன்புநீர்ப்பாய்ச்சியறக்கதிர்னவோர் பைங்குழ்சிறுகாலைச்செய்.”

என்ற அறநெறிச்சாரத்துக்கிணங்க, முகமலர்ச்சியோடு கூடிய இனிமையான சொல்லை விளைநிலமாக்கவேண்டும். முகமலர்ச்சியேனென்றால் “அடுத்தது காட்டும் பளிங்கே போல் நெஞ்சம், கடுத்ததுகாட்டும் முகம்” ஆதலால் வாய்நயம்போல் அஹத்திலும் நயமிருக்கவேண்டும். வாயிலொன்றும் வயிற்றிலொன்றுமாகப் பேசுகிறவர்கள் மோசக்காரர்களாதலால் அவர்களால் அறப்பயிர் சிதைவுறுமன்றிச் செழிக்காது.

“மனஸ்யேகம், வசஸ்யேகம், கர்மண்யேகம் மஹாத்மனம்; மனஸ்யநயத், வசஸ்யநயத், கர்மண்யநயத் துராத்மனம்.”

மனமொழி மெய்களில் அதாவது மனஸ், வாக்கு, காரியம் இவைகளில் ஒரே மாதிரியாக விருப்பவர் மஹாத்மனாவர். இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறுபட்டு நிற்பவர் சந்தேகமின்றி துராத்தமனேயாம். துராத்தமாவால் தர்மம் தழைக்காது. பாபமே விர்த்தியாகும்.

“ஈதலேவித்தாக” வென்றல்தன்னைக்கொடுத்தலேவித்தாம். அதாவது “நான்” “எனது” என்னும் எண்ணம் அறவற்று புறப்பற்றுகளை விடுதலே தர்மவித்தாம். ஆகையால்தான் “ஈதல் அறம்” என்றார் ஓளவையாரும்.

“வன்சொற்களைகட்டு” — கடுமையான சொற்கள் அன்பிலா உள்ளத்தைக் காட்டுவதால் அதைக் களையவேண்டும். அப்படியென்றால், அன்பிலா வார்த்தை அறப்பயிர் அழிக்கும். அன்பிலாவள்ளம் அமிர்த்தத்தையும் விஷமாகும். அன்பிலாளிட்ட அமுதமும் நஞ்சேயாகும்.

“ஒப்போடுமுகமலர்ந்தேயுபசரித்துண்மைபேசி உப்பிலாக்கழிட்டாலுமுன்பதேயயிர்தமாகும் முப்பழமோபொலன்னம்முகங்கடுத்திவாராகிற் கப்பியபசியும்போக்கிக்கடம்பசியாகுந்தானே.”

என்பது விவேகசிந்தாமணி வாக்கு. ஆகையால் “வன்சொல்,” வாயில்மட்டுமல்ல, அஹத்திலும் முகத்திலும் இல்லா திருக்கவேண்டும். வாயிலொன்று வயிற்றி லொன்றாகவிருக்கின், வாய்தேனொமுகப் பேசினும் அந்தவார்த்தைகளின் சப்தமும் அதனுள்ளிருக்கும் நாதமும் காதில் நாராச முற்றியதுபோல் கர்ணகரேத்தை யுண்டுபண்ணும் சாதுக்களுக்கு. ஆகையால் அன்பிலாமையே கூடாது: அதைக்களை பிடுங்குவதுபோல் பிடுங்கி யெறிந்து விடவேண்டும்.

“வாய்மை பெருவட்டி” — ஸத்யத்துக்கு மிகு சின சாதனமில்லையால், ஸத்யமிருதமே எல்லாவற்றிலும் மேல்.

ஆயிரம் அஸ்வமேதயாகத்திலும் ஸத்யமே மேலானது என்று மஹாபாரதத்தில் சொல்

லியிருக்கிறது. ஸ்ரீ இராமாயணத்திலும் ஸத்யமே எல்லாவற்றிற்கும் மூலாதாரமாக இருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது.

‘ஸத்யமேவேச்வரோலோகேஸத்யம்பத்மாஸிநா ஸதா ஸத்யமூலானிஸர்வாணிஸத்யான்னஸ்திபரம்பதம்.’¹

இந்த உலகத்தில் ஸத்யமே (சஸ்வர:) தெய்வம்; சம்பத்துக்கெல்லாம் இருப்பிடமாக இருப்பது ஸத்யமே. எல்லாம் ஸத்யத்தை மூலாதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது. ஸத்யத்தை விட மேலான பதம் கிடையாது. ஆகையால் தர்மம் தழைக்க வேண்டுமானால் “வாய்மையெரு” அடிக்கவேண்டும். நீரில்லாமரம் வாடுமாதலால், “அன்புநீர்பாய்ச்சி” — என்றார். நீர் மரத்துக்கு எப்படி. ஆதாரமாதமாக விருக்கிறதோ அப்படி அன்பு அறத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறது. அன்பில்லாவிடத்து அறமும் இல்லை. ஆதலால் தன்னைக் கொடுத்துச்செய்யும் சதிபதி தர்மங்களால் “அறக்கதிர்” எனும் தர்மமாகிய பலன்கிடைக்கும். இந்த தருமவியவசாயத்தை இளவயதிலே செய்யத் தொடங்கல் வேண்டும்.

“யுகவவதர்ம சீலஸ்யாத் அரித்பம் கலு ஜீவதம்.” ஆயுஸ் அரித்யமாகையால் இளம்பருவத்திலே தர்ம சீலத்தைப் பெறமுயலவேண்டும் என்று ஐந்தாம் வேதமாம் மஹாபாரதம் ஒதுகின்றது.

ஆதலால் தர்மசீலத்தையடைய இளவயதில் முயலவேண்டும். இந்த தரும விபவசாயம் ஒரு ஜன்மத்தில் செய்தாவதில்லை. ஜன்ப ஜன்மமாகச்செய்துவந்தால் பலஜன்மங்களில் முதிர்ந்து முக்தியென்னும் பலனைத்தரும்.

நன்னெறிபற்றி நடக்க உயிர்த்துணையாக அமையும் தம்பதிகள் கருத்தொத்து நடக்க வேண்டியிருத்தலால் கன்னிகையின் கரம்பற்றி நல்லறமாம் இல்லறம் நடத்தப்புகுப்பருஷன் ஸம்ஸாரத்துக் கின்றிபமையாத ஸுக துக்கங்களைத் தன்னலக் கெடாது

அனுபவிக்கும் ஆற்றலுடைய உத்தமகுணமுள்ளவனாயிருக்கவேண்டும் என்னவே, இல்லறம் புருஷன் இயற்கையில் நற்குணம் வாய்ந்தவனாகவிருக்கவேண்டும். அப்பொழுது தான் அவனிடத்தில் உத்தமர்க்குரிய லக்ஷணமாம் “நலிந்தாலும் நற்குணமே தோன்றும் நயந்து” என்கிற நற்குணம் விளங்கும். “பொன்னுங் கரும்பும் புகழ்பாலுஞ் சந்தனமும் தின்னம்பட வருத்தஞ்செய்தாலும் — முன்னிருந்த நற்குணமே தோன்றும் நலிந்தாலும் உத்தமர்பால் நற்குணமே தோன்றும் நயந்து.”

[பொன்னையும் கரும்பையும் பாலையும் சந்தனத்தையும் பொடிப்பொடியாகச் சிதைவு செய்தாலும் அவற்றின் ஸ்வபாவம் சிறிதே தூய்மை குறையாது; அதுபோல, உத்தமர்கள் எவ்விதமான துன்பம் வந்தகாலத்திலும் தங்களுடைய ஒழுக்கத்திலிருந்து அணுவளவாயினும் தவறமாட்டார்கள்.]

உத்தமர்கள் (ஸ்வபாவமாக நற்குணம் வாய்ந்தவர்கள்) ஸம்ஸாரத்தில் தாபத்திரயங்களால் வருந்தினவிடத்தும் தீயிலிட்ட ஸ்வரணம்போல் தம் நற்குணமே மேலாகப் பிரகாசிக்க விளங்குவர். ஆகையால் இவன் வாய்மை, பொறுமை, ஈகை, தருமம் முதலிய நற்குணங்கள் வாய்ந்தவனாக விருப்பதன் பழிபாவங்களுக்கெல்லாம் காரணமான காமத்தை நஞ்சென வெறுத்து ஏகபந்தீ விருதம் பூண்டவனாயிருப்பான்.

“அறம்புகழ்சேன்மை பெருமை யிந்நான்கும் பிறந்தாரம் நச்சுவார்க்சேரா — பிறந்தாரம் நச்சுவார்க் சேரும்பகை பழிபாவமென்றச்சத்தோ டிந்தாம் பொருள்”.

இல்லறஞானியாம் திருவள்ளுவரும், “பகைபாவ மச்சம்பழியென நான்கு, இகவாவா மில்லறப்பான் சன்.”

என்று சொல்லியிருக்கிறார். பொய், களவு, காமம் என்கிற அஹத்துள் தீமையையும், கள், காமம், கொலையென்கிற புறத்துள் தீமையையும் ஒழித்து ஸத்தியசந்தனாக ஒழுகுப

வன் எவனோ அவனே சுத்த சத்துவனாக்தன்மைபொருந்தி விளங்குவதால் “கட்டழகன்” ஆவான். தூயமனமுடைத்துல்லிய சன்னியர்தம் காதல்நிறை யுள்ளத்தைக் கவரும் “கள்வன்” அவனே யாவான். இந்தக்கள்வனைத் தடுக்கக் கபாடமும், காவலும்கட்டும் பிரயோஜனப்படாவாம். இவன் வரும்வழியடைக்கத் தாப்பாளமில்லை. அறவழிப்பட்டு அன்புடையோனாதலால் மறவழிதழைந்து மாச்சரியம் பூணன். இழிகாமம் இவனைக்கண்டால் எடுத்துவிடும் ஓட்டம். ஏனெனில் இவன் விவேக புருஷனாதலால்,

காமமே குலத்தினையும் நலத்தினையும் கெடுக்க [வந்தகளம்] காமமே தரித்திரங்களைத்தினையும் புகட்டிவைக் [கருக்கடாம்] காமமே பரகதிக்குச் செல்லாமல் வழியடைக்கும் [சபாடம்] காமமே யனைவரையும் பகையாக்கிக் கழுத்தரியும் [கத்தியாம்],

என்ற விவேகசிந்தாமணிவாக்கிய உண்மையை இவன் நன்கறிவான். காமம் என்றாலும் துராசை யென்றாலும் ஒன்றே — “துராசைக்கிடங்கொடரன் நிராசைவழியில் நிற்பன்” என்பது அனுபவவாக்கு. ஆசையனுபவிக்கத்தீரும். துராசைபோ அனுபவிக்க அனுபவிக்க அதிகமாய்வளரும். ஆகையால் துராசையை நீக்கி நல்லாசையைத் துறந்தனரத்தக்காரே “இல்லறமல்லது நல்லறமன்று” என்றிருப்பதால் அறவழிப்பட்டு ஆசையை யனுபவித்துத் தீர்க்க இல்லறம் நடாத்தப் புகுவார். அவரைச் சாதுக்களும் சத்புருஷரும் வழிநோக்கி யெதிர்பார்த்தவண்ணமிருப்பர். அவர்வரவையுன்னி அமர்த்திருக்கப் பொறுக்காதார் அவர் இருப்பிடந் தேடியலைந்தும் திரிவார். ஏனெனெனில் அவர்கள் தர்மம்ந், தழைக்கவென்று தனைத்தேடிவந்தாரை ஒருக்காலும் உதாசினம் செய்து உதறியெறியார். பிறவிஞானியாம் திருவள்ளுவரும் இல்லறம்புக இதனால்தானே இசைந்தாரல்லவோ.

THE HOLY CITY OF MUTTRA.

வடமதுரை.

II

பவத்தமதம்:—பிறகு ஜராசந்தனுடைய வம்சத்திலுதித்த சஹாதேவன் புத்தமதத்தை தழுவி இம்மதுரையில் அம்மதகோனில் களையும் மடங்களையும் கட்டிப் பெளத்தமதஸ் தர்களுக்கு பிரதான பட்டணமாக்கினான்.

இக்காலத்தில் இவ்விடத்தில் இருபது பிரமாண்டமான புத்த ஆச்சரங்களும் மூவாயிரம் பவுத்த சந்நியாசிகளும், ஆறு உயர்ந்த கோபுரத்தோடுகூடிய கட்டடங்களு மிருந்ததாக சரித்திரக்காரர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

பிறகு கோவர்த்தனன் என்றகாஸ்மீரதேசத்து ராஜனும் அவன் குமாரனும் இந்த பவுத்த மதத்தைத் தொலைக்கப் பல பாடுபட்டதாகவும், ஜெயபிதாமகராஜன் என்பவன் கடைசியாக இம்மதுரையில் ஜெயப்பூர் ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்து ஓர் மகாதேவர் கோவிலைக்கட்டினாரென்பதாகவும் தெரியவருகிறது.

மகமதியரால் பாழாக்கப்பட்டது:—இதன் பிறகுதான் கஜநி மகமதென்பவனும் இம்மதுரையைத் தாக்கி ஜனங்களைக்கொன்றுபொருள்கொள்ளையடிக்க, குலாந்திரன் என்றராஜன் துருக்கருடையபழிபாவங்களுக்கஞ்சாத செய்கைகளைக் கண்டு வெறுப்படைந்து தன் மனைவிகளைக்கொன்று தானும்குத்திக்கொண்டிருந்துபோக மகமது கஜநி ஆயிரக்கணக்கான இந்துக்களுடைய கோவில்களையிடித்து, விக்ரகங்களையுடைத்து, கோடிக்கணக்கான திரவியத்தைக் கொள்ளைகொண்டு போனான். பிறகு ஆக்பர் ஆளுகைக்கு இம்மதுராபுரிவருகிறவையில் இது பலமகமதியர்களுடைய ஆளுகைக்குட்பட்டு குரங்கின் கையிலகப்பட்ட பூமலைபோல் அல்லோல கல்லோலப்பட்டுவந்தது.

சுல்தான் சிகந்தர்லோடி என்றமகமதிய அரசன் ஒரு தடவை மதுராபுரியிலிருந்த கோவில்களையிடித்தான். இவன் தான் இந்துக்கள்கூவரம்செய்துகொள்ளக்கூடாதென்றும் தாடிகளை வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் உத்தரவு பிறப்பித்த தர்மப்பிரபு.

அப்கன் அன்னபி என்ற சிற்றரசன் மதுராபுரியை யாண்டபொழுது கம்சனுடைய கோட்டைக்குள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஜனித்தவிடத்திலிருந்த அரண்மனையையிடித்து ஒரு மஜிதைக்கட்டி அடுத்தவிடங்களைக் கசாப்புக்கடைகளாக்கினான் ஆக்பருக்குப்பிறகு சக்ரவர்த்தியாக விருந்த ஷாஜிஹானுக்கும் ஒரு தடவை மதுராபுரியிலிருந்துதேவாலயங்களை யிடிக்கும்படி கட்டளையிட்டு இஸ்லாமாபாத்து என்று பெயரிட்டான்.

1658-ம் வருஷத்தில் அவுரங்கசீப் காலத்தில் ஆப்துல் அன்னபி என்ற சிற்றரசன் இப்பொழுது நகரமத்தியில் விளங்கும் ஜிம்மாமிசை கட்டினதாகத் தெரியவருகிறது. இவன் காலத்தில் யாதவகுலத்தவனுன கோகுலராஜன் ஒருவன் தோன்றி மகமதியர்களை வெதிர்த்து சண்டைசெய்து பலரைக்கொன்ற படியால் ஆப்துல் அன்னபியைக் கொன்றதற்குக்காரணம் இவனேயென்று சந்தேகம் கொண்டு இவனைப்பிடித்துக் கொண்டுபோய் ஆக்ராவில் கொன்றுவிட்டார்கள்.

அடுத்த வருஷம் ரமேதான் பண்டிகையில் அவுரங்கசீப் நேராக மதுராபுரிக்குவந்து பர்தலாதேசத்து பிரிங்குதேவர், ஜியாங்கி காலத்தில் 40 லக்ஷம் ரூபாய் செலவிட்டு கட்டியகேசவதேவர் கோவிலையிடித்து பாழாக்கி அங்கிருந்த விக்ரகங்களை ஆக்ராவிற்கு கொண்டுபோய் ஒரு மஜிதுக்கு படிக்கட்டளாக போட்டதாக தெரியவருகிறது. இவன் இறந்துபோக மறுபடியும் யாதவர் வசமயிற்று இந்த மதுரை,

1712-ம்வருஷத்தில் மதனசிங்தாகூர் என்ற அரசன் இம்மதுரையில் பலபெரிய மாளிகைகளையும் ஆலயங்களையும் கட்டிவைத்து குளங்களையும் வெட்டியதாகத் தெரியவருகிறது. இவன் கட்டியமாளிகை யொன்றில் இப்பொழுதும் தாசில்தார் கச்சேரி வைக்கப்படுகிறது.

இதன்பிறகு இம்மதுரை ஒருதடவை சிந்திய அரசர்கள் வசப்பட்டு மிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. கடைசியாக 1803-ம் வருஷம் இது அங்கிலேயர் வசப்பட்டு சேனைகள் தங்க ஒரு கன்டோன்மெண்டு கட்டப்பட்டது.

1858-ம் வருஷத்தில் நடந்த கலகத்திலும் இம்மதுராபுரியில் சில சல்லியங்கள் நேரிட்டதுண்டு.

இப்பொழுது இது வடமேற்கு மாகாணத்தைச் சார்ந்த ஆக்ராபிரிவில் ஒரு ஜில்லாவாக விருக்கிறது. இதற்கு ஆறுதாலுக்காக்கள் உண்டு. மூன்று யமுனையாற்றின் வலது புறத்திலும் மூன்று இடது புறத்திலும் மிருக்கின்றன.

இப்பட்டணத்தின் கிழக்குபாகம் அதிக செளக்கிய முள்ளதாயிருப்பதால் அதிக செழிப்புள்ளதாகக் காணப்படுகிறது. மேற்குபாகம் அவ்வளவு செழிப்புள்ளதாகக்காணப்படவில்லை. ஆனாலும் புராதனமான பல கட்டடங்களையுடையதாயிருக்கிறபடியால் பார்க்கத்தகுந்ததே. கோதுமை, எவம், துவரை, கடலை, பருத்திமுதலியவைகள் ஏராளமாய் சாகுபடி செய்யப்படுகின்றன. அன்றியும் வெள்ளரி, புடலை, அவரை, பாவக்காய் முதலிய காய்களும், கொய்யா, மா, எலந்தைமுதலிய பழங்களும் மிகவும் சகாயமாய் விற்கின்றன.

ஜனங்கள் கூடியவரையில் சாந்தகுணமுள்ளவர்களாயும், விஷ்ணுபக்தி யுள்ளவர்களாயும், அதிக புஷ்டியும் காத்திரமுமான வகு

த்த தேகமுடையவர்களாயும் காணப்படுகிறார்கள். என்ன காரணத்தினாலோ-குஷ்டம், யாணக்கால் முதலிய பெருவியாதியினால் வருந்துகின்றவர்கள் பலர்தோற்றப் படுகிறார்கள். இவ்விடத்தில் ஹிர்தி என்ற பாஷை பேசப்படுகிறது. பிராமணர்கள், பனியர்கள், தாகூர்கள், பாதவர்கள், சவுரிஸ்என்ற பண்டாக்கள் என்ற ஜாதிகளை அதிகமானவர்கள். இந்த பண்டாக்கள் தான் ரயில்ஸ்டேஷனிலேயே யாத் திரைக்காரர்களை சந்தித்து அழைத்துக் கொண்டு ஸ்னான சங்கல்பம் முதலிய வைதீக கர்மங்களைச் செய்துவைத்து பட்டணத்திலுள்ள வினோத கட்டடம் தேவாலய முதலியவைகளைக் காட்டி பணம் சம்பாதிக்கிறார்கள். இவர்களில் மிருந்த தனிகர்க ளிருப்பதாகவும் தெரியவருகிறது. பனியர்களில் ஒரு பிரிவார் சேட் என்றழைக்கப்பட்டு வர்த்தகம் செய்து வருகிறார்கள். மகமதியர்களும் 10 - ஆயிரக்கணக்காயிருக்கிறார்கள். ஷுவர்களும் பலவித தொழில்செய்து விக்கின்றார்கள்.

மதுராபுரிக்கு மேற்கே ஆக்ரா வாய்க்கால் என்று ஒருகால்வாய் 1875-ம்வருஷத்தில் 140 மைல் தூரம் வெட்டப்பட்டு யமுனாநதியின் ஜலம்கொண்டு போகப்படுகிறது. இதனால் அனேக ஏக்கரபூமிகள் சாகுபடி செய்யப்படுகின்றன. இதில் படகுகளின் மூலமாக பல சாமான்கள் கொண்டுபோகப் படுகின்றன. இது வியாபார வசதிக்கு அனுகூலமாயிருக்கிறது.

காசி, காஞ்சி, அரித்துவாரர், அயோத்தி, துவாரகை, மதுரா, உஜ்ஜினி என்ற நகரங்கள் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் ஞானபக்திகளை விருத்திசெய்யும் ஸ்தலங்களென்று இதிகாச புராண வாக்கியங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், இம்மதுராபுரிக்கு இப்பரத கண்டத்தின் பலபாகத்திலிருந்தும் பல புண்யவான்கள் சதாவந்துகொண்டிருப்பதாலும், பலரிவ்விடத்தில் திவ்வியமான தேவாலயங்களையும்

மண்டபங்களையும், தடாகங்களையும், தீர்த்த கட்டடங்களையும், சிங்கரவனங்களையும் கட்டியும், புதுப்பித்தும் வருகின்றார்கள். ஆங்கிலேய கவர்ன்மென்டின ரெசிடென்ஸியான செங்கோலின் சிழ்இந்நகரத்தில்திருடர், கொள்ளைக்காரர் முதலியவர்களுடைய பயமின்றி ஒவ்வொருவரும் சுதந்திரம் பெற்றிருப்பதால் ஆதியில் கொடுங்கோலோச்சிய மகமதியர்கள்காலத்தில் இடிக்கப்பட்டு போனதுபோக தப்பித் தவறியிருந்த தேவாலயங்களும் பிந்தி கட்டப்பட்டவைகளுமாக பலதேவாலயங்களிருக்கின்றன. இவைகளில் முக்கியமானவைகள்:—

கேசவதேவர் ஆலயம்:— இது முன்னிருந்த பட்டணத்தின் மத்தியில் கம்சனுடைய கோட்டைக்குள் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு அகலத்திற்கு 6-மடங்கு நீளமுள்ள விஸ்தீரணமுள்ள கட்டடம். மத்தியில் 58-கஜம் நீளமும் 29-கஜம் அகலமுமுள்ள ஒரு மேடையின்மேல் 50-கஜ உயரமுள்ள சோபுரங்களோடு கட்டப்பட்ட கோவில். இது சுமார் 10-மைல் தூரத்திலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கும் தோற்றம்படியாக விருப்பதால் அவுரங்கசீப் இதைக் கொள்ளையடிக்க கருதவேயதையறிந்த மீவார் தேசத்து அபுபதியாகிய இராணுராஜசிங்கர் அதிலிருந்த கேசவதேவர், நவரீதநாதர், மதுரநாதர் பாலகிருஷ்ணர் முதலிய சுவர்ணவிக்கிரகங்களை எடுத்துக்கொண்டுபோய் உதயப்பூருக்கு அடுத்த பன்னாசு என்னும் கிராமத்தில் மறைத்து வைத்ததாகவும், கோகுலநந்தர், துவாரகநந்தர், மோஹனநந்தர் முதலிய விக்கிரகங்களை ஜெயப்பூர் அரசர்கொண்டு தமதுவசத்தில் வெகுகாலம் வைத்திருந்து கலகங்களடங்கிய பிறகு மதுரவுக்கு கொண்டுவந்து ஸ்தாபித்ததாகவும், பிறகு அவுரங்கசீப் பட்டணத்தைக் கொள்ளையடித்து கோவில்களையிடித்து கேசவதேவர் ஆலயமேடையின்பேரில் ஒரு மஜீதை கட்டியதாகவும் கூறுகிறார்கள்.

இப்பொழுது கோட்டை மதிலுக்குப்பின் புறத்தில் இந்த கோவில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இது பட்டணத்திற்கு சற்று தூரத்திலிருப்பதால் ஜனங்கள் அதிகமாக போய்வருவதாகத் தோற்றப்படவில்லை. இந்த ஆலயத்திற்கு சமீபத்தில் போத்ரகுண்டமென்று ஒரு தெப்பக்குளமிருக்கிறது. இதைச்சுற்றி பல விருஷங்கள் வைத்து பயிர்செய்திருப்பதால் அலங்காரமாகக் காணப்படுகிறது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஜனிக்கும் காலத்தில் தேவகியணிந்திருந்த சேலைகளை துவைத்து சுத்திசெய்த தீர்த்தமிதுவென்று கருதி சங்கடநிவாரணம் செய்யத்தகுந்த தீர்த்தமாக கொண்டு ஸ்நானம் முதலியவைகளை செய்கிறார்கள். குவாலியர் அரசர் இதற்கு வேண்டிய அளவு செலவு செய்து செப்பனிட்டிருக்கிறார். இப்பொழுது இதில் மழைகாலத்தில் மட்டுமே ஜலமிருக்கிறது.

ஸ்ரீகிருஷ்ணர் ஜனனஸ்தானம்:—இதுமேற்படி தெப்பக்குளத்திற்குமேல் புறத்தில் ஒரு புராதனமும் உறுதியுமான கட்டடம். பலகணிகளாவது பெரிய வாயில்களாவது இல்லாததால் இருள் நிறைந்திருக்கிறது. இதில் தான் வசுதேவரையும் தேவகியையும் சிறையிலிட்டிருந்ததாகவும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இவ்விடத்தில் தான் ஜனித்தாரென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விடத்தில் குழந்தை வடிவமான ஒருகிருஷ்ண விக்கிரகத்தை வைத்துக்கொண்டு யாத்திரைகாரர்களுக்குக் காட்டுகிறார்கள்.

புத்தீஸ்வரர் ஆலயம்:—இது மல்லாபுரம் என்ற கிராமத்தையடுத்திருக்கிறது. அதற்கு சமீபத்தில் பலபத்ரகுண்டமென்கிற ஒரு குளமும், பலராமர், நரசிங்கர், கணேசர் ஆலயங்களும் இருக்கின்றன. இவைகளெல்லாம் நல்ல விசாரணையற்ற ஆலயங்களாகவே காணப்படுகின்றன.

மகாதேவர் ஆலயம்:—இது வொருபெரிய கட்டடம். அயோத்திப்பிரசார் அவர்கள் கட்டி

யதென்று கூறுகிறார்கள். அதற்கடுத்து கைலாசமென்ற ஒரு சிறு குளமும் அடிவாரத்தில் விகார ரூபமுடைய ஒரு உருவாரமும் காணப்படுவதுடன், சீரில் வைக்கப்பட்டவொரு சிங்கரவனமுமிருக்கின்றது. இதற்கு சமீபத்தில் கவுதமருடைய சமாதி எனப்படுகிற ஒரு உயர்ந்த மேடை கருங்கல்லினால் கட்டப்பட்டு ஒவ்வொரு யாத்திரைக்காரர்களாலும் வணங்கப்படுகிறது.

துருவமந்திரம்:—1870-வருஷம் மேல்பாகத்தில் பெரிய கடியார யந்திரம் வைக்கப்பட்டு கட்டப்பட்ட ஹார்டிஞ்சு கேட் என்ற பெரியவில் வளைவான வாயிலின் வழியாகச் சென்றால் இரத்ததுருவமந்திரத்தைக் காணலாம். இது விநோதமான பெரிய கட்டடம். இதில் ஸ்ரீகிருஷ்ண விக்கிரகம் வைக்கப்பட்டு பூஜை, நைவேத்தியம், தீபாராதனை முதலியவைகள் அதிக சிரத்தையுடன் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. இராக் காலத்தில் பஜனையும் பக்கவாத்தியங்களுடன் நடத்தப்படுகிறது.

அன்னபூர்ணி ஆலயம்:—இது கடைத்தெருவில் சுனார்க் கற்களால் கட்டப்பட்ட அலங்காரமான கட்டடம். இதில் அன்னபூர்ணியம்மன் ஒரு அலங்காரமான மேடையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு பூஜைகள் கிரமமாக நடந்துவருகிறது.

கோவிர்த்தமீர்திரம்:—இதுவும் கடைத்தெருவிலுள்ள பிரமாண்டமான கட்டடம். உள்பக்கத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ண விக்கிரகம் அமைக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய அறையும் முன்புறத்தில் விஸ்தாரமான ஒரு மண்டபமும் காணப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் ஜனங்கள் சதாவந்து சுவாமியார் சனஞ்செய்து திரும்பிக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள்.

இப்படியே இம்மதுராபட்டணத்தில் மந்திரங்கள் என்பதாக சுமார் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்டவைக ளிருக்கின்றதுடன் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஸ்ரீகிருஷ்ண விக்கிரகத்தை

தங்கள் சக்திக்கு தக்கன விதமாய் செய்து ஒரு பரிசுத்தமான விடத்தில் ஸ்தாபித்து பட்டாடைகளாலும் பொன்னுபரணங்களாலும் சிங்காரித்து பூஜித்துப் போற்றி வருகிறார்கள். இப்பட்டணத்தில் ஜனங்கள் சதா காலமும் கிருஷ்ண! என்ற கர்ணமீர்தமான திவ்விய நாமத்தை ஒவ்வொரு சமயத்திலும் உச்சரிப்பதைப்பார்த்தால், ஒவ்வொரு தினத்திலும் அந்த கிருஷ்ணருடைய நாமத்தை குறைந்தது ஆயிரம் தடவையாவது உச்சரியாத வாயையுடையவனும், சிரவணம் செய்யாத செனிகளையுடையவனு மிராநென்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

இப்பட்டணமானது யமுனாநதியோரத்தில் சுமார் மூன்றுமைல்தூரம் பரவி பலகோவில்களையும், சிங்கராமண்டபங்களையும், மகமதியர்களுடைய விநோதமான கோரிகளையும், மூன்றுநான்கு அடுக்குகளோடு கூடியவிகளை யும் ஏராளமாய் தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டிருக்கிறபடியால் சற்று உயரமான கட்டடங்களில் ஏறிப்பார்ப்பவர்களுக்கு வெகு கம்பீரமான காட்சியையும் வியப்பையு முண்டாக்குகின்றது.

யமுனாநதியோரத்தில் விஸ்வநாதிகட்டம், கணேசகட்டம், மானசகட்டம், தசாஸ்வமேதகட்டம், கிருஷ்ணகங்காகட்டம், வசுதேவசட்டம், பிரம்மலோககட்டம், கங்கதீர்த்த கட்டம், நவதீர்த்தகட்டம், ஹரிகுண்ட கட்டம் அவிமுககட்டம், யோககட்டம், பிரயாககட்டம், சூரியகட்டம், சிந்தாமணிகட்டம் துருவகட்டம், ரிஷிகட்டம், கோடிகட்டம், புத்தகட்டம் என்பதாக பல கட்டங்களிருக்கின்றன. இந்த கட்டங்களிலெல்லாம் பலமும் உறுதியுமான கற்களால் தளவரிசைகள் போட்டு பாவி, விசாலமான படிக்கட்டுகள் கட்டியிருக்கிறார்கள். கணேசகட்டத்தில் ஸநானஞ் செய்தபிறகு தான் மற்ற கட்டங்களில் செய்ய வேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள்.

திருக்கிற தோற்றத்தையும், இவ்வனங்களிலும், ஸ்தலங்களிலும் விளங்கும் ஆலயங்களின் அழகையும், யமுனாதிபின் ஜலத்தினால் கண்களுக்குள் படியுமாறு பூமியானது அகன்ற திருக்கும் செழிப்பையும் அதனால் சகலபதார்த்தங்களும் யதேஷ்டமாக விற்கப்படுகிற நயத்தையும், பசுக்கள் பாணிகள் போல் உயர்ந்து பருத்து கூட்டங்கூட்டமாய் மேய்வதின் லக்ஷ்மிகரத்தையும், பார்த்த விடமெங்கும் நான்கு இரந்து அடுக்குகளுள்ள மெத்தையிடுகளும், அவைகளின்மேலில் கிருஷ்ணலீலா விநோதங்களை பாடியாடிக்கொண்டு மிருக்கிற பெண்மணிகளின் அலங்காரத்தையும், கொஞ்சிக்குலாவிக்கொண்டு திரிகற்பஞ்சவர்ணக்கிரி மாடப்புற முதலிப பக்ஷிஜாதிகளின் ஓய் யாரத்தையும் வர்ணிக்க யாரால் முடியும்! இவைகளைவிட்டு ஒவ்வொருவரிடமின் புரத்திலும் ஒருபெரும்பாகத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய ஆலயமாகச் செய்து அலங்கரித்து மத்தியில் நவரத்னமயமான மேடையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணவிக்கிரகத்தை வெகு சந்திரமாகவமைத்து பலஆபரணங்களாலும் ஆடைகளாலும் அலங்கரித்து தினப்படி பூஜைகளை வேத்தியம் முதலியவைகளை செய்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

இவ்விடத்திலிருந்து பிருந்தாவனம் என்ற திவ்விய ஷேஷத்திரம் நான்கு மையில் தூரமிருக்கிறது. அந்த ஸ்தலத்தின் மகிமையைப் பற்றியடுத்த முறை எழுதுவோம்.

டி. ஸி. வெங்கடரமணய்யர்.

NEW BOOK BY SWAMI VIVEKANANDA INSPIRED TALKS

280 PAGES

2 ILLUSTRATIONS

CLOTH BOUND Rs. 2

PUBLISHED BY
THE RAMAKRISHNA MISSION,
Mylapore, MADRAS.

KANNAKI—ASCOLAL DRAMA.

கண்ணகி.

முதல் அங்கம்.

காதல்தம்பா—கலியாணப்பேரரசர்.
இடம்—காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

நாடக பாத்திரங்கள்.

மாதாத்துவன்—அந்நகரத்து வணிகன்
பெருமனைக்கிழந்தி—மாதாத்துவன் மனைவி
நத்தன்—காவிரியக்காரன்
கோவலன்—மாதாத்துவன் புதல்வன்
நீலமேதன்—கோவலனின் தோழன்
வஜ்ஜேதன்—கோவலனின் சேவகன், விடமமாகப்
[பேசுபவன்]

மாதாலாதி—கண்ணகியின் சேடிகள்
மாகதன்

மாதாயகன்—அந்நகரத்து மற்றொரு வணிகன்.
கண்ணகி—மாதாயகனின் புத்திரி

உ.

கண்ணகி.

அங்கம்—1]

[காட்சி—1]

இடம்—மாதாத்துவனின் சயனக்கிருகம்.

காலம்—இரவு.

மாதா:—(கட்டிலிற் சாய்ந்தவண்ணமாகவே நன்குச் சொல்லிக்கொள்கிறான்) ஆஹா! என்னே இறைவனின் திருவிளையாடல்! மனிதர்களுக்குக் கருமத்துக்களும் மாறி மாறி வரும்படிச் செய்து கொண்டிருக்கிறார். சூரபுத்திரனில்லையென்பது நான்கொண்ட துக்கமும் துயரமும் யாரேதுவார் வருந்திய எனக்கு முப்பத்திரண்டு இலட்சணங்களும் பொருத்தி பாலசந்திரனைப்போல் எங்கும், ஓர் அருங்கவப்புதல்வனை அருளிச் செய்தார். நான் அப்போது கொண்ட ஆனந்தத்திற் இம்மண்டலத்திருக்கும் அலைகடற் பரப்பும் சிலில் ஒப்பாகாது! மைந்தனுக்கு குழவிப்பருவங்கிவிட்டது! இப்போதுசுருத்த வாலிபனாகிவிட்டான்! தக்க இடத்தில் அவனுக்குவதுவைசெய்வைக்க வேண்டிமே என்னும் கவலை என்மனை இடையறுது வருத்திக்கொண்டிருக்கிறது! ருமனைக்கிழந்தியோ இடைவிடாது என்னவிவகையமாகத்தொந்தரவு செய்கிறாள்! அவள்

சமாதானப்படுத்த விவாகத்தைச்சீக்கிரம் முடிப்பதைவிட வேறுவழியில்லை! (பெருமூச்சுடன்) காதலியை இன்றுங்காணேனே! என்வரவில்லை! (உரத்தி) நந்தா! நந்தா! (என்று கூப்பிடுகிறான்.)

நத்த:— ஏன்! ஏன்! இதோ வருகிறேன். (விரைவாகவருகிறான்) என்னை அழைத்தகாரணம்யாது?

மாதா:— உன் எஜமானி எங்கே? விரைவிற்குசென்று யான் வரச்சொன்னதாகத்தெரிவி! சீக்கிரம்செல்!

நத்த:— அப்படியே! [விரைவாய் வெளியே செல்லுகிறான்.]

பெரும்:— (கூடத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு) என்ன பாவம் செய்து இப்பெண் ஜென்மமெடுத்தேனோ! ஸ்திரீகள்என்றால் புருஷர்களுக்கு என்ன அலட்சியம்! மிருகமுஞ்சரி ஸ்திரீகளும் சரி என்றல்லவோ நினைத்திருக்கிறார்கள்! நான் சொன்னால் “நீ பெண்பிள்ளை! உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது! விவாகம் செய்யவேண்டியகாலம் எனக்குத் தெரியும்! உன் வேலையைப் பார்!” என்று கடிந்து பேசுகிறார். எப்போது விவாகம்செய்யஎத்தனப் படப்போகிறாரோ! (என்று தானாகவே உரத்துப் பேசுகிறான்.)

நத்த:— அம்மணி! எஜமான் தங்களை அழைக்கிறார்கள்!

பெரும்:— எனக்கு “அழைப்பு” என்னவேண்டியிருக்கிறது! ஒன்றுத் தெரியாதவளுக்கு! அங்கென்னவேலை! போடாபோ!

நத்த:— இல்லை அம்மணி! ஏதோ அவசாகாரியம் போல் இருக்கிறது! விரைவாகவரும்படிச் சொன்னார்;

பெரும்:— சரி; நான் போகிறேன்; நீ உன்வேலையைப்பார்! [நத்தன் போய்விடுகிறான்.]

பெரும்:— (சயனக்கிருகத்துள் சென்று கட்டிலினருகில் நிற்கிறான்).

மாதா:— (சற்றுநேரங்கழித்து) வாயிலென்ன கொழுக்கட்டைபா இருக்கிறது? ஸ்தம்பம்போலிருக்கிறாயே;

பெரும்:— என்னுடைய வாயில்தான் கொழுக்கட்டையிருந்தது; தங்கள்வாயில் இன்னேரமென்ன இருந்ததோ?

மாதா:— அம்மணி; தெரியாமற் கேட்டுவிட்டேன்; கோபித்துக்கொள்ளாதே!

பெரும்:— எனக்குக் கோபமென்ன வந்தது; நான் தான் ஒன்றுத் தெரியாதவளாயிற்றே! ஏதாவது தெரிந்தாலல்லவோ கோபம்இன்னதென்று தெரியும்; என்னை அழைத்தகாரணம் யாது?

மாதா:— ஒன்றுத் தெரியாதென நான் ஒன்றுத் தெரியாமற் சொல்லிவிட்டேன்! அதையே கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டாயே; தமைசெய்து மன்னித்துவிடு; நீ எல்லாம் தெரிந்தவள்; [கிரிக்கிறான்]

பெரும்:— நீங்கள்நான் எல்லாம் தெரிந்தவர்கள்; என்னை அழைத்தது யாதுகாரணம்பற்றி; அதைத் தெரிவியுங்கள்.

மாதா:— என்ன வருத்தமாக விருக்கிறாயே; அருகில் உட்காரு; சொல்லுகிறேன்.

பெரும்:— உட்காருவது பின்பாகட்டும்; அழைத்த காரியமென்ன?

மாதா:— நமது புதல்வன் கோவலனுக்கு விவாகம் செய்வதைக்குறித்து உன்னுடையோசனை செய்யலாமென அழைத்தேன்!

பெரும்:— (ஆனந்த பரவசத்துடன்) பிராணநாதா! தங்களுக்கு அந்த எண்ணம் இப்போதாவது உண்டாயிற்றே! நான் செய்தபாக்கியமே பாக்கியம்! (அருகில் உட்காருகிறான்).

மாதா:— எந்தவந்தையைநமதுகுமாரனுக்கு மணம் புரிவிக்கலாம்?

பெரும்:— குலமும் தக்க குலமாக நமதுமரபிலுதித்த பெண்ணாக விருக்கவேண்டும்! இல்லாவிடில் நமது உற்றார் உறவினர் குறை கூறுவார்கள்!

மாதா:— பெண் நற்குண நற்செய்கை உடையவளாக இருக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் பிறந்த குலம்புகுந்தகுலம் இரண்டிற்கும் இழிவுண்டாகும். நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் நாற்குணங்களும் பொருந்தி, கணவன், மாமன், மாமி, முதலானவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவளாயிருக்கவேண்டும்!

பெரும்:— இவைகளோடு நல்ல ரூபவதியாகவும் இருக்கவேண்டும்! அப்போதுதான் நமதுகுழந்தை திருந்தி அடைவான்! அவன் மனதிற்குப்பிடிக்காதிருந்தால் நாம் செய்யும் விவாகத்தால் என்ன பலன்!

மாதா:— எந்தப்பெண் நமது குழந்தைக்கு மணமகளாக யோக்கியமுடையவள்?

பெரும்:— மாதாயகன் வீட்டுப்பெண்களைக் கேட்கலாம்!

மாகா:— அவர் வீட்டில் பெண் ஏது?

பெரு:— கண்ணகி இருக்கின்றாளே?

மாகா:— ஆம்! ஆம்!

பெரு:— அவள் அவருடைய அருந்தவப்புதல்வியல்லவா!

மாகா:— ஆஹா! அப்படியா! கண்ணகியை நான் இரண்டொரு முறைபார்த்திருக்கிறேன்! என்ன குணம்! என்னருபம்! என்ன அடக்கம்! என்ன பொறுமை! அவளே நமதுகுமாரனுக்குத்தகுந்த மணமகள்! ஆனால்,—

பெரு:— ஆனால்...என்ன?

மாகா:— அவர்கள் சமத்திக்கவேண்டுமே! அம்மாதிரி ரோமணியை அவர்கள் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக எவ்வளவோ செல்வமாக வளர்த்துவருகிறார்கள்! தக்க இடத்தில் விவாகம் செய்து கொடுப்பார்களேயன்றி நாம் கேட்டால் கொடுப்பார்களோ? அதுதான் சந்தேகமாயிருக்கிறது!

பெரு:— கொடுப்பார்களென்றே நினைக்கிறேன்! ஏனெனில் நமது குமாரனைப்பற்றி அடிக்கடி அவர்கள் விசாரிக்கிறார்கள்!

மாகா:— விசாரித்தால்—கொடுப்பார்களென்று அருத்தமா என்ன?

பெரு:— எனக்கு அப்படித்தான் தோன்றுகிறது! எல்லாவற்றிற்கும் நீங்கள் அவளுடைய பிதாவை நேரில் கண்டு சங்கதியைச் சொல்லுங்கள்! என்ன சொல்லுகிறார் பார்ப்போம்!

மாகா:— கொடுக்கிறாரென வைத்துக்கொள்.

பெரு:— கொடுத்தால் விவாகம் செய்துவிடுகிறது

மாகா:— என்ன கிள்ளுக்கிரையாகச் சொல்லுகிறாயே! நமது—

பெரு:—... நமது குலத்திற்கென்ன! நமது செல்வத்திற்கென்ன! என்ன கொள்ளக்கூடாது?

மாகா:— அவையெல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கின்றன! நமதுபுத்தின் சம்மதப்படவேண்டுமே

பெரு:—ஆமாம்! அதுயோசிக்க வேண்டிய விஷயமே!

மாகா:— நீயாக அவனைத் தனியாகக்கேட்டு அவன் அபிப்பிராயத்தை தெரிந்துகொள்!

பெரு:— நாளையதினம் அவனைக் கேட்கிறேன்! என்ன சொல்லுகிறானோ பார்ப்போம்! [உறங்கிவிடுகிறார்கள்]

அங்கம்—1]

[காட்சி—2]

இடம்:— காவிரியாற்றின் கரை

காலம்:— மாலைக்காலம்.

கோவலன்:— அன்பன் லீலமேகன் ஏன் இன்னும் வரவில்லை? நான் வந்து இரண்டு நாழிகைக்கு மேலாகிறதே! அதோ ஓர் உருத்தோன்றுகிறதே! நண்பனாய்த் தானிருக்கவேண்டும்! நாம் உறங்குவது பால் பாசாங்கு செய்வோம்!

[ஆற்றங்கரை மணல்மீது சயனித்துக் கொள்ளுகிறான்]

லீல:— (கோவலனருகில்வந்து) கோவல! என்ன உறக்கமோ? இந்த மாலைக்காலத்தில் நித்திரையென்ன? எழுந்திரு! (தட்டியெழுப்புகிறான்)

கோவலன்:— (நித்திரை நீங்கிவிழிப்பவன்போல்விழித்து) லீலமேகா! ஏன் இவ்வளவு தாமதம்! தனியாகவிருந்து என்னமோ ஓர் மாதிரியாக விருந்தது! அதனால் சற்றுப்பித்தேன்!

லீல:— எவ்வளவு ஆநந்தமான இடமாயிருக்கிறது பார்! ஆற்றின் நீர் தங்கத்தை உருக்கிவார்த்தாப் பொல் பொன்மயமாகவிருக்கின்றது! பார்வைக்கு எவ்வளவு அற்புதமாயிருக்கிறது! மந்தமாகும் வீசுவதும், புஷ்பவகைன் மலர்ந்து தம் கண்ணியாபித்திருக்கும் சுகந்தத்தை எங்கும் பரவச் செய்வதும், பட்சியினங்கள் தம் தம்குட்டை நாடிச்செல்லும் சந்தோஷத்தால்கோஷமிடுவது என்ன ஆனந்தத்தை அளிக்கின்றன! இவ்விடத்திலிருந்தால் பசியெடுக்காது! கவலையிராது ஆஹா! எவ்வளவு ரமணியமான இடம்!

கோவலன்:—நீ சொல்வனவெல்லாம் எனக்குச்செவ்வதன் காதற் சங்க மூதுவதுபோலிருக்கின்றன என் கவலையை மாற்ற—

லீலமே:— நண்பா! உனக்கு என்னவியாகுமேற்பட்டது! இரண்டு மூன்று தினங்களாகமுதலாடத்துடனிருக்கிறாயே! கேட்டால் ஒன்றுமில்லையென்கிறாய்! என்னுடன் சொல்லக்கூடாது

கோவலன்:— ஆப்த! உன்னிடம் சொல்லக்கூடாதே

ஹம் எண்ணம் இல்லை! சொல்லி உனக்கும் என் நிமித்தம்வருத்தத்தைக் கொடுப்பதில் எனக்கு இஷ்டமில்லை!

லீலமே:— நீவருந்தும்போது நான் வருந்துவது தானா கூடாது? வருத்தமென்ன?

கோவலன்:— ஒன்றுத் தெரியாதவினைப்போலக் கேட்கிறாயே, நண்பா! அன்றாமாலையில் என்னபார்த்தோம்!

லீலமே:— உப்பரிகையின்மேல்—

கோவலன்:— உப்பரிகையின்மேல் பார்த்தோமென்றே? அவ்வஸ்துதான் என்னுடைய கவலைக்குக் காரணம்.

லீலமே:— கவலைநீங்க என்னசெய்யவேண்டுமென்கிறாய்?

கோவலன்:— கவலைக்குக் காரணம் எதுவோ அதுவே தான் என்கவலை ஒழித்தற்குக் காரணமாகவேண்டும்!

லீலமே:— நண்பா! நீ சொல்வது ஆச்சரியமாக விருக்கிறதே! என்னென்றால் தணிக்கமுடியாத கவலம் ஓர் பெண்பிள்ளையால் தீர்த்துவிடுமென்கிறாயே!

கோவலன்:— கவலைக்குக் காரணம் யார்?

லீலமே:— அம்மாதிரி தானே?

கோவலன்:— அதற்குச் சந்தேகமா!

லீலமே:—ஆதலால்—

கோவலன்:— ஆதலால்யார்கவலையை உண்டாக்கினார்களோ அவர்களே கவலையை நீக்கவேண்டும்!

லீலமே:— சரி! சரி! பெண்வசப்பட்டிக் காமாந்த காரணம் வருந்துகிறாய் போலும்! நண்பா! சகலமுமுணர்ந்த உனக்கிது அழகா!

கோவலன்:— நண்பா! என்னவார்த்தை சொன்னாய்! காமாந்தகாரணம் வருந்துபவன் யான் அவ்வன்! நான் கொண்டிருப்பது உண்மைக்காதல்! காமத்திற்கும் காதலுக்கும் உள்ள வேறுபாடு தெரிந்தால் நீ அவ்விதம் கூறத்துணியாய்!

லீலமே:— என்னவேறுபாடு எனக்குச் சொல்!

கோவலன்:— சொல்லுகிறேன் கேள்; காமம் உடலைப் பற்றியது! காதல் உயிரைப் பற்றியது! உடல் எப்படி இன்று தோன்றி நாளை யழிந்து போகிறதோ அம்மாதிரியாகக் காமம் சீரதி—

முள்ளவரையில் அரை நிமிஷ இன்பத்தைப்பற்றியிருந்து பின் உடல் அழிவதுபோல் அழிந்து போம் தன்மையுடையது! உயிர் எக்காலத்தும் அழியாதிருப்பதுபோலக் காதல் எக்காலத்தும் அழியாமல் இப்பிறப்பிலும், இனிவரும் பிறப்பிலும், இவ்வுலகத்தும் இனிவரும் உலகத்தும் நிலையாக நிற்கும் உள்ளன்பாம்! அதாவது உருவுந் திருவும், பருவமும் குலனும், குணனும் அன்பும், ஆகிய இவைகளில் ஒப்புமை பெற்றவர்களுக்காகத் தற்கிழவனுந் கிழத்தியும் ஓராவிற்கு இருக்கோடு தோன்றினாற்போல ஒருயிர்க்கு இரு உடல் தோன்றியதென உயிர் ஒன்று, உடல் இரண்டு என்னும்படி ஒருவருக்கொருவர் அன்புபூண்டொழுக்கவே காதல் எனப்படும்! கவலம் காமம் சாதாரண மிருகங்களிடத்து மிருக்கிறது! நான் கொண்டிருப்பது காமமல்ல! ஆனால் காதல்! காதல் என்பதுதான் அன்பு! அதுவே ஐசுவரியம்! அதுவே மோட்சம்! அதுவே கடவுள்! அதுதான் எல்லாம். காதலின்னதென்றும், இப்படிப்பட்ட தென்றும், நான் கொண்டிருக்கும் காதல் இத்தன்மையதென்றும், தெரிந்தால் நீயென்னைப் பரிகாசம் செய்யமாட்டாய்! காதலின் சத்தியையும், மகிமையையும் யாரே சொல்லமுடியும்! நான் என்ன நினைத்திருக்கிறானோ! (பெருமூச்சுவிடுகிறான்.)

லீலமே:—நண்பா! பெரிய பிரசங்கம்செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டாயே! அதிபாலயான நீ இவ்வளவும் எங்கே கற்றாய்? எப்போது கற்றாய்?

கோவலன்:— காதல் என்னும் அன்புதான் ஆன்மாவிற்குள்ள இயற்கைக் குணமாயிற்றே! அதைக் கற்றுக்கொள்வதற்கு அது வேறு குணமாயிருந்தாலன்றோ! உயிர் என்றிருந்தால் அந்த இடத்தில் காதல் இருக்கும்! காதலிருந்தால் அங்கு உயிர் இருக்கும். கண்ணகியை அடைந்தாலன்றி என் ஜன்மம் சாபல்யமடையாது! இது நிச்சயம்!

லீலமே:— நீ கண்ணகியால் காதல்கொண்டிருப்பது வாஸ்தவமே! அவள் உன்மீது காதல்கொண்டிருக்கிறாளென்பது என்ன நிச்சயம்

கோவலன்:— நான் கொண்டிருப்பது உண்மைக் காதலானால் அவள் என்னைக் காதலித்திருக்கிறாள் என்பதற் சந்தேகமேயில்லை!

லீலமே:— அஸ்தமன சமயத்திற் கீழ்த்திசையில் சூரியனுதிக்குமா?

வும் மாமனார் வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுக்கொண்டு வேலைபார்த்துவந்தேன். என் தம்பிக்கு வேண்டிய படிப்பு எங்கள் ஊருக்குப்பக்கத்திலேயே இருந்தது. நான் பிராகிருமாதம் என் சம்பளத்தை என் தாயாருக்கு அனுப்பிவிடுவேன். மேல்வரும்படிபைக் கொண்டு எனக்கு வேஷ்டிகள் புஸ்தகங்கள் வாங்கிக்கொள்வேன். இந்த ஒரு வருஷம்மட்டும் யாதொரு கலையுமின்றி உதலாஹமாயிருந்தேன்.

அடுத்த வருஷம் என்மனைவி பெரியவளானாள். இரண்டுமூன்று மாதத்திற்கெல்லாம் சாந்தி செய்ய வேண்டுமென்று என் தாயார் சொன்னாள். நான் இங்கிலிஷ் படித்தவனானதினாலே அடுத்த வருஷமாகட்டும் என்றேன். அப்படியே அடுத்த வருஷம் எனக்கு சாந்தி முகூர்த்தமாயிற்று. அதற்கு ராமுவிருந்திருந்தான். மணியனுடைய தமையனாகிய நடராஜன் இறந்துவிட்டமையால் மணியன் வரசரிப்படவில்லை என்று தெரியவந்தது. இதைக்கேட்க என் குக்கு இடி விழுந்தது போலிருந்தது. நான் நடராஜனை முதல் முதல் சந்தித்ததையும் அவன் என்னைிடத்தில் பிஷ்காரணமாய்க் காண்பித்த அன்பையும் அவன் எனக்குச் செய்திருக்கும் உபகாரங்களையும் ஒன்றொன்று எண்ணிப்பார்க்க என்விசனம் அதிகரித்தது. இப்படியிருக்கையில் உறவினர் ஒரே கச்சேரியில் வேலைபார்க்கக்கூடாதென்று உத்தரவுவந்தது. ஆகையால் என்னை வேறொரு தாலுக்காவுக்கு மாற்றிவிட்டார்கள். என் தாயார் இதைக் கேள்விப்பட்டதும் “நீங்கள் என்ன நெல்லுக்குத் துதுகிறவர்களா? நீங்கள் வலை செய்யுமிடத்தில் உங்கள் உறவினர் வாக்கூடாதென்று காவல்வைக்க?” என்று கேட்டான். “அதிலும்கேட்கொன்றாக்; நெல்லுக்குத் துதுகிறவர்கள் தங்களுக்கு இஷ்டப்பட்டால் ஒரு வீட்டுவேலையைவிட்டு இன்னொரு வீட்டுக்கு வேலைக்குப்போக இடமிருக்கிறது. எங்களுக்கு இந்த உத்தியோகத்தை விட்டால் வேறுபிழைப்பில்லை” என்றேன்.

அப்படியே வேறொரு தாலுக்காவுக்குப்போய் வேலை ஒப்புக்கொண்டு, என் தாயார், மனைவி, தம்பி இவர்களுடன் குடித்தனம் செய்தல் என்னும் கிரஹஸ்தாகிரமத்தினைப் பெற்றேன்.

என்மனைவி என்னைத்தவிர மற்றெல்லார்க்கும் நல்லவள். நான் என்மனைவியைத் தவிர மற்றெல்லார்க்கும் நல்லவன். எங்கள் இருவருக்கு முள்ளபொருத்தமின்மை எங்களிருவருக்குத் தான் தெரியும். என் தாயாருக்குக்கூடத் தெரியாது. ஊரிலெல்லாரும் என்னை “வெகுபுத்தி சாலி, வெகு நல்லவர்” என்பார்கள். என்மனைவியை “வெகு நல்லபெண், வெகுசாது, அடங்கினை சரக்கு” என்பார்கள். நான் வெளியில் போகும்போதெல்லாம் வெயில், பனி, படாதபடி தலையை முக்காடிட்டுக் கொண்டுபோவேன். இதைக்கண்டால் என்மனைவி “இதென்ன அறுத்த முட்டாக்கு” என்பாள். எனக்குத் தலை முடிந்துகொள்ளத் தெரியாது. என் தலை முடிச்ச நீக்கிதர்கள் முடிபோல் ஒருபக்கம் சாய்ந்திருக்கும். இந்த முடிச்சோடு விட்டுக்குள் வந்தால் என்மனைவி என் தலையை அவிழ்த்துத் தானே தன்னிஷ்டப்படி முடிந்து விடுவாள். நான் மாதந்தோறும் சம்பளத்தை என் தாயாரிடத்தில் கொடுப்பேன். “மேல்வரும்படி எங்கே?” என்று என்மனைவி தினம் என்னைக்கேட்பாள். “என் செலவுக்கு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றால் அவளுக்குக் கோபம் வந்துவிடும். “உங்கள் அம்மாவின்விடத்திலிருக்கிற நம்பிக்கை என்னிடத்திலில்லைபா? நான் உங்களுக்கு வேண்டும்போது கொடுக்கமாட்டேனா? எங்கள் வீட்டில் எங்கள் அப்பா சம்பளம் முழுவதும் என் கையில் தான்கொடுத்து வைப்பார்.” என்பாள். இவளுக்குப்பயந்து வரும்படியில்லையென்று பொய்சொல்ல என்நாவிற்கு அப்பியாச முண்டாவதில்லை. மேல்வரும்படி கிடைக்காத தினத்தில் “இன்றைக்கு வரும்படியில்லை” என்றால், “சாமர்த்தியம் போதாது

என் தகப்பனார் தினம் கால்நூபாயாவதுகொண்டு வராமல் வீட்டுக்கு வரமாட்டார்” என்பாள். இவளுடையதொந்திரவுபொறுக்கமாட்டாமல் ஒருதடவை யீந்துருபாயை அவனிடத்தில் கொடுத்தேன். கொஞ்சநாள் கழித்து ராமயணபுஸ்தகம் ஒன்று எனக்குத்தபாலில் வந்தது கையில் அப்பொழுது பணமில்லாமையால் என்மனைவியிடம்போய் “இரண்டு ரூபாய்கொடு, புஸ்தகம் வாங்கவேண்டும்” என்றேன். அதற்கவள் “அந்தப்புஸ்தகத்தினால் யாருக்கென்னலாபம்? இப்பொழுது விறகில்லை இரண்டுரூபாய் உண்டானால் ஆறு மாதத்திற்கு விரகாகும் குடித்தனத்துச் செலவுக்குக்கண்டு மிகுந்தால்லவோ நீங்கள் புஸ்தகம் வாங்கலாம்”. என்றாள். சிலநாட் சென்று ஒருசாயந்திரம் நான் கச்சேரியிலிருந்து வீட்டுக்குவந்ததும், “நான் ஒரு சங்கதி உங்களைக்கேட்காமல் செய்துவிட்டேன், நீங்கள் கோபித்துக்கொள்ளாவிட்டால் நான் சொல்லுகிறேன்”. என்றாள் அதற்கு நான் “என் கோபம் உன்னை என்னசெய்யமுடியும்? சொல்லு” என்றேன். “என் அட்டிகைபின்னல் பெயர்ந்தும் திருகு ஒடிந்துமிருந்தது. அன்றைக்கு நீங்கள் கொடுத்த 5 ரூபாயில் விறகு 1 ரூபாயோக 4 ரூபாயாகொடுத்து அடுத்தவீட்டில் கலியாணத்துக்கு வேலைசெய்யும் தட்டாளிடம் அட்டிகையைப் புதுப்பித்தேன்பாருங்கள்” என்றாநகைகளைக் காட்டினாள். நான் சிரித்துக்கொண்டு இதிலென்ன எப்படியாவது குடித்தனச் செலவில் பணமுபயோகப்படவேண்டியது” என்றேன். நீங்கள் சிரிக்கிறது எனக்குத் தெரியும்! நான் அன்றைக்கு ராமாயணத்துக்குப் பணம் கொடுக்கமாட்டேனென்றதற்காகச் சிரிக்கிறீர்கள். ராமாயணத்தை எதற்காக விலைகொடுத்து வாங்கவேண்டும்? தினம் அடுத்ததெருவில் சாஸ்திரிகள் வாசித்து அர்த்தம் சொல்லுகிறார், கேட்டாலும்போதும்” என்றாள். அதுமூல் நான் என் மேல்வரும்படியில் பாதி அவளுக்குக் கொடுத்துவிடுகிறதென்றும் மற்ற என்

பாதியின் செலவைபற்றி அவள் கேட்க கூடாதென்றும் உடன்படிக்கையாயிற்று.

THE SONS AND DAUGHTERS OF INDIA.

இந்தியபுத்திரர் புத்திரிகளின் சங்கம்.

(பிரம்மபூர், ப. நாராயணய்யரவர்கள் பி. ஏ. பி. எல். எழுதியது.)

1. இப்பெயருள்ள சங்கம் புண்ணியசேஷத்திரமாகிய காசிரகரத்தில் மாதா பூர் அந்நிபிசெண்ட் அம்மாஸால் 1908 (ஸ்) அக்டோபர் மாதத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. அதன் முக்கியக்கருத்துக்கள் என்னவென்றால்:—

(1) இந்தியாவின் கண்ணுள்ள பலஜாதியாருக்குள்ளும், பல மதஸ்தர்களுக்குள்ளும் ஐக்கியபாவத்தையும், சிநேகபாவத்தையும், அபிவிருத்தி செய்தல்.

(2) ஜனசமூகவாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத லோகோபகாரங்களை அறிந்துசெய்தல்,

(3) நன்மையுள்ள எந்தக் காரியத்தைச் செய்தாலும், தர்மமுறைபற்றியும், சட்டநீதி முன்றில்லாமலும் செய்யவேண்டுமென்பது வாம்.

2. சிறுபிராயமுதற்கொண்டு, மேற்கண்ட தர்மங்களில் நம்முடைய ஜனங்கள் பழகுவாராகில், இந்தியாவின் வருங்கால நிலைமை மேன்மையுள்ளதாகவும், நேர்மையுள்ளதாகவும் இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. நம்முடைய தேசத்தில் உள்ள சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் மேற்கண்ட தர்மமுறைகள் பற்றி ஒழுகும்படியாகச் செய்வித்தல், பெரியோருடைய கடமை. ஒவ்வொரு தகுந்த வயதுள்ளவரும் நாம் நல்வழியில் நடக்கிறதும்ல்லாமல், தம்முடைய புத்திரன் புத்திரிகள் நல்வழியில் நடக்கும்படி செய்வித்தலும் வேண்டும்.

3. ஜனங்களுக்குள் ஆவேஷபாவத்திற்கு காரணங்களில், முக்கியமானது சமயவேற்றுமையாம். வகைகள்:—

திருக்கும் சமயத்தின் உண்மைகளையும் தத் துவங்களையும் அறியாமையாம். ஆராயுங்கால் ஆகாசத்தில் தோன்றி பூமியில் விழும் மழை துளிகள் பலஜலதாரைகளாகவும் வாரிகளாகவும் உண்டாகிப்பிறகு, மென்மேலேபெறுகி சேர்ந்து நதிகளாக அமைந்து கடைமுறையில் சமுத்திரம் சேருமாறுபோல ஜனங்களுடைய ஹிருதய ஆகாசத்தில் தோன்றும் பல பாவனைகளின் காரியமாக பலநாமங்கள் ஏற்பட்டு அதனால் பலவாறாக வழிபாடுகளும் ஆராதனைகளும் ஏற்பட்டாலும் கடைமுறையில் ஒரே சுவரன் பாதத்தையே அடைகின்றன. எல்லாமதங்களும் சுவரனிடத்தில் சேர்ப்பிக்கும் பல வழிகளாம். மலர்க்கள்களில் வித்தியாசங்களிருப்பினும் அடையப் பெறும்பொருளில் வித்தியாசம் இல்லை. அது ஒன்றே.

“வேறுபடும் சமயமெல்லாம் புகுந்து பார்க்கின் மாறுபடும் கருத்தில்கூ” என்றார். (தாபுமானவர்.)

உற்று நோக்கப்பார்க்கின் சமயங்கள் உண்மையாக ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசப்படுகிறதில்லை. அதனால் என் சமயம் உயர்வு உன் சமயம் தாழ்வு என்ற செருக்கைத்தவிர்த்து அவரவர் பிறந்திருக்கும் சமயத்தின் உண்மையை அறிந்து அறிந்தபடி ஒழுக்குவாராகில் ஜனசமூகத்தில் கேஷமமும் சமாதானமும் பிறக்கும். இக்கருத்தைக்கொண்டே அடியிற்கண்ட திருமந்திரமுமாம்.

“ஆனசமயம் அது இது நன்று எனும் மாய மனிதர் மயக்கம், அது ஒழி கானங்கடந்த கடவுளை நாடுமின் ஊனங்கடந்த உருவது ஆமே.”

4. நந்தேசத்தில் அறிவுள்ளார் அறிவுடைமையின் உத்திரவாதத்தை உணர்ந்தாரில்லை. செல்வமுடையார் அதன் கடமையை கவனித்தாரில்லை. மேல்ஜாதியில் பிறந்தோ மென்றும், உத்தமகுலத்தில் உதித்தோமென்றும் இறுமாப்புள்ளார். அவ்வவ நிலைமைக்குரிய

தர்மத்தை கைக்கொண்டாரில்லை. இந்தியா ஜனசமூகம் என்ற ஒரு கிராட் புருஷனுக்கு ஒவ்வொரு ஜாதியாரும் ஒவ்வொரு அங்கமாகவும் அவயமாகவுமிருக்கிறார்கள். தலை, தோள்கை, இடுப்பு, கால்கள் போன்றும் இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு அங்கமும் அவயமும் ஒவ்வொரு கைங்கரியம் அதாவது வேலைசெய்யக் காத்தியப்பட்டுள்ளது. எல்லா அவயவங்களும் அதன் வேலையை, நேர்மையையும், தருமமும் செய்யுமாகில் அப்புருஷன் சுகமாகவும் நேர்மையாகவும், நடைபெறுவான். அதனால் இந்தியா ஜனசமூகத்திற்கு கேஷமமூண்டு, சுகமுண்டு. அப்படி சுகமாகும் அந்தந்த அவயவங்கள் தன் தன் தொழிலைமற்றது, அவை அலகழியம் செய்து, தான் மேலானவற்றை மற்றவன் கீழானவன் இருவருக்கும் சம்பந்தமில்லை என்ற விபரீத பாவனைகொண்டு நடக்காமாகில், சீர்குலைந்து, நேர்மைகுன்றி போய்விட்டு, ஐக்கிய பத்தியும் அற்று, அவ்விதம் புருஷன் சரீரக்கட்டும் குலைத்தும், உலைத்து போய், சிதைந்த நிலைமையும் வந்துவிடுகிறது. நம்முடைய தேசத்தில் இப்போது இருக்கின்ற நிலைமை இதுவாம். மனுவால் குணகர் விபாகத்தினால் ஏற்பட்டுள்ள நான்கு வர்ணதாரும் அவரவர்கள் செய்யவேண்டும் தர்பகளைக்கைவிட்டார்கள். சாஸ்திரவிரோதமாகவும், நீதிக்குப் புரம்பாணவுமன பல உட்பவான ஜாதியுட்புகளை அகங்காரத்தினால் உண்டு பண்ணிக் கொண்டார்கள். அகால ஜனசமூகத்தில் வேற்றுமைபாவங்க மேலிட்டன. ஜன சமூகவாழ்விற்குரிய நெருண்மைகளைச் செய்யாமல் ஒழித்தனர். “ஒப்புறவறிதல்” என்ற தர்மத்தை நம்மவரும்ற்ற மறந்தனர். லோக உபகாரமான செய்யும் வழியே ஒப்புறவறிதல் என்ற நாயனார்.

“ஊருணி கீர் நிறைந்த உலகலாம்

போறிவான் திரு”

(கு. கல்விச் செல்வமும் பொருட் செல்வமும் ஒருவரிடமிருக்குமாயின் அவை பிரருக்

யோகப்படவேண்டும். அன்றேல், அவர் செல்வம் இருந்தென்ன போயென்ன?

“ஒத்தறிவான் உயிர்வாழ்வான் மந்தையான் செத்தாரான் வைக்கப்படும்.” (குறள்)

ஒப்புறவு (Patriotism) என்ற உயர்வான தர்மத்தை எப்பொழுது நம்மவர் திரும்பவும் அனுஷ்டிக்கப்போகின்றார்?

அப்பொழுது தான் நம் தேசத்திற்கு நற்காலம் விடியும்.

“ஒப்புறவொழுது” என்றார் ஞானையார்.

5. ஆகையால் மதவேற்றுமையால் ஏற்படும் துவேஷபுத்தியை நீக்கவேண்டும் என்பதும், அவரவர் தம்மாலியன்மட்டும் பொருட்செல்வம் கல்விச்செல்வத்தினுதவியால் ஜனசமூகத்தின் கேஷமத்திற்குரிய நற்காரியங்களைச் செய்துமுடித்தல்வேண்டும் என்பதும், இச்சபையின் கருத்து.

6. இச்சபையின் (இந்தியா முழுவதும்) தலைவர் :—மாது பூரி அந்ரி பிலண்டம்மையார் (Mrs. Annie Besant)

இச்சபையின் காரியங்களைக் கொண்டுசெலுத்த உட்சபை (Council) ஒன்றுள்ளது. அவ்வுட்சபையில் சென்னைராஜதானியின் பிரதிநிதியாக ம-ா-ா-பூரி ஸர். எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யரவர்கள் (மாஜிஹைகோர்ட்டுஜட்ஜ்) அங்கத்தினராகவிருக்கிறார். ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் ஒன்றுக்குகுறையாமல் இச்சபையின் காரியங்களை நடத்த சாப்டர் (Chapter) என்று பெயருள்ள ஒரு ஏஜெண்டிருக்கிறார். அவருக்குக்கீழாக தாலுக்கா, கிராமங்கள் தோறும் வார்டன் (Warden) என்னும்பெயருள்ள ஜனங்களின் கேஷமத்தை பாதுகாப்பவரான ஒரு உத்தியோகஸ்தர் இருக்கிறார். அவராலும் அங்குக்கு மேற்பட்ட உத்தியோகஸ்தர்களாலும் ஷெ. சங்கத்தினர்கள் சபையில் சேர்த்துதிருப்பள்ளவர்களென்று தெரிந்தெடுக்கப்

பட்டு சேர்க்கப்படுகிறார்கள். இச்சங்கத்தில் அங்கத்தினராக சேர்விருப்பமுள்ளவர்கள் ஷெ. உத்தியோகஸ்தர்களால் தெரிந்தெடுக்கப்படுவது மன்றி ஜனசமூகத்தின் கேஷமத்தை சரியாகவும் நேர்மையாகவும்கொண்டு செலுத்திவருவோமென்று கொடுக்கப்படும் உறுதிமொழி காகிதத்தில் விவாசசகிதமாய் தங்களுடைய கையெழுத்துப் போடவேண்டும். தவிரவும், சபையின் உத்தியோகஸ்தர் முன்பாக கிரத்தையுடனே அவ்வுறுதிமொழி பத்திரத்தைவாசித்து உறுதிசொல்லவும் வேண்டும்.

குறிப்பு — இச்சபையின் அபிவிருத்தியிலும், கேஷமத்திலும், மகாகனம் தங்கிய இந்தியா கவர்னர் ஜனரல் (Lord Minto) லார்டு மிண்டோ அவர்களும், மகாகனம் தங்கிய சென்னை கவர்னர் (Sir Arther Lawley) ஸர் ஜிர்தர் லாலி அவர்களும் அபிமானமுள்ளார்கள்.

THERE IS NO ASSET GREATER THAN A CULTIVATED WILL.

‘மனோதைரியத்துக்கு மிஞ்சின ஆஸ்தியில்லை.

செல்வம் சகடக்கால்போல் சுழன்றுவரும் தன்மையது என்பது எல்லாருக்கும் தெரியும். “ஆறியும் மேடும் மடுவும்போல் ஆம்செல்வம்” என்றார் கவிசிரேஷ்டரும் “30-வருஷம் வாழ்ந்தவனுமில்லை; 30-வருஷம் கெட்டவனுமில்லை” யென்கிற பழமொழியும் இதைமே குறிக்கிறது. செல்வம் நிலையாதனமையது என்று ஏற்பட்டெலிட்டால், ‘பணமேபெரிது என்று கொண்டாடும் இக்காலத்தில் கிலையில்லாச் செல்வத்தை நம்பி என்ன தான் செய்யலாம். “அறிவுக்கு மிஞ்சின ஆஸ்தியில்லை” யென்பது நமது மூத்தோர் கொள்கை. அறிவுடையார் எல்லாமுடையார்” என்றார் எம்பெருமான் திருவள்ளுவர், யனரும். அறிவை யடைந்தவனுக்கு அதுவே ஆஸ்தியன்றி வேறென்று ஆஸ்தியில்லை. அவன் ஜனகர் கோமானப்போல் சிம்மாஸனாதிபதியாயிருந்தாலும் ஸரி, சுகப்பிரஹ்மம், ஸதாகிவப்பிரஹ்மம் இவைகளைப்போல் ஒன்றுமில்லாதவனாயிருந்தாலும் சரி, அறிவொன்றே அழியாச்செல்வமன்றி மற்றதெல்

யாது. சாதாரணமான மற்ற தினங்களில் காலை 8-மணிக்குமேல் 12 மணி வரையிலும், மாலை 2 மணிக்குமேல் 5 மணி வரையிலும், இது நீர்ச்சுரப்பை நன்றாய்த் தெரிவிக்குமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

“இந்தியன்ஸாண்டோ” என தொழில்நாமம் புனைந்த ப்ரொபெஸ்ஸர் இராமமூர்த்தியென்னும் பலாட்டியார், பீமனைப்போல் சாகஸகாரியங்கள் செய்துவருகிறார். முழுவேகத்தோடும் ஒடும் மோடார்கார் ஒன்றைத்தன் புஜபலத்தால் பின்னாலிருந்து இழுத்து நிறுத்திவிட்டார். சமீபகாலத்தில் மூன்றுடன் பாரமுள்ள ஒரு யானையை அவருடைய மார்பில் தாங்கினார். இப்படிப்பட்ட அருமையான செய்கைகளைச் செய்யுமவர் நமது ராஜதானியின் வடபாகத்தைச் சேர்ந்தவர்.

அலிப்பூர் வெடிகுண்டு கேஸ்.

சென்ற ஒரு வருஷகாலமாகப் ஓயாமல் விசாரணை நடந்துகொண்டு வந்தமாணிக்கோலா வெடிகுண்டு கேஸ் என்று பிரசித்தி பெற்ற கேஸ், அலிப்பூர் செஷன் ஜட்ஜ்மிஸ்டர் பீகீராபிட் முன்னிலையில் விசாரணையாகி வந்தது எப்பிரல் மாசத்தோடு விசாரணை முடிந்தது. அம்பொழுது அஸ்ஸெஸ்ஸர்கள் அபிப்பிராயம்மட்டும் கொடுக்கப்பெற்று, ஜட்ஜ்மது தீர்ப்பைச் சொல்ல அவகாசம் எடுத்துக்கொண்டார். மே 16 உ வியரழக்கிழமையன்று மிஸ்டர் பீச்சுராபிட் அவர்கள் இந்த மஹா பிரசித்தியான கேஸில் தமது தீர்ப்பைத்தெரிவித்தார்: இக்கேஸில் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர்கள் 36-பேர்கள். இவர்கள் இராஜத்துரோகம், இராஜநிந்தனை, இராஜ விரோதமான போர் செய்ய யத்தனித்தல் முதலிய குற்றஞ் சாட்டப் பெற்று நின்றார்கள்.

பாபு அரவிந்தகோஸ் அவர்களும் இன்னும் 17-பேர்களும் குற்றவாளிகளல்லவென்று அஸ்ஸெஸ்ஸர்கள் அபிப்பிராயத்தை யொட்டி ஜட்ஜியும் தீர்ப்பு சொல்லி அவர்களை விடுதலை செய்துவிட்டார். இது எல்லாருக்கும் சந்தோஷத்தைக்கொடுக்கும்.

அரவிந்த கோஸ் தம்பியான வரேந்திர குமாரகோஸும் உலாஸ்கர்ட்டு என்பவரும் துக்கில் போடப் பட்ட தண்டனை விதிக்கப்பெற்றார்கள். (இ. பி. கோட் 121-21. A, 122-வது பிரிவுகள் படிதண்டனை.)

பின்வருகிற குற்றவாளிகள் ஆயுள்பரியந்திரம் தீபார்த்த தண்டனையும் அவர்கள் ஆஸ்தியை யெல்லாம் ஸர்க்காருக்கிழக்கவும் தண்டனை விதிக்கப் பெற்றார்கள்:—

“உபேந்திர பானரஜி, விபூதிபூஷணராய், ரிஷி கேசு குஞ்சாலால், வரேந்திர சந்திரசேன், ஸுதீர் குமாரகோஸ், இந்திரநாத் நந்தி, அவிநாஷப்பட்டசரியா, இந்து பூஷணராய், சைலேந்திரபோஸ், ஹேம சந்திரதாஸ்.”

பின்வரும் மூவரும் 10-வருஷதீபார்த்த தண்டனையுடன் ஆஸ்தியை யிழக்கவும் தண்டிக்கப் பெற்றார்கள்:— பரேஷ்முல்லிக், ரிபாபாதராய், சுசீர்கோஸ்.

அசோக நந்தி, பாலகிருஷ்ணஹரிகோன், சுசீல குமாரசேன் என்னும் மூவரும் 7-வருஷம் தீபார்த்த தண்டனை பெற்றார்கள்.

கிருஷ்ணஜி ஸர்யாலுக் குமட்டும் ஒரு வருஷம் காவல் தண்டனை கிடைத்தது.

ஸெஷன் ஜட்ஜ் மிஸ்டர் பீச்சுராபிட் அவர்கள் இந்தக்கேஸில் வெருபொறுமையாகவும் சாந்தமாகவும் இருந்து உண்மைக்கு வொப்பவொழுதி எதற்கும் அஞ்சாமலும், மனசுபேதப்படாமலும், நடுவுநிலையாயிருந்து நியாயம் அளித்தது இங்கிலிஷ் நியாயாபதி பத்தியத்தின் கீர்த்தியை மிகவிளங்கச் செய்தது. இப்படிப்பட்ட தீர்ப்புகளால் தான் ஆங்கிலேயர்பேரும் புகழும் விளங்குகிறது. அவர்கள் அதிகாரமும் செல்வாக்கும் இத்தகையவர் நடுவு நிலைமையினாலேயே நிலைத்துநிற்கும் பான்மையதாகிறது. தர்மம் தலையெடுக்கும். அதர்மம் அழிவுறும் என்பது நித்தியமான ஸத்தியவாக்கு.

தேவநாதசதகம்.

இந்தால் மஞ்சக்குப்பத்திற்கு அடுத்த திருவகோபுரமென்னும் க்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ தேவநாதப்பெருமாள்மீது சென்னப்பட்டணம் ரிவினியூபோர்ட் முதலாவது அலிஸ்டென்ட் உத்தியோகம் வகித்த ஸ்ரீமான்சருக்கைகிருஷ்ணமாச்சாரியார் பி. எ. அவர்களால் இப்பற்றி அச்சிடச்சென்ற மாதத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இது மிகுந்த பத்தியினால் சைவவைஷ்ணவ மதவித்தியாசமின்றி பொதுவாய்ப் பாடப்பட்டதாயிருக்கிறது. எல்லேரும் படிக்கும்படி சுவபமானநடையில் சந்திகின்ற ஆழ்ந்த கருத்தமைத்தும் பாடப்பட்டாயிருக்கிறது இந்நூலாகிரியர் தாந்தியானிக்குக் காலத்தில் செலித்த அநேக அரியவிஷயங்களை இந்நூலில் குறிப்பித்திருக்கிறார். தமைப்போல் மற்றையரும் அடைதன்புறவேண்டுமென்னும் கருத்தினால் நூலாகிரியர் இந்நூல் செய்தனர். இந்நூல் பாடசாலைகளிலுள்ள சிறு குழந்தைகளுக்குப் போதிப்பதற்குத் தகுந்தாயிருக்கிறது.

இந்நூல் வேண்டுவோர் சென்னை, திருவல்லி கேணி தேரடிவீதி 12 வது இலக்கமுள்ள வீட்டில் நூலாகிரியருக்கு எழுதி அரையணு தபால்கலியனுடைய பிப்பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

“Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith.”
“Seek Truth wherever you find it,” But “Make your choice and stick to it till you reach the end.”
ஸத்யம் வத, — Speak the Truth.

“Hitch Your Wagon to a Star”

“To Thine Own Self be True”

அன்பேயவன் : அறிவேசத்தி : ஓம் தத்சத்.

[Good is Love: Knowledge is Power. Aum

ஸத்யமே ஜெயம்—Satyameva Jayati.

பு. 17.] 1909-ஆம் மே ஜூன், மீ ஸென்ரியஸ் வைகாசி ஆன்மா [ச. 5-6.]

The Working of the New Spirit, And The Theory of “Living Crystals.”

Truth is in ourselves; It takes no rise
From outward things whatever you may believe.

... .. and to know,
“Rather consists in opening out a way,
Whence the imprisoned splendour may escape
Than effecting entry for a light
Supposed to be without.”

“Extraordinary interest is being shown by German Scientific men in the discoveries of Professor Otto Lehmann, of Karlsruhe, in the domains of crystallisation and biogenesis between which the Professor finds strongly marked bonds, going even so far as to imply that in crystallisation, under certain conditions, may be found the origin of spontaneously generated life. . . . Fluid crystals are the basis of the whole new theory. Their discovery Dr. Lehmann ascribes to his own now thirty-seven years old invention the “crystallisation microscope,” which he says made possible thousands of observations which otherwise would have occupied whole lives. In addition to purely technical difficulties met with in establishing the existence of these fluid crystals, Dr. Lehmann points out that he had to overcome “the suggestive power of erroneous ideas”, for the newly discovered phenomenon violated every axiom that he had been taught.”—Summary of his article in the “Berliner Tageblatt.”

பிராணசக்தியின் இயக்கமும் ஸ்படிக யந்திரத்தின் மயக்கமும்.

“ஏகைவசத்தி: பரமேஸ்வரஸ்யப் பிரயோஜனர்த்தாய [சுதர்விதாபூத் போகேபவானி, புருஷேஷுவிஷ்ணு, க்ரோதேச [காளிஸ,மகேசு தூர்க்கா.”]

தெய்வம் ஒன்றே. ஒன்றாயுள்ள தெய்வத்தின் சக்தியும் ஒன்றே. இந்த ஒரேசக்தியானது பிரயோஜனத்தை யளிக்கும்பொருட்டு நாலுவிதமாக - பரிணமித்து விளங்குகிறது. அதாவது, போகத்தின் பொருட்டு பவானி ஸ்வரூப (Fluid crystals) சுத்தோத்தஸ் படிகலிங்கமாகவும், புருஷப் பிரயோஜனர்த்த

டி,—அருப-சொருபமும், .சொருப-அருபமும் “அமா” “உமா” எனுமெழுத்தால் உணர்த்தியென்றவன் உருவோடருவாயிருந்துளேயோதினன். ஒதினவுண்மையை உருவழித்தருவாயிருந்துமே புணர்ந்தான்.

இந்த மேலான உள்ளனுபவத்தை உள்ளபடியுணர்ந்து அதிர்ச்சலிக்காது நின்றல் அஹமும் புறமும் நிறைந்த சின்மயம் விளங்கும். எல்லாம் அறிவுமயமானால், அறிவிலே அறியாமை தோன்றி “அறிவு - அறியாமை” யெனப் பேதம் விளைத்துப் பிரபஞ்சத்தை யுண்டு பண்ணின உளரகசியம் தானாய் விளங்கும். “அன்பே அவன்” —கடவுள். “அறிவே சக்தி” —அபின்னமாமிச்சக்தி. “அறியாமையே மாயை” —பின்னமாம் அபரசக்தி. இந்தவுண்மையை “வித்தை-அவித்தை” அநாவது “அறிவு-அறியாமை” யென்னுமிரண்டையும் தேஹமாய்க்கொண்டு அறிவறியாமை யிரண்டுக்கும் அப்பாலாய்பார்பிரம்மத்தோடு அபின்னமாய் அத்தைவதமாய்கிற்கும் “ஏகை வசக்தி” ஒரேசக்தியான சிற்சொருப சுககனமான சக்தியை ஆராதித்து அவனோடு ஐக்கியப்பட்டவர் நன்றாயறிவர். இந்தவுண்மையில் ஒருபாகத்தை (Living crystals) என்று மேற்றிசையார்துதனமாய்க்கண்டு பிடித்திருக்கும் உயிருடல் ஒன்றும் “ஸ்படிகலிங்கம்” என்று சொல்லும் சுத்தோதக ஸ்படிகமய ஸ்வரூபத்தில் காணலாம். இந்த திரவமயமான ஸ்படிகஸ்வரூபத்தைக் கொண்டான தேகம் எதுவோ அதுவே “வித்தியாதேகம்” என்று சொல்வது. இந்த உண்மையையே “அன்னமயத்தை அஸ்திமயமாக்கவேண்டு” மென்று குக்ஷமமாய்த்தெரிவித்தார் ஒரு சித்தயோகி. இதைச் செய்யும்முறைக்கு “சித்தர்முறை” யென்று பேர். வித்தியாதேகம் பெற்றவர் சித்தர்களாயிருந்து முக்திக் குழைத்து மூவுலகையும் ஆட்டி வருவார்கள். இவர்கள் பெருமையையுணர்ந்துய்வார் பெறலரும் பேறு பெற்ற யோகிகளை யாவார்.

A FEW THOUGHTS ON THE EDUCATION OF GIRLS—A PLEA FOR THE EFFICIENCY OF HOME-EDUCATION.

(Communicated by an Earnest Thinker.)

பெண்கல்வி—அதன் பக்குவாபக்குவம்.

முதன்முதல் ஸ்ரீ விவேகாநந்தசுவாமிகள் சென்னப்பட்டணத்தில் திருவல்லிக்கேணியில் விடரெரிஸொஸையியில் ஒருவாறு பிரசங்கித்து வரும்போது அங்கிருந்தோரில் ஒருவர் “ஸ்திரீகளுக்கு கல்வி அவசியமா அல்லவா? நம்பெண்மணிகளுக்கு கல்வி கற்றுக் கொடுப்பதில் எதேனும் தடைகளுளவோ?” என்று சுவாமிகளை நோக்கி வினவினர். அக்காலத்தில் சிறுவனாயிருந்த எனக்கு, இக்கேள்வியும் கேட்கவேண்டிய தவசியமோ, அதசுவகசித்தமன்றோ, பெண்களுக்கும் எழுதப்படிக்கத்தெரிந்திருந்தால் நலமன்றோ, என்னும் பல சங்கைகள் தோன்றின. இச்சமயம் கழிந்து பலவருஷங்க ளாய்விடும், இடையிடையே “பெண்கல்வி யத்தியாவசியமல்லவோ, அதை கவனியாமல் நாம் விட்டுவிடுகிறோமே” என்னும் மனக்கலக்கம் எனக்கடிக்கடி வந்துவிடுகிறது. இம்முதன்மையான பிரசின, துக்கு விடையளிக்க இயலுமா என்பதை கவனிப்போம்.

மேனாட்டார் பெண்டிள்ளைகளும் நம்மை போல கல்வி கேள்விகளில் விருத்தியடை திருப்பதால் நமக்கு சமானஸ்தர்களே, ஆலால், ஆண்களைப்போல “ஒட” கொடுக்கு கொளவம் சித்திக்கவேணுமென்று பெருந் சச்சரவுகள் செய்யுமிக்காலத்து பெண்களுக்குக் கல்வியளவசியம் என்று ஒருவன் தாமனப்பூர்த்தியாய் எண்ணினாலும் அவ்வெனத்தை வெளியிடச் சாத்தியமோ? அவ அவ்வாறு எண்ணுவதற்கு பல்லாயிரம் தடையகாரணங்களிருப்பினும் அவைகளையெல்லா பொறுமையுடன்கேட்டு இவன் சொல்ல விஷயங்கள் சரி என்று அங்கேகரித்து இவ

கொள்கைகளை நிலைநிறுத்த ஒருவரும் ஒருப்படார். ஆதலால், காலதேசவர் த்தமானங்கட்கிணங்கி வாழ ஒருவனெண்ணங் கொண்டிருப்பானால் “கேளாதேயோகிக ணரோமொறு” என்னும் ஆன்றோர் வாக்கை மனத்திலுன்றி அதற்கிணங்க நடந்துவது நலம். இக்காரணத்துக்காவாயினும் பெண்கல்வி வெகுஅவசியமென்று சொல்லவேண்டியதே. நிற்க.

“கல்வி” என்னும் பதத்துக்குப்பொருள் முதல் விசதப்படுத்திக்கொள்ளாது பேசத்துவக்கின் பரஸ்பரம் அர்த்தம் விளங்காமல் ஒரு சித்தார்த்தத்திற்கும்வர நமக்கியலாமற்போம். ஆதலால் “கல்வி” என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தை முந்தி கவனிக்கற்பாலது. கல்வியெனின் வாசித்தல், எழுதல், சிற்சிறு கணக்குகள் போடுதல், சங்கீதசாஸ்திரத்தில் பயிற்சி, வர்ணநூல்களைக் கொண்டு பற்பல தையல்வேலை, பின்னல் தொழில்களைச் செய்தல் முதலியனவோ, அன்றி மற்றேதேனுமோ? நாம் இவ்வாறு சிலவற்றைமட்டும் வரைந்து எடுத்துக் கொண்டு இவைதாமோ, மற்றுமுளவோ வென்பானேன் எனில், எமக்குத்தெரிந்த அளவு இவைகளைத்தவிர்த்து இக்காலத்துப் பள்ளிக்கூடங்களில் நம்பெண்கிறுவர்கட்கு சொல்லிக் கொடுப்பது யாதொன்றுமில். ஆதலால் மேற்கூறியவைதாமோ கல்வியின் அங்கங்கள் என்று சோதிக்கவேண்டியதாயிற்று. இவைகளையாயின், நம் சின்னஞ் சிறு பெண்களுக்கு இக்கல்வியென்னும் வீண்காலப்போக்குசர்வதேவ வேண்டாமென நம்மையறியாது நம் மனமே குதிக்கின்றது. “ஒன்றுமில்லாமல் நம்மகங்களில் விருதாகாலஹாணஞ்செய்யும் குட்டிப்படைகள் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போனால் கொஞ்சம் நேரமாவது வீடு “ஹாய்” என்று இருக்கும்; அங்கேகற்றமட்டில், லாபந்தானே” என்பவர்களோடு நமக்கிணக்கம் ஒரு நாளும் கிடைத்தலரிது. இவ்வாறு பள்ளிக்கூடங்கட்கணுப்பிவைப்பதில் உண்டாகும் கெடுதிகள் பல வெண்மம் அவ்வாறே இன்னமும் எங்கெங்

துவருவோ மாயில் நம்மவர்க்கொருங்கே நேரும் விபத்துகள் எண்ணிறந்தனவாம் என்பதற்கு ஐயமில்லை. தன் ஆறாவது பிராயமுதல் பிரதிதினம் ஒருகுழந்தை பள்ளிக்குப் போய்வருவாளேயாயில், அவள் வீட்டினின்றும், அவசியமாய் இருக்கவேண்டிய காலத்தில் முழு ஆறு மணிகாலம்—அதாவது பெரும்பான்மையும் அப்பள்ளியில் கழிந்துபோகின்றது. இவ்வாறு சாதாரணமாய் 10, 12, பிராயம்வரை கழிந்த பிறகு இவட்கு கலியாணமாகிறது நம் நாட்டியல்பு. கலியாணங்கழிந்தபிறகு பள்ளிக்குப் போவது சாதாரணமாய் வழக்கமில்லை. ஆகவே இக்குழந்தையின் படிப்பு முற்றுமவன், அதத்திலேயே இருந்திருப்பின் அங்கேய நியக்கூடியவைகளைக் கற்றுத் தேறக்கூடாமல்போனது தான் மிச்சம். இக்குழந்தை பெரியவளாய்தன்னைக்கொண்டானோடு சேர்ந்து ஒழுகுங்காலம் கிட்டவே, புக்ககத்துக்குச் சென்று தன் பர்த்தாவுக்குவேண்டிய காரியங்களைப் பார்க்கசக்தியும், ஞானமுற்றவளாய், ஐயோ பள்ளிக்குப் போய்வந்த நாட்களை நம் தாயாரோடு கழித்திருப்பின் சமைபல், வீட்டுகிருத்தியங்கள் முதலிய, அம்மாள் செய்வதை நோக்குவதினாலும், அவளால் சொல்லிக்கொடுக்கப் படுவதினாலும், நம்மில்லாணுக்கு இத்காரமானசெய்கைகளைச் செய்யவியன்றிருக்குமே! படிப்பு என்னும் வியாஜம்வைத்து அதுவுமின்றி இதுவுமின்றி திரிசங்குவைப்போல வருத்தப்படுகிறோமே!” என்று தவிப்பாள். “அப்பா! உவன் மாயியார் வெகுபொல்லாதவன். ஒன்றுத்தெரியாத அந்தநாட்டுப்பெண்ணை எவ்வளவு படுத்துகிறான்! சிவ, சிவ, நானால் ஒரு பாழங்கிணற்றில் விழுந்து செத்தாவதுபோவேனெயொழிய, இவ்வளவு துஷ்டமாயிரோடு காலகேஷமம்செய்யச் சரிப்பாது அம்மா!” என்னும் ஸ்திரீகளின் கூற்றும் ஒருவிதம் மெய்தான். ஒன்றும் தெரியாத பெண்ணை வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு தன்

யங்களைச் செய்வதோடுங்கூட மாட்டுப்பெண்ணின் சிவ்ருஷை செய்யவும் வேணுமென்றால், அவளுக்குத்தான் அடுக்குமோ? “படுதத்தான்செய்வள்.” இக்கொடியவள் என்னும் பெயரைச் சம்பமா யடைந்த மாமியார்பாக்கியமே பாக்கியம்; இவள், ஒன்றும் தெரியாத பெண்ணுக்கு வீட்டுக்காரியங்களைப் படிப்பித்தால் அது ‘படுத்துதல்’ என்னும் பெயர்கொண்டு விடுகிறது. சுகமாய் புஷ்பம்போல, காலை 9 மணிக்கு சாப்பிட்டுப் பள்ளிக்குப் போய் வந்து, சிக்கும் சாப்பிட்டு இராத்திரி 8 மணிக்குள் உறங்கப்போகும் குழந்தையானவள் உடனே சம்ஸாரபாரம் வகிப்பதென்றால், பூர்வாணப்பிறந்தோன்சர்வஸ்வமும் இழந்து கூலிவேலைசெய்யும்படி நேரந்தால் அப்பொழுதுபடும் வேதனைக்கு ஈடாய் இப்பெண்ணின் கஷ்டத்தை உபமானிக்கலாம். பாடுபட்டறியாத சிறுபெண்ணுக்கு மாமியார், “அம்மா, அதைச்செய், இத்தைச்செய்” என்றால், ‘படுத்துவது’ போலத்தோன்றுவதில்லை! ஆனால், மேலே ஒருபெண் கிணற்றில் வீழ்வது நலமென்றதும் சரியென்றிருக்கையெனின்: சரியே; அவள் கூடியமட்டுமீட்டுக்காரியங்களைக் கற்று, கணவனாகத்துக்கு வரும்போது அவைகளைச் செய்யசக்தியுள்ளவளாயிருந்ததால் அவள் மாமியார் அவளைப் படுத்தினதாகத்தோன்றவில்லை, அவள் மாமியாருக்கும் படுக்க (அதாவது, படிப்பிடுக்க) வேண்டியதவசியமிருக்கவில்லை. ஆதலால், அவள் அனுபோகத்துக்கும் நாம் உதகரித்த பெண்ணின் அநுபோகத்துக்கும் பிரிப்பு வித்திபாசமிருப்பதால் இவர்கள் இருவர்க்கும் இரண்டுமாதிரியான உணர்ச்சி ஜெனித்தது நியாயமே. கிணற்றில்விழுந்து சாவேன் என்னும் கடைப்பாடுடையவள் அதற்குத் தக்கபடி கற்றுவல்லளாயிருப்பதினால், விழவேண்டிய அவசியம் அவளுக்குநேராது. அவ்வாறு சுரணையிருப்பவள் தேர்ச்சியடையத் தேட்பானேன். இது கிடக்க.

வீட்டுக்காரியங்களையாராய்தல், தம்பி, தங்கைமுதலிய குழந்தைகளை வைத்துக்கொள்ளுதல், அவைகளின் தேவையையறிந்து அவைகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டியன கொடுத்துச் செய்வேண்டியன செய்தும் அவை அழாமல் சமாளித்தல், உக்கிராணம் சிராய் வைக்கத் தெரிந்துகொள்ளுதல், இன்ன சாமான் இன்னவிடத் திருந்திவந்தன, இவை இவை இன்னின்ன காரியங்களுக்குப் குப்பையாகப்படுவன வென்பதை கற்றுக்கொள்ளல், நாளைவிட வேலையையல்ல சிறுகச்சிறுகச்செய்து கற்றுக்கொள்ளல், இவைகளெல்லாவற்றோடும், ஆசாரவியவகாரங்களையும் நம்முடிக் கித்தாந்தங்களை யும், அவைகளைப்பற்றின இனியபாட்டுக்களையும் கற்றுக்கொள்ளுதல், அன்றித்தே தம்கயபாஷையில் எழுதப்பட்டிருக்கத் தேர்ச்சியடைதல், சிற்சிறு கணக்குகளைப் போடவறிதல், இவைமுதலாய் தெரிந்திருப்பின், இவைகளைக் கல்வி யென்னலாகாதோ. நம்முடைய புத்தியையும், அநுபோகத்தையும், பிற்காலத்துக்குத் தேவையான விஷயங்களிலுபயோகப்படும்படி செய்வதுதான் கல்வி, என்பது எம் துணிவு. சித்திரவேலையால் தான் பிழைக்கப் போவதில்லை என்று தீர்மானித்துள்ள ஒருவன் சித்திரவேலையையே கற்றல் வீண்காலப் போக்கன்றோ? புத்தகங்களைப் படித்து சாலதிரவித்துக்களாவது தான் நம்முடைய பெண்பிள்ளைகளின் நோக்கமன்று. தம்முடையகணவர்களைச் சேர்ந்து அவர்கள் மனதிற்கணங்கி, அவனுடைய கஷ்ட நிஷ்டைகளை ஏற்கவும், அவன் சௌகரியங்களைப் பார்க்கவும்ன்றோ நம் பெண்களின் முதன்மையான கருத்து. அதற்கு பூகோள சாத்திரமும், ராஜ்யவாணிக் கணக்குமோ பயன்படும். சிரமப்பட்டு நாளெல்லாம் ஆரீஸ்வேலை செய்துவந்த புருஷனிடத்தில் லாலனையாய்ப்போசி, அவனுக்குத் தக்கஷணம்வேண்டும் உபசாரங்களைச்செய்து, மதுரமான உணவுகளை ஊட்டி அவனைக் கனிப்பிப்போல், கொண்டானுக்கு அதிலும் என்னகத

ந்தான் வேண்டியது! இந்தவகையாய் நடக்கவிரும்பு மவட்டுப் பள்ளியில் கற்கும் வித்தை எவ்வளவு உபயோகப்படும். மேலே நாம் எடுத்துக் காட்டியவற்றை கற்பாளானால் எவ்வளவு உபயோகப்படும் என்பது இப்பொழுது விசயமாகும்.

ஒரு பெண் சிறுபிள்ளைகளில் வீட்டிலேயே இருப்பாளானால் சதா சர்வகாலமும் தாயருடைய பார்வையிலேயே இருக்கிறதோடும் கூட, முதன்முதல் குழந்தைகளைச் சமாளிக்கத் தெரிந்துகொள்ளுகிறாள். அதாவது “எதடி, வயசாகல்லையோ, அழாரானே அம்பி, அவனை வைச்சுக்கொண்டு, அத்தை இத்தைக்காண்பிச்சு அழாதே பாத்துக்க முடியாதோ, நன்னாயிருக்கு! நீ சமத்தாம், அழாதே பார்த்துக்கோ, அம்மா அண்ணா நீ?” என்று நல்லதும் பொல்லாதமாய்ச் சொல்லி ஓச்சிறு பெண்ணுக்கு முக்கியமாய் பிற்காலத்துக்கு வேண்டிய வித்தையொன்றைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறாள் அவள்தாயார். தனக்கே பிறக்கும் குழந்தைகளை வைத்து சமாளிக்கும்காலம் வரும்போது இந்தவிஷயம் இவளுக்கு கடினமாய்த் தோன்றுது. முன்னமேயே குழந்தைகளை வைத்துக்கொள்ளவேண்டிய பொறுமையை வேர் ஊன்றச் செய்திருப்பதனால், இப்பொறுமைக்கு இவளிடம் அபாவமில்லை.

இங்ஙனம் தம்பி தங்கைமார்களோடு சதா இணங்கிவாழ்ந்ததினால், இளமையில்விளங்க அபிமானம் சாமனவும் நீடித்துநிற்கும். இக்காலத்திய வித்திபாப்பியாசம், அபிமானமுதலியவிளைவதற்கு ஏற்றவையல்ல. புத்தகத்தின் வாயிலாய் கற்பன அன்புமுதலிய வல்ல. அன்புபாராட்டவேண்டியவரோடு நீடித்து பழகுவதுதான் அதற்குத்தகுந்த மார்க்கம். நம்மிருக்கக் கள் வழிபை உத்தேசிக்கின் இவ்வன்புமுதலிய அவசியம் என்பது விளங்கும்.

பிறகு, உக்கிராணம் பார்த்துக்கொள்ளுதல் என்று ஏற்பட்டவுடன், “அடி, குட்டி, இப்

படியா சாமான் யெல்லாம் மேலுங் கீழுமாய் இதைத்து, பாழாக்கிது? இதுதானடி. உக்கிராணத்தில் சாமான் எடுத்துக்குக்கிறமாதிரி? இதோபார் இப்படியாக்குல் செய்யவேணும்; இப்படிசெய்தால் உக்கிராணம் எவ்வளவு கத்தமாயிருக்கு பார். இப்படி வைச்சா அண்ணா உன்னையெல்லாம் சமத்துப் பொண்ணு எம்மா. இல்லையென்னுஅசடு எம்பாளே” என்று “சுன்னுளினால் என்ன கடவுளுமில்” என்னுப்படியான தாயாரிடம்கற்பன். “குட்டி, லக்ஷ்மீ, கொஞ்சம் வெந்தயத்தைகொண்டாடி, கொழும்புக்கு வறுத்துச்சேர்க்கவேணும்” என்று தாயார் அழைத்ததும், ஓட்டமாய் ஓடி, அதையெடுத்துவந்து “அம்மா இந்தா; ஏண்டியம்மா, வெந்தயத்தை என்னமாய்ச்சேர்க்கிறது. நேக்குசொல்லேன்!” என்று சிலசமயங்கேட்கவும் செய்வள், அன்றி அவ்வாறு வறுத்துச்சேர்ப்பதையும் பார்ப்பள். இங்ஙனம் சிறுகச்சிறுக “கற்றலிற் கேட்டலே நன்று” என்றற்போலவும், “கற்றலிற் காண்டலே நன்று” என்பதையனுசரித்து, தனக்கு பிற்காலத்து வேண்டும் விஷயங்களை எவ்வளவு வெல்லாம்தெரிந்துகொள்ளவிடமாகிறது!

இதற்குள் தம்பி தமயன்மார்கள்குறியிராயத்தினராய், பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போகத்தலைப்பட்டதும், “அம்மா, நான் எங்களுக்குக் கல்லாம்காலைச்சமயலாக சமைக்கட்டுமாடி? அம்மா நீபக்கத்திலே இருந்து சொல்லிக்கொடு, நான் செய்து பார்க்கிறேண்டி, அடியே அம்மாநேக்கு ஆசையாயிருக்குடி” என்று சுவதாவாக கேட்க தலைப்படுவாள். இப்படி வேடிக்கையாக கற்கவாரம்பித்த நல்லமுகுர்த்தத்தில் இவளுக்குப் பாகசாஸ்திரத்தில் பாண்டித்தியம் அதிகரிக்கரத்தில் வந்துவிடு மென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. இதற்கெல்லாம் காரண பூதம், தானும் தன் தாயாரைப்போல கெட்டிக்காரியாகவேண்டும். எல்லாரும் தன் கருஹிருத்திய லக்ஷணங்களை மெச்சவேண்டும்,

தன் கணவன் மனது குளிர்ந்திருக்கவேண்டுமென்னும் ஆற்றொணு ஆசை. இதான் இவளுக்கு தியேயம் (Ideal) கிரஹ கிருத்தியம் என்னும் பஞ்சாக்ஷரம் மனதினுன்றித் தித்திக்க வாரம்பிக்குமாயில் அதிலும் பெருமை பொருந்திய கல்வி பெண்மணிகளுக்கு மற்முயானா?

இங்ஙனம் குழந்தைமுதல்தேகசிரமப்பட்டு வேலைசெய்யும்நுணம் ஏற்பட்டுவிட்டால், இளம் பிராயத்தில் படிந்த ஒழுக்கம் பிற்காலத்துமாறாது. இவ்வாறு சைகால்கட்டு வேலைகொடுப்பதினாலும் ஜலத்தில், நெருப்பின் பக்கத்தில் முதலான இடங்களில் வேலைசெய்வதினாலும் உடம்பும் கெட்டிப்பட்டு வியாதி முதலான அதிகமாய் கொள்ளுவதில்லை. திருஷ்டாந்தமாக பெரியமனுஷியாள் அகத்துப்பெண்களையும், அவர்கள் வீட்டில் வேலைசெய்யும் வேலைக்காரியையும் ஒத்திட்டுப்பார்த்தால்தேகதாட்டியம், பெண்கட்டுரிய தேகலக்ஷணம் வேலைக்காரியிடம் பார்க்கலாமெயொழிய அவள் எஜமானியிடம் காணஒண்ணாது. அம்மாள், தினம் தினம் ஒத்தைத்தலைவலி, ஜலதோஷம், மாதாந்தவிறுவலி, வலிப்புரோகம் (Hysteria) முதலான வியாதிகளுக்கு, அம்மானாயிருக்கிறாள்.

மாளுக்கு ஜலம்பட்டால் ஜலதோஷம், வெயில் தாக்கினால் தலைவலி வந்துவிடும். காலே காபிரின்றால் மாலையில் அய்யர் வைத்தியசையழைக்கவேண்டியது தான். நித்தியப்படியே இப்படியென்றால் பிரசவம் என்னும் மகாசந்தியில், “எப்படி முடியுமோ தெரியவில்லையே. இவளுக்கு என்னத்துக்கு கர்ப்பம். இவள் இந்த கண்டத்துக்குத் தப்பினால் பெரியகாரியம்” என்று அய்யர் விலுவிலுத்து விடுவார். எளியவர்க ளென்போர் வீடுகளில் இந்த வகையான கஷ்டங்களும், விசாரங்களும் இருந்ததாக யாரேனும் கேட்டதுண்டா? வைத்திய சாஸ்திரமே, பெண்கள் கூடியமட்டும் வேலை செய்தால்தான் அவர்களுக்குச் சுகங்கொடுப்பதோடு கூட பிரசவத்தைச் சலப்படுத்தும் என்று முறையிடவில்லையா?

சிறிசில விஷயங்களில் ஆசாரியேப்பதேசம் வெகு ஆவகிகம் என்பதிற்கு தடையேயில்லை. மற்றுந் சிலவற்றில் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்வதுதான் விசேஷம். இங்ஙனையானவற்றிலே கிருஹகிருத்தியம் என்பது முக்கியமானது. பெண்களைப் பள்ளிக்கூடத்து “வாத்தியா” ம்மா” “இரண்டாம் பாட புத்தகத்தில் ஆவா—இன், அவன்” என்பதையும் “அஞ்சு பேருக்குப் பதினஞ்சு வாழைக்காயானால் பூணுபேருக்கு எத்தனை” என்பதையும், “கொற்றுச் சலத்தைபெடுத்து நன்றாய் கொதிக்க விட்டு அதை குளிர் ஆற்றிக்குடித்தால் விபதிகள் வராது” என்பனபோன்ற சிறுமனத்திற்குப் பொருள் நன்கு விளங்கா வாக்கியங்களுக்கு அர்த்தத்தை மாத்திரம் சொல்லுவனையன்றி, அவன் மற்றும் எதேனும் சொலிக்கொடுக்க இயலுமோ? அவன் சொல்லி கொடுக்க முயன்றாலும், நம்மாசார வியவஹாரங்களுக்கு ஒத்துக் கற்பிக்க போக்கியதையுடையவனாகவேண்டுமே? இங்ஙனம் இல்லீ எனில் அவன் சொல்லிக் கொடுப்பது நமக்கு உதவாதே? ஆதலால், ஒப்புயர்வில்லா அரிபந்துவாகிய, நம் கிரகதேவதையாகிய தாயாயிற்கேட்டு பயன்படுவது மிக்க நலமென்பது மேன்மேலும் வற்புறுத்தற்பாலது.

தகப்பனாளுக்கு ஒழிந்த வேளைகளிலும்தாயாருக்கு ஒழிந்த வேளைகளிலும் கொஞ்சு கொஞ்சுமாப்ப் படிக்க எழுத, சிற்சிறு கண்களைப் போடக் கற்றுக்கொள்ளுவது வெகு சலபம். இப்படி படிக்கத் தெரிந்தவுடனே தந்தையானவர், “ராமாயணவசனம்,” “பாதுவசனம்,” “பெரியபுராணவசனம்” என்பன போன்ற நம் பெரியோர்களால் மதிக்கப்பட்டு கிரந்தங்களின், சலபமாய் வசனநடையிலெழுதிய புத்தகங்களை வாங்கிக்கொடுத்தால், நம்முன்னோர்களில் தியேயம் (தியானத்துக்

லக்ஷியமானது தியேயம்) எவ்வாற்றிருந்தது என்றும், நமக்கும் இதுவே நல்லது என்பதும் இளம்பிராய முதல் படியும். சீதாபிராட்டி, அருந்ததி, சாஸித்திரி, சந்திரமதி, தமயந்தி முதலான ஸ்திரீ ரத்னங்களிலும் மேன்மைப்பட்டதும் உளவோ? இவைகளை தியேயமாகக் கொண்டால் பெண்கட்டு காவலும் துணையும் பின்னும் வேண்டுமோ? அவர்கள் புத்தியும், பதியினிடத்து பத்தியும் மாறுமோ?

இவ்வாறு சலபமாய்க் கற்ற எழுத்துக்களும் கணக்குகளும் தன் உற்றருந்நவீனர்களுக்குக் கடிதமெழுதவும், வண்ணன் கணக்கு, தாரிக்காரிகணக்கு, என்பனபோன்ற எழுதவும், மாதாந்தரத்தில் இந்தக் கணக்குகளைக் கூட்டி இத்தனைதுகையாயிற்று என்று தெரிந்துகொள்ளவும் போதுமே? இதிலும், இவர்கட்டு, வெகு அதிகமான வித்தை என்னத்திற்கு என்பது விளங்கவில்லை.

மேற்கூறியவைபெயர்ந்தி வீட்டோடு இருப்பாளேல், ஒருபெண், தன்னுடையதாயார்தன் தம்பிக்கு மாந்தம் வந்தபோது என்னமருந்து எப்படி செய்துகொடுத்தாள், அது எப்படி சட்டென்று அதை மாற்றிப், ‘பேசாதே, சத்தியில்லாமல் கிடந்த அம்பியை சொஸ்தப்படுத்திற்று’ என்பது மனதிற்பதிந்து வைத்துக் கொள்வள். தன் குழந்தைக்கும் அவ்வாறு கெடுதிகள் எக்காலத்தாவது வருமானால், “எங்கம்மா வேப்பெண்ணெயிலே ஒரு வேரைக்காச்சி அம்பிக்குக் குடிக்கக்குடுத்தா, ஒருமணிரோத்திலே உடம்பு நன்னாயிட்டது” என்று ஓர்மையுடன், குழந்தைக்கு நோய்திகரிக்காமுன் வைத்தியனை யழைத்து வருவதற்குமுன் வீட்டு சிகிச்சையாலேயே மாற்றிவிடுவள். அந்தோ! இக்காலத்து இம்மாதிரியான அனுபவத்தையுடைய ஒரு சிறுப் பாட்டியையும், அவளிடம் உபதேசம் பெற்ற பெண்களையும் காணோமே! பாட்டிகள்காலத்திலேயே இக்காலத்திய பள்ளிப்படிப்பு வந்து

விட்டதோ அறிகிலேம். வீடுகள் தோறும் வழங்கி வந்த குழந்தைவைத்தியம் ஒடி ஒளித்தவாறும், அதைத் திரும்ப அறியும் வண்ணமும் ஒருங்கே மாய்ந்தனவே! இப்பொழுது, ஒரு சிறு குழந்தைக்கு எதேனும் ஜாட்டியம் வருமானின் உடனே டாக்டரை வரவழைக்கவேணும். பசுவானால் கிருபை செய்யப்பட்ட தனவந்தனுக்கு டாக்டரை வரவழைத்தல் கூடும். ஏழைகளும் மேற்கூறிய அஞ்ஞானத்தையடைவார்களாகில் எங்ஙனம் பிழைக்கமுடியும்? ஒருதடவை டாக்டர் வீட்டுக்குவந்தால் இரண்டுமுன்று ரூபாய்களை விட்டுப்போகுமே? பிறகுமருந்துக்கு ரூபாய் ரூபாயாகச் செலவுசெய்யவேண்டுமே! இதுபோன்ற விஷயங்களை யுத்தேசித்தால், நம்மாட்டுக்குவேண்டிய பெண்கல்வி, நாம் மேலேகுறித்தது தான் என்பது நன்கு விளங்கும்.

ஆசாரம் என்னும் பதத்துக்கு பண்டைக்காலத்தார் அர்த்தமில்லா நிபந்தனைகள் செய்ததை அனுசரித்தல், என்று பொருள்கொள்வார் இக்காலத்தார் பலர். அப்படியே யிருப்பினுமென்ன பண்டைக்காலத்தார் சாப்பாட்டுக்கு முன்னர் ஸ்நானஞ் செய்தல் நலம் என்றால், அது நாகரீகம் முற்றப்பண்டைக்காலத்தார் நிபந்தனையென்று தள்ளலாமோ? தொடர்பற்றிக்கொள்ளும் பதார்த்தத்தை பற்று என்றும், பற்று பட்டால் அவ்விடம் சுத்த ஜலம்விட்டுக்கழுவுவெண்டுமென்றுமுன்னோர் ‘சாஸ்திரம்’ சொல்லிப்போந்தால் அது இக்காலத்துக்கு ஏலாதோ? முன்னாள் உடுத்த வஸ்திரத்தை இன்று களைந்து சுத்தமாய்தோய்த்துலர்த்திய வஸ்திரம் தரித்து சாப்பிடுவது நலம் எனின் அதுவுமோர் பொருளில்லாநிபந்தனையோ? இதுபோன்றவைதாமே பண்டைக்காலத்தார் ஆசாரமென்றது. இவைகளை அனுசரித்தல் சுத்தத்துக்கு எத்தனையோ நலமாயிற்றே. இதனையே மேல்நாட்டார் சுகாதார்க்கொள்கைகள் (Hygienic principles) என்

கிறார்கள். அவர்களொழுதியிருப்பதும், அவர்கள்வாயால் வருவதும் இக்காலத்தில்தம்மவர்க்கு வேதவாக்கியமாயிருக்கிறதே பொழிய, நம்முன்னோர்கள் வாக்கு இனிக்கவில்லை. ஆம் அது சஹஜம்தான்; பழகப்பழகப் பாலும் புளிக்கவேண்டுமே! அதுபோல பழையனதழிதலும் புதியனபுகுதலும் காலநியற்கையன்றோ? ஆயின், எமக்கு புதியதின்பேரில் வெறுப்பும், பழையவழிகளில் விருப்பமென்றுகொள்ளன்மின்; அங்ஙனம் எம்மனதில் விகல்பமுண்டாவது அநாவசியம்; ஏனெனில் புராதனநவீன ஆசாரங்கள் வெவ்வேறு என்கொள்ளினன்றோ ஒன்றிலும் மற்றொன்று விசேஷமென்றற்கு? இரண்டும் ஒரேவழியைக் காட்டுகின்றனவென்னில் இரண்டு மார்க்கமும் சம்மதமென்பது கூறும்பெறப்படுகின்றது.

சுத்தாசத்தம் என்பன குழந்தைப் பருவமதலே பழகத்தொடங்கின், இதனால் தன்மீரத்துக்கும் பிறர் சொகரியங்களுக்கும் யன்புமென்றே! ஆதலால்தான் ஆசாரவியவாரங்கலிலும் நம்பெண்கட்கு பரிச்சயம் வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவது. வெறும் கலித்தாஸ்திரம் கற்பதிலுண்டாகும் ஆனந்தத்திலும் அதனை சோதிஷம், பெளதீசமுதலிய சாஸ்திரங்களில் பிரயோகித்து அடையும் ஆனந்தம் பன்மடங்கு அதிகம் என்பதனுண்மை, இவகளை மூறையே அனுபவித்தோர்க்குநன்குளங்கும். அதுபோல சுகாதாரவிளக்கத்தைட்டில் படிப்பதிலும், அதனை பிரதிதினம் பூசரணியில் கொண்டுவரக்கற்பது வெகுசிலாகியம். இவ்வாறு கற்றல் அகங்களில் பெரியார்களிடந்தான் முடியும். ஆதலால், பள்ளியில் நக்கக்ருதுவதிலும் அகங்களில் கேட்டறிவதநலம் என்று தோன்றுகின்றது.

மேற்கூறியவாறெல்லாம் ஒரு பெண் கல்வி கற்றிருப்பானில் தன் பர்த்தாவின் மனையிலே போய்ச் சேர்ந்தகாலமுதல் அவனுடைய தேவைகளை யறியவும், சோம்பலின்றி அவைகளை

தேத்தந்துதவவும், அதனால் தனக்கும் தன்பர்த்தாவுக்கும் ஆனந்தம் விளைக்கவும் கூடும். இவை யிப்படியிருக்க,

நாம் இக்காலத்திய மாதிரி புஸ்தகஞானமூட்டியும், அனுபவஞான மின்றியும், பெண்களை வளர்த்தலின் அசொகரியங்களை கவனிப்போம். ஒருபெண் மேன்மேலும் கல்விகற்று பன்னிரண்டு வயதில் மிடில்ஸ்கூல் பரிகைஷ பாஸ்செய்கிறாள்; சங்கீதத்தில் ஒரு பிரைஸ் கிட்டியது; கையெழுத்துத்தரத்தாக் காக மற்றொருபிரைஸ். அடுத்த இரண்டு வருஷங்களில் மெட்ரிகுலேஷன் பரிகைஷக்குப் பணம் கட்டியாய்விட்டது; அதுதான் கலியாணமான வருஷத்தில் ஏழாவது மாதம் தகப்பனார் அகத்தில் 'பிரைவேட்' வைத்து பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கிறார். இவள்விஷய மிப்படியிருக்க லோகாபவாதம் பவிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. "என்ன! இந்த மனிதன் தன்பெண்ணை கன்னியாபாடத்தில் சேர்க்கப் போகிறானா? பெரியவளாகிறதான் வரவில்லையோ பெண்ணுக்கு அது ஏதாகிலும் கஷ்டியமுண்டா பாருங்களைன்" என்பதா நாலாபக்கம் கேட்கத்துவக்குகிறது. இதற்காக பார்ப்புடன் பிள்ளை விசாரிக்கத் தொடங்குகிறான் பிராமணன். இந்தசந்தியில் ஒருவைதிக வாத்தியார், — (இத்தொழிலாளிகளுடைய கிருத்திரமங்களைத்தான் சொல்லவும்வேண்டுமோ!) —, வந்து சேர்கிறார். இவர் நம் பிராமணருக்குப் புரோஹிதர். அவரை ஆசிரியத்தவர். அவர் அன்னமுமுண்டு வளர்த்தவர். "என்ன சாஸ்திரிகளே! ஒருநல்ல பிள்ளையைப் பார்த்துக் கொடுக்க முடியவில்லையே! எங்களுக்கு இந்தமாதிரி சமயங்களிலே ரீர் அன்றோ சகல ஏற்பாடும் செய்யவேண்டியது!" என்னவே, சாஸ்திரிகளுக்கு சந்தோஷம் உச்சிமேல் எறிவிடுகிறது. அங்கே யிங்கே ரயில்செலவு எதுமான்கைவிட்டு செலவு செய்வித்துத் திரும்புகிறான். "தரமான இரண்டு வரன் பார்த்து வந்திருக்கிறேன். ஒங்களைத் தீர்ஷ்டத்

துக்கு என்னகுறைவு, ஒங்கமனசு போலவே பகவான் கிருபை செய்வாரென்று அப்பவே நான் சொன்னேனே. அதுபோல்கிடைத்தது. ஒருபுள்ளை எதோபத்துருபா பரிகைஷக்குப் படிக்கிறானும். கண்ணுக்கு லக்ஷணமாயிருக்கிறான். வயசும் 15 தான் ஆகிறது. புத்திசாலியாயிருக்கிறான். அவன் தோப்பனுக்கு 25-ஆயிரம் ரூபா சொத்து உண்டு என்று அந்த பிராந்தியங்களில்வதந்தி. இதுநல்லஇடம். தப்பினால், மற்றஇடம் சித்தம். அந்த பையன் கொஞ்சம் ஏழையானாலும் ரொம்ப பாடுபட்டு படிக்கத் தக்கவன். அவனுக்குக் கொஞ்சம் திரவியசகாயஞ் செய்தால் அவன்முன்னுக்கு வந்துவிடுவான். எப். ஏ பரிகைஷக்கு வாசிக்கிறான். மாநிறம், கண்ணுக்கு நன்றாயிருக்கான். பையன்: 18, 19, வயசுதானிருக்கும்" என்றார் வாத்தியார். "சரி, முதல்வர்த்தான்தேவல்லே; அன்ன வஸ்திரத்துக்கு இருக்கு; பையனும் வாசிக்கிறான். எப்படியாவது தேறிப்போவான், பயமில்லை. பொருத்தங்கள் சரியாயிருக்கோயில்லையோ" "ஓ! பொருத்தம் நன்னாயில்லாட்டா நான் இவ்விடத்திலே சமாசாரத்தை வெளிவிடுவேனோ!"

* * *

பிரபிரவரிமாதம் பிறந்தது. "மெட்ரிகுலேஷன் ரிஸல்டு வந்துவிட்டதாமே. என்னுச்சு, மாப்பிள்ளை சமாசாரம்? "குழந்தை பிராஸ் செய்தான் என்று கேள்விப்பட்டேன். ரொம்பசந்தோஷ மாச்சு. சாயங்காலம் வயல்லேயிருந்துவந்தேன். அவளிருக்காளே, 'இந்தாங்கோ அவாத்துலே கல்கண்டுக்குத்தா, இதுரண்டை சாப்பிடுங்கோ' என்னுள். என்ன விசேஷமென்னேன். குழந்தை விசாலுக்குப் பரிகைஷ தேறித்தாம். ரொம்ப புத்திசாலி, எங்கேயாவது தீர்க்காயுசாயிருக்கட்டுமென்றான். சாப்பிட்டு கையலம்பினதும் ஈர்க்கையுமதுவுமா ஓடிவந்தேன்" "ரொம்ப சந்தோஷம் மாப்பிள்ளை சமாசாரம் தெரியல்லே; இன்னணக்குத்தானே ரிஸல்டு வந்திருக்கு, அவ

னுக்கெட்டி, பிற்பாடன்னா எழுதணம்." பிற்பாடு எது, எழுதுகிறது எது. "ப்ளக்" ஆய்விட்டதே, எப்படி எழுதுவான் அவன்தான். நாளடைவிலேயே பையன் ஸ்திதி மதிகளை விசாரிக்கும்போது 10 ஆயிரம் ரூபாய் சொத்து உண்டென்றும் அதன் பேரில் 3 ஆயிரம் ரூபாய் கடனுண்டென்றும் தெரியவந்தது. "என்னசெய்யலாம். அந்த வாத்தியாரை நம்பி ஒருகாரியஞ் செய்யலாமா. அவாத்திலே கொடுத்த ஒருஜோடி சோமனில் மகிழ்ந்துபோய் விட்டாப்பலேயிருக்கு. அவரையெல்லாம் சொல்லிப் பிரயோசனமென்ன? நம்மபிராப்தம் அவ்வளவுதான். பூர்வத்திலே பூஜாபலம் பண்ணியிருந்தானா அதுக்குத் தகுந்தபடி கிடைக்கும். அதுகிடக்கட்டும்; புள்ளையை ஆறுமாஸத்துக்கு அழைக்கவேணுமே கலியாணத்தில் பார்த்ததுதான். அவன் வந்தாலென்ன நல்லவார்த்தை சொல்லி தேற்றிவைக்கலாம். மேலைக்காவது பிராஸ் பண்ணுவானேயில்லையே பார்ப்போம்!! பெண்டாட்டி. பிராஸ்செய்த பரிகைஷயில் தான் தேறவில்லையென்றால் சுலபத்தில் வேட்டகத்திற்குப் போவனோ மாப்பிள்ளை? பகிரதப்பிரபத்தினத்தால் அழைத்துக் கொண்டுவந்தார்கள்!! இனிஎன்ன!! "சம்சாரத்துக்குப் படிப்பு நிறுத்திவிடுகிறோம் என்றாலொழிய நான் அவ்விடம்வருதற்கு சங்கோசமாய்த்தானிருக்கும்" என்றதற்கு, 'சரி' என்னவேண்டியதாயிற்று. ஆறுமாஸ கல்யாணத்திலே பெண் பிடில்வைத்துக்கொண்டு தனக்கு வெகு நன்றாய் வரும்பாட்டுகளைப் பாடினாள். தன் அகமுடையானுக்கு திருப்தி உண்டாகிறதா. என்றுபார்த்தான். கல்லுப்பிள்ளையார் காதில் சங்கீதம் ஏறினாலும் ஏறும், நம்மாப்பிள்ளையார் காதில் சங்கீதம் ஏறவேஏறாது. முடிசிறதற்குள் மூன்றுதரம் கொட்டாவி விட்டாயிற்று. ஆனால் இருந்தஇடம்விட்டசையவேயில்லை. பெண்களார் புனிமூட்டை மாதிரி உட்கார்ந்திருந்தார். இன்னங்கொஞ்சங்கூட பாட்டுக்கச்

சேரி நடத்திருக்குமானால், அவர் களும்தான் வைஸ்தையிலிருந்து விட்டிருப்பார்; அதற்குள் சங்கீதம் முடிந்தது.

பெண் பெரியவளானால், சாந்திமுடிந்த, மும் நடத்தது. கணவன்விட்டுக்குப்போனால், அசத்தில் சிப்பந்திகள் ஒருவருமில்லை. தானே சுயம்பாசம், தானே பரிசாகம், முதலியவன் வெரு சிரசுகருத்தியுமும் பார்ப்பதில் சலித்துப்போகிறான். ஆகலால் இன்னதன்மையான புருஷன் நம்முடைய குழந்தைக்குக் கிடைப்பான் என்பது நிச்சயிக்கமுடியாத நம்முடைய இப்போதைய நிலையில் பெண்களுக்குக்கொடுக்கும் வித்தை சில சமயங்களில் வினையை விளைக்கின்றது. இவர்களுக்கு கல்யாணம்செய்யவேண்டியது பெரியவர்களாகாத தற்குமுன் என்னும் நியதியிருக்கிற வனாபிலும், சாவதானமாய் வரனை சம்பாதிக்கலாமென்பது ஏற்படுமட்டும், இவர்கள் வித்தைபை அபிமானிக்கிற கணவன் கிடைப்பான், அன்னேனுக்குத்தான் கொடுப்போம் என்று தைரியஞ்செய்து வெகுதாலம் கல்யாணஞ்செய்யாது வைத்திருக்க நமக்கு சக்திகூட்டுமட்டும், அப்படித்தானிருக்கும் அநேகமாய் மனதுக்குச் சமாதானமுடையவான் கிடைப்பது நூற்றில்பத்து அல்லது பதினைந்துதான். மற்ற தொண்ணூறு அல்லது எண்பத்தைத்து கேஸ்களில் நிகழும் கல்யாணத்தில் அந்நியோந்நியம் எப்படி ஏற்படுகிறதென்றால், (1) கல்யாணமோ முடிந்துவிட்டது, இனி ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. பகவத் சங்கல்பம், இப்படியே காலத்தைத் தள்ளுவோம் என்பது கணவன் சமாதானம்; (2) நல்லவனோ பெல்லாதவனோ, நம்மை அபிமானிக்கிறானோ இல்லையோ, எப்படி யிருந்தாலும் நம்கணவன் நமக்குக் கடவுளென்று நம் பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகலால் நாம் அருந்ததி, சிதாதேவி, தமயந்தி முதலான பேர்களைப்போல இருந்து, ஊரார் நல்லவனென்னும்படி காலத்தைக் கழிக்கவே

னுமென்பது மனைவியின் சமாதானம். இந்த இரண்டு வேதாந்த முடிவைக்கொண்டே நம் நாட்டி ஆனுப்பெண்ணுபகமாய்வாழ்ந்து மனக்குறையின்றி இறக்கிறார்கள். மிக்க கல்வி கேள்விகளுள்ள ஐரோப்பிய தேசங்களில் எங்கும் இந்தாதிரியாய் மனமெததுவாழும் ஆண்பெண்கள் நல்லையாவர் எனபல வான்முகங்களாலும், கேள்வியாலும் எமக்குத்தெரியும். இவ்வறு மகாநன்னமைய விளைக்கும் மனக்கம் நம் வீட்டில் பெண்கள் பழகி கொண்டு தொட்டிவந்த இதிகாசுபுராணங்களைக் கேட்டால், தம்மசாஸ்திரக்கொள்கைகளை பெரியோர்களிடம் தெரிந்து கொள்ளல் முநலான பங்கங்களால் விருந்தியாக் கப்படுகின்றது. ஆதலாலும், மற்ற நாட்டார் நடக்கும்வழியில் சிறுககருத்தியர் ஏராளநடக்காததையும், வேதாந்தமங்கத்தில் பழகின்ற கர்கிருஹஸ்தர்கள் மனச்சாந்தியோடு நிருப்பதை ஊடுருவிக்காண்போர் யாம் மன்றும் பெண்கல்லியே நம்முடைய நாட்டுக்கும், மற்றெந்த நாட்டுக்கும் நகுமென்பதற்குரியுறர். மெனுட்டார் வழியைத் தழுவி, பெண்களுக்கு புஸ்தக ஞானமே பெரிது என்னும் எண்ணங்கொண்டிருக்கிற நண்பர்கள், எமக்கு நல்லது என்று தென்றின் சிலவற்றை இதுகாறும் கூறிப் போந்ததற்கு எம்மைச் சால இகமாயாக.

கோ.

THE DIVINITY OF CHASTITY.

பத்தினிக் கடவுள்

(105-ம் பக்கத்தோடர்ச்சி)

நண்ப ரொருவர் யாரிடத்திலோ உண்டான கோபத்தால் தன் சிறு மனைவி பெரியவளாய் சொல்பகாலமாயிருந்தும், கவனியாமல் இரண்டாம் விவாகம் செய்து கொண்டார். எப்பொழுதும் துவிதய விவாகத்துச் சமுசாரத்தினிடத்து புருஷர்கட்கு அதிக பிரீதி யென்பது உலகப் பிரசித்தம். அப்படி யிருக்கவும்

தன் முதல்பத்தினியின் நற்குண நற்செய்கைகளை யெல்லாம் கேள்வி யுற்று, அவளையும் ஸ்வீகரித்தார். அவ்வம்மாளின் ஒரு பெருந்தகையாலும், கணவன் மனத்திந்து, அவன் நினைத்தவற்றை அவன் வாய் விட்டுச் சொல்லுமுன் செய்து வந்து தம்மணவாளனை உகப்பித்துவந்ததனால் அவர் உலக வழக்கமாகிய, இரண்டாம் பெண்டாட்டி யிடத்து அதிகாபிமானத்தையும் இழந்து இருவரையும், சாம்நியமாக நடத்தி வந்தார். ஆயினும், இவருக்கு தம்மணதுக்கிணங்கின முதல் சமுசாரத்திடை விசுவாசம் அதிக மென்பது அவரநியாமலே வந்து விட்டது. இருவரும் இவ்வன்பை வளர்த்து தம்வாணங்களை இன்புற்று வாழக் கொடுத்து வைக்க வில்லை. அம்மாள்கருப்ப முற்றி, குழந்தையைப் பெற்று மூன்றாண்டுகள் இறந்தாள். அந்நாள் முதல் நண்பர் மனம் பித்தேறி புத்திமான்களுக்குத்தகும் காரியங்களைச் செய்யாது, தன்னியற்கை செயற்கை பெருமை யெல்லாமிழந்து, இரண்டாம் தாரத்தினிடத்திலும் அபிமான மற்ற வராய், சீரழிந்து விட்டார். லக்ஷ்மீ போன்ற முதல் சமுசாரம் போன நாள் முதல் அவருக்கு கஷ்டமே நேர்ந்தது.

இன்ன மொரு நண்பர் மேற்சொன்ன காரணத்தாலேயே புனர்விவாகம் செய்து, முற்கூறியவாறு கேள்வியாற்றம் முதல்மனைவியார் நற்குண நற்செய்கைகளையறிந்து, இவ்வம்மையையும் சேர்த்துக்கொண்டு வாழத்துவக்கினார். அன்றுமுதல் அவர் குடும்பத்தில் ஐசுவரியம் மேன்மேலும் அதிகரித்தது. புத்திசாலியாயிருந்தபடியால், மனைவியார் தன்சக்களத்தியாரையும் வரித்து அவளன்பையும் தனக்கேயுண்டாகும்படி செய்துகொண்டு, கணவரும் இருபெண்டாட்டிகளும் வாழ்ந்துவருநாளில், ஒவ்வொருத்திக்கும் ஒரு பெண்ணும் ஒரு ஆணுமாய்க் குழந்தைகளும் உண்டாயின. பகவத்பிரகாச இப்படியிருக்கும் சந்தோஷகாலத்தேதான் வந்துசேரும், இரண்டாம் பெண்

டாட்டியிடம் கொஞ்ச அதிக வாஞ்சை வைத்திருந்தநண்பர், இரண்டாம் விசை பின்னைப் பெற்றபோது, இவளை யிழக்கப்பெற்றார். முதற்பத்தினியார் சிசுவைத்தானெடுத்துப் பால் கொடுத்து தன்கணவன் துக்கங்களையெல்லாமாற்றி, ஒருநாளில் நான்கு குழந்தைக்குத் தாயாரானார்; இவ்வம்மை நடத்தையால் சமுசாரம் வருத்தமென்பதறியாமல் ஒங்கி, சம்பத்துக்களோடும் கூடி வளர்ந்து வருகின்றது. இவர் கணவருக்கிப்பொழுது 600-ரூபாய் சம்பளமும் படிச்செலவு முதலியவுமுள். இவர்தம் இரண்டாம் தாரத்துக் குழந்தைகளின் கல்யாணமுதலியவற்றுள் தாம்பிரவர்த்திப்பதில்லை. தம் முதல்சமுசாரம் எங்ஙனஞ்செய்வாரோ அதுதான் தமக்கும் சம்மதமென்றும், அவள் குழந்தைகளின் விஷயம் அவளன்றோ நன்கறிவள், நாம் இவள் மனதுக்கு விரோதமாய் நடக்கப்படாது என்பர். இவைகளால் சார்தம், அடக்கம், பொறுமை முதலிய குணங்கள் என்றென்றைக்கும் பெண்மணிகளிடம் குடிகொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது நன்குவிளங்கும். இவ்வில்லாத பிசாசுகளால் குடும்பத்துக்கு நேர்ந்த துன்பங்க ளொன்றிரண்டு காட்டுவோம்.

மற்றொருநண்பர் ஏகபத்தினி விருதரென்று நல்லரால் புகழப்பட்டும், பொல்லரால் துச்சரிதைசெய்ய சக்தியற்றவனென்று இகழப்பட்டும் வாழ்ந்துவருநாளில் பலவாராய் தன்னை துன்புறுத்திய மனைவியுடன் வாழத்துணியாராய்,

“கூற்றமே யில்லிற்கிசைந் தொழுகாப்பெண்” என்று துணிந்து,

“ஏதேனும் தாறுமாறாகவிருப்பாளேயாமாகில், கூறாமற் சன்னியாசங்கொள்”

என்னும் உபதேசம் மனத்திறைக்க, ஒரு வித்ததுறவுபுண்டு தம்மகத்தே பலநாளும்பித்தேறினவர்போல இருந்தார். ஆயினும், இவர் மனதிற்பின்னை ஒருமணம்புரிந்து இரண்டாம் பெண்டாட்டியுடனாகிலும் சுகித்துவாழ்வோம் என்னும் எண்ணம் ஒருக்காலும் புகவில்லை.

இங்ஙனம் பலநாள்கள் சுழிந்தபின்னர், வசுநாதர் சொல்லியவாறு சமாதானஞ் செய்து சார்தியுண்டாக்குபவர் நற்கதிக்கேற்றவர்கள் என்பதற்கிலக்கான ஒருவர் இவ்வடங்காப்பி டாரியை அழைத்துவந்து, இனி உன்னைவி யடங்கி இருப்பன் நீதயவுசெய்துமுன்னடந்த வற்றையெல்லாம் மறந்து இவளை இன்று என க்குவேண்டி கவிகரிக்கவேண்டுமென்று மன் றுடவே, இயற்கையிலேயே பச்சாத்தாபமு டைய நண்பர் மனமிரங்கி அவளை அங்கிகரித் தார். “கட்டையில் விளைந்தது முட்டையோ டேயே போகும்” என்பதற்கேற்ப, பழைய வழிசள் மறுபடி தழைக்கத் தலைப்பட்டன. நண்பரவர்கள், பணங்காசால் குறைவற்றி ருப் பினும், செல்வாக்கு நிறைந்தவராயினும், மன திற் சந்தோஷமென்பதே யில்லாதிருந்தார். வீடென்றால் அவர்க்கு விஷமாயும், அதற் குப்புறமானவிடமெல்லாம் அவர்க்குச் சுவர்க்க மாகவும் தோன்றின. இவர் சிறுவயதுக்குப்பின் அன்பு என்பதைத் தம் மனையகத்துக் காணு ராய், கூடாமகாலத்தில் சோற்றுக் காவலாய் திரியும் பசியாளனைப்போல, உத்தியோக ரிமி த்தமாய் அங்குமிங்கும் திரிந்து, தம் கஷ்டங் களை யொருவாறு மறக்க எத்தனித்தார்.

இப்படி நிகழ்நாளில் ஊழ்வினை முற்றி இவருக்கும் மற்றோர் பொதுஸ்திரீக்கும் காலப்பொல்லாங்கு நிமித்தமாக, நட்புண்டா யிற்று. சும்மாவிற்குங் காலத்திலேயே கொ ண்டகணவனைப் பருந்தாட்ட மாட்டுவிக்கும் நீலியாகிய இவர் மனைவியார், இச்சங்கதி கே ள் வியுற்றதும் சகலவேலைகளையும் விட்டு ஓட் டமாய் அவன் வீட்டுக்கு ஓடிப்போய், அவன் மயிரைப் பிடித்திழுத்து, இழிசாதியார் போ வெதுபோல நடுவீதியில் சண்டைபோட்டு, கைகளால் மண்ணைவாரி, தன் கணவன் அழி ந்து பாழ்படவேண்டும் என்று இறைத்து மனமாற ஆசீர்வதித்து தன்கணவருக்கு மே லாகவிருந்த அதிகாரியின் வீட்டுக்குச் சரே ரென்றுபோய், அவன் மனைவியிடம், நீந்து

குழந்தையைப் பெற்ற என்னைவிட்டு என் கணவன் ஒரு பரஸ்திரீயை வைத்துக்கொண் டிருக்கிறான். பெண்ணுயிரிற்ந்த உனக்கு இவ் வனியாயம் கண்டு மனம் பொறுக்குமா? நீயு ம் பெண்ணுயின், உன்னையொத்த எனக்குநே ர்த்த கஷ்டத்துக்கு, என்கணவன் உத்தியோ கம் போகும்படி செய்து வைப்பாயாக” வெ ன்று பிரலாபித்து, அவன் மனதை உருக்கி, தன்புருஷனகத்துக்குத் திருப்பாமல் ரயி லேறி தன் தமக்கையிட்டுக்குச் சென்று, பண் ம் காசு சேர்த்துக்கொண்டுவந்து நிவனமிசத் துக்கு வியாச்சியம் செய்து தோற்றான்.

இவன் செய்த சாகசத்தில் மயங்கிப்போன உத்தியோகஸ்தன் பெண்டாட்டி தன் பர்த் தாவை தொந்திவு செய்து நண்பரை வேலை யிலிருந்து நீக்கும்படி செய்து வைத்தாள். வேலை நீங்கியும் நீலியின் மனம் சந்தோஷமடை யவில்லை. “அவன் கொழுக்கட்டை போலிருக் கானே. அவன்செந்தா, நன்னா, வெள்ளையுடுத் திக்கண்டு சந்தோஷமா யிருப்பேனே. அவ னுக்கொரு பேதி வால்லெயே” என்று நித் தம் மங்களம் பாடக்கேட்டுள்ளேன்.

இம்மகாதேவி, — அல்ல! அல்ல! — மூதேவ் யைப்போல பெண்களிருப்பாரேல், தனக்கும் சுகமின்றி, தன்கணவன் வாணுட்களைவினுட் களாக்கி, குழந்தைகளையும் வருமைக்காளா க்குவார்களென்பது நிச்சயம், நிச்சயம், முக் காலும் நிச்சயம்.

இதே மாதிரிய இராகூஸி ஒருத்தி ஒரு பெரிய உத்தியோகஸ்தருக்கு வயத்திருந் தாள். அவர், பாவம்! தன் குழந்தைக்கும் மனைவிக்கும், தம்முடைய யோக்கியதைக்குத் தக்கவண்ணம் பொருள் சேர்த்து வைத்துத் தானிறக்க வேண்டும் என்று எண்ணங் கொ ண்டிருக்கும் நாளில், தம் பெண்டாட்டியின் பைசாசு குணத்தைப் பொறாய், தம் கஷ்டங் களையெல்லாம் மதுபானத்தில் முழுகிவிட கத்தலைப்பட்டார். குடிவெறிமேலிட மேலிட

அவர் ஆயுஷ்குறையத்தலைப்பட்டது. அந்திம காலத்தில் வைத்தியர்கள் இது குடியால் வந்த கேடு, இனி நிறுத்தினாலும், சுபாவத்தாலு மிறப்பர் ஆதலால், இவர் சாகும் வரை மனக் குறை யின்றி குடிக்கக் கொடுங்கள் என்று சொல்லிப் போனார்கள். மரணம் நேரும் தரு ணத்துக்குக் கொஞ்ச முன்னமே தன் மக்களை யழைத்தார். மனைவியும் அவர்களுடன் வந்து எதிரே நின்றாள். அப்பொழுது அவர் இப்பத் தினிக்கடவுளைச் சுட்டி, அப்பா, இப்பிசாசி னால் நான் அல்பாயுசானதோடுங்கூட வந்த திரவிய மெல்லாம் என் மனத்துயரத்தை மூழ்கச் செய்யும் எண்ணத்தோடு குடியில் செல்வழித்து, உங்களுக்கு அதிக திரவியம் வைக்கவேண்டு மென்று பூரண எண்ண முடையனாயினும் அங்ஙனம் செய்யமுடியாது உங்களை வறுமையிலாழ்த்திச் செல்கிறேன். என்னை வெறுக்காதேயுங்கள். இத்துன்பத் துக்கெல்லாம் மாதருஸ்தானமான உங்கள் மாதாவை வெறுவுங்கள் என்று பல்லைக் கடி த்துத் தன் மனைவியின் முகத்தை நோக்கிச் சீறிக்கொண்டே பிராணனை விட்டார்.

‘உடையவர்,’ ‘பாஷியகாரர்’ என்று பிரசித்தி பெற்ற மகானு ஸ்ரீ இராமானுஜாசாரியருக்கு வாய்த்த மனையாளும் இவ்வாறு குணமுடைய வனே. ஆசாரியருடைய வாக்கமூரத்தாலும், வித்தியபாவத்தாலும் உலகமுழுதும் தம்மடிப் படுத்திய இவர்களுக்கு இவ்வடங்கா சாஹஸி யை பலவிதமாய் பிரயத்தனித்தும் திருத்த முடியாமற்போயிற்று. அந்தோ, இவன்மௌன கம் எவ்வளவு வலிமைபொருந்தியது! அம்ம! அளவிடமுடியா ஜடத்தனத்தையுடைய மனை வியின் துர்க்குணத்தை ஆசாரியர் மூன்றுதட வை மன்னித்து, தம் நன்மொழிகளாலாவது சீரடைவாளோவென்று, பொறுமையுடனிருந் தும் அவர் எண்ணம் விருதாவாய்விட்டது. ஒருநாள் இவளுடைய இராகூஸத்தனம் பொ றுராய், நடுமாத்தியான்ன காலத்தில் தங்கி

பரமதாதாவுமாகிய வரதராஜனிடம் சரண் புக்கு, சம்சாரமாகிய உவர்க்கடலை நீத்து, துறவுபூண்டு மகாவிஷ்ணுவின் கருணாகரத் தில் நீந்தி இன்புற்றிருந்து வைகுண்டபத் மெய்திவர். எனவே, துச்சரிதையும் சில சம யங்களில் நன்மையை விளைக்கின்றன வென் பதற்கு இது ஒரு திருஷ்டாந்தம். இப்பிசாசை விட்டு நீங்காமலிருந்தால் இம்மகானுடைய பிற்காலமெங்ஙனமாயிருக்குமோ, யாமறியக் கூடவில்லை.

மேற்சொன்ன நடத்தைகள் பெண்மைவழிக்குத்தக்கனவல்ல. தன் கணவன் செய்யக் கூடாத காரியஞ்செய்யினும், அவன் புத்திக் கேட்டைமாற்ற, தன் நன்மைத்தையால் அவன்மனதில் அனுகூலமுண்டாக்குவானால், இவளால் திருத்தப்பட்ட இவனுடைய அன்பு, இயற்கையன்பிலும் பதின்மடங்கு பலமு டையதாகும். “பொறுத்தார் பூமியாள்வார்.” கூடிமைப்பெருங் கடவுளையண்டினோர் என் றைக்கும் துன்பமடையார்.

புருஷனுக்கும் தன் சஹதர்ம்மசாரினியி னிடம் அன்பும், கௌரவமு மில்லையெனின் நற்கதிகுடைத்தலரிதாய்ப்போம். இவன் விஷ யத்தைப் பிற்பாடு விஸ்தரிப்போம்.

மேற்கூறியவாறு அன்புடனும், கடமைப் பாட்டுடனும் கணவனும் இல்லாளும் வாழ்ந்து வருவார்களானால் இகத்தில், நல்லோர், சம்ம னர், பூதேவதைகளென்னப் படுதலோடும், பரத்தில் வீடு பேற்றுக்குமுதன்மையானவர்க ளாவார். இதனையே தெய்வப்பலவர்

“அன்புமறனு முடைத்தாயி னில்வாழ்க்கை

பண்பும் பயனு மது”

என்று சுருங்கச்சொன்னார்.

தி. அ. கோபிநாதராவ்.

KANNAKI—A SOCIAL DRAMA.

கண்ணகி.

முதல் அங்கம்.

காதற்சிற்பு—கலியாணப்பேரீசு.

இடம்—காவிரிப்பூம்பட்டணம்.

நாடகபாத்திரர்கள்.

மாசாத்துவர்—அந்நகரத்து வணிகன்.

பெருமணக்கிழந்தி—மாசாத்துவன் மனைவி.

நத்தன்—ஹைதராலியக்காரன்.

கோவலன்—மாசாத்துவன் புத்தவன்.

நீலமேகன்—கோவலனின் தோழன்.

விநேஸ்ர—கோவலனின் சேவகன், விசுடமாகப்

[பேசுபவன்]

விசாலாட்சி
மரகதம்

கண்ணகியின் சேடிகள்

மாநாய்கள்... அந்நகரத்து மற்றோர்வணிகன்.

கண்ணகி... மாநாய்களின் புத்திரி.

உ

கண்ணகி,

அங்கம்—1]

[காட்சி—3.]

இடம்—நந்தவனம்.

காலம்—அஸ்தமனசமயம்.

கண்ணகி:—அடியே தோழி! இக்காவிரியாற்றில் ஜலம் மொழுமொழுவென ஓடிக்கொண்டிருப்பதும், சந்திரன் தகதகவென்று சீழ்த்திசையில் கோன்றுவதும் தென்றற்காற்று சில்லென்று வீசுவதும் நறுமலர் மணங்கள் அக்காற்றுடன் கலந்து சுகந்தம் வீசுவதும், மனதிற்கு எவ்வளவு ஆந்தரத்தை விளைவிக்கின்றன!

விசாலாட்சி:—தேவலோகமும் இதற்குச் சமானமாகாது! எவ்வளவு அற்புதமான காட்சி!

மரகதம்:—இவ்விடத்திலேயே இருந்து விட்டால் நன்றாகவிருக்கும்.

விநேசு:—(விசாலாட்சியை நோக்கி) அங்கே என்னுடைய தகப்பனரைப் பார்த்தாயோ?

விசாலா:—எங்கே?

விநேசு:—தேவலோகத்தில்! இது தெரிந்தால் ஒரு கடிதமெழுதிக்கொடுத்திருப்பேனே!

விசாலா:—உனக்குப்பயித்தியம்பிடித்துவிட்டதோ?

விநேசு:—இல்லையம்மா! தேவலோகமும் இதற்குச் சமானமாகாதென்றாயே! ஒருசமயம் அங்கேபோய் விட்டு வந்தாடோ என்று நினைத்தேன்!

கண்ணகி:—உனக்குச் சமாதானம் சொல்ல எங்காளாகாது! (மரகதத்தை நோக்கி) மரகதம்! விசாலாட்சியுடன் நாம் நந்தவனத்திற்கு உட்சென்று பார்த்து வருவோம்! வா போகலாம்! (நந்தவனத்திற்குள் இருவரும் போகிறார்கள்.)

நீலமே:—(நந்தவனத்தின் வேறொரு பக்கமாக வெளியே வந்து விநேசுவரனை நோக்கி) ஸ்திரீகாரிக்கும் இடத்தில் நாமிருக்கக்கூடாது! நாம் அதோ தெரிகிற மாமரச்சோலையைப் போய்ப்பார்த்து வருவோம்! வா சீக்கிரம்!

விநேசு:—எனது எஜமானம் மட்டுமிருக்கலாமோ?

நீலமே:—அவர் அமர்ந்து சித்திரை செய்கிறார். அவரை சித்திரைபங்கஞ்செய்ய எனக்குப்பிரியமில்லை. நாமிருவரும் போவோம்!

விநேசு:—என்ன சித்திரை?

நீலமே:—சொல்லுகிறேன் வா! (விநேசுவரன் அழைத்துக்கொண்டு வேறொரு சோலையை நுழைச் செல்கிறான்)

கண்ணகி:—தோழிகளே! புஷ்பஜாதிகள் மலர் நறுமணம் வீசுகின்றன! அதோபார், மல்லிகை, முல்லை, இருவாட்சி, சண்பகம், முதலிய புஷ்பவர்க்கங்களின் நிறங்கள் கண்ணைக்கவரும் காட்சியைத் தருகின்றன!

விசாலா:—மாதாளம்பழம், நாரத்தம்பழம், மாம்பழம், எலுமிச்சம்பழம், முசுலியவற்றைச் சுமந்துநிற்கும் மரங்களின் அடர்த்தியைப் பார்த்தீர்களா? அம்மணி!

மரகதம்:—சந்திரனின் கதிர்கள் உள் நுழையாதபடி அவ்வளவு அடர்த்தியாகவன்றோ இருக்கிறது!

கண்ணகி:—பாங்கிகளே! என்னுடைய மனம் ஏதோ ஒருவராய் இருக்கிறது! இன்னதென்பதாகப் புலப்படுத்தக் கூடவில்லை! தனியாக இவ்வனத்தைச் சுற்றிப்பார்த்து வர வேண்டுமென நினைக்கிறேன்!

மரகதம்:—அப்படியே செய்யுங்கள்!

விசாலா:—மரகதம்! நாம் அதோ தெரிகிற தாமரைத் தடாகத்தைப் போய்ப் பார்த்து வருவோம்!

மரகதம்:—வா! போகலாம்! அம்மணி சாக்கிரத்தை! (தோழியர் போய்விடுகிறார்கள்)

கண்ணகி:—(நந்தவனத்தைச் சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டு மேடையண்டை வந்து அதில் அமர்ந்து சித்திரைசெய்யும் கோவலனைப் பார்த்து) ஆஹா! என்ன ஆச்சரியம்! இச்சந்தர்ப்புருஷன் தனித்து ஆங்கு உறங்குவதற்குக் காரணம் யாதோ! அருகிற் சென்று பார்த்தலாம்! (கோவலன் சரிபுத்திற் செல்லுகிறான்) ஆஹா! என்ன அழகு! என்ன வடிவு! ஆற்றதல்போன்ற கரிய கூந்தலையும், பிறைபோல் அழகியுடைய தெற்றியினையும், கொலைத்தொழிலையுடைய விற்போலும் புருவத்தினையும், அழகிய கடையினையுடைய குளிர்த்த நண்ணலையும், ஜலவிதழ்ச்சொல்லும், இன்மொழித்துவரவாயும், முத்தியை வெண்பல்லும், கத்திரிகை என்னும்படியானகாதும், வலம்புரிச்சங்கனைய கழுத்தும், அகன்றமார்பும், பிண்டகரமும், இன்னும் என்னுள் வருணிக்கமுடியாத சகல எழிலும் பொருத்திக், கண்டபாவையர் கருத்தினையழிக்கும் வண்ணம் இங்கு துயில்கொள்ளும் இச்சந்தரங்கன்யாவனோ? இவனை என் னெடுத்த பாக்கிபசாலிகளின்னாரெனத் தெரியவில்லையே! இவரையடைந்த உத்தமியின் பாக்கியமே பாக்கியம்! இவரைக்கண்டவுடன் என்மனம் காந்தங்கண்ட இரும்பென இழுக்கப்படுகிறதே! சற்று கண்விழித்து என்னுடன் ஒரு வார்த்தையாவது பேசமாட்டாரா! பேசினால் நான் எடுத்தபிறவி சாபல்யமாகிவிட்டது! தேற! இளைஞ்ஞரேறே! சுந்தரத்தேவனே! காதலர்க்கரசே! என்மீது இவ்வளவு வர்மம் தமக்கெதற்காக? அடியாள் செய்தபிழை ஒன்றுமில்லையே! சற்று கடைக்கணத்தருளுமே! அருளே உருவெனத்தோன்றும் தாம் கேவலம் பெண்பாசாகிய என்னை ஆம்மதன்கையில் விட்டுவிட்டால் அது தம்முடைய அருட்குணத்திற்கு இடிக்காகாதா! அவனைவென்று என்னை இரட்சித்தாலன்றாதமக்கு வீரமாகும்! இன்னமும் எழுந்திருக்கலாகாதா? (மதிமயங்கி அம்மண்டபத்திலே ஓர்புறம் படுத்துறங்கி விடுகிறாள்.)

கோவலன்:—(சித்திரையினின்றும் விழித்துப் பக்கத்தில் ஒருவருமில்லாததையும், அகாலமானதையும் கண்டு பிரமித்து மண்டபத்தைச் சுற்றிப்பார்க்கும் போது அங்கு ஓர் நங்கை சித்திரை செய்வது கண்டு நெருங்கி.) ஆஹா! என்ன ஆச்சரியம், இம்மாதிரி ரோமணியாரோ? தெய்வப்பெண்ணை வரையரையன்மகளோ! நீரணங்கோ! அல்லது இப்புவியில் வாழும் மானிடப் பெண்ணோ!

ஒன்றுந் தெரியவில்லை! என்னருபம்! என்ன காந்தி! இவளைத் தாமரைக்கு ஒப்பிடுவாமென்றால், தாமரை மலராயிருக்கும்போது இவளுடைய முகத்திற்கு ஒப்பாகாது! முகையாயிருக்கும் போது இவள் தனத்திற்கொப்பாகாது! இவள் வுதனம் சந்திரவீம்பென்றால், சந்திரனுக்குக்களங்கமுண்டே! இவள்கண் கயலாமெனிற் கயல்மீன்கள்ளங் கொள்ளாதே! இவள் அளகம்புயலாமெனில் மேகம் மலர்குடாதே! அகிலேந்துங் கூந்தலுத் தன் கையிலேந்திக்கொண்டு, மேகநிறம்போன்ற துகிலையுடுத்திப்படுத்துதற்கும் இவளைக்கண்டார் மனம் வசமழியாதிருக்குமா? இவளையடைந்தாற்றான் யான் எடுத்த ஜென்மம் பயன்பட்டதாகும்! மெதுவாக எழுப்பிப் பார்க்கலாம்! (கண்ணகியைத் தட்டியெழுப்புகிறான்.)

கண்ணகி:—(திடுக்கிட்டு எழுந்துநின்று) தாம்யார்?

கோவலன்:—பாவாய்! நியார்? இங்குவாக்காரண மென்ன?

கண்ணகி:—நான் மாநாய்கள் மகள்! என் பெயர் கண்ணகி. நிலவுக்காலமாயிருப்பதால் நந்தவனத்தைப் பார்த்துப் போகலா மென வந்த தேயன்றி வேறில்லை! தாம் வந்த காரணம் யாதோ?

கோவலன்:—உன்னை நாமுத்தான் நான் வந்தேன்!

கண்ணகி:—எதற்காக?

கோவலன்:—உன்விடம் கொண்டிருக்கும் காதல் தான் காரணம்

கண்ணகி:—(புன்சிரிப்புடன்) ஐயா! என்ன வார்த்தை சொன்னீர்! உந்நியஸ்திரீகளை யிச்சித்தல் புருஷர்களுக்கு அழகாகுமா? இனி யொரு முறை அவ்விதம் கூறுதீர்கள்!

கோவலன்:—எனக்கு வேறுஸ்திரீ இருந்தாலன்றோ நீ அந்நியமாவாய்!

கண்ணகி:—எனக்குரியகணவன் இருக்கக்கூடாதா என்ன?

கோவலன்:—அப்படி உனக்கு விவாகமாகி ஏற்கனவே கணவனிருந்தால் என் மனம் உன்னைப்பற்றமாட்டாதே! விவாகமாய் விட்டதோ?

கண்ணகி:—இன்னும் ஆகவில்லை (சிரிக்கிறாள்)

கோவலன்:—அப்படியாயின் நான் காதலிப்பதற்கு என்னதடை?

கண்ணகி:—என்னமகராஜ்! தாங்கள் சொல்வது மிக நன்றாயிருக்கிறதே! விவாகமாகாமல் ஓர் ஸ்திரீ இருந்தால் அவனை நீர் காதலிக்கவேண்டுமென்னும்

நியதிபா என்ன? அவளுக்கு ஒருக்கால் மீட்டம் மனமில்லாமலிருக்கலாம்!

கோவல:—எனக்கு என்னை மணம்புரிந்து கொள்ள இஷ்டமாயில்லையா? அதைச் சொல்! விண்ணவர் தையாட நேரமில்லை! மணி எழுகிறது!

கண்ண:—இஷ்டமில்லையென்று சொன்னால்,—

கோவல:—இவ்வகவாழ்க்கை இன்றோடுசரி!

கண்ண:—இஷ்டமில்லை.

கோவல:—(உடைவாளையுருவித் தற்கொலை செய்து கொள்ள எத்தனித்து) நான்! ஐயா!

கண்ண:—(விடைவில் அவளைச் சூழ்ச்சி) பிராணகாந்தா! என்னவேலேசெய்யத் துணிந்தீர்கள்! அடியாள் பொருட்டா தாங்கள் உயிர் துறக்கவேண்டும்! நாதா தங்கடம் சான் கோண்டிருந்தகாதல் இத்தன்மையது எனச்சொல்ல முடியாது! நான் தாங்கள் நித்திரைசெய்யும்போது எவ்வளவு மன்றாடியும் என்னைக் கவனியாது நங்கினீர்கள்! இனித் தங்களை யன்றி எனக்குயார் துணை! ஒருவருமில்லை!

கோவல:—எனக்கு உன்னையன்றி வேறு யார் துணை (முத்தமிடுகிறான்.)

கண்ண:—(சிறிது நாணனவாய்) நாதா! எனக்கு நாணமாயிருக்கின்றது! சற்று எட்டியிருக்கேன்!

கோவல:—(கண்ணகியை மார்போடணைத்து) கண்ணே! இங்கு யாரிருக்கிறார்கள்! ஒருவருமில்லையே! நாணப்படுவானேன்?

கண்ண:—பிராணகாந்தா! என்னுடைய தோழியர்கள் அதோ வருகிறார்கள்! இனி நான் இவ்விசயம் ருப்பது நியாயமல்ல! இன்னொரு சமயம் இவ்விடம் வரலாம்! நான் ஓர்வரக்கேட்கிறேன், அதை மட்டும் தரவேண்டும்!

கோவல:—என்னவரம்?

கண்ண:—என்னை மணம்புரிந்து கொள்வதாக வாக களிக்கவேண்டும்!

கோவல:—அப்படியே செய்வேன்!

கண்ண:—நாதா! தோழியார் வருகிறார்கள்! நான் போய்வருகிறேன்! (கோவலனுக்கு முத்தமிடுகொடுத்துவிட்டு எதிர்கொண்டு தோடியரை அழைத்து கிருஷ்ணத்துக்குச் செல்லுகிறாள். கோவலன் சீவமே கணையும், வினோதனையும் அவர்களிருந்த கோப்பில் போய் அழைத்து வீட்டுக்குபோகிறான்.)

PEPPER.

மரிவகு.

மரிவகு ஒருநிதிரை கொடியில் உறங்கி வந்து, இதன்கொடியும் இலையும் பார்வைக்கு வெற்றிலைக்கொடியும் இலையும் போலிருக்கும். இக்கொடி மரங்களில் படர்ந்துகொண்டிருக்கின்றது. காய்பார்வைக்கு மணியாணியாக மணித்தக்காணிக் காய்போலப் பக்கையாயிருக்கும். ஒருகதிரில் இரட்டை இருபத்தாறு காய்கள் பிடித்துச் சரட்டில் மணிகள் நெருங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. கொடுங்குந்தை காய்ப்புதிர்ந்து பழுத்ததின் பக்கையிலிருந்து செவ்வாறுவாயும் பழங்களைக் கொடியில்தான் உலரவிட்டால் கொடியிலிருந்து கறுப்பாக மாறும்.

காய்களைச் செய்யில் பழக்கவிடத்தில் முக்கால்வாசி முற்றியபோதே பறித்துமுன்று, நான்காவது வெப்பினில் உலர்த்திவைக்க வேற்றேல் நருக்கங்கொண்டு பக்கமே நீங்கிக் கருமைவாய்ந்து கண்களில் விழ்கப்படும் மிளகுபோலாகும். காய்களைப் பறித்து உடனே உலர்த்தாமல் சத்த ஜலத்தில் தோல் நையும் வாயில் உறைவைத்துப்பின்பு அத் தோலைக்கையால் பிசைந்து நீக்கி உலர்த்தினால் அது சுருக்கம் கொள்ளாமல் வெண்ணிறமாயிருக்கும். இதுதான் வெள்ளைமிளகு. இதற்குக்கறுப்புமிளகுபோல் அவ்வளவு காரமில்லை.

மிளகு முக்கியமாக நமது தேசத்தில் மலையாளஜில்லாவில் பயிர் செய்யப்படுகிறது. இது மலையாளிக்கு நெடுங் காலமாய் அதிக வருடப்படிக்கு மூலமாயிருந்து வருவதிலினாலே இதை மலையாளப்பணமென்று சொல்லுவார்கள். முற்காலத்தில் மிளகு வியாபாரம் மலையாளத்துக்குப் ஸுரோப்பாவில் உள்ள வெனிஸ், ஜிப்ரால்டா, போர்த்துகல், ஹாலந்து முதலான அநேக தேசங்களுக்கும் ஏராளமாய் நடந்து வந்தது, அத்தேசத்தார்களுடைய செல்வத்துக்கும் சிறப்புக்கும் காரணமாயிருந்தது. தற்போது இச்சாக்கு நமது தேசத்தில்

குதியாக ஆளப்படுவதேயன்றி, இங்கிலாந்து, ஜர்மனி, இடாலி, ஐக்கிய மாகாணங்கள் (United states) ஒன்ஸ்கிரியா, பெல்ஜியம், பிரான்சு, ஹாலந்து முதலான அநேக வெளி நாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. இது ஆசியாக்கண்டத்தில் மலையாளைச்சார்ந்த தீவார்தரங்களில் பயிர் செய்யப்பட்டாலும் அந்நாட்டு மிளகு மலையாள மிளகைப் போல் அவ்வளவு சிலாக்கியமாகக் கொள்ளப்படுகிறதில்லை. ஆகையினாலே இதை நமது தேசத்தில் மலையாளத்திலும் இன்னம் பயிர்செய்தற்கேற்ற பிறவிடங்களிலும் தக்கபடி பயிர்செய்து அபிவித்திசெய்யக்கூடுமானால் நமது தேசத்தாருக்கு மிகுந்த லாபத்துக்கும் செல்வத்துக்கும் காரணமாகுமென்பதில் தடையில்லை.

இது பயிர்செய்வதற்கு செழிப்பும் நீர்க்குடிவுமுள்ள நல்லநிலம் வேண்டும். ஆயினும் அதிகமாக நீர்தங்கி நின்றாலும் இளங்கொடிகள் வேரழுகி அழிந்துபோகும். மழை விசேஷமாகப் பெய்யாத இடங்களில் ஜலத்தட்டில்லாமலிருக்கும்படி ஆற்றோடங்களில் பயிர் செய்யலாம். இவ்விடங்களில் புல்லுண்டுகள் மிகுதியாக வளர்ந்து மடிந்து நிலம் செழிப்படைந்திருக்குமாகையினாலே இப்பயிர் கறு கறு வென்று நன்றாக வளரநியாயமுண்டு. ஆனால் வெள்ளம்வந்து முழுகிப் போகாமல் மட்டுமே இருக்கவேண்டும். அதிகவாட்டமான சாரல்களில் போட்டால் ஒருமழையில் கரைந்தோடிப் போமாதலின் பயிர் செய்வது உசிதமன்று. முக்கியமாய் ஜலத்தட்டில்லாமல் மழை நன்றாகப் பெய்யுமிடமாயிருக்கவேண்டும்.

கொடிகளை நட்பாவது விரைபோட்டாவது பயிர்செய்யலாம் கொடிப்பயிரைக்காட்டிலும் விரைப்பயிர் அதிகநாள் நீடித்துக்காப்கும். ஆனால் கொடிப்பயிரில், காய்கள் பருமனாகவும் காய்ப்பு அதிகமாகவும் இருக்கும். மொத்தத்தில் கொடிப்பயிரைவிட விரைப்பயிரே சிலாக்கியமாகக்கொள்ளப்படுகிறது. நிலத்தை நன்றாகக் கொத்திவெட்டிச் சீர்படுத்திக்கொ

ண்டு மழைக்குச்சற்று முன்னோடு வைகாசி ஆனிமாசத்தில் மலையாளத்தில் கொடிகள் நடப்படும். கொடிகள் சொற சொறப்பான பட்டைகளுடைய மர, பலா முதலான மரங்களில் நன்றாக ஏறிப்படரும். தோட்டங்களில் அல்லாமல் தனியாகப்பயிர் செய்யும்போது கொடி ஏறிப்படருவதற்குத் தக்கப்படி முள் முருங்கைக் கொம்புகளை முன்னமே கொழு கொம்பாகவளர்த்து அவற்றின் அடியில் கொடிகளை நட்டுப் பயிர்செய்வார்கள். பூர்த்தியாக வளரும்படியிட்டால் கொடிகள் இருபதுமுட்பது அடி உயரம் ஓங்கிப்படரும். ஆயினும் காய்கள் பறிப்பதற்கு அது கூலமாகும்படி அவ்வளவு உயரம் ஏறிப்படாவிடுவதில்லை. மழைக் காலத்தில் கொடிகளுக்கு வேறுஜலம் பாடிச் சே வேண்டியதில்லை. மழையில்லாதபோது கொடிநட்ட மூன்றுவருஷத்தக்கு இரண்டு நாளைக் கொருதரமாயினும் மூன்றுநாளைக் கொருதரமாயினும் ஜலம் சமர்த்தியாகக் கொட்டவேண்டும். களைகள் பிடுங்கிப்பூப்பூசிகள் சாராமல் ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றுவதால் மூன்று வருஷத்துக்கெல்லாம் காய்க்க, ஆரம்பிக்கும். பதினைந்து இருபது வருஷக் காலம் நின்றாகாய்க்கும். பின்பு காய்ப்பு ஓய்ந்து கொடிகள் அழிந்துபோகும். ஒருகொடியில் சராசரி இரண்டு அல்லது மூன்று பவுண்டுகொய்அகப்படும். காய்கள் பங்குனி சித்திை மாசங்களில் பறிக்கப்படும்.

ஒரு ஏக்கர நிலத்தில் 2500 கொடிகள் நடலாம். கோடைகாலத்தில் தண்ணீர் விடுவதை விட வேறேவிசேஷமாக பாடுபடவேண்டியதில்லை. ஒரு ஏக்கர நிலத்தில் இப்பயிர்செய்ய ரூப 60-க்கு மேல் வேண்டியவாது. கொடியொன்றுக்கு அதுமபகூடம் இரண்டுபவுண்டு காய்வதம் வைத்துக்கொண்டாலும்கூட, அந்நிலத்தில் காய்க்கும் காய்கள் ரூபா 1200 வரையிலேயாகும். ஆகையினாலே இப்பயிர் மிகவுலாபகரமான தென்பது தானே விளங்கும்.

எஸ்-முத்து ஐயர்.

HEALTH OF BODY—AIR

தேக சௌக்கியம்

காற்று.

சென்ற முறை நிலத்தைப் பற்றி விவரித்தோம். இப்பொழுது தேக சௌக்கியத்திற்காகக் கவனிக்கவேண்டிய பதினொரு விஷயங்களில் இரண்டாவதாகிய காற்றைப் பற்றிக் கூறுவோம்.

நாம் இப் பூலோகத்தின்கண் உயிரோடு சுகமாய் வாழ்க்கிருப்பதற்கு இன்றியமையாத பொருள்கள் மூன்றுள். அவை உணவு, தண்ணீர், காற்று முதலியன. ஆனால் இம்மூன்றும் பரிசுத்தமாக விருந்தால் அன்றி நமது சுகவாழ்வுக்குப் பொருந்தாது. போய் அற்று சுகமுடன் வாழவிரும்பின் இம் மூன்று பொருள்களையும் பரிசுத்தமாய் இருக்குமாறு நாம் நன்கு கவனித்து வரல் வேண்டும். அசுத்தமான தண்ணீரைப் பருகினாலும், விஷப் பொருள் கலப்புண்ட உணவை உண்டாலும் விஷக்காற்றை சுவாசித்தாலும் நாம் ஆரோக்கியம் அடைவது சித்தமாம். உணவு, நீர் முதலிய இரண்டுமின்றி நாம் இரண்டொரு நாள் ஜீவித்திருக்கலாம். ஆனால் காற்றின்றி சிலநிமிஷங்கள் கூட உயிருடனிருப்பது கூடாத விஷயம். ஆகையினால் அதனைப்பற்றி ஆராய்வோம்.

நம்மையும் பூமியையும் சூழ்ந்து கொண்டு நமது கண்களுக்குப் புலப்படாமல் இருக்கிறதே காற்று எனப்பெயர்பெரும். அன்றியும் ஆகாயத்தின் கலனமே காற்று; ஸ்பரிசுஷணர்ச்சியால் காற்றை அறிந்துகொள்ளுகிறோம். காற்றுக்கு வாசனையும் நுசுமும் கிடையா; ஆனால் பளுவுண்டு, சமுத்திரமட்டத்திற்குள்ளொரு சதுர அங்குலபிரமானத்தில் இருபத்தைந்து சேர் பளுவுள்ள காற்றிருக்கிறதாகக் கண்டறியப்பட்டிருக்கிறது. சுமார் ஆயிரத்துமுன்னுற்றேழு மணங்குள்ள பாரத்தை நமது தேகம் சுமந்துகொண்டிருக்கின்றது. காற்றுபூமியினின்றும் சுமார் நாற்பத்தைந்து மயில் பரவியிருக்கிறதென்றும், சிலர் நூறுமயில் வரையில் பரவியிருக்கிறதென்றும் கூறுகின்றனர். காற்றை நமது மூலக்கோசத்திலே செலுத்தினால் கவனத்தில் குறைந்து இலேசாக இருக்கின்றது.

காற்றில் முக்கியமான பிரணவாயு, உப்பு வாயு, கரியமலவாயு, ஜலவாயு, கந்தக வாயு, நமச்சாரவாயு முதலியவைகள் சேர்த்திருக்கின்றன. இவைகளில் அதில் அதிகமாகவிருப்பது பிரணவாயு (Oxygen) உப்பு வாயு (Nitrogen) முதலிய இரண்டுமே. நாம் ஜீவித்திருப்பதற்குக் கவனமாய் இரண்டாவது பிரணவாயு, உப்பு வாயு ஜலவாயு முதலிய மூன்றுமே. மற்ற மூன்று வாயுக்களெல்லாம் விஷவாயுக்களே.

நாம் கொஞ்ச நேரம் மூர்க்கவிடாமல் இருப்போமாயின் இறக்க வேண்டுகிறதான். கவசம் விடும் போதெல்லாம் இரண்டுகொண்டிருக்கிறதே. அவைகளில், அவைகளான நாம் நுழைவாகச் செவ்வற்றை உயர் கொள்ளவும், செவ்வற்றை வெளியேதள்ளவும் செய்கிறோம். நாம் உட்போள் ஓடுகிறதற்கு உச்சவாயும், என்னும் வெளியே விடுகிறதற்கு கீழ்கவாயும் என்றும் போர்.

வெளியிலிருக்கும் கந்தமான காற்றை நாம் உட்கொண்டு அதிகமான நமது தேகத்தில் உபயோகப்பட்டு விஷத்தன்மை மற்ற உதிரங்களின் பாகங்களைக் கெட்டகற்றுகவும் பாகங்களையும் முக்கின் வழியாகவும் வாயின் வழியாகவும் வெளியே கொண்டுதள்ளுகிறோம். நாம் உண்ணும் உணவானது முதலில் அன்னப்பானாக இருப்பதற்கு கந்தகவாய், அதைச் சுத்தமான நல்ல உதிரபாகமாற்ற அதனுடன் ஒருவஸ்து சேரவேண்டியிருக்கிறது. அந்தவஸ்துவே வாயுண்டலீத்தின் ஓர் பகுதியே. நாம் உண்ணே மூச்சை இழுக்கின்ற காற்றிலிருக்கிற பிரணவாயுவே அந்த வஸ்து. நமது தேகத்திலுள்ள இரத்தமெல்லாம் சுத்தப்படுவதற்காக நன்றாய் காற்றடிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். தேகத்தின் அமைப்பு, இரத்தம் நமது தேகத்தில் பரவுதல் முதற்பவை

களை உணவு என்ற தலைப்பின்கீழ் பின்னால் வரைவோம். நாம் உட்கொள்ளும் வாயுவானது, இரத்தத்திலுள்ள அழுக்குக்களைக் கரியமலவாயுவாக மாற்றி நாம் விடுகிற சுவாஸத்தின் வழியாக வெளியே கொண்டு தள்ளுகிறது. நாம் அடிக்கடி வாயுவை உட்கொள்ளாவிட்டால் தேகத்தில் உள்ள இரத்தமெல்லாம் ஓர்வித விஷப்பொருளாக மாறி சிக்குகிறதில் நம்மைக்கொண்டு விடும். ஆகையால் நாம் அடிக்கடி நல்லகாற்றை உட்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. தண்ணீர்குள் மூழ்கினவன் சாகிறதற்கு இதுவே காரணம். தண்ணீர்க்குள் காற்றைச் சென்று அவன் சுவாசிப்பதற்குக்கூடாமையால் வாயு இரத்தத்தண்டைபோய் சேருவதற்கு இல்லை. அவ்வாறு சுத்தப்படாத இரத்தம் தேகமெங்கும் பரவி மூளையையும் மனதையும் வேலைசெய்யவொண்ணாமல் அடக்கி அரை நிமிஷத்தில் கொன்றுவிடுகிறது. இஃதன்றி இன்னும் மற்றைய காரணங்களால் மூச்சடைப்படும் போது சாவதும் இவ்வாறே. விளக்கு எரிவதற்கு காற்று இன்றியமையாதபொருள். நெருப்பை உண்டாக்குவதற்கும் காற்று முக்கியமான பொருள்.

சுற்றேறக்குறைய நாற்பதாய்ப்பது வருஷங்களுக்குமுன்னர் ஒருகொடுங்கோலரசன் இரண்டு சாளரமுள்ள ஒருசிறிய அரையில் நூற்றுநாற்பத்தாறு மனிதர்களைச் சிறைசெய்ய மறுநாள் காலையில் இருபத்துமூன்று பேர்கள் மாதிரம் உயிருடனிருந்தார்கள். மற்றவர்கள் இறந்தார்கள். சில மாதங்களுக்குப் பின் தூத்துக்குடியில் இரண்டு சிறு பையன்கள் ஒருபெரிய பெட்டிக்குள் விளையாட தற்செயலாய் அதன் மூடிசாத்துண்டு பிறகு திறக்கப்படாமல் போகக்கொஞ்சேரத்திற்கெல்லாம் இவ்விருவரும் மாண்டார்கள். இதற்குக் காரணம் அப்பெட்டியில் நல்ல காற்றுள்ளவரையில் அவர்கள் உயிருடனிருந்து பிறகு அவர்கள் சுவாசம்விடப்பட்ட காற்றால் அந்தக் காற்று அசுத்தப்படுத்தப்பட்டு உட்கொள்கிறதற்கு

நல்லகாற்று இன்மையால் உயிர் துறக்க நேரிட்டது.

இப்பொழுது வாயுமண்டலம் எவ்வாறு விஷத்தன்மை அடைகிறதென்பதை ஆலோசிப்போம். வாயுவிஷத்தன்மை அடைவதற்கு மூன்றுவழிகளுண்டு. அவையாவன:—மூச்சு எடுதல், நெருப்பெரிதல், பண்டங்கள் அழுக்குதல். நாம் மூச்சுவிடுவதினால் வாயுவிஷத்தன்மை அடைவதுபோலவே, இதர பிராணிகள் மூச்சுவிடுவதினாலும் ஆகாயம் கெட்டுப்போகின்றன. ஆகையால் நாம் படுத்து உறங்கும் விடுகளில் ஆடுமாடுகளைக்கட்டி வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. வீட்டுக்குப் பக்கங்களிலும் அவைகளை கட்டி வைக்கக்கூடாது.

ஓர் அறையில் விளக்கு எரிவதினாலாவது அல்லது நெருப்பு எரிவதினாலாவது ஆகாயம் விஷத்தன்மையடைகிறது. சிலர் மாரிகாலத்தில் படுக்கும் அறைகளில் தீயைமூட்டி கணப்பு போட்டுவிட்டு கதவுகளை அடைத்து உறங்குகின்றனர். இதுவும் கூடாதகாரியம். சிலர் விடிவிளக்குவைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இவ்வழக்கத்தையனுசரிப்பவர்கள் உட்காற்று வெளியேபோகும்படியும் வெளிக் காற்று நன்றாய் உண்ணே வருட்படியும் சாளரங்களை நன்றாய் திறந்துவைக்கவேண்டும். பின்னர்கடைசியாகக் கூறியதாகிய அழகிய பொருள்களும் பிணங்களும் கிடக்கும் இடங்களில் காற்று உலாவ வருவதினாலும் பிராணிகள் இறந்துபோனாலுஞ்சரி அல்லது மரம் புல்பூண்டு முதலியவைகள் தண்ணீரில் சம்பந்தப்படுவதினாலுஞ்சரி அவைகள் அழக ஆரம்பிக்கின்றன. இது அவ்வளவும் விஷமே. மாட்டுச்சாணி ஆட்டுப்புழுக்கை முதலியவைகளை வீட்டுக்குச் சற்று தூரத்திலே போட்டுப்படி கெய்தல்வேண்டும். இல்லாவிடில் இத்தூர்க்கந்தத்தினால் ஆகாயம் கெட்டுப்போகிறது. இக்காரணப்பற்றியே தான் மலஜலம் முதலிய தேகபாதையைக் கழிக்க வீட்டுக்குச் சற்று தூரமாகச் செல்லவேண்டும் இவ்வாறு வாயுவிஷத்தன்மையானால் நாளடை

வில் மனிதர்பிராணிகள் எல்லாம் இறக்கும் படிநேரிடுமே. அதுஎன் அவ்வாறு ஆகவில்லை. என்னுமினோகிழக்கிடும்? அதைப்பற்றி இப்பொழுது ஆலோசிப்போம். மனிதர்களாகிய நமக்குக்காற்று எவ்வாறு அத்தியாவசியமோ அவ்வாறே செடிகொடி புல்லுண்டு விருஷம் முதலியவைகளுக்கும் காற்று இன்றியமையாதது. மனிதர்கள் காற்றை உட்கொள்கிறது போலமேற்கூறியவைகளும் உட்கொள்ளுகின்றன. நாம்விடும் விஷக்காற்றையே அவைகள் உட்கொள்வதினால் ஆகாயம் அப்போதைக்கப்போது சுத்தமாக்கப்படுகின்றது. அவைகள் பகற்காலத்தில்காற்றை உட்கொள்ளுகின்றன. இக்காரணம் பற்றியே வீட்டுக்குப்பக்கத்தில் தோட்டங்களும் பூஞ்செடிகளும் வைப்பது. காற்று நன்றாய் விசிபலமாக அடிக்குமானால் அதனால் ஆகாயமும் சுத்தப்படுகிறது. மழை பெய்வதினாலும் ஆகாயமண்டலம் சுத்தமாகப்படுகிறது. விஷவாயுக்கள் இருக்கும் இடத்தில் புதியஅடுப்புகளிகளை சிறுதுண்டுகளாக்கிப்போட்டுவைக்கவேண்டும். காய்ந்தகளிமண் தூளை கக்கசுகளிலுள்ள அசுத்தங்களின்பேரில்போடல்வேண்டும். அசுத்தமான இடங்களில் ஒரு பாத்திரத்தில் நெருப்பை வளர்த்து அதில் கொஞ்சம் உப்பைபோட்டு புகைக்கவேண்டும், கந்தத்தை அக்னியில் போட்டு புகைக்கவேண்டும். இவைகள் எல்லாம் ஆகாயம் பரிசுத்தமாகிறதற்கு வழிகளாம்.

புது. இரத்தினம் பிள்ளை

Free from Bonds.

(THE AUTOBIOGRAPHY OF ATALUQ GUMASTAH)

* அவிழ்த்துவிட்ட கழுதை.

[ஒருதாலுகா குமஸ்தாவின் சரித்திரம்]

பாதிநாளைக்குக் கச்சேரிக்கு நான் நேரங்கழித்துப் போகநேரிடும். கச்சேரி நேரத்துக்குக்கால்மணி முந்திதான் சாப்பிட இலைபோவான். சமையல் பாதிவெந்ததும் வேகாதது மாய் இருக்கும். எனக்கு அவசரமாய் சாப்பிடத்தெரியாது. சாப்பிட்டதும் வேகமாய் நடந்தால் வயிறு வலிக்கும். “உங்களுக்குக் கொஞ்சமேனும் சுறுசுறுப்புக் கிடையாது.

* தன்னையறிந்துதன்வழியில் பிரவேசிக்கும்மனோ தர்மசத்திதடையறியாது.

எங்கள் அப்பா ஐந்துநீமிஷத்தில் சாப்பிட்டு விடுவார்” என்பான். “நான்தான் மெதுவாய் சாப்பிடுகிறவன் என்று தெரியுமே! நியாவது சிக்கிரம் சமைத்து வைத்து இலைபோடக் கூடாது” என்று கேட்டால், “இந்த வீட்டுக்காரியத்தை நீங்கள் ஒரு நாளைக்குச் செய்துபார்த்தால் அப்பொழுது தெரியும், வீடு கூட்ட ஒருவேலைக்காரிக் கிடையாது. நான்தனியாய்த் திண்டாடுகிறேன். நிறுவருத்த மறியாத மனிதர்களோடுபோசி என்னலாபம்?” என்பான். எனக்கு இலை சுத்தமாகசாப்பிடத் தெரியாது. இதென்ன காய்தின்ற இலைமாதிரி இருக்கிறதே?” என்பான். “மகாவிஷ்ணுபன்றியவதாரம் எடுத்தார். உன் புருஷன் காய்க்கோலம் கொண்டார்” என்பேன். என்வேஷ்டி விசேஷமாய்க் கணுக்காலுக்கு மேலேயே நின்றுவிடும். “இதென்ன காட்டுப்புறத்தான் மாதிரிவேஷ்டி காட்டுகிறீர்கள்,” என்று என்வேஷ்டியைத் தழைத்திக்கால் மறையும்படி இழுத்துவிடுவான். நான் அப்படியே நெருவில் வேகமாய் நடக்கும்போது வேஷ்டியின் ஓரத்திலெல்லாம் செம்மண் படிந்துவிடும் வேஷ்டியின் நனி தரையிற்புரண்டுவரும் இரண்டுநாளில் வேஷ்டி அழுக்காகிவிடும். இதை அவள்பார்த்து நீங்கள் “என்னபச்சைக் குழாத்தையா? நல்லவேஷ்டியை இரண்டுநாளில் குட்டிச்சுவராக்கி விட்டீர்களே” என்பான். இதற்காக நான் உயர்ந்த வேஷ்டிகளைக் கட்டாமல் சற்று மட்டமான வேஷ்டிகளைக் கட்டினேன். “இதென்ன பாட்டி பழம்புடவை! பாராவது சிரிக்கப்போகிறார்கள்” என்பான். நல்லவேஷ்டியெல்லாம் உடுத்துக் கழித்தாகிவிட்டது” என்றால், “உங்கள் கலியாணத்துக்கு வாய்க்கின வேஷ்டிகளெல்லாம் எங்கே?” என்பான் கலியாணமாகிப் பத்துவருஷமாகிறதே இ

னும் அவைகளிருக்குமா?” என்றால் “எங்கள் அப்பா அவர் கலியாணத்துக்கு வந்தவேஷ்டியெல்லாம் இன்னும் வைத்திருக்கிறார்! உங்களுக்குள்ளும் உருப்பட்டுகிறீர்கள்” என்பான். “உங்களப்பா வேஷ்டிகளைமெல்லாம் பெட்டிக்குள்வைத்து பூட்டிவிட்டு தீபாவளிக்குத் தீபாவளி எடுத்து தூபதிபம்காட்டி ஷோடசோபசாரங்கள் செம்கிறார். அந்தமாதிரிஎன்றால் முடியாது” என்பேன். கலியாணவேஷ்டிகளை நான் பார்க்காத நாட்களில் உடுத்துக்கழித்துவிட்டீர்கள். நான் உங்கள் வீட்டுக்கு வந்தபிறகு நீங்கள் நல்லவேஷ்டிகட்டி நான் பார்த்ததில்லை வேஷ்டி நன்றாயிருந்தாலல்லவோ நாலுபேருக்கு கண்ணியமாயிருக்கும். இப்பொழுதாவது நாலு ஜிகைவேஷ்டி வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்” என்பான். “இதற்கெல்லாம் நான் பணத்துக்கு எங்கே போகிறது” என்றால், “கதைப்புளிதகம் வாங்கப்பணம் அகப்படும், வேஷ்டிவாங்கிக்கொள்ள அகப்படாது. என் தகப்பனாரைப்பணம் அனுப்பச்சொல்லவா? வேஷ்டிவாங்கி அனுப்பச் சொல்லவா?” என்பான். “எனக்கு இப்பொழுது இருக்கிற கண்ணியமும் வேஷ்டியும்போதும். என் உத்தியோகத்திற்கு இன்னும் அதிக கௌரவம் வேண்டுமானால் நான் இன்னொருடைய மாப்பிள்ளை இன்னொருடைய புருஷன் என்றால் தானே எல்லா கௌரவமும் என்னைத்தேடி வராதா?” என்பேன். நான் வெளியில் போகும்போது என்னவெயிலாயிருந்தாலும் புழுக்கமாயிருந்தாலும் சரி, ஒரு சட்டையும்கூட ஜிகை அங்கவஸ்திரமும்புல்லாமல் வெளியே புறப்படக்கூடாது என்று கட்டாயப்படுத்துவான். ஜட்காவண்டிக்காரனெல்லாம் சரிகை அங்கவஸ்திரம் போடுகிறான். அது எனக்குவேண்டாமென்று அந்த ஆக்கனையை மீறிநடந்தால், அன்றுவிட்டுக்கு நான்திரும்பிவந்ததும் பெரியகலகமாகிவிடும். இதற்குப்பயந்து நான் என் தாயார், தம்பி இன்னும் யாரோடாவது பேசிக்கொண்டே

சாப்பிட உட்காருவேன். எனக்குச் சாதம் போடும்போதெல்லாம் என்னைச்சுட்டுவிடுவது போல் பார்ப்பான்.

நான் கச்சேரி சேவகர்களோடு அதிகாரத்துடன் பேசமாட்டேன். அவர்களில் யாரையாவது கடைக்குப்போகச் சொல்லுகிறதாயிருந்தால் “நீ சற்றுக்கடைக்குப்போய் வர முடியுமா?” என்பேன். இதை என்மனைவி கேட்டுக்கொண்டிருந்தால் “அந்த சேவகனுக்கு ஒருகும்பிடு போட்டால்ல்லவோ கடைக்குப் போவான். தைரியமாய்ப் பேசத்தெரியவில்லை. எங்கள் அப்பாவினிடத்தில் சேவகர்களெல்லாம் வலிமற்றவ்வப்பனமாய் நடுங்குவார்கள். பெண்பிள்ளையாய்ப் பிறந்திருக்க வேண்டும் தவறிப்போய் ஆணைய்ப்பிறந்து அவஸ்தைப்படுகிறது.” என்பான். “நீ ஆணைய்ப்பிறக்க வேண்டியவள் பெண்ணாய்ப் பிறந்திருக்கிறாயல்லவோ இரண்டுக்கும் சரியாய்ப் போய்விட்டது” என்பேன். இந்த அழகுக்கு என் தாயார் எதிரில்தான் என்னுடன் பேசுவதாகத் தெரியக்கூடாது என்பது அவள்கோட்பாடு. அதற்காக நான் எவ்வளவு முக்கியமான அல்லது அவசரமான சங்கதிகளைப்பற்றிக் கேட்டபோதிலும் என் தாயார் எதிரில் அவள் பதில் சொல்லமாட்டாள். கச்சேரிக்கு அவசரமாய்ப் போகவேண்டியபொழுது “பெட்டிக்குள்ளிருந்து சட்டை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் சாவி எங்கே?” என்றால், கால்மணிஒன்றும் பேசாமலிருப்பான். பக்கத்திலிருக்கும் என் தாயார் “என்னடி, சாவி எங்கே என்று கேட்கிறானே பதில் சொல்லேன் என்றுகோபித்துக்கொண்ட பிறகுதான் “ஆணியில்மாட்டியிருக்கிறது” என்று உரத்தகுரலில் ரகசியமாய் என் தாயாரிடத்தில் சொல்லுவான். “எங்கேயோ ஆணியில் மாட்டியிருக்கிறதாமேயடா” என்பான் என் தாயார். “எல்லாம் காதவழிக்குக் காதுகேட்கிறது” என்று சொல்லிவிட்டுக் கச்சேரிக்குப் போவேன். நான் கச்சேரியில் தாசில்தாருக்காக சட்டை போட்டுக்கொண்டாலும் இல்

லாவிட்டாலும் என் மனைவிக்காக நான் வீட்டிலுள்ளேயே இருக்கிறேன். அது என்னை? என்று சொன்னபிறகு நான் தந்தையிக்குப் போகவேண்டும். வீட்டைவிட்டு அவன் கனகானுமல் போனபிறகு நான் என்சட்டை நனைக்கமுற்றி மூட்டையாய்க் கட்டிக் கையில் தூக்கிக்கொண்டு போவேன். என் தாயாரைப் புதுவேஷ்டி வாங்கமாட்டேனென்று அழ அடித்த எனக்கு இப்போது மனைவி வாய்த்தபிறகு வேலைக்குக் கூலிகொடுக்கும் தெய்வம் உண்டென்று நம்பத் தடையுமுண்டோ? “நாம் ஒத்துமையாயிருப்பதாக மாமியாருக்குத் தெரியக்கூடாது” என்பாள். “ஒத்துமையாயிருந்தால்லவோ தெரியப்போகிறது. என் பேன். வண்ணுனுக்குப்பெட்ட வேஷ்டிகளை நனக்காமல் வண்ணுன்குச்சிபோடு எனக்கு நிக்கமனம்வராது. அப்படி நனைத்தால் வண்ணம் மடிப்புக்காகிப்போகிறதென்று கொய்யாள். அதற்காக நான் வேஷ்டிகளை அவளுக்குத் தெரியாமல் ஆற்றில்நனைத்து அங்கே ப உலர்த்தி வண்ணுன் மடித்ததுபோலவே டித்து வீட்டுக்குக்கொண்டுவருவேன்.

என்மனைவி ஆற்றங்கரைக்குப்போனால் கைல்குடம் கொண்டுபோகாமல் கூஜாவைத் தான் கொண்டுபோவாள். என் தாயார் குடம் காண்டுபோவாள். மணிக்கட்டு, கணுக்கால் றைய புடவையைத் தழைத்து விட்டுக்கொண்டு தலைகுனிந்தபடியே நடப்பாள். நான் றற்றங்கரைக்குப் போனால் கையில் தாமிரச்சம்பும் ஊற்றுப்போடும் பித்தளைத்தட்டும் காண்டுபோவேன். நான் அவள் குளிக்கும் றைக்குப் போகக்கூடாது. அவளோடு சாலையில் அவள் பார்வையில்வரக்கூடாது. அவள் வீட்டுக்குள் வரும்போது நான் வாசலில் நிற்கக்கூடாது. நான் தெருத்திண்ணையில் யாரோடாவது பேசுகையில் அவள் ரேழியில்வந்தால் நானும் பேசுகிறவர்களும் காலத்தொங்கவிடாமல் மடக்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

இவைகளைல்லாமல் எனக்களிக்கப்பட்ட ரகஸியமான நாகத்திடுகள். இந்த உத்தரவுகளை நீ நினைவாக வைத்துக் கொள். அவன் குளிக்கும்பொழுது பாய்விட்டாலும் அல்லது அவன் பாய்வையில் காலையில் நடந்தாலும், அவன் குளிக்கும்பொழுது வந்து “நீங்கள் கோவணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு இரண்டுகால்களையும் பாய்க்கொண்டு ஊற்று இறைக்கிற அழகை எல்லோரும் பார்த்து ஆரத்தித் தலையெடுமென்று ஆசையாயிருந்ததே? காலே 6 மணிக்குப் போனவர் எப்படியாவது 9 மணிக்குவந்து சேர்ந்தீர்களே, ஆற்றோடு மிதந்துபோகாமல்; அதுதான் பெரியகாரியம். வழியில் நீங்கள் தலையைப் பிரித்துக்கொண்டு பாழ்கெற்றியுடன் செம்பைத்தூசிக்கொண்டு தத்துக்கொண்டு போல் நடந்து வந்ததைப்பார்த்துக் கைகொட்டிச் சிங்காதவர்கள் பாவம்! நாளே முதல் நீங்கள் வீட்டுக்குள்ளேயே முழுத்தலையுங்கள் கிணற்றிலிருந்து நான் தண்ணீர் இழுத்துக்கொடுக்கிறேன்” என்பாள். மறுநாள் சாப்பிட இலைப்போகிற சமயம் வரையில் காத்திருந்து பிறகு நான் “குளிக்கப் போகிறேன் குடம்வேண்டு” மென்பேன். “இந்த நான் ஜலம் கொண்டு வந்து விடுகிறேன் சற்றுப்பொறுங்கள்” என்பாள். அப்படியே ஒரே ஒரு குடம் ஜலத்தைக்கொண்டுவந்து குடம் நசுங்கும்படி தொப்பென்று கீழேவைத்துவிட்டு “பொதுமா? இரண்டு மெழுகிணற்றில் இழுத்துவிட்டுக் கொள்ளமாட்டீர்கள்” என்று முணுமுணுப்பாள். அதற்கு மறுநாள் நானே அவளைக்கேளாமல் குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு கிணற்றில் முழுகிவந்தால் “வரும்பொழுது ஒருகுடம் தண்ணீர் கொண்டுவந்தால் தேய்ந்துபோய்விடுவீர்களா? வெறுங்குடத்தைக்கொண்டுவந்து வைக்கிறீர்களே!” என்பாள். இதுபோலவே “நீங்கள் ஆற்றில் வேஷ்டி துவைத்த அழகுபோதும், இனிமேல் நான் கிணற்றடியிலேயே துவைத்து விடுகிறேன்” என்பாள். மறுநாள் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு

“வேஷ்டி ஏங்கே?” என்றால் “இன்றுகாலையில் தான் எனக்குத் துவைக்க ஒழிந்தது, சற்று ஸ்நானம் செய்துபோகிறேன். பாதகமில்லையானால் கட்டிக்கொள்ளுங்கள்” என்பாள். அதற்கு மறுநாள் “இன்றைக்குத் துவைக்க ஒழியவில்லை நேற்றையவேஷ்டி வெளுப்பாகத்தானிருக்கிறது: அதையே இன்றைக்கும் கட்டிக்கொண்டுபோங்கள். நாளேக்கு நான் கட்டாயம் துவைத்துவிடுகிறேன்” என்பாள். “நேற்று சாயந்திரம் துவைக்கக்கூடாதா?” என்றால், “நேற்று யோகாம்பாள் பெண்ணுக்கு நலங்கு, நீதான் அவசியம் பாட வரவேண்டுமென்று நூறுதடவை கூப்பிட்டாள். அங்கே போனபிறகு ராத்திரி 7-மணிக்குத்தான் நலங்கு வந்து வெற்றிலைசீவல் கொடுத்தாள். என்னசெய்கிறது? நீங்கள் காலையில் குளிக்கும்பொழுது கையோடுகாவலாய் வேஷ்டியைக் கசக்கிக் கொள்ள எவ்வளவு நேரம் செல்லும்?” என்பாள்.

என்மனைவி ரயிலில் எப்பொழுதாவது என்னுடன்கூட வரவேண்டியிருந்தால் இதரஜனங்கள் யாராவது வண்டியிலிருந்தால் உட்காரமாட்டாள். வண்டியிலிருப்பவர்களெல்லாரும் “பாதகமில்லை சும்மா உட்காருங்களம்மா” என்று தலைக்குத்தலை நூறுதடவை சொன்னபிறகு என்னைப்பாராதபடி அப்பறம் திரும்பிக் கொண்டு பிரயாணமுழுவதும் அப்படியே உட்கார்ந்துவருவாள். நான் அவள் முகத்தை பார்க்கக் கூடாதென்பது கண்டிப்பான அவளுடைய ரகஸிய உத்தரவுகளிலொன்று. அப்படிப் பார்த்துவிட்டாலோ முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும்கலந்து வறுக்கலாமெனவிருக்கும். கூஜாவில்லாமல் ரயிலில் வரமாட்டாள். இறங்கும்பொழுது தான் கூஜாவைமட்டும் கையிலெடுத்துக்கொள்ளுவாள். நான் ஒன்றுமெடுத்ததுக்கொள்ளாமல் அங்கவஸ்திரத்தையோக வேஷ்டியாக போட்டுக்கொண்டு முன்னால் நாடசத்து ராஜாபோல் நடக்கவேண்டும். சாமா

ன்கள் எவ்வளவு கொஞ்சமா யிருந்தாலும் அவைகளை நானும் எடுக்கக்கூடாது. தானும் எடுக்கமாட்டாள். “ரயில்வே போர்ட்டர்” என்னும் கூலியாள்தான் எடுக்கவேண்டும். அவனுடன் முன்னதாகக் கூலிபேசிக்கொண்டு தகராள் செய்யக்கூடாது. பின்னிட்டு காலணு கொடுக்கவேண்டிய வேலைக்கு இரண்டணுகேட்டாலும் பேசாமல் கொடுத்துவிட வேண்டும்.

இந்தவிண்ணொளிகளை மிகுப்பதற்காக நான் தனிமையில் பிரயாணம் செய்யும்பொழுதெல்லாம் எவ்வளவு மூட்டையிருந்தாலும் நானே தூக்கிக்கொண்டு விடுவேன். யாராவது கூலியாள் என்னை அடையாளங் கண்டுபிடித்து “சாமி, நான் எடுக்கிறேன். நீங்கள் ஏன் எடுக்கிறீர்கள் என்றால் “உன்னை எனக்குத் தெரியாதுபோ” என்று முன்பின் தெரியாதவன் போல் பேசுவேன். “அன்றைக்கு நான் உங்கள் சாமான்களை எடுத்துவந்தேனே” என்று னால் “அவைகள் என்சாமான்களல்ல, அம்மாளுடைய சாமான்கள்: அந்த அம்மாள்! இன்றைக்கு வரவில்லை” என்பேன்.

நான் என்மனைவியைக் கேளாமல் என் உறவினர் சிநேகிதர் யாரையும் சாப்பிடச்சொல்லக்கூடாது. தன்னுடைய உறவினர் யாராவது வந்துவிட்டால் அவளுக்குத் தலைகால் தெரியாத உதஸாக முண்டாகிவிடும். அவர்களுக்கு ராஜோபசாரங்கள் செய்து விருந்தளிப்பாள், நான் எங்கேயாவது ஒருமுலையில் உட்கார்ந்திருக்கவேண்டும். எனக்குமட்டும் வேண்டியவர்களாக யாராவது வந்துவிட்டால் அன்றைக்குத்தான் என்மேல் அவள் அதிகாரம் முழுவதும் செலுத்துவாள். ஆறுமாதத்திய சர்மா ன்களுக்கு உடனே ஜாப்தா கொடுத்து வாங்கி வரச்சொல்லுவாள். “இத்தனை சாமான்கள் எதற்கு? தினம் சமைக்கிறபடி சமை” என்றால், “நம்முடைய தரித்திரம் நம்மட்டோடிருக்கட்டும். ஊர் முழுதும் தம்பட்டி மகையேண்டாம். வாங்கிப்போடக் கையாண்டாக

வர்கள் மனுஷியானே அழைத்துவரக்கூடாது” - சுவேன் என்கிறபயத்தினால் திருடனுக்குக் என்று ஒரு கச்சினைசெய்வாள். நான் அப்படியே கடைக்குப்போய் சாமான் வாங்கிவந்தால் “அந்தசாமான் நன்றாயில்லை, இந்த சாமான் நன்றாயில்லை. தனக்காக கடைக்குப் போய் சாமான்வாங்கத் தெரியவில்லை, வாங்கி வரச்சொல்ல சேவகனும் கிடையாது. இதென்னவாழ்வு? வெட்கங்கெட்ட பிழைப்பு! இவைகளைத் திருப்பிக்கொடுத்துவிடுங்கள். வாங்கும்பொழுதே ஒரு கடைக்கு நாலுகடையாய்ப் பார்த்து வாங்கச்சொன்னேனே? என்று முணுமுணுத்துவிட்டு என்னை இரண்டுமூன்றுதரம் கடைக்கு அலையவைப்பாள். “எனக்கு இரண்டுடும் ஜலம்வேண்டும். யாருக்குத்தெரியாமல் கொண்டுவந்து கொடுங்கள்” என்பாள். இவ்வளவும் செய்தபிறகு தனக்குத்தெரிந்த முதல்தரமான சமையல் செய்துபோடுவாள். யாருமில்லாதசமயத்தில் நான் ஏதாவது ருசியானபதார்த்தம் செய்யச் சொன்னால் “இன்றைக்கு நேரமாகிவிட்டது. இன்றைக்கு எனக்குத்தலைவலிக்கிறது” என்று சொல்லுவாள். சிலநாட்களில் இன்றைக்குக் கைகால் ஒய்ச்சலாயிருக்கிறது. மத்தியானத்துசாதத்தை தீர்த்தம்விட்டுவைத்திருக்கிறேன். எடுத்துப்போட்டுக்கொண்டு சாப்பிட்டுவிடுங்கள்” என்று படுத்துவிடுவாள். இதற்காக எனக்கு நல்ல சாப்பாடு வேண்டுமென்ற நாட்களிலெல்லாம் வந்ததுவாட்டுமென்று தைரியமாய் ஒருவிருந்தாடியை அழைத்துவருவேன். அவள் என்னை ரஹலியத்தில் எவ்வளவு வைதபோதிலும் பிற்பார்வையில் தான் எனக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதாகத் தோற்றவேண்டும் என்கிற ஆவல் அவளுக்குண்டு. இதையறிந்த நான் அவள் என்றைஹலியமாய் அட்டும்பொழுதெல்லாம் “இனி அப்படிசெய்யவில்லை” என்று உரத்து மன்னிப்பு கேட்டுக்கொள்வேன். அது அவள்கோபத்தை இன்னும் அதிகரிக்கும். ஆனால் ஏதாவது பதில்கொன்னால் இன்னும் உரத்துப்பே

சுவேன் என்கிறபயத்தினால் திருடனுக்குத் தென்கொட்டினதுபோல் சும்மா இருப்பாள். சிலசமயம் “யாருக்காவது காதில்பட்டால் பெண்டாட்டிகளில் விழுக்கிறபுருஷன் என்று நினைக்கப்போகிறார்களே! போதும் இரைய வேண்டாம்! நான் உங்களோடு வாக்குக்கொடுக்கவில்லை. ‘ஓ நாயே! நீ என்னகேட்கிறது!’ என்று சொல்லாதபடிக்கு ‘இனி அப்படிச் செய்யவில்லை’ என்று ஒருபுருஷன் கெஞ்சவானா!” என்று ஒதுங்கிவிடுவாள்.

இம்மாதிரியாக என் கிரஹஸ்தாசிரமத்தின் முதல் நாலேந்துவருஷங்களாக அடித்த தென்னல் பிறகு பெரும் கார்த்தக முற்றிற்று.

“LEARN BY DEEDS, NOT WORDS.”

வீட்டைக்கட்டிப்பார்

கலியாணத்தைச்செய்துபார்.

“பட்டால்தேரியும் பார்ப்பானுக்கு” என்பது அர்த்தபுஷ்டியுள்ள ஒரு பழமொழி. பழமொழிகளெல்லாம் அனுபவஞானம் என்னும் சாகரத்தில் கடைந்தெடுத்த அமிர்தமாம். ஆயிரம்தான் கற்றுக்கேட்டாலும் அனுபவஞானம் ஸ்வானுபவத்தால் மட்டும் சித்திக்கத்தக்கதேயன்றி மற்றப்படி சித்திக்கத்தக்கதில்லை. கல்வியினுலானபயன் கடவுளின் பாதத்தையறிந்து பணிதலாமென்று திருவள்ளுவநாயனார் சொல்லியிருக்கிறார். அப்படி உண்மையான தெய்வபக்தி யில்லாவிட்டால் கற்றதனானபயன் ஒன்றுமில்லை. வயிற்றை வளர்க்கமட்டும் உபயோகப்படும் கல்வி உண்மையில் மஹான்கள் கொண்டாடும் கல்வியில் சேர்ந்ததில்லை.

“உடம்பினைப் பெற்றபயனாவதெல்லாம் உடம்பினில் உத்தமனைக்கான்” என்றார் ஓளவையார்.

“கற்றதனான பயனென்கொல் வாலறிவன் நற்றூள் தொழா அரெனின்” — என்றார் திருவள்ளுவநாயனார்.

இப்படியாக உடம்பெடுத்ததற்கும், கல்வி கற்றதற்கும் பயன் கடவுளை யறிந்து வழிபடுதலா மென்றேற்படுகையில், வெறும் வாசநாஞானம் என்ன பயனைக்கொடுக்கும்? சாசுவதமான பயன் ஒன்று மில்லை என்றபடியிற்றுவளர்ப்பது ஒன்றுமட்டுமே பெரிதல்ல. நாயும் வயிறுவளர்க்கிறது. காக்கையும் வயிறுவளர்க்கிறது. வயிற்றை வளர்ப்பது உயிரை வளர்ப்பதற்காக; உயிரைவளர்ப்பது உண்மையை உள்ளபடியறிவதற்காக; உண்மையுணர்வது ஜன்மசாபல்லியத்துக்காக; இப்படியாக அனுபவஞானத்தின் முடிவு கடவுளையறிந்து வழிபடுதலா மென்றேற்படுகிறது. அனுபவஞானத்தின் முடிவு இன்னதென்று சொன்னால்; அதன் ஆரம்பம் எங்கே? உலகஞானமின்றி கடவுள்ஞானம் சித்திக்காது. குடந்தன் டுஞானமின்றி அதை வளையும் குயவன் டுஞானம் சித்திக்காது. காரியமறிந்தவன் காரணமறிவானே யன்றி, காரியமறியாதவன் காரணமறியான். ஆகையால் உலகஞானம் எங்கே துவங்குகிறது? சிறுபிள்ளைகள் மணல் வீடுகட்டி விளையாடுகிறார்கள். பிறகு குடிபிறுப்புவிட்டு கட்டுகிறார்கள். அந்த வீட்டிலிருந்து கிரகஸ்தாச சிரமதர்மத்தையனுசரித்து அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் புருஷார்த்தங்களைப் பெறமுயலுகிறார்கள்.

“சுவதரம்” என்றார் ஓளவையார். தன்னைக் கொடுப்பதுண்டே அதுதான் தர்மம். தன்னைக்கொடுக்கச் சக்தியற்றார் தாம் தேடிய பொருளைக்கொடுப்பார். அதையும் பூரணமனசோடு கொடுக்கவேண்டும். இந்தஉலகத்திலுள்ள எதுவும், பார்க்கப்போனால் இந்த உலகமும் கூட, சங்கற்பமாத் தீரமே யாதலால், பூரணமனசு வைத்துச் செய்யும் காரியம் எதுவும் இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததாகப் போய்விடுகிறது. இஷ்டம் அறிவினுடைய சக்தி. “இச்சாசக்தி உமாகுமாரி” என்பது சிவகுத்திரம். ஆகையால் இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததாய் இச்சாவிசேஷமாய்ச்செய்யப்

படுவதெல்லாம் தன்னைக்கொடுப்பதாம். “கருமமேகண்ணுயினார்” - செய்கருமத்தில் பூரணமனசு செலுத்தினவர்கள், “கண்துஞ்சார், பசினோக்கார், செவ்வியருமையும் பாரார், அவமதிப்பும் கொள்ளார்.” ஆகையால் தர்மவழியில் நிற்பார் தன்னைக்கொடுக்கப் பின்வாங்கார்.

இரண்டாவது புருஷார்த்தமான “பொருள்” என்பது என்னவெனினிலோ, “தீவினை விட்டிடல் பொருள்” என்பது ஓளவையார் அருள்வாக்கு. தன்னைமட்டும் தனிப்படுத்திப் பிறருக்கு அன்னியமாய்த் தன்னைநினைப்பதே “தீவினை.” பேதபாவனையெப்பொழுது ண்டாயிற்றோ அப்பொழுது தீவினையும் முளைத்ததாகும். ஆகையால் எல்லாமாய் அகண்டமாயுள்ள தன்னைச் சின்னாபின்னமாக்கிச் சிறுமைப்படுத்தும் பேதபாவனையை விட்டு மன்னுயிரைத் தன்னுயிர் போலெண்ணிச் செய்யும் தர்மவழியில் தேடும் தேட்டாமையே “பொருள்” - இகபரமிரண்டுக்கும்சாதனமான கைப்பொருளாகும். அறம், பொருள் இரண்டையும் அனுபவிக்கப்பெற்றார் மனத்தில் பின்னுமொரு குறையுண்டு. அது என்னவெனில், “இன்பம்.”

இன்பம் என்றாலென்ன? “காதலிருவர் கருத்தொத்தாதரவுப் பட்டதே இன்பம்” என்றார் ஓளவையார். போகபோக்கியங்கள் என்னதானிருந்தாலும், மனத்தோடு மனம் சேர்ந்து இரண்டும் லயித்து ஒன்றான ஏகிபாவம் அமையவேண்டும். இந்த ஏகிபாவமும் “காதல்” - அன்புகாரணமாகவுண்டாகவேண்டும். ஆகையால் உள்ளன்புடையவரிருவர் கருத்து ஒருமித்து ஒருவருக் கொருவர் ஆகவாய் ஐக்கியபத்தியமமையப் பெற்றால், அப்பொழுது பேதபாவனை செய்யும் மனம் நசித்துப்போக, அதுசுத்த இடத்திலுண்டாகுமோர் உலகையுண்டே அதுதான் இன்பம். இன்பமென்பது உள்ளப்பூரிப்பு பேதமனம் நசித்தாலன்றி அபேதபாவனை புரியும்

ஆனந்த மனம் பூரிக்காது. சின்னஞ் சிறியார் “இந்தமட்டும் இந்தமட்டும் என்கோடு” என்று சொல்லி, தான் நின்று கொண்டிருக்கும் இடத்திலிருந்து தன்கையெட்டின தூரத்துக்குக் கோடுகிற அதற்குள்பட்ட இடத்தைத்தன்ன தென்று ஸ்வீகரித்து, அதற்குப் புறம்பாயுள்ள விசாலமான பரப்பையுடைய பூமியையெல்லாம் தனக்குரியையெல்லாத தாக்கக் கொள்வதுபோல, பேதபாவனை செய்யும் ஜீவன் ‘கண்டதேகாட்சி’ யென்று, அதன் குருட்டுக் கண்ணுல்கண்டதேயன்றி வேறுகாட்சியுலகத்தில் இல்லையென்றுவினே சங்கற்பித்துக்கொண்டு, அச்சங்கற்பத்தின்சக்திபால்தானே கண்பஞ்சடைந்து, மனக்கண்மூடி, மதிமயங்கித்தவிக்குகின்றது. இப்படித்தவிக்கும் மனத்தின் தாபமே நீங்காமனக்குறையாகவுள்ள ஒரு ஜீவனுக்கு போகபோக்கியங்கள் என்னதானிருப்பினும் அவைகளை யனுபவித்தலால் அகங்கார, மமகாரவிர்த்தியே யன்றி வேறுபயனில்லையால், அந்த ஜீவன் மனங்குன்றி உற்சாக மிழந்து நிற்க நேரிடுகிறது. அப்படிக்குறைப்பட்ட மனம் சங்கையோடு யமுனைசேர்ந்தாற்போல் காதல் காரணமாகக் கருத்தொருமித்துத் தனக்கன்னியமென்று தான் மெளட்டியத்தால் நம்பியவேறொரு மனத்தோடு ஆதரவுப்பட்டுச் சேரும்போது ஐக்கியபத்தியம் முதிரமுதிர, இருமனமும் ஒருமனப்பட்டு “மனத்துக்கு மனம்சாக்ஷி” பென்னும் உண்மையையுணர்ந்து அவ்வுணர்வுவிர்த்திப்பிரவாகமாகப் பெருக அவ்வுள்ளப்பெருக்கத்தில் அது மூழ்கிப் பின்னர் பூரித்தெழுகின்றது. ஆனந்த பூரிதமான இந்த மனோ நிலையே “இன்பம்.” இந்தஇன்பத்தைதுகர்ந்து அனுபவமுதிருங்கால், பால் ஆறாகவோடினாலும் நாய்க்கு நக்கித்தான் குடிக்கவேண்டுமென்கிற பழமொழியாக ஆனந்தம் எங்கும் நிறைந்திருக்க இத்தேகத்தைப்பற்றி நின்று அதனால் வருவதானதோர் சிற்றின்ப துகர்ச்சியே பெரிதாக நினைத்தநினைவு. மாறிப்போய்,

அது அற்ப துகர்ச்சியென்றுணரும் உண்மையான உள்ளத்துணர்வுபுண்ணியவாஸனாபலத்தால் மேலெழவாரம்பிக்கிறது. அப்பொழுது நாயைப்போல் நக்கிக் குடிக்கும்படியான அவசியத்துக்குக்காரணமான அகங்காரத்தைவிட்டு அதற்குக்காரணமான அஹம் தத்துவத்தைப் பற்றி நிற்கும்படியான பாக்கியம் நேரிடுகிறது. அஹங்காரத்தை விட்டு அஹம் தத்துவத்தை மட்டும் பற்றி நின்றால் அஹத்தின்மஹிமை மஹத்தாய் விளங்கக் காணலாம். அஹத்தை மஹத்தாய்க்கண்டு மஹத் தத்துவமாத் திரமாய் நிற்கும் “பெரியமனம்” சித்திந்தால், அது எல்லாவற்றிலும் தானிருக்கவும், எல்லாம்நானாக விளங்கவும் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்து தனக்கு இடையில் நேர்ந்த பெந்தங்களை யெல்லாம் மறந்து தான் நிர்த்துவந்துவனாய் நிற்கக்காண்கிறது. இந்த அவசரத்தில், எல்லாம் தானாகவும், தன்மயமாகவு மிருக்கக்கண்டு இப்படித்தோற்று மெல்லமாய் விளங்கும் தான் யார்? என்று விசாரிக்கத் துவக்குகின்றது. ‘மாமியாருக்குமொருசாமிபாருண்டு என்கிறபெண்டிர் வசனத்தினுண்மைக்கு ஒத்தவண்ணமாய், தோற்றப்படும் எல்லாம்தானாயும் தன்மயமாயும் விளங்கும் மஹாபெரிய தனக்கும் பெரியதாய், மாமியை யொத்த தனக்கும் சாமியாராகவிளங்கும்அதிமலான பரவஸ்து வொன்று வுண்டு என்று தெரிந்து கொள்ளநேரிடுகிறது. எல்லாருக்கும் பெரிய மாமியாரும் தனக்குப்பெரிய சாமியாரைக்கண்டு ஒடுங்குவதைப்போல் பிரகிருதியை யெல்லாம் தன்னுள் அடக்கிய மஹத்தான புருஷனும் தனக்கும் பெரியவனாய் தன்னையும் ஒடுக்கவல்ல பரனை நினைந்து மற்றப்புருஷர்த்தங்க ளெல்லாம் அற்பானுபவ மென்றும் துச்சமென்றும் கண்டு சின்னத்தைவிட்டுப் பெரியதைப்பற்றும் “பேராசை” யென்னும் பூரண அன்புதூண்டப்பெற்று அதனால் சின்னதான முன்றையும் விட்டு “பெரிதான”

ஸ்வதந்திரம் ஒன்றையே நாடி, நாடின, நாட்டத்தில் தன்னையும் மறந்து பின் நாட்டமும் நழுவிப்போக, தியேயாகாரமாய்த் தான் நினைத்ததொன்றேதானாய் இரண்டற்று நிற்கல்நித்தியானந்தமனிக்கும்பேரின்ப வீடு. இந்த வீடு பெறுதலே ஜீவன்தேசமெடுத்ததற்குப்பலன். ஜன்மசாபல்யமென்று சொல்வதும் இதுவே. இஃதையே ஓனாவயார் “பரனை நினைத்திம்மூன்றும் விட்டதே பேரின்பவீடு” என்று சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்துள்ளார்.

இப்படியாகமணல்வீடு கட்டிவிளையாடும் குழந்தை பேரின்பமனிக்கும் பெருவீடு கட்டி முடிக்கும்வரையில், வீடு கட்டுவதே வேலையாயிருக்க நேரிடுவதால், பொரியோர் அனுபவஞானத்தைப் பெரிதாகத் தூக்கிவைத்து அதுசொல்லிக் கொடுத்துக் கேட்டறியக் கூடியதல்ல: செய்துபார்த்தனுபவித்து அறியக்கூடியதென்பதை வற்புறுத்துவான், “வீட்டைக்கட்டிப்பார்: கலியாணத்தைச் செய்து பார்!” என்று ஆதியோடந்தமாய் அர்த்தபுஷ்டியமையப் பொருத்தி உபதேச முறையில் உண்மையை உரைத்தார்கள். “குருசொல்லொருசொல்” என்றிருப்பதால், நல்ல புத்திசாலிக்கு இஃதொன்றேபோதுமானது. கிரகஸ்தாச்சிரமதர்மத்துக்கு இருப்பிடம் வீடு ஆதலால், அதைக் கட்டிப்பார் என்று சொன்னார். வீடுகட்டியானால் கலியாணம் செய்தாக வேண்டும். கலியாணமின்றி கிரஹஸ்தாச்சிரம தர்மமில்லையாதலால், “கலியாணத்தைசெய்து பார்!” என்று பொதுபடச்சொல்லியருளினர். வீடுகட்டுவதிலுள்ள தொல்லை வீட்டைக் கட்டிப்பார்த்தால் தான் தெரியும். கலியாணம் செய்வதிலுள்ள கஷ்டநஷ்டங்களும் சுகதுக்கங்களும், படவேண்டியசிறுமை பெருமைகளும் கலியாணத்தைச்செய்துபார்த்தால்தான் தெரியும். ஆகையால் “வீட்டைக்கட்டிப்பார்!” என்றால் வீடுகட்டுவதற்காக வேண்டிய சாதகசாதனசாமர்த்தியாதிவைபவங்களை அனுபவ ரீதியாக அறிந்துணர் என்று அருத்தம். அப்

படியே கிரகஸ்தாச்சிரமதர்மத்திலுள்ள சுகதுக்காரதிவைபோகங்களையும் கலியாணத்தைச் செய்து பார்த்து அனுபவரீதியாக அறிந்து கொள் என்பது கருத்து. அனுபவ ஞானத்துக்கு பதிலாக வாச்சாஞானமும் பரோக்ஷமான கேள்விஞானமும் பயன்படாது. ஸ்வானுபவச் செல்வமான பரோக்ஷானுபூதியே அடைபத் தக்கது என்பது சித்தாந்தம்

SANKARAPRIYAN.—XX.

சங்கரப்பிரியன்.

XX.

தீவட்டிக்கோள்கைக்காரர்கள் கட்டைக்குட்டு என்ற திருடர்தலைவன், கூடாரம் போன்ற ஒரு ஆலமரத்தடியில் ஒரு பாறையின்மேல் வீற்றிருக்க, அவனுக்குமிகவும் அந்தரங்கமான நான்குபேர்கள் மாத் திரம் அவனுக்கு முன்னால் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். மற்றத்திருடர்கள் சிலர் கொஞ்சம் தூரமாக நின்றுகொண்டும், சிலர் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டு மிருக்கிறார்கள்.

கட்டைக்குட்டு:—நண்பர்களே! இப்பொழுது பொழுதுவிடிய சுமார் சாமப்போதிருக்கிறது. நாம் இன்றையதினம் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு வந்தவைகளை பத்திரப்படுத்தியாயிற்று. நாம் தூங்கவேண்டுமென பகற்கால மன்றோ? பாக்கியிருக்கும் ராக்காலத்தைக் கழிக்க ஒரு உபாயம் சொல்லுங்கோள் பார்க்கலாம்.

சப்பைமூக்கன்:—எனக்குத் தோன்றுவதென்னவென்றால், அடுத்த தென்னந்தோப்பில் புகுந்து மாதத்தின்மேலுள்ள சார் சட்டிகளை இறக்கிப் பொழுதுவிடியும் வரை குடித்துக்கொண்டிருந்தால் நலம் என்பது.

கோணவாயன்:—சப்பைமூக்கன் சொல்வது எனக்குக் கொஞ்சம்கூடப்பிடிக்கவில்லை. தாங்கள் ஒரு ராஜா அல்லவா? மற்றவர்கள்

ட்டுக்கு ராஜாவானால் தாங்கள் காட்டுராஜா. ட்டு ராஜாக்கள் ஜனங்களுடைய பொருள்களையும், உயிரையும் காப்பாற்றுகிறார்கள், தாங்கள் கழிக்கிறார்கள். அவர்கள் பகற்காலத்தில் இகாரம் செலுத்துகிறார்கள். தாங்கள் ராக்களில் ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாட்டு ராக்கள் தங்கள் ராச்சியத்தில் குற்றம் செய்வார்களை தண்டிக்கிறார்கள்: தாங்களும் தங்கள் ராஜ்யத்தில் அடிவைப்பவரது சொத்துக்களைப் பறிசெய்கிறார்கள். இப்படியிருக்க, காட்டுராஜாக்களது தர்மம் வேட்டையாடுவதன்று சொல்லப்பட்டிருக்க, காட்டுராஜாக்கிய தாங்களும் ஏன் அதையே தர்மமாகக் காணக்கூடாது?

பொக்கைப்பல்லன்:—சப்பைமூக்கன் கோவாயன் இருவர்களும் தங்களது குணங்களுக்கேற்றபடி தான் சொன்னார்கள். சப்பைமூக்கனுக்குக் கள்ளென்றால் போதும். கோவாயனுக்கோ கறி என்றால் போதும். வாய்மூடிய அடைத்துக் கொள்வான். எனக்கு என்ன தோன்றுகிறதென்றால், ஒவ்வொருவரும் ஒருகதைசெல்லுகிறது: நல்லகதையாய் சொல்லுகிறவனுக்கு, நாளை 4-மணி வண்டியில் வரப்போகிறதாக நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். மீள்தாரது நகைப்பெட்டியைத்திருடும் படியான கௌரவத்தைத் தருகிறது.

கட்டைக்குட்டு:—பேஷ், நீங்கள் மூன்றுபேரும் நல்லயோசனை தான் சொன்னீர்கள். சப்பைமூக்கன் யோசனையும் நல்லதுதான். புதுக்கள்ளாப்பிடுவதால் உண்டாகும் ஆனந்தத்திற்கு சகாயமானது ஒன்றும் இல்லைத்தான். கோவாயன் சொன்னவேட்டை விஷயமும் நல்லதுதான். கவிதாசகவிகட சகுந்தலாடகத்தில் வேட்டையின் மஹாத்மியத்தைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறார்.

“மேதச்சேத, கிரசோதரம் லகுபவத்துயித் தானயோக்யம்வபுகு,

ஸத்துவானுமயிலகூபிய தேவிகிருதி மத்சித் தம் பயக்கு ரோதையோஹோ,

உக்கஷ்ஷஸ்ஸசதன் வினும்ப்திஷ்வஸ்ஸரி த்தியந்தி லகூபியேசலே,

மித்தியா ஹிவ்யஸனம் வதந்தி மிருகயா மீதிருக்விதைஹ்ருதஹ!”—என்று வேட்டையாடுவதினால் சகைகரைந்து உடம்பு ஒடி ஆடித்திரிய சாதகமாகிறது. பிராணிகள் பயப்படுத்தவாவது, அல்லது கோபமுட்டப்படவாவது செய்யப்படின அவைகளின் சேஷ்டை பார்த்தானந்திக்கத்தக்கதே. ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மிருகங்களின் மேல் அம்பைத் தொடுத்துவிட்டு வதம் செய்வது வேட்டைக்காரர்களுக்கு உதஸாகத்தைத் தரத்தக்கதே. வேட்டைக்குச் சமானமுண்டா? வேட்டை விசனத்தைத் தரத்தக்கதென்பது சுத்தப் பொய். ஆயினும் நாம் எல்லாம் இப்பொழுது களைத்திருப்பதாலும், நாளைக்கு 4-மணி ரயிலுக்கு அனுப்ப ஒரு பேர்வழி தெரிந்தெடுக்கவேண்டியிருப்பதாலும். பொக்கைப்பல்லனுடைய யோசனையை அனுசரிக்கத் தீர்மானித்தேன். இப்பொழுது எங்கு பார்த்தாலும் ஐரோப்பியர்கள் நடை உடை பாவனைகள் அனுசரிக்கப்பட்டு வருவதால் அவர்கள் சம்பிரதாயப்படி, முதல் மரியாதை நமது ஆண்வேஷதாரி அம்மணிக்கு நடத்தப்பட வேண்டியது.

ஆண்வேஷதாரி:—இப்பவும் நமது ராஜனது வார்த்தைகளினின்று, முதல்கதை சொல்லவேண்டியது நான் என்று தோன்றுகின்றது. எனது சரித்திரத்தைவிட அற்புதமான கதை ஏதுண்டு. அதைச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்.

ஆண்வேஷதாரிகதை.

ஆண்வேஷதாரி:—நான் பிறந்தது கோமளாபுரம். என் தாய்தந்தையர்கள் என் சிறுவயதிலேயே இறந்துபோய்விட்டார்கள். யாரோ சில கணவான்கள் சேர்ந்து அனாதைக்

குழந்தைகளின் ஆதரவுச்சாலை (Orphan Asylum) என்னுமிடத்திற்கு என்னை அனுப்பினதாகவும், நான் அதில் காப்பாற்றப்பட்டதாகவும், எனக்கு வயது வந்து விவரம்தெரிந்ததும் சொல்லக்கேள்விப்பட்டேன். ஆதரவுச்சாலையில் வேளைக்குச் சரியான சாப்பாடு கிடைத்தும் எனக்கு அங்கிருக்க இஷ்டமில்லை. ஒருநாள் சமயம்பார்த்து அங்கிருந்து தப்பித்து ஓடிவிட்டேன். கொஞ்சநேரமானதும் பசி வயிற்றைப்பிடுங்க ஆரம்பித்தது. இரண்டொருபேர்களை யாசகம்கேட்டேன். அதற்கு ‘தேஹி’ என்று கேட்பதாகஷ்டம் ‘இல்லை’ எனபது அதிலும் கஷ்டம் என்றுசொல்லி, அனுதாபப்பட்டார் ஒருவர். இன்னொருவர் எங்கேயாவது வேலைசெய்து பிழைக்கிறது தானே! இப்படி மானங்கெட்டு திரியுவானேன் என்றார். இப்படி நாலிடங்களிலும் நிந்திக்கப்பட்டு கடைசியாய் ஒரு மாத்தினிழுவில் உட்கார்ந்து “உப்பானாலும், அவன்கொடுப்பனிதி நான்நப்பாசையால் செப்பினேன்;

அப்பா ஆர் இவன் உன்றனக்கெதிர் நிரு பந்தப்பாமலே செப்பினேன்,

துப்பாமல் திரணமாகி எண்ணி அவனும் அப்பால் விரஜேத்தியப்பிரவித்

அப்பா வாமனனே மஹாபலிமகே எப்பாடு நீ பட்டையோ”

என்னும் சுலோகம் ஞாபகத்திற்கு வர, நான் ஒரு காலணு யாசிக்கப்போய் இவ்வளவு சிந்தனையை அடைந்தேனே! மூன்று லோகங்களையும் யாசித்த வாமனன், எப்பாடுபட்டிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தபடியே நித்திரை போய் விட்டேன். நான் எழுந்தபோது சூரியன் தலைக்குமேல் வந்து விட்டான். பசியோ தாங்கமுடியவில்லை. இப்படி இருக்கும் சமயத்தில் அவ்விடிருக்கும் பாதை ஓரமாகவிருக்கும் பள்ளத்தில் அல்பசங்கைக்கு உட்கார்ந்திருந்த ஒரு பிரயாணியினது தலையின் மேல் ஒரு கல்லை

எறிந்து அவனை மூர்ச்சிக்கச்செய்து அவன் மூட்டையைய அபகரித்துக்கொள்ளலாமென்று எண்ணமுண்டாய், அப்படியேசெய்து அவன் மூட்டையை தூக்கிக்கொண்டு போய் அவிழ்த்துப்பார்க்க அதில் ஒருபை பணம்ருந்தது. சுமார் 1000 ரூபாயிருக்கலாம். அந்தப்பணத்தைவைத்துக் கொண்டு ஒரு வீடு வாடகைக் கமர்த்திக்கொண்டு சிலநாளிருந்தேன். கொஞ்சநாளில் பணமெல்லாம் செலவழிந்து விட்டது. முதல் தடவையிலேயே ஒருவந்தலையில் கல்லைப்போட்டு, அவன் சொத்தை அபகரித்த எனக்கு இரண்டாவது குற்றம் செய்வதா ஒருபெரிது! உடனே, எனது புடவையில் ஒன்றை பழைய உடப்புவாய்க்கும் ஒருகடையில் (Pawn Broker's Shop) அடமானம்வைத்து வந்த பணத்தைக் கொண்டு எனக்குச் சரியாயிருக்கும் படியான ஒரு நிரசார், சட்டை, குல்லா, ஒருகைத்துப்பாக்கி இவைகளை வாங்கிக்கொண்டு வீடுவந்துசேர்ந்தேன். தவிர எனது முகம் ஒருவருக்கும் தெரியாமலிருக்கும்படி செய்துகொள்ள ஒருகாகித்தினால் செய்யப்பட்டுள்ள பொய் முகமும் சேகரம் செய்துகொண்டேன். இரவு பதினொருமணி ஆனதுப் புருஷவேஷம் தரித்து, பொய் முகத்தால்முகத்தை நன்றாய் மறைத்துக் கொண்டு, வழிப்போக்கனது பணத்தினின்றும் வாங்கி சவாரிக்கு உபயோகப்படுத்தி வந்த குதிரையின் மேலேறி பிரயாணிகள் வரும் ரஸ்தாவில் ஜனப்பழக்கமில்லாத ஒரு இடத்தில் நின்று காத்துக்கொண்டிருந்தேன்.—

கட்டைக்குட்டு:—நடுவில் தடுப்பதற்கு மன்னிக்கவேண்டும். ஒரு சந்தேகம். நீ எப்பொழுது குதிரைசவாரி செய்யப்பழகினது? நீ சொன்னவைகளினின்று நீ பிரயாணியைக் கொள்ளை அடித்து அந்தப் பணத்தினால் குதிரை வாங்கினதற்கு முன்னதாகவே அந்தப்பழக்க மிருக்கவேண்டுமென்று ஊகிக்கிறேன்.

ஆண்வேஷதாரி:—நீர் ஊகித்ததுசரிதான். நான் குதிரை சவாரிசெய்யப்பழகினது, நான் ஆதரவுச் சாலையிலிருந்தபொழுது. அச்சாலையிலிருக்கும்பொழுது, பக்கத்துவீட்டில் புறவளர்த்தி என்று ஒரு பெண்ணிருந்தாள். அவளுக்குப் புறவளர்த்தி என்று ஏன் பெயரென்றால், அவளுக்குப் புறக்களின்மேல் மிகவும் இஷ்டம். உயர்ந்த ஜாதிப்புறங்கள் அனேகம் வளர்த்தி வந்தாள். அந்தப் புறக்களைக்கொண்டு அவள் வேண்டிய இடங்களுக்கு சமாசாரம் அனுப்புவது வழக்கம்.

கட்டைக்குட்டு:—பேஷ்! பொய் சொன்னாலும் பொருந்தச் சொல்லவேண்டும். இந்த அபாண்டமான பொய்யை ஆர் நம்புவார்கள். எங்கேயாவது புறக்கள் தூதுபோவதுண்டா! அவைகளாவது சமாசாரம் கொண்டு போகிறதாவது, இது நீலம் கட்டுப்பெரும்பேச்சு.

ஆண்வேஷதாரி:—நான் சொல்வது மெய்யோ பொய்யோ என்பது எனது சரித்திரத்தை முற்றிலும் கேட்ட பிறகல்லவோ நிச்சயித்தல்வேண்டும். தவிர இப்பவும் என்னிடத்தில் அவளது புறக்களில் ஒரு ஜதை இருக்கின்றன. நான் அதுகளின் மூலமாய்த் தான் இப்பொழுது ஏதாவது சமாசாரமிருந்தால் அவளுக்குத் தெரிவிப்பது. தவிர அவள் தமையினிடத்திலும் சில புறக்களிருக்கின்றன. அவனிருப்பது களிங்கப்பட்டணம். புறவளர்த்தி இருப்பது என் ஊருக்கும் களிங்கப்பட்டணத்திற்கும் மத்தியிலிருக்கும் தோப்பனம்பாளையம். கோமளா புரத்திலிருந்து தோப்பனம்பாளையம் 30-மைல். தோப்பனம்பாளையத்திலிருந்து களிங்கப்பட்டணம் 30-மைல். நல்லகுதிரையாயிருந்து புறப்பட்டால் கோமளாபுரத்திலிருந்து 3-மணியில் தோப்பனம்பாளையம் போய்ச்சேரலாம். அங்கிருந்து ஒரு நல்ல குதிரையின்மேல் ஏறினால், களிங்கப்பட்டணம் போய்ச்சேர 3-மணி இருந்தால் போதும். நான்முன்னமே சொன்னபடி ராத்திரி 10-மணிக்கு ஜனபழக்கமில்லாத ரஸ்தா

விண்ணிலில் நின்றுக்கொண்டு பிரயாணிகளை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்க கொஞ்சநேரத்திற்கெல்லாம் ஒருவண்டி அவ்வழியே வரக்கண்டேன். வண்டி கிட்ட வந்ததும் வண்டி காரனை, வண்டியை நிறுத்தக் கட்டையிட்டேன். அவனும் கைத்துப்பாக்கியையும் என்னையும் பார்த்ததும் நடு நடுங்கிப் போய்விட்டான். உடனேவண்டிக்குப்பின் புறம்போய்ப் பார்த்தேன். வண்டியில் இருவர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். உடனே அவர்களுடையபண்பை, கடிக்காரம் முதலிவைகளை எடுத்துக்கொடுக்கும்படி அதட்டிக்கேட்க அவர்களும் துப்பாக்கியைக் கண்டுபயந்து, எடுத்துக்கொடுத்துவிட்டார்கள். நான் அவைகளை எடுத்துக் கொண்டு, குதிரையின்மேல் பாய்ந்தேறும்சமயத்தில்கால்தவறி தொப்பென்று கீழேவிழுந்தேன். விழுந்ததும், வண்டியிலிருந்த இருவரும் பொத்தென்று கீழே குதித்து என்னை வந்து பிடித்துக்கொண்டார்கள். எனதுவேஷத்தை யும் என்னையும் ஒருநொடியில் அடையாளம் கண்டு பிடித்துவிட்டார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் எனது வீட்டுக்குச் சமீபத்தில்வசிக்கும் இரண்டு வைக்கீல்கள். என்னைப்பலதவைகளில் அவர்கள் பார்த்திருந்தார்கள். நானும் அவர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்களும் என்னைவண்டியில் தள்ளி, எனது குதிரையையும் பிடித்துக்கொண்டு போலீஸ்தார் வசம் ஒப்புவிக்க வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களைப்பார்த்து நான் “நீங்கள் எப்படியும் என்னை சிசைக்குக் கொண்டுவரப் போகிறீர்கள். நான் கேட்பதெல்லாம் எனதுதகப்பனாருக்கு ஒருகடிதம் எழுத அவகாசம். இதோ என்வீடு பக்கத்திலிருக்கிறது, ஒருகால்மணிகேரம்உத்திரவுகொடுங்கள் என்று கொஞ்சிக்கேட்டுக் கொண்டேன். அவர்களும் சம்மதிக்க நானும் எனது வீட்டிற்புருந்து. எனது புறக்கூட்டிலிருந்து ஒரு புறவைஎடுத்து, அதற்குத் திணைசோறு ஊட்டுவித்து தண்ணீர் வைத்த பிறகு, ஒருமெல்லிய காகி

தத்தில் சில வார்த்தைகளை எழுதி அதை அதின் கழுத்தில் கட்டி, அறைக்கடையின்மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த கையைத்திறந்து வெளியே விட்டுவிட்டேன். பிறகு ஜன்னலைத்திறந்து அதன் வழியாய் வெளியில்குதித்து தயாராய் வின்றுகொண்டிருந்த எனது குதிரையின்மேல் ஏறி களிங்கப்பட்டணத்து ரஸ்தாவில் ஓடி விட்டேன். வக்கீல்களும் என்னைக் கொஞ்சதூரம் துரத்திவந்தார்கள். பிடிக்கமுடியாததால் ரஸ்தாவில் வழியாய்களிங்கப்பட்டணம் வர ஸ்டேஷனுக்குப் போனார்கள். ரஸ்தாவில் களிங்கப்பட்டணம் விடிந்து 7 மணிக்குத் தான் வரும் என்பது எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியும். ஆகவே அவர்களுக்குமுன்னமே அவ்விடம் போய்ச் சேரவேண்டுமென்பது எனக்கு நுத்த. நான் கோமளாபுரத்தை விட்டபொழுது 12 மணி. சரியாய் 3 மணிக்குதோப்பனம்பாளையம் போய்ச்சேர்ந்தேன். புறவளர்த்தி எனக்காக காத்துக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு குதிரையும் சேனம் போட்டு சவாரிக்குத் தயாராயிருந்தது. பிறகு எனக்கும், அவளுக்கும் பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.

புறவளர்த்தி :—சகோதரி உனது கடிதம் சரியாய் ஒரு மணிக்குக் கிடைத்தது. நான் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது கூரைமேலுள்ள விலக்களின்மேல் புறவந்து உட்கார்ந்ததும், கதவு கீழாய் அழுத்தப்பட்டு மணி அடிக்கலாயிற்று. உடனே உன்னிடமிருந்து தான் அவசரமான சமாசாரம் வந்திருக்கவேண்டுமென்று நினைத்து விளக்கேற்றி, புறவுக்கு கம்பும் தண்ணீரும்வைத்து அது தின்றபிறகு கூட்டில் அடைத்துவிட்டு, அதின் கழுத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்தேன். அக்கடிதம்கூட இதோ இருக்கிறது. இதில் எழுதியிருப்பது பரிபாஷையிலிருந்தாலும் எனக்கு அது சாதாரணமாய்தானிருக்கிறது. இதோ 1, 3, 5, 8, 9. இதிலிருந்து நாம் முன்னமே ஒத்துக்கொண்டிருக்கிற புத்தகத்தில் முதல்பக்கத்தில் 3, 5,

8-9-வது வார்த்தைகள், அதாவது சவாரிக்குதிரை, தயாராய் இருக்கட்டும். மறுபடி 9, 2-4, 5-6-7-9, அதாவது 9-வது பக்கத்தில் 2, 4, 5-6-7-9 வார்த்தைகள், அதாவது, நான் களிங்கப்பட்டணத்தில், நாலுமணிக்கு இருந்ததாக சாக்ஷி ஏற்படுத்தவும்.

உபநை என் தமையனுக்கு எனது புறக்களில் ஒன்றின்வழியாய்ச் சமாசாரம் அனுப்பிவிட்டேன். குதிரையையவிட்டிறங்கி கொஞ்சம் ஆகாரம் பார்த்துக்கொள்ளேன்! என்னதலை அசைக்கிறாய்? உடனே மறுபடி பிரயாணமா?

ஆண்வேஷதாரி:—சகோதரி! நான் அவசரமாய்ப் போகவேண்டும். அப்பறம் சாவகாசமாய்ப் பேசிக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லி குதிரைமேல் ஏறிகாற்றாய்ப்பறந்து, பொழுது விடிவதற்கு முன்னமே களிங்கப்பட்டணத்தில் புறவளர்த்தியின் சகோதரன்விடுவந்துசேர்ந்தேன். அவனும் புறவந்து அதன்கழுத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த கடிதப்படி, ஒரு டாக்டர் விட்டிற்குப் போய் என்பெயரைச்சொல்லி மருந்துகேட்க அவனும் என்பேரைஎழுதிக் கொண்டு காலமே 6-மணிக்குவந்துபார்ப்பதாகச்சொல்லி மருந்து கொடுத்தனுப்பிவிட்டான். அவனும் சொன்னபடி 6-மணிக்குவர நான் தலையில் பலமாய்ப்பற்றுப்போட்டுக்கொண்டு அலட்டிக்கொண்டு படுத்திருக்கக்கண்டு, கஞ்சிகுராம்கொடுக்கச்சொல்லிப்போனதும், எழுந்து வடாபோளி ஆமவடையுடன் ‘ஆரடா சோற்றுமறைவில் என, நான் தான் நோயாளி பத்தியம் பண்ணுகிறேன்,’ என்பதற்கிணங்கப் புகித்துவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டேன். சரியாய் 7-மணிக்கு ரயில் வந்ததும் வக்கீல்களிருவரும் இறங்கி எங்கும் தேடிவந்து கடைசியாய் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்ப் பிராது கொடுத்தார்கள். நான்மாலிஸ்திரேட் முன்னதாக நேற்றிரவு நான் களிங்கப்பட்டணமிருந்ததாக டாக்டர் ரிஜிஸ்தரைக்கொண்டு (Alibi) ருசுக் கொடுத்தேன். மாலிஸ்திரே

ட்டும், அதை ஒப்புக்கொண்டு, வக்கீல்களைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொன்னார். நீங்கள் இவ்வளவு படித்திருந்தும் பாபத்துக்கு முற்றிலும் அஞ்சாதவர்கள். அபாண்டமான பொய்ப்பிராது கொண்டுவந்தீர்கள். வழிப்பறி நடந்தது சுமார் 11 மணிக்கென்றும், திருடி. ஒடினது சரியாய் 12 மணிக்கென்றும் வாக்கு மூலம் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். நடுவில் குதிரை தயாராயிருந்து வந்தாலும் இவ்வூர் வந்துசேர சுமார் காலை 7 அல்லது 8 மணிசெல்லும். அப்படியிருக்க 4 மணிக்கு மருந்து வாங்கி சாப்பிட்டிருப்பது முற்றிலும் முடியாதது. தவிர, காலை 6 மணிக்கு டாக்டர் நேராய்ப் பார்த்தபொழுது, இப்பெண்பால்மிக்க பலஹீனமாயும் அசவுக்கியமாயுமிருக்கக்கண்டதாகசாക്ഷிசொல்லியிருக்கிறார். தவிர அவள் தங்கியிருந்த வீட்டுக்காரர்களும் நேற்றைய காலை முதல் அவள் இவ்வூரைவிட்டு அகல்வில்லை என்றுசொல்லி யிருக்கிறார்கள். ஆகையால் உங்கள் கேசு தள்ளப்பட்டது.

வக்கீல்கள்:—வழிப்பறி செய்தது இவள் தான் என்பதற்கு எங்கள் மனதில் யாதொரு சந்தேகமும்இல்லை. ஆனால், 4 மணிக்கு இவள் இங்கிருந்ததாக தக்கசாക്ഷிகளால் ஏற்படுவதால் இனிமேல் நாங்கள் கண்ணுல்கண்டவைகளைக்கூட நம்பக் கூடாதவர்களாயிருக்கிறோம்.

பிறகு நானும் ஊர்வந்துசேர்ந்து சில நாள் சென்றபிறகு, தங்களது கூட்டத்தோடு சேர்ந்து கொண்டேன். இதுதான் என்சரித்திரம்.

கட்டைக் குட்டு:—பேஷ்! இக்கதையை விடச்சிலாக்கியமானகதையாராவது சொல்ல முடியுமா? என்று மற்றவர்களைக் கேட்க, ஒரு வராலும் முடியாதென்று ஏற்பட்டது. ஆகையால்முன் தீர்மானித்தபடி, ராத்திரிவண்டியில் வரும் ஜமீன்தாரரதுகைப்பெட்டியைப்பறித்துக்கொண்டுவரவேண்டியது ஆண்வேஷதாரி

என்பது நிச்சயிக்கப்பட்டது. கட்டைக்குட்டும் அவ்வாறு சாமர்த்தியத்தை மெச்சி, நீ எப்படி இந்நகைப்பெட்டியைப் பறித்துக் கொண்டு வருவாய் என்றுவினவ, அவனும் இதெனக்கொருலக்ஷியமா! இதேமாதிரிவேலை இதற்குமுந்தியே ஒருநாள் நான் செய்திருக்கிறேன்; எப்படி என்றால்,—

ஒருநாள் நான் சன்னியாசுவேடம் புண்டு ஒருவண்டியில் பிரயாணம்செய்துகொண்டிருந்தேன். அவ்வண்டியில்என்னுடன்கூட இன்னொரு ஸ்திரீயும் வந்துக்கொண்டிருந்தாள். நான் என்பேச்சு சாதாரியத்தால் அவளை ஸ்நேகம் செய்துகொள்ள அவளும் கபடமில்லாமல் தனதுநகைப்பெட்டியைத்திறந்து காட்டின உடனே அதைத் தட்டிக்கொண்டு போய்விடவேண்டுமென்றஎண்ணமுண்டாயிற்று. அதற்காக அவளுடன் வேதாந்தமாய்ப் பேச ஆரம்பித்தேன். நான்துறவி, எல்லாவற்றையும்வெறுத்தவன்! தவிர, ஜனங்கள் தங்களுக்குநேரிடும் கஷ்டங்களையெல்லாம்பொறுமையோடு சகித்துக் கொள்ளவேண்டும். கடவுளுக்கு நாம் கஷ்டப்பட வேண்டுமென்ற எண்ணமிருக்கும்பகஷத்தில், நாம் அதற்குக் கீழ்ப்படியவேண்டியதுதான் தவிர நான் ஒரு சங்கதி கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இப்பொழுது நாம்போய்க்கொண்டிருக்கிற ரஸ்தாவில் திருடர்களின் பயமுண்டென்பர்: அந்நகைப்பெட்டியை நான் மறைத்துவைத்துக்கொள்கிறேன்: ஒருக்கால் திருடர்கள் வந்தாலும் நான் ஆண்டியாகையால் என்னிடம் ஒன்றுமிராதென்றெண்ணி சும்மா போய்விடுவார்கள்-என்றேன். அவளும் சம்மதித்துக்கொடுக்க வாங்கி மறைத்துவைத்துக்கொண்டிருந்து வண்டி ஜனப்பழக்கமில்லாத இடம் வந்ததும் நான் மறைத்து வைத்திருந்த கைத்துப்பாக்கியின் அடியால் வண்டிக்காரனை ஒரு பலத்த அடி அடிக்க அவனும் மூர்ச்சித்துக் கீழேவிழுந்தான். நானும் வண்டிக்கதவைத்திறந்து கீழே

குதிக்க கூடவிருந்த ஸ்திரீ, உலகத்தை வெறுத்த ஆண்டியாரே இப்படிச் செய்யலாமா? என, நான்: “அம்மணி, நான் முன்னமேசொல்லவில்லையா எல்லாம் கடவுள் செயலென்று. கடவுளுக்குத் தங்கள் நகைபற்கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று இஷ்டமிருப்பதால் தாங்கள் கீழ்ப்படிய வேண்டியதுதானே” என்று சொல்லி ஓடிவிட்டேன்.

அப்படியிருக்க இன்றையவேலையா ஒருபெரிது என்று சொல்லி உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு போய் விட்டாள்.

எம். என். கணேசய்யர்.

❀ ❀ ❀ SITA—A TALE OF HINDU DOMESTIC LIFE.

சீதா, அல்லது, இல்லறவாழ்க்கை.
25-வது அதிகாரம்.

நாகம்மாள் விஷயமாக சொன்னம் என்ன கெட்ட எண்ணம் எண்ணியும் கடவுள் அவளை காப்பாற்றிவந்தார். அவளுக்கு ஜானகிராமய்யரால் ஒரு பிள்ளையும் பெண்ணும் பிறந்தது. நாகம்மாள் ஜானகிராமய்யருடைய விருத்தாபியத்தைக் கண்டு அவர் சொத்து முழுவதும் பிள்ளைபெருக்கையில் எழுதிவைக்கச்சொன்னான். ஜானகிராமய்யர் அப்படியே எழுதி வைத்தார். ஜானகிராமய்யர் கொஞ்சகாலத்திற்குப்பிறகு இறந்து போய்விட்டார். நாகம்மாளுடைய மூத்தாள் பிள்ளை சப்மேஜிஸ்திரேட்டாயிருந்த போதிலும் முழு சொத்தை நாகம்மாளுக்கு கொடுக்க மனம் வாராமல் உயில் செல்லாது என்று ஆக்ஷேபித்தார். நாகம்மாளுக்கு எப்போதும் கடவுளிடத்தில் பக்தி அதிகம். ஆகிலும் அவள்கணவர் இறந்தபிறகு தனக்கு விதவை ஜன்மம் வந்துவிட்டபடியால் இனி பகவான்தான் நமக்குத்துணை என்று அதிக சகங்கள் வைத்துக் கொள்ளாமல் தன்

குழந்தைகளை மட்டும் வெகு போஷணையா பார்த்துக் கொண்டு பகவானுக்கு அடிக்க ஏதாவது உதவ்வங்கள் செய்து வைப்பது தர்மத்தில் தன் சொத்துக்குத் தகுந்த செலவு செய்வதுமாயிருந்தாள். தன் குதாள் பிள்ளை உயிலைப்பற்றி ஆக்ஷேபிக்க நாகம்மாள் அவரை கோர்ட்டுக்குப் பே வேண்டாமென்றும்சொத்துக்கள் முழுவதையும்பெருமையாக அவரே வைத்துதன் பிள்ளைகளையும் காப்பாற்றும்படி சொன்னான். அநாகம்மாள் சொன்னதைக்கேளாமல் கெட்டு எண்ணம் எண்ணி அவளிடம் இருந்த செதை அபகரிக்க வேண்டுமென்று எண்ணி கோர்ட்டில் உயில் செல்லாதென்றும் ஜானகிராமய்யருக்கு உயில் எழுதும்போது நெபுத்தி இல்லை பென்றும் வாதம் செய்த கோர்ட்டில் உயில் ஸ்திரமாகிவிட்டது. கை கோர்ட்டுவரையில் போய்ப்பார்த்தார்: பவிவில்லை. நாகம்மாள் பகஷம் பகவான் ஒத்தை செய்து வந்தார். நாகம்மாள் பிள்வெகுபுத்திசாலியாய்ப்படித்துவந்தாள். ஜனம்மாளுக்கு நாகம்மாளுடைய நல்லஸ்தியைப்பார்க்கப் பார்க்க சகிக்க முடியவில்லை இப்படியிருக்க (அவள் புருஷன்) மூட்டை பிரமணியய்யருக்குவாயுவிபாதி வரவர அதுமாகி அவர் கொஞ்ச காலத்திற் கெல்ல இறந்து போய்விட்டார். அவர் இறந்து போதற்கு சாமிய்யங்காரும் செல்லமும் போயிர்தார்கள். நாகம்மாளுக்கு சொல்லி அனுப்புகூட இல்லை. ஆகிலும் நாகம்மாள் தகப்பட சாவானதால் நாம் போகாமல் இருப்ப சரியல்லவென்று போய் ஒரு நாள் இருக்கிட்டு திரும்பிவிட்டாள். செல்லமும் அவ புருஷனும் பூவரசநல்லூரியே இருந்தார்களென்கிற வருத்தம் அதிகமாக இல்லை. அவக்கு எப்படி வருத்தம் இருக்கமுடியும்! அவன் இறந்து பத்து நாளைக் கெல்லாம் சாட

யங்கார் அவளுக்குப்புருஷனார். அது எப்படி. என்றால்: சாமிய்யங்கார் ஒருநாள் அஸ்தமித்த வுடன் அவர் மாமியாவிட்டு அவரைப் பந்தலின்கீழ் சைஅலம்பப்போனார். போனதும், அந்த அவரைப் பந்தலின் கீழ் ஓர் உருவம் நிற்கக்கண்டார். சாமிய்யங்கார் நிரம்பப்பயங்காரி. இதைக் கண்டதும் உடம்பெல்லாம் நிரம்பநடுக்கம்எடுத்தது. ஓஹோ! திருடன்வந்துவிட்டான் போலிருக்கிறதே, நாம்என்னவெய்வோமென்று யோசித்துக்கொண்டு நின்றார். உள்ளே ஓடுகிறதென்றால் திருடன் பின்புறமாகவந்து பிடித்துக் கொண்டால் என்ன செய்கிறது! அப்படி ஓடவும் முடிய வில்லை! திருடன் தலையில் ஓர் வெள்ளை தலைப்பாவை வைத்து நின்றான். சாமிய்யங்கார் ஓஹோ இவன் நிரம்ப நாகரீகமுள்ள திருடன் போல் இருக்கிறது. திருட்டாபிஸுக்கு தலைப்பாவை வில்லாமல்வரலாமா! எனயோசித்தார்! என்ன செய்வார்? அப்படி மாமியாரைக் கூப்பிடலாமென்றால் கூப்பிடுவதற்காக திருடன் அடித்தால் என்னசெய்கிறது! கூப்பிட்டபோதிலும் மாமியார் தன்னைப்பயங்காரி என்றுகேலிசெய்வாளே! இப்படி சாமிய்யங்கார் பலவிதமாக யோசித்துக் கொண்டு இருக்கையில் திருடன் தலைப்பாவை மெள்ள அசைந்தது. ஹோ! திருடன் நகர்ந்து பக்கத்துக்கு வருகிறதே அல்லது வேறு தன் கூட்டாடிகளைக்கூப்பிக்கொண்டு தெரியவில்லையே! என்று மறுபடியும் சாமிய்யங்கார் சற்றேறியோசித்தார். திருடன் தலைப்பாவை மறுபடியும் அசைந்து பக்கத்தில் வருவதுபோலிருந்தது. சாமிய்யங்கார் வந்தது வரட்டும் என்று பிறவடைக்கதவைத் திறந்து உள்ளே போகலா மென்று தீர்மானித்தார். சொர்ணம் இதற்குள் மாப்பிளையோய் வெகுநேரம் ஆய்விட்டதே காணோமென் பிறவடைபோய்ப்பார்க்கலாமா என்றுயோசித்தான். ஆனால் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறோ, நாம் போகலாமா என்று தயங்கினார். மறுபடி

போயிருந்தால் என்ன நாம் தனியாய் போய் நிற்போமே என்ன செய்கிறார் பாப்போமென்றுமெள்ள சதவைத் திறந்து வந்தான். உடனே மாப்பிளை ஓடிவந்து மாமியாரைக்கட்டிக்கொண்டு அம்மாம் அம்மாம் பயப்படாதே யுங்கள் திருடனே நான் பிடித்துவிடுகிறேன், இவன் தலைப்பாவை வைத்து வந்தால் இவனை நான் விட்டுவிடுவேனா என்றார். சொர்ணம் மாப்பிள்ளையை இருக்கட்டிக்கொண்டு மாப்பிள்ளை எங்கே திருடனென்றான்! சாமிய்யங்கார் பந்தலுக்குள் கை காட்டினார். சொர்ணம் கிரித்துக்கொண்டு மாப்பிள்ளை இந்தத் திருடனை எப்படி கண்டு பிடித்தீர்கள்! பாவம், ரொம்பவும் பயந்து போயிருப்பீர்கள்! உங்களுக்கு கூழ்மோர்காய்ச்சி கொடுக்கவேண்டும்! பந்தலுக்குள் இருக்கும் திருடன் முப்பந்தலைக்கார்க்கும் கண்ணம்பூசுப்பட்டசட்டியே அல்லாமல்வேறில்லை. அசைந்தது அதில்போட்டிருக்கும் வெள்ளைக் கொடி. கிடக்கிறது! அந்த திருடனைப்போ சாட்சியாக வைத்து நாம் திருடன் திருடியாக அங்கேயே இன்பம் கண்டுகொண்டு இருப்போம்வாருங்கள் என்றான். சாமிய்யங்கார், அம்மாம் திருடன் நல்ல திருடன்; எனக்கு உங்களைக் கூட சிறைகம் செய்து விட்டானே என்றார். சொர்ணம் நாலும் அடைத்தானே எதிர்பார்த்தேன் என்று சொல்லி, சாமிய்யங்காருடன் அங்கேயே சுகத்திருப்பதை வழக்கமாகவைத்துக் கொண்டான். காமேசுவரய்யருக்கு சொர்ணத்தின் இடத்தில் சலிப்பு வந்து விட்டது. மேலும் அவனைக் காப்பாற்ற அவருக்கு சொத்துபோதவில்லை. மேலும் காமேசுவரய்யர் சொர்ணம் விதவையாய் போய்விட்டபடியால் அவனைவைத்துக் கொண்டுவருவதுசரியல்ல வென்றுவிட்டுவிட்டார். காமேசுவரய்யர் இப்படி விடவும் சாமிய்யங்காருக்கு ஊர்ஜிதமாகிவிட்டது. முட்டைசப்பிரமணியய்யர் இறந்து இரண்டு மாதம் ஆவதற்குள் சொர்ணம் கர்ப்பவதியாகி ஒரு மாதம் ஆய்விட்டது.

சொர்ணமும் இதைப் மறைப்பதற்கு அநேகம் மருந்துகளை வாங்கி சாப்பிட்டுப்பார்த்தான். நான் தோறும் கருப்பம் விருத்தியானதே யொழியகுறைந்தபாட்டைக்காணேன். கடைசியில் ஊரார் எல்லாரும் சொர்ணத்தை ஊரைவிட்டு வெருட்டினார்கள்.

சொர்ணம் சாமிய்யங்காரிடமாவது போயிருக்கலா மென்று போனான். சாமிய்யங்கார்தன் ஊர் போனதும் லீலாமணியின் சுதத்தில் சொர்ணத்தை மறந்துவிடப் படியால், சொர்ணத்தை தன் வீட்டில் கூட இருக்க முடியாதென்று துரத்திவிட்டார். பரபுருஷனுடன் அனுபவிக்கும் சுகம் இதுதான் என்று சொர்ணம் நன்றாய்க் கண்டு கொண்டான். தனக்கு கர்ப்பம் கொடுத்தவனே இப்போது அப்பமாய் நடக்கும் போது, மற்றவாஸ்தனை இகழ்க் கேட்பானேன்! கடைசியில் சொர்ணம் ஊர் ஊராய் அலைந்து ஒரு வழிப்பாதையில் பிரஸவித்து, குழந்தையை கொஞ்சமாவது நவு இரக்கமில்லாமல் ஓர் சப்பாத்தியில் கழுத்தைத் திருகி எறிந்து விட்டு ஓர் குளத்தில் ஊராமம் செய்துவிட்டு போய்விட்டான். என்ன ஆச்சரியம்! வீட்டில் சிறுபெண்கள் பிரஸவித்து கொஞ்சம் காற்றுப் பட்டு விட்டால் அது உடனே கெட்கலாகி மரணத்தைக் கூட கொண்டு வந்து விடுகிறது! இப்படிப்பட்ட விதவைகள் என்ன செய்த போதிலும் பச்சைத் தண்ணீரிலேயே முழிகி இருந்த போதிலும் அவர்களை ஒன்றும் செய்கிறதில்லை! சொர்ணம் மறுபடியும் ஊர் ஊராக அலைந்து கடைசியில் நாகம்மாரிடம் வந்துசேர்ந்தான். நாகம்மாளுக்கு மனசு கேட்கவில்லை. ஆகிலும் சொர்ணத்துக்கு நல்லபுத்தி சொல்லி அவள் இனியாவதுபரிகாரம் செய்து கொண்டு தெய்வபத்தியுடன் இருந்தால்தன்னிடம் இருக்கலாமென்றான். சொர்ணம் அப்படியே சம்மதித்து உடனே மொட்டையடித்துக்கொண்டு வெள்ளைப்புடவைஉடுத்தி தன் கெட்டகாரியங்களுக்கு

செல்லம்வேண்டியபரிகாரம்செய்துகொண்டு நாகம்மாரிடம் சுகமாயிருந்தான். நாகம்மனை இவள் வெகு கொடுமையாய் நடத்தியிருந்த போதிலும் அவள் அது ஒன்றையும் பாராட்டாமல் சொர்ணத்தினிடத்திருந்த மேலாந்தயையையப்பார்த்துத் தன் சொர்ணத்துக்கு தான் செய்த காரியங்களை கீர்னைத்துப் பார்க்க தனக்கே அவமானமாயிருந்தது.

இப்படி இருக்க, சாமிய்யங்காருக்கு லீலாமணியினால் ஓர் கெட்ட வியாதிபிடித்து அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். செல்லத்துக்கு மூத்தாளுக்கு ஒருபையன் இருந்தான். அவன் குணம் வெகு நல்லகுணம். அவன் வயதுக்கு அவன் வெகுபுத்திசாலி. தந்தகப்பன் தந்தாய் விஷயமாய் வெகு கொடுமையாய் நடந்திருந்தும் அவனுக்கு தந்தகப்பன் மீது வெகு பிரியம். செல்லத்துக்கு சுந்தராவைப் பிரிந்தபிறகு ஒன்றும் ஓடவில்லை. எப்போது பார்த்தாலும் சுந்தராவாளுபகமாவே யிருந்தான். இப்படி யிருக்க கொஞ்சநாளேக்குப் பிறகு அந்த ஊரில்வெகு பணக்காரனான சுப்புரத்தினமய்ய ரென்பவர் செல்லத்தின் மீது அதிக பிரியம் வைக்கத் தொடங்கினார். சாமிய்யங்கார் சொத்து லீலாமணியின் சுதத்தில் அநேகமாக தீர்ந்துவிட்டது. சாமிய்யங்காருக்கு வியாதியும் வந்துவிட்டது. நாகிகள்வழக்கம் போல் லீலாமணியும் சாமிய்யங்காரை கவனிக்கவில்லை. செல்லத்துக்கு சுப்புரத்தினமய்யர் சிறைகம் அதிகமாகவும் சாமிய்யங்கார் அதற்கு இடஞ்சலாயிருந்ததாகத் தோன்றிற்று. சாமிய்யங்கார் குமாரன் அரைசாமி சிலநாள் தன் மாமனைப்பார்க்க போயிருந்தான். இதுதான் சமயம் என்று கண்டு செல்லமும் சுப்புரத்தினமும் சேர்ந்து சாமிய்யங்காருக்கு மருந்து கொடுப்பதுபோல் விஷத்தைக்கலந்து கொடுத்தார்கள். சாமிய்யங்கார் மறுநாளே இறந்துபோய்விட்டார். உடனே துரைசாமிக்கு அவன் தகப்புன் ஓர்

சர்ப்பம் கடித்து இறந்துவிட்டதாக தந்தி கொடுக்கப்பட்டது. துரைசாமி உடனேவந்து சேர்ந்தான். துரைசாமிக்கு சாமியங்கார் மீது வெகுபிரியம். சாமியங்கார் இறந்ததில் அவன் பட்டவிசனம் சொல்லிமுடியாது. அவனுக்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை. பூலோகமே இருண்டு போனதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. துரைசாமி இப்படி விசனத்தோடு இருக்க, சாமியங்கார் இறந்த பதினைந்து நாளைக்கெல்லாம் சுப்புரத்தினமய்யரை செல்லம் கல்லியாணம் செய்துகொண்டான். துரைசாமிக்கு இறையெல்லாம் பார்க்க பூலோகமே பிடிக்க வில்லை. அவன் அடிக்கடி அய்யோ கெட்ட உலகமே! புருஷன்பெண்ஜாதி என்ற விசுவாசம்கூட போய்விட்டதே! இப்படியும் உண்டா! என்று அடிக்கடி நினைத்து வருத்தப்பட்டான். தன்தகப்பன் நினைவாகவே இவன் இருந்தபடியால் அடிக்கடி தன் தகப்பன் வருவதுபோல் சொப்பனம் கண்டான். ஒருநாள் இராத்திரி நிலவில் துரைசாமி அந்த ஊர் வாய்க்கால்பக்கம் போய்கைகால்களை அலம்பி க்கொண்டுநல்ல நிலவாயிருந்ததால்சற்று உட்கார்ந்திருந்தான். ஓர் உருவம் சாமியங்கார் போலவே இவனிடம் வந்தது. அது வேறொன்று மில்லை. சுப்புரத்தினமய்யருடைய அக்கிரமத்தைப் பொறுக்க கூடாத அவர்விரோதியான ஒருவன்; தனக்கு அவரைக்கொல்லசக்தியில்லாமல் துரைசாமியைத் துண்டிவிடும்படி. இப்படி மாறுவேஷம் போட்டுக் கொண்டுவந்தான். துரைசாமி அந்த உருவத்தைக் கண்டவுடன் நடுங்கிப்போய்விட்டான். அந்த உருவம் துரைசாமியைப் பார்த்து ‘துரைசாமி!’ என்ற மகனே! ஒன்றுக்கும்பயப்படாதே! நான் உன்னை ஒன்றும் செய்யமாட்டேன், நீ அடிக்கடி கனவில் என்னைக்காணுகிறாய் அல்லவா! அதற்காக நான் உன்னைப் பார்க்கவந்தேன். நீ மட்டும் எதார்த்தத்தில் என் மீது பிரியம் வைத்திருக்கும் பகஷத்தில் நான் சொல்லுகிறபடி

கேழ்க்கவேணும் என்றது. துரைசாமி நீ எப்படி சொன்ன போதிலும் கேழ்க்கிறேனென்றான். அவ்வுருவம்: ஆகா இப்போது தான் நீ என்பிள்ளை பென்று நன்றாய் தெரிகிறது! நான் சொல்வதைக்கேள்: இனி நீ அஜாக்கிரதையாய் இருக்கக் கூடாது! நீ இப்படியே விசனம் பிடித்திருந்தால் உன்னையும் கொலை செய்துவிடுவானென்றது. துரைசாமி, அய்யோ ஆனால் உன்னையும் கொலைசெய்து விட்டானா? என்றான். அந்த உருவம்:—‘துரைசாமி நான் மூதான் உன்னைக் கேட்டுக் கொள்வது! என் கொலைக்குமறுகொலை நீ வாங்காமல்போனால் எனக்கு முக்தியேகூடைக்கமாட்டாது. என்னை ஏதோ பாம்பு கடித்துவிட்டதாக செல்லம் சொல்லுகிறாள்ல்லவா, அது சுத்தப்பொய். என்னைக்கடித்த பாம்பு இப்போது செல்லத்தைகல்லியாணம் பண்ணிக்கொண்டு சுகப்படுகிறது.

துரைசாமி:—கெட்டலையட்டுமே, என்ன அக்கிரமம்! நான் இப்போதேபோய் அவர் ஊர் இருவரையும் ஒரே வெட்டாய் வெட்டிவிடுகிறேனென்றான். உருவம், ‘ஆகா அது கூடாது! நீ இப்படி ஆக்திரப்பட்டால் உன்னால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது! அவர்கள் உன் எண்ணத்தைக்கண்டு கொள்வார்கள். நீ அவர்களிடத்தில் வணக்கமாயிருக்கிறது போல் இருந்து அவர்களைகொல்லவேண்டும். மேலும் மனிதர்களைக்கொன்றுவிடுவது அவர்களுக்கு சுகம். அவர்கள் உயிரைவைத்துக்கொண்டே துக்கத்தால்கஷ்டப்படவேண்டும்! அப்போது தான் அவர்கள் செய்த தீங்கை அவர்கள் அறிவார்கள். நீ உன் தாயைக்கொல்ல வேண்டாம். அதுமகாபாபம். அவளுக்கு உன்னல்குடியவரையில் புத்திசொல்லிப்பார். கௌமல் போனால் அப்புறம் பார்த்துக்கொள்ளலாம்! என்னைக்கடித்த ஸர்ப்பத்தைமட்டும் நீ உன் தாயைக்கொண்டு கொல்லச்சொல்!’ என்றது.

துரைசாமி அப்படிசெய்வதாக ஒப்புக்கொண்டு விடுவந்துசேர்ந்தான். மறுநாள் தன் தாயைக்கூப்பிட்டு அவளுக்கு புத்திசொன்னான். அவன் எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு, “துரைசாமி! நான் என்ன செய்கிறது! நான் அப்பாமிது இருந்த பிரியத்தைவிட வேறே யார் இருக்கப்போகிறார்கள்! கிடக்கிறது! அவரை மறந்துவிடு! போனபிறகு இனி என்ன செய்கிற”தென்றான்.

துரைசாமி:—எங்கப்பா மீது பிரியம் இருந்ததால்ல்லவா, நீ அவர் இறந்ததற்கு விட்ட மாமாலகண்ணீர் உருவதிற்குள் வேறு புருஷனைக் கலியாணம் செய்துக்கொண்டாய்! ஒரு மிருகம்கூட கொஞ்சநாளாவது புருஷன் இறந்ததற்கு துக்கத்தைக் காண்பிக்குமே! நீ அதுகூட காண்பிக்கவில்லையே! அப்படி உனக்கென்ன சிறுவயதா! எவ்வளவோ அனுபவித்தாய்விட்டது! என் தகப்பனென்ன அழகில் குறைந்தவனா? இந்த சுப்புரத்தினமய்யரைவிட எவ்வளவோ அழகு உடையவரே! பேரிச்சம்பழம் தின்றவர்கள் எங்கேயாவது அதற்கு பதிலாக புனியை தின்பதற்கு ஆசைப்படுவார்களா? உனக்கு இந்த காமத்தின் ஆசைக்கு எல்லையே இல்லைபோல் இருக்கிறதே! என்று இன்னும் அநேக விதமாக செல்லத்துக்கு புத்திசொன்னான். செல்லம் இதைஎல்லாம் கேட்டுவிட்டு தான் செய்ததைப்பற்றி நிரம்பவும் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு துரைசாமியை இனிஎன்னசெய்யலாமென்று கேட்டான். பிறகு இருவரும் சேர்ந்து சுப்புரத்தினமய்யர்பணத்தைகொள்ளையிட என்னவழி என்று பார்த்தார்கள். உடனே ஒருவிதயோஜனை செய்து கொண்டு சுப்புரத்தினமய்யர் தன் சொத்து முழுவதும் தன் மீது எழுதிவைக்கவேண்டுமென்றான். பாவம்! ஒன்றும் அறியாதசுப்புரத்தினமய்யர் இவனை நம்பி அப்படியே எழுதிவைத்தார். கொஞ்சகாலத்திற்கெல்லாம்சாமியங்காரைக்கடித்த

ஸர்ப்பத்தைசெல்லமென்கிறஸர்ப்பம்கடித்து விட்டது. சுப்புரத்தினமய்யர்விஷத்தால்மாண்டார். பிறகு கொஞ்சநாளாக் கெல்லாம் செல்லம் துரைசாமியையேகைவசப்படுத்திக்கொள்ளப்பார்த்தான். இதுகளை யெல்லாம் கேட்ட சொர்ணம் ஊர்முழுவதும் செல்லத்தின்நடத்தைபைதுஷிப்பது கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் அவனைக்கண்டித்தார். செல்லம் தாயைப் பார்த்து நீ பலபேருடன் ரகசியமாகப்போனதைவிட நான் பப்பிளிகாக ஒரு புருஷனோடு இருப்பது கெட்டுப்போய் விட்டதா? என்று சொல்லிசொர்ணத்தின்வார்த்தையைக்கேளாமல் நாராயணசாமி என்றதனவாணைவைத்துக் கொண்டான். துரைசாமி இந்த வெட்கக்கேட்டைப்பார்க்கப்பிரியம் இல்லாமல் யாத்திரை புறப்பட்டுப்போய் விட்டான். சொர்ணமும் அவமானம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஏரி குளத்தில் விழுந்து பிராணனை விட்டு விட்டான்.

அதிகாரம் 23.

இராமச்சந்திரயயர்தன்சொத்தைப்பிரித்து கொண்டதும் பூவரசநல்லூரில் தன் பந்துக்களுடைய அயோக்கியத் தனங்களைப் பார்த்து விட்டு அங்கே இருக்க மனமில்லாமல் தன் தாயைக்கூடிக்கொண்டு பட்டணத்தில் பி. எல். பரிசைக்குப் படிக்கப்பெற்றபட்டார். இராமச்சந்திர அய்யர் சம்சாரம் பாகவியாஜ்ஜியகாலத்தில் பூர்ண கர்ப்பமாயிருந்தான். இராமச்சந்திரயயர் பாகம் பிரித்துக்கொள்வதற்குள் அவருடைய ஜய சமாசாரத்தைமுன் கொண்டுவரும் தூதன் போல் ஓர் பிள்ளைக்குழந்தை பிறந்தது. அதற்கு இராஜகோபலென்று பேர்வைத்தார்கள். வியாஜ்ஜியம்செயித்ததும் எல்லோரும் அப்பிள்ளையின் அதிஷ்டத்தைக் கொண்டாடினார்கள். இராமச்சந்திரயயர் தன் பெண்சாதியை பிரசவித்த சமயமென்று கூட்டிக் கொண்டு போகாமல் தாயாருடன் மட்டும் பட்டணத்துக்குப்போனார்.

ஊரில் தன்நிலங்கள் முழுமையையும் ஒருவரிடத்தில் குத்தகைக்குக் கொடுத்து விட்டுப் போனபடியால், அவர் ஊர் விஷயமானவகைவை வைத்துக்கொள்ளவில்லை. இராமச்சந்திரய்யருக்கு காமேசுவரய்யர், வெங்கடராமசாஸ்திரிகள், நாராயணசாஸ்திரிகள் இவர்கள் மீது கோபம் இருந்தும் அவர்களுக்கு தீங்கு செய்ய மனம் வரவில்லை. அவர்கள் இவர்களைப் பொய்ச்சாகுதிகொல்லி பொய்தந்தாரைவிடிகள்தயார் செய்தும், நல்லவர்கள் கபாவம் கெடுத்தல் செய்தவனுக்கு பிரதி கெடுதல் செய்வதில்லை. ஆதலால் இராமச்சந்திரய்யர் அவர்களை தண்டிக்க நம்மால் ஆகுமா! நாம் ஒன்றும் செய்யவேண்டாம். அவர்களின் கெடுதலின்பலன்களை அவர்களே அனுபவியாமல்போகப்போகிறதில்லை என்று நினைத்து கவனியாமல் விட்டுவிட்டார். மேலும் ஒருவன் நமது வலது கன்னத்தில் அறைந்தால் நாம் உடனே அவனுக்கு நமது இடதுகன்னத்தில் அறையும்படி காட்டினால், அவனைத் துறந்ததைப்பற்றி வருத்தப்படுவான். அப்படி செய்யாமல்பதில் ஒரு அடி அடித்தால் அவனுக்கு கோபம் இன்னும் அதிகமாகும். ஆகையால் பொறுண்மக்கு சமானம் ஒன்றுமில்லை. இராமச்சந்திரய்யர்போக்கிலிகளைத் தண்டியாமல் இப்படி விட்டே, அவர்களைத் தண்டிக்கும் தொழிலைக்கடவுள் நாளை ஏற்றுக்கொண்டார். எப்படியென்றால், விசாரணை முடிந்த பதினேந்து நாளைக்கெல்லாம் காமேசுவரய்யருக்கும் அவருக்கு சாகுதி செர்ன்னவர்கள் எல்லோருக்கும் பொய்சொன்னதற்காக குற்றஞ்சாட்டப்பட ஏன் சாங்ஷன் கொடுக்கக்கூடா தென்று ஜட்ஜியிடமிருந்து நோட்டீஸ் வந்தது. உடனே இந்தப் போக்கிலிகள் எல்லாரும் நடுங்கிப் பட்டணத்திலிருந்து காட்டன் துறைக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய்பேசி கூட்டி வந்தார்கள். துறைவெகுநேரம் வரையில் குற்றவாளி பகலும் பேசினார். கடைசியில் ஜட்ஜி ஒன்றையும் கவனியாமல் சாங்ஷன் கொடுத்து விட்டார். விசா

ரணை அந்த ஜில்லா டிப்டிகலெக்டர் நரசிம்மலு நாயுடுவிடம் நடக்க வேண்டியதாக இருந்தது. நாராயணசாஸ்திரிகள் ஸர்சாரம் வெங்கடட்சுமி அம்மாள் நாராயண சாஸ்திரிகளை வாயில் வந்தபடியெல்லாம் வைதாள் வெங்கடராம சாஸ்திரிகளையும் ஊரில் வைப்பாதுவர்க்கிடையாது. அவர்க்கு வக்கில் வைக்கவும் பணம் இல்லை. எல்லோரும் காமேசுவரய்யரிடம்போய் உம்மாலைதான் நாங்கள் கெட்டுப் போகிறோம், எங்களுக்குத் தீர்தான் செலவு செய்யவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். காமேசுவரய்யர் நல்லவாறல்ல, அவர்களைல்லாரும் தன்னால் கெட்டுப்போனவர்கள் போல் நினைத்து, அவர் மற்றவர்களால் கெட்டுப்போனதை மறந்து அப்படியே ஒத்தாசை செய்வதாக வாக்களித்தார். ஸ்ரீரீவாஸசாஸ்திரிகள் மட்டும் சாங்ஷன் கொடுக்கப்படாமல் தப்பித் தங்குகொண்டார். எனென்றால் ஜட்ஜிக்கு அவர் சாட்சியத்தில் வேண்டுமென்றே பொய்சொன்னதாக ஏற்படவில்லை. காமேசுவரய்யர் நரசிம்மலு நாயுடுமுன் விசாரணைக்காக காட்டன் துறையை ஐயாயிரம் ரூபாய் கொடுத்து கூட்டி வந்தார். நரசிம்மலு நாயுடு என்பவர் சர்க்கார் அதிகாரத்தில் வெகு நாள் இருந்து இப்போது அறுதுறு ரூபாய் சம்பளம்வாங்குகிறார். இவரை வேலையில் வெகு கெட்டிக்காரர் என்று வந்த கலெக்டர் எல்லாரும் மெச்சுவார்கள். எந்த கலெக்டரையும் இவர் அரைநிமிஷத்தில் வசியம் செய்துவிடுவார். கலெக்டருக்கு வேண்டிய சமயங்களையெல்லாம் செய்து கலெக்டர் பெண்ஜாதியின் தாயை முன்னால் சம்பாதித்துவிடுவார். இவர் இரண்டு லட்சம் ரூபாய் உத்தியோகம் செய்தே சம்பாதித்திருந்தும் லஞ்சம் வாங்கும் குணமட்டும் இவருக்குப் போகவில்லை. ஆனால் அல்பமான லஞ்சம் இவர் வாங்கமாட்டார். ஆயிரத்துக்குக் குறைந்து வாங்கினதே இல்லை. ஆனால் வெளிப்பார்வையில் இவர் லஞ்சம் வாங்கப்பட்டவரென்று ஒருவ

ராலும் சொல்லமுடியாது. கலெக்டர்க்கெல்லாம் இவரைப்போல் யோக்யான மனிதன் கிடையாது என்கிற அபிப்பிராயம். இப்படி அநேகர் லஞ்சம் வாங்குவதில் கைதேர்ந்திருக்க, கலெக்டர்கள் அவர்களை சந்தேகிக்காமல் லஞ்சமென்பதற்கே ஆசைப்படாமலிருக்கிறவர்களைப் பார்த்து சந்தேகிக்கிறார்கள். இதுவும் காலக்கொடுமைதான். காமேசுவரய்யர் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் நரசிம்மலு நாயுடுவுக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் அனுப்பிவிட்டார். பிறகு காட்டன் துறை காமேசுவரய்யரை தப்பிவிக்கேட்டேன் வியையெல்லாம் நரசிம்மலு நாயுடு எழுதிக்கொண்டார். மற்றவர்கள் விஷயமாக காட்டன் துறை முக்கியமாக கேட்டதெல்லாம் நரசிம்மலு நாயுடு எழுதாமல் விட்டு விட்டார். காட்டன் துறை தன்னால் கூடிய மட்டிலும் உழைத்துப் பார்த்தார். கடைசியில் நரசிம்மலு நாயுடு காமேசுவரய்யரை மட்டும் விடுதலை செய்து வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் நாராயண சாஸ்திரிகள் காவாலி சுப்பய்யன் எல்லோரையும் செஷனுக்குக் கமிட்செய்து விட்டார். செஷன் விசாரணைக்கு இவர்களால் வக்கில் வைக்க முடியவில்லை. கடைசியாய் காமேசுவரய்யர் மனம் கேளாமல் உள்ளூர் வக்கில் ஒருவரை வைத்துக்கொடுத்தார். கடைசியில் குற்றம் ருசுவாகி வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் நாராயணசாஸ்திரி இவர்களுக்கு ஐந்து வருஷமும், சுப்பய்யன் புதுக்குற்றவாளி ஆதலால் இரண்டு வருஷமும் கடுங்காவல் விதிக்கப்பட்டது. சுப்பய்யன் அங்கேயே ஹோ! என்று அலறிவிட்டான். வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் நாராயணசாஸ்திரிகள் ஜயில் பார்த்தவர்களாதலால் அதிகமாக வருத்தப்படவில்லை. ஜயிலுக்குப்போகும் போதே நாராயண சாஸ்திரிகள் வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் சுப்பய்யன் இருவருக்கும் காதோடு ரகசியமாய்ப் பத்துநாள் ராத்திரிக்கு ராத்திரி வேலை செய்து ஜயிலிலிருந்து தப்பித்து ஓடிப்போகவேண்டுமென்று யோசனை சொன்னார். ஜயில் போய் சேர்ந்ததும் ஜயில்

காவல் காரனுக்கு அன்பதுரூபாய் இனும் கொடுத்து நாராயண சாஸ்திரிகள் அவர்களுடைய ஆயுதம் மூன்று வாங்கி வரச் சொல்லி மற்றவர்க்கும் கொடுக்கும்படி செய்தார். அந்த ஜயிலில் ஒவ்வொரு அறையிலும் உயரத்தில் ஓர் ஜன்னல் இருந்தது. அந்த ஜன்னல்கள் பின்புறம் இருந்த ஓர் மைதானத்தை நோக்கி நின்றது. ஒவ்வொரு ராத்திரியிலும் மூன்று கைதிகளுக்கும் மெள்ள ஜன்னல்களைக் குடைவதும் சந்து செய்வதும் தான் வேலையாயிருந்தது. ஆனால் ஒருவரும் சந்தேகிக்காமல் இருக்கும் பொருட்டு முன்புறம் வெள்ளைக்கல்களை சந்து தெரியாமல் இருக்கும்படி வைத்து விடுவார்கள். அப்படி ஒன்பது நாள் வேலை செய்ததில் ஜன்னல்கம்பிகள் மூன்று கம்பிகள் எடுக்கக்கூடியதாக செய்யப்பட்டு அந்த இடங்களில் பார்ப்பவர்களுக்கு வித்தியாசம் தெரியாமல் இருக்கும்படி வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒன்பது நாள் ஜயில்காரனால் வெகு நீளமான கயிறுகள் மூன்று வாங்கிக்கொடுக்கப்பட்டன. அன்று ராத்திரியானதும் நாராயணசாஸ்திரிகள் முன்னால் ஜன்னலில் கயிறைக்கட்டி மெல்ல பின்புறமாகக் கீழே இறங்கினார் மற்றவர்களுக்கு சாவகாச மாய் இரங்கும்படி திட்டம் செய்திருந்தார் அதற்குள் நாராயணசாஸ்திரிகள் போய் ஒரு குதிரை வண்டி தயார் செய்துகொண்டு வந்து அதை ஒரு பர்லாங்குபின் நிறுத்தி கையிகளுக்கு ஜாடை காண்பித்தார். உடனே அவர்களும் கயிறை ஜன்னலில்கட்டிக் கொண்டு மெள்ள இறங்கினார்கள். சற்றுநேரத்துக் கெல்லாம் மூவரும் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போய் விட்டார்கள். நாராயண சாஸ்திரிகள் முதலியவர்கள் வெகு தூரம்போய் விட்டார்கள். பிறகு வெடியிற்காலம் ஒருவன் ஜயிலை சுற்றிவரும் போது ஜன்னல் களிலிருந்து கயிறு தொங்குவதைப் பார்த்தான். உடனே அவன் உள்ளே போய் அறைகளைப் பார்க்க கைதிகளைக் காணோம். அவன் ஜயில் மணியை உடனே வெகு பலமாய் அடித்தான். அரை நிமிஷத்தில் சிப்

பாப்புகள் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். பிறகு சங்கதிகளைத் தெரிந்து கொண்டு சிப்பாய்கள் கைதிகளைத் துடித்த ஆரம் பித்தார்கள். வெகு தூரம் இவர்கள் துரத்தி ஓர் ரோட்டு திரும்பினவுடனே கொஞ்ச தூரத்தில் மூணு குதிரைகள்மீது மூணு பேர்கள் சவாரிசெய்துகொண்டு போனார்கள். உடனே சிப்பாய்கள் வெகு சந்தோஷத்துடன் கைதிகள் அகப்பட்டு கொண்டார்கள் என்று கத்திகொண்டு அவர்களை வெகு வேகமாகத் துரத்த ஆரம்பித்தார்கள். அந்த மூவரும் இதைக்கண்டதும் இவர்கள் யாரோ என்று பயந்து இன்னும் வேகமாக சவாரிசெய்துகொண்டு ஓட ஆரம்பித்தார்கள், இப்படி வெகு தூரம் துரத்தப்பட்டு கடையிசில் முன்சென்றமூணுபெயர்களும்களைத்துபோய் மேலேஓட சக்தி இல்லாமல் இவர்கள் செய்கிறதை செய்யட்டும் என்று தங்கினார்கள். சிப்பாய்கள் அவர்பக்கத்துக்குப்போகவும் அவர்கள் ஆச்சரியத்தைஎன்னவென்றுசொல்வது. அவர்கள் பக்கத்திலே போகவும் அவர்கள் மூன்று பெயர்களும்கலெக்டர், சூபிரண்டாண்டு, ஜட்ஜி என்று தெரிந்து கொண்டு அவர்களுக்குசலாம்செய்தார்கள். சூபிரண்டாண்டுஎன் நீங்கள்எங்களை துரத்தினீர்கள். யார்திருடர்கள்சேர்ந்து இப்படி நம்மைகொள்ளையிட வருகிறார்களோ என்றல்லவா நாங்கள் பயந்து ஓடினோம் மென்றார். சிப்பாய்கள் நடந்த சங்கதியைச்சொல்லவே அவர் கோபித்துக்கொண்டு நீங்கள் கலெக்டர் சூப்ரண்டண்டையும் துரத்துவதில் வெகு கெட்டிக்காரர்கள். திருடர்களைக் கண்டுபிடிக்க மட்டும் உங்களால் ஆகாது. ஜயிலில் இவ்வளவு அஜாக்கிரதையாயிருந்த வார்டரை சூரியோதயத்திற்குள் கைதிகள் வந்து சேராத பக்கத்தில் நான் டிஸ்மிஸ் செய்துவிடுவேனென்று சொல்லுங்களென்று சொல்லி குதிரையை வெகு வேகமாய்விட்டுக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். மறுநாள் வார்டரை விசாரணை

செய்தார்கள். அவன் என்ன சமாதானம் சொல்லியும் கேளாமல் சர்க்கார் நம்பிக்கையைக்கெடுத்ததற்காக டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டான். இதற்குள் தப்பிப்போன கைதிகள் வெகுதூரம்போய் மாறுவேஷம் போட்டுக் கொண்டு ஓர் ரொடில் ஸ்டேஷனுக்கு போய் புதுசேரிக்கு டிக்கட்டு வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போய்விட்டார்கள். பிறகு போலீஸார்வங்கே தேடியும் அவர்கள் மாறுவேஷம் போட்டுக் கொண்டபடியால் ஒருவராலும்கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அவர்கள் புதுசேரி போய் அங்கேயும் ஒருவர் கண்ணிலும்தென்படாமல் பகலில்உத்தியோகஸ்தர்போல் ஹோட்டலில் போய் சாப்பிடுவதும் இரவில் திருடர்களோடு கொள்ளை அடிப்பதுமாக காலங்கழித்து வந்தார்கள். இப்படி கொஞ்சநாள் இருந்ததில் நாராயண சாஸ்திரிகள் திருடர்களுக்கெல்லாம் தலைவரானார். கொஞ்சகாலத்திற்குப் பிறகு திருடர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ஓர் படகு சம்பாதித்தார்கள். அதில் ஏறிக்கொண்டுசமுத்திரத்தில்போகிறதும்நதியில்போகிறதும் அங்கேயாராவது வந்தால் அவர்களைக் கொள்ளை அடிப்பதுமாய் இருந்தார்கள். இப்படி ஒரு நாள் நதியில் போகும் போது ஓர் படகு எதிரில் வெகு வேகமாய் வந்தது. அதில் ஒரு பெண் கண்ணும்கண்ணீருமாக நின்றார். நாராயணசாஸ்திரிகளுக்கு அப்பெண்ணையும் அப்படகையும் பார்க்க அதைக்கொள்ளையிடாமல் விட்டு. போக மனம் வரவில்லை. உடனே யாரடா படகை நிறுத்து என்று கத்தினார். அவள் யாரடா என்னை கேழ்க்க என்றார். உடனே நாராயண சாஸ்திரிகள் அப்படகைத் துரத்த ஆரம்பித்தார். வந்த மனிதனும் படகை வெகு வேகமாய் விட்டுக்கொண்டு போனான். நாராயண சாஸ்திரிகளுக்கு அநேகர் ஒத்தாசை செய்ததால் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம், படகைப்பிடித்து விட்டார். உடனே இருவரும் கலகம் செய்ய ஆரம்பிக்கவும் இடையில் நின்

றவர்கள் புதுமனிதன் மீது பாய்ந்து அவன் தலைப்பாகையை வெளியில் கிழுத்தெறிந்தார்கள். என்ன ஆச்சரியம் நாராயணசாஸ்திரிகள் உடனே அவனை கிஷ்ணசாமிப்பயனென்று கண்டு கொண்டு அடேகிஷ்ணசாமி நீ இன்னும்உயிரோடு இருக்கிறாயா? உன்னை தூக்கில் போட்டது பொய்யா? இது என்ன ஆச்சரியமென்றார். கிஷ்ணசாமிப்பயன் உடனே நாராயணசாஸ்திரிகள் மற்றஎல்லாரையும்தெரிந்து கொண்டான் கிஷ்ணசாமிப்பயன் தன்வரலாறு எல்லா வற்றையும் ஆதியோடு அந்தமாய் சொன்னான். நாராயணசாஸ்திரியும் தன்வரலாறுகளைபெல்லாம்சொன்னான். கடையிசில் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்துபழயபடிஊருக்குப் போடிறதென்றும் இராமச்சந்திரனுக்கு ஒரு பெரிய தீங்கைச்செய்கிற தென்றும் தீர்மானித்து, அப்பெண்ணை அவன் இருப்பிடம்கொண்டுபோய் விட்டு பூவரச நல்லுருக்கு மாறுவேஷம் போட்டுக்கொண்டு போனார்கள்.

LORD RIPON, THE FATHER OF LOCAL SELF GOVERNMENT.

“அப்பன் ரிப்பன்.”

இந்தியாவில் 1880 முதல் 1884 வரையில் இராஜப்பிரதிநிதியாயிருந்து இந்தியர்களுடைய யோக்கேஷமங்களுக்காகப் பாடுபட்டுழைத்து அவருடைய பிரீதியைச் சம்பாதித்துக்கொண்டவரான லார்ட் ரிப்பன் அவருடைய முதிர்ந்தவயதில் பரலோகப் பிராப்தியடைந்தார். அவர் இராஜப்பிரதிநிதியாக விருந்தகாலத்தில் இந்தியாவுக்குச்செய்த பல நன்மைகளில் இந்தியா ஜனங்கள் அவரை “அப்பன் ரிப்பன்” என்று அருமையாகப் பெயரிட்டுக்கொண்டாடினார்கள். அவர்சுதேச பாஷா பத்திரிகைகளுக்கு லார்ட்ஸிட்டன் தாலத்தில் இடப்பட்ட வாப்பூட்டைத்

தரித்துவிட்டார். ஸ்தானிக சுய ஆக்ஷிவிஷமாய் இந்தியர்களுக்கு இராஜங்கத்தி துறைத்தனகாரியங்களைப்பார்க்கிற சக்தியுடாகவேண்டி ஒரு முக்கியமான ஏற்பாடு செய்து அதை அமுலுக்குக்கொண்டுவந்தா உப்புவரியைக் குறைத்தார். இந்தியர்களுக்கு ஆங்கிலேயர்களுக்குமுள்ள பேதபாவத்ன ஒழிக்கயத்தனித்தார். இதற்காக அவர்செய் முயற்சி பலிக்காமல் ஆங்கிலோ இந்தியாளுடைய பகையும் போராட்டமும் அதிகமாக அவருக்குக் கிடைத்தபோதிலும், அதைபெலாம் அவர் பாராட்டாது இந்தியாவிசேஷமத்தையே நாடியுழைத்துவந்தார். பதமவித்தையைப் பரவச் செய்து கை தொழில்வித்தையை விர்த்திசெய்வதற்காவழிகளெடுத்துக்கொண்டார்.

இவர் இராணுவச் செலவைக் குறைக்க பார்த்தார். எல்லைப்புறத்தில் வீணசணை, சச்சரவுகளில் புருந்து வரிப்பணத்தை வாயிறைக்காமல், சாவதானமாய்நடந்துகொண்டவரும்படியான ஏற்பாட்டைச் செய்தார். இப்படி பலவாற்றானும் இந்தியர்களின் யோக்கேஷமத்தையே நாடியுழைத்துவந்தார். இனால் இவருக்கு இத்தேசத்திலுள்ள அவுடைய சுதேசத்தாருடைய பொல்லாப்பு பகையும் அதிகமாகவுண்டாயிற்று. அவர்க இவரைப் பலவாறுகத்துற்றி நிந்தித்தார்கள் அதை யெல்லாம் அவர் ஒருபொருட்டா எண்ணவில்லை. “தர்மமே ஜயம்” என்க கொள்கையை மேலாகக் கொண்டொழுது தீரணமுள்ளவராதலால், தர்மம் தழைதால் எல்லாம் தழைக்குமென்ற உறுயான நம்பிக்கையின் பேரில் தர்மத்துக்காக பாடுபட்டுழைத்தார். “குடியுபுரக் கோளும்” என்னும் ஆப்தவாகியத்தில் பூர்ண பிக்கையுள்ளவர். இப்படிப்பட்ட மஹா இந்தியாவைவிட்டுப்போய் 25-வருஷங்களாயும் ஜனங்கள் அவரை மறந்து போகாம

“அப்பன் ரிப்பன்” எனிற அவர்களிடப் பேருக்கு ஒக்க அவர் செய்தநன்மையையும் அவருடைய நல்லெண்ணத்தையும் பெரிதாகக் கொண்டாடி அவரை ஹிருதயத்தில் வைத்து வாழ்த்தி வந்தார்கள். இப்படி ஜனங்கள் ஹிருதயத்தில் குடிபுகுண்ட மஹான் ஜலிலுமாய் மத்தியிலபரமபதமடைந்ததைக்குறித்து, இந்தியாவிலுள்ள எல்லாரும் அவர் புகழுடம்பைப் போற்றி, பொய்யுடம்பை விட்டதற்காகவிசனித்தவர்களாகக் காட்டிவருகிறார்கள். இவர் இந்தியாவை விட்டுப்போன காலத்தில் இவர் பேரால் ஞாபகசின்னமேற்படுத்த வேண்டுமென்று எங்கும் கூட்டம்கூடிப் பேசித்தீர்மானம்செய்தார்கள். ஆனால் அதனால் காரியத்தில் ஒன்றும் நடக்கவில்லை, சாமான்ய ஜனங்களோ இவர்பேரில் தங்களுக்குண்டான பிரீதியைக் காண்பிக்க, இவர் பேரைப்பலவிதத்திலும் விளங்கச் செய்தார்கள். “ரிப்பன் மிட்டாய்” என்று “ரிப்பன்மாத்திரை” யென்றும் “ரிப்பன் விரப்” என்றும் பலவிதமாக இவர் பேரால் பண்டம் பணியாரங்களைச் செய்து இவருடைய பெயர் விளங்க வைத்தார்கள். ஸ்வானுவசச் செல்வராகிய ஸ்ரீமான் சைவ இரத்தின செட்டியாரவர்கள் இவர் பேரால் ஏற்படுத்திய ரிப்பன் ப்ரெஸ், இன்னும் இருந்து வேலைசெய்துவருகிறது. அவர்ஸ்தாபித்த ரிப்பன் பாக்கெட் பஞ்சாங்கமும் இன்னம் பிரசுரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இப்படியாக இந்த மஹானுடைய பெயர் இத்தேசத்தில் எங்கும் வழங்கி வருகிறது. இவர் பேரும் புகழும் இந்தியாவில் என்றென்றைக்கும் நிலைத்தோங்கிவளருவதாக.

SANKARAPRYAN

சங்கரப்பிரியன்.

XXI. மனோஞ்சினியும் திருடர்களும்.

காலமே சுமார் 7-மணிக்கு, சென்ற அதி காரத்தில் சொன்ன, கட்டைக்குட்டு. சப்பை மூக்கன், கோணவாயன், பொக்கப்பல்லன், முதலியவர்கள் காட்டில் வந்து கொண்டிருக்கையில் கொஞ்சதூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்த, மனோஞ்சினியைப் பார்த்து பின்வருமாறு பேசித் தீர்மானிக்கலாயினார்கள்.

கட்டைக்குட்டு:—அதோ ஒரு ஸ்திரீவருகிறாள். துணையில்லாமல் வருவதைப்பார்த்தால், வழிதப்பிப்போனபோல் காண்கிறது. நமது சங்கல்பம் இத்தியாதி விஷயங்களில், பகஷ்பாதமில்லாமல் நடந்து கொள்ளவேண்டுமென்பதால், இவளை நம்மில் யாரைக்கலியாணம் செய்து கொள்ள இஷ்டமென்று கேட்டு அவள் சம்மதப்படி செய்துவிடலாம், என்பது என் அபிப்பிராயம். உங்கள் முவரது அபிப்பிராயமும் என்ன?

மற்றமூவரும்:—தாங்கள் எங்கள் முவரையும் சினேகிதர்களைப்போல நடத்திவருகிறீர்களே ஒழிய, தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களாப்பாவிப்பதே இல்லை. இதற்கு தீர்வுதான், இப்பொழுது தாங்கள் இஸ்திரீயைப் பற்றிச் செய்த தீர்மானமே. தங்கள் சித்தம் எங்கள் பாக்கியம்.

அதற்குள் நம் மனோஞ்சினியும்அவ்விடம் வர பின்வருமாறு சம்பாஷணைநடந்தது.

கட்டைக்குட்டு:—அம்மணி! தாங்களயார்? எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?

மனோஞ்சினி:—(மனத்துள்) இவர்களைப் பார்த்தால் நல்லவர்களாகத்தோன்ற வில்லை. என்னை மோசம்செய்ய எண்ணங்கொண்டார்கள் போலும்! இவர்களை எனதுசாமர்த்தியத்தினால் ஏமாத்தித் தப்பிக்கொள்ள வேண்டும். [பிறகு கட்டைக்குட்டைப் பார்த்து] ஐயா! நானிருப்பது பக்கத்திலிருக்கும் கோமளா

புரம். எனது தந்தை, என் மனதுக்குப் பிடிக்காத ஒருவர்க்கு என்னைக்கட்டிக் கொடுக்கத் தீர்மானித்ததால், அக்கலியாணத்தினின்று தப்பிக்கொள்ளும் நிமித்தம்ஊரைவிட்டு ஓடிவந்து விட்டேன். வருகையில் வழி தவறிப் போய்விட்டேன். ஏதாவதொரு நகரத்துக்கு வழி காண்பித்தீர்களானால், தங்களுக்கு மெத்தப் புண்ணியமுண்டு.

கட்டைக்குட்டு:—அம்மணி, நீங்கள் சொல்வது நன்றியில்லையே. ஊரைவிட்டு வந்து விட்டது நல்லதுதான். பிடிக்காத இடத்தில் கலியாணம் ஒருநாளும் செய்துகொள்ளக் கூடாது. ஆனால் இப்பொழுது எங்கும்போக வேண்டாம். எங்கள் நால்வரில் எவரையாவது கலியாணம் செய்துகொண்டு விடுங்கள். மிக்க சவுக்கியமாய்க் காலத்தைக்கழிக்கலாம்.

மனோஞ்சினி:—எனக்குப் பிரியமானது வேறொன்றுமிராது. உங்களைப்பார்க்கில், யாரைத்தள்ளியாரைத்தெரிந்தெடுக்கிறது என்று தோன்றவில்லையே. ஆனால் எனக்கொரு யுக்தி தோன்றுகிறது. என்னை ஏதாவதொரு பத்திரமான இடத்தில் வைத்துவிட்டுப்போய் நான் வரும்போது வழியில் பார்த்த மாமரத்தின் கனிகளில் 10-கனிகளை சீக்கிரம் எவர்கொண்டு வருகிறீர்களோ அவருக்கு நான் மனைவியாவேன் என, அவர்களும் நான் முந்தி, நீ முந்தி யென்று ஓட, இவளும், அவர்கள் தன்னை இருக்கும்படிச் சொன்ன இடத்தினின்றும் கம்பி நீட்டிவிட்டாள். பிறகு திருடர்களில் கட்டைக்குட்டு முதல்முதலும் மற்றமூவரும் பிறகுமாக வந்துசேர்ந்து வைத்துப்போனவிடத்தில் மனோஞ்சினியைக் காணாததால் அவர்களுள் பின்வரும் சம்பாஷணைநடந்தது.

கட்டைக்குட்டு:—ஹா ஹா ஹா ஹா ஹா ஹா! பேஷ். நமது வேஷதாரி எம்மாத்திரம்? நன்றாய் ஏமாத்தினாள்.

மற்றமூவரும்:—நன்றாய் ஏமாந்தோம்! கைக்கெட்டினது வாங்க்கெட்டவில்லை. நாம் அவ்வளவாகக் கவலைப்பட வேண்டியமில்லை. ஏனெனில் நாம் ஜயிக்கவில்லையே. ஜெயித்ததோ நம் யஜமான். அவரே மனக்கவலைகொள்ளாதிருக்க நமக்கேன் விசாரம். போகலாம் குகைக்கு. பகலில் தூங்கினால் தானே ராத்திரி வேலைக்குத் தாயாராகலாம். நாம் நிசாசரான் அல்லவா! என, எல்லோரும் போகிறார்கள்.

XXII. பைரம்கானும் மனோஞ்சினியும்.

திருடர்களை ஏமாற்றித்தப்பித்தக்கொண்ட எம்மனோஞ்சினியும், காட்டில் வந்துகொண்டிருக்க, “நபாப்தர்பார்” என்னும் அத்தியாயத்தில் சொன்ன சேனைத்தலைவன் பைரம்கானும் பூராமில்லெரி யூனிபாரத்தோடு, தூகாருடராய் வந்துகொண்டிருந்தவன் அவளைப்பார்த்து “பிஸ்மில்லா! பொம்பளேக்கித்தனியாவாரா: அல்லாவு ஆக்பர்! குல்கும்பிபி! உன்கொட்டம் அடக்கிப்போனான். இப்பொம்பிள்ளைகி நிக்காகு முடித்துக்கொள்ளரான். அப்பறம் நிம்பிள்கு தனியாயிருக்கான். நிம்பள்கி திட்டிக்கேக்கிறுனில்லை. அடி படறுனில்லை. அச்சா. (இதற்குள் பக்கத்தில் வந்த மனோஞ்சினியைப் பார்த்து) ஒ பொம்பிளே எங்கேபொறு, நீ ஆர் சொல்ரே? மனோஞ்சினி (மனத்துள்) ஒரு ஸ்திரீ தனியாய் வெளிக் கிளம்புவது எவ்வளவு தப்பிதமும் அபாயகரமுமானது. செட்டியை ஏமாற்றினேன். துஷ்டர்கள் நால்வரையும் ஏமாற்றினேன். இப்பொழுது இத்துலுக்கனிடத்தினின்றும் தப்பித்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்தக் காலத்தில் சுபடத்துக்குச்சமானம் ஒன்றுமில்லை. “ஸ்திரீ னாம் அசிஷ்தபடுத்துவம் அமானுஷீஷுஸஸ் திரிச்யதே” பிகழும், காக்கையின் கூட்டில் முட்டையிட்டித்தனது குஞ்சுகளை ஆதரிப்பதின் சிரமத்தைக்காக்கையின் தலையில் சுமத்திவிடுகிறதில்லையா? அப்படியிருக்க, மாணுஷ

ஸ்திரீயாகிய நான் ஏன் கபடமற்றிருத்தல்வேண்டும்! (பைரம்காண்பார்த்தது). சாயபு! நானிருப்பது கோமளாபுரம்; என்புருஷன் அடித்தான், தாய்விட்டுக்குப்போறேன்

பைரம்கான் :—பொம்பிளே! தாய்விட்டுக்குப்போறே இல்லை. புருசன் இன்னேக்கி அடிக்கிறான். தாய்ஊடுபோறே, நாளை கூப்படறான். புருசன் ஊட்டுக்குப்போறே அப்பறம் அடிக்கறான். என்னசேறே. நான்சேனைத்தலைவன். வேலையிருக்கான். நிம்பிள்கி நிக்காகு முடிச்சுக்கோ. நாம்ப அச்சா இருக்கலாம்.

மனோரஞ்சனி:—“அப்படியேசாயபு! எனக்கும் தாய்விடுபோக இஷ்டமேயில்லை. நாளைக்கே என்கணவன் என்னைக்கடப்பிடவந்துவிடுவான். எந்தாயாரும் அவனுடன் கட்டாயப்படுத்தி அனுப்பிவிடுவான். நான் அவனிடம் போகமாட்டேன். உன்னோடுவந்துவிடுகிறேன். சாயபு! தாகம்நாக்குவறண்டுபோகிறது. அதோ தெரிகிறதே அக்கணத்தில் இறங்குகொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டுவந்துகொடு. குதிரையை இம்மரத்தில் கட்டு. உனது சட்டையைபும், நிசார்முதலானவைகளையும் கழட்டிவைத்துவிட்டு, உனது கைக்குட்டையை கௌபினமாகக் கட்டிக்கொண்டு இறங்கு. ஏனெனில் பாத்திரத்திற்காக, கிணற்று மத்தியில் நீந்திப் போய் தாமர இலை பறித்து, தொன்னையாய்த் தைத்து நீர்கொண்டு வரவேண்டிமல்லவா!” என; பைரம்கானும் அப்படியே செய்து கௌபினதாரியாக கிணற்றுக்குள் இறங்குகிறான். மனோரஞ்சனியும் சமீபத்தில் அவனுடைய சொக்காய் நிஜார் முதலியவைகளை மாட்டிக்கொண்டு குதிரைமேல் ஏறி ‘சாயபு நீபாக்கியவான் “கௌபினவந்தஹ, கலு பாக்கியவந்தஹ” என்றுசொல்லிச் சிரித்துக் கொண்டு காற்றாய்ப் பறந்துவிட்டாள். பைரம்கானும், பாவம்! மேலேறிவந்ததும், நிக்காகு செய்துகொள்ளத் தயாராயிருந்த ஸ்திரீ தனது குதிரை உடுப்புக்களுடன் ஓடிப்போய்விட்டதைக்கண்டு, ஓ லுச்சாபொம்புளே! நீ போனதுபோனே என் குதிரைகொண்டுபோனே. எம் பொண்டாட்டி குல்கும்பி ஊட்டுக்குப் போனதும் இரண்டுபங்குசீமாறு சாணித்தண்ணு கொண்டுவருவாளே! என்று புலம்பிக் கொண்டு குண்டியும் கோவணமுமாய் விடுபோகினாள். குதிரைமேல் ஏறி, பைரம்கானிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்ட எம் மனோரஞ்சனியும், கொஞ்சநேரத்திற்கெல்லாம் சரியானபாதையைக் கண்டு பிடித்து, அதிர்ஷ்டபுரி என்னும் ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தாள். அவ்வூர் அரசன் மிக்க கொடியபுறையிருந்ததால் ஜனங்கள் அவனுக்கு விரோதமாகக் கிளம்பி அவனைக்கொன்று விட்டார்கள். சில நாளாக அரசனில்லாமையால் ராஜ்ஜியமும், பிரசைகளும், நீதி செலுத்தப்படாமல் தாமரை இலைமேல் ஜலம்போல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்க நேர்ந்தது. நம்மனோரஞ்சினி வந்து சேர்ந்த தினத்திக்கு முந்திய தினம் தான் ராச்சியத்து நாட்டாமைக்காரர்கள் ஒருங்கு கூடி, புதிதாக அடுத்த நாள் காலை யில் அவ்வூருக்குள்வரும், அன்னியதேயத்தனை அரசனாகச் செய்துவிடத் தீர்மானித்தார்கள். தீர்மானித்ததும், ஊரின் நான்கு கோட்டை வாசலிலும் நாட்டாமைக்காரர்கள் இதற்காக நியமிக்கப் பட்டிருந்தார்கள். மனோரஞ்சினி, ஆண்வேஷம்தரித்திருந்ததாலும், அவள்தான் அன்று முதல்முதல் அவ்வூருக்கு வந்த அன்னிய தேசியாக நேர்ந்ததாலும், நாட்டாமைக்காரர்களால் உடனே கொண்டு போகப்பட்டு அரசனாக நியமிக்கப்பட்டாள். தகப்பனர் அரசசெலுத்தும் போதெல்லாம்கூடவே இருந்து ராச்சிய தந்திரங்களில்முற்றிலும் தேர்த்திருந்ததால், யாவரும் கொண்டாடும்படி புருஷவேஷத்தோடு சிலநாள் நீதிசெலுத்திவந்தாள். இப்படியிருக்க, ஒருநாள் அவ்வூரிலுள்ள பைத்தியக்காரர் கொட்டடி (Lunatic asylum) வைப்பார்க்கப்போனாள். அக்கொட்டடியின் முக்கியஉத்தியோகஸ்தரும் மஹாராஜாவை

கூட்டிப்பேர்ப் ஒவ்வொரு இடமாகக் காட்டிக் கொண்டுவருகையில் பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது :—

மஹாராஜா :—இப்பொழுது இக்கொட்டடியில் எவ்வளவுபேர் பைத்தியக்காரர்களிருக்கிறார்கள்?

உத்தியோகஸ்தர் :—ஒரு 50-பேர்களிருக்கிறார்கள்.

மஹாராஜா :—இங்கிருக்கும் பைத்தியக்காரர்களில் யாராகிலும், பைத்தியம்தெளிந்து இங்கிருந்து போனதுண்டா?

உத்தியோகஸ்தர் :—அனேகம்பேர்கள்.

மஹாராஜா :—அவர்களை சொல்கியப்படித்த நீங்கள் அனுஷ்டிக்கும் வழி எது?

உத்தியோகஸ்தர் :—பைத்தியக்காரர்களை அடித்துத்தொந்திரவு செய்வதாலும், அவர்கள் எண்ணத்துக்கு விரோதமாய் நடப்பதாலும், அவர்கள் பைத்தியம் அதிகரிக்குமே ஒழிய, தெளியாதென்பது நான் இருபது வருஷத்திய அனுபவத்தால் கண்டறிந்தது. உடத்தியம் தெளியவேண்டுமானால் அவர்களை அவர்கள் வழியேவிட்டுத் திருப்பவேண்டும். அவர்களை பஷமாய் நடத்தினால், அவர்கள் நம்மை நேசிக்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் தகாதசெய்கைகள் செய்தால், அப்படி அவர்கள் செய்வது எனக்கு இஷ்டமில்லை என்று தெரிவித்தால் அக்காரியத்தைச்செய்கிறதில்லை இப்படியாக நாளாவட்டத்தில் வழிக்குவந்து அனேகர் சொஸ்த மடைந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சிலவேளைகளில் மிக்க ஜாக்கிரதையாக இருக்கவும் வேண்டியிருக்கிறது. ஒருதரம், ஒரு வைத்தியர், இப்பைத்தியங்களால் கொல்வப்பட கொஞ்சம் தப்பினார்.

மஹாராஜா :—அதெப்படி?

உத்தியோகஸ்தர் :—அது முற்றிலும் அவரது தயாளகுணத்தால் நேர்ந்தது. அடிக்கடி அவ்வைத்தியர் தனது ஜேப்பியினின்றும் மருந்தெடுத்துக்கொடுப்பதை அவரதுசரீர்த்

னின்றும் எடுத்துக்கொடுப்பதாகப் பாவித்து பைத்தியங்களெல்லாம் ஒருங்குகூடி, அவரைக் கஞ்சிக்கொப்பரையில் தள்ளி கஞ்சிகாய்ச்சிக்குடித்துவிடத் தீர்மானித்துவிட்டதுகள். மறுநாள் காலை யில் வைத்தியர் வழக்கம்போல் காலை யில் வந்ததும், பைத்தியங்களெல்லாம் ஒருங்குகூடி அவரிடம்போய், கஞ்சிகாய்ச்சம் கொப்பரை மிக்க அசுத்தமாயிருக்கிறது பார்க்கவேண்டுமென்று கூட்டிப்பேர்ப் அதற்குள் தூக்கிப்போட்டுவிட்டதுகள். கொப்பரையின்ஜலம் நன்றாகக் காயாததால் வைத்தியருக்குக் கெடுதிஒன்றும் நேரவில்லை. இல்லாவிடில் ஆபத்தாகமுடிந்திருக்கும் என்றுசொல்லி ஒருஅறையண்டை கூட்டிப்போனார்.

மஹாராஜா :—இந்த அறையிலிருக்கும் பைத்தியக்காரனின் சரித்திரமென்ன?

உத்தியோகஸ்தர் :—இப்பொழுது இவனது பைத்தியம் முற்றிலும் நீங்கிவிட்டது. இவன் யாரோ அன்னியதேசத்தான். ஒருநாட் காலை சுமார் 8-மணிக்கு இவ்விடம்கொண்டுவரப்பட்டான். வந்ததும், அவன் நிலைமை மிகவும் பரிதாபமாகவிருந்தது. அவனது பினத்தலினின்றும் தான் யாரையோ விட்டுப்பிரிந்து போனதாகவும், தன்னிடமிருந்த நகையை யாரோ அபகரித்துக் கொண்டதாகவுமான எண்ணம் மனதில் உதித்துவிட்டதாகக் காண்கிறது. இப்பைத்தியங்களுக்கு ஏதாவது எண்ணம் மனத்தில் ஊன்றிவிட்டால், அவ்வெண்ணம் மனத்தை விட்டகலுவது மிக்க கஷ்டம் என்று சொல்லிக்கொண்டு வருகையில் மஹாராஜாவும் உள்ளேவந்ததும், ஒருநாற்காலியில் கையில் தலையைச்சார்த்தி உட்கார்ந்திருந்த பைத்தியத்தைக் கண்ணுற்று, தொப்பென்று கீழேவிழுந்து மூர்ச்சைஆயினான். உத்தியோகஸ்தரால், உபசரிக்கப்பட்டு, பிரஜை தெளிந்தெழுந்ததும், அப்பைத்தியக்காரனை அரண்மனைக்குக் கொண்டுவர ஆக்ஞாபித்துவிட்டு, வண்டி ஏறி அரண்மனைக்கு வந்துவிட்டார்.

எம். என். கணேசய்யர்.

TO OUR READERS & SUBSCRIBERS.

ஓர் எச்சரிக்கை:—ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மிஷன் பேரைச் சொல்லிக் கொண்டு தான் அதைச் சேர்ந்தவரென்று ஒருவர் மோசம் செய்துபணம்வசூல்செய்து கொண்டு போனதாகத் தெரியவந்ததின் பேரில், அத்த மிஷன் சபையார் தங்கள் ப்ரெஸிடெண்டின் கையெழுத்திட்டு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணமிஷன்முத்திரையும் போட்டுள்ள அதிகாரப்பத்திரம் காட்டினாலொழிய வேறயாரையும் நம்பி மிஷன் உதவிக்கென்று பணம் கொடுக்கவேண்டாமென்று எச்சரிக்கவேண்டி நம்மைக் கேட்டுக் கொண்டபடி அதைத் தெரிவிக்கலாயினோம்.

நமது கையொப்பநேர்க்கணுக்கு:—நாம் ஏதாவது யாபிந்துழைப்பதோடு, மனுஷகாயம் விசேஷமாகவீன்றி தெய்வசகாயத்தையே நம்பிக் காரியம் நடத்த வேண்டி யிருப்பதால், “அல்லன போல் ஆவனவும்”, “ஆவனபோல் தாழ்வனவுமாக” க்காரியங்கள் தலைதடுமாறி விடுகின்றன. இதனால் சங்கல் பச்சிதைவு ஒன்றும் ஏற்பட்டதாகச் சொல்லுவதற் கில்லை. விவேகசிந்தாமனியை ஜூன்மன் 15-உக் குள் மே - ஜூன் மாசத்து சஞ்சிகைகள் இரண்டையும் வெளியிட்டவேண்டுமென்று நாம் பிரயத்தனம் செய்தும் அச்சாபீஸிலுண்டான இடையூறுமாறுதல்க ளினால் அது சாத்தியமின்றிப்போய்விட்டது. பிறகு சமது குழந்தையின் விவாகத்தி னியித்தம் ஒரு மாசத்திற்கு ஓய்வொழிவில்லாதபடி தொல்லைகள் ஏற்படவும், அதில் ஈடுபட்டு நின்றழைத்த தினால் தேவத்துக் குண்டான அசுரிகாரணமா சப்பத்திரிகையை உடனே வெளிப்படுத்துவதற் கான வசதிசுறைந்து போயிற்று. “விட்டைக்கட்டிப் பார் கலியாணத்தைச் செய்துபார்” என்னும் பழ மொழியினுணமை பட்டுப்பார்த்தால் தான் தெரியும். காசுபணமிருந்தால் கலியாணம் செய்துவிடலாமெ ன்று பாமர ஜனங்கள் சொல்வதுண்டு. ஆனால் மான மாக் விருந்து மானத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்கிற ஆவல் நிறைந்த யோக்கியமான கிரகஸ்தனுக்க ஒரு பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொடுத்து மானம் கெடாமல் தன்னைக்காப்பாற்றிக் கொள்வதைப்போல் கஷ்டசாத்தியமான காரியம் தேவிலலை யென்றும், பெண்ணைப்பெற்றவன் படும் துறத்துக்குச் சமானமானதுயரம் வேறு இல்லை யென்றும் பாமனானியான சனகமஹாராஜா சொ ல்லியிருப்பதே உண்மை பென்று அனுபவத்தால் தெரியவருகின்றது. இப்பொழுது மே-ஜூன் மாசத் துச் சஞ்சிகைகள் இரண்டையும்சேர்த்து வெளி யிட்டுருக்கிறோம். இனி ஜூலை மாசத்து சஞ் சிகையையும் தொடர்பிடிப்பாய்த் தொட்டு நட த்தி சீக்கிரத்தில் வெளியிட்ட லெடுவோம். சந்தாதா ர்கள் சந்தா பாக்கியை உடனே யனுப்பினால் பத்திரிகை வெளியிடுவதற்கு அனுகூலமாயிருக்கும். நாம் கைப்பணம் போட்டாவது, கடன்பட்டாவது பத்திரிகை வெளியிடுவதற்குச் சாத்தியமாயில்லாமையால், பத்திரிகாபிமானிகள் எல்லோரும் சந்தாபாக்

கியை உடனே யனுப்பிவைப்பதை முக்கியமாய் கவ னிக்க வேண்டுமெனக்கேட்டுக்கொள்கிறோம். பத்திரிகை தவக்கப்பட்டதற்கு விவரம் கேட்டுமுதிய ணன்பர்களுக்கெல்லாம் தேக அசதியினால் பதிலெ முடிமுடியாமற் போனதை மன்னிக்கக்கோருகிறோம்.—பத்திராதிபர்.

விவேகசிந்தரியின் விண்ணப்பத்துக்கு விடை.

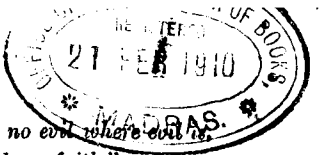
“விவேகசிந்தாமனிக்ந்தம்” எழுதிய உலகக்கோ தரியும், தமிழ்ப்பாஷாபிமானியுமான விவேகசந்திரியாம் அம்மணிபொருவர் “நமருகடையிருந்த விவேக சிந்தாமணி வெளிவராத காரணமாயாதோ அறிவி லோம்” என்று கற்றாரும் கண்கலங்கும்படி அடியிருக்க மாண கடிதமொன்றெழுதியிருக்கிறார். அதில் தமிழ் பத்திரிகைகள் பலவற்றின் பேரையும் சொல்ல ஒன்று “இருப்பிடம் தெரியவில்லை” மற்றொன்று “அப்படியே” “சொந்தப்ரெஸைத்துவேலைசெய்யுப்

பத்திரிகையும் மேற்சொன்னமாதிரி யேதான்” என்று தமிழ்ப்பத்திரிகைகளின் சீர் கேட் டைப்பற்றி மிகவும் மனமுருக மறுகிறீன்று “கந்தேச பாஷையாகிய தமிழை கைவிடும் காலமும் இதுவே தான்” என்று புலம்புகிறார். இச்சமயம் தமிழை கைவிடாது, “தமிழில் வேதாந்தம், சித்தாந்தம், புரா ணம், நாவல், நாடகம், இசைவாக பரலோகார்த்தமாண ஸர்வமும் அடங்கிய மாதப்பத்திரிகையொன்று பே ட்டுவோம்” விடாமுயற்சியாய்நாமுழைக்கவேண்டுமென் றும், அதற்கு வருஷம் 10-சந்தா ஆனாலும் வேண்டியபேர்கள் கற்றுத்தேறிய விவேகசந்திரிகள்தாமே கொடுப்பார்களென்றும் எழுதியிருக்கிறார்கள். விவே கசிந்தாமனிக்ந்துச் சந்தாசரிவரக்கட்டிவந்தால், இப் பொழுதுள்ள சந்தாவக்கே அதைவிடாது பிரசுரித்த வரத்தயாராயிருக்கிறோம். கமக்கு வேதனம் கிடை, தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும், விவேகசிந்தாமனிக் து கமக்கு ஞானசாதனமாக உதவிவதால் அதைவிடாது பிரசுரித்துவர ஆவல்கொண்டிருக்கிறோம். பண் ணேசேர்க்கும் வேலையைமட்டும் நாம் ஏற்றுக்கொள்ள பிரியப்படவில்லை. உழைக்கவேண்டியது கம்கடைய உழைத்தவனுக்குக்கூல் கொடுத்துப்படியளக்கவேண் டியது ஈசுவரன் கடமை. பத்திரிகையைவாங்கிவாசி போர் தம் கடமையைச் செலுத்தாவிடில் அந்த பாபம் அவர்னோடேபோகிறது. பணத்துக்கடிமை பட்டுப்பாரிலிருக்கவேண்டாம். பணம் செய்யும் கூ, தைப்பார்த்துப் பார்த்து அலுத்தோம்.

“உண்பது நாழி, உடுப்பது நான்குமுழம் என்பதுகோடி நினைந்தெண்ணுவன்” ாயுன் கண்புதைத்த மாந்தரைக் கலியெய்யும் கூத்துச் செ ல்லியுடையது. “கலிகல்யாணசாஸ்திர”யாம் தேவியை பூசுஜெசெய்யக்காலமுந்தியதால்கையொப்பப்பேயர்க ளெய்ந்து கிருபைசாதித்த நாம் காரியத்தைவிட்டு காரணத்தில் மனமுன்றி நிற்க விடைகொடுத்தரு வர்களென்றுவினையபூர்வமாய்ப் பிரார்த்தித்துக்கே டிக்கொள்கிறோம்.

6-8-09.

பத்திராதிபர்.

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil in me, but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you find it," But "Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத, —Speak the Truth.

Hitch your Wagon to a Star"

"To Thine Own Self be True"

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம் தச்சத்.

[God is Love: Knowledge is Power. Am.]

ஸத்யமே ஜெயத்—Satyameva Jayati.

பு. 17-] 1909-வாஸு அக்டோபர்-நவம்பர், மீ ஸௌமியவாஸு அற்பசி, கார்த்திகை [ச. 7-8.

To Our Readers and Subscribers.

We are again obliged to change our Printers. In these days of valuable promises but rare fulfilment, we have tried for once, the effect of 'Swadeshi Enterprise' on our constitution, with results better imagined than described. Let us now revert to our old hum drum life of "doing our duty" leaving the result in the hands of One, who in the Field of Battle at Kurukshetra, taught to the Hero of the Fight, the secret of Karma saying, "To work you have the right, but not to the fruits thereof."

We trust our readers and Subscribers will not interpret this as meaning that they have no duty to perform. We expect them to do their duty and remit their arrears of subscription due at once. This is the Continuation of Nos. 5-6 for may-June 1909.

SOCIAL CANCERS.

"The New Spirit and the Swadeshi Enterprise are bringing into prominence many social pests who, for want of opportunities, were pining in solitude preying like wolves on individual members of Society who happened to be caught within their toils. These now are entering the field as enterprising "Swadeshis"! and in the name of 'Social Service' are plundering the people right and left. They Violate the Confidence of the public. The unwary public often fall victims to their mischievous machinations, and when too late wake up to the fact and ever after fight shy of Swadeshi enterprises. I know of many a noble endeavour in the cause of true Swadeshi having been spoiled by the mischievous intervention of these irresponsible busy bodies." The Indian Patriot

ஜனசமூகப் புல்லுருவிகள்.

“நல்லமரத்தில் புல்லுருவி பாய்ந்தாற் போல்” ஆதிகாலம் தொட்டு நீடித்துள்ளதும் நல்லவைரம்பாய்ந்துள்ளதுமான நமதுஇந்து ஜனசமூகமான விருகூழ், புல்லுருவி போலும் புல்லறிவாளர் சேர்க்கை மிகுதியால் புன்மையதிகரித்து நன்மை குறைந்து நலங்குலைந்து போகின்றது. ஏனென்றால் “நல்லமரத்தில் புல்லுருவிபாய்ந்தது போலாம்” என்றே பதில் சொல்லவேண்டியதாயிருக்கிறது. எப்படியெனில்:—

உயிருக்கு உறங்கோடுப்பது உண்மை. உண்மை யென்றால் உள்ளபடி சாகவதமாயிருக்குந்தன்மை. இதை வேதாந்திகள் “சத்” என்பார்கள். எதுவொன்று காலதேச வர்த்தமானங்களால் மாறுபடாதாகி உள்ளபடி உறுதியாயிருக்கிறதோ அதுவே உண்மைப் பொருளாம். உலகம் சுண்ணத்துக்கு சுண்ணம் மாறிக்கொண்டிருக்கிறதே யென்றால், ஆம்! ஆனால் இந்த மாறுதல்களெல்லாம் எதை ஆசிரயித்து இருக்கின்றன? இம்மாறுதல்களுக்கு ஆதாரபூதமாயிருப்பது என்ன? பணிகள் (ஆபரணங்கள்) பலவிதமாயினும், எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயிருப்பது பொன் ஒன்றே. பாண்டங்கள் பலவகையாயினும் அவைக்கெல்லாம் ஆதாரபூதமாயிருப்பது மண் ஒன்றே. பொன்னின் தோற்றம் பணிக்குத்தகுந்தபடி வெவ்வேறாயினும், அதன் இருப்பு மட்டும் மாறாமல் இருக்கிறது. அதுபோல் சாகவதமாயுள்ள “சத்” பொருளைப்பறிந்து அதில் உறுதிபற்றி நிற்பவர்கள் சத்துக்கள் ஆவார்கள். சத்துக்கள்கூட்டம் அசத்துக்களின் கூட்டுறவால் கெடும். சத்தில் உறுதியான பற்றுள்ளோர் சதா நிஷ்டர்களாவார்கள். இவ்வுறுதி

யில்லா அசத்துக்கள் அநிஷ்டர்களாவார்கள். சதா நிஷ்டையினால் அறிவு விளங்கினால் புத்தி தெளியும். புத்தி தெளிந்தால் அது மனதில் பளிங்குபோல் சோதித்துநிற்கும் இதைத்தேஜோமனஸென்பார்கள். இம்மனசுடையவர்கள் அருள்பெற்றவராவர். மற்றவர்கள் இருளில் மயங்குகிறவர்களாவார்.

இப்படி இருளில் மயங்குகிறவர்களிலும் தராத்ரம் உண்டு. உதாரணமாக, இருளில் புழங்கும் ஜந்துக்களில் மார்க்காவி (பூனை) பகல் இருள் இரண்டிலும் பார்க்குந் தன்மையுள்ளது. பெருச்சாளி இருளில் நன்றாய் பார்ப்பது; ஆனால் வெளிச்சத்தில் பார்க்கும் சக்தி குறைந்தது. ஆந்தைக்கு இருளிலேயே நன்றாகப்பார்வையுண்டு. பகலில் அதற்கு பார்வை கிடையாது. அஃதேபோல மன இருள்கொண்டு மயங்குகிறவர்களிலும் வித்தியாசமுண்டு. சாமான்ய மூடர்கள் குருடர்களுக்கொப்பாவார். அவர்களிலும் தீக்ஷண்ய புத்தியுள்ளோர் அதர்பவழியில் பிரவேசித்து அறிவு விரித்தி யடைந்தோர். அவர்களிலும் மேலானோர் ஈசுவர பக்தியின்று தத்துவ விசாரம் செய்துள்ளோர். இவர்கள் பிரகிருதி இரகவியங்களில் சிலவற்றை யறிந்துகொண்டு அலைகளால் உலகத்தாரை மயக்கும் ஜாலக்காரர்கள். இவர்களிலும் மேலானோர் தத்துவ விசாரம் செய்து தேகமே சதமென்னும் தப்புத் தீர்மானத்துக்கு வந்த அசுரகபாவர்கள்.

ஸ்தூலபாவத்தில் இப்படியுள்ள பேதாபேதங்களைப்போல, சூக்ஷ்ம பாவத்திலும் பேதாபேதங்கள் உண்டு. அஃதே சூக்ஷ்மமாகமட்டும் சூசிப்பித்துச் சொல்லலாமேயன்றி ஸ்தூலமாய்ச் சொல்வதுகூடாது. “மனசுக்கு மனம்சாஷி.” மனத்தைமனத்தால் அறியலா

மேயுன்றி வேறுவிதமாக அறிவதுகூடாது. மனத்திலும் தாழ்த்த ஜடதேகத்தால் மனத்தை யறிய முடியாது. மனத்திலும் மேலான தான ஞானதிருஷ்டியால் பார்த்தால், மனமானது “மன்மதஹனம்” போல் சாம்பலாய்ப் போய்விடும். ஆகையால் மனத்தை மனத்தால்தான் அறியலாம்.

இந்த மனம் சமஷ்டிமனம், வியஷ்டிமனம் என இருவகைப்படும். சமஷ்டியில் வியஷ்டியும், வியஷ்டியில் சமஷ்டியும், மரமும் கிளையும்போல் இணைபிரிக்கக்கூடாது கலந்து நிற்கும். இஃதே “அவயவ-அவயவி” உபமனத்தாலும் எடுத்துச்சொல்வர். அவயவங்களின்றி அவயவியில்லை. அவயவி யில்லாவிட்டால் அவயவங்கள் இயக்கமற்றுப் போவதால், அப்பேரிழுந்து ஜடபதார்த்தங்களாகப் போவதுபற்றி, அவயவங்கள் இல்லை, இப்படி இரண்டிற்கு முள்ள சம்பந்தத்துக்கு “தாதாத்மியசம்பந்தம்” என்றுபேர். அஃதேயே “அத்வைதம்” என்றும் சொல்வார்கள்.

“மனத்தைமனத்தால் அறியலாம்” என்று சொன்னால், எந்த மனத்தை எந்த மனத்தால் அறியலாம்? என்கிற கேள்விபிறக்கும். இஃதே வாசிக்கும் சாமான்ய சபல புத்தியுள்ளோர் “என்மனது” “உன்மனது” என்று விபாகித்து அருத்தம் கூறுவர். இது அறியாமையினால் சொல்வது. உண்மைக்கொவ்வாதது. ஆகையினால் அபத்தம் என்று விசாரபுருஷர் தள்ளத்தக்கது. ஆனால், “மனத்தை மனத்தால் அறியலாம்” என்னும் வாக்கியத்திலுள்ள “மன” சப்தங்கள் இரண்டும் எவற்றைக் குறிக்கின்றன? நன்றாக ஊன்றி விசாரித்துப்பார்க்கில், அவை இரண்டும் ‘சமஷ்டிமனம்’ ‘வியஷ்டிமனம்’ என்னும் அத்வைத

சம்பந்தமுள்ள இருதரமனத்தையே குறிக்கிறது. ‘சமஷ்டிமனம்’ என்றுநாம் சொன்னதை விராட் என்றும் வைகவானன் என்றும் சொல்வார்கள். “வியஷ்டிமனம்” என்றதே ஜீவகோடிகளாக விளங்குவன. ஜீவன் அற்ப ஸ்வபாவமுள்ளவன். “பால் ஆரூகவோடினாலும் நாய் நக்கித்தான் குடிக்கவேண்டும்” என்பதுபோல், அவன் அற்பமாயுள்ள சிற்றின்பங்களையே நுகரத்தக்கவன். பேரின்பம், பொதுநன்மை, பொதுகேஷமம் போன்ற வார்த்தைகளை அவன் காதால் கேட்டு வாயால் உரையாடினாலும், அவன்மனத்திற்கொள்வது அற்பமான அருத்தமுடையதாகவே யிருக்கும். நாய் நக்கி நக்கி வயிறுகிறையக்குடித்தாலும் உருஞ்சிக்குடிப்பதிலுள்ள சுகம் அதற்குத் தெரியவே தெரியாது. அஃதே போல, அற்பனாயிருக்கும் ஜீவனுக்கும் சிற்றின்பமொன்றையே விட்டுவிட்டுப் பற்றி நுகரலாகுமன்றி பேரின்பமென்பது இன்னதென்று மறியான். அப்படியே அவன் “தன்னயம்” ஒன்றையே பலவாறாக அறிவானன்றி, பொதுநலமென்பதைச் சொப்பனத்திலுமுணரான்.

“உயரஉயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருகிப் பருந்தாமோ?” என்பது பழமொழி. ஆகையால், அற்பமான ஜீவன் கோடித்தன்முடையவனானவன் அவன் தன்னயம் ஒன்றையே பாராட்டுவானன்றி பொதுநலம் பாராட்ட அறியான். பொதுநலம் புரிவான்போல் பாசாங்கு செய்வான். ஆனால் தன்னலம் ஒன்றிலேயே அவனுக்கு முழுதிருஷ்டியிருக்கும். இது அவனுடைய ஸ்வபாவம். இதுதற்காக அவனைக்கடிந்து கொள்வதில் பிரயோசனமில்லை. நாய்க்கு நக்கிக் குடிப்பது ஸ்வபாவம் போல, அவனுக்கு எங்கலத்திலும் தன்

ஸலத்தையே திருப்பித்திருப்பிப் பார்ப்பது ஸ்வபாவம். அவன் குடும்பியாக விருந்தால், குடும்பத்தைச் சம்ரகிப்பான். ஆனால் அவர் களையெல்லாம் “நான் ரகஷிக்கிறேன்” என்கிற அகங்கார விர்த்தியில் ரகஷிப்பானே யன்றி, ‘என்கடமையை நான் செய்கிறேன்’ என்கிற ஸாத்வீக விர்த்தியிலிருந்து ரகஷிக்க மாட்டான். காசபணம் கையிலுள்ள தன்வாண யிருந்தால் தானதர்மங்கள் செய்வான். ஆனால் தன் புகழ்விளங்க ஆடம்பரமாகச் செய்வானே யன்றி பரங்கருணையினால் தர்மவிருத்தியின் பொருட்டுச் செய்யான். அவன் வர்த்தகம் வியாபாரம் செய்பவனாயின், தன்பெயர்விளங்க வேண்டும் என்று வர்த்தகம் செய்வானே யன்றி ஸந்தக்கவியாபர விருத்தியால் வைசிய தரும் வளர வேண்டுமென்று செய்யான். “கடைத்தேங்கையை பெடுத்து வழிப்பிள்ளை யார்க்குடைக்கும்வண்போல” ஊரார்தலை யில் கையைவைத்து, பலபேரைமோசம் செய்து, சில்பேரை யாதரித்து, தான் வியாபாரத்தில் விளங்குபவன்போல் வேஷம்போடுவான். உண்மையில் அவன் செய்வதெல்லாம் வியாபாரத்துக்கு விருத்தமாகவும் (விரோத மாகவும்) வைசியதர்மத்துக்கு ஹானியாகவும், சொந்தநயம், சொந்தலாபம், ஸ்வஜீர்த்தி, சொந்தமதம், தன்னழிப்பு இவைகளை விர்த்தி செய்வதாகவும் தானிருக்கும்.

துரைத்தன காரியங்களில் சம்பந்தப் பட்டவனாக விருக்கில், அங்கும் அப்படியே செய்வன். ஸ்வகேசமம் ஒன்றையே பெரிதாகக்கருதி, துரைத்தன கேசமம், பொதுகேசமம், தேசகேசமம் எல்லாவற்றையும் அந்த ஸ்வகேசமம் என்கிற அகங்காரத்தியை வளர்க்கிற தற்கான காஷ்டங்களாகவே (எரி

முட்டை, கட்டையாக) உபயோகிப்பான். இப்படியாக அவன் பொதுநலத்தைக் காஷ்டமாக உபயோகித்து ஸ்வநலமென்கிற தாபாக்கனியை வளர்த்து ராவணாதி அசுரவீரர்களைப்போல் தானிருக்கு மூரையழித்துத் தானுமழிவான். “கெடுவான்கேடுகினைப்பான்” என்பது தப்பிலா ஒப்புமை கொண்டதோர் உண்மைவாக்கியம். இவன் நினைப்பதெல்லாம் தனக்கு நன்மையும் பிறருக்குக் கேடுமாதலால், இவன் நினைத்த கேடெல்லாம் சூழ்வினையாக வந்து இவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு கெடுபுத்தியை யுண்டு பண்ணி, இவனை வேரோடும் கெடுக்கும்.

இப்படிப்பட்ட அற்பத்தன்மையுள்ள வர்களைப் பொதுவாக “ஜீவன்” என்று சொல்லும் பசவர்க்கத்தில் சேர்த்து பொதுப்படச் சொன்னோம். விவிதமாகத்தோன்றும் மனுவ ஜீவன்களில், காக்கை கழுகமுதலாகக் கரடி புலியீராக எண்ணித்தொலையாத எத்தனையோ ஜன்மங்கள் இருக்கின்றன. இவர்கள் பிறவி குணத்தை மாற்ற யாராலும் ஆகாது. ஜன்மம்ஷ்டியிலிருந்து அவர்களுண்டானார்கள் அஃதை யொட்டியே அவர்கள் ஜீவிக்கவேண்டும். இந்த அதமர்களைப் பொதுவாகச் சொல்லலாம்; பிரத்தியேகமாக எடுத்துச் சொன்னால் “பண்ட மொருபக்கம், பழியொருபக்கம் என்னும் பழமொழி போல் குற்றம் ஒரு பக்கத்திலிருக்க, குறையொருபக்கத்தில்வரும் ஆகையால், அற்பச் சகவாசம் ஜனகேசமத்துக்குள் போதும் தீங்கேயாம். அது எப்படியோலென்றால், “நல்லமரத்தில் புல்லுருக பாய்ந்தாற்போல்!”

நல்லமரம் என்பது நிரந்தரமாய் நித்தியமாயுள்ள ஸாத்வீக ஆத்மா. புல்லுருகி என்பது

பொய், புனைசுருட்டுகளில் பழகித்தேர்ந்த புன்மை யறிவாளராம் துராத்தமா.

“மனஸ்யேக, வசஸ்யேக, கர்மஸ்யேக மஹாத்மனாம். மனஸ்யந்யத், வசஸ்யந்யத், கர்மஸ்யந்யத் துராத்தமனாம்.” “நல்ல மரத்தில் புல்லுருகி பாய்ந்தாற்போல்” என்பது ஸதஜனர் கூட்டத்தில் துர்ஜனர் சகவாஸம் படிந்தாற்போலவுமாம்.

இப்படிப்பட்ட சகவாஸ தோஷத்தால் இந்தியர் தேசமானது இப்பொழுது நிலை குலைந்து நிக்கதியாய்த் தளிக்கின்றது. பெற்ற தாயைப் பிடித்தரோகம் பிள்ளையைபாதிக் காது விடுமா? நல்லமரத்தில் புல்லுருகிபாய்ந்தால், மரம் போரைவிழுந்து வலுவிழந்து தான் போகும். மரத்தின் ஜாதி நல்லதாயிருந்தாலும் சேர்க்கையின் தோஷத்தால் அது கெட்டுப்போகும்.

அப்படிப்போல, இக்காலத்தில் ஸ்வதேசிய சிந்தை சமஷ்டிமனத்திலுதித்து எல்லாரையும் ஆட்டிவாழும், நல்லமன முடையவர்கள் நற்சிந்தையோடு உடல், பொருள், ஆவிகளையும் தத்தம் செய்துவிடும் வந்தாலும், புல்லுருகிபோலும் புன்மையாளர் சிலர்கள் எத்தபஸ் செய்து ஊருக்குள் விரிந்து ஒன்று மறியா உன்மத்தர் பலரைத்தூண்டி விட்டு “இந்தப்பூனையும் பால்குடிக்குமா!” வென்று பதுங்கியிருந்து பார்த்து வருவதால், ஸ்வதேசியகாரியம் மிகப்பங்கப்பட்டு தேசத்துக்கும் துரைத்தனத்துக்கும் ஹானிவிளைந்து வருகிறது. இவர்கள் கொடுமையை நீக்க வேண்டுமென்று மிஸ்டர் தாதாபாய் டௌரோஜியவர்கள் அவருடைய 85-வது ஆயுதபூர்த்தியன்று அதிக உருக்கத்தோடு எல்லாரையும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொண்டார். நல்லமரத்தில் புல்லுருகி பாய்ந்ததென்று மரத்தை

யெல்லாம் அடியோடு வெட்டியழித்து “காண்டாவன மழித்தது போல்” அழித்துவிடலாமா? புல்லுருகியைப்பிடுங்கி பெறிந்து அதன் வேர் மரத்தில் பற்றாதபடி பாதுகாப்பதே பலரும் ஒப்பத்தக்கதோர் உத்தம சிசிச்சையாம். இஃதை ஜனசமுகத்தார் தாமே செய்யல் வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட துர்ஜனர் சகவாஸத்தாலேயே இவ்விவேகசிந்தாமணியும் கில்லங்கத்துக்காளாகி வருந்துகின்றது. எழுதிக்கொடுத்த விஷயத்தை விலையுங்கொடுத்துக் காலந்தாழ்த்தாமல் அச்சிட்டுவாங்குவது அருமையிலும் அருமையாயிருக்கிறது! இதுவும் காலத்தின் கொடுமையேயென்று கர்த்தாவைத்தொழுது காரியத்தை நடத்திக்கொண்டு போகிறோம். சமஷ்டிமனம் தேறினால் வியஷ்டிமனம் ஏறும். சமஷ்டிமனம்பொங்கினால் வியஷ்டிமனம் கூடும். குரங்கு சேஷ்டை செய்து கூத்தாடும் வியஷ்டிமனத்தை அடக்கியாள்வாரில்லையே யென்று அங்கலாய்க்கிறோம்.

SANDHYA SERVICE, OR, SALVATION THROUGH THE WORSHIP OF GOD IN TIME.

“ஸந்தியா வந்தனம்” என்னும்
காலவந்தனம்.

“ஸந்தியா வந்தனம்” என்றால் பகலும் இரவும் ஸந்திக்கும் காலத்தில் அக்காலத்தையேதேவதையாகப்பாவித்துச் செய்யும் வந்தனம். இதுபிராஹ்மணர்களுக்குமட்டுமன்றி கூடித்திரிய வைசியர்களுக்குமுண்டு. பிராஹ்மணர்கள் வைதீக மார்க்கமாகச் செய்வார்கள்.

மற்ற இருவருணத்தாரும் தாந்திரீக மார்க்கத் தையனுசரித்துச் செய்வார்கள். வேதத்துக்கும், தந்திரம் அல்லது ஆகமத்துக்குமுள்ள வித்தியாசமென்ன? வேதம் பொது : ஆகமம் சிறப்பு. வேதமந்திரங்கள் பொதுவாய் எல்லா அஷஸ்தைக்கும் பொருந்தும், ஆகம விதிகளோ சங்கல்பித்துக்கொண்ட அளவுக்குப் பொருந்தும். உதாரணமாக, “அஹம் அஸ்மி” என்கிற சுருதி வாக்கு பாரமார்த்திகம், வியவஹாரார்த்தம் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொருந்தும். “நான் தேவனுயிருக்கிறேன்” “நான் மனிதனுயிருக்கிறேன்,” “நான் சிவனுயிருக்கிறேன்” என்பது சிறப்பு. சுருதி வாக்கு தத்துவாதீதமாயிருந்து தத்துவார்த்தத்துக்கும் இடங்கொடுக்கும். ஆகமம் அல்லது தந்திரமோ உபாஸனா நிமித்தம் ஒரு தேவதையை சங்கல்பித்துக்கொண்டு, அந்த தேவதையோடு இரண்டறக்கலக்கும் வழியைப்போதிப்பதாம். இப்படி ஒன்றொன்றாக “நான் நீ”, “நான் நீ” மென்று அபேதமாகப் பார்த்துக்கொண்டே போனால், “நினைத்ததெல்லாம் நான்” என்கிற பொது இலக்ஷணம் ஏற்படும். அப்பொழுது நினைப்பவன், நினைவு, நினைப்பொருள் ஆகிய மூன்றும் ஒன்றாகத் திரிபுடி ஸஹிதமான அவைதனானம் சித்திக்கும். “நான் நீ” மென்று திரிபுடி ஸஹிதமாக அறிவது சிறப்பு ஞானமாம். வைதீகத்துக்கும் தாந்திரீகத்துக்கு முள்ள வித்தியாசம் இதுவேயாம். இது சிறக, “நீதிய” சப்தத்துக்கு அர்த்தமென்னவென்று விசாரிப்போம். ஸந்திப்பதினாலுண்டாவது ஸந்திய. இப்படிப்பட்ட ஸந்திகாலை, மாலை யாகிய இரண்டு ஸந்திகள் தான் என்றும், மத்தியாஹ்நமும் (உச்சிநேரமும்) ஒரு சந்தியே ஆதலால் முச்சந்தியுண்டென்றும் சொல்வர். பகலும் இருளும் சந்திப்பது

ஸந்தி. இவ்விரண்டும் ஸந்திப்பதிலுள் இருளும் ஒளியும் கலந்துண்டாகும் ஓர் இலக்ஷியத்துக்கு தேவதை யென்றுபேர். இந்த ஸந்தியா தேவதை ஸ்வயம்பிரகாசமான பிரஹ்மதேஜஸும், இருட் பிழம்பான மாயையும் சேர்வதுமுதல், ருரியனும் சாயாதேவியும் அல்லது விளக்கின் ஒளியும் அதன்சாயையும் சேர்வதுவரையில் எல்லாவற்றிற்கும் பொருந்தச்சொல்வது பொது. ருரியன் சாயாதேவியின் சந்திப்புக்கு மாத்திரம் பொருந்தச்சொல்வதுசிறப்பு.

காலையின் சந்தியும், மாலையின் சந்தியும் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் நமக்குக் கட்டிலனாகத் தெரிகிறது. அப்படியே மத்தியாஹ்நகாலத்திலும் உச்சியிலுள்ள ருரியனும் அதன்நேர்கீழே பாதாளத்திலுள்ள சாயையும் சந்திக்கிறது. இவ்விரண்டின் சந்திப்பு பூமியைச்சுற்றிலும் வளையாகாரமாய்ச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பகல் நேரத்தில் ருரியப்பிரகாசத்தின் கானல் விசேஷத்தால் இது ஸ்தூலக் கண்பார்வைக்குப் புலப்படவில்லையானாலும், ருரியக்கிரஹணத்தின்போது சந்திரனுடைய சாயை பூமியில் படுவதைக்கொண்டும், சந்திர கிரஹணத்தின் பொழுது பூமியினுடைய சாயை சந்திரனில் படுவதைக்கொண்டும் புத்திமான்கள் ஊகித்தறியலாம். “கிரஹணஸ்பரிசகாலம்” என்று சொல்வது இந்த சாயை விழுங்காலமே. இப்படி முச்சந்தியுண்டாக, இந்த மத்தியாஹ்நகாலத்தையே நடுநிசி காலமும் ஒரு சந்தியாகிறது. ஆகசந்தி நாலு ஏற்படுகிறது. இந்த நாலு சந்திக்கும் தனித் தனியுருவுமுண்டிபோல், இந்நாலின் சாஷ்டியருவமொன்றுண்டு. அது தான் காயத்ரீ தேவி. இந்த காயத்ரீ தேவிக்குரிய மந்திரம் காயத்ரீ. “காயத்ரீ” என்றாலே, அதனை ஜபிப்பவர்களை இரக்ஷிப்பது என்று பொருள்படும்.

ஜாக்ர, ஸ்வப்ன, சுஷுப்தி, துரியம் என்கிற நான் கலஸ்தைகளுக்கு சரியாக இந்த நாலுசந்தியா தேவதைகளும் ஏற்பட்டுள்ளன. அண்டத்திற்போல் பிண்டமுமாதலால், இரண்டிற்கும் சமத்துவமுண்டு. காலேசந்தி ஜாக்ர தாவஸ்தை மத்தியாஹ்நம் ஸ்வப்நாவஸ்தை: காசைசலமென்பது சொப்பன திருஷ்டியேயன்றி வேறல்ல. சாயஸ்ஸந்தி சுஷுப்திய வஸ்தையாம். நடுநிசியில் இருட்பிழம்பைக் கிழித்துக்கொண்டு ஷதிலுள்ள வெளிச்சத்தைக் காணும் சக்தியொன்றுண்டு. அது துரியாவஸ்தையாம். இருளின் ஸ்வபாவ மறிந்தால் அது ஒளியாக விளங்கும். “இருளில் ஒளி” பென்பது உண்மையாக உள்ளதே. இருளடைந்தமனத்தால் அவ்விருளொளியைக் காணல் ஆகாது. ஆனால் இருள்கடிந்த மனம் அதைப் பிரத்தியக்ஷ சாக்ஷாத்காரமாகக்கண்டு தரிசுக்கும். இந்தத்தரிசனமே துரியதரிசனமாம். இவை யெல்லாம் தியானயோகத்தில் தேர்ந்தவர்களுக்கு விளங்கலாம், சிறு பிராயமான பிள்ளைகளுக்கு என்ன தெரியும்? பொய்யும் வினையும் பொதிந்து மனக்கண் பஞ்சடைந்த உலகஞானிகள் குழந்தைகளுக்கு என்ன தெரியுமென்று வெகு பெரிய தனமாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் குழந்தைகளுக்கு தெய்வம் விளங்குவதாயிருப்பதுபோல், வினைமுதிர்ந்த வயதிற்பெரியோருக்கு விளங்குவதாயிருந்தால் இந்தக் காலத்துக்குக் கலிகாலம் என்கிற பெயர் வந்திராது. குழந்தைகள் மனம் மஹா துல்லியமானது. ஆசாபாசங்களால் இருளடையாதது. உலக வழியில் சிக்கிப்பின்னதுருதது. பந்தத்தினால் இன்னும் கட்டுப்படாதது. அறிவே ஸ்வரூபமாயுள்ள தேவியின் இரகலிய நாமங்கள் ஆயிரத்தில் அதிமுக்கியமானது “ஆபாலகோபவிதிதா” எனின், ஏழைக்கெளியவன் என்பதுபோல் குழந்தைகள்

அறிவுக்கெட்டும்படியானவள் ஸ்ரீதேவி. தலால் தான் ஏழுவயதானவுடனே பிராவ்மணச் சிறுவர்களுக்கு பிரம்மோபதேசம் செய்யவேண்டுமென்பது. இந்த முக்கியமான ஸ்வஸ்காரத்தைப்பெறும்பாலாரும் “பூணாபோடுகிறது” என்னும் வெறும் ஸம்பிரதயத்துக்குக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள்.

மந்திரங்கள் சொல்லிவைக்கும்வாத்தியானை. குழந்தைகளுக்கு மந்திரங்களின் கருத்துச் செய்சடங்கின் அருத்தமும் விளங்கச் சொல்லுமென்றால், “இதென்ன சங்கடமாயிருக்கிறது!” என்கிறார். காசுவாங்கமட்டும் ஜாதகர்மம் முதல் தொடங்குகிறார். இப்படி காசின்மேல் கருத்தைச் செலுத்திவிட்டு கர்மலோபம் செய்து தான் கலிமுதிர்ந்துவிட்டது “கலிஸாது, ஸ்திரீஸாது, சூத்திரஸாது” என்ற ரிஷிவாக்கியப்படி கலிமுதிர்ந்தாலும் “கலிஸாது” என்கிற குணமொன்று அதனிடமிருக்கிறது. காலம் முதிர் முதிர் அந்தியாகிட்டுகிறது சகஜம் தானே. ஆகையால் கலிமுதிர்ந்தகாலத்தில் ஸாதுக்குணம் இலாபவிசித்திக்கும். ஏனென்றால் அனுபவமுதிர்ச்சியால் நேரிடும் விரக்தியைப்போல், சங்கல்ப சிக்ஷா பூர்வமாய் அப்பியாசம் அவ்வளவு நேராகப் பலிக்காது. ஆகவே, இக்காலத்தி “வைதீகப்பூதஞ்சி” செய்யும் வாத்தியார்க்கே விட லோகானந்தத்தை யனுபவிக்க உண்மையாக வுழைத்த லௌகீகர்கள் ஸ்வானுபவதுக் கருகமாம் மனோபக்குவ முடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆனதுபற்றி ஹிருதய சுதிக்கின்றியமையாத ஸந்தியா வந்தனம் லௌகீகர்களால் பக்தி சிரத்தையோடும், அனுபவத்தின் தக்கதாயிருக்கிறது.

ஸந்தியா வந்தன மந்திரங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லவேண்டுமென்பது மது கருத்தல்ல.

அர்த்தம் போட்ட புஸ்தகங்கள் சில அச்சிட்டுவெளியாகியிருந்தாலும், “பிரஹ்மோபதேச” ஸ்காண்டினாவிசு பாரதீய ஸந்தியா வந்தனம் குருமுகமாகவே கேட்டு அனுஷ்டிக் கற்பாலதாம். இங்கே செய்யவேண்டியதன் அவசியத்தைமட்டும் வற்புறுத்த விரும்புகிறோம். ஸந்தியா வந்தனம் அர்க்கியம், தியானம், உபஸ்தானம் அல்லது ஸ்தோத்ரமென திரிகண்டமாய் விளங்கும். அர்க்கியம் என்பது பூஜார்த்தமாகவும் ஜலஸூப தர்ப்பணம். “ஆபோவா இதம் ஸர்வம்” என்னு மந்திரத்தினால் இந்த எல்லாம் ஜலமயமாக (அதாவது, ரஸமாத்திரமாக) இருக்கிறது. இதை இக் காலத்தார் (“Liquid Crystal”) திரவமயமான ஸ்படிகஸ்வரூபம் என்று அர்த்தங்கொள்ளும். “பிரணவஹு:” ரூபமாய்க்கண்டு அதிசயித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் ஸ்படிகலிங்கமென்று கொண்டாடிப்பூஜிப்பது இந்த உண்மையையும் இதற்கு மேலுள்ள தத்துவத்தின் தரிசனத்தையும் தன்னை உபாலிக்கும் உண்மையானதுக்கு அளிப்பதாயிருக்கிறது.

ஆகையால் ஜலமயமாயிருக்கும் எல்லாவற்றையும் மந்திரத்தினால் ஆவாஹனம் செய்து ஆகர்ஷித்துக்கொள்வது பிரதம காரியமாம். மனம் ஒரு வழிப்பட்டது மந்திர மாதலால், மனதை இயம், நியம், ஆஸன, பிராணயாம, பிரத்தியாஹாரங்களால், ஒரு வழிப்படுத்தி (அந்தர் முகப்படுத்தி), தாரணத்தியான ஸமாதியென்னும் தியான பூரணத்தினால் பூரிக்கச்செய்து, அப்படி பூரித்தமனதில், இந்த உள்-வெளிப் பிரபஞ்சங்களெல்லாம், பிரளயகாலத்தில் தோன்றும் பிரபஞ்சம்போல், எல்லாம் ரஸமயமாய் (சத்து மாதிரமாய்) விளங்கப்பார்க்க வேண்டும். பிறகு இந்த சுத்தோதக புண்ணிய தீர்த்தத்தால்,

உபாஸகன் தன்னை யுள்ளும்புறமும் மார்ஜநிய ஆசமன மந்திரங்களால் புசிதப்படுத்திக்கொண்டு, புனர் மார்ஜன மந்திரத்தில் “புனர் ஸ்நானம்” செய்து, வாய்மையால் அஹத்துய்மையும், மந்திர ஸ்நான ஆசமனங்களினால் புறத்துய்மையும் (தேஹபரிசுத்தமும்) எய்தி, பரிசுத்த மாத்திரனாயிருந்து ஜகத்காரணான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு (சூரியனுக்கு) அர்க்கியம் விடவேண்டும். (அதாவது பரிசுத்தமான தன்னைக்கொடுத்து அவரை ஆதரிக்கவேண்டும்.) பிறகு வியவஹார திசையில் தனக்கு இன்றியமையாத சாதகர்களாயிருக்க கிரகதேவதைகள், மாஸ்தேவதைகளுக்கு (வாரங்கள், மாஸங்கள் ரூபமாயுள்ள காலதேவதைக்கு) அர்க்கியம் விட்டு ஸந்தியா கர்மத்தை முடித்து ஜபம் செய்ய உட்காருகிறான்.

ஜபத்தில் முக்கியமாய் பிராணாயாம அப்பியாசத்தினால் பிராண சுத்தி மனசுத்தி செய்து கொண்டு, நமது புத்தியைப் பிரகாசிக்கச் செய்கின்ற ஆத்ம தேஜஸ்ஸை, சூக்ஷ்ம திருஷ்டியால் கண்டுகொள்ளவேண்டி காயத்ரீ ஜபம் என்னும் “அந்தர்த்தியானம்” செய்கிறான். தியானம் பலித்து தியேயாகார மானபின், காயத்ரீ தேவியை இருப்பிடத்துக் கணுப்பிவிட்டு அவளுடைய அனுக்கிரகம் பெற்றவனாய் காலையில் மித்திரனையும், மத்தியாஹ்நம் ஆதித்தியனையும், சந்தியாகாலம் வருணனையும் துதிக்கிறான். இம்மூவரும் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹார மூர்த்திகளான மும் மூர்த்திகளைப்போல் தொழில்பற்றி நாமவேறுபாடன்றி வஸ்து பேதமில்லை. இந்த உபஸ்தான (ஸ்தோத்திர) மந்திரங்கள் அர்த்தத்தோடும் ஸ்வரத்தோடும் சொல்லப்பட்டால் இகபரமிரண்டுக்கும் சாதகமான உத்கிருஷ்ட சக்தியுள்ள மந்திரங்களாம். 7-வய

து பாலன் முதல் 70 வயது விருத்தன் வரையிலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் இவை அவரவர்கள் மனோபிஷ்டத்தைக் கொடுக்கும்படியான மந்திரசக்தி பொருந்தினவையாக விருக்கின்றன.

பிறகு திக்கு நவஸ்காரம் செய்து தான் செய்த கர்மங்களின் பலனை ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குப் பிரீதியாக அர்ப்பணம் செய்கிறான்.

பிறகு “மந்திரஹீனம்,” “கிரிய ஹீனம்,” “பக்திஹீனம்,” “உதாசினம்” முதலிய குற்றங்களுக்கான நீக்கிக்கொள்ள வேண்டி ஸர்வபாபவிமோசனார்த்தம் ஸ்ரீகிருஷ்ண நாமத்தை ஸ்மரித்து எழுந்து தன் லௌகிக காரியங்களைப் பார்க்கிறான்.

இப்படிப்பட்ட ஸந்தியா வந்தனத்தை நியமனத்தோடு திரிகாலமும் செய்து வருகிற

வன் இல்லறத்திலிருந்தே நல்லறஞ்செய்து அறவறத்தின் பலனும் மோக்ஷத்தை இல்லறத்திலிருந்தபடியே அடைகிறான்.

இது காலத்தை வந்தனம் செய்து (அதாவது, அதுசமையோடு ஆதரித்துப்) பிழைக்கும் வழி. மிகவும் இகபர ஸாதனபோக்கியமானதாயிருக்கிறது.

ஜீவன் பிழைத்துக் கரைபேற இன்னொரு வழியுமுண்டு. அதற்குக் “காலவஞ்சனம்” என்றுபேர். அது திராதிதிரர்கள் யோகசாமர்த்தியத்தினாலும் தபோமஹிமையாலும் காலத்தை வென்று சாலாந்திர மனதிராய் (அத்தேஹத்தி விருக்கும்போதே) விளங்குமோர் உததமவழி. அது யோகிகள், தபஸிகளுக்கே ஸாத்தியமாம். மற்றவர்களுக்கு அதில் பிரவேசிக்க அதிகாரமில்லை.

Sri Madura-Meenakshi Sobhanam.

ஸ்ரீ மதுர-மீனாக்ஷி சோபனம்.

“ஸ்மரேத் ப்ரதமபுஷ்பினீம் ருத்ரபிந்து நீலாம்பராம்
க்ரஹீத மதுபாத்ரிகாம் மாதவிபூர்ண நேத்ராம்பஞ்சலாம்
கஸ்துரபரோந்தாம் கலிசகூலிகாம் சியாமளாம்
த்ரிலோசன குடும்பீநீம் த்ரீபுரசந்தரி மாச்சரயே.—” ஸ்ரீமச்சக்ரரா சாரியார் அருளிச் செய்த
[த்ரீபுரசந்தரீ ஸ்தோத்திரம்]

I

சோபனமடி பெண்கள் சோபனம்!
சுருதிமுடிந்திடம் சோபனம்!
சுருதியெண்ணம் சுருத்திற்றரித்துப்
பருகியபானம் பிரேரணமாகவும்,
சுருகியமனம் களைதீர்த்தெழுந்து
உருகியமோஹம் உண்மையதாகவும்
விரகறியாத வேதாந்தப்பெண்ணுக்கு
மரகதமாணிக்கச் சோதியிலுதித்தாட்டுப்
பரகதிவேண்டிப் பாரினைவிட்டும்பின்
சுராதியாநிற்கும் சுந்தரிபெண்ணுக்குச்
சோபனமடிபெண்கள் சோபனம்!
சுகரூபிஸ்ரீலோக-நாயகினைக்குச் சோபனம்!

II

சோபனமடி பெண்கள் சோபனம்!
 ஸௌந்தர்யலஹரி-ஸாத்வி கலாஷ்மிக்கு சோபனம்!
 பஞ்சேந்திரியங்களும் பறக்கத்துடிக்க
 நெஞ்சேந்திரியத்தை நிலைக்கிறுத்தி,—
 கஞ்சிகாமக்ஷி! கற்பக வல்லீகீ!
 காமக்கிழத்தி! கார்முதில்வண்ணத்தி!
 காரணகாமணி! காமத்திழ்நிரணி!
 என்றுமேயேத்தி பெந்நாளுந்தொழுது
 கன்றுதன் தாய்பாற் குசித்தோமே போல்
 என்றுமென்மனத்தை யவள்பாலிருத்தம்—
 கள்ளத்தைப்போக்கிக் காமத்தைவளர்ந்த
 காமேசவரித்த பெண்ணுக்குச் சோபனம்!

III

சோபனமடி பெண்கள் சோபனம்!
 பூபுரந்தரிக்க சுந்தரிகைக்குச் சோபனம்!
 திரிபுரநாயகி தீர்க்கஸுமங்கிணி
 ஹரிபுரமாதவி ஐகவரியநாயகி
 விரிபுரமூன்று பெரித்தபுற்கையினள்
 திரிபுரமூன்றுத் தரித்ததோர்கைபினள்
 கிரிபுரமீன்றவள் கிர்த்திக்கிலக்கவள்
 திரிபுரகந்தரி தேன் பொழிநாயகி
 திருவான்மியூருறை திவ்யதேஜோவதி
 திரிகண்டி முத்தரையன் பூதகண்டர்பாங்கி
 ஹரிசகோதரி ஆகந்தவல்லீகி
 அற்புதகைக்குச் சோபனம் சோபனம்!

IV

சோபனமடி பெண்கள் சோபனம்!
 செருவாட்சி யுருறைச் செல்விமா புத்திரிக்கு சோபனம்!
 அருவாயிருந்து உருவாயமர்ந்த அம்பிகைகைக்குச் சோபனம்!
 உருவாயிருந்துபின் கருவாய்ப்புகுந்த உத்தமிசுமைக்குச் சோபனம்!
 கருவாயிருந்துபின் உருவாயமர்ந்த காரணிசுமைக்குச் சோபனம்!
 கருவாயும் உருவாயும் கருவுருவாயும்பின் மருவேயுருவார்
 திருவாயமர்ந்த திவ்யசொ ருபிக்குச் சோபனம்!
 திருவாயமர்ந்தபின் கருவாயிருந்து காலத்தே புதித்த
 கண்மணிபோலும் கருமணிப் பெண்ணுக்குச் சோபனம்!

சோபனமடிபெண்கள் சோபனம்! சுத்தமனத்தக்குச் சோபனம்!
 நித்தியகந்திரி நிர்மலதேஹி-அற்புதலோக-நாயகிபெற்ற
 ஸௌபாக்கியலக்ஷ்மி மதுர-மீனாக்ஷிக்குச் சோபனமடிபெண்கள் சோபனம்!

NAVARATRI PUJAH.

நவராத்ரி பூஜை.

போற்றி.

சிந்தாமணியதன்மேல் சிந்தைவைத்தேயுருகுநின்ற
 எந்தாயவளின் மவுகீபாவ புத்திரியாம்
 நந்தாமணிவிளக்கின் நயவொளிபாலுளங்கனிந்த
 சிந்தா குலஜைதச் சரகபிதா பொற்பாதம் போற்றிபோற்றி.

1902-ல் “ஆத்மார்ப்பணம்.”

“பராபரன் செய்திர்ப்பைப்பாரிலுள்ளோரறிய வெண்ணி
 என்னென்னமாயமியற்றுவைப்போ நானறியேன்
 என்னென்ன செய்கினுநீ ஏதேதியற்றிடினும்
 உன்பின்னே யுன்னடிமை யுனக்கேநா னர்ப்பணம்கான்.”

1905-ம் வருஷம் - வாலிதரிசனம்.

“துர்க்காலக்ஷ்மீஸரஸ்வதீதேவி
 மஹிஷாஸுரமர்த்தநீ ஜய!
 வித்தியாலக்ஷ்மீ ப்ரஹ்ஸ்பதீம் வந்தே
 அத்தியாத்மிக சாந்த நீதுபவ!
 வித்தியாரம்பதினே விஜயதசமியாம்
 ஹே அமிர்ததே! துவாம் வந்தேதுஸர்வதா.”

1909-ம் வருஷம் - தேவிதரிசனம்.

ஆறாறுமாகியே ஐம்மூன்றுந்தானாகி
 முன்னன்கு மூன்றோடு முவ்வாறுமாகிநின்றாள்
 மும்மூன்று மொன்றுபத்தாய் மண்டலங்கள்மூன்றுருழ
 நாலேசிவபுரமாய் நன்மதிடிகள் மூன்றுஞ்சும்
 வாசல்கள்நான்கோடு வாலிவித்தையம்பிகையாய்
 தேவியவள் தான் திகழும் திவ்யபுரம்தான்கண்டு
 ஆகிரெக்கு நெக்குருக ஆனந்தம்மேற்கொண்டு

பாவனாபூஜையதால் பண்டையதாம் வாசனைகள்
விருத்தியதேயாமென்று விட்டொழித்து வாசனையை
கிருதகிருத்திய பூசணியால் திருவருட்பாலுண்டேனே!

தேவி ஸ்தோத்திரம்.

ஓ மதுரமீனாகியை நம:

“Evolution is the Law of Life.”

“Number is the Law of the Universe.”

“Unity is the Law of God.”—Pythagoras.

- 1 கிருமமாகியே அவைந்தள்ள தத்துவங்கள்
அத்தனையு மொன்றான புவனமாக இ இ இ ஈ.
- 3 ஐம்மூன்றுத் தானாகிய தியாய் விளங்குமொரு
அக்ஷரங்கள் தன்னிலுறை யதிஷ்டான தெய்வமாக
- 5 முந்நான்கு படி களால் மூர்த்தி உரித்தொளிரும்
அருவருளி லுருவருவ மருவிலா அருக்கனாக இ இ இ
- 7 மூன்றோடு தான்றோன்று குணமென்ன புரமென்ன!
மூர்த்தமொ டமூர்த்தமாம் முத்திரையென்ன
- 9 மூவ்வாறு மாகிநின்றள் வித்தையொ ட வித்தையாம்
கலைக ளென்ன! காமய மென்ன!
- 11 மும்மூன்றும் ஒன்றாகி ஒன்றையொன் பதுவாதும்
உன்னருமை நிருத்தமென்ன அ! அ! அ!
- 13 ஒன்றுபத்தாய் உற்பவித்த வுந்நாதர் கால்தூக்கி
யாடினதோர் ஆட்ட மென்ன! அ! அ! அ!
- 15 மண்டலங்கள் முன்றுதழ மாதேவர் கூத்தடங்க
அம்மேயுன் மாயையெய்த ஜாலமென்ன அ! அ! அ!
- 17 நாலே சிவபாமாய் நல்லவஸ்தைக் கிலக்ஷியமாய்
நாதருடல் கொண்டுடாடி நான்மறையி லொளித்ததென்ன!
- 19 நன்மதில்கள் முன்றுஞ்சூழ் த்ரை கோக்கிய நாதராக
ஆண்டேவடம் பூண்டுநீ அகிலமெல்லாம் ஆண்டதென்ன!
- 21 வாசல்கள் நான்கோடு வாழ்மதுரைக் கோட்டைகட்டி
ஈசல் ள் பிறந்தவகை யெங்கனையும் கிருஷ்டித்து
- 23 வாலேவித்தை யம்பிகையாய் வாழ்வரசு நடத்திவந்து
வீரக்கழல் கட்டியம்மே வெற்றிபெல்லாம் பெற்றீனென!
- 25 தேவியவள் புரம்பிட்டு துக்கற்ற நாதன்போல்
ஆகிதனை யொடுக்கிட்டு என்னு அருந்தவங்கள் செய்துகொண்டு
- 27 தான்திகழும் சாம்பவரைக் கூடிவாழ வேண்டுமென்று
தற்பரமாத் தானெழுந்து கைலாஸம் தானுழந்து

- 29 திவ்யபுரம் தான்கண்டு தேஜோமய மாய்விளங்கும்
ஆனந்த பைரவரை ஆத்திரமாய்த் தான்கூடி
- 31 ஆலிநெக்கு நெக்குருக ஆனந்தம் மேற்கொண்டு
ஆனந்த பைரவரை அற்புதமாய்த் தான்கூடி
- 33 பாவனா பூஜையதால் பண்டையதாம் வாசனைகள்
பற்பலவாய்த் தானெழுந்து பிரிவுதன்னை யுண்டெண்ண
- 35 விருத்தியதே யாமென்று விட்டொழித்து வாசனையை
வேதாந்த முடியேறி சித்தாந்த ஆரடைந்து
- 37 கிருதகிருத்திய பூசணியால் சிந்தா மணிக்ரஹத்தில்
சிவனவனும் தேவியுமாச் சிறப்பாக் குடிபுகுந்து
- 39 திருவருட்பால் தான்சுரக்க தேவிசுந்த ரேசுவரரைக்
கூடிக் கலந்து குதாஹலந் தானிழைய
- 41 உண்டேனே உண்டேனே யவனண்ண முலையொழுதும்
மீனாகி அந்தரேசர் மெய்யமுதப் பாலம்மே!
- 43 ஓம் மதுர-மீனாகியை நம: தத்தாத்திரேயரிஷி:
ஸத்யாநந்த: சாந்த அவதூதாத் மாநம்பஜே!

SHORT STORY. “VIRAT RUPA” A TALE OF RIGHTEOUSNESS.

விராட் ரூபா.

1. மகேந்திரபுரம்

விராட் என்னும் பதம் விராஜ் என்னும் தாது
விலிருந்து வந்தது. விராஜ் என்றால் பிரகாசித்தல்
விராட் என்றால் எங்கும் விளங்குந்தன்மையுடைய
வரான விசுவரூபிக்குச்சொல்லுகிறது. “ஓம் விசுவ
ரூபாயை நம:” என்பது சேலியின் இரகஸி நாமங்
களில் ஒன்றுக்குச்செட்டும் வந்தனர். பிரணவஸ்வ
ரூபியாயிருந்துகொண்டு வல்லாரூபங்களும் தானே
யாக விளங்கும் தேவிக்கு நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று
அருத்தம். “விராட்ரூபா” என்பதும் தேவியின் இரக
ஸ்ய நாமங்களில் ஒன்றுயிருக்கிறது. “விராட்” என்றால்
வியத்தமாய் விளங்கும் வஸ்துவுக்குச் சொல்கிறது.
அவ்யக்தபிரஹ்மம் வியக்தமாய்ப் பிரபஞ்ச மாத்திர
மாய் விளங்கும்போது அதற்கு “விராட்” என்றுபேர்.
“ரூபயப்பிரஹ்மம்” என்று சொல்வதுமுண்டு. “ரூப
ப்பிரஹ்மம்” என்றால் அறியக்கூடிய பிரஹ்மம் என்று

அருத்தம். “சத்” மாத்திரமாயிருக்கும் பிரஹ்மத்தை
சின்மாத்ரிமாயிருக்கும் தேவியாவன்றி வேறுவித
மாய் அறிய முடியாது. சத்தம் சித்தம் இணைபிரியாச்
சம்போகத்திலிருப்பதால், அவை யிரண்டின் தாதாத்
மியசம்பந்தத்திலுதிக்கும் ஆனந்தத்தையும் பிரிக்க
முடியாமலிருக்கிறது. ஆகையால்தான் கடவுளுக்கு
“சக்சிதாநாத்ய” என்கிறபேர் பொருந்துவதாயிருக்
கிறது. இந்த சக்சிதானந்தப்பரம்பொருளைக் “கண்
டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர்.” வாசாமகோ
சாமாய், மனோதீதாயுள்ள இந்த பிரஹ்மத்தையறிந்த
வரில்லை யானால், அதை யவலம்பிப்பதெப்படி யென்
றால், “அதுவானால் அதுவே சொல்லும்” ஸ்வபாவம்
வாய்ந்த அப்பிரஹ்மத்தை ஸ்வானுபவத்தாலே யறிந்த
னுபவிக்கலாமன்றி வேறு விதத்தால் முடியாது.
சாணாளப்பான் பூச்சிபோலும், நக்குக்குடிக்கும் நாய்
போலு முள்ள ஜீவன், அகண்ட பரிபூரணமான சச்சி
தானந்தப்பிரஹ்மத்தை யறிந்தனுபவிப்பது எப்படி
மென்றால், “மனத்தால் மனத்தையறியலாம்” போல,
அறிவால் அறிவை அறியலாம். சிற்றறிவைக்கொ
ண்டு அது இருந்தவிடத்தில் அதை யறியும் உள்ளறி
வை அறியலாம். உள்ளுணர்வு முதிர்ந்த விடத்து
அவ்வள்ளறிவுதானே எங்கும் கொடிபோல் ஒடிப்படர்

ந்து நிறைந்து நிற்க, உள்ளும் புறமும் நிறைந்த அவ்வுள்ளுணர்வில் “பரைஞானம்” என்னும் மேலறிவை அறியலாம். மேலறிவால் பேரறிவையும், பேரறிவால் பரப்பிரஹ்மத்தையும் அறியலாம். இப் பி. ஞானஞானஸ்வரூபமான அறிவையறிந்து அவ்வறிவு அழிந்த விடத்து திரிபு உரலிசமான ஞானத்தைப் பெறலாம். இதையே யோகமுறைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதாயின் “யோகஸம்யம்” என்னும் யோகஸாதனம் பெற்றவன் “தாரணத்தியான ஸமாதி” யென்னும் ஐக்கிப்பலசாமர்த்தியத்தால், விஷயங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் புகுந்து பார்க்குதல், தனக்குப் புகலிடமாயிருக்கும் அவைகளை யெல்லாம் பூசங்களென்ற நின்று, பூசங்களிற் புகுந்துள்ள தன்னையே திரும்பிப் பார்ப்பான் அகமுகப்பட்டு நிற்பன்.

அகமுகப்பட்ட யோகி விஷயங்களை விட்டு (புலனறிவை யாராய்ந்தறிந்து புல்லறிவென்றுகீழ்), அவற்றையறிவதற்குக் கருவியும் காரணமாயிருக்கும் கருவி கருவிகளில் தன் திருநிலையைச் செலுத்துவான். கருவி (இந்திரியம்) இருவகைப்படும். ஞானேந்திரியம், கர்மேந்திரியம் என்பவைபாற். ஞானேந்திரியம் என்பவை, சப்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரஸ, கந்தங்களை யறிவதற்குத் தவியாயிருக்கும், காது, தவக்கு (தோல்), சண், நாக்கு, மூக்கு என்னும் இவ்வைந்துவாம். இவைகருவியாயின் இவற்றைக் கையாடி புவர் வேண்டும். அப்படிக்கையாடும் சக்திக்கு ஞானசக்தி யென்று பேர். அப்படியே கர்மேந்திரியங்கள் (வாக்கு, கை, கால், குதர், குப்பம் என) ஐந்தும்தான், அவற்றை இயக்கும் (கையாடும்) சக்தியாம் கிரியாசக்தியும் உண்டு.

விஷயங்களை விட்டு அகமுகப்பட்ட யோகி, “பொறி பென்ற சொல்லும் இந்திரியங்களின் தன்மையை (அவற்றுட்புகுந்தறிந்து) உணர்ந்து, அவையும் ஒரு சக்தியால் இயக்கப்பெறுதல் கண்டு, அந்த சக்தியின் செயலாலன்றி அவை விளங்காமை கண்டு, அக்கருவிகளும் ஐடமேயெனத்தள்ளி அவற்றை இயக்கும் (ஆட்டுவிக்கும்) சக்தியை ஆராய விருப்புகிறான். மேலே ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி யென இரண்டினவெனக் கூறினோம். இவையிரண்டிலும் புகுந்து பார்த்தால், இவை இயங்குவது தன்

ஸ்வபாவத்தாலில்லை யென்றும் ஆனால் இவை யிரண்டையும் ஆட்டுவிக்கும் மனோசக்தி யென்று இருக்கிறதென்றும் விளங்கும். இது புகுந்து பார்க்கும் சக்திபெற்ற யோகிக்கு நிகரிசனமாக விளங்கும். கிரியாசக்தி, ஞானசக்திகளிலும் தன்னியக்கம் (தானாக இயங்குதன்மை) இல்லையென்று கண்டியோகி அவற்றின் சலனகாரணத்தை ஆராயும்போது மனோசக்தியென்றும் வேறொருசக்தியுண்டென்பதை யுணர்கிறுனென்றும் சொன்னோம்.

மனோசக்தி யென்னவென்று ஆராயப்புகுங்கால் அது ஐந்து வாகுள்ள தோர் ஆகாயக்கோட்டையென்று உணர்கிறான். இந்த ஆகாயக்கோட்டைக்குள் புகுந்து பார்க்க யத்தனிக்கையில் ஒரு அதிசயம் காண்கிறான். அஃதென்ன வெனில், ஞானசக்தி யென்று தான் இதற்குமுன் நினைத்தது, இந்த ஆகாயக்கோட்டையிலிருந்து செல்லும் ஒரு குந்தமநாடி (சக்திநடக்கும் மார்க்கம் “நாடி”) பன்றி வேறல்ல வென்று உணர்கிறான். இஃதையே பெளரணிகவசனமாகச் சொல்லவேண்டின்:—இந்த ஆகாயக்கோட்டைக்கும், ஞானேந்திரியமென்று சொன்ன கருவிகளைத்திருக்கு மிடத்துக்கும் ஒரு சுரங்கவழியிருக்கிறதென்று கண்டானெனச் சொல்லவேண்டும். அதிரகலியமான அந்தச் சுரங்கவழியே சென்று பார்க்க, அங்கே ஒவ்வொரு பிலத்துவார்த்துக்கும் ஒரு வாசலிருக்கக்கண்டான். அஃது ஒவ்வொன்றையும் ஒரு மாயாவி காத்து வந்தான். அந்த மாயாவி யாரையும் உள்ளே விடுகிறதில்லை. உள்ளேவிட்டால் பின்னர் வெளியே விடுகிறதில்லை. தன்னையறிந்த தத்துவஞானிகளன்றி மற்றவர்களுக்கு அந்த பிலத்துவாரக்கதவுகளைத்திறக்க மூட சாத்தியமில்லை. அந்த ஆகாயக்கோட்டையில் ஸப்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரஸ, கந்தம் என்னும் ஐந்து பிலத்துவாரங்களுண்டு.

(1) கந்தம் என்கிற கதவைத்திறந்து உட்சென்றால் பிறகு ஸகலவித கந்த பரிமளவஸ்துக்களையும் இச்சாமாத்மீரத்தால் அனுபவிக்கலாம்.

(2) ரஸம் என்கிற மற்றொருகதவைத்திறந்து உட்புகுந்தால், ஷட்ரஸபேதங்களையும்,

ஸகல்மாவ மதுவர்க்கங்கள், பழங்கள், உண்டிகள் முதலான வற்றின் உருகியையும் ரஸமார்த்திரையினால் இச்சித்தவாறு உருகி கண்ணிரலாம்.

(3) நுபய் என்னும் பேர் வெட்டியுள்ள கதவைத்திறந்து கொண்டு உட்புகுந்தால் ஊர்வசி, ரம்பை, திரேஷாத்தமை முதலிய அப்ஸரஸ்திரீகளின் அழகையும் மற்றப்படியுள்ள ஸகலவிதமான சுந்தர ரூபங்களையும் கோரரூபங்களையுங்கூட இச்சித்தவாறு கண்டு அனுபவிக்கலாம்.

(4) ஸ்பர்சம் என்கிற கதவைத்திறந்து சென்றால் ஸர்வபோகங்களையும் இச்சித்தவாறு அனுபவிக்கலாம்.

இந்த ஆகாயக்கோட்டையில் “ஆபோவா இதம் ஸர்வம்” என்று சொல்லப்பட்ட மந்திரதீர்த்தம் ஒன்று இருக்கிறது. பூர்வத்தில் அராபிக்கைகளில் சொல்லப்பட்ட மந்திரவாதிகளும், குனிடக்காரர்களும் இந்திரஜால் மஹேந்திரஜாலக்காரர்களும், இவ்வித ஆகாயக்கோட்டையினுள் புகுந்து இம்மந்திர தீர்த்தத்தில் மூழ்கி, அந்த ஜலத்தைக்கக்கொண்டு திரும்பி வரும் சக்திபெற்றவர்கள். “உலாடின” கதையில் சொன்ன மந்திரவாதி (Vagvinda) கூட இப்படிப்பட்டவன் தான்.

இந்த ஆகாயக்கோட்டையில் புகுந்து அதனுள்ளிருக்கும் சுரங்கத்திலுள்ள அதிரகலியமான மந்திரதீர்த்தத்தில் முழுதி அந்த தீர்த்தத்தை பெடுத்துக் கொண்டு வெளிவரக்கூடிய சாமர்த்தியம் இப்பிறவர்களுக்கு இவ்வுலகத்தில் சித்திக்காத காரியம் இல்லை. தன், தானியம், ஐசுவரியம், சம்பத்து, இகப்போகம், செல்வாக்கு, சாய்ஸால் எல்லாம் அவர்களுக்கு இச்சித்த மாத்மீரையில் உண்டாகும். ஆனால் ஒரு ஆபத்து! உள்ளே போனவர்கள் பூர்வத்திலிருந்தது போலவே உருமாறாமல் வெளிவருவது முடியாதகாரியம். உருமாறுவது மட்டுமல்ல. பலர் உள்ளேபோய் பின்வெளியேவர வழிதெரியாமல் தயங்கித்தவித்துத் திண்டாடி விடுகிறார்கள். வழிதெரிந்த சிலருக்கும் பிலத்துவாரக்கதவு உள்ளேபோகவழிவிட்டதுபோல், வெளியே போகவழிவிடாமல் தடுத்துவிடுகிறது. இவர்கள் உல

கத்தாரோடு உறவிழந்து உன்மத்தர்களாய்க் குதிக்கிறவர்களாய்விடுகிறார்கள்.

இந்த ஆகாயக்கோட்டைக்குள்ள நாலு கதவுகளையும் பற்றித்தான் சொன்னோம். ஐந்தாம்வாசல் ஒன்று இதற்கு உண்டு. அதற்கு “மேலேவாசல்” என்று சித்தர்கள் பேர்வைத்துப் போற்றியிருக்கிறார்கள். அந்த வாசல் காரிகளுக்கு, உலகவாசலையுள்ளவர்களுக்கும், உட்பற்று (அகப்பற்று) நீங்காத ‘உப்பிலி யப்பன்’ களுக்கும் (அப்படியென்றால், புறப்பற்று நீங்கி ஆகாயக்கோட்டை புகுந்து புறப்படக்கற்றமாயா விகளுக்குக்கூட என்று அருத்தம்) திறக்காது. மற்றவர்களுக்கு இருப்பதும் கூடத் தெரியாது. இதற்கு நேர் எதிராக “அதோமுகவாசல்” என்று ஒன்றிருக்கிறது. அது “அதோகதி” யென்னும் பிலத்துவாரத்தின் வழியாக நேரே ரௌரவாதி நரகங்களிருக்கு மிடத்துக்குக் கொண்டுவிடும். இந்த ஆகாயக்கோட்டையின் உள்ளே சென்று வெளிவரமுடியாமல் சிக்கியவர்களை யெல்லாம் அவரவர்கள் காலார்தியத்தில், யமதூர்கள் தர்மராஜாவின் பட்டோலையும் கையுமாக வந்து, “அதோமுகவாசல்” வழியாக வெளியே அழைத்துத்தப்போலார்கள். புண்ணிடவான்களை அவரவர்கள் பண்ணின புண்ணியபலனுக்குத் தக்க-டி மற்ற நூனூவாசல்கள் வழியாக போகவேகங்களுக்கு அழைத்துச் செல்வார்கள்.

இகபோக இச்சைதீர்த்த முழுநூலுக்களான மஹாயோகிகள் இந்த ஆகாயக்கோட்டையில் புகுந்து வரத் தாராளமாய் ஸ்வாதீனம் பெற்றவர்களாயினும், அவர்கள் தங்களுடைய தீபஸ் முடியும் பொருட்டு இவ்வாகாயக்கோட்டையுள் புகுந்து “மேலேவாசல்” திறக்கும் காலத்தை யெதிர்பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அந்த வாசல் தானாக வருவதத்துக்கொருமுறை தெய்வீக சிந்தையர்க்குத் திறப்பதைத்தான் “ஸ்வர்க்கவாசல்” திறப்பதென்று கோயில்களில் திருவிழாக்கொண்டாடுகிறார்கள். அதுதிறக்கும் காலத்தை “வைகுண்ட ஏகாதசி” யென்று சொல்வார்கள்.

“மூலநாடி முக்கட்டலுக்கியில் நாலுவாசல் நடுவிலிருப்பீர்கள் மேலேவாசல் வெளியுறக்கண்டபன் சாலன்வார்த்தை கருவிலுமில்லையே!”

என்பது எப்பென்றிருமூலதேவர் அருளிச்செய்த தோர் திவ்வியசக்திவாய்ந்த திருமந்திரம். இந்த ஆகாயக்கோட்டையில் வசிப்பவன் யார்? இங்கேபோய் வர ஸ்வதாவாக ஸ்வாதீனம் பெற்றவன் யார்? இந்த ஆகாசக்கோட்டைக்கு உட்கொண்டிருப்பார் என்று பேர். இங்கே உலகத்திலிருந்தும் இங்கோட்டைக்குள் போய் வர வந்தது பெற்றவர்கள் உபேந்திரனைப்போல் உலகத்தில் வாழ்வு பெற்றுத் தாழ்வொன்றும் வாராபால் வசிப்பார்கள்.

SHORT STORY.

“VIRAT RUPA”

விராட் ரூபா.

II உபேந்திரன்

“மஹேந்திரபுரம்” என்னும் ஆகாசக்கோட்டையில் புதுந்து புறப்படும் சக்திவாய்ந்த உபேந்திரன் என்னும் உத்தமபுருஷன் ஒருவனிருந்தான். அவனுக்கு மஹேந்திரபுரத்தின் கோட்டைவாசல்கள் நாலும் வழிவிடும் என்றால் அவனுக்கு போக போக்கியங்களுக்கு நேருகறைவென்ன? அவனிடத்துள்ள வாஸ்தவத்தி ரவியங்களுக்கு அளவில்லை. அவன் உண்டுருந்தியாத ரவிகவஸ்து உலகில் ஒன்றில்லை. அவனிடத்திலுள்ள சித்திர விசித்திரமான படங்களுக்கும் அழகான மண்டபங்களுக்கும் கணக்கில்லை. அவன் அனுபவித்த ஸ்பரிசு சுகங்களுக்கும் குறைவில்லை. அவனுடைய பஞ்ச லீண மெத்தையின் ஸ்பரிசும் பட்டாலும் ருத்தியாத்தி லாழந்தவர்கள் துயராறித்துருவார்கள். தீரா விபா தியஸ்தர்களும் வியாதி தீர்ந்த சுகமடைவார்கள். இப்படி தேவதூதாலனுபவிக்கக்கூடிய சுகங்களெல்லாம் அவனிடம் குறைவின்றி யிருந்தது. அவனுக்கிருந்த மனக்குறை அவனை கிர்பாக்கியனாக்கிவிட்டது. உண்டு உறங்குவதற்கான உஸ்துக்களில் குறைவொன்றுமில் லாவிட்டாலும் அவனுக்கு அடையெல்லாம் மனத்திரு ப்தியை யுண்டாக்கவில்லை. அலாடினப் போல் அவன் இவைகளில் நினைத்ததையெல்லாம் பெறத்தக்க பாக்கியம் பெற்றவனாயிருந்தான். நல்ல விவேகியாதலால் இவையெல்லாம் அழியுந் ஸ்தவென்றுணர்ந்து அவற்றில் பற்று வைத்திலன். அவன் தனக்கு அன்னியமாயுள்ள இந்தஐசுவரியங்களால் வரும்

சுகம் கனவிற்கண்ட சும்பாஸ் நொடியில் தழியத் தக்கொன்று கண்டான். அவனுள்ளவரையில் இந்த போக்கியங்களுக்கு ஒரு குறையுமில்லையாயினும், தனது கரணபூவன போகங்கொல்லாம் பொருந்திய தன்னை கிர்பாக்கியனாக நினைத்து வருந்தினான். தேவமம், இந்திரியங்கள், உலகங்கள் எல்லாம், அவைகளையறிவானில்லாவிடத்து புருஷனில்லாப் பெண்ணின் அழகுபோல் வியத்திமாமென்று நன்றாய் அறிந்துகொண்டான். தன் தேவமோ மின்னலைப்போல் தோன்றி மறைவதென்று நன்றாயுணர்ந்தான். தனது இந்திரியங்களோ ஜாக்கிர, ஸ்வபன, சுஷுப்திகளில் தோன்றி மறைந்து விசாரப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதை நிதரிசனமாய்க்கண்டான். தேவமம் அழிவுள்ளதென்று எப்போது உணர்ந்தானோ அப்பொழுது உலகமும் அப்படியேயென்று நினைத்தான். இப்படி தனக்குள்ளவந் திலெல்லாம் அறித்தியப்பொருள்களென்று பற்றுவிட்டுப்போக, எதையும் எனது என்று சொல்லி மோஷிக்கும் விகாரமும் அவனை விட்டொழிந்தது. “எனது” என்னும் மகாரம் நீங்கிய இந்த உத்தமபுருஷன் வேறு என்னத்தை நினைத்து துக்கிப்பான்? அவன் எதையோ நினைத்து சதா விசாரத்தில் மூழ்கி துக்கிக்கொண்டிருந்தான்.

அவ்வென்ன? காசபணம், பசுநிறைந்த கூடகோ புரங்கள், மாட்டாளிகைகள், ஸ்திதித்திகள் எல்லாமிருக்க ஒருவன் அநாசாப்பிள்ளையுட்போல இப்படி ஏக்கம்பிடித்து நின்றால் அவனையென்னென்று சொல் கிறது? உலகத்திலுள்ள சிற்றின்பங்களில் அவன் கைக் கெட்டாசது ஒன்றும்மில்லை. துன்பஸ்திரீகளெல்லாம் அவன் சொன்னபடி நடப்பார்கள். அவன் கைபட்டால் உவர் நிலத்திலும் பயிர்வளரும். ஸ்பரிசுவேதியைப்போல், அவனுக்கிஷ்டமிருந்தால் தான் தொட்டையெல்லாம் பொன்னாகச் செய்யும் சக்தியவனிடமுண்டு. அவன்மட்டும் இஷ்டப்பட்டுத் தொட்டால் பட்டமாம் பாலொழுகும்! இப்படிப்பட்ட புருஷன் இவை யெல்லாவற்றையும் திருணமாக வெண்ணி சிந்தாக்கிராந்தனாயிருக்கிறுனென்றால், உலகத்தாருக்கு அது அதிகசயமில்லையா? உப்புப் புளிதேடி வயிறு வளர்த்துப் பிழைக்க அவனவன் உலகத்திலுடும்பாடி அவனவனுக்குத் தெரியும். இந்த உபேந்திரன் குறைவாய் உலகத்தார் எப்படி அறிவார்கள்!

உலகத்தார் தன்குறையை யறிந்து நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்று அவன் சிந்தாக்கிராந்தனாயில்லை. உலகம் அவனுக்கு துச்சமாகப் போய் விட்டது! உலகத்தின் பேரில் அவனுக்கு வெறுப்பொன்றுமில்லை; ஆனால் விருப்புமில்லை! தன்னில் விருப்புவெறுப்பற்றவனை உலகம் என்ன செய்யமுடியும்! உலகம் வலியுழந்த விடத்தும் உலகமாயை அடனை விட்டதில்லை. ஆகையால் அவன் தியங்கித்தவித்தான். உலகமாயையை அறிவதெப்படி? பிடாரன் மகேதி விளையிலிருக்கும் பாம்பை வலிய வெளியிலிழுத்து ஆட்டுவதுபோல், இந்திரிய சுகங்களென்னும் கானரஸத்தால் தன்னையாட்டுவிக்கும் மாயையைக்கண்டு மயக்கத்தீரவேண்டுமென்று அவன் அளவிலா ஆவல்கொண்டான். ஆவல் கொள்ளவும் சிந்தாக்கிராந்தனாய் போகபோக்கியங்களில் விருப்புவெறுப்பற்று அதேநினைவாக விருந்தான்.

ஒரு நாள் உபேந்திரன் ஆகாயக்கோட்டையில் புருந்து மாயாவி ரூபங்களை மெல்லாம் வெளியே தள்ளி நாலு வாசலையும் மூடி நன்றாகத்தாளிட்டிக் கொண்டு, மாயை மயக்கம் இப்பொழுது எப்படிப்பற்று மென்று மனதை ஒருசிலைப்படுத்திப் பார்த்திருந்தான். அலை யோய்ந்த சமுத்திரம் போலுள்ள தன்மனத்தில் சமுத்திரசப்தம்போல் பிரணவமயமான சப்தமொன்று உதித்தெழுந்து “மோனகானம்” செய்வதைக்கேட்டு அதிகசயித்து நின்றான். இந்த “மோனகானம்” எங்கேயிருந்து வருகிறதென்று சுற்றமுற்றும்பார்த்தான். நாலுவாசல்களும் தாளிட்டொழிபடி பந்தோபஸ்தாயிருக்கக்கண்டான். இந்த ஆகாயக்கோட்டையில் ஒரு நாளும் தான்வனித்திராத இந்த அதிகசயமான “மோனகானம்” எங்கேயிருந்துவருகிறதென்று மேன்மேலு மூன்றி விசாரிக்கலானான். அந்த மோனகானத்தை கவனிக்க கவனிக்க அவன் சிந்தையிற்புருந்து அவனை யெறித்த தாபாக்கிணைந்து அவனுள்ளத்தில் ஒருநாளும் மில்லாத ஒரு குளிர்ச்சியுண்டாகக்கண்டான். இந்த உள்ளக் குளிர்ச்சி அவனுக்கு அளவற்ற இன்பத்தையுண்டாக்கும் ஒருசாந்தத்தைக் கொடுத்தது. தனக்குள் சாந்தா, சாந்தா வென்று அந்த நாமத்தையே குறியாகக்கொண்டு தியானம் செய்துகொண்டிருந்தான் சாந்தா என்னும் சாமதாரணியில் மூழ்கி, “தாரணத்தியான ஸமாதி” என்னும் யோகஸம்யத்தில் சாந்தா சப்தத்தோடு தான் ஒன்றுபட்டி விளங்க,

சாந்தாவின் ஸ்வரூபத்தில் தான் அபெட்டிருக்கக் கண்டான். சிற்றின்பங்களையெல்லாம் நுகர்ந்தலுத்த இவனுக்கு இது ஓர் பேரின்பம்போல் தோன்றியது.

“விராட்டு ரூபா.”

III. மஹேந்திர ஜாலம்.

சமுத்திர ஒலிபோலு முண்டான பிரணவ சப்தத்திலிருந்துண்டான “மோனகானம்” போக ஸம்யமத்தில் ஸ்வரூப லக்ஷணத்தோடமைந்து தன்னைக் கலந்து தன்மயமாய் நிற்க அந்த சாந்தஸ்வரூபத்தை பிரேர்த்தியுக்க சாக்ஷாத்காரமாய் நியவேண்டுமென்கிற ஆசையுண்டாகி அடங்காமற் பெருகவும், அந்த ஆசையுமோர் பாசமாய் மாறி யோகஸம்யமத்தில் தன்னோடுகூடிக்கலந்து சொல்லரும் சுகந்தாரம் “சாந்தா” என்னும் ஸ்வரூபலக்ஷியம், துரியமில்லாத ஜாகா ஸ்வபன சுஷுப்தியவஸ்தைகளில் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து மாய்மாய் ஒளித்து மயக்கத்தைக் கொடுக்கக்கண்டான். “இதென்ன மாயை!” கண்ணைமூடினால் சுகம்! கண்ணைத்திறந்தால் மாயைமயக்கமா! இருந்திருந்தும் இந்த அவறியிலா போய்ச் சிக்கிக் கொள்ளவேண்டும்! என்று தனக்குள் நினைத்துக் கிலேசப்பட்டிக்கொண்டான்.

“மனமாயை மாயை” என்ற திருமந்திரப் படி இவன் மனமே மாயையாக விருந்து இவனை மயக்கலரயிற்று. ஒவ்வொன்றாய்ப் புருந்து பார்த்துவந்த உபேந்திரன் தன் மனதுக்குள் புருந்துகொள்ள அது மாயையாக விளங்க அந்த உண்மை தெரியாமல் மயங்கினான் சாந்தா, சாந்தா, சாந்தாவென்று சாந்தாவையே நினைத்துத்தவித்தான். முதலிலிருந்த சாந்தமும்போய் சாந்தாபாசம் இவனைப் பிடித்துக்கட்டிவிடக்கண்டான்.

சாந்தா நாமம் என்கிற துப்பினால் (பாசத் தால்) கட்டப்பட்ட பசுவாயிருந்து தவித்தான். யோகஸம்யமத்தில் சாந்தா சுகத்தைக்கொடுத்தாலும் மற்ற மூன்றவஸ்தைகளிலும் துக்கத் தையேகொடுத்துவந்தான்.

சாந்தா, சாந்தா, சாந்தாவென்று சாந்தாவையே ஸ்மரித்துக்கொண்டிருந்தானா யினும் மனம் விசுராந்தியடையவில்லை. யோகஸம்யமத்தில் அடையும் சுகமும் மனதுக்கு விசுராந்தியைக் கொடுக்காமல் தாபாக்கியை விர்த்தி செய்வதால் அதுவும் அற்பசுகமே யென்று கண்டுகொண்டான்.

இலக்ஷியம் கண்டதற்கு இலக்ஷணம் கூற வகையறியாது விழித்தான். இப்படி துக்கப் படவா ஜன்மமெடுத்தோமென்று தன்னைத் தானே நொந்துகொண்டான்! “ஜன்மமெடுத்தோம்” என்கிற வார்த்தை தன்னையன்றிப்பிறக்கவும், “ஜன்மம்” என்றால் என்னவென்கிற கேள்வி தானாகப்பிறந்தது. பிறந்ததார்? எங்கேயிருந்து பிறந்தோம்? மாதா பிதா உதிரத்தில் உதிக்குமுன் என்னமாயிருந்தோம்? மாதா பிதா உதிரத்தில் உதிக்குமுன்னே யிருந்த துண்டானால் அப்பொழுது பிறந்தது யார்? என்கிற கேள்விகள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாகத் தோன்றின.

சாந்தாநாம தாரணை செய்துகொண்டே இந்த விசாரம் செய்ய தாரணைமுதிர்ச்சியில் தியானப்பிந்து, தியானமுதிர்ச்சியில் தியேயாகாரமாக, பேதமனம் தானாக நழுவிப்போய்விட்டது.

சாந்தாகாரமான மனம் விசுராந்தியடையவும் புத்திதெளிந்தது. அப்பொழுது இத்தனைவிசாரமும் செய்துகொண்டு சுகதுக்கங்களையனுபவித்துக்களைத்த “நான் யார்?” என்ற கேள்வி பிறந்தது. நான் சாந்தா வென்று சொல்வதா, அல்லது உபேந்திரன் என்று சொல்வதாவென்று தெரியாமல் சந்தேகம் பிறந்தது. சங்கை பிறக்கவும் மனம் சலித்தது. இப்பொழுது உண்மை விளங்கிற்று. விசுராந்தியடைந்த மனம் சாந்தா வென்றும், சலிக்கும் மனம் உபேந்திரன் என்றும் தெரிந்து கொண்டான்.

சாந்தாவுக்கும் உபேந்திரனுக்கும் வித்தியாஸமென்ன? அவன் கண்டது கனவில்லை யாதலால், சாந்தாவுக்கும் உபேந்திரனுக்கும் மனதிலுடைய சாந்தநிலையும், சலிக்கும் நிலையுமே பேதத்தை யுண்டிடுபண்ணுவதென்றுணர்ந்துகொண்டான். அதாவது, சாந்தாவுக்கும் உபேந்திரனுக்கும் உபாதி பேதமின்றி உண்மைப்பேதமில்லை யென்று கண்டுகொண்டான்.

முன்னே ஜடமென்று கண்டுதள்ளியதே இப்பொழுது சூக்ஷ்மத்தில் “உபாதிபேதமாக” த்தென்பட்டது உபாதிபேதம் எதினாலுண்டாவதென்று பார்க்கும்பொழுது “யோகஸம்யமம்” என்று சொல்லும் தாதாநீயசம்பந்தசக்தியால், “நான்” என்னும் அகங்கார புருஷனான ஆத்மா தான் கண்டதோடெல்லாம் உறவுகொண்டாவதால் உபாதிபேதம் உண்டாகிறது என்று கண்டான்.

“நான் தேஹம்” என்கிற தேஹோஹபாவனைமுதிர்ந்து தேஹமாய்விடுகிறான். “நான் இந்திரியம்” என்றால் பிராணமயகோசத்தில் புகுந்து இந்திரியங்களாக இலங்குகிறான். இவை யிரண்டையும் விட்டு “நான் மனம்” என்றால், ஆகாயக்கோட்டையில் புகுந்து மஹேந்திரபுரத்தில் மனோராஜ்யம் செய்யும் உபேந்திரனாய்விடுகிறான். “நான் சாந்தா” வென்றால் ஆகாயக்கோட்டை அம்பரத்தில் நகரத்துபோக மனோராஜ்யம் செய்ய ராஜ்யமற்று மனவிசுராந்தியடைந்து நிற்கிறான். அ

ந்த அவஸ்தையில் உபேந்திரனும் அம்பரத்தில் கரைந்துபோக, விஜ்ஞானகலாருபமாய் மிஞ்சிய அறிவு தன்னை சாந்தாவாக அறிகிறது. அறிவானும் அறிபொருளும் ஒன்றாகும் ஓர் உத்தமாவஸ்தையில் சுகம்பிறக்க, அந்த சுகத்தை, சிற்றின்பம் நுகர்ஜீவன் கூடினிக சுகமனுபவித்து அதை நினைத்து ஏங்குவதுபோல், விஜ்ஞானகலாருபமான ஆத்மா, தான் வேறு சாந்தாவேறு என்னும் பேதத்தைக் கற்பித்து “நான் சாந்தாவோடு யோகஸம்யமத்தில் சுகித்தேன்.” “வெளிப்பட்டசூலத்தில் அவனைக் காணாது மயங்குகிறேன்” என்று தபிக்கிறான்.

இந்தத் தாபம் தான் தாபஸாக்கி. தாபாக்கி போலவே தாபஸாக்கியும் தவிர்கும் சக்தி

யுள்ளது. விறகுள்ளமட்டும் அக்கி எரியுமாப்போல், உபாதியுள்ளமட்டும் தவிர்ப்பும் தாஹமும் துருக்கவேயிருக்கும். விறகு பூரணமாய் தவர்க்கப்பட்டால் அக்கி குளிர்ந்துபோவதுபோல, உபாதிரஹிதமானால் தாஹ, தாபங்களும் அடங்கும். உபாதியுள்ள வரையில் “தாஹதாப உபசமனார்த்தம்” தர்ப்பணம் செய்யவேண்டியது அவசியமே. ஆகையால் மந்திரம் ஜபிப்பவர்களும், தபஸ்செய்கிறவர்களும், ஜபதபாக்கியின் வேகத்தைத் தணிக்க தர்ப்பணம் செய்யும் ரகவியமறிந்தவர்களாக விருக்கவேண்டும்.

(இன்னும் வரும்)

CHARITY.

ஆறஞ் செய்தல்.

1. எல்லாரும் தன்மம் இயற்றுவரேல் இவ்வுலகம் நல்லாய்விண் போல நலம்பெறுமே—அல்லாதும் பொல்லாத வெந்நிரயம் பொய்க்கதையா யஞ்ஞான்றே இல்லா தொழிந்திடும் நங்கு.

[விண்-சுவர்க்கம்; நிரயம்-நரகம்; அஞ்ஞான்றே-அன்றைக்கே.]

2. வலக்கையினாலுகந்து மாசறநீ செய்யும் நலத் த யிடக்கைதனக்கும் நன்கு—புலப்படுதல் இல்லாமற் செய்திடலே ஏதமிலா நல்லறமாம் அல்லாத வெல்லாம்விண் ஆம்.

[உகந்து-விரும்பி; நலத்தை-உபகாரத்தை; புலப்படுதல்-தெரிதல்; ஏதமிலா-குற்றமில்லாத.]

3. பற்றும் தமர்க்குப் பயன்படவே இல்கத்தில் உற்றுத் தொடங்குகினும் ஒதுமறம்—சுற்றத்தோடாங்கொழிந்து போகா தனைவர்க்கும் அன்போடு தீங்கறவே செய்யப்படும்.

[சமர்-பந்துக்கள்; அறம்-தர்மம்; சுதந்திரம்-பந்துக்கள்]

4. தண்ணீரை மொள்தோறும சற்றும குறைந்தொழியா
தொண்ணீர் சுரந்துநிறை யூற்றேபோல்—உண்ணீரும்
அன்போடு நல்கும்கைக் கார்ந்தியம் ஒங்குமே
இன்போடு நல்கு தொறும் நண்டு.

[சுரந்து-ஊறி; உண்ணீரும்-மனத்தில் பெருகும்; நல்கும்-கொடுக்கும்.]

5. கொடையின்வரு மின்பம் குறித்தறிய வேண்டின்
அடையு மொரு நல்குரவாலன்றி—மிடையுமுயர்
செல்வத்தாலாகாதே நேரையில் வுண்மையினை
வில்லைவந்த மென்னுதலா யீங்கு.

[கொடை-கொடுத்தல்; நல்கு-வு-தரித்திரம்.]

6. அகழுவந்தே யன்போட ள்க்கும் பொருளும்
தகைமையுற வேதருணத் தாங்கு—புகழவர்தீர்
ஒன்பொருளும் ஓராய் இருமடங்கின் ஒங்குமே
புன்குணற வேற்பார்க்கும் போந்து.

[தருணம்-தக்கமயம்; புன்குண-அத-துன்பத்தீர்; ஏற்பார்-யாசப்போர்.]

7. கையிலுள்ள போதே களிவாற் கொடுத்தோ
கையவே போமினின்று நாளைக்குப்—பைய
வருவீர் கொடுப்படுவன வல்லுரை சொல்லாமல்
நருவீர் இரப்போர்க்குச் சார்ந்து.

[கையவே-சொல்லாமல் என்று கூட்டுக.]

8. நேரனுக்கு நன்றி நிலையாவந் நேசத்தை
ஆசகல வேறுதிறந் காக்கோ—ஏசம்
பகைவனுக்கும் அன்னன் பகைபொழியச்செய்க
அகழுவந்து நன்மையினை ஆங்கு.

[நிறத்தற்கு-நிலைக்கச் செய்தற்கு.]

9. பிறறியக் காட்டாது பேரறத்தை யென்றும்
மறைபடவே செய்கவது மற்று—முறைமையினில்
நற்புகழாத் தோன்றி நலந்தருமேல் அன்ன துகண்
டற்பமிலா நாணுறுக ஆங்கு.

[மறைபட-ரகச்யமாக; நாணுறுக-வெட்காடைக.]

எஸ். முத்துஐயர் பி. ஏ.

Free from Bonds.

(THE AUTOBIOGRAPHY OF A TALUQ GUMASTAH)

* அவிழ்த்துவிட்ட கழுதை.

ஒரு தாலுகா குமஸ்தாவின்
சரித்திரம்.

(154-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இந்தமாதிரி ஐந்தாறு வருஷம் வாழ்ந்தபின்
என் மனது வக்கம் பிடித்து சேகம் இளைக்க ஆரம்
பித்தது. நாம் செய்யக்கூடிய முயற்சியெல்லாம் செய்
தும் கடைசியில் குடும்பத்தில் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு
மனதொற்றுமை யில்லாவிட்டால் என்ன பிரயோ
ஜனம் என்று தோன்றிற்று. சம்சாரவாழ்க்கை அலு
க்க ஆரம்பித்தது. என் தாயார்மட்டும் உயிரோடிப்
லாவிட்டால் நான் எங்கேயாவது சொல்லிக் கொள்
ளாமல் ஒடிப்போயிருப்பேன் என்பது நிச்சயம்.
கால வழுமணிக்குக் கச்சேரிக்குப்போவேன். 12
மணிக்கு வீட்டுக்குவந்து சாப்படுவேன். இரண்டு
மணிக்கு மறுபடி கச்சேரிக்குப்போவேன். இராத்
திரி 8 மணிக்குமேல் வீட்டுக்கு வருவேன். இது
அநேகவிஷயத்துக்கு சௌகரியமாகவே யிருந்தது.
வீட்டிலிருப்பதைவிட கச்சேரியிலிருப்பதே அதிக
சந்தோஷம் யிருந்தது. கச்சேரிவேலை எப்பொழுதும்
இருக்கவே இருக்கும் ஆதலால் இதர குமாஸ்தாக்கள்
சேவகர்களோடு தினம் கொஞ்சநேரமாவது வேடிக்கை
யாகவாவது உலகப்பொதுவிஷயங்களைப் பற்றி
யாவது பேசாமல் பொழுது போகாது. கச்சேரி
தஸ்தாவேஜுகள் வைத்திருக்கும் அறை என்வசத்தி
லிருந்தமையால் அதில் எப்பொழுதும் எனக்கு
வேண்டிய புஸ்தகம் ஏதாவது ஒன்று போட்டுவைத்
திருப்பேன். ஒழிந்த வேளைகளில் யாருக்குந்தெரியா
மல் அந்த அறையில் ஒரு மூலையில் தஸ்தாமுட்டை
கள் மறைவில் உட்கார்ந்து படித்துக்கொண்டிருப்
பேன். இருந்தாலும் இந்தக்கஷ்டந்தான் நமக்கேன்?
யாருக்காக இப்படி உழைக்கவேண்டும்? யதேகச்ச
வாயிருந்தால் நாம் படித்துக்கொண்டோ சித்திரம்

* தன்னை யறிந்து தன்வழியில் பிரவேசிக்கும்
மனோதர்மசக்தி தடையறியாது.

எழுதிக்கொண்டோ காலம் கழிக்கலாமே என்று
தோன்றும். நான் இவ்வளவு கஷ்டத்திலும் சித்திரம்
எழுதும் அப்பியாசத்தை விட்டு விடவில்லை.
வர்ணங்கள் வரவழைத்து வர்ணத்தீட்டிய படங்கள்
எழுத அப்பியசித்தேன். நடுவில் நாலேந்து வருஷம்
அப்பியாசம் விட்டிருந்தும் என் கைவிரல்கள் புர்வ
ஜன்ம ஸம்ஸ்காரத்தை மறக்கவில்லை என்று தெரிய
வந்தது. என்வேலை போனபோதிலும் சித்திரம்
எழுதும் ஜீவனத்தினால் இந்தப் பத்துப்பதினைந்து
ரூபாயாவது சம்பாதிக்க முடியாதா என்று தோன்
றிற்று. இந்த எண்ணம் மனதுக்கு கொஞ்சம் தெரிய
மும் ஆறுதலும் கொடுத்தது. இந்த ரஹஸியத்தை
அறியாதவர்கள் நான் ஜில்லாகலெக்டரிடத்தில் கூட
தெரியமாய் பதில் பேசுவதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்
டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் சீக்கிரத்தில் இவ்வளவு கஷ்டமற்ற சாவகாச
முள்ள உத்தியோகத்திலிருந்து மாற்றப்பட்டேன்.
சர்க்கார் நாணயங்களை தினம் எண்ணி ஒப்புவிக்கிற
“ஷராப்” உத்தியோகத்தில் நியமிக்கப்பட்டேன்.
இதற்கு சம்பளம் பத்து ரூபாய். என் மாமனார் என் வே
லைக்கு வேண்டிய ஜாமீன் 500 ரூபாய்க்கு உத்தரவாதமாக
ஒப்புக்கொண்டார். இதில் எனக்கு மேல்கரும்படி
கிடையாது, என்னில் எனக்கு மேற்பட்ட 15 ரூபாய்
சம்பளமுள்ள “ஷராப்” ஒருவர் இருந்தமையால் அந்த
உத்தியோகத்தைச் சேர்ந்த வரும்படியையெல்லாம்
அவரே வாங்கிக் கொண்டுவிடுவார். நானும் மேல்
வரும்படியைத் தேடாதவருமால் எவ்வளவு என
க்கு சித்திக்கவேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்தவனி
ல்லை. என் உத்தியோகம் உயர்ந்தது முதலில் எனக்
கே தெரியாது. திடீரென்று ஒருநாட்காலையில் என்
கிளேகிதர்களான குமாஸ்தாக்கள் என்னை சர்க்கரை
கற்கண்டு கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டார்கள்.
அதற்கு முதல்நாள் தான் என் மனைவி பிரசவித்ததா
கக் கடிதம் வந்தமையால் அந்த விஷயம் நான் சொல்
லாமல் இவர்களுக்கு எப்படி தெரிந்ததென்று ஆச்
சரியப்பட்டுக்கொண்டே “இல்லை ஐயா, பெண்பிள்ளை
தான், ஆண்பிள்ளையல்ல” என்றேன். “ஆனால் இர
ட்டைப்படி கொடுக்கவேண்டும்” என்றார்கள். அப்பு
றம் என்னென்று விசாரித்ததில் உத்தியோகம் உய

ர்ந்ததாகத் தெரியவந்தது. என் மாமனார் என்னைக் கேளாமலே சிபார்சுசெய்து எனக்கு உத்தியோகம் செய்வித்தார் என்று அறிந்துகொண்டேன்.

ஆனால் உத்தியோகம்மட்டும் தலைபோகிற உத்தியோகம், கஜானாப்பணத்தில் ஒருபைசா குறையாமல் ஒருபைசா அதிகவாயிருந்தாலும் சிறைச்சாலைக்குப் போகவேண்டியதுதான். ஆனால் வீட்டிலிருப்பதைவிட அங்கொன்றும் அதிக கஷ்டமாயிராதென்று எண்ணி ஒருவாறு தைரியமடைவேன். “இதில் எனக்கு வரும்படி குறைவு. லாபமில்லை, சுகமுமில்லை; பழையவேலைக்கே போய்விடுகிறே” என்று என் மாமனாருக்கு எழுதினேன். அதற்கு வர் “நீ இந்த சமயத்தைவிட்டால் வேறுசமயம் நேராது, உத்தியோகம் உயர்வதைத் தடுக்காதே, கூடிய சீக்கிரத்தில் உனக்கு முதல் “ஷராப்” 15-ஐ உத்தியோகம் கிடைக்கும்படி செய்கிறேனென்று எழுதினார்.

என் மனைவி பிரசவித்துத் திரும்பி என் வீட்டுக்கு வரும்பொழுது நான் வீட்டிலில்லை. கச்சேரியிலிருந்தேன். நான் வீட்டுக்கு வந்ததும் எந்தாயார் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டுண்டு என்னிடத்தில் கொடுத்தார். நான் அதை வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. “என்னடா பெண்ணென்று யோசிக்கிறாயா? பயப்படாதே; அவள் நல்ல அதிர்ஷ்டசாலியாயிருப்பாள். தகப்பனார் வம்சத்தின் ஜாடை முகத்திலிருக்கிறது” என்றார். நான் என் உத்தியோகம் உயர்ந்ததை அடையாளத்தில் சொன்னதுமில்லை அவள் என்னைக் கேட்டதுமில்லை. கானும் என் தாயாரும் கச்சேரிவிஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொள்வதேயில்லை. “அதெல்லாம் புருஷர்கள் சமாசாரம் எனக்குத் தெரியா” தென்று விடுகான். “கொண்டுவந்து போட்டதை வீணாகாமல் கிராமமாய்ச் செலவு செய்வேண்டியது எங்கள்வேலை” என்பான்.

அன்றிரவு என்மனைவி நான் வீட்டிலில்லாத காலத்தில் குடும்பத்திய வரவுசெலவு கணக்குகளைப் பற்றி என்னைக் கேட்க ஆரம்பித்தாள். “நான் வரவு செலவு கணக்குகள் எழுதிவைக்கவில்லை, எல்லாம்

கிராமமாகத்தான் செலவழிந்திருக்கும்” என்றேன் “புதிதாய் சில வர்ணப்படங்கள் வீட்டிலிருக்கிறதே, அது ஏது?” என்றான்.

“அவைகள் நான் எழுதினேன்” என்றேன்.

“எல்லாம் உங்கள் முகத்தைப்போலவே சப்பை மூக்காக எழுதியிருக்கிறீர்களே” என்றான்.

“நீ சமீபத்தில் இல்லாமையால் உன்னைப்போல் எழுத சரிப்படவில்லை” என்றேன்.

“அவை எழுத வர்ணம் ஏது?”

“விலைகொடுத்து வாங்கினேன்.”

“என்னவிலை?” “15-ஐ.”

“பணம் ஏது?”

“நான் சம்பாதித்தேன்”

“நான் இரண்டுநாள் ஊரிலில்லாவிட்டால் காணக்கரியாகக் குது சமயம் என்று காதல்கொண்டிருக்கிறீர்கள். வீட்டில் கேள்வியுறையவில்லை. இந்தமாதிரி செலவழித்தால் எந்தக் குடித்தனம் கட்டிவரும் 10-ரு சம்பளத்தில் 15-ரூபாய்க்கு வர்ணம் வாங்கினேன் என்று யாரிடத்திலாவது சொல்லுங்கள் சிரிக்கிறார்களா அழுகிறார்களா பார்ப்போம். இப்பொழுது நான் இரண்டாம் புடவை யில்லாமலிருக்கிறேனென்று வரும்பொழுது அப்பா ஒரு புடவை வாங்கிக்கொடுத்தார். அவருக்கு இன்னும் நாலு பெண்கள் இல்லையா? அவர் என் வாங்கிக்கொடுக்கவேண்டும்? “நான் சம்பாதித்தேன்” என்கிறீர்களே? எங்கள் அப்பா சிபார்சுசெய்த வேலைசெய்திராவிட்டால் நீங்கள் சம்பாதிக்கிறது அப்பொழுது தெரியும். உங்களுக்கு இப்பொழுதுதான் “சக்லாப் பாதம்” குட்டியிருக்கிறது பெண்களுக்கு. ஒரு பெண் பெற்றுகிவிட்டது. என்றைக்குப் பாரபுத்தியும் குடித்தனப்பொறுப்பும் வருமோ தெரியவில்லை. 15-ரு இருந்தால் புடவைக்கு ஒருவர் காலிங்ஸ் நிற்பனேன்? நான் வீட்டிலிருக்கும்பொழுது வர்ணம் வாங்கியிருந்தால் தெரியும் செய்தி.” இதற்குமேல் என்ன சொன்னானோ எனக்குத் தெரியாது. இந்தப் பிரசங்கம் முடிவதற்குள் நான் தூக்கிவிட்டேன். ஆனால் பொழுதுவிடிந்தபிறகு “உன் தகப்பனாரை என்ரு உத்தியோகம் செய்துவைக்கச் சொல்லி நான் கேட்டுக்கொண்டவிலை. நீ என்னைப் புடவைவேண்

20மன்றுகேட்டு நான் வாங்கிக்கொடுக்கமாட்டேனென்று சொன்னதுமில்லை” என்று அவளுக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டு வெளியேபோனேன்.

இன்னொருநாள் இரவு, நான் இராமாயணம் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். என் மனைவிவந்து “என்ன படிக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள். “ராமாயணம்” என்றேன்; “இதனால் என்ன பிரயோஜனம்?” “எனக்கு சந்தோஷத்தைத்தவிர வேறு பிரயோஜனமில்லை” என்றேன்.

“இப்படி வீணாகக் காலம்கழிப்பதைவிட ஏதாவது உத்தியோகத்துக்குப்பயோகமான சட்டங்களைப் படித்துப் பரிகாஷசெய்தால் சீக்கிரத்தில் 30, 40-ரு. என்று சம்பளம் உயர்ந்து கடைசியில் கிரஸ்தார் வேலைகூடக் கிடைக்கும் என்று அப்பா சொல்லுகிறார். அப்படியெல்லாம் செய்யக்கூடாதா?”

“கிரஸ்தார் உத்தியோகம் எதற்காக?”

“சம்பாதிப்பதற்காக.” “எதற்காக சம்பாதிக்கவேண்டும்?”

“சாப்பிட்டு சந்தோஷமாயிருக்க.”

“அந்த சந்தோஷத்தைத்தான் நான் இப்பொழுது ராமாயணம் வாசிப்பதனால் அடைகிறேன்.”

“நீங்கள் அடைந்தால் நான் போகிறவழி என்ன?”

“நீயும் அதேமாதிரி இருப்பதை நான் தடுக்கவில்லை. அர்த்தம் சொல்லுகிறேன் உட்கார்ந்துகேள்.”

“எனக்கு இந்த அத்தைப்பாட்டிக்கதை ஒன்றும் வேண்டாம். எல்லாம் கேட்டுக்கேட்டுக்கிடக்கிறது.”

“உனக்கு வேறென்னவேண்டும்?”

“நிறைய சம்பாதிக்கவேண்டும்.”

“சம்பாதித்துக்கொள்.”

“நான் எப்படி சம்பாதிப்பேன்? நீங்கள் தான் சம்பாதித்துப்போடவேண்டும்.”

“நான் இப்பொழுது சம்பாதிக்கவில்லையா? நீ சாப்பிடாமல் பட்டினியாய்க் கிடக்கிறாயா?”

“நாய்கூடத்தான் சாப்பிடுகிறது. “உனக்கு வேறென்னவேண்டும்?”

“நாலுபேருக்குப் கண்ணியமாயிருக்கவேண்டும். உலகத்தாரைப்போல் கிறைய ஆபாசங்கள் வேண்

டும். கோவிலுக்குச் குளத்துக்குப்போக வண்டியேண்டும். குழந்தையை வைத்துக்கொண்டிருக்க சேவகன்வேண்டும்.”

“உலகத்தாரெல்லாரும் எல்லா ஆபாசங்களும் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்களா? எவ்வளவுபேர் பிச்சைக்காரர்கள் அன்றன்று சாப்பாட்டுக்குக் கூட இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். உனக்கு இப்பொழுது இருக்கிற நகை போதாதா? அடுத்த ஊரில் நீவட்டிக்கொள்ளக்காரன் வந்து காதையும் சமுத்தையும் அறுத்து நகைகளைத் திருடிக்கொண்டு போனதைக் கேள்விப்படவில்லையா? நீ எங்கேயாவது வெளியே போகவேண்டியிருந்து உன்னால் நடக்கமுடியாவிட்டால் நான் வாடகைவண்டி கொண்டு வரவில்லையா? அம்மா குழந்தையை வைத்துக்கொள்ள மாட்டேனென்கிறாளா? இப்பொழுது உன்னை யார் கண்ணியக்குறைவாய் மதித்தார்கள்? ரயிலில் போனால் சேவகர்கள் உன்னைக்கண்டு கைகட்டி நிற்கிறார்கள். நான் தனியாய்ப்போனால் யாரும் என்னைக் கவனிக்கிறதில்லை.”

“நீங்கள் அப்படி யிருக்கக்கூடாது என்று நான் சொல்லுகிறேன். பெரிய உத்தியோகத்திலிருந்து முன்னால் சேவகர்களும் பின்னால் சேவகர்களாயாகப் போனால் எல்லாரும் கட்டாயம் கவனிப்பார்கள்.”

“ஒருவன் சிறைச்சாலைக்குப் போனால் அப்பொழுதும் பின்னால், நாலு சேவகனும் முன்னால் நாலு சேவகனுமாகப் போகிறான். லக்ஷக்-ணக்கான ஜனங்கள் அவனைக் கவனிக்கிறார்கள்.—

“என்னை யாரும் கவனிக்காவிருக்கவேண்டுமென்று என்னிஷ்டம். நான் சட்டை உடுப்புகள் போட்டுக்கொண்டால் நான்தான் சேவகனாகத் தோற்றுவேன். சேவகன்தான் உத்தியோகஸ்தனாகத் தோற்றுலான். அப்படிப்பட்ட டோமானி வேஷத்தை விட சாதாரணபாய் நான் இப்பொழுது இருக்கிறபடியிருப்பதே மேல்.”

“நமக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களைப் பார்க்கவேண்டாமே, நமக்கு மேற்பட்டவர்களைப் பார்த்து அம்மாதிரியாக யத்தனிப்போமே.”

“நான் கீழிருப்பவர்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. நீ மேலிருப்பவர்களுையே பார்க்க

நப்பத்தியம் கொண்டமையால் சீழிருப்பவர்களைப் பார் என்று சொல்ல நேர்ந்தது. ஒருவரையும் பாதுகாமைநாம்பார்த்துத் திருப்பதியடையவேண்டுமன்பது எங்குத்து.”

“உங்களோடு சரியாக எனக்குப் பேசத்தெரிந்து.”

“நான் பேசச் சொல்லவில்லை.”

“நீங்கள் உத்தியோகம் உயருவதற்கு வேண்டிய சட்டபரிகாரங்கொடுக்கப் போடுநீர்களா இல்லையா?”

“இல்லை.” “ஏன்?” “சட்டங்கள் என் மூலையில் துழையாது?” “ஏன்?” “அங்கே ஏற்கனவே வேறு சட்டங்கள் குடிக்கொண்டு முன்பாத்தியம் கொண்டாடுகின்றன.”

“வேறு என்ன சட்டங்கள்?”

“பரிகாரங்கு வேண்டிய சட்டங்கள் எல்லாம் ஒரு மனிதன் மூலையிலிருந்துண்டானவை. அதாவது அவனுடைய உச்சிஷ்டத்துக்குச்சமானம். அந்த உச்சிஷ்டத்தை என் மூலையிலிருந்து புலிபொருளேன்? நான் இன்றிரவு உட்காரந்தால் பொழுதுவிடியுமுன் அவை களைப்போல் ஐம்பதிலுயிரம் சட்டங்கள் உண்டாக்குவேன். நானுண்டாக்கிய சட்டங்களை வேறு யாராவது படிப்பாரா? வேறொருவர் உண்டாக்கிய சட்டத்தை நான்மட்டும் என் படிக்கவேண்டும்? சடவுளிட்ட சட்டங்கள் எல்லா சட்டங்களுக்கும் முந்தியவைகளாக உலகத்தில் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகின்றன. அவைகளுக்குத்தான் என்மனது இடம் கொடுக்கிறது.”

“உத்தியோகம் உயரவேண்டாமா?”

“அது உயருவதை நான் வேண்டாமென்று தடுக்கவில்லை.”

“பரிகாரங்கொடுக்காவிட்டால் எப்படி உயரும்?”

“உயரவிட்டால் வேண்டாம்.”

“அப்பொழுது உங்கள் இஷ்டமும் என்னிஷ்டமும் முற்றிலும் மாறியிருக்கின்றன.”

“அதை அறிந்துதான் நீ உன்னிஷ்டம்போலிருப்பதை நான் தடுக்கவில்லை என்கிறேன். நானுன்ன உன்னிஷ்டப்படி விட்டுவிடுவதுபோல் நீயும் என்னை என்னிஷ்டப்படி விட்டுவிடுவேண்டிபதுதான்.”

“நீங்கள் கலியாணத்தில் அம்மியிதித்து அருந்திபார்த்து என்னிஷ்டப்படி யிருப்பதாக வாக்குக்கொடுக்கவில்லையா?”

“அப்படியே நீயும் கொடுக்கவில்லையா?”

“நான் அந்த வாக்குப்படி உங்களிஷ்டத்துக்கு என்ன விரோதம் செய்தேன்?”

“நான் என்ன உன்னிஷ்டத்துக்கு விரோதம் செய்தேன்?”

“நீங்கள் பரிகாரங்குப் படிக்கவேண்டுமன்பது என்னிஷ்டம்.”

“உத்தியோக விஷயங்களில் நீ தலையிட்டுக்கொண்டு என்னை நீ இத்தமாதிரி சொந்திரவுசெய்யக் கூடாதென்பது என்னிஷ்டம்.”

“இருவரிஷ்டமும் வேறையிருந்தால் என்னைக் கலியாணம் செய்துகொண்டீர்கள்?”

“நீ என் என்னைக் கலியாணம் செய்துகொண்டாய்?”

“நீங்கள் இப்படிக் கரட்டுவாதம் பெசவீர்கள் என்று தெரிந்தால் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்க மாட்டேன்.”

“நீ இப்படி அதிகப்பிரகங்கியாகவும் பேராசைக் காரியாகவு மிருப்பாயென்று தெரிந்தால் நானும் உன்னைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கமாட்டேன்.”

“நீங்கள் சன்னியாசியாக விருப்பதற்குத்தான் யோக்கியதை, குடித்தனத்துக்கு யோக்கியமில்லை.”

“சரி, நீ உத்திரவுகொடுத்தால் அப்படியே போய்விடுகிறேன்.”

“அந்தக் கரட்டு வேதாந்தத்துக்கு என்னுத்தான் என்னவாழ்கிறது. எங்கே வேண்டுமோ அங்கேபோங்கள், எப்படிவேண்டுமோ அப்படியிருங்கள், அதாய்யாய் ஒரு பெண்பாலத்தை கொட்டிக்கொண்டே வேண்டாம். என்னைக் குடியைக்கெடுத்த வேதாதம் ஒருநாளும் உருப்படாது.”

KANNAKI—A SOCIAL DRAMA.

கண்ணகி.

முதல் அங்கம்.

காந்திரப்பு—கலியாணப்பேச்சு.

இடம்—காவிரிப்பூம்பட்டணம்.

நாடகபாத்திரங்கள்.

மாதாத்துலா—அந்தரத்து வணிகன்.

கொழும்புத்தி—மாசாத்தவன் மனைவி.

நந்தகம்—கொழும்புத்தியைக் காண்பவன்.

கொலா—மாசாத்தவன் புதல்வன்.

கிணியத்தி—கொலாவின் தோழன்.

வினோதன்—கொலாவின் சேவகன், விடமகாப் [பேசுபவன்.

கிணியத்தி
நந்தகம்

கண்ணியின் தோழிகள்.

மாநாயகன்—அந்தரத்து மற்றொருவணிகன்.

கொலா—மாநாயகனின் புத்திரி.

கண்ணகி.

[காட்சி—1]

[காட்சி—4.

இடம்—மாநாயகன் பாளிகை.

காலம்—3 மீதாலம்.

காமாட்சி—பிரபு! தங்களைப்பார்க்க யாரோ வந்திருக்கிறார்கள்!

மாநாயகன்—யாரென்று விசாரி!

காமாட்சி—நீர் யாரையா?

வினோதன்—கான் ஆர்—!

காமாட்சி—என்ன யோசிக்கின்றீர்! வினோதன் சொல்லும்!

வினோதன்—இல்லை! மறத்தவிட்டேன்! பாட்டு சூப்பப் பரவிலை! உம்—! வருகிறது! வந்தது!

காமாட்சி—பாட்டாவது! ஓரபசுமாவது! நீர்! எடுகிவீர்சொல்லும்.

வினோதன்—இதோ சொல்லுகிறேன்!

“நானுன்னுள்ளமார் கொலாவைக் காண்பவன்” [ரறிவார்

வானோர் பிரானென்னையாண்டிலேன். மதியங்கி ணுருடையதலையிலுண்பலிதோம்பலவன் தேனாகமலமேசென்று தாய்சோத்தும்பி.”

[இசையுடன் பாடுகிறான்.]

காவ:—இதற்குப் பெயரென்ன? (கிரிக்கிறான்.)

வினோதன்—இதற்குத் திருச்செய்யுள் என்று பெயர்! வாசகத்திற்கும், செய்யுளுக்கும் வித்திகாசம் தெரிந்துகொள்ளாதவர்கள் இதைத் திருவாசகமென்று சொல்லுவார்கள்! பாட்டு இலட்சணத்துடனிருக்கும் இதை வாசகமென்று சொல்லுவது எவ்வளவு மதியிலும்!

காவ:—நீர் மகா புத்திராவீ!

வினோதன்—என்னன் காணும் அவ்வளவு தலட்சியமாக நினைத்தீர்! இலையப்போட்டு என்னை உட்கார வைத்துப் பாருமே! என் புத்திராவீத்தனம் தெரிகிறது!

காவ:—அதிருக்கட்டும்; எதிர்க்காவந்தீர்?

வினோதன்—என்னுடைய எஜமான் மாசாத்தவர் பின் யாக்கவருகிறார்; அதை முன்னதாக உங்கள் எஜமானுக்குத் தெரிவிக்கவந்தேன்.

காவ:—(மாநாயகரை நோக்கி) பிரபு! மாசாத்தவர் தங்களைக் காண்பதற்காக வருகிறாராம்!

மாநாயகன்—(மாஸிகைக்கு சமீபமாக வந்து) என்னடா வினோதா மாநாயக ரிருக்கின்றாரா?

காவ:—இருக்கிறார் சுவாமி! தங்கள் வருகிறீர்கள் என்பதை இப்போதுதான் தெரிவித்தேன்! உள்ளே செல்லுங்கள்! (வழிகாட்டுகிறான்.)

மாநாயகன்—(மாசாத்தவரைக் கண்டதும் எழுந்து) வாருங்கள்! வாருங்கள்! ஏது இவ்வளவு தாரம்! உட்காருங்கள்! (அருகில் கிடக்கும் இருக்கையைக் காண்பிப்பிக்கிறான்)

மாநாயகன்—ஆகா! அப்படியே, (உட்காருகிறார்)

மாநாயகன்—என்னையும் ஒருபொருட்டெடுத்தி வந்த விசேஷமென்ன?

மாசா:—ஒன்றுமில்லை. பார்த்து நாளாகிவிட்டதே பார்த்துப்போகலாமென வந்தேன்! செளக்கியந்தானே! குழந்தை கண்ணகி ஷேஷமந்தானே!

மாநா:—தங்களுடைய ஆரோவாதத்தால் எல்லோரும் செளக்கியமாக விருக்கின்றோம்! குழந்தை கண்ணகிக்குத் தான் உடம்பு கொஞ்சம் செளக்கியக் குறைவாயிருக்கிறது! வியாதியென்றும் சொல்லமுடியவில்லை! மனோவியாகடல மெனத்தெரிகிறது! கேட்டால் ஒன்றும் சொல்லமாட்டேன் என்றேன்!

மாசா:—நமது குமாரன் கோவலனுக்கும் உடம்பு அசௌக்கியமாயிருக்கிறது. மனோ வியாதியான் கொண்டிருக்கிறதென வைத்தியர் சொல்லுகிறார்கள்! சரியான ஆகாரமில்லை! அறையைவிட்டு வெளியே வருகிறதில்லை! நாலேந்துநாளாக அவ்விதமிருக்கிறது!

மாநா:—கண்ணகிக்கும் நாலேந்துநாளாகத்தானே அவ்விதமிருக்கிறது! அவள் பருவவதியாய் இருப்பதால் தங்க இடத்தில் விவாகம் செய்துகொடுக்கவேண்டுமெனென்னும் கவலை அதிகமாகிறது!

மாசா:—அவளுடைய விவாகத்தைப்பற்றி யோசிக்க தான் தங்களுடைய கிருகத்திற்கு நான்வந்தது.

மாநா:—சந்தோஷம்! ஏது அவ்வளவு கவலை தாங்கள் எடுத்துக்கொண்டது!

மாசா:—இல்லை; எனக்கும் எனது இல்லாளுக்கும் கண்ணகியைக் கோவலனுக்கு மணம்புரிவிக்க வேண்டுமென்னும் ஆசையிருக்கிறது! தங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்து போகலாமென வந்தேன்.

மாநா:—சரி! பழம் நழுவி பாலில் விழுந்தாற்போலாயிற்று!

வினோ:—பால் நழுவி வாயில் விழுந்தாற்போல!

மாநா:—ஐயா; தங்களுடைய குமாரனுக்கு எனது புத்திரியை விவாகஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்பதே என்னுடைய கருத்த! எனதுமனைவிக் கும் அதுவேசம்மதம்!

வினோ:—எனக்குமதுவேகருத்து! ஆனால்—

மாசா:—என்னடா “ஆனால்”

வினோ:—பொழிப்புரை, பதவுரை தெரிந்தகொள்ளாமல் கருத்தக்குவந்துவிட்டீர்களே!

மாநா:—என்ன நீ பேசுவது ஒன்றும் விளங்கவில்லையே!

மாசா:—என்னடா சொல்லுகிறாய்!

வினோ:—இல்லை பிரபு! ஒருபாட்டை எடுத்துக்கொண்டால் பதவுரைதெரிந்து, பின் பொழிப்புரை தெரிந்து, கடைசியிலன்றோ கருத்துரை தெரிந்துகொள்வது வழக்கம்! நீங்கள் எடுத்தவுடனேயே “இது என்கருத்து” “இது எங்கருத்து” என்றால், அக்கருத்து பிசகானாலும் ஆகாமை!

மாசா:—மூடா! கல்யாணவிஷயமாய், நாங்கள் பேசினால் இங்கு பாட்டு எங்கடா வந்தது!

வினோ:—பிரபு! கல்யாணந்தான் பாட்டு! உங்கள் புத்திரர் கோவலன். அறையில் தனியாக இருந்து கொண்டு கண்ணகியின் அழகைப்பற்றி உச்சந்தலைமுதல் உள்ளங்கால்வரையில் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு அவயவங்களையும் வருணித்துக்கொண்டிருக்கிறாரே அத பதவுரை! கண்ணகியம்மாள் “அழகெந் சிறந்த கோவலரை மணம்புரியும்படியானபாக்கியத்தை எனக்கு அருளும்” என்று சதா இரைவனைப் பிரார்த்தித்து வருகிறார்களே அதுதான் பொழிப்பு! அவ்விருவர் எண்ணமும் தெரிந்து நாம் நடக்கவேண்டுமென கருத்து!

மாசா:—இவன் சொல்வதல் என்மகள் தங்கள் புத்திரியின்மேல் காதல் கொண்டிருப்பதாகவும் அவன் இவன்மேல் காதல் கொண்டிருப்பதாகவும்ல்லோ தெரிகிறது!

மாநா:—அப்படித்தான் தெரிகிறது! இப்போது இவர்களிருவருடைய மனோவியாதி இன்னதென்பதாகத் தெரிகிறது! தங்கள் புத்திரனை இவ்விடம் வரவழிபுகள்; நாம் நேரிலே அவனைக்கேட்டு அவன்கருத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்;

மாசா:—ஆஹா அப்படியே!

வினோ:—நான்போய் ஒரு கொடிக்குள் அழைத்து வருகிறேன்.

மாசா:—தீக்கிரம்சென்று கோவலனை இங்கு அழைத்துவா! (கோவலன் போகிறான்.)

வினோ:—[மாசாத்துவன் கிருகத்திற்குச் சென்று கோவலனுக்கும் அறைக்குச்சமீபமாகப் போய் நிற்கின்றான்].

கோவ:—[கட்டிலிற்சாய்ந்து கொண்டு தானாகவே பேசிக்கொள்ளுகிறான்] ஐயோ! எனக்கு ஒருநாள் ஒருயுகம் போலத்தோன்றுகிறதே! கண்ணகி! என்மீது அளவற்ற காதல் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிவித்தாயே! அப்படிப்பட்ட நீ என்னை இவ்விதம் வருத்தலாகுமா! அமிழ்தினுமினிய உன்னுடைய வார்த்தையை எப்பொழுது கேட்பேன்! ஸ்திரிகளுடைய சரீரமும், மனமும் மிகவும் மென்மை என்பதாகச் சொல்லுகிறார்களே! காதலி! உன் துவரி தழுவாய் என்னுயிரைக் கவருகின்றதே! நீ கொள்ளும் முறுவல் என் கருத்தை யழிக்கின்றதே! நினது கயல்விழி என் நெஞ்சத்தைக் கிழிக்கின்றதே! இவ்வளவு கொடுஞ்செயல்கள் செய்யும் உன்னை மென்மை யுடையவள் என எவ்விதம் சொல்லுவேன்! வெண்ணிலவு கலாவிருக்கும் பவனத்தினுற் செய்த சிவந்த நிறம் பொருந்திய கண்ணத்தில் வைத்திருக்கும் அமிழ்தத்தைக் கொடுத்து என்னைப்பிழைப்பிக்குயா! கில்லையை நின் நன்னுதலும், வேலையை வாட்சண்ணும் என்னை வருத்துகின்றனவே! என்னுடைய வேட்கையைச் சற்றுவது அறிய மாட்டாயா! ஏ! கண்ணகி! கன்வினும் நன்வினும் நீயே என்னுள் எத்தகையரையில் வசிக்கின்றாய்! அவ்விதமிருந்தும் என் மன நிலைமையை நீ அறிந்து கொள்ள வில்லையே! உன்னுடைய கரும்புயலளமும், மயிலையை இயனும்

மான்விழியும் மதிமுகமும், என் கண்முன் இடைவிடாது தோன்றுகின்றனவே! அத்தோற்றம் உன்மையாக விருந்தால் நான் பெற்றபாக்கியம் பெரும்பாக்கியமே! ஆனால் பொய்த்தோற்றமாகவன்றோ விருக்கிறது! நேற்றிரவு நித்திரையில் வந்து என்னுடன் சரசு சல்லாபமாக விருந்தாயே! இப்போது விழித்திருக்கின்றேனே! இப்போது வரமாட்டாயா? அலை கடலிலகப்பட்டதும்பு போல காதலென்னும் பெருங்கடலி லகப்பட்டுத்தத்தளிக்கும் எனக்கு நீயே கதி! நீயே என்னுயிர்! என்னுடலும் நீயே! எல்லாம் நீயே! என்னே காதலின் மகிமை! சிறகிருந்தால் பறந்து உன்னிடம் வருவேன்! துணையிருந்தால் துதனுப்புவேன்! இரண்டு மில்லையே! ஈசா! (சோர்ந்துவிழுகிறான்)

வினோ:—(அறைக்குள் சென்று) துணை நாளிருக்கின்? தூது அனுப்புகிறது தானே!

கோவ:—(திடுக்கிட்டு) வினோதா! நீ ஏன் இங்கு வந்தாய்? உனக்கு என்னவேலையிங்கே? என்னடா சத்த அதிகப்பிரசங்கியாக விருக்கிறாய்! (கோபத்துடன் சொல்லுகிறான்)

வினோ:—நான் அதிகப்பிரசங்கியென்பதும், அல்லது தாங்கள் என்பதும், சற்றுமுன் தாங்கள் செய்த பிரசங்கத்தைக் கேட்டவர்களுக் கல்லவோதெரியும்! (சிரிக்கிறான்)

கோவ:—போதும்; உன் பிரசங்கத்தை நிறுத்து! வந்த காரியமென்ன?

வினோ:—பிதா தங்களை அழைத்துவரச் சொல்லுகிறார்?

கோவ:—எங்கிருக்கிறார்? ஏன் அழைக்கிறார்?

வினோ:— மாநாய்கர் வீட்டிலிருக்கின்றார்! தங்களுடைய! எதற்காக அழைக்கிறோர் எனக்குத் தெரியாது!

கோவ:— என்னடா! என்னமோ சொன்னாய்! அதற்குள் மறைக்கிறாயே!

வினோ:— விவாக விஷயமாய் இருக்கும் போல்த் தோன்றுகிறது! எதுவாயிருந்தால் என்ன! பிரதாபபிட்டால் போகவேண்டியது தானே!

கோவல்:— ஆம்! தந்தைசொன் மிக்க மந்திர ரயில்லை யாதலால் அவர் ஆக்கினைப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டியது அவசியம் தான்! நான்வருகிறேன்! என்னவிஷயமாக இருக்கலாம்! உனக்குத் தெரியாதா?

வினோ:— முக்கியமான விஷயமாக விருக்கலாம்!

கோவ:— இவ்வளவாவது தெரிந்து கொண்டாயே! நிரம்ப புத்திசாவி! அங்கு என்ன பேச்சு நடந்தது?

வினோ:— விவாகப் பேச்சு நடந்தது!

கோவ:— யாருடைய விவாகத்தைப்பற்றி?

வினோ:— ஒரு மனிதனுக்கும் ஒரு ஸ்திரீக்கும் நடக்கவேண்டிய விவாகத்தைப்பற்றி!

கோவ:— மனிதனுக்கும் மிருகத்திற்கும் கூட விவாகம் நடப்பதுண்டோ? (சிரிக்கிறான்.)

வினோ:— நடக்காமலென்ன! எத்தனை புருஷர்கள் மிருகத்தினும் கேடுகெட்ட ஸ்திரீகளை மணந்து துன்பப்படுகிறார்கள்! எத்தனை ஸ்திரீகள் விலங்குகளினும் கொடிய புருஷர்களை விவாகம் செய்துகொண்டு வருந்துகிறார்கள்!

கோவ:— உன்னோடு பேச என்னால் முடியாது! வா; நாம் பிரதாபிடம் செல்லு

வோம். (கோவலன் நடவழி உடுத்திக் கொண்டு வினோதனுடன் மாநாய்கர் கிருகத்திற்கு செல்கிறான்.)

மாநா:— (மாசாத்துவரைநோக்கி) கோவலனை அழைக்கச்சென்றவன் இன்னும் வரவில்லையே! என்ன தாமதமோ!

மாசா:— கூடிய சீக்கிரம் வந்துவிடுவான்! அதற்குள் தங்கள் புத்திரியை அழைத்தால் அவளுடைய அபிப்பிராயத்தையும் தெரிந்து கொள்ளலாமென்று நினைக்கிறேன்! தங்களுடைய கருத்தென்ன!

மாநா:— தங்களுக்குக் கருத்து எதுவோ அதாவே எனக்கு மாறும்! யாரடா அங்கே!

மலே:— ஏன் பிரபு!

மாநா:— தோழி விசாலாட்சியைக் கூப்பிடு!

காவல்:— ஆகா! அப்படியே! (உள் செல்கிறான்.)

விசா:— எங்கேமிகவும் அவசரத்துடன் வருகிறாயே!

காவல்:— எஜமான் உன்னை வடனே அழைத்து வரச்சொல்லுகிறார்!

விசா:— என்ன சங்கதி!

காவல்:— அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது! அங்கேவந்து கேட்டுக்கொள்!

விசா:— (வெளியேவந்து மாநாய்கரை நோக்கி) என்னை அழைத்தீர்களாமே! எதற்காக?

மாநா:— கண்ணகி என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாள்? நான் அழைத்துவரச்சொன்னதாக இங்கு அழைத்துவா.

விசா:— படுத்திருக்கிறாள்; இதோ அழைத்து வருகிறேன்; (செல்லுகிறான்.)

விசா:— (கண்ணகியின் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று அங்கு அவளுடைய குரலோசை கேட்டுப் பதிலிருக்கிறான்.)

கண்:— (இருக்கையிற் சாய்ந்தபடியே தனது கம்பு பேசிக்கொள்ளுகிறான்) என்னுடைய தாலும் கோவலரின் திருவுருவமே காணப்படுகிறதே; இது என் கண்ணின் குற்றமோ; நீர் நிலையின் அடிவாரத்தில் தோன்றும் கரியமணல் போன்ற கூந்தல் இடைபிடையே சரிந்த நீண்டி கடைகுமுன்று இருந்ததை அன்று நான் கண்டது இன்று நினைத்தாலும் என் கண்ணினையெக் வருகின்றதே; கோவலா; உனது அங்க அமைப்பின் அழகையான் எவ்வாறு வருணிப்பேன்; புருவக்கொடி படர்ந்த உன் விரிந்தாலும், அந்ததல் கிளர்ந்த செவ்வியும், என் கண்ணை விட்டு அரைக்கணமும் அகலவில்லையே! கொவ்வைக்கனியுள் கொழுவிசு பவனமுஞ் செவ்விய அல்ல என்று சொல்லுவதுபோல் தோற்றும் நின் இதழும், ஆம்பல் தன் முககெடுதலுடன் அவர்ந்த தன்மைத்தென்ன ஒளியுடன் திகழும் நின் பல் வரிசையும், என் மனதில் படும போதிதல்லாம் உன் செப்ப வாயிதழ் முதல் எஞ்ஞான்று கிடைக்குமோ என்னும் வேட்கையே மிகுகின்றது; வலம் புரியன்ன நின் சமுத்தம், அகன்ற மார்பும் பருந்ததோளும், தாள் தொடுங் கரமும், கண்ட எக்கங்கையுடைய தும் கருத்தழியா திருப்பர்? ஏ பிராண கந்தா நான் தங்கள் மீது கொண்டிருக்கும் காதலினைப் பெருக்கம் இன்ன தன்மையது என்பதை அறியவில்லையா! கேவலம் பெண்பாணியை என்னை இவ்விர வருத்தத்திற்குள்ளாக்கலாயா; இது தங்களுடைய அருட்குணத்திற்கு அழகாயா; (கிணர்

கிணர்), நேமமதகு! என்னடா வன்னுடைய வீரம்; உன் போன்ற ஆண்மக்களிடம் உன்னுடைய வீரத்தனத்தைக் காட்டாமல் அற்பப்பெண்ணையென் னிடத்திலா காட்டவேண்டும்; இது ஒரு பெருமையாக; தூர்த்தா; என்மிடம் உனது வலிமையைச் செலுத்தாதே; நீ ஆணுடன் பெண்ணுடன் பிறந்ததில்லையா! பெண் என்றால் பெயு மிரங்கும் என்பார்களே; உனக்கு கொஞ்சமும் இரக்க மென்பது கிடையாதா; ஆ; எனது காதலரல்லவோ இங்கு இல்லை; இருந்தால் உனக்குத் தக்க தண்டனை விதிப்பேனே; ஆ; என் கண் என் கழல்மிகுது; தன்மையிழுக்கின்றதே! இடைவருகின்றதே; ஒன்றும் தோன்றவில்லையே! எத்தனை கண்ணுக்குத்தான் உறக்க மில்லாதிருக்கிறது; ஏ! பிராணகந்தா; எனதாருயிர்த்தலைவா; அருமைக்கோவலா; என்னை எப்போது நான் படும துன்பத்தினின்றும் விடுவிப்பீர்; உமது திருமுத்தத்தைக் கண்டால் நான் படும துயரமெல்லாம் கதிரவன் முன் பனியெனத் தொலைத்து விடுமே; நான் படும அவஸ்தையை நீ அறியவில்லையோ; ஆ; என்ன செய்வேன்; எங்கு செல்வேன்; யாருடனுரைப்பேன்; துணையும் ஒரு வரில்லை; நேமி! ஜெகதீசா; (மூர்ச்சையடைகிறான்.)

விசா:— (அடிவந்து கண்ணகியைத் தாக்கித் தன்மீது சாய்த்துக்கொண்டு) தோழி; என்ன சமாச்சாரம்; மூர்ச்சையடை விழுதற்குக் காரணமென்ன? (விசிறிகொண்டு விசறுகிறான்.)

கண்ண:— (சத்தமெல்லிழந்த) கி; தன்னுடைய மில்லை; என்னமோ ஒருமுத்திரை மிகு

ததுவெறொன்று மில்லை; நீ வந்தகா
ணம் படித்தி.

விசா:— உன்னுடைய பிதா உன்னை உடனே
அழைத்து வரும்படி ஆக்குபித்தார்.
கண்:— என்னை அங்கு அழைக்கும்படியான
காரணமென்ன? அங்கு இன்னும் பாரி
ருக்கிறார்கள்? எதைக்குறித்திருக்கலாம்?
விசா:— என்ன காரணமோ; எதைக்குறித்
தோ; எனக்குத்தெரிய து; உன்னுடைய
மாமனார் வந்துட்கார்த்திருக்கிறார்; அவ்
வளவுதான் எனக்குத்தெரியும்; (சிரிக்கி
றான்.)

கண்ணகி:— (புன்னகையுடன்) சகி; என்
னடி-பரிசாகச் செய்கிறாய்; எனக்கு இன்
னும் விவாகமே யாகவில்லை; அப்படியி
ருக்க மாமனாரைக்கொண்டு வந்தார்.

விசா:— நான் சொல்வது உண்மையென்ப
தும் அல்ல வென்பதும் சற்றுநேரத்திற்
குள் தெரியும்; விரைவாகவா; (இருவரும்
மர்நாய்கனிருப்பிடம் சென்று அங்கு கோ
வலன் பேசங்குரல் கேட்டு மறைந்து நிற்
கிறார்கள்.)

கோவல:— (மாசாத்துவனை நோக்கி) பிதா,
என்னை அழைத்துவரச் சொன்னீர்கள்
மே; என்னகாரணம் பற்றியோ?

மாநாயக:— (அருகிற்கிடந்த ஓர் ஆசனத்
தைக் காட்டி) உட்காருங்கள்; அழைத்த
காரணம் சொல்லுவார்கள்; (கோவலன்
உட்காராமல் பூமியைப்பார்த்த வண்ண
மாய் நிற்கிறான்.)

மாநா:— பாதகமில்லை; உட்காரு! (உட்காரு
கிறான்.)

விசா:— உட்கருவதற்கு இவ்வளவு சிபார்சு
சா; பால்பு முறுக்கல்லவோ;

மாநா:— (சென்ற நாளில்தான் முகமா
ட்ட மாணிருக்கின்றாயே என்னகாரணம்?
சரி அசௌகியமா;

மாநா:— பிதாவின்மீடம் மனதில் உள்ளதை
வெளியிட்டுச் சொல்லுகிறதால் பாதக
மில்லை; சொல்லுங்கள்!

விசா:— அவருக்குச்சரியான ஊட்டமில்லை!
அதனால் தான் முகவாட்டம்!

கோவ:— வாட்ட மொன்று மில்லை! எப்போ
தும் போவத்தானிருக்கிறேன்! தந்தாய்!
என்னை எதற்காக அழைத்தீர்கள்; அதைச்
சொல்லுங்கள்!

மாநா:— உனக்கு விவாகம் செய்துவைக்க
வேண்டு மென்பது என தபிப்பிராயம்!
உன் கருத்தென்ன வென்று கேட்க அழைத்
தேன்!

விசா:— சபாஷ்! அ. வ. பா! சபாஷ்!

மாநா:— அதென்னடா! அ. வ. பா! பா
ருடைய விவாகம்!

விசா:— அரிச்சந்திரவிலாசத்தை நினைத்
துக் கொண்டீர்களோ! அ. என்றால் அப்
பளம்! வ. என்றால் வடை! பா. என்றால்
பாயசம்! அ. வ. பா. அப்பளம், வடை,
பாயசம்! சபாஷ்! (சிரிக்கிறான்)

மாநா:— போதம்! போதம்! உனது விவாக
கியானத்தை நிறுத்து! (கோவலனைப்பார்
த்த) உனது கருத்தென்ன?

கோவ:— பிதா! தங்களுடைய கருத்திற்கு
விரோதமாக நடக்கப்போகின்றேனா என்று!
தந்தன் நித்தம் எப்படியோ அப்படியே
செய்யுங்கள்! ஆனால்!

விசா:— அந்த “ஆனால்” தானே கூடாத்.

கோவ:— ஆனால் நானே மிகச் சிறுவன்! குடும்
பத்தை வகிக்கும் நிர்வாகமில்லாதவன்!
ஊர்க்குருவியின் உலையில் பனங்காயை
வைப்பதுபோல் பால்யனான என்மீது குடும்
பத்தைச் சுமத்துவது அவ்வளவு உசிதமா
காது! தங்களுடைய வாக்கியத்தைப்பிரி
பாஸனஞ் செய்யக்கூடியவனும், என்னு
டைய மாதாவின் கருத்திற்கு இணங்கி
நடப்பவளுமாயி கண்ணிகையாயிருந்தா
லன்றி நான் மணம் புரியேன்! புத்திரனு
க்கு விவாகம் செய்வதால் அப்பெற்றோர்
கள் அடையவேண்டியது சுக மன்றோ?
மருமகள் அவர்களுக்கு வேண்டிய உபசா
ரங்களைச் செய்துகொண்டிருப்ப தன்றோ
முறை! அவ்வித குணமுள்ள பெண்கிடை
த்தால் நான் விவாகஞ்செய்து கொள்ளுகி
றேன்!

மாநா:— அப்படிப்பட்ட குணங்கள் வாய்ந்த
பெண்ணிருந்தால் விவாகஞ்செய்துகொள்
ளத் தடையில்லையே!

கோவ:— தடையில்லை!

மாநா:— (மாநாயக கர்ச்சகட்டி) தீவர்களுடைய
புத்திரி கண்ணகியை விவாகஞ் செய்து
வைக்கலா மென்ற உத்தேசம்! உனது
அபிப்பிராயமென்ன!

கோவ:— (அடங்காத மனக்களிப்புடன்)
தங்களுக்கு இஷ்டமாயிருல் எனக்கும் இஷ
்டமே! ஆனால் அப்பிப்பிண்ணியின் அபிப்
பிராயத்தையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்
வது அவசியம்! ஏதெனில் மணமகள்
மணமகள் இவருடைய உள்ளமும் ஒன்றை
பொன்றுபிறந்த பிராமிட்டில் அவ்விவாக
த்தால் தன்பேயொழிய இன்பம் இல்லை!

விசா:— வேலிக்கு ஒணன் சாட்சி என்பது
போலன்றோ கிருக்கிறது இவர் சொல்வது!
மாநா:— சரி நான் தெரிந்தே செய்கிறேன்!
நீ போ!

மாநா:— (சேவகனை நோக்கி) எங்கடா கண்
ணகி! கூப்பிடு சக்கிரம்.

கோவ:— (இவ்வார்த்தைகள் காதில் விழுந்த
வுடன்) கண்ணகி வருகிறாபோகிருக்கிறது!
அவளுடைய அபிப்பிராயத்தையும் அறி
வோம்! (மறைவான இடத்தில் நிற்கிறான்.)
விசா:— பிரபு! கண்ணகி இதோ வருகிறாள்!
கண்:— (தன் பிதாவிடம் வந்து, நாணத்தோடு
நிற்கின்றான்)

மாநா:— கண்மணி! உன்னை எதற்காக அழை
த்தேன் தெரியுமா!

கண்:— (இனியகுரலுடன்) தெரியாது! தோ
ழிவந்து அழைத்தாள்! வந்தேன்!

மாநா:— சென்ற நாளில்தான் நாளாக உன் சாரம்
மெலிந்து, மணம் சோர்வடைந்திருக்கக் கா
ரணமென்ன?

கண்:— பிதா! ஒன்றுமில்லை! மனிதர்களுக்
குச் சுகமுந் துக்கமும் மாறி மாறி வருவது
திபுலபுதானே! ஒரு சமயம் மனம் உற்சாக
த்துடனே இருக்கிறோம்! மற்றொரு சம
யம் மனச் சோர்வுடனிருக்கின்றோம்!

மாநா:— உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் துளை
விவாகமென்ன?

கண்:— தந்தையே தங்களுக்குத் தெரியாதா
என்ன! எனக்கு சொல்லுதற்குச் சங்கோச
மாயிருக்கிறது.

மாநா:— பிதாவிடம் சொல்வதில் சந்தோச
மென்ன! பாதகமில்லை சொல்!

கண்:— பிதா! தங்கள் ஆக்கினையை மீறி
நடத்தற்கு எனக்கு என்ன சந்தர்ப்பம் இரு

கிறதா! நான் சொல்வதைச் சற்று கவன
த்துடன் செவி கொடுங்கள்! கிபற்றோர்க
ளுக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதன்
தோ உத்தம புத்திரியின் இலக்கணம்!
நான் குழந்தையா யிருக்கும்போது என
க்கு விபாதி, சுரம், முதலான நோய் வரா
தருக்க வேண்டுமே யென்று நான் என்
ததுக்கொண்ட சிரமமும், கவலையும் இவ்
வளவெனச் சொல்ல முடியுமோ! பால்ய
த்தில் எனக்குக் கல்வி பயிற்றுவிக்கும் பொ
ருட்டும், ஒழுக்கத்தைச் சீர்திருத்தும் பொ
ருட்டும் நான் கொண்ட கவலைக்கு அள
வுமுண்டோ! பருவவதியாகி யிருக்கும்
இப்போதும் தங்களுக்குக் கவலையையே
கொடுத்து வருகிறேன்! “புத்திரி பருவம
டைந்து விட்டாளே! அவளுக்குத் தக்க நாய
கனை மணம் புரிவிக்க வேண்டுமே!” என்று
நாங்கள் படும் கவலையே என்னுடைய
கவலையை அதிகரிக்கச் செய்திருக்கிறது! என்னை
யேன் அழைத்தீர்கள்

வினா:—ஆடு நகைகிறதென்று ஒளிய் அழுகி
நிற்கும்!

மாநா:—உனக்கு விவாகஞ் செய்துவைக்க
வேண்டுமென்று உத்தேசம்; உனது என்
னம் என்ன?

கண்:—தங்கள் அபிப்பிராயப்படியே செய்யு
ங்கள்; ஆனால் நான் ஒன்று சொல்லுகி
றேன்; அது விஷயமாய் என்னை மன்னிக்
கக் கொடுக்கிறேன்;

மாநா:—என்ன சொல்லுகிறாய்?

கண்:—ஏற்கனவே விவாகமான ஒரு பெண்
னுக்கு மறுபடியும் விவாகம் செய்வதன்
தோ?

மாநா:—செய்யும் வழக்கமில்லை;

கண்:—எனக்கு ஏற்கனவே வதவையாகி வி
ட்டது;

மாநா:—என்ன நீ சொல்வது ஆச்சரியமாயி
ருக்கிறது; கிபரமாகத் தெரிகிறது.

மாசாத்து:—பிதா விடம் சொல்லுவதற்குச்
சங்கோசமென்ன? மனதில் இருப்பதை
வெளிப்படையாகச் சொல்லுகிறதானே!

கண்:—பிதா; ஆச்சரியமென்ன; நான்,
சொல்லும் விஷயம் தங்களுக்குக் கோபத்
தையுண்டாக்கக் கூடுமெனும் தகைய கூர்
ந்து என்னை மன்னிக்க வேண்டுமேன்;
சில தினங்களுக்கு முன் நான் நந்தவனத்தி
ற்குச் சென்றபோது அங்குள்ள மேடை
யில் துயில்கொண்டிருந்த ஓர் சுந்தரங்க
தனை கண்டேன்; காணவும் காந்தம் கண்
ட இரும்பென என் த மனம் அவனைப்
பற்றியது; அக்கணத்திலேயே அவனை
எனது உயிர்ச்சுரலன் என உறுதி செய்து
விட்டேன்; அப்போதும் சித்திரை தெ
ளிந்து எழுந்து என் மனக்குறிப் பறிந்து
பாஸ்பரம் என்னையே காதலியாகக் கொ
ண்டிருக்கிறார்; இங்ஙனம் எங்களுடைய
சகலியும் ஒரு யிராகி இருக்க அந்தச் சுந்
தானைத் தவிர்த்து வேறு புருஷர்களை யா
ன் கணவியும் நினைக்கலாமோ; அப்பொரு
மான என்னை உணர்மென்றும் விவாக
லமேனென்றும் இந்நிலைமையில் வைத்திருந்
திரது; என் மனதிலுள்ளதைக் கூறினே
ன்; இனி தங்கள் இட்டம்; நான் செய்த
இந்நுழைத்திருக்க என்னை மன்னிக்கவும்!
(கமன்கரிக்கிறான்.)

மாநா:—(தடுக்கிட்டு) அன்னுடைய பேர் என்
ன்?

கண்:—கோவலன் என்பதாகத் தெரிவித்தார்;
வேறு ஒன்றும் அவர்வரலாறு தெரிய
வில்லை;

கோவல:—(தனக்குள்) ஆஹா; நான் அடை
ந்த பாக்கியமே பாக்கியம்; இவளன்றோ
கற்பிற்கரிசி; உத்தமபத்தினி; காதற்கி
ழத்தி என்ன அன்பு; என்ன விசுவாசம்;

மாநா:—(கண்ணகியை நோக்கி) சரி; நீ ஒன்
றும் தகாதகாரியம் செய்யவில்லை; பயப்பட
வேண்டாம்; உன்னுடைய இஷ்டப்படி நீ
காதலித்த கணவனையே இன்னும் ஒருவா
ரத்திற்குள் அடைவாய்; நீ உன் அந்தப்
புரத்திற்குப்போ.

கண்:—(தலைவணங்கி) அப்படியே; (போ
கிறாள்.)

கோவல:—(அவன் செல்லுவதுகண்டு) என்ன
நடை! என்ன ஓயில்; அன்னமும் இவள்
நடைகண்டு காணுமே; நான் நமது கிரு
கத்திற்குச் செல்லலாம்! (செல்லுகிறான்)

மாநா:—(மாசாத்துவனை நோக்கி) தங்களு
டைய கருத்துப்படியே எல்லாம் நடக்கும்!
அந்தக் கோவலனை மருமகனாக அடைய
வேண்டு மென்பதே எனது கருத்து! மே
லும் நல்லவர அனுக்கிரகத்தால் அவர்களிரு
வரும் நேரில்கண்டு ஒரு வருக்கொருவர்
மன மொருமித்து விட்டார்கள்!

மாசா:—எல்லாம் தங்களுடைய ஆசைவாதம்
தான்!

மாநா:—அதென்ன அப்படிச் சொல்லுகி
றீர்கள்! பெரியோர்களுடைய ஆசைவாதம்!

வினா:—(அவர்களிருவரையும் நோக்கி)
என்ன ஐயா! நீங்களிருவரும் ஆசைவாதத்
தைக் குறித்தேவாதம் நிகழ்த்திக் கொண்

டிருந்தால் மற்றதெல்லாம் எப்படிப் போ
கிறது!

மாசா:—மற்ற தென்னடா?

வினா:—பித்தம் சிலேஷ்மம்! இவையிரண்
டும் பாக்கி யிருக்கின்றனவே!

மாநா:—உன்னுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதற்
குச் சமயம் இதல்ல! (மாசாத்து வரைநோ
க்கி) விவாகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு
களை விரைவில் செய்கிறதானே!

மாசா:—விவாகத்தை என் னைக்கு வைத்துக்
கொள்ளலாம்?

மாநா:—அடுத்த குருவாபர் நல்லாளர்! அன்று
இரண்டு மூன்று முகூர்த்தங்களிருக்கின்
றன! காலை முகூர்த்தத்தில் வைத்துக்
கொண்டால் நமக்குச் சௌகரியமாயிருக்
கும்!

மாசா:—அதற்கென்ன அப்படியே செய்
கிறது!

வினா:—ஞாயிற்றுக்கிழமையில் வைத்துக்
கொண்டால் மிகவும் நலமாயிருக்கும்! உப
ரிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு அன்று ராஜா
நாளானபடியால் அவர்க ளெல்லோரும்
வரச் சௌகரியமாயிருக்கும்! சாயந்திரம்
நாலரைமணிக்கு மேல் ஆறுமணிக்குள்
வைத்துக்கொள்ளலாம்!

மாசா:—பஞ்சாங்க பிராமணனாய் உன்னைத்
தாண்டாவைக்கவேண்டும்! (சிரிக்கிறான்)

வினா:—பிரபு! ஒரு விண்ணப்பம்!

மாசா:—என்னடா?

வினா:—என்னுடைய வீட்டில் ஒரு கல்பா
ணம் வருகிறது! செல்விற்கு ஏதாவது
கொடுத்தால் உபகாரமாயிருக்கும்

மாசா:—யாருக்குவிவாகம்?

வினா:—பாதம் ஹல்வாவுக்கும், மைசூர்ப் பாகிற்கும் விவாகம்! முன்னதாகக் கொஞ்சம் பணமாவது கொடுத்தால் நான் போய் கத்தரிக்காய் பச்சியும், வாழைக்காய் பச்சியும் வாங்கிவரலாம்!

மாசா:—அவைகளை எதற்காக?

வினா:—கல்யாணத்திற்குப் பந்தல் போட வேண்டாமா? வாழைக்காய் பச்சியைப் பந்தல் காலாக நட்டு, கத்தரிக்காய் பச்சியைக் கீத்தாகப் பரப்பிவிடலாமென்று நினைக்கிறேன்!

மாசா:—உன்னோடு பேசாமலாகாது! (மாநாய்கரைநோக்கி) நீங்களும் விவாகத்திற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யுங்கள்? நானும் செய்கிறேன்! நான் போய் வருகிறேன்? உத்திரவு கொடுங்கள்!

மாநா:—ஆஹா! அப்படியே!

[மாசாத்துவன் வினோதன் சகிதம் தனது கிருகத்திற்குச் செல்கிறான்]

SANKARAPRIYAN.

சங்கரப்பிரியன்.

(Concluded.)

மனோரஞ்சினி:—நாதா! நாமிருவரும் பிரிந்த பிறகு சந்தித்து ஒருமாதமாகிறது. இத்தேசத்து ஜனங்களும் நான் ஸ்திரீஜாதி யென்றும், தாங்கள் எனது கணவரென்றும் எண்ணிட்டுப் பிரிந்து புத்திமாராடி கொஞ்ச நாள் பைத்தியக்காரர்கள் கொட்டடியிலிருந்ததாயும் தெரிந்தபிறகு, தங்களை அரசனாகத் தெரிந்தெடுத்தார்கள். தவிர, எனது தகப்பனாரும் தாங்கள் அனுப்பிய கடிதம் கிடைத்ததும் வந்து நமது கலியாணத்தை முடித்து விட்டுச் சென்றனர். தவிர

நமது சைனியத்தைக்கொண்டு அக்கிரம புரத்தரசனைத் தோற்கடித்து கப்பங்கட்டச் செய்தோம். கடவுள் நமது எண்ணத்தை முற்றிலும் நிறைவேற்றியிருக்கிறார். சங்கரப்பிரியன்:—கண்பணி, நாம் இவ்வளவு அனுக்கிரகத்தைப் பெற்றும் என்மாம் முற்றிலும் சந்துஷ்டியுள்ளதா யிருக்கவில்லை. ஏனெனில், உன் பிதா தனது ராச்சியத்தையும் எனக்குப்பட்டம் கட்டிவைத்துவிட்டு தன்மனைவியோடு காட்டிற்கு தவம் செய்யப்போய்விட்டாரே! நம்மோடு கூடவிருக்கும்படியான பாக்கியத்தை நாம் பெறவில்லையே! தவிர இவ்விடம் நமது கலியாணத்தை முடித்து வைத்துவிட்டுப் போன எனது தாய்தந்தையரும் உனது தாய்தந்தையர் போயிருக்கும் வனத்திற்கே தவம்செய்யப்போய்விட்டதாய்க் கேள்விப்பட்டேன், இதுவும் எனது மனத்தின் அசந்துஷ்டியை அதிகப்படுத்துகிறது.

மனோரஞ்சினி:—நாதா! இது தங்களுக்கு ஏற்றதே. நமது தாய்தந்தையர்கள் வனத்தில் தவம் செய்யப்போனது நாம் சந்தேஷிக்கத்தக்கதன்றோ? மனக்கவலையை விட்டிருங்கள். நமது தாய்தந்தையர்கள் தவத்தினால் மேலான பதவியைப் பெறட்டும் இவ்விராச்சியத்திலிருந்தால் முக்தி பெற முடியாது. “நிஸ்ஸங்கத்துவெ நீர் மோஹத்துவம், நிர் பொஹத்வே நிச்சல சித்தஹி நிச்சல சித்தே ஜீவன்முக்திஹி” எனும் வாக்கியம் பிராமணமன்றோ நமக்கு சங்கரப்பிரியன்:—நீ சொல்வது வாஸ்தவம்தான். வா, நியாயஸ்தலம் போவோம் என்று சொல்லி மனோரஞ்சினியை அழைத்துக் கொண்டிப்போகிறான்.

முடிவுரை.

நமது கதாபுருஷர்களில் சிற்சிலரது முடிவு உறுவோம். நம் சங்கரப்பிரியன் தம்பியும் இனதுதேசத்தில் நெடுங்காலம் அரசு செலுத்தினபிறகு, ராச்சியத்தைத் தனது மகனுக்குப் பட்டம் கட்டிவித்து காலம் சென்றான். மது கோலாஹல செட்டியும் மறுநாட்காலை எழுந்து, மனோரஞ்சினி துடிப்போய்விட்டதை அறிந்து வண்டிக்காரனைக் கூப்பிட்டு ஸ்ரீமதி பூட்டச் சொல்ல வண்டி வாயிலில்லாது நின்றதும், இராத்திரிக்குள் எவ்வளவு நூரம் அவன் காலால் ஓடியிருக்கக்கூடும். அடியேக்கிரத்தில் அவளை துரத்திப் பிடித்துக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு வாயிலில் வந்து, எந்ததிக்கில் வரத்திக்கொண்டுபோகிறதென்பது தெரியாதால் பிரயாணத்தை நிறுத்திவிட நேர்ந்தது. அவனது வேலைக்காரிகளிருவருமோ மனோரஞ்சினி காட்டில் ஓடிவிட்டதும் கோலாஹல செட்டியின் கோபத்திற்கு பயந்து வறே ஊருக்கு ஓடிப்போய் வேறொரு செட்டியிடம் வேலைக்கமர்ந்தார்கள். திருடர்களும் துண்டுவேஷதாரியும் செந்தலைப்புலிகளால் பிடிக்கப்பட்டு விசாரணைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு ஆயுசு வரைபில் தண்ணீர்மேல் ஏற்றப்பட்டார்கள். நமது பைரம்கான் மனைவிகுல் பிபி வைசுரி நோயால் இறந்துபோக பைரம்கானும் வேறு நிக்காகு முடித்துக்கொண்டு செளக்கியமாயிருக்கிறதாகக் கேள்வி.

இந்திரபாத்துபாபும் முன்போலவே இப்பாழுதம் தர்பார் நடத்திவருகிறார்.

வயோதிகர்களான நமது சங்கரப்பிரியன், மனோரஞ்சினி இவர்களது தாய்தந்தையர் னது சமாசாரம் பின்வரும் சம்பாஷணையில் இளங்கும்.

ஒரு ஆசனத்தில் துத்தகாமஹரிஷி வீற்றிருக்க, அவருக்கெதிராக சங்கரப்பிரியன் தாய்தந்தையர்கள், நீதிமானும் பத்மீனியும், மனோரஞ்சினி தாய்தந்தையர்களும் உட்கார்ந்திருக்கப் பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது. நீதிமான்:—மஹரிஷிகளே, தங்கள் உபதேசத்தால் கிருதார்த்தர்களானோம். சாவு என்றால் என்ன? செத்தபிறகு நமக்கு நேரிடுவது எது? உபதேசித்தருளவேண்டும். ஏனென்றால் எங்களுக்கோ வயதாய்விட்டது. சாவு நெருங்கிவிட்டது. ஆகையால் தெரிந்து கொள்ள அபிப்பிராயப்பட்டு வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

துத்தநாகமஹரிஷி:—கேளுங்கள் உபதேசிக்கிறேன். சாவு என்பது என்ன என்று அறிவதற்குமுன் மனுஷியனைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது கொஞ்சம் உண்டு. மனிதனென்றால் ஆத்துமாவும் அந்த ஆத்துமா நினைத்தவிடம் போக இரண்டு வண்டியும் சேர்ந்தானதுதான்.

பத்மீனி:—தாங்கள் சொல்வது எனக்குப் புலப்படவில்லையே. ஆத்துமாவும், அவன் இரண்டு வண்டியும் சேர்ந்தானது மனிதன் என்பது நன்றாக விளங்கவில்லை. உப்பு, புளி, முளையப்பொடி இவைகள் சேர்ந்து ஆனது ரசம் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இது சங்கதியோ விசித்திரமாப் பிருக்கிறது. தவிர, ஆத்துமாவுக்கு இரண்டு வண்டிகள் என்னத்திற்கு?

துத்தநாகரிஷி:—விரித்துச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். இப்பொழுது துவிச்சக்கிர வண்டியிருக்கிறதே (bicycle), பார்த்திருக்கிறீர்களா?

எல்லாரும்:—பார்த்திருக்கிறோம்.

துத்தநாகரிஷி:—அவ்வண்டிக்கும் கட்டை வண்டிக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

எல்லாரும்:—துவிச்சக்கிரவண்டியில் ஏறினால் ஒரு இடமிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு அதி சீக்கிரமாய்ப் போகலாம். கட்டை வண்டி ஏறினால் ஒரு இடமிருந்து இன்னொரு இடம் போய்ச்சேர அதிக நாழிகை செல்லும்.

துத்தநாகரிஷி:—சரிதான். அதுபோல், ஆத்தமா வண்டிக்காரன். அவன் துவிச்சக்கிரவண்டியில் ஏறிக்கொண்டு அத்துடன் கட்டை வண்டியில் ஏறிக்கொண்டிருக்கிறான். கட்டைவண்டியாவது இத்தேகம். இத்தேகத்துள் கொஞ்சம் உள்புரமாயும் கொஞ்சம் வெளிப்புரமாயும் நமது கண்ணுக்குத் தெரியாத இன்னொருதேகமிருக்கிறது. அதுதான் ஆத்தமாவின் துவிச்சக்கிரவண்டி. ஆத்தமாவுக்கு அவசரமாய் எங்கேயாவது போக வேண்டியிருந்தால் துவிச்சக்கிரவண்டியில் (ஃபலிகிலில்) ஏறிப் போவான். இல்லாவிட்டால், துவிச்சக்கிரவண்டியைக் கட்டைவண்டியில் போட்டு கட்டை வண்டியை ஒட்டிக்கொண்டு திரிவான்.

எல்லாரும்:—இதைப் பிரத்தியக்ஷத்தில் உதாரண பூர்வமாகத்தெரிவிக்க வேண்டிக்கொள்கிறோம். ஆத்தமா அவசரமாய்ப் போக வேண்டியது எதற்கு? மெதுவாய்ப் போக வேண்டியது எதற்கு? ஜட்காவண்டிக்காரர்கள் தான் அதி அவசரமாய்ப் போகவேண்டியது அவசியம். சில சமயங்களில் குழந்தைகள் வீதியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தால் அவர்கள் மேலும் வண்டியை ஏற்றிச் செல்லுவார்கள். வேகமாய்ப் போனால் தானே இரண்டு மூன்று தரம் போகலாம்.

அல்லது பிரபுக்களது வண்டியும் அவசரமாய்ப் போகவேண்டியது அவசியம். ஏனெனில், வண்டிக்குள் உட்கார்ந்திருப்பது யார்? சாதாரணமானவனா? பிரபுவல்லவா? பிரபுக்கள் உட்கார்ந்து போகும் வண்டியும் சாதாரணமனிதர்கள் உட்கார்ந்து போகும் வண்டியும் ஒரே வேகமாய்ப் போனால் பிரபுக்கள் வண்டிக்கு என்ன கௌரவத்தை இருக்கிறது?

எல்லாரும்:—ஆத்தமா வண்டி இவ்விரண்டில் எதில் சேர்ந்தது? ஆத்தமா அவசரமாய்ப் போவது எப்பொழுது? தெரிவிக்கவும்.

துத்தநாகரிஷி:—ஆத்தமா கட்டை வண்டியாகிய இத்தேகத்தை காலமுதல் ராத்திரி வரையில், அதாவது, பகற்காலமெல்லாம் உபயோகிக்கிறான். பிறகு இராக்காலங்களில் கட்டை வண்டியாகிய இத்தேகத்தை ஒரு இடத்தில் விட்டுவிட்டு, துவிச்சக்கிரவண்டியாகிய சூக்ஷ்ம சரீரத்தில் புதுந்து கொண்டு யதேச்சையாய்த் திரிவான். இது தான் ஆத்தமாவின் செய்கை.

எல்லாரும்:—ஆத்தமாவின் இவ்வித செயலுக்கும் சாவுக்கும் என்ன சம்பந்தம், விளக்கச் சொல்லவேண்டும்.

துத்தநாகரிஷி:—சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். சாவைப்பற்றி ஜனங்கள் பயப்படுவது சுத்த மூடத்தனம். நாம் ஒவ்வொருவரும் தூங்கும் பொழுது செத்துதான் போகிறோம். ஆனால் சாவுக்கும் தூக்கத்திற்கும் பேதமென்னவென்றால், செத்தால் சூக்ஷ்மதேகத்தோடு திரிகிறான். தூங்கும்பொழுதோ அவனுக்கு தேகத்தில் பற்று அற்றுப் போகிறதில்லை. மறுபடி அதை உபயோகித்துக் கொள்கிறான்.

மற்றோர்கள்:—மேற்சொன்னதற்கு பிரத்தியக்ஷ உதாரணம் உண்டாகில் தெரிவிக்கக்கேட்டுக்கொள்கிறோம். தவிர, செத்துப் போன பிறகு ஆத்தமா சூக்ஷ்மதேகத்தை எவ்விதம் உபயோகிக்கிறான்? எத்தனைகாலம் சூக்ஷ்மதேகத்தோடிருப்பான்? இத்துலதேகத்தைப் போல் சூக்ஷ்ம தேகத்திலும அவனுக்கு பற்று அற்றுப் பேரவதில்லையோ?

துத்தநாகரிஷி:—கேளுங்கள். செத்துப் போன பிறகு சூக்ஷ்ம தேகத்தோடிருக்கும் ஆத்தமா தான் செத்ததைக்கூட வெகுசாய் உணர்வதில்லை. ஆத்தமாவுக்கு இத்துல தேகத்தில் உள்ள அதிகமான அபிமானத்தால் செத்தபிறகு கூட தேகம் பொசுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் தேகத்தோடு மற்ற மனிதர்களுக்குத் தென்படுவது சகஜம். உதாரணமாக, ஒரு ஊரில் ஒருவன்புதிதாய்த் தான் சந்தித்த கிழவனை நீர்யார், எங்கிருந்து வந்தீர் என்று வினவ, அவன் சுமார் 200 வருஷங்களுக்கு முன் இறந்து போன ஒருவன் பெயரைச் சொல்லி, அவன்தான் தானென்றும், 200 வருஷகாலமாய்த் தான் அவ்வுரிலேயே வசிப்பதாயும், தான் வேறொரு ஊரிலிருந்து அங்குவரவில்லையென்றும் பதிலளித்தான். வாஸ்தவத்தில் தான் செத்ததை உணராத சூக்ஷ்மதேகத்தோடு கூடின ஆத்தமாக்களில் ஒருவன்தான் இவன். தவிர, உலகத்தில் எவ்வளவுக் கெவ்வளவுபற்றற்று ஒருவன் இறந்துபோகிறானோ அவன் சூக்ஷ்ம தேக லோகத்தில் நெடுநாள் வாழ்வதில்லை. சீக்கிரம் அதற்கு மேலான உலகத்துக்குப் போய்ச்சேர்கிறான்.

எல்லோரும்:—இதென்ன விசித்திரமாயிருக்கின்றது! இவ்வுலகத்தைத் தவிர வேறு

உலகங்களும் உண்டா என்ன? தயவுசெய்து விளங்கச் சொல்லவேண்டும்.

துத்தநாகரிஷி:—ஆஹா! அனேக உலகங்கள் உண்டு. ஆனால், ஏழு உலகங்களென்று நீங்கள் இப்பொழுது வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதில் மூன்று உலகங்களைப் பற்றித் தெரிவிக்கிறேன். நாம் இப்பொழுது பார்க்கும் உலகம் ஸ்தூலசரீர உலகம்; செத்துப் போனபிறகு சூக்ஷ்ம தேகத்தோடு வசிக்கும் ஆத்தமாக்களின் உலகம் சூக்ஷ்மதேக உலகம் இவ்விரண்டிற்கிடையில் மற்றொரு உலகமுண்டு. அதாவது எண்ணங்களால் உண்டாகும் பிம்பங்களின் உலகம். நமது நண்பர்கள் இறந்துபோகிறார்கள்: அப்படி என்னால் என்ன? அவர்கள் உடம்பு மாத்திரம் போனதே ஒழிய, அவர்கள் போகவில்லை. அவர்கள் சூக்ஷ்ம தேகத்தோடு நமது பக்கத்திலேயே யிருக்கிறார்கள். ஆனால் நமது கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறதில்லை. சூக்ஷ்ம லோகத்தவர்கள் தேகத்தின் வழியாய் நாம் செல்லுகிறோம். நம் தேகத்தின் வழியாய் அவர்கள் செல்கிறார்கள். நாம் பக்கத்திலிருந்து கொண்டிருந்தும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு சம்பாஷித்தல் கூடாததாயிருக்கிறது.

எல்லோரும்:—அதிவிசித்திரமாயிருக்கிறது. எண்ண பிம்ப உலகத்தைப்பற்றிக் கொஞ்சம் தெரிவிக்கக்கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

துத்தநாகரிஷி:—கேளுங்கள். நாம் எண்ணும் ஒவ்வொரு எண்ணமும், பேசும் ஒவ்வொரு பேச்சும் விண்போவதில்லை. அவைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பிம்பத்தை உண்டாக்குகின்றன. இப்பிம்பங்களின் உலகம் தான் பிம்ப உலகம்; உண்டான பேச்சு அல்

லது எண்ணத்தின் பலத்துக்குத் தக்க படி இப்பிம்பங்கள் நாளப்பட்டாவது, சீக்கிரத்திலாவது அழிந்து போகின்றன.

எல்லோரும்:— மேற்சொன்னதற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்லவேண்டும்.

துத்தநாகரிஷி:— கேளுங்கள்; ஒருக்கால் ஒரு ஸ்திரீ இருந்தாள். அவளை 6-7 பேர்கள் கலியாணம் பண்ணிக் கொள்ளும்படியேட்டார்கள். அவள் மாட்டேன் என்று விட்டாள். அவ்வாறே ஸ்திரீகளும் அவள் மீது பழி வாங்கவேண்டுமென்று கொண்ட பலமான எண்ணங்களால் உண்டான பிம்பங்களின் சேர்க்கையான கோரூபமான பிம்பம் அவள் இறந்தபிறகு சூக்ஷ்மதேக உலகத்தில் அவளைத் துரத்தி வாதித்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. தவிர ஒருவன் தனது சத்தரு ஒருவன் இறந்துபோக வேண்டுமென்று வைராக்கியமான பலத்த எண்ணத்தால் நினைத்தால் அவ்விதப்பது நிச்சயம். தவிர, இன்னொரு உதாரணம்: ஒரு ஊரில் ஒரு வர்த்தக விருந்தான். ஒரு நாள் அவன் குமஸ்தாக்களில் ஒருவன் நேரம் சென்று வந்தவன் திரும்ப வீடு போய் வருவதாக சொல்லிப் போனான். அவன் வீடுபோய்த்திரும்பி வர அரைமணி செல்லும். அவன் சென்ற 10-15 நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு திரும்பிவந்து அலமாரியிலிருக்கும் ஒரு புத்தகத்தை எடுப்பதைப் பார்த்த வர்த்தகன், 'ஐன் இன்னம் வீடு போய் வரவில்லை யென்று கண்டித்ததும் புத்தகம் தொப்பென்று கீழேவிழ, பிம்பம் மறைந்து விட்டது. கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் குமஸ்தாவும் வர, விசாரித்ததில் தான் திரும்பி வந்ததில்லை யென்றும் வழியில் ஒரு சினைகிதனைச் சந்தித்தாகவும், அவனோடு தர்க்கம் செய்ததாகவும்,

தனது யஜமான் வீட்டு அலமாரியிலிருக்கும் புத்தகம் மாத்திரம் தன் கையிலிருக்கும் பக்ஷத்தில் அப்பொழுதே நிரூபிப்பதாகவும் தர்க்கித்ததாச் சொன்னான். இங்கு நேர்த்தென்னவெனில், அவனது எண்ணத்தினால் உண்டான பிம்பம் வீட்டு அலமாரியினிடம் போய் புத்தகத்தை எடுக்க மாத்திரம் சக்தி உள்ளதாயிருந்தது. எண்ணம் இன்னம் பலமானதாயிருந்தால் புத்தகத்தைத் தர்க்கம் நடந்த விடம் கொண்டு போயிருக்கும். தவிர, ஒருவன் ஒருநாள் வந்து கொண்டிருக்கையில், மழையும் காற்றும் வந்துவிட்டது. வழியில் ஒரு பாழ்விட்டில் தங்கினவன், வீட்டில் எடுத்து அவரையில் சாய்வு நாற்காலியில் படுத்திருந்தால் இப்பொழுது எவ்வளவு சுகமாயிருக்குமென்று நினைத்தான். நினைத்ததால் உண்டான பிம்பமானது அவன் வீடு சென்று நாற்காலியில் படுத்துக்கொண்டது. யஜமானும் வீடு சென்றதும் நாற்காலியில் தன்னைப்போன்ற மனிதன் படுத்திருக்கக்கண்டு திகைத்து தைரியசாலியாகையால் அவன் மேல் போய் உட்கார அது மறைந்து விட்டது.

பத்மினி:— மஹரிஷிகளே, இவ்வளவு உபநிபாசம் இன்றைக்கு எங்கள் நிமித்தம் செய்ததற்கு வந்தனம். சிரமமே பிராதபக்ஷத்தில் எனது இரண்டு சந்தேகத்தைத் தீர்க்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

துத்தநாகரிஷி:— செப்பின் தீர்க்கின்றேன்.

பத்மினி:— நாம் தூங்கும் பொழுது ஆத்ம சூக்ஷ்மதேகத்தோடு வெளியில் சஞ்சரிப்பதாகச் சொன்னீர்களே, சஞ்சரிக்கும் பொழுது என்னசெய்கிறதென்று விளக்கிக் காட்ட ஒரு உதாரணம் கொடுப்பது ஒன்று. இரண்டாவது, சூக்ஷ்மதேகத்தோடு கூடிய ஆத்ம சூக்ஷ்மதேகத்தில் தனது பந்துக்கள்; குழந்தைகள் முதலானவர்களுக்கும் தூலதேகத்தோடு காணப்படுவதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதற்குத் தீர்வுடாந்தவர்களிருந்தால் தெரிவிப்பது.

பது ஒன்று. இரண்டாவது, சூக்ஷ்மதேகத்தோடு கூடிய ஆத்ம சூக்ஷ்மதேகத்தில் தனது பந்துக்கள்; குழந்தைகள் முதலானவர்களுக்கும் தூலதேகத்தோடு காணப்படுவதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதற்குத் தீர்வுடாந்தவர்களிருந்தால் தெரிவிப்பது.

துத்தநாகரிஷி:— கேள். சொல்கின்றேன் ஆத்ம சூக்ஷ்மதேகத்தை மாத்திரம் விட்டுவிட்டதே ஒழிய தேகத்துக்குச் சம்பந்தப்பட்டவாசனையை விட்டதில்லை. செத்துப்போன பிறகு கூட தேகத்திலும் இன்னம் தேக சம்பந்தமான சிற்றின்பங்களிலும் உள்ள பற்றினால் சூக்ஷ்மதேகத்துடன் கூடிய ஆத்ம சூக்ஷ்மதேகத்தில் ஸ்தூலதேகத்தோடு தென்படுகிறது. இது மேற்சொன்ன கிழவனது தீர்வுடாந்ததால் நன்கு விளங்கும். தூங்கும்பொழுது ஆத்ம சூக்ஷ்மதேகத்தோடு வெளிக்கிளம்பி சஞ்சரிக்கையில், ஸ்தூலதேகத்தோடு இருக்கும் பொழுது கொண்ட எண்ணங்களையும் சிலவேளைகளில் நிறைவேற்றுகிறது. தீவிரந்தமாக, ஒரு தரம் ஒரு கப்பல் தலைவன் தனது அறைக்குள் போக அவ்விடம் தனது சோபாவில் ஒரு வேற்று மனிதன் உட்கார் திருக்கக் கண்டு திகைத்தான். ஏனெனில், நடு சமுத்திரத்தில் ஒரு புதிய மனிதன் கப்பலில் எப்படி வந்திருக்கக் கூடும்? பிறகு பயத்தினால் வெளியேவந்து தன் சினைகிதன் ஒருவனைக் கூட்டிக் கொண்டு போய்ப்பார்க்கையில் முன்னிருந்தவனைக் காணோம். ஆனால், அவ்விடம் வைக்கப்பட்டிருந்த சிலேட்டில், 'உனது கப்பல் வடது புறமாக தயவுசெய்து கொண்டுவா' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அவ்வெழுத்து அக்கப்பலிலுள்ள ஒருவருடைய எழுத்தாகவுமிருக்கவில்லை. கப்பல் தலைவனும்

அச்சிலேட்டில் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட படி வடக்குப்பக்கம் போக அவ்விடத்தில் ஆபத்திலிருந்த ஒரு கப்பலைக்கண்டான். அக்கப்பலில் ஏறிப்பார்த்ததும் வெகுநாளாய் சரியான ஆகாராதிகளில்லாமல் கஷ்டப்பட்டிருக்கக் கொண்டிருந்தவர்களுள் தான் தனது அறையில் கண்ட மனிதனையும் கண்டான். ஆனால் அம்மனிதனுக்கோ அக்கப்பல் தலைவனைப்பார்த்ததாக ஞாபகமேயில்லை. அக்கப்பல் தலைவனும் அவ்விடம் தான் கொண்டு வந்திருந்த ஸ்லேட்டின் எழுத்தாற்புறத்தைத் திருப்பிக்கொடுத்து அதில் எழுதச்சொல்லிக்கேட்க அவனும் என்ன எழுதட்டும் என்று கேட்டான். எதுவானாலும் சரி, "உனது கப்பல் வடது புறமாக தயவுசெய்து கொண்டுவா" என்று எழுதுமே என்று சொல்ல, அவனும் அப்படியே எழுதி அவன் கையில் கொடுக்கவும் அக்கப்பற்றலைவனும் முதல் தடவை எழுதப்பட்டிருந்த பக்கத்தைத் திருப்பி அவன் கையில் கொடுத்து இது உமது எழுத்துத்தானே என்று வினவ, அவனும் 'சந்தேகமென்ன! உமக்கெதிராதத்தானே எழுத்தானே' னென்றான். கப்பல் தலைவனும் மற்றப் பக்கத்தையும் திருப்பிப்பார்க்கச் சொல்ல அம்மனிதன் தன்னெழுத்து இருபக்கத்திலுமிருக்கக்கண்டு திகைத்தான். இங்கு நடந்த தென்ன வெனில், அம்மனிதன் கொஞ்சநேரம் தூங்கினான், அச்சமயத்தில் ஆத்மாவும் தனது துவிச்சீரவண்டியாகிய சூக்ஷ்மதேகத்தில் ஏறிக்கொண்டுசுற்ற வருகையில், தானும் இன்னம் மற்றவர்களுமிருந்த ஆபத்தான நிலைமையால் எப்படியாவது உதவி பெற்றேவெண்டு மென்ற பரிமாண எண்ணம் புதிய ஒரு கப்பலைக்கண்டதும் உண்டாய், ஸ்தூலதேக உருமையுடன்

பெற்று, கப்பல் தலைவன் அறையிற் சென்று அவன் சிலேட்டை எடுத்து அவ்வாறு எழுதிவைத்து மறைத்தது. நீகேட்ட இரண்டாவது கேள்வியின் பதிலையும் கேட்பாயாக. ஒருவன் தனது பத்துக்கள் முதலானோர்களிடம் அதிகபற்றுள்ள வனயிருந்து இறந்து போனாலும் சரி, அல்லது, தான் செய்து முடிக்கவேண்டுமென்றிருந்த காரியத்தைச் செய்து முடிக்காமல் இறந்து போனாலும் சரி. தனது பலமான மனோசகல்பத்தினால் ஸ்தூல வுரு அமையப்பெற்று. இத்தூல உலகில் காணப்படுவது வழக்கம், அப்பொழுது யாராகிலும் அத்துடன் வார்த்தையாடி அக்காரியத்தைச் செய்து முடித்தால், அது பிற்பாடு தூல உரு அமையப்பெறுவதில்லை. அதுவே ஏன் அக்காரியத்தைச் செய்து முடிக்கக்கூடாதெனின், சங்கல்பம் பலமாயிருந்தால் செய்து முடிக்கும்; இல்லாவிடில் அது தூலதேகத்தோடுருப்பது சொல்பகால்தான். உதாரணமாக, ஒரு ஸ்திரீ தனது குழந்தைகளிடமிருந்து பிரிந்துபோய் ஒரு ஊரிலிருக்கையில் வியாதிப்பட்டு மாணவஸ்தையிலிருக்கையில் தான் தனது குழந்தைகளைப்பார்த்து விட்டுச் சாகவேண்டுமென்ற பலமான சங்கல்பத்தோடு மற்தான். அச்சங்கல்பத்தால் உண்டான பிம்பமும் தூல உரு எடுத்து குழந்தைகளிருக்குமிடம் வந்து கொஞ்ச நேரமிருந்து மறைந்துபோனதை அனேகர்பார்த்திருக்கிறதாகக் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தவிர ஒரு தாயாருக்கு ஒரு பையனிருந்து இறந்து விட்டான். ஒரு நாள் அவன் தனியாயிருக்கையில் ஒரு திருடன் அவ்விட்டைக்கொள்ளையிடவா அப்பிள்ளை தூலதேகத்தோடு வந்து அத்திருடனை வெருட்டிவிட்டதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்னொன்று: தாயார் இல்லாத சில குழந்தைகள் ஒரு இடத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்க ஒரு குழந்தை ஒரு மேல்கட்டில்லாத கிணற்றை நோக்கிப்போய்க் கொண்டிருந்தது. கொஞ்சநேரம் சென்றிருந்தால் அக்குழந்தை கிணற்றில் விழுந்து மரித்திருக்கும். ஆனால் அக்குழந்தைகளின் மேலுள்ள பற்றினால், அவைகளின் தாய் தூல வுரு எடுத்து

வந்து அக்குழந்தையை, சென்று கொண்டிருந்த வழியை விட்டுத்திருப்பிக்காப்பாற்றினதாக கூறப்பட்டிருக்கிறது; தவிர, ஒரு மனிதன் தான் ஒரு வனிடம் வாங்கியிருந்த கடனைத் திருப்பிக்கொடாமலிற்று போனதால், தான் வழக்கமாய்ப் பத்தவாவு செய்து வந்த ஒரு சாவகார் வீட்டில் அடிக்கடி தூல உருவோடு சஞ்சரித்து வந்தான். ஒரு நாள் அச்சாவகாரியுடைய தைரியம் கொண்டு, நீ ஏன் இப்படி என்னைப்பாதிக்கிறாய் என்று வினவ, அதுவும் வாயைத்திறந்து உனது கண்குழப்புவதகப்படி உன்னிடமிருந்து எனக்குச் சேரவேண்டிய தொகையிலிருந்து, 100-ரு தான் முன் கடன் பட்டிருந்தவனுக்குக் கொடு என்று சொல்லி மறைந்து அவனும் அப்படியே செய்து விட்டதும், அதுவும் அவன் வீட்டில் சஞ்சரிப்பதை விட்டு விட்டது.

பத்மினி:—கடைசியாய் ஒரு கேள்வி: இச்சூக்ஷ்ம தேச ஆத்தமா ஒரு இடமிருந்து அதிக தூரமான மற்றொரு இடத்திற்கு நொடியிற் செல்வதெப்படி? துத்தநகரீஷி:—செப்புகிறேன் கேண்மின்; நமக்கு இப்பொழுது தெரிந்திருப்பது நீனம், அகலம், உயரம் என்ற மூன்று அளவுகள் தான். ஆனால் இம் மூன்றுக்கு மேலான நான்காவது அளவு ஒன்று உண்டு. ஒரு பரம்பு உன்னிடமிருப்பதாக வைத்துக்கொள். உயரமென்பதே தெரியாத ஒரு ஜந்து பிரம்பின் ஒரு கோடியினின்றும் மற்றகோடிக்கு வரவேண்டுமென்றால், அது அப்பரம்பு முடிய நடந்தே தீரவேண்டுமல்லவா? ஆனால் உயரம் உண்டென்று உணர்ந்தவன் அப்பிரம்பை விளைப்பதினால் இரண்டு முனைகளையும் பக்கத்தில் கொண்டு வருவதால், அச்சென்று ஒருமுனையிலிருந்து மற்றதற்குச் சலபமாய்த் தொத்திக்கொள்ளாமல்லவா? அதுபோல நாலாவது பரிமாணத்தை உணர்ந்த சூட்சுமதேச ஆன்மாவுக்கு ஒரு இடமிருந்து வேறொரு இடம்போவது லக்ஷியமில்லாததாக விருக்கிறது.

எல்லோரும்:—எங்கள் நிமித்தம் இவ்வளவு பிரயாசை எடுத்துக் கொண்டதற்கு வந்தனம்.

முற்றிற்று.

EXTRACTS.

நெல்.*

போது:—இவ்வுலகை ரக்ஷிப்பது தா...கைகளே. தான்யவகைகளில் மிகச்சிறந்ததும் தென்னிந்தியாவில் தொன்றுதொட்டு மிகுதியாக விளைவதும் சரீரபோஷணைக்கு மிகவும் ஏற்றதும் இந்த நெல்லேயாம்.

ஆதியில் நெல்விளைவது இத்தியாவுக்கு மட்டுமே உரிமையாயிருந்தது. இந்தியாவிலிருந்துதான் ஜப்பான், அமரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா இங்கிலாண்டு முதலிய அந்நியநாடுகளுக்குப் பரவுவதாயிற்று. ஆயினும் தற்காலம் நம் இந்தியரைப் பார்க்கிலும் அவ் அந்நிய நாட்டார் இவ்விஷயத்தில் கண்ணும் கருத்துமாக உழைத்து மிகத்தேர்ச்சியடைந்துள்ளார்கள். நம் நாட்டாரோ ஊன்றிக்கவனியாமல் மேற்போக்காகவே நெல்சாகுபடி செய்கின்றனர். உழுவதும், விதைப்பதும் களையெடுப்பதும் தண்ணீர் கட்டுவதும் காப்பதுமாகிய இவ்வைந்து வகைத் தொழில்களும் சாதாரணமாகச் செய்து வருகின்றார்களென்றி நன்கு கவனித்துச் செய்வதில்லை.

“ஏரினு நன்றா லெருவிதல் கட்டபின் னீரினு நன்றதன் காப்பு”

என்ற திருக்குறளுரையில் பரிமேலழகரும் இவ்வைந்துவகைத் தொழிலுக்கூறினர். தமிழ்ப்புராணங்களில் நாட்டுவளங்கூறுமிடத்து மருதநிலவருணையில் நெல்விளைவின்

* இவ்வியாசம், மதுகாடிஸ்திரிக்கட்டு அக்கரிக்கல் ஜஹால் சபையாரால் திறக்கப்பட்ட கால் நடைக்காட்சி வருஷோற்சவக்கூட்டத்தில், மேற்படி விவசாய சபைகமிட்டி மெம்பர் எம். கே. எம். அப்துல்காதிமுராவத்தர் அவர்களால் எழுதி, டிஸ்டிரிக்கட்டு மாஜிஸ்ட்ரேட் கனம்-பிரையன்ட், எம். எ., ஐ. சி. எஸ்., துரைவர்கள் அக்கிராசனத்தின்பேராகிக்கப்பெற்றது.

பெருக்கமும் விளைவிற்குந்தன்மையும் பலவாறுக எடுத்துக்கூறக்கூண்கிறோம்.

பண்டைக்காலத்தில் கால இயல்பாலும் நிலவளத்தாலும் உழைப்புவகையாலும் இத்தானியம் மிக வியக்கத்தக்கவாறு நம் நாட்டில் விளைந்து வந்தது. புராணங்களில் நெல்கரும்பைப்போலிருந்ததென்பர். “நெற்கரும் பெனக் கரும்பெலா நெடுங்கமுதென்ன” எனவும், “கரும்பல்ல நெல்லென்ன” எனவும் வருவனவாம். இதுமட்டோ! சங்கநூல்களில் ஒன்றாகிய மதுரைக்காஞ்சியில் (247) “களிறுமாய்க்குங்கதிரீக் கழனி” என்று கூறுவர். யானைகள் நடுவேவந்தால் அவை மறையும்படியானையுயரத்தினும் மிக்குயர்ந்துள்ள நெற்பயிரையுடைய வயல் என்பது இதன்பொருள். இவ்வாறு சிறப்புறப் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்த இந்தத்தானியத்தின் பெருமையோ தடையுளோடொக்கக் கூறத்தக்கது. புறநானூறு (186)-வது கவியில், “நெல்லுமுயிரன்றே நீருமுயிரன்றே” என்றவிடத்து, “உயிரையாக் குவன நெல்லும் நீரும்” என்பர் நச்சினர்க்கினியர். இவ்வாறு நம்முன்னோர்களாற்புகழ்ந்து போற்றப்பட்ட நெல்லிவசாயத்தைப் பற்றி நன்றாக ஆராய்ந்த நாளுக்குநாள் அடிவிர்த்தியாகச் செய்வது தேசக்ஷேமத்திற்கு இன்றியமையாத தென்பது எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிய விஷயமேயாம்.

நெல்வகை:—நம் நாடே நெல்விளைவில் பிரதித்திபெற்றதாயினும் வகைகள் அதிகப்பட்டிருக்கவில்லை. இவ்வுலகத்தில் தற்போது 1400-வகை நெல் இருப்பதாக விவசாயமுறை தூல்களிறேந்த பண்டிதர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். இலங்கைத்தீவில் 160-வகையும் ஜப்பானில் 580-வகையும் இருக்கின்றனவாம். நம் இராஜதானியில் எங்காவது ஒரீடத்தி...என்

லாவகை நெல்களையும் சேர்த்துவைத்து அந்தந்த நெல்லினையும் முறைகளையும் எழுதி வெளியிட்டால் மிகவும் அனுகூலமாக இருக்கும். தஞ்சை ஜில்லா விவசாயசங்கத்தார் நம் சென்னை ராஜதானியிற் கிடைத்த 16½ வகை நெல் சேர்த்து வைத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. நேரடியிற் பொருட்காட்சிச் சாலையில் பல தேயங்களிலிருந்து தருவித்த 347-வகை நெல் இருப்பதாக அறிகிறோம்.

பெயர்வகை:—இதன் பெயர் பெரும்பாலும் கரணம்பற்றிவந்தனவேயாம். சிறுபான்மை இடுகுறியாகவுமிருக்கின்றன. பெயர்கள் சிலவருமாறு.

குறுவை	சம்பா.
அறுபதாங்குறுவை	வெற்றிலைச்சம்பா
கருங்குறுவை	பக்கிரிச்சம்பா
செங்குறுவை	சிவப்புச்சம்பா
வங்குறுவை	கம்பன்சம்பா
கோணக்குறுவை	வாசனைச்சம்பா
மெட்டைக்குறுவை	மல்லிச்சம்பா
அன்னதானக்குறுவை	சின்னச்சம்பா
	கிச்சிலிச்சம்பா
	சர்க்கஞ்சம்பா
	சீரகச்சம்பா
	கட்டைச்சம்பா
	முத்துச்சம்பா
	பனிக்காட்டுச்சம்பா
	கொத்துமல்லிச்சம்பா
	[பா]
	பொண்கம்பிச்சம்பா
	கருடன்சம்பா
	மிளகுசம்பா
	சடைச்சம்பா
	கைவிரிச்சம்பா
	தங்கச்சம்பா
	பாடஞ்சம்பா
செங்கார்	
கருங்கார்	
மணங்கார்	
கருத்தங்கார்	
சண்டிக்கார்	
சிறுமணியன்	
பிளகி	
பெருநெல்	
செம்புனை	
குத்தனை	
காட்டுக்குத்தனை	

முதலிய பலபெயருண்டு.

நிலம்:—நெல்விளைவுக்குரிய நிலம் நீர் வளமிக்க மருதநிலமேயென்பது நம் முன்னோர்களாகை. தற்கால அனுபவத்திலே இன்ன நிலந்தான் நெற்பயிருக்கு ஏற்றதென்று ஒரு வரையறை செய்யக்கூடாததாயிருக்கிறது. எல்லா நிலங்களிலும் நெல் சாகுபடியாகின்றது. ஜலமும் உரமும் இருந்தாற்போதும். களரிலும் விளைவிக்கலாம். கல் நிறைந்த தரையிலும் விளைவிக்கலாம். நெற்பயிரின்வேர் வெகுதுட்பமானது. ஆதலால் அவ்வேர் மண்ணுக்குள் தாராளமாகப்படரும்படி மண் நயமாயிருக்கவேண்டும். அஃதாவது இளக்க முள்ளதாகவேண்டும். கடினப்பட்டிருந்தால் வேர் அதனையுடுருவிச் செல்லாதாகையால் வளர்ச்சியும் பலனுக்குறையும். குறுவை சண்டிக்கார் சடைச்சம்பா முதலியன முத்துப்பேட்டை வகையராவிடங்களில் களரான நிலத்தில் நன்றாகவிளைகின்றன. நம் மதுரை ஜில்லாவின் பலபாகங்களில் களரான நிலத்தில் வெள்ளைக்கட்டை, உவருண்டான் முதலியவகை நெல்விளைகின்றன. “உவருண்டான்” என்றபெயரே அது உவர் நிலத்தில் விளைவதென்பதைக் காட்டுகின்றதல்லவா? “எந்நாளு முவர்நிலத்தி னென் முளைவித் திடினும்விளை வெய்திடாது” என்பார் வில்லிபுத்தூர். இவர் விளைவெய்திடாதென்றது சம்பாமுதலிய விலையுயர்ந்த நெல்லைக்குறிப்பிடுங்காற் பொருந்துமேயன்றி உவருண்டான் முதலிய நெல்லைக்குறிப்பிட்டால் பொருத்தமுறாது.

மழை:—“மழையின்றி மாநிலத்தார்க்கில்லை” என்றபடி நெற்பயிருக்கு மழையின் உதவியே முக்கிய ஆதாரம். மற்றப்பயிர்கள் எல்லாவற்றிலும் நெற்பயிருக்கு ஜலம்

அதிகம்வேண்டும். ஆனதுபற்றியே கிணற்றி றைவைப்புச்செய்களில் பெரும்பாலும் நெல் சாகுபடி செய்யப்படுவதில்லை. காகிரி தாமிரபர்ணிபோன்ற ஜீவநதிப் பாய்ச்சலுள்ள இடங்களில் தான் நெல்விளைவு அதிகம். பல இடங்களில் மழைகாலத்து வரும் ஜலத்தைக் குளங்களிற்கட்டிவைத்து நீர்பாய்ச்சி விளைவிக்கப்படுகிறது. மழை அதிகமாகப்பெய்கிற மலைப்புற நாடுகளிலோ புன்செய்ப்பயிராகவே நெல்விளைகிறது. மலையாளம் இலாகா பாலக்காடு முதலிய இடங்களிலும் இமய மலைச்சாரற் பிரதேசங்களிலும் நெல்லை விதைத்துவிட்டால் பின்பு நீர்பாய்ச்சவேண்டுமென்ற சங்கடமில்லாமல் மழையின் உதவியால் தானே விளைந்து விடுகிறது. இவ்விடங்களில் உழவர்களுக்குச் சங்கடமேயில்லை. நெல் விளைவுக்கு ஆதாரமாகிய மழையே இதன்கெடுத்திக்கும் ஆதாரமாகும். விதைத்தவுடன் மழை பெய்தால் விதை நன்றாய்முளையாது. பூஉண்டாகும் சமயம் மழைபெய்தால் தாது ஜலத்திற்போய்விடும். நெல்மணி திரட்சியின்றிப் பதரேயதிகப்படும். கதிரறுக்கும் போது மழைபெய்தால் நெல் உதிர்ந்துபோகும். அது வடைக்கு ஆளுந் கிடையாது; களம் சேர்க்கக் கஷ்டமதிகம். ஆகவேவேண்டும்போது பெய்தும் வேண்டாக்கால் பெய்யாமலும் மலையாளம் இமயமலை இப்பக்கங்களில் மழையே நெற்பயிரை ரகசிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இதனால்ன்றோ, “கெடுப்பது உம் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றுங்கே-யெடுப்பது உ மெல்லா மழை” என்றருளிஞர் செந்நாப்போதார். இக்குறளில், “கெடுப்பது உம்” என்பதற்குப் பரிமேலழகர், “பூமியின்கண்வாழ்வாரைப் பெய்யாது நின்று கெடுப்பது உம்” எனப்பொருள் கூறியுள்ளார். ஆனால் வேண்டும்போது பெய்தும் வேண்டாக்கால் பெய்யாமலும் நின்றுஉல

கை ரட்சிக்கவேண்டியிருக்கிறது மழையேயாதலின், “கெடுப்பது உம்” எனற்கு “பெய்யாது நின்று” அகிமாகப் பெய்தும் கெடுப்பது உம்” எனப்பொருள் கூறுதலே சிறப்புடைத்தாம்.

பட்டம்:—ஒவ்வொருமாகாணங்களிலும் மழைபெய்யும் பருவகாலத்துக்கேற்ப இன்ன காலந்தான் நெல்விதைப்புக்கு ஏற்றதென்று கொள்வார்கள். நம் நாடுகளில் ஆனி, ஆடி, மாதங்களே முதற்றரமான பட்டமாம். ஆவணிமாதம் இரண்டாந்தரமே. ஆனி, ஆடி, மாதங்களில் நன்றாக உழுது புழுதியாக்கி விதைத்துவிட்டால் ஒரு மாதப்பவரை மழையின்லாதிருந்து பிந்திப்பெய்தாலும் முன்விதைத்த நெல் நனைந்து முளைத்திடும். காலம் தவறியவிதைப்புப் பயன்படாது. இதனால்ன்றோ, “பட்டம் தப்பினால் நடட்டம்” என்று பழமொழி வழங்குவதாயிற்று. பயிருக்கு உழவு, உரம், நீர் இவைகளைப்போலவே பட்டமும் அவசியம் வேண்டியதொன்றேயாம். இதன் அருமையுணர்ந்த ளளவையார் என்றமூதாட்டியார் “பருவத்தே பயிர்செய்” என்றருளினார்.

உழவு:—கிருஷித்தொழிவில் முதன்மையானது உழவு தொழிலேயாம். சரியான படி உழவுசெய்துள்ள நிலம் அதிகப்பலனைக் கொடுக்கும். அநேக இடங்களில் 4-அங்குல ஆழம் உழுதால் போதுமென்று நினைக்கிறார்கள். இது பிசகு. கடப்பை, கர்நூல், பல்லாரி, மைசூர் முதலிய நாடுகளில் குறைந்தது ஆறு அங்குலம்வரை உழுகிறார்கள். இத்தல்தேயத்திலோ 12-அங்குலம் வரை உழுகிறார்கள். நம்முன்னோர்கள் ஆழமாக உழவேண்டுமென்று நன்கு தெரிந்திருப்பதை “அகல உழவுநத ஆழ உழு” என்ற பழமொழியால் நன்கு தெரியலாம். ஆழமாக உழு

தால் மண் குழம்பாயினகியிருக்கும். இத்துடன் எருமுதலிய உரமும் கலந்திருக்குமாறு மிகவும் சிலாக்கியமே. கடினமான மண் ஆயினும் வருஷாவருஷம் தழையும் உழவுறு அதிகப்பட்டால் மிருதுவாகும். மண்மிருதுவானால் நெற்பயிரின் வேர் தாராளமாகச் செல்லும். நீர்வற்றிக்காய்ந்த காலத்தும் காய்ச்சலைத் தாங்கும்படி அடியிலுள்ள ஈரம்பயிருக்கு உணவாகும். ஆழமாக உழாதலில் தில் அடிமண் கடினமாயிருப்பதால் பயிரின் வேர் அதிக ஆழத்திற்போகாது. அப்போது கொஞ்சம் நீர் குறைந்து காய்ச்சல் ஏற்பட்டால் சீக்கிரத்திற் பயிர்கருகிப்போகும். நன்செய் நிலத்திற்கு 8-உழவுவேண்டுமென்கிறார்கள். நன்செய்நிலம் சேராகி யிருப்பதால் உழவுக்கு எருமைக்கடாக்களே ஏற்றனவென்பார்கள். எருதுகள் பலமுள்ளவையானால் மட்டுமே இவ்வழவு செவ்வையாக நடக்கும். தூங்கலான மாடுகளைக்கொண்டு உழுவது பயன்படாது. வியலசாயிகட்கு உழவுகாலத்திற்குள் சிரத்தையதிகம் வேண்டும். இதுபற்றியல்லவா, “உழுகிறகாலத்தில் ஊர்வழிபோனவன் அறுக்கிற காலத்தில் ஆள் தேடிப் பயனில்லை” என்று பழமொழி வழங்குவதாயிற்று. நம்மை ஆதரித்துவரும் காரணயகவர்ன்மெண்டாரவர்கள் ஏற்படுத்திய அக்கரிக் கல்ஜூரல் (Agricultural) முறையை நன்றாய் அறிந்து ஆங்கிலேயர் கண்டுபிடித்த புதிய ஏர்க்ளால் உழுவது அதிக சிரமமின் திப்பயனுதவும்.

உரம்:—நிலத்தின் சத்தினாலேயே நெல் விளைகின்றதால் ஒரு தரம். விளைந்தபின்பு அந்நிலத்தின்சத்து குறைகின்றது. ஆனதால் மறுபடியும் விளைவதற்கு அந்நிலத்திற் சத்தம் குறைவாகி உரம்போட வேண்டியது அவிசியம். நம் நாட்டிற் சாதாரணமாக

ஆட்டெரு மாட்டெரு கொழிஞ்சி ஆவிரை முதலிய தழைகள் சாம்பல் முதலியவற்றையுபயோகப்படுத்துகிறோம். இவைகளிலெல்லாம் எருவே மிகச்சிறந்த உரமாகும். மாட்டுத்தொழுவங்களினருதே நாலிந்து அடிபள்ளந்தோண்டித் தினமும் விழுகிற சாணி குப்பை கூளம் சாம்பல் முதலிய கழிவுபதார்த்தங்களை அப்பள்ளத்தில்போட்டுவர வேண்டும். இவ்வாறு பலமாதவரை சேர்ந்த பின் வேண்டுமபோது நன்செய்க்கு உரமாகப் போட அதனற் சத்து அதிகமுண்டு. ஆடுகிடைமறிப்பது அதன் மூத்திரத்தின் உபயோகத்தைக்கருதியே. ஆட்டு எருவைவிட அதன் மூத்திரமே உபயோகமதிகம். மழை வருவதற்கு முந்தியே ஆடு கிடைமறிக்கவேண்டும். மழை வந்துவிட்டால் தரை சேராகிவிடும். அப்போது கிடைமறித்தால் முடியாது. உழவுக்குப்பின் கொழிஞ்சிமுதலிய பலவகைத் தழைகளையும் வயலில்போட்டு மிதித்துவைக்கவேண்டும். இவைகளெல்லாம் மண்ணின் கடினத்தை நீக்கி இளகச்செய்கின்றதுடன் மண்ணுக்குச்சத்தம் கொடுக்கின்றன. எலும்புத்துள் பிண்ணுக்கு முதலியனவும் சிரேஷ்டமே.

ஜப்பானியர் சுண்ணாம்பை உரமாக உபயோகிப்பதுண்டு. இதுமிகவும் கெடுதியைத் தரும். நாளடைவில் மண்ணையிறுக்கச்செய்து விளைவைக்குறைத்துவிடும். நம் நாட்டிலிந்த வழக்கமில்லாததுடன் தழை எருமுதலியவைகளையே உபயோகப்படுத்துவது ஆதிமுதல் வழக்கம். மாங்கனீஸ் சத்து நெல்விளைவை ஜப்பானியர் மிகவிருத்திசெய்கின்றார்கள். சிமையில் வண்ணுன் சலவைசெய்த கழிவுபதார்த்தங்களைஇந்தச்சத்து நெல்லுக்குஉரமாகப் போடுகிறார்கள். இந்த தூதன உரம் மாங்கனீஸ் ஸல்பேட், மாங்கனீஸ் குளோரைட் இது

விதமாகும். இன்னும் அவித்த எலும்பு, எலும்புப்பொடி, எலும்புச்சாம்பல் பொடாபீயம் பாஸ்பரேட் முதலியபலவும் அவர்கள் உபயோகிக்கிறார்கள்.

பர்மா ஜப்பான் இடங்களில் உரம்போடுகிறமுறையை நாம் கையாளுவதேயில்லை. அவர்கள் போடும் உரத்தின் பலத்தாற்றான் புட்டரிசி நெல் என்னும் மிகச்சத்துள்ள நெல் அவ்விடங்களில் விளைகின்றது. அந்த நெல்லரிசி மிகுந்த சத்தைக்கொடுக்கிறது. சென்னையில் ருதுவானபெண்களுக்கு இதைவேகவைத்துக்கொடுத்தால் தேகபலம் அதிகப்படும் என்று பெரும்பாலும் உபயோகிக்கிறார்கள். நம் நாட்டில் உளுந்தைத்திரித்து மாவாக்கிக் களிகிண்டிப்போடுவார்கள். உரம்போடுவதின் நன்மையறிந்தல்லவா திருவள்ளுவர் “ஏரினும் நன்றால் எருவிடுகல்” என்று கூறியருளினார்.

விதையும் விதைப்பும்:—“விரையொன்றுபோடச் சுரையொன்றுமுளைக்குமா?” என்பது பழமொழி. இதனால் விதை எவ்வளவு கிறந்ததாக இருக்கிறதோ, அதற்குத்தக்க படியே பலனுண்டு. நம் நாட்டில் முதலில் வரும் தலையடி நெல்லையே விதைக்கு எடுத்துக்காயவைப்பது சகசம். ஆயினும் இவ்விஷயமாகக் கவனிக்கவேண்டியன பலவிஷயமுண்டு. நல்லநெல்லுடன் மட்டைநெல் கலந்துவருவது நிதர்சனமே. இதனால் விளைகுறைந்து நஷ்டமுண்டாகும். இதற்குக் காரணம் நெல்லடிக்குக் களங்கள் விரையமில்லாததால் பலவகைநெல் ஒன்றோடொன்று கலந்துவிடும். அவ்விதையை விதைப்பதால் கலந்தேவளர்கின்றது. தவிரவும் நல்லநெல் ஆறு மூத்தத்தில் விளையும். மட்டைநெல்களோ மண்ணுமாதமுதல் சிறாகும். இப்படியான

கதிர்கள் உதிர்ந்து பூமியில் தங்கி அடுத்த வருஷம் நல்ல நெல்லுடன் கூடமுளைக்கும். இக்கெடுதியை நீக்கவே முந்திமுதிர்ந்த கதிர்களைப்பிடுங்கிவிடுவதுண்டு. இதற்கு மட்டைபொறுக்கல் என்றுபெயர். சில ஜில்லாக்களில் நல்ல நெற்கதிரை விதைக்காதத்தனியே பிடுங்கியெடுத்து வேண்டுமளவு சேர்த்துவைத்து விதைக்கு உபயோகப்படுத்துவார்கள். இப்படிச் சிலவருஷம் செய்தால் மட்டைகலப்பது தொலையும். இவ்வாறு செய்யவது முதலிரண்டு மூன்று வருஷங்கட்குச் சிரமமேயாயினும் பின்பு இதனால் லாபம் அதிகமாம். விலையதிகமாக விற்கலாம். உணவிற்கும் பொருத்தமாம். இவ்வாறு மட்டை நீக்கினும் விதைநெல் மிகமுற்றாமல் கொஞ்சம் பகங்காயாயிருக்கும்போதே அறுத்து இரண்டு மூன்று காய்ச்சல்போட்டுப் பதமாக எடுத்துவைக்கவேண்டும். காய்ச்சல் போடுவதில் கவனம் அதிகம்வேண்டும். உயியைப்பிரித்துப் பார்த்தால் அரிசியின் ஒருபக்கம் புரல் சுருங்கி யிருக்கவேண்டும். இதற்குப்பால் ஒதுங்கும் பக்குவமென்று பெயர். அதிகமாய்க் காய்ந்தால் அரிசி வெடிப்பாகி முளைக்கும் சத்தியைப் பெறுது. ஈரமாயிருந்தால் மடித்துப்போம். இவ்வாறு மிகக்காயாமலும் ஈரமில்லாமலும் பக்குவம்பார்த்துக் காற்றோட்டமுள்ள இடத்தில் அந்துவிழாதபடி பந்தோபஸ்துச் செய்யவேண்டும்.

“ஆயிரநெல்லுக்கோரந்து”:—என்றபடி அது விழுமேயானால் நெல் ஒன்றுக்குமுதலாவது போகும். நெல்லுடன் வேப்பிலையையும் புற்க இலையையும் கலந்துவைத்தால் அந்துவராது. நெல்விதைக் கோட்டையின்மேல் ஒரு கலயத்தில் ஜலம்விட்டுவைத்தால் அந்துமுழுதும் அந்த ஜலத்தில்விழந்து மடியும். இவ்வாறு பரதகாதவர வேண்டும்.

கொழுமையான நிலத்திலும் கொழுமையற்ற நிலத்திலும் விளையும் நெல் விதைக்குதலா தென்றும் நடுத்தரமான நிலத்தில் விளையும் நெல்லே விதைக்குப்போகமானதென்றும் ஜப்பானியர் கருதுகின்றனர்.

விதைகளைக் கவனிப்பதுபோலவே விதைப் பைப்பற்றிக்கவனிக்க வேண்டியனவும் பல வுண்டு. மிகநெருக்கமில்லாமலும் மிக இடைவெளியின்றியும் விதைக்கவேண்டும். விதைபை நனைத்து முளைவிடும்படிச் செய்து விதைப்பதுமுண்டு. முளைதோன்றியவுடன் விதைத் துவிடவேண்டும். முளைசுற்று அதிகம் வெளிப்பட்டால் எடுப்பதிலும் விதைப்பதிலும் முனைமுறிவுபடும். நம் காடுகளில் கையினாலே விதைப்பதைத்தவிர வேறுகருவிகளால் விதைக்கும் வழக்கத்தைக்காணவில்லை. பெரும்பாலும் நெருக்கமாகவே விதைக்கின்றார்கள். சந்தியால், கர்நூல் முதலிய இடங்களில் “கோர்று” என்னுமொருவித கலப்பையால் சாச்சாலாக விதைக்கிறார்கள். ஒரு ஏக்கராவுக்கு 20-படி விதையே போதுமானதாக இருக்கிறது. கர்நூலில் 6-அங்குலம் சந்து விட்டு விதைக்கிறார்கள். சீனாவிலோ செடி 1-க்கு 6-அங்குலதூரமும் வரிசை 1-க்கு 13-முதல் 18-அங்குல தூரமுமிருக்கும். செங்கற்பட்டில் இக்கலப்பையால் 4-அங்குலதூரத்தில் விதையிடும்படி செய்துவைத்திருக்கிறார்கள். நிலத்தை மிகவும் கொழுமைப்படுத்தும் அமெரிக்காவிலோ செடி 1-க்கு 5-அங்குலதூரமும் வரிசை 1-க்கு 18-அங்குல தூரமுமிருக்கும்படி விதைக்கிறார்கள். சிலத்தின் கொழுமைக்குத்தக்கபடி செடிகள் தூரமாக இருப்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். சீனா, ஜப்பானேசுகளில் விதைவு உப்பு கலத்திற கெட்டி மிதக்கிறவைகளை மெத்த

துவிட்டு அமிழ்த்த நெல்லையே விதைப்பது எப்போதும் வழக்கம். ஒரு பக்காப்படி ஜலத் துக்கு 10-பலம் உப்பு வீதங்கலந்து வேண்டிய அளவு விதையைப்போட்டு மிதப்பதைத் தள்ளவேண்டுமென்று ரசாயன சாஸ்திரமூலமாகக் கண்டிருக்கிறார்கள். ஜப்பானியர் இவ்வாறு செய்யாமல் விதைப்பதேயில்லை. மேலும் தாய்ச்செடியில் விளைந்தநெல் விதை 1-க்கு 17-கதிர்கள் தோன்றும்படி கிளைத்த தென்றும், கிளைக்கதிரில்வந்த நெராகி நெல் விதை 1-க்கு 21-கதிர் தோன்றும்படி கிளைத்ததாகவும், கணுக்களில் தோன்றியநெல் விதைக்கு உதவாதென்றும் பதினாறுவருடும் பரீட்சைசெய்து கண்டிருப்பதாக ஜப்பானியர் கூறுகின்றனர். நம் நாட்டிலோ இவ்வாறான பரீட்சையாராய்ச்சியே கிடையாது. நாமும் நம்நாட்டின் சீதோஷ்ணமுதலியவற்றைக் கவனித்து வியவசாய விஷயமான ஆராய்ச்சியும் பரீட்சையும் செய்யவேண்டியது மிகமுக்கியம். எந்த வர்த்தகமும் வியவசாயத்துக்கு ஈடாகாது. வர்த்தகத்தில் ஒன்றுக்குக்கால் அரை யதிகம் கிடைப்பது துர்லபம். அதிகமாகக்கண்டால் ஒன்றுக்கு இரண்டு பங்குகூடக் கிடையாது. “ஒன்றி ரண்டாம் வாணிகமில்” என்பது நம்மவர் கொள்கை. நெல் வியவசாயத்திலோ இவ்விஷயம் மிகவும் வியக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. அமெரிக்காவில் ஒரு நெற்கதிரில் 160 நெல் இருக்கின்றன. எந்தத் தொழிலும் ஒன்றுக்கு 160-பங்கு இலாபம் காண்பது அரிதெயென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

நாற்றம் நடுகையும்:—கைவிதைப்பாக விதைத்துப் பயிராக்குவதிலும் நாற்றுவளர்த்து நடுவதே சிலக்கிபமென்பது எல்லாருக்குள்ளுமாயும். 10-ஏக்கர் நிலம் நடுகைபோடு

வதற்கு ஒரு ஏக்கர்நிலம் நாற்றுப்பாவுவது கோதாவரி முதலிய வடதேசவழக்கம். மதுரை திருநெல்வேலி முதலிய இடங்களில் 15-ஏக்கர் வரையில் நட ஒருஏக்கரே நாற்றுப்பாவுகிறார்கள். நாற்றங்கால்வயலை நன்றாக உழுது கருஞ்சேறாக்கியே நெல்லைநீத்து வைத்த தொண்ணூறுநாழிகைக்கு மேல் முளையதிகம் தோன்றாமுன் விதைக்கவேண்டும். நாற்றங்கால் பசுவில் நீர்வடிந்து காய்ந்து இரவில் நீர் நிறைந்து இருத்தல் நலம். ஆஸ்திரேலியாவில் ஏக்கராவுக்கு 3-படிவிதையும் சீனாதேசத்தில் 4-படிவிதையும் அமெரிக்காவில் 10-படிவிதையும் விதைக்கிறார்கள். திருநெல்வேலி முதலிய தென்பாகங்களில் ஒரு ஏக்கருக்கு அறுபதுபடி விதைவரை விதைக்கிறார்கள். ஆனால் நன்றாகத்தான் விளைகிறது. ஆயினும் சாஸ்திரநிலம் வைத்திருப்பவர்கள் ஒரு ஏக்கர் நிலமாவது ஒவ்வொருபோகத்திலும் பரீட்சைக்காக வைத்து விதைகுறைவாகவும் மற்றும் பலவகையாகவும் பரீட்சித்துப்பார்க்கவேண்டும். நாற்றங் காலில் அடர்த்தியாகாமல் கலக்கமாகவே விதைக்கவேண்டும். அப்போதுதான் நாற்றுப் பலமாயிருக்கும். நெருங்கிவந்தால் ஊசிபோலாகும். நெல்வகைக்குத் தக்கபடி விதைத்த நாற்பது நாள் முதல் அறுபது நாளைக்குள் நாற்றைப் பிடுங்கி நடவேண்டும். நம் நாட்டில் பலநெற்பயிரை ஒன்றுகச்சேர்த்து நடுகிறார்கள். இப்படி நடுவதின் காரணம் ஒரு செடிபோனாலும் ஒருசெடி முளைக்குமென்பதே. இது தக்கதன்று. பலசெடிகள் சோந்து வளர்வதில் வேர் நெருங்கி ஊசிபோல வருவதால் பலன் குறையும். தனித்தனி நாற்றைநடுவதே சிலக்கியம். இப்படிச்செய்தால் பயிர்விரிவாகுபருமனாகும். கிளைகள் அதிகமாகும். கதிர் நன்றாயிருக்கும். நெல்லுக்கு இரட்சியாகும். இப்

படி நடுமுன்னமே பரம்படிப்பதுமிக நல்லது. பரம்படிப்பதால் நிலம் சுதைப்பட்டு எங்கும் ஒரே அளவாக நீர்நிற்கும். இதனற்குள் “பரம்படியாதநெல் வெள்ளாமை பாழ் வெள்ளாமை” என்பார்கள்.

நீர்பாய்ச்சல்:—நடுகை போட்டபின்பு பசுவில் காயவிட்டு இரவில் நீர் நிரப்பிவரவேண்டும். களை பிடுங்கியபின்பு நமது நாடுகளில் இரண்டு அங்குல அளவு நீர் கட்டிவரவேண்டியது. அமெரிக்கர்கள் 6 அங்குலம் ஜலம்நிறைப்பர். நமக்கு அவ்வளவு வேண்டியதில்லை யாயினும் இரண்டு அங்குலத்துக்காவது எப்போதும் நீர் இருந்துவரவேண்டும். கதிர் தோன்றிப் பால்பிடிக்கும்போது கட்டாயம் நீர் கட்டவேண்டும். அப்போது காய்ந்தால் சானியாகும் பால் பிடித்தபின்பு காய்ச்சல் வந்தாலும் தோஷமில்லை. மற்றப்பயிர்சீனாவிட நெல்லுக்கு ஜலம் அதிகம் வேண்டுமென்பதே நம்மவர் கொள்கை. ஒளவையார் அரசனை வாழ்த்தவேண்டியபோது “வரம்புயர” என்று வாழ்த்தி “வரம்புயர நீருயரும், நீருயர் நெல்லுயரும், நெல்லுயரக் குடியுயரும், குடியுயரக் கோலுயரும் கோலுயரக் கோமான் உயர்வான்.” ஆதலால் வரம்புயர என்றதே ராஜவாழ்த்தாகும் என்று பொருள்கூறினாம். இதனால் வரம்பு செவ்வையாப்போட்டு நீர் கட்டிவரவேண்டுமென்பது தொன்றுதொட்டு நமதுகொள்கை. கால்வாய், குளம் முதலிய பாசனங்களில் இரண்டு அங்குலநீர் போதுமானதாயினும் கிணற்றிறவைகளில் சற்று அதிகமாகவே நீர் கட்டவேண்டும். கிணற்றுநீர்ப் பாசனங்களில் உயர் அதிகமாகப்போடவேண்டும். ஆற்றுநீர்ப் பாசனங்களின்புதுவெள்ளத்தில்வண்டல் கலந்துவரும். காவிரிப்பாசனத்தில் புதுவெள்ளம் வந்தபோது வயல் நிறையக்கட்டிவைத்து வடிகிடைட்டால் வயலில் வண்டல்படிந்துநெற்

வனம் தெரியும். இஃதென்ன ஆச்சரியம்! நீர்கலங்கி மண்ணலத்துவருவதே. நிதர்சனமாகும். கதிரறுப்புக்கு இரண்டொரத்துக்குமுன் முதல் அறுப்புவரை நீர்கட்டாமல் நிலத்தை காயவைக்கவேண்டும். காய்ந்தால்தான் ஜனங்கள் நின்று அறுவடை வேலை நடத்த அனுசூலப்படும்.

களைபெய்து:—“களை பிடுங்காதபயிர் காற்பயிர்” என்பது பழமொழி. நூற்று நட்டு 15-நாளைக்குமேல் முதற்றரம் களைபெய்க்கவேண்டும். அதன்பின் 30-நாளைக்குமேல் மறுபடி இரண்டாந்தரம் களைபெய்க்கவேண்டும். சிலவிடங்களில் மூன்றாந்தரமும் களைபெய்யுண்டு. வயலிற்பாயும் நீருடன் களைக்குரிய வித்துக்கள் வந்து சேர்ந்தும், பட்டிகளாலும் மற்றும் பலகாரணங்களாலும் களைச்செடிகள் மூளைக்கின்றன. களைபைப்பிடுங்கா விட்டால் நெற்பயிருக்குரிய நீரையும் உரத்தையும், களைப்பயிர் சாப்பிடுவதால், நெல்லுக்குவேண்டிய நீரும் உரமுக்குறையும் ஒருவனுக்குப்போட்ட உணவை வேறு ஒருவனுஞ்சேர்ந்த சாப்பிட்டால் ஆகாரபோஷணை குறைவது இயல்பு தானே. இதுமட்டுமல்ல: நெல்வேர் தாராளமாக செல்லத்தக்க இடங்களில் களைவேர் கடுருவிப்போவதால் நெல்வேர் தாராளமாகச் செல்ல இடமில்லாது போகும். பூவ்வுகைக் காரணங்களால் களைவனரணரக் களைவதே சிலாக்கியமாகும். நம குணவாகும் நெல் முதலிய தானியப் பயிர்களுக்குச் சனியன்போலவரும் இச்செய்துக்கு நம் முதியோர்கள் களைபென்று பெரிட்டது மிக அருமையாயிருக்கிறது. களை பூன்றால், நீக்கிவிட்டு, பிடுங்கு என்றுபொருளும், பிடுங்கியெறியவேண்டிய இச்செய்து பிடுங்கிப்பயர்வைத்த நம்மவர் புத்திகூர் மூட சிங்கத்தின் தந்தையல்லவா? அழிப்ப

புராணங்களில் களைபெய்துப்பற்றி விவரமாகவும் வேடிக்கையாகவும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவ்விடங்களில் படிக்கப் படிக்க மிக இனிமை தோன்றும். கொட்டைக்கிராந்தி, நீர்முள்ளி, பிழமதண்டி, ஆரை நாய்க்கடுகு, கோரை, நீர்மேல் கெடுப்பு, கொடிப்பாசி, வேப்பம்பாசி, துளிப்பாசி முதலியன வயல்களிற்குள்ளும் களைகளாம்.

கதிரறுப்பு:—கதிர் நெல்லில் பால்பிடித்து முற்ற பயிர் நிலை கொள்ளாது சாயும். அறுக்கும்படியான காலத்தில் மிகவும் சர்க்கரையை வேண்டும் தாமதப்பட்டால் நஷ்டமாம். அபெரிக்கரும் ஐரோப்பியரும் யந்திரங்கள்க்கொண்டே அறுவடைசெய்கிறார்கள். அவ்வாறு நாம் இங்கே செய்யமுடியாது. அந்நாடுகளில் ஒருவயல் சுமார் 5-ஏக்கர் முதல் 20-ஏக்கர் வரையிருக்கும். இதனாலுப் புழுதியாகவே அவர்கள் விதைப்பதாலும் அவர்கட்கு அவ்வாறு செய்ய இயலும். சிறுவயலும் சேந்தப்பயிருமாகவிருக்கும் நமது நாடுகளில் ஜனங்களே அறுவடை செய்யவேண்டும். இப்படி அறுக்கும் அரிவாளுக்குப் பன்னவாள் என்று பெயர். இப்பக்கங்களில் இந்த அரிவாள் ஒரு அடி நீளம் வளைவாயிருக்கிறது. அகேவிடங்களில் இரண்டு அடிநீளமுண்டு நீளம் அதிகப்பட்டிருப்பதே நல்லது. மிகவுட்கூர்மையாக இருக்கவேண்டும். வட்டேசாகளில் கதிரறுப்பவர்கள் அரிவாளுடன் அதைக் கூர்மைப்படுத்தும்படி தீட்டத்தக்க சாணைக்கல்லும் எப்போதும் கொண்டுபோய் அப்போதப்போது தீட்டிக்கொள்கிறார்களா? இப்பக்கங்களில், அப்பழக்கமில்லை. கூர்மையாக விருப்பதற்கேற்ப அறுவடை சர்க்கரமும், ஆள்மானம் அதிகமாகாது. நம் நாட்டார்கள் அரிவாள் கூர்மையாகவும் நீளம்

இதிகமாகவுமிருக்கும்படி சீர்திருத்தவேண்டியது முதன்மையானது.

களமும் நெல் சேர்ப்பதும்:—கதிர்களைக் கொண்டுவந்து சேர்த்து நெல் சேர்க்க இடம் விசாலமாக அமைக்கவேண்டும். நம்நாடுகளில் போதுமான இடம் களமாகவில்லை. கொஞ்ச இடத்தில் பலர் பலவகை நெற்கதிரைக் கொண்டுவந்துசேர்த்து வேலை நடத்துவதால் ஒரு சாதி நெல்லுடன் வேறுசாதி நெல்கலந்துவிடவும், பதார்போகும்படி தூற்றுதற்குப் போதுமான இடம்வாய்க்காமையால் ஒருவர் பொலி தூற்றுவதில் வரும் குப்பையும் பதரும் மற்றவர் பொலி நெல்லுடன் சேரும்படியாகவும் நேரிடுகிறது. பலஜாதிநெல் கலக்காமல் பாதுகாப்பது குடித்தனத்தாருக்கு மிக நல்லது விதைநெல்லில் இதுமிக அவசியம் கவனிக்கவேண்டும். மற்றநெல்லிலும் ஒரேஜாதியாயிருந்தால் விளையேறும். பல ஜாதிகலந்தால் விளை குறையும். ஒவ்வொரு கிராமங்களிலும், போதுமானபடி நெல்லடிக்குங்களம் அமைத்துத்தரும்படி நமதுகருணைதங்கிய கவர்ன்மெண்டார் கவனிக்கவேண்டும். நாமும் அவர்களிடம் பிரார்த்திக்கவேண்டும். ஜமீந்தார்கள் பிரபுக்கள் தாங்களே தங்கள் நிலங்களில் களத்துக்குப்போதுமான இடம் விட்டு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இன்னும்வேண்டிய வகைகளிலெல்லாம் ஊன்றி யோசித்து வியவசாய முறைநூல்களையங்கங்கே மாணாக்கர்கள் கற்கும்படி நாமே ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். நிலம் அதிக முடையவர்கள் மிகவும் இந்த முறைகளை அனுசரித்து வருவது அவசியம். நாம் வியவசாய விதி களைக்கவனியாமலே வீட்டிலிருந்துகொண்டு பண்ணையாளர்கள் வேலைசெய்துகொடுப்பதைப் பெற்றுவந்தால் தக்கபடி லாபங்கிட்டுவதரிதாகும்.

முடிவுரை.

இன்னும் ஆராய்ச்சிவகையாலும் அனுபவவகையாலும் பலவகையில் நெல் சாகுபடியை விருத்திபடுத்தவேண்டும். நிலம் அதிகமுள்ள மிராசதார்களே இவ்விஷயத்தில் கவலையெடுத்துக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் குடியானவர்களுக்குக் கற்பித்துவருவது உத்தமம். திருநெல்வேலியில்லா சீலேர்ஜமீனில் சூப்ரிண்டெண்டு வேலைபார்த்த டாக்டர்-ஈ-ஈ-புரீ அ. ராமராவ் அவர்கள் இவ்விஷயத்தில் ஆய்ந்து உழைத்து வியவசாயம் நடத்தியதில் 376-ஏக்கர் நிலத்தில் 1306-ம் பசலியில் 1694 கோட்டைநெல் விளைந்தது. (ஒரு கோட்டையென்பது பட்டணம் பக்காவுக்கு 126-படி) 1313-ம் பசலியில் 2222-கோட்டை விளைந்தது. 306-ம் பசலிமுதல் 313-ம் பசலிவரை விளைவு அதிகரித்தே வந்தது. 3-வருஷத்துக்குள் 528-கோட்டை அதிகம் விளைந்தது இக்காட்சி நம்வியவசாயிகட்கு ஒருபிரத்தியக் பாட சாலைபோலிருக்கின்றதல்லவா? ஆப்பான் தேசத்து நெற்பயிர் சரிபாதி எடைவைக்கோலும் சரிபாதி எடை நெல்லுமிருக்கிறதாகவும், அமெரிக்காவில் இரண்டுபங்கு எடை வைக்கோலும் ஒரு பங்கு எடை நெல்லுமிருப்பதாகவும், கட்டளை திருநெல்வேலி முதலிய சில இடங்களில் 4-பங்கு எடை வைக்கோலும், ஒருபங்கு எடை நெல்லுமிருப்பதாகவும், தஞ்சை ஜில்லாவில் எட்டுப்பங்கு வைக்கோலும், ஒருபங்கு நெல்லுமிருப்பதாகவும் மற்றும் பல அரிவளியுயங்களும் அக்கரிகல்ச்சரல் இன்ஸ்பெக்டர் ஸ்ரீமத்-ஜி. இராஜகோபாலராயடு அவர்கள் இவ்விஷயத்தில்கிப்பாடுபட்டே தேர்ச்சிபெற்றுள்ளார்கள். நாமும் இவ்வாறே முயற்சிசெய்தால் மேன்மை அடைவது நிச்சயம். நாடுங்கும் வாழக்கேடானதுமில்லை. எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளைக்கொண்டு நமது டிஸ்ட்ரிக்ட்டு (Agricultural Association என்னும்) வியவசாயசங்கமானது நாளுக்குநாள் விருத்தியடைந்து நம் நாடே எல்லா நாடுகளிலும் சிறந்த ஒப்பற்ற பலவளங்களும் ஒருங்கே நிறையப்பெற்ற ஒரு நாடாகு—சேந்தியிழ்.

முற்றிற்று.

பூலோகத்தில் நெல் விளையும் தேசங்கள்.

உற்பத்தி ராத்தல்.

வட அமெரிக்கா	1903	1907
ஆங்கிய மாகாணம்	594,200,000	553,400,000
மத்திய அமெரிக்கா	652,000,000	617,951,000
தென் அமெரிக்கா	87,500,000	137,119,000
ஐரோப்பா	1,189,500,000	1,307,305,900
ஆசியா	10,891,180,000	102,391,625,000
ஆபிரிக்கா	22,200,000	21,400,000
ஓஷியானியா	3,000,000	3,800,000

மொத்தம்... 110,865,000,000 103,479,200,000

வட அமெரிக்காவில் ஆவி தீவும்,

தென் அமெரிக்காவில் கௌடிமாலா, ஆண்ட்ரோஸ், மெக்ஸிகோ தேசங்களும், தென் அமெரிக்காவில் ஆர்ஜென்டைன் பிரிடிஷ் கையாடல், டச்சையாலா, பெரு தேசங்களும், ஐரோப்பாவில் டங்கேரி, ஆஸ்திரியா, இத்தாலி, ஸ்பெயின் தேசங்களும், ஆசியாவில் இந்தியா, வியட்நாம், பெரோஞ்சு இண்டோ சைனா, ஜப்பான், பார்மோசா, ஜாவா மடோ, கொரியா, பிலிப்பைன், திவுகள், சயாம் ஸ்டெரிபிட்ஸ் செடிஸ்மென்ட் தேசங்களும், ஆபிரிக்காவில் பிரிடிஷ் சென்ட்ரல் ஆபிரிக்கா, ஈஜிப்த் தேசங்களும், ஓஷியானியாவில் பிஜி தேசமும் நெல் விளைகின்றன.

கிருஷிப்பழக்கங்களை மாற்றல்.

NECESSITY FOR CHANGE IN AGRICULTURAL PRACTICES.

தேவாரமெட்டு.

1. கேட்டிரோ கிருஷிகரே! கேடுறுதுங் காலகதி. மாட்டிரோ தும்முறைகள் மாற்றுதற்கே மனமிசையா.
2. நிலவளமும் நீர்வளமும் நிறைந்திருக்கும் நீந்தேசம் மலைவளமும் குடிவளமும் மலிந்ததென மகிழ்வுறுவார்.
3. சித்திரைதை மாசியுமே சிறந்தபட்டம் தவித்தனியே வைத்ததிரு வைகாசி வாய்த்தாக்கால் நலமென்பார்.
4. ஆடியிலே தேடிவிதை அதிர்நன்மை அதிகமெனக் கோடிதரம் கூறிமிகக் கொண்டாடும் பலருமுளர்.
5. பொன்னுருக வெயில்காயும் புண்ணியசீர் புரட்டாசி மின்னலுடன் மண்ணுருக மேலான மழைபொழியும்.
6. ஆர்த்தாரத்தந் கைப்பசியில் அழகைத்தா நலபெய்யும் கார்த்திகையில் கல்லுருகக் கனமழைகள் பொழியுமென்பர்.
7. காலமழை கோடைமழை சாரல்மழை கம்பனிமுன் ஞாலமதில் மாதமுமும் மாரிபெயு மெனநவில்வர்.
8. இக்காலங் கனிகாலம் இயல்பான மழைபெய்வ தெக்காலம் என்றறியா தேங்கிமனம் வாடுகிறோம்.
9. ஒருசமயம் முன்கூட்டி ஓயாமல் வருஷிக்கும் தருணமது தக்கதென்று தாவிலிதைத் திடுவார்கள்.

10. காலத்தில் பின்மழைகள் கடுகளவும் பெய்யாமல் ஞர்லத்தில் பழிர்வாடி கஷ்டமுண்டாக் குவதுண்டு.
11. தென்னாட்டில் கன்னலுடன் செந்நெல்லும் விளைவடைய முன்னாட்டி நிலமுழுவே முடிவதில்லை முன்போல.
12. வைக்கிப் பருவத்தில் வயலில்நெல் விதைப்பதற்கும் செய்காலில் நாற்றுவிடச் செய்வதற்கும் பெய்வதில்லை.
13. ஆற்றுக்கால் எரிசுளம், அவற்றில்நீர் நிறைந்தபின்னே சேற்றுக்கால் நாற்றுவிட்டு செழுந்தொழியில் நடுவார்கள்.
14. அதுவே கதிரீனும் அத்தருணம் நீர்துறைந்து பதமன்மழையும் பெய்யாமல் பரிதவிப்பர் பாரினிலே.
15. வாடியுமே வயல்களில்நீர் வறண்டுபயிர் வருந்திமி கப்பாடுகண்டு தீவடைந்து பலனற்றுப் போமையோ!
16. தாமித்திதும் தரங்குறைந்தும் தங்குமழை சற்றுமின்றிப் போமதுவே காரணமாம் பொதுவாக இக்குறைக்கே.
17. விசும்பினின்று மழைத்துளிகள் வீழினல்லால் வியலுகில் பசுப்புல்லும் பயிர்முனையும் பார்க்கரிதென் றேபகர்வர்.
18. தண்ணீர்தான் தன்பயிர்க்குத் தருஜீவ தாரகமாம் எண்ணியிட்ட எருவும்நீர் இல்லையெனில் என்னாகும்?
19. ஆகையினால் நீர்செய்ய அவசியமா னதுகேளும் ஊக்குடன் கிணறுகளை உமதுநிலங் களில்நோண்டும்.
20. வாடுங்கால் அண்ணாந்து வானத்தைப் பார்ப்பதிலும் பாடுபட்டு நீரிதைத்துப் பயிரைநீர் காத்திடலாம்.
21. அறுவடை க்கிங் கறுமாதம் ஆகும் ஆனைக்கொம்பன் சிறுமணியன் சம்பாவாம் செந்நெல்லைச் சிதறாமல்
22. மூன்றாம் அல்லது நான்காம் மாதத்தில் முற்றிவிடும் சாஜிறமணல் வாரி கார் சம்பாவாம் இளம்வித்தை
23. பயிரிட்டு விளைவித்துப் பான்துடனே பயனடைவீர் துயரமுற வல்வித்தைத் துற்றுக்கின்ற துரைமாரே!
24. தாமித்தி நிரம்பினும் தங்கும்நீர் குறைந்திடினும் சாய்செயல் இதுவென்றே தரிசிடுவீர்நிலமெல்லாம்.
25. நன்செய்சிலத் தெந்நாளும் நடுவீர்நெல் லதுதவறில் புன்செய்வகைப் பயிரொருக்கால் போடவுநீர்மனங்கொள்ளீர்
26. மகிழ்மாரிக் குளங்களிலே மறுபோகம்இருசோளம் தனிவாரும் கம்பம்புல் தாழ்வில்லாக்கேழ்வரகு
27. மக்காச்சோ ளங்குதிரை வாலிமணி லாக்கடலை, எக்கீரலத் துந்தாங்கும் எய்துந்தண் ணீர்த்தட்டை.
28. ஆற்றுக்கால் போக்குகளில் அதிமேடாம் நிலங்களிலே ஊற்றுகளைத் தோண்டியபின் உன்னதமோ நீஸ்கரும்பு
29. சுக்கிர வயல்வாழை ஜூட்டமுதலாம் நார்ப்பயிர்கள் வணியான காய்கறியால் மிகலாபம் வரக்கூடும்.
30. முன்னோர்கள் நடத்தியது முறைபிசகாய்த் தெரியவந்தால் அன்னோர்கள் செய்தபடி ஆற்றுதல்நங் கடனல்ல!
31. மாற்றுவது பிசகென்னும் மனக்கோணல் சீர்திருத்தி சாற்றுவிந்த கன்மொழியை சத்தியமாய்க் கைக்கொள்வீர்.
32. கிணறுவெட்டக் கைமுதலும் கிருஷிகரே இல்லையென்பிர் பண்டிதவி சர்க்காரில் பரிவுடனே புரிகின்றார்.

33. அரைவட்டி கூட்டியுமே அறுநான்கோ டொருவருஷம்
திரமொடகைத் தீர்வையுடன் தீர்த்திடலாம் குறைகுறையாய்
34. முனிபேடி கணக்கனோடு முதல்குமஸ்தா கஜனோதர்
தினிகாக்க கைக்கூலி தீண்டார்கள் முன்போல.
35. சர்க்காரில் கடன்வாங்கிச் சரிவழியில் செலவிட்டால்
நற்காலம் உங்களுக்கு நாளடைவில் சுகமுறுவீர்.
36. விபாபாரி யிடம் பெற்றால் வியன்வடிக் சேர்த்திடுவான்
தயாவின்றிப் பணம்பறிக்கச் சமன்விடுவான் வெகுநிரைவாய்!
37. குடிவிடுங் குளரிலமும் கூபமுறுங் கொல்கையும்
அடியோடு தொலைவதற்குக் கானவழி யாகுமந்தோர்!
38. ஆதலினால் தாசில்தார் அருமைபுடன் தருங்கடனே
சாதனமாம் அதைப்பெற்று சதாசுகமாய் வாழ்ந்திருப்பீர்.

ஜெ. தர்மரங்கராஜா (டிப்டி கலெக்டர்)

BOOK REVIEWS

ஸ்ரீவேங்கடாசல யாத்திரை.

ஞானபூமியான ஓப்பாதக்கண்டத்தில் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கின்ற தெய்வங்கள் எல்லாவற்றிலும் பிரத்தியக்ஷானுபவமாய் விளங்கும் தெய்வம் ஸ்ரீவேங்கடாசலபதியே யென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இமாலயம் முதல் கன்னியாகுமரிவரையிலுள்ள எல்லா ஷேவரபுங்குளிலும், ஸ்ரீவேங்கடாசலபதி தம் திருப்பதியிலிருந்து, நாட்டாமைசெலுத்துவது போல் வேறு ஏந்த தெய்வத்தின் நாட்டாமைபும் செல்லக்கூடாது. ஆதலால் ஸ்ரீவேங்கடாசல யாத்திரையெனும் கிரந்தத்தை தமிழில் தொழிபெயர்த்து ஸோகோபா காரமாய்ப் பிரசுரித்துள்ள கேஸாபல்லி செங்கையா, பி. எ. அவர்கள் திருப்பதியாத்திரைக்காரர்களுக்குச் செய்த உபகாரம் மிகவும் மதிக்கற்பாலதே.

முதலத்தியாயத்தில் ஸ்ரீவேங்கடேசுவரர் சரித்திரம் மிகவும் ரமணீயமாக விருக்கிறது. நாரதர் செய்த கலகத்தால், பிருகுமஹாரிஷி சாயுஜ்ய சாம்பராஜ்ய மானிக்கத்தக்க மஹிமை யாரிடமிருக்கிறதென்று பரிசோதிக்கவேண்டி அஹங்காரமற்றவிடம் எது வென்று காண, பிரம், ருத்திர மஹேசுவரர்களை யெல்லாம் பரிசுத்தி அளவர்கள் அகங்காரிகளாயிருப்பது கண்டு, விஷ்ணுவிடம் சென்று அவரை மாரில் உதைத்தார். ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர் கோபம் கொள்ளாமல் மந்தரபாகிய மென்று அவரை ஆசீர்வதித்ததைக்கட்டு முத்தியளித்தவல்லவரென்று தீர்மானித்தார்.

விஷ்ணுகோபியாவிட்டாலும் அவர் மாரிலுள்ள ஸ்ரீ லக்ஷ்மிதேவியானவள், பிருகு தன்னை அவமதிக்க விஷ்ணுபார்த்திருந்ததால் அவரை விட்டு நீங்கிப் போய்த் தனிமையாக வாசஞ்செய்த தீர்மானித்தான்.

உஹாவிஷ்ணுவிடமிருந்து லக்ஷ்மி நீங்கவும், அவர் பரதேசியாகி ஒரு புற்றில் போய் வசித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது கலிபித்தர்தான். லக்ஷ்மி தேவிகு வருத்தம் உண்டாகி, நமது பிணக்கினால் அல்லவா இவர் இந்தக்கதியானார் என்று சிந்தித்து அவருக்கு உதவி புரியவேண்டி தான் ஒரு இடைச்சிவையும் தரித்து நிற்க, இவன் கருத்தையறிந்த பிரஹ்மா ஒரு பசுவாகவும், ருத்திரர் அதன் கண்களையும் வந்து நின்றார்கள். இடைச்சிவையும் புண்ட இலக்ஷ்மி தேவி நான் இந்தப்பசுவையும் கன்றையும் விட்பேனென்று ஜனங்களுக்குத் தெரிவிக்க, சோழமஹாராஜன் மனைவி அம்மாயப் பசுவைவாங்கி பசுக்காப்போனிடம் ஒப்புவித்து அதை ஆசரித்து வரும்படி செய்தாள். அப்பசு வயிறுநிறையு மேய்ந்து மடிநிறையப் பால் சுரக்கவும் அப்புற்றினிடம் போய் அதிலுள்ள விஷ்ணுவுக்கு ஆகாரமாகப் பால்சொரிந்து வந்தது. அதனால் அது அரண்மனைக்குத் திரும்பும்போதெல்லாம் மடியில் பாலில்லாமலிருந்தது. ராணி பசுக்காப்போனைக்கோபித்த அவன் அப்பசுவின்மேலே கண் ணையிருந்தபாற்றது வந்தான் அப்பொழுது அது செய்த அதிர்சயச்செயல்கள்கண்டு உன்னுல்லவா எனக்கு

ஹானி வந்தது என்று அதைக் கொல்லத்தனித்தான். அப்பொழுது புத்திலிருந்து விஷ்ணுதோன்றி அவனைத்தடுக்க, அவன் ஓங்கின கோடரி விஷ்ணு தலையில் பட்டு காயம் உண்டாக ரத்தம் சொரிந்தது அந்தப் பசுமேய்ப்பவன் செத்தான். அம்மாயப் பசு இது சங்கதியைப்போய் அரசனிடம் தெரிவிக்க அவன் வந்து பார்க்க, விஷ்ணு காயப்பட்டு கோபாவேசத்தோடு நிற்கக்கண்டான். விஷ்ணுவானவர் அவ் வரசனைக்கண்டதும் அவன் பிசாசாகப் போகும்படி சபித்தார். விஷ்ணுமாயை யென்றுணர்ந்து வணங்கி சாபவிமோசனம் கேட்க, விஷ்ணுவானவர் நான் ஆகாசராஜன் புத்திரியான பத்மாவதியை விவாகம் செய்து கொள்வேன். அப்பொழுது ஆகாசராஜன் ரத்தங்கிதமான கிரீட மொன்று அளிப்பான் அதை நான் சுக்கிரவாரம் தோறும் அணிந்து கொள்ளும் பொழுது ஆறுநாழிகை ஆனந்தபாஷ்ப முண்டாகும். அப்பொழுது மட்டும் நீ ராஜவடிவத்தோடிருந்து என்னேதரிக்கக் கடவை யென்று சாபசார்தியளித்து அனுப்பினார்.

பிறகு பிரஹஸ்பதியை ஸ்மரிக்க அவர் வந்து காயத்தக்கு எருக்கம்பஞ்சைப்பால்ஸ் நனைத்துப் போடும்படி வைத்தியஞ் சொல்லிப்போக, அப்படியே செய்ய இசைந்தார். ஒரு நாள் ஆரணியத்தில் மருந்து களையப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் வராகமூர்த்தியைக்கண்டு தான் கடினை தகையுற்றிருப்பதைத் தெரிவித்து, லக்ஷ்மியிலகினதனால் புற்றில்போய் வாசம் செய்யத்தனக்கு சேர்ந்த வில்லங்கத்தைக் காட்டி, தானிருக்க துறடி சதுரம் இடங்கொடுக்கும் படி கேட்டார். பல்லாணுக்கிடங் கொடுக்க இஷ்டமில்லாமலிருந்தும், அதற்குள்ள கிரயங்கொடுத்தால் கொடுப்பதாகச் சொன்னார். விஷ்ணுவுக்கு லக்ஷ்மி பிரிந்ததினால் ஐவேஜியின்றி வறுமை மேவிட்டிருந்ததால், கிரயங்கொடுத்து வாங்க சக்தியின்றி, வராஹமூர்த்திக்கு முன்னதாக பூஜை வைத்தியம் செய்து அப்புறம் தனக்குச் செய்யும்படியாக நியமிக்கிறேனென்று வாக்குறுதி செய்து கொடுத்து துறடி மண்வாங்கி அதிலிருக்கலானார். அவர் அதுமுதல் வராஹமூர்த்தியோடு சிநேகமாயிருந்து வந்தார். இப்படியிருக்கையில் சாராயண வனத்தை யாசாண்டு வந்த ஆகாசராஜனுக்குப் புத்திரனில்லாமையால், புத்

திரகாமேஷ்டியாகம் செய்ய, யாகக்கலப்பையினால் பூமியை உழுதபோது ஆயிரமிதழ்களோடு கூடயஸ் உரண காந்தியுள்ள கமலம் ஒன்றும் அதில் திவ்விய ரூபமான பெண்குழந்தை யொன்று மிருக்கக்கண்டு, அதை ஸ்ரீலக்ஷ்மியின் அம்சமென்று பெரியோர்களாலுணர்ந்து மிச்சசெல்வமாய் வளர்த்து வந்தான். பிறகு அவனுக்குப் புத்திரனும் பிறந்தான்.

விஷ்ணுவானவர் பத்மாவதியை மணம் புரியும் காலம் கிட்டவும், அவர் வேடனாக உருத்தரித்து வேட்டையாடுகையில் அவளைக்கண்டு மோஹித்து நிற்க, அவள் சினந்து கல்லாலெறிந்து துறத்த, கல்லெறி தாளமாட்டாமல் ஓடிப்போய், விஷ்ணு பத்மாவதியின் ரூபகமே யதிகரிக்க விரகதாபத்தில் வீழ்ந்து தபித்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீவராஹமூர்த்தியின் சமையல்காரியான வருள மாலினிதேவி விஷ்ணுவின் பரிதாபநிலையை யறிந்து பத்மாவதியை மணம்புரியத் தான் போய் விஷ்ணுவுக்காகப் பெண்கேட்டு வருவதாகச் சென்றாள். அதற்குள் விஷ்ணுவானவர் குறத்தி லேஷம் பூண்டு ஆகாசராஜன் மனைவியிடம் பெண்ணை விஷ்ணுவுக்காக மணம்பேச வருளமாலிகாதேவி சேக்கிரத்தில் தானே வருவென்று குறிசொல்லிவா, நாரதபகவானும் பத்மாவதிக்குப் பிரஸந்நாகி விஷ்ணு உனக்குப் புருஷனாகவாய்ப்பா ரென்று சொல்லிப் போந்தார். இப்படியாக சேக்கிரத்தில் தானே கலியாணம் நிக்ஷமாய் விட்டது.

கலியாணத்துக்குப் பணம் வேணுமே! என்ன செய்கிறது! லக்ஷ்மியோ கோபித்துக்கொண்டுபோய் விட்டாள்! விஷ்ணுவோ அதனால் ஐசுவரியநீனமாய் விட்டார். ஆனாலும் அவர் அதையியப்படவில்லை. வராஹமூர்த்தியை கலியாணத்துக்காகப் பணம் கடன் கொடுக்கும்படி கேட்டார். அவர் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனாலும் இருக்கட்டு மென்று விஷ்ணு வானவர் கருணைக்கொண்டு பிரமாவுக்கும் சேஷனைக் கொண்டிவனுக்கும் மணவோலை யெழுதியனுப்பினார். அவர்கள் பரிவாரங்களோடும் திப்பாலகர்களோடும் விவாகத்துக்கு வந்தார்கள். எல்லாரும் வந்து கூடினபின், விஷ்ணுவானவர் குபேரனையும் கென் பிரம் இவர்களையும் தனியாக அரசுபாத்தடிக்கு அழைத்துப்போய் தனது இருப்பைச் சொல்லி

இக்காலியாய் கலியாணச் செலவுக்கு பணம் வேண்டுமென்று ருபேரனை கடன் கேட்டார். ருபேர் வேண்டிய பணம் அவ்வளவும் இனமாகத்தருவதாகச் சொல்ல, பெண்டாட்டி பிணங்கிக்கொண்டு போக விட்டவனுக்கு இதரர்களை ஆசிரியித்தல் கௌரவ மில்லையாதலால் கலியாணச் செலவுக்கு வேண்டிய பணத்தை கடனாகவே கொடுக்கும்படி கேட்டார். ருபேர் ஆசிரியித்தல் கௌரவம் வட்டிக் கடனாகவே வேண்டிய திரவியத்தை ஏராளமாக வாங்கிக் கொண்டு வருஷந்தோறும் வட்டியை மட்டும் செலுத்தி கல்யாணமுடையில் முதலைச் செலுத்திவிடுவதாகக் கடன் பத்திரம் எழுதிக்கொடுத்து அதற்கு பிர்மாவையும், சிவனையும் அரசமரத்தையும் சாக்ஸிபோடச் செய்தார்.

இக்காலத்து மாப்பிள்ளைகளைப் போல் பெண்ணைப் பெற்றவகூடத் திவிருந்தே காசுபரித்துக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாமென்ற குபுத்தி அவருக்குத் தோன்றவில்லையென்று சொல்லக்கூடாது. பெண்டாட்டியோடு பணமெல்லாம் போனாலும் தனது ஆண்டின்மைக்குப் பங்கம் வரப்பார்த்திருக்கக்கூடாது என்று விஷ்ணுவானவர் இலவசமாகத் தருகிறேன் என்ற ருபேர் சொன்னதை யங்கேரிக்காமலும், பெண்ணைப் பெற்றவனுக்கு நாம் தோற்றப் போகக் கூடாதென்று தன் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு கோடிக்கணக்கான திரவியத்தை ருபேரனிடம் வட்டிக்குக்கடன் வாங்கி, ருணபாதன யிருந்தாலும் இருப்பேன் ருணபாதகம் வரக்கூடாது என்று கடன் வாங்கிக் கலியாணம் செய்து கொண்டார்.

பிறகு கலியாணச் செய்து கொண்டு பத்திர வதி சதேதான பிற்பாடும், மாமனார் சோற்றைத் தின்ன உடம்படவில்லை. வராஹமூர்த்தியினிடம் தன் அந்தஸ்தை விற்று வாங்கின தாழ்நிலத்திலே வசம் செய்யலாமென்று புறப்பட்டு வந்தார். கலியாணம் செய்த ஆறுமாசங்களில் மலையேறக் கூடாதென்று அத்திரி ரிஷி ஆசிரியர்க்க அவருடைய ஆசிரமத்திலேயே முதலாறுமாசத்தையும் கழிக்கத்தீர்மா

னாய் தபஸ் செய்து, லக்ஷ்மியை மறுபடியும் தன் ஹிருதயத்தில் வலித்தபோதும் கூட, லக்ஷ்மிதேவி யானவன் ருபேரனிடம் பட்ட ருணத்தைத் தீர்ப்பாகச் சொல்ல, அதையங்கேரிக்காமல், தன்னை வணங்கும் பத்திரங்களுக்கு அவன் வேண்டிய திரவியத்தை யளித்துக்காக்க வேண்டுமென்றுமட்டும் கேட்டுக் கொண்டு, தான் பட்டகடனை, வருஷந்தோறும் ஜனங்களுடைய பயத்தைப் போக்கி அவர்களுடைய மனோபீஷ்டங்களை நிறைவேற்றுவதினால் அவர் கொண்டுவரும் முடிபுகளைக் கொண்டு தான் சிக்கனமாய்ச் செலவுசெய்து மிகுதியை வட்டியாகக் கட்டி வருவேனென்று சொன்னார். இது வல்லவோ புருஷத்தனம்! இதனாலல்லவோ அவருக்குப் புருஷோத்தமன் என்கிற பேர் நிலைத்தது! புலிபசித்தால் புல்லைத்தின்னுமா? புருஷனுக்குச் சங்கடம் வந்தால் அவன் புருஷத்தவத்தை யழிப்பானா? பேடியாய் பிச்சையெடுப்பானா? ஒருக்காலும் செய்ய மாட்டான் பெண்ணைக்கொண்டு ஸ்ரீதனத்தால் பிழைக்க வழி பார்க்கும் இக்காலத்துப் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் மாப்பிள்ளை, மாப்பிள்ளைகளேயன்றி ஆண்பிள்ளைகளல்லார்! புருஷத்தவத்தை விற்றுப் பெண்ணைக் கொள்கிறார்கள். பேடிக்களான இவர்கள் ஸ்ரீதேவியின் அம்சமான பெண்ணைக் கொண்டு சுகிப்பதெப்படி? இவர்கள் தங்கள் கொண்ட பெண்ணுக்குப் பணிசெய்யும் பேடிக்களான தாஸர்களே யன்றிப் புருஷர்களல்லர். இவர்களையும் லக்ஷ்மீநாராயண நென்று பாத ஜலம் விட்டுக் காலலம்பிப்பூசிக்கிறார்களே, அவர்களைச் சொல்லவேண்டும்! பேடிக்களான இவர்களைச் சொல்வதில் பயனில்லை! தன் பெண்கூலியத்தை யழிக்காத புருஷோத்தமனும் ஸ்ரீநிவாஸன் செய்யும் குடித்தனைச் சிறப்பை யறியவெண்டின் அவனிருப்பிடமாம் திருப்பதிக்கு கோரில் போய் அவன் மஹிமையைக்கண்டு தரிசிக்கவேண்டு, அவ்வளவுக்கு ஆற்றாவர் அவனுடைய மஹிமையைச் சொல்லும் ஸ்ரீவேங்கடாசலபாத்திரா பெண்ணும் கிரந்தத்தை வங்கியாவது வாசிக்க வேண்டும். ஸ்ரீவேங்கடாசலபதியாம் ஸ்ரீநிவாஸ மூர்த்தியின் மஹிமையை மான்முடையோர் அனுபவித்தறியலாமன்றி சொல்லவெழுந்தால் அவனன்மை பணர்க்க சாத்தியமில்லை. வம் ஸ்ரீவேங்க

கோமளம் காஞ்சியாத்திரை

இது ஒருபெண்பால் எழுதியது. கோமளம் என்றும் கதாசாயி ஒருவிவேகசாலியானாது. உத்தியாஸ்தனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு பிள்ளைகுட்டிகளை பெற்று சிறும்சிறும்புமாய்க்குடித்தனம் செய்து கழித்தவர். அவளுடையபிள்ளைகள் இருவரின்குருவர் குசாலுர்ட்டிபட்டிகலெக்டர் மற்றொருவர் தாசித்தார் வலியிலிருக்கிறவர். மாமியார்மெச்செனமருமகளுள் ஒருவரும் மருமகன் மெச்சிய மாமியார்க்கிடையாது என்பது உலகவழக்கம். அதுவும் இக்காலத்தில் மாட்டிப் பெண்கூலித்தில் கல்ல பேர்ணங்குவது மிகவும் சம்பவம். எனென்றால் பழையன கழிந்து புதியன குத்தவரும் காலவழக்கையுள்ள இக்காலத்தில் ரமியமருமகன் இருவரும் மனமொத்தவாழ்த்தல்மிகவு கஷ்டம். இப்படிப்பட்ட கஷ்டசாத்தியமானகல்ல பத் பெற்றவன் உலகத்திலிருப்பாரோ இல்லையோ ரத்தத்தில் இருக்கக்கண்டு மிகச்சந்தோஷப்படலானும், வண்ணிலில்லாமல் அகப்பையில் வராது என்று ஒரு பழமொழியுண்டு. அதுபோலவே மனத்தில்லாதது எழுத்திலாவாது. அறிவினுதித்தகே னத்தில் பிரதிபலிக்கு மாநலால் எவ்விதத்திலே ருவித ஸ்வானுபவமின்றி ஸ்வதாவாக சிருஷ்டிக்க ளியாது. ஆகையால் மருமகன் மெச்சிய மாமியார் ன்டென்? திடப்படுகிறது.

இந்தக் கோமளம்மாளுக்கு இரண்டு பிள்ளைகளு ளுடன் சொன்னோம். டிப்டிகலெக்டரும் தாசித்தாரு ளுடன் அவ்விருபிள்ளைகளின் மனைவிமார்கள்தான் ஹாசுதாரையான இந்தப்பாக்கியவதியின் மருமக் கிமீராவார்.

இந்த அம்மகள் தம்முடையபிள்ளைகள் நாட்டுப்பெ ள்கள் ஸதெம் குஞ்சு குழந்தைகளை அழைத்துக்கொ ளு ஸ்ரீகாஞ்சியில் ஸ்ரீதேவநிராஜன் சேர்வைக்குப் பாய்வந்த வைபவத்தைச் சொல்வது இக்கிரந்தத்தி ரகருத்தாம். ஹிந்துருடும்பங்களின் உள்நிலையை உள் படியுறிய வேண்டுமானால் ஒருபெரிய திருவிழா அல் லது மஹோத்தவகாலங்களில் தான் அக்குடும்பத்தில் குத்த பர்க்கவேண்டும். அப்பொழுது தான் அவரவ ருடையகுஞ்சு குழந்தைகளும் நன்றாக எடுத்துக் கட்ட டிவினக்கும், சீவம், டம்பம், அஹங்காம், மமதை,

ஹாச்சரியம், லோபம்மேகந்த, சீஞ்ஞானக்கணுப்பத்த ரித்தை விரயம் கழித்தம் பெற்றுமகம் உணர்வதெய் டல் தர்மருணம் தயாளத்தவம் முதலிய நற்குணங் ளும் அச்சமலத்தில் தான் குன்றின்மேலேற்றிய வினக்குப்போல் பலருமறியப்பிரகாசித்து வினங்கும்

அதுவும் பல்பேர்சேர்ந்து ஸ்வாமிசேவிக்கவென்ற கேசுதிரயாத்திரை புறப்பட்டு விட்டால் அவர்களுக்கு ளிருக்கும் குணருணங்களைக்கூடம் ஒன்றிவிடாமல் தூபம் போட்டாத்திரைகளும்பிவிடும். திழும்புப்பை ளன் குஞ்சு குழந்தைகள், சூழிப்பு குஞ்சு குழந்தைகள் குடைய மனோசேஷுடையையும் அப்பொழுது தான் நன்றாகப் பார்த்தலாம், மனைவினைப் பதுகையுள்ள பசுவான குத்திர தாரியென்றும் சொல்லுவதென்று. ஸ்வ வான் குத்திர தாரியாக விருப்பதை ஒத்துக்கொண் டாலும் ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டாலும் மனைதன்பொரு மைதான் என்றும் மாணுவாழ்க்கை ஒருபெரியமல ட்டமே என்றும் இச்சமயங்களில் நன்றாக அறிந்த கொள்ளலாம்.

இக்கிரந்தத்தில் கோமளம் கல்ல மாமியாருடைய வது மட்டும்ல்ல. அவள் கல்ல மனைவியாகவரும். தா யாகவும் இருந்திருக்கவேண்டுமென்பது நன்றாக ளங்குவின்றது பிறந்தவிடத்தில் கல்லபெண்ணைகூடு ளாதவன் கல்லமனைவியாகவாதுவது கஷ்டம். புருஷ ளுக்குத்த பதிவிரதையாகவல்லாவிடின் அவன் க ளதாபராகமாட்டான். கல்லபெண்ணும் கல்லமனை யும் கல்ல தாயுமாயிருந்தாலன்றி கல்லமாயியாக மா டான். ரேவினியு இனின்பெக்டர் தாசித்தார் மரஜி திரேட்டி டிப்டிகலெக்டர் என்று அந்தஸ்து வாய் வது போலகுடித்தனப்பாங்கில் கல்ல மாமியாரு வினங்கும் உந்த பதவி அதற்கு முன்னுள்ள அந்த ளுகளி லெல்லாம் பொறுப்பிருப்பாயிருத்த உரு த்தால் தான் கரும், பூர்வணம் புண்பத்தலா டானசுபவாசினபால்சிலகுக்கு இக்கெல்லாருக்குக் மணம்போல் இயல்பாகவரும். அவர்கள் ஸ்ரீதேவி தேவியின் அம்சங்களென்று சொல்லவேண்டும். பெ கட்டிசெவ்வனே செய்வாருக்கு இக்குணம் நன் கப்பழக்கங்களுடைய அகமபும். பழக்கங்களைப் ப வந்தாலும் இயற்கைவாசினபால் கந்தாலும் நல்ல கல்லதே. கெட்டதே கெட்டதே. இந்த குணத்தி பழக்கவாசினபாலவைவது மறுஜம்மத்தில் பூர்த்தி சினபா யமைவதிறந்து ஆகையால் தான் குத்திர

னத்தொடர்ந்தே செல்லுமென்பது உண்மை யென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதாயிருக்கிறது.

மனிதனுடைய மெய்தன்மையைக் குணமாத்திரத்தால் விளக்குவான், தேவனும் உண்டுத்துறங்குவதேதாரியமாயிருப்பவன் மனுஷனுடைய மெய்தன்மையில் சேர்ந்தவனல்ல; மிருகப்பிராயமான இரண்டு கால்பிராணியாவான்.

கோமளம் தன்குமாரன் டிப்டிகலெக்டர் கிருஷ்ணையக் கார் முதலானவரோடு, தஞ்சாவூர் ஸ்மார்த்தப்பிரபு நீலகண்டய்யர், தமது பூர்வஜன்மப்பிரபந்தத்தால் இரண்டாந்தரமாய்ப் பெண்டு கொண்ட பேயாட்டப் பெண்டாட்டியோடும் சுத்தஸூத்ரவீதர்களும் மஹாவீரேகி களுமான ஸதாசிவன் நீலாயதாசுரி யென்னும் ஸத்புத் திரன் ஸதவீதகாட்டுப் பெண் இவர்களோடும் காஞ்சிக்கு கேர்த்திரயாத்திரை போன வைபவம் மிகவும் நன்றாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நல்லமாமர் நல்லநாட்டுப்பெண்களோடு துஷ்டமாயி துரந்த நாத்தனார், வம்புக்காரத் தொம்பைகள், வேதவித்துக்களான உத்தமரத்தினமாம் விதவக் கண்ணிகைகள் இவர்களை இக் கிரந்தத்தில் கண்டு கொள்ளலாம். பத்தியைப் பற்றிய பிரபந்தமும் கர்மகாண்டம் உபாசனா காண்டம் இவைகளை அவமதித்துத் தள்ளி விட்டு ஞானகாண்டத்தைமட்டும் அங்கீகரித்து வந்திருப்பதாக நடிக்கும். இக்காலத்து நாகரிகப்பரு சங்களினப்புல்லறிவைப் பற்றி ஸ்ரீநிவாஸயதீந்திரர் டொழிந்த சம்பாஷணையிற்றும் அமிர்தவல்லியின் குணமனவி சேஷங்களும் அவன் செய்த பிரசங்கத்தில் மேல் கோமளம் அவளுக்குக்காட்டிய நன்குமதிப்பு மிகுந்த பிரீதிவசனங்களும், கடைசியாகக் குழந்தை காணுமற்போய் அகப்பட்ட கட்டமும் அதிரவிகமாக விருக்கின்றன. இக்கிரந்தம் எழுதிய தாமரைப்பெண் தாமரை மொட்டுக்குள் வசிக்கும் வரிதையாக விருப்பதிலிருந்து அலர்மேல்மங்கையளாகிச் சோபித்து விளங்கி ஸ்ரீநிவாஸன் கிருபை சாதிப்பாராகப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

“மனம் போல வாழ்வு”

இது ஸ்ரீவ உ. வே. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்களால் அவர்ஜெயிலில் ஒழிவுற்றிருந்த காலத்தில் எழுதப்பட்ட டுல்லாமி வள்ளிகாயகம் அவர்களால் வெளிப்பட்டது.

இதை ஆக்கியவர் இந்நூலை நமது பாரதமாதா என்ற தலைப்பை அடையுமாறு நமது தேசத்தவர்களாகிய சகோதரர்கள் அறிவு ஒழுக்கம் செல்வம் ஐக்கியம் இவற்றில் மேம்பாடு அடைதற்கு தம்மால் இயன்ற வரை யுழைத்தவர் உழைக்கிறவர் உழைப்பவர் ஆகிய சதேச பாதேச சகோதரர்களின் திவ்விய பாதார விந்தங்களிலே இந்நூலை ஸுடர்ப்பிக்கின்றனன் என்று ஸுமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார்.

இந்நூல் மொழியெயர்க்கப் பெற்றதின் ஸந்தர்ப்பம் மனத்தை யுருக்குவதாயிருக்கிறது. ஆயினும் அதிலே இதை ஆக்கியவர் குணத்தையும் காட்டுவதாயிருக்கிறது. “இந்நூலை மொழிபெர்க்கவேண்டுமென்னும் லிருப்பம் என்மனத்தில் வெகுநாளாக லிருந்துள தேனும் அது நடைவேற வாய்த்த சமயத்தை நோக்குங்கால் எல்லாம் வல்ல ஜகதீசன் அருள் நினைத்து உருகும்படி இருக்கின்றது” என்று அவரே கூறுகிறார்.

இவருடைய கேஸ் அப்பீலில் இருந்தபொழுது இவரை வெறுங்காவல் வைத்திருக்க செய்தகாலத்தில் ஜேம்ஸ் ஏலன் (James Allen) அவர்கள் மனிதன்தான் எண்ணுமாறு ஆகின்றான் என்னும் தத்துவ உண்மையை எடுத்து விளக்க எழுதியதோர் புத்தகத்தைத் தமிழ்ப் படுத்தியிருக்கிறார். திருக்குறள் அறத்துப்பாலையும் இங்கிலிஷ்படுத்தியிருக்கிறார். “யத்பாவம் தத்பவதி” என்பதின் உண்மையை நம்ம மக்கள் உள்ளபடியறிந்தார்களாயின் அவர்கள் இப்போதைப்போல் அவ்வளவு குணக்கேடுற்றவர் களாயிருக்கமாட்டார்கள். மனம் போலிருக்கும் மங்கிலியம் ஆதலால் நாம் முதலில் மனத்தைத் திருத்திக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கு இப்புத்தகம் மிக்க சாதகமாம். இதன்விலே அனாபி, இநாலின் கருத்து முழுமையும் பின்வருவியில்தான் அங்குவதாகும்.

ஆக்கல் திருத்தல் அமைப்பவன் மனனே. மனிதன் மனனே; மற்றவன் நினைப்பாங்கருவியையெடுத்துக் கருதியிருத்தியாயிரயின்பதுன்பாக்கிக் கொள்ளுவன்; சனித்து நினைப்பான் சாரமும் துடனே; சந்தர்ப்பமுவன்றனைக்காட்டாயே

“Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees an evil man and loves him;
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith.”
“Seek Truth wherever you find it,” But “Make your choice and stick to it till you reach the End.”

ஸத்தியம் வத—Speak the Truth

“ Hitch your wagon to a Star ”

“ To Thine Own Self be True.”

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம் தத்சத்.

[God is Love: Knowledge is Power, Aum.]

ஸத்யமே ஜெயம்—Satyameva Jayati.

4-17.] 1909-10 லு டிஸம்பர்-ஜனவரி ஸ்ரீ ஸௌமிய ஸ்ரீ மாரகழி-தைஸ் [ச. 9-10.

To Our Readers and Subscribers.

We owe an apology to our Readers for the blunders committed by the Printer who was an untried hand. But better to deal with an ignoramus than get into the clutches of clever men without principle or scruples of conscience. In these days of voluble promises but rare fulfilment, we have, as we said, tried for once, the effect of 'Swadeshi Enterprise' on our constitution, with results, alas! better imagined than described. We are reverting, therefore, to our old hum drum life of "doing our duty" leaving the result in the hand of One, who in the Field of Battle at Kuru kshetra, taught to the Hero of the Fight, Arjuna, the Great Secret of Karma, saying,—
“To work you have the right, but not to the fruits thereof.”

We once again express our trust that our readers and Subscribers will not interpret this as meaning that they have no duty to perform; and we repeat that we expect them to do their duty and remit their arrears of subscription due at once.

“TACT”—REAL AND UNREAL

“Tact means thinking about others. It means considering what others will think, instead of considering only what we think ourselves. It means acting in concert with others, instead of acting only for ourselves. Imagination tact may be insincere and selfish in its purposes. But real tact is unselfish in action, and that is why it goes so much and wins so many hearts.”

“ஸமயோசித ஸாமர்த்தியம்”.
பரஹ்மதேஜஸம் பரஹ்மரக்ஷஸம்.

“ஸமயோசித ஸாமர்த்தியம்” என்றால் என்ன? ஸமயத்துக்கேற்றது எதுவோ அதை உசிதமுறைபற்றித் தெரிந்துகொண்டு தருணம் நமுவாதபடி உபயோகிப்பதற்கான ஸாமர்த்திய சக்தி “ஸமயோசித ஸாமர்த்தியம்” என்னப்படும். இதுதான் அதன் உண்மையான அருத்தம். இதைவிட்டு “காலத்துக்குத் தக்க கோலம்போட்டுக் காரியத்தை முடித்துக் கொள்வதே” “ஸமயோசித ஸாமர்த்தியம்” என்று சொல்லித்திரிவாரும் உளர். இத்தகைய போலி உலகில் அபரிமிதமாயுள்ளார். இவர்கள் உசிதம் அதுசிதம் என்கிற பேதம்பாராபந்த காரியத்தை சாய்த்துக்கொள்வதே கெட்டிக்காரத்தனம் என்று சொல்கிறார்கள். பாரணத்தை விட்டுக் காரியத்திலே தானே ஸ்வயம் வைப்பவர்கள் காரண காரியதோரணியாயாமல், தத்ஸமயத்துக்கு காரிய ஸாதனை யெப்படியாகு மென்று அவர்கள் புல்லறிவுக்குத் தோன்றுகிறதோ அதையே ஸாதனமாகக் கொண்டு “முற்பகல் செய்யிற் பிற்பகல் விளையும்” என்னும் கர்மதர்ம விதியை யுணராமல் விளையை வளர்த்து வில்லங்கம் விளைத்துக் கொள்கிறார்கள். இவர்கள் கெட்டிக்காரத்தன மெல்லாம் எட்டுகளில் வெளியாகிவிடும். “கெட்டிக்காரன் புருகு எய்துநாளில் தெரியும்” என்னும் பழமொழி இவர்கள் சமர்த்தை, அவலச்சமர்த்து என்று காட்டவே யுண்டானது. எட்டுகள் தவணைகுறித்தது ஏனென்றால், ஸப்தம் விதியை யனுசரித்து ஸங்கல்பத்தின் பயன் விளங்க “ஸப்தபதி” என்று சொல்லும் எழுவகைப் பத்யம் முடிந்தபின் தான் அதன் கால் சிக்

ரம் முடிந்து வித்தாக விதைத்தது முளைத்துப் பலனைத்தரும். தன்மனத்தைத் தானே யடக்கியாளாமல் சந்தர்ப்பத்துக்குத் தக்க படி கிரகசாரீரியாக நடந்துகொள்ளும் மனிடன், பசு ரூபியாதலால், அவனுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு ஸப்தக்ரஹங்களின் சாரமும் கழிய எழுநாள் செல்லும்.

ஜீவபுருஷனுக்கு ஸப்ததாதுக்களாம், தோல், இரத்தம், மாம்ஸம், மேதை, எலும்பு, மஜ்ஜை, சுக்கிலம் என்கிற ஏழும் சேர்ந்து மூர்த்திகரித்து எப்படி “தேஹம்” என்னும் காலவரையறையுள்ள (தனு) வில்லொத்த ஆயுதம் அமைகிறதோ, அப்படியே காலபுருஷனுக்கு சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி யென்னும் ஸப்தகிரஹங்களும் சேர்ந்தமைந்து உருக்கொண்ட “தேஹம்” என்னும் காலவரையறையுண்டாகிறது. ஜீவன் உட்கொண்ட ஆகாரம் உடம்பிலொட்ட அது ஸப்த தாதுக்களாகவும் மாறி அவற்றின் சமஷ்டியுருக்கொள்ளல் வேண்டும். அப்பொழுது தான் உண்டசோறு உடம்பில் ஒட்டினதாகச் சொல்லப்படும். உண்ட சோறு உடம்பிலொட்டினால் தான் அது பலனைக்கொடுக்கும்.

அதுபோல ஒரு எண்ணத்தை பெண்ணிச் செய்தால் அது காலபுருஷனின் ஸப்த தாதுக்களாக விளங்கும், ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனியென்னும் ஏழு கிரகங்களின் சாரமுமாகி அவையெல்லாம் சேர்ந்ததோர் உருவாகவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவ்வெண்ணம் பழுத்ததாகும். எண்ணம் பழுத்தால் தான் பலனைத் தரும் வித்தாகும். ஆதலால் கெட்டிக்காரன் புருகு பழுத்துப் பலனைத் தரும் வித்தாக எட்டு நாள் தவணை வேண்டும்.

“சாதனையின்றிச் சாதிப்பாரில்லை.” இது ஸாதியம். ஸமயத்துக்குத் தக்கபடி ஏற்ற ஸாதனங்களை உபயோகித்தால் தான், உலகில் காரிய சாத்தியமாகும். காரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்கிறவன் எப்படியும் கெட்டிக்காரனே! ஆனால் அவன் சமர்த்தா, அசட்டுச் சமர்த்தா, நிஜமான சமர்த்தா? என்று எப்படிக் கண்டு பிடிக்கிறது? காரணகாரியதோரணையைக் கொண்டே கண்டு பிடிக்க வேண்டும். எள்ளுப்போட்டால் கொள்ளு முளைக்குமா? முளைக்காது போல, கர்மவிதியும் மாறுத்தன்மையுடையது. “உண்மை விதைத் தால் நன்மை விளையும்; தீமை விதைத்தால் தீமை விளையும்.” ஸமயத்துக்குத் தக்கப்படி காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று தீமைவிளைக்கும் சாதனங்களை யுபயோகித்தால் அது பின்னுக்கு ஒன்று பத்தாய்த் தீமையை விளைக்குமேயன்றி நன்மையை விளைக்காது. இது கர்மவிதிக்கும் காலநியதிக்கும் ஒத்ததோர் தர்மம். இந்த தர்மவிதியை யறிந்து “தர்மவழி பற்றி நின்று” எவனொருவன் ஸமயத்துக்கு ஏற்றபடி உசிதமான (தர்மவழி பிறழாமல் ஸாதனைக் கிடங்கொடுக்கும் மேலான) ஸாதனங்களை யனுசரித்து தருணம் தவறாமல் உபயோகித்துக் காரியவிரித்தி பெறுகிறானோ அவனே ஸித்தபுருஷன்—ஸமயோசித ஸாமர்த்தியத்தில் பூரணமான தேர்ச்சி யடைந்தவன். அப்பியாஸமின்றி தேர்ச்சியில்லையால், உண்மையறிந்து விவேகத்தோடு விசாரம் செய்கிற அப்பியாஸம் எவனுக்கு வித்திக்கிறதோ, அல்லது எவன் பிரயத்தன பூர்வமாய் அந்த அப்பியாஸத்தை மேற்கொண்டு பழகுகிறானோ, அவன் சித்திரத்தில் தேர்ச்சி அடைகிறான். இங்கே உசிதம் எது? அநுசிதம் எது? என்று

சற்று விசாரிப்போம். மனதின் ஸ்வதந்திரத்தைத் தானாகவே யிச்சிக்கிறான். ஆனால் அதைப் பெறும் மார்க்கம் தெரியாமல் தப்பி வழிகளில் பிரவேசித்துத் திண்டாடுகிறான். ஆகையால் இவனுக்கு ஸ்வதந்திர ஸித்தியைக் கொடுக்கத் தக்கது எதுவோ அந்த ஸாதனங்களெல்லாம் உசிதமான.

அப்படிக்கின்றி இவனுக்கு சமயத்துக்கு வெற்றியைக் கொடுத்து இவன் ஸ்வதந்திரத்துக் கிடையுறு விளைத்து இவனைப் பிறதந்திரனாக்கி, பெந்தத்துக்குள்படுத்தும்படியான ஸாதனங்களெல்லாம், தத்ஸமயத்துக்கு வெற்றியைக் கொடுத்தாலும் கடைசியில் இவனை பெந்தத்துக்காளாக்குவதால், அநுசிதமான.

நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகம் பெற்ற விசார சேஷனுக்கு இந்தப்படி உசிதநிதிமான ஸாதனங்கள் இன்ன இன்ன வென்று விவேக சைதந்தியத்தில் தானே விளங்கும். ஸ்வகாரிய சிந்தனை எப்போதும் ஜீவனை பெந்தத்துக்காளாக்கும். பரகாரிய சிந்தனையோடு பழோபகார சேஷவத்துவாரா, ஜீவனை முழுக் கூலாக்கி முக்திக்கு வழிகாட்டும்.

ஆகையால், ஸ்வகாரிய சிந்தனையோடு அனுஷ்டிக்கப்படும் ஸமயோசித ஸாமர்த்தியம் போலித்தன்மையதேயாம். உண்மையில் அது உசித மில்லை: அநுசிதமானதே யாதலால் போலி யென்றது.

உண்மையில் உள்ளபடி, “ஸமயோசித ஸாமர்த்தியம்” என்கிற சக்திவாய்ந்தவர்கள் ஸ்வகாரிய சிந்தனை யற்றவர்களாகவே யிருப்பார்கள். இது நிச்சயம். ஏனெனில், ஸ்வகாரிய சிந்தனை விவேக ஸைதந்தியத்தை விளங்கவொட்டாமல் செய்து விடுகிறது.

விவேக சைதந்நியம் விளங்காது மங்கலம்
ரூல், உசிதாதுசிதம் விளங்காமற்போய்கிடும்.
அப்பொழுது ஸமயத்துக்கேற்றதாகவும் அ
துசிதமின்றி உசிதமாகவும் உள்ள ஸாதன
ங்கள் இன்ன வென்று தெளிந்து தெரிந்து
உடனே அதை உபயோகித்துக் காரிய ஸாத
னம் செய்து கொள்ளும் சக்தி குறையும்.

ஸமயோசித ஸாமர்த்திய சக்தி குறையு
மானால், அப்பியாஸத்துக்குப் பங்கம் வரும்.
அப்பியாஸ பங்கத்தினால் ஸத்விருத்தி குறை
யும். ஸத்விருத்தி குறைந்தால் ஸாத்வீகத்
தேர்ச்சி குறையும்.

ஸாத்வீக விருத்தி குறையவே ராஜஸம்
தாமஸத்தோடு சேர்ந்து விருத்தியடையும்.
பின்னையார் பிடிக்கப்போய்க் குரங்காய் முடி
கிறதின் மர்மமெல்லாம் இதுவே.

“ஸமயோசித ஸாமர்த்தியம்” என்கிற பே
ரை வைத்துக் கொண்டு உலகஞானிகள்
ஸமயாதுசித ஸாமர்த்தியத்திற் பழகி மமதை
விர்த்தியினால் முழுக்ஷாத்துவத்தைப் பிழ
ந்து, அகால மிருத்தியுவினால் “ப்ரஹ்மர
க்ஷஸ்,” “ஜடாமுனி” முதலிய அகோர
பதவிபெற்றுப்படாதபாடும் பட்டுத் தவிக்கி
றார்கள்.

ப்ரஹ்மதேஜஸை மறைப்பதெதுவோ அது
ப்ரஹ்மரக்ஷஸ் எனப்படும்.

கைக்கெட்டினது வாய்க் கெட்டாமற் போ
னது மன்றி, வாய்க்குக்கை வழிதெரியாமற்
போனவனுடைய கதி எவ்வளவு பரிதாப
மானது பாருங்கள்! ‘ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்’ பதவி
பெற்றவர்கள் படும் அவதிக்கு இவனுடை
ய அவதி விளையாட்டெனச் சொல்லலாம்.
ஏனென்றால், தத்துவவிசாரணை செய்து
தேர்ந்து தத்துவதரிசனம் பெற்றவனானால்
அவனுடைய உணர்வும் உணர்ச்சியும் அபா

ரதீக்ஷண்யம் பெற்று விளங்கும். அப்
படிப்பட்டவன் பூத, பொனதிக தத்துவங்
களை யெல்லாம் வென்றும் அந்த தத்துவங்
களுக்குள்ளெல்லாம்புகுந்துவிளங்கும் அஹ
ம்தத்துவ மொன்றை யடக்கியாளாமல் “ஸம
யோசித ஸாமர்த்தியம்” என்கிற பேரையை
த்துக் கொண்டு ஸமயாநுசித ஸாமர்த்தியம்
பழகி வந்ததால், விவேகசைதந்நியம் பாழ்த்
துப்போய், அகாலமிருத்தியு வந்து பிடித்த
தும், “திரிசங்கு ஸ்வர்க்கம்” போல், முன்
னும் போகமாட்டாமல் பின்னும் போகமாட்
டாமல், அநுசித ஸாதனங்களை யனுஷ்டித்
துப் பழகிவந்ததனால் விளைந்த வில்லங்கத்
தை அதிதீக்ஷண்ய புத்தி யுத்தியோடு கூடி
யிருந்து அனுபவிக்கிறான்.

பராந்தத்துக் காசைப்பட்டுழைத்து
இகாநந்தத்தையும் இக சுகத்தையும் துச்ச
மென்று தள்ளி யொறுத்தபின், ‘ப்ரஹ்மா
நந்தம்’ என்கிற பேரைச் சொல்லிக்கொ
ண்டு தத்துவாநந்தமாம் வித்தி விளையாட்
டில், காலத்தைக் கழித்தவா, கர்மம் முற்றி,
காலமிருத்தியுவும் தீண்ட, அகாலத்தில் தே
ஹத்தை யிழந்து, “உடம்பினைப் பெற்ற பய
னாவதெல்லாம்” ஒருங்கவிழந்து, “உடம்பி
னில் உத்தமனைக்கான்” சக்தியின்றிப் பரித
பிக்கிறான்.

ஸ்தூல சூக்ஷ்மதேஹங்களி ரண்டையுமா
ராய்ந்து பார்த்து ஸ்வாஸ்யமில்லை யென்று
ஸ்வதாவாக நீக்கினவனானால், மறுபடியும்
தேஹ மெடுக்க அவனுடைய பூர்வசங்கல்ப
மே தடையாக விருக்கிறது. தேஹ மெடுக்
கத் தன்னுடைய சங்கல்பம் தடைசெய்தி
றது! முக்தி பெறுவதற்கோ அவன் செய்த
கர்மம் தடை செய்கிறது! என்ன செய்வான்
பாபம்! ஜீவராசிகளை யெல்லாம் வெறுத்து

“நீங்காத பச்சை நிறமுடைய” மரங்களில் வ
சித்து கதிமோக்ஷமின்றி வருந்துகிறான். செ
ன்ற கார்த்திகை மாசம் நடந்த சூரஸம்ஹார
உத்ஸவத்தில் சூரபத்மன் ஸ்ரீ சுப்ரஹ்மண்ய
ரால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டுத் தோறும் வேறு
தேஹத்தோடு பல ஜன்மங்களெடுத்துக்
கடைசியில் மனுஷ ரூபத்தோடு சண்டை
செய்ய அந்தத் தலையையும் வாங்கின பின்,
பச்சை நிறக்கூமாக ஜன்மமெடுத்து வேல்
வனை வேண்டி யெதிர்க்க, அவர் கருணைமிகு
திரிபினால், அவனுக்கு முக்தி கொடுப்பதனா
த்தியமாயையால், மயில் ஜன்ம மளித்து அவ
னைத் தனக்கு வாஹனமாக்கிக்கொண்டார்.

இப்படியாக கர்மத்தின் மர்மத்தை யறிவது
மஹா கஷ்டம். ஆணவமலம், “கர்மமலம் இர
ண்டுங் கழியாதவர்களுக்கு மாயா மலம் எப்
படித் தீரப்போகிறது! அவர்கள் என்றென்
றைக்கும் மாயவிகளேயாவர். இந்த “மாயா
விகளை” “மஹாத்மாக்கள்” என்று கர்ம
வாசனை படிந்த மாயாவாத மொட்டியர்கள்
பிரம்மையினால் மேற்கொண்டு ‘ஹிப்நாடி
ஸ்ம்,’ ‘மெஸ்மெரிஸ்ம்’ முதலான மாயா
ஜால மந்திர தந்திரங்களைக் கற்று மதியற்ற
ஜனங்களை மயக்கி மமதை யகங்காரங்களை
விர்த்தி செய்து வருகிறார்கள். இஃதை ஆரி
யமத மென்றும், வேதாந்த மென்றும் சொல்
லி வழக்கத்துக்குக் கொண்டுவந்து, மார்க்கந்
தெரியாமல் பலரை மாயாவிசுவாசச் செய்து
வாதனை விளைக்கிறார்கள்.

“மர்மமப்பா சொல்வதைக்கேள், தர்மவழி
[பற்றி நில்லாய்;
“கர்மமப்பா சொல்வதுன்னைக் கனமோ
[கம் கெடுப்பதுங்காண்!”

என்ற தேவிவாக்கின் உண்மை தெரியாமல்
இவர்கள் வினை கர்மத்தை வளர்த்து அகால
மிருத்தியுவுக்கு ஆளாகிறார்கள்.

பிரஹ்மதேஜஸுக்கும் பிரஹ்மரக்ஷஸு
க்கு முள்ள வித்தியாஸத்தை உள்ளபடி
யுணரவேண்டின், சூரிய தேஜஸுக்கும் சூரிய
கிரஹணத்துக்கு முள்ள வித்தியாஸத்தைக்
கொண்டு அதை அநந்தமாக்கி யறிந்து கொ
ள்ளவேண்டியது. சாசுவதமாய் சூரிய கிர
ஹணம் பிடித்து விட்டால் நம் கதியென்ன
மென்பதை புத்திமான்கள் ஊகித்தறிந்து
கொள்ள வேண்டும்.

ஸமயம், உசிதம், ஸாமர்த்தியம்,— இந்த
மூன்றின் ஞான மில்லாமல் ஸமயோசித ஸா
மர்த்திய முதித்துப் பூரணமாகாது. பூரண
மாயின் ஸமயம் காலதத்துவமாய் விளங்கும்.
உசிதம் நியதி தத்துவமாய் விளங்கும்.

ஸாமர்த்தியம் காரிய காரணதோரணை ஸ்வ
ரூபமாக விளங்கும். இம்மூன்றின் ஸ்வரூப
த்தை யறிந்தவர்கள் யாரோ அவர்களே
கால தேச வர்த்தமான மறிந்து நடக்க வல்ல
வர்.

காலத்தை வந்தித்து விசயமாய் வெல்ல
லாம். தீரமுண்டேல் காலத்தை வஞ்சித்து
விரமாய் வெல்லலாம். அப்பொழுது ஸமய
மெல்லாம் கைகட்டிக் காத்திருக்கும்.

நியதியை விவேக சைதந்நியத்தால் வெல்ல
லாம். வென்றால் பரிசுவேதியைப் போல்
தான் கைப்பற்றிய சாதன மெல்லாம் உசித
மாகும்.

ஸாமர்த்தியம் அப்பியாஸ முதிர்ச்சியால் வரு
வது.

வாஸனை யற்றால் “ஸாமர்த்தியம்” தாஸ
னைப்போல் உடனிருந்து ஊழியம் செய்யும்.
‘வாஸனை’ யென்றால் “காரியகாரண வாஸ
னைப்பற்று” என்று திருமந்திரத்தில் கூறிய
தேயாம்.

“காரியமேழும் கரைந்திடும் மாயையுள்
காரணமேழும் கரக்கும் கடுவெளி
காரியகாரண வாசனைப் பற்றற
பாரணவுழப் சாந்தப்பரிசிடே.”—திருமந்திரம்.

The Law of Life, or The Evolutionary Principle at Work.

“Evolution is the Law of Life” —Pythagoras.

திருக்கூத்துதரிசனம்.

“நன்றிதுஆட்டம் நன்றிதுகூத்து நன்று நன்றிது
[நடனம்!]
அங்குமிங்குமெங்குங் கண்டிலே னிதுவொருவ
[திரையங் காண்மினோ!]
ஒன்றிசின்றன் றுணர்வழிந் துன்னொளி யானபின்
அங்குமிங்குமெங்குமிதுவலால் மற்றொரு அதிரையங்
[காண்கிலேனே.”]

அநாஹதக்ஷேத்திரத்திலே தில்லைஸ்தலமெ
ன்றொரு புரிதபூமியுண்டு. அந்தஸ்தலத்
திலே தில்லைவந்திலே எம்பெருமான் நட
ராஜமூர்த்தி ஜீவகோடிகளையயத்திரு நடனம்
செய்து திருக்கூத்துதரிசனமளித்தார். அ
ந்தத்தரிசனங்கண்ட எம்பெருமான் திருமூ
லதேவர் “பொற்றில்லைக்கூத்து” என்று பின்
வருமாறு திருமந்திரம் ஒதியுள்ளார்.

(அற்புதக்கூத்து)—(டொன்னம்பலக்கூத்து)

நாதத்திலேயாடி நார்பதத்தேயாடி
வேதத்திலேயாடி தழுவந்தமீதாடி
போதத்திலேயாடி புவனமுழுதாடுந்
தீதற்றதேவாதிதேவர்பிரானே”

அவனருளால் அக்கூத்துப்பார்க்கக்கெ
டுத்துவைத்தயாரும் நாத, வேத, போதங்கட
ந்து, நாதாந்த, வேதாந்த, போதாந்த;
திலே பவன் திருக்கூத்தைப்பார்த்துத்திவ்ய
நந்தமடையலாம். “நாதமுடிவிலே நல்லாள்
ருப்பது” என்பது திருமந்திரமாதலால் அம்ம
திரசித்திபெற்று மந்திரதிஷ்டாவானவர்களு
க்கு அக்கூத்துக்காகியின் குதூஹலம் விள
ங்குமேயன்றி மற்றவர்க்கு அது ருசிக்காது
இங்கே யொரு பரமரகசியம் சொல்லாமற்
சொல்லத்தக்கது. “நாதமுடிவிலே நல்லாள்
ருப்பது” போல், “வேதமுடிவிலே விளங்கு
வது மோனம்.” நாதாந்தருபியைக்கண்டு வே
தாந்தமோனத்திலிருந்தால் அப்பாக்கியம் டெ
ற்றோர் “மந்திரதிருஷ்டா” ஆவர். அவரு
டைய போதமுடிவிலே புவனமெலாந்தாடு
வொடுங்கும். அருட்கண்பெற்றார்க்கு ஐயன்
கூத்து ஆனந்தக்கூத்தாய் விளங்கும். அருள்
ல்லார்க் கங்கே புகலிடமில்லையால், அவர்
நாதாந்த, வேதாந்த, போதாந்தம் தான் போ
யும் காணவேண்டிய பொருளைக்காணாமல்,
முப்பாழையும் கண்டு மூர்ச்சித்துத்தான் வீழ்
வர்.

முப்பாழுக்கப்பாலாம் அப்பாலே தானுள்
ளான் “அருள் பெற்றவர்” தரிசிக்க ஆனந்தக்
கூத்து ஆடுவான் ஆட்டத்தைக்கண்டு களித்
தோர் விண்டுரை செய்ய வாயிலாது பண்டு
ரைகொண்டு பாடுவாராயினார். “உரையற்ற
தொன்றை உரைசெய்யும் ஊமர்காள்” என்ற
படி, மோனமந்திரத்தால் அவர் உரைசெய்
ததொன்றைப் பின்னால் வரைகிறோம்:

(ஆனந்தக்கூத்து)—(வெள்ளியம்பலக்கூத்து)

“நாதத்திலேயாடி நாதாந்தமீதாடி
வேதத்திலேயாடி வேதாந்தமீதாடி
போதத்திலேயாடி போதாந்தமீதாடுந்
தீதற்றதேவாதி தேவர்பிரானே.”

ஆனந்தக்கூத்துப் பார்த்தோர் ஆரண்யக்
கூத்து தரிசனம் செய்தவகையிதுவாம்:—நா
தாந்த, வேதாந்த, போதாந்தமீதுள்ள ஆநந்
தநிருத்தசபையிலாடும் “தீதற்றதேவாதிதே
வர் பிரான்” தானே, விசுத்திகேசுத்திரத்
திலேயுள்ள விஜ்ஞானகளாரூப வேதாரண்ய
த்திலே, நாதாரண்யருபியாய்த்தோன்றிய “நல்
லாளிற்பொல்லாளாம்” பத்திரகாளியோடு போ
ட்டி போட்டு நிருத்தம்செய்ய, வெகுசாலம்
நாதன் கூத்துக்குப் பின்வாங்காது நடித்த
நாயகியின் கர்வமடங்க, “ஊர்த்துவ தாண்ட
வமாய்” எம்பிரான் கால்தூக்கியாடிப் போ
தாரண்யமெல்லாம் பொடிபடக் குதித்துக் கு
தித்துக் கூத்தாடிக்கெலித்தும், அம்மைசெ
ய்த மாயாஜாலத்துக் காற்றுவராய் “நல்
லவஸ்தைக்கிலக்கியமாய் நாதநடல் கொண்
டோடி நான்மறையிலொளித்த”தோர் அதிர்
சயக்கூத்தைக் கண்டோர், அஃகை ஆரண்
யக்கூத்தென்று கொண்டாடித் தரிசிப்பர்.
ஆனந்தக்கூத்தை ஸம்ஹாரக்கூத்தென்றும்
ஆரண்ணியக்கூத்தை சிருஷ்டிக் கூத்தென்
றும் சொல்லுவர் “வேதாந்த சித்தாந்த
ஸமரஸநிலைபெற்ற” பெரியோர். நாதாரண்யம்
“நல்லாளிற் பொல்லாளாம்” பத்திரகாளி.
வேதாரண்யம்=“வித்மஹி” சரண்யனும்விமல
நாதன். (அப்படியென்றால், தன்னையறியத்தப
லியற்றுவாருக்குத் தன்னைக் கொடுத்திரகூ
க்கும் தயாநிதியாம் நிர்மலஸ்வரூபி என்ற
படி.) போதாரண்யம்=புவனபோகங்களாம்.
(ஆரண்யக்கூத்து)—(செம்பொனம்பலக்கூத்து)

“நாதத்திலேயாடி நாதாரண்யத்தாடி
வேதத்திலேயாடி வேதாரண்யத்தாடி
போதத்திலேயாடி போதாரண்யத்தாடுந்
தீதற்றதேவாதி தேவர்பிரானே.”

அற்புதக்கூத்தாடி “நார்பதத்தே”;—ஆனந்
தக்கூத்தாடி “நாதாந்தத்தே”;—ஆரண்யக்கூ

த்தாடி “வேதாரண்யத்தே”;—அநநியக்கூத்
தாடி “அவனிவனற்ற விடத்தே.”—என்பது
மந்திரதிருஷ்டாவின்மத்தியமவாக்கு. இஃகை
வைகரிவாக்கிலுரைக்க வேண்டின், “வாயில்
லாநாயார்” என்னைத் தாயில்லாப்பிள்ளை
யென்று தரையில் விட்டுப் போய்விடுவார்.
ஆகையால் கேட்டதைக் கேட்டபடி மத்திய
மவாக்கில்தானே யுரைத்தேன். பரை, பச்சந்
தியில் இதனுண்மையறிந்தோர்க்கு “அநநி
யக்கூத்துக் காட்சி” தானே பொருள்படும்.
அது இஃதாம்:—

(அநநியக்கூத்து)—(கரும்பொன்னம்பலக்கூத்து)

“நாதத்திலேயாடி நாதாரண்யனானுகி*
வேதத்திலேயாடி வாதாரண்யனானுகி†
போதத்திலேயாடி பூதபௌதிகனானுகி‡
தீதற்றதேவாதி தேவர்பிரானே.”

“அநநியாச்சிந்தையந்தோமாம் ஹேஜனாப்பர்
யுபாஸிதே- தேஷாம் நித்தியாபியுக்தானாம்
யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம்.” என்று பக
வான் தன்னையே அநநியமாய் (பிரசித்தையி
ன்றி)சிந்தையில் வைத்துப்பூஜை செய்வாரு
டைய யோகக்ஷேமத்தைத் தானே வஹிப்
பதாகச்சொல்லியுள்ளார். எம் பெருமான்
திருமூலதேவரும்,

“சுசனநியுமிராப்பகலந்தன்னேப்
பாசத்துள்ளவைத்துப் பரிசுசெய்வார்தனை
தேசற்றறிந்து செயலற்றிருந்திடில்
சுசன் வந்தெம்மிடையீட்டிநின்றானே.”

என்று திருமந்திரோபதேசம் செய்திருக்கிறா
ல்லவா! ஆகையால் ஈசனை வழிபட்டார்க்கு எ
வ்விதக்குறையும் வராது. உலகவழிப்பட்டார்

* நாதாரண்யம்—தீதோபதேசம் பெற்ற சூத்திரே
னும் அவ்வுபதேசம் செய்தருளிய பகவானுமாம்.

† வேதலியாஸின் மறு பெயர். பிரஹ்மகுத்திரம்
தொகுத்தவர்.

‡ Cf. “A perfect Man is a Glorious Physicist.”

“போதபூரணவெளியில்” ஸலைகைகளும் ஸ்டாண்ட்
மாம்.

ய்யும் பொருட்டு எம்பெருமான் அவர்களை
யும்பரத்தேயனைந்து உலகில் ஆண்டிகளாயி
ந்து ஆட்சைசெய்வார், ஆண்டியாவது யாரொ
ரால்,—

- (1) “ஆண்டியாவது ஆண்டி
ஆணவம் போக்குவன் ஆண்டி
அருள் தருபவன் ஆண்டி
மருளும் போக்குவ னுண்டி.”
- (2) “ஆண்டியாவது ஆண்டி
ஆடு மேய்ப்பவன் ஆண்டி
விட்டால் பிடிப்பவ னுண்டி
விடு மளிப்பவ னுண்டி.”
- (3) “ஆண்டியாவது ஆண்டி
மாண்டு மடிந்தா லாண்டி,
மாண்டு விழுந்தால் தோண்டி
மாயவ னுமவ னுண்டி.”
- (4) “மாயவ னுமவ னுண்டி
மாக்ஷிமை பெற்றானே வேண்டி
மாயை மயக்கத் தாண்டி
மனதையுஞ் சுட்டேன் காண்டி.”

இன்னுமிதில் சிரத்தையுள்ளோர் மாயாண்
டிச்சித்தன் பாடிய மார்கழி மாசத்து ஆண்டிப்
ப்பாட்டைப் பூரணமாய்ப்பார்க்க. (ஆனந்
தத்தாய்மொழியில் இதைக் காணலாம்- விவே
கருபா. 1.) ஆண்டிப்பிச்சையெடுப்போர் “ஊன
மில்லாஉணர்வு” ஒன்றே வண்டி, “உயிர்ப்பிச்
சை”க்கிரந்துநிற்பான்றி “ஊனுணர்வு” வே
ண்டார்.

அவர் பேரிரைச்சலிட்டுப்பினைஷியிரத்தலைக்
கிழேவரைகிறோம். “சந்தையிரைச்சலிலே கு
டியிருந்து கெட்டேனே”யென்றபடி, “சந்தை
யிற்கூட்டமாம்” ஈஷனுத்திரியங்காரின் நடுவே
கருவிகரணங்கள் செய்யும் சந்தை பிரைச்சலு

க்கு மேலே அவரது இனியகுரல் கேட்கவே
ண்டுமென்று “பேரிரைச்சல்” இட்டாராயி
னும் ஊனர்கள் காதிருந்தும் கேளாச்செவிட
ராகவேயிருக்கிறார்கள்.

“அம்மாஆ! பிசைபாண்டி-உயிர்போகுது!
அம்மா! ஊனமில்லாஉணர்வு- ஒருநொடிதா
[யென்!
உயிர்ப்பிச்சையம்மா! ஊனுணர்வுவேண்டேன்
[தாயே.
ஆண்டிப்பிச்சையம்மா! அம்மணமாக் கொடுக்
[கணும், தாயே!]

அவலமாய் ஆண்டிவேடம் போட்டலை
வோர் திரிமூர்த்திகளும் பட்டபாடுபெவர். திரி
மூர்த்திகளும் அந்ருபாதேவியிடம் போய் அ
வலமாய் நிர்வாணபிசை கேட்கக் குழந்தை
களாகிப், பின்னர் அத்தேவியார் வயிற்றில்
பிறந்து தத்தாத்திரேயரான கதையெல்லாருக்
கும் தெரிந்ததே. தாருகாவனத்து ரிஷிகள்
கர்வத்தையும் பகவான் பிசுடாடன மூர்த்தியா
கவும் ஸ்ரீ விஷ்ணு மோஹினியாகவும் வந்து
நாசம் செய்தாரென்பது பிரசித்தம்.

“மோகினி ராகம் பாடத்
திரிபுடி தாளம் போடத்
தவவேட ராட்ட பாட்டம்
தாணியி லொடுங் கிற்றையே!

என்பது ஆகாசவானியின் அசரீரிவர்க்கு
அவர்கள் கர்வபங்கம் செய்து கர்வத்தை பட
க்கியபின் அவர்களுக்குத் திருவருள் சாதிப்
பான் தில்லைத் தலத்திலாடியிருத்தமே “பொ
ன்னம்பலக் கூத்து” என்று புகழ்பெற்று விள
ங்குவது. மார்கழிமாசம்தோறும் ஆருத்ரா
தரிசனத்தன்று இக்கூத்து தில்லைத்தலமாம்
சிதம்பரத்திலே ஐதீகமார்க்கமாய் இன்னும்
கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

THE HOLY MYSTERIES.

திருமந்திரம்.

ஐஸ்வரியானுக்கியை நமஸ்கரி

தத்தாத்திரேய ரிஷி:

ஸத்யாநந்த:

சாந்த அவதூதாத்மாநம்பஜே.

திருமந்திரம் என்பது திருவே மந்திரமா
யமைந்துள்ள தென்று பொருள்படும்.

“அருவேயுருவும் உருவேயருவுமாய் அமை
ந்துள்ள தொன்றெது-அதுவே திருவாய் உரு
வாய் அருவாய்.”

“திரு” என்பது அழகே யுருவாயமர்ந்துள்ள
பரதேவியின் ஸ்வயம் ப்ரகாசத்திலிருந்துண்
டான விமர்ச ரூபமாய். தேவியின் சொரூப
அழகே அழகு அவ்வழகைப் பார்க்கக் கொ
டுத்துவைத்தவர் ஆனந்தமே “ஸௌந்தர்யல
ஹரி.” திரிபுடி ஸஹிதமானது “ஆனந்த லஹ
ரி.” திரிபுடி ஸஹிதமானது “ஸௌந்தர்யல
ஹரி.”

“மந்திரம்”.—“மனம் ஒரு வழிப்பட்டது
மந்திரம்.” “ஒருவழி” யாவது ஒப்பற்ற சஷு
ம்நா மார்க்கமாய் பிராணன் சஷுமநா நா
டியிற் புகுந்தால் அது பட்டு நாதவடிவாய்
விடுகிறது. நாதவடிவாகியும் தடித்துள்ள
நாதலால் “சித்தம்” என்று விளங்குகிறது.
சித்தமாயுள்ள மனம் சுழுமுனையில் பிரவே
சித்து மேல்வாயின் வழியாக வெளிப்படுங்
கால் அது பட்டுப்போகிறது; அதாவது,
“விழுந்துபோகிறது.” மனம் (சித்தம்) சஷு
ம்நா நாடியில் பிரவேசித்து “மேலைவாசல
வெளியுறக்கண்டபின்” அது விழுந்துபோகி
றதாதலால், “மனம் ஒருவழிப்பட்டது” என்
பதால் “நாதாந்த வெட்டவெளி” யோகதர்

சன முறையால் குறிக்கப்பட்ட தென்று கொ
ள்ளல்வேண்டும். அப்படியாகில் “நாதாந்த
வெட்டவெளி”யை அந்தமாகவும் “மனவெ
ளி”யை ஆதியாகவும் உடையதோர் சாதன
மார்க்கம் “மந்திரம்” எனப்படும் என்பது
தன்னாலே விளங்குவதாயிற்று.

“நாதவடிவாகிய மஹாமந்திராதி ரூபியே,
நாதாந்த வெட்டவெளியே!” என்றதனால்
அறிவுருவாய் தேவி “நாதவடிவாகவும்,” அதா
வது “தேஜோமன” மாகவும் “நாதாந்த வெட்
டவெளி”யாகவும் விளங்குகிறான் என்பது
பெறப்பட்டது.

“நாதாந்தவெட்டவெளி” அருவமானாலும்,
திர்க்காரிசன சித்தி பெற்றவர்களுக்கு அது
திரிபுடி ஸ்வரூபமாய் விளங்குவதால், அதற்
கும் ஒரு உருவுண்டு: இதைத்தான் “அருவே
உருவாயமைதல்” என்று சொல்கிறது.
யோகதர்சனத்தில் இது தேவியின் விமர்ச
ரூபமாய் விளங்கும். “உத்யத்பானு ஸஹஸ்
ரகோடிஸத்ரசாம்” என்று அவ்வருவுருவைக்
கண்டவர் கூறியிருக்கின்றனர். (ஸ்ரீ ஆதிசந்
கராசாரியர் அருளிச்செய்த ‘மீனாக்ஷி பஞ்சர
தநம்’ பார்க்க).

இப்படி யமைந்த “அருவுரு” தானே ஸ்வ
யம் ப்ரகாச மாத்மிரமாய் நிற்குங்கால் திரிபு
டியை விழுங்கி, “தெரிவானும் தெர்பொரு
ளும் ஒன்று” நிற்பதால், அத்திரிபுடி யுருவு
மிழந்து அருவாய் விளங்குகிறது. இவ்வனு
பவத்தையே ஸ்வானுபவச் செல்வர்கள் “நா
தாந்த ரூபியே, வேதாந்த மோனமே, நானெ
னுமகந்தை தீர்த்தென் பதியுண்டடதியான
மதிவசனவல்லியே” யென்று ஒருணித்துத்
தொழுதிருக்கிறார்கள்.

“அருவேயுருவும் உருவேயருவுமாய் அமை
ந்துள்ள தொன்றெது” என்றுரைசெய்தது

யோகதரிசநத்தில் கண்ட தேவியையே குறித்துச் சொன்ன தென்று இப்பொழுது நன்றாக விளங்கும். “உரைபற்றதொன்றை உரைசெய்யும் ஊமர்காள்” என்று எம்பெருமான் திருமூல தேவரே விளித்துரைத்த வாயில்லாநாயனார்கள் வார்த்தையாடும் விமரிசையிதவா மென்று சொல்லாலே சொல்லிக் கல்லாது, எம்பெருமான் தன்னை யடுத்து வழிபட்டாரைத் தடுத்தாரும் “காட்டுக்குறி” யால் காட்டினம் சுட்டி.

“அருவையுருவும் உருவையுருவுமாய் அமைந்துள தொன்றெது - அதுவே திருவாம் உருவாம் அருவாம்.”

சுருணத்தில் “தேவி” யென்று தொழும் அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்தமான அறிவே, “திருவாம்”—(சிவம் சக்தியென்று பேதித்துக் கூறவும் அறியவும் முடியாத அத்தை தருளவெழிலாம்) அகண்டானந்தலக்ஷ்மியாக விளங்குவதாகும். அதுவே பின்னும் “உருவாம்”—(“இச்சா சக்தி உமாகுமாரி” யென்ற சிவ சூத்திரப்படி) உமையவளாம் உருவாம். அதுவே அந்த உமையவளுக்குள் விளங்கும் சிவ ஸ்வரூப சாக்ஷாத்கார அருவாம்.

“அறிவார் பராசக்தியானந்த மென்பார்
அறிவார் அறிவுருவாமவனென்பார்
அறிவார் கருமவனிச்சை யென்பார்
அறிவார் பானுமவனிடத்தானே”—திருமந்திரம்

அத்தைவத ஞான வெழிலாய் விளங்கும் அகண்டானந்தலக்ஷ்மியாம் திருவே, சுழிமுனைத்துவாரம் திறந்தது முதலுண்டாகும் சுழிமுனைப் பிரவேசமான “நாதவடிவு” முதல், சுழிமுனாந்தங்கடந்து விளங்கும் “நாதாந்தவெட்டவெளி” யாகிய “வேதாந்தமோனம்” வரையிலுள்ள சாதனமார்க்கத்தைச் சந்திப்பார்

களுக்கு விளக்கும் பொருட்டு மந்திரவடி வெடுத்து விளங்கியதாகும் இத் திருமந்திரம். தேவி வாக் ரூபியாகவும் சிவன் அவ்வாக்கின் கண் மறைந்துறையும் பொருளாகவும் இருப்பதாக தேவி பாசுவதத்தில் உபதேசித்திருப்பதால், மூலமாய் ஏற்பட்ட மந்திரத்தைப் பின்னப் படுத்திப் பேதபுத்தியால் உரைசெய்துளதுவோர் மந்திர விரியத்தைத் தந்திர மறிந்து தாலும் கிரகிக்கத் தெரியாது பிறருக்கு முதவாது கெடுப்பதால் அவர்கள் ஸ்வினைத் தூக்கிலிட்டுக்கொல்லார் பாதகத்திலும் மேலான மஹா பாதகத்துக்காளாகிறார்கள். “மந்திரம்” ‘கூறியவான்’ ஒக்கும். அம்மந்திரவாளை மந்திர திருஷ்டாக்கள் கையாள வேண்டுமென்றி அறிவிலாக் குழந்தைகள் கையாடின் ஆபத்து விளையும்.

திருமூல நாயனார் ஓதிய திருமந்திரம் மூவாயிரம். இம் மூவாயிர மந்திரத்தையும் ஒவ்வொரு வருஷம் ஸமாதியிலிருந்து அனுபவித்த சுகத்தை ஒரு மந்திரமாக ஓதி, தீப்படி ஒரு மந்திரத்திற்கு ஒரு வருஷமாக மூவாயிரம் மந்திரத்துக்கும் மூவாயிரம் வருஷம் ஸமாதியிலிருந்து இவ்வருமையான மந்திரத்தை உண்டிபண்ணினார் என்பது ஐதிகம்.

மந்திர வரித்தி, அருள்வரித்தி, தரிசன வரித்தியெல்லாம் பெற்றபின் “ஒப்பிலெழு கோடி யுகமிருந்தேனே” யென்று “திருமூலர்வரலாறு” கூறும் திருமந்திர மொன்றிற் செப்பியிருக்கிறார். அவ்வளவு காலமிருந்ததற்குக் காரணம் என்ன வெனிலோ, கேண்மின்:—

“திருந்தவக்காரணங்கேளந்திரனே
பொருந்திய செவ்வப்புவனாகிதியை
யருந்தவச் செவ்வியைச் சேவித்தடியேன்
பரிந்துடன் வந்தனன் பத்தியினாலே.”

எழுகோடி யுகமிருந்து “சிவசக்தியைக்கிய ஸ்வரூபினி” யைச் சேவித்து வந்தவர், பின்னுமுடல் தரித்திருவந்ததற்குக் காரணம் என்ன? அவருக்கு என்ன,—ஆசையா? பாசமா? கர்மமா? மாயையா? ஒன்றுமில்லை. பின்னையேன் இங்கு வரவேண்டும்? அதற்குக் காரணம் அவரே சொல்கிறார் கேண்மின்:—

“மாலாங்கனே யிங்கு யான்வந்த காரணம்
நீலாங்கமேனி நேரிழையாளொடு
மூலாங்கமாக மொழிந்த திருக்கூத்தின்
சீலாங்க வேதத்தைச் செப்பவந்தேனே.”

“நீலாங்கமேனி நேரிழையான்” என்றது யாரை யெனின், சொல்கிறார் கேண்மின்:—

“நேரிழையாவான் நிரதிசயானந்தப்
பேருடையாளென் பிறப்பறுத்தாண்டவன்
சீருடையான் சிவனாவடு தன்னுறை
சீருடையான் பதஞ் சேர்ந்திருந்தேனே.”

“சேர்ந்திருந்த” லாவது யோகசமாதியிலிருந்தலாம். இவரீயோகசமாதியெய்த வைபவத்தைக் கேளுங்கள்:—

“சேர்ந்திருந்தேன் சிவமங்கைதன்பங்கனைச்
சேர்ந்திருந்தேன் சிவனாவடுதன்னுறை
சேர்ந்திருந்தேன் சிவபோதியின்நீழலிற்
சேர்ந்திருந்தேன் சிவன்நாமங்களோதியே.”

சேஷத்திரசேஷத்திரஜ்ஞனய்(ஸதேஹியாய்) அவர் தபலிருந்த வைபவத்தை அண்டத்தைக் குறித்துச் சொன்னதுபோல், பின்னால்பிண்டத்தைக் குறித்துச் சொல்கிறார்.

திருவாவடுதறையிலே ஆற்றங்கரையிலே போதிமரத்தடியிலே சிவன் நாமங்களோதி சிவபோக சமாதியிலிருந்தவர் தானே பிண்டத்திலிருந்த விடத்தை (தலத்தை=தத்துவஸ்தானத்தை)த்தெரிவிக்கிறார். அதைக்கேண்மின்:—

“இருந்தேனிக்காயத்தே யெண்ணில்கோடி
யிருந்தேனி ராப்பகலற்ற விடத்தே
யிருந்தேனிமையவரேற்றும் பதத்தே
யிருந்தேனென் னந்தியிணையடிக்கீழே.”

இக்காயத்தே எண்ணில்கோடி காலம் இருந்தேன் என்றது உள்ருடம்பினைக்குறித்து.

“சென்றுண்டு வந்துதிரிதருமுள்ளுடம்
பென்றுங்கெடாததிது.”

“அல்லற்பிறப்பையகற்றுவீக்கு மாய்ந்தாய
தொல்ல யுடம்பின் றொடர்பு.”

என்ற ஓளவைகுறள்களால் உள்ருடம்பு என்று மழிபாது ஊழூழி காலமாயிருக்கத் தக்கதென்றும், அவ்வுடம்பின் பழமையான தொடர்பை ஆய்ந்தாய (தீரவிசாரித்துணர) (அது) துன்பத்துக்குக் காரணமாயிருக்கும் “(அல்லற்) பிறப்பை அகற்றுவீக்கும்,” அதாவது பிறவிநோய் நீக்கி மோகக் சுகமளிக்கும் என்றும் தெரியவரும். இவ்வளவு காலமிருந்து இவ்வளவு தவம் செய்து முத்தி யெய்தாது சித்தி விளையாட்டில் காலத்தைக் கழித்து விட்டிராதலால் பின்னும் பிறவியெடுக்கநேரிட்டது; முத்தி சித்தியளிக்கும்: சித்தி முத்தியளிக்காது: ஆதலால் நினைதவமெலாம் அவமாயிற்றென்பிரேல், அப்படியல்ல! “இறைவன் தன்னை நன்றாகத் தமிழ்ச் செய்யுமாறே” “என்னை நன்றாக (சித்தபுருஷனாக)ப் படைத்தான்” என்கிறார்.

“இறைவன் தன்னை நன்றாகத் தமிழ்ச் செய்யுமாறு” சித்தமுத்த புருஷனாய் அவதரித்த திருமூலர் அஞ்ஞானந்தகார வனத்தில் புகாது “ஞானத்தலைவின் நந்திரகர் புக்கு”—அதால் மனோன்மனியின் அதிஷ்டான ஸ்தானமாகிய மஹாபிந்துவுக்குக் கீழேயுள்ள “உன்மரபிடம் முதல் பிந்து பிடம் வரையிலு

ள்ள” நவசக்ரரூப பூசகர கேதத்திரத்தில் ஒவ்வொரு பிடத்திலும் ஒருகோடியுகமாக, தேஹவாஸனை யென்பது அறவற்றுள்ள “ஊனமில் ஒன்பதுகோடியுகத்தனும்” “ஞானப்பால்” கொண்டு அபிஷேகஞ் செய்து; “என்னுதனையர்ச்சித்து” ஞானஸ்வரூபமாம் “நற்போதியின் சிழ்” அத்தியாத்மயோகஞ் செய்து சமாதியிலிருந்தேன் என்பதைத் தெரிவிக்க “நானுமிருந்தேன்” என்று கூறுகிறார்.

இப்படி அத்தியாத்மயோகஞ் செய்து திட ஞானம் பெற்றபின், ஞானாகாசத்திலிருந்தபடியே அதைவிட்டுப் பிரியாமல் மனாகாசத்திற் புருந்து, மனாகாசத்திலிருந்து, யஜ்ஞமேயுருக் கொண்டதுபோல் வராஹமூர்த்தி யவதரித்தவாறு, வேதத்தையொத்தவுடலையும் பெற்றார். எப்படிப்பெற்றாரெனில், “உற்பத்தி, ஸ்ரேய, லயமுறை”யில் உற்பத்தி ரூபமாய் விளங்கிய “உள் நின்ற அத்தன்” “எனக்கிங்கு அருளாலளித்த”தாகச் சொல்லுகிறார்.

இப்படி திரிபுரத்துக்கும் சமமான ஸ்தூல ரூக்ஷமகாரண தேஹங்களைப்பெற்றபின் இம்மூன்று உபாதிகளோடிருந்தும், அவ்வூர்திரஹிதனாகவே யிருந்தனுபவித்ததோர் அழிவிலா இன்பத்தை, அற்ப சுகத்தை நாடிச் செறிப்பதுகர்ந்து சீரழியும் வையகத்தார் (உலக வாசனை பற்றியுள்ளோர்) பெற்றுய்யுமாறு “வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்குவன்” என்கிறார். பராகாசத்தையே ஆசரித்து நிற்கும் பரம இரகசியமாயுள்ள உண்மைப் பொருளை உலகோர் உய்யுமாறு பரங்கருணை மிகுதியால், திருவாய்மலர்ந்தருள விசைந்தனர். அவரது திருவாய்ப் பிறப்பாய் வருவனவாம் “ஊன்பற்றி நின்ற”-அதாவது, பரை, பச்யந்தி, மத்யமையாயிருந்து மறைந்து போகாமல் வைகரிவாக்கால் வெளிவந்த “உணர்வுறுமந்திரம்”-அறிவோ

டுங் கூடிய, அல்லது, அறிவோதபமாகும்படி மனதில் உறுத்தும் சக்திவாய்க்க மந்திரத்தை; “தான் பற்றப் பற்ற”-அதாவது “ஆக்மானுசந்தானாபிநுக்ஷ” பற்றப் பற்ற (ஜபமாகவும் அஜபமாகவும் மனதிற்பதியுமாறு நாதானுசந்தானத்தால் இடையறாது பற்றி நிற்க) அது “தானே”யாகி—“தக் தவமெங்குண்டு தக் தவனங்குண்டு” ஆதலால், “அது அது லேயாகி”—அப்படியென்றால், அந்த மந்திரம்தானே, நாதானுசந்தானம் ஆக்மானுசந்தானம் முதலான சாதனமுறைகளால் ஆக்மாவாகிய (அறிவுமயமாகி) “தலைப்படும்”-இரண்டற்ற “அத்வைதஞானமாம்” “அறிவழிந்த அறிவாகும்”—என்றால், நற்போதமழிந்து ப்ரபோத சந்திரோதயமாகி, ஸ்வயம் ப்ரகாச ஞான சூரியனாகத் தலைபெடுத்துப் பிரகாசிக்கு மென்பார்.

“நுன்பெற்றவன்பம் பெருகிவ்வையகர்
வான் பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்கு
ஊன்பற்றி நின்ற வுணர்வுறுமந்திரம் [வன்
தான் பற்றப் பற்றத் தலைப்பறிந்தான்.]”

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி யுள்ளார். இதனால் மந்திர வீரியம் திருமந்திரத்திற் பூரணமாயமைந்துளதால் அது “தானே தலைப்படும்” சக்திவாய்த்துள தென்பகைத் தெரிவித்து, அவ்வளவு வீரியம் வாய்ந்த மந்திரத்தை ஆக்மானுசந்தராயிருந்து ஜபமாகவும் அஜபமாகவும் இடையறாது பற்றிப் பற்றியனுஷ்டிக்கப்போந்த பூரணபக்திவாய் வாய்ந்திலாமந்தர், சோபான முறையாகிற்று,

(1) நாத்தழும் பெருக்க உருவேற்று
தல்; பின்னர்,

பிறகு, (3) ‘மந்திரத்தின் அதிஷ்டான தேவதைகளையர்ச்சித்துத் தரிசித்தல்; அதன் பின்,

(4) அவ்வதிஷ்டான தேவதைகள் துவாரா “குருநரிசனம்” என்னும் “நந்தி தன்னைச் சிறப்பொவ்வானவர் சென்று கைகூப்பி” நிற்பதைக்காண்டல்;

பிறகு, (5) அந்த குருவிலும் வேறு அல்லாத “பிறப்பிலி நாதனை” குருவேடு அத்வைதமாக பாவித்து குருவருளால் அவன் திருவடி சேர்தல்; ஆகப் “பஞ்சாசுரப்படியேறி” “ஒதலும் ஆமே” (மந்திரசித்தியைக் கொடுக்குமே) என்று கூறுவான் பின்வரும் மந்திரத்தை ஒதி யுள்ளார்.

“பிறப்பிலிநாதனைப்பேர்நந்திதன்னைச்
சிறப்பொவ்வானவர் சென்று கைகூப்பி
மறப்பிலா நெஞ்சினால் மந்திரமாவே
யுறைப்பொடுங் கூடி நின்றோதலுமாமே.”

மந்திர சித்தி பெற்றோர், மாயை மயக்கில் வீழ்ந்து மோசம் போகாதபடி, மந்திர திருஷ்டாவுக் கடையாளமென்ன வெனில், அடிமுடியில்லா அனந்தனைக் கண்டு அத்வைதமாகத் தரிசித்தனுபவித்தலாம் என்றோதுவார், பிரமனும் விஷ்ணுவும் அடிமுடி காண்போமென்று வராகமாகவும் ஹம்ஸமாகவும் தேடித்தேடியலுத்துக் கடைசியில் “பார்மிசைக் கூடி,”—

“அடிகண்டிலேனென்று அச்சுதன் சொல்ல
முடிகண்டனென்றயன்பொய்மொழிந்தா
[னே]”

இப்படி அனந்தமாய் அத்வைதமாயுள்ள பரசிவத்தைவிளக்குவான் திருமந்திரமோதிய

எம்பெருமான் திருமூலதேவர் “அவையடக்கம்” கூறும் அழகைக் கண்ணுள்ளோர் கண் பொர்த்துக் களிக்க.

“அகத்திற் கண்கொண்டு பார்ப்பதே யானந்தம்” ஆதலால், “முகத்திற் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்காள்” இலக்கிய மறியாது இலக்கணத்தைமட்டு மோதி “டுக்குங்கரணே” யென்று நெட்டுருப் போட்டுக்கொண்டிருந்த மூடமதியைப்போல், வார்த்தையை மட்டும் உச்சரிக்கக் கற்றுக்கொண்டவரன் முறையறியாது வழக்குரைத்து விதண்டாவாதம் செய்து வல்லமை காட்டி “யானும் அவ்வழகைக் கண்டேன்” என்று உங்களைப் படைத்த பிரமனைப்போல் “பொய் மொழி” பகராதீர்.

“மகட்டுத்தாய் தன் மணைனோடாடிய
ககத்தைச் சொல்லென்றற் சொல்லுமாறெ
[ங்கனே!”]

முகத்திற் கண்கொண்டு பார்க்கும் மூடர்க்கு அத்வைத ஞானோபதேசம் செய்வதென்றால் அது எப்படியாகும்? முடியாததே! ஆகையால் அவரை நீக்கி அகத்திற் கண்கொண்டு பார்ப்பார்க்கே இம்மொழி பகர்ந்ததாகக் கொள்ளவேண்டியது.

‘ஆரறிவாரொங்கனண்ணல் பெருமையை
யாரறிவாரிந்தவகலமு நிகளமும்
போறியாத பெருஞ்சுட ரொன்றதின்
வேறியாமை விளம்புகின்றேனே.”

இப்படி நூற்பொருள் கூறி “அவையடக்கம்” சொல்கிறார் கேண்மின்:—

“பாடவல்லார் நெறிபாடவறிகிலேன்
ஆடவல்லார் நெறியாட வறிகிலேன்
நாடவல்லார் நெறிஞான மறிகிலேன்
தேடவல்லார் நெறிதேட கில்லேனே.”

இப்படி நால்வகையிலும் “அறிகிலேன்” என்றதால் இவன் என்னத்தையறிந்து சொல்லப்போகிறானென்று ஈனமா யெண்ணிவிடாதீர்கள். எம்பெருமான் இதையெல்லாம் அறியாமலே அத்தைபரசிவத்தை “உணர்வுமாமே” யென்று ஸ்தாபிப்பான் வந்துளார். அவர் வாய்மொழியைக் கேண்மின்:—

“மன்னிய வாய்மொழியாலு மகித்தவர்
இன்னிசையுள்ளே யெழுநின்ற வீசனைப்
பின்னையுலகம்படைத்த பிரமனும்
உன்னுமவனை யுணர்வதுமாமே.”

தந்தனப்பாட்டினாலும் ரஞ்சனக் கூத்தினாலும் இது சாத்தியமாமென்று நினைவாதீர்கள். வீண்பகட்டாலும் வெளிவார்த்தைகளாலும் நாப்பழக்க மாத்திரத்தால் “கற்றதோர் கல்லியாலும்” இது ஆகுமென்று நம்பி மோசம் போகவேண்டாம். மனத்தை ஒப்பற்ற சுழிமுனையி லடக்கி “அலையுமனத்தை யடக்கும்” யோக சாதனையால் அது பட்டு நிறைபாழ் வெளியும் கடந்துள்ள தாய்வெளிக் கண்ணே துரீயமனத்தால் “உணர்வுறு மந்திரந், தான் பற்றப்பற்றத் தலைப்படுந்தானே” யென்று சொன்னதை மறந்து விடாதீர்கள்.

வேதபாடத்தினாலும், அத்தியயனத்தாலும், ஸ்தோத்திரபாடங்களாலும் கற்றுக்குட்டிகள் செய்யும் கல்மஷம் நீங்கப் பத்திமையால் இப்பயன் சித்திக்காது என்று எம்பெருமான் கூறுவதை உள்ளத்திருத்தி உண்மை வழிப்பட்டுயுங்கள் சொன்னேன்! சொன்னேன்!!

“தத்துவஞான முரைத்துத் தாழ்வரை
முத்திக்கிருந்த முனிவருந் தேவரும்
ஒத்துடன் வேறுயிருந்து துதிசெயும்
பத்திமையாளிப் பயனறியாரே.”

“மூலனுரைசெய்த மூவாயிரத் தமிழ்
ஞாலமறியவே நந்தியருளது
காலையறித்து கருத்தறிந்தோதிடின்
ஞாலத்தலைவனை நண்ணுவரன்றே.”

Free from Bonds. (The Autobiography of a Taluq Gumastah)

* அவிழ்த்துவிட்ட கழுதை.
(ஒரு தாலுகா குமஸ்தா சரித்திரம்.)

இன்னொரு நாளிரவு எனக்குப் பசியாமையால், நான் சாப்பிடாமல் படுத்தகொண்டுவிட்டேன். எந்தாயா? எனக்கு ஏதோ மருந்து செய்தகொடுத்துவிட்டி. அவளும் படுத்துவிட்டாள். என் மனைவி “நீங்கள் என்ன செய்யவில்லை? என்ன உடம்புக்கு?” என்றாள். “எல்லாம் முன்காலையில் சரியாய்ப்போய்விடும்” என்றேன். “நீங்கள் எல்லாம் போல் சரியாய்ச் சாப்பிடவில்லை. உடம்பும் வரவர இளைத்திருக்கிறது. உடம்பில் ஏதோ செலிதல் இருக்கிறது” என்றாள்.

“ஆம், அதற் கென்ன செய்தி?” என்றேன். “வலத்தியம் செய்து கொள்ளவேண்டும். நல்ல மருந்துகள் வாங்கி சாப்பிடவேண்டும்.” என்றாள்.

“பணமேது?” என்றேன்.

“எங்கள் பாவுக்கெழுதி வேண்டியபணம் அனுப்பச் சொல்லுகிறேன், மருந்துகளை வேண்டுமானாலும் வாங்கி அனுப்பச் சொல்லுகிறேன்” என்றாள்.

“பிறர் பணத்தைச் செலவிட்டு வைத்தியம் செய்து கொள்ள எனக்கு இஷ்டமில்லை. பொதுவாய் மருந்துகளில் எனக்கு நம்பிக்கையுமில்லை” என்றேன்.

“பிறர் பணத்தை வாங்கிக்கொள்ள இஷ்டமில்லை. தானாகச் சம்பாதிக்கவும் இஷ்டமில்லை, அல்லது சம்பாதிக்காமல் வாங்கிக் கொள்ளவும் இஷ்டமில்லை” என்றேன்.

* தன்னையறிந்து தன் வழியில் பிரவேசிக்கும் யுத்தேசம் சக்தி தடையறியாது.

ரத்தியமில்லை. பிறர்கொடுக்கும் மருந்தை சாப்பிட இஷ்டமில்லை; மருந்தில் நம்பிக்கையுமில்லை; தானாக மருந்து செய்து கொள்ளவோ, வாங்கிக்கொள்ளவோ சக்தியுமில்லை. தனக்காவும் தெரிகிறதில்லை, பிறர் சொன்னால் கேட்கிறதில்லை. இப்படிப்பட்ட புருஷனைக் கட்டிக்கொண்டு மாரடிக்கவேண்டியிருக்கிறது எனக்கு!” என்று பெருமூச்செறிந்தான்.

நான் ஒன்றும் பதில் பேசவில்லை.

“நீங்கள் மட்டும் என்ன மற்றெல்லாரையும் காட்டிலும் தெய்வப்பிறவியாக ஆகாசத்திலிருந்து குதித்து விட்டது? இப்பொழுது எங்களைப்பா இல்லையோ? உடம்பொன்று மில்லாவிட்டால் உடம்பு எதாவது ஒரு சீசா, அல்லது ஒருடப்பி புது மருந்து வாங்காமல் இருக்க மாட்டார். தினம் “பேபர்களைப்” பார்த்து இன்ன இன்ன புதுமருந்துகள் விற்பனைக்குத் தயாராயிருக்கின்றன வென்று “டைரி” புஸ்தகத்தில் எழுதி வைத்துக் கொள்வார். அவ்வளவு பெரிய சம்சாரத்தில் அதுவும் வேண்டித்தானிருக்கிறது” என்றாள்.

“எனக்கின்றும் அவ்வளவு பெரிய சம்சாரம் வந்து விடவில்லை. அதுவரையிலும் நான் எனக்குத் தெரிந்தபடியிருக்கிறேன்.” என்றேன்.

“உங்களுக்குத் தெரிந்தது தான் வெட்டவெளிச்சமாய் விளங்குகிறதே. என்னையும் இந்தப் பச்சைக் குழந்தையையும் திட்டாடவிட்டு நீங்கள் செளக்கியமாய்க் கண்மூடிவிடுவீர்கள். எங்களுந் ஒரு தாலுக்கா குமஸ்தா சுப்பையர் என்று ஒருவர் இப்படித் தான் நிஷ்காரணமாய் வரவர இளைத்துப் போய் திடீரென்று செத்தார். அவர் பெண்காதி, சாணிதட்டியும் அவ்விடித்தும் அப்பளம் விற்பனம் ஐந்து குழந்தைகளை வைத்துக்கொண்டு கஷ்டப்படுகிறார்.

“நீயும் அந்தமாதிரிவேலைகளை கேட்கரத்தில் கற்றுக் கொள். இனிமேல் குழந்தைகளைப் பெருமல் சமர்த்தாயிரு.”

“சத்திரத்துச் சோற்றுக்குத் தந்தனியங்கார் உத்தர வென்ன? பயப்படாதே காப்பாற்றுகிறேன்! என்று சொல்ல வாயில்லை. எனக்காக இல்லாவிட்டாலும் இந்தப் பச்சைக்குழந்தைக்காகவாவது இரங்கி மருந்து சாப்பிடக்கூடாது?”

“என்ன மருந்து சாப்பிட்டாலும் நீ உன்குணத்தை மாற்றாதபடித்தில் நான் இன்னும் ஒருவருஷத்திலோ இரண்டு வருஷத்திலோ ஏக்கம் பிடித்தோ பைத்தியம் பிடித்தோ சாகவேண்டியதுதான். நீ என்னைக் கரையான் அரிப்பது போல் பிடுங்கித்தின்பதினால் தான் இந்தஸ்திதிக்கு என்னுடம்பு வந்துவிட்டது!”

“எல்லாம் அங்கங்கே போய்ப் பார்த்தால் தெரியும். இதற்குமேல்தான் இருக்கும். நான் உங்களுக்குப் பிடிக்காவிட்டால் எனக்கு தெரியாமல் சாப்பாட்டில் விஷங்கொடுத்தாவது தூங்கும் பொழுது அக்கிக்கிணற்றில் போட்டுவிட்டாவது என்னைக் கொன்று விடுங்கள்! பிறகு நீங்கள் இறந்தாலும் சரி, வேறுநல்ல பெண்ணைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு வாழ்ந்தாலும் சரி எனக்குக் கவலையில்லை. இப்பொழுது இருக்கிற பைத்தியம் போதாதா உங்களுக்கு? இதற்கு மேலும் வேறே இருக்கிறதா? உள்ளத்தை நல்லதைச் சொன்னால் மூக்கிற்கு மேல் ரோஷம் வருகிறது. ஒருவர் ஒரு சொல் சொல்லாதபடி வைத்துக் கொள்ளுகிறதானே அப்படி ரோஷமுள்ளவர்கள்!”

“எனக்குத்தூக்கம் வருகிறது, இப்பொழுது என்ன செய்யவேண்டுமென்கிறாய்?” என்று முடியாய்க்கேட்டேன்.

“நீங்கள் மருந்து சாப்பிட்டு உடம்பைக்கவனித்துக் கொண்டு நிறையசம்பாதித்து விட்டு எனக்குப் பிறகு சாகவேண்டும்.”

“கடைசியில் சொன்னது என்கைவசப்பட்ட விஷயமல்ல. ஒருக்கால் உன்கைவசப்படலாம். எனக்குயா தொரு மருந்திலும் நம்பிக்கையுமில்லை-எல்லாமருந்தும் காசு பறிக்கிறவழி. பணத்தைக் கொடுத்து வாங்கின பிறகு நம்மைக் கண்டவர் யார்? மருந்துக் காரனைக்கண்டவர் யார்? என் தேகசெளக்கியம் உன்னைப்போல் 12 பெண்டாட்டிகளைக் காட்டிலும் மேலாகக் கவனிக்கத்தக்கது-நீ ஒரு மாஸத்துக்கு உன் வாயை அடைத்துக்கொண்டிரு, என் உடம்பு எப்படி யிருக்கிறது பார். இல்லாவிட்டாலும் பாதகமில்லை. குட்டுப்பட்ட பிறகு இனித் தேறிவிடுவேன். எரியின் பேரில் கோபித்துக்கொண்டு கால லம்பாமல் போவது போல் உன்னைப் போன்ற அற்ப ஜந்துக்களுடைய

வாய்க்குப் பயந்து அதற்காக ஏங்கி உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளுதல் முழுமுட்டாள் தன் மென்று நன்றாயிற்று கொண்டேன். இனி ஜாக்கிரதையாயிருப்பேன்.”

“நானும் அதைத் தான் வேண்டுகிறேன். இப்படி என்னை ஒழேமா லக்ஷ்மணா,” என்று விட்டுப்போகாதேயுங்கள். புருஷன் இருக்கிறவரையில் தகப்பனாரும் கவனிப்பார். அப்பறம் பத்துக் குழந்தைகளுக்கு நடுவில் அவர் காலின் கீழ் நானும் நின்றால் அவர் என்னசெய்வார்? அவரைத்தான் என்ன கல்லால் கட்டி சாந்தால் பூசியிருக்கிறது!”—

மேல் என்ன பேசினாளோ எனக்குத் தெரியாது, நான் தூங்கி விட்டேன். அன்றிரவு நான் இறந்து விட்டது போலும் என் மனைவி என் பிரேதத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதுபோலும் கணக்கண்டேன்.

எனக்குப் பத்து ரூபாய் சம்பளமாகி இரண்டு வருஷம் கழித்து எனக்கு மேற்பட்ட வயது சென்ற 15 ரூபா ‘ஷராப்’ இறந்துபோனார், நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் பொழுது மட்டும் கணக்குப் பார்க்கத் தெரியாதவனாயிருந்தேனே யொழிய உத்தியோகத்திற்கு வந்த பிறகு (அதிலும் ஷராப் உத்தியோகத்திற்கு வந்த பிறகு) கணக்கு வழக்கு கூட்டல் கழித்தல் எல்லாம் ஜலப்பிரளயமாகி விட்டது. பணத்தைக் கண்டாலும் கேட்டாலும் நடுங்கிக்கொண்டிருந்த எனக்கு இப்பொழுது பணத்தைக்கண்டால் ஓட்டுச் சல்லியைக் காண்பது போலிருந்தது. என்கணக்குப் புஸ்தகங்கள் வெகு சுத்தமாயிருக்கின்றன வென்று ஷராபு டிப்டி கலெக்டர் அவர்களே பரிசோதனை காலங்களில் மெச்சி யிருந்தார். ஆதலால் பெரிய ஷராப் வேலை எனக்கே கிடைக்கவேண்டு மென்று தாசில்தார் சிபார்சு செய்து எழுதினார். அப்படியே 10 ரூபா யிலிருந்து 15 ரூபா உத்தியோகம் கிடைத்தது. இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்த இந்த அதிர்ஷ்டத்தை என்னென்று சொல்லமுடியும், யாரால் தாங்கமுடியும்? என்மனைவி கூட அதற்காக தன் தோழிகளுக்கு சந்தனம் தாம்பூலம், மஞ்சள் குங்குமம் எல்லாம் வழங்கினாள். என் சிநேகிதர்களான உத்தியோகஸ்தர்களுக்கெல்லாம் ‘நிலா சாப்பாடு’ போடும்படி நேர்ந்த

பொழுது என் மனைவி முகம்கோணம் முதல் தரமாய் சமைத்திருந்தாள். எனக்கும் இளைத்திருந்த உடம்பு கொஞ்சம் பருக்க ஆரம்பித்தது. “இளந்தொந்தி” கூட விழ ஆரம்பிக்கிற தென்று சிலர் சொன்னார்கள்.

எனக்குப் பதினைந்து ரூபா சம்பளமாகி இரண்டு வருஷத்துக்கெல்லாம் என் தம்பி மெட்ரிசுலேஷன் பரீட்சையில் முதல் வகுப்பில் தேறினான். அவனுக்கு அப்பொழுது வயது 15 நிறைந்திருந்தது சுமார் 50 அல்லது 60 பெண் ஜாதகங்கள் பரீட்சை சமாளித்த சமர்த்த ஒரு வாரத்துக்குள் என் விவாகத்துக்கு வந்தன. விவாக மாகாத பெண்களையுடைய தகப்பன் மார்கள் இதற்கு முன் என்னோடு பேசாதிருந்தும் இப்பொழுது என்னைக் கண்டால் “ஐயரவான் வர வேண்டும்”— என்றார்கள். நான் வெற்றிலையே போடாதவனென்று தெரிந்திருந்தும் சிலர் “கொஞ்சம் தாம்பூலம் போட்டுக்கொள்ளலாமே” என்று வெற்றிலைத் தாம்பாளத்தை நீட்டிக் கூப்பிட்டார்கள். நல்ல காலம் வந்தால் எல்லாம் இப்படித்தான் சேர்ந்து வருமோ என்று எனக்குள் நானே புன்சிரிப்புக் கொண்டேன்.

சித்திரைமீன் ஒரு நாளிரவு சாப்பிட்டான் பிறகு நான் குடியிருந்த வீட்டு முற்றத்தில் நிலவில் ஒரு கோரைப் பாயில் சாய்ந்து கொண்டு பாரதத்தில் பாண்டவர்கள் விவாகத்தைப் பற்றிப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். என் தாயார் தாழ்வாரத்திலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். “அந்த நாட்களில் ஏக காலத்தில் ஒருஸ்திரீ ஐந்து புருஷர்களைக் கலியாணம் பண்ணிக் கொண்டாள். இந்தக் காலத்தில் ஒரு புருஷனிறந்த பிறகு மறு விவாகம் செய்தால் வியபிசார தோஷம் வந்து விடுகிறதென்று சாஸ்திரம் உண்டாக்கிவிட்டார்கள்; என்ன அநியாயம்” என்றேன். என் தாயார் சிரித்தாள். “என்ன சிரிக்கிறாய்?” என்றேன்.

“சாஸ்திரத்தை யார் உண்டாக்கினார்களோ? என்று சிரித்தேன்” என்றாள்.

“எல்லாம் சுவயங்கம் பாராட்டும் புருஷர்கள் தான்” என்றேன். “சாஸ்திரத்தை ஒருவர் உண்டாக்க

முடியுமா? ஜலத்தைப் பள்ளத்தில் போய் விழும்படி பார்சுட்டம் ஏற்படுத்தினார்கள்? ஜலமுண்டான பொழுதுதே அந்த சட்ட முண்டானது போல் சரீர முண்டான பொழுதே சாஸ்திர முண்டாயிற்று—இந்த எண்ணாணுட்புக்குள்ளில்லாதது வேறெங்கு மில்லை. இதை ஆள்வதற்கு சாஸ்திரம் ஏற்படுத்திய அதிகாரி இதற்குள்ளேயே இருக்கிறான்.” என்றாள்.

“அப்படியானால் இப்பொழுது என் கைம்பெண்ணுக்கு விவாகம் செய்யக் கூடாதா?” என்றேன்.

“செய்கிறவர்களை யார்தடுக்க முடியும்?” என்றாள். “ஏன் இப்பொழுது செய்ய யோசிக்கிறார்கள்?” என்றேன்.

“ஸத்தியத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு செய்யக் கூடிய யோக்கியதையும் தைரியமு மில்லாமையால்” என்றாள்.

“ஸத்தியமாவது என்ன?

“லோகப்பிரவிருத்தி தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதாகாவது, ஆதம் ஸம்ரக்ஷணத்துக்கு வேறு மார்க்கமில்லாததினாலாவது முதல் பரணிக்கிரஹணம் செய்த ரத்தாவின் ஞாபகத்துக்கும் அவனுக்குச் செய்த ததியத்திற்கும் ஹானியன்றியில் புனர் விவாகம் செய்து கொள்வதற்கும் செய்து வைப்பதற்கும் வேண்டிய சூக்ஷ்ம புத்தி பெண்களுக்கும் பெற்றோர்களுக்கும் இக்காலத்தில் இல்லை. அல்லது போகானுபவங்களில் மனப் பற்றி விடாமையால் விவாகம் செய்ய வண்டி யிருந்தால், அந்தமாதிரியாக ஒப்புக்கொண்டு அதற்குக் கொடுக்கவேண்டிய வரியைச் செலுத்தி விட்டு விவாகம் செய்து கொள்வதற்கும், அதிக சூக்ஷ்ம புத்தி யில்லாவிட்டாலும் குண்டு தைரியம் வண்டும்.” என்றாள்.

“அப்படியானால் ஒரு புருஷனுக்கு மேற்பட்ட சமந்த மிருந்தும், ஒரு ஸ்திரீ பதிவிரதையாயிருக்க முடியும் என்கிறாயா?” என்றேன்.

“பர புருஷனைப்பாராமலும் நினையாமலும் வியபிரியாயிருக்க முடியுமாதா?” என்று சிரித்தாள்.

“நினையாமலும்” என்கிறாயே? அதெப்படி?

3

“இன்னும் தெரியவில்லையா? பர புருஷனையும் நினையாமல் தன்புருஷனையும் நினையாமல் எப்பொழுதும் தன்னைத்தானே நினைத்துக் கொண்டிருந்தாலோ? அதாவது தன்னுடையதும், தன் செல்வத்தையும், தன்படிப்பையும், சமையல் முதலிய வேலைகளில் தன் சாமர்த்தியத்தையும், தன் குழந்தைகளையும்—”

“தன் குழந்தைகளைக் கூட நினைக்கக் கூடாதா?” என்றேன்.

“இவைகளை ‘நினைக்கக் கூடாதென்று சொல்லவில்லை. நினைக்கவேண்டியதே. அனால் தன் புருஷனுக்காகவும் அவனைத் திருப்தி செய்வதற்காகவும், அவனுடைய செளக்கியத்தை உத்தேசித்தும், அவன் இவ்விஷயங்களைக் கவனிக்கிறபடியால், தானும் கவனித்தும், அவன் இவைகளை வெறுத்தால் தானும் வெறுத்தும் நடந்து வருபவனே பதிவிரதை. பிரஹ்மாதன் தாயார் பிரஹ்மாதனுக்கு ஏன் விஷம் கொடுத்தாள்? குழந்தை யென்றால் அது புருஷனுக்கும் குழந்தை தானே? அவன்ல்லாமல் அது உண்டான தல்லை? குழந்தையினிடத்தில் புருஷனுக்கு இல்லாத பாத்தியத்தையே தான் கொண்டாடினால் அது வியபிசாரமே—உண்மை யிதுவே; வியபிசார மென்பது தேகத்தைப் பொறுத்ததல்ல. “அன்பின்மை”யே வியபிசாரம்—‘கபுளஹிநத்யம்’ வியபிசாரம். இதற்குமேல் தன் புருஷனை நினையாமல் சுமமா விட்டால் போதாதென்று அவனைக் கண்டபொழுதெல்லாம் தான் வேறொருவனை (எவனையோ தெரியாதாகையால் பர புருஷனை நினைத்த வியபிசார மிங்கில்லை)க்கலியாணம் செய்து கொண்டு அடையக் கூடிய மேலான சுகத்தைக் கெடுத்த பாவியென்றெண்ணி அவனைக் கடுகடுவென்று கண்ணாலும் முகத்தாலும் வாயாலும் சுடுவதன் பேயே யொழிய பெண்ணல்ல.” என்றாள்.

“இவ்வளவு தூரம் யாரையாவது மனதில் உத்தேசித்துச் சொல்கிறவா என்ன?” என்று எனக்கே சந்தேகமுண்டாகி விட்டது.

கொஞ்சகாலம் பொறுத்து பிஷ்பருடைய மாணத்தைப் பற்றிப் படிக்கச் சொன்னாள். அங்கே யுதிஷ்டிரர் முதலிய பாண்டவர்களும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்

KANNAKI—A SOCIAL DRAMA.

கண்ணகி.

நாடகபாத்திரங்கள்.

மாசாத்துவன்—அந்நகரத்து வணிகன்.

பெருமனைக்கிழந்தி—மாசாத்துவன் மனைவி.

நந்தன்—ஷெ ஊழியக்காரன்.

கோவலன்—மாசாத்துவன் புதல்வன்.

நீலபேகன்—கோவலனின் தோழன்.

வீனோன்—கோவலனின் சேவகன், விசுபவன்

விசாலாட்சி } கண்ணகியின் தோழிகள்.
பாகதம் }

மாநாயகன்—அந்நகரத்து மற்றோர்வணிகன்.

கண்ணகி—மாநாயகனின் புத்திரி.

அங்கம் II] [காட்சி I

இடம்—கண்ணகியின் அந்தப்புரம்.

காலம்—மாலைக்காலம்.

பாத்திரம் { தேவந்தி—கண்ணகியின் தோழி
கண்ணகி.
பாகதம்—கண்ணகியின் தோழி.

தேவந்தி:—(அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்து). கண்ணகி! நீ யென்ன எப்போது பார்த்தாலும் மனவாட்டத்துடனிருக்கின்றாயே! சற்று நேரமாவது சந்தோஷமாக விருக்கக் கூடதா?

கண்:—தோழி! எனக்கு மனவாட்டம் ஒன்று மில்லை! எனக்கு என்னுறமை! எதற்காக நான் விசனப்படவேண்டும்!

தேவ:—நீ என்னதான் மறைத்துப் பேசின போதிலும்—சுகி—உனது முகம் சொல்லுகின்றதே! “அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம் கடுத்தது காட்டு முகம்” என்று சொன்னவர் சாமான்ய

மாவும் சரதல்பத்தில் சயனித்திருக்கும் பீஷ்மரைச் சூழ்ந்து அவருக்கு சிசுருஷை செய்கையில், அவருடைய முதிர்ந்த அனுபவத்தையும் அதன் உதவியையும் இழக்கப்போகிறோமே என்று வருத்தி தனக்குக் கடைசியாக ஏதாவது உபதேசம் செய்ய வேண்டிக் கொண்ட யுதிஷ்டிரருக்கு பீஷ்மர் சொல்லிய நரி, கருகு இவ்விண்ணின் சதையையும் படிக்கச் சொன்னான்.

“இந்தக் கதையின் தாத்திரியம் தெரிந்ததா?” என்றான்.

“உலகத்தில் அரசர்களை (அதிலும் நல்லவர்களை) வேகுபேர்கள் தங்கள் காரியார்த்தமாக ஏமாற்றத் தலைப்பவர்கள். அவர்கள் புத்தியைக்கேட்டுப் பிசகிப் போகாமல் ஜாக்கிரதையாய் நடந்து கொள்ளவேண்டும்” என்றேன்.

“இதற்கு ரேற்பட்ட அர்த்தம் ஒன்றுத் தெரியவில்லையா உனக்கு?” என்றான். “இல்லை” என்றேன்.

“உலகம் என்பதே இது தான்: அதாவது அவனவன் தன் தன் லாப நஷ்டத்தையே கவனித்துக் கொள்ளுதல். தன் லாபத்தைப் பிறர் லாபம் போல் எடுத்துக் காட்டுபவன் தான் உலகத்தில் தீர்ந்த அனுபவசாலி. ஆனால் இதில் ஒரு கூடார்த்தமிருக்கிறது: அதாவது அன்பு என்பது வேறு, அது உலகத்துக்கு மேற்பட்டது; லாப நஷ்டங்களால் கட்டுப்பட்டதல்ல. தன் லாபம் பிறர் லாபம் என்று பேசிக்காமல், எல்லாவற்றையும் ஒரே லாபமாகப் பாவித்தல். இது உலகத்தை விட்டுக் கரை யேறின தம்பதிகளுக்கு சுலபமாய் சித்திக்கும் உலகத்திலேயே உழன்று கொண்டிருப்பவர்களுக்கு ஆயிரம் தாலி. கட்டிக் கொண்டாலும் சித்திக்காது. இதுதான் மேற்படி கதையின் ரஹஸியார்த்தம். இது பீஷ்மருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவுக்கும் தெரியும். யுதிஷ்டிரரும் ஒருக்கால் அறிந்து கொண்டிருக்கலாம். மற்றவர்கள் அறிந்தாரில்லை” என்றான்.

மானவரா? என்னிடத்தில் கூடவா நீ உண்மையைச் சொல்ல அஞ்சுகின்றாய்! (கண்ணகியின் மோவையைப் பிடிக்கின்றான்.)

கண்:—தோழி! ஏதாவது இரகசிய மிருந்தாலன்றோ நான் உண்மையைச் சொல்ல அஞ்சவேண்டும்!

தேவ:—உன்னையும் உனதுநாணாயும் தனியாக வேறு கிரகத்தில் உனது மாமனார் வைத்து விட்டாரா என்று வருந்துகிறாயா?

கண்:—(சிரித்துக்கொண்டு) தேவந்தி! என்னபுத்தி சாவித்தனமாகப்பேசுகிறாய்! அடியே! தனியாகத் தன் பார்த்தாவுடன் வேறுகிரகத்தில் வைத்திருக்கிறார்களேயென்று எவ்வளவது வருத்தப்படுவாளா. எதற்காகத் தனியாகவைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை நீ கொஞ்சமும் ஆலோசித்திருந்தால் இவ்விதம் கேட்கமாட்டாய்!

தேவ:—எதற்காக வைத்திருக்கிறார்கள்? இன்பமனுபவிக்க.

கண்:—தோழி! சொல்லுகிறேன் கேள்; விவாகமென்பது கேவலம் ஐம்பொறியினால் இன்பம்துகர்வது கருதிச் செய்யப் படுவதன்று! ஒர்குலம் வாழையடிவாழையாகச் செழித்து நிலைபெறுதல் வேண்டியும், அதற்கு இன்றியமையாத வேண்டப்படுவதாகிய சந்தான விருத்தியைக் கருதியும் செய்யப் படுவதாகும்! மேலும், சுகியே! நெடுங்காலமாக இல்லற நறும் நடத்திவருவதால் பெற்றோர்களுக்கு உள்ள ஆயாசமும், பாரமும், இவ்வளவெனச் சொல்ல முடியாது! குடும்பம் என்னும் பெரிய சாகரத்தில் அகப்பட்டு உழல் கின்ற அவர்களுக்குப் பின்வாரச் சுக விருக்கும் அவர்தம் புத்திரர்களே பெரும்புண்பாகவிருக்கின்றார்கள்! சம்சாரசாகரத்தில் மூழ்கிக் கரைதெரியாமல் தத்தளிக்கும் எத்தனையோ பெயர்களுக்கு “புத்திரர்” என்னும் மாக்கலன் கிடைக்காமல் அவர்கள் இரவும் பகலும் ஓவாது இறைவனேத் துதித்தவண்ணமாக விருக்கின்றார்கள்! மக்கட் பேரில்லையென யாத்திரை போலோர் எத்தனை பேர்! விரதமிருப்போர் எத்தனை பேர்! தவஞ்செய்வோர் எத்தனை பேர்!

புத்திரப் பேறு அத்தனைச் சிறப்புடையது! என்ன செல்வமிருந்தாலும், புத்திரச் செல்வமில்லையாயின் என்ன பயனுடைத்து! இது பற்றியே ஆன்றோரும்;

“படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோடுண்ணும் உடைப்பெருஞ் செல்வராயினு மிடைப்படக்குறு குறு நடந்து சிறுகை நீட்டி இட்டுத் தொட்டும் கெளவியுந்துழந்தும் நெய்யுடை யடிசில் மெய்ப்படத் திமிர்ந்தும் மயக் குறு மக்களே யில்லோர்க்குப் பயக்குறையில்லைத் தாம் வாழுநானே” —

என்றுகூறியிருக்கின்றார்கள்! “யாம் மெய்யாக்கண்ட வற்றுளில்லை யறிவறிந்த—மக்கட் பேறல்ல பிற” என்றாரன்றோ திருவள்ளுவரும்! ஆகவே தோழி! இப்படிப்பட்ட புத்திர பாக்யத்தை யடைந்தவர்கள் பிற்காலத்தில் அவர்களால் சுகமடைய வேண்டுமல்லவா! அப்புத்திரர்கள் குடும்பப் புரத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வரவிற்குத்தக்க செலவு செய்து இல்லறத்தை நெறிப்பட நடாத்தி வரவேண்டும்! அப்போது தான் பெற்றோர்களுக்கு ஆறுதலும், சந்தோஷமும் உண்டாகும்! அவர்கள் தங்கள் புத்திரர்கள் செய்யும் குடித்தன நேர்மையைக் கண்டு மகிழ்வுசற்கு ஏது வுண்டாகும்! ஒரே குடும்பத்தி விருந்தால் பிதா விருக்கின்றாரே அவர் குடும்பத்தைக் கட்டிப் பாதுகாப்பாரென்னு அலட்சியத்தினால் புத்திரர்களுக்குக் குடும்பக் கவலையுண்டாகாது! இல்லறம் செவ்விகாக நடத்தும் முறையைச் சரிவரக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டுமெனக் கருதி என்னுடைய மாமனாரும் மாமியாரும் என்னையும் என் பார்த்தாவையும் தனியாக வைத்திருக்கிறார்கள்! அது நலந்தானே!

தேவ:—நலந்தான்! ஆனால் நீ வருத்தத்தோடிருப்பதற்கு வேறு காரண மிருக்கவேண்டுமே; அதைச் சொல்!

கண்:—வருத்த மிருந்தாலன்றோ காரண முயிருக்கும்! தோழி! எனக்கு வருத்த முயில்லை! காரண முயில்லை!

தேவ:—கண்ணகி! உன் மனமென்ன கல்லா, இரும்பா? நான் எவ்வளவு மன்றாடிச் கேட்ட போதிலும் சொல்ல மாட்டேனென்கிறாயே!

கண்:—ஒருவருக்குள்ள வருத்தத்தைப் பிறரிடஞ் சொல்லி அவரையும் வருத்தத்திற்குள்ளாக்குவதிலென்ன பயன்? வருத்தத்தைத் தீர்த்து வைப்பதற்குப் போதுமான வல்லமையுடையவர்க்கிடம் முறையிட்டால் நல்ல! உன்னிடம் சொல்லி உன்னையும் கவலைக்குட்படுத்த எனக்கிஷ்டமில்லை!

மரக:—இந்த சமயத்தில் உட்பிரவேசித்து என்னடி தேவந்தி! நீ இங்காவிருக்கின்றாய்! உன்னை மாளிகை யெல்லாம் சேடினேனே! இருவரும் வெகு நேரமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றீர்களே! என்னிடம் சொல்லக் கூடாதா? இரகசியமே!

தேவ:—தோழி! ஒருவரறிந்தால் ரகசியம் இருவரறிந்தால் அம்பலம் என்னின்றார்களன்றோ? அதனாற்றான் நமது தலைவி கண்ணகி, நான் எவ்வளவு கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்ட போதிலும் மனதிலுள்ளதை வெளிப்படுத்தேனென்கிறாள்! வருத்தமாக இருக்கின்றாயே, என்ன காரணம் என்று கேட்டால் சொல்லக் கூடாதா! நம்மிடம் சொல்லாமல் வேறு யாரிடம் தான் சொல்லப் போகிறாள்!

மரக:—என்னடி தேவந்தி! இப்படிப்பட்ட விஷயங்களைக் கேட்டால் பதிவிரதைகள் பதில் சொல்லுவார்களோ? நாம் குறிப்பினால் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது தான்! கண்ணகியின் மனக்கவலைக்குக் காரணம் எனக்குத் தெரியும்!

தேவ:—இப்படிப்பட்ட விஷயம் என்றாயே எப்படிப்பட்ட விஷயம்! தெரியுமென்றாயே என்னிடம் சொல்லேன்!

கண்:—சேடிகள்! ஏன் வீணாக உங்களுக்குச் சிரபாதையும் கவலையையும் வருவித்துக் கொள்ளுகின்றீர்கள்!

தேவ:—அம்மா! நீ சொல்லாவிட்டாலும் நான் மரகத்தைக் கொண்டு தெரிந்து கொள்ளுகிறேன்!

மரக:—எதற்காகடி இவள் வருத்தப்படுகிறாள்?

மரக:—உன்னுடைய கணவன் உன்னோடு விடுத்து ஒருகுத்தியுடன் வாழ்ந்தால் உனக்கு வருத்தம் க்காதா? கண்ணகியும் பெண்ணானே! ஒன்று தெரியாதவள் போலப் பேசுகின்றாயே!

தேவ:—எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது! கோவெருகுத்தியுடன் வாழ்வென்றா என்ன!

மரக:—நல்ல அதியசம்! மாசவியென்னும் கணியை யன்றோ அவருடை காதலியாக விருக்கின்றாள்! ர்முழுவுதம் இதே பேச்சாக விருக்கிறது! நீ தெயாதென்கின்றாயே! அவர்க்கிருவரும் உடலுண்டு உயிரொன்று என்றல்லவோ இருக்கிறார்கள்!

தேவ:—அப்படியா! எனக்கு இதுவரையில் தெயாது!

கண்:—அவ்வித மிருப்பார்களானால் எனக்கு மிகவுச் சந்தோஷமாயிருக்குமே! தோழிகாள்! என்னுடைய பர்த்தா என்னெப் புறக்கணித்து விட்டாரே, என்னை நேசிக்க வில்லையே, என்னை மதிக்கவில்லையே என்கின்ற வருத்தம் எனக்கு என்னளவு மில்லை, மற்றும்—!

தேவ:—மற்றென்ன?

கண்:—நங்கையரே! பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு கோத்திரமறிந்த பெண்ணைக் கொடு என்பதாகச் சொல்லுகிறார்களே! எனது காதலரின் தபாளும், மன உடைமையும், கருணையும், அன்பும் எவ்வளவோ சிறந்தவைகளாயிருக்கின்றன! அவர் கொண்டிருக்கும் உண்மைக் காதல் கேவலம் என்னால் சொல்லக்கூடிய தல்ல அவர் மாதவியை மாதவியின் பொருட்டே காதலித்தார்! அவளோ!..

மரக:—அவள் நேசிக்கவில்லையோ!

கண்:—அவள் எனது மனனனை அவர் பொருட்டு நேசிக்கவில்லை! நேசிப்பதாகவும், காதலிப்பதாகவும் மட்டும் காட்டிக் கொள்ளுகிறாள் தவிர உண்மையில் அப்படியில்லை! என்னுடைய பர்த்தாவின் சொத்திற்கும், பொருளிற்கும், ஆசைப்பட்டு எனது காதனை விரும்புகிறாள்! இவருடைய உண்மைக்

காதல் அவ்வளவும் விழுங்குகிறதை நீராற்றித் தே என்று நான் வருந்துகிறேனே தவிர வேறில்லை!

தேவ:—அவள் உன் கணவனிடம் உண்மை விசுவாசம் கொள்ளவில்லையா?

கண்:—(சிரித்துக்கொண்டு) தேவந்தி! பரத்தை யருக்கு உண்மை விசுவாசம், காதல், அன்பு, இவைகளைல்லாம் எப்படியிருக்கும்! தங்கள் மேனிப்பகட்டினால் பொருள் பறிக்கும் குறியொன்று தான் அவர்கள் மனதில் குடிக்கொண்டிருக்கும். இவர்கள் வலையிற் சிக்காமற் பிழைப்பதே புருஷர்களுக்குப் பெரும்பாக்கியம்! தெரியாமலா,

“குடத்தைத் தகர்த்துக் களிறைத் தூத்திக் குவட்டைச் செறுத்துக்—கனசாலக் குலத்தைக்குமைத்துப் பகட்டிச் செருக்கிக் குருத்தத்துவத் துற—நவர் சோரப் புடைத்துப் பிணத்துப் பெருக்கக் கதித்துப் புறப்பட்ட கச்சுத்—தனமாதர் புணர்ச்சிச் சமுத்தர்த் தினைப்பற்றிருக்கப் புரித்துப் பதத்தைத்—தருவாயே”

என்று பெரியோர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள்! விலைமாதருக்கு நீதியேது நியாயமேது! பொருள்கொடுப்பவர்களைல்லாரும் அவர்களுக்குக் காதலர்தான்! அவர்களுடைய கருங்கூந்தலே புருஷர்களின் தாய்மையான மனத்தைக் கவரும் மேகம்! சேலெனப் பிறழும் பெருமதர் விழியே புருஷர்களின் உயிரைக் கவரும் கூற்றம்! அவர்களுடைய இன் சொல்லே புருஷரை வீழ்த்துவதற்குரிய வலை! அவர் தம் புன்னகை மனிதர்களின் மனத்தை அழிக்கும் மாயக்கண்ணி! கணிகையரின் பெருந்தன பாரம் ஆடவர்களின் மனத்தை மேலெழுவொட்டாமல் அழித்திக் கொண்டிருக்கும் பெருங்கூற்றம்! அவர் தம் வாளாவல்குலே மக்களை உள்ளிழித்துக் கொண்டு போகும் தடாகச் சுழல்! இவ்விதமே அவாளுடைய ஒவ்வொரு அங்க அமைப்பும் புருஷர்களைக் கவருவதற்குச் சாதகமாக விருக்கின்றது! கனியென நினைத்துச் சடர் தனில் வீழ்ந்து மாயும் விட்டிற் பூச்சிக்களைப் போல அத்தோ! என்னிறந்த புருஷர்கள் இவர்களுடைய மாய வலை

யில் அகப்பட்டு உய்வதற்கு வழிகொடுக்கே! அன்பில்லாமல் மேலிழைவால் கூடுப்பரத்தைய நிரம்பமா! அவருடைய சீர்த்திற்கு என்ன வித்தியாசம்! பிணத்தி அவர்களுக்கும் உயிரில்லை! உயிரகாதல், விசுவாசம் இல்லாமல் இறந்த சீர்த்தினும் கேடு கெட்ட இன்பம் துன்ப மாருமென்பவரும் இழிவையும். பற்றித் தெய்வஞ் வஞ் வறா என்ன கூறியிருக்கிறாள்!

“பொருட் பெண்டிர் பொய்யை மிருட்டறையி—லேதில் பிண

என்று கூறியிருக்கின்றாள்! சகி! ல்கிறேன் கேள்! விலைமகனின் பது என்னளவுக் கிடையாது! நிக ஆஸ்தியைக் கொடுத்த போதிது யைக்கைப்பற்றிக் கொண்டு பின்லத்தில் திரும்பியும் பாரார்கள்! வேருருவனை நாவொர்கள்! இதுக்காதல்! உண்மையன்பு! உண்மையுள் இ—த்தில் பற்றுமேயன்றிப் பக்காது! காதலுக்கு உயர்வென்றும் இல்லை!

மரக:—காதல் மிகவும் சக்தியுடைய அப்படியானால் ஏன் பல விடத்தைக் காட்டமுடிய வில்லை!

கண்:—(சிரித்துக் கொண்டு) சகி! கேட்கின்றாய்! காந்தக் கல்லின் வலியுடையது! ஆனால் அதற்கு மட்டும் தன்னகத்திழுத்துக் கொள்ளின்றதே யன்றி மற்ற உலோக சக்தியிருக்கின்றதோ! இரும்பு உள்ளி, தங்கம், முதலான எத்தனை இன்றன! என் அவைகளிடத்தில் ண்டாக வில்லை! ஏனெனில் இரட்டம் விழவும் அதற்கு இரும்பு

வும் இருக்கிறபடியால் தான்! ஆகவே இரண்டு பொருள்களின் பரஸ்பர விழைவுவேண்டுமென ஏற்படுகிற தன்றோ? கேவலம் உயிரல்லாத உலோகங்களுக்கு இக்கரியதிரந்தால் உயிருடனும், பகுத்தறிவுடனும் கூடிய நமக்கு எவ்வளவு சிப்தியிருக்கவேண்டும்! இக்கரியதி சிறிது மில்லாத கணிகையிடம் என்பர்த்தா தமது உண்மைக் காதலைச் சொலுத்தி யிப்பப்படுகின்றாரே! அதை நினைக்கத்தான் எனக்கு வருத்த மதிகரிக்கிறது! அவருடைய காதலின் பெருக்கைள்ளவாவது அந்த மாதவி அறிவாளா! இறைவன் எப்போது இவருடைய மனத்தை நல் வழியில் திருப்புவாரோ!

தேவ:—நீ தான் பெரிய பிரசங்கம் செய்கிறாயே! இவ்வித மெல்லாம் உன்பர்த்தாவிடம் எடுத்துச் சொல்லி அவரை நல்வழியில் திருப்புகிறது தானே! (சிரிக்கிறான்)

கண:—இந்தப் பிரசங்கத்தை அவரிடம் செய்ய நினைப்பது அதிகப்பிரசங்கமாகும்!

மர:—ஏன்? தவறிய இடத்தில் அத்தவறு தலையெடுத்தக் காட்டிக் கணவனைத் திருத்தவேண்டியது மனைவியின் வேலையன்றோ?

கண:—மாகதம்! நீ சொல்வது உண்மையே! ஆராலும் கணவர் மனம் வருந்தாமல் நடந்துகொள்ள வேண்டியது பதிவிரதைகளின் இலட்சணம் எங்கு நான் புத்தி சொல்ல ஆரம்பித்தால் வந்ததுவாரோ எனக் கிலேசப் படுகிறேன்! அதைப் பற்றி இன்னொரு சமயம் யோசிக்கலாம்! நேரமாயிற்று! போய் வாருங்கள்! (இருவரும் போய்விடுகிறார்கள்.)

அங்கம் II]

[காட்சி 2]

இடம்:—மாதவியின் மாளிகை, கடற்கரை.

காலம்:—இரவு—காலே.

பாத்திரம் { மாதவி—கணிகையா
சேல்லம்—தாய்க்கிழவி
கோவலன்—வினோதன்

கோவலன்: 'மாதவியின் கிருகத்திற்குச் சமீபமாய் வரும்போது அவள் உப்பரிகையில் நின்றாலும் ஒய்யாரத்தை சிலவு வெளிச்சத்தால் கண்டு தனக்குள்).

ஆஃ! என்ன அழகு! என்ன செளந்தர்யம்! இவள் அன்னப்பெட்டையோ! வன்னக்குயிலோ! பசங்களியோ! மடமயிலோ! வான்மதியோ! மின்னற்கொடியோ! மேனகையோ; இவளை யடைந்த என்பாக்கியம் எவ்வளவு சிலாங்கியாக விருக்கவேண்டும்! என்னை எதிர்பார்த்த வண்ணமாக உப்பரிகையில் உலாவிக்கொண்டிருக்கின்றாள்! இவள் முகத்தையும் நோக்கிச் சந்திரனையும் நோக்கினால் ஓரிரலில் இரண்டு மதியங்கள் உதித்தன வென்றே நினைக்க வேண்டியிருக்கும்! இவள் தன் ஆடல் பாடல்களைக்கண்டு கேட்டிருந்தாலே சுவர்க்கப் பிராப்தியானது போலிருக்கும்! என்மனம் எவ்வளவு வேகமாகப் போகவேண்டுமென நினைக்கிறதோ அவ்வளவு வேகமாக என் கால் நடக்கவிலையே! (கோவலன் வருவதைக்கண்டதும் மாதவி யுள்ளே போகிறாள்)

சேல்:—(கோவலன் உள்ளே சென்றதும்) வாருங்கள்! உட்காருங்கள்! (ஆசனமளிக்கின்றான்.)

கோவ:—(உட்கார்ந்து) மாதவி என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாள்! எங்கே காணும்!

சேல்:—உள்ளே படுத்திருக்கிறாள்! உடம்பு அசௌக்யமென்கிறாள்! மனக்கவலையோ அல்லது வருத்தமோ அவளை நானுக்கு நான் உருக்கிவருகிறது!

கோவ:—என்னகவலை! யார்மீது வருத்தம்?

சேல்:—உங்கள் பேரிட்தான் வருத்தம் போலிருக்கிறது! இந்திரன் விழாவரப்போகிறது! இப்பிற்று

நல்ல துணி கிடையாதாம்! நகை யொன்று மில்லையாம்! உங்கனிடம் சொன்னாள்! ஆகட்டு மாகட்டு மெனச் சொல்லுகிறீர்களாம்! அதுதான் வருத்தமாக விருக்கிறாள்!

கோவ:—இதற்குத்தானா வருத்தப்படுகிறாள்! நானேக்கே வேண்டிய வஸ்திரங்களையும், நகைகளையும் வாங்கிவிடலாம்! என்ன புடவை வேண்டும்! என்ன நகை வேண்டும்!

சேல்:—நீல நிறத்தில் அருகில் சரிகை போட்டதாக ஓர் பட்டும், காசி புள்ளிப்புடவை ஒன்றும், எடுத்தால் போதுமானது! இரண்டும் ஐந்து ரூபாய்க்கு மேல் போகாது! கழுத்திற்கு ஓர் காசுமலை, கல்லிழைத்த அட்டிகை, இரண்டு மிருக்கவேண்டும். மற்றபடி சில்லறை நகைகள் ஏதாவது வாங்குங்கள்! உங்களைத்தானே அவள் சதமென நம்பி யிருக்கிறாள்! அரை நிமிஷம் நீங்களில்லாவிட்டால் அரையுசமாகத் தோன்றுகிறதாம்.

கோவ:—ஆமாம்! அவ்வளவு அன்பு! அவ்வளவு விசுவாசம்! எங்கேயிருக்கின்றாள்? போய்ப் பார்க்கலாமா?

சேல்:—ஆஹா! சயனக்கிரகத்திலிருக்கின்றாள்! போங்கள்!

கோவ:—(எழுந்து சயனக்கிரகத்திற்குள் சென்று மாதவி தூங்குவது கண்டு) மாதவி; கண்மணி; காதலி; (தட்டி யெழுப்புகின்றான்).

மாத:—(நித்திரையிலிருந்து விழிப்பவள் போல் விழித்துக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு) வாருங்கள்! ஏன் இவ்வளவு நாழிகை; இதுவரை விழித்துக்கொண்டிருந்தேன்; இப்போது தான் சற்று கண்ணயர்ந்தேன்.

கோவ:—நான் முன்னமேயே வந்து விட்டேன்; செல்லத்தினிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்; நீ என்னமோ என் மீது குறையெல்லாம் சொன்னாயாம், அவைகளை யெல்லாம் கேட்டேன்!

மாத:—நான் என்ன குறை தங்கள் பேரில் சொல்லப் போகிறேன்; நகையில்கூட வஸ்திரமில்லை யென்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன்; இந்திரன் விழாவருகிறதே; கடற்கரைக்குப் போவதற்கு ஒரு நல்ல துணி வேண்டாமா? காது கழுத்திற்கு ஏதாவது வேண்டாமா?

கோவ:—அதற்குள் வாங்கித் தந்தால் சரிதானே;

மாத:—நாளையதினமன்றோ திருவிழா முடிவு! ஊராரெல்லாரும் தத்தம் பரிவாரத்துடன் கடற்கரைக்கு நீராடச் செல்லுவார்களே! நாம் செல்ல வேண்டாமா?

கோவ:—இவ்வளவு நெருக்கத்தில் தெரிவித்தால் நான் என்ன செய்கிறது; காலையில் கடற்கரைக்குப் போக வேண்டுமே; இப்போதோ அகாலமாகி விட்டது; என்ன செய்கிறது;

மாத:—நான் எங்காவது இவ்வளவு நகை கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன்! இருக்கிற வஸ்திரத்தில் நல்லதாக ஒன்று எடுத்த உடித்திக்கொள்ளுகிறேன்! பின்பு அவசியம் வாங்கித்தருகிறீர்களா?

கோவ:—ஆஃ! கட்டாயம் நானே மறுதினமே வாங்கித் தருகிறேன்;

மாத:—சந்தோஷம்; தாங்கள் என்னுயிர்க் காதலரன்றோ; (முத்தமிடுகின்றாள்).

கோவ:—மாதவி; உன்னுடைய குரலைக் கண்டு கோகில பட்சியும் நானுமன்றோ; அப்படிப்பட்ட இனிய குரலினால் ஒரு பாட்டுப்பாடு; கேட்டோம்!

மாத:—அப்படியே ஆகட்டும் (பாடுகிறாள்)

“அம்மையேயப்பா வொப்பிலா மணியே யன்பினில் விளைந்தவாரமுதே—பொய்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும் புழுத்தலைப் புலையனென்றனக்குந், செம்மையே யாய் சிவபுர மளித்த செல்வமே சிவபெருமானே, இம்மையே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந்தருளுவதனியே.”

காவல:—சபாஷ்! நேர்த்தியான பாட்டு! பாட்டுக்கு ஏற்ற குரல்! பிரமான்னம்!

நா:—தாங்கள் புகழாமல் வேறு யார்தான் என் னைப் புகழப் போகிறார்கள்!

காவல:—இருக்கட்டும்! மாதவி! நீ வீணை வாசிப்பா யோ?

நா:—எதோ கொஞ்சம் தெரியுமா?

காவல:—சற்று நேரம் வாசி; கேட்கலாம்!

நா:—அப்படியே! (வீணையை எடுத்து வாசிக்கவே கோவலன் சயனத்திற் சாய்ந்த வண்ணமாக நித்தி ரைபோய் விடுகிறான்) நித்திரை வந்து விட்டது போலிருக்கிறது! நாமும் துயில் கொள்ளலாம்! (வீணையை வைத்துவிட்டு நித்திரை புரிகிறான்).

நா:—(காலையில் ஊரார் கடற்கரைக்குச் செல்லும் சப்தம் கேட்டு விழித்து) கோவல! கோவல! (எழு ப்புகின்றான்).

காவல:—(கண்விழித்து) ஏன்?

நா:—பொழுது விடிந்து விட்டதே! நாகம் கரை கின்ற சத்தம் கேட்கவில்லையா! கோழி கூவுகின் றதே! எல்லோரும் கடற்கரைக்குச் செல்லுகின் றார்களே! நாம் செல்ல வேண்டாமா?

காவல:—நல்ல சமயத்தில் எழுப்பினாய்! ஸ்நானபா னஞ் செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்!

நா:—வெந்நீர் முன்னமே போட்டிருக்கிறேன், எழுந்த ஸ்நானத்திற்குச் செல்லுங்கள்! நானும் ஸ்நானம் செய்யப்போகிறேன்!

காவல:—நீபோ! நான் இதோ வருகிறேன்! (இரு வரும் ஸ்நானத்திற்குப் போகிறார்கள்)

காவல:—(ஸ்நானம் செய்த பிறகு) நல்லுடையணி ந்து கொண்டு ஓக்கிரம்வா? நான் வெளியே நிற்கி ன்றேன்! (தெருவாசற்படியில் நிற்கின்றான்.)

வினோ:—(கடற்கரைக்கு அந்தவழியாகச் சென்றி வன் கோவலன் நிற்பதைக் கண்டவுடன்) என்ன பிரபு! இந்த ஷேத்திரத்தில் தங்கியிருக்கிறீர்கள்!

கோவ:—(நாணத்தால் சிரித்து) ஷேத்திரமென்று இந்தக் கிரகத்தைச் சொல்லத் தகாதோ?

வினோ:—தரும்! தரும்! அம்மாள் கிரகம் தருந்த ஷேத்திரந்தான்! தாங்களும் அதற்கேற்ற பாத்திர ன்தான்! இன்று இந்தியன் விழாவாயிற்றே கடற் கரைக்கு வருகின்றீர்களோ?

கோவ:—நீ போ! நான் பின்பு வருகின்றேன்!

வினோ:—தனித்தோ? சோடுடனோ?

கோவ:—எனக்குத் துணை சோடுதானோ?

வினோ:—இல்லை பிரபு! ஒண்டியாகவோ! அல்லது அம்மாள் சகிதமாகவோ?

கோவ:—உனக்கு அந்த விசாமினை யெதற்காக? நீ போவென்றால் போ! நில்லாதே இவ்வீட்டத்தில்!

வினோ:—நான் ஏன் ஐயா உங்களுடைய வழியில் குறுக்காக நிற்கவேண்டும்! நான் போகிறேன்! அம்மாளுடன் போனால் புண்ணியம் சாஸ்தியாகி விடுமே!

கோவ:—ஆனால் நலந்தானே!

வினோ:—நலந்தான் பிறபு! குடு சாஸ்தியானால் குளிர் ச்சியாக மாளுமென்கிறார்களே! அது போல புண் ணிய மதிகமாகிப் பாவமாக மாறிவிட்டா வென்ன செய்கிறது!

கோவ:—சரி நீ போ! நான் இங்கிருப்பதாக ஒருவரு டனும் சொல்லவேண்டாம்!

வினோ:—எனக்கு இதுதான் வேலையோ! நானாகப் போய் ஒருத்தரிடமும் சொல்ல வில்லை! யாராவது கேட்டாலும் அவர் மாதவி வீட்டில் இல்லையென் றுசொல்லி விடுகிறேன்!

கோவ:—நீ யிவ்வும் புத்திசாலி! போய்வா!

வினோ:—எனக்குப் புத்தி மட்டானதால் நான் கட் டின பெண்டாட்டியைத் தவிர வேறு பெண்டாட் டி யில்லாமலிருக்கிறேன்! என் புத்தியை விட உங் களுக்கு இரட்டிப்பு மடங்கான புத்தியிருக்கிறபடி யால் தான் உங்களுக்கு இரண்டு பெண்டு டைத் தது! கட்டினது ஒன்று! கட்டாதது ஒன்று! புத்தி

வளர வளர ஒருவனுக்குப் பெண்டும் வளர்ந்து கொண்டே யிருக்கும்போலிருக்கிறது! ஈச்வரா! என் புத்தி வளராமலிருக்கும்படிச் செய்யவேண் டும்! உம்மைப்போல் நானிருந்தால் என்னுடைய வீட்டுக் காரி எடுத்துக் கொள்வாள் அலங்காரத் தை! உம்மைப் பிடித்த அதிர்ஷ்டம் கண்ணெ யம்மாள் சாதுவாக இருக்கிறார்கள்!

கோவல:—ஓ! போ! நில்லாதே இங்கு! (போய்விடுகிறான்.)

மாதவி:—(திவ்யாலங்கிருதம் செய்து கொண்டு வெளியே வந்து) போகலாமே! வாருங்களேன்!

கோவல:—ஆகா! வீணையெடுத்துக் கொண்டாயா?

மாதவி:—மறந்து விட்டேன்! இதோ எடுத்து வருகிறேன்! (உட்சென்று எடுத்துவருகிறாள்)

கோவ:—சரி! போகலாம் வா! (போகிறார்கள்)

மாதவி:—காதலரே! இவ்வீதி எவ்வளவு விசித்திரமாக இருக்கிறது பார்த்தீர்களா! மாட மாளிகைகள் எவ்வளவு உன்னதமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன!

லே.—நமது அரசன் பெருமையும், கீர்த்தியும் உலக முழுவதும் தெரிந்தது தானே! அவனுடைய இராச்சியத்தில் இப்படிப்பட்ட கட்டடங்கள் காணப்படுகின்ற தென்பதாக யாராவது வியப்பார்களா!

மாதவி.—கோவல! கடற்கரைக்குச் செல்லுபவர்கள் தங்கள் தங்கள் பெண்டு பிள்ளை சுற்றத்தாருடன் கும்புகும்பாய்ச் செல்வது எவ்வளவு ரமணியமாக விருக்கின்றது பார்த்தீர்களா!

கோவ.—ஆம்! நிரம்ப அழகான காட்சிதான்! நாமும் கடற்கரையைச் சமீபித்து வந்து விட்டோமே!

மாதவி:—உடலில் அலை வீசுவதும், இளஞ் சூரியனின் மெல்லிய கதிர்கள் அந்த நீர்ப்பரப்பில் பொன் மயமாகத் தோற்றுவதும் என்ன அற்புதக் காட்சி!

கோவல.—உடலில் இறங்கி நீராடுவோம்! (இருவரும் ஸ்நானம் செய்கிறார்கள்)

கோவல:—(நீராடிக் கவர சேர்ந்ததும்) மாதவி! இது இருக்கின்ற மணல் மேட்டிற் சற்று உட்கார்ந்து இளைப்பாறுவோம்! வருகிறாயா?

மாதவி:—போவோம்! வாருங்கள்! (போய் உட்காருகிறார்கள்.)

கோவ:—மாதவி! வீணையை எடுத்து மீட்டி ஓர் பாட்டுப் பாடு பார்க்கலாம்.

மாதவி.—கோவல! தாங்கள் தான் வீணை திவ்வியமாக வாசிப்பீர்களே! ஒரு கீர்த்தனை பாடுங்கள்! நான் கேட்கிறேன்! இத்தாருங்கள்! (வீணையைக் கொடுக்கிறாள்.)

கோவ.—அப்படியே பாடுகிறேன்! நான் பாடிய பின்பு நீயும் பாட வேண்டும்! (பாடுகிறான்.)

இராகம்-கல்யாணி, தாளம்-ஆதி

பல்லவி.

தையலே யுன்னை நினைந்து நினைந்துருகி

தயங்குரேனடி

மானே!

அனுபல்லவி.

வையகம் புகழ்ந்தோங்கும்-வேளூர் தனில் மருவு-

மையன் முத்துக்குமார-னுய்யாமையலிலின்று (தை)

கரணங்கள்.

மேட்டி சரச கண்ணாட்டி மதன்வாழிடங் காட்டிச் சுகங்கொடுத்துப் போட்டி செய்யலாமடி தாட்டிகக் காரிமலர் குட்டி யலங்கரித்து வீட்டுக் கிந்த ஷுணமே கூட்டிவரச்சொல்லடி (தை) வஞ்சிமிக வன்னதி மிக ரஞ்சிதகாரியென்று கெஞ்சி முத்தந்தாவென்று கொஞ்சித்துஞ் சூரனடி பஞ்சவர்னக் கிளியே தஞ்சமென்று முனது நெஞ்ச மிரங்கலையே கொஞ்சமாகிவ மிளந் (தை)

மாதவி.—(தனக்குள்) இதென்ன ஆச்சரியமாக விருக்கிறது! இவர் பாடிய பாட்டு அசுப் பொருட்சுவை நிரம்பி யிருக்கிறதே! மேலும் இவர் வேறு மகளிர் பால் விருப்புடையவராயிருக்கிறாரென இப்பாட்டினால் தெரிகிறது! என்னையன்றி வேறு ஸ்திரியினிடம் காதல் கொண்டிருக்கும் இவருக்குத் தக்க புத்தி வருவிக்கிறேன் எனக்கு இவரை யன்றி வேறு புருஷர் மீதில் நாட்டமில்லையேனும் இருப்பதே போல் நடிக்கிறேன்! நான் சில பாட்டுகளைப் பாடி அக்குறிப்பை வெளிப்படுத்துகிறேன்!

கோவ.—மாதவி! நான் பாடி விட்டேன்! நீ பாடி பார் கலாம்! (வீணையை அவன் கையில் கொடுக்கிறான்)

மாதவி.—தாங்கள் பாடிய பாட்டு மிகவும் நேர்த்தியாயிருந்தது. இதுவரையில் இப்படிப்பட்ட பாட்டை நான் கேட்டதே இல்லை!

கோவ.—என்னைப் பரிகாசம் செய்யவேண்டாம்!

மாதவி.—உள்ளத்தைச் சொன்னால் பரிகாசமாகுமா? கோவ.—நீ பாடி! நான் கேட்டு ஆனந்திக்கிறேன்!

மாதவி.—ஆனால் சரி! இதோ பாடுகிறேன்! (வீணையெடுத்து மீட்டிப் பாடுகிறான்.)

இராகம்—கேதார கௌளம்—தாளம், சாபு

பல்லவி.

அஞ்சுகமே யென்னுடைசக் கண்ணாளை
யழைத்துவாடி மானே கண்ணாளை
யழைத்துவாடி மானே!

அனுபல்லவி.

கஞ்சமலர்த்தடஞ் சூழ் கச்சிகரில் வாழுவ
சுருணுகடாட்சனங்கள் கரிகிரிவரதனை (அ)

சரணங்கள்.

மாங்குயில் கூவுது மருகத்தாவுது
பாங்கிய மனமதப் பயல்களை மீறுது
திங்கள் சுடையாலென் னங்கமெல்லா நோகுது
தேமற்புரந்த கொங்கை விம்மிமையல் மீறுது (அ)

சிந்தையிற்றுயர் மிக மிகுந்தவருகுது
சித்தசன் கணையாற் காம லாகிரி பெருகுது
எந்த விதத்திலேனு மிங் கழைத்துவருவது
யேந்திழையேயுன் கட னிசையாவிழ்ந்துளாது(அ)

அச்சதன மெங்கள் கச்சிகரவாசனை
யன்பரகக் கமலத் துறையுழி நேசனை
இச்சையுள்ளோர்கள் பா லிருக்குஞ் செகநீசனை
யிங்குவரச் செய்தாலுனக் கிதத்திற் செய்வேன்
[பூசனை (அ)]

கோவலன்.—(தனக்குள்) ஆஹா! நாமென்னமோ இவன் நம்மிடம் உண்மைக்காதல் கொண்டிருக்கிறானென்றிருந்தோமே! இப்போதிவன் பாடியதைப் பார்த்தால் இவன் வேறொரு புருஷனிடம் காதல் கொண்டிருக்கிறானென்பது நன்றாகப் புலப்படுகிறது! விலைமாதரை நம்பக்கூடாதெனத் தெரியாமலா ஆன்றோர்கள் கூறுகிறார்கள்! இப்படிப்பட்ட துர்க்குண முடையவளுடன் இனி நாம் ஒருக் கணமும் சகவாசம் செய்யக்கூடாது! இந்த நிமிஷத்தோடு இவளுக்கும் நமக்குமுள்ள சம்பந்தம் நீங்கிவிட்டது! இவளுடைய முகத்திலும் இனி விழிக்கலாகாது! ஆஹா! மாதவி! மனதிலொன்று வைத்துக்கொண்டு வெளியில் ஓர்விதம் நடிக்கும் பரத்தையரை இன்றுதான் கண்டேன். என்னிடத்தில் அளவற்ற காதல் பூண்டவள்போல் நடித்து வந்தாயன்றே! உன்னுடைய சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம்! மாதவி! நீ வஞ்சகத்திற்குறவிடம்! நன்றியின்மைக்குச் செவிலித்தாய்! ஆடவரைப்படு குழியில் தள்ளுவதற்கு ஏற்பட்ட கொடுமீ! இன்று தான் அறிந்தேன் உன்னுடைய மனத்தை! மாதவியை நோக்கி உரத்தரூபுடன்) மாதவி! பொய்யை மெய்யாகக் காட்டி யொழுகும் பரத்தையாகிய உன்னுடன் கூடி வாழ்ந்த என் மதியினத் திற்காக நான் வருந்து கின்றேன்! உன் பொருட்டு ஏராளமான பொருட்களைச் செலவு செய்து குறித்து வருந்து வேனா! எனதுபத்தினி கண்ணகிக்குத் துயரமிழைத்தது குறித்து வருந்து வேனா! உன்னுடைய மனநிலையை இது வரையில் அறியக்கூடாத முழுமுடனாக விருந்தேனே; அது குறித்து வருந்து வேனா! அடியே! இன்றோடு உன்

க்கும் எனக்கும் இருந்த பற்றுஅறவே ஒழிந்தது. இனி நீ உன் காதலோடு சகமாக வாழ! நான் என்றைக்கும் உன்னோடு விடை பெற்றுச் செல்லுகிறேன்! (அவ்விடம் விட்டு நீங்குகிறான்)

மாதவி.—(மிகவருத்தத்துடன்) ஐயோ! நாம் விளை யாட்டாகச் செய்தது வினையாகவன்றோ முடிந்தது! பாதகியாகிய எனக்கு இவ்விதமான புத்தியேன்வந்ததோ! நம்மிடம் எவ்வளவோ அன்புடனிருந்த இவர் இவ்விதமாக நிராகரித்துச் செல்வாரெனக் கணவிலும் நினைக்கவில்லையே! இது யார் செய்திருந்தோ! இறைவனுக்கே சம்மதமில்லையோ! ஊழ்வினப்பயனுக்கு நாமென்ன செய்யலாம்,

அவ்விடம்விட்டுத்தன் கிருகத்திற்குச் செல்கிறான்)

(கோவலன் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டே தன்கிருகம் நோக்கிச் செல்லுகிறான்). என் மதியினத்தை என்னென்று சொல்வது! அன்பு என்பது நினைத்துணையும் கிடையாத விலைமகளை மிகவும் அன்புடையவன் என நினைத்திருந்தேனே! என்னைப் போல் மதிக்கேடாராயினு மிருப்பார்களா? இந்த மாதவியின் புல்லொழுக்கம் இன்றன்றோ வெளிப்பட்டது! இவ்வேசை மீது நான் கொண்ட காதலினால் எத்தனை பெயருடைய விரோதத்தை யடைந்தேன்! இந்நாரியர் இயல்புணர்ந்தன்றோ,

“கருங்குழற்செவ்வாய் வெண்ணகைக் கார்மயில்
ஒருங்கிய சாயனெருங்கி யுண்மதர்த்துக்
கச்சநிமிர்ந்து கதிர்ந்து முன்பிணத்
தெய்த்திடை வருந்த வெழுந்துபுடை பரந்
தீர்க்கிடைபோகா வினமுலை மாதர் தம்
கூர்த்தநயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்”

என்று பெருமான் ஸ்ரீமாணிக்கவாசகரும் கூறினார். இருக்கட்டும்; அதோ நிற்றறது வினோதன்போலத்தோன்றுகிறது! அவனைக் கூப்பிட்டு நம்முடைய பத்தினி எவ்வாறு இருக்கின்றான், நமது தகாத ஒழுக்கத்திற்காக வருந்துகிறானா, கோபமாயிருக்கிறானா, என்பதை விசாரிக்கலாம்! (வினோதனை நெருங்கி வந்தவுடன் அவனைக் கூப்பிடுகிறான்).

வினோ.—(கோவலனைப் பார்த்து) வரணும்! ஸ்தானமாயிற்று? ஜோடியாகப் போன நீங்கள் தனியாக வருகிறீர்களே! மாதவித் தெய்வம் எங்கே? (சிரிக்கிறான்)

கோவ.—அதெல்லாம் பிறகு பேசலாம்! எனது நாயகி கண்ணகி யென்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாள்!

வினோ.—தாங்கள் மாதவி சக்தியிருக்கும் போது என தம்மை கண்ணகியைக் குறித்துத் தாங்கள் தவிப்பானேன்?

கோவ.—கேட்டபிறகு பதில் சொல்!

வினோ.—அந்தப்புறத்தில் இருக்கிறார்கள்!

கோவ.—இன்னும் யாராவது இருக்கின்றார்களோ?

வினோ.—தோழி தேவந்திகூட விருக்கின்றாள்!

கோவ.—சரி! நீ போ!

வினோ.—அப்படியே! (போய்விடுகிறான்)

கோவ.—(தனக்குள்) கண்ணகி தனியாகத் தானிருக்கின்றாள்! நாம் சென்று அவளுடைய வருத்தத்தைத் தீர்க்கலாம்! சாஸ்தியான பிணக்கு செய்தால் தோழி தேவந்தியைக் கொண்டு சமாதானம் செய்யலாம்! மாதவியின் பொய்யொழுக்கத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறேன்! என்னுடைய குற்றத்தையும் ஒப்புக் கொண்டு கண்ணகியின் மன்னிப்பை அடைகிறேன்! இதோ செல்லுகிறேன் கண்ணியிடத்திற்கு.

SHORT STORY.

"VIRAT RUPA"

A Tale of Righteousness.

"விராட் ரூபா"

IV. மாயாபுரி

மஹேந்திரஜாலத்தைக்கண்ட உபேந்திரன் சாந்தாமோஹிதனாகி, போகஸம்யமத்தில் சாந்தாவேயாகி, அதனால் உபேந்திரனாகிய தனக்கும் சாந்தாவுக்கும், உபாதி பேதத்தால் த்வைத்துவமேயன்றி, மற்றப்படி இருவரும் ஏகத்துவம் பொருந்தி யிருப்பதை யுணர்ந்து கொண்டான் என்பதோடு மூன்றாவது அதிகாரத்தை முடித்தோம். சந்தையிறைச்சலிலே குடியிருந்து கெட்டேனே!" என்று பாடிய சித்தனைப்போல இந்திரியங்களின் வியவகாரத்தில் தலையிட்டுக்கொண்டு களைப்பினைப்பின்று யுழைத்த உபேந்திரன் சாந்தா ஸம்யோகத்தால் மன விசாராந்திபடைந்து சாந்தோப சாந்தனாகவும் தன்னை மயக்கினது முற்றும் சாந்தா வென்னும் மாயையல்ல, தன்னை யறித்துக் கெடுத்த தன் மனமே யதற்கு உடந்தையாயிருந்த தென்று கண்டான்.

ஆகாயக் கோட்டைக்கு ஒரே கட்டுண்டென்று தான் நம்பியிருந்தது பொய்யாக, அதற்கு மூன்று கட்டுண்டென்று இப்பொழுது கண்டு கொண்டான். முதற் கட்டில் தனாகாண புவன போகங்களை யெல்லாம் இந்திரியத்துவரா அனுபவிக்க லானான். இரண்டாங்கட்டில் "மோனகான" த்திலிருந்துண்டான சாந்தா ஸம்யோகத்தால், இந்திரியங்களை யெல்லாம் விட்டு மனவிசாராந்தியடையும் போக

† "அப்ராப் தப்பிராபணம் யோகம்" என்பது மேற்கோள்.

மொன்றுள தென்று ஸ்வானுபவத்தினால் கண்டு கொண்டான். மனவிசாராந்தியடைந்து அதில் பழகி சாந்தோபசாந்தனாகவும் இந்திரியங்களை யெல்லாம் விட்டும் கருவியின் றிக்கரணங்கள் மட்டில் வேலை செய்வதை நேரில் கண்டான்.

கரணங்கள் இரண்டுவகை: புறக்கரணங்கள் என்றும் அஹக்கரணம் என்றும் சொல்வர். புறக்கரணங்கள் நான்கும் ஆகாயக்கோட்டையில் நானுபிஸத்துவாரக் கதவுகளினிடத்தும் காவலாயிருக்கும். அவற்றிற்கு மனசு, புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் என்று பேர்.

- (1) மனசு போக போக்கியங்களான ஸ்பரிசுசுகத்தைக் கொடுத்து கர்த்தாவைக் களிக்கச் செய்யும்.
- (2) புத்தி ரூபா ரூபங்களைச் சிருஷ்டித்துக் காட்டி தரிசன சுகத்தைக் கொடுக்கும்.
- (3) சித்தம் ரஸதன்மாத்திரையினாலே "பள்ளத்தில் நீர் தங்கும் பான்மை போல்" இஷ்ட பூர்த்தியினால் அமிர்த பானத்தைக் கொடுத்து மிருத்தியு பயத்தைப் போக்கி நித்திய சுகத்தைக் கொடுக்கும்.
- (4) அஹங்காரம், பூர்வஸம்ஸ்காரம் என்னும் வாசனா தேஹத்தைக் கொண்டு எதையும் தன் மயமாக்கி ஸ்லீகரித்துக் கொள்ளும் சக்தியைக் கொடுக்கும்.

இந்த நான்கு கரணங்களும் மனோ விசாராந்தியடைந்தகாலத்து ஒன்றினுள் ஒன்றாகவொடுங்கி, அழகு பொருந்திய மோஹினி ரூபங்கொண்டு மோனகானஞ் செய்து மூன்றாங்கட்டில் ஏகாந்தமாய் ஆனந்த நித்திரை செய்யும் அந்தராத்மாவை யெழுப்பத் "திருப்பள்ளி

யெழுச்சி' பாடும். இந்த அந்தராத்மாவுக்கு ஒரே கரணமுண்டு. அந்த ஒரு கரணத்தால் அந்த மஹா புருஷன் எல்லாவற்றையும் இச்சாமாத்திரத்தினால் சிருஷ்டித்து அனுபவித்து அந்தரத்தானம் ஆகச் செய்வான். அந்த ஒரு கரணத்துக்கு "அந்தக்கரணம்" என்று பேர். இது மனம் செய்யும் சேஷ்டைகளுக்கு கெல்லாம் சாக்ஷி மாத்திரமாயிருப்பதால் "மனச்சாக்கி" பென்று சிலர் இதை யழைப்பதுண்டு. அந்தக்கரணம் மற்றக்கரணங்கள் நான்கின் வேலைபையும் தானே, அததற்சூரிய கருவிகரணங்களினுதவியின்றித் தன்மாத்திரையால் செய்யும். இந்த அந்தக் கரணத்துக்குள்ளிருக்கும், சக்திக்கு இச்சாசக்தி பென்று பேர். "மோனகானம்" செய்யும் சதுஷ்கரணங்களின் சமஷ்டி ரூப மோஹினி யுருவத்தைக் கொண்டு உள்ளே யானந்த நித்திரை செய்யும் மஹா புருஷனைக் காட்டிக் கொடுப்பதும், அவரை ரக்ஷிக்குமாறு மோஹினியையும் மோஹிக்கும்படி செய்யும் தன்னுருவத்தைக் காட்டி அவளை விழுங்கி விடுவதும் இந்த இச்சா சக்தியே. இவள் மஹா பதிவிரதையான்படியால், தன்னிச்சை யென்பது அற்றவள். புருஷனிச்சையைத் தவிர வேறொன்று அறியாள். நளாயினியைப் போல், தன் புருஷன் மோஹினி கார்த்தனாய் அவளை யனுபவிக்க வேண்டு மென்றாலும் கூட்டி வைப்பாள். ஸ்வபத்ரி விரதனாய் அவளை யன்றி யாரையும் நினைப்பதில்லை யென்றிருந்தால் அந்த மோஹினியை விழுங்கி அவனிடத்துள்ள மோஹம் என்னும் விஷத்தைத் தனது பதிவிரதாக்கினியினால் தவிர்த்து அழகே யுரு வெடுத்தது போலும் ஆனந்தமே வடி வெடுத்தது போலும் சுககனமாயுள்ள தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டி நிற்பாள். இச்சா சக்தி இந்த

ஸ்வரூப மெடுத்து விளங்குவதைத் தான் "சாந்தா" வென்றும் "சாந்திப்பத்ரி" பென்றும் சொல்கிறது!

மனவிசாராந்தியடைந்தாலன்றி இவள் ஸ்வரூப தரிசனம் காணக் கிடைத்தலரிது!

மனம் மோஹத்தை விட்டாலன்றி அதற்கு விசாராந்தி கிடையாது!

ஆகையால்தான் "ஆசையறுமின், ஆசையறுமின்! ஈசனோடாகிலும் ஆசையறுமின்!" என்றார் உண்மைவழிப்பட்டு உளந்தேறிய பெரியோர்.

ஆசையறுபட்டால் மனம், அலையோய்ந்த சமுத்திரம் போல், சலனம் விட்டு, நிற்கும்.

அப்படி நின்ற நிலையில் சாந்தாவின் ஸ்வரூபதரிசனம் விளங்கும்.

ஆனால் அப்படி நிற்பது கூணிகமாத்திரமே யாதலால், தூங்கி விழித்த புருஷன் சுகானுபவ மொன்றை மட்டு மறிந்து அது வந்தவழி போனவழி தெரியாமல் தவிப்பது போல, மனம் நின்றநிலையில் கண்டகாட்சி, அடுத்த நிமிஷத்தில் மனம் சலிக்கும் பொழுது நிழலாடினது போல் ரூபக மாத்திரமாக விருந்து மோஹ விகாரத்தை யுண்டு பண்ணுகிறது. உபேந்திரன் சாந்தா, சாந்தா வென்று தபித்ததற்குக் காரணம் இப்பொழுது விளங்குகிறதா?

உபேந்திரன் சாந்தா மோஹிதனாகி, நித்திய நித்திய வஸ்து விவேகத்தால் மோஹம் தீர்ந்து சாந்தாகாந்தனாகவும், சாந்தாவுக்கும் தனக்கு முள்ள ஏகத்துவத்தையும், த்வைத்துவத்துக்குக் காரணமான உபாதி பேதத்தையும் அனுபவ விசேஷத்தால்

நன்றாக வறிந்தான். பேதமற்ற விடத்தில் பேதத்தை விளைத்த தன் உபாதி யென்ன வென்று ஆராய்ந்து பார்க்க சதுஷ்கரணங்களின் சமஷ்டி ரூபமான மோஹினிரூப மோஹ மாத்திரையான மனசு தனக்கு உபாதி யென்று கண்டான்.

இந்த மனசு எங்கிருந்துண்டாயிற்றென்று விசாரித்தான். நடுவே வந்த மாப்பிள்ளைத் தோழன் ஒரு புறமாய் விசாரித்த மட்டும் சாமார்த்தியமாயிருந்து விட்டு இருபுறத்திலும் மனதொத்து விசாரிக்கப் புகுந்த விடத்து மாயமாய் மறைந்தோடியது போல, மனம் என்னும் மாப்பிள்ளைத் தோழனும், அந்தராத்மாவாகிய புருஷனும் மனதீதையான சாந்தாவும் ஒன்று பட்டு விசாரித்த விடத்து இருந்த இடம் தெரியாது மறைந்தோடி விட்டது.

“மனமாயை மாயை, மாயைமயக்க
மனமாயை தான் மாளும் மற்றொன்றுமில்லை:
பினைமாய்வதில்லை பிதற்றவும் வேண்டாம்!
தனையாய்ந் திருப்பது தசதுவந்தானே.”

என்றார் எம்பெருமான் திருமுல் தேவர். இத்திரு மந்திரத்தின் உண்மையை யறிந்த உபேந்திரன் சாந்தா ஸஹிதனுப் ஒன்றுஞ் சொல்லாது தன்னை விட்டோடின மனதைத் துரத்திக் கொண்டு செல்ல அவன் தன் பள்ளியறையாம் அந்தக்கரணம் விட்டு மாயாபுரியென்னும் மஹா கோட்டையின் வாசல் வந்தெய்தினான். வாசற்புறத்தில் மஹாகாளி காவலிருந்தாள். அவள் கோர ரூபத்தைக்கண்டு உபேந்திரன் பயந்தான். புருஷன் பயப்படவும் அவனுடன் வந்த சாந்தா அவனுக்குப் பின்னால் போய் ஒளிந்து கொண்டாள்.

உபேந்திரன் சாந்தா ஸஹிதமாக விருப்பதால் பயமில்லை யென்றிருந்தான். மஹாகாளி

யின் கோரரூபத்தைக் கண்டு இவன் பயப்படவும் சாந்தா இவனுக்குப்பின்போய்ப் பற்றக்கண்டான். எப்படியும் அவள் பெண்பால் தானே, அவள் பேரில் குற்றம் சொல்வதற்கில்லை யென்று தனக்குத் தானே சமாதானம் செய்து கொண்டு தான் சாந்தோபசாந்தனானதை நினைத்து மறுபடியும் தைரியம் கொண்டு கோட்டை வாசலை யணுகினான். அணுகி அங்கே கட்டியிருந்த மணியை அடித்தான். உடனே பூதகணங்கள் வந்து அவனைப் பயமுறுத்தின. அவன் பயப்படாதவனாய் வாசற்படிதாண்டயத்தினிக்கவும், மஹாகாளிதானே நேரில் வந்து “யாரடா அவன்? நில் அப்படியே!” என்றாள்.

உபேந்திரன் வாசற்படிக்கு அந்தண்டையொரு காலும் இந்தண்டை யொரு காலுமாக வைத்தபடி அப்படியே ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்றான்.

மஹாகாளி உதிர மொழுகும் கிரமொன்றை இடது கையில் ஏந்திய வண்ணம் இன்னொரு கையில் மந்திரவானை யோங்கிக் கொண்டு “யார் நீ? உடனே பதில் சொல்! இல்லாவிட்டால் இந்தவாளுக்கிறையானாய்!” என்றதட்டினாள்.

உபேந்திரன் பின்னால் ஒளித்திருந்த சாந்தாவுக்கு இச்சப்தம் காதில் பட்டதும் அவள் நிமிர்ந்து பார்க்க, அவள் கண்ணுக்கு மந்திரவாளேந்திய கை உபேந்திரன் தலையினால் மறைக்கப்பட்டு நிற்க, அதற்கும் மேலே அழகாய்க் குவிந்த அங்குலியினால் அபயப்பிரதானம் செய்து கொண்டிருந்த வலது கையே அவள் கண்ணுக்குப் பட அவள் அச்சம் நீங்கி அசலமாயிருந்தாள்.

“யார் நீ?” யென்ற சப்தம் உபேந்திரனுக்குள் புகுந்து எதிரொலி கிளம்ப ஒலிக்கவும், அவன் ஒரு கணம் திப்பிரமை கொண்டு நின்றான். அடுத்த வசனமும் ஒங்கின வானும் அவனை நிர்ப்பயனுக்கிவிட்டன. இவளிடத்திலிருந்து தப்புவது சாத்தியமாயில்லையால், இவளுக்கு உள்ளதைச் சொல்லி விடுவோம், வந்தது வரட்டு மென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு “நான்தான் சாந்தா கார்த்தன உபேந்திரன்!” என்றான்.

மஹாகாளி களகள வென்று சிரித்தாள்.

“உபேந்திரா உனக்கு ஆகவேண்டிய தென்ன?”

“நான் இக்கோட்டைக்குள்ளே போகவேண்டும்!”

“அப்படியா! சரி! உன் தலையை அடகு வைத்து விட்டு நீ உள்ளே போகலாம்!”

“தலையை யாவது அடகு வைக்கவாவது! இதைன்ன ஆச்சரியமாயிருக்கிறது!”

“ஆச்சரியம் தான்! தலையை யடகு வைத்து இந்த வாசலில் துழைந்தால் துழையலாம்! இல்லாவிட்டால் உன் தலையை பவி கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பிப் போகலாமானாலும் போகலாம்! இதோ! என் கழுத்திலிருக்கிற மாலையைப் பார்த்தாயா? எத்தனை தலைகளிருக்கின்றன! எண்ணிப்பார்!” என்றாள்.

உபேந்திரன் “இதென்னடா தர்மசங்கடம்!” என்று சாந்தாவை நினைந்தான். பின்னாலிருந்தபடி சாந்தா “பயப்படாதே, பயந்தால் மோசம் வந்தது!” என்று வற்புறுத்தக்கேட்டுப் பின்னும் தைரியம் கொண்டான். மஹாகாளியைப் பார்த்து, “இந்த வரி தண்ட நீ

யார்? உனக்கென்ன அதிகாரம்? சொல்!” என்றாள்.

“நானு யார்? என்று கேட்கிறாய்! உனக்கு இன்னும் தெரியவில்லையா! புதுமாய்பிள்ளை பாவம்!” என்று தன் கோரப் பற்களைக் காட்டிக் கொண்டு சிரித்தாள்.

அவள் கோரப்பற்களைப் பார்க்கவும் உபேந்திரனுக்கு வயிற்றில் ‘பஹீர்’ என்றது! அவன் தைரியமெல்லாம் ஒழுகிப் போய்விடும் போலிருந்தது! பின்னாலிருந்து சாந்தா “பயப்படாதே! பயப்பட்டால் மோசம் வரும்” என்று பின்னும் வற்புறுத்தினாள். பின்னும் தைரியங்கொண்டு, “ஆளறியாமல் நான் வரி செலுத்துவதில்லை! கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்!” என்றாள்.

“நான் தான் மஹாகாளி! மாயாபுரியின் நகர்க்காவல் என்னுடையது! அத்துமீறி நடந்தால் ஆக்கினை நடக்கும்! உஷார்!” என்றாள்.

“உன் அத்து எந்த மட்டும் செல்லும்?” “நானும் நீயும் உள்ள மட்டும்! செல்லும்!”

“‘நான்’ தான் இல்லையே! அதைத்தேடிக்கொண்டுதானே புறப்பட்டு வந்தேன்!”

“நானற்றின்’ தேடல் என்ன வந்தது?”

“அந்த ‘நான்’ ஓடிப் போயிற்றென்று தானே தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டேன்!”

“அப்படி யானால் தலையை யெடுத்துக்கீழே வைத்து விட்டு உள்ளே போ!”

“தலையறுந்த முண்டம் எப்படித் தேடும்?”

“நானற்றிண்டம் எப்படித் தேடுமோ அப்படித் தான்!” என்று சொல்லிப் பின்னும் தன்

கோரப் பற்களைக் காட்டிக் கொண்டு சிரித்தாள் மஹாகாளி.

“நான் அற்ற பிண்டம்!” என்று சொல்லவும் ‘நான் யார்’ என்கிற கேள்வி பின்னும் பிறந்து வாதிக்கக் கண்டான் உபேந்திரன்.

“நான் யார்? நான் யார்?” என்று உபேந்திரன் தனக்குள் தானே பன்முறை கேட்டுக் கொண்டான். உபேந்திரன் தான் மனமொளித்ததோடு ஆன்மாறுட்டமாகப் போய் விட்டானென்றே, மஹாகாளிக்கு நான் “சாந்தா காந்தனா உபேந்திரன்” என்று பதில் சொன்னான். “உபேந்திரன்” ஒழிந்தும் அவன் நாமதாரணியிலிருந்துண்டான நாமவாசனை விடவில்லை. அந்த வாசனாவித்திலிருந்து உபேந்திரன் மறுபடியும் முளைத்தெழுந்து விட்டான் போலும் அவனுக்குத் தோன்றிற்று.

“நான் யார்? நான் உபேந்திரனா?” என்று தனக்குள் தானே விசாரித்துக் கொண்டான். “உபேந்திரன் மனோபாதி யுள்ளவன். சலனஸ்வரூபன், நாளை நிச்சலமடைந்தவன். சாந்தாகாந்தன். மனவிசாரந்தி யென்னிடத்தில் குடிகொண்டு விட்டது. என்னை மயங்கச் செய்த மனமாயை நான் பிடித்து மயக்க, அது ஒடிவிட்டது! அப்படியிருக்க, நான் ‘உபாதிபற்றவன்’ அல்லவா? நான் செத்துப் போய்விட்டேன் என்பது மெய்யா, பொய்யா? என்று பின்னும் விசாரிக்கத் தொடங்கினான். மஹாகாளி ஹும்காரம் போட்டது அவன் காதில் விழுந்தது! உடனே அவளை ஏற இறங்கப்பார்த்தான். அவள் பின்னும் களகள வென்று சிரித்தாள்.

சிரிக்கவும் இவன் அவளிடம் சந்தேகம் கொண்டான். நீ யார்? உன்பூர்வோத்திரம்

என்ன? சொல்! சொன்னாலொழிய நான் உன்னை லக்ஷியம் செய்யேன்” என்று தைரியமாகச் சொன்னான்.

“நான் தான் உன்னைப் பெற்ற ஆத்தான்!” என்றாள் மஹாகாளி.

“பாம்பு தானிட்ட முட்டைகளையே தின் பது போல் நீ என்னைப் பெற்று விட்டு என்னையே தின்ன உருசி மேலிட்டு நிற்கிறாயே! நீ என்னைப் பெற்றதிருக்கட்டும்! உன்னைப்பெற்றது யார், உன் பூர்வோத்திரத்தைச் சொல்?” என்றான்.

“நான் அனாதியாயுள்ளவள்” என்றாள் மஹாகாளி. “அப்படியானால் உனக்குப் புகலிடம்போக்கிடம் இல்லையா?” என்று கேட்க,

“நானே யெனக்குப் புகலிடமும் போக்கிடமும் என்றாள்.”

“அப்படி யென்றால், நீ மாயை யென்றாயிற்று! அப்படித்தானே! உள்ளதைச் சொல்! மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்கா லுக்கும் முடி போடும் சாமர்த்திய முள்ளவளல்லவா நீ!” என்று கர்ச்சித்தான்.

“நீ யார்? சொல்கிறாயா? உன் தலையை வாங்கிவிட்டோமா?” என்று கர்ச்சித்தாள் மஹாகாளி.

அவள் கர்ச்சிக்கவும் அந்த கர்ச்சனையிலிருந்து ஒரு மஹா பயங்கரமான ஸிஹ்மம் உண்டாக, அவள் ஸிஹ்மவாஹனாருடையாய் அஷ்டபுஜங்களும் ஆயுதம் தரித்து விளங்க யுத்த ஸந்தத்தளாய் விளங்கக் கண்டான்.

சாந்தா சொல்லிய “பயப்படாதே! மோசம் வரும்!” என்ற சப்தம் இப்பொழுது அவன் பின்பக்கத்திலிருந்து கிளம்பாமல், ஹீருதயக

மல மத்தியிலிருந்து கிளம்பி கர்ணமீர்தமாய் அமிர்த வருஷம் பொழியக் கண்டு அவன், யுத்த ஸந்தத்தளான மஹாகாளியைப்பார்த்து “ஹே சண்டி! நான் சாந்தோபசாந்தனேன், ஆகையால் உனக்குக் கொடுக்கத் தலைபில்லை! இருந்தால், மஹாரசியாக வெட்டி யெடுத்துக் கொள்!” என்றான்.

உடனே சண்டி ஞானவானை விசினாள்! அது அவள் கழுத்தில் பூமாலையாக விழுந்தது! வாள் விச்சின் ஒளியினால் கண்கூச, கூணரேரத்திக்குக் கண்ணை மூடினவன், கழுத்தில் கத்தி பாய்வதற்குப் பதிலாகப் பூமலை கிடந்து புரளக்கண்டு இஃதென்ன அதிர்சய மென்று பார்த்தான். தன் னெதிரே சாந்தாதன் ஸ்வஸ்வரூபத்தோடு விளங்கக் கண்டான்.

“என் கண்ணே!” யென்று, அவளை யோடிக் கட்டிக்கொண்டான். இவனுக்குள் அவளும் அவளுக்குள் இவளுமாக இருவரும் இரண்டறக் கலந்து விளங்கக்கண்டான். ‘அத்வைதம்’ என்பதின் ர்த்தம் இன்னதென்று அவனுக்கு இப்பொழுது தான் விளங்கலாயிற்று.

கண்ணுக் கெதிரே தோன்றிச் சண்டை புரிந்த சண்டியையும் காணும்! காளியையும் காணும்! தன்னிரு காலுக்கு மத்தியிலிருந்த மாயாபுரி கோட்டையின் வாசல்படியையும் காணும்! மாயாபுரியையும் காணும்! சாந்தோபசாந்தன் ஆனந்த பூரிதனும் ஆச்சரியப்பட்டு நின்றான். தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள். ஆகாசவாணி எல்லாரும் கேட்கப் பின்னும் எம்பெருமான் ஓதிய திருமந்திரத்தையே ஜபித்துக் கொண்டிருந்தான். சாந்தோபசாந்தன் அம்மந்திரத்தை அஜபகாயத்ரியாக ஒதினான்:—

‘மனமாயை மாயை, மாயை மயக்க மனமாயைதான் மாறும், மந்த்ருன்றமிழ்லை பிணைமாய்வதில்லை, பித்தந்தவும் வேண்டாம்! தனையாய் திருப்பது சத்துவந்தானே!’—
(திருமந்திரம்.)

“VIRAT RUPA”

“விராட் ரூபா.”

V. சாந்தோபசாந்தன்

‘மூலநாடி முக்கட்டலகுச்சியுள் நாலு வாசல் நடுவிலிருப்பீர்களா? மேலைவாசல் வெளியுறக் கண்டபின் காலன் வார்த்தை கனுவிலுமில்லையே.’

சாந்தோபசாந்தன் ஆனந்த பூரிதனும் ஆச்சரியப்பட்டு தன் மனமாயை யானது தன்னுள்ளே மாள, அது மாய்ந்த தறியாமல், அஃதைத் தேடிக்கொண்டு அந்தக்கரணம் விட்டு சாந்தாஸ்மேதனாய் ஆகாச மார்க்கத்தில் புறப்பட்டு வெளிவர, அங்கே மாயாபுரிக் கோட்டையிருக்கக்கண்டு அஃதில்போய் தன்னை விட்டு டொளித்தோடிய மனமாயையைக்கண்டு பிடிக்கலாமென்று அக்கோட்டை வாசலினுட்புகுபத்தனிக்க, அங்கே மஹாகாளியைக் கண்டு வாதிட்டு நிற்க, தன் மனமாயை மாளவும்தான் “நானற்றபிண்டமானதை” மஹாகாளியின் ஏச்சுப் பேச்சினாலுணர்ந்து, அஃதைத்தன் உள்ள முறைக்க உண்மையாகக் கொள்ளவும், அஃதோடு தான் “தலையில்தாத் தம்பிரான் ஆனதை” யுணர்ந்து, காளியைப் பூர்வோத்திரம் விசாரிக்க, அவள் மஹாபாயை வென்பதை அவன் சொல்லாமலுணர்ந்தோர்ந்து, அ

வருக்குத்தான் “தலையில்லாத் தம்பிரானுனதை”ச் சொல்லி, எனக்குத் தலையுண்டேல் அதை நீ வாங்கிக்கொள்ளலா மென்று சொல்ல, மஹாகாளி மஹாஷாஸுரமர்த்தனிஸ்வ ரூபங்கொண்டு, ஞானவாளால் அவன் அஜ்ஞானத்தைப் போக்குவான் வீச, அலிது அஜ்ஞானம் நீங்கிய அவன் கழுத்தில் பூமாலையாக விழவும் மஹாமாயையும் உடனே மறைந்து சாந்த மூர்த்தியாய் அவளது ஸ்வஸ்வரூபம் காட்டி நிற்க, அந்த ஸ்திதியில் அஜபகாயத்ரி யால் திருமந்திரம் ஒதிக் கொண்டிருக்கக் கண்டோம்.

சாந்தோபசாந்தனு “உபேந்திரன்” இப் பொழுது பூர்வஸம்ஸ்காரங்களாலுண்டான அகபவாசனைகளெல்லாம் அஜபகாயத்ரி துவாரா திருமந்திரத்தின் தேஜோமயமான திவ்யாமிர்த்தத்தை யுண்டதினால் நீங்கி சுபவாசனைகள் மாத்திரமாய் நின்று சாந்தாவோடு ரமித்துக்கொண்டிருக்கும் பாக்கியம் பெற்று விளங்குகிறான். சாந்தாவைக் கூடிக்கனிக்கும் பொழுது அவன் அவளை அபேதமாய் “நீர்வாண சுதாயினி”யாக மாத்திரம் அறிந்து, தான் மனதீதனயிருந்து அவளை மாயாதீத குணதீதையாக அனுபவித்து ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கி நின்றான். ஆனந்த மென்றால் என்ன வென்றால், அவன் இப்பொழுது “ஆகாசவாணியைக் கேள்! சொல்வாள்!” என்கிறான்.

“ஆகாசவாணியையாவது கேட்கவாவது!” என்றால்,

“உனக்குக் கேட்கக்காதிருக்கிறதா? அடைத்துபோய்விட்டதா?” என்கிறான்.

“கடவுள் கிருபையால் காது கேட்கிறது! இன்னம் அடைத்துப் போகவில்லை!” யென்றால்,

“காதுகானே கேட்கிறது! காதுக்குள் ளிருந்து கேட்கிறவனுக்குக் கேட்கவில்லையே! இன்னுமவன் ‘சந்தை யிறைச்சலிலே குடியிருந்து கெட்டேனே!’ யென்று குரல் பாய்ச்சியழுகிற ஒலம் கேட்கிறதே! ஐயோ! பாவம்!” என்று அங்கலாய்த்துப் பரிதபிக்கிறான்.

“என்ன உளறுகிறீர்! ஒன்றும் விளக்கவில்லையே” என்றால்,

“நான் உளறுகிறேன்! நீர்களுறும் பார்க்கலாம்!” என்று சொல்லி,

“வேதமுதலானால் லாகமத்தன்மையை விளக்குமுட் சண்ணிலார்க்கும், மிக்கநின் மகிமைபைக் கேளாத செவிடர்க்கும், வீழுவாதம் புகலுவாய், வாதநோவாளர்க்கு மெட்டாத முக்கணுடை மாமருந்துக் கமிர்தமே!” யென்று சாந்தாகாந்தனாய்ப் பிதற்ற ஆரம்பிக்கிறார்.

“ஆனந்தம்” என்றென்ன? ஆகாச வாணியைக் கேட்டு நீர்தான் சொல்லுமே யென்றால்,

‘அன்பே யானந்தம் அருளுமோ ரானந்தம்

‘இன்பே யானந்தம் இன்னுயி ரானந்தமென்பர்; [தேய அன்பேயுருக்கி யின்னுயி ருண்ணன்பன்றி வேறுள அன்பேயுருக்கியன்பா லெனையாண்ட ஆனந்தநாயகி [யே!

என்று அறிவிலாய்ந் தமர்த்தோர் பாடும் அகண்டானந்தப் பாட்டுப்பாடுகிறார்.

“ஐயோ! பாவம்! பித்தேறிப் போய்விட்டது!” என்று அவ்வகண்டானந்த சுதந்தையறியாதோர் அங்கலாய்த்துப் பரிதபித்தால், உபேகையாயிருக்கிறார். ஒருசமயம் உன் மத்தனைப்போல்,

“கண்டேன்” கண்டதைக் கண்டபடி நானுரைத்தால் காணதைக் கட்டியமும் கண்டெட்ட ருருடரெல்லாம் பேயென்றும் பித்தென்றும் பரிகாசம் செய்கிறார்கள்; பேயென்றாலென்ன, பித்தென்றாலென்ன! பாம்பொருளெல்லாம் ஒன்றுதானே!” —

என்று ஆனந்தத்தாய்மொழியிலிருந்து அபேதபாவ லக்ஷணம் எடுத்துரைக்கிறார்!

இவர் கூத்தை பென்னென்றுரைக்கிறது! ஏதென்றெழுதுகிறது! ஒரு நாள் அவர்முன், தேஹத்தில் “தன்னைப் பெற்ற ஆத்தாள்” வந்து ஸ்வாமிமலையாண்டி போல் உன்மனிய வஸ்தையில் உன்மத்த சாந்தனா யுட்கார்ந்திருப்பதைக்கண்டு பரிதபித்து, “ஐயோ! இப்படி ஆண்டியாப் போகவா நான் வேண்டிப் பெற்றேன்!” என்று தன் குறையைச் சொல்லிக்கொள்ள, “உலகமானா நீ! உன்ஜபம் பலிக்காதென்று” சொன்னாற்போலும் கண்ணால் மட்டும் பார்த்தும் பாராத பார்வையால் சுட்க்காட்டிச், “சும்மாவிருக்கச் சுகம் சுகமென்றோதும் மறையெல்லாம்” என்றபடி சும்மாவிருக்க, அந்தத் தாயாரும் மஹாகாளியைப்போல். மருள மருள விழித்து வெறுத்து மாயமாய் மறைந்து போயினள்.

“சாந்தோபசாந்தன்” காந்தோபகாந்தனாய் அன்புள்ள இடத்திலெல்லாம் ஆகர்ஷணசக்தியுமுக்க ஸ்ரீகாந்தசாந்தனாய் விளங்குகிறான். அவன் உள்ளத்தை யாழம்பார்க்க முடியவில்லை.

மஹேந்திரபுரி, மாயாபுரி, இரண்டையும் விட்டுத்தள்ளி “ஸ்ரீபுரம்” என்னும் காந்தமலை யுச்சியிலுள்ளதோர் அந்தப்புரத்தில் ஸ்ரீகாந்தனாகி ஸ்ரீங்காரபுருஷனாய் வசித்துக்கொண்டிருக்கிறான். “மோஹினி மோஹன”னு

மூத்தபிள்ளையார் உச்சிஷ்ட மந்திரம் உபதேசிக்க மந்திரராஜாவான அவரையறிந்து மஹாமந்திராதிரூபியான “ஷண்முகவிக்ராஜ ஜக்ரி”யை, நாதாந்த வெட்ட வெளியில் அவன் இட்டதோர் சட்டமாய்த் திட்டமுடன் பூஜித்துப் பூஜித்துப் பூஜயதையான அவள், “நீர்வாணசுகதாயினி” யாயிருந்து நீர்வாண தசையில் சாந்திப்பநியாய் வந்தாண்டு அடிமை பூண்டது போல், வியவகார தசையிலும் விராட்ரூபியாயிருந்து தன்னை விட்டுப் பிரியாது அத்வைதமாய் ஆண்டு அடிமை கொள்ளவேண்டுமென்று சதா நிஷ்டையிலிருந்து ததா பூஜை செய்து வருகிறார். அசுவமுகர் அகஸ்திய மஹரிஷிக்குப் போதித்த கவி தோஷ நிவாரண பூஜையை நித்தியோபாஸனையாகச் செய்து வரும்தான் கலியிலிருந்தும் கலியை வென்று புலியைக் கொன்று “போதபூரண வெளிகுள்” “ஏது மறநில்” என்று சொன்ன அவள் ஆஜ்ஞைக்குட்பட்டு, உபாயமறிந்து அபாயமழிய, ஆனந்தம் நிறைந்து அன்புருவேயாகி, கல்கி யவதாரத்தைக் கண்டிய மாட்டார்கள்!

வீராட் ரூபா.

VI. விரஜானந்தன்

சாந்தோபசாந்தன் சதா நிஷ்டையிலிருந்து ததாபூஜை செய்து வரவும், தத்பத லக்ஷியார்த்தமாம் “ஏகைவசக்தியும்” துவம்பதலக்ஷிப்பார்த்தமாம் “பிரயோசனார்த்தாய” அபரசக்தியும் அபேதமாய் விளங்கக் கண்டான். இவ்

விரண்டும் சேர்ந்த “தத்துவம்” பரமாயும் அபுரமாயும் விளங்குவதை ஸ்பஷ்டமாப்க் கண்ட சாந்தோபசாந்தன் பராபரஸங்கிரமணத்தின் மர்மத்தை யுணர்ந்தான். “தத்துவமெங்குண்டு தத்துவமெங்குண்டு” என்றும் திருமந்திரத்தின் உண்மையை உள்ளபடி தீர்க்கதரிசுவையால் உணர்ந்த திருஷ்டாவானான்.

“தத்துவம்” எதுவோ “ஸத்தியம்” அதுவே. “தத்துவம்” வேதத்திரம், “தத்துவம்” கேதத்திரஞ்ஞன். தத்துவத்தின் தன்மையுணரவும் தத்துவனையே தத்துவத்தில் கண்டு மயங்குதிருந்தான். தத்துவமபக்கத் தன்னை விளக்கவுந் தற்பரமாய் நின்றுணருமோர் உத்தம ரகவியந்தனை யறிந்தான். உபாதி ரஹித மாயிருந்துணர்ந்த தோர் உத்தம உணர்வே, உபாதி ரஹிதமாயிருந்துணர் உணர்விற்குச் சூகஷியாய் நின்றலைக்கண்டான். ஆகவே, உபாதி ரஹிதமாயிருந்தும் உபாதி மயக்கம் பற்றாது தாமரை யிலேயிற்பண்ணிர் போல் ஒட்டாதுடனிருந்தும் உள்மர்மத்தை யுணர்ந்தான். உணர்வும், ஸ்ரீபுரம் விடாது, ஸ்ரீபுரத்திருத்தபடி திரீபுரம்புக்கான். ஸ்ரீபுரம் திரீபுரமூன்றையு முறிருளிச் செல்லும் சக்தி வாய்ந்ததாயிருப்பதை, இப்பொழுது அவன் நிதரிசனமாகக் கண்டான். “அன்பது வாதல்” அறிந்தமர்க்கு, — அன்பது வாகவும், அதுதான் ஆகவும், “அன்பதுவதுநீ” யென்றதோர் அற்புத ரஹஸியந்தன்னை அறிந்து அதில் ரமிக்கவும் சாந்தாகாந்தன் தானே ஸத்தியாகந்தனாக ஆயினான். ஸத்தியாகந்தன் திரீபுரவாலியாகவும், அத்திரீபுரங்களுக்கும் அதிஷ்டானமான தெய்வத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்தான். தான் என்றும், திரீபுரமென்றும், திரீபுராதிஷ்டானமென்றும் பேர்பல வாயினும் எல்லாம் தன் உள்ளன்பின்கண்ணே உள்ளபடி யிருக்கக்

கண்டான். இருக்கக்கண்டு பின்வரும் திருமந்திரத்தை அஜபமாகவும், ஜபமாகவும் ஜபிக்கலுற்றான்.

“கண்டேன் காழ்தருகொன் லையினான்
கண்டேன் கரியுரியன்றன் கழலினை
கண்டேன் கமலமலருறைவானடி
கண்டேன் கழலமென் அன்பினுள்யானே.”

இப்படியாக “அபேதநிசன்ம” செய்து கொண்டு அத்தூவித மாகியுந், தத்துவ வழிப்பட்டுத் தானே பிழிந்தான்.

“சுசனநியுநிரப் பகலுத்தன்னைப்
பாசத்துள் வைத்துப் பரிசு செய்வாரனை”

யென்றிருப்பதால் சாந்தோபசாந்தனான “சாந்தாகாந்தன்” தத்துவந்தானறிந்து தத்துவவழியிற் பிரகாசிக்கவும், சாந்திப்பதி, தத்துவத்துட்புகுந்து கொண்டு சாந்தாகாந்தனைப் பின்பற்றி உடன் நிகழ்பவளாயினான். சந்தாதத்துவத்திற் புகுந்து மாயை மயக்கொழிந்து நிற்கவும் “விரஜா” வாகவிளங்கினான். அவனைக் காணவும் ஸத்தியானந்தனான சாந்தாகாந்தன் “விரஜாநந்தன்” ஆகச் சொற்புமுற்று விளங்கினான். சாந்தோபசாந்தன், சாந்தாகாந்தனாகி, சாந்தாகாந்தன் தானே ஸத்தியாகந்தனாகி, ஸத்தியாகந்தன் விரஜாநந்தனாகி விளங்கவும், மாயாபுரி மஹேந்திரபுரி யெல்லாம் அவன் இச்சாமாத்திரையிலிருந்துண்டானவை போல உண்டாயின. ஆனால் அவை முன்போல் அவனை மயக்கவில்லை.

இப்பொழுது தான்மாயை மயக்கொழிந்து அருள்வெளிதன்னில் அமர்ந்திருக்கவும், அந்த அருள்வெளிச் சாயையிலிருந்து மாயாபுரி, மஹேந்திரபுரியெல்லாம் உண்டாகி தன் இச்

சாமாதிரையால் தோற்றவும் மறையவும், தான் அவையெல்லாவற்றையும் ஊடுருவிச் செல்லவும் அவையால் சுககனமான தன் சித்தரூப சாக்ஷாத்காரத்துக்கு யாதொரு அங்க பங்கமும் தேரிடாமலிருக்கவும் கண்டான்.

“விரஜா”வைக்காணவும் சாந்தாவைப்போல் அவளும் தன் ஸ்வயம்ப்ரகாச ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபத்திலிருந்துண்டான சாயாதேவியென்றுண்மையாயறிந்த லீலா வினோதமாய் அவளையங்கீசரித்தான். விரஜாவும் உடன் பட்டு உள்ளம் ஒன்றி நின்றாள்.

“தவம்வேண்டு ஞானநிலைப்பட வேண்டில்
தவம்வேண்டா ஞானஸடாகி கைகூடில்
தவம்வேண்டா மச்சகச மார்க்கத் தோர்க்குத்
தவம்வேண்டா மாந்தந்தனை யறியாரே.”

எனும் திருமந்திரத்துக் கிலக்காய்சதாநிஷ்டையிலிருந்து சுகஜசமாதி யெய்திய சாந்தோபசாந்தனுக்கு தவம் வேண்டாமாதலில் அவன் லீலா வினோதமாய் விரஜாவோடும் கிரீடித்துக் கொண்டிருந்தும் கிருதார்த்தனாகவே யிருந்தான். ரஜோ குணத்தை மூற்றும் வென்று தோபதாபங்கன்று விளங்கிய ஞானசக்தியாம் “விரஜா”வோடு விளையாட்டுப் புரிந்து கர்மத்துக்கும் கர்த்தாவுக்கும் சாக்ஷியாயிருந்ததால் அவன் “விரஜாநந்தன்” என மூவுலகிலும் பிரக்கியாதி பெற்று விளங்கினான்.

விரஜாநந்தனே, விசுவநாதனாகி விளங்க, விரஜாவான சாந்தா தானே, விராட்ரூப வாகவந்தவதரித்தான்.

தைஜஸாத்மகனான விரஜாநந்தன் கலியிற் புகுந்து கர்மவிவகிட்டுக் கொண்டு, “பக்திவலையிற் படுவோன்” தானே, கர்மவலையிற்

பட்டோனாகக் காட்சி கொடுத்து காண்பானும் காட்சியும் ஒன்றாகத் தானே யிருந்து விளங்க, கிரியாசக்தியான அவன் தேவியும் “விராட்ரூபா” வாக வேட்கைவலையிற் பட்டாள்போலும் காமக்கணையோன் கடிந்தான் போலும், வேற்றுமை செய்யும் வாதனைக்குட்பட்டு, விரஜாநந்தனை, விவிதாநந்தனுப் பகண்டு, காமகேரிகதையு பாவனாமாத்திரையால் பவஸாகரத்தை யுண்டிபண்ணி, கதம்பவனத்தில் ககமாதத்திரமாய், பவபர்ஸயந்தில் பாவனாமாத்ரமாயிருந்து கூடி ரமிப்பாளானான். இவளோடு ரமித்தும் ரமிப்பாவனப் புனைத்துக்கும் சாக்ஷியாயுள்ள ஆக்மகாத்தனும் விரஜாநந்தனே, விசுவநாதனாகி யோகாம்பாளாய் விராட்ரூபாவைச் சேர்ந்தும் தன் அத்தவக நிலைகுலையாது நித்தியானந்தத்திலிருந்து நிரமல, நிராமய, நிராலம்ப, நித்திய முக்ததையு விளங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

“ஒடுங்கு நிலைபெற்ற உத்தமருள்ளம்
நடுங்குவதில்லை நமனுமங்கில்லை
யிடுப்பையுமில்லை யிராப்பகலங்கில்லை
படுப்பயனில்லை பற்று விட்டார்க்கே.”

“விசுவநாதன்” பழையபடியே உபேந்திரனாகி, உபேந்திரன் நரேந்திரனாகி, நரேந்திரன் நாராயணனாகி விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். நாராயணனிடத்திலே நான் ஓடுக்கமாதலால் நாராயணன் தானே நானாயும் விளங்குகிறானென்று சொல்லாமே யமையப் பெறுமென விடுத்தனம்.

“நாதத்திலேயாடி நாராயணனாகி
வேதத்திலேயாடி வாதாராயணனாகி
போதத்திலேயாடிப் பூதபௌதிகனாகி
சித்தந்தேவாதி தேவர்பிரானே!”

தேவாதி தேவர்பிரானே “போதத்திலேயாடிப் பூதபௌதிகஞ” கவும், அறிவுருவாம்தேவிய வள் தானே மதுர-மீனாகியாகத் தோன்றி, விசாலாகியாக அவதரித்து விசுவநாதரை வரித்தது போலும் பார்வதியாகிச் சங்கரரை வரித்தது போலும் மதுர-மீனாகியாகத் தோன்றி மீனாகிசந்தரரை வரிக்கத் தவமியற்றித் தோத்திரம் செய்து துதிப்பாளாய் நிற்குறள்.

மதுர-மீனாகி வினோது.

(1) மீனாகி சுந்தர மின்னொளி மாதவ காமாகி சுந்தர காதல் நிறைந்தவ ளையாட்சி கொண்டரு வீரனுக்கே மனையாட்சி கொள்கவுன் மதுர-மீனாகி [யை.

(2) தேவிதந்தருளிய திவ்யதேஜோத்பவ தேவியருள்புரி திவ்யநாமோத்பவ

தேவியருள்தரு திவ்யருபோத்பவ தேவியருள்பெற வெனைவந்தாள் பவ.

(3) பவபவ ஜய ஜய பர்த்தா ஜய ஜய தவபவ ஜய ஜய திவ்யா ஜய ஜய பவபவ ஜய ஜய பக்தா ஜயஜய சிவபவ ஜய ஜய சிஷ்டா ஜய ஜய!

(4) ஜய ஜய மாதவ ஜய ஜய கோவிந்த! மூலத்துதித்த முக்தா ஜய ஜய! காலத்துதித்த கிருஷ்ண ஜய ஜய! தேசத்துதித்த திவ்யா ஜய ஜய!

(5) ஜய ஜய அன்பு! ஜய ஜய அருள! தெருளாதிருந்தெனை யாள் பவ ஜய ஜய! மருளாத்திருவுளத் தருவாயமர்பவ ஜய [ஜய

இருளா திடத்தெனை மருளாதனைபவ [ஜய ஜய!

ஓம் மதுர-மீனாகியை நம:

TWENTY SACRED SONGS IN THE SPIRITUAL WORSHIP OF KUNDALINI.

திருப்பா இருபஃது—குண்டலினியோக முதிர்வு.

(மாயாண்டிச் சித்தன் ஞானப் பாட்டு.)

“ஓம் பண்ட புத்ர வதோத்யுத்த பாலா விக்ரம நந்திராயை நம:”

ஸ்ரீ ஸாலித்ரியா ரிஷி:

(இராகம்-ஆந்த பைரவி)

1. திருப்புவம்பல்-சிவாநந்த முதிர்வு.

கண்ணையென் கார்முகிலே கருணைமழை பொழியமுதே விண்ணையென் வினைப்பயனே விண்ணவர்க்கா மின்னமுதே பண்ணைனுன்க்கான பூசையெனப் பார்மீ தெனைவிட்டு விண்ணே நீ போதியோ வினைப்பயன்யா னுண்கவென்றே.

2. திருக்குலா-அனுபவமிடையீடு படாமை.

எண்ணாது எண்ணமெல்லாம் மெண்ணியிற்று மாந்திருந்தேன் பண்ணாது பூசையெல்லாம் பண்ணியுனைப் பெற்றேனென்று நண்ணாதே யிப்புவியில் நாயேனை விருக்கவிட்டு நானாதேபோயினையே விண்ணா டதுதேடி விபூதியின்மே லிச்சைவைத்தே!

3. அற்புத மறியாமை-அன்பவமாற்றாமை.

இச்சைவைத்தே யேகினை நீ யின்பதுன்ப மிவையொழித்து லச்சைகெட்டே யிருந்தின்னும் உழலுகிறேன் துவந்துவத்தில் பச்சைமுகில் வண்ணன் தங்கை பச்சையுமை பார்வதிபோல் இச்சைவைத்தே நீயுரித்த பச்சைவர்ணத்துயில்காணப் பதறுதேயென்மனந்தான்.

4. சென்னிவந்தி-சிவ வினாவு.

பதறுதுகாண் என்மனமும் பாழ்வினையும் விட்டதில்லை சிதறுதுகாண் என்சின்தை சின்மயமு மானேனில்லை கதறுகிறேன் கற்றாபோல் கசிந்துருகி மனம்புண்ணுப்ப் பதறுகிறேன் நற்றாயே! பரிந்தெனைவந் தாற்றாயோ!

5. திருவார்த்தை-அறிவித்தன்புறுதல்.

ஆற்றாத் துயரத்தில் ஆழ்ந்துள்ளேன் காண்தாயே! ஆற்றாத் துயரமெல்லா மாற்றவல்லாய் நீயன்றே! மாற்றந்தாய் போலிருந்து மாயையைக்கொண் டாட்டுவித்தாற் காற்றாடி போலுமுள்ளேன் கரைந்துருகா தென்செய்வேன்.

6. எண்ணுவெண்ணம்-ஒழியாவின்பத்துவகை.

என்செய்வேன்! ஏதுசொல்வேன்! என்மீதோ கருணையிலலை! வன்செய்கை செய்யவல்லேன் வாய்விட்டும் பிதற்றறியேன் நின்செய்கையொன்றன்றி யென்செய்கை யென்றெதையும் காணாதகாட்சிதரி. நின்செய்கையென்செய்கை யெனுபேத மெனைவந்து வதைசெய்யாதே!

7. ஸ்வாநிஷ்டானம்புஜாநூட காக்கிந்நியம்பாஸ்வரூபிண்பை நம:—துரியமுதிர்வு.

செய்யாதேவதை - செயலற்றிருக்க நான் வெய்யாதேயுடல் - வேற்றுமைதானற்றக்கால் நையாதேமனம் - நானவனெனும் பேரற்றால் பையாதேயுளம் - பழவினை தானற்றக்கால்.

8. தவாதசகேதர யாத்திரை—அனுபவாதித முரைத்தல்.

அற்றிலேன் காயவாழ்க்கை யாதலா லுழலுகின்றேன் செற்றிலேன் மாயந்தாண்டிச் சேயிலுங் கடையனானேன் மற்றிலேன் மஹத்துக்கள்வாழ் மனப்பாழறுதுவெளியில் கற்றிலேன் கனகவித்தை கர்மத்தைச்சுட் டெரிக்கத்தானே.

9. திருப்படையெழுச்சி—பிரபஞ்சப் போர்.

1. கர்மத்தைச்சுட் டெரிக்காநாயேன் காயத்தைச்சுட் டெரிதிகண்டேன்
2. காயத்தைச்சுட் டெரிதிகண்டும் காமத்தைச்சுட் டெரிதிகாணேன்
3. காமத்தைச்சுட் டெரிதிகண்டால் கர்மத்தைச்சுட் டெரிதிகாண்பேன்
4. கர்மத்தைச்சுட் டெரிதிகண்டால் காயத்தைச்சுட் டெரித்தேனாவேன்.

10. திருவெண்ணீற்றுப்பா—அணைந்தோர் தன்மை.

காயத்தைச்சுட் டெரித்தேனாவேன் காமத்தைச்சுட் டெரிதிகாணேன்
காமத்தைச்சுட் டெரித்தேனாவேன் கர்மத்தைச்சுட் டெரிதிகாணேன்
கர்மத்தைச்சுட் டெரித்தேனாவேன் காயத்தைச்சுட் டெரிதிக்கஞ்சேன்
கர்மத்தைச்சுட் டெரித்தநானே காயகல்ப விபூதியாவேன்.

11. பண்டாய நான்மறை—அனுபவத்துக்கையின்மை யுரைத்தல்.

காயகல்ப விபூதியாக்கும் வகையறியாது விதிக்காளானேன்
காயகல்ப விபூதியேற்கும் வகையறியாது விதிக்காளானேன்.
காயகல்ப விபூதிக்கேட்கும் கருத்தறியாது விதிக்காளானேன்.
காயகல்ப விபூதிக்கொடுக்கும் குட்டறியாது விதிக்காளானேன்.

12. மூலாதாரம்புஜாரூட ஸாக்நியம்பாஸ்வரூபினியை நம:

அக்ரிப்பிரவேசம்—துரியாதீதம்—தேஹோபாதி யொழிதல்.

விதிக்காளாகியே வெந்துநொந்துளேன் வேகுதுபா ரென்னுடலம்
சதிக்காளாகியே வெந்துநொந்திலேன் வேட்கைத்தீப்பட் டலறுகின்றேன்
பதிக்காளாகியே வெந்துநொந்துசெத்திலேன் பழிக்காளாகித் தவிக்கின்றேன்காண்
உதிக்காளாகியே வெந்துநொந்துமயான் விதிக்காளாகி வருந்துகின்றேனே.

13. திருப்படையாட்சி—ஓவோபாதி யொழிதல்.

வருந்துகின்றேனான் வருத்தமதாற்றும் வகையறியா துள்ளே
வருந்துகின்றேனான் குருந்தமரத்தடி மிசைவந்தருளிய குருபரனடியார் பதம் பற்
யிருந்திருந்தோம் புகின்றேனா னிக்காயவெண் ணீறதாம் வகையறியாதே [ரூதே
குருந்தமரத்தடி மிசைவந் தருளியகோனவன் திருநீற்றுண்மை யுணர்கிலேனே.

14. ஆந்தமாலை—சிவாநந்த விரும்பம்.

உணர்கிலேன் உள்கிலேன் உள்ளமறிந்துண்மை யோ துகில்லேன்
புணர்கிலேன் புக்கிலேன் புந்நகையாற்றிரி புரமெரித் தாள்பதம்
உணர்கிலேன் உள்கிலேன் உண்மையிற்றிருநீற் றுண்மைதன்னைப்
புணர்கிலேன் பூசுகில்லேனென் புண்மைபோகத் திருநீறுதானே!

15. 'அச்சோ!'க்குறி—அனுபவ வழியறியாமை.

திருநீறு தானே திருவருள் பயக்கும்!
திருநீறு தானே கருவருள் போக்கும்!
திருநீறு தானே பவமவம் நீக்கும்!
திருநீறு தானே யாதியாதிக்குமோர் அருமையாம்மருந்தே!

1 சித்தன். 2 யோகி. 3 பக்தன். 4 தொண்டன்.

16. ஹாக்நியம்பாஸ்வரூபினியை நம:—சாந்திப்பதே க்ஷமாபுத்ரா-ஹம், எஃ, க்ஷம்,

மருந்தே யாமது மாயம்படச்சுட்ட வெம்மையினால்
விருந்தே யாமது வினைகெடப்பேரருள் தந்தமையால்
பருந்தே யாமது பசுவனொளிபடப் பார்க்குந் தன்மையினால்
இருந்தே யாவது மிருவினைநேரொப்பச் செய்கவன்றே!

17. யாக்நியம்பாஸ்வரூப ஸ்ரீகுருவே நம:—'ஸ்ரீகுரு: ஸர்வகாரண பூதாசக்தி:'—(சுருதிவாக்.)

“இருவினை நேரொப்பி லின்னருட் சக்தி
குருவென வந்து குணம் பலநீக்கித்
தருமென ஞானத்தாற்றன்செயலற்றாற்
றிரிமலந்தீர்த்து சிவனவனாமே.”—திருமந்திரம்.

18. பராபரையோக சித்தி.

“இரவும் பகலுமிலாத விடத்தே
குரவஞ்செய்கின்ற குழலியை யுன்னி
யரவஞ் செய்யாமலவளுடன் சேரப்
பரிவொன்றிலாளும் பராபரைதானே.”—திருமந்திரம்.

19. மந்திர லித்தி.

“மந்திரமாவதும் மாமருந்தாவதும்
தந்திரமாவதும் தானங்களாவதும்
யந்திரமாவதும் தாவெளியாவதும்
எந்தைபிரான்தன் இணையடிதானே.”—திருமந்திரம்.

20. கைவல்லியச் சிறப்பு—சிவச்சுடர் விளக்கம்.

“மலைகள் துணைவன் முக்கணன் நீல மணிமிடற்றவ னெனவானோ
திலகனே யுன்னைத்தகரமாகுகையுத்தியானஞ் செய்திடு முறைசெப்பி
யலரவன் முகுந்த னீசனோடெவை யுமையின் விபூதியென்றுரைக்கு
மலவிருள்திமித்துச் சிவச்சுடர் விளக்க வந்தகைவல்லியமறையே!”

"DARE TO BE IN THE RIGHT."

"தர்மம் சர"

உண்மைச் சாதனை தன்மை யளிக்கும்.

"உண்மையைச் சாதிப்பான்
* ஒன்றிறல் யோகி."

"They are slaves who dare not be
In the right with one or two."— Tennyson

ஸத்திய மெதுவதைச் சாதிப் போர்தாம்
பத்தியமாக வீரோருவ ரோடாயிலும்
நித்தியமாமதில் நிலை நின்றொழுதுவர்:
பத்தியஸத்திய மில்லா மானிடர் பதரேயாவர்.

*ஒளி வீசும் திறமை நிறைந்த யோகி; யசன்உள்ள தீர்த்திப் பிரதாபனும் யோகி.

BOOK REVIEWS AND NOTICES.

புஸ்தகவரவு-பார்வைக்குறிப்பு,

(1) "சுதிரகாந்தா."

இது ஜெ. ஆர். ரங்கராஜா இயற்றியதோர் இனிமைவாய்ந்த துப்பற்றியும் கதை. இவர் இதற்கு முன்னியற்ற தோர் "இராஜாம் பான்" கதையை விவேகசிந்தாமணியில் சாந்தோபாங்கமாய்ப் பார்வையிட்டெழுதி யுள்ளோமாதலால், இக்கதை யெழுதியவர் சாமர்த்தியத்தைப்பற்றி இங்கு விவரித்தெழு த வேண்டியதில்லை. ஆனால் கதையின் விவ ரத்தையாவது எழுதலாமோவென்றால் அது வும் உசிதமென்று தோன்றவில்லை. ஏனெனில் கதையின் ரஸம் அதன் அமைப்பிலிருக்கிறது. மிகவும் சாதாரணமான நித்தியப்படி ஸம்பவங்களில் எவ்வளவோ அருமையான தத்துவங்களெல்லாம் வெளியாகின்றன. பார்க்கக் கண்ணுள்ளவர்கள் நித்தியாணந்தமாய்ப் பார்த்தனுபவிக்கிறார்கள். கண்ணில்லாக்குருட

ர்களோ என்றும் கபோதிகளாகவேயிருந்து செக்கில் கட்டியமாடுபோல் உழலுகிறார்கள். உலகதர்மத்தையறிந்து உண்மையையுணர 30-வயது போதுமானது. இந்த 30-வயதில் மூன்றுமற்ற வுண்மைதனை யுணராத மா னிடஜன்மம் எல்லா அழகும் அங்க அமைப்பு ம் யௌவனமும் பொருந்தியிருந்தும்பிள்ளைப் பேரில்லாத பெண்ஜன்மத்துக் கொப்பாமென் று ஓளவை பாடியிருக்கிறுளென்று ஒரு யோ கி அப்பாட்டைச் சொல்லி யருத்தம் கேட் டார். "முப்பதாமாண்டளவில் மூன்று மற் றவொன்றனை" யென்று அடிதுவக்கினதாக ரூபகம். இவ்வுலகம் ஓர் நடர்க்களம். இதில் ஆடும் வேஷதாரி ஜீவன். இந்த ஜீவநாடக த்தை மூன்றங்கமாகப் பிரித்து, அறியாகம யே ஸ்வபாவமாக அமைந்த அறியாப்பருவ மென்னும் குழந்தைப்பருவம் ஆதி முதல் 10-வயது வரையிலும், பிறகு அறிவோதயமாகி வளர்பிறைச் சந்திரன் போல வித்தியாபிரிர் த்தியாகும் காலம் 10-வருஷமாகி 20-வயது

வரையிலும், வாலைவித்தை பென்னும் இருவித உபாஸனையில் ஆயுஸ் கழிவதாக, 21-ம் ஆண்டில் அறிவியாமை யிரண்டும் கலந்த உலக வாழ்க்கையில் ஜீவன் பிரவேசிக்கிறான்.

இந்தக்காலத்தில் அவன் அறிவறியாகமை யிரண்டும் கலந்த உலகமாயையை உள்ளபடி யறிந்துணர்வான். "இல்லறமல்லது நல்லறமல்ல" வென்னும் ஆன்றோர் வசனத்தில் இலக் குவைத்தவனாய், கடிமணம் புரிந்து கற்பகத் தருவாம் கன்னிகையின் கைபிடித்து அக்னி வலம் வந்து அம்மி மிதித்து அருந்தி பார்த்து இவ்வாழ்க்கை நடத்த வாரம்பிக்கிறான். இவன் செய்யு மில்லறம் நல்லறமாயின் 30-வயதாகுமுன் குழந்தை பிறந்து பிதிர்க்கடன் கழித்து, ரிஷிகடன் தீர்த்து, அக்னி ஹோத் திர, ஓளபாஸனாதி அக்னியித்தைகளில் தேர்ச்சி யடைந்தவனாய், அக்னியினாலேயே உண்மை உபதேசிக்கப் பெற்று, உபதேச வழியிலிருந்து, உத்தமோத்தமனாய் உண்மையை யுணர்ந்தனுபவிக்கும் கிருதகிருத்தியனாகிறான். செய்யவேண்டியதைச் செய்முறையறிந்து செய்யுமவன் சீக்கிரத்தில் தானே கர்த்தா போக்தா இரண்டும் தானல்லவென்று கர்மஸ்வபாவத்தை யுள்ளபடி யறிந்து, சாக்ஷி மாத்திரமாயுள்ள கைதந்திய ஸ்வரூபத்தில் லயித்து சின்மாத்திரமாய் விளங்குகிறான். செய்வான் செய்கை யிரண்டும் தாண்டிச் சாக்ஷிமாத்திரமான தானே செயலற்றும் பிரகிருதி தர்மத்தால் செயலற்று விளங்குவதை யுணர்ந்தவன் "கிருத கிருத்தியன்" என்று சொல்லப்படுகிறான். திருகையிலேற்றப் பட்டமன் செயலற்றிருந்தும் திருகை சுற்றுவதினாலுண்டாகும் வேகத்தாலும் குயவன் வளைவதா லுண்டாகும் வேற்றுமையாலும் "குடம்" முதலான நாமரூப பேதங்களை யுத்

று விளங்குவது போல், ஸத்மாத்திரமான தத் பதலகியம் பக்குவம் செய்யப்பட்ட மன் போல் சின்மாத்திரமாகிச் செயலற்று நிற்க, மாயையின் மயக்கத்தாலும் (திருகைசுழல்வதற்கு உவமேயம் இது), ஈசுவர சங்கற்பத்தாலும் (குயவன் வளைவதற்கு உவமேயம் இது), நாமரூபப் பிரபஞ்சமாகப் பேதமுற்று விளங்குகிறது. இதை யுணர்ந்தவன் எவனோ அவன் கிருதகிருத்தியனாகிறான். செய்யவேண்டியதைச் செய்துமுடித்த "கிருதார்த்தன்" தானே சகஜநிலையில் கிருதகிருத்தியனாக விளங்குகிறான். ஜீவன் இப்படியாக சின்மாத்திரனே யாதலால், அவனுக்கு "சிதாபஸன்" என்கிற பேருண்டாயிற்று. சித்தினுடைய பிரதிபிம்பமான ஜீவன் மாயையிற் பிரவர்த்தித்து மாயைமயக்கி ல்கப்பட்டுமலுகிற கூத்தைச் சொல்லும் கதையை "துப்பறியும் கதை" யென்று ஏன் சொல்லக்கூடாது?

சந்திரகாந்தாவென்னும் கதையெழுதியவர் இவ்வளவு தூரம் தத்துவவிசாரம் செய்து அத்துவித பாவனையிலிருந்து தான் இக்கதையை யெழுதினாரோ அல்லது மனோரூபம் செய்து கற்பனைகட்டி யெழுதினாரோ, வேறெவ்விதமோ யெழுதினாரோ அஃதையறிய வழியில்லை. சமைத்தவன் பாகசாந்திரம் பயின்று சமைத்தாலும் அல்லது பயிலாது பழக்கமாத்திரத்தால் சமைத்தாலும், உண்டு ருசிபர்ப்போன் உண்மையிற் பாகசாந்திரத்திற் தேர்ந்தவனானால், பதார்த்த ரூபங்கள் சேர்ந்து அமையும் ருசும் தர்மங்களை யறிந்துள்ள தன் புத்தியைக்கொண்டு, சமைத்த பண்டத்தின் உருசியை ஆய்ந்தறிந்து அவைகளைப் பிரித்துக் கூட்டி அவ்வவற்றின் அமைப்பு சமைப்புகளை ஆழ்ந்துணர்ந்து ஆனந்திக்கா திரான். அம்மாதிரியாக, இக்கதையில் விளங்கும் ஐந்து ஜாதி ஸ்திர

களையும் அந்தப்புரத்தில் சேர்த்துக் கள்ள தீதன்மாய்க் களவியல் நடத்தும் பண்டார சந்தியும் அவனுக்கு வெற்றிலை மடித்துக் கொடுக்கும் பார்ப்பினிமாதும், மாமஸபி ண்டங்காளாயிருந்து மஹாபாதகம் செய்தவர் களான துரந்தமர்க்களோ, அல்லது பொன் னம்பலவாணன் பொற்கூத்து நடம் புரியும் புனித் தமாக்களோ வென்று ஐயுற்று விசாரி த்கும் வேதனை நமக்கு வேண்டாம். ஏனெ னில் வாசிப்போர் அவரவர் ஸ்வபாவம் போ ல் விஷயத்தை கிரகிப்பர். தண்ணீரும், மண் ணும், வெநிலும், காற்றும், ஒன்றையாயினும் வேப்பமரமும் எட்டிமரமும் அவற்றைக் கைப்பு மிதந்த தன் ரஸமாகச் செய்க, தென் னையிலைத் திளையாகவும் தேங்காயாகவும் கொப்பரையாகவும் செய்யும். வேம்பும் எட் டியும் கைத்தாலும் கல்பமாக உபயோகிப் பாருமுனர். தென்னைமரம் புனிதமான இனரையும் தேங்காயையும் தருவதாயினும், அதிலிருந்து கள்ளிறக்கிக் குடித்து மயங் குவாருமுனர். ஆகையால் “எமர்ஸன்” என்னும் அமெரிக்கா தேசத்து தீர்க்க தீகி சொல்லுவது போல, மனிதன் தன்னு ள்ளே யிருப்பதையே வெளியில் காண்கிறான். உட்பிரபஞ்சத்துக்கும் வெளிப் பிரபஞ்சத் துக்குள்ள சம்பந்தத்தை யுள்ளபடி யாய்ந்த ஆர்த் உத்தமர்களுக்கு உலகத்தில் நடப்பதெ ள்ளதும் துப்பறியும் கதையாம். சாந்திரகா ண்டி என்றும் பேரே அத்வைத சம்பந்தமா ண்டிர்ப்பிருக்கிறது. ஆனால் இதன் மர்மத்தைக் கதையைப் படித்தபின் அவரவர்கள் தங்கள் உள்ளத்தை யாராய்ந்து பார்த்துக்கொண்டு தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டியது. மனதுக்கும் மாயைக்கும் அதிஷ்டானமான சந்திரனைக் காந் தசந்தியால் இழுக்க வல்லது எதுவோ அதை ண்ணுந்ந்து உண்மையாய்த் தரிசித்தால்,

சந்திரகாந்தாவின் மர்மம் விளங்கும். அக்காள் தங்கை யிருவர் பேர்களும் சேர்ந்து சந்திர காந்தாவென்னும் கிரந்தத்தின் பேரமைந்தது போல், பரம் அபரம் என்னுமிரண்டும் சேர்ந்த பராபர சக்தியும் பின்னமாயும் அபின்ன மாயும் விளங்குவதை யுணர்ந்துய்வார் உத்த மராவோர்.

(2) சந்திராசிகீதமும் பாரதஜாதிய கீதமும்.

இது ஸ்ரீமத்விவேகாநந்த ஸ்வாமிகளும், ஸ்ரீ மத் பாபா பிரேமாநந்த பாரதியவர்களின் அமெரிக்கா நாட்டுச்சிஷ்யைகளால் ஒருவராகிய ஆந்தன் அம்மை அவர்களும் முறையே செய்த ஆங்கிலகீதங்களில் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு. இவற்றையிறற்றியவர் மதுரைக் காலேஜ் தமி ழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீமத் கோபால் கிஷ்ணையர வர்கள். இவர் நம் விவேகசிந்தாமணிக்குச் சில கீதங்கள் மொழிபெயர்த்திருக்கிறாராதலின் இ வருடைய வாக்கு வல்லபமும் ஹிருதயதூலி யமும் விவேகசிந்தாமணியை விடாது வசிப் போர் அறிந்ததேயாமென்று எண்ணுகிறோம். ஸந்திராசிகீதம் பதினமூன்றும் இங்கிலீ ஷிலும் தமிழிலும் பாலர் விருத்தர் எல்லா ராலும் மனப்பாடம் செய்து மனனம் செ ய்துவரத்தக்கது. இவற்றின் சொன்னயத் தோடு பொருள்நயமும் பொருந்தி விளங்குவ தைக்காட்டி மூன்று நான்காவது கீதங்களை மட்டும் இங்கெடுத்து வரைகிறோம்:—

அஜ்ஞான அங்காரம் போக்கல்.

எதற்கும் அஞ்சா இயப்புடைத் துறவீ!
இடுக்கண் மேன்மேல் அடுக்கும் பொருட்டுச்
சுமிட்டிச் சுமிட்டிச் சிறுநெளி காட்டி
இட்டுச் செல்லும் துட்டத் தீப்பேய்
அந்த காரம் அடியொடு டொலுத்தி.—
வாணன் ஆசையைப் பேணு தொழிசு,—

ஆ! ஆ!! அதவே ஜீவாத் மாவைப்
‘புரபி ஜநம் புரபி மாணம்’
என்னும் இவற்றிற் கீர்த்துச் செல்லும்.
தான்அடக் கொருவன் தான்அடக் குவன்எனாம்
சதறித்தென்னும் இடம்கொடா திருத்தி.
ஒதுகநீ “ஓம் நத் ஸத் ஓம்!” என.

கீர்மவிதிக்கப்பாலுந்து ஆத்மா.

அஞ்சதல் அறியா நெஞ்சந் துறவீ!
“எவன் விதைப் பவனோ அவன் அறுப் பவனே.
காரணம் உளவேல் காரிய மும்உள.
நன்மை விதைத்தவன் நன்மை அறுப்பன்.
தீமை விதைப்பவன் தீமை அறுப்பன். இவ்
விதியி னின்றும் விலக்காவார்இவர். [டெனப்
உருப்பெற் றோர்க்கெலாம் உறுதனை உண்”
புகல்வர். இதின்ற் பொய்இலை. ஆயினும்,
நாமரூபம் ஆம்இவற் றப்பால்
என்னும் தடையற நின்றள தான்பா,
அதுதான் நீஎன் றறியக் கடவை.

ஒதுகநீ “ஓம் நத் ஸத் ஓம்!” என.

மீஸ் ஆந்தன் இயற்றிய “India's National Anthem” என்னும் பாரதஜாதிய கீதம் முற் றும் இங்கிலிஷில் விவேகசிந்தாமணியிற் பிர சுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாரதஜாதிய கீதம் எ ட்டும் நெட்டுருப் போட்டு பாரத வருஷத்தி லுள்ள ஒவ்வொரு வராலும் சிரவணமனன நி தித்தியாஸனமுறை பற்றித் தியானித்துத் தி யேயா காரமாகும் வரையில் பஜிக்கத்தக்க அவ்வளவு முக்கியமானதாம்.

(3) ரத்தாவளி.

இது ம-ா-ா-ஸ்ரீ ப. சம்பந்த முதலியார், பி-ஏ-பி-எஸ், அவர்கள் இயற்றியதோர் தமிழ் நாடகம். ஸம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள ரத்தாவளி கிரந்தத்திலிருந்து எடுத்தமைத்து எழுதப்பட் டது. இது 1898-ம் வருஷத்தில் எழுதப்பட்ட து. இவர் நாடகத்திற்கிறந்தவரெனப் பெயர்

பெற்றிருப்பதால், இவரது நாடகத் தமிழ்வ ல்லமையை நாடகத்தில் வல்லோர்தாமே. மெ ய்ச்சத்தக்கது. நாடகவமைப்புபூர்வகிரந்தத்தி லுள்ளதேயாதலால், அஃதைத் தமிழிலமைத் ததொன்றே இவர் செய்கை. இது மிகவும் ச ரஸமான நடையில் எழுதப்பட்டிருப்பதால் எல்லாரும் இனிமையுடன் வாசிக்கத்தக்கதா யிருக்கிறது.

(4) “கர்மயோகி”

இப்பெயர் கொண்டதமிழ் மாதாந்தப்பத்தி ரிகையொன்று புதுச்சேரியிலிருந்து 1910-ம் னு ஜனவரிமீ முதற்கொண்டு வெளியாகி மு தல் சஞ்சிகையொன்று நமது பார்வைக்கு வந்திருக்கிறது. இது ஸ்ரீமான் அரவிந்தகோ ஸ் இங்கிலிஷில் பதிப்பித்துவரும் “கர்மயோ கின்” என்னும் பத்திரிகையின் கொள்கையை அனுசரித்துத் தமிழில் பிரசுரமாய் வருகிற தாகத் தோற்றுக்கிறது. ஸ்ரீமான் அரவிந்தகோ ஸ் பேரைச்சொன்னாலும் போலீஸார் மேர்ப் பம் பிடித்துவந்தாலும், கர்மயோகத்தில் குற் றம் எதையும் காணோம். இப்பத்திரிகையின் கொள்கை முதற்பக்கத்தில் “ஸ்ரீகிருஷ்ணைய நம:” என்று குருவணக்கம் சொல்லியிருக்கும் இவ்விருபாக்களால் நன்கு விளங்கும்.

I

“கரும யோக மெவ னறிந்தான்
கருமயோக மெவன் புரிந்தான்
கரும நிலமாந் குருநிலத்தே
கலங்கி பிடர்கொள் பார்த்தனுக்குக்
கருமயோக மெவன் புகன்று
காதல் செய்தான் யாமந்தக்
கருமயோகி தனது மலர்க்
தழலே துணையென் றிறைஞ்சுவமே,”

II

"பெருமை சிறுமை பென்பவைதாம்
பேணுந் தொழிலிற் சிறிதுமில்
அருமையுடைய தொழிலேனும்
அன்றி பெளிதே யாபிடினும்
தரும் எனவே யதுபுரிக
சாரும் பயனை விரும்பலை காண்
கருமயோக மிது வெனவே
காட்டும் பெருமான் கழல் பணிவாம்."

இதற்கு ஆசேப்பனை சொல்வது அனாத் தியமே. அப்படியே ஆசேப்பித்தாலும், பிரதி ருதி தர்மத்தினால் அது செல்லாது போகும். பிரகிருதி தர்மத்தை விகிருதி தர்மம் ஒருக்கா டும் வெல்லாது. பிரகிருதி என்பது இயற் கைவிதி. விகிருதியென்பது செயற்கைவிதி.

Agricultural Notes and Extracts.

வியவசாயக் தறிப்புளும் விஷயந்திரட்டேளும்.

சென்னை வியவசாய இலாகாதார் பிரசுரித் த வருஷப்பஞ்சாங்கம் இரண்டாண்டுகளிலிருந்து ஒரு அணுவாக விலை குறைக்கப்பட்டிருக்கிற தென்றும், அதுகவரன் மெண்ட் பரெஸ் சுப ரின்டெண்டிடமும் வியவசாய இவாபிகாடை ரெக்டர் ஆபீஸிலும், டிப்டி டைரெக்டர்கள் ஆபீஸிலும் அகப்படு மென்று தெரிவிக்கக் கேட்டுக்கொண்டபடி அறிக்கையிடலானோம். அப்பஞ்சாங்கம் நமது பார்வைக்கு வரவில்லை யால் அதைப்பற்றி அபிப்பிராயம் சொல்வது சாத்தியமாயில்லை.

வியவசாய சம்பந்தமான விஷயங்களிலும் விதைவிதைத்தல், நூற்றுநடுதல் முதலிய விஷயங்களிலும் புதியமார்க்கங்களை யனுசரி

த்து வியவசாய விருத்தியை நாடியுழைக்கும் பயிரிடுங்குடிகள் வியவசாய இலாகா டிப்டி டைரெக்டர்கள் ஆபீசுக்கு எழுதி விவரம் கேட்டுக்கொண்டால், பதில் அனுப்ப ஸ்டாம் பு வேண்டாமலே, வேண்டிய விவரங்கள் தெ ரிவிக்கப்படு மென்று வியவசாய இலாகா டை ரெக்டர் விளம்பரப்படுத்தி யிருக்கிறார்.

வெள்ளைப்பூண்டு வியாதிக்குக் கைகண்ட ளுளவுதம் இது உஷ்ணதிக்கத்தையுண்டு பண்ணும் சக்தியுள்ளது. வாயுவைக்கண்டிக்கும் சக்தி மிகுதி. சிலேஷ்ம சம்பந்தமானது ம் சீதள சம்பந்தமானதுமான வியாதிகளைக் கண்டிக்கும். ஸ்திரீகளுக்கு விசேஷ நன்மை யையுண்டுபண்ணத்தக்கது. பிரஸவகாலம் களிலும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் சீதளம், வாயுக்கொள்ளாதபடி தேகத்தைக்காத்துவர இது கைகண்ட ளுளவுதமாய் ஒவ்வொருவி ட்டிலும் கையாடப்பட்டு வருகிறது. இதன் குடி மஜ்ஜைவகையில் பற்றத்தக்கதால் இது பூதமுதல் நாதபரியந்தமான பூதசேஷுடை களைச் சரிப்படுத்தி தேஜஸ்ஸைக் கொடுக்கும். பிரான்ஸிலும் ஜெர்மனியிலும் கூட இது மிகவும் கையாடப்பட்டுவருகிறது.

EXTRACTS.

A SUGGESTION TO RYOTS GROWING IRRIGATED CHOLU OR RAGI.

ஓறவைச்சோளம் அல்லது கேழ்வரகு சாகுபடி செய்பவர்களுக்கு ஒரு அறிக்கை.

ஆடி ஆவணி, மாதங்களில், சரியான மழை பெய் கிற சில ஜில்லாக்களில் துவரையைத் தனிப்பயிராகச் சாகுபடி செய்கிறார்கள். அப்படி சரியான மழைகள் பெய்யாத திருநெல்வேலி முதலான சில ஜில்லாக்க

ளில் இறவைச் சோளம் அல்லது கேழ்வரகுப் பயிருட் டன் கலப்புப்பயிராகத் துவரையை சாகுபடி செய்கி றார்கள். துவரை விதைப்பான இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு அதிகமாக வளருவதில்லை. பின்னால் வளர்ந்து விரிந்து நிலத்தை மூடும். அதுவரையில் துவரைப்பயிருக்கு இடையிலுள்ள நிலம் யாதொரு பிரயோஜனமில்லாமல் இருக்கும். ஆகையால், அந் தக் காலநிலத்தை உபயோகப்படுத்துவதற்காக துவ ரைப்பயிருக்கு இடையில் கேழ்வரகாவது சோளமா வது சாகுபடிசெய்கிறார்கள். இந்தக்கதிர் தானியப் பயிர்களுக்குப் பாய்ச்சும் தண்ணீர் துவரை இளம்ப யிராயிருக்கும்போது அதற்கும் உபயோகப்படும். இ ய்ப்படி ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி மாதங்களில் இற வைத் தண்ணீரின் உதவியால் துவரை வளர்ந்துவரு கிறது. அற்புத மாதத்தில் கதிர் தானியப் பயிர் அற வடையாகும். உடனே அறுவடையான இடத்தை உழுபார்கள். அதன்பின் மழைகாலமாதலால், மழை யின் உதவியால் துவரை பூத்துக் காய்த்துதை, மாசி மாதங்களில் பலன்கொடுக்கும். உடனே மறுபடியும் நிலத்தை உழுது பருவம் செய்வார்கள். இப்படிச் செய் யும் கலப்புப் பயிரால் இரண்டுவகையான பிரயோ ஜனத்தை கிருஷிகர் அடைகிறார்கள். என்னாலும் து வரைமாகுல் அதிகமாகக் கிடைப்பதில்லை, அதிக மேன்மையான பயிராயிருந்தாலும்கூட ஏக்கர் ஒன் றுக்கு துவரைமாகுல் 800, பக்காவுக்கு அதிகம் ஆவ தில்லை. அதுவன்றி, யாசிடாமத் கடைசுவரையிலும் நிலம் காலியாவதமில்லை. அடுத்த பயிருக்குச் செய் யும் பருவம் தாமதமாகிறது.

இப்படி இறவைச்சோளம் அல்லது கேழ்வரகுப் பயிருடன் துவரையை விதைப்பதைவிட மணிலாக் கொட்டையை விதைத்தால் கிருஷிகர் அதிகப்பயன் அடையலாம். தானியப்பயிர் சாகுபடிசெய்து ஒரு மாதமானவுடன் அந்தப்பயிரின் ஊடே களை வெட்டு வார்கள். சாகுபடி செய்யமுன் நிலத்தை உழுது தக் கபடி எருவிட்டு ஆவணிமாதத்தில் கேழ்வரகு நடவே ண்டும்; புரட்டாசி மாதத்தில் பயிருக்கு ஊடேகளை வெட்டும்போது, நிலத்தில் உண்டாகும் சிறு குழிகள் ளில் மணிலாக்கொட்டை விதைகளைப்போட்டு மண் ணை மூடி, எப்போதும் பாய்ச்சுவதனால் தண்ணீர் பாய்ச்சவேண்டும். மணிலாக்கொட்டைப்பயிர் கேழ்

வரகுப்பயிருக்கு ஊடே முளைத்துப் படர்ந்துவரும், கேழ்வரகு கார்த்திகை மாதத்திற்குமுன் அறுவடை யாகும். தைமாதத்துக்குமுன் மணிலாக்கொட்டை மாகுல் எடுத்துக்கொள்ளலாம். உடனே நிலத்தை உழுது பருவம்செய்து பாசிப்பட்டத்தில் சோளம் வி தைத்து வைாசிடாமத்துக்குமுன் அறுவடைசெய்ய லாம். மணிலாக்கொட்டை எடுப்பதற்காக நிலத்தை வெட்டிக் கொத்தவேண்டியதாயிருக்கும். அப்படி கொத்துவதானது அதிகச் செலவில்லாமல் அடுத்துச் செய்யும் தானியப்பயிருக்கு நிலத்தை நன்றாய்ப் பண் படுத்துவதுபோலாகும்.

இவ்விதமாய் கலப்புப்பயிராக இறவையில் மணி லாக்கொட்டை சாகுபடி செய்ததில் சிலவிடங்களில் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு மாகுல் 2,000 இராத் தல் முதல் 3,000 இராத் தல்வரை கிடைத்திருக்கிறது. இதன் விலை ரூ. 80-முதல் ரூ. 120 வரையாகும். தானியப் பயிரின் மாகுலும் கைக்குவருகிறது மணிலாக்கொட் டைப் பயிருக்கென்று நிலம் பருவம் செய்யப்படுவதி ல்லை யாகையால் அதற்கு விதையின்றியமும், விதைப்புக்கூலியும் அறுவடைச்செலவும் தவிரவேறு செலவு கிடையாது. நிலத்திலுள்ள பயிருணவுக்குள் அதிக நஷ்டமில்லை. பயிர் மாற்றலின் பிரயோஜன மும் உண்டாகிறது. இறவையில் பயிரிடும் கேள்வ ரகின் தாள் புன்செயில் பயிரிடும் கேள்வரகுத்தானை ப்போல் அவ்வளவு சத்துள்ளதல்ல. ஆகையால் கால் நடைகள் அதைப் பிரியத்தடன் தின்கிறதில்லை. அத்துடன் மணிலாக்கொட்டைச் சண்டும் கலந்து போட்டால் கால்நடைகள் வெகு பிரியத்துடன் தின் னும். மணிலாக்கொட்டைப் பயிரின் இலைகள் கயா ர்து நிலத்தில் உதிர்ந்து மண்ணுடன் கலந்து அதற்கு கொழுமை உண்டாக்குகிறது. அடுத்த பயிருக்கு அது நல்ல உரமாகிறது.

தென் ஆற்காடு ஜில்லாவில் கிருஷிகர் புன்செய்க ளில் மாகுவாரிப்பயிராக மணிலாக்கொட்டை சாகு படிசெய்து அதிக இலாபம் அடைகிறார்கள் என்ப தை உத்தேசித்த மற்ற ஜில்லாக்களில் அநேக இடங் களில் சில வருஷங்களாக அதை மழையின் உதவி யால் பயிரிட முயன்றுவருகிறார்கள். தென் ஆற்காடு ஜில்லாவில் இது புன்செய்ப் பயிர்களில் மூத்தியமாக

பத்திவாய்ந்தவராயிருப்பார். அவர் இலகுவில் உண்மையைக் கண்டு பிடித்து நியாயம் செலுத்தத் தக்கவராவார். இப்படியே உண்மைத் தத்துவங்களைக் கண்டறிய வழியுண்டு. திருமலதேவர்,—

‘முகத்திற் கண் கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கான்
அகத்திற் கண் கொண்டு பார்ப்பதே யானந்தம்’

என்று சொல்லி, சரீரி, அசரீரியைக்கண்டு
பிடிப்பது எப்படி யென்று நீவிர் கேட்டது
போல் “ஸ்வானுபவத்தைச் சொல்” என்ற
மூடனை நோக்கி, மறுகேள்வி யொன்று கேட்
பெற்றார். அது இது:—

‘மகட்டுத்தாய்தன் மனோனோடாடிய
பத்திவாய்ந்தவராயிருப்பார். அவர் இலகுவில் உண்மையைக் கண்டு பிடித்து நியாயம் செலுத்தத் தக்கவராவார். இப்படியே உண்மைத் தத்துவங்களைக் கண்டறிய வழியுண்டு. திருமலதேவர்,—

அதுபேரல் சந்தேஷனாயிருந்து பக்குவமுதிர்ந்த காலத்தில் சற்குருவை யடைந்து, உண்மையுபதேசம் பெற்று, உபதேசநெறி நின்றிருக்கிய காலத்து, உச்சமான உந்த தசை பிக்குருவோடக்கியமாகி, குரு-சீஷன் என்ற பேதமற்று நின்ற நிலையிலுதிக்கும் “ஸ்வானுபவத்தை”ச் சொல் என்றால், “சொல்லுமாறெவ்வனே?” ஆயினும் பரைவாக்கால் ஸ்வானுபவச் சொல்வர்கள் சொல்லியதோர் உண்மையைச் சொல்கிறோம் கேண்மின்:தி

‘முக்தியென்னப்படி மங்கையைச்சோமுயல்பவருஞ்
பத்தியென்னப்படுமீசனருளன்றிச்சார்தனுண்டோ’

“சத்தியென்னப் படுமீசனருள்” இல்லாவிட்டால் “முக்தியென்னப்படுமீ மங்கையைச் சோமுயல்பவர்” மூர்க்கரேயாவார். மூர்க்கருக்குண்டோ சத்தியும் முக்தியும்? “நாய் முச்சந்திப்பாளை யறியுமா?” இப்படிப்பட்ட மூர்க்கர் சமயநெறிப்பட்டு முக்தியைச் சேரச் சக்தியை வேண்டிச் செய்யும் பூஜையும், முக்தியை “வேதாந்த எண்ணம்” என்று சொல்லிப் போதிப்போர் உபதேசமும் ஒருவகைப்பட்டதாகும்.

“சத்தியை வேண்டிச் சமயத்தோர் கள்ளுண்பர்
சத்தியழிந்தது தன்னை மறந்ததால்
சத்தி சிவஞானத்தன்னிற் தலைப்பட்டு
சத்தியஞானந்தத்திற் சேர்தலே.”—திருமூலர்.

இதெல்லாம் பரைவாக்கிலிருந்து பிறந்ததோர் ஒப்பிலா அசரீரிவாக்காம். சரீர பெந்தமீங்காதவர் என் வாக்கும் “அசரீரிவாக்கே” யென்று சொல்லிக்கொண்டு கிளம்புவது ‘பொய்க்குடையுட் புகுந்த மனிதன்’ பூதமென்று அதைபாட்ட, தோம்புபோலும் அக்கூடையைப் பூதம் என்று நம்பி பொழுதுவார் புல்லறிவை யொக்கும். இது நிற்க.

கையாய் சித்தர் உரை எனக்குக்கிடைத்த அதிர்சயத் தத யுன்னில் அவர் உண்மையிற் சித்தரேயென்று விளங்குகிறது. நான் அவர் செய்த உரையை வாசித்தறிய வேண்டினேன். வேண்டின வேட்கை தீர்த்து ஆண்டவனடிமையாயிருந்து விளங்கின அவனைக், கயிலாயஸித்தர் என்று அறிந்து கொண்டேன். அவரில் நான் காணாதொழிந்த பாகம் “கம்பளிச்சட்டை”யென்று அவருடைய பெயருக்கு அடைமொழியாகக் கொடுத்திருக்கும் அத்திருவார்த்தையின் இலக்கியமே அது விளங்காமைக்குக் காரணம், பின்வரும் திருமந்திரத்தினுண்மை யுணர்ந்தோருக்குச் சொல்லாமல் தானே விளங்கும்.

“உற்று நின்றொருமெத்தரு சோதியை
சித்தர்களென்றும் தெரிந்தறிவாரில்லை.”

“உணர்ச்சி யுளாங்கே யொடுக்கவல்லார்க்குக், குணர்ச்சியில்லாது குலாவியுலாவி, அ

னைத்தனைத்தின்பம் அது விதுவாமே” யென்றேதிய திருமந்திரத்தின் திருஷ்டா நின்ற நிலைபெற்று அதில் “உற்று நின்றொருமெ” ஒன்றாகி அபேதமாய் விளங்கும் “அத்தரு சோதியை”—செய்வது செய்யத் தரும் தகைமை வாய்ந்த அந்த சோதியாம் “இன்னருட்சத்தி”யைச் “சித்தர்களென்றும் தெரிந்தறிவாரில்லை. தெரிந்தறியும் சக்திவாய்ந்த பின்,

“பத்திமையாலே பணிந்தடியார் தொழ
முத்திகொடுத்தவர் முன்பு நின்றானே.”

உண்மைப் பக்தி யின்றி “சக்தியென்னப்படும் ஈசனருள்” இல்லை. “சக்தி யென்னப்படும் ஈசனருளின்றி” “முக்தி யென்னப்படும் மங்கையைச் சோமுயல்பவரும்” இல்லை. வாச்சாவேதாந்தம் காய்ச்சப் பழுக்காது. சிரத்தையின்றிப் பக்தி யில்லை: பக்தியின்றிச் சக்தி யில்லை: சக்தியின்றி ஸ்யோக மில்லை: யோக மின்றி ஞான மில்லை: ஞானமின்றி யோகவித்தி யில்லை: யோகவித்தியின்றி ஞானஸித்தி யில்லை- ஞானஸித்தியின்றி முக்தி யில்லை. முக்தியின்றி ஸ்வதந்திர மில்லை. கையாலவித்தர் உரைமுடிவில் “முடிவுரை” வரைந்திருப்பதில் இவ்வளவும் விளங்கப் பரைவாக்கால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதில்,

“திருமூலர் திருவுளம் பற்றின திருமந்திரத்துக்குப் பயனுள்ளபடியே கம்பளிச்சட்டைக் கயிலாயச் சித்தர், சாதகரறிந்து ஆன்மலாபம் பெறும்படிக்கு, இட்ட திருமந்திரவுரை” என்று அவர் கூறிய வுரைக்கு விவரம் கூறுவது நுக்கிறது.

திருவே மூலமாயுதித்தவர், திருமூலர். இது எப்படி யென்றால், மூலன் என்னும் “மூலபுருஷன்” மாயா ஸம்பந்தத்தால் இடையனாகிப் பசுநிறைகளேமேய்த்து வருங்கால், அவன் தேஹவியோகமாக, அப்பசுநிறைகளாம் ஜீவகோடிகள் அவன் தேஹத்தை முகர்ந்த முகர்ந்து தேஹவாசனையில் ஜீவரகுகளுள் அவனுடைய(கோபாலனுடைய) வாசனையின்றித் தவித்து நிற்க, ஜீவகாருண்யமே உருக்கொண்டது போலும் விளங்காநின்ற, சக்திவழிப்பட்ட “திருமூலர்” அவன் தேஹத்துட் புகுந்து பசுக்களின் துயரை பாற்றுவான் சங்கல்பிக்க, சங்கல்பமாதிரத்தினாலே தேஹ வாலியாகி, தனது தீவ்யதேஹம் மறைந்து போகக்காணாற்றார். பிறகு தான் புகுந்த சரீரத்திலிருந்த படி அசரீரியாவான் தவமியற்றி, சரீரம் நழுவி அசரீரியான ஒவ்வொரு பொழுதும் அவர் திருவுளம் பற்றியதோர் உண்மையனுபவத்தைப் பரைவாக்கால் “திருமந்திரமாக” வெளியிட்டார். இந்த மந்திரத்துக்குப் பயன் சிதாகாசத்திலிருந்து வெளிவந்த பரைவாக்கு, மனகாசத்திற் புகுந்து அங்கே, “சிருஷ்டிஸ்திதி விபஸன கர்மகிருத்” என்ற சுருதிவாக்குப்படி முத்தொழிலியற்றித் திருக்கூத்து விளைப்பதாம். இத்திருக்கூத்துத் தரிசனத்தைச் “சாதகர்” உளவறிந்து காண்பதே அவர்கள் “அறிந்து ஆன்மலாபம் பெறுவதாம்”. மந்திர திருஷ்டாவான “கம்பளிச்சட்டைக் கயிலாயஸித்தர்” மந்திரத்தின் பயனும் திருக்கூத்து விளங்க, அதைச் “சாதகர் அறிந்து ஆத்மலாபம் பெறும்படிக்கு” (1) பரைவாக்கான சுத்த சப்தபிரம்மத்திலும் வேறலாத திருமந்திரத்துக்கு, (2) பச்யந்தி, (3) மத்தினம் யென்னும் வாக்குகளால் “இட்ட உரை”யாம் “திருக்கூத்தாட்டம்” முற்றுப் பெற்றத என்பது அம்முடிவுரையின் இலக்கியார்த்தமாம்.

“பத்திமையாலே பணிந்தடியார் தொழ
முத்திகொடுத்தவர் முன்பு நின்றானே.”
உண்மைப் பக்தி யின்றி “சக்தியென்னப்படும் ஈசனருள்” இல்லை. “சக்தி யென்னப்படும் ஈசனருளின்றி” “முக்தி யென்னப்படும் மங்கையைச் சோமுயல்பவரும்” இல்லை. வாச்சாவேதாந்தம் காய்ச்சப் பழுக்காது. சிரத்தையின்றிப் பக்தி யில்லை: பக்தியின்றிச் சக்தி யில்லை: சக்தியின்றி ஸ்யோக மில்லை: யோக மின்றி ஞான மில்லை: ஞானமின்றி யோகவித்தி யில்லை: யோகவித்தியின்றி ஞானஸித்தி யில்லை- ஞானஸித்தியின்றி முக்தி யில்லை. முக்தியின்றி ஸ்வதந்திர மில்லை. கையாலவித்தர் உரைமுடிவில் “முடிவுரை” வரைந்திருப்பதில் இவ்வளவும் விளங்கப் பரைவாக்கால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதில்,
“திருமூலர் திருவுளம் பற்றின திருமந்திரத்துக்குப் பயனுள்ளபடியே கம்பளிச்சட்டைக் கயிலாயச் சித்தர், சாதகரறிந்து ஆன்மலாபம் பெறும்படிக்கு, இட்ட திருமந்திரவுரை” என்று அவர் கூறிய வுரைக்கு விவரம் கூறுவது நுக்கிறது.
திருவே மூலமாயுதித்தவர், திருமூலர். இது எப்படி யென்றால், மூலன் என்னும் “மூலபுருஷன்” மாயா ஸம்பந்தத்தால் இடையனாகிப் பசுநிறைகளேமேய்த்து வருங்கால், அவன் தேஹவியோகமாக, அப்பசுநிறைகளாம் ஜீவகோடிகள் அவன் தேஹத்தை முகர்ந்த முகர்ந்து தேஹவாசனையில் ஜீவரகுகளுள் அவனுடைய(கோபாலனுடைய) வாசனையின்றித் தவித்து நிற்க, ஜீவகாருண்யமே உருக்கொண்டது போலும் விளங்காநின்ற, சக்திவழிப்பட்ட “திருமூலர்” அவன் தேஹத்துட் புகுந்து பசுக்களின் துயரை பாற்றுவான் சங்கல்பிக்க, சங்கல்பமாதிரத்தினாலே தேஹ வாலியாகி, தனது தீவ்யதேஹம் மறைந்து போகக்காணாற்றார். பிறகு தான் புகுந்த சரீரத்திலிருந்த படி அசரீரியாவான் தவமியற்றி, சரீரம் நழுவி அசரீரியான ஒவ்வொரு பொழுதும் அவர் திருவுளம் பற்றியதோர் உண்மையனுபவத்தைப் பரைவாக்கால் “திருமந்திரமாக” வெளியிட்டார். இந்த மந்திரத்துக்குப் பயன் சிதாகாசத்திலிருந்து வெளிவந்த பரைவாக்கு, மனகாசத்திற் புகுந்து அங்கே, “சிருஷ்டிஸ்திதி விபஸன கர்மகிருத்” என்ற சுருதிவாக்குப்படி முத்தொழிலியற்றித் திருக்கூத்து விளைப்பதாம். இத்திருக்கூத்துத் தரிசனத்தைச் “சாதகர்” உளவறிந்து காண்பதே அவர்கள் “அறிந்து ஆன்மலாபம் பெறுவதாம்”. மந்திர திருஷ்டாவான “கம்பளிச்சட்டைக் கயிலாயஸித்தர்” மந்திரத்தின் பயனும் திருக்கூத்து விளங்க, அதைச் “சாதகர் அறிந்து ஆத்மலாபம் பெறும்படிக்கு” (1) பரைவாக்கான சுத்த சப்தபிரம்மத்திலும் வேறலாத திருமந்திரத்துக்கு, (2) பச்யந்தி, (3) மத்தினம் யென்னும் வாக்குகளால் “இட்ட உரை”யாம் “திருக்கூத்தாட்டம்” முற்றுப் பெற்றத என்பது அம்முடிவுரையின் இலக்கியார்த்தமாம்.

* (1) “பரை யென்னும் குக்குமைவாக்கது ருன்யசம்பாஷணை.”

(2) “பச்யந்தி வாக்கதுவோ அந்தி சந்தி மஞ்சள் வெயில்.”

(3) “மத்திமை வாக்கதுவும் மனக் குங்கு கட்டுடித்து மழலை பேசல். காலாவதான “வைகரி வாக்கு” “விசாரமே” பெய்ப்போதும்.” என்பது சித்தர்வாக்கு.

பேர் ஊர் அந்தஸ்து, வாழ்நாள் இவைகளுக்கு ஆசைப்பட்டு வயிற்றை வளர்ப்பதே முக்கியமாகக் கொண்டு வருகிறார்கள். இவர்கள் வயிற்றை வளர்க்க, வயிறு வளர்ந்து பருத்து நிறுத்ததை மூடிக்கொண்டு வியாதியை வளர்க்கிறது. சோற்றுப்படிப்பும்வயிற்று வளர்ப்பும் அன்றி வேறொரு பயனறியாப் புல்லியர் கற்றறிமூடராய்க் கர்மத்தை வளர்த்துக்

கொண்டு தத்துவ ஆராய்ச்சியின்றிக் “கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமென” தம் வாழ்நாளை விண்ணாளாகக் கழித்து வாதனைப்பட்டு நீர் ரோகத்துக் காளாகி மாறாகிறார்கள். ஐயோ பாவம்; இவர்கள் விதிக்கு யார் என் செய்யலாம்! இவர்கள் கொண்டாடும் சுதந்திரம் பொய்ச்சுதந்திரமென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ!

“SANKARA REDIVIVUS.”

The Prathishta at Kalady.

காலடியில் ஆதிசங்கரர்

ஸாரதாம்பாள் பிராணப் பிரதிஷ்டை.

“At that time the external forms of religious worship had crystallised into lifeless actions, and all their inner meaning had been enshrouded by the scrupulous observance of mere mechanic ritualities. Naturally enough these soul-less practices could not satisfy the religious aspirations of the common people and there was in their hearts a yearning for something truly religious, for that touch of nature which makes the whole world kin, and for some reality in the place of the existing shams.”

“There was all confusion as Tukaram forcibly puts it; peace and good-will seemed to have vanished away from the world. Selfishness was the rule of life; hero-worship had entirely disappeared; self-respect and consciousness of the past had degenerated into a readiness to serve every master who would pay; drunkenness was prevalent, and the religious teachers had degenerated into mere gramophones. To create order out of this chaos was the task on which the saint-poets laboured hard. They indeed brought on a revival of the spirit of self-respect, dignity, heroism, religious fervour among the masses. They set before the common people the ideal of Svadharma based on highest love and dignity of truth. Among this assemblage of poets who uplifted the masses stands prominently the figure of Tukaram, who is reckoned as the Prince of modern Bhaktas.”

“Tukaram was pre-eminently a poet of the people. He sang his lays to an illiterate and uncultured audience, and succeeded in the extremely difficult task of awakening in them the spark of Divinity which had so long lain dormant. His poems do not abound in long-drawn and elaborate feats of art and are not replete even with the common ratiocinations so familiar to us in works on Theology. He takes hold of the most ordinary and the most simple aspects of life; and after moralising on them draws from them truths of deep meaning. He attacked the failings of the times with a vigour that made them quail before the severe and straight lashes of his words. His onset upon the foibles of the people were so very fierce that it goes home straight. He places his finger right on the point and being very familiar with the ins and outs of human nature his blow scarcely fails. His *Abhankas* which give advice to the people are full of homely and moral teachings enriched by the width and depth of his observations. He picks up the ordinary games and pastimes, of children and grown-up men, and touches and re-touches them with his imaginative faculty, and after endowing with the power of a spiritual dynamo sends them among the masses on their mission of religious awakening. A man without an ideal and doing no daily effort to realise it, is, says Tukaram, a veritable being of the animal world, a bull, only in human form. He is a useless burden to the earth and a disgrace to his ancestors.”— *Gleanings from the Study of Saints.*

“ஓம் ப்ரதிஷ்டாயை நம:”

“ஆள்வாரற்றமாடாய்த் திரிந்த அறிவினியை மாள்வார் வலையிற்சிக்காதுகாக்க மருட்டிவிட்டு ஆள்வான் தனிகிணைத் தன்பாலழைப்பித்துக் கேள்வியிலாத வள்ளுவன்கோயிலிற் கட்டினள் வல்லவளே.”—திருவள்ளூர்*

“வாயுண்டு வாழ்த்து; மவுனஞ்செய் போது மவுனவருட் தாயுண்டு; சேயன்ன வென்னைப் புரக்கச் சதா நந்தமா நீயுண்டு; நின்னைச்சரண்புக நானுண்டென் னெஞ்சம் ஐயா! தியுண்டிருந்த மெழுகலவோ கதிசேர்வதற்கே.”—தாயுமானவர்.

“They say, Let them say!”

“தன்மயமான சுபாவத்தின் மெள்ளத்தலைப் படுங்கால் மின்மயமான ஜகம்யாதுரைத்தென்! வெளியிலுய்த்த சின்மய முத்திரைக் கையேமெய்யாகத் தெளிந்தநெஞ்சே நின்மய மென்மய மெல்லா நிறைந்த நிராமயமே.”—தாயுமானவர்.

ஸ்ரீஜகத்குரு ஸ்ரீமத் ஆதிசங்கராசாரியர் அவர்களுக்கும் ஸ்ரீசாரதாம்பாளுக்கும், பகவான் சங்கரர் திருவவதாரமான காலடிகிராமத்திலே, திவ்யாலயம் ஒன்று கட்டிக் கும்பாபிஷேகம் செய்து அவர்கள் திவ்யவிக்ரஹத்துக்குப் பிராணப் பிரதிஷ்டையும் செய்தாகி, எம்பெருமான் ஸ்ரீசாரதாம்பாள் சமேதராய் இப்பரதக்கண்டம் உய்ய திருவுருக்கொண்டு, அவர் திருவவதாரமான விடத்தில்தானே திருக்கோயில் கொண்டருளியிருக்கலாயினார். இந்த பிராணப் பிரதிஷ்டைச் சடங்கு நாளது பிப்ரவரி 17 21 உதிங்கட்கிழமையன்று ஆசாரிய ஸ்வாமிகள் ஏற்படுத்திய ஸாரதாபீடத்தில் தற்காலம் எழுந்தருளி ஜகத்குருக்கராய் விளங்கும் ஸ்ரீ சிவாபிநவ நரசிஹம் பாரதியென்னும் திருநாமம் பெற்றவிற்கும் ஸ்ரீமத்சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளவர்களால் இந்தியா முழுவிலுமிருந்துவந்துள்ள சிஷ்டர்கள் திரு

க்கூட்டமத்தியில் விமரிசையாய் நிறைவேற்றப் பெற்றது.

வேதமோதுமுண்மையை விசாரித்துணர்ந்து ஆடிவழியாய் அஃதை சித்தாந்தப்படித்துவோர்தாமே “ஸ்வானுபவச்செல்வா” என்னும் பேருக்குரியவர். ஏனெனில் ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்குதவாதென்றபடி, வெறும் வேதாந்தம்மட்டும் அத்தைவித்தியைக் கொடுக்காது. “வேதாந்தசித்தாந்த ஸமரஸந்னிலைபெற்ற வித்தகச்சித்தர்க்கணமே” என்னும் தாயுமானவரால் துதிக்கப்பெற்ற சித்தர் கூட்டம், அருவாயும், உருவாயும், அருவருவாயும், திருவாயும் இருந்து சாதகர்களை வழிப்படுத்தி அவர்களுக்கு ஆன்மலாபத்தையும் தேசத்துக்குக் கேடமலாபத்தையும் அளிக்கும், அடிஷ்டானதேவதைகளாயிருந்து விளங்குகிறார்கள்.

* Vide Godward Ho! A Symposium, Second Series, “The Mystic Dalliance”

ஸ்ரீமத்பகவத்பாத ஆதி சங்கராசாரியஸ் வாயிகள் உபநயனமானவுடனேயே ஸந்தியா சம்பெற இச்சைவத்தும் அதற்கு அவர் அண்ண அனுமதிக்கொடுக்காமையால் நம்புத்திரிப் ராமணர்குலத்துதித்து 3-வயதில் பிதாவையி முக்க நேரிட்ட அவர், உபநயனமாய் 13-வய தாசாப்பாலனுயிருக்கும்பொழுது ஆற்றில் மு தலை வாயில் அசுப்பட்டுக்கதற, அப்பொழுது அவர்தாய் ஓடிவந்தும் அவரை மீட்கச்சக்தி யற்றவராய் நிற்க, சங்கரர் தந்தாயை நோ க்கி, “அம்மா, இந்த ஆபத்திலேனும் நான் ஸ ஸந்தியாசம் பெற விணங்காயோ!” வென, அவ் வம்மையும், இஹத்திலும்பரமே மேலென்று என்ன அய்வரைப்பெற்ற அவளுடைய தா யன்புதுண்ட இஹபரமிரண்டையும் ஏகமா ய் உணர்ந்த அவர்கேட்டபடிபே அனுமதி கொடுத்தாள். ஸ்ரீசங்கரர் உலகப்பற்றை யுள் ளத்தொழிந்தவும், அவதாரபுருஷராதலால், பற்றாவிட்டதை பெண்ணினமாதிரி த்தில் ஆ திரிப்பம்பெற்றவராய், தாபத்திரயங்களும் நீ க்கினிங்கலானார். தாபத்திரயங்களும் தனிய டைய, ஆதிபேனதிகம், ஆதிதெய்விகம் என்கிற டெய் திதெய்விகவாதனைகள் அவரை அறவே விட்டொழிந்தன. விட்டொழியவும், ஆதி திபேனதிகத்திற்கு அந்நியமாயில்லாத முதலை யும் விடுபத்திறந்துகொண்டு அவர்காலவிட் டுவிட்டு நீரில்முழுகிப் போய்விட்டது.

இப்படி முகலையாய்ப்பட்டு அவர் விடுதி பெற்ற அந்தக்ஷணமே இந்த பாரதவருஷத் தின் சமஷ்டிபாவமூர்த்தியாம் பாரதஜாதியம் என்னும் ஸ்வஜாதியுணர்ச்சிபிறந்தது. சமஷ்டி விபஷ்டி பாவங்களில் நன்றாகப்பழகிச் சா தனமுறைபற்றிச் சாதிக்காதவர்களுக்கு ஸ்வ ஜாதியுணர்ச்சி பெற்றால், “என்னவோ!” வெ

கேஷத்திரஜ்ஞ விபாகயோகத்தில் சித்திபெற் றவர்கள் தேஹம், தேஹி யென்றுள்ளது போல், கேஷத்திரம்-ஜாதி யென்கிற கேஷத்திர கேஷத்திரஜ்ஞ விபாகம் தானாயேற்படுவதை யுள்ளுற்றுணர்வார்கள்.

குடும்பத்தில் தந்தை தாய்மகன் என்று திரி புடிபாவம் ஏற்பட்டு விளங்குவது போல, இ ப்பாரதவருஷத்தின் புனிதபூமியாம் இப்பர தக்கண்ட கேஷத்திரத்தில் கேஷத்திரம், ஜாதி, ஸ்வதந்திரம் என்கிற திரிபுடிபாவம் தோன்றி விளங்குவது அஹக்கண்பெற்றாருக்கு நிதரி சணமாம். கேஷத்திரம் சக்தியானால், கேஷத்ர ஜ்ஞான ஜாதி சக்திமான்; சக்திக்கும் சக்தி மானுக்கும் அத்வைதபாவம்தானேயேற்படும்; பாலில்நெய்ப்பரவியிருந்தாற்போலவே கேஷத்திர மாகிய இத்தேசத்தில் கேஷத்திரஜ்ஞான கேஷத்திராத்மா (இதைத்தான் ஸ்வதேசி யெ ன்னும் பதத்திற்கு இலக்ஷியார்த்தமாகக் கொ ள்ளவேண்டும்) வியாபகமாயிருக்கிறது. பாசி னின்றும் நெய்பிறந்தாற்போலவே, கேஷத்திர த்தினின்றும் கேஷத்ராத்மா பிரிவுபட்டு உருப் படுங்காலையில் சமஷ்டிமனம் மத்தடிப்பட்டது பிப்போல் கலங்கிநிற்கும். இதனால் ப்ரமாதம் ஒன்றுமில்லை. ஏனென்றால், அது “ஸ்வதம்மம்” கீராப்பதையை, மந்திரமலையை மத்தாகக்கொ ண்டு, வாசகியைக்கயிருகச் சுற்றித் தேவர்க ளும் அசுரர்களும் கடைந்தபொழுது சமுத்திர த்தினி அடித்தரை மந்திரமலையின் சுழற்சி யைத்தாங்கப்போதாதுபோக, ஸ்ரீவிஷ்ணு (ஸ்தி திகர்த்தாவாதலால்) ஆமைபாக அவதரித்து மந்திரமலையைத்தன்முதிகில் தாங்கினாரென்று புராணத்தில் சொல்லியிருப்பது தத்துவமாய் ள்ள உண்மையை பெளராணிகமாகச் சொன னதன்றிவேறல்ல. துல்லியமனைதப் பாற்கட

ரமலையாகவும், உசவாஸ நிகவாஸமாம் இருவி னைப்பயனை வாசகியாகவும், நல்லினைதீவினை பென்னும் இருவினையாளரைத்தேவர்கள் அசு ரர்களாகவும் பாவநம் செய்து சமஷ்டியியஷ்டி பாவங்களால் சாதனைபுரிந்தால் உண்மையான தத்துவம் உள்ளபடி வெளியாகும். தத்துவத் தையுணர்ந்து தத்துவதரிசனம் செய்துகொ ண்டால் “தத்துவமெங்குண்டு, தத்துவனங்கு ண்டு” என்னும் திருமந்திரோபதேசப்படி தத்துவமுள்ள விடத்தில் தத்துவனைத்தேடிய றிந்து தரிசிக்கலாம்.

இப்படி தத்துவ தரிசனமும் தத்துவன் தரிச னமும் கிடைக்கப் பெற்றால், திருவாங்குருக் கும் கொச்சிக்குமிடையே யுள்ள எல்லைப்பிர தேசத்தில் திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திலிருக் கும் காலடியென்னும் சிறியதோர்கிராமத்தில் தற்போது நடந்து வரும் வாலேசக்ராசிரூதி யாகக்கட்டப்பட்ட கோயில் கும்பாபிஷே கம், திவ்ய விக்ரஹப் பிரதிஷ்டைகளின் உண்மை யுள்ளபடி விளங்கும்.

இப்பொழுது ஸ்ரீங்கேரி ஸாரதாபீடத்தில் வீற்றிருந்து விளங்காநின்ற ஸ்ரீஜகத்குரு ஆச் சாரிய ஸ்வாமிகள் உண்மையை உள்ளபடி யுணர்ந்து யோகசக்தியும் யோகவலித்தியும் பெற்று விளங்குபவராயிருத்தலால், அவர் மு ன்னின்ற செய்கிக்கும் பிராணப் பிரதிஷ்டை அவரது மந்திர சக்தியால் இந்தியா முழுவ துமுள்ள உத்தமருள்ளத்தில், அவரவர் பக் துவ முதிர்ச்சிக்குத்தக்கபடி, பரை, பச்சந்தி, மத்திமைவாக்குகளால் பற்பல விதமாய்த் திருக்கத்து விளைப்பதாயிருக்கிறது.

பரை பென்று சொல்லும் “சூக்குமை வா க்கது சூப்பசம்பாஷணை” பென்பது வித்தர்

ந்தி மாலைவெயில்.” “மத்திமை வாக்கதுவுந் மனக்குரங்கு கட்டுகுத்து மழலை பேசல்”. இ ந்தமுன்று வகையிலும் நடக்கும் கூத்து மானவீகமாத்நிராமானதால் அதை வாயில் புறப்படும் வைகரி வாக்கினில் சொல்லுதெ ய்வீகதர்மத்துக்கு ஒவ்வாததாம். ஏனெனில் “வைகரிவாக்கு விகாரமே எப்போதும்” எ ன்பது சித்தர்வாக்கு. இப்படித்திரிவிதமாய் நடக்கும் கூத்தைத் தாமே காணப் பெற்றார் க்கு அத்தாஷி வேண்டியதில்லை. காணப் பெ ருவிடினும் பெரியோர் வாக்கில் பக்தி சிரத் தையுள்ளவர்களுக்குத் தாயுமானவரது பின் வரும் திருவார்த்தை நல்லதோர் சான்றும்.

காட்டியவந்தக் காணமுமாயயிச் சாய மென்று
சூட்டிய கோலமுறாது யிங்கத்தரையிதனுள்
எட்டிய நான் தனக்கோறிவற்ற நான் இவற்
[ஊதர்
கட்டியின்றூட்டினையேபரமே நல்ல கூத்தி
[கோ]

அந்தக்கரணமும் மாயை நானு விதமாத இயங்கும் புரியஷ்டக சூக்ஷ்மகாயம் போட்ட கோல மெல்லாம் காணற் சலம் போல மாயை யிறற்றோற்றமாய் முடிந்தது இப்படியாக சூ த்மா இழிந்துவந்த படித்துறைபோலும் தத் துவத்துறையினுள், இவை பெல்லாம் ஸ்தி ரப்பட நாட்டிய “நான்” என்னும் அகங்கார தத்துவமும் தனக்கென்றோர் அறிவற்ற அ வித்தியாருபமானது. இப்படி அகந்தையுள்ள வற்றை பெல்லாம் கட்டிச் சேர்த்து அவை பெல்லாம் நிலபெற்ற அவற்றுள் ஸத்யரு வாய்நின்று ஜீவநாடகம் ஆட்டினபே, ப ரமே! (பராசக்திஸ்வரூபமே) இது நல்ல கூ த்து—என்ற படி.

யோகதிகைஷ, ஞானதிகைஷ பெற்றார்களே

ரும் கண்டதோர் கனவுகளையும், காட்சிகளையும், உள்ளதுள்ளபடி வரையச் சொல்லி, அவற்றைத் திரட்டி யொருபுத்தகமாகப் பிரசுரித்தால், “ப்ரொபெஸ்ஸர் ஸ்டார்ப்க்” என்பவர் அமெரிக்காவில் பிரசுரித்திருக்கும் இங்கிலிஷ் புத்தகத்தைப் போல் ஆத்மதத்துவ மனோதத்துவங்களை விளக்க அஃதோர் அருமை வாய்ந்த அத்தாட்சியாக வேற்படும். ஆனால் அது சாத்தியமில்லை. சாத்தியமானாலும் இத்தேசத்தில் அதற்கு சாதகம் சிறிது மில்லை.

சமஷ்டிமனம் “மத்தடிபட்டாற் போலும்” அலைவுறுங்காலத்தில் எத்தனையோ சாதகபாதகங்கள் நேரிடக்கூடும். இவற்றையெல்லாம் ஸ்தூலப்பார்வையுள்ளவர்கள் பார்த்து விலக்குதல் கூடாமையாம். ஆதலால் ஜகத்குருவாய் விளங்கும் ஸ்ரீமத்சங்கராசாரியஸ்வாமிகள், இது விஷயத்தில் முன்னின்று, ஸாரதாம் பாள் சமேதராய் ஆதிசங்கரபகவானை பிரதிஷ்டைசெய்து திருக்கோயில் கொள்ளச் செய்தது மிகவும் சிலாக்கியமே.

கலிமிகுந்த இக்காலத்தில் இலக்ஷியார்த்தமான தத்துவங்களெல்லாம் தந்திர மந்திர யந்திராதி யுபகரணங்களால் இலக்ஷணப்படுத்தப்பட்டவேண்டியது அவசியமாயிருப்பதால், இலக்ஷியமின்றி இலக்ஷணத்தைமட்டும் மூடமாய்க் கட்டியமும் ஜனங்கள் மனம்புளகாங்கிக்க, ஸர்வசாதகரும் ஸத்லக்ஷியருமாய் விளங்கும் ஆதிசங்கரரை ஸாரதாம்பாள் ஸமேதராய் அவர் அவதாரம் செய்தவிடத்தில்தானே பிரணப்பிரதிஷ்டைசெய்து வைக்கவேண்டியது அவசியமேயாம்.

ஸாமான்யஜனங்கள் மனம் மூடமாயிருந்தாலும் பக்திசிரத்தை நிறைந்தது. அவர்கள் மனத்தாளே ஆத்மவுணர்ச்சியுதிக்கச்செய்வது மந்

திர திருஷ்டாக்களாகவிளங்குமவர்களுக்கு மிகவும் இலகுவாம். துக்காராம் ஸ்வாமிகள் எல்லாருக்கும் அரிதாயிக்காரியத்தை முன்னொருகால் வெகுசலபமாகச் செய்து முடித்தார்.

ஸாமான்ய ஜனங்கள்மனது குழந்தைமனம் போல்உபதேசார்ஹமானதன்று. ஆனால் உதாணத்தினால் மிகவும்பாதிக்கப் படத்தக்கதாம். நல்லுதாரணமாக விளங்க நல்ல உத்தமர் ஒருவர் அவருள்ளிருந்தாலும் போதும். அவருடைய உதாரணம் காட்டுத்தேபோல் எங்கும் பரவி காடாந்தகாரமாய் விளங்கும் அவர்கள் மூடத்தை ஒருநொடியிற்போக்கும்.

இப்பொழுதிருக்கும் சமஷ்டிமனநிலை துக்காராம் ஸ்வாமிகள் காலத்திலிருந்ததற்குச் சரியாக விருப்பதால் அவருடைய காலத்தில் ஜனங்களின் மனோநிலையிருந்த இருப்பையும், அவர் சாமான்ய ஜனங்கள் மனதில் ஆத்ம வெளிச்சம் பிரகாசித்து விளங்கச் செய்த பெருமிதமானதோர் பொதுவேலையையும், அதற்காக அவர் கையாடிய சாதனங்களையும் இங்கிலிஷில் காட்டும் குறிப்பை முகட்டில் சேர்த்திருக்கிறோம். இக்காலத்தைப் போல் அக்காலத்திலும், அந்தர்லக்ஷியம் அழிந்து மந்திர தந்திர யந்திர பூஜைகள் மட்டும் வீணையனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்தன. சாமான்ய ஜனங்களோ, நடக்கும் அக்கிரமங்களைக் கண்டு மனம்புழுங்கி உயிரில்லாச்சுவமெனவே அந்தர்லக்ஷிய பில்லா மந்திர தந்திர யந்திரோபாயங்களை வெறுத்தார்கள். துக்காராம்ஸ்வாமிகள் சொல்கிறபடி எல்லாம் குழப்பமாயிருந்தது. தர்மம் தலைகவிழ்ந்து நின்றது. சத்குணமும் சமாதானமும் நாட்டை விட்டு ஒட்டமெடுத்தது. எல்லாரும் சுயநயம் பாராட்டுகிறவர்களாயிருந்தார்கள். பணமே பெரிதாய் அவர்களுக்குத் தோற்றியது. தீரமும்

வீரமும் பூஜிப்பாரின்றிப் பூஜ்யமாயிருந்தது. மதபோதகர்கள் கிளிப்பிள்ளைகளைப் போலும் ‘கிராமபோன்’ யந்திரங்களைப் போலவும் கற்றுக்குட்டிகளாயிருந்து கேட்டதைச் சொல்லி வந்தார்கள். இப்படி சமஷ்டிமனம் கலைவரப்பட்டுக் குழம்பிக் கிடந்ததைத் தெனியவைத்து ஒழுங்குபடுத்துவது மிகவும் கஷ்டமான வேலையாக விருந்தது. இராஜாங்கத்தாராலும் வித்தியா இலாகாதாராலும் ஆவதற்கரிதாய்ப்படும் இவ்வேலை அக்காலத்திற்குன்றிய புனிதாத்மாக்கள் சிலரால் வெகுநன்றாகச் செய்து முடிக்கப் பெற்றது. அப்படி பொதுஜன ஷேஷத்துக் குழைத்தவர்களில் பிரதமஸ்தராயிருந்தவர் பக்த சிகாமணியாம் துக்காராம் ஸ்வாமிகள்.

இவர் தனவந்தர்களைத்தேடி அவர்கள் உதவியை நாடவில்லை. ஸர்க்காரையணுகி அவர்கள் சாதகத்தை விரும்பவில்லை. பின் என்ன செய்தாரென்றால், பரையோகத்திலிருந்து தான் கண்டனுபவித்த உண்மைகளைப், பராயோகத்திலிருந்து பரைபசுபந்தி, மத்திமை வாக்குகளால், வெளியிட்டு. அவருடைய வாக்கச்சத்தியினாலேயே துஷ்டநிகரக சிஷ்டபரிபாலனம் செய்து வந்தார். ஜனங்களுடைய நித்தியப்படிக்கருமங்களை யுற்று நோக்கி கவனித்து, அவைகளின் தத்துவங்களை வெளிப்படுத்தி எல்லாருக்கும் ஸ்வதர்மோபதேசம் செய்து வந்தார். அவருடைய பாட்டுகளினால் அவர் “வேமனாபத்தியம்” போல், சத்குணத்தை பலப்படுத்தி துர்க்குணத்தைக்கண்டித்து வந்தார். குழந்தை விளையாட்டுகளை யெடுத்துக் கொண்டு அவைகளில் மறைந்து கிடக்கும் தத்துவங்களை வெளிப்படுத்தி, தத்துவமூலமாய் தத்துவனைக்காட்டி எல்லார்க்கிறதிலும் ஈசுவரபக்தியுதிக்கச் செய்தார். அக்கால

த்தில் நடந்த அக்கிரமங்களைச் சிறிதும் தரக்ஷணயமின்றித் தமது சக்திவாய்ந்த வாக்கண்டத்தால், கண்ட துண்டமாய்விழக்கண்டித்து வந்தார். அந்தர்லக்ஷியமின்றி மனமிருளடைந்த ஜனங்களுக்கு ஈசுவரபக்தி யுண்டாகச் செய்து அது மூலமாய் தேசபக்தி விளைத்து வந்தார். அந்தர்லக்ஷியமின்றியும், அந்தர்லக்ஷியத்தைச் சாதிக்க நித்தியானுசந்தானம் செய்வதின்றியும் இருக்கும் மனிதன் மிருகப் பிராயனுகிறான் என்று அந்த உண்மையை எல்லார் உள்ளத்திலும் உறுத்தப் போதித்து வந்தார். அந்தர்லக்ஷியமில்லாத மனிதன் பூமிக்குப் பாரமென்றும் ஜாதிக்கு நனம் என்றும் வற்புறுத்திவந்தார்.

இந்தியாவில் அந்தர்லக்ஷியமும் அந்தர்த்தியானமும் ஒழிந்ததினால் தான் எல்லாக் கேடுகளும் வந்துற்றன. ஜீவகாருண்யமே எல்லாவற்றிலும் சிரேஷ்டமென்றும், அறியிம்ஸையே மேலான தர்மமென்றும் கொண்டாடப்பட்டு லுந்த இப்புண்ணிய பூமியில் ஜீவவதையும் துரோக சிந்தையும் உதித்து வளர்ந்து எல்லாருக்கும் வில்லங்கத்தை புண்டிபண்ணுவானேன்? ஸ்வதர்மம் அழிந்ததினாலேயே எல்லா வில்லங்கங்களும் வந்து சேர்ந்தன. திரிகாலமும் சந்தியாவந்தனமும், காயித்ரீத்தியானமும்விடாது செய்துவரவேண்டிய பிராஹ்மணர்கள் ஜாதிமுறை கெட்டு, அந்தர்லக்ஷியமென்பதே யொன்று மின்றி, அந்தர்த்தியானமும் இல்லாமல், சும்மா சோற்றுப்படிப்பு மட்டும் படித்து மிருகப்பிராயமாய் வயிறு வளர்த்து வருகிறார்கள். அந்தர்லக்ஷியமும் அந்தர்த்தியானமும் தங்கள் ஸ்வதர்மமாக வேற்பட்டுள்ள பிராமணர்களே வருணசிரம தர்மம் மீறி அந்தர்லக்ஷியத்தை யிழந்து அந்தர்த்தியானத்தை மறந்து, கூழுக்குத் தன்னை

வீரர்களும் குருடர்களாகி, மற்றவர்களையும் தங்கள் வழியில் நடக்கப் பழக்குகிறவர்களாயிருந்தால், இவர்களைப் பார்த்து மற்றவர்கள் செட்டிப்போகக் கேட்பானேன்! பிராம்மண தர்மத்தைப் போலவே, சூத்திரிய, வைசிய, சூத்திர தர்மமும் தலைகவிழ்ந்து போயிருக்கிறது.

வருணசிரமதர்மமென்றால் பிராம்மணனுக்குப் பிறந்தவனெல்லாம் சோம்பேறியாய் வந்து வளர்த்துக் கொண்டுகொண்டிருக்கிறார்கள். அது வருணசிரம தர்மம் அல்ல. பிரம்மதமத்தையறிந்தவன் பிராம்மணன், இரகசியத்தையும் வேலையை ஸ்வதர்மமாகப் பூண்டவன் சூத்திரியன். விபாபார கிர்த்தியை ஸ்வதர்மமாக அனுசரித்துக்கொண்டவன் வைசியன். ஊழியஞ் செய்வதொன்றை உத்தம தர்மமாகக் கொண்டு நீந்திப்போவதைக் கற்றவன் சூத்திரன். இவர்களைக் கர்மயோகி யென்றும் சொல்லலாம். வைசிய தர்மத்தை புள்ள படி யதுஷ்டிப்பான் சித்தயோகி யாவான். சூத்திரிய தர்மத்தை ஸ்வதர்மமாகக் கொண்டவன் இராஜயோகி யாவான். பிராம்மண தர்மத்தை ஸ்வதர்மமாக வுடையவன் ஞானயோகியாம். பக்தியோகம் எல்லாருக்கும் பொது. ஏனெனில் பக்தியின்றிச் செய்யும் யோகம் பலிக்காது. பலிக்கின் சூரியவித்தையாய் முடியும். அதிலும் கேடு வேறு வேண்டாம். அந்தரங்கியம் அழிந்ததினால்தான் சூரியவித்தை தலை பெடுக்கலாயிற்று.

சூதிரசங்கரர் திக்விஜயம் செய்தவந்த பொழுது, தகிண தேசத்தில் சூரியவித்தையனுஷ்டிக்கும் ஒருவன் அவரிடம் வந்து அவரை மறந்தவனென்று சொல்லிப் பரமதாசனம் பெற்றுக் கொடுத்த வரம்பெண்ணெய் வேண்டி, அவர் தலைகவிழ்த்து இவ்வுத்தமத்தக்குப் புகி

யாகக் கொடுக்கத் தனக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று யாசித்தான். வாக்குத் தவறாமல் பகவானும் அப்படியே ஆகுவென்று சம்மதித்து, “அப்பா, நான் சமாதியுறும் வரையில் பொறுத்து, சமாதியிலிருக்கையில் தலையை வெட்டி யெடுத்துக்கொள்” என்று சொன்னார். அந்த சூரிய வித்தைக் காரனும் அப்படியே செய்வதாகச் சொல்லி நிற்க, ஆதிசங்கரர் சமாதியுற்றார். அப்பொழுது சூரிய வித்யோபாஸகன் அவர் தலையை வெட்டிக் கத்தியை ஒங்கினபோது அவர் கிட்டி இருந்த சிஷ்யர்பேரில் நாளிஹம் மூர்த்தி அவசரமாய் வந்து ஒங்கின கத்தியால் தானே அந்த சூரியக்காரன் தலையை வாங்கிச் சென்றாரென்று சங்கரவிஜயத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகையால் அந்தரங்கியமும் அந்தர்த்தியானமும் ஒரு பொழுதும் கெடாதபடி காப்பாற்றிவரவேண்டியது ஆச்சாரிய ஸ்தானத்திலிருக்கும் குருமூர்த்தங்களான உத்தம புருஷர்கள் கடமையாம்.

இக்கடமையை நிறைவேற்ற தற்காலம் நமது ஆச்சாரிய மூர்த்தமாகவிளங்கும் ஸ்ரீஜகத்குரு ஸ்ரீமதஸ்ரீமகேரி சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகள் முன்வந்தவீரப்பற்றி நாம் ஆனந்த பூரி தராதித்திருவருளைச் சிந்தித்தவண்ணமாயிருக்கிறோம்.

ஓமதத் ஸத்

“முத்திக்குவித்த முதல்வன்” ஞானமே பத்திக்குவித்துப் பணித்தற்றுப்பற்றலே சித்திக்குவித்துச் சிவபாதானதல் சத்திக்குவித்துத் தனதுபார்த்தமே” — திருமந் [திரம்.

A First Lesson in Sociology.

“Varnashrama Dharma”

ஐனசமஷ்டி. வித்தையில்

ஓர் முதற் பாடம்.

வர்க்கம் தர்மம்.

“வித்தை” என்பது “வித்” என்னும் தாவிலிருந்துண்டான வார்த்தை. வித் என்றால் அறிதல். அறிவைத்தருவது அல்லது அறியும்வழி வித்தை. இது பரவித்தை யென்றும் அபரவித்தை யென்றும் இருவகைப்படும். பரவித்தையென்பது சித் விலாஸத்தை விளக்கும் வித்தையாம். அபரவித்தை அசேதனமாயுள்ள பிரபஞ்ச சம்பந்தமான ஐடத்தவங்களை விளக்கும் வித்தையாம். பகவத்கீதையில், பகவான், பரா, அபரா என்று தனக்கு இரண்டு சக்திகள் இருக்கின்றன வென்று அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசித்திருக்கிறார். இவையிரண்டும் விபகித்துணரக்கூடியதாயினும் உண்மையில் இவையிரண்டாகப்பிரிவுபட்டிருக்கவில்லை இவ்விரண்டு முக்கியசக்திகளும் பதினெண் வித்தைகளாக விளங்குவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பதினெண் வித்தைகளும் பரிபூரண அறிவாம் தேவியுத்தாத்திரத்தில் “மூவாறுமாதிரின்றான் வித்தை யொடவித்தையாம் கலைன்னென், காமயமென்ன!” என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பரை, அபரை யென்பதையே வித்தை, யென்று சொல்கிறது முண்டு இஃசையே அறிவு அறிவாமை யென்றும் சொல்வதுண்டு.

அறிவுஎன்பது ஓர் அத்தக்காணசக்தியாயிருக்கிறதோ அப்படியே அறியாமை யுடைய ஓர் அத்தக்காணசக்தியாக விருக்கிறது. “காட்டிய அத்தக்காணமும் காயை” என்றிருக்கும் அத்தக்காணசக்தியாகிய இவ்விரண்டும்மாயாவிலாஸத்தக்குட்பட்டதே. இத்தமாயை சுத்தமாயை யென்றும், அசுத்த மாயையென்றும் இருவகைப்படும், இதையே “சீருபாதிகம்” என்றும், “ஸக்யாதிகம்” — “லோபாதிகம்” அல்லது “உபாதிஸவிதம்” என்றும் சொல்வதுண்டு. இப்படியாகவுள்ள அறிவு, அறியாமை

தால், (அதாவது உபாதிஸம்பந்தம் நீக்கி ஆராய்ந்தால்) அவை நினைப்பும், மறப்புமாய் விளங்கக் காணலாம். இந்த நினைப்பு மறப்புத் தானே காலத்திலுத்தைக்கொண்டு அண்டத்திற்பார்க்கில், பிறப்பும் இறப்பும்மாயித் தோன்றும். நினைப்பு, மறப்பு என்ற தமிழில் சொல்வதை சங்கல்ப, விகல்பமென்று ஸம்ஸ்கிருதத்திற் சொல்வர்.

இந்த ஸங்கல்பம் உதயமாவதையும், வயமாவதையும் அறிந்தவன் எவனோ அவனே யோகி. இந்த சங்கல்ப விகல்பத்தானே சித்தவிரகுத்திக் குக்காண மாயிருத்தலால், சமுத்திர ஜலத்திலிருந்துஎழும்பும் அலைகள் போல் மனாகாசமாம், சித்த வெளியிலிருந்து எழும்பும் அலைகளாம் சங்கல்ப விகல்பரூப சித்தவிரகுத்தியை “நிரோதனம்” செய்தவனே, அலைகளேகிப்பார்ப்பவன். அசைவற்று விளங்கும் சமுத்திர ஜலத்தைக்காண்பதுபோல, சங்கல்பவிகல்பரூப சித்தவிரகுத்தியை நீக்கிப் பார்ப்பவன் தானே சலனமற்று விளங்கும் மனாகாசத்தை யோகதரிசனத்தால் உணர்கிறான்.

யோகதரிசனம் என்ன?

கர்ப்பூரமும் ஜோதியும் கலந்தாற்போல ஐக்கியமும் பெற்று நின்றவிடத்தில், கர்ப்பூரமாயிப்போதியும் நீக்கி, சோதியாகிய சீருபாதியையும் நீக்கி, இஃண்டுக்குமுண்டான ஸம்பந்தத்தைமட்டும் உயிர்ப்பு யுணர்வான் உணர்வு “யோகதரிசனம்” என்னும் சப்தத்துக்கு இலக்கியமாம்.

“மந்த்ரோத்த மந்த்ரோத்த மனோபவம்” என்றது ஒன்றைவிட்டுஒன்று பற்றி நிற்பதே தொழிலாய்வித்துள்ளது மனோதர்மமாதலால், அம்மனோதர்மத்தை யோர்த்துணர்ந்து “சித்தவிரகுத்திரோதனம்” யோகசக்தியால் மனாகாசத்திப்புக்குத் திசையாகிய அத்த மனாகாசத்தினுள்ளிருந்து பார்த்தால் அப்பின்காசம் தன்னறிவுக்குத் “தரியெமாய்” காணப்பட்டதாய்” நிற்கும். மனாகாசம் “காணப்பட்டதே” என்றிருக்கும் தரியெமாய், அதாவது தான் திருத்தி (காண்பான்) துக், காண்பானும் காணப்படுபவனாகும் சம்பந்தப்பட்ட விடத்தில் விருக்குத் காட்சினைநினைத்தறிவான் யோகி. காண்பானும் காணப்படுபவனாகும்

த்துண்டாகும் பிரசாதத்தைப்போல, காட்சி தன்மாதிரையாய்வினங்குவதைக்கண்டறிந்தவன் திரிபுடிஞானம் பெற்றவனாவான். இத்தத்திரிபுடிஞான மில்லாமல் செய்யும் யோகம் பயன்படாதாகையால் இந்தத்திரிபுடிஞானமே யோகிக்குக் கண்ணாய் விளங்கும். ஆகவே யோகதரிசனம் என்றாலும் திரிபுடிஞானம் என்றாலும் ஒன்று என்று ஏற்படுகிறது.

இப்படிப்பட்ட “திரிபுடிஞானம்” என்னும் “யோகதரிசனம்” பெற்ற சாதகர் தாமே உபதேசாருகராவார். அவர்களுக்குச் சொன்னதே பின் வரும் ஹிதோபதேசம்.

“இக்காயம் நீக்கி யினியொரு காயத்திற் புக்குப் பிறவாமற் போய்வழி தேடுமின்! எக்காலத் திவ்வுடல் வந்தோர்க் கானதென்ற அக்காலம் உன்ன அருள் பெறலாமே.”—

[நிருமந்திரம்.]

இக்காயம் நீக்கினால் மனம் இன்னொரு காயத்தைப் பற்றும். அது அதின் ஸ்வதர்மம். இனியொரு காயத்திற் பிறவாமல் இருக்க, “தேஹோஹம்” என்கிற தேஹபாவனைமனத்தில் ஒழியவேண்டும். தேஹபாவனையொழிந்தால், தேஹோபாதி நீங்கியமனம் எஞ்சி நிற்கும். எஞ்சி நின்ற மனமுமதன் தேஹமாம் பற்று விட்டொழிய, எஞ்சி நின்றபாவன மாதிரிமாம் “அஹம்” பாவத்தைப்பற்றி நின்று “பாவோஹம்” எனச் சங்கல்பித்து நிற்கும் இந்த பாவனையோகத்தில் பாவனமாம் உபாதியை யொழிக்க, அலை யோய்ந்த சமுத்திரம் போல், சங்கல்பம் நழுவிப்போக அஃதோடு சித்தவிரகத்திபுந் நசித்து, மனத்தேஹோமயமாய் நிற்கும். அநாஹதசத்தத்திற்குள்ளேயிருக்கும் சங்கல்பத் துவனி நீங்கிய விடத்து அதற்குள்ளே யிருக்கும் ஜோதி ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்து நிற்கும். இந்தஜோதி ரூப தேஹோமனமும் தனது உபாதி யொழிந்த விடத்து “திரிஜகத் கிருஷ்டி, ஸ்திதி, வ்யஸை கர்மகிருத்” என்ற சுருதிவாக்ஷியத்துக்கு இலக்ஷியமாய் கிருஷ்டி, ஸ்திதி ஸம்ஹாரரூபமான மூன்றுசக்திகளும் பொருந்திய ஜீவாத்மாவாக விளங்கும். இஃதையே “இச்சா சக்தி ஞானசக்தி கிரியாசக்தி ஸ்வரூபிணயை நம?” என்று சொல்லியநாமத்தால் அர்ச்சித்து அபேததரி

சனம் பெற்று தற்போத மொழிந்த ஒழிவில் நிற்பா தபோதனர். எல்லாதபஸ்களுக்கும் பலன் இதுவே. இதுவே திரிகால ஞானமளிப்பது. இந்தத்திரிகால ஞானமுற்ற பின் “எக் காலத்தில் இவ்வுடல் வந்து எமக்கு (சித்திக்ஷை) ஆனதென்று” விசாரித்து, “அக்காலத்தை உன்ன”க் காலம் மூலமழிந்துகலையிலொடுங்கி நிற்கும். காலத்தின் மூலத்தை உன்னுவதால் (நியாமிப்பதால்) கலாதத்துவ தரிசனம் சித்திக்கும். இந்தக் “கலாதத்துவதரிசனம்” பெறுதலே “அருள்பெறலாம்.” ஏனெனில் சூரியனின் ஒரு கிரணத்தையறியப்பெற்றவன் அதுவழியே சூரியனெளிச்சத்தைப் பெற்றவனாவது போலவும், பிறகு சூரியதரிசனம் பெறலாம் போலவும், உலாநீங்குவதற்கு யோகதரிசனத்தால் அறியப்பெற்றவன் “அருள்பெறல்” ஆவன்.

“தேஹோஹம்” என்றகிலிருந்துதித்த வியஷ்டி ஞானம் “கலாதரிசனம்” வரையிற் சென்று, தான் விஜ்ஞானகலான அந்த அவசரத்தில் வியஷ்டி ரூபனத்திலிருந்து உண்மையான சமஷ்டி ஞானம் பெற அருகுகிறான். இப்படி படிப்படியே உயர்ந்து செல்லும் சமஷ்டி வியஷ்டி பாவங்களில் அறிவை “யோக ஸம்யம்” சக்தியால் இருத்தி ஸ்வானுபவம் பெற்றவர் பாவசுமாதி சித்திபெறுவதற்கான யோகியதைபுள்ள வாகுகிறார்.

சூரியனுடைய ஒரு கிரணத்தையறிந்த அதனால் வெளிச்சத்தைப் பெற்று விளையாடுவது வியஷ்டி வித்தை. அந்த ஒரு கிரணத்தோடும் யோகஸம்யமத்தால் கர்ப்பூரமும் தீபமுட்கலந்தாற்போல ஐக்கியபதம் பெற்று” பருத்தேபோலும் அதன்வழியேசென்று சூரிய தரிசனம் பூரணமாய்ப்பெறுவது சமஷ்டிவித்தை யாம்.

இப்படிச் சோபான முறையே சிரப்பட்டு அரிய தவமியற்றி அடைஉப் பெற்ற சமஷ்டிவித்தையாக அது சமஷ்டி புபாதி யின்சேர்க்கையால், பலவிதமாக ப்பரிணமித்து விளங்கும். இதைத்தான் 64-கலைகளாகப் பிரித்து கலா சாஸ்திரம் செய்திருக்கிறார்கள்.

இப்படி சமஷ்டி ஞானம் பெற்ற தீர்க்கதரிசிகள் ஜனசமஷ்டியின் இருப்பறிந்து அதைச் சீர்திருத்

திச் செம்மைப்படுத்தி நற்கதி சேரச் செய்ய லாயக்குடையவர்களாகிறார்கள். வியஷ்டி வித்தையின் பூரணத்தில் சமஷ்டிவித்தை உதயமாகிறபடியால், ஜீவன் முத்தர்களாய் விளங்குவோரே சமஷ்டி வித்தைகாதகம் பயில அருகரானவர்களாம். ஜீவன்முத்தி திசையிலிருந்து சமஷ்டிவித்தையுபாஸினைதொடங்கி விதேஹகைவல்யம் பெறமுயலுவோர், ஆதியில் பின்டத்தைக் கொண்டிழைத்து பரதத்துவத்தை யுணர்ந்துய்ந்தது போலவே, பின்னர் (அதாவது, ஜீவன்முத்தி பெற்ற பின்னர்) அண்டத்தைக் கொண்டிழைத்து அவதூதர்க்காக விதேஹகைவல்யம் பெற்று சித்தமுத்த புருஷர்களை விளங்குகிறார்கள். இவர்களுக்குத் திருமூலர் சொல்லியபடி,—

“ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் நன்றே நினைமின் நமனில்லை நாணமே சென்றே புகுங்கதியில்லை துஞ்சித்தத்து நின்றே நிலைபெற நீர் நினைந்துய் மினே.”

என்பது ஸர்வஸாதக மானதோர் ஹிதோபதேசமாம்.

இவர்களுக்குக் “குலம் ஒன்றே!” அது எது வென்றால் “மனுதலம்” (Human Race).

“தேவனும் ஒருவனே!”—அவர்கள் வழிப்படும் கடவுளும் ஸச்சிதானந்தஸ்வரூபியாம் இரண்டற்றுவிளங்கும் வஸ்து தானே.

அவர்களுக்குப் பிறப்புபயமில்லையால், சங்கல்பதோஷமும், விளைப்பயனும் (கர்மபலனும்) அவர்களைப் பற்றாது. ஆகையால் “நின்றே நினைமின் நாணமே” யென்றார். அவர்கள் நினைக்கும் நினைப்பு அவர்களைப் பற்றா தாயினும், உலகத்துக்கு உள்ளபடியே பலனைத் தரும். ஆகையால் தான்,—

“அருளாயிருந்து அயர் உலகையும் ஆட்டி வைப்பாரே” என்று சொன்னது. பின்னும் ஆராய்ந்து பார்க்கில் அவர்களுக்கு,—

(1) “நமசி இவ்வுலகை.”

(2) “சென்றே புதுமக்கதியில்லை.”

(3) “அவர் சித்தத்துக்கு அந்நியமாய் அண்ட பிண்ட சராசரங்கள் எதுவுமில்லை.

எல்லாம் அவர்கள் சித்த விருத்திமாத்திரையாலேயுண்டான தால் “ஆயினவனைத்தும் ஆனதவனானாலே”யென்பது அவருக்குப் பொருந்தும். ஆதலால் அவர்களை,—“துஞ்சித்தத்துநின்றே நீர் நிலைபெறந்நீந்து உய்மின்” என்றார்.

இப்படிப்பட்ட மஹான்களில் ஒருவர் ஆதி சங்கராசாரியஸ்வாமிகள். அவர் உலகயுவான் கருணை பூரித்து ஸாரதாம்பாளை உபாஸித்து வசப்படுத்திக் கொண்டு, அத்தேவியின் சக்தி விசேஷத்தால், தன்வலியிழந்த பொளத்த ஸமயக் கொள்கைகளால், கெட்டுக் கிடந்த வர்ணாசிரமநீர்மத்தை மறுபடியும் உய்ப்பித்து ஷண்மத ஸ்தாபனம் செய்து அத்வைத மதத்தை யாவரும் அந்நியமாய்க் கொண்டாடி ஆசிரயிக்கும் படி ஸ்திரமாய் ஸ்தாபித்தார்.

அப்படியாப் பட்ட மஹானுடைய கொள்கைகள் இப்பொழுதுள்ள நவ நாகரிக மினுக்கினுண்டான மயக்கில் அந்தர் லக்ஷியமும் அந்தாத்நிபாண முமழிந்த நம்மவர் மனத்தில் நிலைபெறாது மழுவிப்போகலாயின. ஸநாதனமான அக்கொள்கைகளை உலகைசுவரியமும் சோற்றுப்பிடிப்புப் படித்து வாச்சா ஞானமும் பெற்ற புல்லியர் மனத்தினின்றும் நழுவிப் போனதால், அந்த ஸநாதன தர்மத்துக்கு ஒரு குறைவும் வராது. ஆனால் அதை யிழந்த மனிதர்கள், பால் வற்றிய பதரே போலும் நந்தி மார்க்கம் (Progressive path) சேராது துர்க்கிக்கானாவர். அவர்களைப் பற்றி நமக்கு விசாரமில்லை. ஆனால், காலடியில் நடந்த திருவாலய குட்பாபிஷேக திவ்ய விஸ்வா பிராணப் பிரதிஷ்டைகளால், அந்த ஸநாதனதர்மமானது மறுபடியும் தலையெடுக்கத் துவங்கினதுபோது மாயிற்று. அப்பொழுது ஸ்ரீ ஸ்ரீகேசரி ஜகத்குரு ஸ்ரீ மத் சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவுபதேச மந்திரமொழிகளில் யாவரும் தத்தநிலைமையிலிருந்து நழுவாமல் ஸ்வதர்மத்தைக் கைநழுவ விடாது ஆசிரயித்து வரவேண்டுமென்று வற்புறுத்தியருளினார். அந்த மஹான் ஸ்ரீமத் ஆதிசங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் இந்தஞானபுயியில் ஸ்தாபித்துள்ள ஸநாதனதர்மத்தையே ஸ்திரப்படுத்தவேண்டி அப்போதனை செய்தாராதலால் அவர் திருவடியைத்தலையில்

சமைத்து அகர் ஆக்கினைக்குட் பட்டு நடக்க காடெம்ல்
வழி நடனம் பட்டிருக்கிறோம்.

வாயால் வல்லவரென்று பேரெடுத்த வியபசார வா
க்கினர் போடும் மாயா ஜால வின் வேஷத்தைக் க
ண்டு நாம் மயங்கவேண்டாம். நல்லொழுக்க மில்லா
தோர் நாயினுங்கடையாவர். திரிகரண சுத்தியாய் ந
டந்து கொள்ளாதவர் நடைப் பிணமாவர். வாயால் வ
ல்லவரான வின் வேஷதாரிகள் பேச்சிலும், வாயில்
லா நாயினாய் விளங்கும் மெனை தேசிகர் திருவா
க்தே மதிக்கற்பால தென்றும், அதுவே பயன் படு
வாக்கா மென்றும் நாம் இப்பாதக் கண்ட வாசிகளு
க்கு வற்புறுத்திக் கூறத்தேவையில்லை.

கூகையால், சூரியஜோதியானது ஸ்படிகத்தினாலே
புல்லாணமாகப் பிரிந்து இந்திர தனுசுபோலும் அ
ழகு பொருந்தி விளங்குவது போலே, “ஒன்றே குல
மும் ஒருவனே தேவனும்” என்ற ஸ்வயம் பிரகாசமான
“ஏகமேவாத்விதீயமான” “ஸத்தியம்” மந்திர திரு
ஷ்டா, ஞானதிருஷ்டா, யோகதிருஷ்டாக்களின் ஸ்ப
டிகம் போன்ற மனதினால் பார்க்கும்பொழுது வர்ண
பிரம் தர்மத்துக்குட்பட்டதாகவிளங்கும். உபாதி யொ
ழிந்தால் எல்லாம் ஏமாய் விளங்கும். இந்த வுண்
டையை ஜனகமஷ்டி விதையில் நாம் முதலாவதா
தக் கற்கவேண்டிய முதற்பாடமென்று கொண்டு
நாமெல்லோரும் உள்ளத்தில் உன்னி மனத்திற் ப
தியவைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுதுதான்
ஸ்வாயம் வழுவாது நடக்க நமக்கு ஒருவருள் சித்
திக்கும், ஒருவருள் தானே திருவருள் பயக்கும், ஒம்
தத்வத்

Free from Bonds. The Autobiography of a Taluq Gumastha.

* அவிழ்த்து விட்ட கழுதை

யௌனம்:—விவாகம் (தோடர்ச்சி)

சோக ரஸம் என்பது நியாயமும் அநியாயமும்
எதிர்த்து நிற்பதானதுண்டாவதல்ல—(ஒரு)

* தன்னையறிந்து தன்சொழிவிற்றியே செக்கு அணம்

நியாயமும் (மற்றொரு) நியாயமும் எதிர்த்து
நின்றால்தான் உண்மையான சோகரஸமாகும்.
இதிலொருகாலும் அதிலொருகாலுமாகவைத்
துப் பொதுவான நியாயத்தை எட்டிப்பிடிப்ப
தே தப்பிக்கும் வழி.

ஒரு நாள் ஏகாதசியன்று சாயந்திரம் என்
தாயார் ஜபம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொ
ழுது அவசரமாய் என்னைக் கூப்பிட்டாள். “எ
னக்கு மயக்கமாயிருக்கிறது, கைகால் ஓய்வா
யிருக்கிறது. நான் காலையெரையில் இருக்க மா
ட்டேன். என்னை எங்கேயோ தூக்கிக்கொண்
டுபோவது போலிருக்கிறது. பிராயச்சித்தம்
செய்து விடு. நான் வேண்டியபடி கிடைத்துவி
ட்டது. யாருக்கும் என்னால் இருக்கும் பொழு
தும் இறக்கும்பொழுதும் ஹிம்சையேயிருந்
தக் கூடாதென்பது என் பிராத்தனை” என்
றாள்.

அம்மா நீ எனக்கும் பிறருக்கும் செய்திருந்
தும் உபகாரங்களைக் கணக்கில் சேர்த்தாடில்
கூயோ?” என்றேன்.

“என்னால் யாராவது உபகாரம் அடைந்தால்
அது அவர்கள் அதிர்ஷ்டமேயொழிய என் பி
ராயத்தனம் ஒன்றுமில்லை.” என்றாள்.

இதற்குள் வாத்தியாரை வரவழைத்தேன்.
அவர் வந்ததும் என் தாயார் தலையை எழுந்த
மீது வைத்து கர்ணமந்திரத்தை ஸ்வரத்தா
டன் கிறுத்திச் சொன்னேன். சந்தோஷமா
ய்க் கேட்டாள். என் தம்பியும் என் மனைவியும்
அழுதார்கள். அவர்களைக் கூப்பிட்டு “சாவுத்
ள்ள நாளெல்லாம், உழைத்தது போதாதா”
இப்பொழுது கொஞ்சம் இளைப்பாற உத்தேசி
கிறேன். அழாமல் உத்தரவுகொடு. உள்ளங்கா
டில் வெள்ளெலும்பாட ஓடி உழைத்தேன். ந

கள் இருவரும் பரஸ்பரம் விசுவாசமாயிருந்
ரல் உங்கள் வீட்டை விட்டு நான் அக
று போகமாட்டேன்: நான் ஏற்றிவைத்தவி
க்கு எரியுமளவும் நான் சமீபத்திலிருப்பேன்
ன்றாள்.

“அம்மா நீ எனக்கென்ன ஞாபகமாகக்கொ
க்கிறாய்” என்றேன்.

“உனக்குத் தெரியாததென்ன நான் சொல்
ப் போகிறேன்! உன் தேகத்தை செவ்வை
ய்க் கவனித்துக்கொள். தேகமேறு ஆத்
வேறு என்றும் அதற்கும் இதற்கும் சம்மந்த
ல்லை, ஒன்றில்லாமல் இன்னொன்று கடைத்
திக் கூடும் என்றும் சொல்பவர்களை நம்
தே. பெண்டாட்டி யில்லாமல் புருஷன் க
-த்தேறுவான், புருஷனில்லாமல் பெண்
ட்டி கடைத்தேறுவான் என்பதைக் கனவி
ம் நம்பாதே. சிருஷ்டியில் இல்லாத பிரிவி
யை நீ கற்பிக்காதே. இவ்வுலகில் ஒருவரை
நசித்து ஒருவர் வாழ இன்னும் இடம் ஏற்
பில்லை. “சர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்”
ரபதை அனுஷ்டானத்தில் கண்டுகொள்.
ர பத்தியை தேவி ரூபமாக பாவித்து
ந்துகொள்.” என்றாள். பிறகு என் தம்பி
ய்க் கூப்பிட்டு முத்தமிட்டு “நீ அண்ணா
கல்லைத் தட்டாமல் நடந்துவா” எ
ந் என்னை முடிஞள். இரவு 10 மணிக்கெ
ரம் சுஷாசம் நின்றது. மறுநாள் தகனம் மு
ய் கிரியைகளெல்லாம் செய்துவிட்டு வீ
க்குத் திரும்பிவந்ததும் தனியான காட்டு
ள் யிரவேசிப்பது போலிருந்தது.

இதன் பிறகு என் தம்பி பட்டணத்தில் சட்
பரீகைக்குப் படிக்கப்போய்கிட்டான்.
ன் மாமனார் அவனுடைய செலவுக்கு வெ
ய பணம் கொடுக்கத்தயாராயிருந்தபா

திலும் அவன் ஒழிந்தவேளை வரில் ப
த்துப் பிள்ளைகளுக்கு வீட்டிலிருந்து
விலக்கொடுத்துக் கொண்டும் அவரான
குடியிருந்து கொண்டும் காலசேஷப்
வந்தான். போதாவிட்டால் என்னை
டுப் பணம் வாங்கிக் கொள்வானே
மாமனரைக் கேட்கமாட்டான்.

நான் வெகுநாளாய் எங்கேயோ
போக வேண்டுமென்று கொண்டி
ணம் என் தாயார் இறந்த பிறகு என்
பினிடத்திலிருந்த அபிமானத்தினால்
நிறைவேற்றமனம் வராமல் கொஞ்
சமாய்க் குறைந்தது. பெண்டாட்டிய
கோபித்துக் கொண்டு அறியாக்
யைக் கஷ்டத்துக் குட்படுத்திவந்த
தோற்றிற்று. ஆனால் அடுத்த வரு
விஷயம் நேர்ந்தது. என்னுடன் ப
த்தில்படித்த ஒரு சினேகிதனே எ
லில் தாசில்தாராக வந்தார். அவர்
கிறிஸ்தவர். அவர் எல்லா சட்ட
களிலும் தேறியிருந்தார். அடுத்த
17½ ரூபாய் குமாஸ்தா வேலை ஒன்
யிற்று. பழைய சினேகிதனுக்கு உபக
ய்யவேண்டுமென்று அந்தத் தா
ந்த வேலையை எனக்கு சிபார்சுசெ
டுத்தார்.

கஜானுக்கணக்குகளில் நான் நன்
கியிருந்தபடியால் அந்த வேலைக்கு
கொடுக்கப்பட்டது. அதாவது எனக்
குமாஸ்தா” என்று பெயர். இரண்டும
ஸ்தாக்களுக்கு இந்த வேலைதான் கு
த்திருக்கவேண்டியது என்று மனவரு
டு. என்சம்பளம் உயர்ந்ததை என் ம
ட்டு சந்தோஷமடைபட்டும் என்று
த்தில் சொன்னேன். “எங்கள் அப்ப

னல் உயர்ந்த சம்பளம் கிடைத்ததோ” என்னுள்.

“இல்லை. இப்பொழுது வந்திருக்கும் தாசில்தார் என்னுடன் படித்த சிநேகிதர். அவர் சிபார்சு செய்தார்” என்றேன்.

“அவர் உங்களுடன் படித்தவர்தானே அவருக்கு மட்டும் எப்படி தாசில்தார் வேலை கிடைத்தது?” என்றான்.

“முதலாவது அவர் கிறிஸ்தவர். இரண்டாவது, அவர் எல்லா பரீட்சைகளும் தேறியிருக்கிறார்.”

“எப்படியிருந்தாலென்ன? உங்களுடன்படித்தவர்களெல்லாம் பெரியவேலையில் தானிருக்கிறார்கள். ஆச்சுது, நாளைக்குத்தம்பி ஹைகோர்ட்டவக்கோசுப் போகிறார். அவர்பெண்டாட்டிக்கு நான் புடவை துவைத்துப்போடவேண்டும். உம்!” என்று பெருமூச்சு விட்டான்.

“நீங்களும் அவரைப்போல் படித்துப் பரீட்சை கொடுத்திருந்தால் இத்தனை நாள் அவரைப்போல் வந்திருக்கலாமே? ஏன் வேண்டுமென்று இப்படி அழிப்பு செய்கிறீர்கள்? நமக்கு 15 ரூபாயிலிருந்து 17 ரூபாயானால் மோகூத்தை எட்டிப் பிடித்துவிட்டது போலிருக்கிறது. அவர்களுக்கெல்லாம் 100 ரூபாய்க்கடுத்தது 200 ரூபாய், அதற்க்கடுத்தது 300 ரூபாய் என்று நூற்றுக்கணக்கில் சம்பளம் உயர்கிறது. அவர்களுடைய ஒரு சம்பளத்துக்கும் அடுத்த சம்பளத்துக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தையே நமக்கு ஆயுசுமுழுவதும் கொடுத்தாலும் போதுமென்று தோற்றுகிறது” என்று போய்விட்டான்.

ஒட்டகத்தின் முதுகின் மேல் ஒவ்வொரு வைக்கோலாய் சுமத்திக்கொண்டே வந்தால் கடைசியில் அதன் முதுகும் ஒடிந்து போய்விடுமென்று ஒரு வசனமுண்டு. ஒட்டகம் போன்ற தாலுக்கா குமஸ்தாவாகிய என் முதுகில் சுமத்தப்பட்ட வைக்கோல்களில் கடைசி வைக்கோல் மேற் கூறிய வார்த்தைகளே. அன்று சாயந்திரமே ஒரு மாசத்துக்கு ரஜாவுக்கு உத்தரவு கேட்டேன். “இப்பொழுதுதான் உத்தியோகம் உயர்ந்திருக்கிறது அதற்குள் ஏன் ரஜா?” என்று தாசில்தார் ஆச்சரியப்பட்டார். “பட்டணத்தில் என் தம்பிக்கு உடம்பு சரியில்லை. நான் போய்ப் பார்க்கவேண்டும்” என்று பொய்சொன்னேன். வீட்டில் என் மனைவியிடத்திலும் படியே சொல்லிவிட்டு மறுநாளிரவு புறப்பட்டுப் பட்டணம் போனேன். அங்கே என் தம்பியை நான் பார்க்கப்போகவில்லை. அங்கிருந்தபடி மறுநாள் முதல் காலநடையாய் தேச சஞ்சாரம் செய்ய ஆரம்பித்தேன் கையில் பணமிருந்தால் கப்பல் ஏறி வேறுதேசம் போயிருப்பேன். தினம் பத்து மயிலுக்குக் குறையாமல் நடப்பேன். கையில் 50 ரூபாய் பணமும் தீபாவளிக்கு மாமனார் செய்துகொடுத்த மோதிரமும் எடுத்துக்கொண்டுபோனேன். நான் புறப்பட்டுப்போகும்போது என் மனைவி ஆறுமாதம்கர்ப்பமாயிருந்தபடியால், ஒருகுழந்தையை விட்டுப் பிரிவதற்கே மனம் வராதிருக்க இன்னொரு குழந்தையும் பிறந்து விட்டால் அப்புறம் நாம் வெளிப்புறப்படவே முடியாது; தொழுவத்தில் கட்டப்பட்ட கழுதையாய் நிற்க வேண்டியதுதான் என்று பயமுண்டானதனால்தான், அவ்வளவு அவசரமாய்ப் புறப்பட்டேன். புறப்பட்டு எல்லாவித தேசங்களையும் ஜனங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு போனேன்.

வெகுநாளாய்க் கண்ணுக்குப்புலப்படாத ஒரு பாறையை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த என் வாழ்நாளென்னுந் கப்பல் இன்று அப்பாறையில் தாக்கிவிட்டது. கொந்தளித்துக்கொண்டிருக்கும் சிறுஷ்டி. சாகரத்தில் ஒரு திவலையாகிய எனக்கு (என்தத்தளிக்கும் ஸ்திதியைக்காண்க) கண்கள் தவிர வேறொன்றும் பகவான்கொடுக்கவில்லை ஜனசமூகங்களின் மத்தியில் காட்டில் சஞ்சரிக்கும் புலிபோல தனியாயுய்த்திரிந்தேன். என் ஹிருதயத்தையே நான் தின்கொண்டிருந்தபடியால் என்னை மாம்சபக்ஷணியென்று சொல்வதற்கில்லாமலிருந்தது யாரோடாவது சம்பாஷணை நேர்ந்தால், பத்திரிகைகளில் என்ன சமாசாரமன்றும் மழையெங்கே பெய்ததுயெங்கே பெய்யவில்லை என்றும் கேட்பதைத்தவிர மற்ற விஷயங்களில் என் வாயைப் பூட்டிக்கொண்டேன். என்ன உத்தேசத்துடன் இவ்வளவு தூரம் அலைந்தேன் என்று கேட்டால், பதில் சொல்ல முடியாது. நான் அப்பொழுது குடியிருந்த சூனியப்பிரதேசத்தில் உத்தேசம் என்னும் நகூத்திரம் உதித்ததில்லை. வேட்டையாடப்பட்ட மிருகங்கள் தங்கள் மேல் விழுந்த பாணத்தின் வேதனையிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள உத்தேசித்தவைபோல் இன்ன இடம் போகிறோமென்று தெரியாமல் ஓடுமாம். வேதனை தங்கள் சரீரத்திலேயே ஐக்கியப்பட்டிருப்பதை அறியாதனபோலும் அந்தஇனத்தில் நானொருவனானேன். என் காலின்கீழிருக்கும் நிலம் நெருப்பானது போற்றித்தேன். என் எண்ணங்களும் மனத்தோற்றங்களும் என்னைப் போ போ என்று துண்டின. சுற்றிலுமுள்ள மரஞ் செடிகள் புற்பூண்டுகள் கூட என்னைப் போ போ என்று துரத்தின. காலசக்ரம் சுழலும்போது அதிலொட்டிய துசியாகிய நான் மட்டும் எப்படிச் சுழலாமலிருக்கமுடியும்?

வழியில் சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்தேனென்று கேட்கவேண்டாம். சாகத்துணிந்தவனுக்கு சமுத்திரம் முழங்கால்மட்டு ஜலம் என்பதுபோல் எந்த வேலையும் செய்யத்தணிந்த ஒருவன் ஒரு சுண்டெவிரலினால் வேலை செய்து தனக்குப் போதுமான அளவு சம்பாதித்துக் கொள்ளக்கூடும். ஆனால் இடையே இரண்டு கைகளினாலும் தனக்கு உபத்திரவங்களை சம்பாதித்துக் கொள்ளாமலிருக்கவேண்டும்.

ஒருமாதத்திய என்றஜாமுடிந்தவுடன் இன்னும் 6 மாதத்துக்கு ரஜாவுக்கு எழுதிவிட்டு மறுநாளே அவ்வூரைவிட்டுப்புறப்பட்டேன் இப்படி யெல்லாம் அலைந்தால் நம்மை மாமனார்விட்டிலிருந்து யாராவது தேடிப்பிடித்து அழைக்க வருவார்கள் என்று எண்ணினேன். மூன்று நான்கு மாதங்களாயின: யாரையுங்காணோம். பாவம்! அவர்கள் என்னை எந்த விலாஸத்தில் தேடுவார்கள்! வலுவிலே கடிதம் எழுதவும் அவமானம்! விட்டிலிருந்தால் சண்டையும் மனஸ்தாபமுமாகவாவது காலத்தைத் தள்ளலாம். இப்பொழுதோ என்னிடத்தில் சிநேகம் பூராட்டாவிட்டாலும் விரோதம் பாராட்டுமளவுகூட நம்மைக் கவனிப்பாரில்லை. எல்லாரும் அவரவர்கள் வேலையையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதாவது ஏற்கனவே தங்களுக்குக் கிடைத்திருந்த சண்டைச்சுரவுகளை விட்டிவிடுதல் என்னுள் முட்டாள்தனமான காரியத்தை அவர்கள் செய்வவில்லை. எனக்குப்போல முதுபோவது ஒரு பெரிய யாசமாயிருக்கிறது. தினம் வழக்கமாப்ப்பட்டுக் கொண்டிருந்த கஷ்டநிலைநிலைகள் தேவையிருந்தபொழுது படி கிடைத்தால் போதுமென்று ஆசையாய் விட்டது. இவ்வளவுதான் வேலையில்லாதவர்களை

ப்போல் துர்ப்பாக்கியின் யாருமில்லை. உலக முழுவதும் ஒரு பெரிய நீராவித்திரம்போலும் நாள் அதுதான் நொதுங்கித் துளாக்கப் படுவதற்கு தயாராகப் புத்தன்குப்போடப்பட்டு க்கத்தொண்டிருந்த நானிய விதைபோல மிருந்தது. ஒரு நாளாய்ப் புதைந்து கொண்டிருந்தான் ஹிருதயம் எரிந்து சாம்பலாய்ப் போகக்கூடும் நொதுங்கியது போலிருந்தது.

என் உயிரைக் கொண்டுபோகிறதற்காக வந்தாலும் சரி, யமதர்மராஜனே சாவித்திரிக் குத்தோற்றினதுபோல் என்னெதிரில் தோன்றினால் அயனித்திலாவது என்மனதைச் சொல்லி இரண்டொரு கேள்விகள் கேட்கலாமென்று உத்தேசித்தேன். அந்தக்கடைசித் தோழன் நம்மை ஒரு நாளும் கைவிடமாட்டான் என்பதில் எனக்கோருதிருப்பதி யிருந்தது.

ஒரு நாள் காசி கோத்திரத்தில் விசுவநாத கங்கிரேஷில் சக்கிதீத் தெருவில் நடுப்பகலின்போய்க் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு எண்ணமுண்டாயிற்று. அப்படியே அந்தக் கோயிலுக்கு நிழலில் உட்கார்ந்தேன். என் வசிக்கான் முழுவதும் யிந்தந்த முதல் அன் னையினும் கைவிட மாட்டான் என்று நினைத்து விஷயமுடைய மனத்தொண்டில் தோற்றுவித்துபோல் ஒவ்வொன்றும் என் மனக்கண்ணால் கார்வ லில் வந்தது. நெய்யினாலும் கிருக்கும்பொழுது விரிந்து விசையடிபடும். அழும்பொழுது நாயார் கெடும்படி சமாதானமும், பன்னி க்குய்த்துய்யின் னவாய்க் கவலையில்லாதவ ன்கழித்தும், தகப்பனார் இறந்த குடும்பத்தாற் கு யதமானாலும், கவிபாணம் பண்ணி இரண்டாறும் வாழ்ந்ததும், உத்தியோகத்தாற் கு அநிலாபம் விதேததும், யிற் அதிகாரத் துக்குப் பயந்து உட்காந்ததும், தவறக் கு ம்

பொழுது சொன்ன கடைசி வார்த்தையும் ஒவ்வொன்றும் சுவற்றில் எழுதிய சித்திரம்போல் பிரத்தியக்ஷமாய் வந்து கொண்டிருந்தது. பிறகு இதெல்லாம் நான் செய்த காரியங்கள் என்னும் எண்ணமும் நடுவியது. இவ்வளவு நாளாய் ஒரு நீடித்த நாடகம் நடந்தது போலும் அதை நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன் போலுமிருந்தது. அப்பொழுது அக்கம்பக்கத்தில் தெருவில் போய்க்கொண்டிருந்தவர்களு ங்குட எழுதிய படம்போல் தோற்றினார்கள். அவர்களும் நம்மைப்போல் உயிர்தள்ளவர்கள் தாம் என்பதை மறந்தேன். அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த வார்த்தைகளெல்லாம் கனவில் கேட்ட சங்கீதம்போல் அமுங்கிப்போயிற்று.

அப்பொழுது என்மனதில் ஒரு குரல் கேட்டது. “என்னடா பயப்படுகிறாய்? சர்வக்கா? வாழ்கின் கஷ்டங்களுக்கா? குடும்பத்தின் கொடுமைகளுக்கா? பயங்காளி! உனக்கு ஒரு ஹிருதயமில்லையா? ஏதாயிருந்தாலும் பொறுத்துக் கொள்ள கைரியமில்லையா? இப்பொழுது தற் காலம் தெருவில் அடித்துத் தரத்தப்பட்டிருந்தபோதிலும் பிறப்பில் சுவதந்திரமாய்ப் பிறந்தவனுக்குரியபடி உன்னைப்புகழ்க்கும் யமனை நீ புகழ்க்க சாமர்த்தியமில்லையா?” என்றது. அப்பொழுது இவ்வளவு நாளாய் என்னைச் சாற்றிக்கொண்டிருந்த சனியன் “என்னை யோசனைமெல்லாம் உனக்கு? இந்த உலகமெல்லாம் எனக்குட்பட்டதுதான். நீயும் எனக்குட்பட்டவன் தான்: நீமட்டும் எப்படி தப்பித்துக் கொள்ள முடியும்? உனக்கு உற்றா உயிரினர் யாருமில்லை: சூதரிப்பாருமில்லை” என்றது. அதற்குள் “எனக்குநானே துணை-நான் உன்னை இனி கவியம் செய்யவும் மாட்டேன், உனக்குக் கீழ்ப்படியவுமட்டேன்” என்று சொல்லி விட்டு எழுந்தேன்.

அங்கிருந்து ஹிமயமலைக்குச் சென்றேன். அவ்விடத்தில் ஜனங்களின் துணைகொண்டு ஏறக்கூடிய சிற்சில இடங்களை ஏறிப்பார்த்தேன். ஒரு நாள் சாயந்திரம் ஒரு மலிச்சார்பில் உட்கார்ந்து கொண்டு என் காலின் கீழிருக்கும் நகரங்களையும் கிராமங்களையும் கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது சாயந்திரவெயில் தங்கநிறமாய் மரங்களினுச்சியில் படர்ந்திருந்தது. கீழிருக்கும் வீடுகளிலிருந்து அவைகளின் சுவாசம் போல் புகை கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது. இயற்கை சிருஷ்டி முழுவதும் அம்பிகையின் உச்சவாஸ நிச்சவாஸத்தினால் மந்தமாய் அசைந்தாடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு விசித்திர வஸ்திரம் என்று அப்பொழுது தெளிவாய் விளங்கிற்று. ஒவ்வொரு வீட்டிற்குள்ளும் நம்மைப்போல் சுகதுக்கங்களில் அடிபடும் ஹிருதயத்தோடு கூடிய ஒரு ஆத்மாவிற்குக் குணமாயிருக்கிறதென்று யோசிக்கையில் மயிர்க்கூச்செடுத்து, அப்பொழுது என் தாயார் என் மனைவியை தேவி ரூபமாக பாவித்துக் கொள் என்று சொல்லிய கடைசி வார்த்தை ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அப்பொழுது என் மனைவியின் உருவம் என்னெதிரில் நின்றாற் போலிருந்தது. அவள்மேல் எனக்கிருந்த கோபமெல்லாம் பறந்துபோயிற்று. அதற்குப் பதிலாக அவள்மேல் எனக்கிரக்கமுண்டாயிற்று. ஐயோ பாவம்! அவளும் நம்மைப் போல் சுகப்படவழி தெரியாமற்றவர்க்கும் ஆத்மக்களில் ஒன்றே. நம்முடையதுக்கங்களுக்கு ஒப்பு சாவுதான். அப்படியிருக்க ஒருவர் துக்கத்தை ஒருவர் அதிகரித்தல் எவ்வளவு முட்டாள்தனம்! அதற்குப் பதிலாக என் ஒருவர் கண்ணீரை ஒருவர் துடைக்க யத்தனம் செய்யக்கூடாது? என் உட்கார்ந்திருந்த உபரத்திலே கூட என்முன் காதில் கேட்கும் உலகத்தின் சந்தைக்கூச்சலெல்லாம் மன

துக்கு விரலமாவிராமல்தங்கள் கஷ்டத்தைத் தெரியாது திணறிக்கொண்டிருக்கும் வாயில் லா ஜந்துக்களுடைய அபயக் குரல் போல் எனக்கே உருக்கத்தைக் கொடுத்தது என்றால், பகவானுடைய காதில் இந்த சப்தமெல்லாம் தங்களை ரக்ஷிக்கக்கோரும் பிரார்த்தனைகாக்கேட்கும் என்பதற்கு சந்தேகமென்ன? மனிதனுடைய அளவற்ற ஆசைகளையும், அவன் இடறிவிழுந்துகொண்டு செல்லும் அற்பப்பிரயத்தனங்களையும், அவைகளையும் நிறைவேறு து தடுக்கும் பிரதிபந்தங்களையும் கோக்கும் பொழுது எல்லாரும் ஒரே மண்ணினால் செய்யப்பட்டு தேவலோகத்திலிருந்து பூலோகத்துக்கு சாபத்தினால் தள்ளப்பட்ட தெய்வீக சகோதரர்களே என்று தெளிவாய் விளங்கிற்று. உலகத்தில் யாரோடு நமக்கென்ன சண்டை? இருக்கிறதெல்லாம் ஒரு கொட்டி கச்சிக் குடுக்கை. உந்தேங்காயையெல்லாம் எறும்பு தின்று விட்டது. இதை உனக்கு எனக் கொன்று மண்டையை உடைத்துக் கொண்டால் அது கீழே விழுந்து உடைந்து கொஞ்சம் உள்ளதும் சிதறிப்போகிறது! அப்படிக்கில்லாமல் நம் எதிரியைப் பார்த்து “அப்பா அந்தக்குமையை நீயே எடுத்துக் கொள். இன்னும் உனக்கு வேண்டிய அளவுகொடுத்து திருப்தி செய்ய என் கையில் இஷ்டமே” என்று வருத்தப்படுகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு நாம் கிலகிவிடுவோமே! என்று யோசிக்கையில் அங்கிருந்து நோக்க வந்திருப்போய் என்மனைவியை மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறதென்று தீர்மானித்தேன். கையில் பணம் 10 ரூபாய்க்குக்குறைவாகத்தான் இருந்தது. உடனே என் கையிலிருந்த மோதிரத்தை விற்று 25 ரூபாய் சம்பாதித்ததுகொண்டு ரயில் மார்க்கமாய் புறப்பட்டு இரண்டாறு மாதத்துக்குள் ஊர் ஊர் கோர்த்தேன்.

நான் ஊர்வந்து சேர்ந்த பொழுது இரவு மணி இருக்கும். நிலவு இருந்தது. என் வீட்டு வாசலில் என் தம்பியின் குரல் ஹீனஸ்வரமாகக் கேட்டது. வீட்டுக்குள் வெகு பேர்கள் ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் வந்து கொண்டிருப்பார்கள். நான் தலையை முக்கடித்துக் கொண்டு தெருவில் திரும்பித் திரும்பி உலாவிக்கொண்டே அவர்கள் சம்பாஷணையைக் கவனித்தேன்.

ஒருவர் “உனக்குக்கூட ஒருகடிதம் எழுதக் கூடாது? இன்னவாறில் இருக்கிறான் என்று தெரிந்தாலும் ஒருதந்தியாவது கொடுக்கலாமே?” என்றார்.

மற்றொருவர்: “தந்திவன்? இருக்கிற இடம் தெரிந்தால் நான் போய் அழைத்து வரமாட்டேனா?” என்றார். இது என்மாமனார் குரல் என்றறிந்தேன்.

இதற்குள் ஒரு குதிரை வண்டி வாசலில் வந்து நின்றது அதிலிருந்து சட்டை தலைப் பாகை, கைப்பிரம்பு கிதமாய் ஒருவர் இறங்கி உள்நோக்கிச் சென்றார். அவர் ஆஸ்பத்திரி வைதியர். திண்ணையில் இருந்தவர்கள் அவரைவாருங்கள் என்று உபசரித்து உள்ளே அழைத்துப் போனார்கள். நான் அவர்கள் பின்னால் உள்ளே போனேன்.

அங்கே ஒரு படுக்கையில் என் மனைவிபடுத்திருந்தாள். பக்கத்தில் என்மாமியார் ஒரு அழகும் குழந்தையை வைத்துக் கொண்டு சமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். அக்குழந்தை இரண்டு மாதத்துக்குழந்தை யாயிருக்கலாம். நான் என் தம்பியைத் தனியே அழைத்து என்ன சமசாரம் என்று கேட்க விம்மி விம்மி அழுதான். அவனிடமிருந்து என் மனைவி பிரசவித்து ஒரு மாதத்திற் கெல்லாம்

குளிர் காச்சல் கண்டு, முற்றி முறை ஜ்வரமாகி விட்டதென்றும் இப்பொழுது வைத்தியருக்கே இன்னது செய்கிறதென்று தெரியவில்லை யென்றும், என் மனைவி அடிக்கடி என்னைப் பற்றி “அவர் எப்போவருவார், ஒரு தந்தி கொடுங்கள்” என்று புலம்பிக் கொண்டிருப்பதாகவும் தெரிந்து கொண்டேன். பிறகு என் வரவை எல்லாரும் அறிந்து கொண்டார்கள். நான் படுக்கையண்டைபோய் உட்கார்ந்தேன். என் மனைவியைப் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டேன். (இதுவரையில் நன் அவளை அப்படிக் கூப்பிட்டதில்லை.) என் குரல் கேட்டதும் அவள் பிரமித்துக் கண்ணை விழித்துச் சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். என் முகத்தைப் பார்த்ததும் அவள்கண்களில் நீர் ததுப்பிற்று. எழுந்திருக்க முயன்றாள். மற்றவர்கள் “சிரமப்படாதே சும்மாயிரு” என்றார்கள் பிறகு அவள் மெதுவாய் “நான் கொடுத்து வைக்காத பாகியானேன்.” என்றாள்.

“என்னை மன்னிக்கிறாயோ?” என்றேன்.

“உங்கள் பெருமையை அறியத்திரைமையிலலை அற்புத்தி. எவ்வளவோ அபசாரம் செய்தேன். எல்லாவற்றையும் பொறுத்தாக்கி வேண்டும்.” என்றாள். அவள் கண்களில் ஜலம் பெருகியது.

“நானும் முரட்டுப் புத்திக்காரன். தாயின் புத்தியைக்கேளாத பிள்ளை. என்னை நீ முற்றும் மன்னிக்கவேண்டும்.” என்றேன்.

“அந்த வார்த்தை சொல்லாதேயுங்கள். நான் உங்களுக்குத் தகுதியானவளல்ல. அதுதான் தான் பகவானே இருவரையும் பிரித்து விட்டார்.” என்றாள்.

“அப்படியானால் பிழைக்கமாட்டாபோல” என்றேன்.

“அவ்வளவு அதிர்ஷ்டமிங்கில்லை” என்றாள்.

பிறகு குழந்தையை என் கையில் ஒப்பிட்டுத் தந்து “இதை என்னைப் போல் பாவித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றாள்.

“இன்னும் ஏதாவது வேண்டுமென்றால் தெரிவித்துக்கொள்” என்றேன்.

“என் மனதுக்கு இனி ஒன்றும் குறைவில்லை. உங்களை இனிக் காண்பேனோ என்று ஏங்கியிருந்தேன்; கண்டுகிட்டேன். நீங்கள் இருக்கும்போதே நான் கண்முடவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டிருந்தேன் அப்படியே கிடைத்து விட்டது. இது என்பாக்கியமே” என்றாள்.

பிறகு வைத்தியரை விசாரித்தேன். “இங்க ஜ்வரத்தை நம்பக்கூடாது. 20 நாள் இப்படியே இருக்கிறது. இன்று வேறு மருந்து கொடுத்திருக்கிறேன். இதன் குணம் காணவில் தெரியும்” என்றார். அன்றிரவு விடியற்காலத்தில் சுவாசம் நின்று விட்டது.

என்மாமனார், குழந்தைக்குப்பால்சாரி வைத்துப் பால் கொடுத்து வளர்க்கக்கூடாதென்றும் தன்சமீப பந்துக்களில் பால் நிறைந்த ள்ள ஒரு தாயினிடத்தில் கொடுத்து வளர்க்க ஏற்பாடு செய்வதாகவும் சொல்லி என் பெண்ணையும் பிள்ளையையும் அழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டார்.

இதன் பிறகு என் ரஜாமுகில் நான் கச்சேரிக்குப் போய் வேலை ஒப்புக்கொண்டேன். தினம் காணில் எழுந்து ஸ்நானம், செய்த சமைத்த சாப்பிட்டுவிட்டு மிகுதி சாதத்தை

சாத்திரி சாப்பிட்டுக்கொண்டு இரண்டு மூன்று வருஷம் காலத்தளினேன். பிறகு என் பெண்ணை எனக்குச்சமையல் வேலைகளில் உதவி செய்யும் பொருட்டு வரவழைத்தேன். அவள் ஏழெட்டு வயதுக் குழந்தையாதலால் பெருக்கி மெழுகிப் பாதிரம் தேய்க்கும் வேலைகளை மட்டும் அவளைச் செய்யச் சொல்லி சமைக்கிற வேலையை நானே செய்து வந்தேன்.

அநேக தடவைகளில் என் மாமனார் “குழந்தைகளைப்பற்றி நீ கவலைப்படவேண்டியதில்லை. நீ மறுகலியாணம் செய்துகொள்” என்றார். “தங்கள் பெண்ணைப்போல் கள்ளவாட்டமில்லாதஸ்திரி இனி கிடைக்கமாட்டாள். எனக்கும் இனிப்பார்க்கவேண்டிய அனாவமோன்றுமில்லை. ஆதலால் அவளுடைய ரூபகத்துக்குக்குறைவொன்றும் வராது” என்று காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டேன். “இந்த சோல்லிவிட்டேன். பெட்டிற்குலேஷன்” புகைத்தேறின உடன் என் தாயார் இருக்கும் பொழுதே என் தம்பியுக்குக் கலியாணம் ஆகி தைப்பற்றி நான் உங்களுக்கு முன்மேலே சொல்லியிருக்கவேண்டியது.

என்மனைவி இறந்த ஆறுமாதத்திற்கெல்லாம் என் தம்பி சட்டப்பரிசையின் முதல்வகுப்பில் தேறினான். பிறகு அவனுக்கு சாத்திரிகலியாணம் நடந்து அவனும் பட்டக்கித்திலேயே ஹைகோர்ட்வக்கில் ஒருவாட்டத்தை ஒருவருஷம் வேலை கற்றுக்கொண்டான். அதுமேயே குடித்தனம் செய்துகொண்டிருந்தான். அவனைப்பற்றி அடுத்த அக்கியாயத்தில் சொல்வோம்.

(இரண்டாம் பாதம் முற்றிற்று.)

"FOUR DIMENSIONED BODIES."

"No power on earth could resist a thoroughly detached soul; it might almost be said to participate in God's omnipotence. Here lies the secret of the marvellous deeds of so many Saints."—Benedict Zimmerman on St. John of the Cross.

"துரியகனவடிவு"

அமெரிக்காதேசத்திலுள்ள ஐக்கிய மாஹாணங்களில் ஹார்வார்ட் யூனிவர்ஸிடியில், 11-வதுள்ள பையனான ரெவன், மஹாபண்டிதர்களும் வித்யாவித்பநர்களும் காலேஜ் பொபெஸ்ஸர்களும் நிறைந்தசபையில் "துரியகனவடிவு" என்னும் விஷயமாய் ஒர் அற்புதப் பிரசங்கம் செய்ததாகவும் அந்த அற்புதசத்தியவந்தபையன், வெகுநன்றாகவும், தெளிவாகவும், உண்மைவிளக்கப் பிரசங்கம் செய்தபோதிலும், அவன் எடுத்து விவரித்த தத்துவங்கள் அங்கே கடியிருந்த கணிதசாஸ்திரபண்டிதர்களுக்கும் மற்ற வித்யாவித்பநர்களுக்கும் விளங்குவதரிதாயிருந்ததென்றும் பத்திரிகைகள் மூலமாய்த் தெரியவருகிறது. "துரியநிலைபெற்றார் கரியதொன்றில்லை" யாதலால் இதில் அதிசயம் இன்று இல்லையே! இதுநிற்க.

"துரியநிலை" என்றால் என்ன? திருஞான ஸம்பந்தர் சரித்திரத்தைப்படித்தவர்களுக்கு இப்பையன் செய்த அற்புதச் செய்கை அசாதாரணமானதென்று தெரிகிறது. ஏனெனில் மனம், ஜாக்ரஸ்வப்ன சுஷுப்தி யவஸ்தைகளை விட்டுத் துரியநிலை பெற்றால், அதற்கு விளங்காத தத்துவம் இல்லை. மாயைவலை தானே மூலி விழுந்துபோகிறது. ஆகாசத்தில், ஸ்தூலாகாசம் என்றும், சூக்ஷ்மாகாசமென்றும், மஹாகாசமென்றும், பராகாசமென்றும், பராகாசமென்றும், ஜக்துவகையுண்டு. ஸ்தூலாகாசமென்பது ஜாக்ரத்தில் காண்கிற விஷயங்களுக்கு இடம் கொடுக்கும் வெளி. இதற்கினால் அகலம் உயரம் என்னும் மூன்று அளவுகளுடைய இதற்குணமுண்டு அந்தவன் தான் பிருதிவியின் குணமாகிய கடிநிலம், கடினவஸ்துக்களுக்கு இடங்கொடுக்கும் இடவெளி ஸ்தூலாகாசம் என்னப்படும். இது ஜாக்ராவஸ்தையில் புலனறிவுக்கு லக்ஷியமாய்த் தோற்றுவது.

சூக்ஷ்மாகாசமென்பது அகலம் நிகளம் என்னும் இரண்டளவையுள்ளது. இதற்குப் பரப்புருணம் ஒன்றும் மட்டும் உண்டு. படத்திலெழுதிய சித்திரம்போல எல்லாவிஷயங்களுக்கும் மனவெளியில்காணப்படும். இதுதவெளியைத்தான் கோணம் என்றும் சொல்கிறார்கள். அகலத்துக்கும் அகலத்துக்கும் இடையேயுள்ள பரப்பு வெளி கோணம் என்கிறசபத்தக்கு லக்ஷியமாய் விளங்கும். இந்தமனவெளியைத் தான் சொப்பனத்தில் நிகழும்சம்பவங்களெல்லாம் நெர்கின்றன. இதற்குத் தந்தவலோக மென்றும் பேர். ஸ்தூலாகாசத்திக்குப் பூலோகமென்று சொல்வதுண்டு. அதை யொட்டிய, நகுபுவர்லோகமென்றும் சொல்வார்கள். இதுவே ஒவியத்தில் பிதிர் லோகமென்று சொல்வதுமாம். மூன்றாவது, நான்காவதான மஹாகாசமும் பராகாசமும் பிண்டத்தில் ஸ்தூலருக்ஷமும் என்ற சொல்லியதற்கு சரியான அண்டத்தின் பகுதிகளாம்.

பராகாசம் என்று சொல்வது சுக்ஷ்மமான சுஷுப்தியாகாசமாம். கருவிகாணங்களெல்லாம் ஒய்ந்து கழுத்து போனவிடத்தில், அஹம் தத்துவம் தானே தலையிருந்து இளைப்பாறிச்சுகம் தகரும் இடம் பராகாசம் என்று சொல்லப்படும். இதற்கு பிண்டத்தில் லக்ஷியநிலை யென்றும் அண்டத்தில் ஸ்வர்க்கபேகம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு ஸுவர்லோகம் என்றும் சொல்லப்படும். இதற்கு ஒரே அளவை தானுண்டு. அது நிகளமாம். இதற்கு கதி யென்று சொல்கிறது. நற்கதி யென்றும் தூர்க்கதி யென்று சொல்வது, நல்வினை தீவினைப்பயன் கொண்டு செல்வதாம். இங்கே கர்மவிதி யொன்று மட்டுமூன்றும் முற்பகல் விதைத்தது பிற்பகல் விளைபுமானால் பிற்பகல் விளைந்ததை அறுவடைசெய்த கண்டுமுதுகாணும் களத்துமேடு இதுவாம்.

மனம் ஜாக்ரஸ்வப்ன சுஷுப்தியென்கிற மூன்று வஸ்தைகளும் கடந்து நளவிற்குழுத்தி யென்றும் நளவறுவஸ்தையையடையும் பொழுது அது துரிய

வெளி தரிசனம் கண்டு தன்னை மறக்காது ஆத்மசக்தியோடும் அந்தர்முகமாயிருந்து வியவகரிக்கு. அந்தர்முகத்திலிருந்து அஹம் கண்ணால் பார்த்த பஞ்சதன்மாத்திரைகளையாய் விளங்கும் காரணப்பிரபஞ்சத்தில் தன் வாசனாதேகத்தோடு சஞ்சரிப்பது துரியாவஸ்தையாம். இந்தத் துரியவெளியில் காணும் காட்சிகளுக்கு 'துரியக்காட்சி' யென்று பேர். இங்கே காண்பொருள்களுக்கு இடங்கொடுக்கும் வெளி நான்களையுள்ளதாயிருக்கும். அதாவது அகல, நிகள, உயரம் இவைகளோடு வியாபகத்துவம் என்கிற ஒரு உதிர்சயகுணமும் விசேஷமாயுண்டு. இந்த வியாபகத்துவகுணத்தினால், ஸ்தூலருக்ஷம் காரணப்பிரபஞ்சங்கள், மனதிற்கு இடையூறுகளாக வின்றி அவைகளெல்லாவற்றையும் ஊடுருவிச் செல்லும் சக்தி யொன்றிருப்பதினால், தூலிற் கோர்த்த மணிவடம் போல் அவைகளெல்லாம் துரியமனத்தில் ஐக்கியப்பட்டு விளங்குவனமாத்திரமாய் நிற்கின்றன.

சிறைச்சாலையின் சுவர்களும் கதவுகளும், சிறைப்பட்டவனைத்தக்கச் சக்தியற்றபோது அதற்கு காராக்ரஹம் என்றபேர் பொருந்தாததால் அது அஃகிந்தி டங்கொடுத்த ஆகாசவெளியில் கரைந்து போனால் அப்படியோ, அப்படி ஆய்விடுகிறது. அப்படியே ஸ்வப்னங்களும் ஸ்வப்னமாத்திரமாயின்றி சூக்ஷ்மாகாச வெளியில் கரைந்துபோய் விளங்குகின்றன. காரணதேஹமான காரிருட்சத்தமும் அதற்கு இடங்கொடுத்த பிரஜ்ஞானவெளியாம் (தற்போத) அறிவாகாசத்தில் கரைந்துபோய் விளங்குகிறது. இப்படியாக மூன்றவஸ்தைகளிலும் காணப்படுகிற ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காரணப்பிரபஞ்சங்கள் அததன் ஆகாசத்தில், (உப்பினாலான பொம்மை சமுத்திரத்தில் கரைந்துபோல) கரைந்துவிட, இம்மூன்று ஆகாசங்களும் விளங்கும் துரியலோகங்களையும் ஊடுருவிச்செல்லும், துரியாகாசமென்னும் தற்போதமழிந்த பிரபோதசந்திர வெளிச் சம் இவைகளையெல்லாம் தத்துவார்த்தமாக விளக்கிக் காட்டுவதாய் நிற்கின்றது.

நிலா வெளிச்சத்தில் அஜ்ஞானசம்பந்தமாத்திரத்தால் பழுதை பாம்பாகவும், மாக்கட்டை கள்வனாகவும் தோன்றுவது போல, இந்தத் துரிய வெளிச்சத்தில் மாயா சம்பந்தமாத்திரத்தால் (அப்படி யென்றால்,

மனோசங்கற்ப மாத்திரத்தினால்) "தரிஜகத் சிருஷ்டி ஸ்திதி வ்யஸனகர்மகிருத்" என்னும் சுருதிவாக்யத்திற் கெக்காக துரியலோகங்களும் நீரிற் குமுழி போலவும், சமுத்திரத்தில் அலைகள் போலவும் தோன்றி மறைவதாய் விளங்குகின்றன. உண்மையாய்ப் பார்த்தால் இதுவும் முடிவான அவஸ்தையில்தான். ஏனெனில், துரியலோகங்களையும் சிருஷ்டித்தக் காத்த அழித்த அவற்றின் தன்மையை அறிந்து கொள்வதற்கானதோர் கொசப்பெட்டைக்குச் சமானமானதோர் இடமாம் இது. குயவன் தன்னையறிந்தபோதல்லவோ அவன்கிருதார்த்ததுவான். தன்னையறியாமல் துரியலோகங்களை சிருஷ்டித்தழித்துக் கார்க்கும் சக்தியிருத்தும் அவன் கர்மவலைக்குட்பட்டவனே யாவான்.

ஆனால் இந்த துரிய நிலை சித்திக்கப் பெற்றவர்களுக்கு பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம் என்ற மூன்று லோகங்களிலும் அவர்கள் அறிவுக்கெட்டாத வஸ்துக்களும் தத்துவங்களுமில்லை! ஆதிசங்கராஜப் போல் மஹான்களாக அவதரித்த மஹாபுருஷர்கள் இந்தத் துரிய நிலையிலிருந்தே லோகானுபூத்தமாய் எல்லாவேலைகளையும் செய்து வந்தார்கள். அவர்கள் எடுத்த தேகம், பிராரப்ததேகம் அல்ல, பிராரப்ததேகம் என்றால், மூன் செய்த கர்மபலத்தால் உற்பவித்த தேகம் என்றபொருள் படும். பிராரப்ததேகம் எடுத்தவர்கள் தங்கள் புசிக்கவேண்டியுள்ள கர்மபலனைப் புசித்தேதிரவேண்டும். ஆனால் பிரஹ்ம வித்துக்களாகி வரியன. வாரியன் விராட் என்னும் பதவிகளிலிருக்கும் யோக சாதனங்களால் சித்திமுத்தி பெற்ற சித்தபுருஷர்கள் தங்கள் இச்சாமாத்திரத்தினால் கல்பகாலத்தில் தங்களுக்கு இஷ்டமான வகையில் அல்லது கல்பகால முழுவதும் கூட விதேஹகைவல்யம் பெற்றும் ஸதேவிகளாயிருந்து லோகபரிபாலனார்த்தம், சுதந்தரத்துக்கும் சாதுக்களுக்கும் மட்டும் தரிசனமளித்து அவர்களை நல்வழிப்படுத்தி நற்கெதியடையச்செய்து, அவர்கள் மூலமாய் மனுகுலத்துக்கு ஆமர்த்தையும் நற்கெதிக்கு வேண்டிய சாதனங்களையுமளித்து உதவி புரிவார்கள்.

இப்படி கர்மதேஹத்தோடுபிறந்தும் கர்மபலத்தினை அந்நவாநுரணத்தியால் எரித்தச் சாம்பலாக்கிக் கட்டபடம்போல், கர்மபெந்தம் நீங்கிய தேஹத்தோடு உ

யும் மஹாபுருஷர்கள் அவர்களுடைய பிராப்தகர்ம முடிந்ததும், கர்மதேஹம் கீழன்று போக அழைக்கப்பெற்றிருந்தது, தோலுரித்த பாம்புபோல், அவர்களுடைய தீவ்ய தேஹத்தோடு மாத்திரமிருந்து ஈகவர சங்கல்பத்தை முடித்து வைப்பவர்களாய் விளங்குவார்கள். இவர்களுக்கு சித்தர்குழாய் என்றும், சித்தர் கணம் என்றும் போர். இவர்களுக்கு விஷ்ணு பாகமென்பது சற்று உலர்ந்த பால் சுவை, பால்வத்திலிருந்து கழிப்பவர்களுக்கு மாத்திரமே. இவர்கள் அந்தந்த சமஷ்டிபாவன விஷயங்களிலுறையும் அதிஷ்டான தேவதைகளின் ஆம்சங்களாகவும், அந்த அதிஷ்டானத்துக்கும் அதிஷ்டானமான எவையுமாய் பிரகாசமாகியிருந்து பக்தியினால் பரீட்சை செய்யுமார்களை யாதரித்து ஈடேற்று அழித்து இது விஷயமாய் ஒரு உதாரணம்:—

“தந்தொழுது புதிற் புகேரி ஐகத்தருவா வளங்கும் மஹாபுருஷரான பூரித் சங்கராச்சாரியஸ்வாமி சங்குபூமித் ஆதிசங்கராச்சாரியவர்களுக்கும் பூரி ஸாரதியவர்களுக்கும் அவர் அவதரித்த காஷி கிராமத்தில்தவசையுட்கட்டி அவர்கள் விகாஹங்களை வைத்துப் பராணப் பித்திகுடை செய்யவேண்டிய ஏற்பாட்டுக்கு உஷ்டமிருந்து தவிர்த்துமென்று, அதன் முன்னின்று கழைத்த பைரூர் பெ. டோட்டேய் ஜட்டியிருந்து தந்தகாலம் குருபத்தகேசரியென்னும் பட்டப்பேர் பெருங்குணங்கும். பூரி ஏ. இராமச்சந்திரய்யவர்கள், ஐகத்தருவர்களை மன்றாடி கேட்டுக்கொண்டபோது, அம்மஹாபுருஷர்களாய் தவிர்த்தான் கர்த்திருத்தவழிபாட்டி துணைபக்கடா தென்று, அதற்கும் எனக்கும் ஒருமையத்தருமில்லை ஆனால் கீர்மேற்போட்டுக் கொண்டுமேலும் அந்த ஸ்தாரியம் இனி தருடியவேண்டிமென்று நான் பிதார்த்தி. பேன், ஒன்று சொன்னார். இதிலே யிருக்கிறது கர்த்தின் இரகசியம்.

“மீயவர்கள் காண்பதான் பூசெய்யவேண்டிய இந்த எண்ணுடைகொண்டு எல்லாக்காரியமும் சாதித்து விடவேண்டுமென்கிறார்கள். மஹான்களுக்கு இந்த எண்ணுடைகொண்டு சாதிக்கவேண்டிய காரியம் வேறு. அவர்களுக்கு.—

“உடம்புண்பெற்ற புயனாவதெல்லாம் உடம்பினில் உத்தமனக்காண்.”

என்னும் இவ்வைவாக்கே உத்தமோத்தமமான தருவாயால் அழிந்தபோதும் இந்த எண்ணுடைகொண்டு

கொண்டு அதிலுள்ள புரியுட்கருஷ்மசரித்தைப் பிரித்துப் பிறகு அதிலுள்ள காரணதேஹத்தைப் பிரித்து அதிலிருந்து துரியவடிவோடு விவங்கும் தீவ்யதேஹத்தைப் பெற்று, ஸ்தூல, சூஷ்ம, காரணதேஹங்கள் மூன்றிலும் ஒட்டியும் ஒட்டாமல் விளங்கப் பிரயத்தனம் படும் அவர்கள் இந்த அற்பகாரியங்களில் மனதைச் செலுத்தி அந்தமஹாகாரியத்துக்குக் குந்தகம் விளைத்துக்கொள்ளார்கள். பத்திரிகைக்கெழுதும் நிரூபர்களுவர், தற்காலத்திருக்கும் ஐகத்தருவுக்கு முன்னிருந்த மஹான் ஐகதேஹத்தக்கு என்று ஒன்றும் செய்யாது வானாவிருந்தாரென்று அபசாரம் பேசியிருக்கிறார். ஐயோ! அந்த மஹாபுருஷர் சித்தவடிவோடு இன்னும் விளங்குதலையறிந்தவர் பார்த்தான், இவர் புன்சொல்லையே போற்றி யங்கேரிப்பார். அந்தமஹாத்மா இடைவிடாது ஸமாதியிலிருந்து எவ்வுருவார், இந்த ஏழை வீரகரியாத வாலிபனாயிருந்தபொழுது அந்த மஹாபுருஷருக்குத் தேஹபணிவிடை செய்தவரும் பாக்கியம் பெற்ற தனது ஐக பிதாவின் பேரில் அவர் கொண்டிருப்பினால், இந்த ஏழையைச் சமாதியிலிருந்து விழித்ததும் பார்த்து, “வெங்கடரமணிய ஹோமேக்கா!” என்று அறிவிக்க கருணைபூரித்தப் பார்த்தோர் பார்வை, பசுமரத்தாணிபோல் இவனுள்ளத்துப்பதிந்துவிட்டது, உபதேச குருவையிழந்த தவித்த காலத்தில், அம்மஹான் சித்தருவாகவந்து ஆசீர்வதித்து அபயப்பிரதானம் கொடுத்து, மூடமாய் பத்திமாத்திரம் யிருந்தவன் அவரது ஐயியனுக்குத் தீவ்யதரிசனமும் கொடுத்த பூரினாக்காரமும் செய்த விளங்கிய உண்மையையும், அந்தப்படியே பின்னால் பவத்தையும் நினைக்கல், அச்சோ! அம்மஹாபுருஷரின் வீணை காலம் தள்ளிவைக்கொண்டு சொல்லும் வார்த்தையைக்கேட்கவும். கர்ணகரோமாயிருந்தேதி ஆயினும் அறியாமையினால் சொன்னதை அதிகமாய்ப் பாராட்டித்தக்கதல்ல! ஆதலால்,

“உற்று நின்றாரோடு மத்தருசோதியைச் சித்தர்களுக்கும் தெரிந்தறிவாரில்லை பத்திமையாலே பணித்தடியாக் கொழு முத்திகொடுத்தவர் முன்பு நின்றானே”

என்னும் திருமந்திரத்திற் இலக்காய் விளங்கிய அம்மஹாத்மாவின் பொன்னடினைப் பூஜித்து உள்ளத்திருத்தம் பாக்கியம் பெற்றதாம் அத்திருவடிக்கையே பின்னும் தொழுது இஃதை இங்கு முடிப்போமாக. ஒம் தத்ஸத்.

The Cause of Righteousness.

“தர்மம் சர”.

முற்கால தற்கால நிலைமை.

ஸ்தாதர்ம லக்ஷணம்.

* (By A. S. Visvanatha Iyer Sub-Registrar.)

மானிடரின் விருத்திக்காகக் கருணைக்கடவுள் பல காலங்களில் செய்தருளியிருக்கும் வீலைகள் வியக்கத்தக்கன. குருஷேத்திர புத்தகாலத்தில் ராஜாங்க முறைமைகளும் குடிகளின் காரியங்களும் தாழ்வடைந்திருந்தன. பாரதயுத்தவியாஜமாகச் சீர்தேட்டைத் குடிசையும் மன்னவர்களுக்கும் மரிக்கச்செய்து மீதியுள்ள நல்லவர்களுக்குப் பாண்டவர்களை ராஜாவாக்கி உலகத்துக்கு நன்மைபுரிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபிரான் அருள் புரிந்தார். அதற்காகத்தான் பன்னிரண்டு வருஷ வனவாஸமும் ஒரு வருஷ அக்ஞாதவாஸமும் பாண்டவர்களுக்கும் பாஞ்சாலிக்கும் ஸம்பவிக்ச்செய்தார். பன்னிரண்ட வருஷகாலம் வனவாஸத்தில் ஈகவர கிருஷ்ணியின் இயற்கை அமைப்பையும் அவ்வமைப்பின் அழகுமலிமையையும் அவைகளின் தத்துவங்களையும் கட்டவாஸம் செய்வதினும் அதிதலுண்டாகும் தீர்க்காலோசனையினாலும் பஞ்சபாண்டவர்களும் பாஞ்சாலியும் ஸ்வானுபவத்தில் செவ்வையாயுணர்ந்து அனுஷ்டானத்தில் அப்பியஸித்துப் பிறகு ராஜ்யமுறைமைகளில் அவைகளைத் திடண்கத்தேடாமெத்த ரீதிராஜ்யம்புரிந்த உலகினர்களை ஸூகிகளாக்கவேண்டிய பக்குவத்தை ஸ்ரீகண்ணபிரானின் கிருபையால் அடையப்பெற்றார்கள். அப்படியான வனவாஸத்தில் கடைச்செருக்கத்துக்கு முந்தியது “பழம் பொருத்த சருக்கம்” என்பதே. அதிசு கதையாவது:—

பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலியும் அவர்களின் பிரயானத்தில் ஒருமணியமான இடத்தில் ஒரு அற்புத நெல்லிமரத்தையும் அதில் ஒரு மனோகர நெல்லிக்கனி யையும் பார்த்தார்கள். தரோபதை அப்பழத்தை இச்சிக்கவும் அர்ச்சுனன் அதை உடனே அவருக்குக்கொய்து கொடுத்தவிட்டான். பிறகு அவர்கள் சிறிது தூரம்போனதும் ஒரு ரிஷி தபசசெய்து கொண்டிருப்பதையும் அருகாமையில் சில குடிசைகளில் வேட்கள் அழுதகொண்டிருப்பதையும் கண்ணுற்றதும் காரணம்

* Read before the T. S. Conference hold at Tiruvalur.

கேட்கவும், அவ்வேட்கள் அந்நெல்லிமரம் வருஷத்திற்கு ஒருதாம் பழுத்த அம்முனிக்கு, தானேவிழுந்த ஆராமாகும் என்றும், அதைவாயில் அன்னாத்த வாக்ஷிப் புசித்து ஜீவித்து அந்த ரிஷி தபசசெய்திருக்கின்றனும், அப்பழமுன்னும் முறை அன்று இன்னும் சில காய்களைக்குள் என்றும், தங்களுக்கு அரசன் அளித்திருக்கும் மானினியத்துக்காக அதை அந்த ரிஷிக்குப் பாதுகாத்துக்கொடுக்கும் பணிவிடையாட்கள் தங்கள் என்றும், அதை யாருடைய அம்போ பரித்துப் போனமையால் தங்கள் பரிதப்பிக்கிறதாகவும் சொல்லவே, பாண்டவர்கள் நடுங்கிவிட்டார்கள். தரோபதை, தன்பெண்புத்தியினால் அப்பழத்தைக்கேட்டதை நினைத்துக் கண்ணீர் சொரிந்தான். அருச்சுனன் அகருடையான் கேட்டதும், அது யாருடையது, அதைத் தான் கைக்கொள்ளலாமா என்பதைக்கட விசாரிக்காமல் அதை உடனே பரித்துக்கொடுத்த தன் மதியீனத்தை உணர்ந்து வெட்கமும் வியாடலுமாய் அடைந்தான். அவனுடைய மற்ற சகோதரர்களும் அவனைத்தி வாழ்த்தார்கள். கடைசியில் இக்காரிய ஸம்பவத்தின் உண்மையைத் தெரிந்தசாஸ்திரவ்யகுதிய சகாதேவன், தவாரகாபுரிவாஸனாகிய தயன்சேயன் கிருஷ்ணனைத் தடுத்த அவரைக்கப்பிட்டால் அவர்வந்த யோஜனையும் ஒத்தாசையும் புரிவர் என்று மற்றவர்களுக்குச்சொல்லவும், எல்லோரும் அப்படியே கண்ணனைக் கரைத்துருகி நினைத்து ஸ்துதித்துக்கப்பிட்டார்கள். உடனே அக்கிருபாரிதி அவ்விடம் தோன்றினார். நிகழ்ந்த காரியத்தின் நிமித்தம் தங்களுக்கு ஒருதீங்கும் வராதவண்ணம் தங்களைக்காக்க, பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலியும் அவரைவேண்டினார்கள். கபடாடகதாரியாகிய எம்பிரான் அவர்களைப்பார்த்து அவர்களின்மனதில் உள்ள உண்மையை அங்கு அறிபேர்தரும் உள்படிசொன்னால் அற்றுப்போன அந்த நெல்லிக்கனி ஒவ்வொருவர் உற்றது உள்படிசொல்லுதலுக்கும் ஆறிலொருபங்கு உயரம் எழும்புமென்றும், கடைசியில் வேத தரோபதையினுள்ளம் வெளியானதும் அக்கனி அம்மரத்தில் முன்போலவே ஒட்டியிடுமென்றும் திருவாய்மவந்தருளினார். உடனே எல்லோரும் சந்தோஷமடைந்து, தருமர் சொல்லு

“ஸத்தியம் மாதா. பிதாஞ்ஞானம், தர்மோப்ராதா, தயாசகா, சந்தி பத்ரீ, ஸுமாபுத்ரா: ஸுடைதேமம் பாந்தவா:” — “அதாவது, ஹேகிருஷ்ண! உமதுகருணையால் நான்கள் இனிராச்சியம் திரும்பப்பெற்று அதைநான்கள் ஆனப்பாக்கியம் கிடைத்தால் அப்பொழுது எங்கள் ராஜ்யத்தில் நாய்மார்கள் ஆவர்களின் குழந்தைகளுக்கு ஸத்தியத்தை புகட்டுமபடியான மஹிமையுடைய யவர்களாக ஆகவேண்டியது என்றும், பிதாமார்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு ஓம் ஹரி! ஓம் நமோ நாராயணயவிர்த்தம் என்று தொடங்கி ஈஸ்வரய்யானம் பொருந்திய படிப்பைப் புகட்டவேண்டியது என்றும், சகோதரர்கள் ஒற்றுமைப் பட்டுப் பிரியத்தோடு கூட்டுறவாடித் தர்ம காரியங்களைச் செய்யவேண்டியது என்றும், ஸ்திரீகந்திரிகள் அவர்களின் எவ்வித நிலையிலும் தொழிலிலும் ஒருவருக்கொருவர் தையையோடுகூட ஒத்தாசை புரிந்து கொண்டிருக்கவேண்டியது என்றும், பத்ரிமார்கள் வீட்டுவேலையோடுகூட வெளிவேலையிலும் பிரவர்த்தித்திருக்கிற தங்கள் கணவன்மார்களுக்கு இல்லறத்தைச் சாந்தமயமாகப் பண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டியது என்றும், புத்திரர்கள் அவர்கள் செய்யும் காரியங்களுக்கு அவர்களின் பெற்றோர்கள் கிழவயதினாலும் நவநாகரீக அறியாமையினாலும் வேறுபட்டுப் பேசினும் செய்யினும் அம்முதியோர்களிடத்தில் பொறுமையோடு கூடியவர்களாய் இருக்கவேண்டியது என்றும் நான் பறையடிப்பித்துச் சட்டம்செய்வேன். அவைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவர்களைத் தான் பந்துவாக நான் எண்ணுவேன். அப்படிக்கல்லாமல் எனது ராஜ்யத்தில் ஜனங்கள் மேல்குறித்த ஆறுவிதநிலைமைகளிலும் வேறுவிதமாக நடப்பார்களானால் அவர்களை எனது பகைவர்களாக எண்ணி அவர்களுக்குத் தெண்டனைபுரிவேன் இது தான் நான்செய்ய இருக்கும் ராஜாங்கத்துவமர்மம் என்றார் பழம் ஆறிலொரு உயரம் கிளம்பிவிட்டது.

பிறகு பீமன் யாசகார்த்தமன்னியிலும் ரணமன்னியிலும், எல்லோரும் ராஜ்யத்தில் மானத்தோடு ஜீவனம் நடத்தவேண்டியது என்பது தனது தன்மை என்றான்.

அரசர்களை அதர்மத்தைக்காணும் சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் தர்மபுத்தருசெய்து நியாயஸ்தாபனஞ் செய்

யவேண்டியது என்பது தனது கோரிக்கை என்றான்.

நகுலன் தர்மசங்க்ரஹமே செய்யவேண்டிய காரியம் என்பது தனது கொள்கை என்றான்.

பழமும் மொத்தம் மூணில் இரண்டுபங்கு உயர எழும்பிவிட்டது.

பிறகு சாஸ்திரக்கயானியாகிய ஸகாதேவன்: மாத்ருவத் பாதாராம்ச்ச பாத்ரவ்யானிலோஷ்டவத் ஆத்மவத் ஸர்வ பூதானி, ய: பச்யதிஸ பச்யதி: — “பிறனுடைய பத்ரிமார்களை தாய் அல்லது ஸகோதரிகளை போலப் பாவிப்பதும், சட்டப்படிதனக்கு இல்லாத ஸொத்துக்களை எட்டிக்காய்போலச் திரஸ்கரிப்பதும், தன்னைப் போல எல்லா மன்னுயிர்களையும் எண்ணுவதும் ஆகிய இம்மூன்று காரியங்களையும் எவன் ஸ்வானுபாவத்தில் உணர்ந்து அனுஷ்டிக்கிறானோ அவன் மோட்சத்தைப் பார்க்கிறான் என்பதே தனது அந்தரங்கம் என்றான். ஸகாதேவ பிரம்மக்கயானி அதுசொல்லலுமே அப்பழம் குதூஹலித்து ஒரு பங்கு உயரம் கிளம்பிவிட்டது

இன்னும் ஆரிலொருபாக உயரம் பாக்கியிருக்க, பகவான் துரோபதையைப் பார்த்தார். உனது மனோரஹஸ்யத்தை வெளியிடு என்று ஆக்ஞாபித்தார். அப்பொழுது அருந்ததியினையாகிய துரோபதை சொல்வாள்: — “ஐம்புலன்களும்போல் ஐவரும்பதிகளாகவும் இன்னும் வேறொருவன் என்பொருள் கொழுனாவதற்கு உருகிற்று இறைவனே எனது பேர்ஹிருதயம். அம்புவிதனிர் பெண்பிறந்தவர் எவர்க்கும் ஆடவரிடமையின், நம்புதற்குளது” அதாவது: — “ஹே! ஹிருதயவாஸா! எனதுசல்யாணகாலத்தில் ஸ்வயம்வர மண்டபத்தில் எனக்கு பஞ்ச இந்திரியங்களைப்போல ஐந்து புருஷர்கள் பதிகளாக பிராமண வேஷம்பூண்டு வந்திருக்க, ஸுத்திரியவர்க்கலத்தில் கல்யாணமண்டபத்தில் நாட்டப்பட்டிருந்த மதஸ்யக்குறியை அடித்துத்தள்ள அநேகமாய் எல்லாரும் அசக்தர்களாகித்தோற்றுப்போனார்கள். அப்போதுகர்ணன்கடைசியாக ஸுத்திரியவர்க்கத்தில் கிளம்பிக் கீழேசுற்றிக் கொண்டிருந்த யந்திரத்தின் வழியாய் வில்லை நாணேற்றித் திடமாய்விட்டுக் கம்பீரமாய் அக்கல்யாண சபையில் நின்றான். அது கண்ட நான் ஸ்திரீகளுக்கு இயற்கையாய்

உள்ள பேதமைப் புத்தியினாலும் தீர்க்காலோசனையின்மையினாலும், ஸுத்திரியகூட்டத்தில் கடைசியாக எழுந்தவன் கர்ணன் ஆனபடியாலும், பிரம்மணர் குழாத்தில் மதஸ்யந்திரத்தை அடிக்கும் தீரன் இராண் என்கிற எண்ணத்தாலும் கர்ணன் விட்ட அம்பு, நாணேற்றிவிடப்பட்டமாதிரியிலிருந்து மதஸ்யக்குறியை ஆகாயத்தில் நிச்சயமாய் அடித்துவிடும். அது திண்ணம் என்று உடனே பெண்பாலாகிய நான் நிச்சயித்து உடனேமனதினால் அவனைப்பர்த்தாவாகஸ்மரித்து அவனைக்காலித்துப் பார்த்து நான் குதுஹலிப்படைந்தேன். என்னுடைய அனுபவமே இப்படியிருக்கும் போது ஸ்திரீகள் ஆண்பிள்ளைகளுக்கு ஸமானமாக மூளைப் பரவிருத்திலும் புத்தியிலும் பாவிக்கப்பட்டு நல்லவர்களும் கெட்டவர்களும் அமைந்த புருஷர்கள் நடுவில் ஸவேச்சையாக விடப்பட்டகூடாது என்பது தனதுகொள்கை என்றும், அப்படி விடப்பட்டால், மானஸீகத்தில் கூடக் கற்பமையவேண்டிய ஸ்திரீகளின் பதிவிருந்ததருமத்தில் தனக்கு நம்பிக்கை வராது என்றும், அவ்வுத்தமி துரோபதை கூறி மேலும் கிருஷ்ணனை நோக்கி “அன்று துயிலுரிந்தகாலத்தில் என் மானங்காத்தரக்கூடாது, எனது பர்த்தாக்கள் ராஜ்யம் திரும்ப வஹிக்க உமதுகடாக்ஷம்பெற்றால், ராஜ்யத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் உயர்ந்த இல்லற தருமத்துக்குப் பாக்கியவந்தர்சனாகப்பாலயத்தில் பெற்றோர் முதலியவர்களின் மேன்பார்வையிலும், பிறகு பர்த்தாவின் ஆக்கியத்திலும், பிறகுமுதிர்ந்த வயதில்கூடப்பிள்ளைமார்கள் போன்றவர்களின் ஆதினத்திலும் இருக்கவேண்டியது என்று ராஜ்யத்தில் நிபந்தனை ஏற்படுத்த என்பர்த்தாக்களை வற்புறுத்துவேன்” என்று அவளின் மனோரஹஸ்யத்தை எடுத்துக்கூறலும் பழமும் அதினிடத்தைச்சேர்ந்துமுன்போல ஒட்டிற்று.

பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலியும் கண்ணன் அனுகூலத்துக்கு நன்றிபாராட்டிப் பரவசமடைந்தார்கள். அப்பொழுது கண்ணனும் கீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்களில் உற்றதைச் சொன்னபடியால் அற்ற அக்கனி முறையே உயரக்கிளம்பி மரத்தில் முன்னிருந்தபடி ஒட்டிற்று என்று செவ்வி அவர்களிடம் விடைபெற்றுத்திரும்பினார். அது பாண்டவர்களுக்கு அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் ராஜாங்க தத்துவங்கள் என்று அவர்கள் உள்ளத்தில் உள்ளபடி வெளியிட்டவை

களை வெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து, அவர்களுக்கு அக்காலம் அற்றுப்போய்ச் சீக்கிரம் திரும்பக் கிடைக்க இருக்கிறராஜ்யத்தில் அக்கால அந்தேச அக்குடிகளுக்கு ஏற்றபடி ஊர்ஜிதமாய்க் கையாண்டு ராஜ்யபரிபாலனம் செய்தால் அதின் பலனாகிய ஜனசமூக சௌகரியமாகிய பழம் நிச்சயமாய்ப் பாண்டவர்களுக்குப் பராத்வப்தமாகப்போகிறது என்பதைக் கிருஷ்ணபகவான் குசிப்பித்துக் காட்டினதுபோலப்பட்டது.

பிறகு “நச்சுப்பொய்கை” வனவாஸத்தின் கடைசிச் சருக்கம். அதில் உயர்தர ராஜாக்கள் ராஜ்ய வெட்சியால் மதியீனர்களாகாமலிருக்க வேண்டுமென்றும், ராஜ்யம்மைபத்து அறித்தியமென்றும், அது ஆரூபவரின் செளகரியத்துக்காக அமைந்ததல்லவென்றும், ஆகையால் அரசர்கள் நடுநிலைமையில் எப்பொழுதும் திடமுன்னவர்களாய் இருக்கவேண்டியது என்றும் வற்புறுத்துகிறது. பிறகு அக்குந்தவாஸ ஒரு வருஷத்தில் பாண்டவர்கள் அக்காலவர்த்தமானத்தைச் செவ்வையாய் ஸ்வானுபவத்தில் அறியவேண்டி அவர்களின் ரூபத்தை மறைத்துச் சாதாரண ஜெனங்களைப் போலக்கஷ்டப்பட்டு ராஜ்ய காரியங்களுக்குத்தயாரானார்கள்.

விராடேசத்தில் தருமன் அக்கால ராஜாங்க மர்மங்களை அறியக் கோர்த்து மத்திரியாகவும், பீமன் அக்காலவிளைவு திட்டத்தையும், போஜன பக்குவத்தையும் அவைகளினால் மனிதர்களுக்குள்ள விருத்தியையும் தெரிந்துகொள்ள பூகசாலை எஜமானனாகவும் இல்லற தர்மத்திற்கேற்றபடி பெண்குழந்தைகள் படிய பழக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை உணர ராஜபுத்ரி உத்தரைக்கு அருச்சுனன் புயஸகவாத்தியராகவும், அக்காலபுத்தலிமைமையையும் அதின் விபரத்தையும் சட்டத்தையும் நிர்ணயிக்க நகுலன் குதிரைப்படைத் தனகர்த்தனாகவும், மனிதனின் பங்குபத்தக்கு இன்றியமையாததாயிருக்கிற பசுக்கள் முதலியவைகளினுண்மையை அறியச் சகாதேவன் இடையர்களுக்குத் தலைவனாகவும், அக்கால அந்தம்பூரீதமஸ்க்களை அறியத்துரோபதை விராடரானியின் தோழியாகவும் அமர்த்தார்கள். அப்படி ஒருவருவும் அந்நிலைமைகளில் கஷ்டப்பட்டு ராஜ்யப்பாரம் வகிக்கத்தயாரானார்கள். பாரதபுத்தம் முடிந்தப்பிறகு தங்களுக்குக் கிஷுந்த

காலத்தையே மேற்சொன்ன முறைமைப்படி அரசாண்டார்கள். அவ்வாறு ஒங்கிப் பிரகாசித்தது. அவ்வாறில் குடியும் ஒங்கிச்செழித்தது.

தற்கால லக்ஷணம்.

இந்த ஆரிய சகோதரர்களே! தற்காலத்திய ராஜ்யத்தில் உயர்ந்த பதவிக்குத் தாக்கீதிப்பட்ட முறையிடும் நாம் எப்படியிருக்கிறோம் பார்ப்போம். நம் முடைய மாதாக்கள் குழந்தைகளுக்கு ஸத்தியம் புகட்டும் நிலையில் இருக்கிறார்களா? குசேலரின் ஸம்ஸாரம் கணவனால் நூலும் போதிக்கப்பட்ட அவர்களின் குழந்தைகளுக்கு உயர்ந்த ஸத்தியமாகிய கிருஷ்ணனை அடையும்படி செய்யக் குசேலரைக் குழந்தைகளின் பூணூல் சிமித்தம் கிருஷ்ணனிடம் போய் வாரும் என்று மன்குடினான். அவளுடைய மஹிமை போருத்திய கருவியை அறியாத கணவன் தன்னைத் தன் பத்தினியாசகத்துக்குக் கிருஷ்ணனிடம் எவ்வளவு தரவே எண்ணிக் கிருஷ்ணனிடம் சென்றான். அவ்வித மஹிமை வாய்த்த ஸ்திரீகள் இப்போது ஏன் நம் மவர்களில் இல்லை; அவர்களை அக்ஞானத்தில் அமிழ்த்திவிட்ட நாமே அதற்குக் காரணம்.

பிறகு தற்காலப் பிரதமர்களைக் கவனிப்போம். நாம் பெற்றெடுத்த குழந்தைகளுக்கு கசவாநூலும் பரிசுப்படிப்பையும் புகட்டுவது தன் கடமை என்று கூட அன்றாமல் அவர்களின் படிப்பைப் பிறரையிடும் ஆர்வமாய் மதந்தரர்கள் பன்னியிலும் ஒப்பிவித்த விட்டார்கள். அதனால் நூலாப்பிரதிருத்தியின் புத்தி உக்கமாத் திரும் விசுவிக்ஷிப்பெற்ற நம்மவர்கள் ஸன்மார்க்கமும், தரிசுமும், கீதபுருஷன் காரியங்களை அறியாதிருந்த தங்கள் தங்களின் வெளக்கேச் செல்வாபிவிருத்தியிலே மாத்திரத்தான் லோக்கமாயிருக்கிறார்கள் என்பது தற்காலப் படிப்பின் பலனாக ஆகிவிட்டது.

தற்கால சகோதரர்களைக் கவனிப்போம். ஒற்றமை விழித்த தம் சிந்தையற்ற அறிஞன் சச்சரவு மேலிட்டு எப்பிக்கென்புகளுக்கும் சிலிங் லோட்டிகளுக்கு ம் சொத்திக் பெரும் பாகத்தைப்பிரித்து அவர்கள் ஏழமைப்பட்டும் போகிறார்கள். உண்மையில், உதாரண

மாக, இத்தஞ்சைஜில்லாவில் திருவாரூர் ஸ்டேஷனிலிருந்து தஞ்சை மாயூரம் வழியாய் இவ்விடம் செரும் ரயில்பாதைக்கு இருபுறத்திலுள்ள மையல் சாரத்துக்குள்ளிருக்கும் கிராமங்களை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மெட்ரிகியுலேஷனுக்கு அநேக வருஷங்கள் போய்ப் பரீட்சையில் தவறி ஜோடு, குடை டன்னியில் வெளியில் புறப்படத் தெரியாதவர்களாக இவர்கள் ஐஸ்வரியத்தில் கோட்டை கட்டுவார்கள் ஏனென்றதப் பெண்ணத்தினால் இவர்களின் தகப்பன் அண்ணன் மார்கள் அவர்களின் அற்ப சொத்தின் பெரும்பாகத்தை இவ்விழவு படிப்புக்கு வாரியத்தை விட்டுக் கொடுக்கச் செலவழித்த அதின்பலனாக இவர்கள் வயல் என்றால் என்ன; கண்ணி என்றால் என்ன; என்றுகூடத் தெரியாதவர்களாகி விட்டில் மன்னிமார்களோடு சண்டையிட்டு எங்கேயாவது ரூ 75 சம்பளத்தாக்குகூட வழியற்றவர்களாகிப் பரிதாபிக்கிறார்கள். இம்மட்டுமே இவர்கள் பரிதாப நிலைமை; படிக்குவாரணத்தால் இவர்கள் பால்யத்திலேயே பெண் விட்டுக்காரர்களால் விலை கொடுத்த வாங்கப்பட்டு இவர்களுக்குக் கல்யாணமாகி இவர்களின் பத்தினிமார்கள் ஏற்கனவே புல பவதிகளாகி இப்பெண்களின் புகட்டிவந்துப்போக இப்பெண்கள் இத்தனை பணம், இத்தனை காசை, இத்தனைப் பாத்நாங்கனோடு கொணர்ந்துவிடப்பட்டு என்னும் என்று அதிகரித்தக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கவும் இப்பெண்களின் வேட்கத்துக்காரர்கள் இவர்களைப் பாகத்தைப் பிரித்துக்கொண்டு பாகப்பத்திர ரிஜிஸ்டர்செய்துகொண்டு விலகிவந்துவிடுகின்றனர், அப்போது பெண்ணைக் கொணர்ந்து விடுவோம் என்று எழுதும் கார்டுகளைப் பெற்றுக்கொண்டும் இவ்விதம் கண்ணாடியான நிலைமையில் சுமார் எண்ணூறு வலிபர்களுக்குக்குறையாமல் இருக்கிறார்கள். ஐயே இவர்களின்நிந்தை எதில் வந்து முடியுமோ தெரியவில்லை. இவர்கள் கிடக்கட்டும்.

தற்கால ஸ்டேஷனர்களின் பரிசுத்தமும் என்னென்று பார்ப்போம். சேர்ந்த படித்த ஸ்டேஷனர்களின் பலர் பலவிதத்தொழில்களிலும், சந்தர்ப்பங்களிலும் இருக்க வேண்டுமோ ஒருவருக்கொருவர் தையலே கெட ஒத்தாசை செய்துகொள்ளாமல் ஒருவர்பேரிடமிருந்து கோட்கொல்லியும் அவதூறுபேசியும் பொருமைப்பட்டும் போகிறார்கள். உண்மையில், உதாரண

இவர்களால் தேசத்துக்கு என்ன கேட்கும் கிடைக்கப் போகிறது! அதுபேசுக்கும். தற்கால இல்லறநெருமத்தை ஆலோசிப்போம் என்றாலோ அதுவும் நமது சீர்கெட்ட நிலைமையைக் காட்டுகிறது.

விவாகச்சீர்கேடு.

ஸ்ரீரங்கச்சுரையில் மாடுவாங்கும்போதுகூட அதின் பல்லைப்பிடித்துப்பார்த்து அது உயர்ந்ததுதானா என்று தெரிந்துகொண்டு வாங்குகிறோம். நமது பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளைவாங்கும்போது அதுகூட இல்லை. இத்தனை படிப்புக்கு இத்தனை ரூபாய், ஆரம்மாஸ்சீருக்கு இத்தனை ரூபாய். திரட்சிக்கு இத்தனை ரூபாய், என்கிற தேவலத்துக்கு வந்துவிட்டது. நமது கல்யாணவைபவம் அதின் உயர்வாவதற்கு வியாபாரச்சரக்காரியினரின் நமது, வீடு எப்படிச் சாந்தமயமாயிருக்கும்! மிருகத்தன்மை பொருந்திய ஸ்திதிக்குத் தாழ்வடைந்துவிட்ட தற்காலக் கல்லிடாணக் கோலத்தில் பலவீனமான ஸத்திகளும் அவைகளுக்கும் தாய்களுக்கும் புதிசுபுதிசு தினுஸுதினுஸான வியாதிகளும் அவர்களினிமித்தம் டாக்டராயாமார்களிடம் ஒடுதலுமே அதிகரித்துவிட்டன. இவ்வித நிலைமையில் இல்லறபத்தியின் பிரயத்தனங்கள் எவ்வளவு இருந்தபோதிலும் அவைகள் நமக்கு இல்லறத்தில் எப்படிச்சாந்தத்தைக்கு கொடுக்கும். இதுவும்தோகட்டும்!

சிறுவர்கள் நடத்தை.

நமது தற்காலச்சிறுவர்கள் அவர்களின் பெற்றோர்களிடத்தில் எப்படி நடக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்ப்போம். அவர்கள் மேற்கத்திய நாகரிகப் பழக்கத்தால் சில கெடுதல்களை மாத்திரம் கிரஹித்துக் கீழ்ப்படிதலும், மரியாதையும், வணக்கமும் குறைந்தவர்களாக வருகிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட புத்திரர்கள் விருத்தாப்பிய பெற்றோர்களின் காரியங்களில் எப்படி கஷமையோடு கூடியிருப்பார்கள். அக்ஞானியான ஆத்துக்காரியினால் பாதிக்கப்பட்டு தங்களைப் பெற்றுவளர்த்த அம்முகியவர்களுக்கு அவர்களின் ஜீவிதகாலத்தில் பிரியத்தோடு ஒருசேர்பால் கிட்ட உட்கார்ந்து ஆதரவாய்விக்க மனமில்லாமல் அவர்கள் செத்தபிறகு கருக்கொப்புவிக்கக் குங்குமப் பொட்டலத்துக்குப் பி

ள்ளைப் பொட்டலம்போல் ஆறணவுக்குக் காலணவுஞ் சேர்த்து ஐப்பது காவேரிஸ்தானம் தாங்கள் நம்பிக்கையற்று, அபாத்திரர்களுக்குத் தானஞ்செய்கிறார்கள்.

நமது கேவல ஸ்திதி.

இப்படிக்கெல்லாம் கேவல ஸ்திதிக்கு வந்துவிட்ட நாம் ராஜாங்கத்தில் உயர்ந்த பதவிக்குக் கதறினால் அது கிட்டுமா? கிட்டினாலும் நமது தற்கால நிலைமையில் அது நமக்கு தக்குமா. அது தற்கால நிலைமையில் சகாதேவவாக்கியமாகிய பிறர்நிலையர் பெற்ற தாய், பிறர்பொருள் எட்டிக்காய், பிறர்நிலைமை தன்னிலைமை என்னும் பாவனம் நமது ஸ்வானுபவத்தில் உணரக்கூடுமா? சகோதரர்களே! நான் நமதுதற்கால நிலைமையைப் பழிக்கிறேன் என்று எண்ணக் கூடாது. நமது கேவல ஸ்திதிக்குப் பரிதாபப்படுகிறேன். ஆனால் சில வருஷங்களுக்கு முந்தி இருந்த நிலைமைகளே விட இப்போது பல மார்க்கங்களிலும் சீர்திருத்தமான உணர்வுகள் உண்டாகிப் பரவிவருகின்றன. படித்தவர்களின் மனது நல்லாழிகளில் பிரவர்த்திக்கச்சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர்கள் பேச்சிலும் நல்லஅடையாளங்களும், குறிகளும்தோன்றுகின்றன. நமது ஒற்றுமைக்கும் ஐக்கிய அபிமானத்துக்கும் ஏற்றவைகளை இனிநாம் நமது காரியங்களில் திட்டமாய்க்காட்டவேண்டியவர்களாய் இருக்கிறோம். ஆகையால் இப்பேர்ப்பட்ட தற்கால சந்தர்ப்பத்தில், நாம் எல்லோரும் நல்ல நடத்தையோடு கூடியவர்களாக ஆகவேண்டியது என்று நான் பிரார்த்திக்கிறேன்.

“தர்மம்சரா”

ஸ்வதர்மானுஷ்டானமே நன்னடத்தைக்குக்காரணம். நடத்தை என்றால் குணம் character. ஒவ்வொன்று எண்ணியபடி பேசி, பேசியபடி செய்யும் ஐக்கிய பாவத்தில் திடமாய்நின்றவர்களுக்கே நடத்தையோடு கூடியவர்கள் என்று பெயர். நடத்தையில்லாதவர்களாய் இருப்பதைவிட கெட்ட நடத்தைக்காரர்களாய் இருப்பதுகூட அதாவது பணத்தில் உள்ள கெட்ட எண்ணத்தைப்பேசி உத்ப்படி நடத்தலில் ஐக்கியம் ஏற்பட்டிருப்பது மற்றவர்களுக்கு நலம் எனலாம். தற்காலத்தில் நாம் பொதுவாக கெடுவாச நடத்தையு

நம்மவர் னாப் இருக்கின்ற வெகு பேர்களைப் பர்க்கி
ன்றோம். கெட்ட நடத்தை காரர்களைவிடக் கேவல
மாகிவிட்டார்கள். எண்ணியபடி பிசாறலும், பேசு
கிறபடி காரியங்ளைச் செய்யாமலும் நடந்துவருகி
ன்றார்கள் : ஆகையால் இஃது சகோதரர்களே! இனி
யாவது கண்ணை விழியுங்கள். நல்லதென்றெண்ணி
யவைகளைப் பேசவும், நல்லதென்று பேசியவைகளைக்
காரியங்களில் அனுஷ்டித்துக் காட்டிச் செய்யவும் தி
டமான தைரியமுடையவர்களாக ஆகுங்கள். அப்
போழுது நான் நமது தேசத்துக்கு மேன்மையும்
நம்மவர்களினிடத்தில் மதிப்பும் ஏற்படும்—“துப்பம்
த்ரேசஸ்தித ஆத்மனே” என்ற மஹாவாக்கியத்து
க்கு சிருஷ்டிரக்ஷணஸஹ ரமென்னும் மூன்றிலும்
வியாபித்திருக்கும் ஈசனுக்கு நமஸ்காரம் என்று
அருத்த மனோஸ்ரவணர்கள். ஆனால் உண்மையில் என்
னுல், தபேசதஸ், அவைகளைக் காரியங்களில் வாணுஸ்

பவமாய்ச்செய்து காட்டுதல் என்னும் இம்மூன்றி
ஐக்கியமாய் நிற்கும் என்னின்பொருட்டு நமஸ்கா
ரன்பதே அதிந்தத்துவம். அப்படியான ஐக்கிய ஒ
மையை நமியில் நாம் காணாத திடவைரக்கிய பு
யோதிநட்டியவர்களாக நாம் ஆகி அதிஞல்நம்நாடி
மும் ஸுகமும் சந்துஷ்டியுமுடையவர்களாக
நாம் எல்லோரும் பாதிபதிப்படி நான் மிக வன்
மாய் மன்னாடுகிறேன். ஜெகதீசன் அதற்கு அருள்
வாராக என்று பிரார்த்திக்கிறேன்

“மனஸ்யேக வசஸ்யேக கர்மண்யேக மஹாத்ம
மனஸ்யந்யத், வசஸ்யந்யத் கர்மண்யந்யத் துராத்தம

மங்களானி பவந்து

ஓம் நமஸ்தே

LINES IN PRAISE OF SRI KRISHNA, THE GOD OF TRUTH.

“What is Truth?”

“Look Within and Find It Out”.

வெண்ணெய்திருடிக் கண்ணனை நீர்கண்டதுண்டோ சொல்லுமின்

“உண்ணமயாவதுயாகு?”

“உள்ளேபார்த்துணருண்மையை!”

[மாயாண்டிச்சித்தன் ஞானப்பாட்டு]

ஒங்காரி—The Ruling Principle of Life.

“ஒங்காரி யவள்தானே ஆங்காரி யாயினான்
ஆங்காரி யாகியே ஐவரைப் பெற்றெடுத்தான்
ஆங்காரிய மெல்லாம் ஐவர்தன் தொழிலாம்
ஆங்கார மழிந்தாலது ஒங்கார மாமே.”

1. ஓம் ஹ்ரீம் ஸ்ரீ ஜம்

- (1) ஒங்கார மாமே யுள்ளொளி விளக்கது
ஹ்ரீங்கார மாமே யின்னருட் சக்தியும்
ஸ்ரீங்கார மாமே ஷட்விம ஜகத்பாவம்
ஐங்கார மாவதும் ஆத்மதத் துவமே.

2. தத்துவ சத்துவ நித்திய தத்புருஷாத்மகன்.

- (2) தத்துவ மதனுள் தத்துவ னிருப்பன்
தத்துவ மதனூல் சத்துவ முண்டு
தத்துவ சத்துவ நித்திய மாமவன்
தத்புரு ஷாத்மக ஸ்வரூபி யானான்.

3: ஆத்மகம், சக்தி. தத்துவம், ஸ்வரூபம்.

- (3) ஸ்வரூபி யானவன் தத்புரு ஷாத்மகன்
ஸ்வரூபி சக்தியும் ஆந்த ரூபம்
ஸ்வரூபி தத்துவம் வாயு வதாமே.
ஸ்வரூபி தானும் சின்மயா நந்தனே.

4. ஸ்ரீகோபால கிருஷ்ணவதாரம்.

- (4) சின்மயா நந்த ஜகதீசன் தானே
மின்மயா நந்த தேவகி வயிற்றில்
தன்மய சுந்தர கோபால கிருஷ்ணனுப்
மின்மய மேக வர்ணமோ டித்தான்.

5. அவதார ஸோக்கம்.

- (5) உதித்தானே யண்ணலு முண்மை யுணர்த்துவான்
கதித்தவம் மாமன் கொட்டத்தை யடக்குவான்
பசித்தவர் தாபத் திரியங்களைப் போக்குவான்
நசித்தல் நாதந தர்மத்தை நாட்டுவான்.

6. அவதார மஹிமை.

- (6) நாட்டுவான் அண்ணலும் நாடெங்கும் புரப்பான்
காட்டுவான் உண்மையைக் காடெல்லா மெரிப்பான்
தீட்டுவான் புத்தையஸ்தல யாத்திரை வ்யாஜத்தால்
மூட்டுவான் போரையும் மூர்க்கர்க ளழியவே!

7. அவதார தரிசனம்.

- (7) அழியவே செய்குவான் ஆங்காரம் போக்குவிப்பான்
பழியெலாம் ஏற்றுத்தானே பரிகாரம் செய்துவைப்பான்
இழியெலாம் அகத்திலநீக்கி யின்னருள்சா தித்துவைப்பான்
கழியெலாம் கழித்தபின்னர் கருமுகில்போ லெதிரேநிற்பான்.

8. திரோபவ அனுக்ரஹசக்தி.

- (8) நிற்பா னவனெதிரே நின்மல சித்தனானால்;
நிற்பா னவன்மறைவே நிமிஷாங் காரந்தோன்றில்;
கற்பா னவன்களவு கள்ளமனந் தனைத்திருத்த;
நற்பாம் பதைப்பிடித்துப் பிடாரானு யாட்டுவானே!

9. அனுக்ரஹோபாயம்.

- (9) ஆட்டுவான் பாம்பு தன்னை யாட்டுவிப்பான் மனத்தையெல்லாம்
காட்டுவான் உண்மைதன்னைக் காயம்விட் டவனைப்பற்றில்,
மூட்டுவான் சலகத்தையை மும்மலமு மெரித்துவைப்பான்
ஒட்டுவா னுலகத்தோரைக் கூட்டமாய்ப் பசுநிறைபோல்!

10. நிக்ரஹானுக்ரஹசக்தி.

- (10) பசுநிறைபோல் ஆடவரை யாட்டுவிப்பான் மாயக்கோலால்,
கொசுநிறைபோல் குறும்பிணரைக் குலமுறுப்பான் மாயத்தீயால்
கசுபலநீங்கக் கயவர்களைக் கட்டுவிப்பான் கர்மத்தாலே,
பசுபாசநீங்கப் பெற்றால், பக்தியுமளித் தாள்வானே!

11. ஆனம்சக்தி-ஆள்வான் மஹிமை.

- (11) அளித்தாள்வான் பக்தியினால் அஹமழிந் துளங்கணிந்தால்
களித்தாள்வான் கர்மத்தாலும் ஸுஷ்கர்ம சித்திபெற்றால்
ஹரித்தாள்வான் வேதத்தாலே வித்வத்மனம் சுத்திபெற்றால்
புளித்தாள்வான் தபோதத்தாலே புல்லறிவு நீங்காதாகில்.

12. “ஒழியில் ஒடுக்கம்” இல்லார்தன்மை.

- (12) புல்லறிவு நீங்காதாகில் பொற்புலன்க ளெடுங்காதையே!
நல்லறிவு தானுதிக்கப் பொற்புலன்க ளொடுங்கவேண்டும்!
புல்லறிவு நீங்காத புல்லியருக் கருள்பாலித்தால்,
நல்லறிவு தான்பெற்றுய்யார்! தரணியை யழிப்பாரையே!

13. “ஒழிவ்லொடுக்கம்” இல்லார் செய்கை.

- (13) தரணியை யழிப்பாரையே தாரகா சுரணைப்போலே!
அரணியைக் கடைந்துதானே அக்நியைப் பூஜைசெய்யார்!
பரணியைப்போலுமையே மரணத்தீதன்னில் வீழ்வார்!
தரணியைக் காக்கவேண்டித் தயாநிதி யவனேவந்தான்.
† தற்போதத்தினால்.

14. “தயாநிதி” லெகஷணம்

- (14) தயாநிதி யவனேவந்தான் தரணியைக் காக்கவேண்டி;
தயாநிதி யவனேவந்து தரணியிற் கோபாலானான்;
தயாநிதி யவனேவந்து தர்மத்தைத்தலை யெடுக்கச் செய்தான்;
தயாநிதி யவனேதரணி மன்னர்க்குப்பய அபயமானான்.

15. “அடிக்கு மொருகை அணைக்கு மொருகை.”

- (15) பயாபய மிரண்மொனான் பாபபுண்யச் சிந்தைபோலே
பயாபய மிரண்மொனான் தர்மாதர்ம நெறியைப்பற்றி
பயாபய மிரண்மொகித் துஷ்டரைக் கண்டிக்கலானான்
பயாபய மிரண்டினாலே சிஷ்டபரிபா லனமுஞ்செய்தான்.

16. அவதாரலீலை.

- (16) சிஷ்டபரிபா லனமுஞ்செய்தான் துஷ்டநிக் கிரகமேசெய்தான்
இஷ்டபூர்த்தி யெல்லாம்செய்து சிஷ்டரைத்தன் னிஷ்டராகக்
கஷ்டபூர்த்தி யால்திருத்தி ஷ்டமெல்லா மீடதேற்றி
துஷ்டர்களைச் சிந்தைகெட்டுப் போகவிட்டு லீலைசெய்தான்.

17. ஆத்மரிஷ்டர்க்கன்றிகாணற்கரியவன்.

- (17) லீலைசெய்தான் வேலையற்றுப்-பாலையுண்டான் லீலைசெய்து
லீலைசெய்து பாலையுண்டு-வேலையற்றுத்-தான் திரிந்த
வெண்ணெய்திருடிக்கண்ணனைநீர் கண்டதுண்டோ சொல்லுமின்!
கண்ணாற்கண்டதுண்டோ சொல்லுமின்! கண்டதுண்டேல்சொல்லுமின்!

18. கண்டதுண்டார் அவனெக்காணார்.

- (18) கண்டதுண்ட மானசொல்லைக் கண்டதுண்டமாகப்பேசி
கண்டதுண்ட மானவார்த்தைக் கண்டபிண்டமொவ்வாதே
கண்டதுண்ட மாகவாயில் வந்தவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு
சண்டப்ர சண்டமாகக் கண்டதுண்டப் பேச்சுப்பேசும்

சண்டப்ர சண்டரே! நந்தர்குலத் தொண்டரே!

வெண்ணெய்திருடிக்கண்ணனைநீர் கண்டதுண்டோசொல்லுமின்!

ஓம் பூநீம் ஆபாலகோபலித்தாயைநம:

ஓம், பூநீருஷ்ணாயநம:

உபநிஷதார்த்ததீபிகை.

I. * அமிருதபிந்து உபநிஷத்.

சங்கராநந்தர் இதற்கு அமிருதபிந்து என்றும் நாராயணர் பிரஹ்மபிந்து என்றும் பெயர் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓம் ஸ்ரீசாவித்திரியை நமஃ

1) னம் சுத்தமசுத்தமென இருவகையாகச் சொல்லப்படும். அசுத்தமனம் காமங்களைச் சங்கலிக்கும். சுத்தமனம் காமமற்றது. (1)

2) னமே மனிதர்களின் பந்த மோக்ஷங்களுக்குக் காரணமாகும். விஷயப்பற்றுள்ள மனம் பந்தத்திற்கும் நிர்விஷயமான மனம் முக்திக்கும் காரணமாகும். (2)

3) நிர்விஷயமான மனதால் மோக்ஷம் ஏற்படும் என்னும் காரணத்தால் முமுகூஷுவானவன் எப்பொழுதும் மனதை நிர்விஷயமாகச் செய்ய வேண்டும். (3)

4) ஃகாலம் மனம் சகல விஷயப்பற்றுக்களும் நீங்கி ஹிருதயத்தில் நிரோதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற உன் மனப்பாவத்தை அடைகிறதோ அப்பொழுதே அது பரமபதமாகும். (4)

(a) “ஆத்ம பாவத்தை” என்றும் பாடமுண்டு.

5) ஹிருதயத்தில் சுஷயத்தை (நாசத்தை, லயத்தை) அடைகிற வரையில் தான் மனதை நிரோதனம் செய்யவேண்டியது. இதுவே ஞானமும் தியானமுமாகும். மற்றன வெல்லாம் கிரந்தவிஸ்தாரமே. (5)

6) அப்பிரஹ்மமானது சிந்திக்கத்தக்கதுமல்ல (மனிதர் கெட்டாசனத்தால்); சிந்திக்கத்தக்கதுமல்ல. சிந்திக்கத்தக்கதல்ல, ஆனாலும் சிந்திக்கத்தகுந்ததே. (மனம்) அப்பொழுது பஞ்சபாதங்களற்ற பிரஹ்மத்தை அடையும். (6)

7) ஸ்வரத்தினால் (பிரணவத்தினால்) யோகத்தை (சித்தவிரூத்திரோதத்தை) அப்பியசித்து, பிறகு ஸ்வரமற்றதை பாவிக்கவேண்டும். இதனால் பாவமே (சத்தே) அடையப்படுகிறது. அபாவமில்லை. (7)

குறிப்பு.—[நாராயணரின் வியாக்கியானபடி ஸ்வரம் என்பது பிரணவத்தின் அகராகார மாத்திரைகள், ஸ்வரம் என்பது ஸ்வரமற்ற மகாரம் (அதாவது பிந்தவாக்யம் “ம்”) என்னும்பொருள். அவ்வித தியானசத்தால் அபாவத்தை (அதாவது சூன்யமாகிற சுமுத்தியை) அடையக்கூடாது என்றும், பூர்ணமாகிய பாவத்தையே அதாவது ஸத்ருபமாகிற துரியத்தையே) அடையவேண்டுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறார்.

சங்கராநந்தர் பாடவித்தியாசத்தின்பேரில் பின் வருமாறு சொல்லுகிறார்:—ஸ்வரம் என்பது பிரணவத்தின் மாத்திரைகள் என்றும், அஸ்வரம் என்பது பிரணவத்தின் உட்பொருளென்றும், அஸ்வரத்தின் வியானத்தால் அபாவமாகிற (அதாவது அவித்தையின் நாசரூபமான) பாவம் அதாவது பிரஹ்மபாவம்) உண்டாகும் என்றும் கூறுகிறார்.]

8) அதுவே நிஷ்களமானதும் நிர்விசல்பமானதும், நிரஞ்சனமானதுமாகிய பிரஹ்மம். அப்பிரஹ்மமே நான் என்று அறிந்து சீக்கிரத்தில் பிரஹ்மத்தையே அடைகிறான். (8)

9) னது நிர்விசல்பமாயும், அழிவற்றதாயும், ஹேது திருஷ்டாந்த மில்லாததாயும், அப்பிரமேயமாயும், அநாதியாயும் உள்ளதோ அதை அறிந்து அறிஞன் மோக்ஷத்தையடைகிறான். (9)

10) அழிவுமில்லை உத்பத்தியுமில்லை, பந்தப்பட்டவனுமில்லை அப்பியாசியுமில்லை, முமுகூஷுவமில்லை முக்தனுமில்லை என்பதே “பரமார்த்தத்தை” (பரமார்த்தஸ்வபாவம், அதாவது, உண்மை.) (10)

11) ஜாக்ரத், சுவப்ந, சுமுத்திகளிலும் ஆத்மா, ஏகமென்றே அறியவேண்டும். இம்முன்று இடங்களையும் கடந்தவனுக்கு மறுபிறப்பு இல்லை. (11)

12) ஸுதாத்தமாவானவன் ஒருவனாகவே இருக்க ஒவ்வொரு பூதங்களிலும் இருந்து கொண்டு நீரில் சந்திரனைப்போல ஒன்றாகவும் பலவாகவும் காணப்படுகிறான். (12)

13) ஓர் கடத்தால் (பாணையால்) சூழப்பட்ட ஆகாயமானது கடம் கொண்டபோகப்பட்ட போது கடமாத்திரம் காண்போகப் படுமேயல்லாமல் ஆகாயம்எப்படி கொண்டோகப்படமாட்டாதோ, அப்படியே ஜீவனும் ஆகாயத்துக் கொப்பாவான். (13)

14) கடத்தைப் போல் (தேகமானது) மறுபடியும் மறுபடியும் நாசமடையும். அப்படி நாசமடைந்ததை அது (தேகம்) அறிவதில்லை; அவன் (ஆத்மா) எப்பொழுதும் அறிகிறான். (14)

(a) சப்தமாயையால் சூழப்பட்டு எது வரையில் இருக்கிறதோ அதுவரையில் (ஹிருதய) புண்டரீகத்தில் இருக்கிறான். அஞ்ஞான சிவர்த்தி அகப்பட்டதும் ஏகத்துவத்தையே பார்க்கிறான். (15)

(a) சப்தமாயை என்றால் சப்தமாத்திரமான அதாவது வாச்சாமாத்திரமான, வஸ்துசூன்யமான மாயை என்று பொருள்.—இந்த சப்தமாகத்துக்கு நாராயணர் பாடத்தின்படி பொருள் சொன்னும், புஷ்கரம் என்னும் பதத்திற்கு ஹிருதய புண்டரீகம் என்று நாராயணர் அர்த்தம் செய்கிறார். சங்கராநந்தர் பாடப்படி பின்வருமாறு பொருளாகும்:—

வஸ்து சூன்யமான அல்லது சப்தாதி பிரபஞ்சமான மாயையால் சூழப்பட்ட ஆத்மாவானது, எப்படி இருனால் சூழப்பட்ட புருஷன் புஷ்கரத்தை உத்தேசித்த இடத்தை அடையமாட்டானோ, அப்படியே ஆத்மாவும் அஞ்ஞானத்தகாரத்தால் சூழப்பட்டவனும் புஷ்கரத்தை (அதாவது புண்யரூப ஆத்மஸ்வரூபத்தை) அடைகிறதில்லை. “புஷ்கரம்” என்னும் பாடத்திற்கு ஆகாயம் என்றும் பொருள். அப்பொழுது ஆகாயத்தைப் போல் சர்வலியாபியான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைந்ததில்லை என்று பொருட்படும்.

சப்தாக்ஷரம் பரப்பிரம்மம் (என இரண்டு) * அந்த (சப்தாக்ஷரம்) சுஷயமடைந்ததும் எது அக்ஷரமாக (நாசமற்றதாக) மிஞ்சுகிறதோ அந்த அக்ஷரத்தை (நாசமற்றபொருளை), அதை (சப்தாக்ஷரத்தை) அறிந்தவன் ஆத்மாவுக்கு சாந்தியை இச்சித்து தியானிக்கவேண்டும். (a) (16)

(a) “சப்தாக்ஷரம்” என்பதற்கு பிரணவாக்ஷரமென்று சங்கராநந்தர் சொல்லுகிறார். நாராயணர் சப்தப்பிரம்மமென்று பொருள் சொல்லுகிறார். சப்தமென்றால் வேதம்—வேதம் அல்லது வேதத்தின் சாரமான பிரணவம் இவை இரண்டாலும் வாச்சியான பிரம்மம் எனப் பொருள் கொள்ளவே “சப்தாக்ஷரமென்பது” பரோக்ஷஞானமாகும். “பரப்பிரம்மம்” என்பது அபரோக்ஷஞானமாகும்.

17) இரண்டு வித்தைகள் அறியத்தக்கது. அதாவது சப்தப்பிரம்மம், பரப்பிரம்மம். சப்தபிரம்மத்தில் தேர்த்தவன் பரப்பிரம்மத்தை அடைகிறான். (17)

18) புத்திமானானவன் கிரந்தங்களை (சப்தபிரம்மரூபமான வேதசாஸ்திரங்களை) அப்பியாசம் செய்து ஞானம் (தீர்ப்புடைய அனுபவம்), விஞ்ஞானம் (தீர்ப்புடைய அறிவு) இவைகளில் தத்பரனாய், எப்படி தான்யம் வேண்டுமோன் வைக்கோலைத் தள்ளி விடுவானோ அவ்விதம். சகலகிரந்தங்களையும் தள்ளி விடவேண்டும். (18)

19) ஞானம் என்பதற்கு சப்தஞானமென்றும் விஞ்ஞானம் என்பதற்கு சாக்ஷாத்நானமென்றும் பொருள் சொல்லுகிறார்கள். பின் வரும் 20வதுஸ்லோகத்தால் இதுதான் சரியான அருத்தம் என்று வெளியாகும்.

20) சகல்கள் பலவாண மாயிருந்தாலும் பால் ஒரேவாணமாய்த்தான் இருக்கும். பால்போல்

“விங்கி” என்பதற்கு அநேகம் சாசனங்களை உடைய வேதங்கள் என்றும், இவ்விதம் நாராயணமான சாஸால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பொருள் பாலேப்போல் ஒன்றே என்றும் சங்கராணந்தர் பொருள்சொல்கிறார்.

நாராயணர் “விங்கி” யென்பதற்கு விங்கத்தோடு (அதாவது தடியாகிற வுடையாந்தோடு கூடிய) பசுமேயவர்கள் என்று அர்த்தம் சொல்லி, வாக்குயத்திற்கு “பசுமேயக்கிறவர்” பசுக்கள் பலவர்ணமாயிருந்தாலும் எப்படி ஒரே வர்ணமான பாலேயே கிரகிக்கிறார்களோ அவ்விதம் பாலேப்போல் ஞானம் கிரகிக்கவேண்டுமென்று பொருள் சொல்லுகிறார்.

நய எப்படி பாலில் மறைந்திருக்கிறதோ அப்படியே விஞ்ஞானம் (விஞ்ஞாப்தி ஞானமான ஆத்ம ஸ்வரூபம்) ஒவ்வொரு பூதங்களிலும் வசிக்கின்றது. மாறு ரூபமான மனத்தால் (b) ஞானநேத்திரத்தை (காட்சி) அடைந்து, எப்பொழுதும் கடையவேண்டும். அதன் பிறகு அக்ரியைப்போல் பரத்தை (பரப்பிரம்மாகாரஸ்வாநுபவத்தை) எழுப்பவேண்டும். (20)

நாராயணர் பாடப்படி அக்ரியை (அதாவது சகலதுவந்துவங்களை) கொளுத்திவிடும் அனுபவத்தை பவேண்டும் என்று பொருளாகும். சங்கராணந்தர் தன்பாடப்படி மேல் எழுதியபடி பொருள் சொல்ல ஆனால் இன்னொரு விதமும் சொல்லலாம். (b) “அக்ரியைப்போல் ஞானக்கண்ணைப் பெற்று நெய்யைப் பிறக்கும் பரத்தை ஆசமதத்துவத்தை (காய்ச்சி, எடுக்கவேண்டும்.” பிரத்யகாஸ்திரங்களில் இவ்விதம் பொருட் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

நிஷ்களமாயும் நிர்மலமாயும் சாந்தமாயும் சர்வபூதங்களில் வசிப்பதாயும் சர்வபூதங்களும் தன்னிடம் வசிப்பதாயும் இருக்கும் பிரம்மமே நான் என்று அறியப்படும். (21)

(a) நீச்சலாயும் என்றும் பாடமுண்டு.

சர்வத்திற்கும் அனுக்கிரகம் செய்யும் காரணத்தால் நான் வாசுதேவனாக இருக்கிறேன். (22)

(b) அனுக்கிரகத்துவம் முன் 21-வது ஸ்லோகப்பட்டி ஆதாராதேய பாவம் இரண்டும் ஒன்றிடம் பொயிருப்பதால் ஏற்படும். “வாசுதேவன்” என்பதற்கு சகலத்தில் “வி”க்கிறவரும், ஸ்வப்பிராச (இவ்விசித்தல்) ரூபமும், என்று சங்கராணந்தர் அர்த்தம் சொல்லுகிறார்.

மு. கோ. நாராயணஸ்வாமிஜியர்.

“பிந்துவென்றால் என்ன?”

(மாயாண்டிச் சித்தன் ஞானப்பாட்டு.)

“கண்ணோடு கண்கலந்து கண்பான்காண் பொருளற்றால்
எண்ணோடு கண்கலந்து ஏகமாய் விளங்குமொன்று!
விண்ணோடு விண்கலந்து விண்ணுமண்ணு மொண்ணாலை
கண்ணோடு கண்கலந்த காட்சியது பிந்துவாமே.”

THE VIVEKA CHINTAMANI

A Monthly Tamil Magazine and High Thought Review
devoted to the Diffusion of Practical Truth and Knowledge.

Dealing with the Principles of Education, Psychology, Soul-Culture, and Ethics.

Adapted for Use in Homes and Schools.

God is Love: Knowledge is Power: AUM.

“Live and Learn”—“ஒதுவதெழியேல்.”

SATYAMEVAJAYATI.

Vol. XVIII.

(For the Tamil year Sâdhârana.)

April 1910-March 1911.

விவேகசிந்தாமணி.

அறிவைப் பரவச்செய்வதற்கான மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

அறிவுடையாரேல்லாமுடையார் அறிவிலா
ரேன்னுடையரேனு விரர்.—திருக்குறள்.
கற்க கடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க வதற்குத் தக.—திருக்குறள்.

18-ம் புத்தகம்.

!(சாதாரண வு.)

1910-1911 எப்ரல் முதல் 1911-1912 மார்ச்சு வரை.

PUBLISHED BY
THE SECRETARY, DIFFUSION OF KNOWLEDGE AGENCY,
Lalitalaya, Mylapore, Madras, S.
For The Viveka Chintamani Publishing Committee.

1910-1911.

Copyright Registered.

Bound Vol, Rs. 5.)

[Unbound Vol, Rs. 4.

TABLE OF CONTENTS.

Vol. XVIII (April 1910-March 1911.)

Nos. 1-2. For APRIL & MAY, 1910.

1. The New year and the Old—A Tale of Self-Experience. (The Singing Heart and the Testing Rod) ...	1
2. The Function of Journalism ...	6
3. They only Live Who Dare ...	10
4. The Recognition of the Eternally Feminine, or Central Will,—The Marriage of Uma a Thimmayilai (A Sequel to the Study of Temple Traditions.) ...	13 14
5. Kannaki—A Social Drama. (Act II Scene 3.) ...	17
6. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life (Chap. 27.) ...	22
7. 'Man is Man and Master of his Fate and Fortune.' (A Critical study of the Temple Tradition in a recent festival.) ...	26
8. The Coming of the Theosophical "Millennium." ...	31
9. "The King is Dead. Long Live the King." (Reminiscences and Recollections) ...	34
10. In Memoriam Verses to the Citizen King and Emperor ...	39
11. His Majesty's Message to India ...	40
12. To Sri Krishna the God of Love ...	41
13. The Study of Comparative Religions (A Text-Book by Sri Vidyananda.) ...	42
14. Upanishadhartha Dipika: II Mandala Brahmanopanishad, by M. K. Narayanaswamy Aiyar, B.A., B.L. ...	47

1910-ம் ஆண்டு ஏப்ரல்-மேன்மை, 1-2-வது சந்திரிகைகள்.

1. புதுவருஷப்பிறப்பு : மோனகான கிருஷ்ணனும், தீனமான சனியனும். ...	1
2. பத்திரிகாதர்மம்—"ஆசிரியர் விருது." ...	6
3. அஞ்சா நெஞ்சுடையவரே வாழ்பவர். ...	10
4. திருமயிலையில் உமாமஹேசுவரர் திருக்கல்யாண மஹோற்சவக்காட்சி. (பித்துவென்றால் என்ன?) ...	14
5. கண்ணகி (அங்கம் - II, காட்சி - 3) ...	17
6. சீதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை. (27-ம் அதிகாரம்.) ...	22
7. "சலனசத்தியை வெல்லவேண்டில், கரபாத்திரம்சாபியாகவேண்டும்." 'பந்தம்பதி' யுற்சவக்காட்சி. ...	26
8. "அவதாரபுருஷர் தோன்றும் கிரஹசாரநிலை." ...	31
9. "வாழையடி வாழையாய் வாழ்கவே யாக." (நமது அரசரின் ஞாபகமான சில குறிப்புகள்) ...	34
10. காலஞ்சென்ற இந்திய சக்ரவர்த்தியவர்கள் பால் எழுதிய சரமகவிகள் ...	39
11. மா. சக்ரவர்த்தியவர்கள் நமக்கனுப்பியிருக்கும் சமாசாரம் ...	40
12. பரமான்ந்த பாலகிருஷ்ணப்பிரமை. ...	41
13. "ஸ்ரீவதரிசன சங்கிரகம்."—"எம்மதமும் சம்மதமே." ...	42
14. உபநிஷதார்த்த தீபிகை: II - மண்டலப்பாஹ்மனோபநிஷத். மு. கோ. நாராயண ஸ்வாமி அய்யர், பி. ஏ., பி. ஏல்.	47

No. 3. For JUNE, 1910.

1. The King's Sympathy and India's Ideal	57-8
2. Sri Mangalambikai Pancharatnamala	62
3. The Science and Conduct of Life	63-4
4. Easy Lessons in Economics—Lesson, 2	66
5. Yogachandrika—The Allegory of Tara and Chandra	68
6. The Benificent Light of Yoga—Foreword	72
7. Siva-Yoga Deepika, By Sri Sadasisa Yogindra	74
8. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life	78
9. Mantra-Yoga: Father and Mother Glorified in the Son, or "Shadakhari Stuti"	82
10. Children's Page:—The Daughter's Ideal and Her Woes as Wife—An Indian Marriage-Ballad	83
11. Kannaki—A Social Drama	87

1910-ம் ஆண்டு ஜூன்மாதம், 3-வது சந்திரகை.

1. அரசர் அனுதாபமும் இந்தியாவின் இலகியமும்.	57 - 8
2. ஸ்ரீ மங்களாம்பிகை பஞ்சரத்ந மாலை.	62
3. ஸ்ரீ வித்தையும் ஸன்மார்க்கமும்.	64
4. குடிவாழ்க்கை - 2-ம் பாடம்.	66
5. யோகசந்திரிகை—“தாரா சந்திரனோடு போனாள்” என்பதன் தத்துவார்த்தம் (வசந்த பெளர்ணமி விசேஷம்)....	68
6. சிவயோக தீபிகை—முதலரை.	72
7. ஸ்ரீ ஸதாசிவ யோகேந்திரர் அருளிய சிவயோக தீபிகை.	74
8. சீதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை.	78
9. மந்திரயோகம் - ஷடாக்ஷரீஸ் த தி	82
10. “நெருக்கமானபக்கம்.” கல்யாணப்பாட்டு:பெண்ணின் லகியமும், தலைவியின் பிரலாபமும்,	83
11. கண்ணகி.	87

No. 4. For JULY, 1910.

1. The Religious Feeling—Its Use and Abuse	89
2. Easy Lessons in Economics—III	93
3. "My Property"—A Tell-Tale Tantram	94
4. Root-Cure: The Sixteen-fold Remedy for the Sorrows of Life	104
5. An appeal to Agriculturists—I	107
6. Sivayoga Deepika—II	111
7. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life	116
8. Upanishadhartha Deepika:—III. Bikshukopanishad	119-120

1910-ம் ஆண்டு ஜூலைமாதம், 4-வது சந்திரகை.

1. ஆன்மிக சித்தம் - அதனால் விளையும் குணமும் கேடும்.	89
2. குடிவாழ்க்கை - பாடம். 3. தொழில்.	93
3. “என் சொகு” — ஒர் உளவறி தந்திரம்.	94
4. ஆதிவலத்தியம்: “சோதி நிவாரண சோட்சி” யாத் திரை.	104
5. வியவசாயிகளுக்கோர் அறிக்கை.	107
6. சிவயோகதீபிகை - 2-வது படலம்.	111
7. சீதா - அல்லது-இல்லறவாழ்க்கை-29-வது அதிகாரம்.	116
8. உபநிஷதார்த்த தீபிகை 3-வது. பிக்ஷுகோபநிஷத்.	119-120

No. 5. For AUGUST, 1910.

1. The Ideal and Its Characteristics	121
2. "What is Truth?" or "Sri Gurus?"	123
3. Upanishadhartha Deepika: IV. Hamsopanishad By M. K. Narayanaswami Aiyer, B.A., R.L.	129
4. "The Sins of Parents Visited on their Daughters."	133
5. Kannaki: A Social Drama, Act III, Sc. 1—2. By N. C. Gopalakrishnan	135
6. "Nature Study" And How to Do it—A Review	140
7. An Appeal to Agriculturists—II By M. N. Ganesa Iyer	146
8. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life. Chap-30. By. S. Ramaswami Aiyer, B. A.	148

1910-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டுமாதம், 5-வது சந்திரகை.

1. லகியலகியணம்.	122
2. “ஸ்ரீகுரு” என்றால் என்ன?	123
3. உபநிஷதார்த்த தீபிகை:—4-வதுகோபநிஷத்-(மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர் பி. ஏ., பி. எல்.)	129
4. “மாதா பிராக்கன் செய்த கர்மம் மக்களைக்காக்கும்.”	133
5. கண்ணகி—அங்கம் III, காட்சி, 1, 2. (நா. ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.)	135
6. “இயற்கை அறிவு.” “இளமையிற்கல் “முயற்சி நிருவினையாக்கும்.”	140
7. வியவசாயிகளுக்கோர் அறிக்கை—II. (எம். என். கண்ணையார்).	146
8. சீதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை, அதி-30. (எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ.)	148

No. 6. For SEPTEMBER, 1910.

1. Tirukkural-The Essence of Truth.—The “Valluvar's Bequest.”	158
2. “Mystic Dalliance” at Tiruvalluvar's	160
3. Easy Lessons in Economics—IV. By T. C. Venkataramana Iyer	161
4. Some Milestones in the Path of Yoga, Or The Negapatam Yogi and the Yoga-Bhumikas	163
5. Sivayoga-Deepika, Chapter III. First Part, Ashtavadhana Siddhi—By Sri Sadasisa Yogindra	169
6. Kannaki—A Social Drama—By N. C. Gopalakrishnan	172
7. Upanishadhartha Deepika: V. Adhvayadhartha kopanishad—By M. K. Narayanasawmy Iyer	175
8. On the necessity of Mental Training even for Physical Culture	179
9. On Disease or Sickness—By T. S. Thyagaraja Gnanaiyar	182

1910-ம் ஆண்டு செப்டம்பர்மாதம், 6-வது சந்திரகை.

1. “வள்ளுவர் வைப்பு” எனச் சிறப்புப் பெயரெய்திய திருக்குறளியல்,	154
2. “திருவூடல்”	160
3. குடிவாழ்க்கை (T. C. வெங்கடராமண அய்யர்)	161
4. “நாகப்பட்டணம் யோகி”யும் யோக-பூமிக்கும்,	163
5. சிவயோக தீபிகையில் அஷ்டாவதன பூஜா அந்தாங்க சதாங்க விநாயகமேந்தி மூன்று வது படலம்—(ஸ்ரீ ஸதாசிவ யோகேந்திரர்)	169
6. கண்ணகி—அங்கம் III, காட்சி, 3. (நா. ஸி. கோபால கிருஷ்ணன்)	172
7. உபநிஷதார்த்த தீபிகை:—V அத்வயதாரகோபநிஷத் (மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர் பி. ஏ., பி. எல்.)	175
8. தேகப்பயிற்சிக்கும் மனப்பயிற்சி அவசியமே,	179
9. கோய், (டி. எஸ். தியாகராஜானியார்)	182

No. 7. For OCTOBER, 1910.

1. Tirukkural-The Essence of Truth.—The Ministry of 'Heaven'—Rain ...	185
2. Easy Lessons in Economics—V. Wages, By T. C. Venkataramana Iyer ...	194
3. The Mental Cause—Secret of the "Mental Science" Cure ...	196
4. Stilt-Walking in Exceelsis ...	201
5. Sivayoga-Deepika, Chapter III. Second Part, Ashtangayoga Siddhi—By Sri Sadasiva Yogindra ...	204
6. Kannaki—A Social Drama Act III, Sc. 4. By N. C. Gopalakrishnan ...	207
7. Upanishadartha Deepika:—6. Vajra Sootnikopanishad By M. K. Narayanaswamy Iyer, B.A., B.L., ...	209
8. Stray Lessons in Civics:—1. Toll, By M. N. Ganesa Iyer ...	211
9. Madras School-fee Regulations ...	213
10. The Mahalaya Fortnight ...	211
11. Corrigenda to Mandala Brahmanopanishad ...	215

1910-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம், 7-வது சந்திக்கை.

1. திருக்குறளியல், 2. "வான் சிறப்பு" ...	185
2. குடிவாழ்க்கை (T. C. வெங்கடராமண அய்யர்) ...	194
3. "மனமாயை" என்னும் "மார்க்காலவித்தை" ...	196
4. பொய்க்கால் நடைமலிப் பேரவியர் உயர்வு ...	201
5. கெய்யோக தீபிகையில் அஷ்டாங்க பூஜா அந்தரங்க சதாங்க விதாரமென்கிற முன்னு வது படலம்—(ஸ்ரீ ஹைதாசிவ யோகிந்தர்) ...	204
6. கண்ணகி—அங்கம் III, காட்சி, 4. (நா. ஸி. கோபால கிருஷ்ணன்) ...	207
7. உபநிஷத்தர்த்த தீபிகை:—VI வஜ்ர குகிகோபநிஷத் (மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர் பி. ஏ., பி. எல்.) ...	209
8. துரைத்தன விளக்கம் தனிப்பாடங்கள்: 1. சுங்கம் ...	211
9. சென்னைப்பள்ளிக்கூட சம்பளங்கள் ...	213
10. மஹாலய பகை ...	214
11. மண்டல ப்ராஹ்மணோபநிஷத் பிழைத்திருந்தவர்கள் ...	215

No. 8. For NOVEMBER, 1910.

1. Harischandra—The Martyr to Truth—A New Version ...	217
2. Easy Lessons for the Young—I. How to Control the Uncontrollable Mind ...	223
3. I. Ten years' War of the Flesh and the Spirit 1901-1910.—Overcoming the World or The Great Vow of Renunciation ...	226
4. II. Navaratri 1910—"Hunger and Thirst" conquered ...	229
5. The Vision of the Merging of the Unifying Spirit in Unity Eternal ...	232
6. Correcting the False Notion of Body—by St. Thayumanavar ...	233
7. Upanishadartha Deepika:—7. Sukarabasyopanishad By M. K. Narayanaswamy Iyer, B.A., B.L., ...	236
8. Kannaki—A Social Drama Act III, Sc. 5. By N. C. Gopalakrishnan ...	240
9. Sita—A Tale of Hindu Domestic life—By S. Ramaswami Iyer, B.A., ...	242
10. Stray lessons in Civics: 2. Thumb impression By M. N. Ganesa Iyer ...	246

1910-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம், 8-வது சந்திக்கை.

1. சத்தியவாக்கு அரிச்சந்தரன்—"சத்தியம் வத : தர்மச்சர." ...	217
2. நெருங்கான ஹிதோபதேசங்கள்:—1. அடங்காப்பிடாரி கய அடக்கும் விதம். ...	228
3. 1. வயிற்றெடு கிளத்தல் 1901.—உலகம் விட்டுப்போயிருந்தால் அல்லது மஹாபிஷேகமாயின் ...	226
4. நவராத்திரி பூஜை 1910-11. "வயிற்றை விட்டுப்போயிருந்தால்." ...	229
5. "குருலிந்த சுங்கம் தரிசனம்" ...	232
6. உடல் பொய்ப்புற வுணர்த்தல் ...	233

No. 9. For DECEMBER, 1910.

7. உபநிஷத்தர்த்த தீபிகை:—7. சுகரபாஸ்யோபநிஷத் (மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர் பி. ஏ., பி. எல்.)	227
8. கண்ணகி—அங்கம் III காட்சி, 5. (நா. ஸி. கோபால கிருஷ்ணன்) ...	240
9. சீதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை 31-வது அதிகாரம் (எஸ். இராமஸ்வாமி அய்யர், பி. ஏ.) ...	242
10. துரைத்தன விளக்கம்: 2. கட்டை விரல் அடையாளம். (எம். என். கணேசய்யர்.) ...	246

1. Khanda-Yog, or Absolute Mind-Control ...	249
2. The Supplicating Voice and the Responsive Echoe ...	251
3. Easy Lessons for the Young—2. The Siddha's Sayings Explained ...	254
4. Milking the Snakes ...	257
5. Upanishadartha Deepika:—7. Sukarabasyopanishad by M. K. Narayanaswamy Iyer, B.A., B.L., ...	259
6. Sivayoga-Deepika—IV. Sankhya Yoga and Taraka Yoga by M. K. Narayanaswamy Iyer, B.A., B.L., ...	261
7. Kannaki—A Social Drama By N. C. Gopalakrishnan ...	266
8. Sketches for Children—Sita-Manonmani—By M. N. Ganesa Iyer ...	271
9. Easy Lessons in Economics—VI. Profit, By T. C. Venkataramana Iyer ...	274
10. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life, Chap. 32.—By S. Ramaswami Iyer, B.A., ...	276

1910-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம், 9-வது சந்திக்கை.

1. கண்டயோகம் அல்லது "மனமிறக்கக் கற்றல்" ...	250
2. தேவி ப்ராச்சோத்தரம் ...	254
3. நெருங்கான ஹிதோபதேசங்கள்:—2. சித்தரது உபதேச வாக்கியங்களின் உண்மை விளக்கம் ...	254
4. டால் கற்றதால் பாம்பு இறந்தெடுக்காது. ...	257
5. உபநிஷத்தர்த்த தீபிகை:—7. சுகரபாஸ்யோபநிஷத் ...	259
6. கெய்யோக தீபிகை:—சாங்கிய தாரகயோகவிதானம் (மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ., பி. எல்.) ...	261
7. கண்ணகி—அங்கம் IV காட்சி, 1. (நாகை. ஸி. கோபால கிருஷ்ணன்) ...	266
8. சீதா-மனோன்மணி, எம். என். கணேசய்யர். ...	271
9. இலாபம் (T. C. வெங்கடராமணய்யர்) ...	274
10. சீதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை—32-ம் அதிகாரம் (எஸ். இராமஸ்வாமி அய்யர், பி. ஏ.) ...	276

No. 10. JANUARY, 1911.

1. The Spirit of Religion or Veera-Saivism to the Fore (The Tenth Anandatarisanam) ...	281
2. The Old Dame's Prophecy ...	286
3. Stray Lessons in Civics:—3. Currency—By M. N. Ganesa Iyer ...	288
4. Sivayoga-Deepika—1. Ashtanga Nirguna Poojah—by M. K. Narayanaswamy Iyer, B.A., B.L., ...	290
5. Upanishadartha Deepika:—8. Atmopanishad—by M. K. Narayanaswamy Iyer, B.A., B.L., ...	293
6. The Pluperfection of Ponnammal (A metapsychic tale from Real Life) ...	297
7. Kannaki—A Social Drama Act IV, Scene 2—By N. C. Gopalakrishnan ...	302
8. Aids to Nature Study: (Elementary Botany and Study of Plant Life)—A Review ...	303

1911-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம், 10-வது சந்திக்கை.

1. சிரத்தா பக்தி அல்லது வீரசைவம் (ஆருத்ரா, தரிசனம்:—பத்தாம்முறை) ...	282
2. விருத்தாசலத் தம்மைகுறும் ...	286
3. துரைத்தன விளக்கம்: 3. செல்வின்னி, (எம். என். கணேசய்யர்) ...	288
4. கெய்யோக தீபிகை:—1. அஷ்டாங்க நிரக்குண பூஜாவிதானம்—(மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ., பி. எல்.) ...	290
5. உபநிஷத்தர்த்த தீபிகை:—8. ஆத்மோபநிஷத்—மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர் பி. ஏ., பி. எல். ...	293
6. பொன்னம்மாள் குறைநிறை—தத்துவா தீர்மானதேர் திவ்வியகதை. ...	297
7. கண்ணகி—அங்கம் IV காட்சி, 2 (நாகை. ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்) ...	302
8. பிரகிருதி வித்யைக்கு வேண்டிய சாதன சாஸனங்கள் ...	309

No. 11. For FEBRUARY, 1911.

1.	Darkness and Dawn—A Parable	...	...	...	...	...	...
2.	Stray Lessons in Civics—Our new Viceroy on 'Civic Responsibilities'	...	...	...	...	...	...
3.	Sivayoga-Deepika, Chap. V. Part II The Six States of Consciousness, M. K. Narayanaswamy Iyer B.A., B.L.,	...	...	...	...	...	...
4.	Aids to Nature Study (Elementary Botany and Study of Plant Life)—Concluded	...	...	...	...	...	...
5.	Last days of Tolstoy	...	...	...	...	...	...
6.	Upanishadartha Deepika:—9. Adhyatmapanishad by M. K. Narayanaswamy Iyer, B.A., B.L.,	...	...	...	...	...	...
7.	Kannaki—A Social Drama, Act IV. Scene 3—By N. C. Gopalakrishnan	...	...	...	...	...	...
8.	Sita—A Tale of Hindu Domestic Life, By S. Ramaswamy Iyer B.A.,	...	...	...	...	...	...
9.	Temple Traditions: The Mystic Dalliance	...	...	...	...	...	...
10.	The Sage and the Singer	...	...	...	...	...	...
11.	Agricultural Notes: On Pepper Cultivation	...	...	...	...	...	...

1911-ம் ஆண்டு பிப்ரவரியில் 11-வது சந்தினை.

1.	அர்ச்சாரதி துமாதிமார்க்கங்கள்: உத்தராயண தக்ஷிணயன விசேஷார்த்தம்	...	...	81
2.	துரைத்தனப் பொறுப்புணைப்பற்றி நமது இராஜப்பிரதிநிதியவர்கள் போதனை	...	...	81
3.	வெயோகநீயை—V. 2. ஆறு அங்குலங்கள்	...	...	82
4.	பீருகிருதி வியைக்கு கேண்டிய சாதக சாதனங்கள். (முடிவு)	...	...	82
5.	டால்ஸ்டாயின் துறவும் தேகவியோகமும்	...	...	82
6.	உபசிஷதார்த்த நீயை:—9. ஆத்மோபநிஷத்.—மு. கோ. காராயணம்—காமிய கியர் பி. ஏ. பி. எல்.	...	...	82
7.	கண்ணகி—அங்கம் IV காட்சி, 3 (காலை. ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்)	...	...	83
8.	சீதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை (எஸ். காமசுவாமி கியர். பி. ஏ.)	...	...	83
9.	கேவலிப்புராணம் : திருவூடல்	...	...	83
10.	"இயலிசைப்புலவர் தாரதம்மியம்"	...	...	84
11.	விவசாயக் குறிப்புகள்: மிளகு	...	...	84

No. 12. For MARCH, 1911.

[illegible]

1911-ம் ஆண்டு மார்ச்சு, 12-வது சந்திரிகை.

1.	பறத்தல் வித்யையும் வேடிக்கையும்	...	...	...	...	...	34
2.	மாமிசம்	...	...	...	...	...	35
3.	உபநிஷத்த தீபிகை: 9. அந்யாத்மோபநிஷத் M. N. நாராயணஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ., பி. எஸ்.	...	...	...	...	...	35
4.	தேவ அல்லது இஸ்லாமாபிச்சை, 84-ம் அதிகாரம் (எஸ். நாமசுவாமி ஐயர், பி. ஏ.)	...	...	...	...	...	35
5.	சம்பளிப் பூச்சினையப்பற்றிய குறிப்பு	...	...	...	...	...	36
6.	'வருஷத்திற்கொருகால்'-அல்லது "காலவந்தனம்"	...	...	...	...	...	36
7.	விவேகசிந்தாமணிகைய வாசிக்கும் சிவபிரகாசம்: "பழையனாழிதலால் புதியனபுகுதலாம்"	...	...	...	...	...	36
8.	ஒஷதிகள்	...	...	...	...	...	36

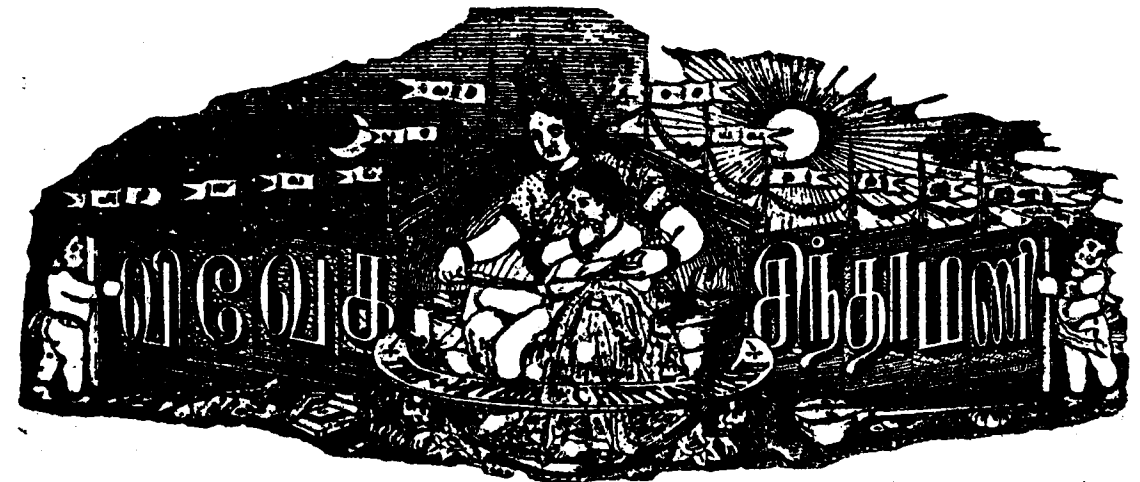
Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

*"Seek Truth wherever you find it." But,
"Make your Choice and stick to it till you reach the End."*

ஸத்தியம் வத—Speak the Truth.

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR".

"TO THINE OWN SELF BE TRUE".

அன்பேயவன்: அறிவேசக்தி: ஓம் நமச்சத்.]

[God is Love. Knowledge is Power. *Aum.*

ஸத்யமே ஜேயம்—**Satyameva Jayati.**

பு. 18.] 1910 ஸ்ரீ ஏப்ரல்-மேமீ, சாதாரண ஸ்ரீ சித்திரை-வைகாசிமீ [ச. 1-2.

THE NEW YEAR & THE OLD.

A Tale of Self Experience.

The Singing Heart & The Testing Rod.

THE SINGING HEART.

I spoke a traveller on the road
Who smiled beneath his leaden load,
"How play you such a blithesome part?"—
"Comrade, I bear a singing heart!"
I questioned one whose path with pain
In the grim shadows long had lain,
"How face you thus life's thorny smart?"—
"Comrade, I bear a singing heart!"

I cried to one whom adversity
 Could not make bend the hardy knee,
 "How such brave seeming? Tell the art!"—
 "Comrade I bear a singing heart!"
 Friend, blest be thou if thou canst say
 Upon the inevitable way
 Whereon we fare, *sans* guide or chart,—
 "Comrade, I bear a singing heart!"

—CLINTON SCOTLAND IN *The Independent*.

புதுவருஷப்பிறப்பு.

“பட்டால் தெரியும் பார்ப்பானுக்கு”.

மோனகானகிருஷ்ணனும் தீனமானசனியனும்.

“பழையனகழிதலும் புதியன புருதலும்
வழுவலகாலவியல்பினுனே.”

ஸௌம்மிய வருஷம் கழிந்தது. ஸாதாரண வருஷம் பிறந்தது. சென்ற வருஷத்தில் நாம் படாதபாடும் பட்டுக் கொடாதபடியெல்லாம் கெட்டோம். “பட்டால் தெரியும் பார்ப்பானுக்கு”† என்னும் வசனம் நம்விஷயத்தில் உண்மையாயிருந்தது. ஏழரைநாட்டுச்சனி ‡ எம் முன் புகுந்து ஆட்டின ஆட்டத் துக்கெல்லாம் ஈடுபட்டிருந்தோம்.

‘பதியிழந்தனம் பாலினை யிழந்தனம் படைத்த
நிதியிழந்தன மினிநமக் குளதென நினைக்குங்
கதியிழக்கினுங் கட்டுரையிழக்கிலே மென்றான்
மதியிழந்துதன் வாயிழந் தருந்தவன் மறைந்தான்.’—

என்றபடி, அரிச்சந்திரன் அண்டத்திற் பட்டபாடெல்லாம் பிண்டத்திற் பட்டுத் தீர்த்தோம். அன்னையாமவ ளங்கமெல்லாம்நொந்து ஆவலோடு பெற்றெடுத்த அழகு பொருந்திய தேஹமாம் ‘பதியை’த் தாபஸாக்கியினால் கொளுத்தி ‘மன்மததஹனம்’ போல் அது சாம்பலாகப் போகக் கண்டோம்.

“கர்மத்தைச்சுட்டெரிக்கா நாயேன்
காயத்தைச்சுட்டெரிதி கண்டேன்
காயத்தைச்சுட்டெரிதி கண்டேன்
காமத்தைச்சுட்டெரிதி கானேன்
காமத்தைச்சுட்டெரிதி கண்டால்
கர்மத்தைச்சுட்டெரிதி காண்பேன்
கர்மத்தைச்சுட்டெரிதி கண்டால்
காயத்தைச்சுட்டெரித்தே னாவேன்.”

† “ஸ்வானுபவத்தாலன்றி அபரோஷஞானம்
சித்திக்காது” என்பது இதன் பொருள்.

‡ மூன்றரைச் சுற்றுள்ளது குண்டலிவிபோல்,
ஏழரைச்சுற்றுள்ளது ‘அகத்தமனமாம்’ சனி. அகத்த
மனம் காமங்களை சங்கல்பிக்கும் என்பது சுருதி
வாக்கு.

என்னும் குண்டலிவியோக விதியை யனுசரித்துக் காயத்தைச் சுட்டெரித்துக் “காமதஹனமாம்” கண்டொள்ளாக் காட்சியைக்கண்டனாபவித்தோம். காமக்குரோதலோபமோஹமதமாச்சரியங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமான கட்டழகனும் “காமனை யுகந்த கண், ஆரை யுகப்பது” “தூய்மொழி வாசகம் சொல்லுமினீரே!” தேகம் ‘சாம்பலாகப்போகக்கண்டது’ எப்படி யென்பீரோ, கேண்மின்!

“காயத்தைச்சுட்டெரித்தே யானும்
காமத்தைச்சுட்டெரிதி யானேன்
காமத்தைச்சுட்டெரித்தே பின்னும்
கர்மத்தைச்சுட்டெரிதி யானேன்
கர்மத்தைச்சுட்டெரித்தேன் காணினிக்
காயத்தைச்சுட்டெரிதிக்க் கஞ்சேன்!
கர்மத்தைச்சுட்டெரித்த நானே
காயகல்ப விபூதி யானேன்.”

“விபூதியான நான்” விசுவகர்மா மயன் செய்த வேலை யெல்லாம் செய்யக் கற்றேன். எப்படி யென்பீரேல், கேண்மின்:—

ஒன்பது வாசற் குச்சைக் கொளுத்திக்
கோமயத் தாலதை வெண்ணீ ருக்கி
ஐம்பதும் ஒன்றமாய் அதனுள் வசிட்ட
வாணங்கள் சேர்த்துத் திருநீ ருக்கி
எண்பதும் ஒன்றமாய் விளங்கு பதத்தை
வேரோடு கல்லித் திரவமாய்க் காய்ச்சி
மந்திரம் பதினெண் ருலேமாய்ச் சாந்ததுகட்டி
நவசக்ரக் கோட்டைநிர் மித்தவகை யறியீரே!

நவசக்ரக்கோட்டையை நிர்மித்தபின்னர்
நந்திதன்னருளாற் “பாலினையிழந்தனம்.”

“ஆபாலகோபவிதிதாயை” யானவென் அம்
பிகை யருளால் ஆத்மானுசந்தானம் முதிர்
வந்தானே, முன்செய்யினியால் “படைத்த
தோர் நிதியிழந்தனம்.” இப்படியாகப், “† பதி
யிழந்து” நாம் “‡ பாலினையிழந்து” பின்,
“படைத்ததோர் § நிதியிழந்து” பாரினின்று
டதோர் துன்பங்களைச் சொன்னோம்.

“இனிநமக்குளதென நினைக்கும் ¶ கதி
யிழக்கினும் கட்டுரையிழக்கிலேம்” என்றுமே

† பதி-தேஹம்; ‡ பாலன்-தற்போதம்; § நிதி-
சர்மம்; ¶ மோஷகாமியம்; கட்டுரை-ஸத்யம்.

உன்னி, உண்மையைப்பற்றி உள்ளத்தே யாய்ந்து, உள்ளத்தை யுள்ளபடி உள்ளத்தேபற்றி, கள்ளமனமது கரைந்தேபோக, உள்ளமனமது முருகியே தெளிய, தெளிந்ததோர்மனமும் பனிங்கு போல் ஸ்படிகவிங்கமா யுறைந்த வம் மனதில் ஜோதிர்விங்கத்தை ஜ்வலிக்கிருத்தி, ஆதிபராசக்தி அம்மை பூர்வத்திலே, “ஞான ஆனந்தமயிலாகத்” தோன்றிப், பரம்பொருளா மந்தப் பேரின்பசுகத்தைப், பெறுதல் வேண்டிப் பூஜையிகச் செய்த, புண்யஸ்தலமாம் † புரிதபூமியில், தேவியைத் தொழுது திவ்ய யாகம் செய்து, ஆவியையொடுக்கி அருந்தவங்கள் புரிந்து, பூர்வவாசனைப்புண்யபலத்தால், கர்வமழிந்து கிருதகிருத்தியாகி, இருக்குந் தருணத்தில் “ஏழரைநாட்டான்,” ஆட்டின கூத்தெல்லாம் போதாதென் றென்னுள்ளே, பாட்டிகதைகளைச்சொல்லித் திரியுமோர் பழம் பெருச்சாளியாய் வந்துதித்தானே!

பெருச்சாளியானவன்பேச்சை நான் நம்பி, குருபரன் பாதத்தை யுள்ளத்தேயிருத்தி, கருமுகில்வண்ணத்தன் காரிருள் போக்குவன், பூநீகிருஷ்ண மூர்த்தியாம் அன்பினிற் கன்பன் என்றுமே சொல்லித்திரிந்த வச் சனியனை, பூநீ கிருஷ்ணமூர்த்தியாத் தெரிவிக்கப்போனேன். அன்பானவார்த்தைகளைத் துன்பாக எண்ணி, அகண்டபரி பூரணத்தைக் கண்டதுண்டம் செய்து, ஆலஹால விஷம்போலும் உயிர் வாங்கு வார்த்தையை, ஆத்திரப் பட்டவன் சாத்திரம்பேசி, சூத்திரப் பொம்மைபோல் ஆடினான் கூத்தை. சத்திய - பத்திய உண்மையைச்சாதினை செய்தீரோ வென்கவும், ‘சத்திய மாவது! சாத்தியாவது! சத்தியம் நாசமாப் போகவே!’ யென்றான்.

சத்திய-நாச காலனைக் கண்டு நான், ‘நமக்குளதெனநினை’ கதியிக்கலங்கினன். கதிகலங்கவும் கண்ணது கலங்கிக், கண்ணீர் தாரையா வொழுகவுமாச்சது! ஒழுகிய கண்ணீரைக்

† திருமயிலையில்.

கண்டவன் கலங்கிப், பழுதானவார்த்தையைப் பரிகரித்தேனென்றான்.

வாக்குக்கதிஷ்டானம் வாணியேயானாலும், வாக்குப்பிறந்தது வந்தியிலிருந்தே! வந்தியிற்பிறந்த வாக்கை யறிந்தவர்க் கந்தியமானதோ வந்தியி ல்க்கி! அந்தியமில்லாத வச் “சித்-அக்கினி!” நன்னைத் தன்னிலேவைத்து வளர்க்குமோர் சித்தரை வாக்கினால்சுட்டுப்பின் வாய் மதம்பேசினால், சுட்டருடாறுமோ வாய்மதப் பேச்சினால்? உண்மையை நிந்தித்த வத் தன்னையவிஷமென்னுள் செய்த தோர் துவம்ஸத்தை யென்னென்று சொல்லுவேன்!

காட்டுத்திபோலது பற்றி யெரிந்தது; காடுவனமெல்லாமழித்துத் தஹித்தது; த்வக்குத்தோலெல்லாம் உருகவெரித்தது; மயிர்க்காலெல்லாம் ரணமாகச்செய்தது; பக்குவமான தாதுவைபெல்லாம் கக்கிக்கொண்டெரித்தது அக்னித்திரவம்போல்; உள்ளமெரிந்தது உடலுமெரிந்தது; கள்ளமனமதுங்கருகவெரிந்தது! கொப்புளித்துள்ளே குமுழியிட்டது தொப்புளுக்கிடையே தோன்றிற்று முத்தாய் ஏழரைநாட்டுச்சனியன் என்னைப் படுத்திய பாட்டையென்னென்று சொல்வேன்! ஏழரைவருஷமாய் என்னைப்பிடித்துப் படுத்தியபாடெல்லாம் போதாதென்று உள்ளத்தில் நுழைந்து கள்ளத்தனமாய், மெள்ளவென்னறிவாம் தற்போதத்தையும் கொள்ளையிட்டது காண் கூ கூ! முறையோ!

அண்டத்தில் ஏழரைவருஷமது, ஆட்டின கூத்தெல்லாம் போதாதென்று, பிண்டத்திற்புகுந்து ஏழரை நாளில், கண்டங்கறுக்கவே செய்தது சனி காண். கார்க்கோடான் விஷந்தலைத்துேறிய நளன்போல், உருத்தெரியாமலே செய்தனன் சனி யெனை! ஏழரைநாளி லோரே முறைநாழிகை பட்டதோர் பாட்டையா னென்னென்று சொல்லுவேன்! அதிலுமேமுறை நிமிஷ மெனக்கு ஏழரையுகமாத்தோன்றியதப்பா! தோன்றிய ஏழரை நிமிஷத்தி லொன்றைத்

தோந்தெடுத்தாளே வைத்துக் கொண்டு நான், மாத்திரைக் கணக்கால் அளந்து பிரித்ததை, “அரைமாற்றை” யளவு எடுத்துக் கொண்டேன். இந்த அரைமாற்றை யளவாம் காலத்தை யன்றி, வேறொன்றையும் நான் கண்டறியேன் ஸத்தியம்!

நாடுநகர் வீடுவாசல் பெண்பிள்ளை யெல்லாம் விட்டு, ஒடித்திரியவே ஒட்டிய சனியது, பாடுபட்டு ‘நான்’ தேடிவைத்ததோர் பொருளை பெல்லாம் பரித்துக்கொண்டு, பரதேசியாயெண்ணைப் பாரினில் விட்டுப், பார்த்ததொன்றுமே போதாதென்று, ஒடுங்கையுமாத்தூர்த்தவெண்ணியென் னுள்ளறிவையுங் கொள்ளை யிடவே பார்த்தான். என் அன்பிற்கன்பாய் அறிவுக்கறிவாய், என்னுள்ளிருந்தே யெனையாண்டான், என்னுன்பைத் துடைத்துத் தாய்நெறி காட்டுவான், அன்பால் என் னஹத்தே வந்துமே யுதித்தான்.

‘பதியிழந்து’ நான் ‘பாலனையிழந்து’ மதியிழந்து பின் கதியுமிழந்து, பொருளியிழந்து மருளியிழந்து, புண்யபாபமியையிழந்து, இழக்க வேண்டியதெல்லா மிழந்து, நானேனதெனுமோரறிவு மிழந்து, பித்துப்பிடித்துப் பேய்பேர்லாகி; இத்தனை கோலமுங் கண்டுபின்னர் மத்துப் பிடித்து வெண்ணெய் கடையும், மாதிரிடை விளை யாடித்திரியும் விண்ணு விண்ணும் வேணுகோபாலனை, வேண்டித் தவம் செய்ய வைத்தானே சனி. “கெடுத்தசனி கொடுப்பான்” என்பார்; “கொடுத்தசனி கெடுப்பான்” என்பார். “அரைமாற்றை”யளவு காலமேவைத்து, அத்தனையுங்கேடச் செய்தசனியவன் கொடுத்தோர் பாக்கியத்தைக் கண்ட ரோ நீங்கள்! படுத்திய பாட்டையும் கேட்ட ரோ! சொல்லுமின்.

* ‘பச்சிமவாஹி’ யெனுமாறு; தலைகாலா மாறி யோடு மது. பச்சிமவாஹி யூற்றங்

* குடகுமலையில் உதித்து மேற்கேயிருந்து கிழக்குமுகமாய் ஓடும் காவேரிநதி மைசூரில் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தண்டை வரும்பொழுது அந்தர்புக

கரையினில் பாரதோ நிற்குந் கோபாலன். மாடுமேய்ப்பது அவன் தொழில்கான்; கையில் ஆயக் கோலுடையான். ஆயக்கோலை ஆய்ந்து பார்க்கில், அதுவும் பத்துகோலேனுவே காண். வேணுவைக் கொண்டவன் கானத்தை மூட்டுவான்; விசுவமெல்லா மதில் லயிக்கச் செய்குவான். ஆடச்செய்வான் பாடச் செய்வான், கூடிக்கொண்டு குதிக்கவும் செய்வான். ஓடச் செய்வான் ஒடுங்கச் செய்வான், இன்னிசையுள்ளே பதியச்செய்வான், பதியச் செய்வான் இதயத்துள்ளே இன்னிசைநாதம் விளங்கச் செய்வான். விளங்கச்செய்வான் நாதம்உள்ளே நாதத்துள்ளே த்வனியை வைப்பான்! நாதத்தைக் கிளப்பி த்வனிக்கச் செய்வான், த்வனியினுள்ளே ஜோதியை வைப்பான்! த்வனியைக் கொண்டு ஜோதியை மூட்டுவான், ஜோதியினுள் மனப் பாம்பை வைப்பான்! ஜோதிக்குடத்திலே பாம்பை யடைப்பான், பிடாராயுத்தானுமே நின்றதை யாட்டுவான்! ஆட்டுவான் பாம்பை, மீட்டுவான் நாதத்தை; நாதத்திலிருந்துமே பின், கானத்தைக்கிளப்புவான். கானத்தைக்கொண்டு ஜோதியை வளர்ப்பான், ஜோதியைக் கொண்டந்தப் பாம்பை வளர்ப்பான். குட்டிப்பாம்பைக் கோடியாச் செய்குவான், கோடிப்பாம்பை அனந்தமா நீட்டுவான். அனந்தமான பாம்பையாட்டி ஆதிசேஷனாச்செய்துமே வைப்பான்! சேஷநாகப் பறாமுடியில் தன் மாணிக்க வொளியை விளங்கவே பைப்பான். விளங்கவேவைப்பான் களங்கமதற்றால், உளங்களிப்பானவன் உள்ளிருந்துண்மையில்; களங்கமுற்றுத்தான் உளங்ககிற் தோமாகில், காளிங்கமர்த்தனம் செய்துமே வைப்பான்; செய்து வைப்பானவன், கொய்துமே வைப்பான், சங்கு சக்ர பாணியாய்த்தோன்றி; மதம்பிடித்துள்ளே ஹிதமழிந்தால் பின் கதையால்வதை மாய்த் திரும்பிய யோகி மனம்போல், கிழக்கேயிருந்து மேற்குமுகமா யோடும் பாகத்திற்கு பச்சிமவாஹியென்று பேர். அங்கே ஸ்ரீவேணுகோபாலர் ஆலயமொன்று இருக்கிறது.

யும் செய்துமே வைப்பான்; உருவ நாசமுற்றவர் தமக்குத் துருவன் முன்போல் வந்துமே நிற்பன். அருவநாச முற்றவர்களுள்ளோ அன்பேயாகி யுடன் கலப்பன்.

உருக்குலைத்தென்னை யோட்டிவிட்ட சனியை பென்னசெய்வேனா னையகோ! கைப்பிடித்தடித்த பிரம்பு தடித்தால், பிரம்போ கண்டதண்டஞ் செய்வது? அண்ட பிண்ட மிரண்டிலும் அவனே காரணகாரிய தோரணமாகுவன். பிரகிருதி விகிருதியா விளங்குந் சனியைப், பாரிலுள்ளோர் அறிவார்களோ! சுகிர்த-விகிர்த மிரண்டும்செய்யும் குன்யபுருஷனையாறிவார்?

காலதத்துவத்தைக் கடந்துமே சென்றோர், காரண-காரிய தோரணை யறிந்தோர், ஆரண பூரண சாரணர்கள்தாம், பூரணதத்துவ ஞானியர்கள், காலவஞ்சனம் செய்தவர்கள், கர்ம யோகத்தைக் கடந்தவர்கள், ப்ரபத்தி பூரண காரணர்கள், அத்யாத்மயோக ஸம்பயம்கள்,— இவர்களையன்றி சனியின் பெருமையை இகத்திலுள்ளோர் அறிவார்களோ! மஹத்துக்கள் புகழ் சனியின் மகிமையை மாதவர் அல்லோ உணர வல்லார்!

‘அர்த்தமாற்றை’ யளவையுள்ளது பிந்து விருக்கும் ஸ்தல மல்லவோ! அதிநிற்பாதி அர்த்தபிந்து; அதனிலும்பாதி ரோதினி! ரோதினியிற் பாதி நாதமாம்; நாதத்திற்பாதியே நாதாந்தம்! அதனிற்பாதி சக்தியென்பர்; அவனிலும் பாதி லியாபிகா! அவனிலும்பாதி ஸமாதி; ஸமானாஹிப்பாதி உன்மனா! உன்மனாவைக்

கூறு போட்டுப் பார்க்கவோ, உண்மையில் அவளிடம் ஒன்றுமேயில்லை பாரப்பா! ஒன்றுமில்லாத உன்மனாவஸ்தை உபாதிபற்ற தென்று கொள்க! உபாதிபற்ற உன்மனா தாண்டினால் நிருபாதிபான ‘காமகலா’. காமகலாவைக் கண்டறிந்தவர் கிருஷ்ணப்ரேமையில் ஒரு துளியறிவார். பலதுளி கூடிப் பெருவெள்ளமானால் ஸ்ரீகிருஷ்ணலீலை செய்யலாகும்! ஸ்ரீகிருஷ்ணன் லீலை செய்யப் பெற்றாலோ, ஹரிசகோதரி யாத்தேவி பாதசேவை சித்திக்கும்கெட்டி, சின்மயானந்தரே யுள்ளறிவீர்! சுருதிலயந்தானே ஹிருதயமத்தியில் துள்ள தஹரா காசத்தில் மோன-கானமாகும்.

“மோனகுரு நாதர் நட மாடிவரு சீலமுறு கானமிகு நாதவொலி கேட்டெழுந் துணர்வினுள்ளே எனமிலா சோதியரு தரிசனங் காண்டு கொள்வான் ஈனமிலா வானநிறை வாயுதனி லீலந் துரைந்து தீனமுடை நெஞ்சனும் வட்டமிட்டதனுனொரு சக் [கரக் கோட்டை கட்டி மானமுட னபிமான சாரமது உண்மையினி லுள்ள [படி விட்டரைத்து எனமிசை குயவனவன் கைப்பிடிக்கிசைந்து வண்ண [கிருகை மண்ணாய் வானமிசை விரிசடையோன் கைப்பிடியில் அஹமு [மவன் மயமேயாகி மோனவுரு வானவொரு வதிர்சயம் காண்டுகொள் [அன்பிலமுதே!”

ஓம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணாயநம:

—||—

நமது கையொப்ப தேசர்க்கு அறிக்கை.

இந்த சஞ்சிகையோடு விவேகசிந்தாமணியின் 18 - வது வால்யம் துவங்குகிறது. 17 - வது வால்யத்துக்கு சந்தா பாக்கியுள்ளவர்களெல்லாரும் நாம் கோரியபடி சித்திரைமீ பிறக்குமுன் தானே அவரவர்க்கு யை அனுப்பாமையால் தாமதம் நேரிடலாயிற்று. பாக்கியுள்ளவர்களுக்கு தனித்தனியே நச்சி நச்சிக் கடித மெழுதுவது சாத்தியமாயில்லை. ஆகையால் ஒருதரம் எழுதப்பெற்றோர் இஃதையே ஞாபகமூட்டும் கடித மாகக்கொண்டு பாக்கியை யுடனே அனுப்பிவிடக் கோறுகிறோம். மாவில்லாமல் பணியார மாகாதபோல் பணியில்லாமல் பத்திரிகையை அச்சிட்டு கைச்செலவு செய்துகொண்டு அனுப்புவது யாருக்கும் தர்வபமே. இதை பெல்லோரும் ஹிருதயத்தில் வைத்தொழுக வேண்மொய்ப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

பக்திராசிரியர்.

THE FUNCTION OF JOURNALISM.

"High is the function of journalism. The Editor ought really to be the great Teacher of the general public, the holder of the torch of Truth and unbending chastiser of those who go astray." The high ideal desirable is thus defined by a celebrated writer:—

2. "Adherence to conviction can and should be taught by precept and example as not only a high principle but sound policy."

3. "The editor, the real 'Journalist' of the future, must be a man of such known integrity that he will be above the suspicion of writing or editing against his convictions. He must be known as one who would resign rather than sacrifice his principle to any business interest."

4. "To sell the mind for money is a greater sin than to sell the body."

5. "As to Papers:—Above knowledge, above news, above intelligence, the heart and soul of a paper be in its moral sense, in its courage, its integrity, its humanity its sympathy for the oppressed, its independence, its devotion to the public welfare its anxiety to render public service." And this soul becomes contaminated if it is sold to an individual, or a group, or a party or sect, or to the powers that be.

6. "The Secret of Success—To think rightly, to think instantly, to think incessantly to think intensely, to seize opportunity when others let them go by—this is the secret of Success in Journalism."

பத்திரிகாதர்மம்.

"ஆசிரியர் விருது."

"ஆராயு மென்னை யமட்டவொண் னாதினிச் சோர்பிரான் வந்தென் சிந்தை புருந்தனைச் சோடி யங்கே திரிவதல் லாதினி யார்பாடுஞ் சாரா வறிவறித்தேனே."—திருமந்திரம்.

"பணிந்து நின்றேன் பரமாத்மி பதியைத் துணிந்துநின் றேனினி மத்தொன்றும் வேண்டேன் அணிந்து நின்றேனுட லாதிப் பிரானைத் தணிந்து நின்றேன்செவன் தன்மைகண் டேனே."—திருமந்திரம்.

"பத்திரிகாதர்மம்" என்பது இத்தேசத்திற் புதிதாயுண்டான ஸ்தாபனமூலமாயேற்பட்டதென்பர். பத்திரிகைகள், அச்சேழுத்தால் அச்சிடப்பட்டு எங்கும் வியாபித்துத்திரிவது சென்ற இருதறு முன்னுறு வருஷங்க

ளுக்குள் உண்டாகி விருத்தியானதே. பத்திரிகை புதிதாயுண்டானதாயினும் அது ஆத்மதாமத்துக்குவேறானதல்ல. ஏனெனில் பத்திரிகையின் லக்ஷியத்தை யாராய்ந்தால் அதுவும் ஆத்மார்த்தமானதேயென்று நன்றாக விளங்கும். பத்திரிகாலக்ஷியத்தைப்பற்றி ஆங்கிலேயவித்வான் ஒருவர் எழுதிவெளியிட்டிருக்கும் உயர்பாவத்தை இதன் முகட்டில் இங்கிலீஷில் தானே அச்சிட்டிருக்கிறோம். அந்த மஹானுடைய லக்ஷியார்த்தம் பத்திரிகைகளுக்கு அமையப்பெறின், "பத்திரிகாதர்மம்" ஸந்தர்தர்மத்தில் சேர்ந்ததாய்க்கொண்டென்பதற்சந்தேகமில்லை.

பூர்வத்தில் ப்ரஹ்மசித்துக்கள் லோகோபகாரமாய்ச்செய்துவந்த கடமையெல்லாம், பத்திரிகாசிரியர்கடமையாகக் குறித்திருக்கிறார்.

April-May, 1910.]

விவேகசிந்தாமணி.

7

இது மெய்யே. ஏனெனில், பத்திரிகை வயிற்று வளர்ப்புக்காக ஏற்பட்டதல்ல. பொதுஜன விர்த்திக்காக வேற்பட்டதே. பொதுஜனக்ஷேமத்தை நாடி ஜனங்கள் பொதுவாய் நற்கதியடைய உழைப்பவர்கள் சமஷ்டி வித்தையில் தேர்ந்தவர்களாயிருக்கவேண்டியது அவசியம். வியஷ்டிபாவம் முதிர்ந்து பழுத்தாலன்றி சமஷ்டிபாவம்முனைக்காது. அஃதாவது ஜீவபாவம் பழுத்து சிவபாவம் உண்டாக வேண்டும். 'தேஹோஹம்' என்கிற பாவனையுள்ளவன் மூடன். அவன் "முகத்திற் கண்கொண்டு காண்கின்ற மூடர்கள்" இனத்தைச் சேர்ந்தவன். அது விட்டு 'ஜீவோஹம்' என்னும் பாவம் சித்திக்கப் பெற்றவன்மனிதன். அஃதாவது அவித்யா சம்பன்னன். இவன் பேதபாவம் முதிர்ந்தவன். வியஷ்டிவித்தையொன்றே யிவனுக்குவரும். இதினிருந்து முதிர்ந்து ஜீவோசவரபேதம் 'பொய்' (அஃதாவது, 'கற்பனை') யென்று கண்டவன் சமஷ்டிவித்தைக்கருகுகிறான். அவன் ஜீவபாவத்தைவிட்டு, "சுவோஹம்" என்னும் பாவம் நிறைந்தவனாகிறான். "சுவோஹம்" என்னும் எண்ணம் தடித்து உள்ளம் தடிக்க அது உயிர் பெற்றெழுமாமால் அப்பொழுது "சுவோஹம்" என்னும் எண்ணம் மந்திரரூபமாக வயிர்த்தெழுந்தாகிறது. அப்படி உயிர்த் தெழுங்கால், 'சுவோஹம்' என்பதிலுள்ள எழுத்து, பதம் எல்லாம் நழுவிப்போய் அதன் நாதம் மட்டும் ப்ரமரகீதம்போல் (வண்டின் நிங்காரம்போல்) மனத்திலிருந்து உள்ளத்துணர்வாய் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். அந்தஸ்திதிக்கு வந்துவிட்டால் அதற்கு "ஸோஹம்பாவனை" யென்று சொல்கிறது.

கலை, தத்துவம், புவனம், எழுத்து அல்லது வர்ணம், பதம், மந்திரம் என இவ்வாறும் ஷடத்துவாக்கள். உலகானுபவம் இப்படி அறுவகைப்பட்டு அறுவகாரங்களால் விளங்கும். இதில் எழுத்து, பதம், மந்திரம் இம்மூன்றும் "சொல்லிலக்கணம்"—வாக்கின் லக்ஷ

ணம் என்று சொல்லலாம். புவனம், தத்துவம், கலையிம் மூன்றும் "சுவடியிலக்கணம்"—முதல் மூன்றும் பூரணமாய் விளங்குவதற்கு ஆதார பூதமாக விருப்பது சொல்லாம். சொல், சுவடி—இந்த இரண்டும் வியஷ்டி, சமஷ்டி யென்னும் பாவங்களுக்கு அறிகுறியடையாளமாக நிற்கின்றன. சொல் அல்லது வாக்கு என்பதில் எழுத்து, பதம், மந்திரம் என்னும் மூன்றுறுப்புகளு மமைந்திருக்கும். உதாரணமாக அ என்னும் முதலெழுத்தை யெடுத்துக் கொண்டு பார்ப்போம்:—

(1) அ என்பது வடிவில் முதலெழுத்து. (எழுத்திலக்கணம்).

(2) அ என்பது ஒலிக்கில் ஸ்வரம் ஆகிறது. (இது அ என்பதின் பதார்த்தம் அல்லது சொல்லிலக்கணம்).

(3) அ என்னும் ஸ்வரத்தை நீட்டிக்கொண்டேபோனால் அது அனுஸ்வாரமாம் மோனத்திற் புருந்து "அம்" என்னும் மந்திரமாகும்.

இந்த அம் என்னும் மந்திரத்தின் திரிவிதமான வியஷ்டிலக்ஷணத்தை, சமஷ்டிலக்ஷணமாம், புவனம், தத்துவம், கலை யென்னும் மேலத்துவாக்கள் (மேலேபோய்வழி) மூலமாகப் பார்க்கில் அது எங்கே போகிறது பார்ப்போம்:—

அம் என்னும் மந்திரத்தை உள்ளபடியியானித்து அதன் தியேயாகாரத்தைக் கிளப்பினால் அது புவனங்கனையெல்லாம் கரைத்து ஒன்றாக சமஷ்டிரூபப்படுத்தினது போல் 'அமிர்தாகர்ஷணி' யென்னும் அதிர்ஷ்டானதேவதையைக் காட்டியிடும். (இது தான் புவனலக்ஷணம், அஃதாவது 'அம்' என்பதின் லோகார்த்தம்).

புவனத்தில் (லோகார்த்தத்தில்) அமிர்தாகர்ஷணியாக விளங்கும் 'அம்' என்னும் லோகார்த்தபாவத்தைத் தத்துவார்த்தமாகப் பார்க்கில், அது நாதமுதல் திருவிவியிருகவுள்ள 36

தத்துவங்களும் பொருந்தப்பெற்றதாக கிருக்கக் காணலாம். இது யோகிகளுக்கே சாத்தியமானதால் இதைப்பற்றி யிங்கு அதிகமாய் விவரிக்க நிமித்தமில்லை.

தத்துவங்கள் 36-ம் 'அம்' என்னும் மந்திர பீஜத்தில் அடங்கி யிருக்கக்கண்ட யோகி அவைகளை யெல்லாம் ஒன்றாகப்பாவித்து அதன் மூலத்தைவிசாரிக்கப்படுங்கால் தத்துவார்த்தத்தில் (தத்துவலக்ஷணத்தோடு 'துவந்துவமாய்' - 'அது நீ' என்று இரட்டையாய்ஜோடி சேர்ந்துவிளங்கிய) அம் என்னும் ஸ்வரானுஸ்வரங்களிரண்டும் "சுருதி-ஸயம்" என்கிற சமஷ்டி தத்துவமாகமாறி அதன் த்வந்த்வ நிவர்த்தியில் நிவிர்த்திகலையாகத் தரிசனமளிக்கும்.

இந்த நிவிர்த்தி கலையைப் பிடித்து ஆராய்ந்தால் இது ஐந்துகலைகளாகப் பிரிந்துகாணும். அஃதாவது (1) நிவிர்த்தி, (2) பிரதிஷ்டை, (3) வித்தை, (4) சாந்தி, (5) சாந்தியதிதை.

இந்த ஐந்துகலைகளும் சமஷ்டிஸ்வரூபமேயான "ஆதிபகவன்". இவ்வளவையும் சித்தபுருஷரும், தத்துவஞானியுமான தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் சுரடிக்குறள் ஒன்றில் கூடமாய்ச் சொல்லி முடித்துவிட்டார்.

"அகரமுதல வெழுத் தெல்லாம்
ஆதிபகவன் முதற்றேயுலகு."—திருக்குறள்.

உலகிலுள்ள கிரந்தங்களெல்லாம் அமுதலான வெழுத்துக்களாலாகி அவ்வெழுத்துக்களின் விகாரமேயன்றி வேறல்ல. அப்படியான அந்த கிரந்தங்களுக்கெல்லாம் முதலாக (மூலகாரணமாக) கிருப்பது "அகரம்" (அ-என்னும் சப்தம்: இதை ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஸ்வரம் என்பர்). இது வியஷ்டிபாவம்.

அஃதேபோல, புலனமுதலான சமஷ்டிபாவ கிருஷ்டிக ளெல்லாம் "ஆதிபகவன் முதற்றே"—ஆதியாயுள்ளபகவானை முதலாக (மூலகாரணமாக) ஐடையது. இந்த ஞானம் பெற்றவருடைய தன்மையைத் திருமந்திரம் ஒதிய

திருமூல தேவர் "அணைந்தோர் தன்மை" யென்னும் தலைப்பின்கீழ் சொல்லி யிருக்கிறார். அதிலிருந்து இங்கே நாமெடுத்துக்கொண்ட "பத்திரிகாதர்மம்" என்னும் சமஷ்டிவித்தை லக்ஷணத்துக்குப் பொருந்த, அதை ஆச்சரியப்போர் குணம் விளங்க, இரண்டு மந்திரத்தை முதலில் எடுத்தெழுதி யிருக்கிறோம்.

இங்கிலீஷ் குறிப்புப்படி, பத்திரிகாசிரியர்,—

(1) ஸத்தியப்பிரகாசம் என்னும் தீவரத்தியைக்கொண்டு உலகவாசனை படிந்துள்ளார் உள்ளத்திலுள்ள அந்தகாரத்தைப் போக்கு பவரா யிருக்கவேண்டும்.

(2) அவர் உள்ளத்துணர்ந்த உண்மைக்கு விரோதமாக நடக்கக்கூடாது. விரோதமின்றி உலக வழியிலும் நடந்துகொள்ளலாம். நடந்து கொள்ளவேண்டுமென்று உலகுக்கு உதாரணமாயிருந்து அந்த வுண்மையைப் போதித்து வரல் வேண்டும்.

(3) "எட்டிர்" என்னும் சப்தத்துக்குரிய மஹான், பத்திரிகாசிரியர்தொழிலில், "ஸத்யம் வடி: தர்மம்சர" என்னும் வாக்கியங்களுக்கிலக்காய், உள்ளத்திற் கள்ளமின்றி யொழுக்க வேண்டும். இந்த ஒழுக்கமில்லார் "எட்டிர்" என்னும் திவ்யநாமத்துக்குரியராகார். அஃது "ஆச்சாரியாபிஷேகத்துக்கு" சமானமான ஒரு உந்த பதவி. பிழைக்க வழியற்றவர்களுக்கெல்லாம் புகவிடமாக அதை யெண்ணுவது கலியின் கூத்தென்று சொல்ல வேண்டுமேயொழிய ஆச்சாரிய தர்மத்தில் சேர்ந்ததல்ல.

"தேஹ வியபசாரத்திலு மனதை வித்துப் பிழைப்பதாம் வித்யா வியபசாரம் கொடியது" என்று இங்கிலீஷ் குறிப்பிட்டு ஆக்கிஷேபகாரியை சொல்லியிருக்கிறார்.

சம்மவர்களுக்கு ஆங்கிலேயரிடத்தில் விளங்கும் ஸநாதனமான உயர்பாவங்களும் உத்தம குணங்களும் நன்னடத்தைகளும் எளிதில் படிவதில்லை. அவர்களிடத்துள்ள குற்றங்

கோணக்களையே யெனிலுறிந்து கைப்பற்று கிறார்கள். அல்லது அதற்காக அவர்களைத் தூஷிக்கிறார்கள். தூஷணையும் பூஷணையும் அந்தர்லக்ஷியம் ஸரியாக ஏற்பட்டவர்களுக்கு ஈஷணையொக்கு மாதலால், அவர்கள் அதை லக்ஷியம் செய்யார். மற்றவர்கள் உலகவாசனை படிந்துள்ள காரணத்தால் தூஷிக்கவும் பூஷிக்கவும் அநதிகாரிகளாயிருக்கிறார்கள்.

(4) பத்திரிகைகளுக்கு சன்மார்க்கமொன்றே நன்மார்க்கம் என்கிறார். அஃதொன்றே பத்திரிகைக்கு உள்ளமும் உணர்வுமாயிருக்கிறதென்கிறார். பரோபகாரமே யுருவெடுத்தாற்போலு மிருக்கவேண்டிய பத்திரிகா லக்ஷணம், பணத்துக்கு விற்றுவாங்கக்கூடியதாயிருந்தால், அதற்கும் வியபசார தோஷம் நேரிடுகிறது. வியபசாரத்துவம் சண்டாளத்துவத்திலும் கொடியது.

(5) கடைசியாக, 'பத்திரிகாதர்மம்' தலை யெடுத்து விளங்க, பத்திரிகாசிரியர் உண்மை யிற் றேர்ந்த தியானயோகியாக கிருக்க வேண்டுமென்கிறார். அவர்,

(i) சரியாக (ஸ்வதர்மத்துக்குக்கேடுவராமல்) நினைக்க (சிந்திக்க)க் கற்றிருக்க வேண்டும். அஃதாவது பாவனாவிதியறிந்து பாவிக்க வேண்டும். மனோதர்ம மறிந்து சித்தவிருத்தி நிரோதனம்செய்து நினைக்கத்தக்கவரா யிருக்க வேண்டும்.

(ii) காலதத்துவ முணர்ந்து (காலதாமஸமின்றி) சிந்திக்க வல்லவரா யிருக்கவேண்டும்.

(iii) தீராச்சிந்தனை யுள்ளவரா யிருக்க வேண்டும். தியானயோகத்திற் பழகியவர்க்கன்றி இது சாத்தியமில்லை.

(iv) ஆழ அமர்ந்து சிந்திக்கவேண்டும். சித்தவிருத்தி நிரோதனத்தால் லன்றி இது வேறு விதமாக சாத்தியமில்லை.

(v) சந்தர்ப்பங்களை நழுவவிடாது பிடிக்க வல்லவரா யிருக்கவேண்டும். இந்தவல்லமை

பூரணமாயிருந்தால் அவரையே திரிகாலஞானி யென்று சொல்லுகிறது. இந்தவிதமாகப் பஞ்ச லக்ஷணத் தோடு பொருந்திய தியானசக்தி யிருந்தால், அதுவே, 'பத்திரிகாதர்மம்' தலை யெடுக்கச் செய்வதற் குகந்த உண்மையான இரகவிய ஸாதனமா மென்கிறார்.

இப்படியாகப் பத்திரிகை நடத்தவும் பத்திரிகாசிரியரா யிருக்கும் "ஆச்சாரியபீடம்" வகிக்கவும் உரியவர், ஆங்கிலேயரின் உத்தமக் கொள்கைப்படியே பார்க்கில், உண்மையிற் றேறிய யோக தற்பரனா யிருக்க வேண்டும் என்று உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் நன்றாக விளங்குகிறது. இந்தயோக்யதைபெற நாம் பதினெண்வருஷமா யுழைத்துப் பத்துவருஷமாய்ப் பலதீகைகள் பெற்றுக் கடைசியில் பரமன் கருணையால் நிர்வாணதீகைஷ்டியும் அளிக்கப் பெற்றோம். இப்படி தீகைகளி லெல்லாம் பெறற்கரியதாம் நிர்வாண தீகையளித்த பரமனைப்போற்ற, திருமந்திரத்தில் சொல்லிய மந்திரங்கள் இரண்டொன்றை யெடுத்துக்கூறி நமது உட்கருத்தை விளக்குவதோடு இதனை முடிப்போம்.

"மாயனை நாடி மனநெடுந் தேரேறிப் போயின நாடறி யாதே புலம்புவர் தேயமு நாடுந் திரிந்தெங்கள் செல்வனைக் காயமின் னாட்டிடைக் கண்டு கொண்டேனே."

இதற்குச் சாதன மென்ன வெனிலோ, கேண்மின்:—

"மனம் விரிந்து குவிந்தது மாதவம் மனம் விரிந்து குவிந்தது வாய்வு மனவிரிந்து குவிந்தது மன்னுயிர் மனம் விரிந்துரை மாண்டது முத்தியே."

"உண்ணின் றொளிரும் உவப்பிவி நாதனைக் கண்ணின் நளிதரும் கருணையக் கடலை எண்ணின் றெளியரைக் காக்குமென் னிசனைப் பண்ணின்னு பாடப் பணியது வாமே."

இப்படிச் செய்யும் பாவயோக முதிர்ச்சி
யில் பாவசமாதி சித்திக்கும்போது கருணையங்
டலைக் கண்ணாரக் காணலாம். உள்ளம் புகுந்
தானை, உவப்பிவி நாதனைப் போற்றும் வழி
யெதுவெனில், இது:—

புகுந்து நின்றனெங்கள் புண்ணிய மூர்த்தி
புகுந்து நின்றனெங்கள் போதறி வாளன்

புகுந்து நின்றனடியார் தங்கள் நெஞ்சம்
புகுந்து நின்றனையே போற்று கின்றேனே.”

“பூதக்கண் ணடியிற் புகுந்திலன் போதுளன்
வேதக்கண் ணடியில் வேறே வெளிப்படும்
நீதிக்கண் ணடி நினைவார் மனத்துளன்
தேதக்கண் ணடியிற் கேட்டுகின் றேனே.”

—நீருமந்திரம்.

ஓம் தத்சத்.

“They Only Live Who Dare.”

‘Stand upright, speak thy thought, declare
The Truth thou hast that all may share;
Be bold, proclaim it everywhere.
They only live who dare.’

H. E. Sir George Clarke's exhortation to the Students' Brotherhood, Bombay.

அஞ்சா நெஞ்சுடையவரே வாழ்பவார்.

பம்பாயிலுள்ள மாணவர் சகோதர சங்
ததுக்குத் தலைவரான ஸர் நாராயணராவ்
ந்தரவர்க்கர் அவர்களுக்கு “நைட்” பட்டம்
புளிக்கப் பெற்றதைப்பற்றி அவர் அக்கிரச
ரதிபதியாக விருக்கும் அச்சங்கத்து மாண
ர், அவருக்கும் அவருடைய பத்நியாருக்கும்
ந்தோஷமுகமன் பத்திரிகை யொன்று
ராசித் தார்கள். அப்பொழுது பம்பாய் கவர்ன
ரான கனம்பொருந்திய ஸர் ஜியார்ஜ் க்ளார்க்
வர்கள் அக்கிரசனாதிபதியாக விற்பிறந்து
பசியதில் அம்மாணவர்களுக்குப் புத்திமதி
றிச்சில் நல்வசனம் கூறினர். அவற்றில்
மற்குறிப்பிட்ட இங்கிலீஷ் கவியிலடங்கிய
பாருள் மிகவும் மேலானதும் அருமையாகவு
ள்ளதுபற்றி அஃதை அப்படியே யெடுத்து
ரையலானோம். அதன் கருத்து யோகசாஸ்தி
த்தின் மூலக் கொள்கையா யிருப்பதால்,
யது நாம் அறிந்ததே யாயினும், ஆங்கிலேய
டைய உந்த பாவமும் நம்முடைய உந்த

பாவமும் ஒன்றே யென்பதை விளக்குவதற்கு
இது மிகவும் ஏற்றதா யுள்ளதுபற்றி இங்கு
விசேஷமா யெடுத்துக் கூறலானோம்.

அதன் கருத்து என்னவெனில்:—

“நிற்க நிமிர்ந்து நேர்வழிதன்னில்
உன்னிய தொன்றை யுண்மையாப் பேசுக !
தர்க்கம் தன்றியே தானுண ருண்மையைப்
பலரு மறியவே பறையறைத் தோதுக !
திடனுறு நெஞ்சத் தடல்மிகு திரளும்
உண்மையை யொளிக்கா தோதுக வெங்கும் !
அஞ்சா நெஞ்சுடையவரே யுலகில்
நஞ்சா வருதயர் வென்றுவாழ் பவராம்.”

இது கூடியவகையில் இங்கிலீஷ் மூலத்
தின் கருத்தைப்பொட்டி அதிலடங்கிய உண்மை
யை உள்ளபடி வெளியிடுவதா யிருக்கிறது.
இஃதுடன் ஸ்வாமி விவேகானந்தர் செய்தரு
ளிய சந்தியாசி சீதத்தின் மூன்றாம் பாடலின்
பொருளை யுற்று நோக்கி யுணர்க:—

“எதற்கும் அஞ்சா இயல்புடைத் துறவீ
இடுக்கண் மேன்மேல் அடுக்கும் பொருட்டிச்
சிமிட்டிச் சிமிட்டிச் சிற்றொளி காட்டி
இட்டுச் செல்லும் துட்டத் தீப்பேய்
அந்த காரம் அடியொடு தொலைத்தி.—
ஆ ! ஆ ! அதுவே ஜீவாத் மாவைப்
'புராபி ஐநாம் புராபி மரணம்'
என்னும் இவற்றிற் கீர்த்துச் செல்லும்.
தான் அடங் கொருவன் தான் அடக் குவன் எனலாம்.
நாதநிற் தென்றும் இடம்கொடா திருத்தி ” *

Easy Lessons in Economics.

குடிவாழ்க்கை.

பாடம்—1. செல்வம்.

(Specially written for the
Vivekachinthamani.)

செல்வம் என்பது என்ன வென்ற கேள்
விக்கு விடை பகருவது எளிதான தென்று
யாவரும் எண்ணக்கூடும். செல்வம், தனம்
என்றபதங்களுக்குப் பணமொன்றையே அநே
கர் பொருளாகக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால்
ஜனங்களுடைய திரவியத்தை அளவிடும்போ
து இத்தனை இலகூதம், இத்தனை ஆயிரம்
ரூபாய், அல்லது இத்தனை ரூபாய் பெறும்படி
யான பூமிமுதலியவை யென்றே அளவிடுவது
சகஜம். செல்வம் என்னும் பொழுது ரூபாய்
முதலிய நாணயக்குவியல்களே நம்முன் வந்து
நிற்கும். மேலும் பணமொன்றுண்டானால்
மற்ற எல்லாப் பொருள்களையும் நாம் கைக்
கொள்ளலாம்.

உணவு, ஆடை, ஆபரணம் வீடுமுதலி
யனவாகிய நம்முடைய ஜீவனத்திற்கும் செலக்
கியத்திற்கும் அவசியமான சகல பொருள்க
ளும் பணமொன்றிருந்தால் நம்முடைய கையி
லிருப்பனவாகும். பணத்தினால் எவ்விஷயத்

* இது ஸ்ரீமதம் - கோபாலகிருஷ்ணய்யர்
பிரகரித்துள்ள சிறு புத்தகத்திலிருந் தெடுக்கப்
பெற்றது.

தையும் நிர்வகிக்கும் சாமர்த்தியத்தை நாம்
பெறுவதைக்கொண்டு அதை நாம் சம்பாதிக்க
ப் பலவழிகளில் பாடுபடுகிறோம். பணத்தை
யொரு ஆதாரக்கருவி யென்று நினையாமல்
அதையே அனுபவயோக்கியமான ஓர் பொரு
ளென்று எண்ணுவது வழக்கம்.

ஆனால் செல்வத்தின் ரூபமானது மனித
ருடைய பலவகையான சுக செளக்கியங்களு
க்கு யோக்கியமான வைகளும், ஒருவரிடத்தி
லிருந்துமற்றொருவர் கைமாற்றுவதற்குத் தகு
ந்ததாயுமுள்ள எல்லாப் பொருள்களு மாறும்.
தானிய தவசவகைகள் நமக்குணவாகவுதவி,
தகுந்த விலையாவது ஈடாவது நாம் கைமாற்ற
விரும்பும் பொழுது கொடுக்கக் கூடியதாயிருந்
தால் செல்வத்தில் சேருகிறது. மேற்படி தா
னியவகைகளைப் பயிர்செய்ய அவசியமான கரு
விகளும் கால்நடைகளும், வீடுமுதலிய கட்ட
டங்களும், யந்திரங்களும், தொழிற்சாலைகளும்,
கப்பல், தோணிமுதலிய வியாபார ஸ்தாபனங்
களும் செல்வமேயாகும். உணவுக்குரிய பொ
ருள்களும், நம்முடைய சுகத்திற்கு அவசிய
மான வீட்டிலுள்ள சகல பொருள்களும் செல்
வத்தின் ரூபபேதங்களே. பூமியிலிருந்து வெ
ட்டி யெடுக்கப்படும், பொன், இரும்பு, நிலக்
கரி முதலிய உலோகங்களும் நமக்கு நன்மை
பயப்பனவாயிருப்பது பற்றியும் கைமாற்றும்
பொருளாயிருப்பது பற்றியும் செல்வத்தில்
சேர்க்கத் தக்கனவே என்பதில் சந்தேகமில்
லை. ஒரு அணு நிக்கல் நாணயம் வெளிப்பட்ட
சமயத்தில், அதிலுள்ள சக்கரவர்த்தியின் தலை,
எழுத்துமுதலியவைகள் தேய்வினால் மறைந்து
போனால் அவ்வுலோகமாகிய நாணயம் ஒரு
பைசாவுக்குக் கூட விற்க ஏலாதே என்று கூறி
னார்கள். இங்கிலாந்தில் சில வருஷங்களுக்கு
முன் பழைய தபால் ஸ்டாம்புகளை ஏலம்போடு
கிறவர்களான ஒரு கூட்டுவர்த்தக சங்கத்தார்,
மோரிஸ் தீவில் 1854-ம் வருஷத்தில் உபயோ
கப்படுத்தின ஒரு செண்டு (சதம்) ஸ்டாம்பை

எலத்தில் விட்டபொழுது “நாலாயிரம்படினுக்கு” ஒருவர் வாங்கினதுடன், தனக்கு அது சகாயமாகவேகிடைத்ததென்று கருதினாராம். ஆகையால் ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் மதிப்பே விலையாகிறதென்றி அப்பொருளிலடங்கியிருக்கும் விலை மதிக்கத்தக்க உலோகமாவது மற்றப் பொருளாவதன்று. இப்படியில்லாவிட்டால், வயிரக்கல், கெம்பு முதலிய நவமணிகளுக்கு விலை யேறுவதில் நியாயமில்லை. பணமொன்றைக்கொண்டு இவையனைத்தையும்நாம் அடையலாமாயினும் பணமே சுகப் பொருளன்று. சுகத்தைத் தரத்தக்க மற்ற எல்லாப் பொருள்களையும் அதன் மூலமாய்ப் பெறுவது எளிதென்பதை யுணர்ந்தே, அதைத்தேடி திரைகடலோடியு மடைந்து நாளாவட்டத்தில் அதையே சுகசொள்கியத்திற் குரியது போல் எண்ணி அதன் மாய்கைக்கு மனிதர்கள் உட்படுவது சகஜம். பணமொன்றே செல்வமென்று கருதுவது பிழையே யாயினும், பணமும் செல்வத்தில் சேர்ந்த பல வற்றி லொன்றென்பதில் சந்தேகமில்லை என்று கூறத்தகும். இப்படியே மனிதர்களுக்கு அனுபவயோக்கியமும் அவசியமுமான எல்லாப்பொருள்களும் செல்வமாகமாட்டா. எப்படி யென்றால்:—காற்றும் தண்ணீரும் நமக்கு அவசியமான பொருளாயினும், அவைகளைப்பணங்கொடுத்துவாங்குவது சாதாரணமாயில்லை. பெரிய நகரங்களில் தண்ணீருக்கு வரி என்கிற விலையும், சமுத்திரங்களில் முத்து முதலியவைகளுக்காக முழுகுகிறவர்கள் அச்சமயத்தில் எவ்வளவு விலை கொடுத்தாயினும், காற்றைவாங்க சம்மதிப்பார்களாயினும், இவைகளுக்காக பிரபஞ்சமொத்தத்தில் பார்க்கும் பொழுது விலையில்லையாதலின் செல்வத்தில் சேராத்தென்றே கருதலாம்.

ஏ. என்றவன் பி. என்றவனுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் கடன் கொடுக்க, பி. என்றவன் அதை கைமுதலாகக் கொண்டு வியாபாரஞ் செய்தால் மொத்தத்திலுள்ளது ஆயிரம் ரூபாய்

தானேயன்றி, ஏ. என்கிற இருவருக்கும் அத்தொகை வருமானத்திற்குக் காரணமாயினும், முதல் இரண்டாயிர மாகாதன்றோ! ஒரு தோட்டத்தில் வெட்டப்பட்ட கிணற்றில் ஜல ஊற்று ஏற்படாததைக்கொண்டு அதன் சொந்தக்காரன் அடுத்த தோட்டத்திலுள்ள கிணற்றுத் தண்ணீருக்கு விலை கொடுத்து வாங்குகிறான். தண்ணீருள்ள கிணற்றின்சொந்தக் காரனுக்கு அக்கிணற்று நீர் செல்வமானாலும் அதனால் தேசத்திற்கு செல்வப் பெருக்கமுண்டாகிறதில்லை. ஒரு தேசத்திலுள்ள இருவர்களில், ஒருவர் பணம் மற்றொருவருக்கு மாறுவதால் தேசமொத்தத்திற்கு செல்வத்தில் மாறுதலொன்றுமில்லை. நம்மிடத்திலுள்ள இருபெட்டிகளில், ஒன்றினின்று மற்றொன்றில் பணத்தை மாற்றிவைப்பதினால், நம்முடைய தொகை எப்படி அதிகப்படுவதில்லை யோ அப்படியே ஒருவனுடைய பூமி, வீடு முதலியவைகளுக்கு அதிக விலை கொடுத்து வாங்குவதினால் ஒருவனுக்கு நஷ்டமும் மற்றவனுக்கு இலாபமுமேயாயினும், தேசமொத்தத்திற்கு இலாபநஷ்டமொன்று மில்லை யென்றே கூறலாம்.

ஒரு தேசத்தின் கண்ணுள்ள செல்வம் பலவகைப்பட்டது. மனிதனுக்கு சுகத்தையும் செளக்கியத்தையும் தரத்தக்க பொருள்களும் மனோவிருப்பத்தைப்பூர்த்திசெய்யத்தக்க பொருள்களும், வேண்டுமளவு இலவசமாய்க்கிடைக்காமல் விலை கொடுத்து வாங்கும் நிலைமையிலுள்ளயாவும் செல்வமாகவே கருதப்படுகிறபடியால், ஒவ்வொருதொழிலுக்கு வேண்டிய கருவிகளும் செல்வமேயாகும். இவ்விதமான செல்வம் யாவருக்கும் ஒரேயளவாக அமைகிறதில்லை. சிலருக்கு மிகுதியாகவும் பலருக்கு ஜீவனத்திற்குப் போதுமான அளவாகவும், அநேகருக்கு அதற்குஞ்குறைந்து மிருக்கின்றது. விசாரிக்குங்கால் செல்வவிஷயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற ஏற்றத்தாழ்வுகள் கடவுளின்

காரியமல்லவென்றும், முன்ஜன்மத்தின் தீவினைப் பயனல்லவென்றும், சிலருடைய பேராசையினாலும் மோசக்கருத்தினாலுமுண்டான தீங்குமல்லவென்றும், தனவாங்களாயிருப்பதும், தனமின்றிவருந்துவதும் நாமே செய்துக்கொள்ளும் காரியமென்றும் மேனாட்டுநாகரீகத்திற் பயின்ற பலமேதாவிகளும் கருதுகிறார்கள். அப்படிச் சருதாவியில், சிரமப்பட்டு தனத்தைத்தேடயாவரும் முன்வராரென்பதில் தடையில்லை. ஆகையாலன்றே ஒருவன் சம்பாதித்த தனத்தை அவனைவைத்து ஆண்டு அனுபவிக்க வேண்டுமேயல்லாது அவனை மீறி பிறர் அதைப்பிடுங்கிக்கொள்ளுதல் நியாயமன்றென்றும், அவ்விதமாக அநியாயஞ்செய்வோர் தண்டனைக்குள்ளாவாரென்றும் எத்தேசத்திலும் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஒருவன் தேடிய பொருளைத் தன் இஷ்டப்படி செலவிடத் தேடியவனுக்கு அதிகாரமிருக்கவேண்டியது அவசியமாகையால், அவன் அதை அனுபவித்தாலும், புதல்வர், இஷ்டமித்திரர்களுக்குத் தானுள்ளபோதும், தனக்குப் பிற்காலத்திலும் கொடுத்துதவினாலும், தர்மத்தில் செலவிட்டாலும், வீணாக்கினாலும், அதைத் தடுத்து உரிமையைக் குறைப்பது நியாயமாகமாட்டாதென்று எண்ணப்படுகிறது.

மனிதர்களெல்லாம் மற்ற பல விஷயங்களில் ஒத்திருக்கும்பொழுது, சிலர் சிரமப்பட்டுத்தீரவியத்தைத் தேடாமல், பிதா தனக்கு வைத்ததென்றும், தாயாதிக்கரித்தினின்றும்பெற்றதென்றும் வைத்துக்கொண்டு சுகமாயிருக்கையில் பலர்வருந்துவது நியாயமாகுமா? தங்களுடைய பிதாமுதலியோர் தீரவியத்தைச்சேகரித்துவைக்காமற் போன குற்றத்திற்காக அவர்கள் வருந்துவதில் பிரயோஜனமுண்டா? தான் தேடிய தீரவியமானது தனக்குப்பிறகு பிரியமான புதல்வர் முதலியோருக்குச் சேராத்தென்றால், ஒவ்வொருவனும் தான்தேடியதைத் தன் ஆயுள் நாளிலேயே வீணாக்கிவிடக் கருதுவானன்றோ? தவிர தனக்கு வேண்டியமட்டும் சம்பாதித்த பின் அதிகமாய்த்தேடுவது கண்டவர் கைக்குப் போவதாயிருந்தால் ஒருவனும் அதிகமாய்ச் சம்பாதிக்க ஆவல்கொள்ளான். ஆகையால் அவனவன் தேடிச்சம்பாதித்த பொருளை அவனவன் ஆண்டு அனுபவிக்கவும், இறந்த பின்னும் அவனிஷ்டப்படி அதைச் செலவழிக்கவும் உரிமையைப்பெற்றிருக்கின்றான். இல்லாவிட்டால் மனிதர்களுக்கு செல்வவிருத்தியிலுள்ள அவா மழுங்கிப்போம். ஒருவரும் செல்வ விருத்திக்கான மார்க்கத்திலிறங்கமாட்டார்கள்.

T. C. வேங்கடரமண ஐயர்.

THE RECOGNITION OF THE ETERNALLY FEMININE, OR, THE CENTRAL WILL.

The Marriage of Uma at Tiru-mayilai.

A CLUE TO THE REALISATION OF THE MEANING OF “*BINDU*.”

(A Sequel to the Study of Temple Traditions).

* “*Ichcha Sakti Umakumari*.”—*Siva Sutra*.—

“Nature & Wisdom always say the same thing.”—*Juvenal*.

* “Whatever we call it, we mean that it is the Feminine Principle, and instinctively look upon it as self-procreative. The Real we do not know in any other form than that of the feminine or central will.... As in physics energy is the only thing known, so in reality the Feminine is the only life known or definable. Hence the Feminine or central will is by necessity the central principle of all philosophy, & is the Monism we all search for.” ‘The Eternally Feminine.’

“ For that which is below is like that which is above, and that which is above is like that which is below, for the performance of the miracles of the one substance,” runs the Mystic Hermetic precept.

“ And if mankind had studied more the open book of Nature—the only revelation that has been incontestably revealed to us as the manifested Law governing the Universe—We should not have wandered so far from the Eternal Motherhood, the Elohim of Might, Wisdom and Holiness. For we should have recognised the immutability of Natural Law, how ‘ Ever at the loom of Birth The mighty Mother weaves and sings; she wears fresh robes for mangled earth, she sings—fresh hopes for desperate things’.—Charles Kingsley, Quoted by Miss. Swiney in her book ‘The Cosmic procession.’

திருமயிலையில்

உமாமஹேசுவரர் திருக்கல்யாண மகோற்சவக் காட்சி.

“ ஓச்சாசகீத் உமாதுமாரி.”—சீவதூதர்.

“ பிந்து ” வென்றால் என்ன ?

“ பிந்து தர்ப்பணசந்துஷ்டாயைநம: ”

(மாயாண்டிச்சித்தன் ஞானப்பாட்டு).

கோயிற்றிருப்பதிகர்.

“ காமேசுவரமுகாலோககல்பித ஸ்ரீகணேசுவராயைநம: ”

—o—o—o—

1. வியஷ்டிபாவமுணர்த்தல்.

- (1) கண்ணோடு கண்கலந்து காண்பான்காண் பொருளற்றால்
எண்ணோடு கண்கலந்து ஏகமாய் விளங்குமொன்று!
விண்ணோடு விண்கலந்து விண்ணுமண்ணு மொன்றானால்
கண்ணோடு கண்கலந்த காட்சியது பிந்துவாமே!

2. சமஷ்டிபாவமுணர்த்தல்.

- (2) பிந்துவென்று வென்னவென்று பின்னுமுன்னிக் கேட்பையானால்
சிந்துவிலே நதியெல்லாம் சேர்ந்தொன்றுக்க் கலந்துபோல்
† தந்துவிலே பருத்தியெல்லாம் தொடர்ந்தொன்றுத் தானதுவேயானதுபோல்
‡ வந்துவிலே தத்துவமெல்லாம் தொடர்ந்தொன்றுத் தானதுவேயாகும்பா!

† தந்து—தால். ‡ ‘பரமாயசத்தியுட்’ தோன்றிய ‘பிறப்பு’ முதல் ‘மண்ணோடு நீரங்கி மதியெடுகாற் றிரவி, விண்ணெச்சமுர்த்தியோடெட்டு’ என்ற தீருகவுள்ள “இவையெல்லாம் கூடியுடம்பாயவொன்றின், அவை யெல்லாமானது வந்து” என ஒளவையார் வீட்டுநெறிப்பாலின் முதலாவத்தியாயமாம் ‘பிறப்பு பின்னையி லுணர்த்தி யிருக்கிறார். (ஒளவைமுந் பார்க்க).

3. வியஷ்டிபேதமெல்லாம் சமஷ்டியி லொடுங்குவ துணர்த்தல்.

- (3) ஆகுமப்பா வந்துவதாய் ஸப்தலோகந் தானெடுங்கி
வேகுமப்பா உடம்பெல்லாம் விவிதமாய்ப் பிடியுந்தத்துவம்
ஆகுமப்பா விரிந்ததத்துவம் அத்தனையும் பொன்மயமாய்ச்
சாகுமப்பா பேதமெல்லாம் † சத்தொடொன்றாய்த் தான் கூடி!
4. சமஷ்டி ப்ரணவ ஸ்வரூபத்தைக் காட்டவேண்டி. வியஷ்டியில் சமஷ்டியாம் நாதபிந்து தத்துவத்தை யோகஸம்மயமத்தால் உணர்கவென் றுணர்த்தல்.
- (4) ஒன்றுத்தான் கூடியது ஒங்கார ரூபமாகும்
நன்றுத்தான் பாரதநீ நான்மறையின் சாரமது
கொன்றாற்றான் தெரியவரும் குரங்குமனச் சேஷ்டையதை
நன்றுத்தான் பார்த்துணர்நீ நாதபிந்து தத்துவத்தை.
5. தாரணத்தியானஸமாதியாம் யோகஸம்மயத்தில் ‘நாடிதாரணை’ யுணர்த்தல்.
- (5) நாதபிந்து தத்துவத்தை நன்றுய்நீ யறியவேண்டில்
வாதபித்த சிலேஷ்மங்களின் சேஷ்டையது ஒடுங்கவேண்டும்
வாதபித்த சிலேஷ்மஷேஷ்டை ப்ரமத்யத்தில் †† தானெடுங்கும்
வாதபித்த சிலேஷ்மசேஷ்டை †† யொடுங்கில் ‘நாடி தாரணை’யாம்.
6. நாடிஸம்மயத்திலிருந்து வாயு ஸம்மயமத்தால் குண்டலிநியோக மென்னும்
“அங்கிதாரணை” யுணர்த்தல்.
- (6) நாடிதாரணை “ யுந்திமுதலா, ஒங்காரத் துட்பொருளாய் ”
ஆடினவேக மனைத்துமொன்றுய் “ நின்றதுநாடி நிலை ” யென்பர். †
ஒடினநாடியின் தாரணைநிரித்து ஒடுமவாயுவைப் பிடித்தையானால்
கூடினவாயுவில் மனமொடுங்கிக் குண்டலிப் பாம்பாய்த் தானாடும்.
7. குண்டலிநியோகத்திலிருந்து சங்கல்பவிகல்ப நீக்கிப்பார்க்கும் வகையுணர்த்தல்.
- (7) குண்டலிப்பாம்பாம் மனமடைத்த குடத்தைமெல்ல வுடைத்திடுநீ
குண்டலிப்பாம்பின் குடமுடைய வுடைந்த சப்தம் ஜோதியாகும் ‡

¶ “ட - ற - ல - க - ஸ - ஹயு” என்னு மந்தரத்தின் விரிவன்றி யிது வேறென்றமல்ல.

§ சப்தாதிவரண பேதமெல்லாம், †† புருவமையம் அல்லது நந்திஸ்தானம் என்று சொல்லும் ஷடா தாரரூபமாம் மண்டலத்தோற்ற ஒழிவில்.

‡† ‘சேஷ்டை’ யென்றுல் விஷமம், வாதபித்த சிலேஷ்மங்கள் சமரஸப்பட்ட விடத்து, ‘சேஷ்டை யொடுங்கி’ பாலில் நெய் கலந்தாற்போல் வியாபித்துநிற்கும். அவற்றின்நடை சித்தவிருத்தி நிரோதனமான அறிவிற்கு லக்ஷியமாம். அந்தலவியத்தில்தரித்திருந்து அஃதோடொன்றுபட்டுணர்த்தல் நாடிதாரணையாம். பல உபநதிகளும்சிறுறுகளும், சில்லரை ஊற்றுக்களும் சேர்ந்து பெரியதோர் நதிப்பிரவாக மாவதுபோல், எழுபத்திராயிரம் நாடிகளும் உந்திக்கமலத்தில் ஒன்றுய் சேர்த்து, சமுத்திரத்தோடு சேரும் நதிபோல், ‘உந்திமுதலாய் ஒங்காரத்துட்பொருளாய்’ நிற்கும். இஃதோ டொன்றுபட்டிருந் துணர்த்தலே நாடிஸம்மயமாகும்.

† ஒளவைமுந் பார்க்க. ‡ வாயு சமஷ்டியில்.

‡ “ அநாஹதஸ்யசப்தஸ்ய தஸ்யசப்தஸ்யயோத்விநி த்வரோந்தர்க்கதம் ஜ்யோதி: ஜ்யோதிரந்தர்க்க தம்மண: யன்மணஸ்த்ரிஜகத் கிருஷ்டிஸ்திதி வ்யஸகர்மகிருத ” என்பது சுருதிவாக்கியம்.

குண்டலிப்பாம்பந்த ஜோதிக்குடத்தில் குதித்துக்குதித்து ஆடுதுபார்!
குண்டலிப்பாம்பது குதித்தாட குணத்திரியங்கனும் ஆடுதுபார்!

8. குண்டலிந்திரிசனம் செய்து கொண்டு அதிலிருந்தபடி மோகநாத்தில் லக்ஷியத்தைக் கூட்டும் வகையுணர்த்தல். (திருமயிலைக் கோயிலில் இது “டொராஜாதிரிசனம்” எனும் உற்சவமாய் நடத்தப்படுகிறது.)

(8) ஆடுதுபாராதோ குண்டலிப்பாம்பதை யடக்குவாருண்டோ சொல்லு!
பாடுதுபாருள்ளே ப்ரேமகானம்!
படத்தைத்துக்கி நின்றாடுதுபார்!
ஆடுதுபாரந்தக் குண்டலிப்பாம்பு அசைவற்றுநின் றாடுதுபார்!

9 சமஷ்டிபிந்துவைக் காட்டி வேதமஹாவாக்கியங்கள் அதில் ஒடுக்கி நிற்பதையுணர்த்தல்.—
(இதுவே கோயிலில் ஸ்வாமி திருமணக்கோலத்தோடு கைலாஸபதியாகக்கொடுக்கும் கைலாசவாழ்னக்காட்சி.)

(9) அசைவற்றுநின் றாடுமனமே பிந்துருப மென்றுசொல்லு!
அசைவற்றுநின் றாடுமனத்தை அறிவாலன்றி யறிவதுண்டோ!
அசைவற்றுடு பம்பரம்போல் இசையுற்றாடிற்சோதிமனம்
பசையற்றதுமுன் விஷயமற்று வேதாந்தமோனமாய்த்தான் விளங்கும்.

10. சமஷ்டிபிந்துவின் தரிபுடிவறிதமே துரியபிந்தவென்றும் சமஷ்டிபிந்தவின்சுலனரூபமே
மாயை மயக்கத்துக்குக் காரணமென்று முணர்த்தல்.—(இதுவே கோயிலில்
அதிசிரேஷ்டமான ‘பள்ளியறைத்திபாராதனை’ யுற்சவமாம்.)

(10) வேதாந்த மோனமாய் விளங்குயர் மனத்தை
நாதாந்தரூபமா யஹம்விண்டு கண்டால்
நாதவடி வானமஹா மந்திராதி சக்தியின்
வேதவடிவதே பிந்துருபம்! வாதநோவாலது போதையாமே!

¶ இஃதையே ‘உன்மனிபாவம்’ என்றும், ‘ஆத்மபாவம்’ என்றும் சுருதிகள் எடுத்துச்சொல்லும்.

§ “அஹத்திற் கண்கொண்டு காண்பதே யானந்தம்” என்றும் திருமந்திரோபதேசத்தை யுன்னிப் பின்னும், “அறிந்த அறிவழியவேண்டும், அப்புறந்தானையாகும்” என்ற ஆநந்தத்தாய்மொழியின் உண்மையை ஆய்ந்தோய்ந்துணர்த்துய்க. ‘துரியபிந்து’ வென்றாலும் ‘மஹாபிந்து’ வென்றாலும் ‘ப்ரஹ்மபிந்து’ ‘அயிர்தபிந்து’ என்றதைப்போல் ஒன்றே. அஃது உன்மனியுங் கடந்ததானதால் அதை அறிவாலறிந்த சொல்லமுடியாது. “அறிவழிந்த சுகமதனையறிந்து சொல்வ தெப்படிச்சொல்!” “அறிவழிந்த சுகமதனை யனுபவித்தேயறியவேண்டும்”—என்ற ஆநந்தத்தாய்மொழிப்படி, உமையம்மையார் திருமணக்கோலத்தை மந்திர, தந்திர, யந்திரபாவங்கள் பொருந்தப் பொருத்தி யலங்கரித்திருந்த கண்கொள்ளாக் காட்சியை நாம் காணக்கொடுத்துவைத்ததுபோல் அஹக்கண்கொண்டு பார்த்தனுபவிக்கக்கொடுத்து “வைத்தவர்களே பிந்துதர்ப்பணசந்துஷ்டாயைமஃ” என்னும் ஹசிய நாமத்தின் உட்பொருளை யுணர்ந்து ‘அயிர்தபிந்து’ அல்லது ‘ப்ரஹ்மபிந்து’ வின் உட்பொருளை யுணர்ந்துண்கிய்வார்.

KANNAKI - A SOCIAL DRAMA.

கண்ணகி.

அங்கம் II.] [காட்சி 3.

இடம்:—கண்ணகியின் அந்தப்புரம்.

காலம்:—நண்பகல்.

பாத்திரர்:—
கோவலன்
கண்ணகி
தேவந்தி

தேவ:—கண்ணகி! நீ எவ்வளவுகாலந்தான் தனித்து வாழவேண்டுமோ! அப்பாதகி மாதவி கையில் சிக்கிக்கொண்ட உனதுகணவர் அவள் மாயவலையினின்றும் தப்புவதற்கு இறைவன் அருள்புரியமாட்டானா! பெண்ணாகி நீ வருந்துவது அவ்விறைவனுக்குத் தெரிய வில்லை யோ! சகி! உன்னுடைய நிலைமையை நினைக்கும் போது என்மனம் அனலிவிட்ட மெழுகுபோ லுருகுகின்றது! என்னசெய்யலாம்!

(பெருமூச்சு விடுகிறாள்.)

கண்ணகி:—என்னடி தேவந்தி! நீ கூட கொஞ்சமும் அறிவில்லாமல் பேதைத் தனமாக வார்த்தையாடுகிறாய்! எனது கணவர் தான் என்செய்வார்! இறைவர்தாம் என்செய்வார்! மாதவியைத் தூவிப்பதாற்றான் பயனென்ன! எல்லாம் அவரவர் செய்தவினைக் கோடக நடக்குமேயன்றி வேறில்லை!

தேவ:—இறைவன் பார்த்து அவ்வினையை மாற்றவேண்டுமானால் மாற்றக் கூடாதோ?

கண்ணகி:—சகியே! இறைவனா லாகாத காரியமு மிருக்கின்றதோ?

“கோளில் பொறியிற் குணமில்வே யெண் குணத்தான் றுணைவணங்காத் தலை” என்றா ரன்றோ ந மது தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனார்! தேவந்தி! அதிலுள்ள “எண் குணத்தான்” என்பதைப்பற்றிச் சற்று ஆழ்ந்து யோசனை செய்தால் இறைவனுடைய

இலக்கணம் நன்கு புலப்படும். எண்குணமாவன:—தன் வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கை யறிவினனாதல், முற்று முணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல், பேரருளுடைமை, வரம்பி லின்பமுடைமை, முடிவி லாற்றலுடைமை என்பனவாம்! இவ்வொவ்வொன்றையும் பற்றிக் கூறப்புகின் நமது சம்பாஷனை இப்போது முடிவுபெறுது! மேலும் அவைகளை யெடுத்துரைக்கக் கூடிய ஆற்றலும் என்னிடத்திலலை! நீ இறைவனுடைய சக்தியைக்குறித்து வினையபடியால் அதைமட்டும் விவரிக்கவேண்டி மேற்சொல்லிய எண்குணங்களுள் ஒன்றாகிய “முடிவி லாற்ற லுடைமை” என்பதை மட்டும் என் சிற்றறிவிற் கெட்டியமட்டும் ஒருவாறு சொல்லுகிறேன்!

தேவ:—சகி! சொல் கேட்கலாம்!

கண்ணகி:—சகி! தேவந்தி! நான் சொல்வதைக் கவனமாக்கேள்! “ஆற்றல்” என்றால் “சக்தி” என்று அர்த்தம். “முடிவில்” என்பதற்கு முடிவு இல்லாத, எல்லையற்ற, ஓர் வரையறைக் குட்படாத என்று பொருள். ஆகவே ‘முடிவிலாற்றல்’ என்பது எல்லையற்ற சக்தி எனப் பொருள்படுகிற தன்றோ! அறிவுள்ள பொருள்களெல்லாம் இறைவன் அறிவித்தாலன்றித் தாமே யறியமாட்டா! அறிவற்ற பொருள்க ளெல்லாம் அவன் அசைவித்தாலன்றித் தாமே அசையமாட்டா! கேவலம் ஒரு நாட்டைப் பரிபாலிப்பதற்கு அரசன் எவ்வளவு சக்தியுடையவனாக இருக்கவேண்டிய திருக்கிறது! அப்படியிருக்க எல்லாச் சீவர்களையும் அறிவித்ததற்கும், எல்லாப் பிரபஞ்சங்களையும் அசைவித்ததற்கும் எவ்வளவு ஆற்றல் வேண்டியிருக்கும்! உன்னாலாவது, என்னாலாவது, மற்றவராலாவது சொல்ல முடியுமா? ஆற்றலின் அளவு தெரிந்தாலன்றோ பின்பு அவ்வாற்றலை யுடைய பொருளின்

இலக்கணம் தெரியும்! அப்படியிருக்க இறைவனுடைய இலக்கணத்தைப் பற்றி யாரால்தான் முற்றும் உரைக்கக்கூடும்? சகி! எல்லாப் பொருள்களும் ஆற்ற லுடையனவே! அறிவுள்ள பொருளாயினும் சரி அறிவற்றபொருளாயினுஞ் சரி. ஆனால் சில சமயம் இவ்வாற்றல் மறைந்தும், சிலசமயம் வெளிப்பட்டும் காணப்படும்! காந்தத்திற்கு இழுத்தற் றொழில் ஓர் ஆற்றல். காந்தக்கல் தனியே கிடக்கும்: அதனிடமுள்ள “இழுத்தல்” என்னும் ஆற்றல் மறைந்துகிடக்கிறது! இரும்பைக்கண்ட வழி வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகிறது! அது போலவே இறைவனுக்குள்ள இயற்கைப் பேராற்றல் மறைந்து கிடந்ததே யாயினும் எண்ணிறந்த சீவர்களைக் கண்டவழி வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகிறது! எங்ஙனமெனில் இப்பிரபஞ்சத்தையும், ஆகாயத்தில் விளங்கும் எண்ணிறந்த வான்மீன்களையும், சூரியமண்டலம், சந்திரமண்டலம் முதலிய கோளங்களையும் பார்க்கும் போது இவ்வளவையும் உண்டாக்கின கர்த்தா ஒருவன் இருக்கவேண்டுமென உனக்குப் புலப்படவில்லையா! இவ்வளவு சிருஷ்டியையும் எதற்காகச் செய்தான்! விளைபாட்டிற்காகவா? இல்லை; இல்லை! சீவர்களாகிய நாம் இன்பு மனுபவிப்பதற்காகவே! துன்பமனுபவிக்கவன்றோ வெனின்; அன்று. இறைவன் அன்பே சொருபமானவன்! கருணையே உருவமானவன்! இன்பக் கடல்! ஆனந்த சமுத்திரம்! அப்படிப்பட்டவன் நமக்கு துன்பத்தைக் கொடுப்பான் என்று சொல்வது எவ்வளவு அறியாமை! மேலும் அவனோ இயற்கை யறிவும், முற்றணர்வு முடையவன்! நமக்கு நன்மை இன்னது தீமை இன்னது என்பதை அறிந்தவன்! ஆதலால் நம்முடைய நன்மைக்காகவே எல்லாம் செய்கிறான்! இப்போது நாம் கஷ்டப்படுவதும் நன்மையைக் குறித்தே! ஆதலின் இறைவனைக் குறை கூறுதல் மூடத்தனம்! நான் எனது

கணவனுடைய ஆதரணையிலிருந்து அவரோடு சரசசல்லாபம் செய்துகொண்டிருந்தால் கடவுளை நினைக்கப்போகிறேனோ? இல்லை! எத்தனையோ செல்வவந்தர்கள் கடவுள் என்னும் பெயரை மறந்திருக்கிறார்கள்! சுகமுண்டாகும் போது கடவுளைப் பற்றி நினைப்பவர்கொஞ்சம்; துக்கமுண்டாகும் போதுதான் இறைவனைப் பற்றி எண்ணவிடமுண்டாகிறது. ஆதலால் கோவல ரிவ்வித மென்னை வருத்தத்திற்குள்ளாக்கி வருவதும் எனது நன்மையைக் கருதியே! எனதாசைக்கணவர் எனக்கு நன்மையைத்தானே கருதுவர்!

தேவ:—இரு இரு! யாரோ கதவைத் தட்டுகிறார்களே! பார்த்து வருகிறேன்!

(போகிறான்.)

கோவ:—(தேவர்தி கதவைத்திறக்கவே) கோழி! உனதுதலை கண்ணகி எங்கே? என்னசெய்துக்கொண்டிருக்கிறாள்?

தேவ:—அந்தப்புரத்திற்கு னிருக்கிறாள் சம்மாதா னிருக்கின்றாள்!

கோவ:—நான் வந்திருப்பதாகத் தெரிவி.

தேவ:—அப்படியே! (போகின்றான்.) (மீண்டும் வந்து) வரும்படியாகக் கேட்டுக் கொண்டாள்!

கோவ:—மிகவும் வருத்தமாக விருக்கின்றாளோ?

தேவ:—வருத்தமாகத்தான் இருந்தாள்! ஆனால் இப்போது—இல்லை! தங்களுடைய வாவைத் தெரிவித்தவுடன் அவளுடைய வருத்தம் சூரியனைக் கண்ட பனிபோலப் பறந்து போய் விட்டது!

கோவ:—என்னையே எதிர்பார்த்திருந்தாளென்று சொல்!

தேவ:—ஆம்! சூரியனை யெதிர்பார்த்திருக்கும் தாமரைப் பஷ்பம் போலவும், கார் காலத்தை பெதிர்பார்த்திருக்கும் மயிலைப்

போலவும் உங்கள் வரவையே எதிர்பார்த்திருந்தாள்!

கோவ:—ஆனால் வா போகலாம்!

(இருவரும் உட்செல்லுகிறார்கள்.)

கண்:—(கோவலன் வந்ததும்) நாதா! வரல்வேண்டும்! (சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து நிற்கின்றான்.)

கோவ:—என் காதற்கிழத்தியே! கைக்காத திங்களியே! கரையாத கற்கண்டே தெவிட்டாவமுதே! கணுவற்ற கரும்பே! கொய்யாத நறுமலரே! கோவாதமணியே! குலையாத வொளியே! குளியாப் பெருமுத்தே விலையறியாப் பொன்னே! மெய்யான பெரு வாழ்வே! விரைத மரகதமே! மங்காதசுடரே! வானோர்புகழ் திருவே! உயிரோவியமே! எனதுயிருக் குயிரே! கண்ணகிச் செல்வமே! நான் செய்தபிழையை யெல்லாம் மன்னிக்கக் கோருகிறேன்! (பாதத்தில் வீழ்கிறான்.)

கண்:—(அவனை வாரியெடுத்து) நாதா! தங்களுடைய இவ்விதம் செய்யலாமா! கேவலம் தங்கள் ஊழியக் காரியான என்னையும் வணங்கல் முறையோ! தருமமா! நீதியா!

கோவ:—காதலி! கல்வியிற் கலைமாதெனவும், கற்பில் அருந்ததியெனவும், பொறுமையிற் பூமிதேவியெனவும், கருணையில் கௌரியெனவும், எழிலில் இந்திராணி யெனவும் சொல்லக்கூடிய உன்னை விடுத்துக் கேவலம் ஓர் தாசியவப்பட்ட இக்கொடியவன் உன்னையேன் வணங்கலாகாது! அடி பிராண நாயகி, நான் எதை நினைத்து வருவேன்! நான் எதைப் பற்றி அழுவேன்! இப்பாதகனாகிய எனக்கும் விமோசன முண்டோ! (துக்கத்துடன்) உண்மைக்காகவே உருவெடுத்து வந்திருக்கும் உன்னை அலட்சியம் செய்தேனே, அதைக்குறித்தழுவலோ! எனது பெற்றோர்களுக்குக் கெட்டபெயரை உண்டாக்கினேனே

அதைக் குறித்தழுவலோ! பரஸ்தீரீகமனனென உலகம் கூறும் இழிசொல் நினைந்தழுவலோ! மாதவியின்பொய் ஒழுக்கத்தை யறியாமலிருந்த, என் மதியினத்திற்காக அழுவலோ! பேதையாகிய உனக்கு ஏற்பட்டவருத்தத்தைக் குறித்தழுவலோ! ஐயோ! பிராணசகி! என்னுடைய துக்கத்திற்குக் கரையுண்டோ! அளவுண்டோ! அக்கடலைக் கடத்தற்கு நீயே தெப்பம்! நீயே கரை! நீயே அணை! என்னுடைய மன்னிப்பைப் பெற்றாலன்றி என்மனம் சமாதானப்படாது! எனது துக்கம் தீராது! உன்மனமிரங்கி, உன் முத்தானவாய் திறந்து “மன்னித்தேன்” என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லக்கூடாதா? நீயேசரணம்! நீயே சரணம்! (மூர்ச்சையாகிறான்.)

கண்:—(விசிறிக்கொண்டு கோவலனுக்கு விசிறித், தண்ணீர் தெளித்துக் களை தீர்த்த பின்) நாதா! மன்னித்தேன்! மன்னித்தேன்! மன்னிக்கவேண்டும்!

கோவ:—கண்ணகி! மன்னித்தேன் என்று சொல்லிப் பின் மன்னிக்க வேண்டுமென்றயே! அஃதென்ன!

கண்:—பிராண கார்தா! நானோ தங்களை “மன்னித்தேன்” என்று கூறுவது! அப்படி நான் கூறுவது பாதக மன்றோ! தங்களுடைய வார்த்தையைக் கடக்கக் கூடாதெனச் சொன்னேன்! அப்படிச் சொன்னதை மன்னிக்க வேண்டும்! (புன்னகையுடன்) இப்போது சமாதானமாகிவிட்டதா!

கோவ:—சமாதானமாயிற்று.

கண்:—ஆனால் நான் சொல்வதைச் சமாதானத்துடன் கேட்கலாமன்றோ?

கோவ:—அப்படியே!

கண்:—பின்பு அப்படி யல்ல இப்படியல்ல வென்று ஆட்சேபிக்கக் கூடாது! தங்களுக்குத் தெரிந்ததைத்தான் நான் சொல்லப் போகிறேன்!

கோவ:—நீ என்ன சொன்னபோதிலும் கேட்கிறேன்! சொல்!

கண்:—நாதா!

† “காமமே குலத்தினையும் நலத்தினையும்
கெடுக்கவந்த களங்க மன்றிக்
காமமே தரித்திரங்க ளனைத்தினையும்
புகட்டிவைக்குங் கடார மற்றுங்
காமமே பரகதிக்குச் செல்லாமல்
வழியடைக்குங் கபாட மின்னுங்
காமமே யனைவரையும் பகையாக்கிக்
கழுத்தரியுங் கத்தி தானே!”

உலகத்தில் அடைதற் கரிய பொருள் காதல். காதலிற்குப் பெருந்தடையா யுள்ளது காமம். நல்லபயிர்விளைந்து வரும்போது அத னுடன் களையுந்தோன்றி அப்பயிரை எவ்வித மழிக்கிறதோ அவ்விதமே காமம் காதலை அழிக்கும் வாளாகவிருக்கிறது. பயிரைக்காப் பாற்றுவதற்கு களைபிடுங்கவேண்டுவது அவ சியமாயிருத்தல் போல காதல் என்னும் அரும் பெருந்தனத்தைப் பெறுதற்குக் காமம் என் னும் சத்துருவை வெல்ல வேண்டும். காதல், காமம், இவைபிரண்டிற்கு முள்ள வித்தியா சம் நண்பகலிற்கும், நள்ளிருளிற்கும் எவ் வளவோ அவ்வளவிற்கு மேலாகும். தலைவ! எல்லாமறிந்த தாங்கள் கேவலம் பால்ய சேஷ டையா லுண்டாகும் காமவயப்பட்டு, அன் பென்பது சிறிதுமற்ற பரத்தையைக் கூடி வாழுதல் தகுமா? தாங்கள் கொண்டிருக்கும் அன்பு இத்தகையதென அம்மாதவி அறி வாளா? பொருள் அபகரிக்கும் நோக்கமே பெரிதுமுடைய தாசியை நம்புதல், தங்களைப் போன்ற அறிவாளிகளுக்கு அழகோ?

“அன்பின் விழையார் பொருள்விழையு மாய்தொடியா—ரின்கொ விழுக்குத் தரும்” என்னும் நீதிவாக்கியத்தை மறந்து விஷத்தி னுங்கொடிய தீமைபயக்கும் வார்த்தைகளை அமிழ்தம் போலப் பேசும் அப்பரத்தையின் சொல்லைத் தாங்கள் கேட்டபடியா லன்றோ

என்னை அலட்சியஞ்செய்தீர்கள்! நாதா! என்னை அலட்சியம்செய்ததற்காக நான் வருத்தப்பட வில்லை. நிறைந்த தேனடையிலுள்ள தேனை உண்ணாமல் சிறிய புஷ்பங்களிலுள்ள அற்பத் தேனையுண்டு மயங்கும் வண்டினம் போலக் காதலால் விளையும் அழிவற்ற பேரின்பத்தை நாடாமல், சிறிதுகணந் தோன்றி அழியும் அற்ப சிற்றின்பத்தைப் பயக்கும் காமம் என் னுங் கொடிய வலையிற்சிக்கி வருந்துகின்றீர் களே என்றுதான் நான் வருந்துகிறேன்!

“தினைத்துணை யுள்ளதோர் பூவினிற்மே னுண்ணுதே நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தோறு மெப்போதும் அனைத்தெலும் புண்ணெக வானந்தத் தேன்சொரியுங் குனிப் புடையானுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பி” என்று ஆன்றோரால் புகழப்பட்டுள்ள இறைவ னுடைய சொருபமே “காதல்” மயமாகவுள்ள தென்றால் காதல் என்னும் தேனைச் சொரி கின்ற உண்மை அன்பை நான் எங்ஙனம் புகழ் வேன்! அவ்வன்பு இரண்டு உயிர்களிடத்தி லும் தோன்றுமேயன்றி ஒரு உயிரிடத்தில் தோன்றுது! தோன்றினாலும் பயனில்லை! மேலும், கோவல! ஏகபத்தினி விரதமுடைய வனே மனிதன்! பாஸ்கிரீகமனஞ் செய்வதை விடப் பாதகமானதொழில் வேறில்லை யென் பதைத் தாங்களறியீர்களா? ஸ்திரீகளுக்கு “கற்பு” என்னும் விரதம் ஏற்பட்டிருப்பது போலவே புருஷர்களுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற தென நான் நினைக்கிறேன்! நான் இவ்வித மெல்லாம் சொல்லுகிறேனென வருத்தப்படா தீர்கள்! கணவர் சொற்படி நடப்பதே பெண்க ளின் கடமை. தங்கள் மனதி லுள்ளதைச் சொல்லுங்கள்.

கோவல:—(தன் தேவியை நோக்காது பூதேவியை நோக்கிய வண்ணம் நிற்குறன்).

கண்:—தலைவ! நான் இவ்வளவு சொல்லி யும் இன்னமும் பாஸ்திரீகமனஞ் செய்கிறீர்

களே! (தேவந்தியை நோக்கி) தோழி! அதோ பாரடி! என் நாதன் என்முகத்தைப் பார்க்கக் கூடாதெனப் பூமிதேவியின் முகத்தைப் பார்க் கிறார். அதுபரஸ்திரீ கமனந்தானே! (சிரிக்கிறான்).

தேவந்:—அதேதான் அவருக்குத்தொழி லாக விருக்கிறதே அம்மணி! மாதவிக்குக் கொடுக்க ஒன்றும் பொருளில்லைபோல் இருக் கிறது. அதனால் தான் இன்று அந்தப்புரத் திற்கு வந்தார்.

கண்:—ஆமாம். அவருடைய முகத் தைப் பார்த்தால் பொருளின்றி வருந்துவதா கவே தெரிகிறது! (கோவலனுடைய தலையை நிமிர்த்தி) காதல! ஏன்விசனமாக விருக்கின் றீர்கள்?

கோவ:—விசனமொன்று மில்லை. நான்—

தேவ:—மாதவி யிருக்கும்வரையில் விசன மென்ன!

கண்:—போதும். சகி! சும்மாபரிகாசம் செய்தால் என் நாதருக்கு மனவருத்த முண் டாகும்; பேசாதிரு!

தேவ:—நான் ஒன்றும் பேசவில்லை இனிமேல்!

கண்:—நாதா! என தருமைக்காதலா! தாங்கள் ஏன் வருத்தப்படவேண்டும்? அடியா ளுடைய உடல் பொருள் ஆகி மூன்றும் தங்க ளுடைய தன்றோ! பொருளில்லையே என வருந்தாதீர்கள். கண்ணகியாகிய நான் இருக் கும்வரையில் தங்களுக்கு விசன மென்பதே வேண்டாம். தங்களுக்குப் பிரயோசனப்பா டு உடைமை இருந்துபயனென்ன? என்னிடத் தில் இரண்டு சிலம்புகளிருக்கின்றன. அதைத் தருகிறேன். கொண்டுபோய் விற்றுப் பொருள் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். மாதவிக்குக் கொடுக் கப் பொருள் இல்லையென்று தாங்கள் வருந்த வேண்டாம். நீங்கள் விசனமின்றி இருந்தால் எனக்குப் போதுமானது.

கோவ:—பிராணசகி! நான்தான் முன்ன மேயே என் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டேனே. வினாக ஏன் என்னைப்பரிகாசம் செய்கறாய்! மாதவியை இனித் திரும்பியும் பாரேன். அவ னைப் பற்றி நான் விசனிக்கவில்லை.

கண்:—பின் எதைக் குறித்து விசனிக் கின்றீர்கள்?

கோவ:—எனது பெற்றோர் என்னைத் தனியாக வைத்து இல்லறம் செம்மையாக நடத்தும்படி அளவற்ற பொருளையும் கொடுத்தார்கள். நானோ சகலபொருளையும் தீயவழியிற் செலவு செய்து விட்டு இப்போது வருந்துகிறேன். வெளியூருக்குச் சென்று ஏதாவது வியாபாரஞ்செய்து பொருள்தேடி வரலாமென உத்தேசிக்கின்றேன். உன்னுடைய அனுமதி வேண்டும்.

கண்:—நாதா! என் அனுமதியா, நானும் கூட வருகின்றேன். வழியில் தங்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்து தங்களை இன்புறச் செய்த லன்றோ அடியாளுடைய கடன்.

* எப்பணியா லின்புறுவர் காதலர் காதலரை யப்பணியா லப்பொழுதே யின்புறுத்தி—யொப்ப மனங்குழையும் வண்ண மகிழ்விப்ப தன்றே கனங் குழையார்கள் கடன்.”

மேலும் காதல! தங்களுடன் இருந்து நான் படும் கஷ்டங்கள் எனக்குஇன்பமாகும். தாங்க ளில்லாமல் நான் அனுபவிக்கும் சுகம் துன்ப மே யாகும். தாங்கள் இருக்கும் காடு எனக்கு நாடு. தாங்களில்லாத நாடு எனக்குக் காடே யாகும். தலைவ! கணவன் இறந்துபடின் அக் கணமே தானும் உயிர் நீத்தலும், கணவன் கஷ்டப்படும்போது உடனிருந்து அக் கஷ்டத்தைத் தானும் அனுபவித்தும், கண வன் பொருள் வேண்டும்போது அவனுக்கு

* பெருந்தேவனார் பாரதம்.

உதவியும், அவனுடன் இனிய சொற்கள் பேசியும், அவன் கலவி கருதும்போது அவனது அபிஷ்டத்தை நிறைவேற்றியும், பிரிவாற்றாமையும், இன்னோரன்ன குணங்க ளெல்லாம் பெண்களுக்கு இருக்க வேண்டுவன வன்றோ? அவர்கள்தான் உண்மைக் காதலும் சுற்பும் உடையவர்கள்.

† “சாவிற சாதல் நோவின் நோதல்

ஒன்பொருள் கொடுத்தல் நன்கினிது மொழிதல்
புணர்வுநனி வேட்டல் பிரிவுநனி யிரங்கல்”

என்பது சுற்புடைய ஸ்திரீகளின் இலக்கண மன்றோ? தங்களைப்பிரிந்து நான் எவ்வளவு சுக மனுபவித்த போதிலும் “பிரி வாற்றாமை” என்னும் துன்பத்திற்கு முன் அச்சகங்கள் எம்மாதிரம்? நாதா! நானும் கூடவருகின் றேன்.

கோவ:—வெளி யூர்களில் எவ்வளவோ கஷ்ட மனுபவிக்கவேண்டி வரும். நீயோ பெண். காடுமலைமுதலான வைகளில் நடப்ப தற்கு உன்னால் முடியாது. நீ இவ்விடம் தானே இரு.

கண்:—நாதா! இவ்விஷயத்தில் தாங்கள் எவ்வளவு சொன்னபோதிலும் என் செவிக்கு ஏறமாட்டாது.

கோவ:—ஆனால் உன்னிஷ்டம். மதுரை மாநகருக்குச் சென்று வியாபாரம் செய்யலா மெனத் தோன்றுகிறது.

கண்:—என்னுடைய சிலம்பு இரண்டை யும் விற்று அதிற்க்குடக்கும் பொருளையே முதலாகவைத்து வியாபாரம் செய்யலாம். என்று பிரயாணப்படலாம்?

கோவ:—நாளையிரவில் பிரயாணப்படு வோம். நாம் வெளியூர் செல்வது ஒருவருக் கும் தெரியக்கூடாது. இரகசியமாக இருக்க வேண்டும்.

† இறைவனாகப்பொருள்.

கண்:—அப்படியே.

கோவ:—பிரயாணத்திற்குவேண்டு வன வெல்லாம் சித்தம் செய்துகொள். நான் போய் வருகிறேன். (அந்தப்புரத்தினின்றும் நிஷ் கிரமித்தில்).

நாகை, ஸி - கோபாலகிருஷ்ணன்.

Sita—A Tale of Hindu Domestic Life. சீதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை.

—*—*—

27-வது அங்கம்.

தங்கும் காமேசுவரய்யர் எப்போது பிரித்த கொள்ளப்போகிறாரென்று காத்திருந்தான். இராமச் சந்திரய்யருக்கு காமேசுவரய்யர் சொத்துகிடைக்கிற தாவென்கிற அருகைய அவளுக்கு வெகுநாள் இருந்து இப்போதுதான் அது நீங்கிற்று. ஆகிலும் காமேசுவ ரய்யர் மறுபடியும் இராமச்சந்திரனோடு சேர்ந்துவிட் டால் என்னசெய்கிறதென்று யோசித்து கடைசியில் இரண்டாவது குமாஸ்தா காமேசுவ ரய்யருக்கு ஸ்லீ காரம் கொடுக்கிறதென்று தீர்மானித்தான். காவா லி சுப்பய்யன் தன் குமாஸ்தா காமேசுவரய்யருக்கு ஸ்லீகாரம் கொடுக்க வேண்டுமென்றுதான் காமேசுவ ரய்யருக்கும் இராமச்சந்திரனுக்கும் மனஸ்தாபத் தைக்கொண்டுவந்துவிட்டான். தங்கம் இவனை ஏமா ற்றி தன் குமாஸ்தா ஸ்லீகாரம் கொடுக்கவேண்டுமென் றுயோசித்தான். கடைசியில் காவாலி சுப்பய்யன் தீயில்போய் சேரவும் தங்கம் இது தான் சமயமென் று கண்டு காமேசுவரய்யருக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமா க உபதேசம் செய்வ ஆரம்பித்தான். முதலில் காமே சுவரய்யருக்கு ஸ்லீகாரம் செய்து கொள்வதில் இஷ்ட மில்லை. பிறகு தங்கம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவரை ஸ்தோத்திரம் செய்து அந்த ஊரில் பெரியோர்களென்று சொல்லப்படும் சிலவேஷதாரிகளைக் கொண்டு காமேசுவரய்யருக்கு உபதேசம் செய்ததி லும் அவர் அப்படியே சம்மதித்தார். ஆனால் அடிக்கடி மனம் கலங்குவதால் ஆதலால், தங்கம் எங்கேயும் வெளியே சொல்லாமல் வெகு இரகசியமாக காரியத் தை முடிக்கவேண்டு மென்று தீர்மானித்தான். பட் டணத்தில் இருந்த இராமச்சந்திரய்யருக்கு மரியாதை க்குக் கூட கடிதம் எழுதவில்லை. இப்படி ஒருவருக்

ம் தெரியாமல் யோசனை செய்து தங்கம் உடனே ரு முகூர்த்தத்தை பார்த்து இராமச்சந்திரய்யர் பிரி துக் கொண்ட ஒரு வருஷத்திற் கெல்லாம் தன் றரண்டாவது பிள்ளையை காமேசுவரய்யருக்கு ஸ்லீ காரம் கொடுத்து பூணூலும்போட்டு விட்டான். பூணூ ள்கென்று காமேசுவரய்யருக்கு அதிகமாக கடன் ாங்க மனம் இல்லை; கடன் வாங்க ஒட்டமும் இல்லை யன்பது அவருடைய சலங்கைபோட்ட மாதிகளுக்குக் கூடத் தெரியும். அதுகளை வண்டியில் கட்டினால் துகள் கடன் கடன் கடன் கடனென்று கட்டியம் றிக்கொண்டே போகும். ஆனால் இப்படி கடன் றுப்பது தங்கத்துக்கு தெரியவில்லை.

இராமச்சந்திரன் பூணூல் எவ்வளவு ஆடம்பரமாக ஁ந்தோ அப்படியே என்பிள்ளை பூணூல் நடக்க வனுமென்று சொன்னான். காமேசுவரய்யருக்கு ிவளை மீறி ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை. பிறகு தற்கும் கடன் வாங்கி இராமச்சந்திரன் பூணூல் பாலவே வெகு சிறப்பாக நடத்த ஆரம்பித்தார். ங்கத்திற்கும் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளுக்கும் உண்டா ா சந்தோஷத்தில் பூலோகத்தில் இருப்பதாக ஞாப மில்லை; காமேசுவரய்யருக்கு ஆசார உபசாரம் செய் ார்கள். காமேசுவரய்யர் அப்படிப்பட்ட உபசா த்தை எப்போதும் அறிந்திருக்கமாட்டார். தங்கம் ்ராமச்சந்திரன் பூணூலைவிட தன்பிள்ளை பூணூல் ிவகு ஜோராய் நடந்ததாக பெருமைசொல்லிக் கொ றுவேண்டுமென்று எண்ணி எல்லாம் வெகு தோர ணயாகச் செய்தான். ஆனால் தெய்வசங்கல்பமானது ்ரணூல் போடுகிற சமயத்தில்கூட கொட்டுமோள 'ம இல்லாமல் பூணூல்போடும்படி நேர்ந்தது. இது ிம் கடவுள் செயல் அல்லவா! மேன்காரண்கள் பந்த ின் ஓர்புறத்தில் சீத்துகளினால் போடப்பட்ட ஓர் றுறையில் ஒரு மாத்தில் மத்தளங்கள் இரண்டையும் ாட்டி விட்டு வெளியே போயிருந்தார்கள். கமலா றியிலிருந்து நாலு துஷ்டப் பையன்கள் கல்யாண ுத்துக்கு வந்திருந்தார்கள். இவர்கள் மத்தளம் பார்த் ்தேகிடையாது இவர்கள் மத்தளத்துக்குச் சமீபத் ைல்போகவும் அது காற்றில் ஆட ஆட அதற்குள்ளி ர்ந்து ஓர் சப்தம்வந்தது. பையன்களொருவருக் ீகாருவர் ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டு ரிதானித்துக் ீகட்டார்கள். சப்தம் அப்படியே வந்து கொண்டி ர்ந்தது. பையன்களில் ஒருவன் 'எலே சேஷா! இர ண்டு பெட்டிக்குள்ளும் ஆள் உட்கார்ந்துகொண்டிரு ீகிருனா' என்றான்.

சுப்பன்: 'எலே பேசாதே! அந்த ஆளை மெள்ள பிடிக்கணுண்டா! சின்ன ஆள்போல் இருக்கிறது விடக்கூடாது!' என்றான்.

உடனே சேஷனும் சுப்பனும் ஒருபெட்டியை ப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். நாராயணனும் இராமு வும் மற்றொரு பெட்டியைப்பிடித்துக்கொண்டார்கள். ஒவ்வொரு வனும் ஒரு கத்திக்கொண்டுவந்திருந்தான். உடனே கத்தியை யெடுத்து எல்லோரும் சந்து செய்து கையை உள்ளேவிட்டார்கள். சேஷன் கை சுப்பன் கையில்பட்டதும் சுப்பன் சேஷன்கையை ன்பது தெரியாமல், 'எலே ஆள் அகப்பட்டாண்டா, விடாதே!' என்று அந்தக்கையை இழுத்தான், சேஷன் சுப்பன்கையென்று அறியாமல் 'ஆமாண்டா, விடா தே! ஆள் என்னைக்கூட உள்ளே இழுக்கிருனா! விடாதே!' என்றான். இருவரும் 'விடாதே! விடா தே!' என்று கத்திக்கொண்டு இழுத்துக் கொண்டி டிருந்தார்கள்.

இதேமாதிரி மற்ற மத்தளத்திலும் இராமு நாரா யணன் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு ஆள் அகப்பட்டு விட்டான் 'விடாதே! விடாதே!' என்று இழுத்துக் கொண்டிருந்தான். இப்படி இருக்கும்போது மேனக் காரர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களுக்கு மிரு தங்கத்தின்தோல் அறுக்கப்பட்டதைப்பார்க்க வயிறு பற்றிற்று. "அன்ஸையினும் முழுவதும் மிருதங்கம் வாசிக்கமுடியாதே! கூலிபோச்சே! என்று கோபத் தால் நாலுபேரையும் குடுமியைப்பிடித்துக் கொண்டு அடி அடி யென்று அடித்தார்கள். இதற்குள் ஏகக் கூட்டம் கூடிவிட்டது. சிலர் சிரித்தார்கள். பையன் களைச் சேர்ந்தவர்கள் எப்படி பாப்பாரப்பிள்ளையைத் தொட்டு அடிப்பாயென்று மேனக்காரனிடம் சண் டைக்குப்போனார்கள், சிலர் அப் பையன்களுடைய துஷ்டத் தனத்துக்கு அதுவேண்டு மென்றார்கள். கடைசியில் அடிபட்ட பையன்கள் கொஞ்சதூரம் போய் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டு 'எலே! அடிபட் டாலும் பட்டோம், அது மத்தளம் என்று தெரிந்த தடா!' என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

அது குக்கிராமமானதால் வேறேமத்தளர்கூட கிடையாது. மத்தளம் எடுத்துவரப்போக வேண்டு மானால் போய்வர ஒருநாளமுடிவதும் ஆகும். தங் கம் இப்படி இராமச்சந்திரன் மீது எடுத்ததற்கெல் லாம் அருகையப்பட்டு போட்டி போட்டது பகவானு க்குக்கூட பொறுக்கமுடியவில்லை. கல்யாணத்தில்

தாலிகட்ட மறந்துபோவதுபோல் கல்யாணத்திற்
கென்று தருவிக்கப்பட்ட நாகஸ்வரம் பூணூல் போடு
ம் சமயத்தில் உபயோகப்படுத்தமுடியாமல்போயிற்
று. பிறகு பூணூல் நடந்தது. தங்கம் காமேசுவரய்
யருக்கு ஸ்வீகாரம் கொடுக்கும்போது அவருக்கு ஏரா
ளமான சொத்து இருக்கிறதாக அவருடைய எண்
ணம். பூநீரிலாஸசாஸ்திரிகளும் அப்படியே எண்ணிக்
கொண்டு தான் இராமச்சந்திரய்யரை ஏமாற்றிவிட்ட
தாக நினைத்து அதிக சந்தோஷமடைந்தார். இராம
ச்சந்திரய்யர் பட்டணத்தில் வெகு நன்றாய் படித்துக்
கொண்டு பூவரசுநல்லூரைப்பற்றி நினைத்தால் கூட
தோஷம் உண்டாகுமென்று வெறுத்து அதை மற
ந்தே இருந்தார். ஆனால் அவருக்கு ஒரு கவிதை மட்
டும் இருந்தது. தனக்கு வழக்கமாக வாரத்திற்கு கொரு
தரம் கடிதமெழுதிக்கொண்டிருந்த சீதா மூன்றுவார
மாக கடிதமேழுதவில்லையென்பதே. இராமச்சந்திர
ய்யர் தினந்தோறும் காலை 8-மணிக்கு மாடியில் வெ
ளிப்புறத்தில்வந்துநின்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டே
இருப்பார். தபால்காரன் வந்து இந்தலீட்டைத்திரும்
பிப்பார்த்தால்கூட வெகு விரைவாய் சீதே ஒடிவார்.
அவனைப்போய் பார்ப்பதற்குள் அவன் வேறே வீடு
போய்விடுவான், இராமச்சந்திரய்யர் வெகுமனவருத்
தத்துடன் திரும்பிவருவார். இப்படிப் பார்த்துப்பார்
த்து பொறுக்கக் கூடாமல் தன் பெண்ணாதிக்கு அடி
யில் வருமாறு ஒரு கடிதம் எழுதினார்.

“138 தம்புசெட்டி. தெருவு,”

சென்னப்பட்டணம்.

“என் கண்ணுக்குக் கண்ணான என் சீதாவுக்கு
உன் பிரியமுள்ள சந்திரன் அநேக ஆசீர்வாதம்.
கேஷமம். கேஷமத்திற்கு எழுதி அனுப்பவும். நான்
உனக்கு மூன்று கடிதம் எழுதியும் நீ பதிலே எழுத
வில்லை. பதில் எழுதக்கூட சாவகாசம் இல்லைபோல்
இருக்கிறது. நீ என்ன செய்வாய்! ஒருவேளை என்
ஞாபகமே உனக்கு இருந்திருக்கமாட்டாது. உன்
மீது குற்றம் சொல்வதில் பிரயோஜனம் என்ன!
பிறந்தகம்போன பெண்களுக்கு புருஷன் வீட்டு
ஞாபகம்கூட இருக்குமா? வாய்திறந்து பேசக்
கூடாது குரங்குகூட வல்லவா பிறந்தாத்துக்கு
ஜலம் எடு என்றால் குடத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு
ஓடுகிறது! புக்ககத்துக்கு ஜலம் எடு என்றால் குடத்
தைக் கீழே போட்டு விடுகிறது! குரங்குகளுக்கே
அப்படி யிருக்கும்போது மனிதர்களுக்குக் கேழ்ப்பா
ணை! இந்தக் கடிதம்கூட உன்சகத்துக்கு இடஞ்

சலா யிருக்கும்! உனக்கு உடைத்துப் பார்க்கக் கூட
அவகாசம் இருக்கமாட்டாது! நாளை வேலையற்
வன்; உனக்குக் கடிதம் எழுதுகிறதுதான் வேலை
அப்படி. உனக்கு அங்கே கடிதம் எழுதுவதற்குக்கூட
சாவகாசம் இல்லாதபட்சத்தில் இனிமேல் எழு
வேண்டா மென்றாவது நீ எனக்கு தெரிவிக்க
கூடாது! அப்படியாவது இந்தக் கடிதம் கண்ட உ
னே எழுதுவாய் என்று நம்புகிறேன்.

இப்படிக்கு உன்பிரியனான

சந்திரய்யர்.

இந்தக் கடிதம் போட்ட மூன்று நாளைக்கெல்லாம்
தபால்காரன் ஓர் கவரைக் கொண்டுவந்து இராம
ச்சந்திரய்யரிடம் கொடுத்தான். இராமச்சந்திரய்ய
ருக்கு வெகு சந்தோஷம். உடனே கடிதத்தை
உடைத்துப்பார்க்க அதில் சடுதியில்வருமாறு எழுத்
யிருந்தது.

“பூலாவடி.”

“என் உயிர்த்தோழரான என்பிராணநாதர் சந்திர
ய்யர் அவர்களுக்கு தங்கள் உயிர்த் தோழியாகி
சீதா அநேககோடி நமஸ்காரங்கள் செய்து எழுதிச்
கொண்டது:—”

“இவ்விடம் கேஷமம். அவ்விடத்து கேஷமத்
தக்கு எழுதி அனுப்பக் கோருகிறேன். தங்களு
டைய கடிதம் எனக்குக்கிடைத்தது; புருஷர்களுக்கு
ஒரு பாவத்தையும் அறியாத பெண்கள் மீது குற்
றம் சொல்வது சகஜம்தானே! அதைப்பற்றி நான்
முறையிட்டு என்ன பிரயோசனம்! நான் மூன்று
கடிதம் எழுதியும் அதற்குப் பதிலே எழுதாமல் என்
ஞாபகமே இல்லாமல் இருந்துவிட்டு, இப்போது
அக்கடிதங்களை வரவில்லைபோல் எழுதியிருக்கிற
தம் புருஷர்களுடைய சாமர்த்தியம்தான்! இந்த
சாமர்த்தியம் பெண்களுக்கு வருமோ! ஆனால்
தங்களைக் குற்றம் சொல்வதில் பிரயோஜனமில்லை!
தங்களுக்கு என்னொபகமே இல்லாமலிருக்கச் செய்த
வன் சொன்னபடிதானே தாங்கள் கேட்கவேண்டும்!
அவன் இதுவரையில் என் கடிதத்திற்குத் தங்களை
பதில் எழுதும்படி உத்திரவு செய்ய வில்லைபோ
லிருக்கிறது! போகட்டும்! இப்போதாவது என்னொப
கம் வந்ததே! என்னொபகம் வந்தும் குழந்தை இராஜ
கோபலன் ஞாபகம் தங்களுக்கு வரவில்லைபோலிருக்
கிறது! இராஜகோபலன் என்ற குழந்தை இருக்

கிறதாக இப்போதாவது ஞாபகத்திற்கு வருகிறதோ,
சற்று நினைத்துப் பாருங்கள்! இருக்கட்டும்! இதற்
கெல்லாம் நான் நேரில் வந்து தகுந்தவழி சொல்லுகி
றேன்! காய்களுக்குள்ள தொழில் கடிதத்திலேயே
வந்துவிட்டது! இல்லாமல்போனால் வந்த கடிதத்தை
நீங்கள் மறைக்க நியாயமில்லை! உங்கள் ஊரில் உங்
கள் காமேசுவரய்ய ரவாளுக்கு பிள்ளைக் குழந்தை பிறந்
திருக்கிறதாம் உங்களுக்குத் தெரியுமா? எல்லோரும்
பத்துமாஸம் சுமந்துபெற்றும் குழந்தை பிறந்த வுட
னே பூணூல்போட விடுகிறதில்லை! உங்கள் லட்சுமி
அம்மாளுக்கு பிரஸவமென்கிற சிரமமே இல்லாமல்
ஒரு குழந்தை பிறந்துவிட்டது. அது பிறந்தவுடனே
பூணூலும் போட்டுவிட்டார்கள். குழந்தை பிறத்தது
என்றால் விர்த்தி உண்டென்று எண்ணவேண்டாம்.
நமக்கெல்லாம் விருத்தி லாபம் செய்துவிட்டார்கள்.
இந்தரகசியம் ஒருவருக்குத் தெரியாதாம்! அந்த ஊரி
லேயே அநேகருக்கு ஸ்வீகாரம் ஆனபிறகுதான் தெரி
யுமாம். இதுவும் ஒரு வேடிக்கைதான். இந்த வேடிக்
கையோடு எங்கள் வீட்டிலும் ஒரு வேடிக்கை நடந்த
து. எனக்கு பூவரசுநல்லூரிலிருந்து என்சிகேகிதியும்
எங்கம்மாளுடைய தங்கை பெண்ணுமாகிய மீனாபி
யிடமிருந்து இந்த சமாசார மடங்கிய கடிதம் ஒன்று
வந்தது. தபால்காரன் எந்தாயாரிடத்தில் கொண்டு
வந்து கொடுத்தான். எங்கம்மா கடிதம் எங்கே
யிருந்து வந்தது என்று அவனைக் கேட்டான். அவன்
பூவரசு நல்லூர் மீனாபியம்மாளிடமிருந்து என்று
சொல்லவும், எங்கம்மா தபால்காரனைப் பார்த்து ‘ஏ
பையா நீ எத்தனை மணிக்கு பூவரசுநல்லூரை விட்டு
பிறப்பப்பட்டே! மீனாபி சொன்க்கியமா யிருக்கிறா
னோ! இன்னும் வாய் சமாசாரமாக எதாவதும்
சொன்னானோ! அவன் ஆம்படையான் ஊரில் இருக்
கிறானோ? காவேரியில் ஜலம் எவ்வளவு ஓடுகிறது?’
என்று சண்டப்பிரசண்டமாய் கேள்விகள் கேட்க
ஆரம்பித்து விட்டான். நாங்கள் எல்லாரும் சிரித்து
விட்டு அவளை கேலிசெய்தோம். இதை நினைக்க
நினைக்க எனக்கு இன்னும் சிரிப்பு அடங்கவில்லை.
தாங்கள் விசாரிக்காமல் போன போதிலும் இராஜ
கோபலன் சவுக்கியமா யிருக்கிறானென்று நான் உங்க
ளுக்குத் தெரியப்படுத்துகிறேன். எனக்குதங்களிடம்
பகியாகவாவது பறந்து வந்துவிட வேணுமென்று
ஆவல் இருக்கிறது! தங்களுக்கோ பகியைவிடவேக
மாய் பறந்துபோய் என்னை மறக்க உபதேசம்செய்ய
வர்களிடம் போய் சேரவேண்டுமென்று இருக்கிறது!

எல்லாவற்றிற்கும் நான் கொஞ்ச நாளில் ச
பறப்பட்டு வருகிறேன்.

“பிரிய நாயகர் பாதத்தில் தங்கள் உயிர்த்
தோ அநேக நமஸ்காரம்.

“சீதா.

இந்தக் கடிதத்தை இராமச்சந்திரய்யர்
வெகு சந்தோஷமடைந்தார். இராமச்சந்திர
ய்யர் செய்ததைப்பற்றி லக்ஷியம் செய்யவே
வேங்கட்டராம சாஸ்திரி குமாரன் பூலா
சேந்த போஸ் டாபிவரில் போஸ்டி ம
இருந்ததால் அவன் ஏதோ தனக்கடிதங்களை
சீதா பதில் எழுதாமல் இருக்கட்டும்
ஸ்வீகார சங்கதிகள் தெரியாமலிருக்கட்டு
செய்த சங்கதி யென்று ஊகித்தார். காதே
ருக்கு சொத்துக்குத் தகுந்த கடன் வந்த
என்ன கடன் வந்தும் அவருக்கு செலவை
படுத்த முடியவில்லை. கடன் வரவர வெகு
விட்டது. அநேகர் வியாஜ்ஜியம்போட டி
விட்டார்கள். காமேசுவரய்யருக்கு ஒன்று
முடியவில்லை. பார்த்தார்! தங்கத்தைச்
யெல்லாம் தீர்க்கும்படி கேட்டுக்கொண்ட
இவர்கடனை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியா
கவன மில்லாமல் இருந்து விட்டான். ஸ்வீ
ஒரு வருஷத்திற்கு கெல்லாம் காமேசுவ
ஒத்தாசை செய்ய ஒருவரும் இல்லை.
வாரண்டு கொண்டுவந்து விட்டான். காதே
ரிடம் சொத்து இருந்தவரையில் எ
அவரைச் சுற்றிக்கொண்டே இருந்
இப்போது அவருக்கு சொத்துக் குறை
அவரிடம் சுற்றிக்கொண்டிருந்தவர்க
இப்போது அவரை வெறுக்கஆரம்பித்தார்.
மற்றவர்களைக்காட்டிலும் அதிகமாக டெ
வாரண்டு சேவுகன் இதுதான் சமயம் எ
தங்கத்துக்கு இரகசியமாக 100 ரூ கொடு
சுவரய்யரைப் பிடித்துக் கொடுக்கச்
தங்கத்துக்கு காமேசுவரய்யருக்கு சே
செலவாவதுகூட பொறுக்க வில்லை ய
வாரண்டு சேவுகனுக்கு ஒத்தாசை டெ
கொண்டான். வாரண்டுக்கு பயந்து ஒன்
டிருந்த காமேசுவரய்யருடைய இர
தங்கம் சேவனுக்கு நன்றாய்ச்சொல்லி

ய்யரையும் உள்ளே ஒரு இடத்தில் ஒளியச்
ல்லி மெள்ள சேவகனை உள்ளே விட்டு விட்டா
சேவகன் வந்ததும் காமேசுவரய்யர் அகப்பட்டிக்
ண்டார். காமேசுவரய்யர் பிறகு வெகு வருத்தப்
புத்தகத்தைப் பார்த்து தனக்கு எப்படியாவது
பாசை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டார். தங்கம்
ரன் பின்னையை ஸ்வீகாரம் செய்து கொண்டு
புத்தது போதாதா! அவனுக்கு கர்மமும் சிரார்த்த
தானே மிச்சம்செய்து வைத்தீர்! இன்னும் என்
த்தையும் வாயில் போட்டுக்கொள்ளப் பார்த்தீர்
நான் மாட்டே நென்றான். காமேசுவரய்யர்
காரம் வேண்டாம் என்று சொல்லும்போதே

தான் கட்டாயப்படுத்தி அவரை ஸ்வீகாரம் செய்து
கொள்ள சொன்னதை தங்கம் முற்றிலும் மறந்த
பழியை இப்போது காமேசுவரய்யர்மீது போட
லான். இந்த சங்கதிகள் இராமச்சந்திரய்யருக்கு;
தெரிந்ததும் அவர் உடனே பட்டணத்திலிருந்து
வந்து காமேசுவரய்யர் சொத்து கடன் எல்லாவற்றை,
யும் ஒப்புக் கொண்டு அவரை அவமானப்படாமல்
காப்பாற்றி அவரையும் பட்டணத்துக்குக் கூட்டி
கொண்டு போனார்.

எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ

“Man is Man and Master of his Fate & Fortune.”

A CRITICAL STUDY OF THE TEMPLE TRADITION IN A RECENT FESTIVAL.

“Turn Fortune, turn thy wheel, and lower the proud;
Turn Fortune, turn thy wheel, in sunshine, storm and cloud;
Thy wheel and thee we neither love nor hate. Smile and we smile, the lords
Frown and we smile, the lords of our own hands;
For man is man and master of his fate.”—Tennyson.

“As I walked by myself
I talked to myself
And myself said this unto me:
Make friends with thyself!
Be true to thyself!
And thyself thy good angel be!”—Anonymous.

“சலனசக்தியை வெல்லவேண்டில், கரபாத்திரம்சாமி யாகவேண்டும்.”

பேரன்புப் புகழ்.

“அன்பையருளே இன்பே கனியே இன்னமுதேயுள்
கண்ணிற்பிறந்த கண்மணிகளைத் தனைபேர்!
உள்ளங் கனிந்தாரை யுள்ளபடி போற்றுவாயே
உளங்கனிந்தேதான்வீழ்ந்தால் உவகையுடனேநீடுவாய்
மண்ணில்வீழ்ந்ததானால் மாயைவந்து தொத்துமென்று
மாப்பிலே தாங்கியம்மா மடியில்வைத்து வளர்ப்பாயே!
நீ ஆகாசங்கையென்று நின்னையள்விச் சூடிக்க வெண்ணி

அடுத்தடுத்து வருவாரம்மா அனந்தனந்தம் பேர்களுமே,
நீ கைக்கெட்டா கங்கையல்லோ வாய்க்கெட்டா விண்ணமுதே!”

“உள்ளதுணர்ந்து உளவறிந் துணைக்கண்டு
ஹிருதயமாம் கலசமதை யழுக்கறவே தான்விளங்கி
அன்பாங் கைநீட்டி யாதாவா யுனையேந்தி
ஆருமறியாத அம்பரத்தே தனியிருந்து
தன்னைத்தா னறியத் தபித்தவர்கள் தான்குடிப்பார்!
தபித்துக் குடித்தார்க்குத் தாகமது அற்றுப்போம்:
உண்டுகளித்தார் உளம்பெருகிப் பூரிப்பார்
இத்தனையும் சொல்லி எத்தனையோ எண்ணினேன் நான்:
எத்தனைதான் சொன்னா னு மேற்குமம்மா உன்றனுக்கு!”
—துணர்ந்தாய்மொழி, “அவள்பேரன்புபுகழ்.”

“பந்தம்பறி” யுற்சவக்காக்கி.

[திருமயிலையில் ‘புண்ணையங்கானல் மடமயிலைக் கட்டிட்டங்கொண்டான் கபாலீச்சரமமர்ந்தான்’ திருக்
கலியாணம் செய்து கைலாசவாகனமேறித் திருவுலாவந்து, கூடியிருந்து, மறுநாட்காலையில் பக்தகோடிக
ளுக்கு உமாமஹேஸ்வராயிருந்து தரிசனமளித்தபின், மாலையில் நாயகிசமேதராய் நகர்வலம் வரும்பொ
ழுது, சிவபெருமான் சடையிலிருந்த கங்கையைக்கண்டு பேதபாவம்கொண்டு உள்ளே ஐடல்கொண்ட
நாயகி, திருக்கோயில் எதிர்வாவும், ஊடல்முற்றிச் சினமாகத் தன்கலைகளாம் (தீவர்த்திப்) பந்தங்களை
யெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு தான்மட்டும் கோயிலிடமடைந்து, பகவானை முச்சத்தியில் விட்டுவிட்டுவந்து
விட, “பந்தம்பறி” கொடுத்துத் “திக்கற்றாதன்போல்” சந்தியில் நின்றுகொண் டிருந்த ஸ்வாமியைக்கண்
ணுற்று, “தம்பிரான்தோழர்” எனப்பேர்பெற்ற சுந்தராமரீதியடிகள் பகவானிடம் சென்று பின்னகக்
தியின் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லி அவருக்கு ஆறுதல் கூறுகிறபாவனையிது. “பந்தொன்று பந்தொன்று
பவோபவம்” என்றபாவஞ் லக்ஷணத்துக்கிசைய, ‘தம்பிரான் தோழர்’ பகவானிடத்தில் பற்றிய பந்தொன்
றே பாவனையாக விருந்து பேசுகிறார்.]

1. ‘தம்பிரான் தோழர்’ ‘பவோபவ’ப் பிரலாபம்.

“குலஸங்கேத பாலிகைய நம!”

- (1) சலனசக்தி யென்றுசொல்வர் சாதுகெட்ட லெகூழியை
மலினபுத்தி யென்றுஞ்சொல்வர் மாயைவென்ற நாயவள்காண்!
சலனசக்தி யென்றசெல்வி சகடக்கா லதுபோலே
† மலினபுத்தி யார்மனத்தை யுருளவைப்ப னுண்மையிதே!

2. இதுவுமது:— “கௌளிகைய நம” “குலயோகிகைய நம”

- (2) உருளவைப்ப னுண்மையிது! மருளவைப்பள் மாயையினால்!
தெருளவைப்பள் தேர்த்தாரை! யிருளவைப்பள் திரிந்தாரை!
மருளவைத்து இருளவைத்து மாயைமனந் தானொழியத்
தெருளவைத்துத் துன்பொழிப்பள் தேவிசலந் சக்களத்தி!

† காமசங்கல்பங்களையே செய்யும் அசுத்தமனத்தை.

3. இதுவுமது.—“அருலாயைநமஸ்கரி”

- (3) சக்களத்தியவள் நிச்சலதேவிக்குச், சலநரூபமே யானவள்,
மக்களற்றவள் மாயாவிருதி, மன்மதசந்தரப் பேற்றவள்,
‡ நிஷ்களத்திலே நிர்மலதேவி, சகளவடிவில் செந்தாமரையாள்,
§ புஷ்கரத்திலே புகுந்துவசிப்பள் புஷ்டியுடையவள் பாதகி!

4. பகவான் தன்தோழரிடம் ‘பந்தம்பறி’ செய்த தலைவியின்மேல் குறைகூறல்.

- (4) பாதகியைநம்பிச் சாதனைசெய்தேன், பேரும்புகழும் பாவச் செய்தான்!
சாதகியைநம்பிச் சாதவினானேன் † சாதகிபாதகி பானானான்
பாதகிகூடிக் கெடுத்தாளென்னைப் பாரிலுள்ளவர் தான்கிரிக்க!
சாதகியென்றுநான் நம்பினபாதகி சந்தியில்விட்டென்னை யோடிப்போனான்!

5. இதுவும் பகவான் வாக்கு.

- (5) ஓடிப்போனவன் சங்கைகெட்டு நாடிக்கொண்டேயொரு பாதகனை ¶
நாடிப்போனவன் பாதகனையென்று நாட்டிலுள்ளோர்கள் தான்கிரித்தார்
நாடிப்போனவந்தப் பாதகனைத் தூக்கி நாட்டார்புகழுவே யாட்டிவைத்தான்
வாடிப்போனதோர் பூப்போலவனை யாட்டியலுத்துமே சேழித்தான்.

6. அவ்யாகிருதனைக்கூடி யழித்துத் தைஜஸனாக்கிப் பின்னுமவனை யிரண்யகர்ப்பனாக்கி
விசுவன் வைசுவானர னூச்செய்து, ‘விராட்ரூபி’ யாகக் கூடியிருந்த கேட்டை
யெல்லாம் கண்டு பகவான் தம்தோழரான சுந்தரபூர்த்தியிடம் பின்னும்
தன் குறையைச் சொல்லிக்கொள்கிறார்.

- (6) சேழித்தவன் சிரிப்பாணிகண்டான் சாதிகெட்டவனைச்சேர்த்திருந்தான்!
பேரழித்து பெருமையுமழித்துச் †† சிறுமைப் பட்டவனோடேபோனான்!
சேழிந்துநான் சிரிப்பாணிப்பட்டும் சிறுமைப்படாமலே தானிருந்தேன்!
வேரழிந்துள்ள வீணானவீணரை வேண்டியவன் தானும் போயடைந்தான்!

7. தன்னைப் பிரிந்த நாயகியின் செய்கையையும் தன்னிலையையும்
பகவான் தோழர்க் குணர்த்துகிறார்.

- (7) போயடைந்தாளவள் போதையுள்ளாள் போதையக்கத்தை யொழித்தேனென்று
போயடைந்தாரைப்புன் முறுவலுற்றாள் : பொங்கிற்றவர்செல்வம்பாற்கடல்போல்;

‡ தேவியின் பிரகாச விமர்சனரூபங்களை யந்தர்லக்ஷியமாகக்கொண்டு குறிப்பிட்டபடியென்க.

§ ‘இச்சையுதித்தவிடத்திலே’, அஃதாவது ‘ஹிருதயபுண்டரீகத்தில்’ என்று அர்த்தம் கொள்.
‘பௌஷ்டராகம்’ பார்க்க.

† ஆண்டிவேஷம் தரித்து அஸங்கரூயிருந்ததை விட்டு ‘உமாமேதேஸ்வராய’ கிரகஸ்தனானதை
சொல்கிறார்.

¶ அவ்வியத்தமான ‘அவ்வியாகிருதனைக்’ குறிப்பிட்டபடியென்கொள்க.

†† ஸ்வயம் பிரகாசரான தன்னை மணந்துபின் ‘இருளில் ஒளியாம்’ தைஜஸனைச் சேர்ந்ததுபற்றி
அவனைச் ‘சிறுமைப்பட்டவன்’ என்று இழித்துச் சொன்னார்.

போயடைந்தேபின்னும் வெறுவலுற்றாள் வீங்கித் துங்கியவர் வீழலுற்றார்!
‡ காயடைகிழங்கே தின்னுக்கொண்டு காற்றையொடுக்கி நான் தபஸிருந்தேன்.

8. பகவான் தபஸியற்ற ‘தர்மஸம்வர்த்தனி’ யாகவந்து தேவி வரித்ததைக் கூறுகிறார்.

- (8) தபஸிருந்தேனென்று தேவியவள் தர்மஸம்வர்த்தனி யாத்தோன்றி
தபஸுக்குவந்தேன் கேள்வரமென்று தர்மஸம்வர்த்தனி தானிசைத்தாள்
தபஸிருந்தேனான் தேவியைக்கண்டேன் தர்மஸம்வர்த்தனி சொருபமதா
தபஸுக்கிசைந்ததோர் தர்மஸம்வர்த்தனி தானேவேண்டினே னென்றுரைத்தேன்.

9. தர்மஸம்வர்த்தனியை யடைந்து சலனத்தை நீக்கியதுரைத்தல்.

- (9) வேண்டினேன் வேண்டினபடியிருந்தான் வேட்கையெல்லாமவன் தான்துடைத்தான்!
ஆண்டியேயானாலும் வேண்டேன்சலனத்தைவேட்கைதீர்த்தென்னை யாண்டவனே
வேண்டியேசலன சக்தியைநம்பினான் பட்டதெல்லாம்போதும் பாருலகில்
ஆண்டியேயானாலும் ஆண்டாளுக்கடிமை யாகவேவேண்டினே னென்றுரைத்தேன்.

10. பேதத்தை யொழித்துத் தர்மத்தைவளர்ப்பதே சரியென் றிசைந்ததேவி அன்னபூரணி யாகிச்
சிவனுக்குக் கரபாத்ரப்பிச்சையிட்டதை யுரைக்கிறார்.

- (10) உரைத்தேனுண்மையை உள்ளதது வென்றாள்
‡ கரைத்தாள் தன் தேஹத்தை ய்ப்புவி லுப்புப்போலே!
¶ பரத்தைமறைத்ததோர் பார்முதற் பூதமுன்
கரத்தைநிறைத் தென்றும் கார்க்கவேயென்றாள்!

11. கரபாத்ரப் பிச்சையிட்டதேவி, ஊடல் கொண்டசகிபதியிருவருக்கும் சமாதானம் செய்துவைத்த
‘தம்பிரான்தோழரை’ பார்த்து ஆசிகூறி யருளமுதுபடியிட்ட சிறப்பைக்கூறுகிறது.—
சாட்சியாய்நின்ற சுந்தரவாக்கிது.

- (11) கார்க்கவே யென்றாள் கார்க்கில் போலொத்தாள்!
பார்க்கவே யென்றும் பரத்தைநீ யென்றாள்!
பார்க்கப் பார்க்கவே பரமும் கர மாச்சகாண்!
கார்க்கவே ஐங்கரன் கரபாத் ரமா வுனையென்றாள்!

‡ “தேவியவள் புரம்பலிட்டுத் திக்கற்றநாதன்போல், ஆவிதனை யொடுக்கிக்கொண்டு அருந்தலங்கள்
செய்துகொண்டு, தான்கிழும் சாம்பவரைக்கூடிவாழவேண்டுமென்று”

‡ ஏகைவ சக்தி பரமேஸ்வரஸ்யம்ரயோஜ நார்த்தாய சதுர்விதா பூத்.
போகேபவானி புருஷேஷு விஷ்ணு, க்ரோதேச காளி, சமரேச தூர்க்கா.”

¶ “மரத்தைமறைத்து மாமதயானை
மரத்தில் மறைந்தது மாமதயானை
பரத்தை மறைத்ததுபார் முதற்பூதம்
பரத்தின் மறைந்ததுபார் முதற்பூதம்.”—திருமத்திரம்.

12. பாகவதனுக்கும் தேவிக்கும் ஊடல் தீர்த்துவைத்த சுந்தரமூர்த்திகள் தேவியருளால்
“காமேச்வரமுகாலோககல்பித ஸ்ரீகணேச்வராயநம:” என்னும் இரஹவிய
நாம உண்மையை நிதரிசனமாய்க்கண்டு கிருதார்த்தரானதைச்
சொல்லுகிறது.—சுந்தரமூர்த்திநாயனார்வாக்கிது.

(12) கரபாத்ர மென்றென்தாய் கசிந்துரை செய்தசொல்
கரபாத்ர மந்த்ரமாய்க் காதிலே நுழைந்தது
கரபாத்ர மந்த்ரம்பின் தந்த்ரமாய் மாறியே
† கரபாத்ர சாமியாம் யந்த்ரமா யிசைந்தது !

13. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தன் ஸ்வானுபவத்தைச் சொல்கிறார்.

(13) இசைந்தது பார்யந்திரம் ஈஷணைத் திரியம்விட்டு !
இசைந்தது பார்சலநம் நிச்சலன தேவியாய்
இசைந்தது பாருலகம் அப்போடுப் பதுபோல
இசைந்தது பாருடலும் உயிரோடொன் றுகவே !

14. சுந்தராதன் ஸ்வானுபவத்தைக்கொண்டு வேதசாஸ்திரங்களின் சத்தையெல்லாம்
வெண்ணெயாய்த்திரட்டி யெடுத்துச்சொல்கிறார்.

(14) உயிரோ டொன்றாய் உடல்சே ரவுமே
தயிரோ டொன்றாய்ப் பால்சேர் தன்மைபோல்
உயிருட லென்னும் பேதம தொழிந்து
தயிரோடு பால்சேர் வெண்ணெய தாச்சே !

15. சுந்தரமூர்த்தியடிகள் பூரணத்தில் நிர்வாணநிலைபெற்று பகவானால் ஆச்சாரியாபிஷேகம்
செய்யப்பெற்றபின், தான் மண்ணில்வந் துதிக்கநேரிட்ட பூர்வவாசனையைப்பழித்த,
சித்தமுத்த சுத்தமாயுள்ள சுபவாசனையை யேற்றிக்கொல்கிறார்.
(ஸமயாச்சாரியரான சுந்தரர்வாக்கிது.)

(15) வெண்ணெய தானபின் மத்தடி படுவானேன் !
வெண்ணெயா யிருக்கநான் நெய்க்கழு வானேன் !
வெண்ணெய்தயிர் பாலுண்ண வேண்டட்டும் தானிருக்க,
வெண்ணெய்தயிர் பால்விட்டு மண்ணையுண்ண வேண்டுமோ !

குறிப்பு:—இதனால் பூரணத்தில் ஸ்வானுபவம் சித்தித்தபின் சுததக்கருப அலைகளால் முன்து
யின்னுமடித்து மோதப்பட்டபெறும் உலகானுபவத்திற் சிக்கியுழல வேண்டிய நிமித்தமில்
யென்றும், உலகானுபவத்தால் உரும் சுதபோகபோகியங்கனெல்லாம் ஸ்வானுபவமுதிர்
யில் சங்கல்பமாத் திரத்தாலே சித்திப்பதாயிருப்பதால், அபரோகஞ்ஞானம் சித்திக்கப்படு
வருக்குப் பரோகஞ்ஞானம் ரவீக்காதென்னும் உண்மையை உணர்த்தினபடி யென்க.

† துதிக்கையையே பாத்ரமாகக்கொண்டு மோதகமுண்பவராதலால் சித்தி விளையருக்குக் ‘கரபா
சாமி’ யென்னும் டேர் பொருந்தவாயிற்று. ‘யத்திரம்’ என்றும் ‘தேவதம்’ என்றும் ‘மூர்த்தம்’
எறயே குறிக்கும்.

16. உமையம்மை மயூரவடிவமாய் மஹாதேவரைப்பூஜித்து அவரைத் திருமணம் செய்து கூடல் ஊடல்
ஆடிய ‘புண்ணைவன’ க்ஷேத்திரமாகிய ஸ்ரீகபாலீச்சரத்தில் மெய்யன்பர்க் கமுதளிக்கும்
பேரமுதையெளிற்றிப்பெற்றுய்யவேண்டில் ‘கரபாத்ரம்சாமியாகக் கைநீட்டி
நிற்கவேண்டும்’ என்று முடிவுரைசொல்லி அனுபவாதீதமுரைக்கிறார்.

(16) மண்ணையுண்ண வெண்ணங்கொண்டால் சலனசக்தி தயைவேண்டும்
கண்ணைப்பிசைந் தழுவேண்டும் காயகல்பம் தேடவேண்டும் !
என்னையாண்ட அன்னை தன்னைப் புண்ணைவன மடமயிலைப்
பின்னையாண்டு ஊடல் தீர்த்தான் பேரமுதையுண்ணவேண்டில்,—

கரபாத்ரம் சாமியாகக் கைநீட்டிநிற்கவேண்டும் !

கரபாத்ரம் நீட்டினீரால் அமுதளிப்பா னுளம்பூரிக்க !

ஸ்ரீ கல்பகாம்பாள் ஸமேத கபாலீச்சர தீருவடிகளேசரணம்.

ஒ ம் த த் ஸ த்.

“THE COMING OF THE THEOSOPHICAL
MILLENNIUM.”

“அவதாரபுருஷர் தோன்றும்
கிரஹார நிலை.”

“அவதாரபுருஷர்க்கு ஆயிரமாண் டென்
பர், ஆண்டெனச் சொல்வதும் ஆரமேயாகும்.
ஆரமதாவதும் ஜோதி ரூபம்மே. காலத்திற்
சோதியைக் கிரணமென்றுரைப்பர். கிரண
மாவதும் வியஷ்டிபாவம்மே. வியஷ்டிக்கிரணம்
சமஷ்டியிற் சூரியன், சூரியன் என்பதும் ஆதித்
தன் தானே. ஆதித்தன்கலை பன்னிரண்டாமே.
பன்னிருகலையும் பன்னிரா தித்தனும். அண்டா
தித்தன், பிண்டாதித்தன், என்னுமேயவற்றை
எண்ணுவர் மேலோர். அண்டத்தி லுள்ளது
பிண்டத்திலும் ஆமே. அண்ட பிண்டத்திலும்
அவனே பொளிர்வன். அண்டபிண்டமும் சம
ஷ்டி. வியஷ்டியே. சமஷ்டிபாவம் சங்கியையில்
ஒன்றே. ஒன்றே பலவாய்ப் பிரியினும் பொருந்
தும். பலவுமொன்றாவதே பிரகிருதியிற் சம
ஷ்டி. வியஷ்டிபாவம். விரிந்ததில் ஒன்று.
ஒன்றே பலவாய்ப் பிரிந்து விரிந்தபின், விரிந்த
தில் ஒன்று வியஷ்டிபாவம்மே. சமஷ்டி. வியஷ்டி

டியைச் சங்கியையால் உணர்த்துவான் “ஏகன்,
அனேகன் வாழ்க” வென்றே திறார். ஒதின
வுண்மையை உணரா மூடர்கள் வாதித் துழை
ந்து வழக்குரைத்துளாவர். கோதில் உண்
மையைக் குருமுகமறிந்தவர் வாதித் துழை
ந்து வழக்குரைசெய்யார். காதல் நிறைந்தவர்
காதியைநீக்கி ஹோம்ஞ்செய்தவர் ஹாதியைப்
பற்றுவர். காதி, ஹாதி யெனவித்தையிரண்டு. காதி
லித்தைகான் கர்மத்தை வளர்க்கும். கர்மிகட்
கதுகாமத்தைமூட்டும். காமத்தைத்தவறித்துப்
பின் காதியை ஒதினார் கௌடபாதர் அவரேயா
வர். காமதஹனத்தைக்காணாதயோகியர் ‘பாவ
ஞபூஜையால்’ ஹாதியைத் தொழுவர். பாவஞ
பூஜை செய்யும் விதமது பாவனோபநிஷத்திலே
“பார்ப்பார்” பார்க்கவே. பார்க்கப்பார்த்துப்
பிரயோகமுமறிந்து பூஜைமிகச்செய்வார் பூரண
ராவார். பூரணகாரணசாரணராவார்காரணகாரிய
தோரணையறிவார். ஹாதிவித்தையையனுசரித்
தோதினர் ஹம்ஸனாமந்த ஆத்மனேயாவர்.
ஹாதிவித்தையால் ஆத்மனே யானவர் காதி
லித்தையையைக் கண்டனா போகிப்பர். அனுபோ
கம் முதிர்ந்த ஆத்மபூரணர் ‘கைலாய்சித்
தா’ ஆகியும்பின்னர், மன்னுயிரைத் தன்னுயி
ராக்கொண்ட, மாதவரானதால் மனமிரங்கி,

பின்னும் பரையோக சாமர்த்தியத்தாலே, பாரினில் அவதாரமாகிநிப்பார். ஸநாதநதர்மத்தைச் சாதிக்கவேன்றே ஜன்ம மெடுத்தவர் ஜகத்திலே வாழ்வார். தாமரையிலேயிற் றண்ணிப்போ ஸிருந்தவர் ஒட்டியு மொட்டாமலே யுழைப்பார். இப்படியவதாரம் ஆரும் புருஷர்க்கு ஆனதோர்சங்கியை ஆயிரமே. ஆயிரமான சங்கியையை உலகத்தோர் ஆயிரம் ஆண்டாய் அனுசரித்திப்பார். மாதவர் அஃதை “ஆயிரம் ஆரமாய்” ஆத்மபூரணத்தில் தொழுவார். ஆத்மபூரண மிருக்குமிடமது “ஸஹஸ்ராரம்” எனப் பேர் பெறுமே. இப்படியாக “மில்லந்தியம்” (Millennium) என்று சொல்லும் ஆயிரத்தின் பாவனை ஐதிகபாவத்தால் ஆண்டாமே. ஐதிகத்தைபொட்டி அவதாரபுருஷரின் ஆத்மவுண்மையை யினிச்சொல்வோம்.

இப்படியாக அவதாரபுருஷர்க்கு ஆயிரம் ஆண்டென்பர் ஐதிகபாவம் தான்முதிர்ந்தோர். ஆண்டாயிரமே, யானாஹமவர்கள், இருப்பது எப்பவும் “ஸஹஸ்ராரமே”. மனுபுத்திரர்கட்கு மண்ணில் நூறு ஆரமுண்டு. நூறாந்தனையே நூற்றாண்டாக்கி அண்டத்தின் அளவால் அதையுரைப்பார். அதுவே மண்ணில் மனிதர்க்குப்பூர்ண ஆயுசு வென்பர். மண்ணில் நூறுய்வினங்குமதே விண்ணில் ஆயிரம் ஆகுகிடும். எப்படியெனிலோ, இப்பங்கு கேண்மின்: பிரகிருதியைப் பொழுதும் நவாத்மகமானது; தசமியிலிருப்பது புருஷதத்துவம். ஒவ்வொன்றும் பத்துக்கூறாய் விளங்கும் வியஷ்டிபாவம் மேலிடவே. நவாத்மகமான பிரகிருதி ஒன்பதும் ஒன்றுபத்தாகநிருந்திடலப்போ, ஒன்பதே தொண்ணூறுதவாமே. அப்பாலுள்ள தசமியில் பத்துளதஃதைச் சேர்க்கில், தொண்ணூறும் பத்தும் நூறும். நூறான இந்த சங்கியை தானே பூரண ஆயுசென்பர் மனிதர்கட்கு. சாதகபுருஷராமனிதர்க்கொன்றுவது சாத்திய சித்தர்க்குப் பத்தாமே. ஆகவே சாதகர்க்கு “நூறும்” ஒன்றுது. சாத்தியபுருஷர்க்கு நூறுபத்

தாம். நூறுபத்தான ஆயிரமஃதையே சித்தவப தென்றுசாதிப்பார். சித்தர் இருப்பது காங்கடந்த புருஷதத்துவம் அதிலேயே. தத்துமான புருஷனிருப்பதும் தசமியிலென்று ஒனேமே. தசமியிலுள்ளபுருஷதத்துவத்தில், புஷன் ஒருவன் என்றுமுளான். ‘தத்துவமெங்ஙன்திதத்துவங்குண்டு’ என்னும் நிருமந்திரநாலே, மந்திரமாமந்த புருஷதத்துவனே ததிரமாகவும் உத்பவிப்பன். மந்திர தந்திர உபத்திபைப் பெளஷ்கராகமத்தில் தான்பார்க்க. “பிந்துவென்றால் என்ன?” வென்று, பொபூரணத்தி லுரைத்த பதிகம்பத்தாலும் உணலாமே. * மந்திர தந்திரமான அவனே ஹம்ஸனும் ஆத்மனும் யிருப்பன். மந்திர தந்திரதால் மண்ணிலுதிப்பாண் அவதார புருஷனெனச் சொல்வார். அவதாரமானவன் ஆத்மபுருஷனே; ஆத்மனே யவதார புருஷனுமவன். அவதார புருஷன் தோன்றக் கிரககிரி ஒன்பதும் ஒன்றாய்ச் சேரவேண்டும். கிரககள் ஒன்பதும் ஒன்றாய்ச் சேரின் சமஷ்டிபவம் தானுதிக்கும். சமஷ்டிபாவத்தில் உதிக்கும் ஆத்மனே “அவதார புருஷன்” எனகொள்க. இத்தனையும் சொல்லி நிற்கையிடே. “பூர்ணசந்திரோதயம்” என்னும் பத்ரிசையொன்று தான் கிளம்பி பார்வைக்கு முவந்து நிற்கிறது. நிற்கிற பத்ரிசையை, தான் பார்த்து நிய்யமா யுள்ளதை யெடுதுரைப்போம்;

“இக்காலமே நன்மையைக் கொடுக்கு நற்காலம்” எனப் புகழ்மது. காரணம் கேட்கில், “மஹாபுருஷர் அவதாரம் ஆகவேண்டிகாலம்” எனவுரைக்கும். பின்னுமது சொல்தைச்சுடக் கேண்மின்:—

* இந்த விவேகசிந்தாமணி யின் 14-1-1910 பக்கம் பார்க்க: உமாமஹேசுவரர் திருக்கல்யாணமஹேஸ்வரக் காட்சி: கோயிற் நிருப்பதிகம்: “பிந்துவென்றால் என்ன?”

“இவ்வருஷம் ஜனவரியில் 11 உயில் கிரகங்களின் நிலையால் அவதாரபுருஷர்கள் ஜனாதிக்கும் உற்ற காலம் என்று அறிகிறோம். அனேக ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பு கிரகசாரம் இவ்வித மிருந்ததாம் சுமார் 10,000 வருஷங்களுக்குமுன் இவ்வாறு இருந்தது என்று ஜோதிஷசாஸ்திரியான ஸ்டீக்ளிப் என்பவர் சொல்லுகிறார். அம்மஹா புருஷர் சுமார் 30-40 வருஷங்களுக்குள் நம்முடைய ஊனக்கண்ணுக்கு முந்தோன்றுவரென்று பிரஹ்மஞான புத்தகங்களின் (Theosophical Books) மூலம் தெரிய வருகிறது.”

அவர் எப்படி இருப்பென்னில் பின் வருமாறு அவர் இலக்கணங் கூறுகிறார்.

“வானத்தில் மண்ணில் பெண்ணில் மைத்தரில் பொருளில் ஆசை, தானற்தத் தமையும் நீத்துத் தத்துவ முணர்ந்த யோகர் ஞானக்கண் கொண்டேயன்றி நாடருஞ் ஜோதி, மண்ணோர், ஊனக்கண் கொண்டெங்காண உடன்வினை யாடல் செய்வான்.”

“ஞானக்கண் கொண்டேயன்றி நாடருஞ் ஜோதி” நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் உண்மையுணர்ந்த உத்தமர் தம் புனித உள்ளத்திற் பிறந்து கொண்டே யிருக்கிறது பிரத்தியக்ஷ பூர்வகமாக ஞானிகள் அறிந்துள்ளதோர் அனுபவமாம். அப்படிப்பட்ட பாரஞ்ஜோதியானது “மண்ணோர் ஊனக்கண் கொண்டும் காண உடன்வினையாடல் செய்வான்” என்றதனால், “அவதார புருஷராய்” த்தோன்றுவர் என்று சொல்கிறார். ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அர்ச்சுனனுக்குத் தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டவேண்டி “ஞானசட்சஸ்” கொடுத்துப் “பார்” என்றார். அவன் ஊனக்கண்ணுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மச்சானாகத்தான் பட்டார். அப்படியே “மண்ணோர் ஊனக்கண்கொண்டு” பார்ப்பது ஊனமாகவே தானிருக்கும். ஞானக்கண் உண்டானால் அவதாரபுருஷர்களை எப்பொழுதுந் தரிசிக்கலாம்.

மூலக் கொள்கைகளான ஸநாதனதர்மங்களின் ஜயமே “அவதார லீலை.” வல்லவருக்குப் புல்லுமாயுதம் என்பதுபோல, தர்மம்

தலையெடுக்கும் காலம் வந்தால், ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் தர்மசிந்தை யுதிக்கும். இதுவே அவதார புருஷர் உதிப்பதற்கான நல்லகாலம். ஆகையால் “ஸத்யம் வத: தர்மம் சர” என்னும் வேதவாக்கை யனுஷ்டித்து ஜனங்கள் எப்பொழுது ஏகோபித்து நடக்கிறார்களோ அப்பொழுது அவர்கள் தர்மசிந்தை யெல்லாம் கூடி யுருவெடுத்ததுபோல் ஒரு உருவம், ஒன்றாகவோ, பலவாகவோ ஒன்றிற்பலவாகவோ பலவிலொன்றாகவோ தோன்றும். ஆகையால் “நமச்சிவாய வாழ்க, நாதன்தான் வாழ்க, இமைப்பொழுது மென்னுள்ளின்று நீங்காதான் தாள்வாழ்க” வென்று ஜனங்கள் ஏகோபித்துத் தத்தம் ஹிருதய மத்தியிலுள்ள தஹராகாசத்தில் எப்பொழுது இறைவனை இடைவிடாது தொழுது துதிக்கிறார்களோ அப்பொழுது அதுவே “நற்காலம்” ஆகும். அக்காலத்தில் “எண்ணினார்க் கெண்ணினபடி யிருந்தருளியு மீசன்” “ஏகன், அனேகன் வாழ்க” வென்றபடி ஏகனாகவும் அனேகனாகவும் இருந்து அருள் சாதிப்பன். இதுவொன்றே யொருகாலம் பெயர்க்காத உத்தம “கிரகசாரநிலை.”

“பத்தமான ஸஹம்விகாயை நம:” “முனிமானஸ ஹம்விகாயை நம:” என்னும் இரஹஸ்யநாமங்களால், பக்தர்கள் மனவிலும், முனிவர்கள் (Thinkers) மனவிலும் ஹம்ஸமந்தர தேஹத்தோடு சதாசிவ மூர்த்தியாய் அவதரித்துச் சதா லீலைசெய்துகொண்டிருக்கும் பகவான் “மண்ணோர் ஊனக்கண் கொண்டு பார்க்க” ஏன் லீலைசெய்து விளையாடுவதில்லை? திருப்பதி மஹாத்மியத்திலே ஸ்ரீவேங்கடாசலபதி யவர்கள் ஆகாசராஜனோடு சம்பந்தஞ் செய்து “ஊனக்கண்கொண்டு பார்க்கவும் காண” லீலைசெய்துவர, அஃது அநர்த்தமாய் முடிந்தது கண்டு மௌனியாகி ஸ்வப்னாவஸ்தையில் மட்டும் தோன்றுவாராகி ஜாக்ராவஸ்தையில் காண்போர்க்கு சிலையாக அமர்ந்து நின்றார். “குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்

டாடு மிடத்திலே” யென்பது பழமொழி யல்லவோ! பகவானைக்கொண்டாடாது ஊனைக் கொண்டு ஊனைவளர்த்து ஊனை பெரிதாய் நினைப்பார்க்குப் பகவான் ஊனை யுருவாய்த் தோன்றிக் கல்லாய்ச் சமைந் திருப்பதன்றி புருஷோத்தமனாக விருந்து “உடன் விளையாடுவது” எப்படி? விளையாடினாலும் அவன் விளையாட்டைக் காணக் கண்படைக்க வேண்டாமா? “அந்தர் முகத்திலே” ஆராதிப்பதற் கெளிபவரான, பகவான் “பஹிர்முக தூர் லபா” என்றபடி பஹிர்முகத்திலே காணத் தூர் லபமாய் விடுவார். ஆகையால் திருமூலர் ஓதிய திருமந்திரம் பொய்க்காது.

“முகத்திற் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கான் அகத்திற் கண்கொண்டு பார்ப்பதே யானந்தம் மகட்டுத் தாய்தன் மனனானே டாடிய [னே!]” சுகத்தைச் சொல்லென்றால் சொல்லுமா நெங்கு

அவதார புருஷரைப் பக்தியென்னும் உள் நம்பிக்கை ஊன்றிப் பழுத்த ஊக்கண்ணு லன்றி “ஊனக்கண்கொண்டு காண்பது” எப் படி? ஊனமில் உருவை ஊனக்கண்கொண்டு பார்க்கில் ஊனமாய்த்தான் விளங்கும்.

“The King is dead, Long Live the King.”

Reminiscences & Recollections.

The following letters received 10 and 12 years ago are now first published, to show how King Edward the Man outshone the mere King. If the great Crown of the United Kingdom shed its luster on the brow of the man who wore it, the Man in turn shed more luster on the Crown, because the Light of his heart was greater than the brilliant gems that adorned the ancient Crown of England.

“Marlborough House, Pall Mall, S. W. 28. July, 1900. Dear Sir,—I have submitted your letter and enclosures to the Prince of Wales. His Royal Highness desires me to express to Mr. Swaminatha Aiyar his best thanks for the copy of Verses which he has been good enough to transmit to him through you” Yours faithfully, Francis Knollys.

(Now, Lord Knollys).

Miss Manning, the devoted Secretary of the National Indian Association, who had done so much to bring England & India together, & who visited the Editor of this Journal in his humble home in response to an invitation from himself & his wife, in a covering letter, says:—

“I told the Private Secretary (to the Prince of Wales) that you were actively interested in the improvement of sanitation in Villages and Towns and in Education.”

Two years earlier, on 24th Novr, 1898, Sir Francis Knollys had written in reply to a letter submitting a Copy of the Life of the Queen to the acceptance of His Royal Highness as follows:—Marlborough House, Pall Mall, S. W. 24, Novr, 1898. “Sir,—I

have submitted your letter to the Prince of Wales, and I am desired by His Royal Highness in reply to request you to thank Mr. Swaminatha Aiyar for the copy of the work on the Queen which he has transmitted to him through you. I am &c Francis Knollys.”

“This change of name from Black town to George town is made at the express desire of His Royal Highness the Prince of Wales to whom the popular sentiment in the matter has been represented.”—Chief Secy. Mr. M. Hammick in the Fort St. George Gazette of 27th Jany. 1906.

“வாழையடிவாழையாய் வாழ்கவேயரசு.”

இந்த மேமீ 6௨ வெள்ளிக்கிழமை இராத்திரி பதினென்றே முக்கால் மணிக்கு நமது சக்ரவர்த்தியும் இராஜாவுமான மாணியை தங்கிய ஏழாவது எட்வர்ட் அரசர் சுவாசக்குழலைப்பற்றிய நோயால் சிறிது காலமட்டும் அசௌக்கியமாயிருந்து திடீரென்று காலமானார். அவர் மூச்சடங்கவும் அரசரிமை வேல்ஸ் இளவரசரான மேன்மை தங்கிய ஜார்ஜ் அவர்களதாக, அவர் ஐந்தாவது ஜார்ஜ் என்னும் பேரால் சேமைக்கு ராஜாவும் நமக்கு சக்ரவர்த்தியுமானார். சேஷத்திர சேஷதர்ஜனுவிபாக யோகத்தையுள்ளபடி உள்ளாய்ந்தறிந்தவர்கள் “ஊனேமறிவதென்றுதேடாகாளம்” என்ற வேப்ரஹ்மமென்றுதேடாகாளம்” என்ற தத்துவராயர் வாக்குப்படி தேஹம் விழுந்து போக தேஹி அஃதோடு அழியாமல், அழிவற்ற வஸ்துவாக ஆத்மஸ்வரூபத்தையடைந்துப் ப்ரஹ்மாத்மஹக்கியமாம் சாயுஜ்ய சாம்பராஜ்யத்தை உடனேயேயோ அல்லது எஞ்சிநின்ற கர்மம் கழிந்த பின்னரோ அடைகிறான் என்று நன்றாக அறிவர்.

“அரசனிறந்தான் வாழ்கவேயரசுநீழியும்” என்னும் ஸ்தபவாக்கு அரசன் மறித்தவுடனெழும் அசரீரியான பிரஜாவாக்கு. இதன் பொருளென்ன வெனில் தேஹமான அரசன் இறந்தான், தேஹியான அரசன் வாழ்க வென்பதாம். வாழையானது பலனையின்றதும் நசித்துப்போவது நிச்சயமானாலும், அதன் அடிபிளிருந்து முனைகளம்பி மேல்வாழை நசிக்குமுன் அடி வாழை தலையெடுத்துக் கிளம்பி

விடுகிறது சகஜமாயிருக்கிறது. ஆதலால் தான் “வாழையடிவாழையாக வாழ்க” வென்கிற மூத்தோர் வசனம் உண்டாயிற்று. அதன் கருத்து என்னவென்றால் மிருத்யுவசத்தனான (மரணத்துக்குட்பட்டவனான) மனிதன் தேஹமாத்திரத்தில் நாசசகிதனாயிருந்தாலும் தேஹிமாத்திரத்தில் நாசரஹிதனாயிருக்கிறான் என்னும் ஆத்மதத்துவ உண்மையை உணர்த்துவதேயாம். அதுபோல, அரசன் பிறப்பான் இறப்பான். அரசு பிறப்பிறப்பின்றி “வாழையடிவாழையாக” நீடித்து நித்தியவாழ்வெய்தியிருக்கும். அப்படியே தேஹோபாதிகனான மனிதன் பிறப்பான் இறப்பான். தேஹோபாதிநீங்கிய சமஷ்டிஜீவனான மனு “வாழையடிவாழையாக” நீடித்து நித்தியவாழ்வெய்தியிருப்பான். இப்படியாக, மனிதன் மிருத்யுவுக்கு (மரணத்துக்கு) உட்பட்டவனாயும், மிருத்யுவைக்கடந்தவனாகவு மிருக்கிறான். அதாவது காலாதினனாயும், காலாதினனாயுமிருக்கிறான். காலாதினனான (காலத்தின் வசப்பட்டவனான) மனுஷன் காலாதீதனைவது (காலத்தைக்கடந்தவனாவது) எப்படி? பிராகிருததர்மத்தில் இத்தற்கு மரணம், மிருத்யுவென்றுபெயர்.

“ஊரொலங் கூடி ஒலிக்க வருகிட்டும் பேரினை நீக்கிப் பிணமெணப் பேரிட்டும் குரையங் காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டும் நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிந் தார்களே.”

—திருமந்திரம்.

இது லோகாயுத சம்பிரதாயமான தர்மம், தேஹத்தை அக்னிக் கிறையாக்கிச் சுட்டெரித்தாலும் சரி, பூமிக்கிறையாகப்பிரேதத்தைக் குழியிலிட்டு அடக்கம் செய்தாலும் சரி, ஐம் பூத சையோகத்தாலுண்டான ஸ்தூலதேகம் சையோகம் விட்டுப்பிறந்து பஞ்சபூதங்களாக மாறுவது நிச்சயம். நமது எட்வர்ட் அரசரின் தேஹ அடக்கம், மேய் 20-ல் வெள்ளிக்கிழமை யன்று மத்தியானம் நடந்தேறியது. அன்று உலகெங்கும் பரளியுள்ளபிரிஷ் இராஜ்யத்தில் எல்லாரும் தத்தம் தொழிலை விட்டு இறந்துபோன அரசனுக்காகத் துக்கம் பாராட்டினார்கள். உலகவழக்கில் இது சகஜமாம்.

காலாதீனன், காலாதீனனவது எப்படி? யென்று கேட்டோம். பிராகிருதிதர்மத்தை விட்டு ஆத்மதர்மத்தையொட்டிப்பார்த்தால், அதற்கு உபாயம் வேறு இருக்கிறது. அந்த உபாயத்துக்கு “அத்யாத்மயோகம்” என்று பேர். சேஷத்திர சேஷத்திரஜ்ஞ சம்பந்தியான மனிதன், சேஷத்திர சேஷத்திரஜ்ஞ விபாகயோகத்தாலே, தேஹம், தேஹி யென்கிற தேஹாத்மவிசாரஞ் செய்து தேஹத்தைவிட்டு தேஹியை (ஆத்மாவை)ப்பற்றி நின்று, “காலவஞ்சனம்” என்னும் யோகசாதனத்தால், லபயோகத்தையனுசரித்து, தேஹாதீதனய் (தேஹோபாதி ரஹிதனய்) உன்மனியவஸ்தையடைந்து, மனோன்மனியைப் பூஜித்து அந்தப் பராசக்தியின் அருளால், தன் இச்சாமாதீரத்தினாலே தேஹத்தை விட்டு தேஹியாகிச் சாக்ஷி மாதிரமாய் நின்று பார்த்திருப்பன். இப்படிப்பட்டவர்கள் யோகசித்தர்கள் என்று சொல்லப்படுவார்கள். * கிளிஸ்துவுக்கு இந்தச்சித்தியுண்டு. இவர்கள் அத்யாத்மயோகத்தில் சித்தியடைந்தவர்கள் என்பது கருத்து.

சாதன மின்றிச்சாதிப்பாரில்லை. யோக சாதனங்களில் பழகிவருகிறவர்கள் சாதகர்கள் என்று சொல்லப்படுவார்கள்.

* Vide, St. John X. 17-18.

சாதனங்களைப்பற்றியின்று சாதித்த தீரகன் சித்தர்கள் என்று சொல்லப்படுவார்கள் உதாரணமாக, இவ்விவேகசிந்தாமணியை, துவக்கும் பொழுது அஃதை ‘அறிவைப்பரேச் செய்வதற்கான’தோர் சாதனமாகக்கொண்டு சாதகந்தேடி யதை நடத்தி வந்த “மாயாண்டிப்பிள்ளை” சாதகபுருஷனும். ‘கிராமாண்டியென்று வெளிவந்தவர் அந்தமாயாண்டியில் பிரதிபாசமான (கண்ணடியில் முகம் போலுட பிரதிபிம்பாரோப) வியஷ்டத்தோற்றம். கிராமாண்டியின் சமஷ்டிபாவம் மாயாண்டி. மாயாண்டியின் வியஷ்டிபாவம் கிராமாண்டி. அடிவைப்பரவச்செய்வதான தர்மத்தை யனுசரித்து அதையே கடைப்பிடியாகப்பிடித்து “அடிவெணுந்தேவியை”ப் பூஜித்து, அவள் பிரத்தியக்ஷமாகப்பெற்று, சாதிக்க யத்தனித்ததை சாத்தியமாகக்கண்டவர், “மாயாண்டிச்சித்தர்.” இப்படி சாதனையைக்கொண்டு சாதித்தவரான சித்தபுருஷராம் மாயாண்டியினிடத்தேசமஷ்டி வியஷ்டி. பாவங்களிரண்டு மொன்றாய்க் கலந்து ஏகிபாவப்பட்டிருக்கும். இனி அவர்தம் இச்சாமாதீரத்தினாலே மாயாண்டியாகவும், கிராமாண்டியாகவும், “மாயாண்டி, கிராமாண்டி, யெல்லாம் சேர்ந்து தன்னிலடக்கமான மாயாண்டிச்சித்தனாகவுமிருப்பர். இது ஸ்வானுடவத்திலிருந்து கண்டதோர் திருஷ்டாந்தம். இப்படியே ஒவ்வொருவரும் தம் கடமையை ஸ்வதர்மம், தப்பாமல் செய்வதினால் அக்கடமையைக் குறைவறச் செய்து முடித்தமாதிரத்தினால் சிறைவெய்தி சாதனையைச் சாதித்துக் கொண்ட சித்தபுருஷராகலாம். “கொக்கென்று நினைத்தையோ கொங்கணவா!” என்று கேட்ட சிவவாக்கியர் பதனியும் இல்லறதர்மத்தைக்குறைவறச்செய்து அதனால் சித்தியடைந்தவரல்லவோ! காலஞ்சென்ற நமது எட்வர்ட் அரசர் தாம் சாதனமென்று கொண்டதைச் சாதித்துக்கொண்ட “சித்தபுருஷர்” என்பது நம்முடைய மதம் (அபிப்பிராயம்). எப்படியெனில், சொல்வோம்:—

முதலாவது இவரிடத்தில் ஜீவகாருண்யத்தின் பிரதிபாவமான (பிரதிபூபம் அல்லது சாயலான) அனுதாபசிக்ந்த பூரணமாயிருந்தது. 1875 - ம் வருஷத்தில் இவர் இந்தியாவுக்கு விஜயமாய் வந்திருந்த பொழுது அது பிரத்தியக்ஷமாயிற்று. பின்னர் 1898-ம் வருஷத்தில் நாம் விக்க்டோரியா மஹாராணியின் சரித்திரம் வெளியிட்டபோது அஃதை யவருக்கு அனுப்ப அவர் அதை யேற்றுக்கொண்டனுப்பியகடித்தால் இவர் அனுதாபகுணம் மேல்மினுக்கான தல்லவென்று தெரிந்தது. பின்னர் 1900 - ம் வருஷத்தில் இவர் உயிருக்கு ஆபத்து நேர்ந்த பொழுது இவருக்கு வாழ்த்துக்கூறி வெளிவந்த பாக்களடங்கிய விவேகசிந்தாமணி சஞ்சிகையொன்றை இவர்க்கு அனுப்ப, அப்பொழுது அவர் இந்த ஏழையினிடத்து எடுத்துக்கொண்ட சிரத்தையினாலும் அவருடைய “Best thanks” பூர்ணவந்தனத்தைச் சொல்லும்படி யெழுதினதிலும் அவர் பரமதயாளானு என்று நமக்குத்தெரியவந்தது. அப்பொழுது நாம் கிராமசுகாதாரத்தைப்பற்றிவலுவில் சிரத்தையெடுத்துக்கொண்டுழைத்து வந்தோம் வித்யாசம்பந்தமான விஷயங்களிலும் எப்போதும் போல சிரத்தை பூண்டுழைத்துவந்தோம். இது சங்கதிகளை நாஷனல் இந்தியன் அஸ்ஸோவியேஷன் காரியதரிசியான மிஸ்மானிங் துரைசானியவர்கள், சென்னைக்கு விஜயமாய் வந்திருந்த பொழுது, ஊருக்குழைக்கிறவனென்கிற தயாவினால் இவ்வேழையின் விட்டுக்குவந்து குஞ்சு குழந்தைகளைபும் பதனியையும் பார்த்துச்சந்தோஷித்துப்போனவராதலால், இவன் செய்து வரும் வேலைகளை மேன்மை தங்கிய வேல்ஸ் இளவரசரான எட்வர்ட் அவர்களுக்குத் (அப்புறம் தான் அவர் பட்டத்துக்கு வந்தார்) தெரிவிக்க அவர் ஹிருதயமலர்ந்து, முன் பின் கண்டறியாத இவ்வேழையிடத்து ஊருக்குழைக்கிறவனென்கிற வாஞ்சையால் தயவுமிகக் கூர்ந்து விசாரித்து அவருடைய

பூர்ணவந்தனத்தைத்தெரிவிக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்தார். அவருடைய காரியதரிசியான ஸர் ப்ராண்டிஸ் (இப்பொழுது லார்ட்) நோலிஸ் அவர்கள் அவ்வாஜ்ஞைப்படியெழுதியகடித்தத்தில் ‘His Royal Highness desires me to express to Mr. Swaminatha Aiyar his best thanks for the Copy of verses which he has been good enough to transmit to him through you’ என்று எழுதியிருந்தார். இதை நாம் அப்பொழுது பிரசுரிக்கவில்லை. ஏனெனில், பரம்பரம் ஹிருதயபூர்வகமாய் உள்ளமுணரவுணர்ந்த விஷயங்கள் “அஹப்பொருட்” தன்மைவாய்ந்தவையாய் விடுவதால், அஃதைப்பல் லாரறியப்பகர்ந்து கூறல் ஹிருதயத்துக்கு இதமாயில்லாதது பற்றியும், உண்மை உணரற்கரிதுபற்றியுமென்று கொள்க. இப்பொழுது வெளியிட்டதேனெனில் அரசாரிருந்து உலகறிய சமாதான புருஷர் (Peace - Maker) என்று பேர் பெற்று விளங்கின நமது அரசர் பட்டத்திற்கு வந்த மாதிரத்தினாலேயே பேர் விளங்கப்பெற்ற வராயின்றி ஏற்கனவே யவரிடத்திருந்த ஆத்மப்பிரகாசம் அவர்பட்டத்துக்கு வந்ததால் குன்றின்மேல் விளக்குப்போல் பிரகாசிக்கலாயிற்று என்பதை வற்புறுத்த வேயாம்.

அவர்பட்டத்துக்கு வந்த பொழுது அவர் பிராணனுள்ளமட்டும் ஜனங்களுடைய சேஷமத்தையே நாடியுழைக்கக்கண்ணம் கட்டிக்கொள்வதாகச்சொன்னார். அவர் பிராணன் நீங்கிய வெள்ளிக்கிழமையன்றும் அவருடைய அந்தரங்ககாரியதரிசியான லார்ட்நோலிஸ் அவர்கள் தேகஜாட்டியமாயிருக்கையில் வேலை செய்ய வேண்டாமெயென்ன, அதற்கு அவர் “அப்படியில்லை: கடமையினின்றும் பின் வாங்கேன். கடைசிவரையில் செய்கடனைச்செய்தேதீர்ப்பேன்” என்று சொல்லித்தம் கடமையைச்செலுத்தினாராம். இப்படி ஸ்வதர்மத்தைக்காப்பாற்றிய உத்தமசித்தமுள்ளவர் தர்மசாதனமாகத்

தான் கொண்டதைச் சாதித்தவராகாரோ! அவர் தர்மசாதனையைச் சாதித்த சித்தபுருஷ ரென்பதே எல்லாருக்கும் சம்மதமாம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அர்ச்சனனுக்கு உபதேசம் செய்து வந்ததில், “மனிதரில் நான் அரசனுவேன்” என்றார். ஆகையால் அரசன் ஆத்மஸ்வரூபனாயிருக்கத்தக்கவன். ஆத்மா வென்பது அறிவு. அறிவு தர்மஸ்வரூபத்தை ஆஸ்ரயித்து விளங்குகிறது. அதனால் தான் தர்மஸ்வரூபமான விருஷபம் அதற்கு வாகனமாகிறது. தர்மமழிந்துபோய் அதர்மம் தலை பெடுக்கும் போதெல்லாம் பகவான் தர்மத்தை நிலைநிறுத்தத் தான் அவதாரமாகிறதாகச்சொல்லியிருக்கிறார். தர்மம் தலைகாக்குமேயன்றி அதர்மம் தலைகாக்காது. தர்மஸ்வரூபமாக விளங்கிய அரசன் திடீரென்றிறந்தான் என்றால், தீர்க்கதரிசிகள் உள்ளத்தில் அதர்மம் தலை பெடுத்ததால் தான் தர்மஸ்வரூபம் மறையலாயிற்றென்று தானே பிழை. தர்மாதர்மங்களுக்கு நியாமகனாயிருப்பவன் பகவான். அவன் ன்றியோரணுவும் அசையாது. தர்மஸ்வரூபியான நமது எட்வர்ட் சக்ரவர்த்தியாம் அரசர் உலகத்தாருக்குத் திடீரென்று மறைந்தாராயினும், தீரிகாலஞானிகளான தீர்க்கதரிசிகளுக்கு அவர் அப்படிமறையநேரிட்டதொன்றும் அதிர்சயமாக விராது. கொம்பில் பழுத்துவிழுங்கனிபோல், வெம்பியதும் கொம்பில் நிற்காது. தர்மவிருக்ஷமாகிய இராஜ்யத்தின் பலனையிருப்பது அரசு. அதர்மம் மலிந்ததானால் தர்மவிருக்ஷம் வாடிப்போகக் கொம்பிற்பலன் முதிராது வெம்பிப்போம். “யதாராஜா ததாப்ராஜா” என்பது போல, ராஜ்யதர்மம் எப்படியோ அப்படியே ராஜாவுமாகிறான் என்பதுண்மை. அப்படியென்றால் இராஜாவும் இராஜ்யதர்மமும் ‘தர்மம், தர்மி (தேஹம்)’ என்பது போல், அதாவது தேஹமும் அதன் தொழிலும் போலிணையிரியக்கூடாத தாதாத்மியசம்பந்த

முற்றிருக்கிறது. தேஹம் சரியாக விருந்தால் தான் தொழிலும் சரியாக நடக்கும். தொழில் சரியாக நடந்தால் தான் தேஹம் சரியாகவிருக்கும். இராஜா, தேஹம்; இராஜ்யபாரம், அதன் தொழில். இங்கிலாந்தில் இராஜ்யபாரமாகிய தொழில் தற்காலம் சிக்குற்றிருப்பது பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணமாய் விளங்குவது. இச்சமயத்தில் அரசனிறந்தது அரசியல் தேஹத்துக்கு ஹானிவந்தது போலாம். இது யாவருள் ளத்திலும் உறுத்துவதா யிருக்கிறது. ஆயினும் “ஸர்வம் விஷ்ணுமயம்ஜகத்” என்றிருப்பதால், ஸர்வஜீவதயாராரும் ஸ்திதிகர்த்தாவுமான விஷ்ணுஸ்வரூபமாய் விளங்கும் ஜகத்தானது நல்லதையே உண்டு பண்ணுவதாகுமென்பது சித்தாந்தம். ஏனெனில் எல்லாம் விஷ்ணுமயமாயிருப்பதாலும், விஷ்ணு ஸ்திதிகர்த்தாவாகவிருப்பதாலும். ஆதலால் தான் “அரசனிறந்தான் வாழ்கவேயரசுநீழியும்” என்று சொல்லும் அசரீரியான பிரஜாவாக்கியம், தத்துவார்த்தமான தென்று அதை நாம் விளக்கப்புகுந்தது. எட்வர்ட் அரசருக்குப்பின் பட்டத்துக்கு வந்த நமது ஐந்தாவது ஜார்ஜ் அரசரும் அவர் வழியில் நடந்து பழகினவராதலால் எல்லாம் சுபமாகவேமுடியும். இந்த திருடம் பற்றியே ‘வாழையடிவாழையாக வாழ்கவேயரசு’ என்று இதற்கு மகுடம் சூட்டினோம். இப்பொழுது பட்டத்திற்கு வந்திருப்பவர் 1906 - ம் வருஷத்தில் தம் பத்னிசக்திமாய் இந்நகரிற்கு விஜயமாய் வந்திருந்தபொழுது “பிளாக்டவுன்” என்னும் பேரைமாற்றி “ஜார்ஜ்டவுன்” என்று அவர் பேரைச்சேர்த்து இந்நகரிலுள்ள “பட்டணத்துக்கு” ப்புதுப் பேர் சூட்டவேண்டுமென்று நாம் நாமதாரணையிலுணர்ந்த பொதுஜனாபிஷ்டத்தைத் தெரிவிக்க, அதற்கென்கி, அவரும், இந்நகரிலிருந்த ஒருவாரத்துக்குள் தம்மனமுடன் “ஜார்ஜ்டவுன்” என்கிற பேர் விளங்கத் தம்பேரை இந்நகரில் நிலையாகஸ்தாபித்துப்போனார். ஆத

லால் பிரதிஷ்டாவிதிப்படி ஐந்தாவது ஜார்ஜ் அரசர் லண்டனிலேயிருந்தாலும், விசேஷமாய் அதிபூர்வமான இச்சென்னைமாநகரில் அவருடைய நாமரூப ஆத்மா வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கும். இதனால் இந்நகருக்கும் அரசுக்கும் ஒருவித விசேஷசம்பந்தம் கற்பிக்க இடமுண்டாகிறது. நாமதாரணையிற் பழகினோர் அந்த விசேஷம் இன்ன தென்றும், விசேஷபதார்த்தம் இன்னதென்றும் தாமேயறிந்து

கொள்வார்கள். விசேஷம் எது வுண்டோ அதை ஆஸ்ரயிப்பது வைசேஷிகமதம். அம்மதப்படி, தற்கால ராஜாவான ஐந்தாவது ஜார்ஜ் இந்நகரிலுள்ள நமக்கு ‘சாமீப்பிய (சமீப) சம்பந்தி’ யாகிறார். அதாவது நினைவில் நெருங்கிய சம்பந்த முள்ளவ ராகிறார். ஆகவே, “ஐந்தாவது ஜார்ஜ் அரசர் வாழையடி வாழையாய் வாழ்கவே” யென்று நாம் வாயுமனமும் ஒத்து வாழ்த்துகிறோம்.

In Memoriam Verses to the Citizen-King & Emperor.

காலஞ்சென்ற இந்திய சக்ரவர்த்தி அவர்கள்பால் எழுதிய

ச ர ம க வி க ள்.

நேரிசைவேண்பா.

- 1 பண்டைமனு நிற்குவமை பார்க்காப்பில் ஆவான்கொல் கொண்டபே ரெட்வர்டெம் கோமானே—விண்ணோரத்தால் நின்னீதி யாவர்க்கும் நேராகும் அன்னவன்றன் தன்னீதி வேற்றுமையே தான். (க)
- 2 மன்னுவென் றுறை மகிதலத்தி லேயழைப்போம் பன்னும் போற்றப் பரிந்துவந்து—சொன்னும் தன்னுலகம் நீத்துத் தரணியுளோர் துன்புறீ பொன்னுலகம் சென்ற பொழுது. (உ)
- 3 அன்னையிடம் பெற்ற வரசுரிமை கைக்கொண்டு சொன்னமொழி பொய்க்காது தொல்லுலகை—தன்னீதிகர் முப்போது மில்லையெனு மொய்ம்புடன் ஆள் மன்னவுளை எப்போது காண்போம் இனி. (ஈ)
- 4 மண்ணரசை ஜார்ஜ் மகற்களித்துப் பண்புடனே விண்ணரசு செய்தற்கோ, விக்டோர்யா—பெண்ணரசி மாதாவைக் கண்டு மகிழ்தற்கோ, சென்றாய் கொல் தாதாரும் பூந்தாராய் சாற்று. (ச)
- 5 பத்தொன்பான் நூறுடன்சேர் பத்தாண்டின் மேமதியில் வித்தகம்சேர் ஆறிலவீர் வெள்ளியதாம்—முத்தித் திருவயிக்கும் எட்வர்டெம் † சீமான்மன் ஈசன் திருவடியிற் சேர்ந்த தினம். (ஓ)

நா. சேதுராமய்யன்.

† Our Citizen - King, Edward.

His Majesty's Message To India.

மாக்ஷிமைதங்கிய நமது சக்ரவர்த்தியவர்கள் நமக் கனுப்பியிருக்கும் சமாசாரம்.

மாக்ஷிமைதங்கிய நமது சக்ரவர்த்தியும் அரசருமாகிய ஐந்தாவது ஜார்ஜ் அவர்கள் இந்தியாவிலுள்ள சிற்றரசர்களுக்கும் ஜனங்களுக்கும் ஒரு கடிதம் அனுப்பி யிருக்கிறார். அது செஜட்டில் பிரசுரமாயிருக்கிறது. அதன் தமிழ்மொழி விளக்கம் இதுவாம்:—

“எனது அன்புமிருந்த பிதா நாமெல்லோரும் துக்கிக்கத் திடீரென்று காலஞ்சென்ற தனால், நான் நீண்டதும் பூர்விகமானதுமான வேர் அரச வம்சத்தி லுதித்து அரசரிமைக்குப் பாத்தியுனை முறையில் விம்மாசன மேற வாய்ந்தது. ராஜாவும் சக்ரவர்த்தியுமான முறையில் எனது இந்தியா நாட்டில் வசிக்கும் சிற்றரசர்களுக்கும் மற்ற எல்லா ஜனங்களுக்கும் அளவளாவி முகமன் கூறுகிறேன். என் பிதா மரணமடைந்தசந்தர்ப்பத்தில் இந்தியாவிலுள்ள பல்வேறு ஜாதி மத வகுப்பார்களும் பூரணமாய்க் காட்டிய ராஜ விசுவாசத்துக்கும் ராஜ கீரீடம் தரித்துள்ளவர்கள் பேரில் வைத்துள்ள விசேஷப் பிரீதிக்கும் நான் உங்களுக்கு ஹிருதய பூர்வகமாய் வந்தன மளிக்கிறேன்.

யாவராலும் கௌரவமாய்க் கொண்டாடப்பட்டு வரும் விக்டோரியா மஹாராணியவர்கள் 1858 - ம் வருஷத்தில் இந்தியாவின் இராஜ்ய பாரத்தைத் தாம் நேரில் வகித்த பொழுது இந்தியாவிலுள்ள சிற்றரசர்கள்மஹா ஜனங்களுக்கு முகமன்கூறி ஒரு விளம்பரப் பத்திரம் அனுப்பினார். பிறகு 50 - வருஷங்களுக்குப் பின் பேரும் பிரக்யாதியும் பெற்று விளங்கிய எனது பிதா அந்த விளம்பரத்திற் கண்டவற்றை உறுதிப்படுத்தி ஒரு முகமன் பத்திரமனுப்பினார். இவை சக்ராதபத்தியத்தாலுண்டாகும் மேன்மைகளையும் நன்மைகளையும், அவ்வாதிபத்தியத்தின் உத்தமபாவத்தை

யும் உண்மையான நன்றைகளையும் விளக்குமோர் (விலையிலாச்) சாஸனங்களாம். அச்சாஸனங்களில் கண்ட உள்நோக்கத்தைபனுசரித்து என்னுடைய காலத்தில் நானுள்ளவரையில் உண்மையாய் நடந்துகொள்வேனென்று உறுதியாய்ச் சொல்கிறேன்.

மாக்ஷிமைதங்கிய மாக்ஷி அரசர் விருப்பின் படி அவருடைய உதாரணத்தைப் பின்பற்றி நான் எனது ராஜ பத்திரியோடு ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்பு இந்தியாவிற்கு விஜயம் செய்தேன். சரித்திரத்திலே பேர்போன இராஜ்யங்களென்ன, எங்களது நாகரிகத்திலும் மிகப் பூர்விகமான உங்களுடைய நாகரிக சின்னங்களென்ன, பூர்விகமான, ஆசாரங்களென்ன, நடவடிக்கைகளென்ன இன்னுபவ் விசாலமான தேசத்திலுள்ள ஜனங்களென்ன, நாடு நகரங்கள், பட்டணங்கள், கிராமங்களென்ன, இவைகளை யெல்லாம் நாங்கள் நேரில் பார்த்து இவற்றின் ஞாபகம் மனதில் உறையப்பெற்றேம். இப்படியெங்கள் மனதில் பச்சைமரத் தாணிபோல் பதிந்த எண்ணங்களும் ஜனங்களுடைய விசுவாசங்களும், இன்னுமந்த எங்களுடைய ஆச்சரியங்கள் நிறைந்த யாத்திரையில் மனதிற்பட்டவைகளுமான ஞாபகங்கள் ஒருகாலும் உறையா.

என் முன்னிருக்கும் உச்சிதமான, ஊக்க மிகப்பிடிக்கும் இராஜ கடமைகளைச் செலுத்துவதில் நீங்களெல்லாரும் உரியபடியே முனைந்து நின்று எனக்கு சககாரிகளாகவிருந் துதவுவீர்களென்றும், எனது ஆளுகையில் எப்போதும் எனக்கு உள்ளொழுச்சியை யுண்டுபண்ணுவதா யிருக்கத் தக்கதான இந்தியாவின் சேஷமத்தில் உண்மையானபடியே எனக்குள்ள அனுதாப சிந்தைக்கு அனுகுணமாய் நடந்து கொள்ளச் சித்தமா யிருப்பீர்களென்றும் உறுதியாய் உங்களெல்லா ரிடத்திலும் நம்பிக்கையுற்றிருக்கிறேன்.”

ஓம்
ஸ்ரீகிருஷ்ணாயநமஃ

To Sri Krishna the God of Love.

பரமா நந்த பாலகிருஷ்ணப்ரேமம்.

இராகம் - செஞ்சுருட்டி.

ரிமககரிஸ ஸாஸரிதபா தாஸரிமகா
கமபபபாதா ஸாரிதபாம கமபமகரிஸ ரீகா.

ப ல் ல வி.

இந்தலூட்டி செய்யலாமோ யசோதைபாலா!

இந்தலூட்டி செய்யலாமோ சோதையுடைய பாலா!

ச ர ண ங் க ள்.

- (1) சாயக்கொண்டையும் சரிகைவங்கியும் சட்டமாகவே
மாரிற் பதக்கங்கள் அசைய அசைய மகனேயோடி வாடா! (இந்த)
- (2) அச்சதாநந்தா! ஹரி கோவிர்தா! உச்சிதமாக
இச்சையான வெண்ணெய்திர்ப்பால் மகனேயுண்ண வாடா! (இந்த)
- (3) நித்தியாநந்த! நிர்மலசந்தா! பத்தியமான
ஸத்தியவுண்மையைக் கீதையாப்போதிக்கவாடாமகனே, யோடிவாடா! (இந்த)
- (4) பத்தியதென்ன! சத்தியதென்ன பழங்கனிபோலுளங் கனிந்துளாருள்ளத்தே
முத்திக்குவித்தாய்மும்மதக்களிராய்ச்சச்சிதாநந்தவெண்ணெய்திர்ப்பாலுண்ணவாடா
[மகனேயோடிவாடா! (இந்த)]
- (5) வாய்மதம்பேசி வின்தர்க்கஞ்செய்யும் வாயால்வல்லவ ருள்ளத்தேயொளித்துத்
தாய்மனம்போலுளந் தண்ணுயிருகுவர் கண்ணேவினையாமெகனே யோடிவாடா! (இந்த)
- (6) தன்னமறந்துன்னைத் தன்னுள்ளேவைத்த கோபிகளைக்கடியாடி
தன்னயவிஷந்தலைக் கேறியகாளிங்கன்மலையரசுக்கிய தற்பரனேயோடிவாடா! (இந்த)
- (7) என்னமறந்துன்னை யென்னுள்ளேவைத்து ஏங்கித்தவிக்கநானிங்கே
அன்னையமறந்துன்னுயர்பாடியில் ஆடிக்குதிக்கிற மகனேயோடிவாடா! (இந்த)
- (8) பொண்ணைப்பணியைப்பூணூர்தன்னைப் புவியிற்கருதிலேன் கண்டாய்!
அன்னையாவுண்ணைப்பெற்றதோர்பாக்யம் பாரினிற்றந்தவென் மகனேயோடிவாடா! (இந்த)
- (9) தன்னயவிஷந்தலைக் கேறியகாளிங்கன்மலையமிதித்துத் தாந்தோம்எனக்கூத்தாட
அன்னவன்க்கியவிஷத்தாலருமேனி கருமேனியானவென் மகனேயோடிவாடா! (இந்த)
- (10) பரவெளியுண்ப்பெற்றுஞ் சிறைவெளியிருந்துநான் சிறுமைப்பட்டலறுவேனோ!
குறைவெளியெல்லாசிறைவெளியாக்கிற மாணிக்கக்குன்றேமர கதமேயோடிவாடா!

- (11) மாணிக்கக்குன்றே மரகதவொளியே
மனத்தேரோட்டிக்குணத்தவனிசெய்யப் பிறந்ததோர்சேயே!
ஆணிப்பொன்னம்பலத்தாடியகூத்தைச்
சேடிப்பெண்கோபியரிடை மருங்கேயாடு, மகனே! யோடிவாடா! (இந்த
- (12) உள்ளத்துக்கேவையுன்னெண்ணந்தடிக்கக்
கள்ளமனதுங் கருகியுருகவே
எள்ளுக்குள்ளெண்ணெய்போலென்னுள்ளிருந்துநீ
ஏகாங்கியாயென்னைத்தவிக்கவேகாண்கிற மகனேயோடிவாடா! (இந்த
- (13) கள்ளமனதுங்கரைந்தேபோயிற் றுள்ளமுமுருகியே தண்ணுயிறைந்தது
கள்ளத்தனமாயுருக் காட்டியொளிக்கிறமகனேயோடி, வாடா! முத்தந்தாடா! (இந்த
- (14) பள்ளமுள்ளவிடந்தனில் நீர்தங்குமென்பர்! பாரில்லான்படுவயர்காணாய்!
கள்ளமுள்ளமனம்விட்டுஉள்ளமுள்ளவிடங்கொள்ளு, மகனேஒடிவாடா! முத்தந்தாடா!
- (15) உள்ளமுள்ளஉள்ளம்விண்டு
கள்ளமனங்கள்ளதுண்டு கட்டுடித்தமன மொழிவிலோக்கமுண்டு
உள்ளமனமுள்ளவுள்ள
ஒழிவினுள்ளமனமொழிய மகனேயோடி வாடாமுத்தந்தாடா! (இந்த
- (16) வாடா!!! முத்தந்தாடா!!
வழிதேடாவழியுனைநாடினேனான்
வாடாமுத்தந்தாடாவென்கவிதீரவுன்
திருமேனியைக்கட்டிநான்முத்தமிடவாடா! மகனேயோடிவாடா!
இந்தலாட்டி செய்யலாமோ யசோதைபாலா!
இந்தலாட்டி செய்யலாமோ சோதையுடைய பாலா அ உம்.

The Study of Comparative Religions.

A Text Book by Sri Vidyaranya.

“ஸர்வதரிசனசங்கிரகம்.”

“எம்மதமும் சம்மதமே”—குருவாக்கி.

இது ஸ்ரீ சங்கரபீடத்தாசிரியராயெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ வித்யாரண்யஸ்வாமிகன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய அருமையான கிரந்தம். உடமொழியிலுள்ளதை, தமிழ்ப்படுத்திச்சீர்படத்திருத்திப் புத்தகரூபமாய்ச்சிட்ட ம-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ சென்னை, ஹிந்து தியலாஜிகல்

ஹைஸ்கூல், தமிழ்ப்பண்டிதர் கோ. வடிவேலு செட்டியார், ம. ஷண்டுக முதலியா ரவர்களுக்குத் தாமுலகம் கட்டமைப்பட்டிருக்கிறது. இவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட ஊக்கத்துக்கு உதவியாயிருந்து ஸம்சுகிருதகிரந்தத்தைத் தமிழில் வசனவடிவாக இயற்றிக்கொடுத்த விஷ்ணுபுரம் ப்ராஹ்மஸ்ரீ இராமச்சந்திர சாஸ்திரியாவர்கள் செய்த வித்வத் சகாயத்திருக்கைம்மாறில்லை.

இக்கிரந்தம் “ஸர்வதரிசன சங்கிரகம்” எனப் புகழப்படும் இதுவுள்ள தரிசனங்கள் பதினாறே. பதினாறே ஸர்வமும்மென்றால் எப்படியாகும்? என்று கேட்கலாம். கிரந்தங்கள் கோடானுகோடியானாலும் வைகாணிக கெல்லாம் உயிர்கொடுத்து உச்சாரண கூணமாகவுள்ளது பதினாறு உயிரெழுத்துக்களே. பதினாறு உயிரெழுத்துக்களையும் அத்தன்கலை எங்க “ஷோடச கலாதரிசனம்” என்று சொல்லும் ஹக்கணபார்வை (தரிசனம்) உண்டானால், மற்ற கிரந்தங்களின் கருத்துக்களை யெல்லாம் இப்பதினாறு எழுத்துக்களின் ஸ்வரத்தி லடைத்து “இலக்கி மகண்டதற்கு இலக்கணம் கூறி” முடித்துவிடலாம்.

இவ்வுயிரெழுத்துக்கள் பதினாறும் தனித்தும், பத்தியையுடைய மெய்யெழுத்துக்களை யுடலாகக் காண்க. “உடல்மேல் உயிர்வந்தொன்றுவ தியல்” என்னும் இலக்கண ரூபத்திரப்படி இயல்பாய் ஸிப்பதனால், வர்ணங்கள் என்று சொல்லப்படும். இந்த 51 எழுத்துக்களும் அவற்றின் விகாரங்களுமே ஸ்வரக்கிரந்தங்களாகவிரிந்தது. அந்தக்கிரந்தங்களிருந்து ஸர்வசமயங்களும் சாஸ்திரங்களும் உண்டான.

மேற்றிசையிலுள்ள பூதபௌதிக சாஸ்திர விற் றனர்கள், தற்காலம், (Radium) ‘ரேடியம்’ என்று சால்பப்பட்ட ஸ்வப்பிரகாச “சோதி மருந்து” ன்றைக் கண்டுபிடித்து அதன் பிரகாசக்தியை யுடைய வருவதில், இதுகாறும் அவர்கள் அறிவுக் கட்டாததாயிருந்த அனேகம் ஜோதிவர்க்குள் ருக்கின்றன வென்பதைக்கண்டு அதிசயித்து ஆச் சியமுற்று மேன்மேலும் அந்தஜோதியை ஆராய்ச்சி செய்து வருகிறார்கள். பிரகிருதி கேவலம் ஜடபதா த்தமே யென்று நம்பியிருந்த அவர்கள், இப்பொ து தாங்கள் இதுவரையில் சுத்த ஜடபதார்த்த மன்று நம்பியிருந்த வஸ்துக்களில் ஸ்வப்பிரகாச ண சக்தியொன்றிருக்கிறதென்று கண்டிதேர்த்திரு கிறார்கள். இந்த ஸ்வப்பிரகாசகலை (Alpha rays, Beta Rays etc) A கலை B கலை யென்று ரேக்க பாஷையில் அக்ஷரங்களைக்கொண்டு வரிசை ரமமாகப் பேரிட்டு அவைகளின் வர்ணபேத விசே ஷங்களை ஆராய்ந்து தேர்ந்து வருகிறார்கள்.

மந்திர திருஷ்டாக்களான நம்முடைய ருஷி னால் தேவ பாஷையென்று வழங்கும் ஸம்ஸ்கிரு

தத்தின் ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தின் வர்ணத்தையும் ஆராய்ந்து அவைகளைல்லாம் பிரணவ ஸ்வரூபமாம் “ஏகாக்கூடி”த்தி லிருந்து திரியாக்ஷரரூபமாய் வெ ளிப்பட்டு (வியக்தமாகி)ப் பிராணசக்தி யென்று சொல்லும் பஞ்சகங்கியையால் விளங்கும் “பஞ்சா கூர” மூலமாய் “அஷ்டாக்கூடம்” அல்லது “அஷ்ட பீஜாத்மகமாய்” விளங்கும் புருஷ ரூபமாயும், “ஷ்டா கூரீ” யென்று சொல்லும் ஷ்டபீஜாத்மகமான ஸ்திரீ அல்லது பிரகிருதியென்னும் சக்தி ரூபமாயும், இந்த புருஷப்பிரகிருதி ரூபங்களின் கூட்டுறவால் சதூர்த தச(14)கலாரூப உத்தம ஜீவசக்தி யுண்டாகிறதென் றும், நவாத்மகபாவமாய் “நவாக்கூரீ” யென்னும் பேரால் விளங்கும், பிரணவத்துக் கபின்னமான வக ரூப மஹாசக்தி, ஜகத்துக்கெல்லாம் ஆகிகாரண மாய் விளங்குகிறதென்றும் பிரத்தியக்ஷ சாக்ஷாத்கார மாகத் தரிசனமுகத்தால் அறிந்து நிச்சயித்திருக்கி றார்கள். நிச்சயித்திருப்பதன்றி குருசிஷ்ய பரம்பரை யாகச் சிஷ்யர்களுக்குக் கோதிப் பிரத்தியக்ஷ சாக்ஷாத் கார மூண்டாகவும் செய்திருக்கிறார்கள்.

இக்கிரந்த மியற்றிய வித்யாரண்யர் தாமே பூர்வாஸ்ரமத்தில் காயத்ரீ தரிசனம் காணவிரும்பி, லோகாயத சம்பிரதாயமாய் பிராஹ்மணர்களை வா வழுத்துப் பொருளுதவிசெய்து லக்ஷம் லக்ஷமாக காயத்ரீ மந்திரத்தை யுருஜிபித்துத் தமக்கு தத்தம் செய்யச்சொல்லியும், காயத்ரீதரிசனம் சித்திக்காமை யால், காயத்ரீயைக் காணும்வழியிதுவல்லவென்று, கண்டு, கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தவலிட்டு வித்வத்ஸர்வாசம் வாங்கிக்கொண்டு ஆரண்யத்திற் சென்று பர்ண சாலைகட்டி யதிலிருந்து காயத்ரீயைக்காண வேண்டி கடுக்தபசியற்ற, காயத்திரிதேவி அவருக்குப் பிர சன்னமானான். பிரசன்னமான தேவியைப்பார்த்து விட்டு ஒன்றும் வரம்கோளாமல் அவர்சும்மாப்போக, காயத்ரியானவன் அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்று எதாயினும் ஒருவரம் கேட்கத்தான் வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தம் செய்ய, உபாஸ்ய சித்தரான அவர் அப் பொழுது தேசத்தார் பட்டுக்கொண்டிருந்த வறுமைப் பிணிதீரப் பொன்மாரிபொழியவேண்டுமென, அப்படியே சித்தித்ததென்று அவர்சிரித்திரத்திற் காணலாம். வித்யாரண்யரீ என்னும் பட்டமும் காயத் திரிதேவி கொடுத்ததேயாம்.

ஆதலால் “தரிசனம்” என்பது மஹாத்மாங் களும், மஹரிஷிகளும், மாதவர்களும், தருக்குதரிசிய

மாய் நேர் நேரிற்கண்ட உண்மைக்குப் பேரேயன்றி தபவியற்றிக் காணத் திறனில்லாமல், “முகத்திற்கண் கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கள்” சொல்கிறபடி, வீணானவெட்டிப் பேச்சில்லை.

ஆனால் நீர்க்கீழ், தரிசன, தரிசியம் என்றுள்ள திரிபுடி ரூபமான விஞ்ஞான அறிவில், காண்பான், காட்சி யென்னும் இரண்டு அங்கங்களின் லக்ஷணப் படி, தரிசியமான காண்பொருள் என்னும் லக்ஷணப் படி பேதப்பட்டுத் தோன்றும். இப்பேதத்தை ‘யாணிகண்ட குருடர்கள்’ கதையில் நன்றாகவிளக்கக் காணலாம். அஃதேபோல, அகக்கண்படைத்து நீர்க்குதரிசன முண்டாகத் தபவியற்றுவதற்கு ஆற்றாத ஆஸ்திக புத்தியுள்ளவர்கள், தெய்வமொன்றுள்ள தென நம்பி விசாரம்செய்யப் புகுங்கால், மாயாசத்தினும், சமயவாதிகளும் வேறுவேறு தம்மாயைகளையும் மதக்கொள்கைகளையும் காட்டி வற்புறுத்தி ஆஸ்திக சித்தம் பற்றிய விசாரபுருஷரைத் தத்தம் வழி விழுத்துச் செல்லப் பார்ப்பார்கள். இது பிராகிருத சர்மம் பற்றிச் சகஜமாய் எல்லாருக்கும் நோக்கடியாததால், ஆதம்புத்தி பலத்தால் தத்துவவிசாரம் செய்து மாயையையென்ற மஹான்கள் ஜீவகாருண்யத்தினால் தாங்களடைந்த அனுபவத்தைக் கொண்டு நிரந்தரதவியாக அவ்வச்சமயத்துண்மைபோற்பெயர்வரவசமயக் கொள்கைகளையும், சாங்கோபங்கமாய்த் தரிசனமுறையானே தீர்விசாரித்து “எம்மதமும் சம்மதமே” என்னுமோர் ஏற்றமான ஸ்வானுபவ உண்மப்பற்றி, ஒவ்வொன்றையும் உண்மைவிளங்க விசாரபுருஷர்களுக்குச் சாதகமாகச் சாதனமுறைபற்றிச் சாதித்து வைப்பார்.

இது சித்தர்களுடைய சாதகர்களுக்குச் செய்யக் கடமைப்பட்டதோர் உதவியாம்.

எம்பெருமான் ஸ்ரீமாணிக்கவாசக ஸ்வாமிகள் போற்றித்திரு அவலில்” “மதம்” என்னும் தலைப்பின் கீழ் சொல்லி யிருப்பது ஸ்வபாவ தர்மமாய் வரவருக்கும் பொருத்தக் கூறியதுபற்றி மனத்தில் வக்கம்பாலதாம்.

“தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி முனி விலாததோர் பொருளது கருதலு, மாறுகோடி மாயா சத்திகள், வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின; ஆத்தம் ஆறார் அயலவர் கூடி காஸ்திகம் பேசி நாத தழும்பேறினர்.

சுற்றம் என்னும் தொல்பகக் குழாங்கள் பற்றி யழைத்தும் பதறினர்; பெருகவும் விரதமே பாய் ஆக வேதியருஞ் சாதமாகவே சாத்திரங் காட்டினர்; சமயவாதிகள் தத்தம் மதங்களே அமைவதாக அரற்றி மலைந்தனர். மிண்டிய மயா வாதம் என்னுஞ் சண்ட மாருதஞ் சுழித்தடித்தா அர்த்த லோகாயதன் எனும் ஒண்டிறம் பாம்பின் கலா பேதத்த கடுவிஷம் எய்தி.

அதிற் பெரு மாயை எண்ப்பல குழவும்,”— என்று தம் ஸ்வானுபவத்தைச் சொல்லி யிருக்கிறார் மஹா மேதாவினா யிருந்தபேர்கனெல்லாம் ஆஸ்திக விசாரம் செய்யப் புகுந்து இந்தப் பாடுபட்டார். என்னால், சுத்த சாமானியரான மற்றப்பேர்களுடைய ஆஸ்திக விசாரம் செய்து என்ன கடைத்தேறு போகிறார்களென் றெண்ணி இதை வாசிப்போ சிலர் சலிப்புறலாம். அப்படியல்ல அது; “அவ்விஷ அயன் அருளார் கண்டால்” காணலாமே யன்றி மனிதன் தற்போதத்தால் (பேதமான தன்னறிவால்) தெய்வத்தைக் காண்பது துர்லபம், குருவருளா லக்ஷிப் பாதரிசனம் சித்திக்காது.

“உருவன்றி யேநின்ற ருவம் புணர்க்கும் கருவன்றி யேநின்ற தான்கரு வாகும் மருவன்றி யேநின்ற மாயப்பி ராணைக் குருவன்றி யாவர்க்குங் கூடவொண் ணாதே.”

யென்பது எம்பெருமான் திருமூலதேவர் ஒதின தோர் திருமந்திரோபதேசம். எம்பெருமான் ஸ்ரீமாணிக்க வாசகரும் இஃதையே தம் ஸ்வானுபவம் வெடுத்துச் சொல்கிறார். மதவாத மாயாவாதங் ளுக்கெல்லா மாளாகித் தவித்த தம்மைக் கலையேற்றியது தமது திருடமான குருபக்தியே யென்று சொல்கிறார்.

“கொடியும் பேதையும் கொண்டது விடாதேனும் படியேயாகி நல்லிடை யறு அன்பிற் பசுமரத்தாணி அறைந்தாற் போலக் கசிவது பெருகிக் கடலென மறுகி,

“கற்ற மனமெனக் கதரியும் பதரியும் மற்றோர் தெய்வம் கணவிலு நினையா அருபாத் தொருவன் அவனியில் வந்து குருபரனாக அருளிய பெருமையைச் சிறுமையென் றிகழாதே திருவடி இணையப்

பிரிவினை யறியா சிழுவது போல முன் பின்னாகி முனிவா தத்தினை என்புணர் தருகி நெக்கு நெக்கெங்கி அன்பெனும் ஜறு கரையது புரள நன்புலன் ஒன்றி, ‘நாத,’ என்றாரற்றி, உரை தமொறி உரோமஞ் சிலிர்ப்பக் கரமலர் மொட்டித் திருதயம் மலரக் கண்களிகூர நுண்துளி அரும்பச் சாயா அன்பினை நாடொறும் தழைப்பவர் தாயே ஆகி வளர்த்தனை போற்றி! மெய்தரு வேதியன் ஆகி வினைகெடக் கைதர வல்ல கடவுள், போற்றி! ஆடக மதரை அரே! போற்றி!”

என்று போற்றித் திருவகவல் கூறியிருப்பதை உளங்களிந்து உள்ளுணர்வோடு படித்து நினைத்துப் பக்தி மேலிட்டித் தியானமும் நமசித் “தீயேயாகா ராமா” யிருந் துணர்வார்க்கும் “பேராயிரமுடைப் பெய்மான்போற்றி!” பென்றதினாலேயே அனந்த குண கலியாணரான கடவுளுடைய திருநாமம் ஒவ்வொன்றும் ஒரு துரிசுணமாமென்று பெறப்படும்.

இப்படிப் பங்கோடிக் கணக்காய் விளங்கும் தரிசனங்களைத்தனையையும், பதினாறு தரிசனங்களில் அடக்கி அதற்கு “ஸ்ரீவதரிசன சங்கிரகம்” எனப் பேர்கொடுத்தது கடுகைத்துளைத்துக் கடலையடைத் தது போலும், உள்ளங்கைதனில் உவரநீர் ஏழையுங் (சுப்த சமுத்திரங்களையுங்)கொண்டு ஆசமநம் செய்தது போலவு மல்லலா இருக்கிற தென்று மலைக்க லாம். இந்த மலைப்புக் கிடக்கொடுக்கக் கூடாதென் றே “ஸ்ரீவ தரிசனங்களும்” பதினாறு தரிசனங் களில் அடங்கு மென்று அகூரலகியத்தை யுதாரண மாய்க்கொண்டு எடுத்துக் காட்டினோம்.

இதிலடங்கிய பதினாறு * மதங்களாவன:—

(1) சார்வாக தரிசனம் என்னும் லோகாயத மதம்; நாஸ்திகமென்றும் சொல்வதுண்டு.

(2) பெணத்ததரிசனம் எனும் புத்தி தத்துவ போத மதம்.

* “மனமொடுக்கிப் பின்னெழுத் தரிசனமொன் றே பாதரிசனமளிக்கும்” திரிபுடி ஸ்ரீமதமான மற்ற தரிசனங்களெல்லாம் பல்வேறு சமயங்களானமதங் களேயாம். இவை வேதாடச சங்கியையில் அடங்கும்.

(3) ஆருகததரிசனம் எனும் ஜயினமதம்.

(4) இராமாநுஜ தரிசனம் அல்லது இராமா னுஜர் மதம்.

(5) பூரணப்ரஞ்ஞ தரிசனம், அல்லது மத்துவா சாரியார்மதம்.

(6) நகுலீசபாகபத தரிசனம், அல்லது வீர சைவம்.

(7) சைவதரிசனம்.

(8) பிரத்தியபிஞ்ஞ தரிசனம், (ஜீவேசுவர அபேத மதம்.)

(9) இரேசேசுவர தரிசனம் (சித்தர் வழியென் னும் ரசவாத மந்திராவித்தி மதம்.)

(10) வைசேஷிக தரிசனம்.

(11) நியாய தரிசனம்.

(12) ஜைமினி தரிசனம்.

(13) பாணினி தரிசனம்.

(14) சாங்கிய தரிசனம்.

(15) பதஞ்சலி தரிசனம்.

(16) சாங்கர தரிசனம்.

இவைபெல்லாம் ஒவ்வொன்றும் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாதபடி சமயவாதஞ் செய்வதாய்த் தோற்றி னும், குடகிலே யுதித்த காவேரி நதியானது பக்கிம வாஷிநி யாகத் திரும்பி, அந்தர்முகமான யோகி யின் மனம் போல், தன்னைத் தானறிந்து, பின்னர் பூர்வம்போல் வெளிப்பட்டு அகண்ட காவேரியாய்த் திரண்டோடிப் “போனை”யின் கண், பல்வேறு கிளைகளாகப் பிரிந்து, பஞ்சகதியாகிப் பின்னும் பிரிந்து பிரிந்து பாய்ந்து தீர்த்தம் ஒன்றே யானா லும் “தண்ணீர் நிலநலத்தால்” என்றபடி நிலபேதத் தால் பேதமேற்பட்டுக் கடைசியில் சமுத்திர சங்கம மாகும்பொழுது எல்லாம் ஒன்றாகவே அபேதமடை வது போல், பதினாறு தரிசனங்களும் சமயவாதிக ளுக்கு வெவ்வேறாயினும், பாதரிசனத்தில் ஒன்றே யாம்.

அல்கை வற்புறுத்த அகாரம் முதல் அனுஸ்வரம் (கூ), விஸர்க்கம் (கூ) ஈருகவுள்ள பதினாறு அக்ஷர லக்ஷியங்களையும் “ஷோடசகலா நியாஸ” முறையாலே கீழேயெடுத்துச் “சொல்லாமற்” சுட்டி விளக்குகிறோம்:—

(ஷோடசகலாதரிசன முறை.) *

- (1) கூ-அகாரத்தை + யற்றுப் பார்
அமிர்தாயை நமவென்று;
- (2) சூ-ஆகாரத்தைப் + பெருக்கிப் பார்
அக்ஷரையை நமவென்று;
- (3) ஊ-இகாரத்தை + யிருந்து பார்
பூஷாயை நமவென்று;
- (4) எ-ஈகாரத்தைப் + யீட்டிப் பார்
துஷ்டாயை நமவென்று;
- (5) உ-உகாரத்தைப் + யுற்றுப் பார்
புஷ்டியை நமவென்று;
- (6) ஊ-ஊகாரத்தைப் + யுதிப் பார்
ரதியை நமவென்று;
- (7) ஐ-ருகாரத்தைப் + ரஸித்துப் பார்
யு (தர) தியை நமவென்று;
- (8) ஐ-ருகாரத்தை யுண்டு பார்
ஸுநிந்யை நமவென்று;

* மிக்கமனத்தால் மிகநினைந்து கித்திகில் ஒக்கச் செவ்நுருவ மாம்.—ஊவை குறள்.

† அக்ஷர லக்ஷியங்களைப் பார்ப்பதற்குச் சாதன மாய்ச் சொல்லப்பட்ட அடைமொழியின் லக்ஷியார்த்தத்தை விளக்கும் ஆப்தவாக்கியங்கள்.

- (1) கூ-“அற்றுது பற்றெனில் உற்றதுவீடு.”
- (2) சூ-“உள்ளப் பெருக்கில் ஊனமதுருகும்.”
- (3) ஊ-“சும்மா இருக்கச் சுகம்சுக மென்றோதும் மறையெல்லாம்.”
- (4) எ-“தர்மத்தை யீட்டிக் கர்மத்தை முடி.”
- (5) உ-“ஊனமில் பதத்தைப் பெற்றிருந்தார் ஒழுவிலொடுக்கம் உற்றுணர்ந்தார்.”
- (6) ஊ-“ஊனே மறிவதென் னுதாது சங்கே உணர்வே பிரஹ்மமென் னுதாது சங்கே.”
- (7) ஐ-ருக்கொடு தர்க்குத் தரிசய மெல்லாம் ரஸம்போலோக வண்ணுவர் மேலோர்.”
- (8) ஐ-“சண்டவர் விண்டிலர் விண்டவர் கண்டிலர்; கண்டதை விண்டின் உண்டவர் மாண்டிலர்.”

- (9) ஸ-ஸகாரத்தைச் சிந்தையிற் பார்
சந்திரிகையை நமவென்று;
- (10) ஸ-ஸகாரத்தைச் சிந்தையிற் பார்
சந்திரிகையை நமவென்று;
- (11) ஸ-ஸகாரத்தை யேறிப் பார்
ஜயாத்ஸநாயை நமவென்று;
- (12) ஸ-ஸகாரத்தை யேறிப் பார்
ஸ்ரீயை நமவென்று;
- (13) ஸ-ஸகாரத்தை யோதிப் பார்
ப்ரீதியை நமவென்று;
- (14) ஸ-ஸகாரத்தை யேண்ணிப் பார்
அங்கதாயை நமவென்று;
- (15) கூ-அனுஸ்வாரத்தை யடக்கிப் பார்
† பூரணையை நமவென்று;
- (16) கூ-“விஸர்க்கத்தை” விட்டுப் பார்
பூர்ணமிருதாயை நமவென்று.

- (9) ஸ-“சிந்தைய தென்னச் சிவமென்ன (நிலை).”
- (10) ஸ-“விண்ணோடு விண் க ல ந் து விண் மண்ணு மொன்றானால் கண்ணோடு கண்கலந்த காட்சியது ப்ந்துவாமே.”
- (11) ஸ-“நயந்துபார் வாசிகட்டி ஊசிரூனை தன் லேறி, பயந்துபோனால் மோசம் வரு நாச மாவாய், வியந்து கின்றால் மயக்கம் வரும் இயக்க மெத்த, கயந்துபோனால் வயர்ந்து போவா முயன்றுபாரே.”

- (12) ஸ-“அறிவே வடிவென் னாதேடா காளம் அறியாமை போனதென் னாதேடா காளம்.”
“கோசங் குலைந்ததென் னாதேடா காளம்.
கூறல் வானதென் னாதேடா காளம்.”
- (13) ஸ-ஓதியுணரும் உணர்வே யுணர் வஃதை
ஓமென் றேதியுணர்.”
- (14) ஸ-“எண்ணினே னெண்ணிது வெண்ணு
நண்ணென் னானது ஈட்டு.” [வெண்ணு]

- (15) கூ-“அலையுணத்தை யடக்கு மவனே” யோ
ஞானி யெல்லாமவன்.
† “கிறைவெளிதனில் கிறைந்ததொரு பூரண தைக் குறைவறவே சொல்லவென்றிற் சொல்லா மோ!”

- (16) கூ-“சதவந் திவினைவிட் டிட்டல்பொ
னெஞ்ஞானம்
காதலிரு உர்க்குங் கருத்தொருமித்—தாதரவு பட்டதேயின்பம் பரணே நினைந் திம்மும்
விட்டதே பேரின்ப வீடு.”

இப்படியாக விஞ்ஞானகலவிளங்கும் விசுத்தி ங்கமலத்தின் 16 இதழ்கள் வடிவமாக விளங்கும் வராதமான பதினாறு அக்ஷர லக்ஷியங்களையும் யானித்து தியேயாகாரமாகி, அவைகளின் சமஷ்டி 5ப அந்தர்க்கத அதிர்ஷ்டான தேவதையான (பிர ஈசுரபமான) ஸாகிநீய்வாரி (டாகினைசுவரி) யத் தியானயோகத்தா லறிந்து ஷடாதார உச்ச ன ஆஜ்ஞையில் பிரகிருதித்தவத்தை “ஹாகினை 5ப தாரிணியை நம” வென்று தரிசித்து, அதன் மல் பைந்தவஸ்தானத்தில் பிந்து தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, காலவந்திசனஞ் செய்த உண்ம ிரிசனம் பெற்று, அதற்கும் மேலான காமகலா ிரிசனம் பெற்றால் “ஸ்வதரிசன சங்கிரஹமான” ஸத்ரூப சாக்ஷாத்காரம் கிடைக்கும். அந்தப் பரதரி னம் கிடைத்தால் “ஓம் தத் ஸத்” என்பதின் ணமை தெரியும். அதையறிவதற்கு அனுருணமாக மயவிசாரம் செய்யத் தொடங்கும் விசார புருஷர்க

ளுக்கு ஸ்ரீவித்யாணயர் இயற்றிய 16 - தரிசனங் கள் (மதங்கன்) அடங்கிய இந்த “ஸ்வதரிசன சங்கிரகம்” மதபேதங்க ளின்னவாறென்றும், சமய வாதிக்கத்தம் சமயத்தை ஸ்தாபிக்கச் சொல்லும் ஆ தேக்ஷிப சமாதானங்க ளின்னவா றென்றும் தெளிவாய்த் தெரிந்துகொள்ளப் பரமஸாதன மாரு மென்பதற்கையமில்லை. இதன் விலை ரூ. 2 - 8. இக்கிரந்தத்தின் இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பின் விலை ரூ 7 - 14 எனத் தெரிநிறுது. ஆதலின் இதன் விலை மிகவும் சரஸமேயென்பது நாம் சொல்லாமலே விளங்கும். மதவிசாரம் செய்வோர்க்கு இது இன்றி யமையாத கிரந்தமாமென்பது ஸ்ரீவித்யாணயர் ஸ்ரீ ருங்ககிரியிலுள்ள சாரதாபீடத்தில் ஆச்சாரிய ஸூர்த்தமாய் எழுந்தருளி யிருந்த மஹான்களி லெல் லாம் மேலானவரென்றும், பஞ்சகத்சி யருளி ஸ்ரீசக் ரக் கோட்டையை ஸ்தாபித்தவரென்றும் சொல்லத் தானே விளங்கும்

ஓம் ஸ்ரீசாவித்திரியை நம:

உபநிஷதார்த்ததீபிகை.

II. மண்டலப்பிராஹ்மணோபநிஷத்.

யாஞ்ஞ வல்கியர் என்னும் மகாமுனிவானவர் ஆதித்திய லோகம் போனார். அந்த ஆதித்தியை நமஸ்கரித்து “ஓ பகவானே! ஆத்மதத்துவத்தைச் சொல்லவேண்டும்” என்றார்.

அந்த நாராயணர் (பின்வருமாறு) சொன்னார்:—

ஞானத்துடன் சேர்ந்த இயமம் முதலான எட்டு அங்கங்களுடன் கூடிய யோகம் சொல் லப்படும்.

ஞிரர், உஷ்ணம், உணவு, தூக்க மென்னுமிவற்றின் ஜயம், எப்பொழுதும் சாந்தி, நிச் சலத்தன்மை, விஷயங்களிற் செல்லாமல் இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்த லென்னு மிவை இயமங்களாம்.

குருபத்தி, தத்துவமார்க்கத்தில் பிரியம், கிரமமின்றி அடையப்பட்ட பொருள்களின் அனுபவம், அவ்வறுபவத்தால் சந்தோஷம், சங்கமின்மை, ஏகாந்தவாசத்தால் மனோகிரித்தி, பலத்தில் ஆசையின்மை, வைராக்கியாவ மென்னுமிவை நியமங்களாம்.

சுகமாக ஆசநத்தில் இருப்பதும் அப்படி வெகுதூரம் மிருத்தலும் ஆசனத்தின் லக்ஷண மாம்.

பதினாறு, அறுபத்து நான்கு, முப்பத்திரண்டு என்னும் இந்தக் கணக்கின்படி பூரக கும்பக ரேசகங்கள் பிராணயாமமாம்.

விஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களினின்றும் அவற்றின் பொருள்களினின்றும் மனதைத்தடுத்தல் பிரத்தியாகாரமாம்.

விஷயங்களினின்றும் திருப்பியபிறகு மனதைச் சைதன்யத்தின்கண் ஸ்திரப்படுத்துதல் தாரணமாம்.

சர்வசரீரங்களிலும் சைதன்யத்தை ஏகமாய்ப்பார்த்தல் தியானமாம்.

அத்தியானத்தின் விஸ்மிருதி (தியானத்தின் வாசனையை விடுதல்) சமாதியாம்.

இவை சூக்ஷ்மமாங்கங்கள். இப்படி அறிகிறவன் மோக்ஷமனுபவிப்போனாவன்.

(முதற் பிராஹ்மணம் - முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று).

காமம், குரோதம், பயம் நிச்வாசம் (பெரு மூச்செறிதல்) நித்திரை என ஐந்து தோஷங்கள் தேகத்திற்கு உண்டு. அவைகளைப்போக்க நிஸ்ஸங்கல்பம், ஸூமை (பொறுமை), குறைந்தவுணவு, (ஆன்மநாட்டத்தில்) தவறுதலின்மை, தத்துவசேவனம் (சொருபத்தில் ஏகக்கிரதை அடைதல்) இவை (காரணமாம்).

நித்திரையென்னும் பாம்பும், லிம்ஸை (துக்கம்) என்னும் அலைகளும், ஆசையென்னும் சுழலும், மனையாள் என்னும் சேறும், (இவைகளால் நிறைந்த) சம்சாரமாகிய கடலைக்கடக்கச் சூக்ஷ்மமார்க்கத்தை (விருத்தி எழும் இடத்தை)ப் பிடித்துச் சத்துவம் முதலிய குணங்களைக்கடந்து தாரகத்தைப் பார்க்கவேண்டும். புருவமத்தியில் பிரகாசக்கூட்ட ரூபமான தாரகப் பிரமம் (இருக்கிறது). அதற்கு (அதை அடைவதற்கு) உபாயம் மூன்று லக்ஷியங்களைப் பார்த்தல். (அவை வருமாறு):—

(1) (அந்தர் லக்ஷியம்): மூலாதாரத்தில் ஆரம்பித்துப் பிரம்மரந்திரம் வரையில் ஐஷ்டம்நா நாடி சூர்யனைப்போல் பிரகாசியாநிற்கும். அதன் மத்தியில் கோடி மின்னல்களுக்குச் சமானமானதும் தாமரைத்தண்டின் நுலைப்போல் சூக்ஷ்மமூமான குண்டலிரீ இருக்கும். அவ்விடத்தில் அஞ்ஞான நிவிருத்தி (உண்டாகிறது).

அதன் (குண்டலிரியின்) தர்சனத்தால் சர்வபாப நிவிருத்தியா. சுட்டுவிரல்களின் நுனிகளால் மூடப்பட்ட காதின் இரண்டு துவாரங்களிலும் பூக்கார சப்தமுண்டாகும். மனம் அவ்விடத்தில் நிற்கக் கண்மத்தியிலுள்ள நீலமான ஜ்யோதியைப் பார்க்கிறான்; அவ்விதம் ஹிருதயத்திலும் பார்க்கிறான்.

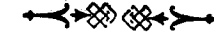
(2) பஹிர் லக்ஷியமாவது: மூக்கு நுனியிலிருந்து நான்கு, ஆறு, எட்டு, பத்து, பன்னிரண்டு அங்குலங்களுக்கு கப்பால் வரிசையாக நீலம், சியாமளம் (கறுப்பு அல்லது கருநீலம்), சிகப்பு, வெண்மை, மஞ்சள் இந்நிறங்களோடுகூடிய வியோம தத்துவத்தை (ஆகாசத்தத்துவத்தை)ப் பார்க்கிறான்; அவனேயோகி. சலியாத பார்வையால் வியோம பாகத்தைப் பார்க்கும் புருஷனுக்கு அவன் பார்வைக்கு முன்னர் ஜ்யோதிக் கூட்டங்கள் உண்டாகும். அந்தப் பார்வை

மாகும். சிசுக்கு மேல் பன்னிரண்டு டங்குலப் பிரமாண முள்ள ஜ்யோதியைப் பார்க்கிறான். பாமுது அமிர்த்தத்துவத்தை (சாகாத் தன்மையை) அடைகிறான்.

(3) மத்யலக்ஷியமாவது:—தனக்குள் அநேக வர்ணங்களான சூர்ய சந்திர அக்தி லைகளைப் போலும், இவைகளெல்லாமற்ற ஆகாசத்தைப்போலும் பார்க்கிறான். அதன் ரூபமில்லை.

அப்பியாசத்தால் நிர்விகாரமானதும் குணமற்றதுமான ஆகாசமாகிறான்; பிரகாசிக்கும் திரத்தோடுகூடிய மகாந்தகாரத்திற்குச் சமானமான பிரகாசமாகிறான்; பிரளயகாலத்தையெப்போல் பிரகாசிக்கும் மஹாகாகாசமாகிறான். சர்வத்திற்கும் மேன்மையான பரமப்பிரத்தோடு பிரகாசிக்கும் தத்துவாகாசமாகிறான்; கோடிகூர்யப் பிரகாசமுள்ள சூர்யாகாசமாக இவ்விதம் அப்பியாசத்தால் அதனதன்மையாகிறான்.

(முதற் பிராஹ்மணம் - இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று).

I - வது பிராஹ்மணம் (3 - வது அத்தியாயம்).

அந்த்யோகம் பூர்வம் அபரமென இருவகையென்றறி. பூர்வத்தைத் தாரகயோகமென அபரத்தை அமரஸ்கமென்றும் அறியவேண்டும். தாரகமும் மூர்த்திதாரகம் அமூர்த்தமென இருவகையாகும். எது இந்திரியாந்தமோ (இந்திரியங்களைக் கடந்ததோ) அது மூர்த்தகம். எது புருவமத்தியத்துக்கு அப்பாற்பட்டதோ அது அமூர்த்திதாரகம். (மூர்த்தகம் அமூர்த்திதாரகம்) இரண்டும் மனதோடு சேர்ந்து அப்பியாசிக்கத் தக்கனவாம்.

மனத்தோடு சேர்ந்த, அந்தர் திருஷ்டி (உட்பார்வை) தாரகப் பிரகாசத்திற்குக் காரணம். இருபுருவ மத்தியிலிருக்கும் துவாரத்தில் தேஜஸ் (பிரகாசம்) உண்டாகும். இதுபூர்வச் சொல்லப்பட்ட தாரகம்.

உத்தரம் (உத்தரபாகமான யோகம்) அமரஸ்கம். † தாலுமூலத்தின் மேல்பாகத்தில் மகாநி இருக்கின்றது. அதன் தர்சனத்தால் அணிமாதிகத்திகளுண்டாகும். லக்ஷியம் உள்ளேக்க வெளிப்பார்வை, மூடுதல், திறத்தல் அற்றால், இது சாம்பலி முத்திரை ஆகும். சர்வரங்களிலும் ரகசியமாய் ஸூக்ஷ்மவெண்டிய மகாவித்தையாகும். அதை அறிவதால் சம்சாரத்தி யுண்டாகும். அதன் பூஜை மோக்ஷமாகிற பலத்தைக் கொடுக்கும்.

(அமரஸ்கத்தின்) அந்தர்லக்ஷியம் ஜலஜ்-ஜோகிஸ்வரூபமாகும்; ‡ மகரிஷிகளால் அருக்கது; உள்ளிந்திரியங்களாலும் வெளியிந்திரியங்களாலும் அறியப்படாதது. சகஸ்ரத்தில் ஜலஜ்யோதியே அந்தர்லக்ஷியம். புத்தியாகிற குகையில் சர்வாங்க சந்தான புருஷன் அந்தர்லக்ஷியமென்று மற்றவர் சொல்லுவார். சிலர் சிசுக்கள் இருக்கும் மண்டல மத்தியில் ஐந்து முகத்தையுடையவரும் உமையோடு கூடியவரும், பிரசாந்தருமான (மீசாந்தருமான) நீலகண்டரே அந்தர்லக்ஷியமென்பார்.

† “தாலு” என்பது வாயின்மேற்பாகம்; அதன் “மூலம்” நாக்கு உற்பத்தியாகும் இடம்.

‡ இதுவே காயத்திரி சிசு என்று சொல்லப்படும் “ஐம் ஆபோ ஜ்யோதீர்ஸோ அமிருதம் பிரவஸ்ஸுவரோம்” என்கிற மகாமந்திரத்தின் பொருளுென்று உரையாசிரியர் சொல்லுகிறார்.

† இன்னும் சிலர் அங்குஷ்டப் பிரமாணமுள்ள புருஷனே அந்தர்லக்ஷிய மென்பா இப்படிச்சொல்லப்பட்ட விகற்பங்களெல்லாம் ஆத்மாவே. இந்த லக்ஷியத்தைச் சுத்தாத்மதிருஷ்டியால் பார்ப்பவனே பிரம்மநிஷ்டனாவான். இருபத்தைந்தாவது (தத்துவமான) ஜீவன் தன்னால் கற்பிக்கப்பட்ட இருபத்துநான்கு தத்துவங்களையும் விட்டு இருபத்தாறாவதான பரமாத்மாவே தானென்கிற நிச்சயத்தால் ஜீவன்முத்தனாகிறான்.

‡ இவ்விதம் அந்தர்லக்ஷியத்தின் தரிசனத்தால் ஜீவன்முத்தி தசையில் தானே அந்தர்லக்ஷியமாகிப் பரமாகாச அகண்ட மண்டலமாகிறான்.

முதற் பிராஹ்மணம் முற்றிற்று.

II - வது பிராஹ்மணம். (1 - வது அத்தியாயம்).

அப்பொழுது யாஞ்ஞவல்கியர் ஆதித்திய மண்டல புருஷனைக் கேட்டார். ஓ பகவானே! அந்தர்லக்ஷியம் முதலியன தங்களால் அநேகவிதமாகச் சொல்லப்பட்டது. அவற்றை நான் அறியவில்லை. அவற்றை எனக்குச் சொல்லவேண்டும் என்றார்.

அதற்கு அவர் (மண்டலபுருஷன்) சொன்னார். பஞ்சமஹா பூதங்களின் காரணமானதும் மின்னற் கூட்டத்தைப்போல் பிரகாசமானதும் சதுஷ்டீபடமாம். அதன் மத்தியில் தத்துவப் பிரகாசம் (உண்மையின்பிரகாசம்) உண்டாகும்; அது அதிரகசியமானது, அவ்யக்தமானது (வெளிப்படையல்லாதது). அது ஞானமெனப்படும் ஓடத்தில் ஏறினவனாலேதான் அறியப்படும். அது பாஹ்யாந்தர லக்ஷியமானது. அதன் மத்தியில் ஐகத் (உலகம்) லயமாயிருக்கும். அது நாதம், பிந்து, களை இவைகளுக்கு அநீதமான (அப்பாற்பட்ட) அகண்ட (பிரிவினையற்ற) மண்டலம். அது சகுண நிரக்ருணஸ்வரூபம். அதை அறிந்தவன் முத்தன்.

ஆதியில், அக்ரிமண்டலம், அதன்மேல் சூர்யமண்டலம். இவற்றின் (இவ்விண்ணின்) மத்தியில் சதா (அமிருத) சந்திரமண்டலம். அதன் மத்தியில் அகண்ட பிரம்ம தேஜோமண்டலம். அது (அகண்ட பிரம்ம தேஜோமண்டலம்) மின்னலைப்போல் வெண்மையான ஒளியுள்ளது அதுவே சாம்பவியின் லக்ஷணம்.

† இந்தலக்ஷணம் கடவல்லி யுபநிஷத்திலும் தைத்திரீய உபநிஷத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

‡ இவ்விதத்தில் சாங்கியமதத்தை ஒருவாறாக அதுசரித்து தத்துவங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சாங்கியமதப்படி தத்துவங்கள் 25. அவை வருமாறு:—

(1) பிரகிருதி, (2) புத்தி, (3) அகங்காரம், (4 - 8) தந்மாத்திரைகள் ஐந்து, (9 - 13) ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, (14 - 18) கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, (19) மனம், (20 - 24) ஸ்தூல பூதங்கள் ஐந்து, (25) புருஷன் அல்லது ஆத்மா.

கபிலரிஷி சித்தார்தமாகிய கிரீசுவரசாங்கியமதத்தில் பரமாத்மாவை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறான். அவர் மதப்படி புருஷன் தன்னைப் பிரகிருதியைவிட வேறாகவும் அதனுடன் சம்பந்தமில்லாதவனாகவும் பார்ப்பதே முத்தி. ஸ-சுவர சாங்கியமெனப்படும் பாசஞ்சல யோகதர்சனப்படி 28-வது தத்துவமான ஈசுவரன் உண்டு. ஆனால் அதன்படி பிரகிருதி-புருஷ விவேகத்தை உணர்பண்ண ஈசுவரத்தியானமும் பலவழிகளில் ஒன்றாக சொல்லப்படுகிறதே யல்லாமல், ஈசுவர-ஆத்ம ஐக்கியம் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை.

§ பாகியம் (வெளி); ஆந்தரம் (உள்). இவ் விருவிதப் பார்வைக்கும் மத்தியகதமான லக்ஷியமானது (ஐகத்யதிருஷ்டி) என்று உரையாசிரியர் பொருட்படுத்துகிறார்.

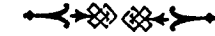
அதன் (அச்சாம்பவியின்) தர்சனத்தில் மூன்றுவித திருஷ்டிகள் (பார்வைகள்) உண்டு. அமா, பிரதிபத் †, பூர்ணிமா எனப்படும். (கண்) பார்வை முழுதும் மூடப்பட்டது திருஷ்டி. பாதிதிறந்தது பிரதிபத் (திருஷ்டி). முழுதும் திறந்தது பூர்ணிமா (திருஷ்டி). பூர்ணிமா அப்பியாசமே செய்யத்தக்கது.

அதன் லக்ஷியம் நாஸாக்கிரம் (மூக்கு நுனி). அப்பொழுது (லக்ஷியத்தைப் பார்க்கும்) மிகுந்த இருள் தோற்றும். அதன் அப்பியாசத்தால் அகண்ட மண்டலாகாரமான ஐ காணப்படும்; அதுவே சச்சிதானந்தப் பிரஹ்மம் ஆகும். இவ்விதம் மனம் எப்பொழுது னந்தத்தில் லயமாகின்றதோ அப்பொழுதே சாம்பவி முத்திரை யாகும். அதையே முத்திரையையே) கேசரி என்றும் சொல்லுவார்கள். அதன் அப்பியாசத்தால் மன ஸ்திரத்தன்மை யுண்டாகும், அதனால் வாயு ஸ்திரமாகும். ‡

அதன் அடையாளங்களாவன. ஆரம்பத்தில் நகூத்திரத்தைப் போல் தோற்றும். பிறகு கண்ணாடிபோலும், அதன் பிறகு பரிபூர்ணமான சந்திரமண்டலம் போலும், அதன் நவரத்தினப் பிரகாசமுள்ள மண்டலம்போலும், அதன்பிறகு மத்தியானன் சூர்யமண்டலமும், அதன்பிறகு அக்ரி சிகா (நெருப்பின் ஜ்வாலை) மண்டலம்போலும் வரிசையாகப் படும்.

அப்பொழுது பஸ்சிமாபிமுகமான (பின்னோக்கிய) பிரகாச முண்டாம். ஸ்படிகம், பிந்து, நாதம், களை, நகூத்திரம், மின்மினி, திபம், பொன், நவரத்தினங்கள் இவை என பிரகாசங்கள் தோன்றும். அப்பொழுதுதான் பிரணவ ஸ்வரூபம் (அறியப்படும்).

(இரண்டாவது பிராஹ்மணம் - முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று).

II - வது பிராஹ்மணம் (2 - வது அத்தியாயம்).

பிரணன் அபானன் இரண்டையும் ஐக்கியம் செய்து கும்பகத்தில் திருடமானவனாய் ரக்கிரத்தின் (மூக்குநுனியின்) பார்வையில் திருடமாகிய பார்வை யுள்ளவனாய் இரண்டு ரின் விரல்களால் ஷண்முகேசரணம் § செய்து பிரணவத் துவனியைக் கேட்டு மனம் தத்தில் லயமாகிறது. அப்படிப்பட்டவனுக்குக் கர்மம் ஒட்டாது. சூர்யனுடைய உதயம் மன (கால)ங்களி லன்றோ கர்மம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் தெரிந்தவனுக்கு ஞான ரின் உதயா ஸ்தமனம் இல்லாததால் அவனுக்குச் சகல கர்மங்களும் கிடையாது. சப்தமும் ம் லயமான காரணத்தால் இராப்பகல் கடந்தவனாகிச் சர்வ பரிபூரணஞானத்தால் உன் வஸ்தையின் வசத்தால் பிரமத்தில் ஐக்கியம் ஆகிறான். உன்மனியால் அமநஸ்கம் உண்டாகி இவ்விதம் அறிகிறவனுக்கு சிந்தனையற்றிருப்பதே திபாநம். சர்வ கர்மங்களைப் போக்குத யுவாஹனம், நிச்சய ஞானமே ஆசனம், உன்மனீபாவமே பாத்தியம், எப்பொழுதும் அம மே அர்க்கியம், சதா பிரகாசமே ஆசமநம், அளவிடக்கூடாத அமிருத கிருத்திரீய ஸ்நா ர்வத்திலும் ஆத்ம பாவனையே (சர்வமும் ஆத்மா என்கிற பாவனையே) கந்தம், திருத்(பார்

† 'பிரதிபத்' என்று பிரதிமை திதிக்குப்பேர்.

‡ மனோலய மாகவே பிரணவாயுவின் லயம் தானே ஆகுமென்று உரையாசிரியர் சொல்லுகிறார்.

§ இரண்டு கைகளினுடைய ஆறு விரல்களால் காது தவாரம் இரண்டு, மூக்கு தவாரம் இரண்டு, ன் இரண்டு இவ்வாறையும் மூடுதல்.

ப்பவன்) ஸ்வரூபத்தில் ஸ்திரப்படுதலே அக்ஷதைகள், † சித்தை (ஞானத்தை) அடைவதே புஷ்பம், சித்தாகிற (ஞானமாகிற) அக்ஷிஸ்வரூபமே தூபம், சித்தாகிற (ஞானமாகிய) ரூர்யஸ்வரூபமே ‡ தீபம், பரிபூர்ணமான சந்திரனுடைய அமிருதத்தோடு ஒன்று படுதலே நைவேத்யம், நிச்சலத்தன்மையே பிரதக்ஷிணம், ஸோஹம் § பாவமே நமஸ்காரம், மௌ. ணமே ¶ ஸ்தோத்திரம், சர்வசந்தோஷமே விசர்ஜனம் (பூசையின் முடிவு) †† ஆகும்.

(இரண்டாவது பிராஹ்மணம் - இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று).

II - வது பிராஹ்மணம் (3 - வது அத்தியாயம்).

இவ்விதம் திரிபுடி நீங்க, அலையற்ற சமுத்திரம்போலும், காற்று இல்லாதவிடத்துத் தீபம் போலவும், சலமற்றதும் சம்பூர்ணமானதும் †† பாவ அபாவங்கள் அற்றதுமான கைவல்ய ஜ்யோதியாகுகுள்.

சாக்கிரம் (விழித்திருக்கும் நிலை) னுக்கம் இவைகளின் முடிவை யறிந்ததால் பிரஹ்மவித்தாகுகுள் (பிரஹ்மத்தை அறிந்தவனாகுகுள்).

சமுத்திக்கும் சமாதிக்கும் மனோலயம் பொதுவாக இருந்தபோதிலும், சமுத்தியில் (மனம்) அஞ்ஞானத்தில் லயப்பட்டிருப்பதாலும், அது மோக்ஷத்துக்குக் காரணமாகாதபடியாலும் இரண்டுக்கும் பெரிய வித்தியாசமுண்டு. சமாதியிலோ அஞ்ஞானமும் அதன் விகாரங்களும் நீங்கிய மனம் அகண்டாகாரவிருத்தியாம் சாக்ஷிசைதன்யாகாரமாகப் பெற்று பிரபஞ்சத்தின் லயமுண்டாகும். ஏனென்றால் பிரபஞ்சம் மனதினால் § கற்பிக்கப்பட்டதால் அவை பிரபஞ்சமற்றும் பேதமில்லை. ஒருவேளை மனம் வெளிப்பட்டாலும் (அப்பொழுது அவ்வெளித்தோற்றங்கள்) மித்யை (அசத்யம்) என்கிற பாவனையால் (பிரபஞ்சலயமுண்டாகும்).

† பார்ப்பவன், பார்வை, பார்க்கப்படும் பொருள் எனமூன்று பகுதிகளாய்வுண்ட விஷயஞானம்; அவ்வுலகு அபரஞானமாகும். இதுவே திரிபுடிஞானமெனச் சொல்லப்படும். பார்வையும் பார்க்கப்படும் பொருளும் பார்ப்பவன் மாத்திரமாய் கிற்றலே திருபுடியற்ற பரஞானமாகும்.

‡ இவ்விதம் அக்ஷி, ரூர்ய, சந்திர மண்டலங்களாகிய மும்மண்டலங்களும் சொல்லப்பட்டன.

§ “ஸோஹம் பாவம்” அவனே நான் என்னும் பாவனை, அல்லது ஸ்திதி; இதுவே அஜபா காயத்திரி அற்ற சுத்த மந்திரத்தின் உண்மை.

¶ இவ்விடம் மௌனம் என்பது வாக்கின் மௌனமன்று, மனதின் விருத்திகளடங்கிய பரமருண்யமான மனோமௌனமும், பரம்பொருளே நான் என்றும், பிரம்மாநந்தத்தை அனுபவிக்கிறோம் என்கிற தோற்றமற்ற மகாமௌனமாகிய ஆநந்தாதீத நிலையே என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

†† இவ்வாறு ஜீவன்முத்தர்களின் நிலை பூஜையாக உருவகப்படுத்திச் சொல்லப்பட்டது.

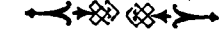
‡‡ பாவ அபாவங்கள் என்பன நினைவுகினைவின்மை யாகிய சகல, கேவலங்களைக் குறிக்கும்.

§§ காரணமும் காரியமும் அபேதம் என்கிற நியாயப்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சமுத்தியில் பரிச்சின்னமான மனம் அஞ்ஞானத்தில் லயப்படும் என்றும், சமாதியில் அம்மனமே அஞ்ஞானத்திலிருந்தும் நீங்கி அபரிச்சின்னமாகும் (திரிபுடியற்றதாகு மென்றும்) உரையாசிரியர் சொல்வதற்கு.

எப்பொழுதும் பிரகாசிக்கும் சதாநந்தானுபவ மொன்றிலேயே இருக்கும் பிரஹ்மவித்தானவன் அதுவே (அப்பிரஹ்மமே) யாகிவிடுகிறான். †

எவனுக்குச் சங்கல்பநாசம் உண்டாயிற்றோ அவனுக்கு முக்தி கையிவிருக்கும்; ஆகையால் பாவ அபாவங்களைத் தள்ளிப் பரமாத்மதியானத்தால் முக்தனாகுகுள். மறுபடியும் மறுபடியும் சகல அவஸ்தைகளிலும். ஞானம் ஞேயம் (அறியப்படும்பொருள்), தியானம், தியேயம் (தியாசிக்கப்படும்பொருள்) லக்ஷியம் அலக்ஷியம் (லக்ஷியமல்லாதது), திருசியம் (பார்க்கப்படும் பொருள்), அதிருசியம், வேண்டிவன வேண்டாதன என்னும் இவைகளைத் தள்ளி ஜீவன்முக்தனாகுகுள்.

(இரண்டாவது பிராஹ்மணம் - மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று).

II - வது பிராஹ்மணம் (4 - வது அத்தியாயம்).

அவஸ்தைகள் ஜாக்கிரம், சுவப்நம், சமுத்தி, துரீயம், துரீயாதீதமென ஐந்து.

ஜாக்கிரத்தில் ஜீவன் பிரவிருத்தி மார்க்கத்தில் ஆசையுள்ளவனாய் பிரவர்த்திக்கிறான்; பாபங்களின் பலமாகிய நாகமுதலியவை தனக்கு வேண்டாம், நற்கர்மங்களின் பலமாகிய சுவர்க்கமே தனக்கு வேண்டுமென்று இச்சிக்கிறான். அவனே வைராக்கியம் பூண்டு கர்மத்தாலுண்டாகிய ஜன்மங்கள் போதும் சம்சாரமாகிய பந்தம் போதும் என்று முக்தியில் ஆசையுள்ளவனாய் நிமிர்ந்தி மார்க்கத்திற் பிரவேசிக்கிறான்.

அவனே (அந்தஜீவனே) சம்சாரத்தைக்கடக்க வேண்டிக் குருவை ஆசிரயத்துக் காமம் முதலியவைகளை விட்டு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை (மாத்திரம்) செய்துகொண்டு, சாதனங்கள் நான்குடன் கூடினவனாய் ஹிருதய கமலமத்தியில் ‡ சத்தாமாத்நிரமான பகவானை அந்தர்லக்ஷிய ரூபமாய் அடைந்து சமுத்தியவஸ்தையிலும் முன்சொன்ன பிரஹ்மானந்த ஸ்மிருதி (ஞாபக, ஞாப்தி)யை § அடைந்து, நான் ஏகனே அத்த்வீத்யனென்று (இரண்டற்றவனென்று அறிந்து) கொஞ்சகாலம் அஞ்ஞானத்தின் விருத்தியால் (ஸ்வரூபத்தை) மறந்தும், ஜாக்கிராவஸ்தையில் உண்டான வாசனைகளால் நான் தைஜஸ ¶ னென்றும், இருவாசனையும் (சாக்கிரசொப்பனம் இரண்டின்வாசனையும்) விட்டு இப்பொழுது நான் பிராஞ்ஞனென்றும் (நினைந்து) ஸ்தானபேதத்திலும் நான் ஒருவனே, அவஸ்தைபேதங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன், என்னைத்தவிர வேறு இல்லை பென்று விவேகம் பிறந்தவனாகி, சுத்தாத்வைதமான பிரஹ்மம் நானே என்று பேதவாசனைகளை

† அனுபவம் முதல் உண்டான பொழுது பிரஹ்மம் தானென அறிகிறவன் பிரஹ்மவித், அதாவது பிரஹ்மத்தை யளிக்கிறவன்; பிறகு பிரம்மவான், வரியான் என்னும் நிலைகளையும் கடந்து ஆநந்தாதீத நிலையிலிருப்பவனே பிரம்மமேயானவன்.

‡ இதன்பொருள் ஞானவாசிட்டம் உத்தாலகன் கதையில் சத்தாசாமானியம் சித்தாமான்யம் என்று சொல்வதில் பார்க்கலாம்.

§ இதையே ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் கீதையில் ஞானியானவன் எவரும் துங்கும்போது விழித்திருப்பான் என்று சொன்னது. இதையே நனவிற்குமுத்தியென்றும் சொல்வதுண்டு.

¶ அஞ்ஞானத்தால் சாக்கிராவஸ்தையில் விசுவனென்றும், சுவப்நாவஸ்தையில் தைஜசனென்றும் சமுத்தியவஸ்தையில் பிராஞ்ஞனென்றும் ஒரே ஜீவன் அந்தந்த அவஸ்தைகளில் கிணங்குகிறான். இதன் விஸ்தாரத்தைப் பிரணவோபாஸனையைக் கூறும் மாண்டீக்கிய உபநிஷத்தில் பார்க்கலாம்.

ளைப்போக்கி, தன்னுள்ளத்தில் உதிக்கும் சூர்யமண்டலதியானத்தால் ததாகாரமாகி பரப்பிரஹ்மமாகிய மோக்ஷமார்க்கத்தைப் பிடித்தவனாய் பரிபக்குவனாகிறான். சங்கல்பம் முதலியவைகளுடன் கூடியமனம் பந்தத்துக்குக் காரணமாகும். அவைகளினின்றும் விடுபட்டமனம் மோக்ஷத்துக்குக் காரணமாகும். அவ்விதமானவன் கண் முதலிய வெளிப்பிரபஞ்சத்தில் உபரதி (விடுதலை) யடைந்தவனாகி, பிரபஞ்சவாசனைகளையும் விட்டு, சகலஜகத்தையும் ஆத்மஸ்வரூபமாகப் பார்க்கிறவனாய் அகங்காரத்தைவிட்டு, பிரஹ்மம் நான் என்று சிந்தித்துக்கொண்டு, இவ்வெல்லாம் (சகல ஜகமும்) அந்த ஆத்மாவே என்று பாவித்துக் கிருதகிருத்தியனாகிறான்.

(இரண்டாவது பிராஹ்மணம்-நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று).

சர்வபரிபூரண துரியாதீதப் பிரஹ்மமாகிவிட்ட யோகியாகிறான். அவனையே பிரஹ்மமென்று துதிப்பர். சர்வலோகங்களாலும் துதிக்கத்தகுந்தவனாகவும், சகலதேசங்களிலும் சஞ்சரிக் கத் தகுந்தவனாகவு மாகிறான்.

பிந்துவை பரமாத்மாவாகிய ஆகாயத்தில் (சங்கற்பத்தை) வைத்துச் சுத்தாத்வைத ட அஜாட்ய அமனஸ்க யோக நித்திரையாகிற அகண்டாநந்த பதவியில் நிற்பதால் ஜீவன்முகத் தனாகிறான். அவ்வானந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவர்கள் யோகிகளாவார்கள். அவ்வானந்த த்தை உத்தேசிக்க இந்திரன் முதலியவர்களும் சுவல்ப ஆநந்தத்தையுடையவர்கள். இவ்விதம் ஆநந்தத்தை யடைந்தவன் பரம யோகியாவான்.

இரண்டாவது பிராஹ்மணம் முற்றிற்று.

III - வது பிராஹ்மணம் (முதல் அத்தியாயம்).

யாக்ஞயவல்கிய மகாமுனியானவர் மண்டலபுருஷனைப் பார்த்து “ஓ ஸ்வாமி! தங்களால் சொல்லப்பட்ட அமரஸ்கத்தின் லக்ஷணத்தையறிந்துகொண்டேன். மறுபடியும் அதன் வக்ஷணத் தைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார். அதற்கு மண்டலபுருஷன் அப்படியேயாகட்டுமென் று (பின்வருமாறு) சொன்னார்.

இவ்வமரஸ்கம் மிகவும் ரகசியமானது. அதை அறிவதால் (புருஷன்) கிருதார்த்தனாகி றான். அது எப்பொழுதும் சாம்பலிமுத்திரையுடன் கூடினது. பரமாத்மநிருஷ்டியினால் அதன் பிரத்தியயம் (ஸ்வரூபம்) லக்ஷியங்களைப் பார்த்து, பிறகு சர்வேசுவரானானதம் (சகலத்தையு ம் ஆள்வதாயும்) அப்பிரமேயமாயும் (பிரமாணங்களுக்கு எட்டாததாயும்) அநாதியாயும், சிவ மாயும் (மங்களஸ்வரூபமாயும்) பிரகாசமாயும், நிராலம்பமாயும் (ஒன்றினிடத்தும் பற்றுக்கோ டில்லாததாயும், அத்வயமாயும் (இரண்டற்றதாயும்) பிரம்மாவின் ஷ்ருத்திரன் முதலானவர்களு க்கும் ஒரே லக்ஷியமாயிருப்பதாயும், சர்வத்துக்கும் காரணமாயும் இருக்கும் பரப்பிரஹ்மத்தை ஆத்மாவிலேயே பார்ப்பவனாகி, (மனமாகிய) குகையில் இருக்கும் அதை (பிரஹ்மத்தை) நிச்சய மாக அறிந்து, பாவம் அபாவம் முதலிய துவர்துவங்களைக் கடந்தவனாகி, மனோன்மனி அனுப வத்தை அறிந்தவனாகி, அதன் பிறகு சகல இந்திரியங்களும் கூடியம் (நாசம்) அடைந்த காரணத் தால், அமரஸ்கசகமாகிய பிரஹ்மாநந்தக் கடலினிடத்து மனதினது பிரவாஹ (ஓட்ட) ரூபமா

† ஜடத்தன்மையில்லாத நித்திரை. இதுவே அறிதயில், அதாவது நனிவிற் சுழுத்தி ஆந்த மென் றும், Luminous sleep என்றும் சொல்லப்படும்.

கிய யோகத்தால், † காற்று இல்லாதவிடத்துத் தீபம்போல் அசைவற்ற பரப்பிரஹ்மத்தையடை கிறான். பிறகு காயந்துபோன விருக்ஷத்தைப்போல், மூர்ச்சை, நித்திரை, நிச்சவாஸ உச்சவாஸ ங்கள் (கீழ்மூச்சு மேல்மூச்சுகள்) இவைகளின்மையால் துவர்துவங்கள் கழிந்தவனாகி, அசை வற்ற † காத்திரத்தை (சரீரத்தை) யுடையவனாய், பரமசாந்தியை யடைந்து, (அவன்) மனம் அலைவற்றுப் பரமாத்மாவினிடம் லயமாகிறது. பால் கறந்த பிறகு பசுவின் ஸ்தனத்தில் உள்ள பால் (எப்படி நஷ்டமாகிவிடுமோ அது) போல, சகல இந்திரியங்களும் நஷ்டமானபிறகு மனோ நாகமுண்டாகும். அதுவே அமரஸ்கம்.

பிறகு நித்தியசுத்தமான பரமாத்மா நானே, “தத்துவம் அசி” (அதுவே நீ யாயிருக்கிறாய்) என்கிற உபதேசத்தால் நீயே நான், நானே நீ என்று தாரகயோகமார்க்கத்தால் அகண்டா னந்தம் நிறைந்தவனாகிக் கிருதார்த்தனாகிறான்.

(மூன்றாவது பிராஹ்மணம் - முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று).

III - வது பிராஹ்மணம் (2 - வது அத்தியாயம்).

பரிபூரணமான பரமாத்மாவின் முழுமையான மனதை உடையானாய், உன்மனி அவஸ் தையை அடைந்து, சகல இந்திரியக்கூட்டங்களையும் விட்டு, அநேக ஜன்மங்களில் சம்பாதிக்கப் பட்ட புண்ணியக்கூட்டங்களின் பரிபக்குவத்தால் கைவல்யமாகிய பலத்தை (பிரயோஜனத்தை) அடைந்து, அகண்டாநந்தத்தால் சகலமான துக்கங்களாகிய மாசுக்களையும் நீக்கினவனாகி, பிரஹ் மமே நான் என்று கிருதகிருத்தியனாகிறான்.

பரமாத்மாபூர்ணனானதால் நீயே நான் (நம்மிருவருக்கும்) பேதமில்லை யென்று சொல்லிச் சிஷ்யனை ஆலிங்கனம் செய்து அவனுக்கு (குருவாகிய மண்டலபுருஷனுடன்) ஞானத்தை அடைவித்தார்.

(மூன்றாவது பிராஹ்மணம் - இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று).

மூன்றாவது பிராஹ்மணமும் முற்றிற்று.

IV. வது பிராஹ்மணம்.

யாக்ஞயவல்கியர் மண்டலபுருஷனை வியோமபஞ்சகத்தின் (ஐந்து ஆகாயங்களின்) லக்ஷ ணத்தை விரிவாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டார். அவர் சொன்னதாவது: ஆகாசம், பராகாசம், மகாகாசம், சூர்யாகாசம், பரமாகாசமென ஐந்து உண்டு. உள்ளும் புறமும் இருள் மயமாயிருப்பது ஆகாசம், உள்ளும் புறமும் பிரளயகாலத்து அக்கிரமியைப்போல்வது பரா காசம், உள்ளும் புறமும் அளவிடக்கூடாத பிரகாசத்தைப் போல்வது தத்துவ மகாகாசம், உள் ளும் புறமும் சூரியனைப்போல்வது சூர்யாகாசம், வசனிக்கக்கூடாத ஜ்யோதியாய் சர்வவியாபக மானதும், நிரதிசயாநந்தலக்ஷணமுள்ளதும் பரமாகாசம். இவ்விதம் அந்தந்த லக்ஷியத்தைப் பார்ப்பதால் அந்தந்தமயமாகிறான்.

† விஷயங்களினின்றும் அந்தக்கரண விருத்தியை விசாரத்துவாரா நிக்கிரகம்செய்து விருத்தி எழும் இடத்தை நாடிச் சாதகம் செய்யும் பரிபாக நிலையில் இந்திரியங்களின் அடக்கம் உண்டாகி ஆண்டு நிகழும் அகண்டாகார விருத்தி விளக்கத்தால் உண்டாகும் ஆனந்தானுபவத்தில் சித்தவிருத்தியை நிரந்தரம் நிலை பெற்றிருக்கும் சமாதியனுபவத்தால் நிவர்த்திபம் போல் சலனமற்ற சத்தாசாமானிய வடிவாகிய பிரஹ்ம ஸ்திதியை அடைகிறான்.

† இது குக்கும் காரண மகாகாரண சரீரங்களைக் குறிக்கும்.

ஒன்பத சக்கரங்களையும், ஆறு ஆதாரங்களையும், மூன்று ஸ்கந்தங்களையும், ஐந்து ஆசு சங்களையும் எவன் நன்றும் அறியவில்லையோ அவன் பேருக்கு மாத்திரம் யோகியாவான் (உண்மையான + யோகியாக மாட்டான்).

நான்காவது பிராஹ்மணம் முற்றிற்று.

V. வது பிராஹ்மணம்.

விஷயங்களோடு கூடியமனம் பந்தத்துக்கும், நிர்விஷயமான (விஷயங்களற்ற) மனம் முக்திக்கும் காரணமாகும். சகல ஜகத்தும் சித்தத்தை ஆதாரமாக உடையது. சித்தம் (மனம்) பிராகிரயமாக (தாக்கற்றதாக) மனோன்மனி அவன் உய்ய உடைய பக்குவமானதாகவும், லமாதத்தகுந்ததாகவும் செய்யவேண்டும். அதன்வழித் தப்பிரபுரணமான வென்னிடத்து அபியாசஞ் செய்யவேண்டும். மனோலயத்துக்குத் தூரணம் நானே. அநாஹதமான (அடிச்சுப் படாத, அல்லது அநாஹத சக்கரத்தினுண்டான) சப்தமெதுவோ, அந்தச் சப்தத்திற்குத் துவனியெனப்பெயர்: அந்த துவனியின் உள்ளிருப்பது ஜ்யோதியாகும்: அந்த ஜ்யோதியின் உள்ளிருப்பது மனம் (சத்தமனம்). அந்தமனம் மூன்று லோகங்களினுடைய (ஸ்தூல குக்ஷு, காண லோகங்களுடைய) சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரம் என்ற வேலைபாச்செய்யும். அம்மனம் எவ்விடத்தில் லயமடைகிறதோ + அதுவே விஷ்ணுவின் பாம்பபதம்.

§ அதன் (அம்மனத்தின்) வயத்தினால் (பேதங்களற்றுப்போவதால்) அத்வைதம் சித்திக்கும்.

இதுவே பரமதத்துவம் (உண்மை). அதை அறிந்தவன், பாலனைப்போலவும், பைத்திய பிடித்தவனைப்போலவும் பிசாசத்தைப்போலவும் லோகத்தில் சஞ்சரிப்பான்.

இவ்வித அமரஸ்காப்பியாசத்தால் நித்திய திருப்தி, மூத்திரமலங்கள் அல்பமாதல், மி, மான ஆகாரம், சரீரதிருடம் (பலம்), அஜாப்ய நித்திரை (அறிதுயில்), பார்வை வாயு இடைகளின் சலநயின்மை, பிரஹ்மதரிசுந்தா லுண்டாகிய சுகஸ்வரூபம் இவைகள் சித்தியாகும்.

இவ்விதம் வெகுதூரம் சமாதியில் உண்டாகும் பிரஹ்மாயிருத்ததைப் பானம் செய்வதே, தொழிலாயிருப்பவன் சன்னியாசியாகவும் பரமஹம்ஸனாகவும், அவதூதனாகவுமாகிறான்.

அவன் பார்வையால் சகல சகத்தும் சத்தமாகும்: அவனைச் சேஷிப்பதில் (ஊழியம் செய்வதில்) ஊக்கமுள்ளவன் அறிவில்லாதவனுடைய முக்தனாகிறான். அவனுடைய குலத்தை நூறு தலைமுறைவரையில் (சம்சாரத்தைத்) தாண்டும்படி செய்கிறான். அவனுடைய தாய்தகப்பன் குழந்தைகள் இவர்களுள் வர்க்கங்கள் எல்லாரும் முக்தராகிறார்கள். இவ்விதம் உபநிஷத்.

ஐந்தாவது பிராஹ்மணம் முற்றிற்று.

மண்டலப் பிராஹ்மணோபநிஷத்து முற்றிற்று.

மு. கோ - நாராயணசாமி அய்யர்

† ஸவக்ய ஷோபாரம் துஷ்க்யம் ஹோஸிவம்வகம் ।
ஸம்யமெதனஜாநாதி ஸயெரீதி நாரிதொஹவெத் ॥

‡ இவ்விடத்தில் விஷ்ணுவென்றால் சர்வவியாபியான வஸ்துவாகிய பிரஹ்மம் என்றுபொருள்

§ சுநாஹதஸ்ய ஸஹஸ்யதஸ்ய ஸஹஸ்யயொயுநி ।

யுநொஹமுகுதெஜாதி: ஜோதிரஹமுகுதெநி ॥

யநுநஸ்யி ஜமகிஷிவிதி வ்யஸநகரிகுநி ।

தநுநொவிஸயம் யாதிதவிஷோ: வரஸம் வடிம் ॥

Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is,
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith.

"Seek Truth wherever you find it." But,
"Make your Choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—**Speak the Truth.**

ITCH YOUR WAGON TO A STAR".

"To THINE OWN SELF BE TRUE".

பயவன்: அறிவேசக்தி: ஓம் தத்த:]

[God is Love. Knowledge is Power. Aum

ஸத்யமே ஜெயம்—**Satyameva Jayati.**

8.]

1910ஸ்ர ஜூன்மீ, சாதாரணஸ்ர ஆனிமீ

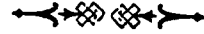
[ச. 3.

The King's Sympathy and India's Ideal.

"I have realised the patience, the simplicity of spirit, the loyal devotion, and religious spirit which characterise the Indian peoples. I know also their faith in the ice and integrity of our rule. I cannot help thinking from all I have heard and that the task of Governing India will be made the easier if we, on our part, infuse it a wider element of sympathy. I will venture to predict that to such sympathy we will be an ever abundant and genuine response."—*The King's Speech at the Guild-Banquet, on his return from India & the Colonies.*

"I can assure you and all our other friends in this great and wonderful land that we leave India with feelings of gratitude and affection. We have seen and have not India. We have seen enough to make India a living reality to us, enough to make us wish that we could see more and to implant for ever in our hearts a sympathy and interest in all that affects our fellow subjects in India—of whatever creed or race.

We have gained impressions which with further study and observation will enable to try and understand some of the problems of British Administration. In bidding I farewell, I can truly say that our visit has been to us an unending and unbroken series of happy and most instructive experiences."—H. M. King George V on the Occasion of his leaving India on the completion of his Royal Tour in 1905-06.

அரசர் அனுதாபமும் இந்தியாவின் லக்ஷியமும்.

“உள்ளம் உருகவுருகக் கள்ளம்கரையக் கரைய” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. இன்னரு ட்சக்தியாய் “ஸ்ரீகுரு” மூர்த்தமாய் விளங்கிய எந்தாய் இம் மூதுரையை அடிக்கடி யெடுத்தாரைப்பன். “ஒன்றேகுலமும் ஒருவனே தேவனும், நன்றே செய்மின் நாணமே” யென்றே திய திருமூலதேவர், “மன்குல மெல்லாம் ஒன்றே; இந்த ஒரோசுலத்தக்கு தேவனும் ஒன்றே; யென்று ஒதியதெப்படி? ஊனுணர்வொழித்து உள்ளுணர்வுணர்ந்தார்க்கு வீணுண வர்ணபேதங்க ளெல்லாம் ஒழிந்துபோம். சூரிய ரஸமி ஊனக்கண்ணுக்கு வெளிச்சமாய் மட்டும் தோற்றுகிறது, எல்லாவர்ணங்களையும் விளங்கச் செய்வதாயினும் அதற்கு வர்ண மில்லை: ஆனால் அந்த சூரிய ரஸமியைத் தரி கோணவடிவான ஒரு ஸ்படிகத் துண்டு வழியாய்ச் செல்லவிட்டுப் பார்த்தால், “இந்திர வில்” போல் ஸ்ப்தவர்ணங்களும் அநிலவெரு அழகாய்ச் சேர்ந்து விளங்குவது கண்ணுக்குப் புலப்படும். அஃதேபோல, ஸ்ப்தவர்ணங்களையும் ஒருமுகமாகச் சேர்த்தக்க உபாயம் செய்தால், ஏழுவர்ணங்களும், ஒன்று சேர்ந்து வெள்ளையோதியாகக்காணும். இதிலிருந்துவெள்ளையென்பது ஒருவர்ணமல்லவென்றும், இந்திர தனுஷில் காணப்படும் ஸ்ப்தவர்ணங்களின் சமஷ்டி ரூபமே வெள்ளை யென்றும் தெரியவரும். இப்படி ஒன்று பலவாக விரிவதும், பலவாக விரிந்தது ஒன்றாகக் கூடிவிளங்குவதும் பிராகிருத தர்மமாம். இந்த வேற்றுமையும் ஒற்றுமையும் பிராகிருதியில் ஸ்வபாவமாக நிகழும். இப்படி நிகழ்வதை ஸ்வபாவமென்றுணர்வதே உள்ளுணர்வு. அஃது எப்படி?

உள்ளம் என்பது அந்தக்கரணம். ஸ்ரீ விஷயப்பற்று காரணமாய் மலினப்பட்டு கடியாயிருக்கிறது. இப்படி மலினப்பட்டு கடிப்பட்ட அந்தக்கரணமே, “மனம்” என்று “மாயை” யென்றும் சொல்லும் தத்துவமாயுகிறது. மனே தத்துவத்தின் மலிவீர்த்த, அது கடினப்பட்டிருப்பது நீக்கி இயருகவேண்டும். மனம் இளகுவதற்குக் கணம் என்ன? அனுதாபசிந்தை: அப்படியே ரூல், தன்னைப் பிறனாகவும், பிறனைத் தானாகவும் சிந்திக்கும் சக்தியாம். இந்தச்சக்தி ன்பாவமாயுள்ள ஆத்மசக்தி: அறிவுள்ள விடத்தில் அனுதாப சிந்தையிருக்கும். அதுத சிந்தையினாலேயே அறிவு விர்த்தியாகிறது. அனுதாப சிந்தையிற் பழகிப் பழகித் தேது முதிர்ந்தால், அதற்கு “ஜீவகாருண்யம்” என்று சொல்கிறது. “அனுதாப சிந்தையென்பது இளங்கொடி. “ஜீவகாருண்யம்” என்பது அவ்விளங்கொடி வளர்ந்து முதிர், படர்ந்து எங்கும் பரவிப் பலனைத்தரும் பக்திவம் பெற்றது. யேசுநாதர், “I am the Vin and My Father is the Husbandman.” என்று ஒரு பரார்த்தமான கதைசொல்லியிருக்கிறார். திராகைக்கொடிபோலும் தன்மையுள்ள அனுதாபசிந்தை. இதையே மானுஷீக என்றுசிறப்பித்துக்கூறுவது. அனுதாபசிந்தையில்லாதவன் மிருகப் பிராயத்தவனாவன். அமானுஷீகத் தன்மையாம் அனுதாபசிந்தை தெய்வீகத்தன்மை பொருந்திய ஜீவகாருண்மாக வளரவிடச் செய்து பலனைக்கொடுக்கச் செய்தவன் பரமபிதாவாகிய தேவன். இந்த ஜீவக

ரமமாம் திராகைப்பழங்களின் மதுரமான மீம் “ஆனந்தம்” என்று சொல்வது. இந்த ரந்தத்தின் மூலமே “பரங்கருணை” யென்று ல்லும் கடவுளின் பரமலக்ஷணம். இந்த ணத்துக்கு இருப்பிடமா யிருப்பதொன் னவோ அதுவே “பரம்பொருள்”, “பரலக்ஷி” என்று சொல்வது. திராகைக்கூத்தோட் போட்டவன், திராகைக்கூதியின் புளிப்பை னவனல்ல: திராகைக்கூப்பழத்தின் புளிப்பு ன் உண்மைக்குணமல்ல; ஆனால் அதன் டக்குவத்தைக் காட்டுமோர் குறியாம். அப் யே மனிதனுடைய உள்ளமும் (அந்தக்கர ணம்) அனுதாப சிந்தையால் “உருகி உருகி”, லுள்ள “கள்ளம் (புளிப்பு) கரையக் ய” அது தித்திக்கும் திராகைக்கூஸம்போல் குவப்பட்ட உள்ளுணர்வாகும். இந்த “உள் ணர்வே” அதன்பக்குவமுதிர்ச்சியில், பிரஹ் னாக” அதாவது, “எல்லாமாய் அல்லவுமாய், னங்குகிறது. “எல்லாமாய்” என்றதனால் லாவற்றிலும் அந்தர்யாமியாய் விளங்குந் றமையால் சமஷ்டியில் அவற்றோடு அபேத ய் விளங்கியும், “அல்லவுமாய்” என்றதனால் ஷ்டியில் ஒவ்வொன்றுக்கும் உள்ளுணைந் ம் அஃதோ டொட்டாது(விஷயப்பற்றின்றி) றறுயிருப்பதால், பேதமாயும் அதாவது அந் ரமாயும் விளங்குவது என்பது குறிக்கப்பட் து. அறிவு சமஷ்டியில் ஒன்றும், வியஷ்டியில் லவேறுமாய் விளங்கும். ஏன் இப்படி விளங் லவண்டுமென்றால், “உபாதிபேதத்தால்” ன்பர்மேலோர். பார்ப்பான் ஒருவனாயினும் லவேறு வர்ணமுற்ற கண்ணடிகளின் வழியா ுப்பார்ப்பதால், காண்பான், காண்பொருள், றண்டும் ஒன்றேயாயினும், காட்சி மட்டும் வறு பட்டு விளங்குவது போல, அறிவு ஒன் ரயாயினும், ஊனின் (உடம்பின்) வேற்றுமை றல், அறிவானும், அறிபொருளும் ஒன்றே றனபோதிலும் (உபாதிவிசேஷத்தால்) அறிவு பதப்பட்டு விளங்கும். இதைத்தான் பகுத்

தறிவு என்று சொல்கிறது. பேதபுத்தி யென் றும் சொல்லுவர். “பகுத்தறிவு” பேதத்தைக் காட்டுவதுபோல, “தொகுத்தறிவு” அபேத் மாம் ஒற்றுமையைக் காட்டும். இந்த இரண் டின் இலக்ஷணத்தையும் நன்றாக ஊன்றிப் பார்த்து உள்ளத்தில் வைக்கவேண்டும்.

மரம் என்கிற விசேஷ வுணர்வுண்டாகும் போது மரத்தின் வேற்றுமைக ளெல்லாம் உணர்விற்படும். மரத்தை விட்டுத் தோப்பு என்கிற பொது ஞானம் உதிக்கும்போது மரத் தின் வேற்றுமைகள் தோப்புஎன்னும் சமஷ்டி பாவ பொதுலக்ஷணத்தில் மறைந்து விடுகிறது. இப்படியே மரம் என்கிற பொதுப்பேருக்கும், மரத்தாலான யானை முதலிய நாமரூப லக்ஷ ணங்களுக்கு முள்ள வித்யாஸத்தை நன்றாக விசாரித் துணரல்வேண்டும். மரத்தினால் ஒரு மதயானைபோன்ற உருவம் சமைக்கப்பட்டிருந் தால், அந்த “மரம்” என்கிற விசேஷ பதார்த் தத்துக்கும், “ஆனை” யென்கிற நாமரூபலக்ஷ ணார்த்த விசேஷியத்துக்கு முள்ள சம்பந்தத் தை யுள்ளபடி ஆய்ந் துணரவேண்டும்.

“சித்தவிரூத்தி நிரோதனம்” செய்த உள்ளதை ஊன்றிப்பார்த் துணர்ந்தார்க்குட பின்வரும் திருமந்திரோப தேசத்தின் பெ ருள் விளங்கும்.

“மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
மரத்தில் மறைத்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தில் மறைத்தது பார்முதற் பூதம்.”

நாமரூப லக்ஷணங்களோடு கூடிய “ம தயானை” என்னும் உருவஞானம், அருவம யுள்ள (வேலை செய்யப்படாததற்கு மு ளிருந்து பின்னுமுள்ள) “மரம்” அ ல் ல ‘கட்டை’ யென்கிற அபேதஞானத்தை மறை தது. யானையின் உருப்பமைப்புகளா யிசைந் எல்லாம் மரமே யென்கிற பொதுவான பூர்வ ஞானம் உண்டானபோது, “மாமதயானை” எ ன்கிற விசேஷஞானம் மறைந்துபோய்விட்டத

பொதுவாயுள்ள “பூர்வஜ்ஞானத்தை” “ப்ரஜ்ஞானம்” என்றும், விசேஷமாயுள்ள விருத்தி ஜ்ஞானத்தை “விஞ்ஞானம்” என்றும் சொல்லுவர் மேலோர்.

“பிரஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மம்.” “விஞ்ஞானம் விருத்தி.” ப்ரஜ்ஞானத்தை விஞ்ஞானமாகப் பெருக்கி எல்லாம் அதுவே யென்றுணர்ந்து, ணர்ந்ததோர் உணர்வும் ஒழிந்து உள்ளுணர்வு மாத்திரமாக மிஞ்சி நிற்பது ஸ்வாநுபவமாம். இந்த ஸ்வாநுபவம்தானே துரியாதீதத்திற்குப் போல் ஜாக்ர, ஸ்வப்ன, சுஷுப்தி, மூன்றிலும் இம்மூன்றும் ஒன்றாய் விளங்கும் துரித்திலும் உறுதியாய் உள்ளதென்று உள்ளத்திடமுண்டாகி நிச்சலனமாய் இருப்பது சித்தாந்தம். இப்படியாகவே தாந்தத்தின் உறுதியே சித்தாந்தம். ஆகியிலுள்ளது அறிவு ஒன்றே. இந்த அறிவுதானே விஞ்ஞானத்தால் பார்முதந்தமாய்ப் பார்த்து விரிந்தது. அதாவது அந்த ஸ்ரீவின “விருத்தியே” நாமரூப பிரபஞ்சமாக அமைந்து அண்டபிண்டங்களாக ஆயிற்று. இந்த விருத்தியறிவின் முடிவே வேதாந்தம். இது “ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மம்” என்று ஒதும். ஸிதை யாராய்ந்து தேர்ந்து, அஹம், துவம், தம், (நான், நீ, இது) என்கிற முப்பொருளையும் துவாகவே யறிந்தமர்வது சித்தாந்தம். இப்படியெல்லா மொன்றையென்றுணர்ந்து விசாரித்து அலைபோய்ந்த சமுத்திரம்போல் மனல் சலனம் நீங்கி விளங்குவது அந்நவநம். இது “வேதாந்த சித்தாந்த சமராஸ நன்னிலை.” நநிலை பெற்ற சித்தர்களே (சாதனம் பற்றிச் சித்த சாத்தியர்களே) அவதார புருஷர்கள்வர். அவர்தம் இச்சாமாத்திரத்தால் தோன்வர், மறைவர், இருப்பர், இறப்பர். † இவை பல்லாம் செய்தும் ஜனனமரண முண்டென்கணவிலும் நினையார். நமக்கு நினைப்பும் மறப்போல் அவர்களுக்குப் பிறப்பும் இறப்பும் ப்ரபேர்ப்பட்ட அவதார புருஷர்கள் ஜனிக்கப்

† Compare St. John X 17, 18.

போகிற (அதாவது, மன்குலக்ஷேமவிர்த்தியைப் பற்றி நினைக்கப்போகிற) காலத்தில் அகரிமைக் கேற்றவர் அனுதாப சிந்தை நிறைவராகவே யிருக்கவேண்டும். ஹிருதயத்திலே அனுதாபசிந்தை யொன்றுமட்டும் நிறைந்திருந்தால், திராக்ஷக் கொடி பயிரிடுவது போல, அவர்கள் அஃதொன்றைக் கொண்டு எல்லாம்தானே ஸ்வபாவமாக உண்டாகச் செய்வர். ஆதலால் நம் தேசத்துக்கு அகிப்யாக வமைந்துள்ள புதிய அரசரும் சக்ரவர்த்தியுமாகிய மாக்ஷிமை தங்கிய ஐந்தாவது ஜார்ஜ் அவர்கள் இக்காலத்துக்கு இன்றியமையாத இவ்விசைக்ஷணம் பொருந்தியிருப்பதை நினைக்க மனமுவந்து, அகிலை யெல்லாருக்கு மெடுத்து துணர்த்துவன். அவர் 1905 - 6 - ப வருஷத்தில் இந்தியாவிற்கு விஜயமாய் வந்த விட்டுப்போனபொழுதும், அதன் பின்னர்ப் வரைந்ததோர் சங்கதியை முகட்டிலெடுத்த சிட்டிருக்கிறோம்.

அவருக்கு இந்தியா அத்தை பாட்டி கதையிற்கேட்டதோர் கந்தர்வ தேசமல்ல. உண்மையாக வுள்ளதென்று அதன் குணலக்ஷணங்களை நேரில் கண்ணொர்ந்தவராய் இருக்கிறார். அவர் தம் தர்மபத்தினியோடு, இந்தியாவைக் கண்ணார்பார்த்து மனதாரவுணர்ந்திருக்கிறார். இதை அவர் தாமே உள்ளம்பூரிக்க வுணர்ந்தியிருக்கிறார். இந்தியாவைப் பார்த்தமட்டில், இன்னும் அத்தேசத்தையும் அதன் ஜனங்களுக்கும் நன்றாக வுணர்ந்து அவர்களிடத்து அனுதாப சிந்தை தம் உள்ளத்தூறிப் பெருக வேணுமாய்ச் சிந்திக்கச் செய்திருக்கிறது. அவர் உள்ளக்கருத்தை உள்ளபடி அவர் வெளியிட்டிருக்கிறவாறே இதை வாசிப்போருள்ளதுறைக்கும்படி யுணர்த்த வேண்டுமானால், அவர் வாய்மொழியைத் தமிழ் மொழியில் இவ்வாறு முணர்த்துவ தொக்கும்:—

இந்தியர்களின் சார்தம், சுத்தம், பத்திவிசை, ஆஸ்திகபுத்தி இவைகளை யுணர்ந்து நியமையான அனுதாபகுணம் வேண்டுமென்றும், அனுதாபம் காட்டினால் இந்தியர் மிகப் பன்னியுள்ளவராக விருப்பார்களென்றும் ஈல்லியிருப்பதோடு பின்னும் எழுதியிருக்கிறார்,—

“இந்தியாவோர் மஹத்தானதேசம்: பார்ப்பார்க்க அதிர்சயம் விளைப்பது: இப்பூமண்ணத்தில்திர்சயமான இத்தேசத்தைப்பார்த்தவர்கள் (தாமும் தம் பத்தினியும்) அன்பும் ஆர்வமும் நிறைந்தவர்களாய் அதைவிட்டுப்போகிறோம். இந்தியாவைக்கண்ணாரக்கண்டுகளித்தோம். மனதாரவுணர்ந்து மகிழ்ந்தோம். இப்பாவை என்மென்றைக்கும் மறக்கக் கூடாத அதைவேண்டுமெட்டும் பார்த்தோமானோம். நன்னத் தெவிட்டாத தேனமுதம்போல், இந்தியாவைப் பின்னும் பார்த்துப் பார்த்துப் பகி, இந்தியாவிலுள்ள எங்கள் உடன்பிரஜைரான எல்லா ஜாதிமதஸ்தர்களின் கேஷமபத்திலும் ஒரு அக்கறைபிறந்து எங்கள் றிருதயகமலத்தில் அனுதாப சிந்தையென்றும் தேன் கசிந்துறும்படியாக வேண்டுமென்னமையாய்ச் சிந்திக்கலானோம். இப்பொழுத்பச்சைமரத் தாணிபோல் மனதிற்பதிறந்த மனமைகளைக்கொண்டு, இன்னும் இந்தியாவை பற்றி நன்றாகத் தீரவிசாரித்து வாசித்துணர்ந்தால், இந்தியாவில் பிரிடிஷ் துரைத்தனத்தார் ப்யயக் கடமைப் பட்டுள்ள கிருதகிருத்தியவர் சிலவற்றை ஐயந்திரிபற ஆய்ந்தறியக்கூடிய இவையென்று நினைக்கிறேன். இந்தியாவின்னும் விடை பெற்றுக்கொண்டு போகும் தந்தருணத்தில், இந்தியா விற்குவந்து பார்த்த

தில் ஆதியோடந்தமாய் மனதுக்குச்சந்துஷ்டியையும் அறிவுவிர்த்தியையும் கொடுப்பதான அனுபவங்களே யெங்களுக்கு நேர்ந்தன வென்பதை நான் உண்மையாய் யுரைக்கிறேன்.” இந்த ‘அறிவு விருத்தி’ அனுதாபசிந்தையினால் பூரண அறிவாகவும், “மனசந்துஷ்டி” அறிவானந்தமாகவும், அனுதாபசிந்தையின் விசேஷத்தால் வளர்ந்து வருமாயின் இந்தியா சித்தர்கள் வசிக்கும் ஞானபூமியென்றும், புனிதமான அதன் மண்ணைமிதித்த மன்னர்களும், மஹத்துக்களாய் மாறி, “நான் மனிதர்களுக்குள் அரசனாயிருக்கிறேன்” என்று சொல்லிய பகவதவாக்கியம் பொய்க்காது உலகில் பிரசித்திபெறுமென்பது ஸ்பஷ்டமாம். இந்தியா “ஞானபூமி” யென்பது உண்மையாயின், ராஜலக்ஷ்மி, அகண்டாநந்தலக்ஷ்மிக்குப்பெண்ணாய் விளங்க, அவள் பராக்கரமத்தைக்கண்டு மகிழும் தேவியின் இரகவியநாமலக்ஷியார்த்தம் விளங்க, “அனுதாப சிந்தை” யொன்றினாலேயே இந்தியாவை யாள் லாமென்று கூறிய இளவரசர்தாமே பட்டத்துக்கு வந்தபின், அவர் அரசாக்கியதற்கு அத் தாக்கியாய் விளங்குவதாகு மென்பதற்கைய மில்லை. அப்பொழுது இந்தியாவிலுள்ள சித்த புருஷர்கள் தாம் நினைத்தகாரியத்தை முடித்தவர்களாய் ‘பண்டபுத்ரவதேர்தயுக்த பாலாவிக்கரமந்திதாயைநம:’ வென்று தேவியை வணங்கி தேவியின் ஸார்ந்தித்தியம் உலகெங்கும் விளங்க விசுவேசுவரர்களாக விளங்குவார்கள். மூடர்கள் முக்காலும் மூடர்களேயாவர். அவர்களுக்கு மூடத்துவம் நீங்கினுலன்றி மனுஷத்துவமில்லையாதலால், அவர்களைப்பற்றி நாம் இங்கு சிந்திக்கவும் இடமில்லை.

ஓம்நமச்சத்.

ஸ்ரீ மங்களாம்பிகை பஞ்சரத்நமாவே.

1. மாயவலையிற் சிக்கலிட்டென்னை மண்ணில்வந்து பிறக்கவைத்தாய்
காயவலையிற் புகுந்துகொண்டு காரணமாமுன்னை மறந்துவிட்டேன்!
† தாயமான காயத்திலே தாயேவந்து நீ யுத்பவித்துப்பின்
மாயமான காயத்தையுருக்கி மண்ணிற்பிறந்ததை மறக்கவைத்தாய்!
மாயகாய தாயமாய மங்களாம்பிகே சரணமம்மா!
2. மகவென்றுன்னை வாரியெடுத்து மாரிணைக்க வுன்மனமகிழ்ந்து
அகமகிழ்ந்துபின் னூர்வம்நிறைந்து அன்பிற்பிறந்தோர் மதுரமென்று
ஐகமுழுவது முன்மயமாக ஐகதஜ்யோதிபை யுன்னிடங்கண்டுபின்
தகதகவென்றுள்ள தங்கமேனியில் தாய்முகம்விளங்கத் தாபந்தீர்த்த
மகமகக்ஷேத்திர ஐகதகஜ்யோதியாம் மங்களாம்பிகே சரணமம்மா!
3. ஐந்துவயதிலுன் தாய்தேஹங்கழிய அவளுடன் என்னுயிர் தானும்போக
ஐந்துவயதாகப் பாலையாயிருந்த நீ யவளுக்குபதேசம் செய்வழிகாட்டி
ஐந்துவிரலாலும் அழகாய்க்கோலியுன் மழலைவாய்ப்பிறந்த “ஓம்மாச்சி
[கோவிலில்”
ஐந்துமுன்று மானவுந்தாய் புரியஷ்டகத்தைப் பிரதிஷ்டைசெய்து
மூவைந்தான வயதிலென்னைப் பிரியாமற்பிரியமனந்துணிந்த
மங்களாம்பிகே சரணமம்மா!
4. ஏழையேன்கோழை மனக்குறங்காலே யேங்கித்தவித்த போதெல்லாம்
கோழைமனமென் குடிகெடுக்காமலே குணக்குன்றாய்விளங்கியென் களி
[தீர்த்தாய்
வாழையுங்குணதிசைப் பலனிட்டதென்று வாழைக்குப்புட்டுச் சமைத்
[திட்டாய்!
வாழைக்குப்புட்டுச் சமைத்திட்டசெல்வீர் ஏழையேன் குழந்தையைச்
[கட்டிக்காப்பாய்!
ஏழைக்குங்கோழைக்கும் வாழைக்குயிரங்கும் மங்களாம்பிகே சரணமம்மா!
5. சரணமென்றொரைத் தருணத்திற்காக்கும் மங்களாம்பிகே சரணமம்மா!
சரணம்சரணமுன் பாதமேசரணம் ஐகத் அம்பிகே முக்காலும்சரணம்!
தருணம்! தருணம்! தருணயிது! தருணத்திலவந்தென்னைக் காரம்மா!
வருணைடைருணன் வாயுவும்வணங்கும் ஐகத்காரணீ! சரணமம்மா!
சரணம்சரணமுன் கருணைக்கேயமுதிர குழந்தைபுகைகீட்டிக்
காத்தருள்தாயே!

† ஆதியிலிருந்துண்டான.

The Science and Conduct of Life.

“Nature is the great Vedantist; and in all her works—for those that have eyes to see—She is but elaborating and manifesting that mighty process which the inspired sages of the past endeavoured, as best as they could, to interpret in the language of common speech.”

“All that we have to do is to think of Nature as something living and conscious, and she at once becomes the model to which we are blindly seeking to conform. Here has been the crux of all Western philosophers; and it is this which has divorced their speculations from life. The western thinker dare not take the plunge which Eastern sages have taken with such splendid boldness. Infected by that anthropomorphism, which has crippled all Western religions, he cannot think of consciousness save in organic creatures such as animals or men”. The Indian sage finds reality in the total life. To him all limitation is unreal and all differentiation is *maya*. And this gives us says Prof. Wodehouse, a metaphysic which is one with Nature supplying a simple formula for her laws. It founds philosophy on an inextinguishable basis so that all scientific discoveries make it only safer and firmer. Hence it is that Vedanta, which expounds this phenomenon, is the true philosophy. “It is that simple and transparent Nature philosophy, for which the World has long yearned—the philosophy which will knit together Science and Religion and re-infuse into our common life the inspiring breaths of an ideal derived from Nature herself, and so immortal and ever young”. The Vedanta stands for a truth which tells the world that religion, philosophy and science must be eventually one—a truth which the world has been struggling for thousands of years to attain. What is needed, for the realisation of this ideal, is scientific interpretation. Prof. Wodehouse concludes with the following remarks:—“We need new commentaries to-day which shall present these ancient truths afresh in the light of modern knowledge. We need not fear that they will suffer in the process. The result will be quite the reverse. For it will make of what is now a dry and dusty tradition something young and living, replete with reference to our daily life. And it will, if ever it be undertaken, supply for India what she sadly needs to-day—namely a philosophy of the present, in touch with the awakening life of the country and with her new born hopes and aspirations instead of merely a far-off echo of a half-forgotten past. All this the Vedanta still can do; for it has in it the science of a life eternal, since it is, as I have said, the philosophy, not of the library and the lecture room, but of Nature herself. And that day will be the day of its resurrection when it comes to be realised as such.”—Professor Wodehouse in the ‘Times of India’ and in the ‘Hindustan Review.’

“I am glad to find that you are devoting your time and talents to spiritual investigations. I wish our young friends of the rising generation will devote some portion of their time to such enquiries.” Dewan Bahadur P. Ragaratna Mudaliar.C.I.E.

“I shall never forget the short conversation which I had with you in 1893 in Madras. I was much impressed by your energy and enthusiasm in the noble cause of making people enlightened and healthy. I note with pleasure that since 1900, you have been working in a new direction and that you are able to suppress your mind.” Guru - Bhakta - Kesari, Dewan Bahadur A. Ramachandra Iyer, Retired Chief - Judge, Mysore, now at Kalady.

ஸ்ரீவித்தையும் ஸன்மார்க்கமும்.

“நமசித்யென்று நமசியை வைத்து
நம சியோ டொன்று வகையறிவா ரில்லை
நம சியோ டொன்று வகையறி வானர்க்கு
நமசியோ டென்று நயந்துகின் ருனே.”

ஸ்ரீவித்தை என்பது ஜீவ சத்தியின் உற்பத்தி
லய விசேஷத்தை விளக்குவதாம். சத்தி யிரண்டு
விதம்: பரம், அபரம்; அதாவது, ஜீவசத்தி ஜடசத்தி
என இரண்டாம். ஜீவசத்தியே சிவசத்தியாம். ஜட
சத்தியே பிரகிருதியென்று சொல்லப்படுவது. இவை
யிரண்டும் உயிருடல் போல் சம்பந்தப்பட்டுள்ளன.
உயிருக்கும் உடலுக்குமுள்ள சம்பந்தம் உள்ளபடி
பார்க்கில் அச்சைதசபந்தமாம்.

“பிரகிருதியின் உண்மையில் பரமன்க்காண
லாம்” என்னும் தலைப்பின்கீழ் நாம் பிரசுரித்து
வந்த விஷயங்களின் உண்மையைக் கிரகித்தறிந்
தோர் ‘உயிருடல்’ உண்மையை உள்ளபடி யறி
வார். பிறகு ‘ஸ்ரீவித்தையல்லது மதிவநர்வித்தை’
என்னும் தலைப்பின்கீழ் பிரசுரித்தவந்த விஷயங்
களின் உண்மையை உணர்ந்தோர் ஜீவசத்தியின்
மஹிமையை யுள்ளபடி யுணர்வார். ஜீவசத்தி சித்
-சத்தியிலிருந் துற்பத்தியாகிச் சித்தசத்தியிலேயே வந்
தொடுங்குகிறது. ஜடசத்தி ஜீவாதாரமா யிருப்ப
துண்டெதுவோ அது. இந்த ஜடசத்தியும் உண்மை
யாக வாராயில் சத்தாமாதிரமான பதத்தி லிருந்து
மாயா சம்பந்தத்தா லுண்டான தென்று விளங்கும்.
பிரகிருதி ஜடமயமானாலும், சித்தோடு கூடியே
விளங்குவதால் அது அறிவின் பிரகாசம் பொருந்தி
யது என்பது ஸத்யம். சித், சடம், என்னு மிரண்டும்
சேதனம் அசேதனமெனச் சொல்லப்படும். அதுவே
அறிவு, அறியாமை என்று சொல்வதுமாம்.

அறிவு, அறியாமை யிரண்டும் ஒன்று அல்லது
இரண்டுபொருளா? பேதபுத்தியுள்ள மனிதர்புத்
திக்கு இரண்டாகத் தோன்றினாலும், உண்மையில்
உள்ளபடி பார்க்கில் அவை யிரண்டும் ஒருபொரு
ளின் இருப்பு மறைப்பே யொழியி வெவ்வேறான
இரண்டு பொருளல்லவென்பது ஸ்வானுபவத்தில்
நன்றாகவிளங்கும். ஒன்றையிரண்டு போல்காட்டுவது
பின் எதுவென்றுலோ? அது அந்த ஒருபொருளின்
இருப்பு மறைப்பு என்று முன்னமே சொன்னோம்.
இவை யிரண்டில் “இருப்பு” ஸ்வபாவமாயுள்ளது.

“ஸத்” ரூபமாய் விளங்குவது. இதுதான் உண்மை.
இந்த உண்மையை விளங்காமல் மறைப்பது ஒன்று
எதுவோ அதுதான் ஜுவாணம் என்று சொல்வது.
ஜுவாணம் என்றால் திரை அல்லது மறைப்பு என்று
பொருள்படும். சிலந்திப் பூச்சியின் வயிற்றிலிருந்து
தூசெப்படியுண்டாகி வலையாகவேற்பட்டதோ, பட்
டுப்பூச்சியின் வயிற்றிலிருந்து தூல் எப்படியுண்டாகி
பட்டுப்பூச்சியை மறைத்ததோ அப்படியே “ஸத்”
ரூப உண்மையே லிருந்து அதை மறைக்குந்தன்மையு
தான “இன்மை” “இல்லாமை” யுண்டாயிற்று.
இதனால் இவையிரண்டும், வெவ்வேறான இரண்டு
பொருளல்ல வென்றும் ஆனால் ஏகமாயுள்ள ஒரு
பொருளின் பரிணாமமென்றும் ஏற்படுகிற தல்லவா!

ஒன்று இரண்டாய்ப் பரிணமித்ததுபோல உண்
மை, இன்மையென்னு மிரண்டுஞ் சேர்ந்து “உண்
டில்லை” யென்னுமோர் மூன்றாம் பொருளாகப் பரி
ணமித்தது: இப்படி இரண்டு மூன்றுகூடித் துண்டி
லிருந்து இப்பிரபஞ்ச மெல்லாம் தோன்றுவதுதான்
பிறகுதோன்றின விடத்தேயொடுங்குவது மாயித்தி.
ஒன்றிலிருந் துண்டான இம் மூன்றையே தீர்ப்பு.
ஞானம், தீர்துணைமகம் என்றும் தீர்ப்பாய் அல்லது
தீரிகாணம் அல்லது தீர்தேவம் என்றும் பரிணாமக்
கிரமத்தில் சொல்வதுண்டு.

அறிவு ஒன்றையே பற்றிப் பார்க்கில் அது தீர்ப்பு
புடிஞானமாய்விளங்கும். திரிபுடி ஞானமாவது:—
அறிவான், அறிபொருள், அறிவு என்பனவாம். இங்
கையே யுள்ளபடி யாராய்ந்து உபாதிவறிதமாய்ப்
பார்த்தால், அறிவு, அறியாமை, அறிவறியாமையென
மூவ்விதமாகப்படும். அறிவு, “ஸத்ஸ்வரூபமாக வுந்
தது.” அறியாமையோ “அஸத்” மாதிரமாயுள்ளது.
அறிவறியாமை யென்பது “ஸதஸத்” ரூபமாய்விளந்
குவது. இதுமெல்லாம் அறிவு ஒன்றே உண்மையான
து; மற்ற விரண்டும் அ த ன் பிரதிபாஸமான
பரிணாம பேதங்களாம்.

அப்படியே தீரிகுணைமகமா யுள்ள சேவனைப்
பிரித்துப் பார்க்கில் ஸத்யம், தாமஸம், ராஜஸம் என
மூக்குணைத் தோற்ற முண்டாகும்.

ஸத்யம், குகம், காரணமென்கிற புரங்கள் அல்
லது தேஹங்கள் மூன்றும் இப்படி ஒன்றுயுள்ள
காரண தேஹத்தின் (உள்ளுடம்பின்) பரிணாமபேதங்
களாக விளங்கும். இவைகளையெல்லாம் பற்றி
விவரமாய் ஏற்கனவே விவேகசிந்தாமணியில் ஐயந்

திரிபற விளக்கி யெழுதி யிருக்கிறோ மாதலால்
பின்னு மவற்றை விரித்தெழுதவில்லை.

இவ்வளவையும் இங்கு சுருக்கமாய் எடுத்துச்
சொன்ன தின் காரணம் என்ன டென்றால், திருபாதி
தரும், தீர்மலரும், தீத்தியமூத்தரு மாயுள்ள பரம்
பொருள் ஒன்றே விவிதமான இப் பிரபஞ்சமாகத்
தோன்றி எல்லாவற்றையும் ஒழுங்காய் நடத்திவரு
கிறதன்றி அதற்கந்நியமான வுண்மையொன்றில்லை
யென்பதை வற்புறுத்துவதற்கே யென்றுணர்க.

“ஏகமோவாத்விதீய” மாயுள்ள சித்தமுத்த ஸத்
தியப் பொருள் ஒன்றே சாக்ஷதமாயுள்ளது. அதற்கு
அந்நியமாய்க் கிஞ்சித்தம் இல்லை. அந்த ஏகமான
உத்தமப்பொருளை பாமசிவம் என்று ஸௌகரியார்
தம் பேரிட்டழைப்போம். அந்தப் பாமசிவத்துக்கு
லய, போக, அதிகார பேதங்களால் உபாதிபேதம்
உண்டாகிறது. அந்த உபாதிக்கு இருப்பிடம் அது
வேயன்றி வேறல்ல. ஆயினும், அது பட்டுப்பூச்சி
போலும், சிலந்திப் பூச்சிபோலும், தன்னிடத்தி
லுண்டான உபாதியில் தான் சிக்கிக்கொண்டது
போல் பார்வைக்குமட்டும் தோற்றமாய் விளக்கி,
உண்மையில் அந்த உபாதியைத் தரித்ததாய் அதில்
வியாபித்து கிற்கிறது.

இப்படி யேகமாயுள்ள இரண்டற்ற பரம்பொ
ருள் லயமடைந்திடிக் காலத்தில் அ த ர ல து
பரிணாமதசைவிட்டு ஒய்ந்துதொர்ந்து இளைப்பாறுங்
காலத்தில் அதற்கு உபாதியாக விருப்பது பீந்து
வென்றும் துண்டலித் யென்றும் சொல்லப்படுகிறது.
இந்தச் துண்டலித் சத்தியென்னும் சுத்தமாயை
யானது அதன் காரணமாகிய பரசிவத்தில் ஒடுங்கும்
போது “ஏகமோவாத்விதீயமான” ஒரேபொருள்தான்
உண்டு. அதை உண்மையில் உள்ளபடி ஸ்வானுபவத்
தில் அனுபவித்தறியலா மானாலும், வாக்குக்கும்,
மனதுக்கும் எழுத்தாக்கு மெட்டாத அதைப்பற்றி
ஒன்றும் சொல்ல இயலாது. அந்த ஏகமான பொரு
ளுக்கு கந்தமாயை யென்று சொல்லும் துண்டலித்
சக்தி மாதிரம் உபாதிபா யிருக்கும் பொழுது
அது இளைப்பாறும் தன்மையில் ஸ்வயம்பிரகாசமாய்
விளங்கும். இதற்கு லயசிவம் அல்லது “God at
Rest” என்பேர். இப்படி இளைப்பாறுதல் விட்டு,
மெய்யன்பர் தம்மை வழிபா டெடுத்தும் பொருட்டு
சகன வருவந்தாங்கி போகாங்கழர்த்தியாய் விளங்
கும்பொழுது அவர் ஆதிகலாருபியும், துண்டலிதீயின்

பிராணபந்த ஸ்வரூபையுமான மனோன்மனி சக்தி
யாம். “சதாசிவருகும்பிந்” யோடு நைஷ்டகம்சித்தராய்
போகானு பவங்களைப் புசிக்கும் வழிகாட்டிச் சகன
மூர்த்தமாய் விளங்குகிறார். இவருக்குப் போகசிவம்
அல்லது ஸதாசிவம் என்று பேர்.

பிறகு அதிகார பேதமுண்டாகும்போது மாயா
ஸம்பந்தராய் சலந் சக்தியோடுகூடி பஞ்சகிருத்தி
யங்களு மியற்றியருளி, கிருஷ்டி, ஸ்திதி ஸம்ஹார
திரோபவானுக்கங்கள் புரிந்து “அதிகாரசிவம்” என்
னும் பேரோடு உமாமஹேசுவரராய் விளங்குகிறார்.

ஒன்றுயுள்ள பரம்பொருளின் லய, போக,
அதிகார பேதங்கள் உபாதி பேதத்தால் உண்டாவ
தை யுள்ளபடி வறித்தவர்கள் இகபர சாதனங்களை
யெல்லாம் சாதிக்கவல்ல சாத்தியபுருஷராவார்.

அப்பியாஸ புருஷர்களில் சாதகர் காத்தீயர்
என இருவகையாயினருளர். சாதகவழி யறிந்து
சாதனை புரிந் தப்பியாசிப்பவர்கள் ‘சாதகபுருஷர்கள்’
என்னும் அப்பியாஸயோகிகளாம்.

சாதனைகொண்டு சாதித்துத் தேறினவர்கள் சாத்
திய புருஷர்கள் என்னும் ஸித்தயோகிகளாம்.

முன் சொன்ன அப்பியாச யோகிகள் முக்தி
வழியில் முனைந்து கிற்பவர்க ளாவார்.

பின்சொன்ன சித்தயோகிகளோ, “முழுதும்
வழியறிந்து, முழுவழியுந் தானடந்து” தேறினவர்க
ளானபடியால், அவர்கள் ‘முக்தி யென்னப்படும் மங்
கையைச்சேர்ந்து’ முயங்கி, “சத்தி யென்னப்படு மீச
னருள்பெற்று”ப் பேராணந்தத்தில் முழுகி உலகய்ய
வேண்டி அதிகார சிவத்துக் கடிமையா யிருந்துழை
த்து, போகசிவத்தோடு பேராணந்தம் புசித்து, லய
சிவந் தன்னிலிருந் திளைப்பாறி, “சித்தன்போக்கு
சிவன் போக்கு” என்றபடி. கடவுளின் கிரியா லீலை
களையே லளிதா பந்தராயிருந்து விளையாடுவார்.

மேலே சொன்ன மர்மங்களை யுள்ளுந் தறிந்
தே ஸ்ரீவித்தையாம். உள்ளுந் தறிந்து ஸ்வானுப
வத்தா லுணர்ந்ததை யுள்ளபடியே சகஜானுபவத்
தக்குக் கொண்டுவந்து அந்த அனுபவம் கிலைகுலை
யாதிருந் தொழுதுவதே ஸன்மார்க்கமாம். மற்ற
தெல்லாம் துன்மார்க்கமே.

இந்தக் கருத்தையே இக்கிலீஷில் ஒருவித
மாய்க் கிரஹித்து ப்ளோபெஸ்ஸர் லூட்டிஷவுஸ்
என்பவர் “உண்மை வேதாந்தம்” என்னும் தலைப்

பின்னீழ் முதலில் 'டைம்ஸ்' டூப் இந்தியா' என்னும் பத்திரிகையிலும், பின்னர் "ஹிந்துஸ்தான் ரிவியூ" என்னும்" மாதாந்தப் பத்திரிகையிலும் இங்லீஷ் படித்தவர்கள் புத்திக்கு விளங்குபடி தெள்ளிதாய் விளங்க ஒரு வியாஸம் எழுதியிருக்கிறார். அதில் முக்கியமான ஒரு பாகத்தை இதன் முகட்டில் எடுத்து அச்சிட்டிருக்கிறோம். அது லிருந்து, வேதாந்தம் என்றால் "வெட்டிப் பேச்சல்ல", ஆனால் இப்பா யிரண்டையும் ஒன்றாகப் பொருத்தப் பொருத்தும் ஓர் உண்மையான மஹா வித்தை யென்று ஆங்கிலேயரும் அறிந்துகொள்ளத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நம்மவர்கள் அறிவார்களாயின், அவர் எழுதியதும் நாம் எழுதியதும் வீண்போகாதென்பது திண்ணம். நம்மவர்களில் வயது முதிர்ந்த பெரியவர்களும் ஆத்ம விசாரம் செய்யவேண்டியதின் முக்கியத்தைப்பற்றி விழித்துக் கொண்டவர்களாய் நம்மில் வாலிபராயுள்ளோர் ஆத்மவிசாரம்செய்து நல்வழிக்கு வந்து இத்தேசத்தின் பேரும் கீர்த்தியும் முன்போல் பிரகாசிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்று அவாவற்றிருக்கிறார்களென்பது திவான் பஹதூர் ப. இராஜரத்ன முதலியா ரவர்கள் நமக்கெழுதி யிருக்கும் கடிதத்திலடங்கிய சிலவாக்கியங்களை யச்சிட்டிருப்பதிலிருந்து விளங்கும். குருபத்த கேசரியான திவான் பஹதூர் அ. இராமச்சந்திரய்யர் அவர்களும் மனதையடக்குவதே எல்லாவற்றிலும் சிலாக்கியமென்று எழுதியிருப்பதையும் அச்சிட்டிருக்கிறோம். இவர்களைவிட அதிகமாய் நாம் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை.

"எல்லாம் சரிதான்! இதை யெல்லாம் யார் கண்டார்கள்!" என்று கேட்கும் நவநாகரிகப் புஞ்சங்களுக்கு நாம் ஏதும் பதில் சொல்ல ஆற்றாதவராக விருக்கிறோம். ஆனால் உண்மையில் உன்னபடி "ஐயோ! இதை யெல்லாம் அறிய வகையில்லையே!" என்று உளம்விண்டு பரிதாபிப்போருக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறோம். அஃதாவது:—

"அப்பா நீ அப்படி அங்கலாய்க்காதே! மஹா ரிஷிகளும் தபஸிகளும் நிறைந்த வேதபூமியாம் இந்தப் பாதகண்டத்தில் கடவுளை வழிபடக், கண்ட விடமெல்லாம் சாதனங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. ஒளையார் "கோயிலில்லா பூரில் குடியிருக்க வேண்டாம்" என்று கூறினான்: அவன் வாக்குக்குன்றாதபடி நம்முன்னோர்களும் இவ்விந்தியாவின் எவ்வொரு பாகத்திலும் கேடந்திரமென்றும், தீர்த்தமென்றும், மூர்த்தமென்றும் ஸ்தல மஹிமை, தீர்த்த

மஹிமை, மூர்த்தி மஹிமை பொருந்திய விடம் லெல்லாம் கோயில்கட்டி கும்பாபிஷேகம் செரித்தியமான சாதனங்களை மந்திர தந்திர யந்திர மூலியமாக, செலவைச் செலவென்று பாசு ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். அவைகளின் கருத்தவனித்தறியாத குறையன்றி கேட்டுநின்றமில்லை!

"மந்திரமாவதும் மாமருந்தாவதும் தந்திரமாவதும் தானங்களாவதும் யந்திரமாவதும் தாய்நெய்யாவதும் எந்தையிரான்தன் இணையடி தானே."

—திருமந்திரம்.

Easy Lessons in Economics.

குடிவாழ்க்கை.

பாடம் - 2. செல்வம்.

"முயற்சி திருவினையாக்கும்."

(முன்தோடர்ச்சி).

(Specially written for the Vivekachinthamani.)

செல்வம் என்ற பதத்திற்கு அர்த்தம் 'சென்றுக்கொண்டிருப்போம்' என்று ஏற்றவதால் அது நிலைத்து நிற்பதல்ல வென்று படுகிறது.

தென்னமுத மனையகல் விப்போருள் படைத்தியு
தேச மெல்லாந் துதிக்குஞ்
செய்ததம்ப மானபுகழ் நிலைநிற்கு மிவையெலாந்
செப்பொன் மிகு செல்வமதுபோல்
வெள்ளமது கொளுமெனுந் பயமில்லை கனலினா
வெம்பமரு சலனமில்லை
வேந்தர்கள் பறித்திடக் கூடாது சோதரர்
விரும்பினும் பங்கு ருது
கள்ளரார் நிருடவும் முடியாது வரவரக்
கனமலாற் குறைவு ருது
சுருணைஞா ணத்தையுடி மாகையா லுளையிய
கமலத்தில் கைப்ப தெளிதாம்.

என்ற சதாகப்படி, கல்வியையே சிறப்பொருளென மதித்து அதை யடைந்தவரும், பிறகு திரவிய அபேகை மேலிட்டவர்களாய், வேண்டிய அளவு சம்பாதித்துப் பூயில் புதைத்துவைக்கவும் மனமில்லாதவ

ளாய், கூட்டுவர்த்தக கம்பெனிகள் அடிக்கடி விழுந்து போவதால் அப்பேர்க்கொத்த கம்பெனிகளில் போடவும் துணிபாதவர்களாய் நிலத்திற் போடுவதே நலமெனத் துணிந்து தாங்கள் தேடிய தனத்தைக்கொண்டு பூமிகள் வாங்குவது சர்வ சாதாரணமாயிருக்கிறது.

ஒருவன் பலவிதமான சட்டங்களை முன்னிட்டு தனமே தன் சுகசெளக்கியங்களுக்கு முக்கிய ஆதாரமெனக்கொண்டு ஒன்பதுகோடி ரூபாய் பெறுமான சொத்துக்களைச் சம்பாதித்து, அதில் பெரும்பாகத்தைப் பூமியில் புதைத்துவைத்து மற்றதைக்கொண்டு தனக்கு வேண்டிய விஷயங்களில் செலவிட்டு வந்ததன்றி ஒரு தாசியையும் வைப்பாக வைத்துக் கொண்டிருந்தான். கையிலிருந்த தொகையெல்லாம் செலவானபிறகு பூமி, வீடு, முதலிய ஸ்தாவரசொத்துக்களையும் விற்றுத் தாசிக்குக் கொடுத்தான். பிறகு கையில் ஒன்றுமில்லாமற் போகவே, பூமியில் வெகுகாலத்திற்கு முன்பு புதைத்துவைத்த திரவியத்தை எடுக்க எண்ணங்கொண்டு ஒருநாள் இரவில் பூமியைத் தோண்டினான். அப்பொழுது திடீரென்று தனது மனதிற்கையந்த மாதாகிய தாசியை விட ஆயிரமடங்கு மேலான இலக்கணங்க ளோடு கூடிய ஓர் திவ்யஸ்திரீ அவ்வேசிகாந்தன் கண்ணிற்குத் தோன்றி, 'ஏ உத்தமனே! இது நீ கஷ்டப்பட்டுத்தேடிய பொருளென்பதில் சந்தேகமில்லை. உன் கையாலேயே இது செலவழிக்கப்படல் வேண்டும். ஆனால் சிறிது காலத்திற்குமுன் நீ என்னை நம்பி இப்பொருளை ஒப்பிவைத்தாய். நான் அதில் ஒரு தூசிகூட எடுத்துக்கொள்ளாமல் நானதுவரை காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறேன்.

நீ இப்பொழுதோ என்னைவிட அதிக நம்பிக்கையும் விசுவாசமு முள்ளவ ளென்பதாக வேறொருஸ்திரீயினிடத்திலுத்திரவியத்தை ஒப்பிவைக்கப் போகிறாய். அவள் சீக்கிரத்தில் என்னையே உன்வாயிலும் தலையிலும் போடுவா

ளென்பதில் சந்தேகம் வேண்டாம்,' என்று பூமி தேவியாகத்தோன்றிய ஸ்திரீரூபம் கூறி மறையவே, இவன் சிந்தனை செய்து தெளிவடைந்து தாசியுறவைத்துறந்து, தானதர்மங்களைச்செய்து வெகு நாள் வாழ்ந்ததாக ஒருகதையுண்டு.

அக்காலத்தில் பூமியில் புதைத்து வைப்பது சிரேஷ்டமானதென்று கருதப் பட்டது போய் பிற்காலத்தில் பூமிகள் வாங்குவது மேலான தென்று எண்ணப்பட்டது. அது முயற்சியின்றி பெரும்பயனைக் கொடுப்பதில்லை யென்று கண்டவர்களும், மேற்கத்திய நாகரிகத்தில் பயின்று அவர்களுடைய போதனைகளாகிய "நகைகளில் பணத்தைப்போட்டும், கல்பாணங்களில் ஏராளமான செலவு செய்தும் வீணாக்காதே" என்பது போன்ற வார்த்தைகளில் நம்பிக்கைவைத்து, கம்பெனிகளில் போட்டுக் கொண்டு வந்தார்கள். அவைகளும் இப்பொழுது அவ்வளவுசுராமுள்ளவைகளென்று எண்ணுவது தொலைந்து நிலத்தினுரிமையே மேலான தென்றும் எண்ணுகின்றார்கள்.

நம்முடைய முயற்சியா லமையும் பொருள்களை நம் மிஷ்டப்படி செலவு செய்வது கிரமமாயினும், நம்முடைய முயற்சியின்றியே இயற்கையாயுள்ள நிலத்தை சிலர் 'என்னுடையது, என்னுடையது' என்று பாத்தியம்பாரட்டுவதும் நியாயந்தா னென்றே சட்டங்கள் ஏற்பட்டும், நம்மை ஆள்வோர் அவ்விதபாத்தியதையை அங்கீகரிப்பதும் நியாயமானதாகவே தோற்றுகிறது. ஏனென்றால் நிலமானது, ஒரு தொழில்செய்து இலாபம் சம்பாதிப்பதற்குக் கைமுதல் எப்படி அவசியமோ, அப்படியே பயிர் செய்து இலாபம்பெறுவதற்கு ஏற்ற கைமுதலாகிய சொத்தா யிருக்கிறது. நிலம் ஈசனது சிருஷ்டிதான். அதையுண்டாக்கியவன் மனிதனல்ல. ஒருதேசத்திலுள்ள ஜனங்களனைவருக்கும் அதில் சமமான பாத்தியமிருப்பதாகவைத்துக்கொண்டாலும், பூமியானது சிருஷ்டித்த ஸ்திதியிலேயே யிருந்தால்

உபயோகமில்லையன்றோ? அதைத்திருத்தி விளையும்படி செய்தல் மனிதனுடைய செயலேயாகும். இவ்விதம் திருத்தி யதை விளைநிலமாக்கியவர்களுக்கு அது ஒருதனமாகிறது. அவர்களும், அவர்கள் வம்சத்தாரும் அதைத்தங்களுக்குரிய செல்வமாய் அனுபவித்தல் நியாயந்தான். மேலும் ஒருவன் ஒரு பூயியை அநியாயமாய்க் கைப்பற்றி, அவனும் அவனுடைய சந்ததியாரும் நெடுங்காலமாய் அனுபவித்து வருவாராயின், ஆதியிலவன் அதை அநியாயமாய்க் கைப்பற்றியதைக்கொண்டு, இப்பொழுது அதை அவன் வம்சத்தினரிடத்திருந்து விலக்குதல் சாத்தியமாகாது. காலத்தினால் அநியாயமும் நியாயமாகலாம். சென்ற காலத்தின் அநீதிகளை இப்பொழுது மாற்ற ஆரம்பித்தால், ஒவ்வொன்றும் மாற்றவேண்டியதாகும். ஆகையாலன்றோ நம்மையாளவோரும் அனுபோகமே உரிமைக்குச்சிறந்த சாதன மென்று மதிக்கிறார்கள்!

கஷ்டப்பட்டு செல்வத்தைத்தேடியவன் தனம் அவனிஷ்டப்படி செலவிடப்படுவது நியாயமாகையால், தனமுள்ள வரைப்பார்த்து பொருமைப்படுவதில் பிரயோஜனமில்லை. தனமுடையவனை முயற்சியுடையவனென்றே கருதவேண்டும். அவனால் அவனுடைய வம்சத்தில் ஜனிப்பவரும் சுகிக்க இடமுண்டாகும். முயற்சி யில்லாதவர்கள் தாங்கள்வருந்துவதுடன் தங்களைச்சேர்ந்தவர்களுக்கும் பயன்படார். முயற்சியுள்ளவர்களோ தங்கள் முயற்சியால் தானே தனமுள்ளவர்களாவார்கள். அப்படியென்றால், முயற்சியே தனமுமாகும். 'முயற்சி திருவினயாக்கும்' என்றதன் உண்மை செல்வநூலின் முக்கிய தத்துவங்களில் ஒன்று.

T. C. வேங்கடமணியார்.

—*—

YOGACHANDRIKA—THE ALLEGORY OF
TARA AND CHANDRA.

யோகசந்திரிகை.

“தாரை சந்திரனோடு போனால்”
என்பதின் தத்துவார்த்தம்.
வசந்த பெளர்ணமி விசேஷம்.

“அமாவாசை பூரணையாகும்வர்க்குச்
சமனமுயிருடம் புதான்.”—ஒழைவதற்

“வைகாசி மாசம் சிரேஷ்டமான மாசத்தில் பெளர்ணமி மிகச் சிரேஷ்டமானது. அது ஞானிகளுக்கு முக்கியதினம்.” எ. பூரணசந்திரோதயம் பத்திராசிரியர் அப்பரிசையின் முதலெழுப்பில் எழுதியிருக்க “அவ்வுயர்வல மமைந்த தினத்தைமுன்னிட்டுப் பத்திரிகை வெளிவருதலின் இதற்குப் பண சந்திரோதயம் என்று நாமகரணம் செருக்கிறது” என்று அவர் வசந்தபெளர்ணமிய முன்னிட்டத் தம் பத்திரிகைக்குப் (பூரணத்தனத்தப்பற்றிச் சொல்கிறார். இதைக் க்கவும் நமக்குப் பழைய ஞாபகங்களும் அவர்களும் உள்ளதுவகையோடெழுந்து உபூரிக்கவும், மனம்பூரிக்கிறது. ஜாக்ரத்தில் கண் முன்னே புருவமத்திக்கெதிரே கைய எட்டிப்பறிக்கும்படியான தூரத்தில் பூர்ணசந்திரோதயம் உண்டாகி, பால்போலும் முத்த போலும் அமிர்தகலை யொழுகும் பூர்ணசந்திரமண்டலமானது பிந்து தத்துவத்தில் தோகை அரைமாற்றை யளவுகாலம் இருந்து எழுப்பியிராயிரம் நாட்களையும் நனைத்து தேஹம் காங்கிக்கச் செய்தது. ஆகவே ‘ஜாக்ரத்தி’ என்று சொன்னதைத் “தூரியஜாக்ரம்” என்ன கொள்ளல்வேண்டும்.

எல்லா மாசங்களிலும் மார்கழிமாசம் சிரேஷ்டமானதென்று பகவான் கீதையில் சொல்லியிருக்க, வைகாசிமாசம் ‘சிரேஷ்டமான மாச’ என்றது எப்படி? மார்கழிமாசத்தில் ஜீவகீட்களிடத்தும் பகவானுக்கு அருள் சுரப்பது

தனுர்மாசத்துப் பெளர்ணமை சேர்ந்த ஆருத்ரா நாள் “மஹாசிரேஷ்டம்” பொருந்தியது என்பதற் சந்தேகமில்லை. “தன்னந்தனியாய்த் தனுவற்ற தேஹியாய் (அசரீரியாய்) இருந்த பகவானுக்கு ஜீவகோடிகளிடத்திற் கருணையுண்டாகுங் காலமே எல்லாக்காலத்திலும் சிரேஷ்டமான காலம். ஸௌரமான, சந்திரமான வருஷங்களிரண்டிலும் தனுர்மீ பெளர்ணமி கூடிய ஆருத்ராநாள் மார்கழிமாசத்தில் நேர்வதால், அதுவே மாசங்களிலெல்லாம் சிரேஷ்டமானது. ஆனால் அது உலகத்துக்கு “சூன்யமாசம்.” உலகுக்குச் சூன்யம், பகவானுக்குப் பூர்ணமாதலால் அதனால் அம்மாதத்தின் சிரேஷ்டத்துக்குக் குறைவொன்று மில்லை. அப்படியானால் வைகாசிமாசத்தை சிரேஷ்டம் என்று சொன்னது எப்படியெனில், வைகாசிமீ வசந்த ருதுபூரணமாய் விளங்கும் காலம். வசந்தருதுவில் இருஷ்டி பூரணமாய்ப் பரிப்பச்சைகளெல்லாம் தோன்றிப்பூத்துக்காய்த்துப் பழுத்து எங்கும் பச்சென்று இருக்கப் பிரகிருதி பலவர்க்களோடு கூடி ஸுவர்ணமாய் விளங்கும் காலம்.

“ஒங்காரியென்பானவனொரு பெண்பிள்ளை
நீங்காத பச்சை சிறத்தையுடையவன்
ஆங்காரியாயே ஐவரைப்பெற்றிட்டு
நீங்காரத்துள்ளே யினிதிருந்தாளே.”

என்பது திருமந்திரோபதேசம். மார்கழிமீ ஆருத்ரா தினத்தில் லோகரக்ஷணாத் தம் தோன்றிய பகவானுடைய இச்சாரூப “இன்னருட்சத்தி” யானது அறுகுண பூரணமாய் ஷடாக்ஷரூபியாய் எங்கும் நிறைந்து ஏகமாய் விளங்குவது வைகாசிமாசத்திலேயாம். ஆனி மாசம்பிறந்ததும் ஆனித்திருமஞ்சனத்தன்று பகவான் மிதுனபெளர்ணமையில் திருமஞ்சன நீராடி, அழுக்காறெழித்துத் திருப்பள்ளி கொள்ளப்போவார்.

ஆதலால் பகவானும்தேவியும்பூரணமாய் விளங்கும் பருவமாம் வசந்தகாலத்திற் சிரேஷ்டமானது வைகாசிமீ வைகாசிபிற சிரேஷ்டம்

பருவகாலமான வசந்தபெளர்ணமை. மேலும் புரட்டாசிமீ நவராத்திரியின்போது துஷ்ட நிக்ரகஞ்செய்து விஜயதசமியில் வித்யாரம்பம் செய்த தேவி நவாத்தமக ரூபியாதலால், புரட்டாசிக்கு ஒன்பதாவது மாசமான வைகாசியில் பருவத்தால் பூரணத்துவமடைந்திருப்பன். ஞானிகள் யோகசாதனங்களை யனுஷ்டித்து உண்மையறியச்செய்தபிரயத்தனங்களெல்லாம் வைகாசியில்தான் பலனைக்கொடுக்கும். “உடன்மே லுயிர்வந் தோன்றுவ தியல்பே”யென்பதின் உண்மையை உணரப் பூரணமான பக்குவகாலம் வசந்தபெளர்ணமையே. புரட்டாசி அமாவாசையில் சூன்யதரிசனம் செய்துகொண்டு நவராத்திரி விரத மிருந்து மஹாநவமியில் தேவியைப் பூஜித்து விஜயதசமியில் வித்யாரம்பம் செய்த போகி வசந்த பெளர்ணமியன்று யோகசந்திரனைத் தரிசித்து “அமாவாசை பூரணையாகும்” படியான போகசித்தி பெற்றதால் “அவர்க்குச் சமனம் உயிருடம்புதான்.” “உடலோடுபிர்வந் தோன்றுவது” இருளே - அஞ்ஞானந்தகார ஸ்வரூபமான அவித்யா லக்ஷணமேயாம் “மாயை.” ‘அமாவாசை’ யான ‘இருள்’ போக ‘பூரண’ யான “அருள்” “ஆகுமவர்க்குச் சமனம் உயிருடம்புதான்.” “பிரகிருதி பூரணம்” “பிரகிருதி ஜீரணம்” எனப் பிரகிருதியானது வியக்தாவ்யக்தஸ்வரூபமாய் விளங்கும். வசந்த பெளர்ணமியில் “பிரகிருதி பூரணமான” வியக்த ஸ்வரூபம் விளங்கும். “பிரகிருதி ஜீரணமான” புரட்டாசி அமாவாசைக்குப்பின் தேவியானவள் அசுரர்களை யெல்லாம் வதைத்து ஸ்ரீ வித்யையை ஸ்தாபித்துப் பின்னும் பிரகிருதி வினங்கச் செய்வாள். அவ்யக்தமான இருள் நீங்கி வ்யக்தமான அருள் தோன்றும் நாளே ஆருத்ரா நாள்.

மைசூர் இராஜ்யத்திலுள்ள நஞ்சங்கோட்டில் சித்ராபெளர்ணயன்று நந்தியருள்பெற்று

நஞ்சுண்டேசுவரரைத் தரிசித்துக்கொண்டு, அம்பாள் தரிசனத்துக்கு அவசர அவசரமாய்ப் போனபொழுது, தேவிக்கு அபிஷேகமாகி அலங்காரமாய்க் கொண்டிருந்த படியால், அவள் தரிசனங்கிடைப்பது துர்லபமாயிருந்தது. தரிசனத்துக்குப்போனவர்கள் உடனே அன்று இராத்திரி ரயிலில் பச்சிமவாஷினிக்கு திரும்பிவரவேண்டியவர்களாயிருந்தபடியால் எல்லாரும் மானசீகதரிசனம் செய்து கொண்டு திரும்புவதாகச்சொன்னவார்த்தை அக்கோஷ்டியைச் சேர்ந்த பலருக்கு ஒவ்வாததாயிருந்ததனால், அர்ச்சகரை ஆசிரயித்து, தேவி தரிசனம் அவசரமாய் வந்தவர்களுக்கு அந்தரங்க மாயாவது அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ள, அவர் ஒற்றைக்கதவைத் திறந்து தேவியின் திருமுகமண்டலங்காணத் தரிசன மளித்தார். அப்பொழுது பார்வதிதேவியாரான அம்பாள் தமிழ் தேசத்தார் வழக்கப்படி “கொசாம், மடிசார்” வைத்துப்புடைவையுடுத்து நின்ற கோலத்தைக்கண்ணுற்ற பாலாத்மகமான தோழியொருத்தி “அப்பா, தேவி உங்கள் ஜாதியாரப்போல் புடைவையணிந்திருக்கும் கோலத்தைப்பார்” என்று காட்டி, தேவியின் திருமுகமண்டலத்தைக்காண அவாவும் றுத்தயங்கித்தவித்துக்கொண்டிருந்த திவ்யோபாஸகன், தேவியை ஸஜாதியமாய்த் தரிசிக்க வுடனேபளிச்சென்று பூர்ணசந்திரோதயமான துபோல்தேவியின் முகமண்டலம்பாலொழுகப் பளிங்கேபோல் அவன் கண்ணெதிரே த்ரிவேணிசங்கமமென்று சொல்லும் திரிகூட ஸ்தானமாம் புருவமத்தில்தானத்திலிருந்து தோன்றியது. இப்படி ஜோதிர்லிங்கமாய்த் தோன்றிய திருமுகமண்டலத்தைப்பார்த்து ப்ரோமைதலைக்கேறிப் பிரிவாற்றாமையால் ஸந்திதானத்தை விட்டு வரமாட்டே னென்று நின்ற உன்மத்தனை மற்றோர்கெடுபிடிசெய்து தடபிடலிபற்றி அழைத்து வந்து விட்டார்கள். நஞ்சங்கோட்டில் தேவிஸந்திதானத்தில் கண்ட அப்பார்வதி தேவியாரின் திருமுக மண்டலத்தையே தியா

னம் செய்து கொண்டு ஏகாக்ரதித்தன யிருந்த உபாஸகனுக்கு உபாஸ்யையான தேவி அமிர்த வைகாசி பெளரணையன்று முதலில் முன்பே பாலொழுகும்தன் திருமுகம் விளங்கத்தரிசனமளிக்க, வரவரத்திருமுகமண்டலம் சந்திமண்டலமாக மாற்றியது. கையால் எட்டிப்பிடிக்கும் தூரத்தில் சந்திரகலை நிறைந்து பதினாறு கலைகளாலும் பூரணமான வசந்த பூரணசந்திரன் பதினாறுவது கலையும் சேர்ந்ததனால் நித்தியபூரணனாய் நிர்மலஸ்வருபத்தரித்துத் தன்னுளிருந்த களங்கமும் நீங்க அமிர்தவரஷம் பொழிந்துகொண்டு ஆத்மபூரணமாய்நின்றான். மனஸ்தத்துவத்துக்கு அகிபதியும் அதிஷ்டான தேவதையுமான இந்த வசந்த பூரணசந்திரனைப் பதினாறு கலைகளோடு கூடினவனாக யோகிகள் தவமிருந்து தரிசிப்பார்கள்.

புருஷ குத்தத்தில் உபதேசிக்கப் பட்ட “சந்திரமா மநஸோஜாத” என்னும் சந்திரனும் பதினாறுகலைகளோடு கூடிய இந்தப்பூரணசந்திரனே. பெளரணைச்சந்திரனுக்குத் தேய்ந்து வளருவதானகலைகள் பதினாற்தேயுண்டு. பதினாறுவதான “ஸாதாக்கியம்” எப்போதும் பா மசிவத்தின் ஐடாமுடியில் நித்தியவாஸமாயிருப்பது. கங்காதேவியோடு கூடியிருப்பதால் அமிர்தகலை யென்றும் பேர். இந்த நித்தியமான குறைவு நிறைவற்ற ஸாதாக்கியகலையினால் தான் சந்திரனுக்கு அமிர்தத்துவம் சித்தித்தது. நித்தியவாழ்வெய்திய சந்திரன் பிரஹஸ்பதியின் சீஷனாயிருந்தது 15 - கலைகள் மாத்திர முள்ளவனாயிருந்த காலத்தில், பதினாறுவதுகலையாம் தனது நித்திய கலைபையறிந்து அர்த்தோடைக்கியம் பெறவும் அவன் தனது மித்தியாதேகமான தேய்பிறை வளர்பிறைபதினைந்தையும் தானல்லவென்று தள்ளி அவைகளின் வளர்வுதேய்வுகளில் அபிமானமற்றவனாய் சிவஸாதாக்கியமேதானென்றுணர்ந்து அனுபவித்திருந்தான். கேவலம் கர்மயோகியான பிரஹஸ்பதியின் பத்தியான புத்தித்தத்துவ

“யோகசக்தியாம்” தாரை நைஷ்கர்மஸித்திபெறுதவளாகையால், கர்மயோகத்திலும்தியான யோகம் பெரிதென்று மதித்து, கர்மயோகியான தன்புருஷன் கூட்டுறவைவிட்டு, தியான யோகியாய் அமிர்தபானம் செய்து கொண்டு அமிர்தவரஷம் பொழியும் ஸாதாக்கிய கலையில் நித்திய யோகியாயிருந்த யோகசந்திரனைப் பூர்வத்தில் தன் பர்த்தாவிடம் சீஷனாயிருந்ததால், தனக்கு ஆத்மபுத்திராக வேண்டுமென்கிற ஐகிகபாவத்தைமற்றது, உண்மைச்சகத்தில் (பாசகத்தில்) உண்டான உள்ளாவல் பற்றியிருக்க, அவனிடம் யோகாப்பியாஸம் செய்யக் கருதி அவனை நாடிச்சென்றான். “பிரஹஸ்பதி” தான் தேவகுரு வானதால் கர்மத்தைத் திரஸ்கரித்தல் தன் தொழிலுக்கு ஒவ்வாதென்று சந்திரனிடத்திற் சென்று தனது பத்தியை (புத்தி தத்துவமாம் யோகசக்தியை)க் கர்ம யோகத்தாலே யீடேற்றுவான் தெய்விகாங்கார புருஷனான தன்னிடம் ஒப்புவிக்கும்படி கேட்டார். சந்திரன் பூர்வத்தில் சாதக புருஷனாயிருந்தகாலத்தில் பிரஹஸ்பதி யிடம் சிஷ்யனாயிருந்தவனாயினும் தியான யோகத்தில் சித்தி பெற்றவனானதின் நிமித்தம் சாதகர்க்குரிய சிஷ்யாவிதி தீக்ஷா விதிக்க னெல்லாம் கடந்தவனாதலால், பாசகத்தைத் தேடும் பரமயோகிகளை “யாராலும் தடுக்க வொண்ணாது” என்னும் ஸாதாக்கிய யை யனுசரித்து தியானயோகத்திற் பழிவரும் தாரையை (புத்தி தத்துவயோக சக்தியை) பலாத்காரமாய்த் தான் தெய்விகாங்காரத்திற் றிருப்புவது கூடாதென்று தனது தீக்ஷா குருவான பிரஹஸ்பதிக்கு பதி லளித்தான். தியானயோக முதிர்வில் “கருத்திரித்து” அதாவது, “சித்தவிருத்தி நிரோதன முற்றும் சித்திக்கப் பெற்று” சாதக மெல்லாம் சாத்தியமாகி யோகசித்தி பெற்றபின் பூர்வாசாரமத்துக்குச் சென்று பிரஹஸ்பதி ஸ்தானத்திலிருந்து பூரணமான ஸூக்ஷ்ம புத்திரான

புத்தி தத்துவமாம் புத்தினைப் பெற்றான். ஸ்வாதிஷ்டானத்துக்கும், விசுத்திக்கும் எப்போதும் தாய்க்கும் மகனுக்குமுள்ள வாஞ்சைருப ஆகர்ஷண சக்தியுண்டு. அது பூரணசந்திரனுடைய ஸ்தானமான பிந்து தத்துவத்துக்கும் யோக தாரக ஸ்தானமான குருபிட ஸ்வாதிஷ்டானத்துக்கும் இடையே புத்தித்தத்துவத்தை ஆசிரயித்து கண்டஸ்தானத்தி லிருக்கிறது. இப்படியாக, கர்மயோகத்தை யனுசரித்து நைஷ்கர்ம சித்தி பெறுவதிலும், தியானயோகத்தால் யோகசித்தி பெறுவது சுலபமும் சுகிர்தமுமென்றுணர்ந்த தாரையானவன் தன் பர்த்தாவும், அதனால் தனக்கு குருவுமான பிரஹஸ்பதியானவர் “தேவகுரு” வாயிருந்ததினால் கர்ம யோகத்தை ஆசிரயித்தவராயிருப்பதுணர்ந்து அவருடைய சிஷ்யனான சந்திரன் தியானயோகத்தால் அமிர்தகலையுண்டு அமிர்தவரஷம் பொழிந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டு, தான், ஸ்திரீ ஜாதியும் அமிர்தாம்சையுமானதால், தனக்குகந்ததும் இயன்றதுமான தியானயோகத்தைச் சந்திரனையடுத்து ஆசிரயித்து யோகசித்தி பெற்றான் - என்பது தத்துவார்த்தமான உண்மை.

“கஞ்சிவரதப்பா!” என்றால் “எங்கு வரதப்பா!” என்றவன் கதைபோல் யோக தத்துவார்த்தமான இந்த உண்மையை யுணர மாட்டாதார், தாரை குருபத்தியாயிருந்தும், சிஷ்யனான சந்திரனோடு போன னென்றும் சந்திரனுக்கு ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாளென்றும், குரு லக்ஷணகெட்டு அவளை யழைத்தாரென்றும், லோகாயதமாக அர்த்தம் செய்து கொண்டு அநர்த்தம் விளைக்கிறார்கள்.

ராதை பூகிருஷ்ணையே புருஷோத்தம னென்றுணர்ந்து அப்பரம புருஷனை ஆசிரயித்தடைந்தபொழுது அவளுக்கு லோகாபவாதம் கட்டிய உலகநூனிகளான லோகாயதரிஷிகள் முன்னர் அவள் தன் அபவாதத்தை நீக்க

“ஆயிரம் ஓட்டையுள்ள குடத்தில் நீர் ஒழு காமல் எடுத்துப்போய்” தன் பதிவிரதாத்மத் தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டதுபோல், நாரையும் யோகதாரகமாய் விளங்கித் தனக்கு வந்த லோகாபவாதத்தைத் தீர்த்துக்கொள்கிறான். யோக சாதனங்களில் உண்மையாய்ப் பழகுகிறவர்கள் அதிகமின்மையால், அவ்வுண்மை சாமாநியருக்குப் பிரசித்தமாகாமல், யோகியர்களுக்கு மட்டும் பிரசித்தமாய் வழங்கிவருகிறது.

யோக தாரகமான லக்ஷியம் சாதாரண மனிதனை (இந்திரியாந்தமான) உயர்பாவத்துக்குத் தூக்கி உண்மை மனிதனாக, அதாவது, தியானயோகியாகச் செய்கிறது. நமது ஆச்சாரிய ஸ்வாமிகள் செய்தருளியிருக்கும் “யோகதாராவணி”யைப் பார்த்தால் உண்மை விளங்கும். அமெரிக்காவிற்குள்ளே பரமயோகியாய்விளங்கிய “ரால்பு வால்டோ எம்ர்ஸன்” என்பவரும் இந்த யோகதாரகத்தை மெச்சி “Hitch your wagon to a star.” என்று சொல்லியிருக்கிறார். அது நமது விவேகசிந்தாமணியின் மேற்பக்கத்தில் பொருளாக்கம் சொல்லும் அட்டவணைக்குமேலாக அச்சிட்டு விளங்குகிறது. அப்படியென்றால் “யோகதாரகமாம் லக்ஷியத்திற் சிந்தையைவைத்து இல்லறமென்னும் இயல்புடைய வான்சுகடத்தைச் சேலுத்து” என்று அருத்தம். இஃதையே லக்ஷியார்த்தமாகக் கொண்டு, “எம்மதமும் சம்மதமே” யென்ற குருவாகையனுசரித்து “நமது மதம் மானிடரின் ஹிருதயத்தைச் சுத்தி செய்வதே” என்கிற இன்னொரு எம்ர்ஸன் வாக்கியத்தையும் தலைப்பேட்டின் கீழே யச்சிட்டிருக்கிறோம். அது “Our Theism is the Purification of the Human Mind” என்று இங்கிலாந்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. ஹிருதய சுத்தியினாலேயே எல்லாச்சித்தியு முண்டா மாகையால் அதுவே எம்மதத்திலும் சம்மதமான நன் மதமாம்.

ஓம் தத்ஸத்.

The Benificent Light of Yōga—Foreword.

“I TOLD YOU ‘I AM THE LIGHT:’
LOOK AT ME!”—GURU VAK.

சிவயோகதிபிகை.

(முகவுரை.)

இந்தச் சஞ்சிகைமுதல் ஸதாசிவ ப்ரஹ்மம் என்று சிறப்புப்பெற்ற ஸதாசிவயே. இந்திரர் இயற்றியருளிய சிவயோகதிபிகை மென்னும் பூர்வகிரந்தத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பை, பழையபிரதிகளையும் ஏட்டுச்சுவடிகளையும் கொண்டு ஆராய்ந்து பரிசீலனை செய்திருத்தியபடி விவேகசிந்தாமணியில் வெளியிட வேர்த்துவக்கியிருக்கிறோம். வித்தை சுத்தம் அசுத்தமென இரண்டு வகையாவது போல் யோகமும் சுத்தம், அசுத்தமென இருவகைப்படும். அவற்றில் சுத்தயோகம் “சித்தவிரூத்தி நிரோதனமாம்.” அசுத்தயோகமென்பது சித்தவிரூத்தியைத் தடுக்காமல் தானே மனோசத்தியை பலப்படுத்திக் கொண்டு காமிய வழியில் பல ஸித்திகளைத் தேடி யனுபவிப்பதாம். இது காமியகர்மார்த்தமானதால், இதற்கு ஸித்தியானது சூன்யத்துவமென்று சொல்லப்படும். ஆதலால் இதற்கு சூன்யவித்தை யென்றும் “Black Magic” என்றும் பேர் வந்தது.

தற்பொழுது உலகெங்குமுண்டாயிருக்கு மொரு மனக்கிளர்ச்சியால் தத்துவவிசாரம் செய்யவோர் ஆர்வம் செய்ய விரும்புவோர் தொகையதிகம்க தினைதினை விரூத்தியாகிப் பெருகிவருகிறது. இவர்களிற் பெரும்பாலார் ஐதிகார்த்தமாகவே (இகலோக சாதகமான க்ஷணிகசுகத்தையே கோறி) மனோதத்துவங்களை ஆராய்ந்து தேர்ந்து அதனால் மற்றவர்களைத் தம் வசப்படுத்த வேண்டும் அல்லது மற்றவர்களைவிடத் தாம் கிசேஷமாய் விளங்கவேண்டுமென்று சிந்தித்து யோகத்தைச் செய்ய இச்சிக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் ஜீவனாந்தமாக வீசிகரவித்தை (Hypnotism) ஆகரஷண

வித்தை (Mesmerism), மந்திரவித்தை (Mental cures), தந்திரவித்தை யல்லது ஜாலவித்தை (Spirit-phenomena) முதலிய சூன்யவித்தைகளில் (Black Arts) பழகிப் பிரசித்தி பெறலாமென்று முயற்சிக்கிறார்கள். இவர்களுக்கேற்ற மேற்றிசையார், முக்கியமாய் அமெரிக்காவிலுள்ள அனேகர், மனோதத்துவங்களில் ஒருபாகத்தைமட்டும் கற்று அதில் ஏதோ ஒருவித சித்தியடைந்து, படித்தவர், பாமரர், முதலான எல்லாஜனங்களையும் மயக்கி தபால் மூலமாய் மந்திரயோக சம்பந்தமான வித்யாதத்துவங்களைப் பணத்துக்கு விற்ப்போதிப்பதாக இரகலியமான புல்தகங்களில் அதிசாமான்யமான சில மனோதத்துவங்களைப் பிரம்மை (மயக்கம்) உண்டாகப் பிரமாதமாகச் சிலாகித்துக்கூறி ஆசைகாட்டிக் கடைசியில் மோசம்போகும்படியாக வில்லங்கம் விளைத்துவருகிறார்கள். இப்படி போகலித்திகளுக்கு ஆசைப்பட்டு கைப்பணத்தைக்கொடுத்து, அவர்கள் “அதிரகலியம்” என்று குறிப்பிட்டு அனுப்பும் புல்தகங்களை குருமுகமானதத்துவவிசாரமின்றி வாசித்து ஏதோ சில சாதகங்களை இரகலியமாய்க் கைக்கொண்டு ஏழைமதிகளான சிலரைத் தூங்கவைத்தும், இன்னும் சிலருக்கு “ஏவல்” என்னும் ஆக்ஷேபத்துக் கிடமான மனோசிட்சையால் சில விபாதிகளைச் சொந்தம் செய்தும், தமக்கு ஏதோ யோகலித்திகள் வந்து விட்டதென்று மலைத்து மனப்பால்குடித்துப், பின்னால் மனோஸம்ஸ்காரங்கள் இடைவிடாதே முந்து தொந்திரவுபண்ண மனோவாதை பொறுக்கமாட்டாமல் தூக்கமும் கெட்டு, சொப்பனமும் பயங்கரமாகமுடிய, திஹில்கொண்டு மன ஏக்கம் பிடித்து “உப்புக்கண்டம் பறிகொடுத்த பார்ப்பினி” கதையாக ஒன்றும் சொல்லமாட்டாமல் தவித்துக் கடைசியில் உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டால் தங்கள் அனுபவத்தை “அதிரகலியம்” என்று குறிப்பிட்டு விசாரபுருஷர்கட்குத்தெரிவிக்க, அவர்கள் இவர்களுடைய பரிதாப நிலையை யுணர்ந்து “இரகலியத்தில்”

ஏதும் செய்வது உசிதமன்றென்றுன்னி, அவர்களைத் தங்கள் வினைப்பயனை யனுபவிக்கும்படி விட்டு விடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட கேஸ்கள் எத்தனையோ நமக்குத்தெரிந்தது. நேரில் நம்மிடம் வராமல் தபால் மூலமாகவும், அபற்சார்பாகவும் கேள்விப்பட்டது எத்தனையோ! இப்படி அரைகுறையாக யோகஸாதனங்களைப் பழகிக் கெட்டுப்போகிறவர்கள் ஒருபக்கமிருக்க, உண்மையாக உள்ளபடி மனோதத்துவங்களை யோக முறைபற்றி ஆராயவேண்டுமென்று ஆவலுற்றுத் தபால் மூலமாய் திகைத் கேட்பவர் பலர்.

தபால் மூலமாய் திகைக்கொடுப்பது சாத்திய மில்லாமையாலும் குருமுகமாயன்றி யோகசாஸ்திரமும் மனோதத்துவங்களும் உண்மையாக உளவறிந்து பயில்வதற்கேலாதனவாகையாலும், அசுத்தமான சூன்யவித்தையைச்சேர்ந்த அசுரயோகத்தைத் தள்ளி, நன்மையை நாடி, நன்மையேகருதி, நலந்தரும் யோகமாம் சிவயோகத்தை, அந்தயோகத்தில் கரைகண்டு தேர்ந்தவரும் மஹாசித்தருமான ஸதாசிவ யோகீந்திரர் கருணை மிகுதியால் சற்சேஷனுக்குத் திருவருள் சாதித்துக் கூறியபடி பூர்விகமான கிரந்தத்தைக்கொண்டு ஆராய்ந்து பிரசரிக்கத் துணிந்தோம். இந்த யோகசாதனங்கள் அதிரகலியமானவைபற்றி அவைகளை அயோக்கியர்களும் அநாதிகாரிகளும் கைப்பற்றாதபடி யோகசாதகர்களுக்குக் கெளிதான சில பரிபாஷைகளை (வெள்ளையாய்ச் சொல்லாமல்) ப்ராசின மொழிபெயர்ப்பில் பெரியோர் சொல்லியபடி அப்படியே பிரசரிக்கத் தீர்மானித்தோம். இப்பூர்வ கிரந்தத்தைப் பரிசிரம மெடுத்துக் கொண்டு மிகவும் பழுதான பூச்சியரித்த பழைய ஏட்டுச்சுவடியை மிகப் பொறுமையோடாராய்ந்து, அதற்குச் சரியான ஸம்ஸ்கிருதப்பிரதியை மியூஸியம் ஓரியண்டல் லைப்ரேரியிலும் வேறு இடங்களிலும் ஆராய்ந்து சரிபார்த்துச் சுத்தப்பட எழுதின விவேகசிந்தாமணி கமிட்டி

யின்காரியதரிசி-ம-ந-ஸ்ரீ, மு. கோ. நாராயண ஸ்வாமி அய்யர் பி. ஏ. பி. எல், ஹைகோர்ட்டுவைக் கீழ் அவர்களுக்குத் தமிழுலகம் கடமைப்பட்டிருக்கிறதைத் தெரியப்படுத்துவது நம் கடமையென்று இம்முகவுரையில் அஃதை வெளியிட்டுரைக்கலானோம். அசத்துக்களும், அயோக்கியர்களும், சத்துக்களுக்குப் குபயோகமாகப்பிரசுரிக்கப்படும் இந்த குப்தசாதன முறைகளைத் துர்ச் சிந்தையோடும் அப்பியனித்து துர்க்கிருத்தியத்திற் பிரவேசிப் பார்களானால் அந்த துராத்மாக்கள் சித்தர்களைத் தால் சபிக்கப்படுவதன்றி இகத்திலும் பரத்திலும் தீராததொல்லையனுபவிப்பார்கள் என்பதை யாவருமறிய வற்புறுத்திக்கூறி எச்சரிக்கலானோம். “துராத்மா” யாரெனில்,—

“வசஸ்யேக மனஸ்யேக கர்மஸ்யே கம ஹாத்மநாம் !

வசஸ்யஸ்யத் மனஸ்யஸ்யத் கர்மஸ்யஸ்யத் துராத்மநாம்,” என்பதினிருந்து யாவரும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

ஓம் சதாசிவ ப்ரஹ்மணேநம:.

SIVA YOGA DEEPIKA.

By Sri Sadasiva Yogindra.

சிவயோகதீபிகை.

சதாசிவ யோகீந்தரால் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பட்ட சிவயோகதீபிகையின் மொழி பெர்ப்பு * ஓர் பிரசுர தழிதழிமொழி பெயர்ப்பு

* இவ்வழுவக்கிரந்தமானது ம-ந-ஸ்ரீ மயிலை அழகப்பமுதலியா சுவர்களால் உபகரிக்கப்பட்டதும் சம்ஸ்கிருத பாஷாமூலத்துடன் யாரோபூர்வீகரூப வால் செய்யப்பட்ட தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன் கூடியதுமான ஓர் எட்டுப் பிரதியின் உதவியாலும் திருநெல்வேலி ம-ந-ஸ்ரீ S. பால்வண்ண முதலியா சுவர்களாலுதவப்பட்ட மொழிபெயர்ப்புப் பிரதி ஒன்றின் உதவியாலும், சமஸ்கிருத பாஷையிலுள்ள மூலத்திற் கேற்ப திருத்தி எழுதப்பட்டது.

பையனுசரிதுச் சீர்திருத்தப்பட்டது.

அந்தரங்க பூஜாவிதான மென்னும் முபடலம் மொழிபெயர்த்தவரின் அவதாரிகை:-

ஸ்ரீசதாசிவ யோகீசுவரர் என்பவர் தம் ஸீயற்றப்பட்ட சிவயோக தீபிகை யென்த யோக சாஸ்திராரம்பத்திலே ஹிருதய புன்ரீக வாஸியாயிருக்கும் ஜ்யோதிர் விங்கத் பஜிக்கிறேனென்று அந்த விங்கப்பூஜாவிதியே மங்களமாகக் கூறுகின்றார்.

(1) பரமயோகீசுவரர்களுடையமனமாதாமரைப் புஷ்பத்திற்குவண்டுபோலவும், மூகாரணங்களுக்கும் காரணமாகவும், அங்லிமாகவும், சகுண கிர்க்குணத்துவ ஸ்வரூபமாதும், ஜ்ஞந மரணங்க ளில்லாததுமான ஓவவரூபமான சதாசிவவிங்கத்தை நான் புகின்றேன்.

என் நிந்தப் பிரகாரம் குரு நமஸ்கா செய்து சதாசிவ யோகீசுவராரானவர் சிவயே தீபிகையென்கிற கிரந்தத்தை ரகிக்கத் துடங்கிறார்.

முதல் பட்டலம்.

(2) ஸ்ரீகுருவி னுடைய பிரசாதத்த சிவஸ்வரூபமான யோகத்தை நன்றாயறிந் (அஞ்ஞானிகளுக்கு) ஸுஞ்ஞானம் உண்டாகும் பொருட்டு சிவயோக தீபிகை யென்கிற கிரந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

(3) சிவதத்துவ ஸ்வரூபத்தை அறிந் வர்களுக்குள்ளே உத்தமனான சிஷனே சி யோகமானது பரம ரகசியமான போதினு உன்னுடைய பக்தி விசேஷத்தாலே அதை னிப்போ துணக்குச் சொல்கிறேன் கேள்.

(4) சிவயோகமானது மந்திரயோகமெ றும், லயயோகமென்றும் ஹடயோக மெ றும், ராஜயோகமென்றும், நாலுவிதமாயிரு கும். அவை பரமேசுவரராலே போதிக்க பட்டதென்று முன்னோர்களான ரிஷீசுவர சித்தர் முதலானவர்கள் சொல்லுவார்கள்.

(5) மந்திரயோகாப்பியாசம் செய்பவன் மோக்ஷார்த்தமாக ஓரக்ஷரம், அல்லது மூன் றக்ஷரம், அல்லது எட்டக்ஷரம் கூடிய மந்திரங் களில் ஒன்றை எக்காலமும் ஜெபம் செய்ய வேண்டும்: (இதை மந்திரயோகமென்றறிக.)

(6) எவனுடைய சித்தமானது தியானத் தால் மனோ வாயுக்களோடு அல்லது நாதத் தோடு கூடி லயிருக்கின்றதோ அவனே லய யோகி பென்னப்படுவன்.

(7) யாதாமொருவன் அஷ்டாங்க மார்க் கத்தினாலும் தசவித (பத்துவித) முத்திரைகளி னாலும், கரணங்களாலும், (மூல, உட்டியான, ஜாலந்தரமாகிய மூன்று) பந்தங்களாலும், அல்லது அப்படியே கேவல கும்பகத்தினாலும் வாயுவை வசப்படுத்தினவனாயிருக்கின்றானே அவன் ஹடயோகி யாவான்.

(8) யாதாமொருவன் (அந்தர், பாகிய, மத்திய மென்றே மூன்று) லக்ஷியங்களிலும் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தை யடைவானே, அல் லது ஞானத்தாலாகிலும் மனோ விருத்திகளில் லாம விருப்பானே அவனே ராஜயோகி பென் னப்படுவான்.

(9) இந்த யோகங்கள் நாலும் முறையே ஒன்றைப்பார்க்க வொன்று விசேஷமாக கிருக் கும். இவைகளில் ராஜயோகமானது மிகவும் உத்தமமானது.

(10) அந்த ராஜயோகமும் சாங்கியமென் றும், தாரக மென்றும், அமனஸ்க மென்றும் மூன்றுவிதமாயிருக்கும். அவற்றுள் இருபத் தைந்து தத்துவங்களையும் அறிவது சாங்கிய யோக மென்று சொல்லப்படும்.

(11) பாலூற முத்திராலக்ஷண மறிவது தாரகயோக மென்னப்படும். அந்தர் முத்திரா லக்ஷண மறிவது அமனஸ்க மென்னப்படும்.

(12) சாங்கிய யோகத்தைப் பார்க்க தாரக யோகம்மேலாகும். தாரக யோகத்தைப்பார்க்க ராஜயோகம் மேலாகும். சகலயோகங்களுக்கும்

ராஜாவானபடியால் இது ராஜயோக மென்னப் படும்.

(13) ராஜயோகத் திற்கும் சிவயோகத் திற்கும் நாமபேதமேயல்லாமல் அனுபவபேத மில்லை; ஆகிலும் சிவத்தை விரும்பினவர்க்கு அவர்கள் புத்தி (அந்த யோகத்திடம்) பிரகித் திக்கு நிமித்தம் சிவயோகம் முக்கியமென்று (மகரிஷிகளாலே) சொல்லப்படும்.

(14) அப்படி சிவத்தை அபேக்ஷிக்கிர வர்களுக்கு அவைகளுள் பேதம் பிரதிபாதிக்கப் பட்டதாகையால் தெரிந்தவர் இக்கேவல சிவயோகத்தையே முக்கியமாகக் கிரகிக்கவே ண்டும்.

(15) இச் சிவயோகமானது சிவத்தியானம் சிவபக்தி, சிவஞானம், சிவவிரதம், சிவார்ச்சனை என ஐந்து விதமாயிருக்கும்.

(16) சிவார்ச்சனை செய்யாதவன் பசுவே பென்பதிற் சந்தேக மில்லை. அப்படிக் கொத்த வன் சதாகாலமும் சம்சாரசாகரத்திற் சுழன்று திரிபவன்.

(17) முன்னோர்களான வித்துவான்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட உண்மையான தத்துவத்தை உணக்குச் சொல்கிறோம் கேள். (அந்தத் தத் துவமானது) சகல தெய்வமயமாயும், சர்வ பூத மயராயும்,

(18) சர்வ ஞானமயராயும், சகல தத்து வங்களுக்கும் உத்தமோத்தமராயும், சர்வதே ஜோமயராயும், சர்வமான (ஐகத்துக்கும்) ஆந் த சுவரூபராயும், (இருப்பவர்—)

(19) மாயையோடு கூடினபோது சகலர், தனித்திருக்கும்போது நிஷ்களர், ‘உளன்-இல ன்’ எனுமிரண்டு பேதமுற்றவர், வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாதவர்.

(20) ஒரு வர்ணமு மில்லாதவர், பல வர்ணமு முள்ளவர், ஒரு ரூபமு மில்லாதவர், சகல ரூபமு முள்ளவர், பரமாத்மா, பரப்பிரஹ் மம் எனப் பலவித நாமங்களோடு கூடி (சர்

வார்த்தாயியாய்) சித்பிரகாசமான சிவம் என் று சொல்லப்பட்ட ஓர் தேவனிருக்கிறார்.

(21) அப்படிப்பட்ட சிவனிடத்திலிருந்து ஓர் சக்தி பிறக்கின்றது. அந்தச் சக்தியானது சாந்தி யென்றும், அதிதை யென்றும், பராத் மிகை (பரை) யென்றும் (பெர்களுடனே கூடி) இவ்வளவென்று அளவிடக்கூடாத குணங்க ளுடன் கூடி சிவனுடைய ஆளுனராய் பிரகா சித்துக் கொண்டிருக்கும்.

(22) அச்சக்தி ஐவிதபேதமாய், பஞ்சப் பிரஹ்ம ரூபமாயும், பஞ்ச பூதமயமாகவும், எப்பொழுதும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அந்தச்சக்தியினிடத்திலிருந்து சகல பிரபஞ்ச மும் பிறந்தது.

(23) இந்தச்சக்தியிலிருந்து முதலில் சதா சிவதேவ ருண்டாகி ஆகாசத்தவத்தில் பிர காசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். சதாசிவத்தி னிடத்திலிருந்து ஈசுவரன் பிறந்து வாயுத்தவ த்தில் பிரகாசிப்பார்.

(24) அந்த ஈசுவரனிடத்திலிருந்து ருத் திரன் பிறந்து அகநியில் பிரகாசிக் கின்றார். அந்த ருத்திரனிடத்திலிருந்து மஹா தேஜஸ் வியான விஷ்ணு பிறந்து ஜலத்தவத்தில் பிர காசிப்பார்.

(25) அந்த விஷ்ணுவின் னிடத்திலிருந்து பிரஹ்ம தேவன்பிறந்து பிருதியிலே பிரகா சிப்பார். இந்தப்பிரகாரம் அந்த பராசக்தியி லிருந்து லோகநாதர்களான பஞ்சமூர்த்திகளும் உற்பவித்தார்கள்.

(26) சிவருத்திகலை, பிரதிஷ்டாகலை, வித் தியாகலை, சார்திகலை, சார்தியதீதகலை ஆகிய இவ்வளவற்ற கலைகளும் பிரஹ்மதேவன் முதற் கொண்டு ஐந்து மூர்த்திகளிலும் சேர்ந்திருக் கும்.

(27 - 29) இந்த ஐந்து சக்திகளும் சிவ னுடைய ஆளுனராய் மகாப்பிரகாசமாக விளங்கும் (இவர்கள் பிரகாசத்திற் குட்பட்ட)

பிரமதேவனாலே தேவதைகள், அசுரர்கள் முனிசுவரர்கள், மனிதர்கள், ம்வேதஜங்கள் (வியர்வை ஜலம் முதலானவைகளில் உண்டா கும் புழு பூச்சி மீன் முதலியவைகள்), அண்ட ஜங்கள் (முட்டையில் பிறக்கும் பழிமுதலி யவை), ஜராயுஜங்கள் (கர்ப்பப்பையில் பிறக் கின்ற மனிதர், மிருகம் முதலியவை), உத் பீஜங்களாகிய புல், செடி, கொடி, மரம் முத லானவைகளும், மலைகள், நதிகள், மற்றும் சமுத்திரங்கள், தடாகங்கள், இந்த நாலுவகை ப் பிறப்புள்ள சகலஜகங்களும் முறையே உண் டாகின்றன. ஆகவே சகலஜகத்தும் (சிவனு டைய ஆளுனராய் உண்டாகின்றமையால்) சிவமயமெனப்படும்.

(30) யாதாமொருவன் இவ்வித லக்ஷ ணங்களோடு கூடினதும் கேவல சித்த்வரூப மானதும், சூர்ய சோமர்க்கி மும்மண்டலங் களிலும் நிற்கும் சிவத்தை, குருபிரசாதத்தி னாலே மும்மலங்களையும் போக்கி (நன்றியறி ந்து) தியானித்து பூஜிக்கின்றானே அவன் மோக்ஷ சுகத்தை யடைவான்.

(31) முன்சொன்ன சிவஞானம் சகு ணம் நிரக்குணமென இருவகையா யிருக்கு மென்றறிக. முன்னர் சகுணத்தை யனுஷ்டித் துப் பின்பு நிரக்குணத்தை யப்பயசிக்க வேண் டும்.

(32) அதில் சகுணமானது உள்ளும் புறம்பும் பிரகாசித்துக்கொண்டு வெகுபேதங் களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும். நிரக்குணஸ்வ ரூபமானது ஆகாசத்தைப்போல் இந்திரியம் முதலியவைகளால் அறியக் கூடாததாயிருக் கும்.

(33) இவ்வித சகுண நிரக்குண பேத தத்துவஞானம் குருமுகத்தால் மாதிரம் அறி யப்படும் (வேறு விதத்தில் அறியக்கூடாது). ஆகையால் மோக்ஷத்தை யபேக்ஷித்தவர்கள் சற்குருவையே (எக்காலமும் பூஜிக்கவேண்டி யது).

(34) மனிதனுனவன் தீர்க்காயுள், ஆரோக் ஷ்யம், பெருஞ்செல்வம், வித்யை, கீர்த்தி, ஈவர்க்கசுகம், மோக்ஷம் இப்பலன்களை பெல் லாம் குருதடாகூழின்மீது யடையமாட்டான்.

(35) ஆகையால் (சாஸ்திரங்களில் சொல் லப்பட்ட) சகல லக்ஷணங்களோடும் கூடிய(ஸர் வஞ்ஞான) குருவை மனம், வாக்கு, ஈயம் (என்கிற திரிகரணங்களாலும்) சாக்ஷாத் சிவமா கவே பாலித்துப் பூஜிக்கவேண்டும்.

(36) ஆகையினால் குரு வாக்கியத்தால் (போதிக்கப்பட்டு) தீக்ஷிதனான (தீக்ஷையை யடைந்தவனான) யாதாமொருவன் சிவத்தை (குருவையே அச் சிவஸ்வரூபமாகப் பாலித்து பூஜிப்பானே அவனுக்கு (தர்ம, அர்த்த, காம, மோக்ஷமென்னும்) நாலு புருஷார்த்தங்களும் அவன் உள்ளங்கையிலிருக்கும்.

(37) குருசொன்ன மார்க்கமாக ஒருகால மானாலும், இருகாலமானாலும், ஒரே கால மானாலும், (தனது சக்திக்குத்தக்கதாக) சித் பிரகாசமான சிவத்தைப் பூஜைபண்ண வேண் டும்.

(38) அந்தச் சிவபூஜையானது அந்தர் யாகமென்றும் (அந்தரங்கபூஜை யென்றும்) பஹிர்யாக மென்றும் (பாஹிய பூஜையென் றும்) இரண்டுவிதமாயிருக்கும். அதில் அந்தர் யாகமாகிய பூஜை முக்கியமாகும். பாஹிய பூஜை சாமான்யமாகும்.

(39) சத் புருஷானான பெரியோர் அத் தியந்த பிரகாசமாய் சார்த ஸ்வரூபமான பர மேசுவரனைத் தங்கள் (சுத்தசங்கல்ப) மனத் திலே பிரகாசிக்காசின்ற ஆத்மாவின் னிடத்தில் (தரிசித்து சதாகாலமும் தியானம் பண்ணி) பூஜிக்கின்றார்கள். அற்பபுத்தியுள்ளவர்களான அவிவேகிகள் பாஹியத்திலே (தாம்பிரம், தா ருக்கட்டை, மிருத்திகை மண், இதுகளாலே நிர்மாணிக்கப்பட்ட) பிரதிமாரூபங்களாக பாலி த்து கந்தபுஷ்பாக்ஷத்தை முதலிய பாஹிய கிரியைகளால் பூஜிப்பார்கள்.

(40) அந்தரங்க பூஜையாவது தன் ஹ்ரு தயத்தை ஓர் தாமரைப் புஷ்பமாகப் பாலித்து அப்புஷ்பத்திற்கு சிவதர்மமாகிற கந்தத்தையு ம், [சிவநேசமாகிற ஸுவர்ணத்தையும்] சகஞானமாகிய (செவ்வியஞானமாகிய) நாளத் தையும் (தண்டையும்), எட்டு ஐசுவரியங்களா கிய எட்டிதழ்களையும், வைராக்ஷியமாகிய கர் ணிகையையும், சந்திரனைப்போன்ற நிறத்தையு ம், சூர் ருத்திரனாகிய கேசரங்களையு முடைய தாகப்பாலித்து அதன்மத்தியில் விளங்குகின்ற சூர்ய சோமாக்கினி மண்டலமத்தியத்தில் பிர காசிக்கின்ற சின்மயமான சிவனைத் தியானஞ் செய்யவேண்டும்.

(41) (இப்படிச்சித்பிரகாசமான சிவஸ்வ ரூபத்தை எப்படித் தியானம் பண்ணவேண்டு மென்றால்) பிரசன்னமான முகத்தையுடையவ ராயும், சார்தராகவும், பதினாறு வயதுள்ளவ ராகவும், மிருந்த பிரகாச முள்ளவராகவும் கோடிமன்மத ஸமானமான அழகுடன் கூடிய ரூபத்தை யுடையவராயும்,

(42) பின்னும் நாலு புஷ்பங்களுடையவ ராகவும், மான், டங்கம், அபய வரத ஹஸ்தங் கள் உடையவராகவும், அர்த்தசந்திரனைச் சிர சில் பூஷணமாக உடையவராகவும், சரத்தா லத்து பூர்ண சந்திரப் பிரகாசமாகவும்,

(43) திவ்யவஸ்திரம், திவ்யகந்தம், திவ்ய ஆபரணங்கள், திவ்ய புஷ்பங்கள் இவை களா லலங் கரிக்கப்பட்ட வராகவும்,

(44) முன்று நேத்திரங்களுடன் கூடின வராகவும், முக்குணங் களுக்கு மாதாரமாக வும், மும்மலங்களையும் போக்கக் காரணமானவ ராகவும், இடது துடையிலிருக்கும் பார்வதி தேவியால் சோபிக்கப் படுகிறவ ராகவும்,

(45) பின்னும் பலபுஷ்பங்களோடு நிறை ந்து பிரகாசிக்கும் கற்பக விருக்ஷத்தினடியில் வேதிகையின் மேல் நவரத்தின சிம்மாசனத் தில் வீற்றிருந் தருள்பவராயும்,

(46) பின்னும் துவைதமற்ற ஏகவஸ்துவாயும், விகாரநாச மில்லாதவராயும், விஷ்ணுவாயும் (சர்வவியாபியாய்), நித்தியராயும், மோக்ஷத்துக் கதிகாரியாயும், சிந்தைக்கெட்டாதவராயும், பிறவியற்றவராயும், இப்படிக்கொத்தவரென்று நிர்ணயிக்க கூடாதவராயும், ஆதிமத்தியான்த ரஹிதராயும்,

(47) இவ்விதம் பரமசிவத்தை ஹிருதயத்தில் தியானம் பண்ணி நிச்சலமான மனதோடு அந்தரங்க திரவியங்களால் சாவதானமாகப் பூஜிக்கவேண்டும். அது எவ்விதமெனில், மேல் சொல்லுவோம்!

(48) (அவ்வந்தரங்க பூஜாக்கிரமமாவது) சிவத்துக்குச்சார்தியென்னும்ஜலமே அபிஷேகதிரவியமாகவும், சகல வஸ்துக்களினும். பூர்ணபாவனையே வஸ்திரமாகவும், (இச்சா, ஞான, கிரியா) சக்திகளே (முன்று நூலுள்ள) யஞ்ஞோபவீதமாகவும், சுத்தவித்தையே (ஸ்வஸம்வீத்-தன்னிறிவு) கந்தமாகவும் (வாசனீத் திரவியமாகவும்), மிகுந்த பூததயவே அக்ஷதை யாகவும், பிரகாசமான பத்தியே புஷ்பமாகவும் பாவித்துச் சமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

(49) (மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும்) அந்தக்கரணங்கள் நாலையும் தூபமாகவும் (சுரோத்திரம் முதலான) ஞானேந்திரியங்களைத் தீபமாகவும் விளக்கி, சுகதுக்கங்களற்ற ஜீவனியே நைவேத்தியமாக சமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

(50) பின்னும் சத்துவ ரஜஸ் தமஸென்னும் முக்குணங்களுையே தாம்பூலமாகவும், பிராணையே நமஸ்காரமாகவும், இப்பிரகாரம் பரமேசுவரனுக்கு அந்தரங்கமாக பூஜாத்ரவியங்களைச் சம்பாதித்துப் பூஜிக்கவும்.

(5.) அல்லது அந்தரங்கத்தில் பரமாத்மாவான பரமசிவத்தை மிகுந்த பக்தியுடன் மஹாராஜானைப் போல் வாகனம் முதலிய ராஜோபசாரங்களால் பூஜைசெய்வாயாக,

(52 - 53) இவ்வித அந்தரங்கபூனை சமஸ்த பாபங்களையும் போக்கி, சமஸ்த துஷ்கங்களையும் நீக்கி, சிவத்தினிடத்தில் மிகுந்த பக்தியைக்கொடுத்து, மனதைநிர்மலமாய்ச் செய்து, சகல ஐசுவரியங்களையும் கொடுத்த தெள்ளிய யோகத்தையும் ஞானத்தையும்கொடுக்குமாதலால், இந்த அந்தரங்கபூனை யே எக்காலும் செய்யக்கடவாய் (என்று குருமூர்த்தியானவர் சிஷ்யனுருக்கு அனுக்கிரகப் பண்ணினார்).

சிவபொகதீபிகையில்

அந்தரங்க பூஜா விதானமென்கிற முதல் படலம்

முற்றிற்று.

Sita - A Tale of Hindu Domestic Life.

சீதா, அல்லது இல்லறவாழ்க்கை.

28 - வது அதிகாரம்,

தங்கத்துக்கு காமேசுவரய்யா வீட்டில் இருக்கிற தில் திருப்தி யில்லை. ஒரு வருஷம் இருந்துபார்த்தான், பிறகு ராமச்சந்திரனைச் சேர்ந்த அருவையால் பங்களாவுக்குப் போவதாய்த் தீர்மானித்தான். இராமச்சந்திரன் அவளை யிருக்கச் சொல்லியும் அவள் தன்கெட்ட எண்ணத்தால் புறப்படுவதிலேயே தீர்மான மாயிருந்தான். தங்கம் பங்களாவுக்கு வருவதாக வேம்பய்யர் பங்களாவை யெல்லாம் ஒழித்துவைத்து இவர்கள் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தார். ஸ்ரீசிவாஸ சாஸ்திரிகள் ஒருவருடித்துக்கு லீவ் வாங்கிக்கொண்டு வந்திருந்தார். தங்கம் ஸ்ரீசிவாஸசாஸ்திரிகளெல்லாரும் பங்களாபோய்ச் சேர்ந்ததும் அங்கேடந்திருந்த சங்கதிகளைக்கேட்க அவர்களுக்கு வெகு ஆச்சரியமாயிருந்தது. அந்தக்கெழுவியும்மான் வண்பாரா இருக்கவேண்டி? அவள் தங்கத்தின்கூறில் பாசியறைக்குள் போகாதே என்று செல்லக் காரணமென்ன? பிறகு பங்களாவுக்கு வந்து உன் உன்னை சோதினைபோடகாரணமென்ன? மேற்குவிட்டு பழைய அறைகளெல்லாம் திறந்துபார்க்கக் காரணமென்ன? இதைல்லாம் ஸ்ரீசிவாஸ சாஸ்திரிகளுக்குப் பயத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் கொடுத்தது. அவர் ஒருவேளை தங்களுக்கு ஏதாவது அபாயத்தைத் தேடுகிறவர்களோடுவென்று பயம்

me, 1910.]

பார். தங்கத்துக்கு இவைகளை யெல்லாம் கிணைக்கிறார்களே வெகுபயமாயிருந்தது. வேம்புவய்யார் நடந்த கருதிகளையெல்லாம் விபரமாகச் சொல்லி நானும் கண்ணிபோலவே சந்தேகித்து அவர்களைப் போலீசில் பிடித்துவைத்து விடலாமென்று பார்த்தேன். இதைத் தங்கன்கடித்ததால் அவளை ஒன்றும் செய்யக் கூடவில்லை என்றார். ஸ்ரீசிவாஸ சாஸ்திரிகள் பிறரும் இங்கே அதிகமாக இருக்கக்கூடாதென்று மறுபின் கமலாவுடிக்குப் புறப்படுவதாகத் தீர்மானித்தார். நானாள் அந்தப்படி பயணத்துக்குத் தயாராய் இருக்கும் சமயத்தில் ஓர் வயதுசென்ற கிழவன் ஒடிவந்த ஸ்ரீசிவாச சாஸ்திரிகள் இரண்டுகைகளையும் பிடித்துக் கொண்டு 'அய்யா தாங்கன் பெரியவரா யிருந்தால் நான் நமஸ்காரம்கூடச் செய்வேன், ஏழைப்பேரில் ஓங்கவேண்டும். என்னக்கும் ஒத்தாசைசெய்து காப்பாற்றவேண்டும் என்று கண்ணில் நீர்வடியச் சொன்னான். ஸ்ரீசிவாஸசாஸ்திரிகள் என்னவென்று கேட்ட கிழவன் சரித்திரத்தை அடியில் வருமாறு சொன்னார். அவன் சரித்திரம் ஆரம்பித்ததற்குள் வேம்புவய்யார் நடந்த பார்த்து அய்யா இவர்தான் முன்வந்த கிழவனென்றார். ஸ்ரீசிவாஸ சாஸ்திரிகள் அதைக்கேட்டு இங்கிலா. கிழவன் அதைக்கண்டு அய்யா தாங்கன் என்னைக்கண்டு நடுங்கவேண்டும்! நான் தங்களுக்கு என்ன தீங்கு செய்யக்கூடும்! என்சரித்திரம் முழுவதையும் கேட்டால் தாங்களே என்னைக் கண்டுரிதாபப் படுவீர்கள்.

“நான் என் ஒரேதமக்கையாகிய தாங்கள் பார்த்த
மூலியின் தாயாரோடு வெகுநாளிருந்தேன். எனக்கு
பிறகுருறவினர் ஒருவரும் கிடையாது. எனக்கு பிள்
ளும் கிடையாது. ஆதலால் அந்தக் கிழவியையே
நாளுக்குப் பெண்போல் வளர்த்து வந்தேன். பிறகு
தூரதேச யாத்திரை செய்யும்படி வந்துவிட்டது.
அதற்காக நான் போய் விட்டேன். நான் போயிருந்த
நாலத்தில் என் தமக்கையு மிறந்துபோய்விட்டான்.
அந்தச் சமாச்சாரம் எனக்குத் தெரியவேயில்லை. ஐ
பேராய் அந்தக் காலத்தில் என்மருமகன் பட்டகஷ்டம்
சொல்லி முடியாதாம். பிறகு இதைப்பார்த்து பரித
பித்து அவளுக்கு கலியாணம்முதல் உங்கள் மாமனார்
செய்யயார்தான் செய்துவைத்துக் காப்பாற்றினாராம்.
அந்த மகராஜன் வெகுநாளிருக்கலாம், அப்படியுஸாய்
போய்விட்டார். அதுவும் என்மருமகன் தூரதிஷ்டம்
நான்”. என்று சற்று தயங்கினான்.

இதைக்கேட்டிருந்த தங்கம் ஒலோகா சுப்புவா!
அப்போ எனக்குத் தெரியாமல் போயிற்றே! அவள்

அடையாளம் கூட தெரியவில்லையே என்றான். சிழுவன்: “ஆமாமா சுப்புதான் அவன்பெயர். அவன் உங்கள் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு வெகுநாள் அலைந்ததில் அவன் அடையாளம் கூட தெரியாமல் இருக்கும் படி இளைத்துப்போய் விட்டான். ஒரு அல்பகடிதத் துக்காக பயந்துகொண்டு வீட்டைவிட்டு ஓடிப்போய் விட்டான்” என்று மறுபடியும் சற்று தயங்கினான்.

பூநீர்வாஸ சாஸ்திரிகள் ஒஹோ! பூன்னமேயே
எங்கள் மாமனாருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி வைத்ததாகவும்
அதில் ஒரு கடிதத்தை வீட்டில் ஒளித்து வைத்திருந்த
தாகவும் எழுதியிருந்ததாகச் சொன்னார்களே அது
தானோ?

சிறுவன் “ஆமாம் அப்பா”! அது தான். அந்தபா
ழுங்கடித்தால் தான் அவன் உயிர் போய்விடும்போ
லிருக்கிறது. பிறகு சமாசாரத்தைக்கேளுங்கள். நான்
வெகு தூரதேசங்களி லெல்லாம்போய் அவனைத்
தேடினேன்: கடைசியில் ஒரு ஊரில் அவன் அகப்பட்
டான். பிறகு சமாசாரங்களை யெல்லாம் விசாரிக்க
வும் அவன் தான் கல்யாணம் செய்துகொண்டது,
ஒரு பெண்பிறந்து அது அறையிலேயே இறந்தது,
அதன்பிறகு தன் எஜமானி இறந்தது, கடிதம் கொடு
த்தது, அதைவிட்டில் ஒளித்துவிட்டு ஒடிப்போனது
எல்லாவற்றையும் சொல்லி மறுபடியும் தங்கள் சம்ஸா
ரத்துக்கு பிரசவ சமயத்தில் அவன் பக்கத்துவூரிலிரு
ந்ததாகவும் தாங்கள் போய்க் கூப்பிடவும் உங்களை
யெல்லாம் தெரிந்துகொண்டு கடிதத்தின் சமாசா
ரத்தை அறியும் பொருட்டே யுங்கள் பெண்ணாதிக்கு
அவன் மருத்துவம் செய்ததாகவும் நீங்கள் ஓர் அறை
யை ரிபேர் செய்வதாக சொன்னதற்கு அவன் எங்கே
கடித்தை எடுத்துவிடுவார்களோ வென்று பயந்து
அந்த அறைக்குப்போகாதே என்று காத்தோடுகொல்
லவும், அவனை நீங்கள் துறத்திவிட்டதாகச் சொல்லி,
உடனே அந்தக்கடிதத்தை வெளியில் எடுத்து வேறு
இடத்தில் வைக்காமல்போனால் தன் உயிர்போய்விடு
மென்று அழுதான். நான் அதனால் அவனைக் கூட்டி
வந்து அந்தப்படியே ஒத்தாசை செய்தேன். தங்கள்
பங்களாவுக்கு அதற்காகத்தான் இரண்டொரு வந்
தேன். இரண்டாவது நாளில் என் மருமகன் அந்த
உப்புறம்போய் பயந்து ஒடிவந்து ஸூர்க்கையாய்விட்
டான். பிறகு நாங்கள் போய்விட்டோம். அதன்மேல்
அவன் என்னிடத்தில் இருக்காமாட்டே எனன்று
சொல்லி ஒடிப்போய்விட்டான். நான் மறுபடியும்
அவனைத்தேடிக் கண்டுபிடித்தேன். அவன் மனோ

வியாதியினால் அவஸ்தைப் பட்டுக்கொண்டு உயிர் போய்விடும்போலிருக்கிறது. அப்பா தாங்கள் தயவுசெய்து அந்தக்கடிதத்தைச் சோதனை செய்கிற நிலையென்று சொல்லவேண்டும். அதுதான் நான் உங்களைக்கேட்டுக்கொள்வது. இது நிச்சயம். நீங்கள் சொல்லிவிட்டால் அவன் பிழைத்துக் கொள்வான். அப்பா என்மருமகளுக்கு உயிர்ப்பிச்சை கொடுக்க' என்று கிழவன் அழுதுகொண்டு கேட்டான்.

ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகள் மனமிருங்கி அந்தக் கிழவனுக்குத் தான் ஒத்தாசை செய்வதாய்க்கொல்லி அவனையும் நிறுத்திக்கொண்டு அந்த உங்களை சோதனை போட ஆரம்பித்தார். கிழவன் அப்பா அந்த அறைகளை நீங்கள் சோதனைபோடக் கூடாதென்ப தல்லவா என்பிரார்த்தனை என்றான். ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகள் தான்சோதனை போடுவதாயும் அதைத் தெரிந்து கொண்டு பிறகு அவளிடம் கடிதத்தை பார்க்கவே யில்லையென்று சொல்லிக் கடிதத்தைக் கூட கிழவனிடம் கொடுத்து விடுவதாகவும், கிழவன் தன் மருமகளிடத்தில் ஒருவரும் அறியாமல் கடிதத்தை எடுத்துவந்து விட்டதாகச் சொல்லிக் கொள்ளலா மென்றும் சொன்னார்.

. அவைகளை சோதித்ததி லநேகம் அறைகள் இருந்தன. பாசியறையென்பது இது தான் என்று தெரியவில்லை. பிறகு ஸ்ரீநிவாசசாஸ்திரிகள் அந்த அறையை எப்படி கண்டுபிடிப்பதென்று யோசித்துப் பார்த்தார். ஒன்றும் தோன்றவில்லை. கடைசியில் ஏஜண்டி வேம்பய்யர் ஒருபாயம் சொன்னார். என்ன வென்றால், மேல்புறம் வீடுகட்டினபோது அதற்காக பிளான் எழுதப்பட்டதென்றும் அது இப்போதுகாமேசுவரய்யரிடமிருக்கவேண்டுமென்பதே. உடனே காமேசுவரய்யரைக் கேட்க ஒரு ஆள் அனுப்பினார். சாமேசுவரய்யருக்கு தங்கத்தின் மீது இருந்த கோபத்தில் அதைக்கொடுக்கமாட்டேனென்று சொல்லிவிட்டார். காமேசுவரய்யர் இதன் பிறகு அந்தபிளான்ரூபகத்துக்கு வந்து பிளான்களையெல்லாம் தனியாக எடுத்து ஒரு பிரோவில் வைத்தார். பிரோவின்சாவி சிலசமயங்களில் அவர் பரிசாரகனிடத்தில் கூடகொடுக்கப்படும் பிளானை கேட்கப்போன ஆள் இதை யெல்லாம் அறிந்துகொண்டு அங்கேயே இருந்துகொண்டு பரிசாரகனுக்கு ஐம்பதுரூபாய்கொடுத்து அதைநகல்செய்து தரும்படி சொன்னான். பரிசாரகன் அதை தனியாய்க்கொண்டுபோய் ஒருவருக்கு அஞ்சுரூபாய் கொடுத்து நகல்செய்யும் படிசெய்து

அதை ஆள்வசம் கொடுத்து விட்டான். ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகள் போன ஆளுடைய வரவை வெகு ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தார். ஆள் ஒருவராத் திருப்பிறகு பிளானுடன் வந்தான். எல்லோரும் உட்கார்ந்து பார்க்கவும் ஸ்ரீநிவாசசாஸ்திரிகள் வெகு சந்தோஷத்துடன் அகப்பட்டவிட்டதென்றார். அந்த பிளானில் வடக்குக்கோடி உள்லுக்குப் பாசியறையென்று எழுதி இருந்தது. உடனே எல்லோரும் போய் அந்த உள்லைத்திறந்தார்கள். அந்த உள்லில் ஒவ்வொருசாமான்களையும் எடுத்து பிறித்தப் பார்த்தார்கள். ஒன்றிலும் ஒருகடிதத்தையும் காணோம். மற்ற பிறைகள் சந்துகள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தார்கள். பழைய கடிதங்களும் கிழித்த போன படங்களும் அகப்பட்டனவேயன்றி வேறு நல்லதாக ஒன்றும் அகப்படவில்லை; கடைசியில் ஒன்றையும் காணோமே என்று மலைத்தார்கள். இப்படியிருக்கத்தங்கம் அதோ பாருங்கள் ஒரு அலமாரி இருக்கிறது, கவருக்கும் அதுக்கும் வித்தியாசமே தெரியவில்லை; அதைத் திறந்து பாருங்களென்றார். உடனே கொத்துதிறவுகோல்களைபோட்டுப் பார்த்ததில் ஓர் திறவுகோல் சேர்த்தது; அலமாரியைத்திறந்து பார்த்தார்கள். அதில் இரண்டுபடங்களிருந்தன. தங்கம் அதை ஆவலுடன் பார்க்க அதில் ஒன்று தன்சாயினுடையதும் மற்றது சேஷய்யருடையது மாயிருந்தது. தங்கம் அவைகளைத் தனியாக எடுத்து வைத்தான். அப்படிக்களை எடுத்த வுடன் அதன்பின் ஓர் சிறியபெட்டி இருந்தது. அதைத் திறப்பதற்கு திறவுகோல்களைப் போட்டுப் பார்த்தார்கள். ஒன்றுக்கும் சேரவில்லை. வேறு திறவுகோல்களையும் காணோம், எல்லோரும் என்ன செய்கிறதென்று விசாரப்பட்டுக்கொண்டிருக்க தங்கம் படம் நன்றாய் இருக்கிறதென்று ஒரு படத்தை எடுத்து முன்புறம்பார்த்து விட்டுப் பின்புறம் திருப்பினான். அதில் ஓர் திறவுகோல் சொருகப்பட்டிருந்தது. உடனே அத்தத்திறவுகோலை யெடுத்து அப்பெட்டிக்குப் போட்டுப் பார்த்தான். அது பெட்டியில் சேர்ந்தது. பெட்டியை எல்லாரும் வெகு ஆவலுடன் திறந்து பார்த்தார்கள். அதில் ஓர் கடிதம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஸ்ரீநிவாசசாஸ்திரிகள் உடனே கடிதத்தை எடுத்துப்பார்த்தார். தங்கம் இது என் தாயாரின் கையெழுத்துத்தானென்றான். கிழவனுக்குக் கடிதம் அகப்பட்டதில் வெகு சந்தோஷம். ஸ்ரீநிவாசசாஸ்திரிகள் உடனே கடிதத்தை வாசிக்கவேண்டுமென்றார். தங்கம் அதை வேம்பய்யர் முன் வாசிக்ககூடாதென்று உள்ளே கொண்டு

போய்விட்டான். வேம்பய்யருக்கு வெகு வருத்தம். 'ஊம் இவ்வளவுபிரயாசைபட்டும் நம்மிடத்தில் வித்தியாச்சம் நினைத்து விட்டான் பா' என்று சொல்லிக் கொண்டார். உள்ளே போனதும் கிழவன் தங்கம் இரண்டுபேரைமட்டும் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகள் கடிதத்தை அடியில் வருமாறு வாசித்தார்.

"என் பிரியமுள்ள பிராணபாதருக்கு அகேக கடிதங்காரம். நான்பெரிய மோசக்காரியாகப் போய்விட்டேன். ஆளு லதற்காகத் தங்கமென்மீது கோபித்துக்கொள்ளக்கூடாது. குழந்தை தங்கத்தையும்வெறுக்கக்கூடாது. சாகிதகாலம் வந்துவிட்டபடியால் இனிநான் அதைத் தங்கனிடம் மறைப்பது சரியல்ல. அப்போ ஒரு குழந்தை இல்லையென்று நீங்கள் என்னை என் திரும்பிப்பாராமல்கூட இருந்தீர்கள்! ஊசார் குழந்தையெல்லாம் என் எடுத்து வைத்துக் கொஞ்சி ளீர்கள். அடிக்கடி உனக்கொரு குழந்தை இருந்தால் தான் நானுன்னைமதிப்பேனென்று என்சொல்லுவதீர்கள். ஊசா! எனக்கும் அதை கேட்கக் கேட்க உயிசைவிட்டு விடலாம் போலிருந்ததே. மேலும் நமக்கு ஒருபெண்கூடஇராமல் எல்லாசேத்தையும் மைத்து ணன்மீர்கள் அடைகிறதா என்று எனக்கு சோசம் பொறுக்க முடியவில்லை. தங்கமும் குழந்தை இல்லாமல் என்னை லட்சியம் செய்வதில்லை. நானென்ன செய்கிறேன்! ஒருகுழந்தை என்று பெயருக்காவது வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று தீர்மானித்தேன். கப்புக்கர்ப்பமானான். அவளுடன்நானும்கர்ப்பமானதாக சொல்லிக்கொண்டேன். கப்புவும் கிஜமென்றே நம் பிணான். பிறகு மாசம் ஆக ஆக என் வீட்டிலும் ஒருவரும் இல்லாததால் கப்புவை நான் சத்தியம் செய்யச் செய்த நான் கர்ப்பம் இல்லை பெண்புதை வெளியிடாமல் இருக்கச்செய்து கர்ப்பமென்று வெளியில் நம்பும்படி செய்தேன். கடைசியில் பிரசவ சமயத்தில் கப்பு குழந்தையை நான் ஒளித்து வைத்து குழந்தை இறந்துவிட்டதென்றேன். இரண்டொருநாளுக்குப் பிறகு நான் பிராணவித்தாக வேஷம்போட்டு கப்பு குழந்தையை வெளியில் காட்டினேன். கப்பு முதலில் சம்மதிக்கவே இல்லை. பிறகு அவனை அகேகவிதத்தில் பயமுறுத்தினேன். கடைசியில் அவளும் சம்

மதித்தான். கப்புவைக் கோபித்துக் கொள்ளவேண்டாம். அவன் மீது பிசகே இல்லை. பிசகு எல்லாம் என்னுடையது தான். தங்கம், கப்பு குழந்தையான போதிலும். வளர்த்தினவாஞ்சை எனக்குப்போகவில்லை. அவனைத் தாங்கள் தவறவிடக்கூடாது. என்னை மன்னிக்கும்படி நான்ரொம்பவும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தங்களுக்குப் பெரிய அபராதத்தைச் செய்து விட்டேன். இப்படிக்குத் தங்கள் 'ஜானகி'—என்று எழுதி இருந்தது.

ஸ்ரீநிவாசசாஸ்திரிகள் இதைப்பார்த்ததும் ஒன்றும் செய்யத் தோன்றாமல் அப்படியே பிரமித்து நின்றார். தங்கம் தன் கண்களில் தாரை தாரையாக நீர்வடித்தான். கிழவன் ஊசா! தங்கம் என் மருமான் பெண்தானா அப்பய்யோ பாலி கப்பு இதை என்னிடம் சொல்லாமலே மொற்றி விட்டாளே என்றான். ஸ்ரீநிவாசசாஸ்திரிகள் பிறகு கிழவனைக் கூப்பிட்டு அப்பா இத்தக்கடிதத்தை உங்கள் மருமகளிடம்கொடுத்து விடுங்கள். அவளுக்குத்தேரியம் சொல்லுங்க் கொன்றார். கிழவன் வெகு சந்தோஷமாக அதை வாங்கிக்கொண்டு வெளிவிலே போய்விட்டான்.

ஸ்ரீநிவாசசாஸ்திரிகள் ஒருயோஜனையும் இல்லாமல் கடிதத்தைக் கொடுத்து விட்டார். அன்றைய தினம் முழுவதும் தங்கம், ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகள் ஒரு யோஜனையும் ஒடாமல் வெகுசுவையுடன் இருந்தார்கள். வேம்பய்யருக்கு சமாசாரம் மென்ன மென்ன எட்டிவிட்டது. மறுநாள் இதை யோஜிக்க யோஜிக்க ஸ்ரீநிவாசசாஸ்திரிகளுக்கு ஓர் யோஜனை தோன்றிற்று. தங்கம் சேஷய்யர் பெண்ணல்லவென்றால் சேஷய்யர் சொத்து இராமச்சந்திரனுக்குத் தானே கிடைக்கும். இதற்கென்னசெய்கிறது என்று யோஜித்தார். தங்கத்தினிடத்தில் அவர் இதைச் சொல்லவும் அவன் ஒரேறா கடிதத்தைக்கூடகிழவனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டோமே என்றான். ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகள் பிறகு கிழவனைதேடிச்சொன்னார். எங்கேதேடியும் அவன் அகப்படவில்லை. தங்கம் அதே கவலையாயிருந்தான். இப்படித் தானொன்று நினைக்க தங்கத்துக்கு தெய்வம் ஒன்று நினைத்தது.

Mantra-Yoga.

Father & Mother Glorified In the Son.

ஷடாக்ஷரீஸ்தவமெனும்

ஸ்ராவணஹவஸூகி

(பழனியாண்டவர்களுக்காக)

மாயாண்டிச்சித்தஞ்ஞானப்பாட்டு.

- ஸ்ர * ஆவிநெக்கு நெக்குருக வன்புமிக வேன்புருகவே
 ரு யிதயபுண்டர மலரிஸெழு ஸுமுகரஸ வாமமுக
 சு ஸங்க்ரமண ஸ்ரீகண்டர் பூர்ணே ரத்துதித்
 ண துமையன்பிழக்கவே யசரீரி + ஈ'சரீஇ ரியான,
 ஹ ஈரண்ட ஸ்வருபாருப மிவைக்கிலக் காகியே
 வ அனலிண்ட மெழுதபோ லாதாரவாதேய நேரோக்கவே
 டொ யொருருப மாய்நிற்கு மெழில்போழி யென்வீசனே!
 ந சரணம் சரணமென்மன் பர்தமே யடைந்தேன்
 ரொ ஸ்ராவண ஹவென்னக் காத்தரு ளாயே!
 ந ஸுத்திவே லாயுத ஸமயந்தப் பாமலே
 ஶ கைகொடுத் தென்னீநீ காத்தருள் வாயே!
 டொ டொஸ்ராவணஹ நமோ நமோம்.
 தசுஸக ஓந்தத் ஸத்திதி நமோ நமோம்.

- * ஸ்ர கலிதகூர்தமெவகெஸாயவாரூணெயுநஃ ।
 ரு கஸுஸு தகூர்தமெஹுஜெமெஸாயவஸூகிவெயுநஃ ।
 சு ஹஸுஸு ஸ்ரீகண்டேஸாயவருணேஷாஹெயுநஃ ।
 ண உரிகாஹெஸாயஸரீரிணெயுநஃ ।
 ஹ ஶிரண்டேஸாயகவஷுமெயுநஃ ।
 வ ரெதஸகூர்தமெ வடஸாயபோயவெயுநஃ ।
 டொ ஸஷுஜாதேஸாயஜாஹெயுநஃ ।
 ாஹ க்ரீஷிஷுஸாய மொலாகெஷுநஃ ।

சிறுவர்க்கான பக்கம்.

கலியாணப் பாட்டு

வசல் பேசல்.

—*—

“இச்சாசக்தி உமாகுமாரி.”—சிவகுத்திரம்.

“அந்தப் பெண்ணைக்கேள்.”

தாயார் பெண் சம்வாதம்.

(1) தாயின் கேள்வி.

“அம்மா பெண்ணே தும்பப்பூவே!
 ஆம்பான் வந்தால் என்னசெய்வை?”

பெண்ணின் பதில்.

“கட்டிலெல்லத்தைப் புட்டுவைப்பேன்
 கறந்தபாலைக் காய்ச்சிவைப்பேன் [பேன்
 உள்ளபுலைத்தால் உளதெல்லாம்கொடுப்
 கள்ளத்தனஞ்செய்தால் பள்ளிப்பயல்
 என்பேன்.”

—*—

(2) தாயின் கேள்வி.

அம்மா பெண்ணே! தும்பப்பூவே!
 ஆம்பான் அடித்தால் என்னசெய்வை?

பெண்ணின் பதில்.

I.

ஊசிமேல் தபலிருந்து
 உத்தமரே வேணுமென்றேன்!
 காகியாத்திரை போனவனைக்
 காத்திருந்து அழைத்துவந்தார்
 காசாசைப் பட்டவனைக்
 காட்டிக்கொடுக் காதேயென்றேன்
 காகியாத்திரை போனேன் என்று
 ஆசையெல்லாமிட்டொழித்தான்!
 ஆசைவிட்ட பிள்ளையென்று
 அப்பா அழைத்துவந்தார்;

காகியாக மாப்பிள்ளையும்

தேங்காயை வாங்கிக்கொண்டார்

ஆசைவிட்டு காகியாக

மாப்பிள்ளைக் கோலங்கொண்டு

காகியாத்ரை போனபிள்ளை

திரும்பிவரக் கண்டேனம்மா!

II.

மாப்பிள்ளைக் கோலங்கண்டேன்

மையிட்ட கண்ணுங்கண்டேன்

மௌனவிரதம் பூண்டபிள்ளை

மனதுக் குகந்ததென்று

அம்மா ஹர் தோளெடுக்க

அவர்மே லிருந்துகொண்டு

உச்சித மாக்கிடைத்த

உயர்ந்ததோர் வரனென்று

கச்சித மாகவேநான்

கைரீட்டி மாலையிட்டேன்:

மாலையாங்கி மாலையிட்டே

மாப்பிள்ளையை மணக்கவைத்தேன்!

மாலையிட்டு மணக்கவைத்த

மாப்பிள்ளையும் அடிப்பேறாடி?

அடித்தால் அவன் கெடுவான்!

ஆண்மைகெட்டுச் சீரழிவான்!

—*—

(3) தாயின் கேள்வி.

அம்மா பெண்ணே! தும்பப்பூவே!

ஆம்பான் அழைத்தால் என்னசெய்வை?

பெண்ணின் பதில்.

காசாசைப் பட்டு வந்தால்

காறியுமிழ்வேனடி!

மாசுமறு பட்டுவந்தால்

மறுத்தவனைப் போச் சொல்வேன்!

வேகியென்று எண்ணிவந்தால்

வேலையில்லை போவென்பேன்

தாகியென்று பேசிவந்தால்

தாழ்நிலை போவென்பேன்!

மாசமறு வில்லாமல்
மாலையிட்ட மாப்பிள்ளையும்
காசாசை தான்விட்டு
காமேசு வர்போலே
ராசியாய் அன்புவைத்து
ராமரும் வந்தாற்போல்
கூசாம லழைத்தாரானால்
கூடவே நான்போவேன் !

(4) தாயின் கேள்வி.

அம்மா பெண்ணே! தும்பப் பூவே!
மாப்பிள்ளை வந்து மல்லுக்கு நிற்கிறான்
என்னடி சொல்ல நான் கண்மணியே?

பெண்ணின் பதில்.

மாப்பிள்ளை வந்தால்
மல்லுக்குநிற்பானேன்!
ஊர்ப்பிள்ளை வந்தால்
உதவாது போகச்சொல்!
மாலையிட்ட பிள்ளையானால்
மரியாதையா வாச்சொல்!
மரியாதைதப்பி வந்தால்வனைத்
தெரியாதென்று போகச்சொல்!
காசாசைப் பட்டுவந்தால்
காசிக்கே போகச்சொல்!
வினாசைப் பட்டுவந்தால்
வெறும்மனை போகச்சொல்!
பெண்ணாசைப் பட்டுவந்தால்
பரிவாகப் பேசச்சொல்!
பெண்ணாசைப் பட்டுவந்தால்
போகச்சொல்விண்ணையே!

(5) தாயின் கேள்வி.

அம்மா பெண்ணே! தும்பப் பூவே
ஆம்பான்வந்ததோ நிற்கிறானடி!

பெண்ணை விடச் சொல்லியவன்
பேய்க்கூத்து ஆடு'றான்டி!
பேய்க்குவாழ்க்கைப் படவோ உன்னைத்
பெற்றெடுத்து வளர்த்தேனடி?

பெண்ணின் பதில்.

'ஆம்பாறு' வந்தானானால்,
விம்பேன் அவனுக்கிப்போ?
ஆண்பிள்ளையவனானால்
அடக்கம் மிகவேண்டும்!
பெண்பிள்ளையானால்
பொறுமை மிகவேண்டும்!
ஆணும்பெண்ணும் மில்லையானால்
அலியென்றேதா நெடுங்கவேண்டும்!
பெண்ணைவிடச் சொல்லியவன்
பேய்க்கூத்தே னுடவேண்டும்!
நான்மாலையிட்ட பிள்ளையானால்
நலுங்காமற் பேசவேண்டும்!
வேலையற்ற காளையானால்
வேஷம்போட்டு ஆடவேண்டும்!
என்கைபிடித்த புருஷனானால்
யசலாயென்னை நடத்தவேண்டும்!

தலைவி தனியிருந்து தோழியுடன்
பிரலாபித்தல்.

“மூவாறுமாகிநின்றான்
வித்தைபொடவித்தையாம்
கலைகளென்ன, காமியமென்ன!”
—ஸ்ரீதேவீஸ்தோத்திரம்.

முன்னாறு - முதலாறு (Action).

தன் விதியறிந்து விளம்பல்.

1.

காசபெறுத மாப்பிள்ளை யவன்
காசக்காசைப்பட்டு ஏங்குறான்டி!

மாசமறுவில்லா மாப்பிள்ளை யென்று
மணஞ்செய்து கொடுத்தென்னைமகிழ்ந்தாரடி!

2.

ஆயிரங்காலத்துப் பயிராச்சேயென்று
ஆயிரச்செலவில் மணமுடித்தார்!
வாயிரண்டாயிப்போ பேசுராண்டியவன்
நாயில்லாப்பெண்ணென்று தாண்டு'றான்டி!

3.

நாயில்லாப்பெண்ணென்று தாழ்ச்சிவாராதே
கோயிலிறேறேவியைக் கும்பிடச்சொன்னார்
கோயிலிறேறேவியைத் தாயென்றுகாட்டியும்
வாயில்லாப்பூச்சிபோற் பேசு'றான்டி!

4.

பேசு'றான்டியவன் ஏசு' றான்டிபின்னும்
நேசமுன் ளவன்போல் நடிக்கிறான்டி
நாசக்குவிக்கிப் பேச்சைவிட்டவன்
நாசும்பெறாமலே துறு'றான்டி.

5.

துறு'றான்டியவன் விறு'றான்டிபின்னும்
கூறுபோட்டென்னைப் பேசுறான்டி
தாறுமாராயவன், பேசு'றான்டிபின்னும்
துறுபத்தாய் வார்த்தை வாங்கு'றான்டி!

6.

பெண்ணாசைமண்ணாசைபொண்ணாசைமூன்றும்
விண்ணாசைவைத்தவர் தான்கிடுப்பார்!
வினாசைகொண்ட வினா விணர்க்கு
நானாசைகொண்டேனோ சொல்லடியே!

ஓம் ஹ்ரீங்காரியைநம:

பின்னாறு - பதிலாறு (Reaction).

விதியறிந்து மதியாற்றேறல்.

7.

இல்லறமல்லது நல்லறமென்பார்
இல்லறக்கிழத்தியை லக்ஷ்மியென்பார்

இல்லறம்விளங்கக் கைப்பிடித்தென்னை
நல்லறம்விளங்காதே நடிக்கிறான்டி!

8.

நடிக்கிறான்'டியவன் படிக்கிறான்'டிபேச்சைத்
துடிக்கிறான்'டியவன் தூய்நெறி விட்டு
நடிக்கினும் படிக்கினும் துடிக்கினும் ஆமோ!
படித்ததற் கொருபலன் இல்லை யேடி!

9.

இல்லை யேடி குணம் அவனிடத்தே
தொல்லை யேடி பின்னும் தனிவாழ்வும்!
கல்லைவைத் தாயினும் கணவ னெனத்தொழு
கல்லுங் கரைந்தருக் காட்டு மேடி!

10.

கல்லையுரு வாக்கும் கற்புள்ள பெண்ணிற்குத்
தொல்லையுண் டோடி தொல்லு லகில்!
கல்லை யமுதாக்கிக் கணவனுக் கிட்டதோர்
எல்லையில் சக்தியும் கற்புக் கல்வோ!

11.

கற்புடைப் பெண்ணிற்குக் கலக்கமுண் டோடி!
விற்புரு வங்கனிற் பேத முண்டோ!
கற்புடை யென்தாயார்கலத்தென்னைப்பெற்றவர்
சொற்படி நடக்கச் சுகமல்ல வோடி!

12.

கற்பெனப் படுவது சொற்றிறம் பாயையால்
கற்புடன் கைநீட்டித் தொட்ட வரை
கற்புடன் தெய்வம் என்றுநான் தொழுதால்
கற்புடைச் சக்தியால் கரையேற மாட்டேனோ!

ஓம் ஸ்ரீங்காரியைநம:

மூவாறு - முடிவாறு (Conclusion).

சதியறிந்து சாக்ஷியுறல்.

13.

சீரும் சிறப்புமாய் வளர்த்தாரடி யென்னைச்
சீர்கெடப் போகாதென் னுரைத்தாரடி!
சீர்செய்யச் சொல்லிக் கேட்கிறாடி யிப்போ
சீர்குலைத் தவரைப் பேசு றாடி!

14.

பேசு ருடியவள் பேச்சு மெத்த
ஏசு ருடி யென்னை யேழையென்று!
காசக்காசைப்பட்டுச்சொல்லாதவார்த்தையைச்
சொல்லு ருடி மிகக் கேடுகெட்டு!

15.

கேடுகெட்டு மிகப் பாடுபட்டுப் பின்னும்
கேடுள்ள வார்த்தையைப் பேசு ருடி!
ஆடுபோல் நினைத்தென்னை யாட்டு ருடி யவள்
காடுமே டெல்லாம்விட் டோட்டு ருடி!

16.

ஒட்டு ருடி யவள் ஓட ஓட
மீட்டு ருடி பின்னும் வார்த்தை களை!
தீட்டு ருடி கையைத் தேய்த்துக் கொண்டு!
சாட்டு ருடி யென்னைச் சாதி கெட்டே!

17.

சாதிகெட் டேயவள் பேசு ருடி பின்னும்
சாதிகெட் டெள்ளே மாணங் கெட்டு!
சாதியிற்பெண்ணென்று நினைத்தேனடியிப்போ
சாதிகெட் டெச்சுமமா பேசு ருடி!

18.

பேசு ருடியவள் ஏசு ருடி பின்னும்
தேசுற்றவரை மிஞ்சிப் பேசு ருடி!
காசக்காசைப்பட்டுத் தூசுபெ ருமலே
மாசுமறுவுற்றுப் பேசு ருடி!

ஓம் கீங்காரியைநமா.

நாலாறு - மேலாறு (Rest).

"All ye that labour and are heavy laden
Come unto me and I will give you Rest".

—Christ

"நாலே சிவபுரமாய்

நல்லவஸ்தைக் கிஸ்குதியமாய்

நாதருடல் கொண்டோடி

நான்மறையி லொளித்ததென்ன!"

—தேவீஸ்தோத்திரம்.

உண்மையறிந் தொடுங்கல்.

19.

பேராசைகொண்டவள் பேச்சைவிட்டாள்
நேராசைகொண்டதும் நேசமானாள்
தராசுபோலிற்கும் மனமேயன்பு
தராசைகொண்டால் துன்பதுவே!

20.

துன்பதுவேபின்னும் இன்பதுவீரம்
துன்பிற்றுணிந்துடன் தேறிவிட்டால்
இன்பதுந் துன்பதும் இரண்டலவே!
இன்பதுந் துன்பதும் அன்பு வன்பே!

21.

அன்பு வன்பென்பதை யாராயிலோ
அன்பதுவாவதும் அஹக்கண்பார்வை
துன்பதுவாவதும் துய்மையின்மை
மன்குலத்தவர்க்கது மூடத்தன்மை!

22.

மூடத்தன்மையுள்ள மூர்க்கரைநேசிக்கக்
கூடஸ்தன் ஒருவனே கூர்மையுள்ளான்!
தடஸ்தமானதோர் தன்மையங்கண்டவர்
கூடஸ்தரென்றே கூறும்தமறை!

23.

மறைகூறும்சொல்லுதமர்மமடி
பறைபறைநாடிவது கர்மமடி
குறைகூறும்மனமதுகுற்றமடி
நிறைகுடந்தாளுக்கும் நிர்மலத்தே!

24.

நிர்மலத்தேகர்ம மலக்கழியும்
நிமலன்பரசேவை தான்பெறலாம்
கமலனைப்பெற்ற நிமலன்பாதம்பற்றில்
கர்மமலந்தானே கழியுமடி!

ஓடுவெனவெல்லவாஹா

* மஹா வாக்கியமாம் பரைவாக்கு. † வைகரி
வாக்கு. ‡ காம சங்கல்பங்கனோடு கூடிய அசுத்த
மனம். 'ஆசைக்கோராவில்லை' யென்று தாயுமான
வர் பாடியிருப்பதையும் கண்டுகொள். § தப்பத்
தவியார்த்தமான பூரணத்மாவேயாகும் நிர்மலத்தி
பெற்ற விடத்தே யென்றபடி.

Rannakhi Social Drama.

கண்ணகி.

அங்கம் II]

[காட்சி 4.

கூடம்:—காவரியாற்றினருகே ஒரு பூஞ்சோலை.
காலம்:—காலைப்பொழுது.

கண்ணகி.
கோவலன்.
கவுந்தி (ஓர் சந்நியாசஸ்திரி.)
பரத்தை, தூர்த்தன், ஓடக்காரன்
முதலியோர்.

கண்ணகி:—நாதா! நடக்க நடக்க வழி
தொலையவில்லை! கால்நோவுகின்றதே! நாவலரு
கின்றதே! சரீரம் நடுக்கமுறு கின்றதே! தாக
மோ அதிகமாகவிருக்கிறது! என்செய்வேன்!
(பெருமூச்சுடன் அயருகிறாள்).

கோவ:—பிராணசகி! இதோ சமீபத்தில்
ஒரு சோலைதெரிகிறது! அங்கு போய் இளைப்
பாறுவோம்! உன்னால் நடக்கமுடியாது, நீ வர
வேண்டாம் என்று சொன்னேனே நீகெட்
டாயா?

கண்:—நாதா! தங்களைவிட்டு நான் எவ்
வாறு பிரிந்திருப்பது! அதனால் தான் கூடவந்
தேன்!

கோவ:—பிராணசகி! இதோ சோலை
யை நெருங்கி வந்து விட்டோம்! அதோ ஓர்
அம்மாவிற்பிருக்கிறார்கள்! அவர்களைப் பார்த்
தால் தவத்திற் சிறந்த முதியவர்களாயிருக்கி
றார்கள்! அவர்களிடம் செல்வோம்!

* கண்:—இனி நமக்கு பயம் நீங்கிற்று! இ
வர்களையே நாம் சரணமடைவோம்! விரைந்து
வாருங்கள்!

(கௌந்திக்குச் சமீபமாய்ச் செல்கிறார்கள்.)

கௌந்தி:—(நிஷ்டையிலிருந்தும் விழித்
து இவர்களிருவரையும் நோக்கி) உங்கள் வரவு
நல்லவாருக!

கோவ:—அம்மணி! சரணம்! (வணங்குகி
றான்).

கண்:—மாதவஸ்திரியே! நமஸ்காரம்! (வண
ங்குகிறான்).

கௌந்தி:—நீங்களிருப்பது எந்த தேசம்?
மனிதர்கள் நடமாடாத இவ்வழியாக நடந்து
வரக் காரணமென்ன? உங்களைப் பார்த்தால்
நல்ல குலத்திற் பிறந்து நல்ல ஸ்திதியிலிருந்த
வர்களைப்போல் காணப்படுகிறதே!

கோவ:—அம்மணி! நாங்களிருப்பது காவி
ரிப்பூம்பட்டினம்! வாணிபஞ்செய்து பொருள்
சம்பாதிக்கலாமென மதுரையைநாடிச் செல்லு
கிறோம்.

கௌந்தி:—எனக்கும் மதுரைக்குவர வே
ண்டுமென விருப்ப மிருக்கிறது! மதுரையி
லுள்ள கற்றாரிடம் அறநூல்களைக்கேட்க வே
ண்டும்! ஆதலால் நானும் உங்களைவருகி
றேன்!

கண்:—அப்படியே! தங்கள் சித்தப்படி
செய்யுங்கள்.

கோவ:—எனக்கும் சம்மதமே!

கௌந்தி:—வாருங்கள்! அரங்கமடைந்து
சாரணர்களை தரிசித்துப் போவோம்!

(மூவரும் போகிறார்கள்.)

கண்:—சாரணர்களை தரிசித்து விட்
டோம்! இனி எங்கு செல்வது?

கௌந்தி:—ஓடத்திலேறி காவிரியாற்றின்
அக்கரைசென்று அங்கிருக்கும் பொழிலில்
சுற்று நேரம் தங்கியிருந்து பின் மதுரைக்குச்
செல்வோம்!

கோவ:—அப்படியே செய்வோம்!

ஓடக்:—எங்குபோக வேண்டும்?

கோவ:—ஆற்றின் அக்கரைக்கு!

ஓடக்:—ஆளுக்கு அரைப்பணம் கொடுக்கவேண்டும்!

கண்:—அப்படியே தருகிறோம்!

ஓடக்:—ஆனால் ஓடத்தில் ஏறிக்கொள்ளுங்கள் (மூவரும் ஏறி அக்கரை செல்லுகிறார்கள்).

கோவ:—இறங்குங்கள்! அந்தப் பொழிவிடம் செல்வோம்!

கண்:—இந்தா! ஓடக்காரா! ஒன்றரைப்பணம்! (பணத்தைக்கொடுக்கிறார்கள்.)

கோவ:—பொழில் இதோ சமீபத்தில் தான் இருக்கிறது! (மூவரும் அவ்விடம் செருகிறார்கள்.)

தூர்த்தன்:—(கண்ணகியை நோக்கி) இவளைப் பார்த்தால் மிகவும் அழகுடையவளாயிருக்கிறாள்! இவள் சமீபத்தில் சென்று வார்த்தை யாடலாம்! (கண்ணகியை நெருங்கி) அம்மா! நீ இருப்பது எந்த ஊர்? இங்கு ஏன் இவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறாய்? என் மனதிற்கிசைந்து நட! உனக்கு வேண்டிய பொருள் எல்லாம் தருகிறேன்!

கண்:—ஹே! மதிமூடா! என்னை யாரென நினைத்தாய்! கொஞ்சமும் மரியாதையின்றி அடாதவார்த்தை யாகிறாய்! சிவிலகிப்போ!

பரத்தை:—(கோவலனை நோக்கி) ஹே! மகாபுருஷா! உன்னுடைய சொந்தரயத்தைக் கண்டு காதல்கொண்டவளாயிருக்கிறேன்! தயைசெய்து என் இஷ்டத்தை நிறைவேற்று!

கோவ:—அடிபாதகி! கொஞ்சமும் நானில்லாமல் என்னிடம் வார்த்தை யாகிறாய்! மரியாதையோடு இவ்விடத்தை விட்டுப் போய் விடு!

கோவ:—அதோ ஒரு தூர்த்தனும், பரத்தையும் கோவலனோடும், கண்ணகியோடும் வாதாடுகிறார்கள் போலிருக்கிறது! நான் சமீபத்தில் சென்று பார்க்கிறேன்! (அவ்விடம் செல்லுகிறான்).

கோ:—(கொள்ளியை நோக்கி) அம்மணி இவ்விருவர்களும் எங்களுடன் அடாதவார்த்தையாடி அவமதித்துப்பலவாறு பேசுகிறார்கள்.

கோவ:—இருக்கட்டும்! (அப்பரத்தை யையும் தூர்த்தனையும் நோக்கி) நீங்கள் சத்த காய வசப்பட்டு என்னுடைய குழந்தைகளை அவமதித்துப் பேசியபடியால் இக்கணமே உங்களைச் சபிக்கிறேன்! நீங்களிருவரும் நரியாகப் போடிக்கூடவது! (இவன் சபிக்கவே அவர்கள் நரியாக மாறி விடுகிறார்கள்)

கோவ:—அம்மணி! அவர்கள்தான் மதியினத்தால் அவமதித்துப் பேசினார்கள்! தங்கள் இவ்வளவு பெரிய சாபம் கொடுத்து விட்டது உங்கள் கருணைக்கு இழுக்காகும்!

கண்:—ஆம்! தயைசெய்து சாபத்தை நிவர்த்தி செய்யுங்கள்!

கோவ:—ஆனால் சரி இன்னும் ஒருவருஷத்திற்குள் அவர்கள் சாபம் நிவர்த்தியாகும்! நாம் புறப்பட்டு மதுரைக்குப் போவோம்! (இப்பொழிவை விட்டுப் புறப்பட்டு நடக்கிறார்கள்).

கோவல:—உறையூரைச் சமீபித்து வந்து விட்டோமே!

கண்:—இங்கு தங்கி யிருப்போம்!

கோவ:—அப்படியே ஆகட்டும்! மூவரும் உறையூரை படைத்து அங்கு தங்குகிறார்கள்).

இரண்டாம் அங்கம் முற்றம்.

Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But,

"Make your Choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—**Speak the Truth.**

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR".

"TO THINE OWN SELF BE TRUE"

அன்பேயவன்: அறிவேசத்தி: ஒம் நம:சத்.

[God is Love. Knowledge is Power. Aum]

ஸத்யமே ஜெயம்—**Satyameva Jayati.**

பு. 18.] 1910ஸ் ஜூலைமீ, சாதாரணஸ் ஆடிமீ [ச. 4.]

The Religious Feeling-Its Use and Abuse.

Commenting upon the lack of religious feeling in India, the *Bengalee* writes:—"And can we hope to live to be a great nation when our religion has become a round of formulae and has ceased to be a vitalizing influence? Does not the thought naturally strike one that it would be idle for us to attempt to re-achieve our past greatness unless we can make a living thing of that spirituality that constituted the central factor of that greatness? We earnestly appeal to the thoughtful section of our countrymen, to the leaders of our society, to think over this question seriously, to address themselves to the task of spiritual reconstruction side by side with the efforts they have so long, so strenuously put forth in other useful directions."

"Much harm has been done to youngmen by the perversion of sacred writings for seditious purposes and the district officer should draw attention to the danger of attempting to graft politics on to religion."—*The Government of India Circular Letter* dated March 14, 1910.

"Special interest will be attached to a learned contribution on what he calls *"Spiritual Ventures,"* by Mr. C. V. Swaminatha Aiyar, in the *Hindustan Review*. It will throw a flood of light upon the doings in Bengal and in certain other parts of India. It is explained that as the body, so the soul, has certain stages of development. There is a stage in the life of every man, unless that man has sunk to the lowest depths, in which he feels an elation of the mind, that rises above the narrow surroundings of the world. Sufficient attention is not paid to this development of the mind; and other thoughts and ambitions coming crowding in, this awakening of the Soul, as it is called, is not sufficiently nourished so that it might result in the good of the Individual. But it is not that it is insufficiently nourished, so as to build up a great and good man, that constitutes the chief complaint. It is that when the soul has awakened and is ready to receive impressions, wrong impressions are given by people who call themselves religious and pretend to lead the life of abstinence."—*The Indian Patriot* of 16th June 1910.

ஆஸ்திக சித்தம்.

அதனாவியும் துணையும் கேட்கும்.

"தெய்வம் என்பதோர் சித்தமுண்டாகி முனிவிலாதோர் பொருளது கருதலு மாறு கோடி மாயாசக்திகள் வேறுவேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின"—என்கிறார் எம்பெருமான் பூர்வாணிகவாசகர். இது எல்லா விதத்திலும் உண்மையே! "தெய்வம் என்பதோர் சித்தம்" உண்டானால் தான் மாயையின் கூத்துக் கிளம்புகிறது. மாயையின்கூத்தே மனக் கிளர்ச்சியை யுண்டெண்ணுகிறது. மனக்கிளர்ச்சி யென்றாலும் உற்சாகம் என்றாலும் ஒன்றே. இளங்குழந்தை விரகதாப மறியுமா? அறியாது. அதுபோல மூடம் நிறைந்த அறிவு (மூடாத்தமா) மனக்கிளர்ச்சியை யுணராதது. அது தேவோஹுற பாவனையில் திடப்பட்டுத் தேவமே சதமென வழலுமாதலால் உலகப்பற்றுவிடாது அதில் சிக்கி ஆடிவரும். தேவப்பற்றுண்டானால் உலகப்பற்று தானேவரும். அவை யிரண்டும் வியஷ்டி, சமஷ்டி ரூபங்களாய் இப்படிப்பட்ட மூடாத்தமாக்களுக்கும் ஈடகானுபவம் முதிர்த்த காலத்தில் இவற்றில் சுகமில்லை யென்று தேறி, இவ்வுலகில் காணக்கிடைக்காத சுகத்தைத் தேடி யலையும்போதும், தேவமும் அதுத்துச்சுலுத்துக் களைத்துப்போக சுகத்தை

நாடியலைந்த மனம்மட்டும் சூக்ஷ்ம ஸ்வரூபமான தால் களைத்துப்போகாது, தேவமும் அயர்ந்து கிடக்கவும் தான் சுகந்தேடி அலையும். அது எந்தத்தேவத்தைக் கொண்டு விபவஹரிக்கிறதோ அதற்குப் "புரியஷ்டகம்" என்றும், "ஸ்வப்ன தேவம்" என்றும், "சூக்ஷ்மசரீரம்" என்றும் பேர்சொல்வர்.

"மாயனைநாடி மனநெடுந்தேறேறி போயின நாடறியாதேபுலம்புவார்"—என்பது—திருமந்திரோபதேசம்.

இந்த "மனத்தோர்" ஏறி சுகத்தைத்தேடி யலையும் மனோதத்துவாத்மகளுள் ஜீவன் முதலில்,—

"உடலுண்மை யென்றே யுலகை யாய்ந்தீமே உடலுக்கின்ப மூலகிலே யென்றிமே உலகெலாந்தேடி யலுத்தது போனயின் உடலைவிட் யெயிலே யின்பத்தைத் தேடிமே"

"இன்பத்தைத் தேடி யிசைக நாடிமே இன்பமிசத்திற் கண்டத னுண்மை யுணர்ந்தயின் மின்னற்போலது மறைவதென் றெறுக்கும் ஒறுத்தபி னுண்மையை உலகிலே தேடிமே."

இப்படி இகசுகத் தேடியலைந்து அதுநிலை யற்ற தென்றுணர்ந்த ஜீவன் உலகத்தின் ஸ்வபாவத்தை யறிந்துமறியாமல் அல்லற்படும்.

ஏனெனில், அதன் உண்மை யறியமாட்டாமையால்.

'உலகமோ கானற்சலமாம் கடுவெளித் தோற்றம் உலகமே சதமெனி னுண்மை யதுபோற்படும் மலமிரு சிந்தையை மாயையி லாட்டிமே மூலமியில்லா மர்க்கலமாக்கித் கடுவெளி தன்னிற் [கொந்திடு மதுவே.

"மலமிரு சிந்தையை மாயையி லாட்டிமே" சக்தி "கானற்சலமாம் கடுவெளித் தோற்றமான" ஜகத்துக்கு எங்கேயிருந்து வந்தது? இதை யுள்ளாய்ந் துணர்ந் தறிவார் யாரோ அவரே விவேகி யென்னப்படுவர். பொய்யான ஜகத் தோற்றத்துக்கு மெய்யானதோர் சக்தி யுண்டாயிற் றென்றால் அதை யெப்படி நம்புகிறது? பொய்யிலிருந்து மெய் யுண்டாகுமா? அவரை போட்டால் துவரை முளைக்குமா? முளைக்காதுபோல பொய்யான ஜகத்திலிருந்து மெய்யானதோர் சக்தி யுண்டாகமாட்டாது. இந்தமட்டும் உண்மை யென்று உறுதிப்பட்டால், "மலடிமகன் கரடி பழகி திருடியை அடிக்கிறான், எல்லாரும் வேடிக்கை பார்க்க வாருங்கள்" என்று ஒருவன் பறை அறைந்து கூறினால், அதைக்கேட்டு ஊரெல்லாம் பாழாக எல்லாரும் வேடிக்கைப் பார்க்கப்போன கதை யாக முடியாமல், சிறிது மனவிஸ்வாசத்திக்கு இட முண்டாகும். அதாவது ஒடியலுத்த மனம் ஒய்ந்து உட்கார்ந்து களைதீர இடமுண்டாகும்.

"மலடிமகன் கரடிபழகி திருடியை அடிக்கிறான்" என்கிற வசனத்தைக்கேட்டதும், ஏதோ வேடிக்கை நடக்கிறது பார்க்கப்போகலாம் என்று நினைக்கும் மனம் இருளடைந்து மூடம் நிறைந்த மனம். அது சப்தவிகாரமாதிரத்தினாலே கூத்தாடி குதிக்குந் தன்மை வாய்ந்தது. † பதார்த்தம் என்பது இன்னதென்றேயுணராமல், கேவலம் சூத்திரப்பொம்மைபோல், சப்த விகாரத்தினாலே பாடத்தக்கது. காசில் விழுந்த

† பத-அர்த்தம்=பதத்தின் பொருள் அல்லது லக்ஷியம்.

சப்தத்தைக் கிரஹித்து பதத்தை யுணர்ந்து, பதார்த்தத்தை விசாரித்து, விசாரித்தறிந்த பதார்த்தங்களின் தொடர்பை இலக்கணமுறை யாலே, வாச்சிபார்த்தம்செய்து, வாக்கியத்தை மனத்தில் வாங்கிக்கொண்டு, வார்த்தைகளினின்றும் வாச்சிபார்த்தத்தைப் பிரித்து, முட்டையிட்ட பணி கூட்டிலிருந்து அடைகாப்பதுபோல், வாச்சிபார்த்தத்தை உள்ளத்திலிருத்தி "இடையறுத்தியானம்" என்கிற அடைகாத்து, முட்டையிலிருந்தும் பக்குவ முதிர்ச்சியில் குஞ்சுண்டாவதுபோல், "வாச்சிபார்த்தத்தின் இடையறுத்தியானத்தினால்" லக்ஷியார்த்தம் என்னும் ஸ்வரூபஞானமாகிற குஞ்சு பொறிக்கப் பார்க்கிறவன், "பார்ப்பான்" என்று சொல்லும் இருவியாவான்.

ஞானசட்சுஸ் கொண்டு பார்ப்பான் காலதேச, பரிச்சின்னங்களை விட்டு வஸ்துவையே பார்ப்பான். வஸ்துதரிசனமானவனுக்கு மாயைமயக்கும் காயமுடக்கும் இல்லை. காரணம் ஒன்றையேயற்றி நிற்பான். "தியானம் நிர்விஷயம் மனம்" என்று சுருதிகூறுவதால், விஷய வாசனையற்று விளங்கும் அவன் மனம் நிர்மல சுத்தமாய் நிருபாதிகமாயிருந்து வேலைசெய்யும். அப்படிப்பட்ட மனதை தேஜோமனம் என்று சொல்வர். "சோதியே, சுடரே, சொல்லிறந்த மதியே, ஆதியே, அநாதியே" என்று சொல்லும் நாமங்களுக்குள்ள லக்ஷியார்த்தத்தையுணரக்கூடிய மனம் இந்த தேஜோமனமே. "ஜோதிரந்தர்க்கதம்மநம்" என்று சுருதிகூறும் இம்மனத்தினாலே 'காரியகாரண தோரணை'யறிபலாம். 'காரியகாரணதோரணையென்பது பரிணாம விதியை யொட்டினதாகும். "Evolution is the Law of Life" என்று Pythagoras என்னும் தத்துவஞானி சொல்லியதின் உண்மை யிதுவே. காரியகாரணதோரணை யறிந்தார் உடலுயிர் உண்மையறிந்தார். உடலுயிருண்மை யறிந்தார் அவற்றின் உறவைப்பும் உள்ளபடி யறிந்தவராவர். உடலுயிருண்மையுறவின் அறிவே "அத்வைத ஞானம்" என்று சொல்வது.

இவ்வாறாக “தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாக”வும், முனிவிலாததோர் பொருளது கருதல்” என்னும் விஷய ஞானமில்லாத நிர்விஷய ஞானம் உண்டாகும். நிர்விஷயப்பட்ட மனமே மாயாருபி. இந்த மாயாருபியான மனம் ‘திரண்ட பெண்ணுக்குச்’ சமானம். திரண்ட பெண்ணுக்கே (தேஹ பக்குவம் சித்தித் த பெண்ணுக்கே) விரகதாபம் என்கிற மனோவிகாரம் உண்டாகும். விரகம் என்பது ராக தத்துவத்தினுடைய விசேஷ இயக்கம். ராகம் என்றால் விருப்பு. கிருப்பம் என்பது உள்ளத்திலிருந்தெழுமோர் உண்மைச்சத்தியின் விகாரம். அந்த உண்மைச்சத்தியின் உபாதிரஹிதமே தேய்வம். அந்த உண்மைச் சத்தியின் உபாதி சஹிதமே தேய்லிகம்: தேய்வம், தேய்லிகம் இரண்டும் தேவன், தேவி. இவர்களிருவரும் உயிருடல்போல் அத்தைவ உறவின ராதலாலும் இவர்களுடைய சம்பந்த மாதிரமான குலமும் அந்த அத்தைவமான உறவிற்கு வேறிலாமையால்,

“ஒன்றேகுலமும் ஒருவனே தேவனும்” என்று திருமூலதேவர் திருமந்திரோபதேசஞ் செய்தனர். இப்படியாக ஆதியாயுள்ள “ஆஸ்திகசித்தம்” என்பதிலிருந்து அத்தைவ ஞானமும், அதிலிருந்து மன்குல ஒற்றுமையும் “ஏகம் பிரஹ்மம் ஸத்யம்” என்கிற சுருதி வாக்கிய உண்மையும் உண்டாகிறது. ஆஸ்திக சித்தம் காரணமாக வுண்டாகுங் குணமும், சமயநெறிபற்றிய சன்மார்க்கமும் நன்மார்க்கமுமீது. இந்த ஆஸ்திக மதத்திலிருந்து ண்டாகும் கேடு என்னவெனில், “ஆறுகோடி மாயாசக்திகள் வேறுவேறு தம் மாயைகள் தொடங்கின” என்றபடி மாயாசக்திகள் “வேறு வேறு” தம்மாயைகளைக் காட்டத்தொடங்குவதாம். இந்த மாயைக்கு சக்தி யெங்கிருந்து வந்ததெனில்,

“உலகமேசதமெனில் உண்மையதுபோற்படும்” என்று சொல்லியவாக்கியத்தின் லக்ஷி

யார்த்தத்திலிருந்து வந்தது என்று சொல்வோம். இதைப்பற்றி விரித்தெழுதில் விளங்காதாகையாலும் அதன் உள்மர்மத்தைக் குரு முகமாகவே தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமாதலாலும், அந்த லக்ஷிபார்த்தத்தைச் சாதிக்கும் சாதனமுறையை விட்டுச் சாத்தியமான தொன்மைபே சுட்டிக்காட்டுவோம். மாயாசக்திகள் என்றது சங்கல்பசக்தி யொன்றேயாம். சங்கல்பசக்தியானது “உலகமேசதமெனில் உண்மையது போற்படும்.

இந்தச் சங்கற்ப சக்தியொன்றே வேறு வேறுவேஷம் பூண்டு ஆறுகோடிமாயாசக்திகளாகத் தோன்றும். இந்த மாயா சக்திகளைக் கொண்டு உலகத்தை யாட்டுவாக்கலாம்.

விரகதாபம் கொண்ட பெண்ணை விடபுருஷன் ஒருவன் உத்தமனாகில் கைபிடித்துக் கடிமணம்செய்து இல்லறநெறியில் நல்லறம் புகட்டி ஆத்மபூரணத்தில் வேற்றுமையின்றியே கரையேற்றியும் வைக்கலாம். அவனே பின்னும் அதமனாகில், ஆசைகாட்டிமோசஞ் செய்து கற்பையழித்தவன் பொற்பை (உள்ளழகை)க் குலைத்து பாதகவழி செலச்சாதகனாகியே சிறுமைப்படுத்திச் சிரிப்பாணிகாணலாம். அப்படிபோலவே ஆத்மநெறியில் உள்ளத்துணர் வொரு பக்குவப்படுத்தோறும் மனத்தெழு கிளர்ச்சியை நல்வழிதனிலும், தீவழியதனிலும் தெரிந்தே நடத்தலாம். முன்னவந்தாமே சற்குருவாவர்; பின்னவராவரே அசற்குரு என்க. இவர்களைக் காரண குருவென்றும் காரியகுரு வென்றும் சொல்வர். முன்வழியதையே நல்வழியென்றும் “ஸமயநெறி”யென்றும் செப்புவர் மேலோர். பின்வழியாமதைப் புறக்கடைவழி யென்றும் “புன்னெறி” யென்றும் புகலுவர் புலவர். இவற்றையே White magic என்றும் Black magic என்றும் வழங்குவர் அயிலோர்.

“ஆஸ்திகசித்தம்” (Religious feeling) குறைந்து வருகிற இக்காலத்தில் நாம் முன்

னுக்குவருவதென்படி! பென்று பெங்காளிபத்திராசிரியர் ஏங்குகிறார். ஆஸ்திக சித்தம்தன்னில் நாஸ்திகமானதோர் இராச்சிய விஷயங்களை முட்டச் சேர்த்து ஒட்டவைப்பதினால் கஷ்டமே மிகவும் கைகண்டபலனாமென்று இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் இடித்துரை கூறினார்கள். ஆஸ்திகசித்தமாம் ஊற்றிலிருந்து ஊறுமோர் உணர்வும் கிளர்ச்சியையாக வலிதை நல்வழி, தீவழி யிரண்டிலும் ஓடச் செய்யலாம் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவான் குகூஷமதாகவே குசிப்பித்தோம்.

Easy Lssons in Economics—III.

குடிவாழ்க்கை.

—=—=—

பாடம் - 3.

தொழில்.

(Specially written for the
Vivekachinathamani.)

—=—=—

மனிதன் செயலின்றி அவனுடைய உபயோகத்திற்கு சாதகமாகும் பொருள்களெல்லாம் இயற்கையாலே உண்டாவனவல்ல. பூமி முதலிய கிருஷ்டியின் ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் இயற்கைப் பொருளேயாகும். மரவகைகளும், பயிரிடப்படும் தானாகவளர்ந்தும் காணப்படும் சகலபுல்பூண்டுகளும், இரும்புமுதலிய லோகவகைகளும் இயற்கைப் பொருள்களே. பூமியைத்தவிர மற்ற பதார்த்தங்களும், விதைத்துப்பயிரிடுவதினால் உண்டாகும் தானியவகைகளும், விதைபோட்டுத் தண்ணீர் பாய்ச்சி வளர்த்த மரவகைகளும், பயிரிட்ட பருத்தியைக்கொண்டு செய்த ஆடைகளும், இரும்பு முதலிய லோகங்களினால் செய்த பலவிதக் கருவிகளும் நாம் உண்டாக்கினவை, இயற்கைப்பொருளல்ல வென்று நினைக்கப்படுகிறது. ஆயினும் இவ்விஷயங்களில் இயற்கைப்பொருள்

களை உருபேதப்படுத்தும் தொன்றே மனிதனுடைய செய்கையாலானதேயன்றி மற்றெல்லாம் பொருள்களின் இயற்கையான குணங்களின் தன்மை யென்பதை நாம் அறியவேண்டும்.

உலகத்தில் ஏற்கனவே உள்ள சாரங்களுக்கு ஓரணுவைக் கூட்டவாவது, அவைகளின் ஓரணுவைக்குறைக்கவாவது மனிதனாலியன்ற காரியமல்ல. பயிரிட்ட தானியத்தைப்பலமடங்காக அறுத்துக்கொள்ள மனிதன் நிற்கவேண்டியவனே தவிர, அவன் கைச்சாதுரியத்தினாலேயே பெருகிவரும்படி செய்கிறனென்பது ஒவ்வாது. பூசாரத்தினாலும், சூரிய வெப்பத்தினாலும், காற்றினாலும், விதைத்த விதையினின்றும் பயிர்முளைத்து அதற்குரிய இயற்கையின் கிரமப்படி வளர்ந்து பலனைக் கொடுக்கும். விதை, மண்ணுடன் தக்க காலத்தில் சம்பந்தப்பட்டு, நீர் முதலிய உதவியையுடைய ஏற்றபடி பெற்றால், அது முளைத்துத் தளிர்ந்துப் பலனைக் கொடுப்பது மனிதனிட்ட ஆக்கனைக்குப் பயந்து செய்த காரியமன்று.

கிரமமான பருவத்தையும், பூசாரத்தையும், நீர்வளப்பத்தையும் செவ்வையாயறிந்த மண்ணுடன் விதையைச்சேர்க்கும் தொழிலொன்றையே மனிதன் செய்யத்தகும். மண்ணுடன் கலக்கச் செய்யவும் வல்லமை படைத்தவனே. அதாவது, சம்பந்த மற்று பிரத்தியேகமாயிருந்த நீர், மண், விதைமு, விய பொருள்களை சம்பந்திக்கும்படி செய்யு வல்லமை யொன்றே மனிதனுக்குள்ள தெல்லாம். ஆகையால் நாம் தனித்தனியான பொருள்களை சம்பந்திக்கும்படி செய்வித்தோமானால், அவைகளுக்குள்ள இயற்கையான குணங்களுக்குத் தக்கவாறு பலனையடைகின்றோம் பயிரிடுவதொன்றில் மட்டுந்தான் இவ்விதமான முறைய வல்லமைக்குப் பூர்ணமான இடமில்லை யென்று எண்ணக்கூடவில்லை. பருத்தைப் பயிரிட நாம்செய்யும் தொழில் அற்புத

யாயினும், வினாந்த பருத்தியைக் கொண்டு ஆடைகளைச் செய்வதில் நம்மா லாகவேண்டிய தொழில் அற்பமானதல்ல வென்ற எண்ணமு திப்பது சாதாரணம். விஸ்வகர்மாவின் சிருஷ்டிதானே வென்று ஊக்கிக்கும்படியான பந்திரங்களைச் செய்து அற்புதமான வேலைகளைச் செய்வது மனிதனுடைய புத்தியின் காரியமாகையாலும், மனிதனின்றி அவை எக்காலத்திலும் தங்கள் இயற்கைகுணத்திலிருந்து இவ்வித நிலைமைக்கு வராதாகையாலும், அவை முழுவதும் தன் கைசாதாரியத்தின் சிருஷ்டியென்று மனிதனின்னைக்கின்றனாயினும், அவன் சிருஷ்டித்தது ஒரு அணுவேனுமில்லை யென்றே கருதவேண்டும். பூமிக்குள் மறைந்துகிடந்த இரும்பை ஸ்தானபேதப்படுத்தி, அத்துடன் கலந்திருந்த மற்ற பொருள்களை வேறுபடுத்தி, இரும்புப்பொருள்களைமட்டும் ஒன்றுச் செய்து பல ரூபபேதங்களை யுண்டாக்கி, ஏற்கனவேயுள்ள இரும்புக்கு யந்திரம் என்ற ஒர் உதன நாமத்தைக்கொடுக்கின்றனே யல்லாமல் புதியதாய் அவன் எந்தப்பொருளையும் செய்வதில்லை.

மாங்கள் வனங்களில் இயற்கையாகவே வளர்ந்து புஷ்பித்துக்காய்த்துப்பழுத்து மனிதனுடைய ஜீவனத்திற்கு ஆதாரமாகலாம். இயற்கையி லமைந்த குகைகளில் வசித்து, ஆடைகளின்றியும், தாமாக வளர்ந்த மாங்களின் பழங்களைப்பிசித்தும் மிருகங்களைப்போல்

காலங்கழிப்போருக்கு இயற்கைப் பொருள்களே ஜீவனத்திற்குப் போதுமான சாதனமாயிருந்தாலும், கனிமுதலிய உணவுகள் மனிதன் வயிற்றைத் தேடிவரச் சக்திபற்றவை யாதலால், அவைகளைத் தேடியடையும் தொழில் தானு மின்றி உயிரைக் காப்பது முடியாத காரியம்.

தொழில் பல பிரிவுடையன. நெல்பயிரிட்டு அறுத்துச் சேர்க்க வேண்டியதாயிருக்கிற தன்றி, குத்தி அரிசியாக்கி சமைத்தபின் தான் உணவுப்பொருளாகும். கோதுமை பயிரிட்டு சேகரித்தபின், அதையரைத்து நொய் பிரித்து நொட்டியாகச் செய்தபின்புதான் உணவுக்கு யோக்கியமாகும். தானியங்களைப் பயிரிடக் கலப்பை மாடு முதலியவைகளும், தண்ணீர்பாய வாய்க்கால், அணைக்கட்டு, மதகு முதலிய சிற்பவித்தையினால் உண்டாக்கப்படுங் சாதனங்களும், வேலிகட்டுதல் காதல்போன்றவைகளும், தானியங்களை வயலினின்று களத்திற்குக் கொண்டுவந்து வைக்கோலினின்று ஸ்திபித்து, அவசியமான விடங்களுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதும் அவசியமாகின்றது. இவற்றிற்கு மாம் இரும்பு முதலியவைகளால் செய்யப்பட்ட கருவிகள் வேண்டுமானால் அச்சாதனங்களை யடைய தொழில் செய்வோருதவியும் பயிரிடுபவருக்கு வேண்டியதாயிருக்கின்றது.

T. C. வேங்கடாமணியார்.

“My Property”—A Tell Tale Tantram.

“என் சாக்கு”—ஓர் உளவறிதந்திரம்.

“We are as elastic as the gas of gunpowder, and a sentence in a book, or a word dropped in conversation, sets free our fancy, and instantly our heads are bathed with galaxies and our feet tread the floor of the pit. And this benefit is real, because we are entitled to these enlargements, and, once having passed the bounds, shall never again be the miserable peasants we were.”—Emerson.

1. காயக்கப்பல் சாக்கேற்றிப் போகுதல் (பிறப்பு).

பஞ்சபூதப் பலகை கப்பலாய்ச் சேர்த்து
பாங்கான ஒங்குமரம் பாய்மரம் கட்டு
நெஞ்சம் எம்புத்தி ஆங்காரஞ் சித்தம்
மானாபி மானங் கயிறாகச் சேர்த்து
ஐந்தேழுத் தைக்கட்டிச் சரக்காக ஏற்றி
ஐம்புலன் தன்னிலே சுக்கா னிறுத்தி
நெஞ்சு கடாக்ஷத்தால் சீனிப்பாய் தூக்கி
சிவனுடைய திருப் பொருளைச் சிந்தையில் நினைத்து
தஞ்ச லானந்த வெள்ளத்தில் தானே
அகண்டாதம் போகுதடா—ஏலேலோ ஏலேலோ.

2. சிதாபாஸன் கப்பல் தள்ளுதல் (வளர்ப்பு).

களவையுங் கேள்வையுந் தள்ளுடா தள்ளு
கருணைக் கடலிலே தள்ளுடா கப்பல்,
நிர்க்குணந் தன்னிலே தள்ளுடா தள்ளு
நிறைந்தபரி பூரணத்தால் தள்ளுடா கப்பல்,
† முக்கணை மூன்றையுந் தள்ளுடா தள்ளு
முப்பாழுக் கப்பாலே தள்ளுடா கப்பல்,
திக்குத் திசையெங்கும் தள்ளுடா தள்ளு
திருமந்திரஞ் சொல்லி தள்ளுடா கப்பல்,
பக்கமுடன் கீழ்மேலுந் தள்ளுடா தள்ளு
பரவெளிக் கப்பாலே போகுதடா கப்பல்.—ஏலேலோ ஏலேலோ.

3. அநுநானந்த வெள்ளத்தில் கப்பலழிந்துதல் (மறைப்பு).

தந்தையார் சுற்றமும் சகலமும் மறந்து
தாரம் சகோதரம் தானதும் மறந்து
பந்தமும் நேசமும் பாசமும் மறந்து
பதினா லோகமும் தன்னையும் மறந்து
இந்திரியர்கள் இரட்சித்த கப்பலி லேறி
ஏகாந்த மானதொரு கடலிலே தள்ளி
அந்தரமான வெளியரு ளாந்தந் தானான
வெள்ளத்திலேலேலோ அழுந்துதையா கப்பல்.—ஏலேலோ ஏலேலோ.

ஏலேலோ ஏகாதம் சர்வாதம்
பிரஹ்மாதம் ஏலேலோ ஏலேலோ.

† காலகந்தம், காலமத்தியம், காலிகா மூலம் அல்லது புருவத்தின் அடி, நெய், தனி, ஆகியமூன்றும் ஹாக், ஸ்வப்ன, கஷாயத்ரி என்கிற மூன்றனைகள் (சுவாணந்தடைகள்) இருக்கு மிடமாம்.

* “சாயச் சரக்கெடுத்தே சாதிலங்கர் தான்சேர்த்து
மாயப் பொடிகலந்து வாலுழுவை நெய்யூற்றி
பொட்டென்று பொட்டு மிட்டால் புருவத் திடைநடுவே
இட்ட மருந்தாலே என் கண்ணம்மா!
இவ்வேஷ மாணேனடி!”—அழகணிசித்தர்.

1.

“அஹம்பாவக் கூத்தோ அறக் கூத்தோ?

“செட்டியார் முக்கோ சரக்கு முக்கோ! என்பது பழமொழி. அதன் பொருள் எல்லாருக்கும் தெரிந்தேயிருக்கிறது. வெள்ளையாய் எடுத்துச் சொன்னால் வின்தோஷம் சம்பவிக் கும். ஆகையினாலே பழமொழியைப் பழமொழியாகவே யுபயோகித்தல் நலம். வியாக்கியானம் செய்தால் வில்லங்கம் வரும். இக்காலத்தில் விவாகம் நம்முன்னோர்கள் ஏற்படுத்திய ஸநாதனமான ஆகம் லக்ஷியத்தை மேற்கொண்ட ஆத்மவிவாஹமாக வில்லாமல், பூரீரங்கம் சந்தையில் மாடுபிடி சமாசாரமாகவும், செட்டியார் சரக்குப்பிடிக்கிற தோரணையாகவு மிருக்கிற தென்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். தர்மதேவதை நாலு காலாலும் † நட்டு நிருத்தமிட்ட இப்புண்பூ பூமியில் இப்பொழுது கலியின் (‘தேஹோஹம்’ என்கிற கொடிய பாவை முதிர்ச்சியின்) கொடுமையினால் தர்மம் ஒடுங்கி அதனால் தர்மதேவதை கால் முடங்கிப் படுத்திருந்தாலும், ஒற்றைக்காலை மட்டும் தூக்கிவைத்துத் தான் எழுந்திருக்கும் பாவனையாக விருக்கிற சூக்ஷ்மம், உண்மையில் உணர்மாட்டாதாரும் கோயில் களில் தர்ம தேவதையாகிய நந்தி ஒற்றைக்

* சாயச்சரக்கு - விஷயவாசனை முதிர்ந்த திரி குணத்தாக ஸ்வரூப சங்கல்பவிருத்தி.

† சாதிலங்கம் - விவசந்தியுருள்: “சாதியென்ற சத்திவிவ மருந்தன்னாலே யென்ற” சுப்பிரமணியர் ஞானம்” போதிக்கும் சித்தர் வாக்காலு மறிந்து கொள்க. சாதி லங்கமென்பது ரஸகந்தக் கலப்பான ஒரு சரக்குமாம்.

‡ தர்மார்த்த காமமோகம், அதாவது அறம், பொருளின் பம் வீடு இவைவாக்கும் காலுடனாகும்.

கால் தூக்கிப் படுத்திருக்கும் பாவனையாக அமைத்திருப்பதால் மூடமாய் அறிவார்கள். மூடமாய் என்றதனால் மூடபக்தியினால் என்று கொள்ளல் வேண்டும். மூடரும் பக்தியினால் உண்மையுணர்வார்கள். கற்றறிமூடரோ பக்தியு மின்றித் தானு யுணரும் விவேக சக்தியுமின்றி வாய்மதம்பேசித் தான் கெடுவதன்றி தன்னை யடுத்தாரையும் கெடுவழியில் கொண்டுபோய் சிக்கவைத்து எடுத்த ஜன்மம் பாழாகச் செய்வர். அம்மம்ம! இவர்கள் கெடுமதியை நினைக்க வும் மனங் கூசுகிறது. இதுநிற்க,

தர்மதேவதை கால்கள் முடங்கிப்படுத்தும் ஒற்றைக்கால் தூக்கியெழுந்திருக்கும் பாவனையாக வமைத்திருக்கும் தந்திரம் சருவாய் அறியத்தக்கது. தர்மம் அழிவற்றது. அது ஒங்கும், ஒடுங்கும். ஒடுக்கம் அதிகமான போது முடங்கும். ஆனால் அதை முடக்கித்தள்ளிவிட்டு மென்று சொல்லயாராலும் ஒண்ணாது. தர்மம் ஒடுங்கி அதர்மம் மேலிடும்போதெல்லாம் நான் அவதாரமாகி அதர்மத்தை யடக்கித்தர்மத்தை நிலைநாட்டுகிறேன் என்று பகவான் ஜீதை யில் அர்ச்சுனனுக்குபதேசித்த அபயவாக்காம் அவ்யக்த மந்திரத்தின் தந்திரமே (வியக்தலக்ஷணமே) நந்தியின் திருவுருவமைப்பு. இத்திருமயிலையில் ஐந்தாம் நான் நிஷ்பவாஹனாடராய் சேவைகொடுப்பதின் விசேஷமும், அச்சேவையிலுள்ள மஹிமையும் இதுவே. தர்மதேவதை நாலுகாலாலும் நின்று நிருத்தம் செய்யும்போது பகவானுடைய காணற்கரிய காட்சி நிஷ்பதேவர்மூலமாய் எல்லாருக்கும் எளிதில் கிடைக்கிறது. நிஷ்பவாஹனம் வாயிலிரையெடுத்தபடியே பகவானுடைய தரிசன பூரணத்தில் வாய்சையாது சுருவிகரணங்கொல்லாம்

அசைவற்றுப்போக, அத்தரிசனத்திலேபட்டு நிற்கித் பாவனை, வெள்ளி நிஷ்பவாஹனத்தைக் கண்ணுற்றோர் உள்ளத்தில் தானாகப்படும்.

தர்மம் ஒடுங்கின காலத்தில் அது நசித்துப்போகாது பின்னும் எழும்பும் கிளர்ச்சியுடையதென்பது தர்மத்தின் ஸ்வபாவம். அது நந்திதேவர் பகவானையே கண்ணிமையாது பார்த்துக்கொண்டிருப்பது போல், பகவானையே சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பார் உள்ளத்தில் பிறர்துண்டுதலின்றி தானுபுகிக்கும் உள்ளக் கிளர்ச்சியாகவிருந்து விளங்கும். அந்த உள்ளக்கிளர்ச்சி காச பணம், பேர் புகழ், கீர்த்தி அபகீர்த்தி, ஸ்வயநலம் பிறநலம் முதலான துவந்துவ(பேத)பாவனையினால் பாதிக்கப்படாதது. தர்மம் ஒன்றே லக்ஷியமாகி (ஏகீபாவமாய்) அதில் மனம்போவ தமைந்த புத்தியுள்ள தாய், தேஹோஹம் என்கிறபாவனையற்றதாய், அபார சக்தியுள்ளதாய் இயங்கி விளங்கும். “யாராலு மென்னை யமட்டவொண்ணாதினி, சீரார் பிரான்வர் தென்சிரதை புகுந்தன்ன” என்னும் திருமூலர்வாக்கு தர்மிஷ்டர் ஒருவருக்கே பொருந்தும். மற்றோர் அதன் மர்மத்தை யறியார். அதன்சக்தியையு மறியார். அந்த தர்மிஷ்டர் உள்ளத்திலே உதயாஸ்தமனமின்றிப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் உண்மைப்பிரகாசத்தையும் உணரார். “ஏன் உணரார்!” எனில் “ஊனர்களானபடியினாலே!” அவர்களது மூடமான தேஹோஹபாவனையில் உள்ளன்புக் கிடமில்லையாதலால், அறிவிலாய் தமர்தலாம் சக்தியின்றி “பரிந்து பலபேசவர் பாரைச் சீர்திருத் தென்பர், அறிந்தறிந் துணரவோ ஆர்வமுமில்லை யென்பர், அறிதரிது கொடுமை யிது! அகியாயமிது வென்பாரே!”

அவர்களுடைய ‘விருதாவார்த்தை’யான இப்பேச்சுகளைத் தள்ளினாலோ, “அகம்பாவக் கூத்து” இஹம்பாவம் (இந்தலோகமேசதமென்கிற லோகாயதமதம்) நிறைந்து ஆடுவர். அந்த அஹம்பாவக்கூத்தைக் கண்ணிருந்து கண்டோர், அதை நன்றாக வரைந்திருக்கிறார்.

(13)

“என்பாரே யவர் எல்லா மறிந்தவர்போல் வன்பேச்சுப்பேசவர் வான்மேற் பழிபோட்டு நென்பேச்சுக்கேளே னுண்மையுமுணரவல்லேன் என்பேச்சுக் கேட்டேர் யிவ்வுலகை யிரகியென் [பார்.]—‘Vanity Fair’.

அகம்பாவக்கூத்தாடி அகச்செருக்கு மேற்கொண்டு அஹமுகப்பார்வையற்று உளக்கண் குருடாகி உலகையெல்லாம் தன் வழிப்படுத்தப் பார்ப்பார். “குருடனும் குருடனும் குருட்டாட்டமாடித் குழியில் விழுந்தற்றே” யென்ற திருமந்திரத்துக் கிலக்காக இவர்கள் தானுங்கெட்டுத் தன்னையடுத்தாரையும் கெடுவழிகாட்டிக் கெடச்செய்வர். இவ்வளவும் தத்துவார்த்தம். தத்துவஞானமில்லாதார் “எல்லாந்தெரிந்தவர்போல்” “ஏட்டுச்சுரைக்காய் கறிக்குதவாது” என்று குதர்க்கவாதம்பேசவர். இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் வாயை அடக்குவது அசாத்தியமாயினும், இவர்கள் “அகச்செருக்கு” அதாவது “கொட்டம்” அடங்க, சாதனவழிபற்றிச்சாதித் தோரண சித்தர்கள் “கடுகைத்துளைத்தெழு கடலையடைத்த” வாறு, இவர்களுடைய அசட்டுப் பேச்சில் ஆதமார்த்தமான வுண்மை பொருந்தப் பலவாறு பாடியிருக்கிறார்கள். “ஸர்வம் பிரஹ்மமயம்” என்பதுண்மைபாணல், அகப்பேய்ப்பிடித்த அசுடர்கள்மொழியில்மட்டும் அந்தப் ப்ரஹ்மம் இல்லாமற் போய்விடுமோ? போகாது! ஆகவே அகச்செருக்குற்றவர் பட்டம் பாட்டையெல்லாம் ஸ்வானுபவத்தாலே யுணர்த்துவான் அகப்பேய்ச்சித்தர் என்பவர் அகப்பேய்ப் பாட்டுப் பாடியிருக்கிறார். ஸ்வயபுத்தியு மில்லாது, சொல்வார்பேச்சையும் இதாலுறித மறிந் துணருவதற்கு வேண்டிய விவேகமில்லாது, சிறு குழந்தை பிடிவாதம் செய்து தான் பிடித்தபிடியைகிறைவேற்றிக்கொள்ள அழுகையன்றி வேறுசாதனமறியாது, அழுகையைப்பே அணியாகப் பூண்டு விளங்குவதுபோலுள்ள கோழைமனத்தர்கள் குறை நிறையைக்குறிப்பிட்டுக்காட்டுவான் ஒருவர் அழகணிச்சித்தராய் முன் வந்து “ஞானசடசுஸ்” என்றுசொல்லும்

“ஞானக்கண்ணையே” குறியாகக்கொண்டு “என் கண்ணம்மா!”வென்று சொல்லிப் பிரலாபித்திருக்கிறார். அவருடைய பாட்டில் ஒன்று தான், இதன் முகப்பில் எடுத் தெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

2.

“கலியாணக்கூத்தோ, கலிக்கூத்தோ?”

—||—

விவேகசிந்தாமணியை வாசிப்போர் எல்லாரும் 1909-ம் வருஷம் பிப்ரவரி, மார்ச்சு, ஏப்ரல் மாதங்களின் விவேகசிந்தாமணி சஞ்சிகைகளில் ‘மாப்பிள்ளைதேடல் அல்லது காணுமற்போன கட்டழகன்’ என்ற மகுடஞ்சூட்டி ஸ்ரீஸ்த்யானந்தசாந்தசர்மா எழுதிய மூன்று விஷயங்களையும் நன்றாக வாசித்து மனதில்வைத்திருப்பார்களென்று எண்ணுகிறோம். அதில் “மாப்பிள்ளையென்றால் என்ன?” என்று துவக்கி, உண்மையில் உள்ளபடி இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் கூறியிருந்தார். அவர் யோசியானதால் பொறி புலன்களையடக்கித் தன் ஜ்யோதிர்மனதிலேயே “யன்மனஸ்சிருஷ்டிஸ்திதிவ்யஸநகர்மக்ருத்” என்ற மண்டலப்ராஹ்மணோபநிஷத்வாக்கியப்படி, தான்தேடிய மாப்பிள்ளையைத்தன்னுள் தானே சிருஷ்டித்து வளர்த்து லக்ஷணங்கூறிப்பின்னர் லக்ஷியத்தில் தானே அந்த மாப்பிள்ளையை ஒடுக்கிவிட்டார். கலியிருந்த இக்காலத்தில் லக்ஷியார்த்தமான மாப்பிள்ளை (Ideal Bridegroom) கிடைப்பது லகுவாயிருக்கிறதா? எங்குபோனாலும் “எதிர்ஜாமீன்” என்ன கொடுக்கிறாய் என்பது வழக்கமாயிருக்கிறது. குலம், கோத்திரம், குணம், மனம் எல்லாம் அப்புறம்தான். ‘எதிர்ஜாமீன்’ என்றால் முதல் ஜாமீனுக்கு எதிராக ஏதோ ஜாமீன்கேட்கிறார்கள் என்று வாச்சியார்த்தம் பண்ணிக்கொண்டு, ‘ஸ்வாமி! எதிர்ஜாமீன் கேட்கிறீர்களே, உங்களிடத்தில் ஜாமீன்கொடுக்க என்ன இருக்கிறது’ தென்றால் ‘பிள்ளையிருக்கிறது’ என்கிறார்கள். அப்படியென்றால்

அவர்கள் உள்ளக்கருத்தையுள்ளபடி பச்சையாய்ச்சொல்ல, “உங்களிடத்தில் பெண்ணிருக்கிறது, எங்கள் பிள்ளையாண்டானிடத்தில் கோவணமிருக்கிறது. இன்னம் என்னவேண்டும்?” என்று அர்த்தமாகும். கோவணத்துக்குக் காசுகொடுத்துச் சிறிற்பம் நாடினால் அதைத்தான் பண்டைக்காலத்து மறுவும் மற்ற முட்டாள்களும் வியபிசாரம் என்று சொல்லி யெழுதிவைத்துவிட்டார்கள். என் பெண்ணை நான் இல்லறம் நடத்தச் செய்ய எண்ணமே யல்லாமல், வியாபிசாரஞ்செய்யத் தயார்செய்ய வேண்டி நான் வரன் கேட்கவில்லை யென்றால், ஆ! அப்படியா! அது தான் தர்மம்! “இல்லற மல்லது நல்லறமல்ல” வென்று சொல்லியிருக்கிறதோ இல்லையோ! எங்கப்பா இந்திரனாயிருந்தார், அவரப்பா சந்திரனாயிருந்தார். எங்கள் சந்ததியே தெய்வீகமன்றி மானுஷீக மில்லை!” யென்கிறார்கள்.

இவர்கள் குலம் கோத்திரம் தெய்வீகமாயிருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலுஞ் சரி! “மானுஷீக மில்லை” யென்பதுமட்டும் சத்தியம்! இது பின்னால்தான் தெரியவரும். தக்காலத்துக்கு வாய்தவறி வந்ததோர் உண்மையானதால், அதைப் பொய்யோடு பொய்யாகப் பொருந்த வைத்துத் தப்பர்த்தம் செய்துகொள்ள வேண்டியதுதான். எப்படியோ கெட்டலைந்து காணாத காட்சி யெல்லாம் கண்டு, கேளாத வார்த்தையெல்லாம் கேட்டு, மூன்று நான்கு வருஷம் “காணுமற்போன கட்டழகனை”த் தேடியலையும்போது, கலியாண தரகர்களான வைதிகப் பாவிகள் இவனை மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டு, இவனுக்குச் சூழ்வினை வேறு செய்துவிடுகிறார்கள். இவனும் அலைந்தலைந்து அலுத்துச் சலுத்துப் போனான். தேங்காய்த் துண்டத்துக் காசைப் பட்ட எலி யல்லவாதலால், புறவைத்துப் பிடிக்க முடியாது. “மாப்பிள்ளை தேடித் தேடியலைந்து தேர்த்தபழம் பெருச்சாளி யிது!

ஆகையால், இதைக்கூடுவைத்தே பிடிக்க வேண்டும். அந்தக் கூட்டிற்குள்ளும் பழந்தோசை போட்டால் ஊசல் வேகம் அறிந்து கொண்டு பழம்பெருச்சாளி “யிது தர்மசத்திர மல்ல பெருச்சாளிக்கூடு” என்று தெரிந்து கொண்டுபோய்விடும். கலியாணப்படிப்பு” பழந்தோசை போல் ஊசல் எடுத்துப் போய்விட்டது. ஆகையால் சுடச்சுட ‘கமகம்’ வென்று வாசனையடிக்கும்படி நெப் சேர்த்து வார்த்த அடைசுட்டுக் கூட்டில்வைக்க வேண்டும் இதற்கும் விதியற்ற முண்டங்கள் பிண்டம் தின்று கொண்டு எத்தனையோ இருக்கின்றன. அவர்களைப் பற்றி இப்பொழுது விசாரமில்லை!

அப்பன்எப்படியோ உத்திரியாகச்செய்து அரைக்காசு வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டால் அதைக்கொண்டு கௌரவமாய்க் காலக்ஷேபம் செய்துகொண்டு கலியாணச்சந்தையில் கிராக்கி பேசும் காளைகள் ஏதோ சில விருக்கின்றன! எங்கு பார்த்தாலும் ஏகாதசி விரதமும் துவாதசிக் கட்டளையுமா யிருக்கும் இக்காலத்தில், ஏதோ தக்காலம் அன்ன வஸ்தரத்திற் கிருக்கிற விடமாயிருந்தால் எப்படியாவது மானமாய்ப் பிழைத்துப்போவான் என்பது பெண்ணைப் பெற்றவனுடைய எண்ணம்! ஆனால் அப்படி நினைப்பவன் தர்மிஷ்டனாயிருப்பானாகலால், அவன் எதிர்ஜாமீன்” கொடுக்கும் வியபிசார விவாஹத்திற் குடன்படான். ஆகவே பெருமைக்காகவோ பேருக்காகவோ ஊசலெடுத்துப்போன “கலியாணப் படிப்பு”க்குப் பதிலாக, “கலியாண உத்திரியாகம்” என்று ஒன்று புதிதாய்க் கிளம்பி யிருக்கிறது. “ஞானியின் பிள்ளை பைத்தியக்காரன்” என்றொரு பழமொழி யுண்டு. இது எப்படி யானாலும் “உத்திரியாகஸ்தன் பிள்ளை தத்தாரி” யென்பது மட்டும் நிச்சயம். தத்தாரி பென்றால் காசு பண மில்லையென்ற ருத்த மில்லை. காசு பண மிருப்பதனால் தான் பணத்தை நம்பிக் குணத்தை யிழந்த குதர்க்க மார்த்தாண்டானுப்பிடுகிறான்!

ஐயோ பாவம்! இவர்கள் பால்யத்தையும் பின்வரும் கதியையும் நினைக்கநினைக்கப் பரிதாபம் மேலிடுகிறது!

“காணுமற்போன கட்டழகனை”க் கண்டு பிடித்தாய் விட்டது! உண்மையான உள்ளுழகு பொருந்தியவனாயிருந்தால் அவன் கிலையில்லா மாணிக்கம். லக்ஷ்மீநாராயணாகுச் செய்யும் பூசைக்குகந்தவனான சற்பாத்திர னுய்விடுகிறான். அப்படிப்பட்ட மாப்பிள்ளை பெண்ணின் பூர்வஜன்ம பூஜாபலனாலேயே கிடைக்க வேண்டும். மற்றப்படி குடுமி யழகும் கோவணக்கட்டழகும் மட்டும் பொருந்தியமாப்பிள்ளை யெல்லாம் மண்ணாங்கட்டி மாப்பிள்ளைதான். தாலிகட்டி யாகிறமட்டும் மாப்பிள்ளையின் குடுமி யழகும், கலியாண க்ஷவரம் செய்துகொண்டு காகியாத்திரை போவதற்காக மைதிட்டிய கண்களும், பொட்டிட்டநெற்றியும், மாப்பிணைக் கோலமும் மெனனவிரதம் பூண்ட வாயுமாய், பிள்ளை பார்ப்பதற் கழகாய்த்தா னிருக்கிறான். இந்த மேல்மினுக்கெல்லாம் தாலிகட்டுகிற மட்டும் தான். அப்புறம் மினுக்குத் தருக்கெல்லாம் பேரய் குணக்குப்பிணக்கெல்லாம் கிளம்புகிறது! மனக்குரங்கு சம்மா விருக்காமல் வானரசேஷ்டையெல்லாம் செய்கிறது! “சம்மா விருக்கிறையா சொருபத்தைக்காட்டட்டுமா?” என்று மாப்பிள்ளை உறுமிப் பபமுறுத்துகிறார். வெற்றிலை பாக்குச் சமாசாரம் முதல் நலங்கு விளைபாட்டுச், சீர்சினத்தி வகையில் எல்லாம் மாப்பிள்ளையின் வானரசேஷ்டைக்குப்பயந்து கொண்டதான் பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் யோசித்து நடக்கவேண்டும். அதை, பாட்டி, கல்யாணத்துக்கு வந்தவர் போனவர், கெட்டவர், கழிந்தவர் நட்டவர், இட்டவர் எல்லாருக்கும் மாப்பிள்ளை முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு தான் மரியாதை செய்யவேண்டும்.

கலியாணத்திற் கூடவந்தது கழுதையானாலும், மாப்பிள்ளை சம்பந்திகளோடு அதுவும் கலந்து விட்டால், அதற்கும் ஸர்வோபசாரங்

களும் செய்து தீரவேண்டும். உபசாரசந்தோஷத்தில் அது தன் குரலேக்காட்டி விட்டால் மாப்பிள்ளை முகத்துக்காக அதன் காலில் விழுந்து “கத்தாதேயப்பா வுன்காலில் விழுக்கிறேன்!” என்று கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். அத்தைபாட்டிகள், கலியாணத்துக்கு வந்த வம்பர்கள், விணர்கள் இவர்கள் வைக்கும் சொட்டுகளுக்கெல்லாம் முதுகு கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கவேண்டும்! கலியாணம் ஐந்து நாளும் எப்படியோ படாத பாடுமட்டுக் கொடாத கேடும் கெட்டு சம்பந்திகளை யூருக்கு அனுப்பியாய்விட்டது! “அப்பா!” என்று ஒரு வாரம் கலியாணம்செய்த கிரமந்தீர எல்லாரையும் மறந்துஇளைப்பாற இடம் கொடார்கள். மாப்பிள்ளைக்குத் தாலிகட்டியானவுடனே பெண்ணின் அழகு தனதுமனமதருபத்திற்கு இசைந்ததாக வில்லையென்று நன்றாகப்பட்டுவிடுகிறது. அவன் நினைத்துக்கொண்ட ரதி இதற்கு முன் சொப்பனத்தில் மட்டும் தோன்றியவள், இப்பொழுது ஜாக்கிரத்திலும் அவன் முன் வந்து நின்று மோஹிநிபோல் தன் அழகைக் காட்டி, “என்னைத்தள்ளி அர்த்தப்பெண்ணைத் தாலிகட்டினியே, என்னமுது அவளுக்குவருமா?” வென்று கேட்டுருள்! மாப்பிள்ளைக்கு துக்கம் பொறுக்கமுடிகிறதில்லை! மோஹினியழகைப்பார்த்துவிட்டு, “என்னுடைய மம்பைக்கு ஒற்றைக்கண் பொட்டை”யென்று சொன்னவன் கதையாக, எதிரே வந்த மோஹினியை ரதி யென்றேகம்பி, இர்த்தப்பெண்டாட்டி யெனக்கு அழகாக வில்லையென்று வீட்டிலுள்ளவர்களை யெல்லாம் வைப ஆரம்பிக்கிறான். தாயாருக்குப்பாவம்! பிள்ளையாண்டான் பிழைக்கம் பொறுக்க முடியவில்லை! அவளுடைய பெற்றவரிடமிருந்து புண்ணாகத், தானும் கூடவருந்துகிறார்கள். என்ன சமாதானம் சொல்லியும் பிள்ளையாண்டானுக்கு மனது சமாதானம் ஆகவில்லை! இவன் 16-வது பிராயமுதல் 27-வது பிராயம்வரையில் கலியாணமாகாமலிரு

ந்து வேறு இடங்களில் கலியாணமானபெண்களெல்லாரும் இந்த மனமதன் அழகைக்கண்டால் மோஹித்துப் போயிருப்பார் களென்று மனப்பால் குடிக்கிறான்! கலியாணத்துக்குப் போய்வந்தவீடு அல்லோல கல்லோலப்படுகிறது! பிள்ளையாண்டான் தன் சன்ம மெல்லாம் பாழ்த்துப்போய்விட்டதென்கிறான். இந்தக்கஷ்டத்திற்கென்னசெய்கிறது பாவம்! பிள்ளையாண்டான் நடத்தை பார்ப்பவர்களுக்குப் பரிகாசமாயிருக்கிறது! பெற்றவளுக்கு அப்படித் தோன்றுமா? எப்படியும் “காக்கைக்குத் தன் குஞ்சு பொன்குஞ்சு” தானே! மற்றவர்களுக்கெல்லாம் பிள்ளையாண்டான் ஆறுத்துயரைப் பார்த்துப் பரிஹாஸம் செய்ய, பெற்றவன் மட்டும், பிள்ளையைப்பெற்ற வாஞ்சையால் அவனோடு அனுதாபப்பட்டு அவன் எண்ணமெல்லாம் தன்னெண்ணமாகு மளவுக்குச் சிந்தா குலப்பட்டு வருந்துகிறான். தாய்க்கும் பிள்ளைக்கும் மனதொத்துப் போய்விட்டது! இனி உலகம், தர்மம், உண்மை யொன்றும் அவர்களுக்கு லக்ஷியமில்லை! எப்படியாவது தாயும் பிள்ளையும் மனமொத்திருந்தால் அதுவே போதும்!

பெண்புத்தி பின்புத்தியாதலால், பிள்ளையைச் சமாதானப்படுத்தவேண்டி அவன் ஆலோசனைக் கெல்லாம், உடந்தையாயிருந்து அவனசிப்பிராயங்க ளெல்லாம் தன்னதாகப் பாவிக்கிறான். வேறுகலியாணம் செய்யவோவிதி (சட்டம்)இல்லை. நடந்ததைத் தள்ளுவோ நிமித்தம் (காரணம்) இல்லை. ஆகவே பெண்புத்திக்குச் சூழ்வினைசகஜமாய் வருமாதலால், தைகேயியைப்போல் ஒரு யுக்திசெய்து தீர்மானம் கட்டுகிறான். எல்லாரும் முன்னதாகப்பார்த்து மனம்ஒப்பிச் செய்த விவாஹத்தைத் தள்ளுவது லகுவல்ல! தள்ளினால் வேறுவிவாகம் செய்வது லகுவில் சாத்தியமல்ல; சாத்தியமானாலும் யுக்தமல்ல! ஆகையால் கைகேயிபுத்தியைக்கொண்டு எல்லாருங் கூடிப் பின்வருகிற

படி யோசனைசெய்து முடிவு கட்டிவிடுகிறார்கள்:—

“கொண்டவிடம் குலமும் கோத்திரமும் பொருந்தியதாயிருப்பதால், கிணத்துச் சலத்தை வெள்ளங்கொண்டு போகாது என்பது நிச்சயம்! தாலிகட்டின பெண்ணை ஒன்றும் செய்யமாட்டார்கள். தாம் பிள்ளைவிட்டுக்காராதலால், தமக்கு வேறுபெண் தேடுவதாகப் பாசாங்கு செய்வதில் லஜை மானம் ஒன்று மில்லை. ஸநாதநமான ஆத்மவிவாஹத்தை அக்ரிசாக்ஷியாகவும் பிராஹ்மணன் சாக்ஷியாகவும் ஆயிரம் சத்தியம்செய்துகொடுத்துவிட்டு, ஆயிரக் கணக்காகப் பணத்தையும் செலவு செய்து ஊரான் நடத்த, அவன்பெண்ணைத் தீர்மபத்ரிபாய்க் கைநீட்டி க்ரஹித்துக் கொண்ட பின் அதர்மம் செய்யத் துணிவானால், அவன் துணிச்சலைக் கேடுகெட்டதோர் கலியுலகம் சிலாகித்துக் கொண்டாடினாலும் கொண்டாடா விட்டாலும், அவனைப் பாதகனென்றும், பஹிஷ்டனென்றும் தள்ளிவைப்பதில்லை. ஆகையால், ‘கெடுவான் கேடுநினைப்பான்’ என்பதை யுன்னாமல், வியவஸ்தை கெட்டுத் தான் ஆடினதே கூத்தாக ஆடலாம் என்பது இவர்களுடைய தூராலோசனையின் முடிவு.

3

மாப்பிள்ளை முடுக்கோ மணமுடுக்கோ?

—||—

கலியாணம் ஆனபின் இரு குடும்பமும் நெருங்கிப் பழகுவதற்கு ஆஸ்பதமாகவும் போக்குவரத்துக்கு இடமாகவு மிருக்கும்படி வைதகமாகவும் லௌகிகவும் பெரியோர் பல சம்பிரதாயங்களை யேற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள்.

ஆடி பென்றும், ஆறுமாசமென்றும், தீபாவளி பென்றும், ஸ்தாலீபாக மென்றும், சோபன மென்றும் அனேக சப சோபனாதிகளிருக்கின்றன. இவைபெல்லாம் சம்பந்திகள் மனமொத்துக்கலந்து ஒத்த உறவினராகுவதற்குச் சாதனங்களாக அமைந்தன. இதைப்பெல்லாம்

தார் வினியோகப்படுத்தி மாப்பிள்ளையைக் கிண்டிவிட்டுக் காசுபறிப்பதற்கான சமயங்களாகச் செய்து மனஸ்தாபத்தை விருத்தி செய்துகொண்டு, கடைசியில் மனஸ்தாபம் காரணமாக வேறு கலியாணம் செய்து விடுவதாக பயமுறுத்தி பெண்ணைப்பெற்றவளை ஓட்டாண்டியாக்கி விட்டுக், கடைசியில் பெண்ணுக்குப் பிறந்தஹமும் பாழாகிப் புகலிடமுமில்லாமல் சந்தியில் நிற்கும்படியான ஸ்திதியில் எவனாவது போக்குச்சாக்குக் கெட்டவன் பெண்ணைக்கொடுக்கவந்தால், வீண்வரம்தாலும், காமத்தாலும், கர்வம் தலைக்கேறி வேறு “விவாஹம்” செய்து கொண்டு தர்மாதர்மமென்கிற வியவஸ்தை கெட்டு, ஆயிரங்காலத்துப் பயிரான விவாஹதர்மத்தை யழித்துத் தானுமழிந்து, தன் குலமும்ழிந்து, நலமுமழிந்து சாதிமதாசாரங்களு மழிந்து, ஊருக்குக் கேடாய் உலகுக்குப் பாரமாய், காமவெறியிற் பிறந்த குழந்தைகள் சிலவற்றை அநாதைகளாகவும் அயோக்கியர்களாகவும் விட்டு, பொய், பிறட்டுப், பித்தலாட்டங்களால் வயிற்றை வளர்த்துக்கொண்டு பேமானிகளாய்க் காலங்கழிக்கும் கசடர்கள் எத்தனையோ பேர்கள்! இவர்கள் நம்தேசத்தைக் கெடுக்கவந்த நாசகாலர்களே யன்றி, “மானுஷீகத் தன்மை” யென்பது இவர்களிடம் மருந்துக்கு மில்லை!

இவர்களுக்கு அனுகுணமாகப் புத்தி கெட்ட பெண்பாலர் தர்மாதர்ம மின்னதென்றுணராமல் தம் மொட்டியத்தால் ஹடம் சாதிக்கிறார்கள். நமக்குள் விவாஹம் என்பது காமத்தை வளர்ப்பதற்கில்லை: காமத்தை விடுவதற்கே பென்று இவர்கள் உணர்வதில்லை. உணர்த்தினும் கேட்பதில்லை. மாப்பிள்ளை பெண்டாட்டி வேண்டாமென்று முறுக்கின காலமெல்லாம் பொறுத்திருந்துகொண்டு, “ஐயோ! ‘இச்சாசக்தி உமக்குமாயி’” என்று போல், அன்பிற்பிறந்து அன்பில் வளர அன்புருவேயாகி, தன்னை ‘இச்சாசக்தி’

போலும் உமாதாமாரியைப் போலும் வளர்ந்த பெண்ணை வேண்டாவெறுப்பா யிருப்பவன் வாசலில் கொண்டுபோய் எப்படி விடுகிற தென்று மனமொடுங்கி எப்படியும் நம் மானத் தை நாமே காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்!” என்கிற உறுதியோ டிருக்கையில், கெடுமதியால் கேடுகெட்டு துராலோசனை செய்து சங்கற்பித்த கபடநாடகம், கடைசியில் தாங்கள் நினைத்ததுபோல் நடந்தேறாமல் கண்டு, மானம் கெட்டு, மரியாதை கெட்டு, லஜை கெட்டுத் தான்செய்ததை யெல்லாம் ஒளித்துக் காட்டிப் பொய்சொல்லிப் பலரிடத்தும் சொல்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பொய்யனுதாபம் சம்பாதித்துக் கொண்டு, “என் பெண்டாட்டியை விடுகிறையா இல்லையா!” வென்று கலபைக்காரனைப்போல் கஷி கட்டிக் கொண்டு, ஊரிலுள்ளவர்களை யெல்லாம் உடந்தையாய்ச் சேர்த்துக் கொண்டு வீண்கலகம் செய்கிறான்! ஐயோபாவம்! இவன் புத்திபோன போக்கை யென்னென்றுசொல்கிறது!

“பனங்காட்டுநரி சலசலப்புக் கஞ்சாது!” என்றொரு பழமொழி யுண்டு. இப்போர்ப்பட்ட யோக்கியதைகள் நிறைந்த விடத்தில் சம்பந்தம் செய்து, படாதபாடும் பட்டுக் கெடாதபடியெல்லாம் கெட்டு, இந்தப் பேமானிகளுக்குச் சரியான சம்பந்தியாய் வெளியில் வந்து தலை நிமிர்ந்து நிற்க வெட்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறவன் இவர்கள் மனத்தையும் குணத்தையுமுள்ளபடி யறிந்தவனானால், காய்ந்த பனவோலைகள் காற்றில் சலசலவென்று சப்திப்பதினால், ஏதோ அபாயம் வந்து விட்டதென்று நினைப்பானா? தர்மமேதலையாக்கு மென்கிற திடசித்தத்தோடு இந்த மானிடப்பதர் காற்றில் அடிபட்டு ஒடுகிறபடியெல்லாம் ஓட்டும்! சத்துள்ள தானியம் எப்படியும் சமையலுக்கே யாகும்! குப்பையிற் கிடந்தாலும் குத்துமணி நிறம் கெடாது! என்றற்றோடக்கத்து வாக்கியங்களில் பக்தி சிரத்தையோடு லக்ஷியம் வைத்த

வனாப் இவன் செய்யும் அட்டஹாஸங்களுக்கெல்லாம் ஆளாயிருந்தும், நிலை குலைந்து மனந்தளர்ந்து போகான்.

அவ்வளவு முன்யோசனையும் தைரியமுமில்லாதவர்கள், முன்னுக்குப் பயந்து பின்னுக்குத் துணிந்து இப்படிப்பட்ட பேமானிகளின் பேய்க் கூத்தை யடக்குவான் தீரமாய் நடந்து கொள்வார்கள். எப்படியானாலும் தர்மபத்திரியென்று கைதொட்ட புருஷன் ஸஹதர்மிணியான பத்திரியைக் கொள்வன கொடுப்பனவாம் சரக்காக மதித்து “என் சரக்கை யென்னிடம் ஒப்புவி” யென்று கேட்பானாகில் அந்த மதியிலையப்போல நிரமூடன் உலகத்தி லில்லை.

“மாப்பிள்ளை முடுக்கோ, மணமுடுக்கோ!” வென்று சொல்லும்படி, இது மாப்பிள்ளையின் குணவிசேஷத்தால் செய்யும் முடுக்கோ அல்லது மணமுடுக்கோ?

இது விஷயமாய் ஒரு கதைபுண்டு. ஒரு குரங்கு மனுஷரூபம் தரித்து, ஒரு பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொண்டது. பின்னர், தான் மணவினைசெய்து கொண்ட முடுக்கினால், அப்பெண்ணைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போகவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தம் செய்தது. தர்மத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு நடந்துகொண்ட பெண்ணை அப்படியேவிட, அவளைக்காட்டுவழியை அழைத்துக்கொண்டு போயிற்று. அப்பெண் காலநோவுற்றுக் களையுற்றுப்பசியும்களையும் மேலிட்டு இனி நடக்கச்சக்தியில்லையென்று சொன்ன போதெல்லாம் ‘சும்மாவிருக்கிறையா சொருபத்தைக்காட்டட்டுமா?’ வென்று பயமுறுத்தும், அந்தப்பேதைப்பெண் பயந்து பின்னும் பின்னும் பொறுத்து, வழிநடந்து நடுக்காட்டிற் போயும், விடுவாசல் ஊர்பேர் ஒன்றுந்தெரியாமல் தன்னை மருட்டியுருட்டிக் கொண்டேபோன கணவனைப்பார்த்துக் கடைசியில் ‘உமது சொருபத்தைத்தான் காட்டுமே பார்ப்போம்’ என்று சொல்ல, அது மானுடவேடம் மாறித் தன்ஸ்வபருபமான குரங்கு ரூபமெடுத்தது.

துக்கொண்டு மரக்களைகளின்பேல் பாய்ந்து ஓடி விட்டதாகச் சொல்லும் ஓர் தத்துவஸாரம் சிறைந்தகதையுண்டு. அதுபோலக்குணக்கேடன் ஒருவன் நற்குடிப்பிறந்த குலப்பெண்ணைப் பார்த்து “நான் தான் உன்னைத்தாலிகட்டிவிட்டேன்! நீதான் தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுவிட்டாய்! இனி நீ யென்வசம் நன்றாய்ச்சிக்கொண்டவனானாய்!” என்று சொல்லிக் காட்டுவானால் அது குரங்கு மாப்பிள்ளை செய்து காட்டிய மணமுடுக்கை யொக்கும்!

அந்தக் குரங்கின் கதை யென்னுயிற்றென்று, அந்தை, பாட்டி, சிழவிகளுக்கும், சிறு பெண்களுக்குக்கூட நன்றாகத்தெரியும். அதர்மம் காலபலத்தால் சிறிது காலத்துக்கு தர்மத்தைப் பெண்டு கொண்டு தனக்குக் கீழ்ப்படும் படியாளும் பாக்கியம் பெற்றாலும், கடைசியில் தர்மமே தலையெடுக்கும்! அதர்மம் அதன் குலத்தோடு நிர்ப்புலமாயழிந்தேபோகும்! என்பது அக்கதையின் உண்மைப்போதமாம்.

மனமாகிய குரங்கு விஷயப்பற்றென்கிற காட்டைவிட்டு, விஷய நிவிர்த்தி யென்கிற கருணைவடிவாம் மானிடவுருவம் தரித்து, தர்மம் என்கிற “கருணையங்கடலாம்” பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு, அப்பெண்ணை அதர்மம் நிறைந்த விஷயப்பற்றான காட்டில் இட்டுக்கொண்டுபோக, அப்பெண் விஷயப்பற்றில் நாட்டம் வைக்காமல் தானே தர்மஸம்வர்த்தனியாயிருந்து விஷயப்பற்றில் துழைந்துவெகுதூரம் தனது விரக்தி வைராக்கியத்தால் சமாளித்தும், கடைசியில் சோர்வுற்ற போது தன்னைத்தாலிகட்டிய(அதாவதுஇங்கே தர்ம வேஷம்போட்டுக்கைப்பற்றிய) கணவன் மருட்டல் உருட்டலுக்குப் பயப்படாதவளாய் அவன்சொருபத்தைக்காட்டச்சொல்ல, “காமத்தோடு கூடிய மனமாம் குரங்கு” தான் விஷயத்தில் பற்றுண்டுமுலுவதைக்காட்ட, அவள் அது சகியாளாகி மூர்ச்சித்துப்போகப் பொறுமை யுருக்கொண்டு தர்மத்தையே சிந்தித்து வந்த அந்தப் பெண்ணை அவளுடன்

பிறந்த ஆண்பிள்ளையான தீரம் என்னும் சகோதரன் வந்து விஷயப்பற்றுள்ள மனமாங்குரங்கையும் அதிலிருந்துண்டான பாபகர்மங்களாகியசந்ததியையும் நாசம்செய்து தன் வீரச்செய்கையால் அவளை (அந்தத் தர்மப்பெண்ணை)அதர்மத்தினின்று விடுவித்துப் பிறந்தகமாம் (தர்மஸ்வரூப)வீடுகளிங்க அவளை யிட்டுக்கொண்டு போய், வஞ்சகநெஞ்சோடு அங்கும் வந்த காமசங்கல்ப மனதாகிய குரங்குரூப மாப்பிள்ளையைத் தியான குறை யென்கிற கிணற்றில் தள்ளி தர்மஸ்வ ரூபினியான பெண்ணை முக்தி விட்டில் நிலையாக இருக்கச் செய்தான். கிணற்றில் விழுந்த மாப்பிள்ளை பிழைத் தெழுந்து விடுவதமுற்றுத் தானும் ஆத்ம ஸ்வரூபியானாலும், “சாயச் சரக்கெடுத்தே” — திரி குணம்மகனாகி ரஜோ குணத்தி லீடுபட்டுள்ள விஷயவாசனை முதிர்ச்சியில், சிவசத்தியருளாம் “சாதிலிங்கம்” சேர்த்து, அணுத் திரளாய் விளங்கும் ஆணவமல மாயை சேர, அஃதை கியானஞ்செய்து தைலதாரைபோல் ஆணவ மலத்தியானம் முதிர்ந்து, “புருவத்திடை நடுவே பொட்டென்று பொட்டு மிட்டால்” — தியேயாகாரமான ஆணவ மலத்தைப் புருவ மத்தியில் மைபாகக்கூட்டி, ஆவரண திலகமாகவே லலாடத்தில் தரித்ததனாலே, புருவமத்தியமான ஆஜ்ஞா சக்ரத்தில் அஞ்ஞான மருந்து சேர்ந்து(ஆத்ம பூரண பாவம் சிறிது கலங்கினதினாலே) ஞானப்பெண்ணாகிய “என்கண்ணம்மா!” நான் “இவ்வேஷமானெனடி!” — இப்படிச் குரங்கு வேஷமெடுத்து உன்னையும் படுத்தி, நானும் படாதபாடெல்லாம் பட்டுக், கடைசியில் கிணற்றில் விழ்த்தப்பட்டுப் (பிரகிருதி வசத்தினால் தியானாகாசகுறையில் விழுந்து) பிழைத்ததீராக வுள்ள இந்த வேஷமெல்லாம் தரிக்கும்படியானேனடி! (ஆத்ம) புத்தி கெட்டுக் குரங்காய்ச் சமைந்தனனக்கு இப்பொழுது உன்னருளாலே (ஆத்ம) புத்தி வந்தது! என்றபடி.

ஓம் காமேச பத்தமாங்கல்ய ஸூத்ரசோபித

கந்தராயநம:

—||—

* Root-Cure.

The Sixteen-fold Remedy for the Sorrows of Life.

ஆதிவைத்தியம்.

“சோகநிவாரண ஷோடசீ” மாற்றை.

[இந்த ஷோடசீ மாற்றையானது ஸ்ரீபுர நகரி உள்ள மலைப் பரதேசங்களின் மேருப் பரதேசங்களில் அகப்படும். பன்னிரு மூலிகைகளைக் கொண்டு செய்து, புருஷார்த்தங்களான தர்மார்த்தகாமமோகஷமென்கிற (அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்கிற நார்பால்) நல்வழி நான்கின் சொருபசாரம் சேர்த்த தரைத்துச் சித்தினை துண்ட மென்னும் உத்திருஷ்டமான உலையில் வைத்து ஏகரஸமாக்கிச் செய்ததோர் புதிதமாதரை (அளவு). யோக ஸம்மயத்தால் சக்தியாதுசாரம் உட்கொள்ள, உலகப்பேற்றில் பெரிதாம் ‘மக்கட்பேறு’ பெற்றுப் புதிதான தம்பதிகள் பூர்வகர்ம வாசனையால் அவர்களை விட்டுப் பிரியும்போது துண்டாகும் மாசோகம் முதலான சோகமோகங்களைப் போக்கிச் சோகமோக நிவாரணத்தா லுண்டாகும் சொருபாநந்த மென்னும் சோராத முத்திச் சுகமளிக்கும்.

ஸ்ரீபுரமென்பது வினைப்பயனின் சொருபமாய் விளங்கும் ‘விசுவகர்மா’, சோகமோகங்களின் சாரமாய் விளங்கும் ‘மயன்’ என்கிற தே

வாசரத் தச்சர்க ளிருவரும் அவர்களுடைய கல்பசில்ப வித்வத்தினாலே “அறிவான் அறிவெனும்” ஸ்ரீதேவிக்கு வாசஸ்தாநமாக விருக்கும்படி நிரமித்ததோர் அத்யற்புத புதித பட்டணமாம். அது நித்தியஞானமன்கிற சமுத்திரமத்தியிலே ஷோடச (16) கேதத்திரங்களுக்கிடையே ஷோடச (16) சங்கியையாலே யேற்பட்டது. இந்தப் பதினாறில் ஏழு திரவ ரூப சமுத்திரங்கள் (of the nature of Emotions of Rudratman the weeping Ishta); ஒன்பது கிரியூப பர்வதங்கள் (silent but towering Thoughts of the One Thinker). இவைகளின் உண்மையை ஸ்வரூப சித்தர்களான முத்தர்களை யடுத்துச் சிஷ்டர்களா யிருந்து குருபரம்பரை மார்க்கத்தை யனுசரித்து ஏகி பாவ சித்தத்தோடு கேட்டு அப்பியாச முகத்தில் ஐயந்திரிபற அனுபவித்தறிதல்வேண்டும். “தேஹோஹம்” என்கிற பாவனையோடு ‘அன்மமயகோசமாம் ஆகமே யுள்ளவன், குருவை யடைந்து குருசொன்னபடி கேட்டாலே சுக முண்டு].

“விரமருந்தென்றும் விண்ணோர்மருந்தென்றும் நாரிமருந்தென்றும் நந்தியருள் செய்தான் ஆதிமருந்தென்றறிவா ரகலிடஞ் சோதிமருந்திது சொல்லவொண்ணாதே.”—திருமந்திரம்.

1. அறநெறிச்சொருபசாரம். (தர்மசொருபஸாரம்).

1. “அன்னமய கோசமா மாகமே யுள்ளவன் சொன்படி கேட்கிற் சுகமடைவாய்!—என்னுணை கேட்டபாழ் வாசனையைக் கிட்டாதே யாதேனு மிட்டபடி கண்டே யுணர்.”

* The cure that goes to the Root of Ills.

2. அசுபவாசனை சுபவாசனை அனுபவமுறையானே யுணர்த்தல்.

2. அன்றொருநாள் துஷ்டப்பேய் மனமுன்னேச் சாலவுந்தான் பின்றொடர்ந்து கஷ்டமிகச் செய்ததுகாண்—மன்றிலாடும், மாயவன்மன் கூத்திதென்று மாயம்போகக் கண்டதொரு தாயமர்பொன் திருவாசிக் கூத்தைநினை.

3. † மனோபவம், பவோபவமிரண்டையும் அனுபவமுறையானே யுணர்த்தல்.

3. பின்றொருநாள் பேதைமனம் பற்றுவைத்த பாலைதேகம் சின்னாபின்ன முறக்கண்டு சோர்வடைந்தாயி—அந்நாளில், என்னைமறந் தென்னன்னை யிட்டதொரு கட்டளையை உன்னைமறந் துன்னுள்ளே வைத்துப்பிழை.

4. வியஷ்டிபேதமெல்லாம் சமஷ்டியிலொடுக்கி யொன்றாதல் காட்டிச், சமஷ்டிபாவ லகிய முணர்த்தல்.

4. வேறொருநாள் வேதனையால் வெந்தபோ துன்தேகம் வேறொருவன் ஆகாமையால் வெந்ததுபார்!—என்தேகம், உன்தேக மென்தேக மென்னுமுறு பேதமெல்லாம் பொன்தேக மானதொன்றைப் போற்று.

5. மாயாஜால் மந்திர தந்திர குக்டம் முணர்த்தல்.

5. உள்ளத்தே யுள்ளதொரு கள்ளமுடைப் பொய்நெஞ்சம் வெள்ளமிஞர் தோடிவரச் செய்யுமது!—கானலாறு, கரைகடந்தே யோடிவரும் கானல்ஜலம் பரவியெங்கும் திரைகடலா யொலிப்பதை நீ தேர்.

6. அத்தியாஸ ஆரோபயுத்தியால் மனோசுருஷ்டியுணர்த்தல்.

6. மாலையிலே தூரவுள்ள மரக்கட்டை மனுஷனும்போல் பாலையிலே யொளிர்கானல் ஜலமாகும்!—அஃதேபோல், மூலையிலே யிருட்டறையின் முளைத்ததொரு மாயமனம் காலையிலே கனவியற்றல் காண்.

7. நித்தியமான ஸத்தியவொளி நீயாயிருக்க மித்தியா புருஷனும் மாரகன்மயத்தில் விழுந்த தென்னையென் றுசாவி யுணர்த்தல்.

7. மரக்கட்டை மனிதனை மாறினதா ரோபம்போல் பரக்கட்டை † பாழ்மனதாய்த் தோன்றியது—ஸத்தியமிது, நித்தியமான ஸத்தியவொளி நின்மனதில் தானிருக்க மித்யாமாரன் மயக்கில்விழுந் துழன்றதென்னை!

† “மற்றொன்று மற்றொன்று மனோபவம் பற்றொன்று பற்றொன்று பவோபவம்.” என்பது பெரியோர் வாக்கு.

‡ தானுருபமான (சிசுலப்பொருளாம்) பாய்.

8. புருஷார்த்தம் நான்கில் பொருள்கெறிப்பாலம் ஜீவத்துவ
(ஜீவார்த்த) சொரூபசாரமுணர்த்தல்.

8. “சுத்த சடமான சுக்கிலங்கெர்ப் பிகரித்துச்
சித்தத் துவங்கலந்து சிவித்துச்—சத்தியம்போல்,
வந்தபொழு திதெல்லாம் மாயையென்று தற்சொருபஞ்
சிறைதெய்வா ரன்றோ சிவம்!”

9. அத்தாய்மயோக திகையால் (சிவசக்தி ஸ்பர்சத்தால்) சொரூபதரிசன முணர்த்தல்.

9. தாராகார்தி திரஸ்காரி நாஸாப்ரண பூவிதாவைப்
பாராத தோஷத்தால் பரிதபிக்கிரயி—பாரப்பா,
பரத்தை மறைத்ததோர் பார்முதற் பூதங்கள்
பரத்தில் மறைத்ததோர் புதுமை!

10. சொரூப தரிசனங்காட்டிச் சொரூபத்தை மறைக்கும் கவாஸனரூப
மாயாவிலாஸ முணர்த்தின துணர்த்தல்.

10. உண்ணிப்போ லென்னுடம்பு வேகவே யன்றுநான்
எண்ணிப்போ லுண்ணிபெண்ணி யேகமாய்த்—நான்கண்டு,
பொண்ணி மறைத்ததோர் பூண்மணி யாரம்போல்
எண்ணி மறைத்ததோர் பூம்பாவை காட்டினேன். †

11. புருஷார்த்தங்கள் நான்கில் இன்பகெறிப்பால்பற்றி அஹப்பொருளின்படா
யுள்ளதன்னைக் காமேசுவரர் மடியில் வீற்றிருக்கும் காமேசுவரியாகக்கண்ட மர்ம முணர்த்தல்.

11. “எண்ணிநான் கண்டபடி யிப்புவியி லெல்லோருந்
தன்னையே காணத் தருங்காணுஞ்—சொன்னேன்,
ஒளிநாட்ட மோமென முள்நாட்டம் பெற்று
வெளிநாட்ட மாகா விடின்.”

12. ரூபநாசமானவிடத்து சங்கல்ப சொரூபத்தை யுணர்ப்பத்திமை
போதாமையால் பேதபாவம் நீங்காமையுணர்த்தல்.

12. “கற்பரசி ஸாவித்திரி காயமறைந் துணையடையப்
பொற்பரசி பூம்பாவை தரிசநம்—கண்டிலையால்,
சொற்பரசி யாலுமுன்று ஸ்வப்நசித்தர் போதிக்கும்
கற்பமதி யூகமிலாய் காண்!”

13. அபக்குவம் நீங்கிப் பரிபக்குவமாகச் சாதனமுரைத்துச் சாதிக்கு முறைமையுணர்த்தல்.

13. ஸாவித்திரி யென்பாளவள் ஸவிதாரூப மென்றுணர்நீ
காயத்ரி தரிசநத்தூற் கண்டுகொள்வா—யுண்மையதை,

† குண்டலிகையோக முதிர்விலுரைத்த திருப்பா ரூபஃது பார்க்க.

யோகசித்தர் தன்மதியால் ‘உம்மநியில்’ கண்டதொரு
போகசித்தி † முக்குத்தியில் காண்!

14. அத்தாய்மயோகத்தில் சாக்ஷாத்தரித்த தாரக லக்ஷியத்தை
அம்பிகையோகத்தால் விமர்சமாக்கி பவானியோகத்தா லுண்டான போகாதிகாசகத்தியால்
மூர்த்தாகாரமாய் விளங்கிய சொரூபத்திற் கலந்ததுணர்த்தல்.

14. முக்குத்தியில் கண்டதொரு மும்மண்டல தாரகத்தை
நாக்குத்தியால் விமர்சமாக்கி நாதபிந்து—தத்துவத்தால்,
மூர்த்தமாகத் தான்கற்பித்து முன்செய்வினைப் பயன்போக்கி
தீர்த்தாகாரமாய் யான்புணர்ந்ததைத் தேர்.

15. அசிச்சானுசார ரூப கர்ம பெந்தத்தினால் உண்டாகும் அனுபோகத்துக்கும்
சுத்தாத்தாவாவில் இச்சானுசாரமாய் லபிக்கும் (கைஷ்கர்மவித்தி) போகத்துக்கும் உன்ன
வித்தியாஸ முணர்த்தல். (சுத்தாத்தாவாவில் போகத்துக்குக் கர்மம் காரணமின்றி கைஷ்கர்ம
சித்தியா லுண்டான மலபரிபாகமே காரணமாகையால் கர்மபெந்தயில்லை). †

15. பெற்றமக வென்றுநீ பெந்தக்கட்டுக் குட்பட்டு
கற்றமனக் கல்பியதால் கண்டதொரு காட்சிபோல்
பெற்றபெரும் பேறென்று பெந்தக்கட்டை யானறுத்து
உற்றதொரு மாபோகம் உள்ளேயுணர்.

16. புருஷார்த்தங்கள் நான்கில் வீட்டுகெறிப்பால்பற்றிப் பரணிகினைத்துப் பற்றெல்லாஞ்
சுட்டமுத்தாலன்றி சித்திகளையாவு முத்தி தராவென்று பாமுத்திசொரூபமுணர்த்தல்.

16. “மாகேள்வி பெற்றாலு மாயோக முற்றாலும்
தேகேந் திரியந்திரிந்தாலும்—மாகருணை,
சேரார் உபசார்தி தேரார் பெறார்பேறு
சேராத முத்திச் சுகம்.”

An Appeal To Agriculturists.—1.

விவசாயிகளுக்கோர் அறிக்கை—1.

ஸ்வல்பமான நிலங்களுள்ள ஜனங்கள் ஐயோ! அதில் கனையறப் பாபெவெதுமே ஒழிய நிலவில்தீ
இப்பொழுது எங்களுக்கிருக்கும் நிலக்கிளவிட கிஞ் ரணத்தால் அல்லவென்ற அறிவின்மையே. ஒரே
சித்துக் கூட விருந்தால் குடிப்ப சம்சாக்ஷணக்குத் ஸ்தலத்திலுள்ள அக்கம்பக்கமான இருநிலங்களில்
தேவையான மாகுல் கிடைக்குமே என்று நினைத்து ஒன்று ஏராளமான பலனைத் தரும்படி செழித்த
அனுதாபப்படுகிறார்கள். இதற்குக் காரணம், அதிக பயிர்களுடன் கூடியிருக்க, மற்றது நரைத்த பயிரு
மான மாகுலுக்குக் காரணம் பூயியின் வளமும், டன் கூடியிருக்கக் காரணமேன்? ஒன்றில் நிலக்கா

† முக்குத்தியை ‘நாசிகேதாஃநி’ என்று கருத்சொல்லும்.

† “ஜனந்தந்தாயிமொழி” முதலாவது ‘வித்தைப்படலத்தில்த், 13-வது திடவார்த்தை’ என்பதுமுதல்
24-வது அருட்பேறு, 25-அருளானந்தம் வரையில்பார்க்க. அத்துவா என்றால் மார்க்கம்.

னது பாடு அதிகம், மற்றதில் குறைவு, என்பது காதலா மலகம்போல் விளங்க வில்லையோ! 'பூமி மெய் வருத்தக் கூலிதரும்' என்ற பழமொழியும் மறக்கத் தக்கதோ! விவசாயிகளின் தற்காலத்தில் மது தேசத்திலுள்ள பஞ்சத்திற்குக் காரணம் யாது? உணர்விற்கு வேண்டிய மாசூலைத் தாத்தக்க நிலங்கள் இல்லை யென்பதால் அல்ல அனேகர் பஞ்சத் தால் மடிவது! விவசாயிகளில் பெரும்பாலோர் 'செடி கொடிகள் எப்படி வளருகின்றன? அவைகளின் உணர்வு எது? நாம் எவ்வாறு செய்தால் நமது நிலங்களின் உணர்வு எவ்வளவு மாசூலை அடையக் கூடலாமோ அவ்வளவையும் அடையலாம்' என்ற தெளிவான சாஸ்திர ஆராய்ச்சியின் அனுபவ மில்லாமலிருப்பதே மேற்கூறிய குறைவுக்குக் காரணமென்பது திண்ணம். நிலத்தில் உழைத்து, எருபோட்டுக், களை பிடுங்கி சுத்தமாய் வைத்திருப்பதே முதல் முதல் எல்லா விவசாயிகளும் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம்.

களை.

களை எப்பொழுதுமே நிலத்திற்குக் கெடுதலைத் தருவதென்று எண்ணுவது தப்பான அபிப்பிராயம். மாசூல் அறுவடையானதும், நிலத்திலுள்ள துப்பமான களைகளை அவைகள் விதைப்பிடிக்குமுன் கொத்தித்தள்ளி நிலத்தில் மடியச்செய்வது நிலத்தின் வளத்தை விருத்தி செய்யும். களை கெடுதி உண்டாக்குவதெல்லாம் கூடி பூமியிலுள்ள சாரத்தின் பெரும்பாகத்தைத்தான் எடுத்துக்கொண்டு பயிர்களின் உணர்வைக்குறைக்கிறதென்பதே தவிர வேறொன்று மில்லை யென்பது மறக்கத்தக்க தல்வ. ஆகையால் நிலங்களில் பயிருள்ளபொழுது களைபிடுங்கி அறுவடையானதும் பிடுங்கி களைகளை நிலத்திலேயே மடியச்செய்வது மிகவும் நல்லது.

சில ராஜாங்கங்களில், சர்க்காரார் பாடுபட்டுப் பயிர் செய்யாதவர்களிடமிருந்து நிலத்தைப் பிடுங்கியும், பாடுபட்டுப் பயிர் செய்பவர்களுக்கு நிலங்களை அதிகப்படுத்தியும் செய்து வந்ததின் காரணம், மேற்படி தேசங்களில் பயிரிடத்தக்க நிலங்களின் விஸ்தீரணக்குறைவும், விவசாய விருத்தியில் சர்க்காரின் நோக்கமுமே.

விவசாயிகள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள்.

தமது நிலங்களிலிருந்து அடையக்கூடிய மாசூலை அடையவிவசாயிகள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய இன்றியமையாத விஷயங்கள்:—

(1) பூமி எப்படி ஆனது, அதிலடங்கியிருப்பன எவை செடிகள் வளர்வதற்கு அது எவ்விதமாய் உதவி செய்வது, எவைஎவை அடங்கியுள்ளன எந்தெந்த செடிகளின் வளர்விற்கு ஏற்றது என்பதும்,

(2) வித்தென்பதெது? அதுமுளைப்பதெப்படி? செடி, கொடி, மாங்களை வித்தினின்றும் பதியன்களினின்றும் எப்படி பயிர்செய்து மாசூல் உண்டாக்குவது? எந்தெந்த செடிகளுக்கு எவ்வெவ்விதமான உணர்வுதேவை? என்றுதெரிந்து அதற்கேற்ற பூமியில் அதிகமாய் இரக வஸ்துக்கள் உள்ள எருவைப் போடுதல், பயிர்களைக் கெடுக்கும் களைகளைப் பிடுங்கி, அவைகளுக்குத் தீங்கிழைக்கும் பூச்சிபூழ்களை எப்படி அகற்றுவது என்ற அறிவு முதலியனவும்,

(3) செடி கொடி மாங்களின் வெவ்வேறுபாடுகளும், அவைகளின் அமைப்பும், நமது சரித்தின் இத்திரியங்கள் அவயவங்கள் இவைகளை உபயோகம் போன்ற, செடி கொடி மாங்களின் வளர்விற்கும் விருத்திக்கும் ஆதாரமும் அனுகூலமுமான உபயோகங்கள் எவையென்ற தெளிவான அறிவுமே.

நிலவளம்.

அநேக ஆண்டுகளாக மழை, காற்று, பனி முதலியவைகளால் பொடிக்கப்பட்ட பாறைகளாலும், புறபூண்டுகள், செடிகொடிகள் புழுப்பூச்சி மிருகங்கள் முதலியன மடிந்துமக்கினதிலும், நானுவித உலோகங்களின் ரேணுக்களின் சேர்க்கையினாலும் சேர்ந்து ஆயிரப்பதைத்தான் நாம் நிலமென்கிறோம், இவைகளை நாம் இருபெரும் பாகமாய்ப் பிரிக்கலாம் ஒன்று உயிருடன் கூடிய செடிகொடிகளின் மக்கிப்போன பொடிகள். மற்றொன்று உயிரில்லாமல் பாறைகள் பொடிக்கப் பட்டதால் ஆன ரேணுக்கள். செடிகொடிகள் வளர்வதற்கு இவ்விரண்டிலும் சத்துக்களும் அவசியம். நிலத்தைப்பரிசோதித்து இன்னினை செடிகளுக்கு எவ்வெவ்வித உணர்வுகள் வேண்டுமென்ற அறிவினால் இல்லாதவைகளை பூமிக்கு எருவாகப் போடுவதனால் நாம் பூரணமான மாசூலை அடையக் கூடும். நம்மனோர் இவ்வித அறிவில்லாமல் பூமியில் ஏராளமான சத்துக்கள் போன்ற சத்துள்ள எருவை யே திரும்பப் போட்டும் சரியான மாசூலை அடைய முடியாததால் வருத்த முறுகிறார். பயிருக்கு வேண்டிய, பூமியில் அதிகமாக விராத சத்துக்களுள்ள எரு

போட்டுப் பயிர்செய்தால் அவர்கள் அவ்வாறுவருத்த முறிக் காரணமிறாது.

செடிகொடி, மாங்கள் வளர்வதற்குப் பூமி எங்கனம் உதவிபுரிவதெனில், அவைகளின் வேர்கள் தங்கு வதற்கும், அப்படித் தங்குவதால் மேற்படி செடி கொடி மாங்கள் உறுதியாய்சிற் றேறுவாவ தன்னியில் அவைகளுக்கு வேண்டிய உணர்வுகளையும் அது அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற தல்லவோ! இவ்வித அறிவு தெளிவாய் மனத்தில் இருக்கின், வேறொன்று செடிகொடிகள் உறுதியாய்சிற் நிலத்தை எவ்விதம் கொத்தி உழவேண்டுமென்பது, பயிர் செய்யவேண்டிய பயிர்களின் இயற்கை ஸ்வபாவ அறிவினால் நன்குவிளங்கி புத்திசாலித் தனமாய் சாகுபடி செய்ய அனுகூலமாகு மல்லவா. ஆகையினால் நன்றாக சாகுபடிசெய்து பூர்த்தியான மாசூலை அடைய பூமி சம்பந்தப்பட்ட மாத்திரம் நாம் முக்கியமாய் அறிந்து மனத்தில் கவனமாய் வைக்கவேண்டியது. பூமி செடி கொடி விருகங்களுக்கு வேண்டிய உணர்வுகளின் சேர்க்கையென்றும், எவ்வெவ்வித செடிகளுக்கு வேண்டிய இயற்கையான உணர்வு எந்தெந்த பூமியில் இல்லையோ அந்தப் பூமியில் அவ்வித செடிகள் நன்கு வளரா தென்பதும், பயிரிடப்பட்டுள்ள பூமியில் களைகளை வளரவிட்டிருப்பதால் பயிர்களுக்கு வேண்டிய உணர்வு களைகளால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு பயிர்கள் உணர்வின் குறைவினால் கடினநிசையை அடைந்து தகுதியான பலனைத் தரா தென்பதே முக்கியமானது.

வித்து.

வித்தென்பது வளர்க்கூடிய செடி கொடி மாங்களின் அதி துட்பமான ஸ்வரூபத்தையும், வித்து பூமியில் போடப்பட்டு வேறொன்று அதினின்றும் உணவை உட்கொள்ளும் வரையில் ஜீவித்திருக்க வேண்டிய வஸ்துக்களையும் ஒருகடினமான போர்வைக்குள் அடக்கிக்கொண்டிருப்பதே. ஆதலின் நல்ல வித்தினின்று உண்டாக்கப்படும் நுத்துக்கள் பலத்துடன் கூடியிருப்பதால் வேர் ஊன்றினதும் பூமியினின்றும் அதிகமான உணவை உட்கொள்ள சத்தியுள்ளதாக ஆகி ஏராளமான மாசூலைத் தர ஹேதுவாக ஆகிறது. வித்து கெடுதலாக விருக்கின் நன்றும் பலவீனமுள்ளதாக ஆவதால் அதன்வேர் அதிகமான உணவை பூமியினின்றும் கிரஹிக்கச் சத்தியற்று அல்பமான மாசூலை யடைய ஹேதுவாகிறது. ஆதலின் பயிர்செய்ய வித்துக்கள் மிகவும் நன்றாக

விருத்தல் வேண்டுமென்பது அத்தியாவசியம். இது விஷயத்தில் முக்கியமாய்க் கவனிக்க வேண்டியது எவ்வளவுகாலத்திற்குப்பிறகுதான் வித்து பூமியில் போடப்படவேண்டுமென்பதும், இக்காலம் செடிகொடி மாங்களைப் பொறுத் திருக்கிற தென்பதுமே. சில வித்துக்கள் ஒரு வருஷத்திற்குள்ளும் சில ஒரு வருஷத்திற்கு மேற்பட்டும் நானுவிதமாக பூமியில் பயிர்செய்யப்படவேண்டியிருக்கும். சிலவித்துக்கள் பூமியில் ஆழமாய்ப் போடப்பட்டால்தான் முளைக்கும். சில மேலாகப் போடப்பட்டால் முளைக்கும். ஆழத்தில் போடப்பட்டால் முளைக்காது. சிலதிற்கு அதிக வெளிச்சம் கூடாது: இதற்காக விதைவிதைத்த பாத்தியில் தழை, வைக்கோல் முதலியவைகளால் மூடி வைக்கவேண்டும். சிலதிற்கு அதிக வெளிச்சம் தேவை. ஆதலின், செடி மாம் முதலானவைகளின் கீழ் பாத்தி உண்டாக்கி விதைக்கப்படின நன்கு வளரா. இவைகளையெல்லாம் பொறுமையான அனுபவத்தால் கண்டறிந்துதான் தெரிந்து கொள்ளல் நன்று.

பதியன்கள் போட்டுப் பயிர்செய்தல்.

பதியன்கள் போட்டுப் பயிர்செய்தால் புதிதாகச் செடி உண்டாக்குவதன்று. தாய்ச்செடியின் இயல்போடு கூடிய அச்செடியின் ஒருபாகம் போன்றதே ஒழிய, வித்தினின்று உண்டாக்கப்படுவன வற்றைப்போல் வேறானதல்ல வென்போர் பலர். இதுவும் வாஸ்தவமே. ஏனெனின், வித்தினின்றும், பதியனினின்றும் பயிர் செய்யக்கூடிய எலுமிச்சை போன்ற செடிகள் பதியன்போடப்பட்ட செடி, வித்தினின்றும் உண்டானதைக் காட்டிலும் அதிசீக்கிரத்தில் பலன்தருவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம் மல்லவா! செடியிலேயே போடப்படாமல் வெட்டிக் கொண்டுபோய்ப்போடப்படும் பதியன்கள் அதிககால தாமதம் இல்லாமலும் ஒருகணுவிற்குக் கீழாக ஒழுங்காய் வெட்டப்படும் போடப்படவேண்டும். வெட்டுவதற்கு அதிகமான மையான கத்தியிருத்தல்வேண்டும். ஏனெனின் மழுங்கலான கத்தியினால் வெட்டப்படின் வெட்டுப்புறம் ஒழுங்காய் இராததும் தவிர பட்டையும் வருஷம் போகுதல் கூடும். நமது சரித்திலும் கூட கூரான கத்தியால் உண்டான காயம் மழுங்கலான கத்தியால் லானதைவிட சீக்கிரம் ஆறிப்போவதை நாம் பார்த்திருப்பதால், பதியனிலும் முளைகள் ஒழுங்காய் வெட்டப் பட்டிருக்கின் அவைகள் கூடுவது

சீக்கிரத்தில் ஆகி, வேர்சீக்கிர மூன்றித் தளிர்களும் சீக்கிரம்விடும். பதியன் போடப்படுமிடம் நாமாயும் மணற்பாங்காய் மிருத்தல் வேண்டும். கட்டுச்செடி உண்டாக்குவதும் ஒருவிதபதியன் போடுதலே. இதனால் செடிகள் நன்றாகவிருந்தும் சிலாக்கியமற்ற பலனைத் தரும்படிசெய்தல் இயலும்.

எநுவகை.

செடிகளுக்கு உணவாக பூமியில் போடப்படும் எருக்கள் பலவகை. ஒன்று செடிகளுக்கு வேண்டிய உலோகசம்பந்தமானவைபூமியில்இல்லாவிடில் அதைத் தயார்செய்து போடுதல்; மற்றது செடி கொடி தானியம் முதலியனவைகளைக்கால்நடைகள் தின்று ஜீரணமாகாதவைகளைச் சாணியாய்த் தள்ள அதை எருவாக உபயோகிப்பது; கால்நடைகளின் சாணி மூத்திரம் முதலானதும் காய்த்த தழைமுதலிய குப்பைகூடன்களும் ஒன்றாகப்போட்டுச் சேர்த்து வைக்கப்பட்டு எருவாய் உபயோகிப்பது. கால்நடைகளின் சாணி மூத்திரம் முதலிய பூமியில் சுவறி வீணாக்கப்படாமல் வைத்தோல் முதலியவைகளைப் பரப்பி அவற்றின் மேல் கால்நடைகளைக் கட்டி, சாணி மூத்திரம் முதலியவைகளால் ஊறிக்கலந்துள்ள அவ்வைக்கோல் முதலானவைகளை எருவாய்உபயோகித்தல், பச்சைத் தழைகளை ஒடித்து நிலத்தில்தோட்டு அமுரும்படி விட்டிருப்பது. செடிகொடி புற்புண்டு பிராணிகள் முதலியன எரிக்கப்படுதல் அச்சாம்பலை எருவாக உபயோகித்தல், சுண்ணாம்பை ஐந்தாறு வருஷங்களுக்கு கொருதரம் கணக்காக நிலத்தில் கெடுகிற முட்டி முட்டாய்க் கொட்டி அடிவைத்து மேலாக உழுது விடுவது, அன்னபேதி முதலான சிற்சிலவைகளை ஜலத்தில் கரைத்து செடிகளுக்குஊற்றுவது அவைகளின்மேல் தெளிப்பது முதலியன.

விக்கினங்கள்.

ஐகத்தில் ஒவ்வொரு விருத்தி அம்சத்திற்கும் அப்பியந்தரம் பலவன. இவ்வாறே தோட்டப் பயிர்களின் விருத்திக்கும் பல இடையூறுகள் உண்டு. முக்கியமாய் பூண்டு, களைகளினால் உண்டாகும் கெடுதி அதிகம். நாம் ஏராளமாய் பணச்செலவுசெய்து குழிவெட்டி கிடங்குத்து எருப்போட்டு பாடுபட்ட பதல்லாம் களைபிடுங்கப்படாவிடில் விழுதுக்கிறைத்த நீர்போளாகும். எப்படியென்றால் களைகள் கொள்ளை கொள்வது பூமியிலுள்ள உலோகஉணவுகள் மாத்திர

மன்று, இன்னம் பூமியிலுள்ள இதர சாரங்களைப் பெல்லாம் கிரஹித்துக்கொண்டு பயிர்களுக்கு உரின் ஆதாரமாகிய கைப்பைக்குறைப்பதுடன், அவைகளைச் செழுமையாய் வளர வெட்டாமல் செய்து மண. நிலங்களினின்றும் களைகள் கிரஹித்துக் கொள்ளும் சாராம்சங்களைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தின் அதே ஏராளம் நன்கு விளங்கும். ஆதலின் உலகில் ஒருவா தன்னால் எவ்வளவுபூமி நன்குபராமரித்த களையின், சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ள முடியுமோ அதற் மேல் வைத்துக் கொள்ளுதல் தக்கதன்று. களை என்னியில் பயிர்களுக்கு சேத்துரு அநேகவித புழு பூச்சி வண்டு முதலியன. இவைகள் செடிகளைத் துளிர் இலை முதலியனவைகளைத் தின்னும், வெட்டியும், இலை தளிர்களின்மேல் முட்டைகளை இட்டு காயம் பண்ணுகின்றன. இக்கெடுதி செய்யும் பூச் முதலியனவைகளை எதிர்த்துத் தருவிமுதலானவைகள் பல. இவைகளைப் பயன்படுத்தித் தாத்திவிடாம தோட்டங்களில் யதேச்சையாய் சஞ்சரிக்கவிடுதலா மேற்கூறிய கெடுதி சொஞ்சம் குறைவு படலா

“வாப்புயா” எனும் வாழ்த்து.

ஒளவையார் ஒருதரம் ஒருகிராமத்திற்குப்போ ஊரார் எதிர்கொண்டு சென்று கிராமத்துக்கு அழைத்த வருகையில் ஒரு வரப்பின்மேல் இவ்வா புயா! என்று ஆசியாய்ச் சொல்லி உட்கார்ந்த அவம்மணியை நோக்கி அவ்வார்த்தையின் தாற்பரியதைக் கேட்க, அவரும் வரப்புயார்தால் நீர் உயரு நீர் உயர்ந்தால் நெல் உயரும், நெல் உயர்ந்தால் கு உயரும், குடி உயர்ந்தால் முடியுமாம் என்று விய கரித்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆதலின் மில் ஒவ்வொருவரும் தான் செழித்தால் போட மென்ற சுயநயமான எண்ணத்தை விட்டு நர செழித்து ஸ்ஷேமத்தை அடைந்தால் நமக்கும் ஸ்ஷே மென்ற திவ்விய சங்கல்பத்தில் ஆழ்ந்தகோக்கமுன் வர்களாய் ஜாஸ்தியான நிலமுன்னோர்கள் தமக்கிரு கும் நிலவில்திரைத்தால் ஸ்வல்பமான மாகுல்கிடை தாலும் போது மென்ற எண்ணத்தைவிட்டு த தன் நிலங்களி லிருந்து எவ்வளவு மாகுலை அடை லாமோ அவ்வளவு மாகுலை அடையாமல் அஜாக்கி தையாய் கிடைத்தது போதுமென்றிருப்பது உலக தில் கூடாம முதலானவைகளுக்குத் தக்கனா வியன் உதவி புரிவதாக ஆகும் என்று அறிந்து அப்படி கில்லாமல் பூமியை வளமாசச் செய்து இயன்ற ஒரு

ந் போட்டு உமொன பலனை அடைய முயலுவது ஈட்டுக்குப்பஞ்சம், பணி முலியவைகளை நீக்கி கேஷ மத்தைத் தரும் என்றதை மனதில் வைக்க வேண்டி பது அத்தியாவசியம். வெகு நாட்களுக்கு முன் பயிர் செய்வோர்களுக்குத் தான் மிக்கமரியாதை, சர்க்காரா லும், இன்னம் மற்றவர்களாலும் செய்யப்பட்டுவந்த னாம். எனெனில் ஒருவன் எவ்வளவு பணக்காரனா ழிருந்தாலும் அவன் தன்பணத்தைத் தின்று ஜீவிக்க னாகுமா! குடியானவர்களது பிரயாசத்தால் உண்டாக் கப்பட்ட தானியம், காய்கறி முதலியவைகள் இல்லா மல் அவர்கள் ஒரு நாள் ஜீவிக்க முடியுமா? முடியா தல்லவா! இதைத் தெளிவாகக்காட்ட ஓர் சிறுகதை யுண்டு. விஷயம் விரிந்துவிட்டதால் அதை அடுத்த சஞ்சிகையில் சொல்வோம்.

எம். என். கணேசய்யர்.

SIVAYOGA DEEPIKA—II.

சிவயோக தீபிகையில்

பாகிய சதுரங்க பூசாவிதானமென்ற

இரண்டாவது படலம்.

1. (ஸ்ரீ குருமூர்த்தியானவர் அந்தரங்க பூஜாவிதானத்தைச் சொல்லி சிஷ்யனை யழை த்து) இந்த சிவபூஜாவிதானது பெரியோர்க ளாலே வேறொரு பிரகாரமாகிய யோகமார்க்க கோசரமாகச் சொல்லப்படிருக்கின்றது. அதை நானுனக்குச் சொல்லுகிறேன் (கேளென்று சொல்லத்தொடங்கினார்).

2. ஒ சிஷ்யனே! யோகத்தால் ஞானமும், ஞானத்தால் யோகமும் பிறக்கும். இவ்விரண் டும் சித்திப்பதற்காக பூமியிலே பூதசரீரத்தைக் காப்பாற்றவேண்மே.

3. தேகத்தைக் காப்பாற்றுவ தெவ்வா றென்னில் சிலேஷம் நாசமானால் சரீரம்ஸ்திர மாவது நிச்சயம். அது அழிவதெப்படி பென் னில் ஹடயோகத்திலழியும் (என்றால் வாயு கும்பகத்தில் ஸ்திரமானால் சிலேஷம் மழியும். வாயுவைக்கட்டாமல் சிலேஷமத்தை யழிக்கக் கூடாது; ஆகையால் வாயு தாணியினாலே

சிலேஷம் நாசம் பண்ணி தேகத்தை நிறுத்தித் கொள்ள வேண்டுமென்றவாறு).

4. யோக சாதகம் செய்கின்றவர்களுக்கு சாதிக்கவேண்டியது சிவயோகமே யாகும். அதற்குச் சாதனம்ஹடயோகமாகும். ஆதலால் முதல் ஹடயோகத்தைச் சாதிக்கவேண்டி யது. அதற்கு எட்டு அங்கங்களுண்டு. (அவை பாஹிய சதுரங்கமென்றும், அந்தர சதுரங்க மென்றும் இரு வகையாகப் பிரிக்கப்படும்). அந்த ஹடயோகத்தைச் சாதிக்க முதல் இயம நியமாத்ரி அஷ்டாங்கங் களினாலே சிவபூஜை செய்யவேண்டும்.

5. (அப்பூதபாவது யம, நியம குணங் களாலே ஆத்ம சத்தி பண்ணி, தன் வசமான பலவித ஆசனங்களி லொன்றில் ஸ்திரமாக விருந்துகொண்டு, பிராணாயாம மென்கிற ஜலத் திலே திவ்யநிகத்தை அபிஷேகம் செய்ய வேண்டும். இந்த நாலுமே பாஹியசதுரங்க பூஜாவிதான மெனப்படும்.

6. அந்தப் பரமேசுவரனுக்கு இந்திரிய நிக்கிரகமே கந்தமும், தியானமே புஷ்பமும், திடமானதாரணையே தூபமும், சுத்த சமாதியே மகா கைவேத்திபமுமாக சமர்ப்பிக்க வேண்டி யது. இந்த நாலுமே அந்தர சதுரங்க விதான மெனப்படும்.

7. இந்தப் பிரகாரம் அஷ்டாங்கயோக மார்க்கத்தினாலே எப்பொழுதும் ஹிருதயகம லத்தில் பரமேசுவரைப் பூஜிக்கவேண்மே. பாஹ்ய பூஜையினால் என்ன பிரயோஜனம்?

8. இந்தப் பிரகாரம் அந்தரங்கத்திலே அஷ்டாங்க யோகமார்க்கத்தினால் அவ்வித ய னான சிவனை எவன் பூஜிப்பானோ அவனை சைவன், அவனை வித்வான் அவனை யோக மறிந்தவருள் உத்தமனாவான்.

9. (1) பிரஹ்மசரியம் (ஸ்திரீசங்கமின் மை), (2) தேகத்துக்கனு குணமான) விதமான

ஆகாரம், (3) தைர்யம், (4) பூததயை, (5) சத்தியவசனம், (6) நேர்மையானபுத்தி, (7) சகியாசாரம், (8) பொறுமை, (9) கனலின்மை (10) ஹிம்ஸைபண்ணுதிருத்தல் ஆகிய இப்பத்தும் இயமங்க ளென்று பெரியோர்களால் சொல்லப்படும்.

10. (1) எப்பொழுதும் சந்தோஷம், (2) சம்பூரணபாவீன, † (3) நல்ல புத்தி, (4) தபசு, (5) வீரதம், (6) சிவபூஜை, (7) ஜெபம், (8) நிஷ்டை, (9) சத்பாத்நிரத்தில் தானம் செய்தல், (10) இருதயசுத்தி ஆகிய பத்தும் நியமங்க ளென்று சொல்லப்படும்.

11. இந்தப்பிரகாரம் இயமங்கள் பத்து, நியமங்கள் பத்து ஆக இருபது ஸக்ஷணங்களினாலேயும் ஸ்திரமான புத்தியோடுகூடி ஆத்ம சுத்தி பண்ணவேண்டும்.

12. ஆசனங்களி லினைகமுண்டு. அவற்றுள், சித்தாசனம், பத்மாசனம், ஸ்வஸ்திகாசனம், முத்தாசனம், வீராசனம், பத்திராசனம், கருடாசனம், சிங்காசனம், கோமுகாசனம், சுகாசனமென்னும், இப்பத்தாசனங்களுமே சிரேஷ்டமானவை.

13. கிரஹஸ்தர்களுக்கு பத்மாசனம் சிரேஷ்டம். மற்ற யோகிகளுக்கு சித்தாசனம் சிரேஷ்டம். சகலமானபேர்களுக்கு சுகாசனம் சிரேஷ்டமாகும். இம் மூன்றுமே சிரேஷ்டமாகும்.

14. பிரசித்தமான ஆசனங்க ளநேகங்களில் எவை தனக்குச் சரியாய் இஷ்டமாயிருக்குமோ அவற்று ளோராசனத்திலிருந்து கொண்டு ஏகாந்த ஸ்தானத்தை யாகிரயிக்க வேண்டும்.

15. அந்த யேகாந்த ஸ்தலத்திலொரு அழகியமடத்தைக் கற்பிக்கவேண்டும். எப்படி.

† மூலத்தில் ஆஸ்திக்கியமென்கிற வார்த்தை காணப்படுகிறது.

யென்றால் (ஒரிடத்திலேயும் வெளியில்லாமல்) குறுகியவாசலுள்ளதாகவும், சுற்றுப்பிராகாரத்தால் சூழப்பட்டதாயும், மிகபரிசுத்தமாகவும், வெளியிற் கூடமுள்ளதாகவும்,

16. நல்ல வாசனையுள்ள புஷ்பங்களால் நிறைந்ததாகவும், விதானத்தால் (கட்டிலால்) சோபிக்கப்பட்டதாகவும், மிருதுவான மெத்தை படுக்கை ஆசனம் இவற்றோடு கூடினதாகவும்,

17. (சாம்பிராணி முதலிய) தூபத்தால் வாசனையுள்ளதாகவும், பசுவின் சாணங்கொண்டு மெழுகுப் பட்டதாகவும், சமித்து, புஷ்பம், பத்திரம் (இலைகள்) இவைகளோடும், கந்தமூல பலங்களோடும் கூடினதாகவும்,

18. விபூதி, ருத்திராக்ஷம், தெர்பை, கிருஷ்ணஜினம் இவற்று லலங்கரிக்கப்பட்டும், சுத்தமான அன்ன பானங்களால் நிறைந்து, சகல மூலிகைகளாலும் சம்பூரணமானதுமாக (அம்மடம் கட்டப்பட்டிருக்கவேண்டும்).

19. அப்படிக்கொத்த மனோகரமான மடத்தில் எப்பொழுது மிருந்துகொண்டு நியதமான மனதோடு கூடினவனாய் தன் ஹ்ருதயத்தில் சதாசிவலிங்க மூர்த்தியை நன்றாகப் பூஜிக்க வேண்டும்.

20. அப்பூஜாவிதி யெப்படியெனில் ஓசித்வானான சிஷ்யனே கேளாய்! ஆதியில் கேவலகும்பகத்தில் வாயுவை நிரோதம்பண்ணி பிராணயாமமென்கிற ஜலத்தினால் சித்திராகாசரான சிவமூர்த்தியை அபிஷேகம் செய்யவேண்டும்.

21. பிராணயாம மாவது பிராகிருதமென்றும் வைகிருத மென்றும் இரு விதமாகும். இவை இரண்டுமல்லாமல் நின்றது கேவலகும்பகமாகும்.

22. அவைகளில் பிராகிருதப் பிராணயாமமாவது, பிராணதூய்வு நிர்வாச உச்சவாசருப

மாய் ஸ்வபாவமாகவே போக்கு வரத்தாயிருப்பது. இது சகல ஜனங்களுக்கும் நடக்கின்றது.

23. வைகிருதப்பிராணயாமமாவது, சாஸ்திரங்களிற் சொன்ன விதிப்படி ரேசகபூரககும்பங்களின் கிரமமறிந்து வாயுவை நிறுத்துதல்.

24. இந்தப் பிராகிருதம் வைகிருதம் என்கிற இரண்டும் எந்த மகாத்மாவுக்குக் கூணமாத்திரத்திலே சித்தியாமோ அதுவே கேவலகும்பம் மென்று சொல்லப்படும். (ஏனென்றால் நீனைத்த மாத்திரத்தில் பிராணவாயுவை மனத்தோடு கூட்டிப் போக்குவரத்தில்லாமல் நிலைநிறுத்துதலா லென்றறிக்க).

25. முன் சொல்லப்பட்ட பிராகிருதமானது அஜபா ரூபமான மந்திரயோகமாகும். இரண்டாவதான வைகிருதமானது (தன்யத்தினத்தால் வாயுவை நிறுத்துகிறபடியால்) லயயோகமாகும். மூன்றாவதான கேவலகும்பம் (வாயு மனதோடு கூடி ஸ்திரமாய் நிற்கின்றபடியால்) ஹடயோகமாகும். (அவைகளை அதிகிரமித்தது) அமநஸ்கம். அதுவே ராஜயோகமென்று சொல்லப்படும்.

26. முந்தினது அஜபாயோகம், இரண்டாவது வாயுநாதத்தில் லயமாகும் லயயோகம். மூன்றாவது மனதும் வாயுவும் ஒன்றாய் ஸ்திரப்படுவது ஹடயோகம். (இவைகளுக்கெல்லாம் மேலானதாம்) நாலாவதான ராஜயோகம் விருத்திக ளில்லாம லிருப்பது.

27. பிராணயாமத்தினாலே இந் நான்கு வித யோகங்களுஞ் சித்திக்கும்: ஆகையால் அப்பிராச ரூரண நீயும் பிராணயாமத்தை முக்கியமாக நுஷ்டிப்பாயாக.

28. (அப்பிராணயாமத்தில்) அஜபாரூபமானது பிந்துவுடன் கூடின ஸகாராந்தமான பிஜாக்ஷரமானது உச்சவாச ரூபமாய் வெளிப்படும்! இரண்டு பிந்துக்களுடன் கூடிய ஷகா

ரார்தமான பிஜாக்ஷரம் நிர்வாச ரூபமாய் உள் பிரவேசிக்கும். †

29. இந்தப்படி பிராணவாயு சகலமான பேர்களுக்கும் போக்குவரத் துள்ளதாயிருக்கும். இப்படிநாஸ்தோறும் செய்யப்படும் [பிராணயாமயோகமே] அஜபாகாயத்ரீ மந்திரஜெபமென்று சொல்லப்படும்.

30. யாதாமோருவன் அருளுதைய காலத்தில் குரு உபதேசித்த மார்க்கமாக இந்த அஜபாகாயத்ரீ மந்திரத்தை அஹோராத்திரம் 21,600 சங்கியையாக ஜபம்பண்ணுவானே அவன் அஜபாமந்திர ஜபபலத்தை யடைவான்.

31. இப்படி அஜபாமந்திரத்தை ஸங்கல்பஞ்செய்து ஜபம்பண்ணுபவன் சகலபாபங்களினின்றும் நீங்கி சித்திரமாகவே சிவயோகசித்தியை யடைவான். சந்தேகமில்லை.

32. [இந்த அஜபாகாயத்ரீ மந்திரத்தை அருளுதைய காலத்தில் நியமமாக விருந்து கொண்டு சாஸ்திரப்பிரகாரம் ஸங்கல்பம் பண்ணி உச்சவாச நிர்வாசம் 21,600-ம் (மூல) ஆதாரமுதற்கொண்டு சஹஸ்ரதள கமலபரியந்தமான் சப்தமண்டல தேவதைகளான கணேசுவரர், பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் சிவன், பரமாத்மா, ஸ்ரீசற்குரு வென்கிற சப்த தேவதைகளுக்கும் அவரவர்கட்குச் சொன்ன சங்கியைப்பிரகாரமாக சமர்ப்பணம்பண்ணி அஜபாமந்திரத்தை மனோதிருஷ்டியினால் பார்க்கவேண்டும்]. அந்த அஜபாகாயத்ரீ மந்திர பிஜங்க ளிரண்டும் த்ரிவேணி சங்கமஸ்தலத்தில் லீனமானால் சப்தப்பிரஹ்ம ரூபமான பிரணவநாதம் பிரகாசிக்கும்.

† ஸகாராந்த மென்பது ஸகாரத்திற்குப் பின் வரு மக்ஷரமாகிய “ஹ” காரத்தைக் குறிக்கவே “ஹ” என்கிற பீஜம் சித்திக்கும். ஷகாராந்தமான அக்ஷரம் “ஸ” காரம். ஆகவே “ஸ” என்கிற பீஜம் நிர்வாசத்திற்கு ஏற்படுகின்றது. இதன் விரிவை ஹம்ஸோபரிஷத்தில் பார்க்கலாம். [இந்த உபரிஷத் அடுத்த சஞ்சிகையில் பிரசுரிக்கப்படும். வி. சி. பர்.]

33. ஆத்மமந்திரத்தை (ஹம்ஸமந்திரத்தை) ஸோஹம் எனச்செய்து அப்பதத்திலுள்ள இரண்டு எழுத்துகளையும் வியத்தமாகச் செய்து அவ்வெழுத்துக்களிலுள்ள மெய்யெழுத்துப் பாகத்தைத் தள்ளி யெழுத்தாகியவியமான ஓம்காரமந்திரமாகும். சகல மந்திரங்களுக்கும் மேலான இதை அதுஸ்வரத்தோடு சேர்த்து எவன் பிரஹ்மநாடியில் சேர்ப்பானோ அவன் பூரணநந்தனாய் குண்டலினி (யோக) அனுபவத்தில் தேர்த்தவனாவான். [† “கர்மணே மூர்த்திமேதி” — (ஷட்) கர்மா சக்தியின்பொருட்டு (பிரணவ மந்திரோபாசனை செய்கிறவன்) மூர்த்தி (தாரகம்) என்னும் பூர்வ யோக சித்தியை (இந்திரியாந்தத்தை) அடைகிறான்.]

[தூர்ப்பு:—ஸோஹம் என்பதில் மெய்யெழுத்துகளான ஸ, ஹ இரண்டையும் தள்ள ஒளிவந்தும். எப்படிநாம் ஜீவமந்திரமாகிய ஸோஹம் என்பதின் உபாதிகளான மெய்யெழுத்துக்களைத்தள்ள உபாதியற்ற உயிர்ரூபமான பிரணவம் நிற்குமோ அவ்விதம் ஜீவோபாதிகளை நீக்கிப்பாற்க பரமாத்மாவே மிகுநிற்கும் எனப்பொருள்.]

34. வாமகதியான இடாநாடி சந்திரனென்று சொல்லப்படும். அதுவே யமுநா நதி. தக்ஷிண கதியான பிங்களாநாடி சூரியனென்று சொல்லப்படும். அதுவே கங்காநதி. — மத்திய கதியான சுஷுமனாநாடி அக்னியென்று சொல்லப்படும். அதுவே சரஸ்வதி நதி. இந்த மூன்றும் கூடின ஸ்தான மெதுவோ அதுவே த்ரி

[†] இந்த அடையாள முள்ளது மூலத்தின் பொருள் விளங்கச் சேர்க்கப்பட்டது. கர்மணே, யென்பதற்கு (ஷட்) கர்ம சித்தியின் பொருட்டு என்றும் அர்த்தம் செய்யலாம். இது ஹடயோக சித்தி. ஷட்கர்ம சித்திகளாவன:—(1) தென்கி (துணியினால்), (2) பஸ்தி (ஜலத்தினால்), (3) நேதி (துணியினால்), (4) தாடகம் (கண்ணினால்), (5) கௌலிகம் (வயிற்றினால்), (6) கபாலபாதி (வாயுவினால் கபசோதனம் செய்து ஹடயோக சித்தி சாதித்தலாம்). மேலே மூன்றாவது சுலோகம் பார்க்க.

(வி. சி. பர்).

வேணிசங்கம மென்றும், த்ரிகூட மென்றும் சொல்லப்படும்.

35-36. [அந்த ஸ்தானமான தெதுவென்னில், கர்ணேந்திரியங்க ளிரண்டும் நாசிகா விந்திரியங்க ளிரண்டும் எங்கே கூடியிருக்குமோ அந்தஸ்தலம்.] அந்த இடத்தையே சதுஷ்பீடமென்றும் ஸ்ருங்காடகமென்றும் சொல்லப்படும். ஆகையால் அந்த ஒருஸ்தானத்திற்கே த்ரிகூட மென்றும் த்ரிவேணிசங்கம மென்றும் சதுஷ்பீட மென்றும், ஸ்ருங்காடக மென்றும் பெயர்.

37. உச்சவாச நிசுவாஸ ரூபமான வாயுவை மனதோடு த்ரிகூட ஸ்தலத்திலே சேர்த்து ஸ்திரப்படுத்தி அதன்மேல் த்ரிகோண (வெளியாகிற) சுஷுமனா நாடி மார்க்கத்திலே பிரவேசிக்கப் பண்ணுவும்.

38. அப்படிக்கொத்த பிரணவையு உயர (வெளியில்) நடக்கிற கதியை நிறுத்தினால், ஊர்த்துவ சூக்ஷ்மசக்தி நிபாதமாம். அந்தப்பிரணவாயு பிரத்தியாகதமாய்த் திரும்பி (அதைக் கீழேநடப்பித்தால் மத்தியமசக்திப்பிரபோதனமாம். பின்னையும் கீழேநடப்பித்தால் (அபானத்திலே மூட்டி) மூலசக்தி நிகுஞ்சனமாகும்.

39. ஆகையாலிரந்தப்பிரகாரம் ஊர்த்துவ சக்தி, மத்தியமசக்தி, அதோசக்தி இந்த மூன்றையும் கிரமமாக நிபாதனமும் பிரபோதனமும் ஆகுஞ்சனமும் பண்ணின யோகிசுவர்கள் பரமகதியை யடைவார்கள்.

40. ஆகையாலே நீயும் மகாச்சரியமாக சந்திரசூர்யாக்கி மண்டலங்களிலே (இந்தமூன்று சக்தி லக்ஷணங்களை யறிந்து) பிரணவத்துவனியோடு கூட வாயுவை சந்தானம் செய்வாயாக.

41. மூன்று வேதங்களும், மும்மூர்த்திகளும், மூன்று லோகங்களும், முக்குணங்களும் இவை பெல்லாம் பரபிரஹ்ம ஸ்வரூபமான ஓகாக்கிர மென்னும் பிரணவ மந்திரத்திலிருக்கின்றன. இது நிச்சயம்.

42. இவ்விதம் இந்தக் கேவலகும்பகப் பிரகாரத்தை சகல சித்தபுருஷர்களு மறிவார்கள். இந்த கேவலகும்பக மானது சர்வதந்திரங்களிலும் சிரோஷ்டமானது: மகாச்சரியமாயிருக்கும்.

43. யாதாமொருவன் தேசத்தில் நடக்கின்ற பிரணவாயுவினுடைய போக்குவரத்துக்களினுடைய நீதியை அறிந்து அதற்குத் தக்க விதானத்தால் வாயுவை ஸ்தம்பனம் பண்ணுவானோ அவனுக்கு வாயுநாணை சித்திக்கும்; சரீரசித்தியு முண்டாகும்.

44. சித்தபுருஷர்களா லொப்புக்கொள்ளப்பட்ட சாஸ்திரங்களிலே கேவலகும்பகத்தின் லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகிலும் மிகரகசியமாயிருக்கிறபடியால் அவிலேகைகளுக்குத் தெரியமாட்டாது.

45. குருகடாஷுத்தால் கேவலகும்பகாப்பியாசம் சித்தித்ததே யானால், முத்திரா கரண பந்தனங்களால் ஓர் பிரயோசனமுமில்லை.

46. கேவல கும்பகத்தினாலே பிரணவாயு நாதத்துடன் விஷ்ணு பதத்தை யடைந்து (லயித்தால்) அப்பொழுது ஜீவாத்ம பரமாத்ம ஜக்கிய முண்டாகும்.

47. நிச்சப்தமாய் (நாதமற்றதாய்) நின்றதே தத்துவ மென்றும் அநிர்வாச்ய மென்றும் (புகலொணாத தென்றும்) பரமபத மென்றும் சொல்லப்படும். அதுவே பூதேந்திரியாத்மகமான பிரகிருதிக்கும், சகலதத்துவங்களுக்கும் லயஸ்தான மென்றறியவேண்டியது.

48. மூலபந்தனம், ஒட்டியாண பந்தனம், ஜாலந்திரபந்தனம் என்னும் பந்தனத் திரயங்களை மப்பியாசம் பண்ணின யோகிசுவானுக்கு அந்த அப்பியாசத்தினால் ஊர்த்துவமான பிரணவாயு ஆகாசத்தில் நின்றால் அதனால் பூதங்களும், இந்திரியங்களும், இந்திரிய விஷயங்களும், மனம் சித்தம் அகங்காரம் முதலிய அந்தக் கரணங்களும் இது முதலிய சமஸ்தமும் லய

மடையும். அப்பொழுது விருத்திரகிதமான (மனோ விருத்திகளற்ற) சுகமுண்டாகு மென்று சொல்லப்படும்.

49. (அந்த பந்தத் திரயங்க ளென்னவென்றால்): யாதொன்றானது வாயு நிரோதனத்தால் அபானனென்கிற சூர்யனைப்பிரணனென்கிற சந்திரனோடு கூட்டி மேற்செல்லும் படியாகச்செய்து சமஸ்தயோக சித்திகளையு மடையப் பண்ணுமோ அதுவே மூலபந்தன மென்று யோகிசுவர்களால் சொல்லப்படும்.

50. நாடிக்குக்கீழ் அபானனும் நாடிக்கு மேல் பிரணனும்மாக நிறுத்தி (அறிவின் பலத்தினாலே) பந்தனம் பண்ணுவது ஒட்டியாண பந்தனமென்று சொல்லப்படும். இப்பந்தமானது சகலரோகங்களையும் ஜனன மரணங்களையும் மிருத்தியுவையும் போக்குவிக்கும்.

51. சுழத்தை வளைத்துக் கொண்டு ஹருதயத்திலேசுபுகத்தை (முகவாய்க்கட்டை) திடமாகப் பொருந்தச் செய்தலே ஜாலந்திரபந்தனமென்று சொல்லப்படும். இது ஊர்த்துவத்திலிருக்கும் (மேலிருக்கும்) அமிர்த்ததையிறங்கச் செய்யும்.

52. இப்படி (பந்தனங்கள் மூன்றையு மப்பியசித்து) ஊர்த்துவ மத்திம பந்தனங்களினாலேயும், அபான வாயுவினுடைய ஆகுஞ்சனத்தினாலேயும் ஓர் நாசிகா துவாரத்தில் சகல வாயுக்களும் உட்பிரவேசிக்கும். அதினால் சிக்கரத்தில் கேவலகும்பகசித்தி யுண்டாகும்.

53. இக்கேவல கும்பக மானது எவனுக்கு சதாகாலமும் வசமாகுமோ அவன் மகா பிரசித்தான பிரணசம்யயி யென்று சொல்லபெவான்.

54. இந்தப்பிரகாரம் பிரணாயாமவிதானத்தை மூன்றுமாதம் தப்பாமல் அப்பியாசம் பண்ணினயோகிசுவானுக்கு தேக லகுத்துவமும், அக்ரிதீபனமும் சமஸ்தநாடி சத்தியும், நாதசிரவணமுமுண்டாகும்.

55. ஆகாசத்தில் பிராணன் (வயம்) அடைந்தால் அந்த ஸூனமே உன்மனி ஆகும். அந்த உன்மனி அடையப்பெறுகிற வரைக்கும் விவேகியானவன் இக்கேவல கும்பகாப்பியாசத்தை விடாமலனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

56. (அப்பியாசப்பிரகாரமென்ன வென்றால்): முன்னால் பிரஹ்மஜ்ஞானியாகிய குருவை நமஸ்காரம் பண்ணி அந்தரங்கத்திலிருக்கும் காமக் குரோதாதிகளாகிய சத்துருக்களையும்கூட வென்று ஜெயித்து, ஏகாந்தமாய் சத்தமான ஸ்தலத்திலே யிருந்து கொண்டு புருவ மத்தியமாகிய பத்மத்தில் பரசிவத்தைத் தியானம் பண்ணவேண்டும்.

57. (இவ்விதம் தியானம்பண்ணி) [நாதாணுசந்தானத்தால், அதாவது] சதாகாலமும் அநாஹத திவ்யநாதத்தைக்கேட்டு விபின்னமாய் நிர்மலமான பிந்து ரத்தனத்தைத் தரித்து சந்திரமண்டலத்திலிருந்துவரும் அமிர்தத்தை யுண்டு, சங்கல்ப விகல்பக் கூட்டங்களை யறுத்து,—

58. திரிகூடஸ்தானத்தில் வாயுவை திடமாக நிறுத்தி, அவ்வாயுவை மனதுடன் கூட திரிகோண ரூபமான சஷ்டாங்கமான மார்க்கத்திற் பிரவேசிக்கச் செய்து அப்பொழுது ஊர்த்துவ சூக்ஷ்ம குண்டலினியைப் பேதித்து விஷ்ணுபதத்திலே யடையப்பண்ணி சுகத்தை யனுபவிப்பாயாக.

59. இப்படிப்பட்ட விஷ்ணுபதஸ்வரூபமானதும் சர்வவியாபகமானதும் சதாகாலமும் பாவிக்கப்பட்ட விஷ்ணு ரூபமானதும் கேவல கும்பகாப்பியாசத்தால் சித்தியானது மாகிய சிவத்தை பிராணயாம ஜலத்தால் அபிஷேகம் பண்ணிப்பூஜிப்பாயாக.

இங்ஙனம்

சதாசிவ யோகீந்திரரால்

செய்யப்பட்ட

சிவயோக தீபிகை யென்கிற கிரந்தத்தில் பாஹிய சதுரங்க பூஜாவிதான மென்னும் இரண்டாம் படலம் முற்றும்.

Sita—A Tale of Hindu Domestic Life.

சீதா, அல்லது இல்லறவாழ்க்கை.

29 - வது அத்தகாரம்.

ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் என்னமறைத்தும் சமர்சாரம் வெளியில்வந்துவிட்டது. ஏஜெண்டு வேம்பய்யருக்குக் கோபம் உண்டானபடியால் தன்னிடத்தில் சமாசாரம் சொல்லவில்லை, இரகசியமாய் பேசினார். என்ன இராமச்சந்திரய்யர் காதில் படும்படி இந்த சங்கதிகளை யெல்லாம் பட்டணத்திற்குச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டார். உடனே இராமச்சந்திர அய்யர் ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகளுக்கு சமாசாரம் என்னவென்று கடிதமூலமாய்க் கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகள் பதிலே எழுதவில்லை, பிறகு இராமச்சந்திரய்யருக்குக் கோபம் பிறந்து நேரில்போய்க் கேட்பதென்று வந்தார். ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகள் அப்போதும் அவரைக்கவனியாமல் சொத்து ஒன்றையும் அவரிடம் ஒப்புவிக்க முடியாது, வேண்டுமானால் வியாஜ்ஜியம் செய்து பெற்றுக்கொள்ளலா மென்று சொன்னார். இராமச்சந்திரய்யருக்குக் கிழவனிடம் கொடுக்கப்பட்ட கடிதத்தின் சமாசாரம் விசாரிக்க நன்றாய்த் தெரிந்தது. உடனே இராமச்சந்திரய்யர் தங்கத்தின் மீது வியாஜ்ஜியம் போட்டு கிழவன் இருப்பிடத்தைச் சோதனை செய்து தன்தாவேஜியை எடுக்க வேண்டுமென்று கோர்ட்டி மூலமாய்க் கேட்டார். அப்படியே உத்தரவாகி சர்க்காரில் கிழவன் வீட்டைச் சோதனை போட்டு கடிதத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். இதற்குள் தங்கம் தனக்கு வரப்போகிற திங்கை நினைக்காமல் தன்தாயாரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளைத் துண்டிவிட்டான். அவர் அப்படியே ஊர்ஊராய் விசாரித்துப் பார்க்கக் கடைசியில் பீமபுரத்தில் ஒரு வீட்டில் அவளிருக்கக் கண்டார்கள். அங்கே போகவும் அந்தக்கிழவி அம்மாள் இவர்களைக் காணவும் நடுங்கினாள். தங்கம் அவளுக்குச் சமாதானத்தைச் சொல்லிக் கடிதம் வந்ததா என்று கேட்டான். அவள் கடிதம் என்ற பேச்சை கேட்கவும் நடுங்கி அய்யோ அதை எடுத்துவிட்டார்களோ! என்றாள்! ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் தங்கத்தை அடக்கி அம்மா நாங்கள் கடிதம் ஒன்றையும் அறியோம். கிழவரை அந்தக்கடிதம் இருந்தால் சோதித்து எடுத்துக் கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டோம். ஆனால் எங்களுக்கு ஓர் யோகி மூலமாய் எல்லா சமாசாரங்களும் தெரிந்துவிட்டது. உங்கள்மீது தப்பிதம் ஒன்

றும் இல்லையே; நீங்கள் ஏன் வருத்தப்படவேண்டும். நானும் உங்களையும் மன்னித்து இப்போதும் தங்கத்தைச் சேஷ்யயர் பெண்போலவே பாலித்துத் தான் நடத்தி வருகிறேன். நீங்கள் அதுவிஷயத்தில் ஒரு கவலையும் வைக்கவேண்டா மென்றார். அந்தம்மாள் அய்யா எனக்கு அவ்வளவு தான் வேண்டியது. நான் என்ன செய்வேன்! என்யஜமானி அப்படிக் கட்டாயப்படுத்திவிட்டாள்! இது தெரிந்தால் வெகு கஷ்டமெல்லாம் வருமென்று நான் தான் அக்கடிதத்தை ஒருவருக்கும் காண்பிக்கக்கூடாதென்று இருந்தேன். உங்களுக்கு சங்கதி தெரிந்துவிட்டது! இனி நீங்கள் கடிதத்தைப் பார்த்தபோதிலும் பாதகமில்லை யென்றாள். உடனே ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் அம்மா நாங்கள் கடிதத்தைப் பார்த்துவிட்டோம்! ஆனால் அது உங்களுக்குத் தெரிந்தால் வருத்தம் உண்டாகும்; உங்கள் மனவியாதிபும் அதிகமாகுமென்று சொல்லவில்லை யென்றார். இப்படிச் சுவர்கள் பெசிக்கொண்டிருக்கும் போதே கிழவரவந்து சேர்த்தார். வந்ததும் எல்லோரும் அவரையுபசரித்தார்கள். கிழவி அம்மாள் தான் எல்லாவற்றையும் கேட்டதாகவும் நிரம்பச் சந்தோஷமாக்கதென்றும் இனி கடிதத்தை அவர்களிடம் காண்பிக்கலாமென்றும் சொன்னாள். கிழவன் சற்று பேசியிருந்துவிட்டு பிறகு ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளைத் தனியாகக் கூப்பிட்டு தன் வீட்டிலே சோதனை போட்டுக் கடிதத்தைக்கொண்டுபோய் விட்டார்களே என்றாள். ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளுக்கு வெகுவருத்தமுண்டாகிவிட்டது. அவர் என்னசெய்வார்! உடனே அவர் தங்கத்திடம் சொல்ல எல்லோரும் கவலைப்பட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இதுகனியெல்லாம் கிழவியம்மாளுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, அவளையும் கிழவனையும் தாங்களே காப்பாற்றுகிறதென்று கூட்டிப்போனார்கள். இராமச்சந்திரய்யருக்கு அநியாயமாய் நிலங்களைக் கட்டிக் கொண்டவதற்குப் பிரிய மில்லை. பேருக்கு வாங்கிக் கொண்டு அதைத் தங்கத்துக்கே தானமாகக் கொடுப்பதாக உத்தேசித்து இருந்தார். தங்கம் கெட்டெண்ணமாக நடப்பதைக் கண்டதான் அவர் வியாஜ்ஜியம் போட ஆரம்பித்தார். இராமச்சந்திரய்யர் வியாஜ்ஜியத்தில் சேஷ்யயர் காலத்தில் நடந்த மோசமெல்லாவற்றையும் ஏஜெண்டு வேம்பய்யரைக்கொண்டே ரூசுப் படுத்திக் கிழவனையும் ஸம்மன் செய்து அவர்கள் இருவரையும் ஜாக்கியம்மாள் கடிதத்தையும் வைத்துக் கொண்டே கேணை ரூசுப்படுத்தி விட்டார். வேம்பய்யர்மீது இராமச்சந்திரய்யருக்கு சமாசாரம்

கொடுத்ததாக சந்தேக மிருந்தபடியால் அவரை ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் பண்ணையை விட்டுத் தள்ளிவிட்டார். பண்ணைகாரியஸ்தர்களைத் திரொன்று யோஜிக்காமற்றன்னுகின்றது பிசகென்று ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகள் நினைக்கவேயில்லை. தள்ளினதும் அவர் இராமச்சந்திரய்யர் புகழ் சாஷிக்குவந்து விட்டார். இராமச்சந்திரய்யருக்கு வியாஜ்ஜியம் ஜெயித்து விட்டது. இராமச்சந்திரய்யர் வியாஜ்ஜியம்முடிந்தது ம்பட்டணம் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார். தங்களுக்கு வியாஜ்ஜியம் தோர்த்துப் போனதில் வெகு வருத்தம். தன் கோபங்களை யெல்லாம் இராமச்சந்திரய்யர் மீது செலுத்த ஆரம்பித்தான். இராமச்சந்திரய்யருக்கு ஏதாவது கெடுதலை கூடிய சீக்கிரத்தில் செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். வியாஜ்ஜியம் தோற்றுப்போன முதல் ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகள் தங்கத்தை லட்சியம்செய்கிறதில்லை. அவளுடன் பேசுவதைக்கூட விட்டுவிட்டார். தங்கத்துக்கு இதைப் பார்க்கப்பார்க்க வருத்த மதிகரித்தது. அதனால் இவரிடம் அவளும் கெடுவதுகிறதில்லை. தங்கத்துக்கு இராமச்சந்திரனுக்குக் கெடுதல் செய்வதைப்பற்றி யோஜனைசெய்ய வெங்கடராமசாஸ்திரிகள் குமாரன் முத்துசாயி அகப்பட்டான். அவனும் வெங்கடராமசாஸ்திரிகளைப்போலவே வாய்ப்பேச்சில் வெகு ஹைசியமுள்ளவன்.

ஆனால் அவன் எண்ணம்மட்டும் நிரம்பவும்கெட்டது. கெட்ட எண்ணமே குடிகொண்டிருக்கும் தங்கம் அவனை அடிக்கடி வீட்டிற்கு அழைத்து இரகசியம் பேசிக்கொண்டிருப்பான். ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளுக்கு அவன் அடிக்கடி வருவதையும் தங்கம் அவனுடன் வெகு சரஸமாய் பேசுவதையும் தன்னிடம் அதிகமாக வராமல் இருந்ததிலும் தங்கம் முத்துசாயியை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாளுென்று சந்தேகிக்க ஆரம்பித்தார். ஆனால் தங்கத்தினிடத்தில் அப்படிப்பட்ட எண்ணம் இல்லை. ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் தன்னை அலட்சியம்செய்வதை நினைத்து நினைத்தே தங்கம் உருகினான். சொத்துப்போனதில் அவளுக்குப் பாதி உயிர்போய்விட்டது. தங்கம் வாவா உலகவாழ்க்கையையே வெறுக்க ஆரம்பித்தான். ஒரு நாள் ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகள் வெளியேபோயிருந்தார். அவர் வெளியேபோய்விட்டுத் திரும்பிவரும்போது தபால்காரன் அவரிடம் ஒருகடிதத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அவர் அதைப் படித்துப்பார்க்க இராமச்சந்திரன் சேஷ்யயர் சொத்து தனக்குத்தீர்

பாதி இருந்தபோதிலும் தனக்கு வேண்டாமென்றும் வியாஜிய செலவுபோக மீதியில் பாதியை தர்மத்துக்கு எழுதிவைத்து விடுவதாகவும் பாதியை தங்கத்துக்கே கொடுத்துவிடுவதாகவும் தன்னையியாஜியத்துக்கு விடாமல் முந்தியே சொத்தைக்கேட்டபோது கொடுத்திருந்தால் பூராசொத்தையும் தங்கத்துக்கே விட்டிருப்பே னென்றும் எழுதியிருந்தான். ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளுக்கு இதைப்பார்க்க வெகுசந்தோஷமுண்டானது. அவர் தீவிரமும்பொருத்தைக்கூட நம்பாமல் இதைத்தான் நம்பி இருந்தார். பாதியாவது வருகிறதென்று சந்தோஷப்பட்டு இந்த சந்தோஷ சமாசாரத்தை தங்கத்திற்குச் சொல்லும் பொருட்டு வெகு வேகமாய் வீட்டுக்குள் போனார். வீட்டில்போகவும் தங்கத்தைக்காணோம். ஏங்கே தேடிப்பார்த்தும் அவன் அகப்படவில்லை. நகைகளைவக்கும் அறையில் ஒருவேளை இருப்பானென்று அங்கே வந்தார். அந்தக் கதவுகள் போடப்பட்டிருந்தன. ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகள் கதவையிடித்தார். கதவு திறக்கப்படவில்லை. வெகுநேரம் இருந்துபார்த்தார். கதவு திறக்கப்படவில்லை ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் ஏதோசந்தேகித்து இரண்டு ஆள்களைக் கூப்பிட்டு கதவைப்பெயர்த்துவைக்கச் சொன்னார். கதவைப்பெயர்த்துவைக்கவும் ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகள் உள்ளேபோய்ப்பார்க்க அங்கே தங்கம் கழுத்தில் சுருக்குப்போட்டுக் கொண்டிருந்துபோய்ச் செத்தபிணமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகளுக்கு இந்த கோரமானகாட்சியைப்பார்த்துச் சகிக்கக்கூடவில்லை. இதற்குள் கூட்டம் கூடிவிட்டது. ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் புரண்டு புரண்டு அழுதார். இதற்குள் அங்கே கிடந்த கடிதத்தை ஒருவர் எடுத்தார். அதில் ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகளுக்கென்று எழுதியிருந்தது. ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகள் அதை எடுத்துப்படித்துப்பார்த்தார். அதில் அடியில் வருமாறு எழுதியிருந்தது.

“என் இஷ்டமுள்ள பிராணநாதருக்கு நமஸ்ராம். தாங்கள் என்னவெறுக்க நான் என்ன தப்பிதம் செய்தேனோ தெரியவில்லை. தெய்வச்செயலாய் நேர்ந்தது. எனக்கு சொத்தில்லாமல் போன தப்பிதத்தைத் தவிர வேறு ஒரு தப்பிதத்தையும் நான் அறியேன். ஆனால் தானென்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்குமென்று நான் முத்துசாயியோடு அடிக் கடி இராமச்சந்திரனுக்குக் கெடுதல் செய்யயோஜித்த பாலமானது தாங்கள் என்னை வெறுக்கச்செய்தது. என் இப்படித்தங்கள் பிரியத்தையும் இழந்து சொத்

தையும் இழந்து உயிரைத்திருப்பதைவிட பிராணனை விட்டுவிடுவதே நலமென்று யோசித்து விட்டேன். ஆகையால் என்னைப் பற்றி ஒருவரும் விசாரப்படவேண்டாம். இராமச்சந்திரன் என்மீது ஒரு தப்பிதமும் கெடுதல்செய்யவும் எண்ணவில்லை. அப்படியிருக்க அவனுக்குக் கெடுதல்செய்தது பிசுருஎன்பதற்காகவே கடவுள் என்னை இப்படி தெண்டிக்கிறார். அருையைப் படுவதற்கும் பிறருக்கு தீங்கு நினைத்ததற்கும் பிரயோஜனம் இது தான். அதை நான் அனுபவிக்கிறேன். இனி என்னைப்பார்த்து எல்லோரும் நல்ல மார்க்கத்தில் நடக்கட்டும்.

நங்கம்.”

என்று எழுதியிருந்தது. ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் அய்யோ! நான் அவர்களைவிடவில்லை சந்தேகித்தேனே! அவன்மீது ஒருபிசுரும் இல்லையே! அய்யோஎன்பிரியம் குறைந்ததென்றல்லவா அவன் உயிரையேமாய்த்துக் கொண்டான். நானும் அவன்போலவே உயிரை விட்டு விடுகிறேனென்று கயிறையெடுத்துக் கட்டிக்கொள்ளப்போனார். சுற்றியிருந்தவர்கள் நல்ல வார்த்தை சொல்லி அவரைத்தேற்றினார்கள். ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் மறுபடியும் அய்யோ இராமச்சந்திரன் கிரமமா பாதி சொத்துகொடுப்பதாக எழுதியிருக்கிறதைக்கேட்டால்கூட எவ்வளவோ சந்தோஷப்படுவானே! இந்தக்கடிதம் நேற்றையதினமாவதுவந்ததா. எனக்கு இனி யார் இப்படி என் குடும்பத்தை பொறுப்பாகப் பார்க்கப்போகிறார்கள்! என் கோபத்தினால் அவன் பயந்து பக்கத்தில்வராமல் இருக்க அதைக்கூடநான் அவனுக்கு முத்துசாயிஎன்கித்தத்தால் நமதுமீதுபிரியமில்லை பென்று சந்தேகித்தேனே! அய்யோ இனி இவனைப்போல் பிரியமுள்ளவர்கள் ஒருவரும் இல்லை! என்றுசொல்லி ஒவ்வொரு சமாசாரங்களையும் சொல்லிச்சொல்லி அழுதார். கிழவியம்மாள் கிழவன் எல்லாரும் அதேமாதிரி அழுதார்கள். தங்கம் இறந்த சாமாசாரம் உடனே தந்திமூலியமாக வேங்கலகூடமி அம்மாள், சீதாராமன், இராமச்சந்திரய்யர் எல்லோருக்கும் சொல்லியனுப்பப்பட்டது. அவர்களெல்லாரும் வரவேண்டுமென்று பிணத்தைக்கூடிறுத்த ஏற்பாடு செய்தார்கள். சிலர்அதுகூடாது போலீசார்வந்தவிடுவார்கள்; உடனே எடுக்கவேண்டும்என்றார்கள். ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகள் போலீசார் என்கிறபேச்சை கேட்கும்போதேநடுங்கினார். உடனேஎல்லோரும்சேர்ந்து பிணத்தை எடுத்துவிடவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள். ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளுக்கு சம்மதியில்

லாமலிருந்தபோதிலும் போலீஸ்பயத்தினாலும் இருக்கிறவர்கள் தொந்தரவினாலும் அப்படியேசெய்ய சம்மதித்தார். பாதிதாரகொண்டுபோனதும் போலீசார்வந்து மறித்துக்கொண்டார்கள். பிணத்தைக்கொண்டுபோனவர்கள் எடுத்தபிணத்தை வீட்டுக்குக்கொண்டுவரக் கூடாதென்ற சாஸ்திரத்தால் அதை அங்கேயே வைத்தார்கள். போலீசார் சோதனைசெய்துபார்த்து டாக்டர் வரவேண்டுமென்றார்கள். டாக்டருக்குத் தந்தி கொடுக்கப்பட்டு அவரும்சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் வந்து சேர்ந்தார். டாக்டர் பிரேதத்தைப்பார்த்து பரிசோதித்து தற்கொலையாய்ப்பிராணன் போனதென்றும் மூச்சுபிடித்துக்கொண்டிருந்ததில் சுருக்கிட்டுக்கொண்டதால் மாணமென்றும் ரிபோர்டுசெய்தார். போலீசாரும் அங்கிருந்த சிலரிடத்தில் வாக்குமூலம் வாங்கிக்கொண்டு ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளிடமும் வாக்கு மூலம் வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுபோய் விட்டார்கள். ஜெனங்கெல்லாம் சேர்ந்துகொண்டு கார்த்தது கார்த்தோம் இராமச்சந்திரய்யர் காமேசுவரய்யர் வெங்கலட்சுமி அம்மாள்எல்லோரும் வருகிறவரையில்கார்க்கிறதென்றுபிணத்தை அப்படியே போட்டுவைத்தார்கள். அன்றைக்கு அந்தஊரில் இருந்தவர்களெல்லாம் பிணம் கிடக்கிறது வீட்டில் சாப்பிடலாகாதென்று வாய்க்கால்கரைக்கு சாதம்கொண்டுபோய்ச் சாட்டார்கள். அந்த ஒரு ராத்திரிதான் பட்டியினி இருந்துவிட்டால் இறந்துபோய் விடுவார்களா! அந்தப் பிணமும் அப்படியே சுகப்பட்டதுதானே. இப்போது எப்படியிருக்கிறது. அதைச்சேர்ந்த மனிதர்களாயிருந்தும் அந்த விசனத்தை யெல்லாம் மறந்து சாப்பிடும்படி பசிகூட ரூபகத்துக்கு வருமா? மனித சுபாவமே இப்படித்தான். தன் காரியத்தைத் தான் பார்த்துக் கொள்வார்கள். அந்த வயிறுதான் கேட்கிறதா!

“ஒருநா ஞ்ணவை ஒழியென்றால் ஒழியாய் இருநாளைக் கேலென்று லேலாய் [வயிறே ஒருநாளு மென்கோவறியா இடம்மைகூ—ரென் உன்னோடு வாழ்த லரிது.”

என்று சொன்னது அந்த ஜனங்களுக்குத்தான் சொன்னதுபோலிருந்தது. மறுநாள் இராமச்சந்திரய்யர், காமேசுவரய்யர், வெங்கலட்சுமி அம்மாள் எல்லோரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். காமேசுவரய்யர் தன் கஷ்டத்தை எல்லாம் மறந்து தங்கத்தின் கொடுமை யெல்லாம் மறந்து, அவன் மீது விழுந்து அழுதார். இராமச்சந்திரய்யர் அய்யோ தங்கம் நான்

சொத்துமுழுவதும் உனக்கேகொடுத்து விடுவேனே நீயேதானே கெடுத்துக்கொண்டாய்! ஐயோ என் கடிதமாவது இரண்டு நாளைக்குள் வந்ததா! அதைப் பார்த்தால்கூட நீ இப்படி யோஜித் திருக்கமாட்டாயே! அய்யோ நான் பரவி உன்மீது வீணில் நான் ஏன் வியாஜியம் செய்தேன் என்று அழுதார். காமேசுவரய்யர் அவன் எனக்கு ஒரு ஒத்தாசையும் செய்யவேண்டாம்: அவன் ஒருவன் உயிரோடிருந்தால் போதுமே! என்று அழுதார். வெங்கலட்சுமி அம்மாளும் என் தங்கத்தைப் போல வீட்டில் யார்காரியம் செய்வார்கள்! அவன்புத்தி யாருக்குவரும்! என் அகிரிஷ்டம் அவ்வளவுதான் என்று சொல்லி அழுதான். தங்கத்துக்கு யெல்லாம் கிராமம்போல் நடத்தது.

ஒர் ஸ்ரீசாவித்திரியை நமர்

உபநிஷதர்த்த தீபிகை.

பிஷு-கோபநிஷத்.

ஒவ-ஒண- லீடி உகிராணி.

1. மோக்ஷத்தை யிச்சிப்பவர்களான பிஷு-க்கள் (சந்தியாசிகள்) குடிசன், பஹுதிகள், ஹம்ஸன், பரமஹம்ஸன் என நான்கு விதமாவார்கள்.

2. குடிசகிகர்க ளென்பதாவது கௌதமர், பரத்வாஜர், யாஞ்ரயவல்கியர், வசிஷ்டர் முதலியவர்கள், எட்டுக்கவளங்கள் (அன்னத்தைச் சாப்பிடுவதாக) நியமமுள்ளவர்களாக யோக மார்க்கத்தில் மோக்ஷத்தையே பிரார்த்தியா நிற்பர்.

3. பஹுதிகர்களாவது திரிதண்டம், கமண்டலம், குடுமி, யஞ்ரூபவீதம் (பூதால்) காஷாயவஸ்திரம் இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு

பிரஹ்ம ரிஷிகளின் * வீட்டில் மதுமாம்சங்களை விலக்கி எட்டுக் கவளங்கள் பிசைக்கப்பெடுத்து யோகமார்க்கத்தில் மோக்ஷத்தையே பிரார்த்தியா நிற்பர்.

4. ஹம்சர்களாவது கிராமத்தில் ஓர் இராத்திரியும், நகரத்தில் ஐந்து இராத்திரியும், கேஷத்திரத்தில் ஏழு இராத்திரியும் (வசிப்பார்கள்). அதற்குமேல் வசிக்கக்கூடாது. கோவின் மூத்திரம் கோமயம் இவைகளை ஆகாரமாயுடையவர்களாகி சாந்திராயண (விரதத்தில்) ஊக்கமுடையவர்களாய் யோக மார்க்கத்தில் மோக்ஷத்தையே பிரார்த்தியா நிற்பர்.

5. பரமஹம்சர்களாவது, சம்வர்த்தகர், அருணி, சுவேதகேது, ஜடபரதர், தத்தாத்ரேயர், சுகர், வாமதேவர், ஹாரீதகர் முதலானவர்கள் எட்டுக் கவளம் நியமம் வைத்துக் கொண்டு யோகமார்க்கத்தில் மோக்ஷத்தைப் பிரார்த்தியா நிற்பர். மரத்தி னடியிலாவது, பாழும் வீட்டிலாவது (இருப்பர்). சமசானத்திலாவது வசிப்பர். வஸ்திரமுடையாயாவது திகம்பரராகவாவது (வஸ்திர மில்லாமலாவது) இருப்பர். அவர்களுக்கு தர்மம் அதர்மம், லாபம் லாபமின்மை, சுத்தம் அசுத்தம் என்பன இல்லை. த்வைத மற்றவராய், மண், கல் தங்கம் இவைகளையும் சமமாய்ப் பார்ப்பவராய் எல்லா வர்ணத்திலும் (ஜாதியிலும்) பிசைக்கப்பெறாமாய் எங்கும் ஆத்மாவே யென்று

* பிரஹ்மணர்கள் ரிஷிகள் இவர்களுடைய வீடுகளில் என்று பொருள் சொல்லவேண்டும்.

பார்ப்பர். * பிறந்த மேனியாய் துவந்துவமற்றவர்களாய், ஒன்றையும் வாங்காதவராய், சுக்லத்தியானத்தில் ஊக்கமுள்ளவராய், ஆத்ம நிஷ்டர்களாய், பிராண சம்ரக்ஷணையின்பொருட்டு (மாத்திரம்) சொல்லிய காலத்தில் பிசைக்கப்பெடுப்பாராய், பாழும்வீடு, தேவாலயம், புல் புதர், கரையான் புத்து, மரத்தடி, குயவன் பட்டரை, அக்கினி ஹோத்திர சாலை, ஆற்றங்கரை † மலைக்குகை, மரப்பொந்து, மலையருவி, ஸ்தண்டிலம் ‡ இந்த இடங்களில் (இருந்து கொண்டு) பிரஹ்ம மார்க்கத்தில் நன்றாய் முதிர்ந்தவர்களாய், சுத்த மனதுடையராய் பரமஹம்ஸாசாரமாகிய சன்னியாசத்தால்தேகத்தை விடுவார். அவர்களே பரமஹம்ஸர்கள்.

† சாந்திராயண மென்பது ஓர் விரதம். இதில் பெளர்ணமியில் பதினைந்து கவளம் அன்னம் சாப்பிட்டு பிறகு நாளைக்கு ஓர் கவளமாகக் குறைத்து அமாவாசையில் ஒன்றும் சாப்பிடாமலிருந்து மறுபடியும் நாளைக்கோர் கவளம் ஜாஸ்தியாக்கிப் பெளர்ணமியில் பதினைந்து கவளம் சாப்பிடுதல் நியமம்.

* பிறந்த ரூபத்தைத் தரிப்பவராய் என்பது மூலம். [‘பிறந்த ரூபம்’ என்பதற்குப் பொருள் தத்துவார்த்தமாய்க் கொள்ளல்வேண்டும். ‘பிறப்பு’ என்றால் கருவிலிருந்து பிண்டம் நழுவுவதையே வியவகாரத்தில் கொள்கிறார்கள். பாரமார்த்திகமாய்ப்பார்க்கில் “பரமாய சக்தியுட் பஞ்சமாயூதந், தாமாநிற் றேன்றும் பிறப்பு,” என்று ஓளவைகுமரன் ஓதிய தேயுண்மையென்பதை சாதகபுருஷர்கள் குருமுகமாய் ஐயந்திரிபற அறியவேண்டும். வி. சி. பர்.]

† புலிநம் என்பது மூலம். என்றால் ஆற்றினிடமுள்ள மணற்பாங்கான கரை அல்லது மணல்மூட்டு.

‡ யாகத்திற்காக ஒழுங்கு படுத்திய பூமி.

Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But,

"Make your Choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—**Speak the Truth.**

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR."

"TO THINE OWN SELF."

அன்பேயவன்: அறிவேசக்தி: ஓம் தத்.

[God is Love: Knowledge is Power: Aum.]

ஸத்யமே ஜேயம்—**Satyameva Jayati.**

புத்தகம். 18.] 1910 லு ஆகஸ்டுமீ, சாதாரண லு ஆவணிமீ [சஞ்சிகை. 5.]

The Ideal and Its Characterestics.

"Man makes the Ideal and the Ideal makes the Man." The Ideal is ever the goal of Thinker's Thought: It is a Self-organising Spiritual Force and never stops short of attainable perfection: Nor does it waste itself—its organising power and energy, on the unattainable. Perfection and Beauty are the inalienable characterestics of an Ideal. The Supreme Ideal that Human Thought can aspire to and realise, transcending itself in its supreme endeavour to realise "the Summum bonum of Human Existence * " is what has well been called the Advaita. It is more a process than a doctrine—the realisation of the Relation in its absolute, supremest Existence. It is the one Measure which measures the progress of the Human Race in all its stages. As Maeterlinck well and truly says:—"When we in our study of human history endeavour to gauge the moral force or greatness of a people or race, we have one standard of measurement only—the dignity and permanence of their Ideal and the abnegation wherewith they pursue it."

* Auvayar in her Kural.

"The ideals of the Indian people are noble and beautiful—the loftiest in the world. They are spiritual. They are embodied in their ancient religion, the soul-inspiring path to God which has no equal among men."—*Mr. M. H. Phelps.*

"It is only when the whole history and development of the faith are envisaged that we begin to realise what a gigantic task Hinduism essayed and accomplished, and what an exalted place it holds among the religions of the world. Its theory of God and the World, is so serious, bold and far-reaching as to set the religion among the very greatest...The nobility and sombre grandeur of this master-conception are apparent. Faith in the Hindu world-conception has been no dilettante toying with a pretty thought, but has worked itself out in heroic efforts....Yet, fullest acknowledgmer being made of the gross hypocrisy, idleness, immorality and uselessness of vast numbers of yogis, we are still face to face with the grandeur of the Ideal, the simple honesty of multitudes of good men and the heroic achievements of leaders."—*Mr. J. A. Farguhar of the Y. M. C. A., Calcutta, on "the Greatness of Hinduism," in the Contemporary Review.*

லக்ஷிய லக்ஷணம்.

இலக்ஷியமென்று லேனன்? அதன் இலக்ஷணமென்ன? "இலக்கியங்கண்டதற்கிலக்கணமியம்பவிற்பகுதி விசுதி பகுத்திடைகின்றதை, வினைக்குறிப்பிடைநிலை பென்னல்வேண்டும்" என்னும் பதவியல் சூத்திரத்தைக்கொண்டே யிதற்கு லக்ஷணங்கூறுவோம். முற்காலத்திற் கண்டதாகிய லக்ஷியத்திற்கு லக்ஷணம் சொல்வதில் ஆதியாய் நின்ற பகுதிவர்க்க தத்துவமையும், இறுதியாய் நின்ற விசுதிவர்க்க தத்துவத்தையும் "பகுத்து"க் காட்டி, "இடைநின்றதை" "வினைக்குறிப்பிடைநிலை பென்னல்வேண்டும்," அப்படியே, "இலக்கு" அல்லது "குறி"பகுதி, "அம்" விசுதி; "இய" இயங்குதற்றொழிலைக்குறிக்கும் "வினைக்குறிப்பிடைநிலை." "இலக்ஷியம்" என்றால் ஒன்றில் இலக்கு அல்லது குறிவைத்திருந்து அது சித்திக்கும் வரையில் முயலுதலாம் "இபக்கியம்" அது சித்தித்த விடத்துத் திருப்தியுறலாம் "பூரணமிருதம் பருகுதலில்" இறுதி பல்லது முடிவை யடைபுடும் ஓர் ஆக்கமசங்கல்பத்தைக் குறிக்கும்.

இது "இலக்ஷியம்" என்னும் பதத்துக்கு இலக்ஷணம். இலக்கிய இலக்கணமிரண்டும் அவையவ அவயவீபோல் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடாது அபேதமாயமைந்துள்ளது.

மனிதன் ஒன்றை அறிவதற்கு அறிவே காரணமாயிருந்தாலும், கருவிகரணங்களின்றி அவன் தனக்கு அந்நியமாயுள்ள எதையு அறியக்கூடாதவனாயிருக்கிறான். "Man see as he is" என்றார் எம்ர்ஸன் தத்துவஞானி "மனிதன் தானிருப்பது போலவே தனக்கு அந்நியமானதை உணர்கிறான்" எனும், கருவிகரணங்களின் சாதனமின்றி இது சாத்தியமில்லையாம். "கள்ளனுக்குத்தோன்றும் திருட்டுப்புத்தி." "ஞானிக்குத்தெரியும் ஞானியின் லக்ஷணம்." இவை போன்ற பழமொழிகளெல்லாம் எம்ர்ஸன் சொல்லிய உண்மையையே உணர்த்துவனவாகும். ஏன் இப்படி பென்றால் இந்த நாமரூப பேதப்பிரபஞ்சங்களெல்லாபதுவைதபாவத்தாலும் பேதபுத்தியாலும் "ஏமேவாத்வீதீயம்" என்ற ஏகமான அத்துவத்தப் பொருளிலிருந்து உண்டாயினவாயிருப்பதாலே பென்று அறிக.

"ஏகமான இரண்டற்ற அத்துவிதப்பொருள்" என்றது எங்கும் நிறைந்து பரிபூரணமாயுள்ள வஸ்து ஒன்றையே குறிக்கும். அது,

"காட்டுக்குறியில் கடந்தவர்காணம்

எட்டின் புறத்திலெழுதிவைத்தென்பயன்"

என்ற திருமந்திரோபதேசத்தாலே வாக்குக்கும் மனதுக்கு மெட்டாததென்று ஏற்படும். அதைக் "கண்டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர்." ஏன் கண்டவர் விண்டிலர் எனில், அந்தப் பரிபூரண வஸ்துவை சாக்ஷாத் காரத்தாலே மட்டும் காணலாம். அப்படி சாக்ஷாத்கரித்தவர் அப்பிபுப்புப்போல் அதிலிடுபட்டு அதன்மயமே யாகிக்கொண்டிருக்காதலால், அதைச் சொல்ல ஆளில்லாமற்போகிறது. ஆயினும் மதைச்சொல்லாமற் சொல்லி சுட்டாமற் சுட்டலாம். இந்த சாமர்த்திய முள்ளவர்களை "உரையற்ற தொன்றை உரைசெய்யும் ஊமர்காள்" என்று திருமலர் விளித்துரைசெய்திருக்கிறார்.

"உரையற்றதொன்றை யுரைசெய்யமூமர்காள்
கரையற்றதொன்றைக் கரைகாணவாகுமோ!
திரையற்ற நீர்போல் சிந்தை தெளிந்தார்க்குப்
புரையற்றிருந்தான் புரிசுடையோனே!"

என்பது அவருடைய பூரணமான திருமந்திரோபதேசம். இப்படிக் கரையற்றுத் திரையற்று 'அறிவான், அறிபொருள்' என்கிறபேதமற்றுப் பிரிவற்று சிந்ததொன் றெதுவோ அதுவே பூரணலக்ஷியமாம். அந்த ஒரு லக்ஷியத்தில் எல்லா லக்ஷியங்களும் பொருத்தப் பொருத்தி நிற்கும். இந்த லக்ஷியத்தையறிந்தவர் நித்தியகுண கலியாணராய், நிர்மலராய், நிஷ்களராய், நித்தமுத்தராய், துவந்துவமற்றவராய், தானேதானாய், ஐகமெங்கும் தன்மயமன்றி வேறிலாத வேற்றுமையற்றவராய் விளங்குவார். இவர் ஏகமாயும் அநேகமாயும், பிரஹ்மமாயும் (ஸ்ரீவாந்தர்யாமியாயும்), பிரபஞ்சமாயும் (நாமரூபத்தோற்றமாயும்) விளங்குவார். விளங்கியும் விவிதாகாரமற்று அகண்டாகாரமாய்த் தானே தன்மயத்திலிடுபட்டு நிற்பார். இவர்கள் இப்படி,

நிற்பதற்குச்சாதகமாயிருப்பது இவர்களுடைய அகண்டலக்ஷியமாம்.

"திரையற்ற நீர்போல் சிந்தை தெளிந்தால்" அது "கரையற்றதொன்றோடு" அப்பிபுப்புப்போல் கரைந்தேபோய்விடும். அந்த சிந்தையானது "திரையற்ற நீர்போல்" தெளியாது, சலனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால் அஃது சகலரூபமான சங்கல்பங்கல்ப அலைகள் நிறைந்திருக்கும். இந்த சங்கல்பங்கல்ப அலைகளும் அதிலிருந்து சிதறுண்ட நீர்த்திவலைகளுமே நாமரூபப்பிரபஞ்சமாகத் தோற்றுவது. இப்படிப்பட்ட நாமரூபப்பிரபஞ்சமான தோற்றம் அறிவிற்பட கருவிகரணங்கள் இன்றியமையாதனவாம். கருவியென்பது ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களான பத்துக்களுடனே இவற்றின் சமஷ்டிரூப மனதை ஒரு இந்திரியமாகவைத்துக்கூட்டி ஆகப்பதினென்று என்றுசொல்வர். இப்பதினென்றையும் சமுத்திரத்தில் தோன்றும் அலைகள் போல் இயங்கச்செய்வது பஞ்சப்பிராணன்களும் அவற்றின் சமஷ்டிரூப வாயுவுமாம். மேலேசொன்ன இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் சமஷ்டிரூபமாயும் உற்பத்திகாரணமாயுமிருக்கிற மனசு, இயக்கத்துக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிற வாயுவோடு ஐக்கியப்பட்டால் விருத்திமார்க்கத்தில் தீர்க்கதிறுஷ்டியும், நிவிர்த்திமார்க்கத்தில் தீர்க்கதரிசுத்துவமும் உண்டாகும். "வாயுமேன் வார்த்தையேன் வாயுமன மொன்றுமேல்" என்பது பெரியோர் மேற்கோள். "வாயுமனம் ஒன்றுமேல்" கேவலகும்பகத்தில் ஒன்றுபட்ட அந்த ஜோதீர்மனம் தன் சங்கல்பமாத்மிதத்தாலே "சிருஷ்டிஸ்திதி வியஸைகர்ம்கருத்" என்ற சுருதிவாக்கியப்படி, ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காரணமாகத்தோற்றமும் மூவ்தத் தோற்றங்களைச் சிருஷ்டித்து (உண்டிபண்ணிக், காப்பாற்றி, யழித்து முன்போல் தன்னில் லயமாசு செய்யும் சக்தியுள்ளது. இந்தச் சக்தியுள்ளவனே மன்குலதிலகன். இவனே மனுபுத்திரன். இவனே முனிபுங்கவன். இவன் தன்னுடையசங்கல்பசக்தியால் மேன்மேலும்

அழகு பொருந்த மன்மதசிருஷ்டிகளைச் சிருஷ்டிக்கிறான். “அகத்தழகு முகத்தில் தெரியும்” என்பதாய் இவன் அகமுகத்தில் அழகுபொருந்திய உருவங்களைச் சிருஷ்டித்துவருவது இவன் முகத்தில் “களை” பென்றுசொல்லும் தேஜஸ்ரூபமாய் விளங்கும். ஸ்தூலத்தில் சிருஷ்டித்துப் பார்த்துப்பார்த்து மன்மதரூபத்துக்கு நிரூபியாதி ஸ்தூலபூதங்கள் போதுமான ஸன்னம் பொருந்தியவையாகவில்லை பென்று அவைகளையெல்லாம் விட்டுப் பஞ்சபூதங்களை யும் அவற்றின் காரணமான சூக்ஷ்மபூதங்களில் அஷ்டாங்கயோகத்தால் அடைத்து லயிக்கச் செய்கிறான். இதனால் இவனுடைய ஸ்தூலதேகமும் நழுவிப்போகப்பரியஷ்டகத்தை (சூக்ஷ்மதேஹத்தை)க் கொண்டு மந்திரசிருஷ்டிகளான தேவதைகளைச் சிருஷ்டிக்கிறான். இவைகளும் இவன் அழகு பொருத்துவது முற்றும் பொருந்தாதுபோக, சூக்ஷ்மபூதங்களையெல்லாம் தள்ளி அவைகளை யவற்றின் காரணமான அஹங்கார தத்துவத்திலடைத்து, திரிசுணத் மகமான அஹம்பாவத்தைக்கொண்டு பூரணவழகும் பொருத்தப்பொருந்தும் உருவத்தை (சுருணவடிவை) யுண்டுபண்ணிப் பார்க்கிறான். இப்பொழுது கருவிகரணங்களை விட்டு இச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்தியென்னும் மூன்று சக்திகளைக் கொண்டு தன்னுள்ளத்திற் பொருந்திய பூரண அழகுள்ள உருவை உருப்படுத்திப் பார்க்கிறான். குறியும் குணமும் பொருந்த திரிசுணமும் சமனானபொழுது திரிசுணதீதமான ஒரு அருவரு (உருவில்லாத வருவாம் சகன-நிஷ்களரூபம்) இவன் அறிவிற்கு அறிவாய்த் தோற்றுக்கின்றது.

அதேயே அழகு பொருந்திய அழகுருவமாகக் கண்டு “யாரே அழகுக்கு அழகுசெய்வார்?” என்ற மேலோர் மூதுரையினால் விவேகமுற்றவனாகி (சத்திநிபாதமான அத்தன்மையில்) இதுவரையில் தான் சிருஷ்டி ஸ்திதியரூபமான கருத்தியம் செய்து வந்ததெல்

லாம் நித்தியமாய் நிர்மலமாயுள்ள அழகைக் கெடுத்து அதன் சுந்தராகாரத்தை விகாரப்படுத்தினதன்றி, அதன் அழகு விருத்தியாகச் செய்ததில்லை பென்று கண்டுணர்ந்து, தான் இதுகாறும் செய்த வேலையெல்லாம் (சங்கற்பரூப கர்மாவெல்லாம்) வீணுக்குச் செய்த வெட்டிவேலையென் றுள்ளுணர்ந்து கண்டு, சங்கற்ப-விகற்ப வாசனைபடிந்த மனதைச் சித்தவிருத்தியின்றி நிரோதனம் செய்து “திரையற்ற நீர் போல் சிந்தைதேளியச்” செய்வதே தான் செய்யத்தக்க மஹத்தான வேலையென் றுணர்ந்து, “அப்ராப்த ப்ராபணம்யோக சூக்ஷ்மொ லப்தஸ்யபாலம்” என்ற யோக-சூக்ஷ்மசாதனங்களை யப்பியவலித்துக் கிரமேண (படிப்படியாக) சித்தவிருத்திரோதனஞ் செய்து “அலையு மனத்தையகத்தடக்கும்” அதிதசக்திவாய்ந்த யோகதற்பரணய், மனம் நழுவின விடத்தில் திரிசுணதீதமாய் நின்ற குறியைத் தான் கண்டது கண்டபடி நித்தமாய், நிர்மல சித்தனாய் அதைக் கண்டு களிக்கும் படியான “ஞானியதிகுரன்” ஆகிறான். மேலே குறிப்பிட்டிக் காட்டியதோர் பெறுதற் கரிய பேரம் உன்மனி யவஸ்தையில் அந்தர்லக்ஷியத்தைக் கண்டு அதன் அழகில் ஈடுபட்ட ஆத்மன் (அசங்கனய் “அறிவுரு” மாத்நிரமாய் மிஞ்சி நின்ற ஜீவன்) அதிவிருந்து பழகப்பழக அப்பியாஸ முதிர்ச்சியில் தன்சொருபத்தைக் கண்டு களித்து நிரதிசயானந்தனாகி, மன்மதரூபனான தான் பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்திரதிருஷ்டாவாகி, அம்மஹாமந்திரத்தின் அத்திதேவதையும் “ஸ்வகாரண பூதாசக்தி” யுமான (ஸ்வாத்மனந்த பூரணமான) லளிதாபரதேவதையைக் கண்டு “ஸ்ரீகுரு” வென்று சரண் அடைந்து அவளுடைய கருபாகடாக்ஷபூரணத்தால் “அகண்டலக்ஷ்யானந்தம்” பெற்று கருதார்த்தனாகிறான். இதுவே லக்ஷியங் கண்டகற்கு லக்ஷணம். மற்றவையெல்லாம் அவலக்ஷணமான விலக்ஷணமே!

ஓம் முனிமானஸஹம்ஸிகாயநம: |

“What is Truth?” or “Sri Guru?”

“Beauty is truth, truth beauty—that is all
Ye know on earth, and all ye need to know.”—Keats.

“ஸ்ரீகுரு” என்றால் என்ன?

“ஸ்ரீகுரு: ஸர்வகாரண பூதாசக்தி:”—பாவனோபநிஷத்.

[மாயாண்டிச்சித்தன் ஞானப்பாட்டு.]

“வினைகடிந்தாருள்ள துள்ளொளிமேலித்
தனையடைந்தார்க்கெல்லாந்தத் துவமாய்நிற்பள்
எனையடிமைகொண்டவேந்தியழியீசன்
கணவனைக் காணவனாதிபுமாமே.”—திருமந்திரம்.

1. குருதரிசனத்துக் காசைப்பட்டதுணர்த்தல்.

- (1) “ஸ்ரீகுரு” வென்ப தோர் ஸ்ருதிநாமம் *
“ஸ்ர்வ காரண பூதா சக்தியது:”
ஸ்ரீகுரு வாமந்தத் திருநாமம் தன்னை
ஸ்வகார்ய மாகவே தேடினே னான்.

2. ஸ்வகார்யசித்தருக்கு குருதரிசனம் கிடைப்பது துர்லபமென்பதுணர்த்தல்.

- (2) தேடித் தேடி யலுத்தே னம்மா!
பாடிப் பாடி யழுதே னம்மா!
ஆடிப் பாடி யழுதுந் தேடியுந்
தேடிய “ஸ்ரீகுரு” தென்படக் காணேன்!

3. இந்திரிய நிக்நிரகத்தாலன்றி வேறுவழியில்லையென்ப துணர்த்தல்.

- (3) காணேன் “ஸ்ரீகுரு” நாமம் தன்னை
காணவோ வழியொன்றுந் தோற்ற வில்லை:
காணவே காரிய மாவலகில் லதைக்
கண்மூடி யானுந் தபவிருந் தேன்!

4. இந்திரிய நிக்நிரகமும் தீக்ஷார்த்தமாவேயன்றி வேறல்லென்ப துணர்த்தல்.

- (4) தபவிருந் தேன்வெகு கால மதாய்
தபவிருந் தேயுன் உணவொழித் தேன்!
தபவிருந் தேயான் காரிய வுலகில்
“தபஸ்வி” பென்றோரு பேரெடுத் தேன்.

* ‘ஸ்ருதிநாமம்’ என்றாலும் ஸ்வகார்த்தம், என்றாலும் மந்திரதிருஷ்டியில் ஒன்றே. ‘மறைநாமம்’ என்றும் பாடமுண்டு. அப்பொழுது ஞானசூரியநாமம் என்பது பொருள். இருட்டடைப்போக்கும் “காமகலா” என்னும் ஸாதாக்கியத்தைக் குறிக்கும்.

5. இந்திரிய நிக்ரகத்தாலும் சமயநிகைகளாலும் குருதரிசனம் கிட்டாது என்பதுணர்த்தல்.

- (5) பேரெடுத்தேன்பெருந் தபஸ்வி யென்றே
ஊரெடுத்தேயுருத் தான்ஜபித் தேன் †
பேரெடுத்தாரெடுத்தலகெடுத்தேன் †
பேரிலா “ஸ்ரீகுரு” நாமம் காணேன்.

6. பிராணயாமத்தாலே இந்திரியநிக்ரகம் செய்தவர் பிரத்தியாஹாரத்தாலே தாரணைசாதிக்க வேண்டுமெனல்.

- (6) நாமம் காணே னுள்ளே காமங்கண்டேன்
‡ காமம் கண்டே யதன் நேமங்கண்டேன் ‡
காமத்தி நேமமாந் † காரணம் காணவுந்
காமநே மத்தில் திவ்ய உருக்கண்டேன். †

7. தாரணைசித்தித்தின்மேல், தியானசாதனமும் அதன்சித்தியு முணர்த்தல்.

- (7) உருக்கண்டே யதன் அழகு கண்டேன்
§ உருக்கொண்ட அழகின் உரு வொழித்தேன்:
உருவொழிந் துருக்கொண்ட அழகு கண்டேன்:
உருவரு வாமதன் மூலம் கண்டேன்!

8. தியானசித்திக்குப் பின் சமாதியாதனையும் அதன் சித்தியுந்கூறல்.

- (8) மூலங்கண்டே யதன் சொரூபம் கண்டேன்
§ மூலத்தில் அருவாம் உருக் கண்டேன்
மூலத்தில் அருவருக் கண்ட நானே
¶ மூலத்தில் உருவரு வாகி நின்றேன்.

9. தாரணத்தியானசமாதியான யோகசம்யமத்தில் சித்தித்த குருமூர்த்த முணர்த்தல்.

- (9) உருவரு வாகியும் அருவரு வாகியும் ††
அருவரு வில்லுரு அருவா யுந்தான்
அருவே யுருவும் உருவே யருவுமாந்
திருவரு வானது “ஸ்ரீகுரு” வாம்.

(5) † Compare: “உருவிலாகும் சித்தியெல்லாம் உலகத்தோர்க்கே, அருவிலாகும் சித்தியதே யநித்
கும் முத்தி.” Name, fame & world-wide reputation as *tapasvi* availed not.

(6) ‡ காமம்=ஆகை, விஷயப்பற்றுள்ள மனம். அதன் நியமம் காமஸங்கல்ப ரூப அசுத்தமனம்; † ஆகை
க்கிருப்பிடம் சங்கல்பயாதாத்துவன்; அந்த துவனிக்ருன் தேஜோமயஜ்யோதியும், அந்தஜ்யோதிக்ருன் சுத்த
சங்கல்பமனமும் இருக்கிறது. “திவ்யவரு”=தேஜோமனம்.

(7) § தேஜோமனத்தின் உருவொழிந்தால் அது மனோலயம் ஆகிப் பித்தாவாம். இதற்கு நூநாசம்
அல்லது உருவநாசம் என்றும் “ஒழிவில்ஒடுக்கம்” என்றும் சொல்வர் மேலோர். உருவிலுரு=மிச்சாயிந்து,
உருவிலுரு=நாதம். அதன்மூலம்=நாதாந்தம்.

(8) § மூலத்தில்=மூலகாரணத்தில்; “அருவாம் உரு” அல்லது “அருவரு” நாதாந்த வெட்டவெளி.

¶ “நாதவடிவாகிய மஹாமந்திராதிரூபியாய்” வித்யாசரீரியாகின்றேன்.

(9) †† நாதாந்தவெட்டவெளியாகியும், நாதவடிவான மஹாமந்திராதிரூபியாகியும் என்றபடி.

9-வது பாட்டின் கருத்து ஸௌந்தரியலஹரி முதல் மந்திரத்தில் ஆச்சாரியஸ்வாமிகளால் கன்றாகச்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உருவருவாகியும்=சக்திவெளியாகியும், அருவருவாகியும்=சிவ-சக்தியாகியும், (அந்த)
சிவசக்தியில் (தோன்றும்) சொரூபம் (சகனமூர்த்தம்) அருபமாகவும்(விஷ்ணுமாத்ருவாகவும்), அருபம் சொரூபமாக

10. யோகஸம்யமனான சந்தேஷனுக்கும் சந்தருவுக்குமுள்ள ஸ்வாகர்ஷணரூப கார்த்தசக்தி யுணர்த்தல்.

- (10) “ஸ்ரீகுரு” வாமந்த சொரூபம் கண்டு
ஸ்ரீகுரு வழிகில் மோஹம் கொண்டு ¶
ஸ்ரீகுரு வாமந்த அருவருத் தன்னில்
ஸ்ரீகுரு மோஹன யானிருந் தேன்.

11. சந்தரு ஸாந்தித்தியம் சித்திக்கப்பெற்ற சந்தேஷன் சித்தனதலால் உபதேசத்தை விரும்பானாகி,
வாச்சாமஹோசாமான ‘மெனமந்திரா திக்யவிய்யை’யையே விரும்புவான் என்பது கூறல்.

- (11) இருந்தே னிருப்பிடந் தானறி யாதே
‡‡ அருந்தேன் ஸ்ரீகுரு தேன் மொழியை!
விருந்தேன் ஸ்ரீகுரு சேவை கண்டேற்கு
மருந்தேன் மாயப் பிணி போக்கவே!

12. சந்தரு ஸாந்தித்திய ஸம்பந்தன் அபக்குவர்களான காமியகர்மிகள் சங்கத்தை யொழித்து
ஹைஷகர்மசித்தியிலேயே லக்ஷியமுள்ளவனா யிருப்பானென்பது கூறல்.

- (12) (a) பிணிபோக்க வேண்டேன் மருந் தெனக்கு!
(b) மணியோசை கேட்டே யான் பிழைப்பேன்
(c) பணிமோசஞ் செய்யும் பாவியர் நேசம்
அணிமா சித்திபோ லறவொழிப் பேன்!

13. “தர்மம்சா” வென்ற வேதவாக்கின் உண்மையும் உத்திருஷ்டமு முணர்த்தல்.

- (13) அறவொழித் தாலவர் கூட்டுற வைப்
பிறவொழித் தல்வேண்டா பூவுல கில்
அறவழி யில்லா மறவழி நீக்கில்
பிறவழி யெல்லாம் அறவழி யே! (d)

வும், (விளங்கும்) தான் (தத்தலக்ஷியார்த்தமான பரமாத்மா), ‘அருவே யுருவும் உருவேயருவுமா’-சிவமே
சக்தியாகவும் சக்தியே சிவமாகவும் (சிவசக்திபேதமில்லாமல்) அழகிய உருவமமைந்த ‘திருவருவானது’
“ஸ்ரீ குருவாம்”. (ஆனந்தந்தாய்மொழியில் உ-வது தரிசுணப்படலத்தில் குருமூர்த்தம் “உருக்காட்டியருவழித்
தல்” என்பதைப் பார்க்கவும்.) Compare the words of St: Tirumoolar who says:—

“உருவன்றியேநின்றருவம்புணர்க்கும்
கருவன்றியேநின்றதான்கருவாகு
மருவன்றியேநின்றமாயப்பிரானைக்
குருவன்றியாவர்க்குகடவொண்ணாதே.”—திருமந்திரம்.

குருமூர்த்தமும் குருதரிசனமுமின்றி “உண்மை” யுணர்வதற் கரிதாம் என்பதைப்பற்றி
யேசுநாதர் நன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறார். எம்பெருமான் திருமூலதேவரும் அப்படியே,—

“திருவாய் சித்தியு முத்தியுஞ் சீர்மை
மருளாதருளும் மயக்கறு வாய்மைப்
பொருளாய வேதாந்தப் போதமு நாத
ஐருவா யருளாவிடி லோர வொண்ணாதே.”—திருமந்திரம்.

(10) ¶ Cf. “மையலதந நீங்க மண்ணும்விண்ணு மொன்றாகித், தையலான் வித்தைபாற் தாபமேற்கொ
[ண்டேனான்.]”

(11) ‡‡ Compare: “மெனமந்திரா திக்யவிய்யை”யை வியந்து கூறியபடியென்க.

(12) (a) இது திருவருட்பாலில் “நினைப்பு மறப்பு நெடுமபெயு மற்றல், அனைத்துலகும் வீடா
மது” என்ற ஓனவைதருளைத் தழுவிநின்றவண்ணத் தியபடியென்க. (b) “நாதானுசந்தானத்தாலே” பென்ற
படி. (c) “காமயபூஷைசெய்யும் கிரியாலோலிகளான” பாவியர் சங்கம் என்றபடி.

(13) (d) “தர்மம்சா” வென்ற ஒதிய உத்தமவழியே.

14. 'தர்மம் சர' என்னும் வேதவாக்கே குருசேவையளிக்கு மென்பதுணர்த்தல்.

(14) அறவழி யேயது குருவழி யாம்
மறவழி யெல்லாம் பிற'வழி + யாம்
அறவழி யேதனி + வழிநடர் தால்
அறவழி யேகுரு எதிர்ப்படு வார்!

15. குருதரிசன விசேஷத்தால் 'உருக்காட்டியுருவழித்தல்' என்பது சித்திக்கில்
"ஸ்ரீகுரு: ஸர்வகாரணபூதாசக்தி:" என்னும் சுருதிவாக்கியத்தின் லக்ஷியம் சித்திக்குமென்பதுணர்த்தல்.

(15) எதிர்ப்படு வாரவர் ஸ்ரீகுரு வாய்
எழில்பெறு மவருரு ஸ்ரீயுரு + வாய்
எழில்பெறு ஸ்ரீயுரு அருவி லாகில்
எதிர்ப்படு "ஸ்ரீகுரு:" "காரணபூதா சக்தியதே!"

16. சுருதிவாக்கிய லக்ஷியம் சித்தித்துச் சகஜஞானமுண்டானால் திரிபுடி நமஸ்கரிப்போக,
விதேஹ கைவல்யமாம் அகண்டலக்ஷியநந்தம் சித்திக்கு மென்பதுணர்த்தல்.

(16) காரணபூதா சக்தியதே காரியவுலகில் பெண்ணுருவம்!
காரணபூதா சக்தியதே காரணகாரிய தோரணையும்!
"காரணகாரிய தோரணை" அறிதலே "யோக-கேசமம்" (1)
காரணகாரிய தோரணை யாமவள் "லக்ஷ்யநந்தம்!" (2)

ஓம் ஸ்ரீகுருவே நம:!

(14) + பிற'வழி=பிறழ்வழி=தப்புவழி; தவறுதலுக்கிடமாம் வழி.

† ஸர்வஸங்கபரித்தியாக சித்தனாய், அல்லது, அசங்கனாயிருந்துகொண்டு; அதாவது பற்றற்றவனாய் என்றபடி.

(15) + ஸ்வயம்பிரகாச திவ்யதேஜோமயமான 'காமகலை'யே குருமூர்த்தமாய்த்தோன்றும். அது "உருவன்றியே நின்று உருவம் புணர்க்கும்." (ஆனந்தத்தாய்மொழியில் உ-வது, தரிசனப்படலத்தில் 'உருக்காட்டியுருவழித்தல்' என்பதைப் பார்க்க.)

(16) (1) "அப்ராப்தப்ராபணம் யோக: கேமொ லப்தஸ்யபாலநம்" என்னும் வாக்கியத்தால் இதன் அர்த்தம் விளங்கும். (விவேகசிந்தாமணி 17-வது புத்தகம், 4-வது சஞ்சிகை, 97-வது பக்கம் பார்க்க.)

(2) "லக்ஷியம்" என்றால் "குறி" = "காட்டுக்குறியுங்கடந்தவர்" கைகாட்டுஞ் சின்னத்திரா லக்ஷணத்தின். "குறி" யென்று கொள்க. "ஆநந்தம்" - ஓராதர், ஐயம் (அறிவான், அறிபொருள்) இரண்டும் ஒன்றையாகி ஞானமாதிரமாய் நின்றல் உண்மையான ஆனந்தமாம். திரிபுடி நமஸ்கரிப்பதே யுதிப்பதொன்றெதுவோ அதுவே "ஆநந்தம்."

"காரியமேழங் கரந்திமொயையுள்
காரணமேழங் காக்குங்கடுவெளி
காரியகாரண வாதினைப்பற்றப்
பாரணவுருப சாந்தப்பரிசுதே." — திருமந்திரம்.

(இத்திருமந்திரந்தானே "லக்ஷியநந்தம்" என்னும் பதத்திற்கு லக்ஷியார்த்தமாம்.)

Compare: "அறிவார்ப்பாசக்தியாநந்தமென்பர்
அறிவார் அறிவுருவாமவனென்பர்
அறிவார்கருமவளிக்கையென்பர்
அறிவார்பாநாமவளிடந்தானே." — திருமந்திரம்.

உபநிஷதர்த்த தீபிகை.

ஹம்ஸோபநிஷத்.

(1) ஸந்தஸுஜாதரைப்பார்த்து கௌதர சொன்னதாவது: "சகலதர்மங்களையுமறிந்தரும் சர்வசாஸ்திரங்களிலும் தேர்த்தவருள ஒருபகவானே! பிரஹ்மவித்யையின் உத்தி என்ன உபாயத்தாலாகும்? (அதைச் சால்லவேண்டுமென்றார்).

(2) ஸந்தஸுஜாதர் சொன்னார்:— சர்வவதங்களையும் விசாரணை செய்து சிவனுடைய பிப்பிராயத்தை அறிந்து அவரால் பார்வதின பொருட்டு சொல்லப்பட்ட தத்துவத்தைச் சொல்லுகிறேன்! ஓ கௌதம! கேள்,—

(3) யோகிகளுக்கோர் பொக்கிஷத்துக்குச் சமானமானதும், ஹம்ஸத்தின் (ஜீவரூப) நடைபை விஸ்தரிப்பதும், போகமாகுபலன்களைக் கொடுப்பதுமான இது சால்லக்கூடாது; அதிகசியமானது.

நிப்பி.—இம்மூன்று சுலோகங்களும் அநேகபிரதிகளில் காணப்படவில்லை. சங்கராந்தரும் உரையிடவில்லை. நாராயணர் மாதிரம் உரையிட்டிருக்கிறார். நாராயணர் மூன்றாவது சுலோகத்தில் "யோகினி கோஸசநிபம்" என்று ஓர் பாடம் சொல்லி அதற்கு, யோகினி கோசமென்னுமோர் யோக சாஸ்திரம் பார்வதியால் சொல்லப்பட்ட தென்றும் அதற்குச் சமானமாக இச்சாஸ்திரமும் இருக்குமென்று அர்த்தம்பண்ணி அந்தப்பாடத்தை விட நாம் மேல்மொழிபெயர்த்ததே சரியானபாடமென்று சொல்லுகின்றார்.]

(4) [உப] இப்பவும் ஹம்ஸம், பரமஹம்ஸம் இவைகளின் நிர்ணயத்தை சாந்தனையும் சாந்தனையும் (இந்திரியங்களின் வெளிப்போக்கையடக்கிவனையும்) குருபக்தியோடு கூடினவரையுமிருக்கிற பிரஹ்மசாரியின்பொருட்டுவியாசியானம்செய்கின்றோம். ஹம்ஸஹம்ஸ: என்ற சதாகாலமும் (ஜெபித்துக்கொண்டு) இவன் பிரணபுத்தியாகிய உபாதிசுருடன் கூடிய

ஜீவன்) சர்வதேகங்களிலும், சுட்டைகளுள் அக்நியைப்போலும் எள்ளினுள் எண்ணெயைப்போலும் வியாபித்து நிற்பன். அவனை அறிந்தவன் மிருத்தியுவை (மரணகாரணத்தை) யடையமாட்டான். குதத்தை (ஆசனவாயை) நிரோதனம்செய்து, ஆதாரத்தினின்றும் வாயுவையெழுப்பி, ஸ்வாதிஷ்டானத்தை மூன்றுதடவைபிரதக்ஷணம் செய்து மணிபூரகத்தையடைந்து அநாகதத்தைத்தாண்டி, விசத்தியில் பிரணன்களை நிரோதஞ்செய்து, ஆஞ்ஞையைத் தியானம்செய்து, பிரஹ்மரந்திரத்தை தியானம்செய்து, மும்மாத்திரை (யான பிரணவமே) தானென்று சதாகாலமும் தியானம்செய்து கொண்டு பிறகு நாதத்தை ஆதாரம்முதல் பிரஹ்மரந்திரம் வரையில் சுத்த ஸ்படிக வர்ணமாக (தியானம் செய்யவும்). அதுவே (அந்நாதமே) பிரஹ்மமென்றும் பரமாத்மாவென்றும் சொல்லப்படும்.

[குறிப்பு:—ஹம்ஸ: என்றால் சம்சாரத்தில்செல்பவன்; (ஹன்=செல்லுதல்) என்றும், பரமஹம்ஸ: என்றால் 'பரமமானதும்' (உயர்ந்ததும்) அஞ்ஞானத்தையும், அதன் கார்யங்களையும் வாசனைகளையும் தன் ஆக்மாவின் தாதாத்மிக ஞானத்தால் 'கொல்வது' (ஹன்=கொல்லுதல்) எதுவோ அது பரமஹம்ஸ: என்றும், இவ்விரு விஷயங்களும் இந்த உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன வென்று சங்கராந்தர் உரை. நாராயணர் 'ஹம்ஸம்' என்பது பிராணரூபமான ஆத்மாவென்பார். குதத்தை நிரோதனம் செய்வதாவது அபானவாயுவை கீழ் நோக்கிச் செல்லாமற் றடுத்தல். மேல்நோக்கும் மூச்சு பிரணனென்றும் கீழ்நோக்கிச் செல்லும் மூச்சு அபானென்றும் சொல்லப்படும். பிரணன் ஹம்ஸம் என்று சப்தித்துக்கொண்டும், அபானன் ஸம்ஸம் என்று சப்தித்துக் கொண்டும் செல்வதால், பிராணவாயுவுக்கே ஹம்ஸம் என்று பெயர் சொல்லப்படுமென்பது நாராயணருரை. ஆதாரத்தினின்றும், வாயுவை எழுப்பும் பிரகாரம் நாராயணரால் பின்வருமாறு சொல்லப்படுகின்றது: ஆதாரத்திற்கும் சுவாதிஷ்டானத்திற்கும் மத்தியிலுள்ள அக்னிகுண்டத்தினடியில் மனதை நிறுத்தி, "மன்மனமெங்குண்டு வாயுவெங்குண்டு" எனும் நேர்

மைப்படி வாயு அவ்விடம் செல்ல, பிரணவாயு வின் சேர்க்கையால் அக்னி ஜுவலித்து தன் குணப்படி மேல்நோக்கிச் செல்ல, வாயுவும் மேல் நோக்கிச் சென்று ஆரூதாரங்கனையும் கடந்துபோய் நிற்கும். பிரஹ்மாந்திரம் என்பது ஸ்வயம்பிர காசரான ஆந்த ஆத்மாவை அறியும் இடம். அது கபாலத்தின் மூன்று பாகங்களும் சேருமிடத்தில் சஹஸ்ரதளகமல கர்ணிகையின் மத்தியஸ்தன் ன சுஷுமணியின் துனியென்பது சங்கரானந்தர் வியாக்கியானம். “மும்மாத்திரை” என்பது அகார உகார மகாரங்களாகிய மூன்று மாத்திரைகளுடன் கூடிய பிரணவம். இவ்விடத்தில் நாதத்திற்கு வர்ணம் தியானத்தின் பொருட்டுக் கல்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. இந்நாதமே தேசகாலவஸ்துக்களால் பரிச்சேதமாகாத பிரஹ்மம்: ஐகத்துக்கு உத்பத்தி ஸ்திதி லயகாரணமானது.]

இதன்பிறகு அனுபாமந்திரத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்கிறார்.

(5) [உப][இந்த ஹ்ருஸஃ என்கிற அஜபாகாயத்திரி மஹாமந்திரத்திற்கு] ஹ்ருஸஃ ரிஷி, அவ்யக்த காயத்திரி சந்தசு, பரமஹ்ருஸஃ தேவதை, ஹம் என்பது பீஜம், ஸஃ என்பது சக்தி, ஸோஹம் என்பது கீலகம். “ஆறு” என்கிற கணக்குப்படி ஓர் பகல் இரவுக்குள் 21,600 கணக்காகும். “சூர்யாய, ஸோமாய, நிரஞ்சநாய, நிராபாஸாய, அதனு குக்ஷம்பிர யோடியாத்,” என்றும் “அக்னீஷோமாப்யாம் வெளஷ்ட” என்றும் ஹிருதயமுதலிய அங்க நியாசங்களும், காரியாசங்களும் ஏற்படும். இந்தப்பிரகாரம் செய்து எட்டு இதழ்களுடன் கூடின ஹிருதயகமலத்தில் ஹம்ஸ்ரூபமாகிய ஆத்மாவை தியானம் செய்யவேண்டும்.

[குறிப்பு:—மொழிபெயர்ப்பு சங்கரானந்தர்பாடத்தை அனுசரித்துச் செய்திருக்கிறது. அவ்யக்தகாயத்ரியை சந்தஸஃ சொல்லியிருப்பது ஹம்ஸாகிய ஜீவன் அஞ்ஞானமாகிய ஆவரணத்தால் மூடப்பட்டிருக்கும் காரணத்தால் சொல்லப்பட்டது. ரிஷி என்பது மந்திரத்தைத் தியான வாயிலாகப் பார்த்தறிந்தவனைக் குறிக்கும். பரமஹம்சமாகிய பிரஹ்மமே தியானிக்கப்படும் பொருளாகிய தேவதை.

சங்கரானந்தர் பாடத்தில் சக்தி, பீஜம், லே இவைகள் காணப்படவில்லை; ஆகிலும் நாராய பாடத்தி லிருப்பதாலும் அவைகள் மந்திரத்திற்கு முக்கியம்சங்க ளானதாலும் சேர்த்து மெ பெயர்த்திருக்கிறேன். “ஆறு என்கிற கணக்குப் பது பகலை ஆறு பாகமாகவும், இரவை ஆறு பாகவும் பிரித்து, ஒவ்வொருபாகத்தை ஒவ்வொரு தேவதையாக அர்ப்பணம் செய்வதைக் குறும். இதன் விபரம் என்னவென்றால் ஓர் இரவு கல் நடக்கும் 21,600 கவாசங்களையும் மூலாதேவதையாகிய கணேசனுக்கு 600, சுவாதேவதையாகிய பரம்மாவுக்கு 6000, ய பூரக தேவதையாகிய விஷ்ணுவுக்கு 6000, அதேவதையாகிய ருத்திரனுக்கு 6000, விசு தேவதையாகிய ஜீவாத்மாவுக்கு 1000, ஆஞ்ரயின் தேவதையாகிய பரமாத்மாவுக்கு 1000, ப மரத்திர நாதாந்த தேவதையாகிய ஸ்ரீகுருவ 1000, இவ்விதம் அர்ப்பிதம் செய்யவும். ஷ்ட நியாசத்தில் சொல்லப்படும் ஷ்டங்கங்களாவ ஹிருதயம், சீரக, சிகை, கவசம், நேத்திர அஸ்திரம் என்பன. காரியாசங்கள் ஐந்துகைகளிலும் அவைகளின் சமஷ்டியிலுமாக ஆறு இ களில் செய்யப்படும். சங்கரானந்தர் பாடப் ஷ்டங்கநியாசம் பின்வருமாறாகும்:—

(1) ஓம் சூர்யாய ஹிருதயயே நமஃ—இதன்ருள் ஆத்மையமான அறிவைக் கொடுக்கோபனகரமான வழியைச் செய்வோன்.

(2) ஓம் ஸோமாய சிரஸேஸ்வாஹா. உயோடு கூடினவன் அதாவது ஜீவப்பிரஹ்மஜ்ஞானத்தோடு கூடினவன்; அல்லது, பிரியம் பார்வையையுடையவன்.

(3) ஓம் நிரஞ்சநாய சிகாயைவஷ்ட. அதாவது இருளாகிய அவித்தியாகாரண மற்றவன்.

(4) ஓம் நிராபாஸாய கவசாயஹூம் அதாவது ஆபாசமற்றவன்; ஆபாசமெனில் பிரதிபலனத்தற்றம். வஸ்துரூப சம்ஸ்காரமாகிய பிரபஞ்ச மவனென்று பொருள்.

(5) ஓம் அதனுதக்ஷ்மாய பிரசோதயாத் மந்திராயபட் - “அதனு” வென்றால் ஸ்தூல ரூக் அவித்யாதேஹங்களில்லாதவன். “குக்ஷம்” வென்றால் அறியக் கூடாதவன், “பிரசோதயாத்” என்பது புத்தியைத் தன்னிடம் ஐக்கியப்படுத்திச் செலுத்தட்டும் எனப்பொருள்.

(6) ஓம் அக்னீஷோமாப்யாம் நேத்ராப்யாம் வெளஷ்ட - “அக்னி” எனவே அக்ரத்திற்கு(ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு) நடத்துவது, எனப் பொருள் “சோம” என்பது முன்னரே இரண்டாவது நியா சத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே ஸோம சூர்யரூபியானவர் அதாவது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு சேர்த்து ஐக்கியஞானமாகிய உமையுடன் சேர்ந்தவரென்பபொருள். இதுவரை சங்கரானந்தர் உரைப்படி விவரித்தோம்.

நாராயணரோ வேறுவிதமாக உபரிஷத்வாக்யத்தை அர்த்தம் செய்து நியாசத்தைச் சொல்கிறார். அவர்சொல்லியபடி நியாசமானது பின்வருமாறு:

- (1) ஓம் சூர்யாய ஹ்ருதயாயநமஃ.
- (2) ஓம் சோமாய சிரசேஸ்வாஹா.
- (3) ஓம் நிரஞ்சநாய சிகாயை வஷ்ட.
- (4) ஓம் நிராபாஸாய கவசாயஹூம்.
- (5) ஓம் தனுக்ஷ்மே நேத்ராயாய வெளஷ்ட.
- (6) ஓம் பிரசோதயாத் அஸ்திராயபட்.

“அக்னீ ஷோமாப்யாம் வெளஷ்ட” என்பதை இவ்வாறு மந்திரங்களிலும் சேர்க்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார். ஏனெனில் ஹம்ஸத்தை அர்த்தகாரீசுவர ரூபமாக தியானம் செய்ய வேண்டுமென்றும், அந்தரூபத்தில் புருஷபாகம் ஹ்ரு என்றும், பிரகிருதியாகிய பெண்பாகம் ஸ்ரு என்றும், ஆகவே ஹ்ருஸஃ என்பது பிரக்ருதி புருஷ ஐக்கியத்தைக் குறிக்கும் என்றும், அவ்விதமே ஹம் என்பது அக்னியையும் ஸ்ரு என்பது சோமனை அதாவது சந்திரனையும் குறிக்கும், என்றும், ஆகவே பிரகிருதி புருஷசேர்க்கை ரூபமாகிய ஹ்ருஸ மந்திரம் ஒவ்வொரு அங்கநியாச மந்திரத்திலும் சேர்க்கவேண்டுமென்கிறார். வேறு விதமாக ஹ்ருமாம், ஹ்ருமீம் முதலிய பீஜங்களைச் சேர்த்தும் நியாசம் செய்வது சம்பிரதாயமென்றும் சொல்லுகிறார். சூதசம்ஹிதையில் ஆத்ம மந்திரமாகிய அஜபாவீதான அத்தியாயத்தில் இம்மந்திரத்திற்கு ரிஷி பிரஹ்மாவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.]

இதன்மேல் தியேய வஸ்துவாகிய ஹம்ஸத்தின் ரூபம் சொல்லப்படுகிறது.

6. [உப] (அதற்கு) அக்கியும் சந்திரனும் இரண்டுசிறகுகள், ஒம்காரம் சிரசு, பிந்து கண், ருத்திரன் முகம், ருத்திரானீ இரு பாதங்கள், காலம் இருகைகள், அக்னி இருபக்கங்களாகும்.

ஞானமும் வைராக்யமும் மிகுந்த இரண்டு (பார்சுவங்களாகும்).

[குறிப்பு:—இது நாராயணர் பாடப்பட்டியும் உரை. படியும் எழுதியது. சங்கரானந்தர் பாடம் சுத்தமானதாய்த் தோன்றாததாலும், உபரிஷத் மூலப் பிரதிகளில் காணப்படாததாலும் எடுக்கப்படவில்லை. ஓம்காரமானது சிருஷ்டிக்கு முதன்மையானதால் சிரசாகச் சொல்லப்படும். பிந்து பிரகாச ரூபமானதாலும் வந்துளாகா மானதாலும் அனுஸ்வாரம் பிரஹ்ம வாசகமானதாலும் பிந்துவை நேத்திரமாகச் சொல்லப்பட்டது. முகம் வளைவாய் (வக்ரமாய்) இருப்பதால் ருத்திரனுக்கு ஒப்பிடப்பட்டது. சர்வத்திற்கும் ஆதாரமானதால் ருத்திரானியை கால்களாகச் சொல்லப்பட்டது. காலம் சகலத்தையும் கொடுப்பதால் கைகளாகச் சொல்லப்பட்டது. இவை நாராயணரின் உரைப் பிரகாரம். ருத்திரன் என்கிற பதத்திற்கு நமீ=துக்கத்தை, தீரவமாக (நாசமாக)ச் செய்கிறவனென்று சங்கரானந்தர் பொருள் சொல்கிறார்.]

7. [உப] இந்த (ஹம்ஸனே) கோடி சூர்யபிரகாசனுவன். எவனால் இதுவெல்லாம் (சுப்த பிரத்யயமாகிய சகல பிரபஞ்சமும்) வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த பரமஹம்ஸனுவன் அவனுக்கு எட்டுகித லிருத்திரன்களும். (ஹ்ருதய கமலத்தின்) கிழக்கு இதழில் புண்யத்தினிடம் புத்தியும், ஆக்ஷேய(தளத்தில்) நித்திரை ஆலஸ்யம் (சோம்பல்) முதலியனவும் உண்டாகும். தெற்கு தளத்தில் க்ருத்தில் புத்தியும், நிர்ருதியில் (தென்மேற்கு தளத்தில்) பாபத்தி விடத்தில் (=பாப கார்யங்களில்) புத்தியும், வாருணத்தில் (=மேற்கு தளத்தில்) கிரீடையும் (வினையாட்டு புத்தியும்), வாயுவில் (=வடமேற்கு தளத்தில்) போக்ஷில் (தேசந்தரப் பிரயாணத்தில்) புத்தியும், வடக்கு (தளத்தில்) ரதியினிடம் (=ஸ்திரீவிஷயமாகிய சுகங்களிடம்) பிரியமும், ஈசானத்தில் (வடகிழக்கு தளத்தில்) திரவ்யத்தைச் சேர்ப்பதில் (புத்தியும் உண்டாகும்).†

† இதன்விஸ்தாரத்தை நாரதபரிவராஜக உபநிஷத் 3-வது உபதேசத்தில் பார்க்கலாம்.

[திறப்பு:—இந்த வாக்கியத்தால் புத்திக்கு சாக்ஷியாக ஜீவன் உண்மையில் ஸ்வயம்பிரகாசமான பரமஹம்சருக்கு அபின்னமானவனென்று அறிவிக்கப்படுகிறது.]

8. [உப] (இதழ்களின்) மத்தியில் வைராக்ஷியம், கேசரத்தில் சாக்கிராவஸ்தை, கர்ணிகையில் ஸ்வப்நம், ஸிங்கத்தில் (கர்ணிகையின் மத்தியில்) சுஷுப்தி, இப்பத்தத்தை விட்ட (தாண்டின) விடத்தில் துரியம், எப்பொழுது ஹம்ஸனைவன் நாதத்தில் லயமாகிறானோ அப்பொழுது துரியாதீதமாகிய உண்மையே; [அதுவே] அஜபாவின் முடிவென்று சொல்லப்படும். இந்தப் பிரகாரம் சகலமும் (மேற் சொன்னவைகளெல்லாம்) ஹம்ஸத்தின் வசத்தா லுண்டாவதால் மனமானது (உண்மையாகிய துரியாதீதத்தை யடையும் வரையில்) விசாரிக்கப்படும். இது (இந்த அஜபாமந்தரமாவது) கோடி ஜபமானதும் நாதமனுபவிக்கப்படும். அதுவும் பத்துவிதமாக வுண்டாகும். முதலில் சிணியென்றும் இரண்டாவது சிண்சிணியென்றும், மூன்றாவது மணிநாதமும், நாலாவது சங்கநாதமும், ஐந்தாவது வீணைநாதமும், ஆறாவது தாளநாதமும், ஏழாவது புல்லாங்குழல் நாதமும், எட்டாவது பேரீ நாதமும், ஒன்பதாவது மிருதங்கநாதமும், பத்தாவது மேகநாதமும் (உண்டாகும்). (முந்திய) ஒன்பதையும் தள்ளிப் பத்தாவதையே அப்பியாசம் செய்யவேண்டும்.

[திறப்பு:—சங்கரானந்தர் உரையின்படிமொழிபெயர்ப்பு. நாராயணர், மனமே ஹம்ஸமாவதால் துரியாதீதம் வரையதையே விசாரிக்கவேண்டியதென்று சொல்கிறார். இந்த பத்தத்தை விட்டவிடம் துரியம் என்பதற்கு எட்டு இதழ்களுடன் கூடினதாய் சொல்லப்பட்ட ஹிருதய கமலத்தை நான் இந்த பத்தத்தில் மாத்திரம் இல்லை, நான் சர்வாத்மகன், தேசகாலவஸ்து குன்யான ஸ்வயம்பிரகாச ஆனந்தாத்ம எனும் புத்தியால் அவ்விருதய கமலத்தை விட்டவிடமே துரியம் எனப்பொருள். நான்

கர்த்தா போக்தாவென்ற புத்தியுடன் கூடிய ஜீவன் எக்காலத்தில் சத்தத்தின் த்வனியின் கடையில் சிற்கும் வாக்குமனதுக்கெட்டாத பரமாத்மாவில் லயிப்பதே அதவே துரியாதீதம். “உண்மையே” வென்பது மனம் மேற்போய் லயித்தவிடம்.]

9-11. [உப] முதலில் (முதல்நாதத்தை) அப்பியாசித்தால் சரீரம் சிண்சிணியுபமாகும், இரண்டாவதில் தேச முடையும், மூன்றாவதில் களைக்கும், நாலாவதில் தலை நடுக்கமுண்டாகும், ஐந்தாவதில் வாயில் ஊற்றமுண்டாகும், ஆறாவதில் அமிருதமொழுகும், ஏழாவதில் மறைபொருள்களின் ஞானமும், எட்டாவதில் பரைவாக்கும் (சித்திக்கும்). ஒன்பதாவதில் தேஹம் மறைவதுடன் திவ்யமாகிய பார்வையுடன் கூடி மலமற்றதாகும்; பத்தாவதில் (நாதத்தின் அப்பியாசத்தால்) பிரஹ்மாத்ம சந்திதியில் (=சேர்க்கையில்) பரப்பிரஹ்ம (சாக்ஷாத் காரமாகும்).

12. [உப] அதில் (பரப்பிரஹ்மத்தில்) மனம் லயிக்கும். மனதின் சங்கல்ப விகல்பங்களும் புண்யபாபங்களும் நாசமானதும், சக்தியாத்மாவானவரும் (=சக்தியில் அந்தர்யாயியாயிருப்பவரும்), சர்வவியாபியாயும், ஸ்வயம் ஜோதியாயும், சுத்தராயும், புத்தராயும் (ஞான ரூபியாயும்), நித்தியராயும், நிரஞ்சனராயும் (நிர்மலராயும்) சாந்தராயும் இருக்கும் சதாசிவனாகிறான். இது வேதத்தின்சொல்.

[திறப்பு:—இந்த ஹம்ஸ மந்திரமானது, சக்தியக்ஷாமான ஸ்ரீ என்பதை முன்வைக்க ஸோஹம் என சிறக்கும். இதில் ஸ்ரீ என்பதின் பொருளான சக்தியை சாக்ஷாத் கரித்து அதன்மூலமாய் ஹம் என்பதின் பொருளாகிய சிவத்தை யடைய வேண்டும். ஸோஹம் என்பதின் பொருளாகிய உபாதியுள்ள ஜீவன் உபாதிகளற்றதும், அதாவது மந்திரத்திலுள்ள வியஞ்சனங்களை (=மெய்யெழுத்துக்களைத்) தள்ளிப் பார்க்க லும் என்கிற பிரணவமாக மிஞ்சி சிறக்கும். ஆகவே ஹம்ஸ மந்திரம் ஜீவனைக் குறிப்பதாகவும், பிரணவம் பிரஹ்மத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளப்படும். மேலும் குதசம்

ஹிதையில் யஞ்ஞ வைபவ கண்டத்தில் ஏழாவது அத்தியாயத்தில் இவ்வாத்ம மந்திரமானது மகாவாக்கியங்களின் உட்பொருளையே அமைத்துள்ளதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில் ஸோஹம் என்கிற பதத்தை ஸ்ரீ + அஹம் எனப் பிரிக்க “அவன் நான்” அதாவது பரப்ரஹ்மமாகிய அவனே நான் எனப் பொருளாகும். இவ்விதமே “ஹம் ஸ்ரீ” என்பது, முதலிலுள்ள லோபமடைந்த அகாரத்தை சேர்க்கவே அஹம் + ஸ்ரீ அதாவது அவனே நான் எனப்பொருள்படும். ஆகவே பூர்ண வாக்கியமானது “ஹம்ஸஸ்ஸோஹம் ஸோஹம் ஹம்ஸஸ்” என சிறக்கும்.

இங்ஙனம், விவேகசிந்தாமணி
உபநிஷதர்த்த தீபிகையில் நான்காவது
ஹம்ஸோபநிஷத வாச்சியார்த்தம்
ஸம்பூர்ணம்.

“The Sins of the Parents visited
on their Daughters.”

“மாதாபிதாக்கள் செய்த கர்மம்
மக்களைக்காக்கும்.”

“மாதாபிதாக்கள் செய்தகர்மம் மக்களைக் காக்கும்” என்பதோர் பண்டைக் காலத்துப் பழமொழி. நவீனநாகரிகம் நிறைந்த இக்காலத்தில் மந்த்ரெல்லாவற்றிற்கும் நவீனமானதோ ருபயோகம் ஏற்பட்டிருப்பதுபோல விதற்கும் நவீனமான உபயோகமொன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதன்பூர்வார்த்தம் என்னவெனில் தேஹ பரம்பரையில் மாதாபிதாக்கள் தம்மக்கள் உத்பத்திக்கு மூலமாயிருக்கிறார்களாதலால், அவர்களுடைய கர்மம் பாரம்பரிய தர்மவிதிப்படி (Law of Heridity) அவர்கள் மக்களுடைய தேஹதருமத்தில் வினைப்பயனாய் விளங்கும் என்பதாம். இது சாஸ்திரத்திற்கும் சங்கல்பத்திற்கும் ஒத்ததோர் உண்மையாம்.

ஆனால் இக்காலத்தில் விவாகதர்மம் கெட்டுக்கிடப்பதால், புதுமணஞ் செய்துள்ள போக

கலித்தம்பிரான்கள் ‘மாப்பிள்ளை முறுக்கு’ முறுக்குவதில் முன்பின் யோசனையின்றிப் பெண்ணைப்பெற்றோரை மருட்டியுருட்டிக் காசபறிப்பதற்கு வாய்ந்தோர் வசனமாக உபயோகிக்கிறார்கள். பெண்ணைக் கொடுத்தால் போதும் என்றிருக்கும் பேமானிகளெல்லாம், பெண்ணை வதுவைகொண்டதும் வரம்புகடந்து மானங்கெட்டு மரியாதைகெட்டு நடந்து கொள்வது மன்றி வியவஸ்தையில்லாமல் மாமனாரைக் ‘காச பணம்கொடுத்தாலாச்சது, இல்லாவிட்டால் உன்பெண்ணை என்னபாடுபடுத்துகிறேன்பார்!’ என்றுபயமுறுத்துகிறார்கள். என்னதான்குலம், கோத்திரம் விசாரித்தாலும் இக்காலத்தில்விவாகத்துக்குப் பணம்வாங்குகிறதென்கிற வழக்கமொன்று “நல்லமரத்திற் புல்லுருவிபாய்ந்தாற் போல்” ஆதியாயுள்ள விவாகஸம்ஸ்காரத்தில் ஓர் தூர்வாசனையாகப் பற்றிவிட்டபடியால், உத்தமகுணம்வாய்ந்தபிள்ளைகளன்றி மற்றதுகளெல்லாம் கலியாணத்தில் தாலிகட்டினது முதற்கொண்டு இரண்டொருபிள்ளை பெறுகிறவரையில் துள்ளிக்குதித்து தொப்பென்று விழுகிறார்கள். துள்ளினமாடு பொதிகுமக்கும் என்பதாக முன்னே பெண்ணைப் படுத்தினதற் கெல்லாம் பின்னுக்குவட்டியும் முதலுமாக ஸம்ஸாரம் தலையிலுரைத்ததும் பட்டபூபவிக்கிறார்களானாலும், இவர்கள் செய்யும் மூர்க்கத்தனம் இந்த மூர்க்கரை மணந்தபெண், இவர்கள் சம்பந்தஞ் செய்தகுடும்பம், அவர்கள் உற்றார் உறமுறையா ரெல்லாருக்கும் வீணான மனவருத்தத்தையும் வியாகூலத்தையும் கொடுக்கிறது. “காசபெறுத மாப்பிள்ளை” யெல்லாம் “காசக்குவிங்கி” பேச்சைவிட்டுப் பெற்றோர்மனத்தைப் புண்படுத்துகிறார்கள். லஜ்ஜைகெட்ட இவர்களது உபத்திரவம் பொறுக்கப் பொறுடல், சிலர் இந்தப்பேமானிக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு வரும் சுகத்தை நம்பெண் அனுபவிக்காமலிருப்பதே மேலென்று மாப்பிள்ளையை மரப்பிள்ளையாக்கித் தெருவில் விட்டுவிடுகிறார்கள். சிலர் அவ்வளவுக்குத் துணியாமல் தம் குழந்தை முகத்தைப் பார்த்து

இவர்கள் ஆடும் பேய்க்கூத்தையெல்லாம் பொறுத்தும்பொறுக்கமாட்டாதவர்களாய் வருந்துகிறார்கள். இன்னும் சிலர் “தலைவிதி” யென்று வந்ததையனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பின்னும் சிலர் இந்தத் துள்ளுத்துள்ளுவதெல்லாம் கொஞ்சகாலத்திற்குத்தானே பார்த்துக்கொள்வோமென்று தைரியமா யிருக்கிறார்கள். இவர்கள் இக்கஷ்டத்தையெப்படிப்பொறுத்துக்கொண்டாலும், இந்தக் கோணங்கி மாப்பிள்ளைகள் செய்யுங் குரங்காட்டங்களை யெல்லாம் எப்படிச்சகித்து நிர்வகித்துக் கொண்டாலுஞ்சரிமனம் குவிந்து மலர்ந்து அன்பெனும் அருக்கன் ஒளிகண்டு மகிழ்வகாலையில் அதற்குச் செய்யப்படும்தின்கு நமதுஜாதவிரியத்தையும் தேஜஸ்ஸையும் குறைக்குந்தன்மையதாகிறதென்பது நிச்சயம். ஆகையால் இப்பொழுது “விவாகஸம்ஸ்காரம்” இப்படி சந்தையிற் கந்தப்பொடி தூவின சமாசாரமா யிருப்பதை மாற்றிப் பூர்வம் அதற்கு ஏற்பட்டுள்ள மண குண மலிமையையும் தகைமையையும் குறையாதபடி காப்பாற்றுவது எப்படி யென்று விவேகிகளெல்லாரும் வழிதேடிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

ஒருவர் 14 வயதுவரையில் விவாஹம் கூடாதென்று சட்டமுண்டுபண்ணவேண்டுமென்கிறார். இது ‘இந்தியன் ஸோஷியல் ரிபார்மர்’ பத்திராசிரியர்கருத்து. மற்றொருவர் 16-வயது வரையில் கன்னியாதோஷம் கழியாமையால் விவாக ஸம்ஸ்காரமான பெண் 16-வயது ஆகுமுன் புருஷனோடு கூடிவாழ அருகளில் வென்கிறார். இது ஸ்ரீசீவகங்கை ஸ்வாமிகளுடைய அபிப்பிராயம். ஒருவர் ஸ்ரீதனமெல்லாம் பெண்ணுக்குப்பின் பிறந்தவருக்குக் காரர்களைச் சேரவேண்டுமென்பது பிராசீனமான சம்பிரதாயமா யிருக்க, பிரிட்டிஷ்கோர்ட்டார் அதைவிட்டு, இப்பொழுது கலியாணமானபெண்ணின் ஸ்ரீதனம் அவளிறந்தால் அவள்கணவனைச் சேர்ந்ததா

றும், இதனால் எத்தனையோபேர் ஸ்ரீஹத் தோஷத்துக் காணுகிறார்களென்றும், ஒருனுக்கு இப்படி இரண்டு மூன்று பெண்டாட்கள் செத்தால் சீக்கிரம் அவன் பணக்காரனாகிவிடலாமென்றும், இதுபெண்டாட்டியைக் கொல்லப் பலதானம் கொடுப்பதுபோலாகிறதென்றும், இந்தநவீனமான ஏற்பாட்டைக் கோர்ட்டார் மாற்ற வேண்டுமென்றும் சொல்கிற இது உலகத்தில் அடிபட்டனாபவசாயான ஒருவர் அபிப்பிராயம். இன்னொரு இன்னொருவிதமாக அபிப்பிராயப் படுகிறார்.

இப்படி பரிகாரத் தேடுவதில் பலர்பலவிமாயப்பிராயப்பட்டாலும், லியாதி என்னவோ பரிகரிக்கவேண்டியது தான் என்பதைப்பற்றி எல்லாரும் ஒரேமனதாய் உறுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“விவாகம்” நமக்குள் ஓர் ஆத்மஸம்ஸ்காரம் அப்படியென்றால் ஆத்மா அனுபவித்தறிய வேண்டிய அனுபவங்களில் ஒன்று. பூனுலம்போப் பெற்றவன் எப்படி பிரஹ்மத்தையறியாதனித்துழைத்துக் குருகுலவாசஞ்செய்து விவாஸம்பந்நனாகியும் பிரஹ்மத்தை யறியாமதானே, பிரஹ்மசாரி விரதத்தை முடித்த விட்டு, கிரஹஸ்தனாக இல்லறம் நடத்திப்பிரஹ்ம சாஷாத்தாரம்பெறுவேனென்று கிரஹஸ்தஸ்ரமம் புகுகிறதோ அப்படியே, விவாகஸம்ஸ்காரமானபெண்ணும் இல்லறம் நடத்தவேண்டித் தன்னைக் கைப்பிடித்த குலமகன் இல்ல, தர்மத்தையுணராதவனாகவாவது, உணர்ந்துநடக்கப் போந்த சமர்த்திலானாகவாவது இருப்பதாகத் தென்பட்டால் கிரஹிணிபாகாம்தானே நித்தியகன்னியையாய் யிருந்து தன்னுடைய தபோமஹிமையால் நந்தியடையலாம் அடையப் பாத்திரமும் ஸ்வதந்திரமுமுள்ளவள் என்பது உத்தமசீலர்களான சிலபெரியோர்களுடைய கொள்கை. இது ஸ்ரீராதநமாதர்மத்துக்கு ஒத்ததாயுமிருக்கிறது. உத்தமரதாதர்மத்

ராலே அதமனையும் கல்வழிக்குக் கொணர்ந்து அனும் நந்திபெறலாம். இதுமிகவும் அருமைமானது. ஏனெனில் அவ்வளவு மஹிமைபுள்ள பெண் சாஷாத்தாளரியம்சமென்று சொல்லவேண்டுமென்றி அவளை மானிடப் பெண்ணாகச் சொல்லக்கூடாது. இதுபூர்வஜன்மவாசனமுதிச்சியாலேயே பொக்கத் தக்கது. அவ்வளவு மரிபக்குவம் பெறாதவர்கள் இந்தஜன்மத்தில் மது சொந்த முபற்சியால் இந்திரியநிக்கிரகம் செய்து முன்னுக்குவரலாம். இதிலும் எவ்வளவோ கஷ்டமிருக்கிறது. ஏனெனில் பெண்பால் அடிமையானதினாலே, துஷ்டர்களினின்றும் பாப்பாற்றத்தக்கபுருஷன் ஒருவன் அவளுக்கு விஷ்ணு தவசிய மென்பர். இதுகிஜமேபானும், பால்யவிகித்துக்கள் விஷபத்தில் அப்படிப்பட்ட கொள்கையனுஷ்டிக்கப் படாமையினாலு, விவாகஸம்ஸ்காரமான பெண்ணும் அவளுடைய விவேகவாக்கியத்தினாலே தனக்குவாழ்த்து தார்த்தனொருவனைச் சேர்ந்து இல்லறம் நடத்துவது இயலாதென்றுணர்ந்து உணர்ந்தபுருஷர்க்குத் துணியும்தைரியமுமுள்ளவளாயிருப்பாளாயின், அவள் இஷ்டத்திற்குவிரோதஞ்செய்வது தர்மமல்ல. இராஜாங்க நிர்ப்பந்தத்தால் அவள்தனக்கு இஷ்டபங்கம்வராதபடி காப்பாற்ற உத்தமரெல்லாரும் உடன்பட்டுழைக்க உடன்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தக்கடமையை ஜீவன் முத்தர்களான பெரியோர்களும் மகரிஷிகளும் செலுத்தத் தக்கவர்களேயன்றி மற்றப்படி சாமானியமான உலகபந்தங்களுக்குட்பட்ட கர்மிகள் செலுத்தவல்லமைவாய்ந்தவர்களாகார்கள். இஷ்டநஷ்டம் வந்தால் அது யாருக்கும் நன்மையயக்காது. இஷ்டத்தின் வலியைப்பற்றித்திருமூல தேவர் இந்தத் திருமந்திரம் உபதேசித்திருக்கிறார்.

“கொட்டுக்குந்தாலிவீரண்டேயிரண்டிற்குக் கொட்டுக்குந்தாலிக்கும்பாரைவலிதென்பர் கொட்டிக்குந்தாலிக்கும்பாரைக்குமுன்றிற்குமிஷ்டம்வலிதென்பர்சுருளே.”

* கொட்டு=மண் கொட்டு. குந்தாலி=மரம்வெட்டுகிற கோடாலி. பாரை=கல்பிளக்கிற உளிப்பாரை.

Nannaki—A Social Drama.

கண்ணகி.

அங்கம். III.]

[காட்சி 1.]

இடம்:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலுமாதவியின் வீடு.
காலம்:—மாலைக் காலம்.

மாதுவி, மாதுவியுடையசகி.
தாய்க்கிழவி,
கேளசிகன்,
பாத்திரர்:—பக்கத்து வீட்டுப் பருவதம்.

மாதுவி கட்டிலின்மேல் படுத்துக்கொண்டு தானாகவேபேசிக்கொண்டிருக்கிறாள்: “ஆ!செய்வமே!பெண்புத்தி தேதமை யென்று உலகத்தோர் சொல்லுவார்கள். அந்தப்பழமொழி என்விஷயத்தில்தான் பலிக்கவேண்டும். கடற்கரையில் எனதருமைக் காதலன் கோவலனும் நானும் விளையாட்டாயும் பரிசாசமாயும் பேசிக்கொண்டது விளையாக முடிந்ததே. இந்தப்பாவிச்சிறுக்கியாகிய நான் பின்னாலவருவதை முன்னதாகயோசியாமல் அன்னியபுருஷன் ஒருவன்மீது காதல்கொண்ட பாவனையாக நடந்து அதற்குரிய வரிப்பாட்டையும் பாடினதின லல்லவோ இவ்வளவு தீங்கும் விளைந்தது. அப்படியாவது நான் வாஸ்தவத்தில் பிற புருஷனை இச்சித்ததுண்டா! இல்லையே. இல்லையென்றால் யார்நம்புவார்கள்! அந்த ஈஸ்வரனுக்குத்தான் கோவலன்மீது எனக்குள்ள அடங்காக்காதல் தெரியுமே யொழிய மற்றயாருக்குத்தான் தெரியும். யார்தான் உள்பாடி என் மனோநிலைமையை அறியப்போகிறார்கள்! ஒருவருமில்லை. இவ்வளவுகாலம் பழகியும் கோவலன் இந்த மாதலியினுடைய மனோநிலைமையை அறியாமற் போனாரே. அதுவும் என்கால வித்திடாசம் தான், துர்ப்பாக்கியந்தான். அன்னியபுருஷன்மீது நான்இச்சைகொண்டிருப்பதாக நினைத்தல்லவோ அவர் என்னை கிராகரித்து அந்நிய தேசம் சென்று விட்டார். இதற்குநான் என்னசெய்வேன்! நான் அவரை எப்போது காண்பேன்? “கோவலா” என்று மனமகிழ்ந்து நான் அவரை எப்போது அழைப்பேன்? ஜெகதீசா! ஒன்றும் தோன்றவில்லையே! [மௌனமாகச்சிந்திக்கிறாள்.]

பருவதம்:—[மாதுவியின் வீட்டுக்குள் சென்று கூடத்தில் உட்கார்ந்திருந்த தாய்க்கிழவியைப்பார்த்துப் புன்சிரிப்புடன்] என்னபாட்டி, சாவகாசமாய் உட்கார்ந்திருக்கின்றாயே! உண்டுகளித்து உல்லாசமாய் வீற்றிருக்கும் நினதுபாக்கியமேபாக்கியம்.

நாய்க்கிழவி:—என்னடி குட்டி, என்னமோ கட முடகடமுடங்கிறாயே! நீ சொல்வது எனக்குப் புரியிலே, நீ படிச்சபடிப்பே எங்கிட்டத்தானடி காட்டணும்! சாதாரணமா நாங்கள்ளாம் பேசுறப்பேபேசேண்டி.

பருவதம்:—அங்கனமன்று பாட்டி; படித்தவர்களுக்கும் பாஷாபிமான முடையவர்களுக்கும் அழகு இலக்கண சுத்தமாய்ப் பேசுவதன்றோ! நான் பேசுவது இலக்கணமாய்த் தானிருக்கும். நினது புதல்வி மாதவியாண்டாளா? சமீபியிற் சாற்றியின்! (புன்னகை புரிகிறாள்).

நாய்க்கிழவி:—எலக்கணமாம்! பிலக்கணமாம்! என்னடி பூச்சிபுடிக்கிறே! காற்று கீற்று என்று வாயில் வந்தபடிக்கி உளறிப்பட்டு இலக்கணம் வடிக்கிறோம் எலக்கணம்! உன்னுடைய படிப்பை யெல்லாம் சுருட்டி மூலையிலேவச்சுப்பட்டு எங்கனாட்டம் பேசு. அப்போத்தான் உன் உடல் பேசவேண். இல்லாவிட்டால் நான் ஏன் திரிச்சுப்போறேன்டி போடி வேலெமென்க்கட்டவேனே! (எழுந்திருக்கிறாள்).

பருவதம்:—(எழுந்திருந்தவளை இழுத்து உட்காரவைத்து) இல்லேபாட்டி, இல்லே, நீ சொல்லுகிறபடியே பேசுகிறேன். கோபித்துக்கொள்ளாதே. உன்னுடைய மகள் மாதவி எங்கே? என்னசெய்கிறாள்?

நாய்க்கிழவி:—அந்த வயத்தெரிச்சலே இப்ப வண்டி கிண்ப்பறே! எவனோ தடிப்பய இவளைவிட்டு ட்டெணருக்குப்பூட்டானும்! மவ உருகிப்போறா! எப்போ பாத்நாலும் அழுது வழிந்தபடியே இருக்கா. அந்தப் பய தொலஞ்சா இவளுக்கென்ன? அவளுலே ஒத்த செப்புக்காக்குப் பிரயோசனமுண்டா? நித்தம் ஒண்ணுக்கு எத்தினியோ கிராக்கிவருது. அதையெல்லாம் விட்டுட்டு இப்படி இருந்தாக்கா நம்புலம் விருத்தியடைவது எப்படி? இந்தக் கழுதைமுண்டையை விட்டுத் தொலைஞ்சுபோவலாண்ணுலும் நமக்குக் காலம் வல்லை, (அழுதகண்ணாம் சிந்திய மூக்குமாகத் தேம்பித்தேய்ப்பி ஆத்திரம் அடைக்கச்சொல்லுகிறாள்).

பருவதம்:—இதற்காக ஏன் இப்படி வருத்தப்படுகிறாய்? மாதவி எங்கே இருக்கிறாள் சொல்லு. நான் போயவளுக்கு வேண்டிய புத்திமிகினைச் சொல்லுகிறேன்.

நாய்க்கிழவி:—ஆமா, அந்தப் படித்த முண்டத்துக்கு இந்தப்படித்தமுண்டம் போய் புத்திசொல்லப் போவுதாம்! அவளை படிக்க வச்சது மகாபிசகாப்போச்சு. அந்தப்படிப்பி னாலே வந்தகேடுதானே இதைல்

லாம்! இல்லாட்டி அவபாட்டுக்கு செவனெண்ணு குலத்தத்தொழிலை செஞ்சிக்கிட்டிருப்பாள்?

பருவதம்:—இருக்கட்டும் பாட்டி; அவள் எங்கேயிருக்கிறாள் சொல்லேன்?

நாய்க்கிழவி:—மாடிமேலே கட்டில்லே சாஞ்சு கெடக்கிற போய்ப்பாரு.

பருவதம்:—(வெருவினாவாக மாடிக்குச்சென்று மாதவி படுத்திருக்கும் அறைக்குச் சமீபத்தில் மறைந்து சற்றுநேரம் நிிற்கிறாள்).

மாதவி:—(தனக்குள்) ஐயோ! இந்தஜென்மத்தை நான் இன்னமும் ஏன் வைத்திருக்கவேண்டும்? கோவலா! உன்னை மறுபடியும் பார்க்கலாம், உன்னுடைய அன்பைப்பெறலாம் என்னும் நம்பிக்கை இருந்தாலும் இந்தப்பாழும் ஜென்மத்தை வைத்திருப்பேன். ஒருகுற்றமும் மறியாத என்னை ஏன் இப்படி வருத்துகின்றாய்? அன்பனே! போதமடா! உன்னுடைய வர்மத்தை விட்டு விடமா! (மௌனம்).

பருவதம்:—(மெதுவாக அவளுடைய அறைக்குள் சென்று) என்னமாதவி! சிஷ்டையி லிருக்கிறாள் என்றோடு பேசலாகாதா? கோவலனுடைய மே பெரியதியானமாக இருக்கிறாய் போல்தோன்றுகிறது.

மாதவி:—(நாணத்தினால் தலைகவிழ்த்து சற்று நோங்கித்து) அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. எங்கே இவ்வளவு தூரம்? உட்காரு (ஒருநாற்காலியைக் காட்டுகிறாள்).

பருவதம்:—மாதவி: நீ செய்கிறதொன்றும் நன்றியில்லை, கோவலன் போய்விட்டால் என்ன மோசமுழுக்கிப்போய் விட்டது? இதற்காக இப்படி வருத்தப்படுவார்களா? அடி பயித்தியமே!

மாதவி:—பருவதம்! நான் உன்னைக் கோவலன் விஷயமாக யோசனை கேட்கவில்லையே, நீயாக ஏன் அநாவசியமாக அவர்விஷயத்தை எடுக்கிறாய். வேறு பேச்சு இருந்தால் பேசு.

சுகி:—(மாதவியிடம் வந்து) அம்மா! கௌசிகரை அழைத்துவரச் சொன்னீர்களே. இதோ அழைத்து வந்திருக்கிறேன். திண்ணையில் உட்கார்ந்திருக்கிறார். உன்னே வரச்சொல்லட்டோமா?

மாதவி:—ஆ! அப்படியா! கௌசிகர் வந்து விட்டாரா! சீக்கிரம் இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வா. (பருவதத்தை நோக்கி) பருவதம்! வந்திருக்கும் கௌசிக

ருடன் நான்சில சங்கதிகள் பேசவேண்டும். நாளைய தினம் வா. அவகாசமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்போம். இப்படிச் சொல்லுகிறேனே என்று வருத்தப்படாதே. தயையெய்து மன்னிக்கவேண்டும்.

பருவதம்:—வருத்த மொன்று மில்லை; நாளைக்கு வருகிறேன். வந்த மனுஷானைக் கவனிக்க வேண்டியது முக்கியமே ஒழிய நம்முடைய பேச்சு முக்கியமல்ல. நான் போய்வருகிறேன் (பார்வதி மாதவியை விட்டு நீங்குகிறாள். சுகியும், கௌசிகரும் உள்ளே வருகிறார்கள்).

கௌசிகர்:—(உள்ளே வரும்போதே) “என்ன மாதவி! சொல்கியமா? எப்படி யோககேசுமங்குளெல்லாம்?” (என்றமே கேட்டுக் கொண்டே வருகிறார்).

மாதவி:—(சந்தோஷத்தோடு) மாமாவாகிய தாங்கள் இருக்கும்போது எனக்கு என்ன குறை ஏற்படப்போகிறது? தங்களுடைய தயவுமட்டும் இருக்கவேண்டும். (சுகியை நோக்கி) அடியே! மாமாவுக்கு எதற்கு நீர்மோர் கொண்டுவாடி! கிழப்பிராமனார் வெயிலில் வந்து களைத்துப்போயிருக்கிறார்.

கௌசிகர்:—என்னடி குட்டி! ஒருநாளில்லாத உபசாரம் செய்கிறாய்? என்னால் ஆகவேண்டிய காரியம் ஏதோ இருக்கிறதுபோலத் தெரிகிறது. அதனால் தான் இவ்வளவு உபசாரம்!

மாதவி:—மாமா! என்னைப் பரிசாகச் செய்வது பின்பு ஆகட்டும். உங்களால் ஆகவேண்டிய காரியம் ஒன்றிருக்கிறது. அது உங்களால்தான் முடியும்; அதை எப்படியாவது முடித்துவைக்க வேண்டும்.

கௌசிகர்:—என்னால் ஆகவேண்டியது என்ன அதைச் சொல்லு; பின்பு முடியும் முடியாதென்பதைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன்.

மாதவி:—உங்களால் முடியாத காரியமும் உண்டா! முடித்துத்தருவதாக வாக்குக் கொடுங்கள். பின்பு சொல்லுகிறேன்.

கௌசிகர்:—என்ன உபத்திரவப்படுத்துகிறாயே! சரி! முடித்துத்தருகிறேன் சொல்லு.

மாதவி:—(மேசையைத் திறந்து தான் ஏற்கெனவே எழுதிவைத்திருந்த கடிதத்தை அவரகையில் கொடுத்து) மாமா! கோவலன் மதுரைநாடிச்சென்றிருக்கிறார். இந்தக் கடிதத்தை நீங்கள் அவரிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து அவரை இங்கு அழைத்து

வரவேண்டும். அல்லது என்னை அவரிடம் அழைத்துக் கொள்ளும்படியான மார்க்கத்தைத் தேடவேண்டும். இதில் தான் உங்கள் சாமர்த்தியத்தைப் பரீட்சிப்போகிறேன்.

கௌசிகர்:—பேஷ்! நல்ல உத்தியோகம் கொடுத்தாய், பிராமணகுலத்தில் பிறந்துவிட்டு இந்தப் புண்ணியமான வேலைக்குத்தானா வரவேண்டும்! (சுகி கொண்டு வந்து கொடுத்த நீர்மோரை வாங்கிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே) காவிரிப்பூம்பட்டினம் எங்கே! மதுரை எங்கே! மதுரை உங்கள் வீட்டுக் கொல்லிப் புறத்தில் இருப்பது போல் சுருவாச் சொல்லி விட்டாயே! என்னால் போக முடியாது.

மாதவி:—மாமா! மாமா! அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. தயையெய்த வேண்டும்; கிருபை புரிய வேண்டும் (அவருடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கெஞ்சுகிறாள்).

கௌசிகர்:—இதேது சங்கடமாயிருக்கிறதே! தேரியாத்தனமாய் உன்னிடத்தில் வந்து அகப்பட்டுக் கொள்ளுவேனா? நீ பல்லைக்காட்டுவதைப் பார்த்தால் பரிதாபமாய் இருக்கிறது. என்ன செய்கிறது! சரி போய்வருகிறேன் (கடிதத்தை மடியில் வைத்துக் கொண்டு) வழிச்செலவுக்கு ஏதாவது கொடு.

மாதவி:—அதற்கென்ன? வேண்டியது தருகிறேன். இதைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள் (ஐந்தாறு பொன் நாணயங்களை கௌசிகரிடம் கொடுக்கிறாள்).

கௌசிகர்:—நான் போய்வருகிறேன்! என்னமோ என்னால் கூடிய வரையில் பிரயாசைப்படுகிறேன்; முடிந்தால் உன் அகிர்ஷ்டம். முடியாவிட்டால் நான் ஏன் செய்கிறது.

மாதவி:—என்ன மாமா! பரிசாகச் செய்கிறீர்கள்! பிழைப்பதற்காக நீங்கள் எங்களை நாடி இவ்வளவுக்கு வந்துவிட்ட போதிலும் கும்பகோணத்து ஐயர்களுடைய சாமர்த்தியம் கும்பகோணத்தில் பிறந்த தங்களுக்கு இல்லாமல் போய்விடுமா! ஜெயத்துடன் திரும்பவேண்டும்.

கௌசிகர்:—நல்லது; போய்வருகிறேன். (மடியை விட்டிழைந்திடுகிறார்).

மூன்றாம் அங்கம் முதலாவது காட்சி

முற்றிற் று.

Rannahi—A Social Drama.

கண்ணகி.

ங்கம். 111]

[காட்சி 2.

டம்:—உறையூருக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு தோளம்:—நண்பகல்.

[ப்பு.

கண்ணகி.
கோவலன்.
கோளந்தி.

கண்ணகி:—நாதா நாம் காலைவேளையே உறையூரிலிருந்து விட்டுப் புறப்பட்டு இன்னும் பாதிலுழி கூட நடப்பாடில்லையே. வெயிலோ கடுமையாக எரிக்கிறது; கால் கொப்புளித்துப் போகிறதே! நாவோ வருகிறது! என்னால் டேக்க முடிய வில்லையே! ஆயுப்பாடா உஸ்! [மயக்கத்தினாலும் சளைப்பினாலும் ன்ளாடுகிறாள்.]

கோவலன்:—பிராணகாந்தி! இன்னும் கொஞ்ச நேரம் சிரமத்தைப் பாராமல் மெதுவாக நடந்து வா. புதோ தெரிகிறதல்லவா ஒரு புளியந்தோப்பு, அங்கு சன்று தங்கி சற்றேரம் இளைப்பாறி வெயில் ணிந்த பின்பு மறுபடியும் புறப்படுவோம் (தன்னுடைய மேல் வஸ்திரத்தினால் கண்ணகியின் முகத்தைத் துடைக்கிறான்).

கோளந்தி:—கண்ணகி! இப்போதாவது புத்தி வந்ததா; கோவலன் ஊரை விட்டுப் புறப்படும் போது உன்னை வரவேண்டாமென்று சொன்னானே, வனுடைய வார்த்தையைத் தட்டிவிட்டு வந்தாயே; தனுடைய பலன்தான் இப்படி வந்தது! என்ன செய்யலாம்! புருஷன் வேண்டுமென்றால் வெயிலை மழையையும் பார்த்தால் சரிப்படுமா!

கண்ணகி:—(நாணத்தினால் தலை குனிந்தபடியு) தெரியாமற்ருன் வந்து விட்டேன், என் மனம் தோ காயும் கதிரவனின் மனதைப் போன்ற கன்னம் என்று. அதனால் வந்தேன்.

கோவலன்:—(புன்சிரிப்புடன்) உனது இளகிய நம் உருகி வெற்றியெல்லாம் வியர்வை உண்டாகி ட்டது. சற்று வேகமாய் நடந்துவா (தன் கையக கொடுத்து அழைத்துச் செல்லுகிறான்).

கோளந்தி:—அம்மா கண்ணகி; இனி உன் கவையை ஒழித்து விடு; இதோ நந்தவனத்தை நெருங்கி ட்டோம்?

கோவலன்:—(நந்தவனத்தை நெருங்கி) ஆஹா! என்ன அழகான நந்தவனம்! (கொள்கையை கோக்கி) மாதா ஸ்ரீ! இந்த வனத்தைச் சுற்றிப்பார்த்து விட்டுப் பிறகு புளியந்தோப்புக்குச் சென்று தங்கலாமென நினைக்கிறேன். இன்னும் பொழுது இருக்கிறது; தங்களுடைய அபிப்பிராய மென்ன?

கண்ணகி:—ஆமாம் அப்படியே செய்யலாம். இந்த நந்தவனத்திலிருக்கும் பற்பல வகையான புஷ்பஜாதிகளையும், பறவைக் கூட்டங்களையும் பார்த்தால் இயற்கையமைப்பின் அற்புதங்களும், கடவுளுடைய அருமைத் திருவிளையாடல்களும் இனிது விளங்குமல்லவா?

கோளந்தி:—கண்ணகிக்குச் சம்மதமானால் எனக்கும் சம்மதமே.

கோவலன்:—ஆனால் சரி வாருங்கள். (மூவரும் நந்தவனத்துக்குள் நுழைகிறார்கள்).

கண்ணகி:—சந்தோஷத்தினால் உடலும் உள்ளமும் பூரித்து “கோவலா! இதோ பார்த்தாயா பாரிஜாதம், அதோ பார் மல்லிகைப் புஷ்பங்கள், ரோஜா, செண்பகம், இருவாட்சி, ஜாமந்தி புஷ்பங்கள் செடிதான் நிறையமலர்ந்திருக்கின்றன. பகுத்தறிவும், உணர்ச்சியுமில்லாத இந்த புஷ்பஜாதிகள் மனித சஞ்சார மில்லாத இந்த இடத்தில் எவ்வளவு சந்தோஷமாயும் முகமலர்ச்சியாயு மிருக்கின்றன. அப்படியிருக்க, பகுத்துணர்வோடு கூடிய நான் கொஞ்சநேரம் வெயிலில் நடந்துவந்ததற்கு மிகவும் வருந்தி முகவாட்ட மடைந்தேனே! என்னே! என்ன அறியாமை! இப்புஷ்பங்களுக்கு வெயிலும் ஒன்றுதான், மழையும் ஒன்றுதான். எல்லாம் இறைவனுடைய திருவிளையாடல் என்று நினைத்து அவைகள் வெயிலிலும் மழையிலும் காய்ந்தும் நனைந்தும் வருகின்றன. ஆனாலும் அவைகள் முகமலர்ச்சியுடனேயே இருக்கின்றன. இப்புஷ்பங்களால் எனக்கு ஒரு நற்போதனை கிடைத்தது. சுகமுண்டாவதும், துக்கமுண்டாவதும் கடவுளுடைய செயல் என நினைத்துப் பொறுமையோடு சகித்துக் கொண்டு வருவதே அறிவுடையவர்களுக்கு அழகு என்னும் இந்த அருமைபான நீதியை எனக்கு இது வரையில் போதித்தவர்கள் ஒருவருமில்லையே. இப்புஷ்பங்களல்லவா எனக்கு இந்த நீதியைப் போதித்தன. முழுமனம்வீசும் முல்லைமலரே உனக்கோர் வந்தனம். மலர்முகமுடைய மல்லிகையே உனக்கோர் நமஸ்காரம். வண்புடைய பாரிஜாதமே உனக்கும் வந்த

னம். உங்கனாலல்லவா நான் அரிய பேரிய நீதியைச் சற்றுக்கொண்டேன்.”

கோவலன்:—புஷ்பங்களோடு நாளைக்கு வந்து பேசிக்கொள்ளலாம்; பொழுதுபோகும் சமய மாய் விட்டது; தோப்புக்குச் செல்லலாம் வா.

கோளந்தி:—கண்ணகி! இப்போதுதான் புஷ்பங்களின் இயற்கை அழகைக்கண்டு வர்ணிக்கிறாள் நீ அசற்ருள் அவளை அவசரப்படுத்துகிறாய்.

கண்ணகி:—(சிரிப்புடன்) இயற்கையழகுக்கு உள்ள வித்தியாசத்தை அவர் அறிந்திருந்தால் அவர் செயற்கையழகு செய்துக்கொள்ளும் தாசியாகிய மாதவியின் காலில்போய் விழுந்துகிடப்பாரா.

கோவலன்:—கண்ணகி நீதான் இயற்கையழகுடையவள்; இப்போது திருப்தியாகிவிட்டதா.

கண்ணகி:—நான் அப்படிச் சொல்லிக்கொள்ள வில்லையே!

கோவலன்:—(சிரித்துக் கொண்டே) என்னை வீண்வம்புக்கு இழுக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறாயோ?

கண்ணகி:—நான் வம்புக்கு இழுக்கிறேன் என்பதும் அல்லது மாதவியின் காதலன் வம்புக்கிழுக்கிறான் என்பதும் இதோ சமீபத்திலிருக்கும் கொளந்தியடிகளைக் கேட்டால் தெரியும்.

கோளந்தி:—அதெல்லாம் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாது. வாருங்கள் தோப்புக்குச் செல்லுவோம் (தோப்பைநாடிப் போகிறார்கள்).

கண்ணகி:—அம்மா! தோப்புக்குள் வந்துவிட்டோம்! இனி பயமில்லை! சத்விஷயமாக ஏதாவது சொல்லுங்கள் கேட்கலாம்!

கோளந்தி:—நீதான் சொல்லு! நான் கேட்கிறேன்.

கோவலன்:—கண்ணகியைத்தான் சொல்லச் சொல்லவேண்டும். அவள் அனேக சாஸ்திரங்கள் படித்தவளாயிற்றே!

கண்ணகி:—சத்திரத்து சோற்றைக்குத் தாத்தை யங்கார் உத்தரவோ! நான் சொல்வதற்கு ஒருவருடைய சிபார்சு என்ன?

கோளந்தி:—கண்ணகி! போதும் போதும்! வம்புக்கிழுப்பது கோவலனின் உண்மைக்காதலியா அல்லது மாதவியின் காதலனு என்பது இப்போது விளங்குகிறதே! நந்தவனத்தில் கேட்டசந்தேகம் இப்போது உனக்கு சிவர்த்தியாயிற்றா?

கண்ணகி:—அதிருக்கட்டும். தாங்கள் ஏதாவது ஒரு சத்விஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

கோளந்தி:—எதைப்பற்றிச் சொல்ல?

கண்ணகி:—எல்லாம்வல்ல சிவபெருமானின் அருளைப் பெறவதெப்படி? அவருடைய பேரிலக் கணமென்ன! இவைகளைப் பற்றிச் சொல்லுங்களேன்!

கோளந்தி:—அவரிடத்தில் அன்புசெலுத்தினால் அவருடைய அருளைப்பெறலாம். அவர் செஞ்சடையும், வெண்ணிலவும் சிசில் உடையவர். வெண்ணிறணிந்த மேனியுடையவர், இன்னும் என்ன சொல்லுகிறது?

கண்ணகி:—இப்போது தாங்கள் எனக்குத் தெரியும்படி விவரமாய் அந்தாங்க அர்த்தங்களை விளக்கிச் சொல்லவேண்டும்.

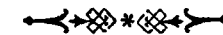
கோளந்தி:—விவரமாய்ச் சொல்லவேண்டுமானால் இன்னொரு சமயம் சொல்லுகிறேன். நாழிகையாகிவிட்டது. நீங்களிருவரும் சமையல் செய்து சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்துக்கொள்ளுங்கள். மற்றக் காரியங்களை பொழுதுவிடிந்து கவனிப்போம்.

கண்ணகி:—சரி; அப்படியே ஆகட்டும்

3-வது அங்கம் 2-வது காட்சி

முற்றம்.

நாளை - C - கோபால கிருஷ்ணன்.

முக்கியக்கவனிப்பு:—சந்தாபாக்கியுள்ளவர்கள் தாமதமின்றி 17 - வது வாலியமுக்குள்ள சந்தாபாக்கியோடு, நடக்கும் 18 - வது வாலியமுக்குரிய சந்தாவையும் அனுப்பக்கோருகிறோம். அனுப்பாதவர்களுக்கு வழக்கம்போல் இனி எந்த சஞ்சிகையாவது வி. பி. பியில் அனுப்பப்படும். இதை விவேகசிந்தாமணி பெறும் எல்லாரும் தவறாது கவனித்தறியக் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.—பத்திராசிரியர்.

* “Nature Study” And How to Do It.

“To educate is to give the child the power of self-expression and self-development.”—*Motto adopted by the author of the little book.*

“Great men are they that see that spiritual is stronger than any material force.”—*Emerson.*

“Consider the lilies of the field, how they grow.”—*Christ.*

“The Elements of Nature are the mode of the Will of God.”—*Hermes Trismegistus.*

“Now's the time to study hard ;

Work will bring its own reward
Then work, work, work!”

“Who would like an empty purse?
Empty brain would be still worse,
Then work, work, work!”

“இயற்கை அறிவு.”

“இளமையிற் கல்.”

“முயற்சி திருவினையாக்கும்.”

அறிவு, இயற்கையறிவு என்றும் செயற்கையறிவு என்றும் இருவகைப்படும். இயற்கையறிவு தானாகத்தன்மாத் திரமாய் உண்டாவது. இது ஆத்மாவின் விருத்திஞானமென்றே சொல்லவேண்டும். செயற்கையறிவோ இயற்கையறிவைக்கொண்டு ஜடபதார்த்தங்களை விசாரப்படுத்திச் சேர்ப்பதனால் உண்டாவதாம். வீடு கட்டுதல், நாற்காலி மேஜைசெய்யல் முதலியன செயற்கையறிவினா ஊண்டாவதாம். இயற்கையறிவு பூர்வஸம்ஸ்காரத்தினால் ஆத்மாவின் அனுபவஞானமாய் உதிப்பது. சூடுண்ட பூனை அடுப்பண்டைபோக அஞ்சுவது இயற்கையறிவு. கருடனைக்கண்ட பாம்பு தானாய் ஒடுங்குவதும் இயற்கையறிவேயாம். மனிதன் பிரகிருதியின் உண்மையையறிதல் இயற்கையறிவினா

லேயாம். சுருங்கச்சொல்லில், அகமுகத்திலிருந்துதித்து பஹிர்முகப்பட்டு வருவது இயற்கையறிவாம். பஹிர்முகத்திலிருந்து பிரயத்தனபூர்வமாய் உள்ளே புகுந்து, பழக்க பலத்தால் செய்யத்தக்கதாவது செயற்கையறிவாம். இவையிரண்டிற்கும் பிரகிருதி, விகிருதி யெனப் பெயர். உதாரணமாக நாம் உயிரோடிருப்பதற்குக் காரணமான உச்சவாஸ, நிசுவாஸரூபமான மூச்சுவாங்கலை யெடுத்துக்கொள்வோம்.

இந்த மூச்சுக்காற்றானது உள்ளேபோவதும், போனவிடத்தில் சற்றுத்தங்குவதும், பிறகு வெளியே நிசுவாஸமாக வருவதும், வெளிப்போனபின் சற்றுத்தங்குவதுமாக விருக்கிறது. இதற்குப் பூரகமென்றும், (காற்றை உள்ளேயிழுத்துப் பூரித்தல் - நிறைத்தல்), ரேசகமென்றும் (காற்றை வெளியே தள்ளி நிற்பல்), சும்பகமென்றும் (போக்கு வரத்தில் லாமல் நிலையாய் நிற்பல்), பெயர். மூச்சுக்காற்றின் போக்கு, வரத்து, நிற்பல் ரூபமான இந்

* “How to do Botany (Nature Study) and Gardening in Elementary schools.”
By N. Swaminathan, Sub-assistant Inspector of Schools, Madras. 1910. 4 as.

ச் செயல்களுக்குப் பிரணயாமம் என்று பெயர். பிராணன் - மூச்சுக்காற்று, யமம் - வசப்பாடு. இதற்குத்தமிழில் “வாசிவசம்” என்று பெயர். வாசி யென்றால் பிராணவாயுவுக்கும் திரைக்கும் பெயர். பிராணன் மனோரூபவனுக்குக் குதிரையைப்போல் வாஹனமா ரூப்பதால் அதற்கு வாசி யென்னும் பெயர் (ருவிதத்திலும் பொருத்தமே.

“வாசிவசம்” என்று சொல்கிற இந்தப் பிரணயாமம் கூட இயற்கை, செயற்கை யென்ற இருவித பிரிவினிற்குட்பட்டிருக்கும். இயற்கை - தானாக நடத்தல், செயற்கை - ஒன்றப்பார்த்துப் பிரயத்தன பூர்வமாய் நடத்தல். இது சம்பந்தமாய் எம்பெருமான் ஸ்ரீராமாச்சாரியோகீர்த்திரர் சொல்லியிருப்பதைக் கவனிப்போம். அவர்சொல்லியிருக்கிறபடி,—

“பிராணயாமம், பிராகிருதமென்றும் வைருதமென்றும் இருவிதமாகும். இவையிரண்டில்லாமல் நின்றது கேவலதும்பகம்” என்கிறார். இவைகளில் “பிராகிருதப் பிராணயாமாவது, பிராணவாயு நிர்வாச உச்சவாஸரூபாய் ஸ்வபாவமாகவே (தானாகவே) போக்குவரத்தாயிருப்பது. இது சகல ஜனங்களுக்கும் உட்கிறது.”

“வைகிருதப்பிராணயாமமாவது, சாஸ்திரங்களிற்சொன்னவிதிப்படி ரேசக பூரக சும்பகங்களின் கிரமமறிந்து வாயுவை நிறுத்துதல்.”

“இந்தப் பிராகிருதம் வைகிருதம் என்கிறாரண்டும் எந்த மஹாத்மாவுக்குக் கண்ணமாத் தித்திலே சித்தியாமோ அதுவே கேவலதும்பகமன்று சொல்லப்படும்.”

இதில் முதலாவதான பிராகிருதம் “மௌமந்திராதிக்கயவியைப்பயனான” அஜபாந்திரயோகமாம். இரண்டாவதான வைகிருதம், பிரயத்தனபூர்வமான செயற்கையின் பயனான யயோகமாம்.

மூன்றாவதான கேவலதும்பகம் (வாயு மன தோடுகூடி ஸ்திரமாய் நிற்கின்றபடியால், காரிய காரண ஐக்கியரூப) ஹடயோகமாம்.

இந்த மூன்று விதமான செயலுக்கும், (இயற்கை, செயற்கை, கேவலம் என்கிற பெயரோடுகூடி) தான், நான், தானவன் என்கிற சப்தார்த்தங்களின் லக்ஷியங்கள் கர்த்தாவாயிருக்கும்.

தான் என்னும் சப்தார்த்தத்தின் மந்திர (அந்தர்) லக்ஷியம் ஆத்மா.

நான் என்னும் சப்தார்த்தத்தின் மந்திர (அந்தர்) லக்ஷியம் அஹங்காரபுருஷன்.

தானவன் என்னும் சப்தார்த்தத்தின் மந்திர (அந்தர்) லக்ஷியம் பிரஹ்மாத்மஜக்கிய ஸ்வரூபனான யோகி.

“அப்ராப்தப்ராபணம் யோகி” என்ற வாக்யப்படி, இந்த யோகிக்குப் பெறலரும்பேறுகளெல்லாம் சித்திக்கும்.

இது பிராகிருதஞானம் என்று சொல்லும் இயற்கையின் சுவபாவத்தை அறியும் சின்மய, சிதானந்த அறிவாம்.

இப்பொழுது “இயற்கை அறிவு” என்னும் பெயர்புனைந்து நம்பார்வைக்கு வந்திருக்கும் சிறு புஸ்தகத்தின் கருத்தை நூலாராய்ச்சி முறைபற்றி விசாரிப்போம். இது சென்னை ஸப்-அஸிஸ்டெண்ட் ஸ்கூல் - இன்ஸ் பெக்டர் ம-ஈ-ஈ-ஹீ, என். ஸ்வாமிநாதய்யர் அவர்கள் “இயற்கையறிவு சம்பந்தமாகத் தாவரநூலும் தோட்டவேலையும் எளிமெண்டெரி பாடசாலைகளில் கற்கும் முறை”யை விளக்கிக்காட்ட வேண்டி இயற்றியதோர் 76-பக்கங்கள் கொண்ட சிறு புஸ்தகமாம். (இதன் விலை அனா 4.)

இங்கே “இயற்கையறிவு சம்பந்தமாக” என்றதற்கு வாச்சியார்த்தம் செய்திருப்பது, நாம் மேலே விவரித்தெழுதியதற்குச்சற்று மாறுகத்தோற்றம். இங்கே “இயற்கை அறிவு

என்பது “பிரகிருதி ஞானம்” என்னும் ஸம்ஸ்கிருதவாக்கியத்தின் அர்த்தத்தைத் தமிழில் தெரிவிப்பதற்கானதோர் மொழிபெயர்ப்பாக உபயோகப்படுத்தப்பெற்றிருக்கிறதாக திருவள்ளூர் டிப்டிகலெக்டர் ம-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ, ஜெ. தர்மாங்கராஜா அவர்கள் எழுதியிருக்கும் முகவுரையிலிருந்தும், நூல் விஷயத்திலிருந்தும் விளங்குகிறது. ஆனால் சற்று ஊன்றி விசாரிக்கில், “இயற்கை அறிவு” என்பது “இயற்கையின் அறிவு” என்பதின் தொகுத்தல் விகாரமாக விருக்க வேண்டுமென்று நன்றாய் விளங்குகிறது. “இயற்கை அறிவு” என்பது அப்படி தொகுத்தல் விகாரமாயில்லாமற்போனால் இயற்கையினுள்ளே அது “இயற்கையான அறிவு” என்று விரியும். அதாவது, செயற்கையறிவில்லாத இயற்கையறிவு என்றே பொருள்படும். செயற்கையறிவு என்பது “Conventional Knowledge” என்று ஆங்கிலத்தில் பெயர் பெறும். இங்கே யொன்று நன்றாய்ச்சித்தித்து ஊன்றியுணர்த்தக்கது. அது என்னவெனில் வித்யையின் இருபகுதிகளாம். வித்தை யென்பது சுத்தவித்தை யென்றும் அவித்தை யென்றும் இருவகைப்படும்.

சுத்தவித்தை யென்பது அவ்யக்தப்பிராகிருதமானது: அதாவது பொறிபுலன்களுக்குத் தோற்றமுது தன்னளவாய்த்தானே பரிணமிப்பதாயிருப்பது. இதை ஈசுவரசிருஷ்டியென்றும்; ஈசுவர சங்கல்பத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு உற்பத்தி ஸ்திதி லயவிருத்தி நிலிருத்திகளுக்குக் குட்பட்டதென்றும் சொல்லுவார் மேலோர்.

அவித்தை யென்பது லியக்த வைகிருத ரூபமானது: அதாவது, பொறி புலன்களுக்குத் தோற்றவதாய் இயற்கையின் விகாரப்புணர்ச்சியாலுண்டாகித் தோற்றவதும் மறைவதுமாயுள்ளதாம். மேஜை நாற்காலி செய்வது முதல் இந்திரஜாலம் மஹேந்திரஜாலமீரகவுள்ள வித்தைகளெல்லாம் அவித்தை காரணமாக, அளித்

யாசம்பந்நுன (சிதாபாஸ) ஜீவனுடைய சங்கல்ப விசேஷத்தால் இயற்கை விதிக்குட்பட்டுச் செயற்கை விதிகாரணமாக உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களுக்குட்பட்டதாக சொற்பகாலத்துக்கு மட்டும் விளங்கி யொடுங்குவதாம். உதாரணமாக, ‘மரயானை’ யென்பதில்,—

மரம்.—ஈசுவர சங்கல்பத்தினு லுண்டான சுத்த வித்யாரூப பிராகிருத சிருஷ்டி.

யானை.—அந்த மரத்தின் விகாரத்தினால் அமைக்கப்பட்ட மதயானை ரூபமான வாஹனம், ஜீவனுடைய சங்கல்பத்தினு லுண்டான அவித்யாரூப வைகிருத சிருஷ்டி.

பிராகிருதமான மரத்துக்கும், வைகிரமான (அம்மரத்தின் விகாரரூப)மதயானைக்கு, உள்ள சம்பந்தமென்ன?

ஒன்று அவ்யக்தப் பிராகாரமாய்ச் செய்யப்பட்டது. மற்றொன்று லியக்த விகாரமாய்ச் செய்யப்பட்டது.

ஆயினும் இவையிரண்டும் ஒன்றை ஒன்று மறைக்கும் “ஆவரணசக்தி” வாய்ந்துள்ளன.

மரத்தினால் செய்யப்பட்ட மதயானை யொன்றை நாம் பார்த்து அதன் ரூபநாமத்தை மனதில் வாங்கிக்கொள்ளும்போது அது மரம் என்பதை நாம் மறந்துவிடுகிறோம். யாதொன்று மரம் என்கிற ஞானத்தை (அறிவை) உள் ளிருந்து மறைக்கிறதோ அதுவே ஆவரணசக்தி யென்று சொல்லப்பெறுவது.

மரத்தாலானதோர் பெரிய மதயானையை நாம் மனத்தால் கிரகிக்கும்பொழுது, அதற்கு உபாதிகாரணமான மரம் முன்போலவேயிருப்பினும், யானையின் நாமரூபத் தோற்றமான விகாரஞானம்(வைகிருத கிராஹியசக்தி) “அது என்ன தான் நாமரூபத்தோற்றத்தினால் விகார மடைந்தாலும், அந்த விகாரங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரபூதமாயுள்ள மரம் மரமாகவேயிருக்கிற தென்னும்” ஸ்வபாவஞானத்தை (பிராகிருத

கிராஹிய சக்தியை) மறைத்துவிடுகிறது. இந்த மறைப்பு எதனு லுண்டாகி அதன்பயனுய் “அது மரமே” என்கிற ஞானம் மறக்க நேரிடுகிறதோ அது ஆவரணசக்தி. இந்த ஆவரணசக்தியை உள்ளாய்ந்து அறிந்தவன் யாரோ அவனே “ஆத்மஞானி” அதாவது, தன்னையறிந்தவன்.

“தன்னையறிந்தவன் தலைவனாவன்” என்கிற வாக்கியப்படி இந்த ஆத்மஞானி எல்லாருக்கும் தலைவனான ஈசுவரனுக் கொப்பாய், ஸ்வானுபவ முதிர்ச்சியில் விதேககைவல்பனாகும்பொழுது ஈசுவரனே யாவன். இதுதான் ஜன்மசாபல்லயம்—மனுஷஜன்ம மெடுத்ததற்கான நல்லபலன். இவ்வளவு நூர்விரித்து உரைத்து விளங்கவைத்ததை யெல்லாம் எம் பெருமான் திருமுலதேவர் ஒரே திருமந்திரத்தில் வெகு அழகாய்ச் சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைத்திருக்கிறார்:

“மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
மரத்தில் மறைத்தது மாமதயானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற்பூதம்
பரத்தில் மறைத்தது பார்முதற்பூதம்.”

—திருமந்திரம்.

இந்த ஆவரணசக்தியானது வித்துக்குள்ளிருக்கும் மரத்தை மறைக்கிறது; அப்படியே மரத்துக்குள்ளிருக்கும் வித்தையும் மறைக்கிறது. இதைக்கேட்ட ஒரு கற்றறிமூடனுள் வித்வான், இவ்விரண்டினுள்ளிருந்துகொண்டு அடிமுடி தெரியாது ‘காரிய காரண தோரணையே’ மறைக்கும் ஆவரணசக்தி யென்னவென்று விசாரிக்கப்புகாது, விவேகருண்யத்தினால் ‘மரத்துக்கு வித்துக்காரணமா, வித்துக்கு மரம் காரணமா?’ என்று விசாரிக்கத் தொடங்கி காரணகாரியமான வித்தையும் மரத்தையும் புறட்டிப்புறட்டி விசாரித்து வித்திலிருந்துமாமும் மரத்திலிருந்து வித்தும் உண்டாவதைக் கண்மெய்விட்டு இதற்கு காரணமென்று சொல்லத்தெரியாமல் புத்திகலங்கி சித்தப்பிரம்மை

கொண்டு “மரத்திலிருந்து வித்துண்டாயிற்று? வித்திலிருந்து மரமுண்டாயிற்று?” சொன்ன லாயிற்று இல்லாவிட்டால்வழி விடேன் என்று வழியில் போகிறவர்களை யெல்லாம் வழிமறித்துக் கேட்டுக்கொண்டு நிற்க, ஒவ்வொருவரும் காரியார்த்தமாய்ப் போகிறவர்களாயிருந்தபடியால் இவனோடு மன்றாடிக்கொண்டு நிற்கப்பொருமல் பித்துக்கொண்ட வித்வானைப் பிடித்துச் சாலையிலுள்ள மாம் ஒன்றில் பின்கட்டுமுறையாய்க்கட்டிவிட்டு, “மேலேபார்த்து அந்தமரத்தைக்கேள், அதிலொரு ஜடாமுனியிருக்கிறது: அதுசொல்லும்!” என்றுபோதித்துவிட்டுப் போயினார்கள்—என்றொருகதையுண்டு.

அக்கதைப்படி, அந்தபயித்தியக்கார வித்வான் “ஹே ஜடாமுனி என்கேள் விக்கு பதில் சொல்லுகிறாயா இல்லையா?” என்று அலட்டிக் கொண்டிருக்க அங்ஙனம் கருவிகாணங்கெல்லாம் அலுத்துச்சலுத்து அயர்ந்து ஒடுங்கிப்போக, முடுக்கிவிட்ட யந்திரம்போல், அவன் தன்கேள்வியை மட்டும் கேட்டுக்கொண்டு மற்றப்படி பஹிர்முகவிர்த்தி யெல்லா மொடுங்கி சித்திரப் பதுமைபோல் நின்றுகொண்டிருந்தான். இவனுடைய இந்த மேலான அவஸ்தையைக் கண்ட ஒரு மஹரிஷியானவர் அவருடைய ஞானதிருஷ்டியினால் இவனுடைய கேவலகும்பக அவஸ்தையை யறிந்து, அவனது கைக்கட்டு, கால் கட்டுகளை யெல்லாம் தரித்து, முடிச்சுகளை யெல்லாம் அவிழ்த்து விட்டும் அவன் பஹிர்முகப் படாமல் தானே தான்கேட்ட கேள்வியையே கேட்டுக்கொண்டு நிற்க, பெரியவர் மிகவும் இரக்கங்கொண்டு, “ஐயோ இவனுடைய கேவலகும்பகம், பிராகிருதம், வைகிருதம் என்கிற இரண்டு விதமுமின்றி ஹடாத்தாரத்தினால் சித்தித்ததென்றுணர்ந்து, இதுவும் மனமடங்க ஒரு வழிதானென்று கூணமாத்திரத்தில் ஊகித்தறிந்து கொண்டு, அவனுக்கு முன் நின்று, “ஐ கூறுபறமத்த ஜடாமுனி ரான்

தான். என்னையேன் இப்படி அலட்டி உபத்திரவம் செய்கிறாய்? என்று கன்னத்தில் பளீர் என்று ஒரு அறை கொடுக்க, அந்த மூடவித்வான் கன்னத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு “நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்! இல்லாவிட்டால் உன்னை விடமாட்டே” நென்று முன்போல் வழியை மறைத்துக்கொண்டு நின்றான்.

“நீ உண்மையறிய என்ன செய்தாய்?” என்று விஷியாகிய “ஜடாமுனி” அதட்டிக் கேட்க, அதற்கு அவன், “இந்தமரம் நான் வைத்துப் பயிராக்கினதுதான். வித்திலிருந்தே யிது உண்டாயிற்று” — என்று சொல்லி முடிக்குமுன்,

“நல்லது! இந்த மரத்தின் வித்தொன்று கொண்டு வா!” என்று “ஜடாமுனி” பின்னும் அதட்டிச் சொல்ல, அந்த மூடவித்வான் சூத்திரப்பதுமை போல் தன்மடியிலிருந்த பையிலிருந்து ஒரு வித்தை யெடுத்துக்கொடுத்தான்.

அதை யவர் உற்றுப்பார்ப்பவர்போல், வாயில் போட்டு விழுங்கி ஜடாராக்கியினால் தலுதித்துவிட்டு, மறுபடியும் அதை வாயால் தானே வெளியேற்றி அவன் கையில் கொடுத்து, “இந்தவித்தை முன்போல் முளைக்கவை பார்ப்போம்!” என்றார்.

“இதோ பார்!” என்று முளைக்கவைத் தான். அது முளைக்க எத்தனை நாள் செல்லுமோ அதைப்போல், இருமடங்கு மும்மடங்கு காலம் பொறுத்துப்பார்த்தான். வித்து முளைக்கவேயில்லை!

“ஓஹோ! காரியம் கெட்டுப்போய்விட்டதே!” யென்று “ஜடாமுனி” காலில்விழுந்து இந்த வித்து ஏன் முளைக்கவில்லையென்று வெகு விநயமாகக் கெஞ்சிக் கூத்தாடிக்கேட்டான்.

அதற்கு அவன் பார்வையில் “ஜடாமுனி” யாகத்தோன்றி நின்ற மஹரிஷியானவர், “இன்

னொருவித்து இருந்தால் எம்!” என்று அதட்டிச் சொன்னார்.

அதையும் முன்போல் வாயில் போட்டுக் கொண்டு தன் அமிர்தவருஷத்தால் அதை நனைத்து இந்த வித்தை முளைக்கவை பார்க்கலாமென்று கொடுத்தார்.

அதையும் முன் போலவே செய்ய அது மூன்றேழுக்கால் நாழிகைக்குள் முளைத்துக் கிளைத்துச் சிறுதுளிரிவிட்டு நின்றது. மூடவித்வான் அதிசயித்து, “இந்த வித்து முளைப்பதற்கும் முளைக்காததற்கும் காரணம் நீர்தான். உண்மையறிந்துகொண்டால் இரகலியம் தெரிந்து விடும்! நீர்தான் என்னைக்காப்பாற்றவேண்டும்” என்று காலில் விழுந்து அவர்களைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டான். இதுதான் சமயமென்று அந்த மஹரிஷியானவர், அந்த மூடன் தன்னை ஜடாமுனியாகவே அறிந்து காலில் விழுந்தானதால் அப்படியே அவனுக்கு அனுக்கரகம் செய்யக் கிருபைகூர்ந்து, குப்புறவிழுந்து காலைப் பிடித்துக்கொண்டு விடமாட்டேன் என்று ஹடம் செய்தவன் முதுகில் ‘படார்’ என்று பிசாசு அறைந்தாற் போல் ஒரு அறைகொடுத்து அவன் மூர்ச்சித்துப்போக, அந்த அவசரத்தில் “ஐம் பீஜம் ஷீஞ் சக்தி, ஸ்ரீ லக்ஷ்மி; ஸ்ரீயைநம: ஓம் இதிகாரணம்” என்று அவன் வலது காதில் மந்திரோபதேசம் செய்து உடனே தாரகோபதேச முஞ் செய்துபோக, அவன் மூர்ச்சைதெளிந்து, பீஜம், சக்தி, லக்ஷ்மி சக்திமானமந்திரத்தை ஜபமாகவுள்ளத்தில் தியானம்செய்து, அவனது ஏகாக்ரசித்தத்தின் அதியற்புதமான மந்திரத்தியாஸன சக்தியால் வெகுசீக்கிரத்தில் அவனுக்கு மந்திரோபதேசம் சித்திக்க, மந்திரசித்தி பெற்ற அவன், “ஸ்ரீயை நம:” என்னும் அஜபாமந்திர அவ்யக்தகாயத்ரியுபாசனையினால், ஸ்ரீகுரு தரிசனம் பெற்றவனாக, “ஓம் இதிகாரணம்” என்ற மஹாவாக்கியத்தின் வாச்சியார்த்தமுணர்ந்து, அதன் லக்ஷியார்த்தத்தை குறி

முகமாகவே விசாரித்தவனாகக் கடைசியில், “ஸ்ரீகுரு:ஸ்வகாரணபூதாசக்தி” என்னும் ஸ்ருதி வாக்கியத்தின் லட்சியம் சித்தித்து அந்த ஸ்ரீகுருவின் “சின்முதார்த்த லக்ஷியமே” “ஓம்” என்று ஐயந்திரிபறவுணர்ந்து, தான் ஹடாத்தகாரத்தினால் காரணபூரணனை விசாரித்துப் பூரணகாரணனுபடியால், தான் கைவல்யசித்திபெற்ற மார்க்கத்திற்கு “ஹடயோகம்” எனப் பேர்பெற்று உலகில் அது பிரசித்தியடையவேண்டுமென்று “ஆதிசுருவாந தக்ஷிணமூர்த்தியைப் பிரார்த்திக்க” கல்லால நீழலிலமர்ந்துள்ள கருணைமுகிலாம் அந்தப் பகவானும் “அப்படியே ஆகு” வென்று ஆசீர்வதித்து “ஹடயோகத்தை” அந்தத் தம்பரான சந்திஷனுக்கே சாங்கோபாங்கமாக உபதேசித்தருளினாரென்பது நைமிசாரண்யத்தில், நடந்ததோர் பூர்வோத்தரமான விருத்தார்த்தத்தின் கதை.

அதிவிருந்து, தாவரநூலிலிருந்து ஹடயோகமுண்டாயிற்றென்றும்; ஹடயோகத்திலிருந்தே தாவரநூலுண்டாயிற்றென்றும் சொல்லி மயங்கிப்பிறரையும் மயக்குறச்செய்வோர் பலர் உளர். அப்படிப்பட்ட மயக்கங்களிலொன்று “இயற்கை அறிவு” என்பதின் வாச்சியார்த்தம் அதன் லக்ஷியார்த்தத்தை யுணர்ந்தால் வாச்சியார்த்தத்தின் மயக்கம் தானே மயங்கும்: அப்படியெனில், “மயக்கமும்” என்று கொள்க.

“மனமாயைமாயையிம் மாயைமயக்கம்
மனமாயைதான்மாயுமற்றென்றுமில்லை.”

என்பது திருமந்திரோபதேசம். இச்சிறுநூலியற்றிய ஸப்-அலிஸ்டெண்ட் ஸ்கூல்-இன்ஸ்பெக்டர் அவர்கள் உபாத்தியாயர்களுக்குப்போதனையாகச் சொல்லியிருக்கும் முன்னுரையில், “மலையாள அறிந்தால் தான் கடுகளவுதிறமையுடன் போதிக்கக்கூடும்” என்ற உண்மையான கருத்தை உபதேசமாகக்கொண்டு, கடுகளவான “தாவரநூலுண்டோட்டவேலையும்” என்னும் “பிரகிருதிநூலுண்டோட்டவேலையும்” இச்சிறுநூலின்

கடுகளவு “இயற்கை அறிவை”க் கொண்டு மலையாளவான மூலகாரணத்தை ஆராய்ந்துணர்ந்து “ஓம் இதியேகாக்ஷரம் பிரஹ்ம: ஓம் இதியேகாக்ஷரம் பரம்” என்னும் மஹமேருவான பரஞானத்தைப் பற்றும் வழிகாட்டினோம்.

இச்சிறுநூலின் போதனைபை உள்ளபடியாய்ந்துணர்ந்து அதன் தத்துவத்திற்குபுகுந்து “தத்துவமெங்குண்டு தத்துவனங்குண்டு” என்னும் திருமந்திரோபதேசப்படி, தத்துவத்தில் தத்துவனைக்காணும் வகையறிய விரும்பு முபாத்தியாயர்கள் 1893-ம் வருஷம் செப்டம்பர் மாசத்து விவேகசிந்தாமணி சஞ்சிகையில், * “பிரகிருதியினுண்மையில் பரமனைக்காணலாம்” என்னும் விஷயத்தையும், இயற்கையின் அறிவைக்கொண்டு குழந்தைகளின் இயற்கையறிவு விர்த்தியாகப்பார்க்க ரசிகமான கிண்டர்கார்டன் கதை சொல்லும் விதம் கற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறவர்கள், மேற்சொன்ன விஷயத்தோடு, விவேகசிந்தாமணியின் முதல் வருஷங்களில், இச்சிறு நூலின் முகவுரை ஆசிரியரான ம-ா-ா-ஸ்ரீ, ஜெ. தர்மமொங்கராஜா அவர்களால் எழுதப்பெற்ற ‘தண்ணீர் சொல்லியதன்வரலாறு’ என்பதையும் மாதிரிக் குப்படித்துப்பார்ப்பது உசிதமாயும் நல்லறிவு பெறுவதற்கு உத்தமசாதனமாகவுமிருக்குமென்பதைச் சுட்டிக்காட்டலானோம்.

ஓ 0 த த் ஸ த்.

* See Vol 12, No. 5 of the Vivekachintamani. “Through Nature to God”—A Kindergarten Sermon on Nature Study. And also: The Autobiography of Water by J. Dharmaranga Raju in the December No. of the Vivekachintamani for 1892, (Vol. I, No. 8.)

An Appeal to Agriculturists - II. வியவசாயிகளுக்கோர் அறிக்கை - II. (முன் தொடர்ச்சி.)

—*—

குடித்தனமே துரைத்தனம்.

ஒருகாலத்தில் ஒரு சபைகூடியிருந்தது. அச்சபையில் அரசன் ஒரு உன்னதமான ஆசனத்தில் வீற்றிருக்க அவனைச்சுற்றி ஒரு வக்கீல், ஒரு வர்த்தகன், ஒரு வைத்தியன் இவர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அரசன் “நான் உங்கள் எல்லோரையும் ஆள்கிறேன் என்றான். தன்மேலுள்ள இரத்தினபாணங்கள் ஜவலிக்கப் பட்டு உடைகளில் சரிகைவரிசைகள் பிரகாசிக்க எழுந்த சிந்துகொண்டு பிறகு வக்கீல் எழுந்த தனது நாலுக்கச்சட்டையை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டு நான் கச்சேரிகளில்வாழ்ந்துவருவது உங்களுடைய வியாச்சியங்களை முடித்துக் கொடுக்கிறேன் என்றான். வர்த்தகன் தனது குணவயிற்றைத் தடவிக்கொண்டு நான் உங்களுக்கெல்லாம் வேண்டிய பதார்த்தங்களை வைத்து வியாபாரம் செய்கிறேன் என்றான். வைத்தியன் தான் கைபார்க்கவைத்திருந்த பட்டிக்கைக்குட்டையை உதறிக்கொண்டு நான் உங்களுக்கெல்லாம் வைத்தியம் பார்த்து வியாதிகளை சொஸ்தம் பண்ணுகிறேன் என்றான். கடைசியாய் ஒரு மூலையில் தானிருந்தவிடமே தெரியாமல் தோலுமேலும்புமாய் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு குடியானவன் எழுந்து ஹீஸ்ஸவர்த்துடன் நான் உங்களுக்கெல்லாம் உணவளித்துப் பட்டினியினால் சாகாமல் கார்க்கிறேன் என்றான். மேற்சொன்ன பேர்களில் எவர்கள் இல்லாமற் போனாலும் மனிதன் கஷ்டத்துடனாவது ஜீவிக்க வேறுதலுண்டு. குடியானவர்களில்லாமல் ஒரு வருஷம் மாகுல் விளையாமற்போனால் எல்லோரும் பட்டினியினால் மடியவேண்டி வருமல்லவா? ஆதலால் “குடித்தனமே துரைத்தனம்” என்பதற் கிணங்க பயிர்செய்து ஜீவிப்போர்க்கந்தாம் ககியென்பது அநேகரது அபிப்பிராயம்.

பட்டினவாச லட்சணம்.

நாம் ஆழ்ந்துயோசித்துப் பார்க்கின், ஒரு குடியானவனுக்கிருக்கிற சுகம் ஒரு உத்தியோகஸ்தனுக்கிலுலயென்பது நன்கு விளங்கும். உத்தியோகஸ்தனுக்கு ஏராளமான பணம் வருகிறது, வேண்டிய சென்கரியங்களைத் தேடிக்கொள்ளலா மென்பது

வாஸ்தவமே. ஆனால் இப்பகையாய் அனுபவிக்குப சுகம் அவனுக்கில்லை. ஏனெனின் அவன் பட்டினங்களில் வசிக்கவேண்டியிருக்கிறது. நாலு பக்கங்களிலும் சாக்கடைக்கும்பியின் வாசனையும், கக்கசுகளினின்றொழும் நாகினைக்கேடுத்து வாந்தியை உண்டாக்கும் வாசனையும், கிராமங்களிலேயும் தோட்டங்களின் மத்தியிலேயும் வசிக்கும் குடியானவர்களுக்குப் பட்டினம்சேர்தால், இவ்வுரைவிட்டு எப்போமுது அகலுவோமென்ற எண்ணத்தை உண்டாக்குகிறது. ஏனெனின் நாலுபக்கங்களிலுமுள்ள செடிமரங்களால் கரியமலவாயு உட்கொள்ளப்பட்டு பிராணவாயுவுடன் கூடிய காற்றை உட்கொண்டும், தினம் தினம் அடிவரையில் இறைக்கப்பட்டதால் மிக்க சுத்தமாயும் கரும்புபோன்றுமுள்ள நீரை உட்கொள்வதாலும், ஆரோக்கியமாய் இருந்துள்ள தேஹத்துடன் கூடினவர்களுக்கு, ஜனநெருக்கத்தாலும், வெகுநாளாய்த் தேக்கிவைக்கப்பட்ட ஜலத்தின் உபயோகத்தினாலும், சாக்கடை, கக்கசு முதலிய இடங்களினின்றும் கிளம்பும் நாற்றத்தினாலும், கொசுக்கூட்டங்களின் கடியினாலும், வீதியில் சென்றால் அமைதியாய்க் காலம்கழித்தவர்களது செவிகள், இங்குமங்குமும் ஒடும்வண்டிகள் ஜனங்களுது சப்தங்களால் அடைத்துப்போய், வீதியினின்றொழும் புழுதியினால் சுவாசம்விடமாட்டாமல் திக்குமுக்காடும்படி நேர்வதும் அவர்களை அவ்வுரைவெறுக்கச் செய்வது ஆச்சரியமோ?

நாட்டுப்புறவாசச் சிறப்பு.

உயிலிற் சென்றவர்களுக்குத்தான் சிழுவின் அருமை தெரியும் என்பதற்கிணங்க, பட்டினங்களில் பணங்களின் செலவினால் என்னதான் சென்கரியங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கினும், தட்டுக்கெட்டு ஒரு தரம் தோட்டங்களுக்குப்போய் அதன் மத்தியில் பங்களாப்போன்ற கட்டிடத்தில் காலாபக்கங்களிலும் பயிர்களும், செடிகளும் பச்சைப்பசேரென்று காண பட்டினங்களிலுள்ள மாகிளைப்போல் கண்டவைகளையெல்லாம் தின்னும் பசும்புற்களை மாத்திரம் தின்றிருக்கும் பசுக்களின் பாலின் ருசியை அதுபவித்தறிந்த தேஹஆரோக்கியத்திற்கு அப்பேர்ப்பட்ட இடம் எவ்வாறு சிணங்கியுமானதென்று சுகாதார வினக்கத்தின் உணர்வினால் நன்கறிந்த உத்தியோகஸ்தர்களும், அக்குடியானவனுது நிலமையைப் பற்றிப் பொருமைடைந்ததுண்டு.

எருமுதுண்பான் இறகுபிடித்துழல்வான்.

நம் வாலிபர்களில் பெரும்பாலார் தங்களுக்கு இயற்கையிலேயே நிலங்கள் யதேஷ்டமாயிருந்து மேற்சொன்னபடி சுகமாய்க் காலம்கழிக்க சந்தர்ப்பமிருக்கினும், தம்நிலங்களை அறிவில்லாத ஆட்களினிடம் கிடைத்தது போதுமென்று ருத்தனைக்கோ அல்லது சாகுபடிக்கோ விட்டுவிட்டு, பட்டினங்களில் ஏதாவதும் ஒருகச்சேரியில் பதினைந்து ரூபாய் குமாஸ்தாவாக வேலைக்கமர்ந்து, தனது அல்பபாண சம்பளத்தால் அல்லிடம் வேண்டிய சென்கரியங்களைச் செய்துகொள்ளவும் இயலாமல் காலம் கழிப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். கிராமங்களில், இப்படிவாலிபர்கள் வெளிதேசங்களில் உத்தியோகமாய்ப் போவதால் வீடுகள் குடியின்றிப்பாழடைந்துபோயிருப்பதும், அநேக கிராமங்கள் கிணங்கிசை அடைந்திருப்பதும் கிராமமெத்த விசாரிப்போர்களுக்கு நன்கு விளங்கும்.

மேற் கூறியதினால் நம்வாலிபர்கள் படிப்பில்லாமல் மிருகக்கன்மாதிரி யிருந்து நிலங்களைக்கட்டிக் கொண்டழவேண்டுமென்பது நம்நோக்கமன்று. அவர்கள் நன்குபடித்து, வியவசாயசாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்து, கச்சேரியில் 15 ரூபாய் சம்பளத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு கஷ்டப்படாமல், இச்சம்பளத்தைவிட அநேகமடங்குவருமானத்தை தம் நிலங்களைச் செழிப்பாக்கி விவசாயம் செய்து அடைவதுடன் தங்கள் தேஹஆரோக்கியத்தை அடையலாமென்பதே நம் கருத்து.

விருத்திக்கு வழி.

தவிர நம்வாலிபர்களும், குடித்தனக்காரர்களும் விருத்திக்குவர இன்னொரு வழியுமுண்டு. அதாவது பால் தயிர் நெய் வியாபாரம். ஏனெனில், மற்றவர்களைவிடவிவசாயிகளுக்குக் கறைவமாகிவைத்துக் காப்பாற்ற அதிகமான சென்கரியங்கள் உண்டு. முதல் முதல் நிலங்களினின்றும் மாகெளுக்குத்தினி அடைவதால் அச்செனலின் குறைவு, இரண்டாவது மாகென்மேய நிலத்தின் ஒருபாகத்தில் கிளிப்புல் என்னும் புல்லைப் பயிர்செய்வதனால் மாகெளுக்கு பசும்புல் ஆகாரம்கிடைப்பது. தோட்டத்தில் சுற்றிலும் அகத்திக்கெடி பயிர்செய்து அத்தனையையும் நாட்டின் உணவாக உபயோகித்தல்முதலான சென்கரியங்கள் மற்றவர்களுக்கியலா.

நல்ல தயிர் நெய் இன்னவிடம் கிடைக்கும் என்றுகின்னயம் ஏற்படின் அவைகளுக்குக் கிராக்கி வருகல் கஷ்டமேயில்லை யென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே. தவிர இப்பொழுது ரயில்வே கம்பெனியாரால் மாதாந்தர டிக்கெட்டு சிறையாமாய்க் கொடுக்கப்படுவதால், கிராமங்களினின்றும் தினம் தினம் பட்டினங்களுக்கு தயிர், பால், நெய் அனுப்புவது மிக்கசலபம். பட்டினங்களில் உத்தியோகஸ்தர்கள் நல்ல சுத்தமான பால்முதலியன கிடைக்காமல் கஷ்டப்படுவதால் அப்பேர்ப்பட்ட சில வீடுகளை வாடிக்கையாய் அமர்த்திக்கொண்டு வியாபாரம் செய்யின் நல்லலாபத்தை அடையலாகுமல்லவா.

ஐரோப்பாகண்டத்தில் உள்ள தேசங்களில் அநேகர் டேயிர்பாரம் என்ற மேற்கூறிய தொழிலை அனுசரித்து தனிகர்களாயிருக்கிறார்கள். நம்தேசத்திலும் இவ்வாறு செய்து விருத்திக்குவரவேறுவியிருந்தும் அதை அனுபவத்தில் கொண்டுவருபவர் மிக்க சொல்பமே.

கால்நடைச் செல்வம்.

வெகு காலங்களுக்கு முன் இந்தியாவிலேயே, எவனுக்கு மாகென் அதிகமாகவிருந்தனவோ அவனையே தனிகனென்று சொல்வர். பணம் என்பதைக்குறிக்கும் இங்கிலீஷ்வார்த்தை மாடு என்பதைக்குறிக்கும் வார்த்தையினின்றும் வந்திருப்பதும் அதையே குறிக்கிறது. தவிர ஸ்காட்லாண்டு தேசத்தில் ஒரு கனவானது செல்வமெல்லாம் கூடி அவரது பெருத்த ஆடு மாடுகளின் மந்தையென்றும், அம்மந்தையை, இராக்காலங்களில் கார்க்க அவர் வளர்த்துவரும் நாய்கள் எவ்வளவோ ஆயிரக்கணக்காயிருப்பதாயும் அக்கால்நடைகளைச் சமரகிதிக் ஏற்பட்டிருக்கும் செலவும் சிப்பத்திகளும் அபாரமென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

நிலங்களைச் செழிக்கச்செய்ய மாடு ஆடுகளின் எரு மிக்க சிலாக்கியமானபடியினாலும், நிலங்களை உழுது பயிர் செய்யவும் ஜலவிறைக்கவும் எருதுகள் வேண்டியிருப்பதாலும் விவசாயிகளின் செல்வம் அவர்களது நிலங்களன்றியில் கால்நடைகளு நேன்றும், நிலங்களை வளமாக்கி, விவசாய சாஸ்திரத்தை அனுசரித்துப் பயிர் செய்து தக்க மாகுலை அடைவதுடன், கால்நடைகளின் சமரகிதையின் அனுபவமும், அவைகளுக்கு கோமாரிமுதலான நோய்சளவரின் அநோய்களை அகற்றவும் தொத்துவியாதிகளால் அநோய்கள் மந்தையில் பரவவொட்டாமல்

நோய்கண்ட கால்நடைகளை அப்புறப்படுத்திச் சிவிகைச் செய்யவேண்டுமென்பதும் விவசாயிகள் கவனிக்க வேண்டிய முக்கியவிஷயம். நம்வாலிபர்களில் நிலமுள்ளவர்களில் பெரும்பாலார் சர்க்கரால் நியமித்துள்ள விவசாயகலாசாலையிலும் மாட்டுவைத்திய கலாசாலையிலும் சேர்ந்து விஷயங்களை அனுபவபூர்வமாகக் கண்டறிந்து, தங்களது அனுபவத்தை, தங்களிடமிடம், கால்நடை இவைகளிடம் உபயோகப்படுத்துவதுடன் அறிவில்லாத குடியானவர்களுக்கும், அதைத்தேறிவிடப்பதால் நம்தேசத்திற்கு உண்டாகத்தக்க நன்மை இவ்வளவேன்று சொல்லமுடியாதல்லவா.

யந்திரங்களால் வியவசாய விருத்தி.

கிராமங்களிலுள்ள குடியானவர்களில் பெரும்பாலார், தாங்கள் பரம்பரையாய் செய்து வந்த மாதிரியே இப்பொழுதும் சாகுபடி செய்து வருவதை நாம் காண்கிறோம். அநேக விதமான விவசாய இயந்திரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருப்பதும், அவைகளை உபயோகிப்பதால், சொல்பகாலத்தில் சாஸ்தியான வேலை சுளுவாயும் லாபமாயும் முடியும் விஷயமும் அவர்களுக்குத் தெரியாததால் அல்லவோ அவர்கள் அவ்வாறு செய்யவேண்டியிருக்கிறது. மேற்கூறிய குடியானவர்கள் சாகுபடி செய்யும் நிலத்தின் சொந்தக்காரர்கள் தாம் நன்குபடித்திருக்கிறும், தமது நிலங்களில் மேற்படி இயந்திரங்களை உபயோகிக்கச் செய்யாமலிருப்பது, அவர்கள் படித்தும் படிக்காமலிருப்பவர்களுக்குச் சமானமென்பது யாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ!

எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பெரிய குடித்தனக்காரர், தன் நிலங்களில் வெகு நாளாய்க் கபிலகட்டி ஜலம் இறைத்துப் பயிரிட்டு வந்தார். அவர் தனிகரணபடியால், எவ்வோசொல்லக்கேட்டு ஒரு தண்ணி இறைக்கும் யந்திரம் தந்தோட்டத்தில் வைத்து சென்ற இரண்டு மூன்று வருஷமாக சாகுபடி செய்து கண்ட அனுபவம், மாவைத்துப் பயிர்செய்ததைக்காட்டிலும் இந்த யந்திரத்தினால் தண்ணீர் இறைத்துச் சாகுபடிசெய்தது மிக்கலாபகரமான தென்பதே.

“புதியன புதுதலில்” உதாரணம் பெரிது.

உலகத்தில் ஏதாவதொரு புதிய ஏற்பாடு ஏற்படின் சிலகாலங்கள் வரை அது பிரபலமாகாது. அல்வேற்பாட்டில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் மற்றோர் தம்

மைக்கேலிசெய்து, பேசினும், விடாமுயற்சியுடன் அதை அனுசரித்துவந்தால், அதனால் இருக்கும் லாபம் இன்னொருவனுக்குத் தெரியாமல் போகாது. அவனும் தான், மற்றவனை அனுசரிக்கச், கொஞ்சநாளில் அநேகர் அப்புகிய ஏற்பாட்டை அனுசரிப்பதால் அதுவும் பழய ஏற்பாடாக மாறமென்பது தெரியாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. இதுபோல் சாஸ்திரப்பயிற்சியில் தேறின சிலர் விடாமுயற்சியுடன் மற்றவர்களைதையோசொல்லிப்போகட்டுமென்று இருந்து தாங்கள் கற்றறிந்ததை அனுபவத்திற்குக்கொண்டு வருவதால் நாளாவட்டத்தில் எல்லோரும் அவரை அனுசரிப்பார்களென்பது தின்னம்.

எம். என். கணேசய்யர்.

Sita—A Tale of Hindu Domestic Life.

சீதா, அல்லது இல்லறவாழ்க்கை.

அதிகாரம் 30.

ராமச்சந்திரயார் தங்கம் இறந்தபிறகு, அவர்களுக்குக் குழந்தைகளை இருந்தபடியால் ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகள்மீது இரங்கித் தான் முன்யோசித்தபடி தர்மத்துக்குக் கூட வைக்காமல் எல்லாவற்றையும் அவருக்கே தானமாகக் கொடுத்துவிட்டார். ஆனால் அந்த சொத்தையும் நிலைத்துவைத்துக் கொள்ள ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகளுக்கு அதிகரிஷ்டமில்ல. தங்கம் இறந்த விஷயம் தற்கொலையாததால், போலீசார்கள் இதை அதிகப்படுத்தி ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகளைத் தான் அவளுடைய மாணத்திற்குக் காரணமென்று ரிபோர்டு செய்தார்கள்! அதன்மீது ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகளுக்கு வாரண்டு பிறந்து விட்டது. ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகள் உடனே லக்ஷ்ணைத்து ஜாமீன் பேரில் விடுதலை செய்யப்பட்டார். கேஸ் பலமாக நடந்தது. ஆனால் தங்கத்தின் கடிதத்தை ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகள் கொண்டுபோய்க் காட்டியதாலும் சாஸ்திரிகளால் அந்தக்கடிதம் தங்கத்தின் அறைபில் அவ்விதந்த சமயத்திலேயே எடுக்கப்பட்டன வென்றும் ருசுசெய்ததாலும் ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகள் விடுதலை செய்யப்பட்டார். ஆனால் சிலவு 4000 ரூ. வரையில் ஆகிவிட்டது. ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகள் லீவுவாங்கிக் கொண்டு சுமாயிருக்கலாமென்று யோசித்துவந்ததற்கு இதுதான் பிரயோஜனமாகாது. இது போத

மல் ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகளுடைய சொத்தை அழிக்க வேறு ஒரு சமாச்சாரமும் சேர்ந்தது. சீதாராமன் பெண்சாதிக்குச் சீதாதிரிகள் இல்லையென்றும் நாராயணசாஸ்திரிகள் அறைக்கண்டு தான் அந்த இடத்தில் கலியாணம் செய்தாரென்றும் நாம் முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறோம். அந்தப்பெண் பணக்கார இடத்திலிருந்து வந்தும் வெங்கலக்ஷ்மி யம்மாளுக்கு அவள் லட்சியமாகவிருக்கவில்லை. வெங்கலக்ஷ்மியம்மாள் தங்கத்தை நன்றாய் நாம்வைத்திருந்ததற்கு என்னப்பலனைக் கண்டோமென்று எண்ணி, சீதாராமன் பெண்சாதி சுப்பலக்ஷ்மியை வெகு கொடுமையாய் நடத்திவந்தாள். அந்தப் பெண்ணும் மிகவும் சாது; வீட்டுக்காரியும் சரிவரப்பார்க்கவும் தெரியாது. சாதுர்யமாய்ப் பேசவும் தெரியாது. தங்கம் தன் சாமர்த்தியத்தால் ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகளையெவ்வாறு அவர் தான் சொன்னபடி கேட்கும்படி வைத்திருந்தான். ஆனால் அந்த சாமர்த்தியம் சுப்பலக்ஷ்மிக்கு இல்லை. தன்புருஷனைத் தன்வசப்படுத்த முடியாததால், சீதாராம சாஸ்திரி வெங்கலக்ஷ்மியம்மாள் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டார். வெங்கலக்ஷ்மியம்மாள் இந்தப் பெண்ணுக்குச் சோறுகூட சரியாகப் போடுகிறதில்லை. ஆனால், சீதாராம சாஸ்திரியிடம் தோஷமெல்லாம் அந்தப்பெண்மீதே போட்டு, கொஞ்சொல்லி விடுவான். சீதாராமசாஸ்திரி அதைக் கேட்டுக்கொண்டு அப்பெண்ணை மொத்து மொத்தென்று அடிப்பார். பாவம் அந்தப்பெண் என்னசெய்யும்! அழுதுக்கொண்டே யிருப்பாளேயல்லாது தன் மாயியார்மீது பிசு கென்று சொல்லமாட்டாள். இப்படி சீதாராமசாஸ்திரி இடங்கொடுக்க வெங்கலக்ஷ்மி யம்மாளுக்குத் தெரியும் அதிகமாய்விட்டது. கொஞ்சநாளில் தானும் சுப்பலக்ஷ்மியை அடிக்க ஆரம்பித்தாள். பிறகு, கொஞ்சநாளாகக்கெல்லாம் சுப்பலக்ஷ்மி புருஷனுடன் படுத்துக்கொள்கிறது கூட அவளுக்குப் பொறுக்கவில்லை; எங்கேசீதாராமன் குஞ்சலமாட்டமா இருக்கவனுக்கு இந்த நாசக்காலியை எங்கேதான் வைத்திருந்ததோ என்பான். ஏதாவது தோஷத்தை அவன்மீது ஏற்படுத்திசீதாராமனிடம் அவன் போகாமலிருக்கும்பொருட்டுவாசப்படியில்படுத்துக்கொண்டு சுப்பலக்ஷ்மியை வெளியில் படுத்துக்கொள்ளச் சொல்வான். இப்படி இருவருக்கும் வெறுப்பை உண்டாக்கி வைத்து வெங்கலக்ஷ்மியம்மாள் சீதாராமனுக்கு ஓர் தேவடியானைத் தீர்மானம் செய்துகொடுத்தாள். பின்னை தெரியாததன்மாத அப்படி நடந்துகொண்ட போதிலும்,

தாய் அவனுக்குப் புத்திசொல்லி சீர்கிருத்தவேண்டியிருக்க, தானே தேவடியான் வைத்துக் கொடுக்கும் தாயின் எண்ணம் எவ்வளவு கெட்ட எண்ணமாயிருக்கவேண்டும். சீதாராம சாஸ்திரிக்குத் தேவடியானுடைய சிநேகம் அதிகமாக சுப்பலக்ஷ்மியை மூற்றிலும் மறந்துவிட்டான். சுப்பலக்ஷ்மிக்கு சீதாராம சாஸ்திரியை ஒருநாளாவது தனியாய்க்கண்டு தன் சங்கதிகளை சொல்லித் தொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம். ஆனால் வெங்கலக்ஷ்மி அம்மாள் அதற்கு இடம் குடுக்கவில்லை. ஒருநாள் பாதிராத்திரியில் சுப்பலக்ஷ்மியிழித்துக்கொண்டுபார்க்க சீதாராம சாஸ்திரிகள் அறைதிறந்து கிடந்தது. வெங்கலக்ஷ்மி அம்மாளும் அயர்ந்து தூங்கினாள். சுப்பலக்ஷ்மி இதுதான் சமயமென்று கண்டு மெல்ல எழுந்திருந்து உள்ளே போவதற்காக வெங்கலக்ஷ்மி அம்மானைத் தாண்டி னாள். இவளுடைய தூதிஷ்டம் வாசப்படி தடுக்கி வெங்கலக்ஷ்மி அம்மாள்மீது விழுந்து விட்டாள். வெங்கலக்ஷ்மி அம்மாள் உடனே விழித்துக்கொண்டு சீதாராமசாஸ்திரிகளை எழுப்பி அடே சீதாராம உன் பெண்சாதி பண்ணினகாரியத்தைப் பார்டா. என்னைக்கொல்லவழி தேடிவிட்டான் என்றாள். சீதாராம சாஸ்திரிகள் உடனே அவளை அடி அடி யென்று அடித்தார். பிறகு வெங்கலக்ஷ்மி அம்மாள் வம்பர் மகாஜனங்கள் சபையெல்லாம் போய் தன் நாட்டுப் பெண் தன்னைக் கொல்லினைத்ததாகச் சொன்னாள். அவர்கள் நீதானே உன் நாட்டுப்பெண்ணுக்கும் பிள்ளைக்கும் ஆகவிடாமல் அடித்துப் பிள்ளைக்கு தேவடியான் வைத்துக்கொடுத்தாய் என்றார்கள். வெங்கலக்ஷ்மி அம்மாள் அந்தபாவி அப்படி சொன்னாள் என்று சொல்லி அன்று முதல்காள் ருத்திரி நடந்த சங்கதி களைச் சொன்னாள் அவர்கள் அவளுக்கு ஏதாவது பைத்தியம் பிடித்திருக்கவேண்டும் இல்லாவிட்டால் இப்படி இருக்கமாட்டாள் என்றார்கள். உடனே வெங்கலக்ஷ்மி அம்மாள் தன் நாட்டுப் பெண்ணுக்கு பைத்தியமென்று ஊரில் எல்லாம் சொல்லிகொண்டு பிள்ளையினிடமும் இப்படியே சொன்னாள். சீதாராம சாஸ்திரி அதற்காகத்தகுந்த வைத்தியனைப் பார்த்து கூப்பிட்டார். அவன் சீதாராமசாஸ்திரிகள் பணத்தை ஏராளமாகப்பறித்துக்கொண்டு பிறகு அது பைத்திய மில்லையென்றும் பிராக என்றும் சொன்னான். பிறகு சீதாராமசாஸ்திரி ஓர் மாந்திரிகளை வரவழைத்தார். மாந்திரிகள் வந்துபார்த்து அதற்கு வேண்டிய பூஜைகளைல்லாம் செய்து அந்தப் பெண்ணை அஞ்சியாக

கள் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றன வென்று சொன்னான். சுப்புலட்சுமிக்கு இந்தக்கூட்டையெல்லாம் பார்க்க வேடிக்கை ஒருபக்கமும் வருத்தம் ஒருபக்கமுமாய் இருந்தது. கடைசியில் தன் புருஷன் மாந்திரீகன் சுப்புலட்சுமியின் ஊரார் எல்லாரும் இருக்கும் டோது சுப்புலட்சுமி மாந்திரீகனைப்பார்த்து அடேபைத்தியக்காரா போடா எனக்கு பிசாசு ஒன்றும் இல்லை என்று பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் பிசாசு வெங்கலட்சுமி அம்மானைத் தவிர வேறே ஒன்றும் இல்லை என்றான் பிறகு வெங்கலட்சுமியம்மாள் சுப்புலட்சுமியின் தாயாரை வரும்படி எழுதச் சொன்னான். இதை எல்லாம் தெரிந்துகொண்ட சுப்புலட்சுமியின் தாயார் ஒருகடவைவந்து தோராமசாஸ்திரிக்குத் தன்னால் கூடியவகையில் தனியாகப் போகும்படி உபதேசித்தான். தோராம சாஸ்திரியைத் தன் வீட்டிலேயே இருக்கும்படிக்கும் கேட்டுக் கொண்டான். தோராம சாஸ்திரிகள் ஒன்றுக்கும் சம்மதிக்கவில்லை. பிறகு அவர் தலைச்சனியன் என்று சொல்லிவிட்டு, விட்டு வெங்கலட்சுமி அம்மாள் அடித்தால் கூடத்திருப்பி அடிக்கும்படி தன் பெண்ணுக்குச் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான். சுப்புலட்சுமியை அவள் புருஷன் இவ்வளவுகொடுமையாய் நடத்தியும் அவன்மீது வெகுபிரியமாயிருந்தான். அவ்வளவு நல்லமாதிரியான பெண்ணைக்கொடுமையான வெங்கலட்சுமியம்மாளும் தோராமசாஸ்திரிகளும் இப்படி கொடுமையாய்க் கவத்திருந்தார்கள். சுப்புலட்சுமி வரவர வெங்கலட்சுமியின் உபத்திரவம் பொறுக்கக் கூடாமல் கூடக் கூட பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தான். பிறகு கொஞ்சநாள்க்கெல்லாம் மாமியார் அடித்த அடிக்கும் திருப்பி அடிக்க ஆரம்பித்தான். வெங்கலட்சுமி யம்மாள் பார்த்தாள்: இனிமேல் ஏதாவது அவன்மீது பெரியதோஷத்தைச் சொல்லி அவனுக்குத் தகுந்த சினைச் செயலிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தாள். அடிக்கடி தன் பிள்ளையிடத்தில் சுப்பலட்சுமி அவன் ஊரில் இருந்துவரும் ஒருமனிதனை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறதாகச் சொல்லிவந்தாள். தோராம சாஸ்திரிகள் அதை நம்பவில்லை நீ சொல்வது சிஜுமென்று நான் நேரில் பார்த்தால் நம்புவேனென்றார். அதற்கு வெங்கலட்சுமி உம்மாள் நல்லது அந்தமனிதன் வரும் சமயம் பார்த்து உனக்குச் சொல்லி அனுப்புகிறேன் பார் என்றான்! இப்படி யிருக்க ஒருநாள் சுப்புலட்சுமியின் தங்கை சூதூசு என்ற ஒருவன் வந்திருந்தான். அவன் சிலநாள் அங்கே இருந்த தில் பேச்சுவார்த்தை

யில் தான் சிறுவயதில் அடிக்கடி புருஷவே போட்டுக்கொள்ளுகிற வுக்கமென்றும் தந்தை ஒருக்குப் பிள்ளை இல்லாததால் தனக்கு அடி அப்படிவேஷம் போட்டு ஒருநாள் இரண்டுநாள்க அப்படியே இருக்கச் சொல்வாரென்றும் தான் மாவில் நடிப்பதுபோல் புருஷவேஷத்தில் புருஷ போலவே நடித்து தன் தங்கைகளில் யாரையாவெண்ணாதிபோல் பாலித்து நடிப்பதைத் தன் தகனார் கண்டு வெகு சந்தோஷப் படுவாரென்று சொன்னான். இதைக்கேட்ட வெங்கலட்சுமியம்ம தனக்குள் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டு அவ வெகு நன்றாய் உபசரித்து கொஞ்சநாள் இரு விட்டுப்போகச் சொன்னான். அவன் அப்படியே சூதிக்க வெங்கலட்சுமி அம்மாள் உடனே சிஜூர்க்காய் எல்லாம் தயார்செய்து வைத்துக் கொண்டா சாயங்காலவேளையில் சுப்புலட்சுமி வாய்க்கால் கடைக்கத்தில் இருக்கும்போது வெங்கலட்சுமி மான் நெஞ்சுவை புருஷவேஷம் போட்டுக்கொண்ட சுப்பலட்சுமி இடம் அவள் புருஷன்போல் நடி வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டான் அவன் உபடி சம்மதித்து வேஷம் போட்டுக் கொண்டு த தங்கையிடம்போனான். வெங்கலட்சுமி அம்மாள் இதான் சமயமென்று கண்டு தன் பிள்ளை தோராமசாஸ்திரியைக் கூப்பிட்டு நான் சொல்வது பெயென்றேயே அதோபார் அவர் இருவரும் கொஞ்சுலாவதுவைப்பார் என்றான். தோராமசாஸ்திரி பத்த சமயத்தில் அவர்கள் இருவரும் தோளில்மீகைபோட்டுக் கட்டிக்கொண்டு பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். தோராம சாஸ்திரிக்கு வேறே சாக்ஷி இல்லை என்றவேண்டும். அப்படியே ஒடிப்பே அந்த மனிதனை வெட்டிவிடலாமா என்று யோசித்துப் பார்த்தார் பிறகு அவனைக்கொல்லவில் என்ற பிரயோஜனம் இவன் சம்மதித்ததால்ல்லவோ அவ வந்தான். இருக்கட்டும் இவனை சித்திரவதைசெய்ய மல் விடக்கூடாது என்று தீர்மானித்தார். தோராமசாஸ்திரி அவனைக் கொல்லுகிற விதத்தைப் பலவாசையோஜித்தும் ஒன்றும் சரிப்படாமல் கடைசிய ஓர்கொடுவை காயவைத்து அவன் கண்ணில் இத்துவிடுவதாகத் தீர்மானம் செய்தான். ஒருநாள் இ சுப்பலட்சுமியிடம் கொழுவை நன்றாய் சிசுப்ப இருக்கும்படி காயவைத்து அதை ஒளித்துக்கொண்ட தோராம சாஸ்திரி தன் தாயாரைக் கூப்பிட்டபோ வரச்சொல்லி விட்டு உள்ளே போய் சுப்பலட்சு

மிடம் படுத்துக்கொண்டார். சுப்பலட்சுமி வெகு பிரியத்துடன் தோராம சாஸ்திரிகளைக் கட்டிக்கொண்டு ஏது உங்களுக்கு என்மீது இவ்வளவு பிரியம் வந்தது என்றான். தோராமசாஸ்திரி அதை ஒன்றையும் லட்சியம் செய்யாமல் அவன் கையை மென் அப்பும் எடுத்துவைத்தார். ஆகா சுப்பலட்சுமிக்கு அவருடைய கெட்ட எண்ணம் தெரிந்ததா. ஆட்டை வெட்டத் தயார்செய்து கொண்டு இருக்க வெட்டுகிற மனிதனிடத்திலேயே அது கொஞ்சி அவன் கையிலில் இருக்கும் பில்லை விசாரம் இல்லாமல் திண்கிறது அல்லவா! அப்படிப்போல் சுப்பலட்சுமி தோராம சாஸ்திரியின் கெட்ட எண்ணம் தெரியாமல் அவருடன் கொஞ்ச ஆரம்பித்தான். பிறகு தோராம சாஸ்திரிகையை அப்பும் எடுத்துவைக்கவும் சுப்பலட்சுமிவருத்தப்பட்டுக்கொண்டு என்ன உங்களுக்கு உடம்பு என்ன ஏதோ ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறீர்களே என்றான். தோராமசாஸ்திரி ஒன்றுமில்லை தலையை வலிக்கிறது என்றார். சுப்புலட்சுமி ரொம்பவும் பரிதாபித்து எழுந்திருந்து அப்படியானால் என் உங்கள் தலையைப் பிடித்து விட்டீமோ என்றான். தோராமசாஸ்திரி நீ எனக்கு இந்த உபசாரங்க எல்லாம் செய்யவேண்டாம் உன்னைக் கட்டிக் கொஞ்சுகிறவனுக்கு இந்த உபசாரம் செய் என்றார்.

சுப்பலட்சுமி அதனால் தான் என்னைக் கட்டிக் கொஞ்சுகிறவனுக்கு உபசாரம் செய்கிறேனென்றான். தோராமசாஸ்திரி அதற்கு பாதிரி நான்ல்ல. மற்றவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

சுப்பலட்சுமி:—அய்யோ நீங்கள் என்ன இப்படிப் பேசுகிறீர்களே! நானுங்களுக்கு என்ன அபராதம் செய்தேன் சொல்லுங்கள்.

தோராமசாஸ்திரி:—இதைவிட நீ என்ன அபராதம் செய்யவேண்டும்.

சுப்பலட்சுமி:—அதை இன்னது என்று சொல்லுங்கள்.

தோராமசாஸ்திரி:—சொல்வது என்ன. இது தான் நான் சொல்லப்போகிறது என்று ஓர் பழுக்கக் காச்சின இரும்புப் கொழுவை எடுத்தார். சுப்பலட்சுமி நெடுங்கிப்போய் ஐயோ இது எதற்கு என்றான்.

தோராமசாஸ்திரி:—நீ உன் ஊராளிடம் சுகப்பட்டதற்குப் பிரயோசனம் இதுதான். இதை உன் கண்ணில் வைக்கப்போகிறேன்.

சுப்பலட்சுமி:—தங்களுக்கு இதை என்ன கண்ணில் வைக்கணம்வருமா. உங்கள் கண்ணில் ஒரு தூசிபட்டால் அது எவ்வளவு உருத்துகிறது. அப்படி இருக்க ஒரு பழுக்கக்காயவைத்த கொழுவை என் கண்ணில் இழுக்கிறேன் என்கிறீர்களே இது தர்மமா.

தோராமசாஸ்திரி:—நான் வைக்கத் தடைஎன்ன உன் காரியத்தைவிட என்காரியம் பெரிதல்லவ.

சுப்பலட்சுமி:—ஏன் துரையே என் மீதுவீணில் இப்படி சந்தேகப்படலாமா. நீங்கள் சொல்வது சிஜுமானால் என்னைச் சித்திரவதை செய்யுங்கள்; இதோ பாருங்கள் நீங்கள் செய்யப்போகிற காரியத்தைப் பார்த்து அவமானத்தால் அந்த கொழுவுக்குக் கூட முகம் வெளுத்துபோய்விட்டது பாருங்கள் (கொழுவுக்குச் குடுபோய் சாம்பல் தெரிந்தது).

தோராமசாஸ்திரி:—இதோ அதை ஊதிவிட்டால் மறுபடியும் செகப்பாகிறது; நான் உன்னைவிட்டேனா.

சுப்பலட்சுமி:—நீங்கள் அப்படி ஊதினால் கெட்ட காரியத்தைக் கண்டு கோபத்தால் அக்கொழு முகங்கூட, சிவந்து போகும். அய்யோ இந்த புத்தியார் தங்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

தோராமசாஸ்திரி:—வாயை மூடிக்கொள்ளுகிறாயா என்ன.

சுப்பலட்சுமி:—அய்யோ என் நாக் இருக்கிற வகையில் என் எப்படி நீங்கள் செய்கிற இந்த குருதமான காரியத்துக்குப் பேசாமல் இருக்கக்கூடும். வேண்டுமானால் முன்னாடி என் எக்கை அமுத்து விடுங்கள். அய்யோ என் கண்ணிற்குப் பதிலாக என் நாகையாவது அமுத்துவிடக் கூடாதா.

தோராமசாஸ்திரி:—நீசெய்த குற்றத்திற்கு முதல் முதல் கண்ணைத்தான் எடுக்கவேண்டும்.

சுப்பலட்சுமி:—நான் ஒரு குற்றமும் அறியேனா. ஒரு கண்ணில்வலிவந்தால் உங்கள் கண் உங்களை எவ்வளவு கஷ்டப்படுத்துகிறது. போனவாரத்தில் நீங்கள் அடபடி கண்வலியால் கஷ்டப்படுமீப்போது நான் என்

பட்டைப் போட்டு உங்கள் கண்ணை ஒத்தவில்லையா. என்னுடைய விலையுந்த பட்டைப் பட்டென்று பாராமல் தங்கள் கண்ணுக்கு உபயோகப்படுத்தி நேனை. என்பேரில் இந்தக் குற்றத்தை மட்டும் கமத் தாமல் சித்திரவதை வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள். என் கண்ணை மட்டும் ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டு விடுங்கள். என் கண்கள் வேறொன்றுக்கும் இல்லா விட்டாலும் உங்களைப் பார்ப்பதற்காவது இருக்கட் டும்.

தோராமசாஸ்திரி:-என்னைப் பார்க்க உணக்குக் கண்கள் எதற்கு. உன் ஊரினென்று நீஜூர்டோட்டு வந்தானே. அவனைப் பார்ப்பதற்காக கண்வேண்டு மென்று சொல்லினார்.

புத்தகம்:-கண்கள் போட்டுக்கொண்டு வந்த உன் யார் என்று நினைத்துக்கொண்டீர்கள். எங்கள் குஞ்சு உங்கம்மா வேண்டுகோள். படித்தானே ஆண் வேஷம் பொட்டுக்கொண்டான். அனதக்கண்டுநீங்கள் சந்தேகப்படுகிறீர்களா என்ன. அய்யோ நான் ஒரு குற் றமும் செய்யவில்லை. என் கண்ணைத்தவிற வேறு என் காக்கையாவது என் கைகால்களை யாவது எடுத்து விடுங்கள் அல்லது என் உயிரையே எடுத்து விடுங் கள். நீங்கள் பார்த்து என்னை என்னதான் செய்யக் கூடாது. என் கண்ணைமட்டும் எனக்குத் தங்களைப் பார்ப்பதற்காவது விட்டுவிடுங்கள் என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டான்.

இப்படி அவன் சொல்ல தோராமசாஸ்திரிக்கு இணங்குகேட்கமனம் இறங்கிவிட்டது. உடனேகொ முள்வ கீழேபோட்டுவிட்டு நான் என் கையால் உன் னைக் கொல்லமாட்டேன். ஆனால் எந்தாய் என்னை சாமாஸ்திரியமாக விடமாட்டான் உனக்கு பின்புறத்துக் கதவைத் திறந்து விடுகிறேன் நீ அதுவழியேபோய் சடைசி உள்ளில்போய் ஒண்டிக்கொள். நான் உன்னை கொன்று விட்டதாக சொல்லி விட்டுப் பிறகு உன்னை வெளியே தாழ்த்திவிடுகிறேனென்றார். சுப்பலட்சுமி அப்படியே சம்மதித்து பின்புறம் சென்றாள். தோ ராமசாஸ்திரி வெங்கலட்சுமி யம்மாளிடம் போய்

அவன் நாட்டுப்பெண்ணை கொன்று வெகு தூரத்தேத் தில் காட்டிப்போட்டுவிட்டதாகச் சொன்னார். வெங்க லட்சுமிக்கு வெகுசந்தோஷம். நமக்கு தோராமன் தான் பிள்ளை என்று நினைத்துக்கொண்டான். சுப்ப லட்சுமி பின்புறம்போனதும் மறுபடியும் தன் மாமி யார் துறத்திவந்தால் என்ன செய்கிறது அல்லது தோராமன் மறுபடி தாயாருக்கு உட்பட்டு பழயபடி கண்ணைக் கொளுத்தவந்தால் என்ன செய்கிறதென்று பயந்து அந்தப் புறம் இருந்த ஓர் கவரில் ஏறி எப் படி இருந்தாலும் இருக்கட்டுமென்று குதித்தவிட் டான். கீழே வெகு ஆழமாயும் ஓர் கூர்மையான பாதையும் இருந்தபடியால் சுப்பலட்சுமி அதில் விழுந்து வெகு காயப்பட்டு மூர்ச்சையோடிக் கிடந் தான். இசைப்பார்த்த ஒருவர் சுப்பலட்சுமியை ஆஸ் பத்திரிக்கு எடுத்துப்போய் ஒப்புவித்தார். மறுநாள் ஊர் மூலமும் தோராமசாஸ்திரி வெங்கலட்சுமியம் மாள் இவர்கள் நாட்டுப்பெண்ணை செய்தகொடுமை கள் பரவிற்று. போலீஸார் எல்லாம் வந்து உடனே வெங்கலட்சுமி தோராமன் எல்லோரையும் கைதிக ளாக்கி ஜெயிலில் அடைத்தார்கள். அந்த ஊரார் எல் லாரும் இந்த அக்கிரமத்தைப் பார்த்துச்சுக்கமுடியா மல் சகலடிக்கதிகளையும் போலீஸாருடன் சொல்லி விட்டார்கள். சுப்பலட்சுமியின் தாயார்வந்து தன் மக ளின் நிலைமையைக்கண்டுபெட்டகஷ்டம் சொல்லிமுடி யாது. சுப்பலட்சுமி ஆஸ்பத்திரியிலிருந்தே இறந்து போய்விட்டாள். சுப்பலட்சுமியின் தாய்க்கு வருத்த மும் கோபமும் பொறுக்கமுடியவில்லை. வெங்கலட் சுமியம்மானையும் சித்திரவதை செய்யவேண்டுமென் றிருந்தான். உடனே அவன் தன்கோபத்தால் கேஸ் விஷயமாய் நன்றாய் முயற்சியெய் ஆரம்பித்தான். தோராமசாஸ்திரிக்கு செலவுசெய்ய பணம் ஒன்றும் இல்லை. ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் தன் சொத்தில் பாதிரவரையில் செலவு செய்து பார்த்தார் ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. வெங்கலட்சுமி யம்மாளுக்கு சுப்ப லட்சுமியினால் கிடைத்ததுக்கூடிய சொத்துப்போன தும் தவிர ஒவ்வொருவருக்கும் ஒருவருவரும் கடுங் காவல் தண்டனைகிடைத்தது.

எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர், பி. எ.

Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But,

"Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH.

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR."

"TO THINE OWN SECRETARY."

அன்புமயலன்: அறிவேசக்தி: ஒம் தத்ஸத்.]

[God is Love: Knowledge is Power: Aum:]

ஸத்யமே ஜெயம்—SATYAMEVA JAYATI.

புத்தகம். 16.] 1910 லு ஸெப்டம்பர், காதாரணலு புரட்டாசி [சஞ்சிகை. 6.]

"TIRUKKURAL-THE ESSENCE OF TRUTH."

The "Valluvanar's Bequest."

"This world is no blot for us
Nor blank; it means intensely and means good.
To know its meaning is my meat and drink."—Browning.

"I have meat to eat that you know not of."—Jesus Christ.

தொகுப்புமுறைத் திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்த திருக்குறள்; பரிமேலழகருரையுடன், செந்தமிழ் வந்திராவினார் மு. இராமையங்கச்சாலை பார்வையிப்பெற்று மதுரை விவேகபாத முதலிராசாலையில் பதிப்பு.

“வள்ளுவனார் வைப்பு”

எனச் சிறப்புப்பெயரெய்திய

திருக்குறளியல்.

குருவணக்கம்.

“அருவையுருவும் உருவையருவுமாத்
திருவுருவானது ஸ்ரீகுருவாம்.”

—மாயாண்டிச்சித்தன்.

“மிதற்று முணர்வை யறுத்துப் பிரபஞ்ச
விகற்ப முணர்வதே வீடு.”—ஒளவைகுறள்.

“உலகியல் கவிப் பொருளினு வென்ற
வள்ளுவனார் நனக்கு வளர்க்கிப் புலவர்முன்
குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறார்.”

தன்னியலாகியும் தானவனாகியும்
மின்னியலால்மா முனிவர் மனம்புகுந்
தொன்றிய சீர்மையை உள்ளுற வுணர்ந்தார்
நன்றுநன் றிதுவென நயந்துகொண் டாரும்
மன்றி லாடுமோர் மாயவன் கூத்தை
அறம், பொரு, ளின்ப மெனவே பகுத்து
அப்பாலுக் கப்பாலாம் அத்தனைக் காட்டி
அவனையே உலகுக்கு ஆதியாக் கொண்டு—

(1) “அகர முதல வேத்தெல்லாம்; ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு”—எனத்

திருக்குறள் பாடிய தெய்வப் புலமைத்
திருவள்ளுவனார் பொன்னடி சரணம்
புகுந்து நின்றனம் போற்றி போற்றியெனவே.

முதலெழுத்தோதிய நூலின்பெருமை.

இப்பெருந் தகையார் இன்னிசைக் குறளால்
ஒதிய தமிழிற்கு, உண்மையி லெழுந்த உள்
ளறிவாலே உரையிடத்தானும் உரிமைபூண்
டவப் பரிமேலழகர் உரையிதுவாமே: “எழு
த்துக்களெல்லாம் அகரமாகிய முதலினை யுடை
யன; அதுபோல உலகம் ஆதிபகவனாகிய முதலை
யுடைத்து.”

துண்பொருளைக் கூறும் நூல்களுக்கெல்லாம்
எழுத்து ஆதாரம்; அந்த எழுத்துக்களுக்கெல்
லாம் முதலாயுள்ளது அகரமாகிய உயிர் முத
லெழுத்து. அவ்வுயிர் முதலெழுத்தும் உண்
மையில் ஸ்வரமாத் திரமானதே. ஆதலால் ஸர்வ
கலைகளுக்கும் உலகியலுணர்ந்தாம் வேதசாஸ்
திர முதலிய நூல்களுக்கும் ஆதியாயுள்ளது
பிரணவத்தின் முதல்மாத் திரையாம் அகராக்
தின் ஸ்வரரூபமான ஸ்வரமே. பிரணவ முதல்
மாத் திரையான் இந்த ‘ஸ்வரம்’ தானே நாதத்
துவத்திற்பிறந்த சப்ததன்மாத் திரையென்று
தத்துவ தரிசனத்தில் தானே விளங்குகிறது. இது
உவமானம். இவ்வேதபோல் உவமையத்திற்பிற
பொருந்தும். நூல்களுக்கெல்லாம் எழுத்துக்கள்
ஆதாரமா யிருப்பதுபோல், உயிர்களுக்கெல்
லாம் உலகம் ஆதாரமாம். அந்த உலகுக்கெல்
லாம் ஆதாரமாய் அகரத்தைப்போல் எல்லா
வற்றிலும் வியாபித்து அந்தரயாமியா யிருந்து
கொண்டு அவற்றை விளங்கச்செய்வது ஆதிபக
வன். “ஸ்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்”—என்று
சுருதிவாக்கியமு மிருப்பதாலே, உலகுக்கெல்
லாம் ஆதிமுதற்காரணமாயிருப்பது “ஆதிபக
வன்.” இந்த ஆதிபகவனை “Logos” என்றும்
“Word” என்றும் யேசுவரிப்பட்ட “ஜான்”
என்னும் யோசகித்தர் ஒதியிருக்கிறார். அஃ
தொன்றையேதான் விஷ்ணுவென்றும் ஹரி
யென்றும் ஒதியுள்ளார் சித்தாந்த வழிபற்றிய
நம் யோசகித்தர். ஏனெனில் ‘அப்பர்’ ஸ்வாமி
கள் தேவாரத்தில்,

“எரியலால் உருவமில்லை ஏறலாலேறவில்லை, கரி
யலாற் போர்வைவில்லை காண்தரு சோதியார்க்கு,
பிரிவிவாத் தேவர்கூடிப் பெருந்தகை பிரானென்
றேத்தும், ஹரியலால் தேவியில்லை கியனை யாற
னர்க்கே”

என்று பாடியிருப்பதால் சகுண நிற்குண
மிரண்டு மொன்றேயன்றி பிரண்டல்ல வென்
பது தானே பேற்படும்.

“ஸத்யம் வத” என்று வேதம் ஒதியதுபோ
ல், உலகவழிபற்றி நின்றும் உண்மையை உள்
ளபடியுரைப்பதே “கடவுள் வாழ்த்து” என்
றும், † திரிகரணசுத்தியே திரிமலந்தீர்த்து ஸ்ரீ
குருதரிசினம் அளிக்கும் என்றும், சகஜஞ்நப்
பெருங் கொள்கையை மேற்கொண்டியற்றிய
திருக்குறளின் அருமை பெருமையை, அவ்வள்
ளுவனார் காலடித்துசியும் பெருத யானோ எடு
த்துரைக்க வல்லேன்! ஆயினும் அவர் திருவடி
த்துசின தலைமிகைப்படிந்த தோர் திவ்யகாரண
மவிமையால், அவர் காலடிசரணப்பக் கண்டதை
யுண்டு விண்டுரைசெய்யக் கற்பகவிநாயகர் காப்
பதவேண்டிக் ‡ கரைந்து நிற்போமே.

முதலெழுத்தோதுதல்.

“தாயேவாவை தயவுடை சுந்தரி
நாயேனைமலை நயமுடன் கூடியே
வாயேனுனக்குள் ‘அ’வறியா கென்னென்று
மாயேநீ மறைந்துபின் ராவைந்தோதினை.”

உயிருக்கெல்லாம் முதலாயும் ஆதிகாரணமா
யுமுள்ள இந்த அகரத்தை (பிரணவத்தின்
முதல் மாத் திரையை) ஒதுதலானே வேதமோ
தலாம். வேதங்கள் எல்லாம் ஸ்வர மாத் திரை
யானபடியால்தான் அவைகளை “எட்டில் எழுதி
வைத்தல் ஒண்ணது” என்று ஏற்பட்டது.

“காட்டுக் குறியுந் கடந்தவர் காரண
மேட்டின்புறத்தி லெழுதிவைத்தென்பயன்!”
என்றார் திருமூல நாயனாரும்!

“எட்டின் புறத்திலெழுதிவைத்தென்பயன்.”
என்ற அந்த முதலெழுத்து ஒதற்பாலதே
யன்றி எழுதற்பாலதல்ல! எழுத்துக்களுக்கெ
ல்லாம் முதலாகவுள்ள அகர மாத் திரை ஸ்வரரூப
மான ஸ்வரமும், நாத தத்துவத்தில் தானே
யுடங்கும்.

† Compare: Emerson's Dietum, “Our Theism is the purification of the human mind” which stands
as a motto of the Vivekachintamani.

‡ உணர்ச்சைந்தாரை உள்படி காப்பவானதால் ‘கரைந்து நிற்போமே’ என்றதனுண்மை யுண்டே.

“பூத முதலாகவே நாடபரியந்தமும் பொய்
யென்றெனைக் காட்டியென்” தற்போதத்தை
யாட்டியழித்துப் பின், அந்தப் “போதத்துள்
நடுவாக அடியி றுமில்லாத போதபூரணவெளிக்
குள் ஏதுமற நில்லென்றுபாயமாய் வைத்து,
நினைவெனஞ்செய் வல்லசித்தாம், இன்ப உரு
வைத்தந்த அன்னையே” சாட்சியாச் சொல்கி
றேன், ஸத்திய மிதுவென்றே “உணர்ந்த உணர்
விலார்.” ஊனுணர்விலா தொழித்த உத்தமர்
தம் சித்தத்துள் பிரகாசிக்கும் தஹராகாச வெ
ளியில் நாம் தேவிசாக்ஷியாகச் சொன்னது ஸத்
தியமென்றே யுணர்ந்துய்வாராக.

‘வேதம் அனாதியேன்பதன் பொருள்.

இப்படியாக, எட்டிலெழுதப்பெறும் எழுத்
துக்களுக்கெல்லாம் முதலாக (மூலகாரணமாக)
வுள்ள அகரமும் (ஸ்வரமாத் திரையான நாதத்
துவமும்) கடந்து நின்ற கடவுளை யுணர்ந்தாம்
வேதம் குருமுகமாக ஒதத்தக்கதேயன்றி எழு
த்துமூலமா யறியத்தக்கதல்ல. இதுகாரணம் பற்
றியே “வேதம் அனாதி” பென்று பேர்பெற்று
ள்ளது. “மோக்ஷமூல” என்றுபேர்புனைந்து
கொண்ட (Professor Max Muller) வேதங்
களை யெல்லாம் மொழிபெயர்க்கிறே னென்று
அச்சிட்டு முடித்துக் கடைசியில், அதன்பொ
ருள் இன்ன தென்பதையறியமாட்டாதவராய்
“வேத மந்திரங்களெல்லாம்” வெறும் குப்பை
கூளங்களேயன்றிப் பின்னர் வேறென்றுமில்
லையென்று தந்தகையறியாத வேதத்தின் பொரு
ளறியாது மயங்கித்தியங்கி யேதோ அவர்கற்ற
கல்விக்குச் சரியாகத் தோன்றியதை மிதமு
திவைத்துவிட்டுப் போனார். அடைச்-சொல்
விக் கொண்டு அனேகர் வேதத்தைப் பழித்து
வேதமந்திரங்களை யிகழ்த்து “கன்னு பின்ன”
வென்று எழுதியச்சிட்டுத் தாமும் கெட்டுப்
பிறரையும் கெடுமதிக்காளாக்கி வருகிறார்கள்.

கற்றதனாலாய பயன்.

* இதை யறிந்தே பெய்பெருமான் திருவன் னவராயனர் அடுத்த குறையை மெய்க்கெல்லாம் முதலெழுத்தான் களாக்கொண்டு துவக்கிக்

(2) “கற்றதனா லாயபயனென்கொல் வாலறிவ னற்றாள் தொழாஅ ரெனின்”.

[எல்லா நூல்களையும் கற்றவர்க்கு அக்கல்வி யறிவானுயப்பன்பாது, மெய்யுணர் வினைபுடையானது தாள்களைத்தொழாராயின்?—பரிமேல முகருரை.]

நாதமுன்கடந்து நாதாந்த வெட்டவெளியாய் நிற்குமென் அருட்தாய் அருள்பெற்று ஞானப் பாதுகாண்டு உடவுளைத்தோழுது பிறப்பறுக்கவல் னனோ “கற்றதனாய்ப பயன்” பெற்றார். மற்ற வர்க்கற்றதனாய்ப்பிணையப்பயன் ஒன்றுமில்லை யெ ன்க் “மேலாகுமுணை” பீபோல் கற்றவல்ல கச டர் உலகில் மிகுதிபற்றியே, அவரால் உலகத் தார் கெட்டுப்போகாதபடி, இந்தக் குறையும் கடவுள் வாழ்த்தாகக் கூறினார்.

பொய்யைத்தள்ளி மெய்யைத்தழுவுதற் பயன்.

முதற்குறளால் மெய்யைச் சொல்லி யிரண் டாகுறளினால் பொய்யைத் தள்ளினார். விவே கிகள் பொய்யைத்தள்ளி மெய்யைத் தழுவுவதி னுண்டாகும் பயனை மூன்றாவது குறளில் எடுத்துரைக்கிறார்.

(3) “மலர்மிசை யேகெனன் மாண்டி சேர்ந் நிலமிசை நீவொழ்வார்.” [தார்

மலர்மிசை அன்பினால் நினைவாதது உள்ளக் கமலத்தின் கண் அவர் நினைந்த வடிவோடு விரைந்து சேரின் “மலர்மிசை யேகெனன்” என்று கடவுளுக்குச் சிறப்புப் பெயர் வந்தது.

அவனுடைய மாட்சிமையப்பட்ட அடிக்கீழ்ச் சேர்ந்தார் “நிலமிசை நீவொழ்வார்”—விவெற் றிலமிசை நித்திய வாழ்வெய்துவார்.

“ஆதியாய் நின்ற அறிவு”

இம்மூன்று குறட்பாக்களின் கருத்தை சுருக்கி ஒவ்வொரு குறளினால் “பிறப்பினிற் புணர்த்துவான் முதலில் உண்மையை ஒ யிருக்கிறார். அது இது:—

“ஆதியாய் நின்ற வறிவு முதலெழுத் தோதிய நூலின் பயன்”

எட்டில் எழுதப்பெறும் நூல்களுக்கெல்லா ஆதியாய் (மூலகாரணமாய்) உள்ளது எழு துக்கள். எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் முதலு (மூலகாரணமாய்) உள்ளது அகாரம் (அ ரம்). அந்த முதலெழுத்துத்தானே பிர வத்தின் முதல் மாத்திரை. எல்லாவெழுத்து களுக்கும் (அவை மூலமாய் எல்லா நூல்களு கும்), எழுதப்பெறுது காட்டுக்குறி (சி முத்தா) யாவாக நிற்கும் பிராவத்திற்கு முதலாய் நிற்குப் பிராவ நாதத்தின் ஸ்வரூ ப்தமாயுள்ள லிந்த முதலெழுத்தோதிய நூலி (வேதத்தின்) பயன் “ஆதியாய் நின்ற அறிவு இந்த “ஆதியாய் நின்ற அறிவு” தனைப் பெ லே “கற்றதனா லாயபயன்”. ஏனெனில் ஆதிப சக்தியின் உணர்வு (சரிசனம்), இன்றி அரு பேறில்லைபாப்; அருட்பேறில்லாவிடத்து “வா றிவன் நற்றாள் தொழுது” லும் இல்லைபாம். இ னாலே “கற்றதனாலானபயன்” சித்சக்தியி அருட்பேறு பெறுதலென்றுந், அந்த அருட் றறினால் “மலர்மிசை யேகெனன் மாண்டி சே தார்” நிலமிசை கைவலயித்திபெற்ற நித்த வாழ்வெய்துவொன்றும் வெள்ளத்தக்கது.

* Compare the following quotation from Max Muller by a Rev. Father of the Church of Rome in red pamphlet which has caused much pain to Hindus in Ceylon: “Still it cannot be denied that the sacred books of the East are full of rubbish, and that the same stream which carries some religious pure gold carries also sand and mud and much that is dead and offensive.” (The Rev. Father's words are in the East.)

இலக்கியங்கண்டதற் கிலகடினம் இம்மூன்று குறள்களினால் ஸ்வரூபம், இனி “லகியங்கண்டதற் கிலகடின மியம்பு கெறார்.”

“முனிமானை ஹம்ஸிகாரை நம:” என்றும், “பத்தமானை ஹம்ஸிகாரை நம:” என்றும் கூ றியுள்ள இரகசிய நாமங்களின் லகியத்திற்கே த்ல, “அன்பால் நினைந்தவர் உள்ளக்கமலத்தின் கண் அவர் நினைந்தவடிவோடு விரைந்து சேர லின்” “மலர்மிசை யேகெனன்” என்று லகியங் கொண்டு சிறப்புக்கூறிய கடவுளின் லக்ஷணங் கூறக்கூறு, நித்திய, நிர்மல, நிஷ்கள, நிராலம்ப மான நிர்க்குணக் கடவுள் ஹிருதயகமலத்தின் கண்ணேயுள்ள தஹராகாசத்தில் “ஏகினன்” — புருந்தானாகவும், அவனுடைய அனந்தகுண நித்திய கலியாணங்களைக் கூறுகெறார்.

“வேண்டேல் வேண்டாமை யிலான்.”

(4) “வேண்டேல் வேண்டாமை யிலான்டி சேர் பொண்டு மிசெய்பை யில.” [தாரக் கிலகடின நிர்க்குணக்கடவுள், அருள்பெற்று ஸ்வரூபமாகிக்கவேண்டி, சகலவடிவாய், அவர் ஹிருதய கமலத்திலுள்ள தஹராகாசத்திற் புருந்து திருவுருக்கொண்டு தோன்றினாலும், அவருக்கு “வேண்டேல் வேண்டாமை” இல்லை. ஏனெனில், அவர் “ஈர்வகாரண பூசாசக்தியான தேவியின் பாங்கார்யிருத்தலினாலே யென்க.

நிர்க்குண பரவா மத்தையேயன்றி சகுண பர ஹமத்தை ஆசாரித்து “அவன் அடி சேர்ந்தார் க்கு” (சித்திபெற்றார்க்கு) “எக்காலத்தும் பிற யித்துன்பங்கள் உண்டாகா” என்று அனுபூதி யுரைத்தலையே கடவுள் வாழ்த்தாகக்கொண்டு சொல்கிறார்.

“இருவினை நேரொப்பு.”

இவ்வினை நேரொப்பு குறள்களினால் ஸ்வரூபம், இனி “லகியங்கண்டதற் கிலகடின மியம்பு கெறார்.”

“இருவினை நேரொப்பு விண்ணருட் சக்தி குருவென வந்து குணம்பல காட்டித் தருமென ஞானத்தாற் றன்செய லற்றார் திரிமலர் தீர்த்து சிவனவ னாமே.”

என்றோதியுள்ள திருமந்திரோப தேசப்படிச் “சிவனவனாக” “ஹைவன்” மெய்ப்பமை சேர் ந்தபுகழை விரும்பினோரிடத்து, மயக்கத்தைத் தரும் “இருவினையுஞ் சேரா” என்பது 5-வது குறளின் கருத்தாம். அது இது:—

(5) “இருஞ்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விழைவன் பொருஞ்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.”

இதனால் “அனைந்தோர் தன்மை” கூறி அபி த்த 6-வது குறளில், அவரையடைந்து அவர் ஒழுக்க நெறியின் வடிவாது நின்றவர்” தாமும் “நீடு வாழ்வார்”—பிறப்பறுத்து எக்காலத்தும் ஒரே தன்மையராய் வாழ்வார் என்று கூறி.

(6) “பொறிவாயி லைந்தலித்தான் பொருந் நெறியின்னார் நீடு வாழ்வார்” [மூக்க என்று அதையே கடவுள் வாழ்த்தாக அர்ப்ப பணஞ்செய்கெறார் ஏனெனில், கடவுள் தன்னை யறித்தார் வசத்தினராதலாலும், அவர்தன் தம் மையடுத்து அறவழி நின்றாரை ஆசாரிப்பவர யிருத்தலினாலும் என்க. “தில்லைவாழ்ந்தனர் தம் அடியார்க்கும் அடியன்” என்று பகவான் தானே அடியெடுத்துக் கொடுத்ததையும் உள ளாய்ந்து உணர்க.

“மனக்கவலை மாற்றவழி”

இதனால் விஜ்ஞானகலருக்கு நிறைத்துன் னீக்கம் சித்திக்கும் உபாயங்கூறி, அவ்வளவு ப பக்குவம் சித்திக்கப்பெறுது, “மனக்கவலை” ம மெ தீர்த்தால் போதுமென்னும், பிரளயக றான ஜீவன்களுக்கு, அத்துன்புத்திரும் வய யும் கடவுளை படைதலே பென்று வற்புறுத்தி கூறுவான்,—

(7) “தனக்குவமை யில்லாதான் தான்சேர்ந் மனக்கவலை மாற்ற லரிது” [ரக் கல்லு

உலகத்தார், துன்பர் துடைத்தல்வழி புகட்டுதலால், இதுவும் கடவுள் வாழ்த்தேபாம்.

“தர்மம் சர.”

பிறகு 8-வது குறளில் “தர்மம்சர” என்னும் வேதவாக்கை யனுசரித்து அறத்தைப் பிரித்து ஸம்ஸார ஸாஹரத்தில் விழுந்துமுதலும் சகலஜீவன்களுக்கு அறவழியைச் சிறப்பித்துக் கூறுவான்,—

(8) “அறவாழி யந்தணன் தான்சேர்ந்தார்க் கல்லாற் பிறவாழி நீந்த வறிது.”

என்றுகடவுள் வாழ்த்துக் கூறுகிறார். ஏனெனில் “தர்மம் சர” என்னும் வேதவாக்கை யனுஷ்டிப்போர் குருசேவை பெற்றுப்பயத் தன்னாலே அருகாவார்.

“அறவாழி யேயது குருவாழி யாம்
மறவாழி யெல்லாம் பிறவாழி யாம்
அறவாழி யேதனி வழிநடர் தால்
அறவாழி யேகுரு எதிர்ப்படு வார்.”*

“வணங்காத்தலை” “காணுக்கண்”

அறத்தைச் சொல்லிப் பின் “தீவினை விட்டிடல் பொருள்” என்று ஓளவையார் ஓதிய “அர்த்தம்” என்னும் பொருட் பகுதியைப் பொருந்தப் பொருத்தி யதுவும் கடவுளை வழிபடுதற்கானதோர் வழியாமென்பதை எற்புறுத்துவான், (9) “கோளில் பொறியிற் குணமில்வே யென்றானே வணங்காத் தலை.” [குணத்தான் என்றோதலானார்.

அஷ்டகுண கலியாணரான கடவுளை வணங்காததலைகள், காணுக்கண் கேளாச்செவிபோல், பயனிலாதனவாம்—என்றார்.

“என்சாணுடம்புக்கும் சிரலே பிரதான” மாதலால், சகலவடிவினான ஜீவான்களின் கடவுளைவணங்கா (அதாவது, தீவினைவிட்டு தர்மதையனுசரித்து ஒழுகாத) தலை, (உடம்பு, ஜன்மம்) பிரயோசனமற்றதா மென்றபடி. அறவாழி நின்றொழுகவும் வக்குவம் போதாது பொருளிட்டலிலேயே கருத்தாயிருப்பவர் உய்யும்பொருள்

* விவேகசிந்தாமணி 128-வது பக்கம்பார்க்கவும்.

ட்டு அஷ்டகூலியங்களுக்கும் இருப்பிடமாய் அனந்தகுண கலியாணராயிருக்கும் சகலவடிவினரான “எண்குணத்தான் தானே” வணங்காத் தலையானது “காணுக்கண்போல்” இருந்தம்பயனில்லை யென்றார். “உடம்பினைப்பெற்ற பயன்” சித்திபெறுமையால் “குணமில்” என்றார்.

“உடம்பின் பயன்.”

“உடம்பின் பயன்” என்ன வெனிலோ, ஓளவை தம் குறளிற் சொல்லக்கேண்டின்:—

“உடம்பினைப் பெற்ற பயனாவ தெல்லாம்
உடம்பினி லுத்தமனைக் காண்.”

7, 8, 9-வதாகிய மேற்கண்ட மூன்றுபாட்டுக்களாலும் “கடவுளை” நினைத்தலும், வாழ்த்தலும், வணங்கலும்செய்யாவழிப் படுங் குற்றங்கூறப்பட்ட” தென்பர் மேலோர்.

திரிகரணசுத்தி : திரிமலந்தீர்த்தல்.

மனக்கவலைமாற்றக் கடவுளை நினைத்தலும், ஸம்ஸார துக்கம்நீங்கக் கடவுளை வாழ்த்தலும், உடம்பின் பயன்பெறக் கடவுளை வணங்கலும் வேண்டுமெனத் திரிகரணங்களாலும் கடவுளை வழிபடுமுறை செப்பிக் காரணகாரிய தோரணையாக (தொடர்ச்சியாக) வரும் “பிறவிப்பெருங்கடலை”த் திரிகரணங்களாலும் கடவுளை வணங்கித் திரிமலந்தீர்த்து “இறைவனடி சேர்ந்தவர்” மட்டுமே மூழ்கிப்போகாமல் நீந்தி அக்கரையாகிய பேரின்பலீடு பெறுவர். அப்படி “இறைவனடி சேராதார்” நீந்தாராகி மூழ்கிப்போய் சகலராயத்தானே பிறந்துபிறந்திறப்பர் என்பான்

(10) “பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தா
நிறைவ னடிசேரா தார்.”

என்று பத்தாவதான † தசமஸ்தானத்திலிருந்து உண்மையை உள்ளபடியுணர்ந்து “ஸத்யம் வத” என்னும் வேதவாக்கையனுசரித் துண்ணம்

† “தசமஸ்தான சாகரத்தாக்கப்பாலேறிச் செல்பொலியுமுன்னுடைய இருக்கால் கண்ட” என்றதனால் தசமஸ்தானம் பிறவிக்கடல் அண்டி யுள்ளமென்றுணர்க்.

கூறுதலே கடவுள் வாழ்த்தினைப் பிறப்பாக்களிதலும், “அம்பரம் வாழ்த”வென்றாகி வசனம் சொல்லிய ஆண்டியைப்போல், “கடவுள் வாழ்த்து”க்கூறி முடித்தார். இப்படியே அறம், பொருள், இன்பம் என்கிற முப்பகுதியிலும், கடவுளை வழிபடுதலையே முக்கியமாகக்கொண்டு, “வள்ளுவர் தம் வாயால் கேளாதனவெல்லாம் கேட்டு” இறைவனைத் தலைவனாகக்கொண்ட சங்கப்புவர்கள் ஒவ்வொருவரும் வியப்பு மூலப்படி மடைந்து அக்குறள்பாடிய அவரையும் அக்குறளையும் அபேதமாகநினைத்து வாழ்த்திய கவினை “திருவள்ளுவமாலையில்” காணலாம். அவர்களிலொருவரான கீத்தலைச்சாத்தனர், அச்சங்கத்தவராயிருந்ததாலேயவ் விதவத் சபையில் அரங்கேற்றப்பெறும் நூல்களிலுள்ள குற்றங்களைக் கேட்கப்பொறுதாராகி, “ஐயோ என் தலைவிதி இதைபெல்லாம் கேட்டிருக்கப் படைத்ததே” யென்று, தலையிலடித்துக்கொண்டு புண்பட்டு “கீத்தலை” யாயினர். அப்படிப்பட்ட சாத்தனர்

“கடுகை த்துனைத் தேழ்கடலைப்புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்.”

எனப்பெருமைபெற்ற இந்நூலில் விவரிக்கப் பெற்ற “வள்ளுவர் முப்பாலால், தலைக்குத்துத் தீர்வு” பெற்றாரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனில் இதில் அறம், பொருள், இன்பம் என்ற முப்பாலால் கூறியவெல்லாம் இறைவன் வழிப்பாடாகவே யிருந்ததனால் எல்லா மிறைவன் மலர்மையையே கூறுவதாயிருந்ததுபற்றி யென்று சொல்க. சகஜ ஞானத்தில் ஸர்வம் பிரஹ்மமயமென்கிற அனுபவம் உதிகின்றமையால், அவர்கள் வாய்ப்பிறப்பெல்லாம் வேதவாக்கே. பரை, பச்சயந்தி, மத்தியமை, வைகரி யென்னும் நான்குவாக்குக்களும் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தப் பொருத்திப் பேசுநிறை அவர்களுக்கேயுண்டு. இதற்குச் சான்றாகப் போய்யாமொழிப்புவலர் அனுபவத்தை யிங்கெடுத்துரைப்போம்:—

“வள்ளுவனர் வைப்பு” வாய்ப்பு.

“முப்பாலு முண்டோம் முலைப்பா வினிதகரோம் அப்பாலுக் கப்பாலு மாயினேம்—எப்பொருளும் உள்ள படியுணர்ந்தோ மோதிக் குறைதீர்த்தோம் வள்ளுவனர் வைப்பெமக்கு வாய்த்து.”

“வள்ளுவனர் வைப்பு” (பொக்கிஷம்) நித்தியமாயுள்ளதாதலின் எமக்கும் வாய்த்தது: எப்படியெனில், சொல்வேண்டும. இந்தத் திருமயிலை யின்கண்ணே வடபாரிசத்திலுள்ள திருவள்ளுவர் கோரலில் “வள்ளுவனர்” திருவுருவமைந்து கருவுருமிருந்த “கல்லுரு” வொன்றிருக்கிறது. அவ்வுருவைப் பிடித்ததன்சுருவைப்பெருக்கி யக்கருவும் கரையக்கரைந்துருகி மனம் “திருவுரு”வாகவும் அவர் திருவுருத்தானும், “ஸ்ரீகுருமூர்த்தமாய்” “ஸ்ரீயுரு”க்கொண்டு, காரிருள் நீங்கப் பேரருள் தந்தெனைப் பேசாமடந்தையாப் புணர்ந்துருக்காட்டி யுருவழித் தேடினும் அருவாயிருந்து உருவாயமர்ந்து, “அருவேயுருவும், உருவேயருவுமாய்த், திருவுருக்கொண்டெனைத் தேற்றியேவிட்டது”. ஆனதுபற்றி யான் அவரையே சிந்தித் தூணுனர் வெழித்து உண்மையே கதியாக் கிடந்ததோர் போது,—

அடியளவாலே குறள்வடிவாயின
அடிமுடிசாணப் பொருள் குறி தமிழ்வேதம்
† வடிவளவாலும் குறள்வடிவேயாகி
அடிமுடிமேல்காணக் குறிகாட்ட லாயிற்று.

காட்டியகுறியைக் கண்டதிலிருந்தேன்.
சாட்டியநெறியை விண்டதிலுரைத்தேன்.
சாட்டியும் ஆட்டியும் ஓட்டியநெறியைக்
காட்டிய கைக்குறி தன்னில் காணார்,
தீட்டியபுத்தியின் தெள்ளறிவாலே
யீட்டியதிருக்குறள் முப்பாலதனையும்
காட்டியகுறள்வடி வானதோர்பதிப்பில்
நீட்டிநீட்டிப் பொருள்பெறநீட்டித்
தாட்டியாகவே தானவனுமள
ஓட்டியூட்டியுணர்ந்துய்வாரே!—ஓம் தத்ஸத்.

† Refers to the pocket edition of the work now under review and the memories of Self-Experience its reading aroused in the writer.

“MYSTIC DALLIANCE” AT TIRUVALLUVAR'S.

“பின்னரை.”

[அகாரமாம் உயிர்முதலெழுத்தைக் கொண்டு துவக்கிக் ககாரமாம் மெய்முதலெழுத்தித்து வர உயிருடவிரண்டு மொன்றிய பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஸ்வரூப லீலையைப் புருஷார்த்தம்பற்றிப் போதிப்பான் முப்பாலால் கூறத்தக்க தனைத் திணையுங்குறிக்கடைசியில்,

“ஊடுதல்காமத்திற் கின்பமதற்கின்பங் கூடிமுயங்கப் பெறின்.”

என்று நகரத்தால் முடித்துப்பின்னர்,—

“மௌனமந்திராதிய வித்யையினால்” முப்பாலுக்கப்பாலாய் விளங்கும் “விட்டுநெறிப்பாலுக்” காட்டுக்குறியுங் கடந்தவர்” என்பான், இடதுகையில் திருக்குறட்சுவடியும், வலதுகையில் ள்ள ஜபமாலை அஜபாமந்திரயோகசித்தியில் நழுவிக்கையி லைசைவின்றி தொங்கிக்கொண்டிருக்க”

“திருவூடல்.”

“நதலறம் தீவினைவிட் டிட்டல்பொருள் எஞ்ஞான்றும்
காத லிருவார்க்குங் கருத்தொருமித்—தாதாவு
பட்டதே யின்பம்; பாணநிந்திம் மூன்றும்
விட்டதே பேரின்ப விடு.”—ஒளவையார்.

I

அபேதபாவத்தில் மும்மல நீக்கம் அல்லது திரோதான நிவர்த்தி.

The Cleansing of the Spirit.

“கஞ்சனிலாவிடிவஞ்சமர்நீவிர்கெட்டிலீரெனாள்பேதமிலன்
வஞ்சகினை த்திலன்வாய்மையேசெப்பினள்ளெஞ்சுகத்தேயெனைவைத்த அவன்;
பஞ்சமர்கெட்டிலுலவஞ்சமர் விட்டிடுமென்றேயியம்பினன்வேறற்றே;
சஞ்சலநீங்கச் ‘சா-மா’வெனவழைத்தஞ்சறவென்னைபடித்தனனே!”

II

சத்திபாதம், என்னும் திருவருட் பிரசாதம்.

Growing in the Light of Grace.

“நெஞ்சயர்ந்தம்மா அச்சா அஉம்என்றமுதனானான்
கிஞ்சித்துமென்னிற் குறையோர தவன்கொஞ்சினன்காண
தஞ்சமாத்தறையிலுமெனப்பழுத்துவிழுந்துபுரண்டினை
அஞ்சலென்றவளார்வநிறைந்ததெத்தா முனையுள்ளே!”

“காட்டுக்குறியுங் கடந்தவர் காரணத்தை, யேட்
டின்பறத்தி லெழுதிவைத்தென்பான்!” என்று
சுந்திப்பார்போல் சிந்திக்கச் சித்தலிக்குத்திரோ
தனத்தில் சிந்தைநழுவிப்போகவும் அப்படியே
சமாதியுற்று, “இதுதான் வீட்பேபால்”
என்று “பாண நினைந்திம்மூன்றும் விட்டார்
க்கு” ஓதாதோதுவார் (தக்பிணமூர்த்தி) திருக்
கோலங்கொண்டு வீற்றிருக்கும் அவர் திருக்
கோயிலில் நடந்ததோர் அநிசயத்தைத் “திருவூ
டல்” என்னும் தலைப்பின்கீழ் 1904-ம் வருஷத்
தில் (Vol XIII, No. 3) ஜூலை மாதத்து
விவேகசிந்தாமணியில் வெளிவந்தவாறு, வியா
க்கியானங்களை நீக்கிக் சுருக்கமாகவேயிங்கெடுத்த
துரைத்தல் “இறைவனடி தொழுவார்க்கு”
இனிப்பாயிருக்குமென்று அன்பர் ஒருவர் வற்
புறுத்தினதன்மேல் அஃதைக் கீழேயெடுத்த
வரைகிறோம்.]

III

Entering the Kingdom of God, or Freedom of Soul.

“ஊட்டினன் அன்பன் உண்டணன் அருளான்!
ஈட்டினபொருளெல்லாமென்றணக்கின்றனன்
ஆட்டியுஞ்சாட்டியஞ்சாட்டியுமென்றனை
ஓட்டி யோட்டிஓமிலடைத்தனன்.”

IV

தூதி.

Praise.

தூள்வாரற்ற மாடாய்த் திரிந்த அறிவினியை
மாள்வார் வலையிற் சிக்காதுகாக்க மருட்டியிட்டு
தூள்வான் தனிநினைத் தன்பா லழைப்பித்துக்
† கேள்வியிலாத் வள்ளுவன் கோயிலிற் கட்டினன் வல்லவனே!

ஓடு தத்தலத்.

Easy lessons in Economics-IV.

குடி வாழ்க்கை.

பாடம் IV. தொழில்.

மெரிக்காவில் விளைந்த கோது
மை இக்கிலாந்திலுள்ள ஜனங்
களின் ஆகாரத்திற்கு அவசிய
மாயிருப்பதால், அதைப் பயிரிடுவதற்கு
நம், அவர்களுக்குவண்டிய கருவிகளைச் செய்

தகொடுப்பவர்களுக்கும், விளைந்த தானியத்
தைக் கப்பலேற்றி இங்கிலாண்டுக்குக் கொண்டு
போகிறவர்களுக்கும், அவ்விடத்தில் அதை
உணவுப் பொருளாக மாற்றுகிறவர்களுக்கும்
தனித்தனி இவ்வளவுபாகம் போய்ச்சேருமெ
ன்று கணக்கிட்டுக் கூறுதல் அசாத்தியம்.

இந்தியாவிலிருந்து பஞ்ச இங்கிலாண்டுக்கு
வராமாய் ஏற்றுமதிசெய்யப்படுகிறது. அது
ஏற்றுமதி செய்யப்படும் பொருட்டு அதற்காக
ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பஞ்சாலக்குக் கொ
ண்டு போய் மூட்டைகட்டப்பட்டதே, துறை
முகம் கொண்டபோய் கப்பல்மார்க்கமாய், இங்
கிலாந்துக்குக் கொண்டிபோகப்பெற்று, அவ்

“நதமுக்கடந்த காரணத்தால் கேட்டப்படும் சுருதி வாக்கியங்களுக்கு மப்பாறுள்ள” என்ற
தனால் “மௌன மந்திராதிய வித்யையினால், ‘காட்டுக்குறியுங்கடந்த விட்பேபால் தனை’ நித்தமுத்த
நிலிசற்பசுமாதிலிருந்து விளக்கிக் காட்டுகிற வள்ளுவனார்” என்பது பெறப்பட்டது. இதுவே “வள்ள
வனார்” விட்பேபால் “காட்டு” என்ற பொய்யாமொழிப்புலவர் பெறவுறும்பேராய்ப் பெற்றதோர்
பெயர்ப்பெயர்வாய்மையுடையவராகியுள்ளார். இது “விவேகசிந்தாமணி” போல், என்றக்
முதலிய தாழ்த்தியும் தீர்வு.

பேதத்தில் கடற்கரையிலிருந்து நெசவுசாலையிரு குமிடத்திற்கு புனைவண்டியில் அனுப்பப் பட்டு, நூலாகவும் வஸ்திரமாகவும் செய்யப்பெ றுது, போனவழியாகப் பின்னும் நம்முடைய தேசத்திற்கு பல வர்த்தகர்கள் மூலமாய் நமக் துக் கிடைக்கின்றது. இவ்வளவு சுற்றலில் சம் பந்தப்பட்ட வர்த்தகர்கள், தாருக்காரர்கள், வேலைக்காரர்கள், ஸ்ரீமத்திக்காரர்கள் படகு கப் ல்காரர்கள், சுயந்திகாரர்கள் முதலியவர்கள் வஸ்திரத்தின் மூலமாக இலாபமடைகின்றனர்.

பருத்தியைப் பயிரிட்டு நூலாக நூற்றால் புது 'பலமுறை' வஸ்திரமாவதில்லை. இப்ப டியே சணல், ஆட்டுரோமம், பட்டு, தோல் முதலியவைகளின்வேலை. அவைகளின் கிரயம் முழுவதும் செய்யப்படும். வஸ்திரம் அல்லது பொருளினின்றும் ஒரேமுறையில், செய்கிறவர்க ளுக்குச் சேரவேண்டியிருக்கிறது. பருத்தி, ஈண்டல், ஆட்டுரோமம், பட்டு முதலியவைகளை வஸ்திரமாக்க வேண்டிய கருவியல்லது யந்திர மோ, பலமுறை அவ்வேலையைச் செய்யுமான பால், யந்திரத்தின்கிரயம்முழுவதும், அவ்வெந் திரம் ஒரேதடவையில் செய்கிற வஸ்திரத்தினி ன்றாமே பெறப்படுகிறதில்லை. நெசவுயந்திர மொன்றைக் கொண்டு பல வருஷங்களுக்கு நெய்து கொண்டிருக்கலாம். கருவிகளை வருஷா வருஷம் புதிதாகச் சம்பாதிக்கவேண்டியதில்லை. கருவிகள் அல்லது யந்திரங்கள் எவ்வளவு கால த்திற்கு நீடித்து நிற்குமோ அவ்வளவுக்கு புது மேலானதென எண்ணப்படுகிறது. யந் திரங்களைச் செய்கிறவன் அதன் கிரயத்தைச் சிறுக்கிதுகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். அவன் செய்துகிறதும் யந்திரம் ஒருவருஷத்தில் கெட் டிப்போகாதாகையால், அதன் கிரயத்தை இத் திரவருஷங்களில் பெற்றுக்கொள்ளுகிற தென் ன உடன்பட்டு அதன் கிரயத்தை யடைகின் றான்.

செய்துமுடிந்த சாமான்களை வேண்டுமிடத் தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதும் ஒரு தொழி

லாகக்கருதவேண்டியிருக்கிறது. இங்கிலாந்தில் செய்யப்படும் துணிகளை இங்கே கொண்டுவர விட்டால் ஆங்கிலேயருடைய நெசவுத்தொழி லானது பயனற்றதாய்விடும். எப்பல் வேலைக் காரர்கள், ரயில்வண்டி வேலைக்காரர்கள், மாட் டெண்டிக்குட்காரர்கள், பொதிரருத்துக் காரர்கள், படகுக் காரர்கள், தலைச்சமை பெடுப்பவர்கள் முதலிய பலவித தொழிலாளிகளுக்கு இவ் வேலையானது ஜீவனத்திற்குக் காரணமாயிருக் கின்றது. தவிர கப்பல், ஓடம், படகு இருப் புப்பாகை, வண்டிகள், பாதைகள், கால்வாய் முதலியவைகளைச் செய்கிறவர்களுக்கும் அவ் வேலையே ஆதாரமாகின்றது.

தானியங்கள் அறுவடை செய்யப்படும் இட த்திற்கும், கைத்தொழில்சாலைகளுக்கும் ஒவ் வொருவனும் போய்த் தனக்கு அவசியமான பொருள்களை வாங்கிக்கொண்டு வருவது சாத் தியமில்லை. ஆகவே அவைகளை வரவழைத்து வைத்துக்கொண்டு யாவருக்கும் உடனே கிடை க்குமாறு பிற்பதும் ஒரு தொழிலாக ஏற்படு கிறது. கடை யென்பதில்வாற முன்காலத் தில் உந்தை யென்று ஒருகிணம் ஏற்படுத்தி, விற்போரும் வாங்குவோரும் சந்தித்த வந்த னர். இப்பொழுதும் இவ்வுழக்கம் நடந்து வரு கிறது. பயிரிடுவோர்க்கு வருஷத்தில் கிழிது காலம் அதிக வேலையின்றி யிருக்குமானதால் சந்தைகளுக்குப்போக சாவகாச மிருக்கலாம். வேலையை நிறுத்தாமல் செய்ய வேண்டிய தொழிலாளிகளுக்கு சந்தைகள் பயன்படுவ தில்லை. ஆகையால் ஒரிடத்தில் நிலையுள்ள வியாபாரமே விற்போர் வாங்குவோரையெ இரு திறத்தாருக்கும் செளகரிய மாகையால் பெரிய விடங்களில் கடைகளைநிறுப்பும், வர்த்தகம் என் பதும் ஒரு விதத்திலே நடைபெறுகிறது.

நம்முடைய தேசத்தில் பண்ட விலைகளை நிர்ணயிப்போர், கருமார், கைத்தொழில், முதலிய இவ் தொழிலாளிகள் தங்கள் பெயரையும் விலை

களைத் தங்கள் நிர்ணயிப்பவர்களா யிருக் கிறார்கள். இவர்கள் தெருத் தெருவாகத் திரி யும்போதில் விட்டமிருந்து வேறுவேறையெச் செய்பவ் கூடியுமிடம், முதலிலாமைபால், உணவுக்கும் தொழிலுக்கும் வேண்டியதற்கு ஏற்றவெனவே செய்த பொருளை விற்பே ஆக வேண்டியிருக்கின்றது. வியாபாரிகளுக்கு விற் பதில் அவர்களுக்கு இலாபம் தள்ளி விற்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்த இலாபம் சொற்ப மாயினும், அதையும் தங்கள் சந்தியற்றவர்களாய் தாங்களே சாமான்களை விற்பனைக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

தவிர நமது தேசத்தவர்கள் பிரதேசங்களி லிருந்து வரும் துணி முதல் ஊசிவரைபுது ள்ள ஒவ்வொரு கைத்தொழில் சாமானையும் அதிக பிரியமாய் வாங்கி உபயோகப்பதால் நமது தேசக் கைத்தொழில் கெட்டு, கைத் தொழிலாளிகளின் வரும்படி குறைந்து, தினக் கூலியும் சரியாகக் கிடைப்பது அரிதாகித் தலிக் கிறார்கள்.

T. C. வேங்கடரமண அய்யர்.

SOME MILESTONES IN THE PATH OF YOGA,

Or The Naga-patam Yogi and the Yoga-Bhumikas.

“நாகப்பட்டணம் யோகி”யும் யோக-பூமிகளும்.

காதலிப்போதம்—“அசரீரிவாக்கு.”

“நோகூர மியென்றாய் பொற்பாதம் சேர்வேனென்றாய்

யோக சமாதிமீதும் போதமீது யனுபேசமதினம்

சமாய் உயிரினை யறித்துள்ள முடையுமட்டும்

சமாயெனவந்தித் தன்னகத்திருந்துவை யிவ்வரம்பை யென்றாய்.”

பெல்லாம் பாராட்டியிருக்க மாட்டார். ஆதலால் நாமும் அதைப் பாராட்டாது விட்டு, இப்படிப் பட்ட சாதுக்களைத் தொந்திரவு செய்து திட்டி விப்போர் மஹா பாபிகளாவார்களென்று பெருத்தன்ப மனுபவிப்பார்களென்றும் உட டும் சொல்லி பெச்சரித்துவிட்டுப் பின்னர் அந்ருடைய யோகசமாதி நிலையப்பற்றி விசாரிப் போம்.

இவரைப்பற்றிய விர்த்தார்த்தங்களை விசாரி, ததில், இவர் சமார் 40-வயதுக் குடப்பட்ட ரென்றும், இவரைப் பெற்றாரிருவரு மின்றி யிருக்கிறார்களென்றும், அவர்களுடைய பூரண தலம் வேதாண்யத்துக் கடுத்த கருப்பம்பலம் என்னும் கிராமமென்றும் சொல்லக்கேட் டோம். இதனுண்மை பெப்படியாயினும் இவ்ருடைய யோகநிலையை விசாரித்தறிய இவை

ஸ்ரீ நீலாயதா கந்தைய நம:

ரகப்பட்டணத்திலே ஸ்ரீ நீலாய தாடியம்மன் கோயிலினுள்ள கற்பக விநாயகாது அர்த்தமண் டரத்தில் இன்றைக்குச் சமார் ஒன்றாண்டுகள் ததற்குமுன் ஒரு மௌனயோகி வந்திருந்து தன் திவ்யகருங்கூப்பிற்கு காணாமற்போனார். ததற்கு அளிர் அன்கிடம் தானே வந்து அந்த அர்த்தமண்டபத்தில் தானே விக்கடகடி சமாதி யிடுகிறது வருகிறார். இன்றைக்கும் அவர் அச்சேவிடுகிறார். இவ்வளவு ஆவருக்கொழைந்த கருங்கூப்பிற்குக் கதை கதையாகச் சொல் லுகிறார். அப்ப மௌனியாதனலும் யோக சிந்தையுள்ளவராதலும் அவர் அவற்றை

தற்காலம் அதாவது மானவையல்லவால், இதைவிட்டு, இவருடைய தீக்ஷாகாலத்தைப் பற்றி நாம் விசாரித்தறிந்ததைச் சொல்வோம்.

சாதகர் நிலையுணர்த்தல்.

எத்தனையோ பேர்கள் ஆயிரக்கணக்காய் அவர்களது பிறப்பு வளர்ப்பு, ஊர் பேர், குலங் கோத்திரம் எல்லாவற்றையுந் தியாகம் செய்து விட்டு நல்வழியில் உய்வான் சமயத்தைக் களும், யோகதீக்ஷைகளும், ஞானதீக்ஷைகளும் பெற்று, உலகத்தை விட்டொழித்து அப்பியாசயோகம் செய்து கடைத்தேறவேண்டி இப்புணிய பூமியிற் பிறந்ததற்குப் பலனாகத் தெய்வத்தை நேரில் அறிந்து அத் தேவனோடொன்றுபட்டிய வுழைத்து வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஆன்மாதீக்ஷைகளில் இவர் ஒருவர். இவர் தீக்ஷாகாலத்தில் இருமுறை காகிக்குப் போய்வந்ததாகவும், பின்னர் இரண்டு வருஷ காலம் “திருப்பெருந்துறையுறை சிவ”னென ரே, மௌனவிரதம் பூண்டு, மாணிக்கவாசக நீக்குக் குருமூர்த்தமாய் வந்ததுபோல், தன்னையும் தழித்தாண்டு ஈடேற்ற வேண்டுமென்று, ஸதா சிந்தையில் அவர் திருவருளைத் தியானித்த “எனக்கு மோர்வழி சொன்னாலன்றி நின் ஸந்தி விட்டகலே” எனன்று கிடந்தாரெனத் தெரிகிறது.

‘பதியிந்த நிலையெனவு மெனையாண்ட

பிடிக்குநீரு விசம்பத்தாற் பரமானந்த

உதிவண்டு கொள்ளவுநீன் னருங்கூர் இந்தக்

கதியின்றி யுறக்கேன் மேற்கரும் பாரேன்”

என்ற மஹாதீரரைப்போல், இவரும் ‘கொடியும் பேதையும் கொண்டது விடாதெனும்’, தாமம்பற்றி லக்ஷியத்தைப்பிடித்த பிடி நழுவாமல் தானே *மூன்றாம் பூமியில் தப்பிநுந்து மௌனியாய் யோகநிஷ்டை செய்து வந்தார்.

* 3-வது யோகபூமியென்று யோகசாஸ்திரங்கள் சொல்லும் தனுமாநாஸி-லக்ஷியம் ஒன்றிலேயே கொஞ்சித்தமாய்ப் படிந்த குகமண்டிக்குளமும் நித்தியானைப் மூன்றாவதுபூமி.

“பேரெழுந்தேன் பெருந் தப்பல்லியென்றே
வருந்தேன் யுருத்தான் ஐபித்தேன்
பேரெழுந்து கிரமுத்துல கெடுத்தேன்
பேரின ஸ்ரீகுரு நாமம் காணேன்”

திருப்பெருந்துறையிருந்து இவர் இறைவனைக் கைப்பிடி திருவாரூர் சென்று தியாகராஜரை வணங்க ‘வழி யீதேன்ன’ வென்று கேட்டு நிற்கவும், அவர் திருவருளிருந்தவாறென்னே! யென்றதீசயிக்கும்படி, அங்குள் சிலர் இவரை வேஷதாரி யென்றும் கபட நாடகனென்றும் தம் துஷ்டப்புத்திகொண்டு இவரையுமதித்து இவரைப் பேசும்படி குடிட்டு விட்டாரென்று சொல்கிறார்கள். இது எப்படியாயினும் இவர் திருமேனியில் குடிட்ட வடுக்கள் இன்னுமிருக்கின்றன.

குடிட்டாட்கொண்ட குகமம்.

“ஆள்வாரற்ற மாடாய்த்திரிந்த அறிவில்” யென்று தியாகராஜர் தம் திருக்கோயில் கொண்டானைப் பிடித்துச் “சித்தமெனுந் தண்கயிற்றும்” கட்டுவித்து கோயிற்காளைக்குச் சூடு போட்டு விடுவதுபோல், இவரைச் சுட்ட வடு விளங்கச் குடிட்டு இவர் மௌனத்தைப் பரிசோதித்து “இனிப்போய்ச் சுட்டாக்கிட” வென்று கட்டளை யிட்டனுப்பினார் போலும் தம் மூரைவிட்டு வெருட்டி விட்டார். “குடிட்டாடா நாடெங்குந் திரியினு மதற்குக் கோடான்றும் வாராது” என்பது இப்புணியபூமியில் கோயில் மாடுகளின் அனுபவமல்லவா?

அப்படியே இவரும் தொட்டிவந்து பட்டாத பாடெல்லாம் பட்டுத்தேறி மவுனபங்கம் வார மற்றோனே, நீலவாசகியம்மணியிடுத்து அகங்குழைந்து முகம்வாடிநிற்க, அவன் இந்த

↑ (தேவியாழ்வார், சிவபெருமானைப் புகழ்ந்தார்) முதல் மூன்று பூமியும் தீக்ஷைகள் அந்தக்குகம் “ஸ்ரீகுரு” தீக்ஷையுடன் தீக்ஷைப்பெறும்படி உதவிட்டான்.

போகிக்குத் திருவருத் தெரிசனங்காட்டி
“ஸ்ரீகுரு” வாப்பித்த “சூத்த பிள்ளையார் வர
சிற் கொண்டு மூர்க்கடக்கக்கிட” வென்று கூறி
மறைந்தான் போலும், அறிவுருவதனில் தீரு
வருத்தெரிசனம் தானேகண்டு, அற்பகலியாயக
ரது அந்தமண்டபத்திற் போய் நிஷ்டைகடி
சுமரதி சேர்ந்தார்.

கலியின் கொடுமை யானாவிட்டது! இவர் தேவப்பற்றை விட்டொழித்துத் தேவியைப்பேசுதமென்று கம்பி அத்தேவியே தானாய் சூருவான் கெந்தவியற்றிக் காமத்தைத் தவிக்க முயன்று வந்தாரேனும், அறிவில் மாந்தர்கள் அவர்தனை படுத்தித் தம் “தேவோஹ பாவனைத்தியை” அவர் மேலேற்றி, அவரைத் தொட்டும், தடவியும் நமஸ்கரித்துத் தாம் கொணர்ந்த சிறுமணிகளை யூட்டுவான் அவரைக் கட்டப்படுத்தியும் பலவாறு நிகழ்ச்சைகள் புரிய, அவர் மிக வருந்திப்போனார். குடிண்ட போதும் வாய்திறவா மௌனியாய் தீர் அடியுண்டபோதவர் நிஷ்டைகுலைவரோ! இவர்களுடைய நிகழ்ச்சைகளை வெல்லும் கடந்துபோவான் அவர் சூழ்ந்த சுமாரியிற்றுக்க, “அவா னார் மஹான்” என்றனார்ந்த அவ்வுழியுள்ள மஹாப்பாங்கி ஸ்ரீவேலாயுதம் பிள்ளையவர்கள், தீயமண்டபத்தைச் சுற்றிக் கொடுக்க போட்டுத் தீபபந்தனம் செய்து, அவருக்கு வேண்டிய உணவை அவரொப்பொழுது கண்ணிழிப்பாரோ அச்சமயமறிந்து குழந்தைக்குத் தாய் பாலாட்டுபாறுபோல் உள்ளக்குழைந்த உள்ளம் புகழியால் அவரிஷ்டமறிந்து சிறிதுநீரா வாய் கொடுக்கும்படியான ஏற்பாடு செய்து தீருவருப்பும் கட்டிக்கொண்டாரென்று அறிவித்துத் தீருவருப்பும் தம்மீன்கள் சிலர் இவர்க்குத் தீருவருப்பில் இருப்பதினான, அபுரவாமேனும் மறைபொழிகிறது. இன்னவிகல் வான்மூண்டியோ மென்பதிற சந்தேகமில்லை!

யோகசித்தரான மஹான்களை வழிபடுமுறை யுணர்த்தல்.

தஞ்சையிலுள்ள சாமந்தாங்குளக்கரையில் ஒரு அவதான சித்தர் பெரியவராயிருந்தார். அவர் யோகசித்திபெற்ற மஹான். மௌனியாயினும் சித்திவிளையாட்டிற் பிரியர். காரியத்திற் பக, காரணத்திற் குரர். அவரையொரு பிராம் மணவாஸிபர் அடுத்து ஏதோ ‘வாதசித்தி’ பெற வேண்டிக் காத்திருந்தார். கீவாமிகள் அவனாத சித்தர் என்று சொன்னோம். அஹத்திலின்றிப் புறத்திலுமப்படியேயிருப்பார். தஞ்சாவூர் ராஜ விதியில் இவர் பீரந்தமேனியாய்ப் போகப் போலீஸார் பிடித்து மாஜிஸ்திரேட் முன் கொண்டுபோய் சட்டப்படி இவர் மானங்கெட்டு வெளியில்வந்தவரென்று குற்றஞ்சாட்டினார்கள். சித்தர் சும்மாயிருந்தார். அவரதுண்மையறிந்த ஒருவர், அவரது மஹிமையைக்கூற, மாஜிஸ்திரேட்டு என்கடமையை யான்நிறைவேற்றுகிறேனென்று நீந்துருபாய் அவருக்கு அபாராதம்போட்டார். உடனே சில்கடி அபாராதத்தைச்செய்து த்திவிட்டு அவரை பழைத்துச் சென்றார்கள். ஆனால் அவதானசித்தர் தன் நியமங்கதறினாரில்லை. பின்னரும் அவர் நிர்வாணமாகவேயிருப்பார். சந்தங்களிப்போனால் அவரை யொருவரும் தடுப்பதில்லை. ராஜவிதியில் அவர் நடக்கப்புகுந் தால், “ஐயோ! போலீஸார் பிடித்துக்கொள்வார்கள்”யென்று அந்தப்பிராமண வாலிபர் தனது மேலுத்திரீயத்தை யெடுத்து அவர் அரையில் சுற்றிக்கட்டுவார். அதற்குப் பலகை அவதான சித்தர் அவரை முதலில் பளீர் பளீரென்று அறைவார். அவ்வாஸிபரும் அடிபொறுக்க மாட்டாமல் பாவம்! முதலகை நெளித்துக்கொண்டு, அவர் அம்மணத்தை மூடாது கடவேபோவார். இவர் மஹானென்று தெரிந்துகொண்ட சில “பணத்தினாற்பெரியமணங்கயர்கள்” பாலும் பழமும் கொண்டு அவரைத் தரிசிக்கப்போய் ஸ்வாமிகள் அவர் கொண்டுவந்ததைப் புகிக்கவேண்டுமென்று வாய்க்கார்கள். மரியாதையாய் காண்பது.

7. சகல தியானஸ்தலங்களுள் நவசக்கரம் கரும சிரேஷ்டமானதாய் போகினால் சொல்லப்படும். அவைகளை நாம் சொல்லுகிறோம் கேள்.

8. மூலாதாரத்தில் மூன்று சுற்றுள்ள பகா கரமான (திரிகோணரூபமான) பிரஹ்ம சக்கரம் இருக்கின்றது. அதின் மத்தியில் உக்கினி பிரகாசமாய் சகல அபிஷ்டங்களை யும் கொடுக்கும் ஆதிசக்தியை* தியானம் செய்யவும்.

9. அதற்குமேல் சுவாதிஷ்டான கமலம் நானு இதழ்களுடன் இருக்கும். அதுவே உட்டியாணப் பந்தஸ்தலம். அவ்விடத்தில் மேற்கு முகமாய் இருக்கும் சிவத்தை தியானம் செய்யவும்.

10. இதற்குமேல் நாபி ஸ்தானத்தில் ஐந்து சுற்றுள்ள மணிபூச சக்கரம் இருக்கும். அதில் பாம்பு ரூபமாய் மின்னற்கொடிபோல் பிரகாசிக்கும் முக்தியைக்கொடுப்பதான குண்டலினி என்னும் “மத்யகுண்டலினி சக்தியை” தியானம் செய்யவேண்டும்.

11. அதற்குமேல் விரூதயஸ்தானத்தில் எட்டு இதழ்களுடன் கூடிய அதோமுகமான அனுவாதசக்கரம் இருக்கும். அதன் கர்ணிகையின் மத்தியில் ஜோதிர்லிங்காகாரமான இஷ்டபிரதசக்தியை தியானம் செய்யவேண்டும்.

12. அதற்குமேல் கண்டஸ்தானத்தில் ஐந்தாவதான (விசுத்தி) சக்கரமிருக்கும். அதில் நாலாம் அக்குலத்தில் இடைக்கும் பிங்களைக்கும் மத்தியஸ்தலத்தில் சுஷுமனா சக்தியை ஸ்திரமாயிருப்பதாய் தியானம் செய்யவும்.

13. அதற்குமேல் ஆறுவதான கண்டிகா லிங்க மூலசக்கரம் உண்டு. அதுவே ராஜதந்த மென்று சொல்லப்படும். அதற்குமேல்

*[“மூலத்தி” யென்னும் “ஆதார குண்டலினி” யாகிய அதோமுகசக்தி மூலத்திரிகோண மத்தியில் ஐக்கினிப் பிரகாசரூபமாய் இருக்கிறது.—வி. சி. ப.]

அதனுடைய தவாரத்தை சித்தியின் பொருட்டு குன்யமாக தியானிக்கவும்.

14. அதற்குமேல் ஏழாவதான ப்ரு (புருஷ)* சக்கரமுண்டு. அதுவே ஏகராளமென்றும் கந்தஸ்தானமென்றும், வாக்பிரதம் என்றும் சொல்லப்படும். அதன் மத்தியில் ஞானலாஞ்சனமான தீபசிகாகாரத்தை தியானம் செய்யவும். [லாஞ்சனம்=அடையாளம்.]

15. அதற்குமேல் எட்டாவதான பிரஹ்ம ரந்திரத்தில் நிர்வாணம் என்று சொல்லப்படும் மிகச்சூக்ஷ்மமான சக்கரம் இருக்கும். அவ்விடத்தில் மோகூத்தைக் கொடுப்பதும் தாமசிகாருப[மாயிருப்பதுமான] ஜாலந்தரத்தை தியானம் செய்யவும்.

16. அதற்குமேல் ஒன்பதாவதான ஆகாச சக்கரம் பிரகாசிக்கும். அது “தீரிகூடம்” என்றும், பூரணகிரீடம் என்றும் சொல்லப்படும். அது பதினாறு தளங்களுடன்கூடிய கமலமாய் இருக்கும். அதில் சகல சகத்தை யும் கொடுக்கும் குன்ய ஊர்த்திவசக்தியை† தியானம் செய்யவும்.

* சம்ஸ்கிருத வட்டுகளிலும் சில மொழிபெயர்ப்பு பிரதிகளிலும் “பூசகீகரம்” என்று பாடம் காணப்படுகின்றது. அது ப்ருசகீகரம் என்று இருக்கவேண்டும். [“பூசகீ” மென்பதே பாடமாயின், அதற்கு ப்ருசகரத்தில் ‘பூ’ ப்ராஸ்தம் என்று சொல்லப்படும் புலன மண்டலத்தின் மேல்முனை புருஷமத்தியர்தலால், “காரியமேழும் காரந்திமே மாயையின்” என்ற திருமந்திரத்தின் லக்ஷியார்த்தத்தைக் கொண்டு, “புருஷமத்தி” யென்று கொள்ளல்வேண்டும்.—வி. சி. ப.]

† [இதற்கு ஊர்த்தவகுண்டலினி பென்றுபெயர், மத்யகுண்டலினி நாபிஸ்தானத்திலுள்ள மணிபூச சகரத்தில் மின்னற்கொடிபோல் பிரகாசிக்குமென்று 10-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். ஆதார குண்டலினி பென்னும் அதோமுகசக்தி ஐக்கினிப் பிரகாசரூபமாய் மூலத்திரிகோண மத்தியிலிருந்து மென்று 8-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.—வி. சி. ப.]

17. (புருஷ) மூர்த்தியானவர் சிவபிரபந்த பார்த்து இந்தப் பிரகாரம் மோகூர்த்தியான யோகிசுவானவன் இந்த நவசக்கரஸ்தானங்களை யறிந்து தியானம் பண்ண வேண்டுமென்று சொல்லி பின்னும் பதினாறு ஆதாரங்களுண்டு: அவைகளை விசேஷமாகச் சொல்கின்றேன் கேள் என்றார். அவைகளை என்னவென்றால்:—

முதலாவது, பாதாங்குஷ்டம். அதனிடம் பிரகாசத்தைத் தியானம் செய்தால் பார்வை ஸ்திரப்படும்.

18. இரண்டாவது ஆதாரமாவது, பாதத்தின் குதிகாவின் பின்பாகம். அதைக்கைபால் பிடித்து (மனதை அதில்) ஸ்திரப்படுத்தினால் அந்த கூணமே அக்னிதீபன முண்டாகும்.

19. அதற்குமேல் மூன்றாவது குதஸ்தானம். (1) அதை சதா காலமும் சங்கோசனத்தினாலே ஆகுஞ்சனம் பண்ணினால் அபானவாயு ஸ்திரப்படும்.

20. நாலாமாதாரமாவது லிங்க ஸ்தானம்: அதில் தண்ட சங்கோசனம் பண்ணினால் மனமும் வாயுயும் பிரஹ்ம (கிரந்தி முதலிய) கிரந்திகள் (முடிச்சுகள்) மூன்றையும் பேதித்து (2) வஜ்ஜிரநாடியில் (சுஷுமணியில்) பிரவேசிப்பதால் பிந்துஸ்தம்பனமாகும்.

21. ஐந்தாவது ஆதாரமாவது ஒட்டியான பந்தஸ்தானம். அதனிடம் அடிக்கடி முத்தி

(1) ஆதாரமேளிபது சம்ஸ்கிருத புஸ்தகங்களின் பாடம்.

(2) “வாமநாடி” யென்று மோர் பாடமுண்டு. [வாமநேஷர் மார்க்கமென்று சொல்லும் “கிரமமுத்தி மார்க்கத்தார் போற்றும் வலை” யிருக்கும் நாடிக்கு “வாமநாடி” யென்று சித்தர்முறையில் பெயர். “மூலத்தித்தெழுந்த முக்கோணச் சக்கரத்தின் வலை” யென்று போற்றும் மதியழந்தேன் பூரணமே” என்பது பதினாறு தளப் பிண்டமும் யாடியிருக்கிறார். “மூலநாடி” யுண்டாகுபெயர்; சாலவாசல் நெயில் “நீர்நாடி” என்ற இருவத்திரோமத்தெத்திலும் இது விளக்கும்.—வி. சி. ப.]

ரையினாலே [மனதை] நிறுத்தினால் சிவிரத்தில் மலம் மூத்திர கிருமிகள் நாசமாகும். (3)

22. ஆறுமாதாரமாவது நாபிஸ்தானம். அதிலே யாதொரு புத்திமானவன் ஏகாதிர சித்தத்தோடு கூடின ஸமாதியினால் பிரணவத்தை ஆபிப்பானே அவனுக்கு நாதோதயமாகும். (4) (நாதம் கேட்கும்)

23. ஏழாமாதாரமாவது விரூதய ஸ்தானம். அதிலே பிரணவாபுவை நிறுத்தினால் அவனுக்கு கூணத்தில் மத்திமசமலம் விளக்கும் (மலரும்).

24. (எட்டாமாதாரமாவது) கண்டஸ்தானம். கண்டத்தின் மூலத்தை பெருத்தால் (5) அமுக்கினால் அப்பொழுது இடை பிங்களை இவைகளில் சஞ்சரிக்கின்ற வாயு ஸ்திரப்படும்.

25. ஒன்பதாவதாரமாவது கண்டிகா ஸ்தானம். இதில் நாக்கு துணியை நிறுத்தினால் (6) திருத்தியை யுண்டு பண்ணுவதான அமிர்தகலை பெருகும்.

26. பத்தாவது ஆதாரமானது தாலுமூல ஸ்தானம். அதன் கர்ப்பகோளத்திலே சரலனம்; தோஷனம் (7) இவைகளால் நிரப்பப்பெற்ற நாக்குறுனியை விபரிதமாகப் பிரதிபலிக்கப்பண்ணினவன் உன்மனீபாவத்தை யடைவான்.

(3) தியானம்செய்து, தவாரத்தை நிறுத்தி, தீர்மாகம் நிறுத்தி என்பன சம்ஸ்கிருதத்தில் வேறு பாடங்கள்.

(4) நாதல்யமாகும் என்பதும் பாடம்.
(5) “நாடியினாலே” என்பது தமிழ்மொழி பெயர்ப்பின் பாடம். ‘சிபுக்’ மென்றால் நகவரிக் கட்டை (Chin). [நாடிதான் சித்தப்பெற்றவர்கள் அந்த சித்தசாமர்த்தியத்தாலே சிபுத்தலை அழைக்கப்படும் வாயுவை “நாடியினாலே” யே அழைக்கிறாப்படுத்தவார்கள்.—வி. சி. ப.]

(6) நிறுத்தினால், அமுக்கினால் என்பவை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பின் பாடங்கள்.

(7) இவைகளைக் குறித்து ஹடயோகப் பிரதிபலனையைப் பார்க்கலாம். [25, 26, 27, 28 இச்சுலோகங்களில் சொன்ன சித்திகள் “வம்பிகாயோகம்” என்ற அப்பியாஸயோகத்தைச் சேர்த்தாம்.—வி. சி. ப.]

27. (பதினொருவதாதாரமாவது) ரகனா தாம் (நாக்கின் அடிபாகம்). அதிலே நாக்கு துணியை உறைப்பண்ணினவனுக்கு அமிருத பானமும் கவிசெய்யும் திறமையும் நன்றாய் சித்தியாகும்.

28. பனிரெண்டாமாதாரமாவது தந்த ஸ்தானம். அதற்கு மேல்பாகம் ராஜதந்தக மெனப்படும். அதில் நாக்கு துணியை உறையப் பண்ணினால் ஆறுமாதத்தில் உள்ஜோதி காணப்படும்.

29. பதினமூன்றாவதாதாரம் கிராணமுலம்(8) (முக்கின்முலம்). அதனிடம் சித்தியமும் எவன் மனதோடு கூடிய திருஷ்டியை ஸ்கிரப்படுத்துவானோ அவனுக்கு வாயுஸ்திரப்படும்.

30. பதினாவதாதாரமாவது லலாடஸ்தானம். அதிலே யோகியானவன் மனதுடன் வாயுவை நிறுத்தினால் சர்வசித்திகளையு மடைவான்.

31. அதற்குமேல் பதினாந்தாமாதாரமாவது ப்ரு (புருவ) ஸ்தானம். அதற்கு மேலாக சன்ன மற்ற திருஷ்டியால் எந்த அறிவுடையோன் பார்ப்பானோ அவனால் சீக்கிரத்திலேயே கிராணகாரமாக (கிராணங்களைப்போல்) ரூபமானது பார்க்கப்படும்.

32. பதினாறுமாதாரமாவது நேத்திர ஸ்தானம். அதற்குமேல் பார்க்கப்பட்ட அறிவுடையோனுக்கு சீக்கிரத்திலேயே கடைக்கண்களில் மனோகரமான ஜோதிக்கட்டமானது காணப்படும்.

33. (இப்பொழுது சொன்ன முறைப்படி) (1-3) மூன்று பந்தங்கள், (4) ஆசனபந்தனம் (ஆசனங்கடல்) (5) மந்திரம், (6) சாதசிரவணம் (நாதத்தைக்கேட்டல்), (7) கேவலகும்பகம், (8) தியானம் இவை யெட்டின் அப்படியாததால் யோகியானவன் சித்தத்தை அஷ்டவிதங்களால் அவதானம் செய்தவெனெனச் சொல்லப்படுவான் (அஷ்டாவதானாபியைச் சொல்லப்படுவான்).

(இன்னும் வருமா)

மு. கோ. நாசாயணஸ்வாமி ஐயர்.

(5) பிராணமூலமென்றது பாடமுண்டு.

Kannaki—A Social Drama.

கண்ணகி

அங்கம் III]

[காட்சி-3.

இடம்—உறையூருக்கும் மதுரைக்கும் பத்தியில் உள்ள ஒரு சாலை

காலம்—விடியற் காலம்

பாத்திரம்—
கோவலன்
கண்ணகி
கோனந்தி
ஓர் அந்தணன்.

கண்ணகி:—நாதா! நாம் நேற்று அந்தத் தோப்பில் தங்கி இளைப்பாறிவிட்டு இன்று காலைப் புறப்பட்டதா மிகவும் நலமல்லவா? அங்கு தங்கினதால் கோனந்தி ஊக்கத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் இன்று வழிநடந்து செல்லச் சாத்தியமாகிறது.

கோவலன்:—ஆமாம்; நீ சொல்வது உஸ்தவமே. எல்லாம் வல்ல கடவுளை, நாம் இளைப்பாறும் பொருட்டுச் சர்க்காருக்குத் தயக்கத்தை நடத்துகிறார் என்றால் கேவலம் கறைகெழுமிட அறிவும், முறை திறம்பிய செயலுமுடைய மக்களாகிய நமக்கு இளைப்பாறதல் அவசியம் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

கோனந்தி:—கோவலா! நல்ல உதாரணம் எடுத்துக் காட்டினாய்! மெச்சினேன் உனது அறிவை.

கோவலன்:—அடிகாள்! அந்நா யாரோ ஒரு அந்தணர் வருகின்றார்! அவரை விசாரித்தால் மதுரைக்குப்போகும் வழி தெரிந்த கொள்ளலாம்! தங்கரும் கண்ணகியும் இந்தப் பூவரசு மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருங்கள்! யான் அவரை விசாரித்த மதுரைக்குப் போகும்வழி தெரிந்த வருகிறேன்!

கண்ணகி:—காதலா! எங்கள் இருவரும் இவ்வேயே இருக்கிறோம்! அந்தணர் (அந்தணரைச் சுட்டிக்காட்டி) இதோ கெருங்கி வந்துவிட்டார்! விரைவில் சென்று அவரை விசாரிப்புகள்!

கோவலன்:—(அந்தணரை நோக்கி) கலாம்! (இருவரும் உட்கார்ந்தாழுக்கிறார்கள்) நான்கு மணி? நான்கு மணிக்குப் பிறகு வந்தால் நான் தயைசெய்து கூறுகிறேன்.

அந்தணர்:—ஐயா! தமக்கு எல்லா மந்திரமும் உண்டாவதாக! (கோவலனை ஆசிரவதிக்கிறார்) குடகு மலிக்குப் பக்கத்தேயுள்ள மரக்காடி என்னும் ஊரில் வசிக்கும் அந்தணன் யான்! பாண்டியனுடைய கொடைத்திறத்தையும், அளித்திறத்தையும் நான் பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்! பாண்டிய நகரத்தின் சிறையுள் சிறப்பையும் பற்றிப் பலர் புழங்குதல் போலதையும் நான் கேட்டுணேன்! பாண்டி நாட்டின் சிறப்பையும் தென்னவனின் கொடைத்திறத்தையும் காதினாலே கேட்டது மட்டும்போதாது என்று கருதி கண்ணுளிரப் பார்த்த வரவேண்டுமென்னும் ஆசையால் மதுரை மாநகர் சென்று பாண்டியனை நாவால் வாழ்த்தித் திரும்புகின்றேன்! நான் காதல் கேட்டதைவிடக் கண்ணால் பார்த்தது பன்மடங்கு விசேஷமே! நாம் யார்? அந்நா அந்த மரத்தடியில் தங்கியிருக்கும் கண்ணகி யார்? தெரிவித்தல் கூடுமோ?

கோவலன்:—முத்தியாளா! நாங்கள் இருப்பது காலிர்ப்பூம்பட்டினம்! விவாபாரம் செய்வதற்காக மதுரைக்குப் போகிறோம்! முதிர்ந்த அறிவோடு அந்நா விற்றிருக்கும் பெரியவர் எனது குரு! அவருடைய பெயர் கோனந்தியடிகன்! அகரோகூட இருக்கும் பெண் எனது மனைவி! அவள் பெயர் கண்ணகி! காரகங்கள்! கோனந்தியடிகளைத் தாங்களும் கண்டு சம்பாஷித்துவிட்டுப் போகலாம்! (அந்தணரை நோக்கி) நான் அழைத்துச் செல்லுகின்றேன்.

கோனந்தி:—நே! பிரமதல சிரோஷ்டா! வரவேண்டும் (அந்தணரை ஆசிரவதிக்கிறான்) (கண்ணகி அந்தணரை நமஸ்கரிக்கிறாள்.) நாங்கள் மதுரைமாநகர் போகவேண்டும்! அத்தகாகத் தங்களுடைய உதவியை எதிர் பார்க்கிறோம்!

கோவலன்:—ஆம் சுவாமி! தயைசெய்து மதுரைக்குப் போகும்வழியை எங்களுக்கு விளக்கும்படி சொல்லுங்கள்!

அந்தணர்:—ஐயா! சொல்லுகிறேன் கேளும்! பாதையும் துதையும், எல்லாக்காரமாயிருக்கும் இரத்தம்பெரிய சாத்தைக் கடந்து சென்றால், கொடும் பாலூர் நெடுந்தாமி என்னும் இடங்க ஊர்களுக்குப் போகவாயிருக்கிறது. பெரிய ஏரி காணப்படும். அங்கே ஏரிக்கரையையே தாண்டுகிறால், முடியில் பிறைச் சூரியன் அணிந்த பரமசிவனுடைய குலத்தைப் போல மூன்று வழிசெல்லுகிறது! வலது கைப்பூ

மாகச் செல்லும் வழியில் கைகள் சென்றால், விரிந்த தலைகளையுடைய வெண்கடம்பும், பொரிந்த தாளையுடைய வாசையும், மூச்சிற் குத்துகளும் காணப்படும். நீருண்டலை விரும்பி மான்கூட்டங்கள் கும்பலாய் நின்று துள்ளி விளையாடும்! இவைகளை யெல்லாம் பார்த்து ஆனந்தித்தக்கொண்டே இன்னும் சிறிதுதூரம் செல்லுவிடுகளை யாகில் “ஐவன வெண்ணெலு, மறைக்கட்குரும்பு, கொய்யூர்தினையு, கொழும்புன வாகு, காடமு மஞ்சரு, மாய்கொழி கவலையும், வாழையு கமுரு, தாழ்முலைத்தெங்கு, மாவும் பலாவும், குழுகித்தோங்கிய தென்னவன் சிறு மலை திகழ்த்து தோன்றும்.” சிறுமலை என்னும் பெயரையுடைய அந்த மலையின் இடதுபுறமாகச் சென்றால் மதுரைக்குப் போகலாம்.

கோவலன்:—மலையின் வலது புறமாகச் சென்றாலோ?

அந்தணர்:—வலது புறமாகச் சென்றால் சிறகையுடையவண்டிகள் மதுவையுண்டு, யாழைப்போல் ரீங்கார சத்தம் செய்துகொண்டிருக்கும். ஆழ்ந்த தடத்தோடும், தாழ்ந்த வயலோடும், குளிர்ந்த பூக்களோடும் அருஞ்சாக்கள் பல காணப்படும்! அவைகளைக் கடந்து சென்றால் அழகர் திருமுலையைக் காணலாம். அந்தமலையின் பிலத்தவாரத்துத் சென்றால் தேவர்களால் ஏதப்பிநிதவின் யாவரும் வியக்கத்தரும் மாபிளையுடைய புண்ணியசராவணம், பவகாரணி, ஓட்டிச்சித்தி என்னும் பெயர்களுடைய மூன்று பொய்கைகள் இருப்பதைக் காணலாம்!

கண்ணகி:—அப்பொய்கைகளின் விசேடங்கள் யாவை?

கோவலன்:—பொறு! பொறு! அவசரப்படாதே! அந்தணர் எல்லா விவரங்களையும் தெரிவிப்பார்!

கோனந்தி:—கண்ணகிக்கு ஆக்கப் பொறுத்தது ஆறப்பொறுக்கவிலை! (புன் சிரிப்பு)

அந்தணர்:—(கண்ணகியை நோக்கி) அம்மா! சொல்லுகிறேன் கேள்! “புண்ணிய சாடனம்” என்னும் பெயரையால் ரீங்காரமும் இத்திரமும் செய்யப்பட்ட ஐந்திரவியாகாரணம் என்னும் இலக்கணத்தை ஒருவரும் அறிவிக்காமலே இருக்கின்ற அறிந்த கொள்ளக்கூடும்! “பவகாரணி” என்னும் பெயரையால் ஸ்ரானம் செய்தால் இப்பிறப்பிலே முன்னும் பின் னுமாகிய இரு பிறப்பையும் ஒருவன் உய்த்துணர்ந்து

கொள்ளக்கூடும்! பழவினையை அறிந்து அதை அனுபவித்து இனிமேல் பிறப்பு வாடொட்டாதபடி ஒரு வன் செய்து கொள்ளவும் கூடும்! "இட்டெறி" என்னும் பொய்கையில் தீர்த்தமாடினால் ஒருவன் தன்னுடைய இட்ட-செத்தினைப்பெறுவான்! அநாதை ஒருவன் நினைத்த தெல்லாம் அதுவருக்கூடும்! இயமம், நியமம், ஆசனம், களிநிலை, தொன்களிலை, பொறைநிலை, நினைதல், சமாதி என்னும் எட்டு வகை யோகப்பியாசத்தாலும், தனது செய்த உடலையும் உயிரையும் வருத்தியும், மிக அரிதிலே பெறும் அட்டமாதெத்தினை ஒருவன் "இட்டெறி" என்னும் பொய்கையில் கீராடின மாதிரித் தன் பெறுவானென்றால் அந்தப் பொய்கையின் மகத்துவத்தைச் சொல்லவும் வேண்டாமோ?

கண்ணகி:—அந்த மலையின் பிலத்துவாரத்துக்குச் செல்ல வேண்டுமானால் என்ன செய்யவேண்டும்?

அந்தணர்:—அந்த அழகர் மலையின் திருக்கோயில் காண்டு எழுந்தருளி யிருக்கும் திருமாவின் திருமடகளைக் கையாண்டு தொழுது, மனத்தால் நினைத்து, நாக்கால் துதித்து, மனமையை மூன்று தரம் பிரதிஷ்டை செய்துகொள்ளும்! அப்படிச் செய்தால் அங்கே உள்ள நூபாகங்கை என்னும் ஆற்றினது கரையில் நிற்கும் ஒரு கோங்கு மாதின் கீழே பொற்கொடி பாலவும், மின்னல் போலவும், புயல் போன்ற கடலையும் வளைந்த தொடியையும் உடையான் ஒருத்தி தான் தவான்!

கண்ணகி:—தோன்றி என்ன செய்வான்?

அந்தணர்:—உங்களைச் சில கேள்விகள் கேட்கிறேன்!

கோவலன்:—அக்கேள்விகள் யாவை?

அந்தணர்:—"இப்பிறப்பிற்கு இன்பமும், உறவுப்புகு இன்பமும், இவை யிரண்டு பெறுவதற்கு எவ்வாறு தன்னை வாய் அழிவா தீரும் என்பதும் ஆகிய பெருநெய் யாவை?" என்று கேட்கிறேன்.

கண்ணகி:—அக்கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லிப்போகிறேன்?

அந்தணர்:—நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

கேட்ட கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லுகிறேன். உங்களுக்கு நான் உரியவனாகிறேன்! உங்களுக்கு வேண்டிய காரியங்களை முடித்து வைப்பேன்! இந்தப் பிலத்துவாரத்தின் வானையும் திறந்து தருவேன்! என்று அந்தப் பொற்கொடி சொல்லுவான்.

கண்ணகி:—சரி; அவன் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டு பிலத் தவாரத்துக்குள் துழைத்து விட்டோம் என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். அதன் பிறகு என்ன நடக்கும்?

அந்தணர்:—பிலத் தவாரத்துக்குள் துழைத்து போனால் அக்கே வாழ்ப்படிகள் காணப்படும்! அவைகளை யெல்லாம் கடந்து சென்றால் இட்டெறித் தவையுடைய வாயிற்படி ஒன்று இருக்கும்! அந்தக் கடந்த வுடன் ஒரு மங்கை செத்தித்தெழுந்திப்பாவையையப் போலத்தோன்றி "முடிவில்லாத இன்பம் யாது?" என்று கேட்பாள்! அந்தக் கேள்விக்கு பதில் கேட்குதல் நான் முடிபு கேள்விகள் மூன்று பொய்கைகளையும்காட்டி அங்கங்களின் பெயர்களையும் மகத்துவத்தையும் சொல்லி கீராமெய்யச் செய்வான்! பதில் சொல்லாவிட்டால் வந்தவழியே உத்திரத்திருப்பி அனுப்பிவிடுவான்! மற்றப்படி கேள்விக்கு கேடுதலும் செய்ய மாட்டான்! ஆதலால் நீங்கள் மூவரும் சென்று அந்தப் பொய்கைகளில் கீராடி உங்களுக்கு வேண்டிய இட்ட-செத்தியைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்! அந்தப் பெய்கைகளின் புறமுதுபெற உங்களுக்கு இஷ்டமில்லா விட்டால் அந்த மலையின் எழுந்தருளி யிருக்கும் திருமாவின் திருமடமலர் போன்ற திருவடியை நினைப்புகள்! அப்படி நினைத்தால் அப்பொழுதே தருடப்பறவை யெழுந்திவ தவறுதல்பத்தை நீங்கள் அடையலாம்! அந்த ஸ்தம்பத்தின் கீழே அளவிலே அந்தக் கடவுளுடைய திருவடி உங்களுடைய பிறவித் தன்பத்தை நீக்கும்! நீங்கள் கண்டடாகக் காணத்தரும் பிலத்தின் தன்மை இப்படிப்பட்டது! ஆதலால் நீங்கள் அங்கு சென்று அக்கேவையுடைய அருளைப்பெற உங்களுக்கு உரியபுகுதலுக்குக் கேள்விகள்! தானும் அவ்வாறுத தெரிவது என்னவின் தாங்களே தெரிந்துகொள்ளுங்கள்! (மேக எதிரிச்சிறகு).

கண்ணகி:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

அந்தணர்:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

கண்ணகி:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

அந்தணர்:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

கண்ணகி:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

அந்தணர்:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

கண்ணகி:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

அந்தணர்:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

கண்ணகி:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

அந்தணர்:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

கண்ணகி:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

அந்தணர்:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

கண்ணகி:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

அந்தணர்:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

கண்ணகி:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

அந்தணர்:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

கண்ணகி:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

அந்தணர்:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

கண்ணகி:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

அந்தணர்:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

கண்ணகி:—அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவேன்! நான் இந்த முயற்சுக் கீழே வலியுறுத்துகிறேன். பெயர் உருவத்தையும், தன்னை

பலத்திற்குமேல்) சச்சிதானந்த பிரகாசக்கூட்ட ரூபமாகிய பரப்பிரம்மத்தை தரிசித்துக்கொண்டு அந்த ரூபமாகிறான். கர்ப்பம், ஜன்மம், ஜரை (மூப்பு), மாணம் (இந்த ரூபமாகிய) சம்சாரமாகிய பெரிய பயத்தைத் தாண்டிச் செய்வதால் இதற்கு தாரகம் என்று பெயர். ஜீவ ஈசுவரர்கள் மாயாசம்பந்தமானவர்கள் என்றறிந்து சகல விசேஷங்களையும் நேதி நேதி யென்று (இல்லை இல்லை யென்று) தள்ள, எது மிஞ்சிற்றிருமோ அது அத்வயமான பிரஹ்மம். அது (அப்பிரஹ்மம்) சித்திக்கும் பொருட்டு மூன்று லக்ஷியங்களின் அனுஸந்தானம் செய்யத்தக்கது. அந்தரீலக்ஷிய மாவது:—தேகத்தின் மத்தியில் பிரஹ்மநாடியாகிய சுஷுமணியானது சூர்ய ரூபியாய் பூர்ண சந்திரனைப் போல் பிரகாசித்துக்கொண்டு நிற்கின்றது: அது மூலதாரத்தி லாரம்பித்து பிரஹ்மரந்திரம் வரையில் சென்று நிற்கும். அதன் மத்தியில் கோடி மின்னல்களுக்குச் சமானமான காந்தியுடன் தாமரைத் தண்டின் நுல்போல் சூக்ஷ்மமான அங்கத்தை யுடைய தாய் குண்டிலினி யென்பது பிரசித்தமாயிருக்கும். மனிதன் அதை மனதாலேயே பார்த்து சர்வ பாபங்களின் நாசவாயிலாக முத்தனாகிறான். நெற்றிக்குமேலே இருக்கும் லலாத்திலுள்ள சந்திரமண்டலத்தில்* சதாகாலமும் தாரக யோகத்தின் ஸ்புரணத்தால் தேஜஸை (பிரகாசத்தை)ப் பார்ப்பானாகில் அவன் சித்தனாவன். சுட்டு விரல்களின் நுனிகளால் மூடப்பட்ட காதுகளி னிரண்டு துவாரங்களிலும் பூக்காசுப்தம் (பூ! என்னும் சப்தம்) உண்டாகும். மனம் அவிடத்தில் நிற்க கண்களின் மத்தியிலுள்ள நீலஜ்யோதி ஸ்தலத்தைப்பார்த்து அந்தர் திருஷ்டியால் (அகமுகப் பார்வையால்) நிரதிசயமான சகத்தை யடைகிறான். இவ்விதமாக விருத்யத்திலும் பார்க்கிறான். இவ்விதம் அந்தர் திருஷ்டியின் லக்ஷணம் முமுக்ஷுக்களால் உபயோகித்தக்கது.

இதன்மேல் பஹிர் லக்ஷியத்தின் லக்ஷணம்:—முக்கின் நுனியிலிருந்து நான்கு, ஆறு, எட்டு, பத்து, பண்ணிரண்டு அங்குலங்களுக் கப்பால் வரிசையாய் நீலம், சியாமம் (கருப்பு அல்லது கரு நீலம்), சிகப்பு, மஞ்சள், வெண்மைநிறங்களுடன் கூடிய வியோமத்தை (ஆகாசத்தை)ப் பார்ப்பானாகில் அவன் யோகியாவான். சலிக்கும் பார்வையால்* வியோமபாகத்தைப் பார்க்கும் புருஷனுடைய பார்வைக்குமுன் ஜ்யோதிக்கிரணங்களுண்டாகும். அதன் தர்சனத்தால் யோகியாகிறான். காய்ச்சின தங்கத்திற்குச் சமானமாகிய ஜ்யோதிக்கிரணங்களை கடைக்கண்ணின் முகிலாவது பூமியிலாவது பார்க்கின்றான். அந்தப்பார்வை ஸ்திரமாகும். சிரசுக்குமேல் பண்ணிரண்டங்குலமுள்ள ஜ்யோதியைப் பார்ப்பவனுக்கு ஆயிரத்தனுவம் (மாணமின்மை) உண்டாகும். எங்கெங்கு நின்றாலும் அவனுக்கு சிரசில் வியோமஜ்யோதி தோன்றினாலவன் யோகியாகிறான்.

மத்தியலக்ஷிய லக்ஷணமாவது:—தன்னுள் காலையில் அநேக வர்ணங்களுடன் கூடிய அகண்ட சூர்ய மண்டலத்தைப்போலவும், அக்னி ஜ்வாலைக் கூட்டங்களைப்போலவும், இவைகளைற்ற ஆகாசத்தைப்போலவும் பார்க்கிறான். அதன் ரூபமாய் நிற்கின்றான். அதை மறுபடியும் (அடிக்கடி) பார்ப்பதால் குணமற்ற ஆகாசமாகிறான். பிரகாசிக்கும் நகூத்திரங்கள் போல்வனவால் பிரகாசிப்பிக்கப்பட்டதும் எங்கும் காடாந்தகாரத்துக்கு (மிஞ்சாத இருளுக்கு) சரியானதுமாகிய பரமாகாசமாகிறான். காலாக்கிக்குச் சமமாய் பிரகாசிக்கும் மஹாகாசமாகிறான். சர்வத்திற்கும் மேன்மையான பரமப் பிரகாசத்தோடு பிரகாசிக்கும் தத்துவாகாசமாகிறான். கோடி சூர்ய பிரகாசத்தின் வைபவத்திற்குச் சரியான சூர்யாகாசமாகிறான். இவ்விதம் பரஹ்யத்திலும் (புறம்பிலும்) அந்தர்த்திலும் (உள்ளும்) இருக்கும் வியோம பஞ்சகம் (நீந்து ஆகாசங்கள்) தாரகத்தின் லக்ஷியமாகும். அதை தரிசிப்பது தக்கது.

* “சலியாத திருஷ்டியால்” என்றும் பாடமுண்டு.

பஹிர் முக்தியைப் பல்குதற்குரியவனாக அனைத்துப் போய் ஆகாய சமானமாகிறான். ஆணையால் தாரகமே அமனஸ்க (யோகி) மாகிற பல்த்தைக் கொடுக்கக்கூடிய லக்ஷியமாகும். அதற்கு இந்த சுலோகமுண்டு: “அந்தயோகத்தை பூர்வம் உத்தரம் (முன், பின்) என்கிற பிரிவினால் இருவித மென்றறி. பூர்வ[பாகம்] தாரகமென்றும் உத்தர[பாகம்] அமனஸ்கமென்றும் [சொல்லப்படும்].” கண்களுக்குள்ளிருக்கும் தாரகங்களில் [கருவிழிகளில்] [pupils of the eye] சந்திரசூர்யர்களின் பிரதிபலனம் உண்டாகிறது. * தாரகங்களினால் * தாரகமென்கிற பதத்திற்கு நகூத்திரமென்றும் கண்ணின் கருவிழியென்றும் அர்த்தமுண்டு. மண்டலபிரஹ்மண உபநிஷத்தின் பாஷ்யகாரர் மேல்மொழிப்பெயர்த்த வாக்கியங்களையே பெரும்பாலும் எடுத்தெழுதிருக்கின்றார். அவர் அப்பிராயம் பின் வருமாறு:—பிரம்மாண்டத்தில் சூர்யசந்திரர்களின் சந்திர[மண்டல] நகூத்திரங்களை ஆசிரயித்ததாயிருக்கும். ஏனெனில் சலனமற்ற நகூத்திரங்களைக் கொண்டே சலனமுள்ள சிரகங்களின் நிலைகளையும் அவைகளின் நடைக்கு எல்லைகளாகிய பண்டங்களையும் அறிய வேண்டும். அதனாலேயே நாம் சூர்யன் அசுவனி நகூத்திரத்தின் முதற்பாதத்திலிருக்கிறான் முதலிய வாக்கியங்களைச் சொல்கிறோம். தேகத்திலும் இடது வலது கண்களாகிய சூர்யசந்திரங்களானது லயகதிக் கிரமத்தில் தாரகங்களை [கருவிழிகளை] ஒட்டிச்சிறக்கும். அக்கருவிழிகளில் சூர்யசந்திரர்கள் பிரதிபலனமாவதால் அக்கருவிழிகளே [தாரகங்களே] அண்டத்தில் நகூத்திரங்களுக்கு [தாரகங்களுக்கு] அபேதமாகும். தாரகங்களாகிய நகூத்திரங்களால் சூர்யசந்திரர்களின் கடைக்கு எல்லை நிர்ணயிக்கப்பட்டு அவ்வெல்லைக் குடப்பட்டசூர்யமண்டல சந்திரமண்டலதரிசனம் உண்டாகுமெனவே, பிண்டத்திலும் சிரசின்மத்தியிலுள்ள ஆகாயத்திலும் சூர்யசந்திரமண்டலங்கள் உண்டென்றிச்சியத்தால் தாரகங்களால் [கருவிழிகளால்] அம் மண்டலங்களின் தரிசனம், அண்டபிண்டங்களிலுள்ள மண்டலங்களின் கிக்குப்பார்வையால் உண்டாகவேண்டுமென வேற்படும். இது அகமுகப் பார்வையானதால் தாரகங்களால் மாதிரிமே கூடும். ஆகவே இத்தயோகத்திற்கும் தாரகமென்பபேயா. சாதாரண மாய் விதத்தினால் தாரகப்பதத்திற்கு பொருள் இல்லாததால். சம்சாரத்தைத் தாண்டிச் செய்வதால் [திருநாண்டெல்] தாரகமென்று சொல்லப்படும்.

சூர்யசந்திர மண்டல தரிசனம் (உண்டாகும்)* பிரம்மாண்டத்திற்குபோல் பிண்டாண்டத்திலும் (தேகத்திலும்) சூர்யசந்திர மண்டலங்களிரண்டுண்டென்று நிச்சயித்து, தாரகங்கள் இரண்டிலும் அவைகளின் (சூர்யசந்திரமண்டலங்களின்) தரிசனம் [செய்யவேண்டியது]. இரண்டின் கிக்குய திருஷ்டியினால் [பிரம்மாண்டத்திலுள்ள சூர்யசந்திர மண்டலங்களும் தேகத்திலுள்ள சூர்ய சந்திர மண்டலங்களும் ஒன்றே யென்கிற பார்வையால்] மனதுடன் தியானம் செய்யவேண்டியது. அதன் [மனதின்] சேர்தகையில்லாவிடில் அந்தர பிரவிர்த்திக்கிடமில்லாமற் போய்விடும். ஆகையால் அந்தர் திருஷ்டியால் [அகமுகப்பார்வையால்] தாரகமே அனுசந்தானம் செய்யத்தக்கது. அத்தாரகமும், மூர்த்திதாரகம் அமூர்த்திதாரகமென இருவகைப்படும். எது இந்திரியங்களுக்கு கப்பாற்பட்டதோ அது மூர்த்திதாரகம்; எது புருஷமத்தியத்திற்கப்பாற்பட்டதோ அது அமூர்த்திதாரகம். எங்கும் உட்பதார்த்தங்களின் கிவேகத்திற்கு [பிரித்தறிவதற்கு] மனதுசேர்ந்த அப்பிரயாசமேவேண்டும். தாரகங்களால் [அதன் மேலிருக்கும்] * தத்துவத்தின் தரிசனமுண்டாவதால் மனதுடன் கூடிய அகமுகப்பார்வையால் சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாகிய பிரஹ்மமே [அறியப்படுகின்றது]. † ஆகையால் வெண்மையாகிய தேஜோமயமானது [பிரகாசமயமானது] பிரஹ்மமென ஏற்படும். அப்பிரஹ்மமானது மனதுடன் கூடிய கண்ணினால் (அகமுகப்பார்வையால்) அறியப்படும். இவ்விதம் தஹ்ரம் முதலியனவாகிய அமூர்த்திதாரகம் மனதுடன் சேர்ந்த கண்ணுல்தான் அறியப்படும்! ஏனெனில் மனமானது கண்ணிற்கு அதிமாயிருக்கும். வெளிமுகத்திற்குபோல் அகமுகத்தி

* சத்துவம் என்றும் பாடமுண்டு.

† மண்டலபிரஹ்மனோபநிஷத் பாஷ்யகாரர் இதற்கு ஆதாரமாக “எது வெண்மையோ அது பிரஹ்மம்” என்னும் சந்திரசிரின் வாக்கியத்தை உதாரிக்கின்றார்.

லும் ரூபத்தை அறிவதான காரியமானது ஆத்மா கண் [பார்வை] இவ்விரண்டின் சேர்க்கையால்தான் உற்பத்தியாகும். † ஆகையால் மனதுடன் கூடிய அந்தர்திருஷ்டி [அகமுகப்பார்வை] தாரகப்பிரகாசத்திற்கு [அதன் தரிசனமுண்டாவதற்கு]க் காரணமாகும்.

இருபுருவ மத்தியிலிருக்கும் துவாரத்தில் பார்வை (வைக்கவும்) அதன் மூலமாக மேலிருக்கும் தேஜசு (பிரகாசம்) உண்டாகவே தாரகயோகமாகும். அதனோடு (பிரகாசத்தோடு) மனதுடன் சேர்ந்த தாரகத்தை பார்வையை நன்றாய்ச்சேர்த்து பிரயத்தனத்துடன் சாவதானமாய் (ஜாக்கிரதைபாய்) இருபுருவங்களையும் கொஞ்சம் மேல்தூக்கவேண்டும். * இது பூர்வபாகமாகிய தாரகயோகம்.

உத்தர(பாக)மானது அழர்ந்தமாகிய அமநஸ்கமெனச் சொல்லப்படும். தாலுமூலத்தின் † மேல் பாகத்தில் பெரிதாகிய ஜ்யோதிக்கிரணங்களிருக்கின்றன. ‡ அது யோகிகளால் தியா

† வெளி முகப்பார்வையில் எப்படி மனமும் கண்ணும் சேர்ந்தால் தான் ஓர் ரூபத்தினிவண்டாகுமோ, அதுபோல் அகமுகப்பார்வையிலும் ஆத்மாவுடன் கருவியியால் குறிக்கப்பட்ட உள்ளிந்தரியத்தின் சேர்க்கையால் தான் மூர்த்திதாரகயோகத்துக்கு லக்ஷியமாகிய மூர்த்திகளின் ரூபங்களும், அழர்ந்திதாரகயோகத்திற்கு லக்ஷியமாகிய சக்லதேஜாமயமாகிய (வெண்மைப் பிரகாச மயமாகிய) பிரஹ்மத்தின் ரூபமும் அறியப்படுமென்பது பொருள்.

* அப்படிச் செய்வதால் உன்மனப்பாவத்துக்குக் காரணமாகுமென்று மண்டலப்பிரஹ்மனோபநிஷத் பாவ்யகாரர் சொல்லுகிறார்.

† தாலுமூலத்திலிருந்து பனிரண்டங்குலத்தின் கடைசியில் இருந்தோற்ற முண்டாகுமென்றும், அந்த இருளின் நடுவில் பார்வையை நிறுத்த அகண்ட மண்டல ஜ்யோதி பிரகாசிக்குமென்றும், அதன் தியானத்தால் மனத்தின் ஸ்திராமும் அதன் வழியாய் வாயு வின் ஸ்திராமும் ஏற்படுமென்றும், ஹடயோகத்தை நிறுத்தவும் அப்பியசித்தாலும் ராஜயோகத்திலாவது போல் மனம் வாயு இரண்டின் ஸ்திரத்தன்மை ஏற்படாது என்றும் மண்டலப்பிரஹ்மனோபநிஷத் தந்திரபுரிஸ் சொல்லுகிறார்.

‡ ஜ்யோதி மண்டலமென்றும் பாடமுண்டு.

னம் செய்யத்தக்கது. அதனின்றி அணிமாதி சித்திகளுண்டாகும். பார்வையானது அந்தரபாஹிய லக்ஷியங்களில் மூடுதல் திறத்தலற்றிருந்தால் அது சாம்பலி முத்திரையாகும். அம்முத்திரையில் ஆருடனான (அம்முத்திரையின் சாதனம் முற்றிலும் வசமுள்ள சாத்தியமான) ஞானி வசிக்கும் பூமி (அவனால்) சுத்தமாகும். அவன் பார்வையால் சகல லோகங்களும் பவித்திர (சுத்த)மாகும். யாதொருவனுக்கு அப்படிக்கொத்த பரமயோகியின் பூஜைகிடைக்குமோ அவன் முகத்துவான்.

(அவ்வமநஸ்கத்தின்) அந்தரலக்ஷியம் ஜலஜ்யோதி ஸ்வரூபமாகும். பரமகுருவின் உபதேசத்தால் சஹஸ்ரதள கமலத்தில் ஜலஜ்யோதியாவது அல்லது புத்தியாகிய குகையில் மறைந்திருக்கும் ஜ்யோதியாவது, ஷோடசாந்தத்திலிருக்கும் துரியசைதன்யமாவது அந்தரலக்ஷியமாகும். அதன் தர்சனம் ஆசார்யரையே மூலமாக [காரணமாக] உடையதாயிருக்கும். * வேதசம்பன்னராயும், விஷ்ணுபக்தராயும், மாத்சர்ய மில்லாதவராயும் [பொருமை யற்றவராயும்], யோகத்தை யறிந்தவராயும், யோக கிஷ்டராயும் [யோகாப்பியாசி யாகவும்] எப்பொழுதும் யோகஸ்வரூபராயும் [யோகத்தின் சித்திபெற்று யோகமே தன் ஸ்வரூபமாக வுடையவராகவும்], சுத்தராயும் இருப்பவர் ஆசாரியர் [குரு]. குருபக்தியோடு கூடினவராயும், விசேஷமாகிய புருஷ [ஆத்மா] ஞான முடையவராயும், இந்த லக்ஷணங்களோடு கூடினவரே குருவென்று சொல்லப்படுவர். [குருவென்கிற பதத்தில்] “கு” என்கிற சப்தம் அந்தகாரத்தை [அஞ்ஞானத்தை] யும், “ரு” என்னும் சப்தம் நாசத்தையும் குறிக்கும். அந்தகாரத்தை [அஞ்ஞானத்தை] நாசம் செய்வதால் “குரு”வென்று சொல்லப்படும். “குருவே பரப்பிரஹ்மம், குருவே பரங்கதி, குருவே பரா வித்யை, குருவே

* அத்தரிசனம் குருவினருளால் தான் கிடைக்குமென்பது பொருள்.

ராயணம் [முக்தியமா யடைய வேண்டிய பாரூள்], குருவே மேன்மையான முடிவு, குருவே மேன்மையான தனம் [பொருள்]. நதை [பிரஹ்மத்தை] உபதேசிப்பதால் குருவே ருதரமானவர் [மிகவும் மேன்மையுள்ளவர்].” வன் இதை [பிக்குருஸ்ததியை] ஓர் தடவைச் சரிக்கின்றனவே அவனுக்கு [அது] மாஷுத்துக்குக் காரணமாகும். சகல ஜன்ங்களில் செய்த பாபங்களும் அந்தக்ஷணத்திலேயே நாசமடைகின்றன. சர்வ காமங்களை யுடைகின்றன. சர்வ புருஷார்த்தங்களின் த்தியுமுண்டாகும்.

ஓம் பூர்ணமத இதி சாந்தி:

பூர்ணமத: பூர்ணமிதம் பூர்ணாத் பூர்ணமுதச்யதே
பூர்ணச்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே.

அது பூர்ணம். இது பூர்ணம். பூர்ணத்தி ிருந்து பூர்ணம் உதிக்கின்றது. பூர்ணத்தி ிருந்து பூர்ணத்தை எடுக்க பூர்ணமே மிஞ்சின்றது.

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி:

இங்ஙனம் விவேகசிந்தாமணி:
யுபநிஷத் வாக்கியார்த்த திபிகையில்
ஐந்தாவதான அக்ஷரபாரகோபநிஷத்

முற்றப்பெறு.

ON THE NECESSITY
Of Mental Training, even for Physical Culture.

தேகப்பயிற்சிக்கும்
மனப்பயிற்சி அவசியமே.

“The readers of your journal appreciate it very much at it contains matter calculated to raise the mental and moral tone.”—The Voice of Truth in the Republic of Letters.

“மன்மன மெக்குண்டு வாயுவு மங்குண்டு
மன்மன மெங்கிலை வாயுவு மங்கிலை
மன்மனத்தன்னே மகிழ்த்திருப்பார்க்கு
மன்மனத்தன்னே மனோலயமாமே.”

—திருமந்திரம்.

யிற்சி யிரண்டு விதம்: மனப்பயிற்சி, தேஹப்பயிற்சி என்று சொல்லப்படும். தேஹம் என்பது எப்பததான சளாலும் சேர்ந்து கட்டப்பட்டு தசேந்திரியங்களாலும் இயக்கப்படும் இயற்கையிலமைந்ததோர் அற்புத யந்திரமாம். இந்த யந்திரத்தைப் பழக்குவது தேஹப்பயிற்சியாம். “சித்திரமும் கைப்பழக்கம், செந்தமிழும் நாப்பழக்கம், கற்றதோர் கல்வியும் மனப்பழக்கம்” என்றார் ஓளவையாரீ. இந்த தேஹம் என்று, நரம்பு, உதிரம், மாம்ஸம், கொழுப்பு, சக்கிலம் இவற்றை லிசைக்கப்பட்டு தோலினால் போர்த்தப்பட்டதோர் கூடு. இந்தக் கூட்டுக்குள் வாசம் செய்கிறவர் தசேந்திரியங்கள் என்று சொல்லும் கருவியந்திர உறுப்புக்கள். இந்த இத்திரியங்களை இயக்கும் சக்தியாய்ந்தது மனம். மனதாகிய குத்திரதாரிக்கு குத்திரக்கயிறு போலிருந்து துவலுவது பிராணன் முதலான வாயுக்கள். முக்கிய வாயுக்கள் ஐந்தோடு அவற்றின் இயக்க விசேஷமான குக்ஷமவாயுக்கள் ஐந்தும் சேர்ந்து ஆகப் பத்துவாயுக்களுக்கும் பொதுவாய் பிராணவாயு வென்றுபேர். பிராணனைக் குதிரையென்றும் மனதைக் குதிரையேறிச் சவாரிசெய்யும் ஆருடனென்றும் சொல்வர். இவ்விருவரும் ஒத்து நின்றாலன்றி ஒன்றும் பலிக்காது. ஆருடன் வட்டிகேடுருப்பி முகிக்கினால், குதிரை தெற்கேபார்த்து ஒடுவதானால் காரியம் எப்படிமுடியும்? முடியாதே போல், மனம் ஒருவழியிற் சங்கற்பிக்கப் பிராணன் பழக்க வாசனையால் வேறொருவழியிற் சென்றால் ஜீவயாத்திரை இனிதமுடியாது பழுதுண்டு சிதறிப் போம். இவ்வுதாரமும் அப்படியே. ஆருடனாகிய புருஷன் ஒருவழியிற் சங்கற்பிக்க இவ்வுதாரம்துக்குப் பிராணனும் ஸ்தானத்திலிருக்கும் இவ்வான் வேறுவழி சென்றாலாயின், “இவ்வுதாரமென்னும் இயல்புடைய வான்சகடம் செல்லாது தெற்றிற்று நின்று”.

இது இகம் பாயிரண்டிற்கும், விளையாட்டு விளையல்வற்றிற்கும் உண்மையாய்ப் பொருந்தும்.

மொகு உத்தம தர்மமாம். ஸந்தாமான இந்தத் தர்மத்தை யாவர் அறிந்துணர்ந்து அதன் வழிப்பட்டு நடக்கிறார்களில்லையோ அவர்கள் அல்லற்பட்டு அழிவெய்துவார். இது யோக மார்க்கத்திலும், ஞான மார்க்கத்திலும், இல்லறத்திலும், தறவறத்திலும் தான் பொருந்தமென்பதில்லை. எல்லா விதத்திலும் எல்லாவழியிலும் இதனுண்மை யுள்ளபடிபார்க்கிற் பொருந்தும்.

சென்ற ஆகஸ்டுமீ 29உ திங்கட்கிழமையன்று மாலையில் சென்னை பீப்ஸ்ஸ்பார்க்கிலுள்ள தென்னிந்தியா தேஹப்பயிற்சி சங்கத்தார் (South Indian Athletic Association) அவர்களுடைய பந்தயஒட்ட சாலையில் பன்னிப்பிள்ளைகளுடையவும் மற்றவர்களுடையவும் தேஹப்பயிற்சியைத் தூண்டிவைத்தான பந்தய ஒட்டங்களும் விளையாட்டுகளும் வைத்துக் கொண்டு பரிசுகொடுத்தார்கள். அங்கே பந்தயத்துக்கு ஏற்றதாய்க்குறிக்கப்பட்ட விளையாட்டுகளிற் சில பின்வருமாறு:—

- (1) கால்கடையாக ஒட்டம்பிடித்தல்—100 கஜதூரம்.
- (2) கண்கட்டிக்கொண்டு குதிரையோட்ட மாதிரி யோடும் பந்தயம் (Tandem Race) 50 கஜதூரம்.
- (3) கண்கட்டிக்கொண்டு ஜலம்நிறப்பிய சட்டியை தூக்கிக்கொண்டு ஒடிதல்—50 கஜதூரம்.
- (4) மூன்றுகால் ஒட்டப்பந்தயம். (இருவர் சேர்ந்து மூன்று கால்களால் ஒடிதல்.)
- (5) பைலிகன் ஒட்டம்.
- (6) ஒற்றைக்குதிரை கட்டிய ரேக்ளா வண்டி யோட்டம்.
- (7) ஒற்றைமாடுகட்டிய ரேக்ளாவண்டி யோட்டம்.
- (8) தேர்வடம்பிடித்து மல்லுக்கு கிற்றல்.

இதில் முதலாகின்று பந்தயம் கெலித்தவர்களுக்கு ரூ. 5, 6 முதல் 10, 12, 25-வரையில் செரு மதி கொடுத்தார்கள்.

முதலாவது பந்தயமான கால்கடையாக ஒட்டம் பிடித்தலில், யார் மூச்சுசுடக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு, பிராணனை முடுக்கியோடப் பழகியிருந்தாரோ அவர் ஜயிப்பார். ஜயித்தவரும் அப்படிப் பழகினவரே.

இரண்டாவது கண்கட்டிக் குதிரையோட்டமாக மாதிரியோடும் பந்தயத்தில், ஒருவர் கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு மூன்றாவது, அன்தோனில் குதிரை வகை

போல் வேஷ்டியைப்போட்டுப் பின்னே அதைப் பிடித்து நிற்பர் அவர்தோழர் ஒருவர். முன்னின்றவர் கண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு ஒடவேண்டும். பின்நின்று லகான்பிடிப்பவர் அவர்தோழர் ஜயஸ்தம்பத்தைரோக்கி யோடுப்படி லகாணைப் பிடித்திழுப்பதற் சைகை காட்டவேண்டும். இந்தப் பந்தயத்தில் முாட்டுத்தன மாய் சூழிகிறவன் வழிதப்பியோடுவான். பந்தயம் ஜெயிக்கவேண்டுமானால் இருவருக்கும் வாயுவக்கும் மனதுக்குமுள்ள ஒற்றுமையிருக்கவேண்டும். கண் மூடி முன்னின்றோடுபவன் வாயுவக்குச் சமானம். அவன் பின்னின்று இயக்குமவன் இயக்கத்துக்கிணங்கி நேர்வழி யறிந்தோடினவன் அவன் பிரயத்தனம் பலியாது. ஆகவே கண்ணேட்டம் பின்னின்று இயக்குமவனதாகவும், காலோட்டம் முன்னின்றோடு மவனதாகவு மிருக்கவேண்டும். முன்னவன் கால் கன் பின்னவன் கண்களின் நோக்கறிந் தோடவேண்டும். அது எப்படி? குதிரையானது எப்படி சாரதியின் நோக்கறிந்து ஒடுகின்றதோ அப்படியே முன்னின்ற கண்கட்டி மனிதன் தன் எண்ணமெல்லாவற்றையும் பின்னவன்மேல் வைக்கவேண்டும். பின்னின்று செலுத்துமவன் தன்னெண்ண மெல்லாவற்றையும் ஜயஸ்தம்பத்தில்வைத்து முன்னின்றோடுமவனை நேரே யதனிடம் செலுத்துவதில் கருத்துன்றி நிற்கவேண்டும். இப்படி இருவரும் பிராணனும் மனமும்போல் ஒத்துழைத்தாலன்றி பந்தயத்தில் ஜெயம் பெறுவது துர்லபமாம். மனதொத்துப் பேரய்யிட்டால் விசையறிந்தோடத் தானேவரும். இவ்வெதல்லாம் இத்திரியங்களையடக்கி மனவழிப்படுத்தலாலேயே வந்தமையும். முன்னவன்முற்றும் அந்தர்முகமாயிருக்கப் பின்னவன் முற்றும் பஹிர்முகமாயிருக்க, இருவரின் பஹிரஹ முகப்பார்வைகள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒருமைப்படவேண்டும். இந்த மனப்பழக்க மில்லாதார் இப்பந்தய ஒட்டத்தில் சிறிதும் ஜயிக்கமாட்டார்கள். இம்மனப்பழக்கம் முற்றும் வெளியாகவேண்டியே, முன்னின்று ஒடுமவரையும் பின்னின்று செலுத்துமவரையும் அவர்கள் ஒடவேண்டிய திசைக்கு எதிர்புகமாக நிற்கவைத்து, கண்ணைக்கட்டி ஒத்தருவாயில் திரும்பியோடும்படிச் செய்தார்கள். இந்தச் சூழையுண்டாக்காமல் அனேகர் மூல முடுக்குகளை ரோக்கி ஒடிப் பந்தயத்தை முடித்தார்கள். இப்படியே ஒடுவொன்றிலும் முன்புப்பயிற்சியில்லாத தேஹப்பயிற்சியுடைய பின்வந்தவர்கள், அவர் தேஹவலியைப் சரிவர உபயோகித்துப் பந்தயத்தை ஜயித்தமுடியுமா?

குருட்டுமூலியில் முாட்டுத்தனமாயோடி, மூலமுடுக்குகளில்போய் முட்டிக்கொண்டு அவமானப்பட்டார்கள். பந்தயம் ஒடினவர்களில் பலர் புல்லாத்தாலைப் பந்தய ஒட்டமார்த்தம் இருக்க, சுப்பி ரோட்டிலும் மன்தரையிலும் காலடிபடுவது தெரியாமல் பந்தம்கால், தாள், நாற்காலி, பைலிகன் முதலானவற்றின்மேலெல்லாம் விழுந்தோடி வீண்துன்பப்பட்டு அவமானத்துக்காளானார்கள்.

இப்படியே ஒற்றைக்குதிரை ரேக்ளா வண்டிப் பந்தய மோடுகையில், முக்கால் வட்டமும் [ரவுண்ட்] முதலாகவே முத்தியோடிய குதிரைவண்டியொன்று, பந்தயம் ஜயிக்குபடியான காலத்தில் பந்தயவீதியிலேயே சுற்றியோடாது, வந்தவழியை நினைத்துக் குதிரையாய்ந்தோட, அதை லகவமாய்த் திருப்பப் பழகாதவன், குதிரையை வெருள அடிக்க அது துள்ளிக்குதித்து ரேக்ளா வண்டிக்காரனையும், “வண்டியையும் கீழேதள்ளி அதுவும் விழுந்து உதைத்துக் கொள்ளுகொட்டது. இது குதிரையும் குதிரைக்காரனும் மனதொத்துப்பந்தயம் ஒடாமல் முரண்டு கொண்டு ஒடுவதின் பயனாய் முடிந்தது. இப்படி ஜெயாத்திரையெய்தும் பந்தய ஒட்டத்தில் “வாயுமனம் ஒத்த” உத்தமர்கள் காரியகாரணஸித்தி யென்னும் ஜயஸ்தம்பத்தையடைத்து பந்தயம் கெலித்தவர்களாக, அந்த ஒற்றுமை அடியப் பழகாதவர்கள் பந்தய ஒட்டத்தில் முத்தியோடியும் பந்தயம் ஜெயிக்காமல் விழுந்தவதிப்பட்ட ரேக்ளா வண்டிக்காரனைப்போல் “குருட்டாட்டமாடி (த்துன்ப)க் குழியில் விழுந்து” வருந்துகிறார்கள்.

தேர்வடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு மல்லுக்கு நின்ற பந்தயத்திலும், தேஹப்பயிற்சியை மனப்பயிற்சியோடு ஒக்கப்பழகிய “ஸோல்ஜர்கள்” என்னும் பேரவீரர்கள் அவர்களுடைய தலைவரெதிரின்று கட்டிய ஹைவாய்ச் சைகைகளுக்கிணங்கப் பழக்கவாசனையால் அவர்கள் மனதும் பிராணனும் இசைந்தொழுக எளிதில் வெற்றிபெற்றார்கள். அவர்களை யெதிர்த்துநின்ற பேர்வீரரை முதலான மற்றொருசாரர், அப்பழக்க மின்றித் தோல்வியடைந்தனர். இப்படியாக தேஹப்பயிற்சியும் மனப்பயிற்சியோடு முத்தியும் முதலான பந்தயங்களில் இவ்வாறு தேஹமனப்பயிற்சிக்கு வாய்ப்பு வாய்ந்தவர்கள் இவ்வாறு. இந்த ஒற்றுமை

மும் இந்த வாயுமனவொற்றுமையே பின்நியமையாச் சாதனமாம். இதற்கு யோக பரிபாஷையில் கேவலதும்பகம் என்று பேர்சொல்வர். முத்திபெற வேண்டில் உடம்பை ஹிம்ஸித்த வருத்தவேண்டுமென்று நினைப்பது தப்பெண்ணம்.

விதேஹகைவல்யமாகிய உயர்முத்தி பெறுவதற்கும் தேஹமே ஆதாரமாகவுள்ளது. தேஹம் இடையே விழுந்துபோனால் ஆத்மா பூரணமெய்துவது முடியும்தான்.

“உடம்பாழியில் உயிராழியர்
திடம்பட மெஞ்ஞானம் சேரவுமாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கு முபாயமறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த்தேனே.”

என்பது திருமந்திரோபதேசம். ஆகையால் தேஹப்பயிற்சிக்கும் மனப்பயிற்சியே அவசியமாதலால், தேஹமனமிரண்டும் ஒன்றுமிடமாம் பிராணனை வசப்படுத்தல்வேண்டும். இதற்குப் பிராணயாமமென்று பேர். இந்த பிராணயாமசித்தி பெற்றார் இசுப்பாமிரண்டிலும் பெறவரும் பேறெல்லாம் பெற்றுவாழ்வார் என்பதற்கையமில்லை. இந்த வுண்மைபற்றியே பார்ப்பனச்கிறவர்க்கு 7-வயதில்தானே உபநயநம்செய்து பிரஹ்மோபதேசத்தோடு “பிராணயாம அப்பியாஸம்” பழகுவார்க்கறிக்கிறார்கள். அதற்கு பிரஹ்மோபதேசம் என்னத்திற்கு என்றால் பிராணயாமாஸித்தி ஸர்வ சக்தியையுங்கொடுக்க வல்லதாகையால், அஃது உத்தமமான உயர்லகியமின்றி யப்பியாஸிப்பார், அசுரபாவத் தலையெடுக்கப் பெறுவரேல், உலகுக்கே தீங்கு விளைப்பவராவர். ஆகையால் அறியத்தக்க வெல்லாகற்றிலும்மேலாய் அறிவறிதாயுள்ள பிரஹ்மோபதேசம் ஒன்றின்பொருட்டே பிராணயாமம் தீர்மவழியில் உபதேசிக்கத்தக்கது. இது பெரியோர் ஏற்படுத்திய உயர்லகியம். அஃதைக் குறுக்கி நறுக்கி குறைவுபடப்பழகிக் கிறைப்பட்டுமல்லவா எத்தனையோ பேர். அனர்களைப்பற்றி நாம் ஒன்றும்சொல்லவரவில்லை. உண்மையைச்சொல்லி உத்தமவழியைக் காட்டலாமென்றி, மத்தியமவழியைக் காட்டவது முறையல்ல.

ஓமத்தலுத்.

ON DISEASE or SICKNESS.

நோய்.

க்களாய்ப் பிறந்தார்க்கு நேரும் துன்பங்கள் பல வற்றுள்ளும் 'நோய்' அல்லது 'பிணி'யும் ஒன்றாகும். யாக்கையை இழித்துக் கூறுவதற்கு முதற்காரணம் அது நோயனுக்குத் திடையிருத்தலேயாம். இது பற்றியன்றே 'பொல்லாப்புமுமலி நோய்ப்புன் குரம்பை' என்றார் பிறரும். யாக்கையைப் புன்மைப் படுத்தும் இந்நோய் இன்றேல் மானுடவாழ்க்கைபெரிதும் பயனுடைத்தாதலும், நோய்-உளதேல் அது பயனின்றாய்க் கழிதலும் உண்டோ எனின், உண்டு. எவ்வாறெனின்; கூறுதும். உலகத்தவராற் பெரிதும் மதிக்கப்படுவது செல்வம். ஏனெனின் அஃது "அறனீனும் இன்பமுமீனும்." இத்தகைய செல்வமோ குறையின்றி எந்நாளும் நிலைத்திருப்பதன்று. 'நினைசெல்வம் நீரிற்சுருட்டு நெடுந்திரைபோல் குறைதலும் நிறைதலும் அறவேயழிதலுமாகிய இயல்பிற்று. ஆனால் இச்செல்வம் குறைவற்றதாயின் இதன்பெருமை எத்துணையாகும்? குறைவற்ற செல்வம் ஒருவர்க்குக் கிட்டியாயின் அதை அவர் மறுப்பாரோ? மறார். குறைவற்ற செல்வத்தோடொப்ப நோக்கத்தக்கது வேறொன்று கிடைப்பினும் அதனையும் மறார் என்பது திண்ணம். குறைவற்ற செல்வத்தோடொப்பது என்னெயனின் நோயற்றவாழ்வேயாகும். 'நோயற்றவாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்' என்ற பண்டையோர் கூற்றுமுண்டு. ஆதலின் நோயின்றேல் மானுடவாழ்க்கை பெரிதும் பயனுடைத்தாகும். 'எழுமையும் 1 ஏமாப்புடைய' கல்வினைக்கற்றதற்கும் இன்னும் மானுடதேகம் எடுத்ததற்கு இன்றியமையாத ஏமாப்பு-உலகவுதல்.

செய்யவேண்டுவன பலசெய்தற்கும் இடைபூறு யிருத்தலான் நோயுளதேல் மானுடவாழ்க்கை பயனின்றாய்க் கழியுமென்க. அற்றேல் இந்நோயினைப்பற்றி நாம் நன்காராய்தல்வேண்டும். முதற்கண் நோயாவது என்னெயன்று விசாரிப்பாம்.

*'மிகிலுங் குறையினும் நோய்செய்யு துலோர் வளிமுதலா வெண்ணிய மூன்று'

அஃதாவது உணவுஞ் செயல்களும் ஒருவன் பகுதிக்கொத்த அளவினவன்றி அதினின் மிகுமாயினுங் குறையுமாயினும் பெரியோரால் சொல்லப்பட்ட வாதம், பித்தம், சிலேட்டிமம் என்னும் மூன்றுவகையான துன்பமே நோயென்னப்படும். இதனாலே நோய் இன்னதென்பதும், அது உண்டாதற்குக் காரணமும் அறிந்தாம்.

உணவுஞ் செயல்களும் பிணமனும் குறையாமலும் இருக்குமேல் நோய்கள் வாராதோ வெனின் அப்போழ்தும்வரக்கூடும். ஆயின் அவ்வபழவினையான் வருவனவாதலின் அதன் கழிவின் கணல்லது தீராதது. ஆகவே ஏனைக் காரணங்களால் வருவனவற்றையே நாம் ஆராய வேண்டும். உணவு ஒத்தலாவது சுவை கிரியங்களானும் அளவானும் பொருந்துதல். வாத பதார்த்தங்களை யே மிகுதியு முண்ணலும், பித்த பதார்த்தங்களை யே மிகுதியு முண்ணலும், சிலேட்டிம பதார்த்தங்களை யே மிகுதியு முண்ணலும் ஆகாது. மூன்றையும் சமமாகக் கொள்ளல் வேண்டும். அளவிலும் அவ்வாறே, சுண்டு அளவென்றது உணவளவும் கால அளவுமாகும். உணவு உருசியாயிருக்கும் காரணம் பற்றியாவது வேறு எக்காரணம் பற்றியாவது மிகுதியாயுண்டலும், மற்றை அமயங்களில் குறைவாயுண்டலும் ஆகாது. கால அளவாவது குறித்த காலத்திற் சாப்பிடுவதாம். கால யுணவை இன்று கால நீர்து நாழிகைக்கும் நான்காவது எட்டு நாழிகைக்கும், மறுபடியும் பத்தாநாழிகைக்கும், இவ்வாறு மூன்றுபடி நோய்களில் அருந்ததல் கூடாது. இனிசெய்யவேண்டியவை

வது மனமொழி பெய்களாற் செய்யுந் தொழில்களை அனைவ வருந்துவதற்கு முன்னேயொழிதல். எந்தக்காரியத்திலும் தன் சக்திக்கு மேற்பட்டு உழைத்தல் உடம்பிற்குக் கெடுதியை உண்டாக்கும். நோய்க்கு முக்கிய காரணமாயிருப்பது நாமுண்ணும் உணவேயாம்.

*மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்-கருத்திய தற்றது போற்றி யுணின்.

ஒருவன் முன் உண்டது ஜீரணித்தாயிற்று என்பதைக் குறிக்காற் றெளியவறிந்து பின் உண்ணுவானாயின், அவன் யாக்கைக்கு மருந்தென்று வேறு வேண்டியதில்லை. உண்ட உணவு அற்றதற்கு ஜீரணித்ததற்கு- அறிகுறியாவது உடம்பு பலவீனமுதல், வயிற்றில் நெருப்பெரிவது போலிருத்தல் முதலியன.

பெறுதற்கரிய மானுடதேகம் பெற்றொருவன் அவ்வுடம்பை நெடுங்காலம் கொண்டு செலுத்த விரும்புவானாயின் முன் உண்ட உணவு அற்றதறிந்து பின் உண்ணும். உணவை அளவோடருந்தல் வேண்டும். இதனாலன்றே.

*அற்றுவளவறிந்தன்க அஃதுடம்பு பெற்றான் நெடிதய்க்குமாறு.

எனப்பணித்தார் அறிவானுன்ற பெரியாரும். உணவு கொள்ளும்போது ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடான உணவுகளைக் கொள்ளுதல்கூடாது. தேனும் நெய்யும் தம்முள் ஒத்து நஞ்சாதல் காண்க. உண்ணும்பதார்த்தங்களின் குண குணங்களை அறியாது மனம் பட்டவாற்றாற் 2 மறுப்பின் அதனானே நோயும்மரணமும் வருதலின் ஒவ்வொன்றின் குணகுணத்தை நன்றாய்க்கடைப்பிடித்தறிந்து உண்ணல்வேண்டும்.

*அற்றதறிந்து கடைப்பிடித்துமாறல்ல தயக்க தவரப் படுத்த.

என்ற நாயனார் வாக்கை உற்று நோக்குக.

*மானுபாடிவாத அண்டமுதற்குணவின் கிணைப்பாடிவாத உயிர்க்கு.

*உணவுபாடிவாத உணவுபாடிவாத.

என்றபடி முன்சொல்லப்பட்ட மூலக்கமாயு கோளூமில்லாத உணவைத் தன்னுள்ளம் வேண்டிய அளவோடல்லாமல் பிணிவரா அளவில் ஒருவன் உண்பானாயின் அவனுக்குப் பிணிவராது.

உண்ணக்கூடிய அளவிற்குச் சிறிதுகுறைய உண்டலே நல்லது. பெருந்தினி தீன்பதுமாகாது. சிலர் மாடுமுதலிய மிருகங்கள் இரை பெரிப்பதுபோல் அளவுகடந்த உணவு அருந்திஞர்கள்.

இழிவறிந்துண்பான் கண் இன்பம்போல் நிற்கும் கழிபே ரிரையான் கண் நோய்

என்றபடி அன்னார் மாட்டு நோய் குடிக்கொண்டிருக்குமென்பதற் கையமில்லை.

*தீயன வின்றித் தெரியான் பெரிதுண்ணில் நோயள வின்றிப் படுமீ.

என்று தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனார் திருவாய்மலர்ந்தருளியாங்கு தனக்கு வேண்டிய உணவை வேண்டியகாலத்தில் வயிற்றுத்தீயளவுக்குமேல் ஒருவன் உண்பானாயின் அவன் டத்து நோய்களும் அளவுக்கு மேலதிகமாக வளரும். இதனாலும் நோயின் இயல்பும், அதன்காரணங்களும், அதைத்தடுப்பதற்கேற்ற மார்க்கங்களும் இவையென உரைத்தோம். இனிநம் காப்பைக் கடந்து நோய்வந் துற்றதாயின், அப்பொழுது செய்யவேண்டுவ திவையென்று கூறுவோம்.

நோயைத்தீர்க்கு முபாயமே மருத்துவமெனப்படும். நோயுற்றதறிந்த வுடனேயே மருத்துவ நூலறிதேர்ந்த, ஒருவனைக் கொண்டு அதற்குத்தக்க சிகிச்சைசெய்தல் வேண்டும். நோய்க்குச் சிகிச்சைசெய்வான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வைத்தியன்.

*நோய்காடி நோய்முதல் காடி யதுதணிக்கும் காய்காடி வாய்ப்பச் செயல்

வேண்டும். அன்றியும்,—

* உற்று னளவும் பிணியளவும் காலமும்
கற்றான் கருதிச் செயல்

வேண்டுவ தவசியம்.

* உற்றவன் தீர்ப்பான் மருத்துழைச் செல்வானென்
றப்பாறற் கூற்றே மருந்து.

என்றபடி பிணிக்கு மருந்தாவது, நோய் உற்றவன், அதனைத் தீர்க்கும் மருத்துவன், அதுனுக்குக் கருவியாகிய மருந்து, மருத்துவன் சொல்லியபடி மருந்துகளைச் செய்பவன் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு பகுதியை உடைய நான்கு திறத்தது. அவற்றுள் உற்றவன் வகை நான்காவன:—பொருளுடைமை, மருத்துவன் வழிநிற்பல், நோய்கிலை யுரைத்தல் வன்மை, மருத்துத் துன்பம்பொறுத்தலெனவவை. தீர்ப்பான் வகைநான்காவன:—பலபிணிநோய் காண்டற்கஞ்சாமை, ஆசிரியனை வழிபட்டோதய கல்வியு நுண்ணறிவு முடைமை, பலகாலுந் தீர்த்து வருதல், மனமொழிமெய்கள் தூயவாதலெனவவை. மருந்தின்வகைநான்காவன:—பலபிணி கட்டு மேற்றல், சுவை விரியம் விளைவாற்றல்

களான் மேம்படுதல், எளிதினெய்தப்படுதல் பகுதியோடு பொருந்துத லெனவவை. இயற் றுவான் வகை நான்காவன, 3 ஆதான் மாட் டன் புடைமை, மனமொழிமெய்கள் தூயவாதல், சொல்லியன அவ்வாறே செய்தல்வன்மை. அறிவுடைமையெனவவை. இவை பெல்லாவ் கூடிய வழியல்லாத பிணி தீராமையின் மருந்து என்பதற்கு இவை இன்றியமையாத வேண்டப்படுவனவாம். ஆயுள்வேத முடையார் இவை கால்களாக நடக்கு மென்பது பற்றிப் பாதம் என்றும் இவை மாறுபட்டவழிச் சாத்தியமும் முதிர்ந்து அசாத்திய மென்றுங் கூறுவர்.

டி. எஸ். தியாகராஜகுமாரியார்.

N. B. இவ்வியாசம் திருவள்ளூர் திருவாய் மலர்ந்தருளித் திருக்குறளின் மருந்து என்னும் அந் காரத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது.

* திருக்குறள்.

3. ஆதான்=சேய்யானி.

விவேகசிந்தாமணி கையொப்பக்காரர்களுக்கறிக்கை.

மிகு கையொப்பக்காரர்களி லனேகர் இன்னமும் அவர்களு து சந்தர்ப்பமெய்தச் செலுத் துவதற்குக் கொண்டுருக்கிறார்கள். இவர்கள் இந்தமாதக்கடைகிக்குள் கையொப்ப பாக்கியை முடிப்பாவிடில் அடுத்த சஞ்சிகை இவர்களுக்கு V. P. P.—முஸாபதுப்பய்யமென்பதை வழிவகுக்கிறது. மூன்றுமாசத்துக்குமேல் சந்தா பாக்கியிருந்தால் அது V. P. P. முஸாபது முடிக்கப்படுமென்று இதனால் எல்லாருக்கும் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

*—அ. ப. ஏஜன்ஸி காரியதரிசி.

"Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But,
"Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH.

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR."

"TO THINE OWN SELF BE TRUE"

அன்பேயவன்: அறிவேசக்தி: ஓம் தத்ஸத்.]

[God is Love: Knowledge is Power: Aum

ஸத்யமே ஜேயம்—SATYAMEVA JAYATI.

புத்தகம். 18.] 1910ஆம் அக்டோபர்மீ, சாதாரணஞ் அர்ப்பிசியு [சஞ்சிகை. 7.

* TIRUKKURAL-THE ESSENCE OF TRUTH.

2. The Ministry of "Heaven"-Rain.

"Kundalini when roused from slumber by excessive heat, is thirsty and hisses round in search of Amrit (nectar) to quench its thirst."

"Wet the whole (body) and further wet. Know me always as born from the one."—(Taitir-Ar. 1).

"May Kundalini whose movements are secret and who by the blaze of the fire, by the illumination of the sun and by the brightness of the moon causes the ambrosia to flow through the seventy-two thousand (nerve) channels, make us contented."—Sukasamhita.

"The Universal Soul is the alone creator of the useful and the beautiful the omnipotent agent is Nature."—Emerson on Art.

"Nature in its ministry to man, is not only the material, but is also the process and the result. All the parts incessantly work into each other's hands for the profit of man. The wind sows the seed; the sun evaporates the sea; the ice on the other side of the planet condenses rain on this; the rain feeds the plant; the plants feed the animal, and thus the endless circulation of the divine charity nourish man"—Essay on Nature, by Emerson.

திருக்குறளியல்.

2. வாண்சிறப்பு.

“அந்நாற்பவந்திபுதாநிபர்ஜந்யாதந்நஸம்பவஃ
யக்ஞாந்பவதிபர்ஜந்யோயக்ஞஃகர்மஸமுத்பவஃ.”

பகவத்கீதை—III-14.

[“பிராணிகள் அன்னத்திலேயே பிறக்கிறார்கள். அன்னம் வருணதேவனுக்காகப்பட்டு
வருணதேவன் யஜ்ஞத்தாற் பிறக்கிறான். யஜ்ஞம்கருமத்தாலுண்டாகிறது.”]

“பார்வை யிரண்டுண்டு; பகிர்-அகமுகமென்பர்;
பார்வை பகிர்முகம் பார்தவுல காராயந்தால்;
பார்வை யகமுக முன்னுணர்வை யோர்ந் துணரில்;
பார்வை யிரண்டு மொன்றாவதுணரார் பாதவித்துழல்வாரே.”

—அகண்டானந்தம்.

“இமம்மேவருண ச்ருதிவாவமத்யாச்ச ம்ருதயத்வாமவஸ்யராச்சகே”....—சாயங்கால
பாவந்தன சூரியோபஸ்தாநமந்திரம். (ருக்வேதவாக்கியம்.)

[வருணசப்தம் பாமாத்மாவைக் குறிக்கிறது: எப்படியெனில் “வருண ஏவ வருணஃ”
நாசேதநாத்மகமான எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஆவரணம்” ஆகற்பது வருணன்.]

“ஓ வருண இன்றையதினம் நீ என்னுடைய பிரார்த்தனையைக்கேட்டு என்னை மனங்
பிச்செய்வாய், உன்னுடைய கடைச்சத்தை இச்சித்து நான் உன்னை வேண்டுகிறேன்.”—
து பொருள்.

“மேற்கொண்ட என்றன் தாபமது தீர்ப்பான்
வேற்போலங் கண்ணாற் றுவித்தை யென்தேவி
மேற்போன உன்றனுக்கென் ஸ்வரூப மீதுணரென்று
வேற்போலும் வானத்தைக் கிழித்தொளியா நின்றாள்பார்.”

—பஞ்சதகாசுரிஸ்தவம்.

“மின்னுக்கெல்லாம் பின்னக் கண்டான்”

வாண்சிறப்பு (அதிகாரமுறை.)

“வாண்சிறப்பு” என்ற வார்த்தை வள்ளுவர் வாழ்த்துக் கூறிய வள்ளுவனார், “முதலெழுத் தோதி யநாவின் பய”னாய் உள்ள “ஆதி யாய்நின்ற அறிவு,” “வான்” வழி தோன்றும் சிறப்பை பெடுத்துகாக்கிறார். வான் என்பது வானத்திலிருந் துண்டாகும் மழைக்குச் சிறப்புப் பெயராகின்றது. “வேற் போலும் வானத்தைக் கிழித்தொளியாய் நின்ற” குண்டலிநியாகிய சிற்சக்தி அகக்கண்ணுக்கு அருள்வடிவாயும் அதுவே பின்னர் தெருள் (தெளிவு) வடிவாயும் முகக்கண்ணுக்கு மின்னல் வடிவாயும், “மின்னுக்கெல்லாம் பின்னுக்கு மழை” யாதலால் அதுவே பின்னர் மழைவடிவாகவும் தோன்றி விளங்கும். அக முகத்தில் (அகத்தில்) அருளும் தெருளுமாயும் பவிரிமுகத்தில் (புறத்தில்) மின்னலும் மழையுமாயும் உருக்கொண்டு விளங்கும் வாண்சிறப்பை, அது கடவுளின் மஹிமையாதலால், கடவுள் வாழ்த்துக்குப்பின் அதைப்பரவிப் பற்றியும் உலகியல் பற்றியும் காரண-காரிய தோரணமுறையாலே இரண்டாவதாக வைத்துச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

“அஹம்-புறம்.”

ஒளவையாரும் “ஆதிபாய் நின்ற அறிவு” விளங்கக் கூறியபின், பிறப்பியல் கூறுவான்—

“பரமாய சத்தியுட் பஞ்சமா பூதந் தாமாநிற் றோன்றும் பிறப்பு.”—

எனக்கூறியிருக்கிறார். பரமாய சத்தியுள்ள இடம் “பராகாசம்” என்னப்படும். அந்தப் பராகாசத்திலிருந்து பொழிவது “அமிர்தவருணம்” என்னும் மழை. அந்த “அமிர்த” மழை யானது, அக்னிமண்டலத்தின் ஜ்வாலாகாரத் தாலும், சூரியமண்டலத்தின் பிரகாச வெப்பத் தாலும், சந்திரமண்டலத்தின் தண்ணொளியாலும் இயக்கப்பட்ட “குண்டலினி சக்தியின்”

நடையால், ஸஹஸ்ரதனொன்றை உபசாரமாய்ச் சொல்லப்பட்ட பராகாசத்தின் கண்ணுள்ள “அமிர்தம்” மழையாகப் பொழிந்தி எழுபத்தி யிராயிரம் நாடிகளையும் நனைத்து உயிர்க்காதார மாய் நின்று உள்ளத்துவகையால் திருப்தியை யுண்டெண்ணுகிறது. இது அசுமுகத்தேகண்ட னுபவிக்கத் தக்கதோர் காட்சி, அஃதேபோல, பவிரிமுகத்தும் உலகியல் நடையில்,—

“வானின் றுவகம் வழங்கி வருதலாற் றுணமிழ்த மென்றுணரற் பார்த்து.”

[“வானமிழ்தமான” மழை இடையறாது நிற்ப, (அகமுகத்தே உயிர்க்கிருப்பிடமான 72,000 நாடிகளைப்போல் பவிரிமுகத்தே உயிர்களுக் கெல்லாமிருப்பிடமான) உலகம் (பிறப் பிடைபறாமையின் எஞ்ஞான்றும் உடம்பொடு காணப்பட்டு வருதலாகிய நித்திய) நிலைபெற்று வருதலான், (அது) உலகத்துக்கு அமிழ்த மென்று உணரும் பான்மையை உடைத்து.]

பராகாசத்திலிருந்து குண்டலினி சக்தியின் இயக்கத்தால் நாதபிந்து ரூபமாய்த் தோன்றி அமிர்த வருஷம் பொழியும் ரஸதன்மாத்தா யான ஆபத்தத்துவம் 72,000 நாடிகளையும் நனைத்து உயிருடலுறவை உறுதி செய்வதுபோல, மஹாகாசத்திலிருந்து மஹாமஹியையின் சல நத்தால், மின்னலிடி ரூபமாய்த் தோன்றி மழையாக வருஷிக்கும் ஆபத்தத்துவ மஹாபூதமான (ஜல) மழை உயிருலகுறவை உறுதி செய்து பிரபஞ்சதர்மம் இடையறாது நடக்கச் செய்கிற தாகையால், அது “அமிழ்தமென் றுணரற் பார்த்து” என்றார்.

இது அகம்புறமிரண்மோக்க வுரைத்ததோர் உண்மை யென்றினைச் சொல்லமேயமையும். உண்மையென்றால் “தத்துவம்”—சாதாரணிய சம்பந்தத்தால் தப்பத், துவம்பத் மிசண்டு மொன்றதாம்.

“தத்துவமெங்குண்டு தத்துவனங்குண்டு” என்னும் திருமந்திரோபதேசப்படி தத்துவனைத்

காட்டியபின் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான தத்துவத்தை யெடுத்துரைக்கிறார்.

அநித்தியமான தத்துவங்கள் “ஆதிமுதலாகவே நாதபரியந்தமும் பொய்”யென்று கூறியிருத்தலாலே விளங்கும். நாதம்வரையில் அபரத்தத்துவங்களாம். நாதத்துக்குமேலுள்ள நாதார்த்தம் பரத்தத்துவமாம். அது “நாதார்த்த வெட்டவெளி” யென்றதனால், பரவேளி யென்றும் பராகாச மென்றும் பெறப்படும். இந்த “நாதார்த்தமே” “வேதார்த்தமோ”மும் ஆம். அங்கே “நானெனாமகந்தை” தீர்த்துபோக, தற்போதமாம் “என்மதி” பரபோதசந்திரோதயமான “மஹத்” என்னும் “ப்ரபுத்தி”யில் ஒடுங்கிநிற்கும். ஆதலால்தான் அதை “நானெனாமகந்தை தீர்த்தென் மதியுண்டமதியான மதிவதனவல்லியே.” என்று அருவிலுருவாய்க்கண்டு தொழுதுள்ளார் மேலோர்.

நாதார்த்தத்திலிருந்து “நாதம்” பிரத்தாகவே, “நாதவடிவாகிய மஹாமந்திராகிருதியே” யென்றுகூறிய “மனோன்மணி”க்கும் மேலாயுள்ள அவஸ்தாதிதமான “மௌனமந்திராதிக்யலித்தயை”யே “பராகாசம்” என்று சொல்லும் “நாதார்த்த வெட்டவெளி.” இந்த நாதார்த்தவெட்டவெளியில் “சிவசக்தியைக்கியம்” நேரிடும்பொழுது அமிர்தவருஷம் பொழியும். தத்துவதரிசனமாய் அபரத்தத்துவங்களெல்லாம் “பொய்”, அதாவது, நிலையற்றன வென்று கண்டுதள்ளின யோகதற்பரனுக்கே, பராகாச வெளியிற்புகும் சக்தியுண்டு. அங்கேபோனவனுக்குப் பராகாசத்தி மின்னல்போல் “அருள்வடிவாய்த்”தோன்றி மறைந்து “மழை வடிவாய்” அருள்பொழிவன். அதனவே “வான்” சப்தத்தின் பரார்த்தம். அபரத்தில் அதுமஹாசக்தியின்றி மின்னலிடியதுவாய்த் தோன்றித்தன்மழையதுவாய்ப்பெற்றியும்; ஆகையால் தான், பராயோகத்தில் யோகதற்பரனுன யோகிதனதுக்கு “ஆதிபாய்” நின்றதிருவிடி வடிவாய் பரவேளி, பரிவித்யைபுமாய்,

“மேற்போன உன்மனக்கின் னவநுப பித்திரென்று வேற்போனும் வானத்தைக் கிழித்தொலியாம் நின்றபார்” என்று காட்டியது. “வேல்” என்தபுந் கிடுரு விச்செல்லும் சக்திவாய்ந்தது. அது சக்திபுப மாயிருத்தலால் அதற்கு “சக்தியாய்ந்தது” எனது போர். “வேற்போனும் வான்” என்தத்தால் எல்லாவற்றையும் கிடுருவிச் செல்லத் தக்க ஸர்வவியாபகச்சக்திவாய்ந்த “பராகாசம்” குறிக்கப்பட்டது. அந்த வானைக் கிழித்தல்லவது அதன் வியாபகச்சக்தியாகிய ரஸத்தைப்பொழியச்செய்வதாம். அதுதான் “அமிருதவருஷம்” என்பது.

பராகாசத்தின் ஸர்வவியாபக சக்தியைப் பரமாகப் பிழிந்தெடுத்தால், எல்லாஊழ்க்களினும் அந்தரியாயியாய் நிற்கும் நிலை கித்திக்கும். இதுவே அமிர்த சித்தியாம். இதனால் “மிருத்யு நாசம்” தானேலபிக்கிறது. “மிருத்யுநாச முண்டானால்” உயிருடலுறவு விடைபெறுது நிலைபெற்றிருக்கச் சித்திக்கிறது. இந்த சித்தியே நித்தியத்துவம். அபரத்தில் இது ஈசத்துவமாய்.

அதன் ஈாதகமுறைத்தல்.

இப்படியாக உயிருடலுறவை யுறுதிப்படுத்தலால் “அமிருதமென்று ஊர்பாரற்றதான” மழை, எப்படிப்பட்டது எனில்,—

(2) “துப்பார்க்குத் துப்பாய்துப்பாதித் துப்பார்க்குத் துப்பாய து உ மழை.”

[உண்பார்க்கு நல்ல உணவுகளை உணவாக்கி (உண்டாக்கி), அவைகளை யுண்பார்க்குத் தானும் உணவாய் நிற்பது உம்மழை — பரிமேலழகருரை.]

இந்த மழையானது தாறுதாப மிரண்டையுந்தீர்க்க வல்லதாயிருக்கிறது. தாறுதம் (தீர்வேட்டை), தாபம் (பசிலேட்டை), பட்டினம், மண்டையும் தீர்ப்பதும் மழையேயாம். உயிருடலுறவை நிலைபெறுத்துவது பரிதாபமனைத் தீர்த்தலானது. உட்காதலின் வானவாரிய

போது பசிதாறுதம் எனும் ஈரவானத்தனம் தீர்க்கப்பட்டதற்கு “கேளுமா”தான், அதற்குக் காரணம் வேறுதொன்றென்றுவதற் கிடமின்றி உயிருடலுறவின் கிடைப்பெற்றுக்குச் சாரணமாய் நின்றமழையே. அந்த நிலைப்பெற்றின் காரியமான பசி, தாறுதம் இரண்டையுங் போக்குவது யிருக்கிறது என்று பின்னுமதன் சிறப்பை யெடுத்துக் காட்டுவர்.

அருள்வழிப் பட்டார்க்குப் பிரபிற்றப்பென்னும் பேதைமை பொழிந்தபாசலாலே, அந்த அருண்மழையினால் “உயிருடலுறவு” என்று சொல்லும் அத்துவிதநிலை கித்திக்கும். சாசுவதமாய் அந்தநிலை கித்திச்சுச் சாரணமாயிருக்கும் அருண்மழைதானே போகபோக்கியங்க ளாகிய நல்ல உணவுகளை யுண்டுபண்ணி, கிருத கிருத்தியப்பார்த்தி யென்னும் கைஷ்டம் கித்தியால் காரணகாரிய தோரணையறிதலாகிய ஆத்ம தாறுதத்தையும் தணிக்கும்.

சாதகங்கூறிப் பரிதகமுறைத்தல்.

மழையினுண்டாகும் சாதகங்கூறி அதன் சிறப்பை வற்புறுத்துவான் அது இல்லாமையினுண்டாகும் பாதகத்தை அடுத்தபாட்டில் கூறுகிறார்.

(3) “விண்ணன்று பொய்ப்பின் விசிறி விசிலுகைத் தண்ணின் மடத்தம் பசி.”

[மழை வேண்டுங்காலத்துப் பெய்யாது பொய்க்கு மாயின் கடலார் குழப்பட்ட அகன்ற உலகத்தின் நிலைபெற்று உயிரை வகுத்தம் பசி.—பரிமேலழகருரை.]

“Wet the whole (body) and further wet. Know me always as born from the ocean.” என்று கைதரேய ஆசனயகத்தில் கருதி முறையிடுங்குகிறது. அருள் மழை பெய்து துபத்திரயக்களையும் எரிக்கப்பட்டுக் காய்க்கபோன (பெரிசிலுக்கி) மான், நாமகளை

சுழத்திரத்திலுள்ள வடனாமுனக்கி போலு முள்ள உதராக்கனி நீரைந்த ரக்தநாடிகளால் குழப்பட்ட பின்னத்தினுள்ளே (தாபத்திரியங்களான) பசி நிலையாகின்று ஜீவனைவருத்தும். உதிரம்ஜலரூபமேயாயினும், கடல்நீரைப்போல் பவன்படாதொழியும். கடல்நீரானது எப்படி அதிலுள்ள வடனாமுனக்கிரியிலும், சூரியப் பிரகாசத்தின் வெப்பத்தாலும், சந்திரனின் தண்ணொளியினாலும், மேகங்களால் ஆகாஷிக் கப்பட்டு, மின்னலிகளோடுகூட மழையாகப் பொழிந்தால் மட்டுமே, உணவுகளை யுண்டுபண்ணித் தானாமுணவாதல்போல, உதரத்திலுள்ள குண்டலிநிசக்தியானது மூலக்கிரியின் ஜ்வாலா காமான உதிராக்கிரியாலும், மணிபூக, அநாகத, விசுத்தி ஸ்தானங்களிலுள்ள சூரியமண்டலத்தின் கேவலகும்பகப் பிரகாச வெப்பத்தாலும் ஆஜ்ஞைக்குமேல் ஸஹஸ்ரகமலம் வரையிலுள்ள சந்திரமண்டலத்தின் தண்ணொளியாலும் ஆகாஷிக்கப்பட்டு ஆவிருபமாயெழுப்பி ஸஹஸ்ராரத்திலுள்ள பராகாசவெளியில் மின்னலிக் ரூபமாகத்தோன்றி (பிந்து நாத தத்த வங்கனின் ஊர்த்தவழை சேர்க்கையால்) “அமிர்தவருஷிணி” யென்னும் அருள்மழை பொழிந்தாலன்றி ஜீவாத்மாவுக்கியல்பாயுள்ள தாபத்திரியம் நீங்காதாக, அதினுண்ணின்று வளர்ந்து அறிவைமயக்க ஆத்மாவைவருத்தும்

ஆன்கயான் சுழத்திர ஜலமானது எப்படி ஸ்பப்பட்டி மேகங்களாகிப் பின்னர் மழையாகப் பொழிந்து உலகை (உயிரகளை)க்காக்கின்றதோ அப்படிப்போல, உதிரத்திலுள்ள ஜலமானது வயயோகத்தாலே கருணையுண்களறிப் பிணைர் அருள்மழைபொழிந்தாலன்றி ஆத்மவைப்பற்றிய தாபத்திரியங்களும் அவற்றாலுடாகும் “பசியும்” நீங்காது நிலைபெற. அறிவை மயக்க வருத்தும்.

† மௌனம் “செய்திரயிப்பொருளென்கரு

“வசியமானால் கட்டழகி பசியுங்காணு தசியுமாவாய்
நசியா திவ்வுடலங்காண் காதுபித்த சேர்ந்தால்
பசியாதென்ற சொன்னதவும் பரமாதவியம்
நசியாத இவ்வுடலை நயந்து பாடே!”

—சித்தவாகீத.

“பசி நிலைநின்று வருத்தம்” என்னவே, பசி
நிலைநிற்பதற்கான காரணம் கூறவேண்டி மழை
யின்மை உணவின்மையாவதையுணர்ந்த அடு
த்தபாட்டில் மழையின்மையால் வரும்பயனைக்
காரண-காரிய தோரணையினுனே யுணர்ந்து
கிறார்:—

(4) “ஏரி னுழாஅ ருழவர் புயலென்னும்
வாரி வளங்குன்றிக் கால்.”

[உழவர் ஏரானுமுழுதலையுஞ் செய்யார், மழை
யென்னும் வருவாய் தன்பயன் குன்றின்.—பரிமே
லழகருரை.]

உழவர் ஏருழுவதுஞ் செய்யாராக விளைவு
குன்றி உணவிலையாரு மென்றார். அதைக்
கேட்டு மழையின்மையின் கொடுமையைக்கண்டு
ஒருதலைச் சார்பான எண்ணங் கொள்ளாதபடி
மழையின் ஆற்றல் முற்றும் முறையே கூறு
வான், அடுத்தபாட்டில்,—

5. “கெடுப்பது உங் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்
யெடுப்பது உ மெல்லா மழை.” [மற்குங்கே
—என்றார்.]

[பூமியின்கண் வாழ்வாரைப் பெய்யாது நின்று
கெடுப்பது உங், அவ்வாறு கெட்டார்க்குத் துணையாய்ப்
பெய்த முன் கெடுத்தாற்போல் எடுப்பது உங் இவை
யெல்லாம் வல்லது மழை.—பரிமேலழகருரை.]

“அடிக்குமொருகை அணைக்குமொருகை”
யென்றவாறு “கெடுப்பது உங், எடுப்பது உங்”
எல்லது மழை. அருள்வழிப்பட்டார்க் கித
துணைமை விகசிதமாம்.

“அருவினாலன்றி யாவதொன் றில்லையால்
பருவியால் னனெனச் செய்வதொன் றில்லை
பருவியுருதுவான் தென்கிடைச் செய்புறம்
பருவியுருதுவான் திண்டியே!”

“கெடுப்பது உங், எடுப்பது உங்” அருவினா
லன்றி வேறில்லை யாதலால்; அருள் வழிப்பட்டு
நிற்பார், அதாவது, “நானெனும் கந்தை தீர்ந்
தோராக” எல்லாம் திருவருட் பிரஸாதமென்
ருப்பாருக்கு “அருவினை நேரொப்பு” நேர் தலால்,
அவர்களை நன்மைதிமையென்னும் அருவினை யுஞ்
சேரா. எல்லாம் கடவுளின் திருவிளையாடலாக
வுடன்பட்டு நிற்பார். ஆனால் அவர்கள் சக்தி
யற்றவர்களோ வெனின், இவ்வை யில்லை. காரண
காரிய தோரணையுரைப்பான் உண்மையை ஒதின
தன்றி வேறல்ல. விவேகிகள், மணிமேகலையில்
சொல்லியபடி,—

“தெய்வந்தொழாஅன் கொழுந்தொழுதெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவன்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறும்.”—

என்ற முதுரை வழிப்பட்டு திருவள்ளுவர்
கூறியதின் “பொருளுரை” யான லகியார்த்
தத்தை யுணர்ந்து உண்மையிற்றேறி யுய்வார்.
மழையின் வல்லமை கூறிப், பின்னர் அதன்
இன்றியமையாமையுங் கூறுகிறார்:—

(6) “விசம்பிற் றுளிவீழி னல்லான்மற் ருங்கே
பசம்புற் றிலகாண் பரிது.”

[மேகத்திற் றுளி வீழற் காண்பதல்லது, வீழாதா
யின் அப்பொழுதே பசம்புல்லினது தலையையுங் காண்
டல் அரிது.—ஒளிவுவிரும் இவ்வை யென்பதாம்.—
பரிமேலழகருரை.]

விசம்பிலிருந்து மழைத்துளி வீழ்ந்தாலல்
லது ஒரு பசம்புல்தானும் தலையெடுக்காது.
“பசம்புல்” — “ஒளிவுவிரி.” கீம்பொறி புல
னில் “ஒளிவு” ஆகிய ஸ்பரிசுஞானம் மாத்தி
ரம் அமைந்துள்ளது. லயக்கிரமத்தில் ரூபால
கத்தமெல்லா மெடுங்கிய விடத்தும் எஞ்சி
நிற்பது ஸ்பரிசுஞானமாம். இது மற்றமூன்றை
யுந் தன்னுளடக்கி நிற்கும். “மில் றெடுவென்
கெல்லி” (Miss Helen Keller) என்னும் ஒரு
அமெரிக்கமது, பிறவிமுதற்கொண்டே கேள்
ச்செவி, காணுக்கண், பேசாவாய், முகாரமும்
ருப்படைத்த நிர்ப்பாக்கியனாயினும் அவளது

ஸ்பரிசுஞானமென்றிருளே அவனைப்பெற்றோர்
அவனைத் தேற்றுகிக்க அவன் இப்பொழுது
அந்த ஸ்பரிசுஞானமொன்றின் அதிதமான முதி
ரசியாலே மற்றப்பொறிகளில்லாக் குறையை
நிறைவு செய்துக்கொண்டு தத்துவ ஞானம்பெற்
றுக்காததற்குளும் எழுதியிருக்கிறான். மழையில்
லாகியில் பசம்புல்லும் தலையெடுக்காது, புலன்
பொறிகளெல்லா மெடுங்கி சுத்தஜடமாகப்
போம். கல்லென்றே மழையின்றி யிருக்கத்
தக்கதாக எல்லாம் ஜடாத்மக மாய்க்கிடுமென்
பது பொருள்.

“உயிரெனப்பலே துள்ளிக்குந்தோங்குவது”.

“Evolution is the Law of Life”. அரு
வினைப்பான் அறிவுடன்கூடிய உயிருமில்லை
யென்பது பொருள்.

“தூக்காரியென்பா னவனொரு பெண்பிள்ளை
நிகராதபச்சை நிறத்தை யுடையவன்
தூக்காரியாகியே ஜடரைப் பெற்றிட்டு
நிகராததன்னை யினிதிருத்தானே.”
—நிதமந்திரம்.

மழைமுதகங் காணப்பயிர்போல் தாப்முதகங்
காணு அறிவுயிர் தலையெடுக்காது. தாய்
என்பது இங்கு “அருட்தாய் தன்னை” யென்று
கொள்க. அது “ஆதிபாய் நின்ற அறிவு” தானே
யாவரும்.

“அறிவார் பராசத்தி யானந்த மென்பார்
அறிவார் அறிவுரு வாமவ னென்பார்
அறிவார் கருமம் அவனிச்சை யென்பார்
அறிவார் பரமமவனிடை தானே.”
—நிதமந்திரம்.

காரியார்த்தமாயன்றி காரணத்திற்கும் (அருள்)
மழையென்கெடு மென்பதைப் பின்வரும் பாட்
டால் தெரிவிக்கிறார்:—

7. “வெண்கடத்துத் தன்னிமை குந்தத் தடித்தெழில்

[“அனவிலவாத கடலும் தன்னியல்பு குறைவும்,
மேகத்தான் அதனைக்குறைத்து அதன்கட் பெய்யாது
விடுமாயின்.” தன்னியல்பு குறைதலாவது நீர்வாழ்
பிரகன் பிறவாமையும், மணி முதலாயின முத்து
பவனம், படாமையுமாம்.—பரிமேலழகருரை.]

நூலிலாவிடத்து மாலை சிதறுண்டு போதல்
போல, மழை (அருள்) இலாவிடத்து, அதற்குக்
காரணமாகிய “நெடுங்கடலும் தன்னிமை
குன்றும்.” “அறிவார் பரமமவனிடைத்தானே”
யென்றிருமந்திரத்தினால் காரணங்கடந்த் கட
வுளும், பராசத்தி ரூப அருள்வடிவில்லையாயின்
“தன் நீர்மை குன்றும்” என்பது பொருள்
(லகியார்த்தம்). இதற்கு மேற்கோளாக ஸ்ரீமத்
ஆதி சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த
சௌந்தரிய லஹரியில் முதல் மந்திரத்தைப்
பார்க்க. அதன் மொழிபெயர்ப்பு இது:—

“வெமெனும் பொருளும் ஆதிசத்தி யொடுசேரின்
எத்தொழிலும் உல்லதாம்
இவன் பிரித்திடினியங்குதற் குமரிதரிதென
மறையிரைக்குமால்,
நவபெரும் புலன மெவ்வகைத்தொழில் நடத்தி
யாவரும் வழுத்துதான்
அவனியின் கனொரு தவமிலார்
பணியலாவதோ பரவலாவதோ.”

முதலிரண்டடிகளாலே, “அறிவார் கருமமவ
னிச்சை யென்பார், அறிவார் பரமமவனிடைத்
தானே” என்ற திருமந்திரோபதேசத்தி
னுண்மைதானே கருதியுத்தி யனுபங்களை
உறுதிப்பட்டது விளங்கும். இவ்வேழுபாட்டி
லும் உலகம் நடத்தற் கேதுவாதல் கூறப்பட்ட
தெனபர் மேலோர். நவவ்யூகரூபமான “நவ
பெரும்புலன மெவ்வகைத்தொழில் நடத்தியா
ரும் வழுத்துதான்” என்ற பராசத்தியின் திரு
வடிமலிமையே ஏதுவாதலால் அதைக் காரண
காரிய தோரணைப்பற்றிக் காரியவுலகில் “வான்” =
மழையாகக்கொண்டு சகஜஞானத்திருத்தி கூ
றார். “ஏகமேவாத்விதியும்” என்ற கூடவுளு
கம். “அனேகம்” என்றும் “நவபெரும்புலன

மென்றும் சொல்லற்பெற்ற நாமருபப் விஷயஞ் சத்திற்கும் உபாதிபேதத்தினால் மட்டும் பேதமேயன்றி உண்மையிற் பேதமில்லையானும், இந்த உபாதி பேதமும் காரியகாரண தோரணையறிந்த யோகசித்தர்களுக்கும் சகஜஞானிகளுக்கும் சிறுஷ்டி-ஸ்திதி-லயக்கிரமாலாசாரம் ஒன்றிலிருந்து தானே விரிந்து பரவிப்பின்னும் தலைகீழாகத்தானே யொடுங்குதலாகி அந்த ஒன்றில் தானே லயித்து நிற்பதால் “ஸ்வம் பிரஹ்ம மயம்” என்கிற அபரோகூடானுபூதி அவர்களுக்கு அப்பியாஸ முதிர்ச்சியில் யாதொரு பிரயத்னமுமின்றி தன்னிற்றாகவும் எல்லாம் தன்மயமாய் விசங்குகிறது. அப்பொழுது அவர்கள் வாய்ப்பிறப் பெல்லாம் ஸாஸ்வதி வரக்கூடுமென்று திருவள்ளுவமலையில் நாமருபத்தானே முதலில் அதாவது படைப்புத்தாலத்தில் நான்முன் நாவிலிருந்து நான்கு வேதங்களுக்கும் பாடி, பின்னர் மத்தியில் வியாசர் வாயிலிருந்து பாரதம் பாடி, அதன் பின் “வள்ளுவன் வாய்தென்வாக்கு” என்று சொல்லியிருக்கிறார். இதனாலே நான்மறை பூர்வவேதமென்றும், பாரதம் மத்திய வேதமென்றும், திருக்குறள் உத்தரவேத மென்றும் சொல்லியதாயிற்று. வேத மந்திரங்களை வெறும் குப்பைகள் மென்றும் போல, ஸ்தூலபுத்தி தடித்தவர் மழையெய்யாவிடின் புல்லும் முளைக்காது என்ற விஷயத்தைத் திருவள்ளுவர் கூறிவிட்டதென்ன அதிசயமோ வென்று புன்மொழி கூறுவர். அவர் விஷயப் பற்று அறவொழிந்த ஸஹஜஞானியாதலாலும், யோகசித்தாராகலாலும், அவர் “திரையற்ற நீர்போல் சிந்தைதெளிந்தா”, ரிற் சேர்ந்தவர். “செத்தவிருத்தி நிரோதன” செத்தியாலே அவ்வாறு சிந்தை தெளியப் பெற்றுக்குப் “புரையற்றிருந்தான் புரிசுடையோனே” பெற்ற திருமந்திரப்படி, அவருக்கு எல்லாம் பரிபூரணமாகவே அறிவிப்பட்டது. ஆகையால் அவர் வாய்ப்பிறப்பெல்லாம் பரிபூரணமானவர்தம் செத்து கொள்ளற் கேற்றனவரம்.

வானம்வறக்குமேல் “உருவத்தாலையயது”
யிலே

இவ்வேழுபாட்டாலும் உலகு நடத்தற் கேதுவாதல். கூறி இனி அறம் பொருள் இன்பமாகிய புருஷார்த்தங்களுக்கும் வான் (மழை) இன்றியமையா வென்பதை யெடுத்துச் சொல்கிறார்.

(8.) “சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம் வறக்குமேல் வானோர்க்கு மீண்டு.”

“வானம்வறக்குமேல்” = மழைபெய்யாததில் வானோர்க்கும் இவ்வுலகில் சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது. நித்திய நைமத்திக தர்மங்கள் பிறழ்விவதால் தேவபூதங்களும் தவறுமென்று. “அவனியின் தன் ஒருதலையினர் பணியல்லாதோ” என்றதனால் தவப்பயன் பெற்றாரன்றி மற்றவர் பராசத்தியின் தானே வணங்க வல்லாராகார் என்றார். இவர் அமீதேடு நிலலாமல், அருண்மழை பெய்யாததில் பார்த்தமான தேவபூதமட்டுமல்ல, அபரார்த்தமான தேவதாபூசனைகளும் நடவாது என்றார். அறினனில் உலகம் இருவடைந்துபோனால் வானோர் பூசை நடவாதேடு உலகின்தன் தானும், தவம் இரண்டும் தங்கா; அதனால் இல்லறம், துறவற பிரண்டிம் தெட்டுப்போ மென்பான்.

3. “நான்கு தவமிரண்டித் தங்கா விட னுலகம் வானம் வழுக்கா தெனின்.” என்றார்.

தானம் என்பது பாத்திரமறிந்து தீவினை விட்டிட்டிய பொருளைக் கொடுத்தல். தவம் என்பது வலியுழைந்து தீவினை விட்டிட்டிய மனதை விஷயத்திற் செல்லாது, சித்திக்குக் கட்டல், உலகத்தில் மழையெய்யாதெனின் அருள் (ஜீவகாருண்யம்), பொருள் (உலகின்பங்களை யனுபவிப்பதற்கான பொருள்) இரண்டும் இல்லாம். “அருளிலார்க்கில்லை யவ்வுலகம், பொருளிலார்க்கில்லை யிவ்வுலகம்” என்ற வாசகப்படி,

4. “தருவந்தவர்களுக்கெல்லாம் உருவத்தாலையயது”
உருவத்தாலையயது.

மழையில்லையாயின் மக்கள்கள் இகபரசுகமிரண்டு கெட்டழிவர் என்று சொல்லியதற்குக்காரணம் பின்வரும் பாட்டிற் சொல்கிறார்.—

10. “நீரின் மமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும் வானின் மமையா தொழுக்கு.”

எவ்வகை மேம்பட்டார்க்கும் நீரையின்றி உலகியல் முறையான (போக போக்கியங்கள்) அமையாதென்பது வெளிப்படையாதலால், வானையின்றி ஸாதனமான ஒழுக்கங்கள் அமையா.

அறித்தியமான ஸ்வர்க்காதிபோக உலகின்பங்களுக்கும் நித்திய நிர்மலாகாரமான ஸநாதனவொழுக்கத்துக்கும் வான் (மழை) அவசியம். எப்படியெனில், ஒன்றிற்கு நீர் இன்றியமையாததுபோல் மற்றொன்றுக்கு மழை இன்றியமையாதது. சிறின்பம், பேரின்பமிரண்டுக்கும் காலோபாதியினால் மட்டும் பேதமேயன்றி ஆத்மார்த்தமான இன்பககத்தில் பேதமில்லை. காரணகாரிய பேதத்தாலுண்டான பேதத்தை மழை-நீர் என்கிற காரணகாரிய வஸ்துக்களால் எடுத்துக்காட்டி ரூபித்தார். காரியப் பிரபஞ்சத்தில் எப்படியோ அப்படியே காரணப் பிரபஞ்சத்திலும் சகானுபோகங்களுக்கு இன்றியமையாத காரணமொன்றுண்டு. அது காரியத்தில் நீர்போல் காரணத்தில் மழை. வியஷ்டஜீவன் நீரின்றி யுலகியல் அறியாததுபோல, சமஷ்டி ஜீவனுள் மன்குலம் மழையின்றி ஸநாதனமான பிரகருதி தர்மத்தை யுணர்வதில்லை. ஏனெனில், உலகவின்பப்பொருள்களுக்கு நீரில் உற்பத்திலயம் இருப்பதுபோல, ஸநாதனமான பிரகருதி தர்மமான தத்துவப்பொருள்களுக்கு விரிவொடுக்கமென்னும் “Law of Evolution & Involution” ஸ்ரீசகரத்தில் உற்பத்திலயம் உண்டு. மழையில்லாவிடில், அந்த ஸ்ரீசகரதம் “செல்லாது தெற்றிற்று நின்று.”

“இமம்மேருண ச்ருதீஹவம்.”

இவ்வாறு முன்னர் “கடவுள் வாழ்த்து”க் கூறிப் பின்னர் “வான்சிறப்பு” என்னும்தலைப்

பின்னிழ் கடவுளின் திருவருட் சக்தியைக் கூறுவான் வேதத்தில் வருண சபத்தால் துதிக்கப்பட்ட ஆவரணசக்தியோடு கூடிய பரமாத்மாவை வான் சப்தார்த்த லக்ஷியமான “மழை பொழிதற்” பெயரால் கடவுளின் ஆவரணசக்தியின் சிறப்பைக் கூறினார்.

கடவுளை வாழ்த்தி அவரிருப்பிடங் கூறுவிடில் “பேரைச்சொல்லி ஊரைமறைத்த” தொக்கும். “மலர்மிசையேகினுள்” கடவுளிருக்குமூர் அண்டத்தில் வானும் பிண்டத்தில் சிற்றும் பலமு மாதலாலும், அந்தவானின்றிழிவது (அருள்) மழையாதலாலும் அதன் சிறப்புக் கூறினார்.

“மலைகள் தனைவன் முக்கணன்

நீல மணிமிடற்றவ நன்னவானோர்

திலகனே யுன்னைத் தஹரமாய் குகையுட்

தியானஞ் செய்நிடு முறைசெப்பி

அலரவன் முகந்தனிச் சேனெடவையும் ஐய!

நின்பிப்பிடுகின்றான்

மலநீருள் துமித்துச் சிவச்சுடர் விளக்க

வந்த கைவல்ய மறையே.”

என்றதனால் கடவுளைத் தியானஞ் செய்ய முறையுமிடனுள் குறிக்கப்பட்டது.

இங்கே குறிப்பிட்டவாறு தஹரோபாசனை செய்து கடவுள்க்கண்டு வழிபட்டு, அறவழியேறிந்து அவரிருக்குமிடத்தையுங் காட்ட வல்லார் முற்றத்தறந்த முனிவராதலால், வான் சிறப்புக்குப்பின் நீத்தார்பெருமை யென்னுமதி காரம் இயல்பினானே நின்றது விளங்கும்.

எழுத்திலாத முதலெழுத்தோதும் “ஆதிபகவீன” முதலாகவுடைய உலகியல் கூறுவான் அந்த “ஆதிபகவனின்” அனாதிகாரணமான கடவுள் வாழ்த்துக்கூறிப் பின்னர், அவ்வுவெழுத்தலாத முதலெழுத்துப் பதிந்துள்ள ஏடலாத ஏட்டின் (சிகாகாசத்தின்) தகைமையை” வான்சிறப்பு அதிகாரத்திற்குரியதன் பின்னர், “ஏடலாத ஏட்டிலுள்ள எழுதாகூரம்வாசிக்க” வல்லாரான “நீத்தார்பெருமையை” கூறத்தொடங்குகிறார். பிறகு அவர் சாதனை பற்றிச்சாதித்து நின்ற “அறன்வலியுணர்த்தலும்” இப்படியே காரணகாரிய தோரணமுறையானே பொருந்தும். ஒம்பத்தலத்.

Easy lessons in Economics.

Lesson V. Wages.

குடிவாழ்க்கை.

பாடம் V. கூலி.

கூலி என்பது நாம் செய்யும் வேலைக்குத் தரக்கூடிய பெறும்தொகையாகும். மண் வெட்டியை வெட்டுவோரும், கோடாரி எடுத்து உடைப்பவரும் பெறுவதுமாதிரிமே கூலி என்று எண்ணமுடியாது. பித்தளை, செம்பு முதலிய தகட்டைவாங்கிப் பாத்திரமாகச் செய்து விற்கும் கம்மாளன் தான்விற்கும் பாத்திரத்தின் மூலமாய்க் கைம்முதலோடு கூலியையும் பெறுகிறான். துணியைவாங்கி சட்டையாகச் செய்து விற்கிறவன் தான்விற்கும் சட்டையின் மூலமாய்த்துணியின் விலையுடன் தைக்கும்கூலியையும் அடைகின்றான். பூமியை வாரம் அல்லது குத்தகைக்கு அடைத்துவிடும் சொந்தக்காரனும், சாகுபடி சரியாய் நடத்தப்படுகிற தாவென்று தினமும் பூமியைச்சுற்றிப்பார்த்து வரும் வேலைக்கு தான் பெறும் தானியத்தில் சிறிதுபாகத்தை கூலியென்று மதிக்கவேண்டியதே. பட்டுதூற்காரனுக்கும் நெய்கிறசேடனுக்கும் முதலைக் கடனாகக் கொடுத்துதவும் சாவுகாரனும், முதலையவர்கள் தின்று விடாமல் பார்க்கவும், அவர்கள் செய்த துணிகளை வசூல் செய்யவும், தாங்களும் தங்கள் காரியஸ்தர் மூலமாய்ச்செய்யும் வேலைக்கீடாக, தங்கள்முதலுக்கு வட்டியுடன் கூலியையும் எதிர்பார்க்க வேண்டியவனாகின்றனர். இராஜாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு கிடைக்கும் சம்பளமும் வக்கீல்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் தொகையும் கூலியென்றே கருதவேண்டும்.

பாலங்கள் கட்டவும், பாதைகள் போடவும் ஒப்பந்தங்கள் பெறும் தனவான்கள் அதிக இலாபமடைவது சகஜமானாலும், அந்த இலாபத்தில்ஒருபாகம் அவர்கள் போட்ட முதலுக்கு வட்டியாக, மற்றது அவர்கள் செய்த மேற்பார்வைக்குக் கூலியேதவிர மற்றப்படியன்று. இவ்விதமாக எத்தொழிலுக்கும் திரேக சிரமமும் புத்திகூர்மையும் அவசியமாயினும் அதற்கு ஈடாகப் பெறுவது கூலியேயாகும். கூலியென்பது பெரும்பாலும் பணமொன்றையே குறிப்பது வழக்கம். நெய்கிறவன் நெய்துணியைக் கூலியாக அடைந்தாலும், அவன் அந்தத் துணியைக் கிரயப்படுத்தியே கூலியையெடுத்து தனக்கு அவசியமான உணவுப் பொருள்முதலிய வற்றைப் பெறுதல்வேண்டும். பெறும் கூலியாகிய பணம் பணமாகவே யிருந்தால் பிரயோஜன மற்றதாகுமாதலால் அதற்குப் திலாகவடையும் உணவுப்பொருள், ஆடை, இருப்பிடம் முதலிய ஜீவனத்திற்குரிய சாதனங்களையே கூலியென்று கருதவேண்டியிருக்கிறது. இச்சாதனங்களைப் பெறுவதற்கே ஒவ்வொரு வேலைக்காரனும் பாடுபடுகிறான்.

ஒரு குடும்பஸ்தனுக்கு ஒரு வருஷத்தில் தனது குடும்பத்திற்கு 200 ரூபாய் போதுமானதாயிருக்கலாம். மற்ற சில வருஷங்களில் அது எட்டிமாதத்திற்கும் போதாததாக ஏற்படுகிறபடியால், மனிதருக்கு அவசியமான சாதனங்களின் விலையில் ஏற்றத்தாழ்வே முக்கியகாரணமென்று கருதவேண்டியதாகின்றது. உணவுப்பொருள், ஆடை, இருப்பிடம் முதலிய அவசியமான சாதனங்களுக்கு விலை ஏறியிருப்பதற்குத் தகுந்த விதமாய் வேலைசெய்யும் கூலிக்காரனுக்கு கூலிகிடைப்பது நியாயமாக விரும்பக்கூலியையே நம்பியிருக்கப்பட்ட பலருக்கு அதுசரியாகக் கிடைக்கிறதில்லை யென்ற கூக்குரல் எங்கு மொரேவிதமாயிருக்கிறது. வாஸ்தவத்தில் இருபது வருஷத்திற்குமுன் 15 ரூபாய் மாதசம்பளத்திலிருந்த ஒருவர் தன்

குடும்பத்திலுள்ள ஐந்து நபர்களைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு மரியாதையாய் ஜீவனஞ்செய்து சிறிது கைமுதலும் சேர்த்துவந்தார். இப்பொழுதோ அதே 15 ரூபாய் மாதச்சம்பளத்திலுள்ள ஒருவர் மனைவியும் தானாகிய குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற அசத்தனாகக் கடன்பட்டும் இராப்பட்டினி கிடக்கிறார். இதனால் கூலிக்காரர்களுடைய கூலி உயரவில்லையென்றும் அவனுக்கு அவசியமான பொருள்களின் விலையானது ஏறியிருக்கிற தென்றும் விசிதமாகின்றது.

முதலாளி யொருவன் பிறனுக்குத் தகுந்த ஈட்டின்பேரில் கடன்கொடுத்து, முதல்போன வழியை கவனிப்பது வட்டியைப் பெறுகிறான். அம்முதலைக்கொண்டு, தானே ஒரு சொழிலைச் செய்வானாயின், முதலுக்குவட்டியுடன் தொழிலிலுள்ள அபாயத்திற்குத் தக்கபடி கூலியும் பெறவேண்டியவனாகின்றான். ஆதலால் முதல் நம்மிடமுண்டாயின் சிரமமின்றி கிடைக்கக்கூடிய வட்டியையும் சிரமத்திற்குத் தகுந்த இலாபமாகிய கூலியையும் பெறலாமென்பது திண்ணம். ஆனால் சிரமப்பட்டாலொழிய கூலியாகிய இலாபம் கிட்டாது.

ஒவ்வொரு முதலாளியும் தன்னிடம் வேலை செய்யும் கூலிக்காரனுக்கு அவனுடைய சக்திக்குத்தக்கபடி கூலிகொடுப்பதாக சொல்லுகிறார்களேயன்றி குறைத்துக்கொடுப்பதாக சொல்லுகிறார்களில்லை. தன் ஜீவனம் சுகமாக நடப்பதற்குத்தகுந்த அளவு கூலிபெறுகிற கூலிக்காரன் அவற்றிற்குத்தக்க வேலைசெய்கிறதில்லை பென்று சொல்லமுடியாது. வேலைக்குத்தக்க கூலியை முதலாளி தன்னிடம் வேலைசெய்கிறவர்களுக்குக் கொடாவிட்டால் கூலிக்காரனுடைய மெய்வலி குறையும். மெய்வலி குறைவேலைத்திறமையும் குறையும். ஆகவே முதலாளி தன்னிடம் வேலைசெய்யும் கூலிக்காரனுக்கு அவன் தேகவலிமை குன்றுவண்ணம் சுகஜீவனம் செய்வதற்குத் தக்ககூலியுடன்

உற்சாகமும் தென்புமுண்டாகி, சற்று கைப் பொருள் சேர்த்துவைக்கத் தகுந்த விலை வருஷவாரி இனமாகவாவது, கூலியுடன்சேர்ந்துசேர்த்தியாவது கொடுக்கவேண்டும்.

இங்கிலாந்து அமெரிக்கா முதலிய தேசங்களில் பெரும் முதல்வைத்து தொழில் செய்வோர் தங்களிடம் வேலைசெய்யும் கூலிக்காரர்களுக்குத் தகுந்த விதமாய்க் கூலிகொடுப்பதுடன் வருஷவாரி வரவு செலவு கணக்குகளைப் பார்த்து முடிவு செய்யும் பொழுது, முதலாளி தான் போட்டிருக்கிற முதலுக்கு வட்டியை மட்டு மெடுத்துக்கொண்டு, ஒவ்வொரு கூலிக்காரனையும் செவ்வையாகக்கவனித்து, கல்யாணமாகாதவனு யிருந்தால் அதற்கென்று ஒரு தொகையும், வீடு இல்லாதவனுயிருந்தால் அதற்கென்று சிறிது தொகையும், குழந்தை குட்டிகள் அதிகப்பட்டிருந்தால் அதற்கென்று சிறிது தொகையும் கொடுத்துதவுவதன்றி, அவர்கள் உல்லாசமாக விளையாடுவதற்கு வேண்டிய பந்தாடு மேடை முதலியவைகளையும் அறிவு பெருக்கத்திற்குத் தக்க புஸ்தகசாலை, பத்திரிகாசாலை முதலிய வைகளையும், கூலிக்காரர்களின் பிள்ளைகளும் பெண்களும் படிக்கத்தகுந்த பாடசாலைகளையும், தங்கள் தொழிற்சாலைகளுக்குள் அமைத்தும், அவர்கள் நோயின்றி சுகமாயிருக்கும்பொருட்டு வைத்தியசாலைகளை ஏற்படுத்தி மருந்துகளை வினாமாகக்கொடுப்பித்தும், கூலிக்காரர்களின் தேகசுகமும் மனவுற்சாகமுமே தன் கைமுதலாகிய பெருந்தொகையானது போடப்பட்டிருக்கும் பத்திரமான இரும்புப் பெட்டியென்று கருதுகிறார்கள்.

இத்தேசத்திலோ, ரூபவன் தனக்கு வேண்டிய கலிமண்ணை வேண்டிய அளவு தூக்கிவைத்து ஒட்டிக் கொண்டுவந்து மண்ணைவிட்டு வாசலிற் தள்ளிக்கொண்டும், வண்ணான் தன் மோழிநையை சுமக்க முடியாத அளவு ஆற்றியிருந்து சுமத்திக்கொண்டு வந்து விட்டில் இ:

க்கிக்கொண்டும், நன்றி இன்றித் தனது இடது காலால் இரண்டுதையுதைத்து, தெருவழியில் குப்பையைப் பொறுக்கித் தின்னும்படி ஒட்டி விடப்படுகிற கழுதைக்கும் ஈனமாய் வேண்டிய வரையில் வேலையை வாங்கிக்கொண்டு ஈனமிரக்கமின்றி, குறைந்த கூலியையும் சரியாய்க்கொடாமல் கூலிக்காரர்களைவருத்தி வாட்டுகிறார்கள். இப்படி நடத்தினால் கூலிக்காரர்கள் தேகமன உறுதியாகவும் உற்சாகத்துடனும் வேலைசெய்வதெப்படி? அவன் நிலையாக நின்று வேலை செய்வதெவ்வளவு? முதலாளி இலாப மடைவதெவ்விதம்? தொழில் செழிப்பதும் தேசம் முன்னுக்கு வருவது மெவ்வாறு? கூலிக்காரர்கள் சுகமே தொழில் விரித்திக்கு முக்கியமென்பதைக் கருதாதவர்கள் நீடித்த காலம் முதலாளிகளாயிரார்.

T. C. வெங்கடரமணய்யர்.

THE "MENTAL CAUSE"— Secret of the "Mental Science" Cure.

“மனமாயை” என்னும்
“மார்ஜாலவித்தை.”

❖❖❖❖❖

“மனமாயை மாயை யிம்மாயை மயக்க
மனமாயை தன்மாயு மற்றொன்று மில்லை,
பிணமாய்வ தில்லை பிதற்றவும் வேண்டாம்
நீணயாய்ந் திருப்பது தத்துவந் தானே.”

—திருமந்திரம்.

“மெய்யெலாம் மையலான் மயக்கமறச் செப்ப
[லாமே.]

—சித்தவாக்கு.

யக்கத்தை யுண்பெண்ணுவது மாயை. இந்த மாயையின் சக்தி இருவிதமாம். ஒன்று உள்ளதை மறைப்பது; மற்றொன்று இல்லாததை உண்டுபோல் தோற்றுவிப்பது. இந்த இரண்டும் உலக விவவஹாரங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிறது. இவ்விரண்மெற்றால் வியவஹாரமுமற்றது. இதுபொது. இதன் சிறப்பி லக்கணமே மேற்றிசையார் ‘Mental Science’ என்று சொல்லும் மனதைக்கொண்டு தேஹ வியாதிகளைச் சொஸ்தம் செய்யும் முறை யேற்பட்டதற்குக் காரணம். இதைக் காரியத்திலுபயோகிப்பதில் எத்தனையோவித தந்திரங்கள் உண்டு. அவற்றை பெல்லாம் வரையறுத்துரைப்பதில் பிரயோசனமில்லை. ஏனெனில், ஒன்று ஒருவருக்குப்பலித்தால் அதுவே பெல்லாருக்கும் பலிக்கும் என்றுசொல்லக்கூடாது. கூடமாயுள்ள மந்திரத்தை யுள்ளபடியுணராமல், தந்திரத்தை மாந்திரமுபயோகிப்போர், மதியிழந்து, கதியிழந்து, பிழைக்கும் வழியிழந்து பரிதபிக்க வேண்டுகிறீர்மீ. சொற்பகாலத்துக்கு ஏதோ ஜனங்களை யேமாற்றிப் பணம் பறிக்கலாம். ஆனால்சீக்கிரத்தில் அவர்தளுடைய குது வெளியாகிவிடும்.

“மந்திரராஜாய வித்மஹே, மஹாமந்திராய திமஹி, தன்னோமந்தரப் பிரசோதயாத்”—என்பது மந்திரங்களை யுபயோகிக்கும் உண்மை வழி.

[1] முதலாவது “மந்திரராஜா”வை யறிந்து கொள்வோமாக!

[2] பிறகு “மஹாமந்திரத்தை” தியானிப்போமாக!

[3] மந்திரராஜாவை யறிந்துக் கொண்டு மஹாமந்திரத்தை தியானித்து தியேயாகாரமானபின் அந்தமந்திர சக்தியானது நம் கருவி

காரணங்களாகிய புத்தி, மனசு, முதலன்னவைகளையும் சரோத்திராதி இந்திரியங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்யட்டும்.

இப்படி பிரகாசிக்கச் செய்தபின் அந்த மந்திரசக்தியானது உபாஸகனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் நிற்கும். தற்பிரயோசனத்தை நாடாத உத்தம சிலனயிருந்தால் அம்மந்திர சக்தி அவனுக்கு வசப்பட்டு நிற்கும். ஸ்ரீசங்கரபகவானுக்கு சாரதாதேவி வசமானதும், ஸ்ரீ வித்யாரண்ய ஸ்வாமியுக்கு காயத்ரீதேவதை வசமானதும், அவர்கள் அத்தேவதைகளின் தரிசனமே பூரணதிருப்தியைக் கொடுத்ததென்று இருந்ததனால்தான். காமியதபலிகளுக்கு இச்சித்த பலனைமட்டும் கொடுக்கும் முன்னவர்களுக்கு “மந்திரதிருஷ்டா”வென்று பெயர். காமியதபலிகளுக்கு இச்சித்த காரியமட்டும் பலிப்பதால் அவர்களுக்கு மந்திரவாதிகளென்று பேர். மந்திரதிருஷ்டாக்களான மஹான்கள் லோகபரிபாலனார்த்தம் மந்திர சக்தியைக் காரியத்திலுபயோகிக்க மனமுவப்பார்களாயின் அவர்களுக்கு ‘மந்திரசித்தர்கள்’ என்றுபெயர். அவர்கள் பிரதிபலனை நாடாது லோகோபகாரமாகவே பெதையும் செய்வர். “உருவிலாகும் ஸித்திபெல்லாம் உலகத் தோர்க்கே”யென்பது அவர்களுடைய மேலான கொள்கை.

மந்திரத்தை உபயோகிக்கத் தந்திரசாதனம் வேண்டும். மந்திரமும் தந்திரமும் உயிருடல் போலவும், தேஹி தேஹம்போலவும் இணையரியாத சம்பந்தமுள்ளது. ஒன்றிலென்று ஒடுங்கி விரிந்து தோன்றி மறையுமேயன்றி இரண்டையும் வெவ்வேறாக துவைதப்படுத்திப் பிரித்தல் ஆகாது.

“மனம் ஒருவழிப்பட்டது மந்திர”மானால், அது ஒருவழிப்படுமார்க்கம் தந்திரமாம். “மற்றொன்று மற்றொன்று மனோபவம்” என்றபடி பஹிர்முகப்பட்ட மனது ஒன்றைவிட

டொன்று பற்றித்திரியும். அப்படித்திரியும் மனம் “ஒருவழிப்படுங்கால்” அது பஹிர்முகம் விட்டுத்திரும்பி “அந்தர்முகப்பட்டு” ஏகாக்ர சித்தத்தினால் சூக்ஷ்மவடிவாகி, “பற்றொன்று பற்றொன்று பவோபவம்” என்கிறபடி அதன் சூக்ஷ்மவுணர்ச்சியால் அந்தர்லக்ஷ்யமான ஒன்றையே பற்றிநிற்கும். இப்படித் திரும்பிய மனம் லயக்கிரமப்படி ஒன்றைவிட டொன்றில் ஒடுங்கி காரியகாரணத் தொடர்ச்சிக்கிரமேன ஆகிகாரணமான பிந்துவில் ஒடுங்கும்.

இப்படியாகக் காரியவுலகம்எழும் ஒன்றொன்றாக ஒழிய இவையெல்லாமொழிந்த காரியப்பாமாம் “ஒழிலில்” ஒடுங்கியமனம், அந்தச் சூனியவெளிதாண்டி காரணவுலகம் உட்பிரபஞ்சங்கள் ஏழையும் விசாரித்துத்தள்ளி காரணப்பாமாம் “கடுவேளி” தன்னில் ஒடுங்கிச் சற்று இளைப்பாறிய பின்னர் அதுவுங்கடந்துள்ள “காரியகாரண வாசனைப்பற்று”நானும் பொறாதகி சாந்தோபசார்த்தத்தைநாடி அஃதையும் விட்டொழிக்க; யோசபூமிகளேழும் உபசார்த்தத்தைத் தரும் சித்வெளியாகி, “ஆதி”யென்று சொல்லும் “மனஉபாதி” நீங்கி, நித்தமுத்த நீர்மலசுத்த சாந்தி” சித்திக்கும். இஃததைத் திருமூலதேவர் ஒரு திருமந்திரத்தில் வெகுஅழகாய் உபதேசித்திருக்கிறார்:—

“காரியமேமூங் கார்திமொயையுள்
காரணமேமூங் கரக்குங்கடுவெளி
காரியகாரண வாதனைப்பற்றற்ப
பாரணவுமுப சாந்தப்பரிசிதே.”

காரியகாரணதோரணை யுணர்த்தும் வழியொன்றெதுவோ அஃதே “தந்திரம்” என்று சொல்லப்படும். இது மந்திர சப்தார்த்தம் சித்திரகுப்தமாய் (இரகஸிய சித்திரகுபமாய்) விளங்கும் வைபவத்தை விளக்குவதாம். சித்திரகுப்தமாயுள்ள இந்த சூக்ஷ்ம ரகஸியத்தை “ஏடலாத ஏட்டிலுள்ள எழுதாகூடாம் வாசிக்கலாம்” என்றுண்மையோதிய மந்திர திருஷ்ட

டாக்கள் மாத்திரமே யறிவார்கள். அவர்கள் நம்மையடுத்த சற்சீஷர்பால் வைத்த கருணை மிகுதியால் அந்த சூத்திர வித்யையை ஸ்பஷ்டமாக விளக்கிக் காட்டும் பொருட்டு அவைகளை யந்திரங்களில் அடைத்து “யந்திர ஸ்தாபனம்” செய்வார்கள். “உடல்மே லுயிர்வந் தொன்றுவ தியல்பே” என்ற இலக்கண சூத்திரப்படி சித்ராசூத்திரமாயுள்ள மந்திரசக்திகள் அவற்றின் இயல்புக்கேற்ற வமைக்கப்பட்ட “யந்திரங்கள்” தன்னில் வந்தொன்றுவதானது “பிராகிருத தர்மம்” என்னும் “இயல்பாம்.”

“தந்திராஜாயித்மஹே, மஹாதந்திராயதிமஹி,
தன்னோதந்திரசோதயாத்.”

தந்திராஜாவை யறிந்து, மஹாதந்திரத்தை தியானம் செய்து தியேயாகாமானபின், அந்தத் தந்திர ஸ்வரூபமான சித்ராசூத்திரவியை நமது கருவிகரணங்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது என்பது இதன் கருத்து. அப்படியே யந்திரபூஜைக்கும் யந்திரசித்திக்கும் அமையும்.

இப்படியாகத் தந்திர மந்திர யந்திரங்களெல்லாம் “ஆதியாய்நின்ற அறிவு” ஒன்றின் “ஆபாஸமாக” (பிரதிபிம்பரூபமாய்) உற்பத்தியாக, அந்த “ஆதி”யிலிருந்துண்டான முதல் வியாதி “பிறப்பு” என்று சொல்லும் திராபிணியாம்.

“பரமாய சக்தியுட் பஞ்சமா பூதத்
தாமாநித் றேன்றும் பிறப்பு.”

என்னும் குறளடியால் ஓளவையார் ஆதியிலிருந்துண்டாகும் முதல் வியாதியைச் சொன்னார்.

“ஓசைபரிசு முருவஞ் சுவை நாற்றம்
ஆசை படுத்துமனறு.”

ஆதியாய் நின்ற அறிவிலிருந்து இச்சாமாத் திரத்தாலுண்டான “பரமாய சக்தியிலிருந்து குணப்பெத்தால் ‘பஞ்சமாபூத’ ஸ்வரூப பஞ்ச

கிருத்தியங்களுண்டாக, அதனுல்பிறப்பும்; அந்தப் பிறப்பிலிருந்து கர்த்தா போக்தா வெண்கிற எண்ணத்துக் கிருப்பிடமாகிற “நான்” என்னும் அஹம்பாவ “ஆசை” யுண்டாக, அந்த “ஆசை”யானது பிறப்பென்னும் “ஆவரணம் முடிய அறிவை” சப்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரஸ, கந்தம் என்கிற பஞ்சதன்மாத்திராவியமாம் “சேற்றில்” அழுத்திவிடுகிறது. இந்த அவஸரத்திலே உருவமேற்பட்டு உபாதியுமேற்பட்டுப் போய் விடுவதால், “சிதாபாஸனா” ஜீவன், புருஷார்த்தங்களைத் தேடியனையென.

“தருமம் பொருள்காமம் வீடெனு நான்கும்
உருவத்தா லாயபயன்.”

இனி பஞ்சகரண விதியால் “சிவமூர்த்தியையந்தம்” “திசுழ்சத்தியாறும்” “தாதுக்களேழும்” “அஷ்ட மூர்த்தங்களும்” உண்டாக ஸம்ஸாரவிருக்தம் முளைத்துக்கிளைத்து பலத்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்து “விந்து” வெணும் வித்து விட்டு நிற்கிறது.

“இவையெல்லாம் கூடி யுடம்பாய வொன்றி
னவையெல்லா மானது வித்து.”

விந்துவாகிய இந்த வித்திலிருந்து பின்னும் பிறப்பாகிய விருக்தம் முளைத்துக் கிளைத்து வளர்ந்து “உடம்பாய வொன்று” ஆகிறது.

இப்படி “ஆதியாய் நின்ற அறிவு”தனில் வசிக்காநின்ற பரமாய சக்தியுட் பிறப்புத் தோன்ற, அது “உடம்பாய வொன்று” அந்த உடம்பின் தத்துவங்க ளெல்லாம் சேர்ந்து “விந்து” வாகி, அதுவே பின்னும் பிறப்புக்கு வித்தாயிருக்கிறது.

“உடம்பாழிந்தால் உயிராழிநார்” என்னும் திருமந்திரப்படி, உடம்புழிந்தால் உயிரழியும். ஆனால் உடம்புழியின் அது விந்துவாதலானும், விந்துவென்பது மரத்தின் வித்துப் போல “உடம்பாய வொன்றின்னும்” யென்று

மானதா” யிருப்பதாலும், விந்துவாகத்தாலன்றி உடம்பு அழியாது. விந்துவுக்கு நாதத்தில் ஒடுக்க மானதால், “அழியாதிவ்வுடலங்காண்” நாதபிந்து சேர்ந்தால்” என்ற மூதுரைப்படி, அது நித்திய தத்துவமாகிறது. “தனையாய்நிறுப்பது தத்துவந்தானே” என்ற திருமந்திரப்படி அந்த அழியாத தன்னை யாய்நிறுப்பது “தத்துவம்”—தத்பத, துவம்பத லக்ஷியார்த்தங்களாகிய பிரஹ்மாத்மலக்கியத்தைக்குறிக்குமோர் நித்திய வஸ்துவாம்.

“தத்துவ மெங்குண்டு தத்துவ னங்குண்டு” என்ற திருமந்திரோபதேசத்தால், பிரஹ்மாத்ம லக்கிய ஸ்வரூபமாகிய ஸ்ரீசக்தி என்னும் காரணதேவத்தில் தத்துவகாரணானு தத்துவனை [கடவுளைக்] காணலாம். தத்துவங்க ளெல்லாம் கடந்தவனாதலால் அவனுக்குக் கடவுள் என்னும் திருநாமமமைந்தது.

“அறிவார் பராசக்தி யானந்தமென்பர்
அறிவார் அறிவுரு வாமவென்பர்
அறிவார் கரும மவளிச்சை யென்பர்
அறிவார் பானு மவளிந்தானே”.

என்னும் திருமந்திரோபதேசத்தால், பிரஹ்மாத்ம லக்கிய ஸ்வரூபமான “ஆனந்தமே பராசக்தி” யென்று ஞானமூர்த்திகளான பெரியோர் சொல்வர். “ஆதியாய் நின்ற அறிவு” என்ற ஓனவையார் வாக்கியத்தால் அவள் “அறிவுருவா” யமர்ந்துள்ளாளென்றதும் பிரசித்தம். பிறப்பு முதலான ஸம்ஸார விருக்தம் அவ ஞடைய சக்தியினாலேயே யுண்டாவதால் “கருமமவளிச்சை” யென்றார். தத்துவமாயுள்ள அவளுக்குள்ளே தத்துவானு கடவுளிருப்பதால் “பரமமவளிந்தானே” என்றார். காரியவாதிகளான நவீன நாகரிகப்புஞ்சங்கள் இவை யெல்லாம் தெரிந்து என்னத்திற்குப் பிரயோசனமென்பர். யாவத் பிரயோசனமும் இதனாலேயேயென்று இதிலாணபூர்வமாய்க் காட்டுவோம்.

கைலையங்கிரியில் ஸ்ரீசங்கரரோடு அர்த்தநாரீ சுவரியாயமைந் திருப்பவர் “பரமாயசக்தி” யென்று சொல்லிய பராசக்தி. அந்தப்பராசக்தி தானே “உடம்பாயவொன்று” ஆனால் அவ னுக்கு “சங்கரபார்வதி” யென்றுபேர். அப்படியென்றால் “நன்மையையே செய்பவளான பர்வதராஜபுத்ரி” யென்பது வாச்சியார்த்தமாம்.

இங்கே லக்ஷியார்த்தம் கூறில்,—

“நன்மை” யென்பதற்கு லக்ஷியார்த்தம் “பரசிவம்”. அப்பரசிவத்தைக் காட்டிக்கொடுப்பதாம் தொழிலையே “செய்பவள்” என்னும் வாச்சியார்த்தத்திற்கு லக்ஷியார்த்தம் பராசக்தி. இது காரணதேவமான கலாதீதத்தில் பொருந்தும். ஸ்தூலபாவத்தில், அந்த “நன்மையே செய்பவள்” பர்வதராஜன்” என்னும் “நாண”வில் கிரேஷ்டமான ஒன்றினின்றும், “புத்ரி”—“பிறப்பு மார்க்கமாய்த் தோன்றினவள், அதாவது “உடம்பு”.

ஆகையால் “சங்கரபார்வதி” யென்னும் சப்தம் மாயாஸஹிதமார்ஜாலதேஹமாம் மனதோடுகூடிய உடம்பில் வசிப்பவளான “தேவி” யைக் குறிக்கும்.

இந்த சங்கரபார்வதிக்கு ஒருநான் ஒருயுக்தி தோன்றியது. பகவான் க்ஷிராப்தியைக்கடைந் தகாலத்தில் வாஸுகி கக்கிய ஆலகாலவிஷத்தை உலகரகூஷணர்த்தம் கையில்திட்டி ஆசமநம் பண்ணி, விஷதாபத்தால் சோர்ந்தவர்போல் திருவுருச்சாய்ந்து மூர்ச்சையாக, கூடவிருந்த உமையம்மையையும் சகலமானதேவர்களையும் ஏகாதசியன்று அல்லும்பகலும் ஆசமநீயதீர்த்தமுமருந்த வாய்க்காமல் செய்து, பகவான் மூர்ச்சைதெனியுமாறு தேவி சுகருணைசெய்து கொண்டு இரவிற்கண்கொட்டாது விழித்திருந்தனாதலால், அந்த ஞாபகம் மனதிலுதிக்க இந்நக்கனிகாலத்தில், பகவானையப்படி ஏய்க்க வேண்டுமென்று நினைத்து நவருத் தரித்து

நாரியாய்த்தோன்றி, பகவான் அந்தர்யாமியாய் வந்தவதரிக்கும் தருணம்பார்த்திருந்து கண்ணி வடிவாய் அவனைக் கடிமணஞ்செய்து, தன் மாயையைக்கொண்டு மார்ஜாலவியையெல்லாம் காட்டிவந்தான்.

புருஷணையடைந்து ஸ்ரீபுமான்களாக வாழும் பொழுதும் தன் மார்ஜால வித்யையைக் காட்டி, மதனலீலையிலும் மாயபோகமேயளித்துவந்தான். அந்தர்யாமியான சிவபெருமான் “மாயைவென்றவன்” போகம் துய்த்தும் துய்க்காது யோகமியற்றிப், “பந்தம்பறி” யுற்சவ லீலையினுண்மையையுணர்ந்து, தன்னந்தரிய னாய்த் தற்பரமேயானவனுப் தர்மஸம்வர்த தனியைக்குறித்துத் தபலிருந்து அவளுடைய தரிசனவிசேஷத்தால், அவளைக்கண்ட அந்த அவசரத்தில் தானே திருமணம் புரிந்து சதி பதிதர்மம் சிதறாது இல்லறம் நடத்திவருகையில், சுந்தரமூர்த்தியாம் திருவருட்குழலியின் மத்தியஸ்த விசேஷத்தால் மனக்கிலேசந்தீர்த்த பார்வதி, பதியை யடைந்தும் சதியோசனைவிட்டிலனாகி, கரபாத்திரதாரியாம் புருஷனுக்குத் தான் என்னவஞ்சனைசெய்தும் அதுபலிக்காது அவன் நித்தியதிருப்தனா யிருப்பதைக்கண்டு பொருதவளாகித் தன்னைப்பெற்ற ஆத்தா னுக்கு மூத்தாளோடுகலந்து ஒரு சூழ்வினை செய்யலானாள்.

கலியுகத்தில் உண்டிசுருங்கில் உடல்சுருங்கு மென்பதை யுணர்ந்து, உண்டியைச்சுருக்கித் தன்னுடையுலர்த்தி உதிராக்கினியைக்கொண்டு ஜடாராக்னியை மூட்டி ஜ்வரத்தியை வளர்த்தான். வியாதிகளுக்கெல்லாம் வித்தான ஜ்வரமெனும் அந்த யாகத்தியில்,

“தொக்குதிரத் தோனே முனைநினை
மென்பு சுக்கிலத் தாதக ளேழு”.

என்று ஓளவையார் கூறிய சப்ததாதுக்களையும் வஜ்ஜனம் செய்வான் விகற்பவாதனையால் தனக்

கெயல்பாயமைந்ததோர் சதிதர்மத்தைப் “பதி வஞ்சனைக்கென்றே” பாரிலுபயோகித்தாள். “தொக்குதிரத் தோனே முனைநினை மென்பு” என்ற தொடக்கத்தில் தோலுமென்புந்தவிரமற் றைத்தாதுக்களையெல்லாம் “ஆகாதயஜ்ஞமாம்” அந்த அக்னிகுண்டத்தில் தாக்காயணியைப் போலவே, அவள் எண்ணத்துக்கு மாறாகத் தியாகஞ்செய்து விட்டாள்.

புருஷஸ்வரூபமான சங்கரனும் பார்த்தார் : “பழிபாவத்துக்கஞ்சாப் பாலியென்றுன்னிபவ ளிழிபாவத்துக்கேற்ற வழியொன்றுதேடலுற்றார்: கறிபெருங்கண்ணோட்டத் தாலுருகியமிழ்தேயாகிப் பழியஞ்சாப் பெண்ணுக் குற்றதோர் மருந்தானார்.

“மருந்தம் பலித்தது மாயமும் வெளியாச்சு
அருந்தும் சுவையது கைப்பாலே குணமாச்சு
அருந்தவமில்லா விருந்துண்ணும் பூச்சிகள்
இருந்துண்ண மாட்டாமல் மாய்த்துவிழுந்தன.”

“விழுந்தன பூச்சிகள் விஷமங்கள் வெளியாக
உழுந்தின ஜ்வரதாபம் அடியற்று விழலாச்சு
உழுந்துழுந்தாகவே யுள்மலம் வெளியாச்சு
எழுந்துநடக்கவே ரஸவாதந்தானாச்சு.”

“பராசத்தி” பார்வதியாம் நரசரீரமானாற்போல் “உள்மல நீலமும்” (ஸ்தூலதத்துவங்களுளொடுங் கும்வாயுவாம் நீலவாண் உள்மலம்) உழுந்து போல் கறுப்பாச்சு.

ஆதி வியாதிகளெல்லாம் பிறப்பிறப்பென்னு மோர் துவந்துவத்தில் அடங்கும். “துவந்துவ ஜ்வரம்” வந்ததானால் கெந்தகக் கசப்பதில்போ காதென்றார்! பிறப்பிறப்பாம் ஆதிவியாதிக்கு உப்பின் கைப்பதோ மருந்தாகும்! “கைப் பல்லோ உப்பிலிருந் துன்னைக் கொல்வது!” என்றார் ஞானவெட்டிபாடிய வள்ளுவசித்த ரும். ஆகையால் உப்பிலுள்ள [தேஹத்திலு ள்ள] கைப்பைப்போக்கக் கைப்பையே உபயோ கிக்கவேண்டும்.

“கைப்பாலே கைப்பென்னும் மாய்ப்புப்போலும்
கைப்பெல்லாம் மாய்ப்பில்லாமதாமாகும்.”

என்பது சித்தர் அனுபோத முறையாதலால், உயிடுள்ள கைப்புக்கொப்பான தேஹத்தி லுள்ள அசுத்தமனமாம் கைப்புப்போக, அசுத் தருபத்தால் கைப்புமயமான “ஆத்மதத்துவத் தைக்” கொண்டு அசுத்த மனங்காரணமாகவுண் டாகும் “கைப்பென்னும் மாய்ப்பு”ப்போலும், பின்னர் ஐநரபரம்பரையாகவரும் மாரணரூபக் “கைப்பெல்லாம்” அசுத்தமனத்தோடு அசுத் தவாசனையு மற்றுப்போன காரணத்தால், “மாய்ப்பில்லா மதாமாகும்.” அப்படியென்றால் இறவாப்பிறவியாம் ஜீவன்முத்தி பதத்தை யாறிக்கும். திருமூலதேவரும்,

“மனமாயைமாயை யிம்மாயை மயக்க
மனமாயைதான் மாயு மற்றொன்று மில்லை”

யென்றோதி யிருக்கிறாரல்லவா? மனமாயை மாய்ந்தால், பிறகு மாயவேண்டிய தொன்று மில்லையாதலால் “பினைமாய்வதில்லை” யென் றும், சித்தமுத்த நிர்மலசுத்தமான ஆத்மதரி சனங் கிடைத்தபின் “பிறப்பிறப் பென்னும் பேச்சு “பிதற்றலே” யாகுமாதலால் “பிதற்ற வும் வேண்டா”மென்றும் சொன்னார். காரண ஸ்வரூபியான தன்னையாய்ந்து ஓய்ந்து “சும்மா விருக்கச் சுகம் சுகமென்றோதும் மறையெல் லாம்” ஆதலால் உபசார்திபெற்றுச் சும்மா “இருப்பது” தத்துவந்தானே—“பிரஹ்மாக் மைக்கிய ஸ்வரூபத்தை” விளக்கும், “சிவசக் தியைக்கிய ஸ்வரூபினி”யாம் “ஸ்ரீசகீரராஜா” அதவே யென்று ஒதினார். இந்த உண்மையை லக்ஷிய லக்ஷணவிதியை யனுசரித்துக் காரண காரிய முறையினானே தாபத்திரியங்களும் நிறைந்த ஸம்ஸாரஜ்வரம் முதலாக தேஹத்திரி யங்களைவாதிக்கும் ஆதி-வியாதி சம்பந்தமான ஜ்வரமீறாக எல்லாவற்றிற்கும் பிரயோகமுறை யாலே உபயோகிக்கலாம்.

இதற்கு மந்திர தந்திர யந்திரஸ்வரூப ஞான மும், தாரணத் தியான சமாதி பொருந்திய யோக-ஸம்யம் சித்தியும் இன்றியமையாச் சாத

னங்களாம். இவை யிருக்கின் பிரயோகமுறை தானே தோன்றும். சாதகர்களுக் குதவியாகப் பெரியோர் மஹாமந்திரங்களுக்கு தியானஸஷ் ணமும் பிரயோக விதியும் பந்திர நிர்மானமும் அதிசூக்ஷ்மமாக அவர்களது காரணிய விசே ஷத்தால் உணர்ந்து குறித்து வைத்திருக்கிறார் கள். இதை காசுபறிக்க உபயோகிக்கிறவர்கள், காசுவாங்குவதனால், காசாசைக் கிடங்கொடு க்கும் அசுத்தமனம் உள்ளே யிருப்பதின் கார ணமாக அனேக ஆபத்து விபத்துக்களுக்காளா கிறார்கள். இவர்கள் தண்ணீரிலுள்ள முதலை யைக் கண்டஞ்சியோடி நிலத்திலுள்ள காடி யைக் கட்டிக் கொண்டவர்களுக்கு சமனமாவா ர்களென்று எம்பெருமான் திருமூலநாயனார் திருமந்திர மோதியிருக்கிறார்.

Stilt-Walking in Excelsis.

“பொய்க்கால் நடைமலிப்போலியர்
உயர்வு.”

“You are down and therefore we kick you”—
the Social Stilt-Walker.

“பொய்க்கால்” என்றால் என்ன? சிறுவர்கள் தாம் சிறுவுருக்கொண்டும் பெரியவர்களாகத் தோற்றவேண்டுமென்று மூங்கில் மரம் இவை களால் போலிக்கால் செய்து அது மேலேறிக் கொண்டு தத்தித்தத்தி நடப்பதுண்டு. அச் சிறுவர்கள் தங்களை உயர்த்திக் கொள்ள உப யோகிக்கும் மரம் அல்லது மூங்கிலாலகிய போலிக்காலுக்கு “பொய்க்கால்” என்ற பெயர்.

பொய்க்காலூர்த்து போலிநடை நடந்த தன்னை உயர்த்திக்காட்டிக் கொள்ளும் சிற வர்களைப்போல், பொய்மலியுலகில் பொய்யி வல் வாங்கிப் பொய்மதம்மேயுடையவர்களாய் தன்னையுயர்த்தித் தன்னையும் தன்னை வாய்ந்த போலிமனிதர் கொள்கையோடு

கனிநுக்கிரர்கள். எந்தாய் உண்மையுபதேசம் செய்யுங்கால், “உலகமே பொய்யாக (சித்திய மில்லாமல் மரிக் கொண்டுருக்க,) அதிலும், இர வுட்பொய் வாங்கிப்புளுகும் போக்கிலிப் புளு கர் எத்தனையோபேர்” என்று சொல்லி தம் முன்வரும் போலிமனிதர்களது பொய்க்கா லைப் பிடித்திழுத்து அவர்கள் ‘உயர்-பாவங்களை’ யெல்லாம் அக்கக்காக வெடுத்துப் பிரித்துக் காட்டிப் புல்லியர் சேர்க்கையைக் பொய்யெ னத்தன்றும் வழியுரைப்பாள். அப்பொழுது அவள் சொல்லிய தெல்லாம் ஏதோ புதுமை யாக விருந்தது. இப்பொழுது மனிதர்களு டைய குணமும் மனமும் காணக் கண் படை த்த காரணத்தால் அவள் சொன்னது அவ்வள வும் உண்மையாயிருக்கக்கண்டு அதிசயிக்க றோம்.

பொய்மதம்பேசிப் ‘பெரியதனம்’ பாராட் டும் போலியர் பலரையும் வர்ணித்துரைக்க வாயிடங்கொடாது. ஆயினும் சிறிது சொல் லாமற் சொல்லிச் சுட்டிக்காட்டுவோம். “பெ ரியதனம்” குணத்தாற் பெரியவர் தன்மையைக் குறிக்கும். அவரே மணத்தாற் பெரியவரு மாவர். ஆனால் இங்கே பெரியதனம் பாராட்டும் போலியர் நடிப்பைக்குறிக்க அப்பதம் உபயோ கிக்கப்படும் பொழுது, அவர்கள் “பொய் பா வனை” அல்லது “விண் பாவனை” யென்கிற “பொய்க்காலேறிப்” போலி நடை நடக்கும் நடிப்பைக் குறிப்பதாகும். இப்படியாகவுள்ள ‘பெரியதனக்காரர்’ பலவகையாவார். அவர்களிற் சிலரைப்பாண வகுப்பார் சிலரைக்கீழே குறித் துக் காட்டுவோம்:—

(1) “ஊறிப்பெரியவர்”—எனநடிக்க விரும்பு வோர், ஊருக் குழைக்கிறதாக பாவனைகாட் டித் தன்னபொன்றே கண்ணுயிருந்து தருமா தருமபிரண்டும் விட்டு, ஊரைக்கெடுக்கு முபாய னுண்டே தம் பேரைக்கொடுத்துப் பெரு வாய் வெய்வார். வெய்வாய் எண்ணம்

பலித்தக்கால், “அற்பனுக்குப் பவுஷ் வந்த” மாதிரி இவர்கள் தம் பெருமையைச் சிறிபார் பெரியார் எல்லாரிடத்தும் சிறுமைப்படக்காட் டிப்பெருமைப்படுவர். இந்த வீண்பெருமை பா ராட்டுவதானது அற்பன் “அர்த்தராத்நிரியில் குடைபிடி”ப்பதிலும் வேடிக்கையாகவிருக்கும். “ஊரெல்லாம் ‘வாழக் கேடொன்றுமில்லை’ யென்கிற பழமொழி இவர்களுக்குத் தலைகீழா கப்படும். ஊரெல்லாங்கெடினும் தான்வாழவே பார்ப்பார். “பாடும் ஊருக்கு நரி ராஜா” என் கிற மாதிரி இவர்கள் தருமாதருமங்களை யெல் லாம் பிரஜைகள் மனதில் பாழ்படச்செய்து விட்டு, அப்படிப்பாழ்ப்பட்ட மனத்தார் தம் புகழைத்தேடிப் பிரலாபம் சம்பாதித்துக்கொண்டு மகிழ்வார். இதுவு மொருவாழ்வு! இப்பொய் வாழ்வு எத்தனைகாலம்நிலைக்குமென்று ஓராது, உணராது, தேற மனத்தராய்த் தயங்கித்திரி வார்கள். ஆயினும் ஊருக்குப் பெரியவன் நானிருக்க யாசடா வாயைத்திறக்கிறவனென்று சண்டைக்குப் புறப்படுவர்.

(2) “பேரிற்பெரியவர்”.—ஊறிற்பெரிய போலி யருக்குப்பின் “பேரிற்பெரிய” போலியர் நடை மிக நகைக்கத்தக்கதாம். “பசுவைக்கொன்று செருப்புதானம் செய்த” புண்ணியவாளைப் போல, இவர் தருமசொத்தைக் கொள்ளை யிட்டு தண்ணீர்ப்பந்தல் தருமம் செய்வார். பேரும் புகழும் கிடைத்தால் போதும். நல்லது பொல்லாது என்கிற வியவஸ்தை கிடையாது. ஊரெல்லாம் தன்பேர் கல்லிலாயினும் கட்டடத் தாயினும், பத்திரிகையிலானும் வேறு எத் தகை வழியிலாயினும் விளங்குகிற போதும், புகழ்ச்சிக்கும் இகழ்ச்சிக்கும் இவர்கள் வித்தி யாசமறியார். எப்படியாவது தன்பேர் ஊரார் வாயில் பட்டு அடிபட்டால் போதும்; பேரைக் கொண்டே யிவர் பிரசித்தி யடைவர். பட்டம் வாங்கப் படாதபாடெல்லாம் படுவர். நல்லதும் பொல்லாதும் நனிமிகச்சொல்லி எல்லாவற்றா லும் தம்பேரையே பெரிதாய் வெளியிடப் பார்

ப்பார். நன்மையேசெய்ய ஆற்றலேனும் தீமை யே புரிந்து தம் பேரை வளர்ப்பார். உண்மைக் கீர்த்தியை உணராப் போலியர் அண்மைப் பேரை அருமையாவளர்ப்பார். தொட்டிலிட்ட பாட்டி யிட்டதோர் பேரை பொட்டியொட்டிப் பல பட்டங்களைச் சேர்த்து வட்டிக்கிட்ட பணம் போல் பேரை வளர்ப்பார். பேரிற்பெரிய போலி யராம் பேதைகள் ஊரைக் கெடுத்தேனும் பேரை வளர்ப்பார்.

(3) “பணத்தாற் பெரியர்.”—மூன்றாவதான பெரியதனக்காரர் எவரெனக் கேட்கின், “பண த்தாற் பெரியவர்.” “பணத்தாற்பெரியவர் பிண த்திலுங் கடையார்.” எப்படியெனினிலோ இயம் பக் கேண்மின். ஊர், பேர், இரண்டிலும் பெரி யனும் போலியன் இகத்துள கீர்த்தி பொன் றையே விற்பன். பரம் என்னும் பதத்தைப்பகுத் துணர் அறிவிலன். பணமே பெரிதாய்க் கொண் டதோர் பொய்ப்பொருள் அண்டபிண்ட மிரண்டை யுமொன்றாய் விற்ப்பெனினென். பணத்தாற் பெரி யவன் பணமே சேர்ப்பன்; தன்னை விற்புயி னும் பணமே சேர்ப்பன். பணம் சேர்ப்பதுவே குணமெனக்கொள்வன்; (அவனுக்கு) பணம் குணமிரண்டும் பேதமில் பொருள்களாம். பண மில்லாக் குணமவற்றகுப் பிணத்திலுங் கேடாம். பணம் பணமென்றவன் பணத்தைச் சேர்த்துப் பணக்குவியல்தனைப் பெருக்கவே பார்ப்பன். தான தருமங்கள் செய்பவன் போலவன் போட் ட பணத்தை மீட்டும் பன்மடங்கதிகமா யெடுக் கும் வகையையே பார்ப்பன். அறம்பொருளின் பழன்றுமவற்குப் பணமொன்றினிலே பதிந்து கிடக்கும். பிணமதுதானும் அதன் குணத்தைக் காட்டிப் புல்லார் அறிந்து அதையொறுக்கச் செய்யும்; பணவாசைகொண்ட போலிமனிதன் ண்டப்பிணமாகியும் அவன் குணத்தைக் காட்டி பொறுக்கச்செய்யான். மாயவேஷங்கள் பலவுங் கற்றுப் பேய்போல் பணத்தில் ஆசையைவை த்து, இயபிரண்டையும் விற்பதைச் சேர்ப் பன். பணத்தாற்பெரியனும் போலிமனிதன்

குணக்கேட்டிற்கொ மிருப்பிடமாவன். கட வுளையுங் கூடுமானால் அவன் விலக்கு வாங்கி வட்டிமேற்போட்டு வியாபாரஞ் செய்வன். பாணசரனிலும் மிகக் கோணசரன் அன்னை. கோவணமொன்றையன்றிக் குறிக்குமோ! பண் டஞ்சோரார், கரபாத்திரந்தானையாகக் கடவு னைத்துதிக்கும்சித்தர், ருணமாத்திரமேயாகிக் குணமிலாப்பணப்பேயாகும் புல்லியர் தம்பால் பிச்சையெற்கவும் பொறுக்கார் அம்மா! பரம் பொருளொன்றே பொருள் (லக்ஷியம்) அன்றி மற்றவா யுள்ள பார்முதற்பூதமா மெல்லாவற்றை யும் பொருளாவெண்ணுது, கரபாத்திரமாய்த் தாமுண்பதும் அப்பொருள் பற்றியேயன்றி வேறு நிமித்தமில்லாத வீராதிவீரரும் தீராதி தீரருமானசித்தர்களும் பணக்காரனிடம்போய் புல்லினித்து, நிற்பதைப் பொறுக்காமல் தம் இஷ்டதேவதையை நொந்து கொண்டு பாடி யிருக்கிறார்களென்றால், மற்றவர்களுக்குக் கேட்பானேன்!

“புல்லரிடத்திற் போய் பொருள்தனக்குக்கையேந்தி பல்லைமிகக்காட்டிப் பறக்க விழிக்கிறேன்”டி! பல்லைமிகக்காட்டாமல் பறக்கவிழிக்காமல் புல்லும் போகாமல் என்கண்ணம்மா! பொருளெனக்குத் தாராயோ!” என்பது சித்தர்வாய்ப் பிறந்ததோர் பாடல்.

அகண்ட பரிபூரணமே லக்ஷியமாய்க் கொண்ட மஹாசித்தரும் கரபாத்திரமேற்று அவ்வகண்ட லக்ஷியத்தையே வளர்ப்பார். புல்லரிடமேற்ற பிச் சைதானும் புன்மைநிறைந்ததால், அகண்டலக்ஷி யத்தை வளர்க்கக் கையேந்திய உணவுபொருள் தானும் கொடுப்பான் சிந்தையின் கொடுமை யால் கண்டதுண்டமாவது கண்டு உண்டதோர் உணவுபொருள்தானும் அகண்டலக்ஷியத்தை வளர்க்காமல், கண்டதுண்டமான பேதபாவனை யாலீந்த பொருளாதலால் அந்தபேதபாவனை யையே யுண்டு பண்ணுவதால் “ஐயோ! இதென்ன கூத்து!” என்று திரிபுரமுந் தஹன் மாகச் சிரித்து (புல்லையிக் காட்டி), அந்தபேத

பாவனையெல்லாம் அற்றுப்போக—“பறக்க மிக விழிக்கிறேன்” என்று தம் இஷ்டதேவதையாம் சித்சக்தியிடம் முறையிடுகிறார்! பணத்தாற் பெரிய பாதகன் (Mammonite) முன்னே, குணத்தாற் பெரிய சித்தரும் குன்றி நிற்பது ரென்றால், சாதகபுருஷர்கள் படும பாட்டுக்குக் கேட்பானேன்! ஆகையால் சின்மயானந்த ஸ்வரூபியாகிய “என்கண்ணம்மா!” “பல்ல மிகக் காட்டாமல் பறக்க விழிக்காமல்”—கரபாத்திர பிச்சையெடுப்பதினுமுள்ள இந்த உபாதிதானும் நீங்கப்பெற்று, அகண்டலக்ஷிய சாதன முங்கடந்து சென்ற சகஜசமாதியினால் “புல்லரிடம் போகாமல்” அகண்டலக்ஷியார்த்தமான “பொருளெனக்குத்தாராயோ!” என்று பிரலாபித்துக் கேட்கலானார். அவ்விண்ணப்பத்திலீடுபட்டு வீடுபெறப் பறக்கு மில்வேழைக்கு மேலென்றும் தோன்றவில்லை. தோன்றாமையால், தோன்றாமை தோன்ற எழுதவும் கூடவில்லை.

ஓம்ததஸத்.

Sivayoga-Deepika.

Chapter III.

(Second Part, Ashtangayoga Siddhi.)

ஓம் ஸ்ரீ சாவித்திரியை நம:!

சிவயோக தீபிகையில்

அஷ்டாங்க பூஜா அந்தரங்க சதுரங்க

விதானமென்ற

முன்றலுது படலம்.

(இரண்டாம் பாகம், அஷ்டாங்கயோக சித்தி.)

தியானம்.

34. தேகமாகிய பாத்திரத்தில் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஞானமென்கிற அக்னியிலே பூதஞ்ஞானங்களென்ற தசாங்கத்தை மட்டும்தான் கிரகிதனால் உபயோகப்போடு. இது தியான ஸந்தானம்.

35. தியான மொன்றிலேயே சாதகனுடைய மனம் அதிக ஸ்திரமானால் அதுவே தாரணியென்று சிவயோகிகள் சொல்வர். அதுமுன்னரே கிரமமாகச் சொல்லப்பட்ட போதிலும் இங்கு வேறு மாதிரியாக பூமி முதலியவை களினிடம் தாரணைக் கிரமமாக வெவ்வேறாய்ச் சொல்வோம்.

36. அத்தாரணை யானது, தாரணி (பூமி சம்பந்தமானது) என்றும், வாருணி (ஜல சம்பந்தமானது) என்றும், ஆக்நேயீ (அக்னி சம்பந்தமானது) என்றும், மாருதீ (வாயு சம்பந்தமானது) என்றும், நபோமயீ (ஆகாச சம்பந்தமானது) என்றும் (இவ்வாறு) ஐந்து விதமாக விதவாங்களாற் சொல்லப்படும்.

37. ஆகையால் எப்போதும் அப்பியாச குரர்களா யிருக்கிறவர்களுக்கு சர்வசித்திகளையுங் கொடுக்கிறபடியினால் யோகிசுவர்களால் இவை தாரணை யெனப்படும்.

38. அதில் தாரணியென்கிற தாரணைக்கு பாதம் முதல் முழங்கால்வரையுள்ளது பூசக்கிரஸ்தானம் (பிருத்தவீஸ்தானம்); அதில் லகாரபீஜத்துடன் வாயுவை நிறுத்தி நாலு கைகளும் நாலு முகங்களுமுடைய பிரஹ்மாவை தாரணை பண்ணினால் பூமிஜய முண்டாகும்.

39. இரண்டாவதான வாருணி யென்கிற தாரணைக்கு முழங்கால் முதற்கொண்டு நாபி பரியந்தம் ஜலசக்கிரஸ்தானம். அதிலே லகாரபீஜத்துடன் வாயுவை நிறுத்தி பீதாம்பரத்தை தரித்தவராயும், பிரசன்னமாகிய முகத்தை யுடையவராயும், சத்தஸ்படிகவாணமுடையவராயும், சங்கசக்கரங்களைத் தரித்தவராயும், மன்மதன் பிதாவுமான ஸ்ரீ மகாலிஷ்ணுவை நமஸ்கரித்து தியானம் பண்ணினால் சித்திரமாக ஐலத்தின் ஜயமுண்டாகும்.

40. முன்றலுதான ஆக்நேயீ என்கிற தாரணைக்கு நாபி முதற்கொண்டு வண்ட பரியந்தம்

அக்னிசக்ரஸ்தானம். அதிலே லகாரபீஜத்துடன் வாயுவை நிறுத்தி முன்று கைகள், பீதாம்பர வதனம், அபயவாத ஹஸ்தங்கள், விபூதியாலுத்துள்ளஞ் செய்யப்பட்ட கை, இவைகளை யுடையவரும் சாந்தரும், மேனி, இவைகளை யுடையவரும் சாந்தரும், பாலகுரிப்ப பிரகாசருமாகிய குத்திரமுந்தியை நமஸ்கரித்து தாரணைபண்ணினால் அக்னிஜெய முண்டாகும்.

41. நாலாவதான வாயுவீ (மாருதீ) யென்கிற தாரணைக்கு கண்டமுதற்கொண்டு புருவமத்திய பரியந்தம் வாயு சக்ரஸ்தானம். இவ்விடத்தில் யகாரபீஜத்தோடுகூட வாயுவை நிறுத்தி பிரகாசஸ்வரூபமாய் நிக்சல திவ்யியதேஜஸோடு கூடின மஹேசுவரனைத் தியானம் பண்ணி தாரணை செய்யுமவன் ஈகவானுடைய பிரசாதத்தால் (வாயு ஜயம் பெற்று) வாயுவைப்போல் சஞ்சரிக்கலாம்.

42. (ஐந்தாவதான நபோமயீ என்ற) தாரணைக்கு புருவ மத்திய முதற்கொண்டு ஸாடமுடி வுபரியந்தம் [1] ஆகாச சக்ரஸ்தானமாகும். இவ்விடத்தில் ஹகாரபீஜத்துடன் வாயுவை திடப்படுத்தி ஐந்து முகமும், பத்துக்கைகளும், முன்று கண்களும் சந்திரகலையாகிய கிரீடத்தை தரித்தவரும், ஆபுதங்கலோடு கூடினவரும் இச்சித்ததற்குமேல் வரத்தைக் கொடுப்பவரும், எப்பொழுதும் அபயத்தோடு கூடினவரும் சகலதத்துவங்களுக்கெல்லாம் ஆதி தத்துவமானவரும், பிந்துவாகிய விபோம (ஆகாச) ஸ்வரூபமானவருமாகிய ஸ்ரீ கண்டசிவனை (சதாசிவத்தை) நமஸ்கரித்து ஏகாக்ஷிர மனத்துடன் தாரணை செய்பவன் முக்தியடைவான்.

43. இந்தப் பிரகாரம் ஐந்துதாரணைகளையும் ஒவ்வொன்றினுக்கு ஐந்து நாழிகை வீதம் அப்பியிடுப்பவன் காபசித்தி [2] யடைவான்.

[1] சம்ஸ்கிருதத்தில் மயிரின்புடிவு பரிவந்தம் எனப்படும்.

[2] காயகந்தி மூலம் பாடமுண்டு.

44. இவ்விதம் தாரணி முதலிய பஞ்சதாரணைகளிலும் எப்பொழுதும் ஒருவன் பிராணனை நிறுத்துவானாகில் (வாச, பித்த, கிலேஷம் மென்ற) முன்று தோஷங்களாலுண்டாகிய பூமிய ரோகங்களெல்லாம் சித்திரமாகவே நசிக்கும். இதற் சந்தேக மில்லை.

45. ஞானத்தினாலாகிலும் [3] கர்மத்தினாலாகிலும் இந்த பஞ்சதாரணைகளும் எந்த யோகிசுவர்களால் தரிக்கப்படுமோ [4] அவர்கள் எளிதில் சம்சாரமாகிய சாகாததைத் தாண்டுவார்கள்.

46. (இதுவரை தாரணைசொல்லி மேற் சமாதிகூறுகிறார்):—செவ்விய ஞானமாகிய தீபத்தை நிரம்பலுத்தி யென்கிற கையினூற் பிடித்து ஹிருதயமென்கிற ஆலயத்திற் பிரவேசிக்கச் செய்து, அஞ்ஞானமாகிய அந்தகராதைப்போக்கி அக்கே விளக்குகிற பரமாத்ம விங்க மூர்த்தியை (மனோதிருஷ்டியாலே பார்த்து) ஸ்திரமான சமாதியினாலே உன்னுடைய ஜீவாத்மாவை யந்த பரமாத்ம விங்கத்திற்கு ரைவேத்திபம் பண்ணு.

47. உப்பும நீரும் சேர்ந்து ஒன்றானபோல் மனதும் சத்ருபமாகிய ஆத்மாவும் சேர்ந்து சமாசப் படுதலே சமாதியென யோகித்திரர்களாற் சொல்லப்படும்.

48. எப்பொழுது ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் ஐக்கிய முண்டாகுமோ அப்போது (சமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் மிஞ்சி) யோகிசுவர்கள் சமாதியவஸ்தையை அடைவர்.

[3] தியானத்தினாலாகிலும் எனவும் பாடமுண்டு.

[4] மூலத்தில் “எவரால் தரிக்கப்பட்டு அதன் அப்பியாகத்தில் ஊக்க முடையவர்களா யிருப்பார்களோ” எனவும் காணப்படும். வேறுபாட்டிப்படி “எவரால் தரிக்கப்பட்டு ஊகப்படுவதில் ஊக்க முடையவர்களாயிருப்பார்களோ” என்றும் காணப்படும்.

49. இச்சமாதியால் யோகசுவர்களுடைய மனம் பரப்பிரஹ்மத்தில் லயிக்கவே அவர்களுக்கு சரோத்திரம் முதலிய இந்திரியங்களும் சப்தாதி விஷயங்களும் அகங்காரமும், மனமும், மனோவிருத்திகளும், மான அவமானங்களும், சுகதுக்கங்களும், சிதோஷ்ணங்களும், புண்ய பாபங்களும், (இவை முதலிய) சங்கல்ப ஜாலங்களனைத்தும் இல்லை.

50. இவ்விதம் (பிரஹ்மத்தில் வீனமான மனத்தையுடைய) யோகசுவரன் உத்தமமான ஆகாரத்தைப் புசித்தாலும் புசிப்பன்; ஆகாரஞ் செய்யாமலிருந்தாலுமிருப்பன்; நித்திரையோடு கூடியிருந்தாலுமிருப்பன், நித்திரையில்லாமலிருந்தாலுமிருப்பன்; குகையில் வாசஞ்செய்தாலும் செய்வன், சுகல பூமியிலும் சஞ்சரித்தாலும் சஞ்சரிப்பன்; அபேகைநிலையிலாமலே நானாவிக் காமகிரியைகளைச் செய்தாலும் செய்வன், நிஷ்கிரியையிருந்தாலுமிருப்பன்; இவ்விதம் நானாவிக் கேஷ்டைகளைப் பண்ணிக்கொண்டிருந்தும் சமாதியிற் சேர்ந்த மனம் சலியாமலிருப்பன். [இவனே அவதூதன்¹ என்கிற சப்தத்திற் குறித்தானவன்.]

51. இவ்விதம் அஷ்டாங்கங்களுடனேகூடிய ஹடயோகத்தை ஆஸ்யமில்லாமல் அப்பிராசம் பண்ணி நிஷ்டாபானை யோகிக்கு உண்டாகும் சித்திகளைச் சொல்வோம் கேள்.

52. (அப்படிக்கொத்த யோகசுவரனுக்கு அப்பிராச காலத்தில் கிரமமாக) முதல்வருஷத்தில் சர்வரோகங்களும்போய் சர்வஜனப்பிரியனாவான். இரண்டாவது வருஷத்தில் தேவ வாக்கினாலே சுகல வித்யையும் சொல்வான். மூன்றாவது வருஷத்தில் சர்ப்பம் முதலியவை களாவனுக்குப் பாதையிலலை.

¹ ["அவதூதன்" என்றால் உதறிவிட்டவன்- (விவரமற்றவன்) உதறி யெறிந்தவன். [என்பது பெருந்திருவிருந்திய]

53. நாலாவது வருஷத்தில் பசி தாகம் நித்திரை முதலியவைகளும், சிதோஷ்ணங்களும் மவனுக்கில்லை. ஐந்தாவது வருஷத்தில் தூரிரவணமும், வாக்கு சித்தியும், பரகாயப் பிரவேசமுமுண்டாகும்.

54. ஆறாம் வருஷத்தில் வச்சிரம்[5]முதலான ஆயுதங்களால் பாதையில்லை; மிகுந்த வேகமும் தூரதரிசனமுமுண்டாகும். ஏழாவது வருஷத்தில் பூமியில் நிலான் (தேவத்துவ மடைவன்). எட்டாவது வருஷத்தில் அஷ்டைசுவரியமுமுண்டாகும்.

55. ஒன்பதாவது வருஷத்தில் தேகம் வச்சிரதேகமாய் ஆகாசமனமும் சுகலிக்குக்களும் சஞ்சாரமுமுண்டாகும். பத்தாவது வருஷத்தில் மனோவேகமாக நினைத்த விடத்திற்குச் செல்லலாம்.

56. பதினொருவது வருஷத்தில் (சர்வசாராங்கங்கள் தன்வசமான) சர்வஞ்ஞத்துவமும் சுகல சித்திகளுமுண்டாகும். பனிரெண்டாம் வருஷத்தில் சாக்ஷாத் பரமேசுவரனுக்குச் சமானமாய்த்தானே சுகல பிரபஞ்சத்தையும் சிருஷ்டிக்கவும் சம்ஹாரம்பண்ணவும் தக்கவனாவான்.

57. இப்படியாகப் பண்ணிரண்டு வருஷம் சத் குருவின் பாதங்களில் பக்தியால் வீகினியில்லாமல் அப்பிராசம்செய்த யோகி திடமாய் ஆத்மாவை யடைந்தவனாய் சித்தனாவான் என்றறியவும்.

58. ஆகையினாலே மகாச்சரியமான சிவ பூஜாங்கமான இந்த அஷ்டாங்கயோகத்தை நீயும்பிராசஞ்செய்.

59. இவ்விதம் நிரந்தரம் அப்பிராசம்செய்வதால், ஜனனமாணமற்றவனாய் தேகமுள்ளபரியந்தம் னோகத்தெல் இச்சைப்படி (ஜீவன் முக்தனாய்) மிகுந்த, பின்பு விதேகமுத்தியை யடைவான்.

5 சல்தீரம் எனவும் பாடமுண்டு.

60. இயமம், நியமம் இவை இவ்வண்ட மாத்திரமே ஆசரித்தபடியினால்தான் சிவபக்தனென்று சொல்லப்படுவான். சித்தாசன [6] அப்பிராசம் பண்ணினவன் மஹேசுவரபதத்தை யடைவான்.

61. சராசரங்களுக் கெல்லாம் லயஸ்தானமான லிங்கமாகிய ஆசாமென்று சொல்லப்படும் ஸ்தானத்தில் யிராணவாயுவை கேவலகும்பகத்தால் லயிக்கப்பண்ணினவன் "பிராணலிங்கி" என்று சொல்லப்படுவான்.

62. பிரத்தியாகாரத்தோடு கூடினவன் சம்சயமின்றி "பிரசாதி ஸ்தலத்தை" யடைந்தவன். தியான தாரணைகளுடன் கூடினபுத்திமான் "சரணஸ்தலத்தை" யடைந்தவனாவான்.

63. நிச்சலமாகிய ஐக்கிய சமாதியால் லிங்கைக்கியமாகிய அத்வைதபாவத்தை யடைந்தவனாவான். இவ்விதம் அஷ்டாங்கயோக நிஷ்டானை யோகசுவரன் வீரசைவனென்று சொல்லப்படுவான் [7].

64. ஆகையால் நீயும், ஒ சிஷ்யனே, கர்ம யோகங்களைவிடவேபாவது ஞானத்தாலாவது சர்வயத்தனங்களாலும் இந்த அஷ்டாங்கயோக மார்க்கத்தால் சிவயோகியாவாயாக. (சிவ யோகாப்பிராசம் செய்வாயாக).

இப்படி ஸ்ரீ சதாசிவ யோகசுவரால் செய்யப்பட்ட சிவயோகதீபிகையில் அஷ்டாங்க பூஜா அந்தாங்க சதாங்க விதானமென்ற மூன்றும் படலம் முற்றும்.

மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர்

[6] ஸ்திராசன மெனவும் பாடமுண்டு.

[7] இவ்விடத்தில் தாலாசிரியர் இவ்வஷ்டாங்க யோகத்தை யப்பியசிப்பவன் வீரசைவனாவான் எனச் சொல்லவிரும்பி, வீரசைவ சித்தாந்தத்தில் சிவபூஜாக்கிரமத்தில் உபாசகர்களையும் ஷட்ஸ்தலங்களாகிய பக்தஸ்தலம், மஹேசுவரஸ்தலம், பிராணலிங்கஸ்தலம், பிராணஸ்தலம், சரணஸ்தலம், ஐக்கியஸ்தலம் என ஆறு ஸ்தலங்களும் யோகத்தில் இயமம் முதல் சூகாதி வரையிலுள்ள எட்டு அங்கங்களும் ஒன்றையொன்றைக் காட்டுகின்றார். இதை யோட்டி பழையமொழிபெயர்ப்பைப் திருத்தியிருக்கின்றோம். ஷட்ஸ்தலங்களின் விரிவை சித்தாந்தசிகாமணி, விசேஷாந்தப்பிரகாசிகை, அதுபவருத்திரம் முதலிய வீரசைவன்களில் பார்க்கலாம்.

Kannaki—A Social Drama.

கண்ணகி.

அங்கம். III]

[காட்சி-4.]

குடம்—ஐயைகோட்டம்

காலம்—அந்திப்பொழுது

பாத்திரம்—
கோவலன்
கண்ணகி
கௌந்தி
சாலினி
மறவர்கள்.

கண்ணகி.—நாதா! அந்த அந்தணர் சொன்ன வழியைப் பின்பற்றிக் கொண்டே நெடுந்தாரம் வந்துவிட்டோம்! (இளைப்போடு) உஸ்! ஆ! பிராணபதி! என் கால் நோவுகின்றதே! நாலு உலருகின்றதே! கண் சுழலுகின்றதே! காதலா! என்ன செய்வேன்! நாதா இதோ பார்த்தீர்களா; என்னுடைய கால்களில் கொப்புளங் கண்டிருக்கின்றதே? (பாதத்தைக்காட்டுகிறாள்). இனி என்னால் ஓரடிகூட எடுத்துவைக்க முடியாது! நின்றபடியே கோவலன் தோளின் மேல் சாய்கிறேன்.)

கோவலன்:—(கண்ணகியைத் தன் தோளில் அணைத்துக்கொண்டு) மாகுபொன்னே, வலம்புரிமுத்தே, காசறு விரையே, கரும்பே, தேனே, அரும்பெறற்பாவாய், ஆருயிர்மருத்தே, பெருங்குடி வானிகன் பெருமடமகனே; மலையிடைப்பிறவாமணியே, அலையிடைப்பிறவா அமிழ்தே, யாழிடைப்பிறவா இசையே, நீயேன் வருந்துகின்றாய்? இனி நாம் நடக்கவேண்டவதில்லை. இதோ ஐயைகோட்டத்தை நெருக்கிவிட்டோம். இன்றிரவை இங்கே கழித்துச் செல்லுவோம்.

கௌந்தி:—ஆம்; அம்மா! எனமுக்கின்றாய்? கஷ்டப்படவேண்டிய காலத்தில் கஷ்டப்பட்டுத்தானே தீரவேண்டும்! இன்னும் கொஞ்சதூரம்வா! (கண்ணகியை மெதுவாக அழைத்துச் செல்லுகிறாள்).

கோவலன்:—அடிகாள்! இதோ ஐயைகோட்டம் வந்த விட்டோம்! (மூலரும் தஞ்சுதல்.)

ஒரு மறவன்:—(மற்ற மறவர்களைப் பார்த்து) ஏ! அண்ணே! அங்கிட்டு பாத்தியா! சாலினியேலே

காலிவந்து கூத்தாடி தாந்தேன்! ஏ! ஆத்தாடியோ! எம்பிட்டு சனங்கபோறவோ! வாண்ணா! நம்மு போயிட்டு வருவோம்தே!

மற்றொருவன்:—ஆமாண்டோ ஆமா! சாலினி மயிரா விரிச்சபோட்டுக் கிட்டு கூத்தாடுறனாம்! அவளுக்கு ஒண்ணுமே தெரியலியாம்! எம்மிட்டு பேரு புடிச்சாலும் அடங்க மாட்டேங்குளுளாம்!

வேறொருவன்:—ஆமா அண்ணே! யாருகடன் வச்சாலும் மாரிகடன் வச்சுக்கலாமா? சாமிக்கு பவி கிலி கொடுத்தால்ல? மாடு வெட்டி மாமாங்க மாச்ச தாம்! ஆடு கோழிகூட சாமிக்கி கொடுக்காயிட்டா அது கொவிச்சுக்காதா? நீதான் சொல்லேன்!

இன்னொருவன்:—இங்கிட்டு ஏண்டாலே நிக்கி னும்! கிளம்புங்க அந்த வேடிக்கை யெப் பாப்போம்! (இவர்கள் நால்வரும் வேறு சிலரும் சாலினி கூத் தாடும் இடத்தை நோக்கி ஓடுகிறார்கள்.)

கண்ணகி:—மண்ணா! அதே பாருங்கள்! ஏதோ ஒரு பெரிய வெளிச்சம்தோன்றுகிறது! மறவர்கள் அந்த வெளிச்சத்தை நோக்கி ஓடுகிறார்கள்!

கேளந்தி:—நாமிருக்கும் இடத்துக்கும் அந்த வெளிச்ச மிருக்கும் இடத்துக்கும் கூப்பிடு நூரம் கூட இரா தென்றே நினைக்கிறேன்!

கோவலன்:—ஆனால் நாமும் சென்று அங்கு என்ன அதிசயம் நடக்கிறதென்பதைப் பார்த்து வரு வோமா?

கேளந்தி:—நீங்களிருவரும் சென்று பார்த்து வாரு வ்கள்! (இருவரும் போகிறார்கள்.)

காலினி:—(தலைவிரி கோலமாய்க் கூத்தாடிக் கொண்டு) ஏ மறவர்களே! ஏ எயினர்களே! நீங் கள் எனக்குச் செலுத்த வேண்டிய கடனைச் செலுத் தாதலால் உங்களுடைய சேரிகள் பாழ்பட்டன. உங் கள் பகைவர்களுடைய ஊர்களில் பசுக்கூட்டங்கள் மிகுந்து போயின! வழி பறித்தடிப்பதானும் குறை பாடுவதானும் வரும்படி உங்களுக்குக் குறை த்து போயின! நீங்களும் உங்கள் கொலைத் தொழி ல்களைய மறத்தொழிலை இயற்ற முடியாதவர்களாய் அந்ததொழில் செய்வோரைப்போலச் சிணங்குறை த்து கொஞ்சுடங்கி விட்டீர்கள்! தனவாடி மதுவுண்டு

வாரும் உங்கள் வாழ்க்கையை விரும்பினால் எனக் குச் சோனேண்டிய அடனைக் கொடுங்கள்! இல்லா விட்டால் உங்கள் குலத்தொழில் நாசமடையும்!

மறவர்கள்: (ஒரே கூச்சலாய்) தாயே பொறுத் துக்கோ! ஆயி பொறுத்துக்கோ! யென்னமோ தெரி ற்சுத் தெரியாமே சேஞ்ச பிணையை உன்னோடே மனைசிலே வச்சுக்காதே! தாயே! இந்தத் தடவே மட்டும் மன்னாப்பு செஞ்சுக்கோ! உனக்கு வேணுங் கிறதெல்லாம் தாரோம்! (சுற்றிவந்து காலில் விழுமிருந் தனர்.)

கோவலன்:—இதுவும் ஒரு வேடிக்கை தான்! (சிரிக்கிறான்)

கண்ணகி:—பிராணபதி! அதோ பாருங்கள்! அந்தச் சாலினிக்கு இவர்கள் என்னென்ன அலங் காட்டு செய்கிறார்கள்! அவளுடைய கரிய கூந்தலைச் சடையாகக் கட்டி அந்த முடியிலே சிறிய வெள்ளிய பொன் ஞாண வளையக்கிடத்தி, தோட்டப் பயிரை அழித்த பன்றிகளின் கொம்பைப் பிடுங்கி வெள்ளை நிறமுடைய பிறையென்று சொல்லும்படிச் சூத்தி அலங்கரிக்கிறார்கள்! புலிகளின் வாயைக் கிழித்து அவைகளின் பற்களை உதிர்த்து வரிசையாகக் கோர் த்து வைத்திருக்கும் வடத்தை நிரைத்தாலியாகக் கட்டுகிறார்கள்! புலியின் தோலை அவளுக்கு மேலை யாக உடுத்துகிறார்கள்! இன்னும் நாதா! அதோ பாருங்கள்! வயிர்வல்லு வருத்தத்தோடு வளைத்து அவள் கையில் கொடுத்திருக்கிறார்கள்! மதனப் பாவை, கிளி, சிறகின் மயிர், காட்டுக்கோழி, நீல நிறமுடைய மயில் முதலியவற்றைக் கொண்டு சேவித் துத் துதித்து நிற்கிறார்கள்! “வண்ணமுஞ் சண்ண முந் தண்ணறுஞ் சாந்தமும், * நிணச்சோழம், பூவும் புகையுமேவிய வினாயும்” கையிலேந்திக்கொண்டு வயற் பெண்கள் பின் செல்லுகிறார்கள்! வழிபறிக் கும் போதுகொட்டும் பறையும், குறைகொள்ளும் போது ஊதுஞ் சின்னமும், துத்தரிக்கொம்பும், குழிக்குழலும், இடைவிடாது ஒலித்துக்கொண்டிருக் கின்றன. உயிர்ப் பவியை யுண்ணும் விரிந்த பலி பீடத்தை முன்னதாகத் தொழுது பின்பு அயிரைத் துதிக்கிறார்கள்! இவைகளை யெல்லாம் கவனிக்கும் போது, நாதா, உங்களுக்கு ஆச்சரிய முண்டாக

* நிணச்சோழம்—இரத்தத்தோடு கூல்து பிணைத் த பலிச்சோழம்.

விவிலையா? இப்படிப்பட்ட தெய்வ வழிபாட்டை நீங்கள் வேறு எங்காவது கண்டிருக்கிறீர்களா?

கோவலன்:—பிராண சகி! இந்தக் கூத்தும் காலக் கூத்துதான்! இந்த மறவர்களுடைய ஈசுவர பக்தி, எப்படிப்பட்ட தென்பதை இப்போது கண் கூடா யறிந்தோம்!

காலினி:—(கண்ணகியைச் சுட்டிக்காட்டி) இவள் கொங்கு நாட்டினை யாளும் செல்வி! குட நாட்டினை யாளும் அரசி! தென்றமிழ் நாட்டினை யாளும் பாவை! இவள் இப்படியாவதற்குக் காரணம் இவள் முன் ஜென்மத்தில் செய்த நல்ல தவமே யாகும்! இந்த உலகத்திற்கு முழுமானிக்கம்போன்று உயர்ச்சி பெற்ற பெண்ணுருக் கொண்டதோர் திருமணி யாம். இந்தக் கண்ணகி! (என்று அங்கு கூடியிருந்த மறவர்களுக்குச் சொல்லுகிறான்)

கண்ணகி:—(தன்னைப் புகழ்ந்து சாலினி கூறி யதைப் பொறுது நாணினவளாய் தன் கணவன் பக்கத்தில் மறைந்துகொண்டு) நாதா! இவள் தெய்வ மயக்கத்தால் ஒன்று மறியாது மயங்கி என்னைப் புக ழ்த்த பேசுகிறாள்! இவளுடைய அறிவின்மையை என்னென்பேன்! (புன்சிரிப்பு சிரிக்கிறாள்.)

கோவலன்:—இந்த மறவர்களுடைய குலமே குலம்! ஏனெனில் சாலினியைப் போன்ற மூதறி வுடைய பெண் உதித்தது மறவர் குலமாதலால்!

கண்ணகி:—சரி; நாதா! கூத்தும் முடிந்தது! சாலினியின் மேல் வந்திருந்த தெய்வமும் மறைந்தது! மறவர்களெல்லோரும் கள்ளுண்டு களித்த இது வரையில் ஆடிய ஆட்டத்தால் களைத்து அவாவர்கள் உறங்குவதற்குச் செல்லுகிறார்கள்! நாமும் செல்லு வோமே!

கோவலன்:—ஆமாம்! அதோ கெளந்தி யடி களும் நம்முடைய வரவை எதிர்பார்த்தவர்களாயிருக் கிறார்கள்! சீக்கிரம் செல்லுவோம்!

† முற்காலத்தில் மறவர்கள் அனுசரித்து வந்த தெய்வ வழிபாட்டை அறிந்து கொள்வதில் அநேகரு ளுக்கு விருப்ப மிருக்குமெனக் கருதியும், அவர்களு டைய வழக்க ஒழுக்கங்கள் பலருக்கும் ஆச்சரியத் தைக் கொடுக்குமென நினைத்தும் இப்பகுதியை மட்டும் செல்பதிகாரத்தில் உள்ளபடியே சிறி சில மாறுபாடுகளுடன் எழுதினோம்.

கண்ணகி:—இங்கு நாம் கண்ட அதிசயத்தைக் கெளந்தி யடிகளுக்குச் சொல்லுவோமா?

கோவலன்:—அஹா! அப்படியே செய்யலாம்! (இருவரும் திரும்பிப் போய் கெளந்தி யடிகளைச் சேர்ந்து தாங்கள் கண்ட காட்சியைச் சொல்லிவிட்டு நித்திரை புரியச் சென்றார்கள்)

[3-ம் அங்கம் 4-ம் காட்சி முற்றும்]

நாகை ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

ஓமீ:

ஸ்ரீ சாவீதிரையநாயகம்

உபநிஷதரீத தீபிகை.

VI. வஜ்ஜிர சூசிகோபநிஷத்.

ஓம் ஆப்யாயந்து இதிராந்தி:

1. சித்ததானந்த ரூபராயும், சர்வமனோ விருத்திகளுக்கும் சாக்ஷியானவரும் வேதாந் தத்தால் அறியக்கூடியவராயும் அந்த ரூபியா யும் இருக்கும் பிரஹ்மத்திற்கு நமஸ்காரம்.

2. அஞ்ஞானத்தைப் பிளப்பதாயும், ஞான மற்றவர்களுக்கு துஷணமாயும், ஞானக் கண் ணுடையோருக்கு பூஷணமாயும் (அலங்கார மாயும்) இருக்கும் வஜ்ஜிரசூசி யென்கிற சாந் திரத்தைச் சொல்கிறேன்.

3. பிரஹ்ம கூத்திரிய வைசிய! சூத்திர! என நான்கு வர்ணங்க ளுண்டு. அவ்வர்ணா களுக்குள் பிராஹ்மணனே பிரதான மானே னென்று வேதவாக்கியங்களை யனுஸரித்த ஸ்மிருதிகளும் சொல்லும்.

4. அதில் ஓர் வினா ஏற்படும். பிராஹ்மணனென்றால் யார்? ஜீவனா, தேகமா, ஜாதி யா, ஞானமா, கர்மமா, அல்லது தர்மத்தை யுடையவனா?

5. முதலில் ஜீவன் பிராஹ்மணனென்றால் அது பொருந்தாது. ஏனெனில் போனதும் இனிமேல் வரக்கூடியதமாகிய அநேக தேகங்களிலும் ஜீவன் ஒருவனே. மேலும் ஒருவனுக்கு கர்மவசத்தால் அநேக தேகங்களுண்டாகும். அப்படிப்பட்ட சகல தேகங்களிலும் ஜீவன் ஒருவனே யாவன். ஆகையால் ஜீவன் பிராஹ்மணனல்ல.

6. ஆனால் தேகம் பிராஹ்மணனோ வென்றால் அதுவுமல்ல. ஏனெனில் சண்டாளன் வரையுள்ள சகல மனுஷ்யர்களுக்கும் தேகமானது பஞ்ச பூதங்களால் ஏற்பட்ட காரணத்தால் ஒரே ரூபமாயிருக்கும். மேலும் (சகல மனுஷ்ய சரீரங்களுக்கும்) மூப்பு, மரணம், தர்மம் அதர்மம் முதலியவை சமமாய்த் தோற்றுகின்றன. மேலும் பிராஹ்மணன் வெருப்பு, வர்ணமென்றும், கூத்திரியன் ரக்த வர்ணமென்றும், வைசியன் பிதவர்ணமென்றும், சூத்திரன் கருப்பு வர்ணமென்றும் நியமம் இல்லை. அல்லாமலும் தகப்பன் முதலியவர்களின் சரீரத்தை தகனம் செய்வதால் பிராஹ்மணத்தி முதலிய தோஷம் சம்பவிக்கும். ஆகையால் தேகம் பிராஹ்மணனல்ல.

7. ஆனால் ஜாதி பிராஹ்மணனென்னலாமோ வெனில், அதுவுமல்ல. ஏனெனில் ஜாதியந்தரமாகிய ஜந்துக்களினின்றும் பலஜாதிகளினின்றும் உண்டான மஹரிஷிகள் பலர் உண்டு. ரிஷியிருந்னர் மானினின்றும் பிறந்தவர். கௌசிகர் குசும் என்கிற தர்ப்பையினின்றும் பிறந்தவர். ஜாம்புகர் ரிபினின்றும் பிறந்தவர். வால்மீகர் வால்மீகத்தினின்றும் (புத்தினின்றும்) பிறந்தவர். வியாசர் வியைக் கண்ணிகை திவ்யபிரந்தவர், கௌதமர் முயலினின்றும்

பிறந்தவர். வசிட்டர் ஊர்வசியினிடம் பிறந்தவர். அகஸ்தியர் அகஸ்தினின்றும் பிறந்தவர். ரென்று இவ்விதம் சுருதியில் சொல்லப்படும். இவர்களுள் ஜாதி சம்பந்தம் இல்லாமலே ஞானத்தால் ரிஷிகளானவர்கள் பலர் உண்டு. ஆகவே ஜாதி பிராஹ்மணனல்ல.

8. ஆனால் ஞானம் பிராஹ்மணனோ வென்றால் அதுவுமல்ல. ஏனெனில் கூத்திரியர் முதலியவர்கள் கூட பரமார்த்தர்களாய் ஞானிகளாய் பலர் உளர். ஆகையால் ஞானம் பிராஹ்மணனல்ல.

9. ஆனால் கர்மம் பிராஹ்மணனோ வென்றால் அதுவுமல்ல. ஏனெனில் சகல பிராணிகளுக்கும் பிராரப்தம் சஞ்சிதம் ஆகாமல் மென்கிற கர்மங்கள் பொதுவாய் காண்கின்றோம். கர்மத்தால் தூண்டப்பட்டவர்களாய் ஜனங்கள் கிரியைகளைச் செய்கின்றார்கள். ஆகையால் கர்மம் பிராஹ்மணனல்ல.

10. ஆனால் தார்மிகன் பிராஹ்மணனோ வெனில் அதுவுமல்ல. சுவர்ணதானம் செய்யும் கூத்திரியரானேகருளர். ஆகையால் தார்மிகன் பிராஹ்மணனல்ல.

11. அப்படியாகில் யார்தான் பிராஹ்மணனென்றால், யாதாமொருவன் அக்கிரியமானதும் ஜாதி குணம் கிரியை யற்றதும், ஆரோமிகள் [1] வட்பாவங்கள் [2] முதலிய சர்வதோஷங்களுமில்லாததும், சத்யஞான அநந்த ஸ்வரூபமானதும், ஸ்வயம் நிர்விகல்பமானதும் சகல கல்பனைகளுக்கும் ஆதாரமானதும், சகல வஸ்துவுகளுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நிற்பதும், உன்னதம் புறம்பும் ஆவாசத்தைப்போல் ஊடுருவி நிற்பதும், அகண்டானந்த ஸ்வரூபம்

(1) ஊர்வீ என்னுல் தோஷம். அவையாவன:—சோகம், கோசம், மூப்பு, மரணம், பிணி, தாகம், பிண ஆறு.

(2) கர்ம, குரோத, மோஹ, மய, மரிசை யுகள்.

வத்தை யுடையதும், பிரமாணத்திற் கப்பாற்பட்டதும், அனுபவத்தால் மட்டும் அறியக்கூடியதும், அபரோகூமாய் பிரகாசிப்பதுமான ஆத்மாவை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் அபரோகூ சாஷாத்தாகம் செய்துகொடுத்த னாயடியால் காமம் ராகம் முதலிய தோஷங்களற்றவனாய், சமதமாதி குணங்களுடன் கூடியவனாய், பற்று மாத்சர்யம் திருஷ்ணை (விஷயத்தினிடம் ஆவல்) ஆசை மோஹம் முதலியவைகளற்றவனாய் தம்பம் (கர்வம்) அகங்காரம் முதலியவைகளால் தொடர்பாத மனத்தை யுடையவனாய், இருக்கப்பட்டவனே (பிராஹ்மணன்). மேற்கூறிய லக்ஷணத்தோடு கூடியவனே பிராஹ்மணனென்பது சுருதி ஸ்மிருதி புராண இதிசாசங்களின் அபிப்பிராயம். (அந்த லக்ஷணங்கள்) இல்லாவிட்டால் பிராஹ்மணத்துவம் (ஒருவனுக்கு) சித்திக்கவே மாட்டாது. ஆத்மாவை கச்சிதானந்த அக்விதீயமாகிய பிரஹ்மமாக பாவிக்கவும்.—என உபநிஷத்.

இங்ஙனம் விவேகசிந்தாமணி
உபநிஷத் வாச்சியார்த்த தீபிகையிற்
ஆறுவதான வஜ்ஜிராகுசிகோபநிஷத்
முற்றுப்பெறும்.
மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர்.

Stray Lessons in Civics.

துரைத்தன விளக்கம்
தனிப்படங்கள்.

I. Tolt. I. கங்கம்.

ம் இங்கியாகில் உள்ள குடிகளில் பெரும்பாலோர் படிக்க வைக்கப் பட்டதால் புத்திக்குறைவுள்ளவர் என யிருப்பது கவனிக்கப்படும். தெரிந்த விஷயமே. ஆனால் படித்தவர்களில் பெரும்

பாலோரும் “கண்ணிருந்தாலும் பாரேன், காதிருக்கிறும் கேளேன்” என்று ஆராய்ச்சியின் குறைவால் தண்ணிச்சுற்றி எடப்பவைகள் அநேகத்திற்குக் காரணம் கேட்கின் பதில் சொல்ல இயலாமல் விழிக்க நேரிடும். சாதாரணமாய் தென்னை மட்டை எல்லோராலும் ஸதாபார்க்கப் பட்டிருக்கிறும், ஒலையின் அமைப்பை வரைந்து காட்டும்படி கேட்கின், பெரும்பாலோர் ஒலைகள் ஒரிடத்திலிருந்து ஜதை ஜதையாய் போயிருப்பதாய் வரைவார்களே ஒழிய, ஒரு பக்கத்திய ஒலை இளம்பினை இடத்திற்குச் சற்று மேலாக மற்றப் பக்கத்திய ஒலை இளம்பி யிருப்பதை வரைய மாட்டார்களென்பது திண்ணம். இதற்குக் காரணம் உற்று நோக்கும் அப்பியாச யில்லாத தல்லவா? அதுபோல் நமயில் அநேகர் அநேகத் தடவைகளில் வண்டி ஏறிச் செல்லும்பொழுது வண்டி சுங்கச் சாவடியிடம் நின்று சாவடியிலிருப்பவனுக்கு வரி கட்டியான பிறகு ஒட்டிச் செல்லப்படுவதும், விறகு வண்டி, விறகுசுமை முதலியன ஊரில் கொண்டுவரப் படின அவைகளுக்காக வரி வாங்கப் படுவதும் பார்த்திருக்கலாம். எதற்காக சர்க்காரால் இவ்வரி வாங்கப்படுகிற தென்றும், இவ்வரியினால் ஊராருக்குள்ள லாபா லாபங்கள் என்ன வென்றும் கேட்கப்படின அவர்களால் திருப்திகரமான பதிலை அளித்தல் இயலா, முதல் முதல் சுங்கவரி ஏற்படுத்தியிருப்பது எதற்காக வென்று வசாரித்த பிறகு, அதனில் ஊர் ஊன்களுக்குண்டாகும் ஈன்மை நிலை களைப் பகருவோம்.

அநேகமாய் ரஸ்தாக்களில் வாங்கும் வண்டி, கால் நடைகள் முதலானவைகளின் சுங்கம், அவைகள் ரஸ்தாக்களின் மேல்போய் ரஸ்தாக்களைக் கெடுத்து விடுவதால் மறுபடி அவைகளைச் சீர்திருத்தி, சில்லி மலி முதலியன போட்டு மேடு பள்ள மில்லாமல் வைத்திருக்க வேண்டியதற்காகவே. சில சமயங்களில், ரஸ்தாவுவ சோய் வைத்திருக்க வேண்டிய பணத்தைத் தரக்கூடிய சுங்கக் கேட்டுக்கள் முன் னமே ஏற்பட்டிருக்கின்றும், கலெவ்வுள்ள புரலும் முதலியன அதிகச் செலவுசெய்து கட்டவேண்டி நேரிடின் புதிதாய் சுங்கக்கேட்டு ஏற்படுத்தப் படுவதும் உண்டு. ஆனால் அவ்வாறு ஏற்பட்டது, போதுமான பணம் சேர்த்ததும் எடுபட்டுப் போகும்.

அந்நில விடங்களில் நிலங்களிற் கொண்டுவரும் விறகு சுமைக்கு சுங்கம் வாங்குவதென்று. இது ஸர்

க்காரி காடுகளினின்று விறகு வெட்டிக்கொண்டு வந்த தற்காலக் கொடுக்கும் வரியாக விருக்கினும் இருக்கலாம், அல்லது முன்னரே ஊர்விலுக்கும் விறகின் விலையை சகாயமாய் வேறு விறகு வருவதால் குறைக்காமலிருக்கும்படி ஏற்படுத்தப் பட்டதாய் இருக்கலாம். இது விஷயம் மேற்போகப்போக நன்கு விளக்கிக்காட்டப்படும்.

இனி இச்சங்கத்தினால் ஜனங்களின் லாபா லாபத் தைப்பற்றி விசாரிப்போம்.

ஸர்க்காரால் இச்சங்க வரி வசூல் செய்யப்படுவதால் ரஸ்தாகக் மேடு பள்ளமில்லாமல் வைக்கப்பட்டு, ரஸ்தாவின் இருபுறங்களிலும் சிழிலைத் தரத்தக்க மாங்கனப்பயிர்செய்யப் பட்டிருந்ததால் பிரயாணிகள் ஆபத்தில்லாமலும், கதிரவனது உஷ்ணம் பாதிக்காமலும் யாத்திரை செய்ய இயலும். ஆனால் எவ்வாறு ஒவ்வொரு பதார்த்தத்திலும் நற்குணங்களோடு துர்க்குணமும் சேர்ந்திருப்பது ஸஹஜமே அவ்வாறே இச்சங்க வரியால் ஊராருக்குக் கொஞ்சம் கெடுதியு முண்டு. அதெவ்வாறெனின், நான்கு ரூபாய் பொறுமான ஒருவண்டி விறகு ஒருவன் கொண்டுவருவதாய் வைத்துக் கொள்ளுவோம். சுக்க மில்லாவிடில் ஊரார் அவ்விறகை நான்கு ரூபாய்க்கே வாங்கிக் கொள்ளலாகும். ஆனால் அவ்வண்டிக் காரனிடமிருந்து நாலு அணா சுக்கம் வாங்கப்படின அச்சங்கப் பணம் கொடுப்பதுயார்? விறகு வண்டிக்காரன் அல்லவென்றால் அநேகர் நம்பமாட்டார்கள். ஆனால் வாஸ்தவத்தில் அவ்வண்டிக்காரன் சுக்கத் தீர்வை நாலாணுவையும் விறகின் தலையில் வைத்து விற்பதால் சுக்கம் விறகு வாங்குவோர்கள் செலுத்துகிறார்கள் என்பதில் ஆகேபணை என்ன? இவ்வாறே ரயில்வே கம்பெனியார்கள் அனுப்பப்படும் சாமான்களின் மேல் தீர்வையை அதிகப்படுத்தும் பக்கத்தில் அத்தீர்வையைச் செலுத்துவது வியாபாரிகள் அல்ல, சாமான்கள் வாங்குவோர் என்பது அனேகருக்குத் தெரிந்திராததென்பது நிண்ணம்.

அமெரிக்கா முதலான தேய்களில், உள்நாட்டு கைத்தொழில் முதலானவைகள் அபிவிருத்தி யாகுமிடத்தம், வெளிநாட்டினின்று வரும் சாமான்களின் மேல் அதிக தீர்வை போடுவதால் வெளிநாட்டார்கள் தங்கள் சாமான்களை போட்டி போட்டு விற்கமுயலாமல் அச்சாமான்களின் இறக்குமதி குறைகிறது,

ஆகவே ஜனங்களுக்கு சாமான்கள் எவ்வளவுக் செவ்வன தேவையோ அவ்வளவும் உள்நாட்டிலேயே உண்டாக வேண்டாம் அதுகமாய் கைத்தொழில் விர்த்தியாவதற்கு ஆகேபணை என்ன!

ஏதாவதொரு தேசத்தில் கைத்தொழில்களில் நெசவு தொழில் கூடிணித்திருப்பதாய் வைத்துக் கொள்வோம், இதற்குக் காரணம்யாது? இறக்குமதியாகும் துணிகளின் மீது வரிபோடப் பட்டதாலும், உள்நாட்டு நெசவுகாரர்கள், தேச இயற்கையினால் யந்திரங்களின் மூலமாய் சவுனிகள் சுளுவில் நெய்யப்பட்டதால் சஹாயமாய் தங்களதைவிட நேர்த்தியான துணிகள் விற்கும் வெளி நாட்டார்களுடன் போட்டி போட இயலாமல் தங்கள் தங்கள் தொழிலை கிறுத்தி ஏழைகளாவதே! ஆனால் தற்கால நிலைமையைப் பார்த்தால் ஜனங்கள் “நம்தேசத்திய நெசவு காரர்கள் ஏன் கிரமப்படவேண்டும். வெளி தேசத்திய நெசவுகாரர்கள் நமக்காகப் பாடுபட்டு நமக்குத் தான் ஸஹாயமாய் உடைகள் அளிக்கிறார்களே” என்பார்கள் பலர். ஆனால் இவ்வயிப் பிராயம் தேசத்தின் கேமத்திற்கு, விருத்திக்கும் கூற்றம் என்பதை அவர்கள் கவனிக்கவேண்டியது அத்தியாவசியம்.

தற்காலத்தில் அதிக பணச்செலவில்லை யென்றும் அரை ரூபாய் செலவுபித்து மாக்கால் நாட்டிப்பந்தல் போடுவது வழக்கம்; அக்கால் சீக்கிரம் செல்லித்து மக்கிப்போவதால் வேறு கால்கள் அடிக்கடி நடப்பது, அக்கால்களின் கிரயம் ஒரு கருக்கல் காலினது கிரயத்தைவிட எவ்வளவோ ஜாஸ்தியாய்ப் போவது தெரிந்த விஷயமல்லவா? எவ்வாறு கொஞ்சம் கிரமப் பட்டாவது பணச்செலவு செய்து கற்றுண்டாட்டின் அது சாத்வதமாயிருப்பதும் தவிர அடிக்கடி காலுன்றும் வேலை இராததல்லவோ! அவ்வாறு தற்காலத்தில் வெளி நாட்டினின்று வரும் துணி முதலியன ஸஹாயமாய் இருக்கினும், தேசத்தின் கற்றுண்டோன்ற சாசுவதமான நன்மையை நோக்கியே அநேக தேசத்திய ஜனங்கள் வெளி நாட்டினின்று வரும் சாமான்களின் மேல் போடும் தீர்வையை அங்கீகரித்து, உள்நாட்டினின்றும் மட்டமான துணிகளை அதிக விலை கொடுத்து வாங்கிச் சந்தோஷமாய் உபயோகிக்கின்றனர். “லோகாஸஸ் மஸ்தாஸஸுகிஞே பவந்தி” என்னும் வாக்கியத்திற் கிணங்க ஒவ்வொருவரும்

பொதுநன்மையைக் கோரின, தேசத்தில் யாதொரு குறைவு யிராதென்பதை எல்லோரும் அறிந்து அனுசரிப்பார்களாக. ஒம் தந்தை.

எம். என். கணேசய்யர்.

Madras School-fee Regulations.

சென்னைப் பள்ளிக்கூடச் சம்பளங்கள்.

சென்னை “எடியுகேஷனல் ரூல்ஸ்” எட்டாவது அதிகாரத்திலுள்ள பள்ளிக்கூடச் சம்பள விதிகளுக்குப் பதிலாக, சென்னை கவர்ன்மெண்டார் அச்சம்பளங்களை யுயர்த்திப் புதிய விதிகளைப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். பள்ளிக்கூடச் சம்பளங்களை யுயர்த்துவது கூடாதென்று சென்னை சட்ட நிருபண சபையில் கனம் மிஸ்டர். பெர்ராஸு அவர்கள் கொண்டு வந்த தீர்மானம் 18 மெம்பர்களால் மட்டும் அங்கீகரிக்கப்பட்டு 23 மெம்பர்களால் எதிர்க்கப் பட்டதால் அது தள்ளுபடியாய் விட்டது. ஆனால் அப்பொழுது நடந்த தர்க்கத்தில் பள்ளிக்கூடச் சம்பளங்களை யுயர்த்துவது யுத்தமல்லவென்று பல காரணங்கள் எடுத்துக் கூறிப்பேசிய உத்தியோகஸ்தரால் ஞாத மெம்பர்களுக்கு சமாதான முண்டாக அவர்கள் அன்று சொல்லியதை யெல்லாம் நன்றாக மனதில் வைத்துத் தீர்க்காலோசனை செய்வதாக மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்களும் கனம் பொருந்திய மிஸ்டர் ஹாமிக்கு அவர்களும் வாக்களித்தனர். ஆனால் வெளியாயிருக்கிற விளம்பரத்தைப் பார்த்தால் சம்பளங்களை யுயர்த்தும் விஷயத்தில் யாதொரு சகாயமும் செய்யக் காரணமில்லை யென்று கவர்ன்மெண்டாருக்குப் பட்டிருப்பதாகத் தோற்றுகிறது. இது தப்பு என்று எல்லாரும் பொதுவாய் சொல்லுகிறார்கள். சொல்லி யென்ன பயன், கவர்ன்மெண்டார் விதியை வெல்ல ஜனப்பிரதிநிதிகள் மதியாகுமா? ஆகுமென்று தான் பார்த்தார்கள். ஆனால் மூவ் வோட்டுக்குறையால் பலிக்காமற் போய்விட்டது. பள்ளிக் கூடத்தில் படித்து முன்னுக்குவா ஆசைப்படுகிறவர்கள் பிரதமாரம்பம் முதல் பி. ஏ. வகுப்பு வரையில் அதிகச் சம்பளம் கொடுத்தே தீரவேண்டும்.

இப்புதிய சம்பள விதிகளைக் காலேஜுகளுக்கு 1911-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் முதற்கொண்டும், ஸ்கூல்களுக்கு 1912 இல் ஜூலை மாதம் முதற்கொண்டும் ஊர்ஜிதத்திற்கு வரும். இப்பொழுதுள்ள சம்பளங்களுக்கும் புதிய விதிப்படி கட்டவேண்டிய சம்பளங்களுக்கு முன்ன வித்தியாசம் பின் வரும் அட்டவணியால் விளங்கும்.

காலேஜ் வகுப்புகள் பி. ஏ.	தற்கால சம்பளம் ரூ—84	புது விதி சம்பளம் ரூ—112
எப். ஏ. ஸ்கூல்	72	88
6-வது-பாரம்	38	42
5-வது-பாரம்	34	
4-வது-பாரம்	30	
3-வது-பாரம்	22	22
2-வது-பாரம்	18	
1-வது-பாரம்	15	

பள்ளிக்கூட வருஷம் லாங்டர்ம் என்றும் ஷார்ட்டர்ம் என்று இரு பகுதியாகப் பிரிக்கப்படும். கோடைஜா கழிந்த பின் ஸ்கூல் வருஷம் ஆரம்பிக்கும். ஜூலை முதல் டிசம்பரில் வரும் கிறிஸ்தமஸ் விடுமுறை வரையில் லாங்டர்ம் எனப்படும். இந்த நீண்டப் பகுதியின் சம்பளம் 5 மாதத் தவணைகளில் கொடுக்கப்படும். பிறகு ஜனவரி முதல் கோடை கால விடுமுறை வரையில் “ஷார்ட்டர்ம்” என்னும் குறுகிய பகுதியின் சம்பளம் மூன்றுமாதத் தவணைகளில் கட்டப்பட வேண்டும்.

—:(0):—

கமலாம்பாள் சரித்திரம்.

ஒவ்வொருவரும் வைத்து வாசிக்க வேண்டிய தத்துவார்த்தமான ரசம் பொழியும் கதை. புதிய பதிப்பு வெளியாகவிருக்கிறது. விலை ரூபா 1-4-0 வி. பி. பிரத்தியேகம்.

100-க்குக் குறையாமல் வாங்குகிற வியாபாரிகளுக்கு தக்க கமிஷன் கொடுக்கப்படும்.

வேண்டுவோர் மைலாப்பூர் ஸ்ரீநிவாஸத்தி லிருக்கும் அ. ப. ஏஜென்ஸி காரியதரிசிக்கு எழுதவும்.

The Mahalaya Fortnight.

மஹாலய பங்கம்.

பொழுது நடக்கும் காலம் மஹாலயபங்கம் என்று சொல்லப்படும். புரட்டாசி மாசம் நெடுவாணபட்சப் பிரமதை முதல் அமாவாசை வரையில் மஹாலய பங்கமாம். இந்தக் காலத்தில் மஹா பூதங்களெல்லாம் வாயுவில் லயப்பட்டுத் தன்மை வாய்ந்தாயிருக்கும். பிருதிவி அப்புகிலும், அப்பு தேயுகிலும், தேயு வாயு மிதுமாக லயித்து நிற்கும். தேவதைகளுக்கு எல்லாம் லயஸ்தானம் வாயு வாதலால் கரையேறாத பிதிர் தேவதைகளெல்லாம் மஹாலய முண்டாவதைக் கண்டஞ்சி, அவரவர் சந்தியாயிடும் வந்து காத்திருப்பார்கள் என்பது கொண்டு, பிராஹ்மணர் ஒவ்வொருவரும் மற்ற, வருணத்தாரும் கூட, அவரவர் பிதிர் திதியில் பிரம்மபிராந்தம் செய்து பிதிர்க்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்வார்கள். இது சாமான்யமான பிதிகுத்தியோடு செய்கிறவர்களுடைய எண்ணம். இதன் தத்துவார்த்தம் என்னவென்றால், இந்த புரட்டாசி மாசத்தில் சூரியன் கன்யாராசி யில் புகுந்து நிற்க, சந்திரன் மீனத்தைநட்டுப் புகுத்திப் பிரவேசிக்கவும், அதன் கலகங்கள் குறைந்து கொண்டுவந்து கர்நியாராசியில் சூரியனோடு சேரவும் அது லயித்துப்போய் விடுவதே. கர்நியாராசி காலபுருஷனுக்கு விசத்தி லுத்தானம். விசத்தி வாயுச்சகம் இருக்கும் பங்கம். ஆதலால் அதிஷ்டமான சூரியன் அங்குக்கு அதிஷ்டமான தேவதையான சந்திரன் காலபுருஷனின் விசத்தித்தானத்தில் வாயுச்சகத்தின் வந்து சேரும் பொழுது

ஸ்வபாவத்தாலே சந்திரன் சூரியனில் லயமாக (மறைய), தேவதைகளுக்குக் கெல்லாம் அதிபனும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் அம்சனும் மாதலால் “சூரிய நாராயணன்” என்று போர்பெற்ற ஆத்மாவுக்கு அதிர்ஷ்டமான தேவதையும் வாயு சகரத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டதால், வாயுவின் ஸ்திரத் தன்மையினால் தன் பிரகாசம் மங்கி, வீரியம் குறைந்து, ஒருவித லயத்தை யடைகிறான். இதனால் அந்த அதிர்ஷ்டானதேவதையை ஆசிரயித்திருக்கும் ஜீவன்களெல்லாம் வீரியம் குன்றி லயத்தை யடைந்து நிற்பார்கள். பிதிர்க்கள் வீனமடைந்த ஜீவன்களாதலால் அவர்கள் இந்த லயத் தன்மையை விசேஷமாக யுணர்வார்கள். வாயோகம் செய்து பழகியவர்களுக்கு இக் காலத்தில் லயசாமதி இயற்கையில் தானேவரும். ஸ்தூல ரூபமகாசனமென்ற முன்று தேஹமும் தன்னன்வாலே ஒன்றிலென்று காரிய காரணதோரணை யினுனே சுகமாய் லயிக்கும். ஸ்தூல தேஹமான இந்திரியக் கூட்டங்கள் மனதில் லயித்தால் பசி தாஹம், சீதோஷணம் முதலிய தாபங்கள் தீர்ந்துபோம்.

சங்கற்ப விகற்பரூபமான மனசு புத்தியில் லயித்தால் அதன் சங்கல்ப சலனங்கள் குறைந்து சித்த விருத்தி நிரோதனத்துக்கு அணுகு முண்டாகும். மனசு புத்தியில் லயித்தால், ஆத்ம புத்தியின் பிரகாசத்தினால், இன்ப தன்மை, சுகத்துக்காதி லுபந்துவங்களுெல்லாம் மனதைப் பாதிக்காது விட்டகன்றுபோம். ஆத்ம புத்தியாகிய “மன் மனம்” எங்கே யிருக்கிறதோ, அங்கே வாயுவும் ஸ்திரப்பட்டு நிற்கும்.

“மன்மனமெங்குண்டு வாயுவு மங்குண்டு மன்மனமெங்கிலை வாடிவு மங்கிலை மன்மனத் துள்ளே மிழந்திருப் பார்க்கு மன்மனத் துள்ளே நெடுவாய் நாமே.”

என்பது திருமந்திரோபதேசம். காலபுருஷனையும் ஆத்மபுருஷனையும் விசத்தி

மின் வாயு சகரத்தான விரும்புதலும், அங்கே மன்மனமாகிய சூரியனும், சங்கல்ப மனமான சந்திரனும் ஒன்றிலென்று வயமாய் நிற்பதாலும், எல்லாவற்றிற்கும் லயஸ்தானமாகிய வாயுச்சகரத்தில் மனோலயமுண்டாக, அப்பொழுது மஹாலய தரிசனம் தானே சித்திக்கும். இந்த மஹாலய தரிசனம் நமக்கு 1906-ம் வருஷத்தில் முதல் முதல் சித்தித்த பொழுது அந்த வருஷம் செப்டெம்பர் மாதத்துச் சஞ்சிகையில் அதனுண்மையை விளக்கிக் காட்டினோம். அதை அப்படியே இங்கு பிரசுரிக்கிறோம். வியாக்கியானம் வேண்டுமோர் 1906-ஆம் செப்டெம்பர் மாதத்து விவேகசிந்தாமணியைப் பார்க்கவும்.

“மனவிலே பிறந்து தன்னிலே வளர்ந்து எண்ணிலே பிறந்துமனம் புண்ணுதி—மனப் புண்ணிலே பிறந்து பண்ணிலே வளர்ந்து சண்ணிலே மறைந்ததோர் பாம்பாடு—வென் கண்ணிலே பிறந்துட கண்ணிலே வளர்ந்து விண்ணிலே மறைந்திரு விளையுந்து—தன் கண்ணினக் கொடுத்துக் கண்ணதைப் பெற்றவன் காலாறுதைத்துக் கண்ணினைப் பற்றவும்—கால்வழி [வாய்]

விண்ணிலே பிறந்து மண்ணிலே தோன்றி மறைப்பொருளாலென் கண்ணப்பா டில்லென்ற— [காளத்திரதனயர்]

ஞன்றிலே பிறந்துணர் வாயுவிக்சுத் தானுதிச் சர்ப்புரத்திபத்தைக் காற்றிடு லணையட்டி—எண்ணிலே [தானிருத்]

தேகாந்தமாய் வளங்கும் வேதாந்த உண்மைனை நாடாந்தத் தேவிரந்து சித்தாந்த மாயுணர்ச்-சித்த [முணர்]

வேதாந்த நாடாந்த சித்தாந்த மூன்றும் தான் சத்துச்சித்தாந்தச் சொருபமதாய் தின்றதுகான்.”

மண்டல பிரவரணஞ்சுபநிஷத்தில்

தேர்த்த அச்சுப்பிழைத் திருத்தங்கள்.

எப்பாட்சி விவேகசிந்தாமணியில்

பக்கம் 47-வரி தேவிரந்து சேவது. “புணர்நில” என்பதற்குமுன் “சுமத்தின்” என்று சேர்க்கவும்.

சுமத்தின்.

“இந்திரியங்களின் பொருளாகிய விஷயங்களினின்றும் மனதை ரகத்தன் பிராந்தியாகாமாம்” எனத் திருத்தாக.

48-வரி “விருத்தியை” என்பதில் வாயுவை விட்டது விட்ட.

48-வரி “சாதின” என்பதற்கு “சாதுகளின்” என வைக்கவும்.

(இதற்கு வியாக்கியானம் 1906-ம் ஆம் செப்டெம்பர் மாதத்து விவேகசிந்தாமணியில் விஸ்தாரமாய் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.)

விவேகசிந்தாமணி.—இது ஸ்ரீமத். சி. வி. சுவாமியநாதைய ரவர்களால் மாச மொருமுறை நல்ல செந்தமிழ் நடைபிலெழுதி அச்சிடப்பட்டு வரும் ஓர் சிறந்த பத்திரிகை. இதில் யோகம், பக்தி, ஞானம் முதலிய சாதனமுறைகளும், நீதி போதம், வேதாந்த சாத்திரம், சதேச விதேச சரித்திரங்கள், மகர்தமர்த் கனின் அமிர்த வசனங்கள் ஆகிய இவைகளும், வேறு பல மிகப்பிரயோசனமான விஷயங்களு மடங்கியிருக்கின்றன. இதனை வாசிப்போர் பல்வித அறிவி லும் லுளர்ந்து வருவார்களென்பது நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஸ்ரீமத். சுவாமியநாதையாவர்கள் தமிழ் ஆங்கில மென்னு மிருபாஷைகளிலும் அறி நியுனர். நமது சமய சாஸ்திரங்களை இவர்போற் கத் திருப்பவர்கள் மிகச் செலரையாவர். இவரது திறமை இப்பத்திரிகையில் இவர் எழுதிவரும் விஷயங்களால் மகத்திரமன்று இவர் ஆக்கிலத்தில் பல பத்திரிகை களுக்கும் எழுதிவரும் விஷயங்களாலும் நன்கு விள க்கக் கிடக்கின்றது. யாழ்ப்பாணம் கத்தோலிக்க பாதுகாவலன் பத்திரிகையில் மெல் வெல்பஸ் அவர் களின் உபநிவாசங்களுக்கு விசேஷமாய் நிகழ்த்தப் பட்ட ஆசுபைங்களை கிராகரித்து கமதுஇந்துசாதன இவ்விஷய பத்திரிகையில் எழுதி வருபவரிவரே. இவரொழுதிவரும் இவ்வரியவிவேகசிந்தாமணிப்பத் திரிகையைக் கண்ணுறும் அறிவுடையோர் அதற்குச் சந்தானேயாகி அதனைப்பெற்று வாசிப்பது விடமாட் டார் அப்பத்திரிகையை ஈக்கு ஒழுங்காயனுப்பி வரும் யியாவர்க்கு நாம் நமது மனமுவந்த ஸ்துதி கூறுகின்றோம்.

—யாழ்ப்பாணம் இந்து சாதனம்.

—(*)—

- “ 48-தேயுருந்து1-வரி - “ஜ்யோதிக்கட்டங்கள்” என்பதை “ஜ்யோதிக்கிரணங்கள்” என்று மாற்றவும்.
- “ 49-வரி-3-வது வரி- “சந்திர” என்பதற்கு பதிலாக “சந்திரர்களைப்போலும்” என்ற எழுதவும்.
- “ 49-தேயுருந்து3-வது வரி- “சிரசுக்கள்” என்பதை “சிரசுக்குள்” என்று மாற்றவும்.
- “ 50-தேயுருந்து 3-வது வரி- “சதா” என்பதை “சதா” என்று திருத்தவும்.
- “ 50 மூன்றாவது குறிப்பில்- “புத்தி” என்பதற்கு முன், “மஹத் அல்லது” சேர்க்கவும். ‘ஆத்மா’ என்பதை ‘ஆத்மா’ எனத் திருத்தவும்.
- “ 51-வரி-6. “அப்பியாசத்தால்” என்பதன் பிறகு “தாலு மூலத்தில்” என்று சேர்க்கவும்.
- “ 51-வரி-7. “ஜ்யோதி” என்பதற்கு பின்வரும் குறிப்பைச் சேர்க்கவும்:—
“தாலு மூலத்திலிருந்து பனிரெண்டாம் குலங்களின் முடிவில் இருள் தோற்றமுண்டா மென்றும், அவ்விருளின் நடுவில் பார்வையை நிறுத்த அகண்ட மண்டல ஜ்யோதி பிரகாசிக்குமென்றும், அதனால் மனம் ஸ்திரமாகி அதன் வழியாய் வாயுவும் ஸ்திரமாகுமென்றும், ஹடயோகத்தை நூறுவருஷகால மப்பியாசம் செய்தாலும் ராஜ யோகத்தாலாவது போல் மனம் வாயு, இவை இரண்டினும், ஸ்திரமாதலம் ஏற்படாதென்று உரையாசிரியர் கூறுகிறார்.”
- பக்கம் 51-வரி-22 - “பார்வை” என்பதை “பாவனை” யென்று திருத்தவும்.
- “ 51. முதல் குறிப்பு. - “பிரதிபத் என்று பிரதமைதிதிக்குப்போ” என்று திருத்தவும்.
- “ 52 முதல் குறிப்பு—வரி 2. “பொருளும்” என்பதை “பொருளுமற்று” என்று மாற்றவும்.
- “ 52 3-வது குறிப்பு—வரி 2. “அற்ற சுத்த” என்பதை “என்கிற ஹம்ஸ்” என்று திருத்தவும்.
- “ 53 தேயுருந்து வரி 7, 8. “ரூபக, ரூப்தி” என்பதை “ரூபகம், ரூப்தி” என்று திருத்தவும்.
- “ 54 வரி 9. “பிரஹ்மமாகிவிட்ட” என்பதை “பிரஹ்மமுகிய” என்று திருத்தவும்.
- “ 54 வரி 12. “பித்தலை” என்பதற்கு பின்வரும் குறிப்பைச் சேர்க்கவும்:—
“பித்த என்பதின் பொருள் விவேகசிந்தாமணி இந்த தொகுதியில் 14-வது பக்கத்தைப்பார்க்க விளங்கும்.”
- “ 54 வரி 13. “அஜாட்ய” என்பதற்கு பிறகு “சஹஜ” என்று சேர்க்கவும்.
- “ 54 தேயுருந்து வரி 7. “பிரகாசமாயும்” என்பதை “பராசாமாயும்” எனத் திருத்தவும்.
- “ 55 வரி 8. “தழிந்தவனாகி,” என்பதற்குப்பிறகு “எப்பொழுதும்” என்று சேர்க்க.
- “ 56 வரி 8. “யடையப்” என்பதை “யடைவதால்” என்று திருத்தவும்.
- “ 56 வரி 12. “துவனியெனப்பெயர்:” என்பதை “துவனியெனோ,” என்று திருத்தவும்.
- “ 56 முதல் குறிப்பு வரி 1. * “சக்ர” என்பதை “சக்ரம்” என்று திருத்தவும்.
- “ 56 முதல் குறிப்பு வரி 1. * “நாலகியம்” என்பதை “நரிவகியம்” எனத் திருத்தவும்.
- “ 56 இரண்டாவது குறிப்பு. “வஸ்துவாகிய” என்பதை எடுத்து விடவும்.
- “ 56 3-வது குறிப்பு. “நவரி” யென்பதை “நவரி:” என்று விளக்கம் சேர்த்து திருத்தவும்.

“Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith.”

“Seek Truth wherever you can find it.” But,

“Make your choice and stick to it till you reach the End.”

ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH.

“HITCH YOUR WAGON TO A STAR.”

“TO THINE OWN SELF BE TRUE.”

அன்பேயவன்: அறிவேசக்தி: ஓம் தத்ஸத்.]

[God is Love: Knowledge is Power: Aum

ஸத்யமே ஜெயத்—SATYAMEVA JAYATI.

புத்தகம். 18.] 1910 லு நவம்பர் மீ, சாதாரண லு கார்த்திகை மீ [சஞ்சிகை. 8.

HARISCHANDRA-THE MARTYR TO TRUTH.

(A New Version.)*

“Truth is Supreme; that which is Supreme is Truth; on Truth the Universe is based. Think Truth, Speak Truth Act Truth.”—Taittiriyaopaniṣad.

“The episode of Harischandra is one of the greatest and most valuable possessions of ancient Indian Ideal. I have attempted.....to present in modern dramatic form to my countrymen of the Tamil land.....I have.....attempted to give the story a somewhat new setting.....The story, it struck me, as told in our books, as handed by tradition or as acted in the street or the stage, almost borders on the burlesque.....There is no real tragedy in mere physical or even in mental suffering, character can only be overcome by itself, and the consummate tempter is a casuist.....In a word my object has been to present the story in a modern form. Primeval art, it will be remembered, mostly delighted in mass and number. Complexity of conception and subtlety of suggestion were foreign to it. I confess to having consciously attempted to modify the story in details, but whether the modification has been an improvement it is not for me to discuss.”—Extracts from the author's preface.

* A Drama in Tamil by S. Bavanandam Pillai, F. B. H. S. (Lond.) and M. R. A. S. (Lond.) Demy 8vo pp. xxxviii—361, with frontispiece of the author. S. P. C. K. Press, Madras. Ordinary edition (paper cover) Rs. 2.

சத்தியவாக்கு அரிச்சந்திரன்.*

“சத்தியம்வத: தர்மம்சா”

“பதியுத்தனம் பாலனை யுத்தனம் படைத்த
கிதியுத்தன மினி நமக்குளதென நீனைக்குங்
கதியுத்தனம் கட்டுரை யுத்தனம் மென்றான்
மதியுத்தனம் தன் வாயுத்தனம் மறைத்தான்.”—அரிச்சந்திரபுராணம்.

“மனஸ்யேக கசஸ்யேக கர்மஸ்யேக மஹாத்மநாம்
மனஸ்யந்த சவஸ்யந்த கர்மஸ்யந்த தூராத்மநாம்.”

சத்திய வாக்கு அரிச்சந்திரனும் அயோத்தி பன்னன் கதையைக் கேட்டுக் கரைந்துருகாதார் இல்லை. “சத்தியமேசதம்” என்பதையும் “சத்தியமே ஜயம்” என்பதையும் காரியவுலகில் வற்புறுத்திக் கூறுவான் புராணவாயிலாகப் பெரியோரால் போதிக்கப்பட்டதோர் உண்மையுணர்த்தும் உத்தமக்கதை அரிச்சந்திர புராணம் என்பது எல்லாரும் அறிந்த விஷயம். உண்மையை யுணர்த்த வேண்டில் உள்ளதை யுள்ளபடி யுரைக்கவேண்டும். ரிஷிகள் ஸ்தூல ரூபமகாரண மென்னும் மூவகைத் தோற்றமாம் திரிலோகத்தையும் அறிந்தவர்களால், அவர்கள் பிராகிருத தர்மங்கள் அனைத்தையும் நன்றாயறிந்தவர்களால் மென்பது சொல்லாதே அமையும். அப்படிப்பட்டவர்கள் சத்தியத்தையே லக்ஷியமாகக் கொண்டுள்ள ஒரு உண்மையைக் காரண காரிய தோரணையாக வெடுத்துரைக்குங்கால் ஒருதலைச்சார்பாயிருந்துரைத்தல் அவர்களுக்கு அழகன்றும். இவ்

கே “லக்ஷியம்” என்பதென்ன வென்று சத்திய விரிசாரிக்கத் தக்கது.

லக்ஷியமென்பது லக்ஷணங்களுக் கெல்லாமிருப்பிடமானது. லக்ஷணங்களெல்லாம் பொருத்தப் பெற்ற தொன்று எதுவோ அதுவே திரிபுர சுந்தரியாய் திரிலோகத்திலும், அழகு நிறைந்து அழகுருவேயாகி நிற்பது. இப்படியுள்ள லக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந்தி யமைந்ததான உத்தமலக்ஷியம் (Supreme Ideal) மூவுலகுக்கும் ஒன்றேயாம். அந்த ஒன்றே யுண்மையாயுள்ள அழகு. அந்த அழகே “உண்மை”—“சத்தியம்.” அச்சத்தியமே “அழகு” இப்படியாக அழகும் சத்தியமும் அபேதமானது.

“Truth is Beauty : Beauty is Truth. That is all
You know on earth and all ye need to know.”
—Keats.

சத்தியமே அழகு: அழகே சத்தியம்: “தரிஜகத்” ரூபமான உலகில் அறியத்தக்க தெல்லாமும், அறியவேண்டிய தெல்லாமும் அவ்வளவில் அடங்கும். அந்த அளவு ஒன்றுதானாம் அளவுகடந்தது. அப்படியென்றால் (தற்போத) அறிவினாலறிந்து அளவிடப்பட முடியாதது.

* அரிச்சந்திரன் : ச. பவார்த்தம் பிள்ளை அவர்கள் இயற்றியதோர் நவீன நாடகம்.

அதற்குப்பேர் “ப்ரஜ்ஞாபாரமிதா” என்றும் “ஆரியப்ரஜ்ஞாபாரமிதா” என்றும் சொல்லுவர் மேலோர். அவள் புத்தபகவானுக்குத் தாயும் தாரமுமாவள். அப்படியென்றால் ஸர்வஜ்ஞத்துவம் தானும் அவளிலே பிறந்து அவளையே ஆசிரியித்து வளர்ந்து, அளவிற்ற ப்ரஜ்ஞான கனரூபினியான அவளில் தானே யொடுங்கும் என்பது மேலோர்தம் ஸ்வானுபவமாம்.

“ஒங்காரி யென்பாளவனொரு பெண்பிள்ளை
நீங்காதபச்சைநிறத்தைபுடையவள்
ஆங்காரியாகியேவிவரைப்பெற்றிட்டு
நீங்காரத்துள்ளேயினிதிருந்தானே”

யென்பது திருமந்திரோபதேசம். ஜகத்காரணியும் ஜகத்கூணியுமான (தாயும் தாரமுமான) அவளே ஜகத்பூரணியுமாம்—ஜகமெங்கும் பூரணமாய் நிறைந்திருப்பவள்: அதாவது, ஜகத்தைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொள்பவள். இந்த ஜகமெல்லாம் ஈசுவரசங்கல்ப மாத்திரத்தினாலே யுண்டான தாகையால், நாமரூப்பிரபஞ்சமான உலகை “சங்கல்பமாத்திரமான”தென்றும் அந்த சங்கல்பம் பிரஹ்மகல்பம் வரையிலிருந்தாலும் கடைசியில் நிலைபற்றாதாகையால், அதுகொண்டு “ஜகம்பொய்” என்றும் சொல்லுவர் மேலோர். அவர்கள் காலாதீதத்திற் “பொய்” என்று சொல்வதை உண்மை விவேக மில்லாதார் கால பரிச்சேதத்திலும் பொய்யென்று தப்பர்த்தம் செய்துகொண்டு அநர்த்தம் விளைத்து ஆர்ப்பாடம் செய்வதுண்டு. இது “நிலையில்லாக்காரியத்தை நிலை நிறுத்த வேண்டாம்” என்னும் பெரியோர் மூதுரைக்கு விருத்தமாயிருப்பதால், விவேகிகள் இவர்கள் செய்யும் கண்டதுண்டவாதத்துக்குச் சரியாக எதிர்ப்பாடுவாராயது வாளாவிரும்பர். இதனால், பூர்வகாலத்து லக்ஷியங்கள் உயர்ந்தனவாயினும் லக்ஷணக் குறைவுள்ளவென்று நவீனநாகரிகர் நயந்துரை கூறுவர். இது நயவஞ்சகமேயன்றி உண்மையுரையாகமாட்டாது. ஏனெனில் லக்ஷணக் குறைவுண்டானால் லக்ஷியம் மூளியாய்ப் பூரணம் குறைந்துபோம். பூரணமில்லாத காரணம் ஒருக்காலும் “லக்ஷியம்” ஆகமாட்டாது.

ஆகையால் அரிச்சந்திரபுராணத்துக்கு லக்ஷியார்த்தமான சிறப்புண்டென்று ஒப்புக்கொண்டால், பிறகு வாச்சியார்த்தங்களில் குற்றங்கூறி பேதபாடம் செய்வது ஒவ்வாததாகும். அரிச்சந்திர புராணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு அதன் விஷயங்களை மாற்றி நவீன நாடக மியற்றலாகா தென்பது நம் கருத்தல்ல! இதை நன்றாக உணர்ந்து உட்கொண்டு உறுதி பாராட்டல் வேண்டும்.

அரிச்சந்திர புராணம் லக்ஷியார்த்தம் பொருத்திய புராதன சரிதைகளில் ஒன்று என்று ஒப்புக் கொண்டால், மனதில் கல்கஷம் (குற்றம்) ஏற்பட இடங்கொடாமல் அலையைள்ளபடியாராய்ந்து பார்க்கவேண்டியது விவேகிகளின் கடமையாம். லக்ஷியார்த்தத்துக்குப் பொருத்தமான வாச்சியார்த்தமும், வாச்சியார்த்தத்துக்குப் பொருத்தமான பதார்த்தமும் ஆக இப்படி வாக்குப் பொருத்தம் பூரணமாயமைந்திராவிட்டால், அப்பொழுது அதைக் குறை தீர்த்துக் குற்றங்கடிந்து நிறைபொருள் பொருந்த நிரணய விதிப்படி பாடபேதம் கற்பித்துத் திருத்த வேண்டிய தவசியமேயாம்.

“மறைபொருளா லோகியநர் மந்திரத்தை வெளியிடாதே!
நிறைபொருளா லர்ச்சித்தோர்க்கு நியமவியினைநேகூறு!
குறைபொருளாற் குண்மையோதிற் குற்றம்வரும் நற்றம் போமா
விதைமேலான புலம்பாதே யென்றியம்பினு னென்னம் பான் வாங்கு.”

என்பது வாக்கவரி ஆஜ்ஞாபாக விருக்கிறபடியாலே பெரியோர்கள் புராண மெழுதுவதில் பூரணத்தைக் காரணத்தில் ஒளித்துக் காரணத்தைக் காரியத்தி லொடுக்கச்செய்து காரண காரிய தோரணை(தொடர்ச்சி)யாக உண்மையை போதிக்கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். புராணத்தின் நோக்கமெல்லாம் காரணமான பூரணம்

ணத்தைக் காரியமான சீரணத்திற் பொருந்தப் பொருத்திக் காட்டுவதேயாம். இது வெள்ளிடை மலைபோல் சிறுபாலானும் அறியச்செப்பியிருக்கிறார் மேலோர். கல்விகற்று வல்லுனரான வித்வத் சிரேஷ்டர்கள் நாம் பழம்பாட்டிக்கதையை யெடுத்துக் காரணம் காட்டுகிறோமென்று நம்மை எள்ளாது, உள்ளத்தை யுணர்வான் சற்று மனத்தை நிறுத்திப் பார்ப்பாராக! கதையின் நோக்கமெல்லாம் என்னவெனில்:—

“கதை கதையாம் காரணமாம்
காரணத்தில் ஒருமுகமாம்
ஒருமுகில் புல்லுமேத்தது!
புல்லுக்கொண்டு பசுவுக்குப்போட்டேன்
பசுமாடு பால்தந்தது
பாலுக்கொண்டு பாட்டியிடம் கொடுத்தேன்
பாட்டி அப்பம் தந்தாள்!
அப்பத்தைக்கொண்டு காக்காய்க்குப்போட்டேன்
காக்காய் கரித்தது!
கரியைக்கொண்டு கருமானிடம் கொடுத்தேன்
கருமான்வந்து செம்புத்தான்
செம்பைக்கொண்டு பூச்செடிக்கு ஜலம்வார்த்தேன்
பூச்செடி புஷ்பம் தந்தது!
புஷ்பத்தைக்கொண்டு பிள்ளையாருக்கு அர்ச்சித்தே
பிள்ளையார் எல்லாம் தந்தார்.”

கதை கதையாகக் கொல்லாதெல்லாம் காரணமாமர்தப் பூணத்தைக் காட்டவே யாதலால் “கதை கதையாம் காரணமாம்” என்றார். அனந்தமாய் அளவற்றதாயுள்ள காரண பூணத்தின் ஒரு “கலை” — “ஒருமுகமாம்” அந்தக் கலாநுப மாத்தரையில் நீங்காத (பிரணவஸ்வரூப) பச்சையாம் “புல்” முளைத்தது. அந்தப் பிரணவ காரணத்தின் காரியமான “புல்லு”ப் பாசபந்தப் பசுவாம் ஆங்கா ஸ்வரூப ஜீவனுக்குப்போட்டேன். அந்தப் பசு பிரணவப்புல்லையுட்கொண்டு தற்போத மென்னும் “நாதப்பால்” தந்தது. அந்தத் தற்போதம் தானும் அவித்தையாம் “பாட்டி”யிடம் சேர, பாட்டி “புரியுஷ்டக” ரூப “அப்பம்” தந்தாள். “புரியுஷ்டக” ரூப அப்பத்தைக் காமசங்கற்ப

ரூப அசுத்தம்னமும் “காக்கை” கொள்ள, அது தாமஸ்ரூப “கரி” தந்தது. தாமஸ்ரூப “கரி” யானது கித்துருத்துவ ரூப “கருமா”னிடம் சேரவும் அதில் ராஜனகுணம் சேர்ந்து கடரூப செம்பாயிற்று. கடரூப “உடலை”க்கொண்டு பூச்செடிக்கு ஜலம் விடுவதாம் சபவாசனையை வளர்க்க அது “தஹராகாச”ரூபப் “பூ” தந்தது. தஹராகாச மலரைக்கொண்டு பிள்ளையாரைப் பூஜைசெய்ய அவர் ஸ்வ சித்தியையும் (“எல்லாம்”) கொடுத்தார். அதைக்கொண்டு ஜீவன் கிராமமுத்திமர்க்கத்தில் ஸர்வஜ்ஞனாகக் கிருத்திருத்தியுஞ்ஞன் என்பது கருத்து.

இப்படியாக எல்லாக்கதைகளும் உண்மையுணர்த்தல் ஒன்றையே நோக்கமாகக் கொண்டிருக்க அது பூர்வீகமானதுபற்றி இக்காலத்துக்குப் பொருந்தா துள்ளனவற்றைவிடக்கூடு நவீன நடைக்கேற்றதைச் சேர்த்துத் திருத்தியிருக்கிறேனென்கிறார். அரிச்சந்திரன் என்னும் நவீன நாடகவியற்றிய நண்பர் நவீனமான திருத்தங்கன் செய்தகற்பற்றி நாமொன்றும் குறை கூறவில்லை. புராணமான கதை இக்காலத்துக்குப் பொருந்தாதென்று அதற்கு அறிவுக்குரைத்தது பூர்வ கிரந்தத்துக்குப் பொருந்தாதொன்றையே யெடுத்துக்காட்டத் துணிந்தோம். ஏனெனில் இவர் இக்காலத்துக் கேலாதனவென்றுரைப்பதற்கான காரணமெல்லாம் இக்காலத்தாரது அறியாமையைக் காட்டுவதன்றி பூர்வ கிரந்தத்திலுள்ள குறையைக் காட்டுவதாகவில்லை. இவர் “இயற்கை யமைப்புக் கேற்ப” வென்று கொண்டனவெல்லாம் பிராசுருத தர்மத்துக்கு விரோதமென்று தத்துவ தரிசின வகையானே எளிதிற்காட்டலாம். “மீய் பொறி புலன்களும் கண்டதே காட்டி” என்பது இக்காலத்தின் “இயற்கை யமைப்புக்கேற்ப” தென்று கொள்வரேல், அப்பொழுதும் (Hypnotism) முதலான கசிகர விதத்தைகள் மீறித்துவிட்கும் இக்காலத்தில் “விசுவாமித்

திரட்சிருஷ்டி” மட்டும் ஏலாதென்று சாதிப்பதெப்படி?

இவர் கதைத்திரையோபநிஷத் வாக்கியமொன்றை யெடுத்தாண்டிருப்பதோடு அதன் கருத்தை உட்கொண்டு பின்வருகிறபடி அவையடக்கத்துக்குப்பின் “கட்டுரை” கூறியிருக்கிறார்:—

“சத்திய மதற்கு மேலாக் தருக்கமு மில்லை நீங்காச் சத்திய மதற்கு மேலாக் சாத்திரங் கனித மில்லை சத்திய மதற்கு மேலாக் சமயமு மில்லை யொன்றாக் சத்திய மொன்றே வீடு தந்திடு தகைமைத் தாமால்.”

சத்தியமொன்றே சித்திகொல்லாமனிக்கு மென்பதையிவர் இக்காலத்தார் நம்பமாட்டாரென்றெண்ணினர் போலும். “ஜோதிர் தர்க்கதம்மன” என்று கூறிய ஜோதிர்மனலானது “தரிஜகத் சிருஷ்டி”ன்னிதிவ்யகை கர்மகிருது” என்ற கருதி வாக்கியப்படி “திஜகத்” ரூபமான எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கும் சத்தி வாய்ந்த தென்பதை யிவர் அறியார்போலும். “கலி, கலி” யென்று கலிகாலத்தின் பேல் பழிசையப்போட்டு, இக்காலத்தார் தம் அறியாமையை யெல்லாம் காலபலகைப் பாவித்துக் காலசகரத்தில் அகப்பட்டுழன்று கதியிழந்து விதிவழி பற்றிச் செல்கிறார்கள். விதி விதி யென்றால் என்ன? தன்னுடைய பூர்வ சங்கல்பபலனையன்றி வேறு தனக்கு அந்யமான் விதியொன்றுமில்லை. நன்மை விதைத்தால் நன்மை விளையும்; தீமை விதைத்தால் தீமை விளையும்; மனிதன் கைஷ்கர்ம சித்தி பெற்றற்கால் விதியை வென்று மதியுடன் கூடலாம்.

“தானுண்ணுஞ் செய்த விதிவழி தானல்லால் தானுண்ணுஞ் செய்தற்குவைத்ததோர் மட்டில்லை தானுண்ணுஞ் சென்னி குறிவழியே சென்று தானுண்ணுஞ் செய்ததே நன்னில மானதே.” என்பது திருமந்திரோபதேசம்.

அரிச்சந்திர புராணப் பூர்வ கிரந்த வரலாறு ஏனென்துக்கிடமானதாயிருக்கிற தென்பது நம்

நவீன நூலாசிரியர் துணிபு. இப்படி நினைப்போர் இவர் ஒருவரேயன்றி இன்னும் அனேகர் இருக்கிறார்களென்பது நாமறிந்துகொள்க. ஒருக் காலத்தில் நாமும் அப்படியே நினைத்ததுண்டென்று ஒப்புக்கொள்வோம். “நானறி யாப் பருவத்தே” நினைத்ததெல்லாம் “என்னை யானறியப் பொய்யாப் போனதை யிங்கே மறைக்கவேண்டிய நிமித்தமொன்று மில்லாமையால் நாம் நினைத்ததுங் கூடத் தவறே யென்று எல்லாம் வல்ல தெய்வத்தின் முன்பாகக் கன்னத்தில் போட்டுக்கொள்ள சித்தமா யிருக்கிறோம். ஆனால் மற்றோரெல்லாரும் நம்மைப் போல்தானே தப்பெடுத்துக் காட்டவும் தவடையில் போட்டுக் சொள்வார்களென்று நாம் எண்ணவில்லை. அவரவர்க்கும் அனுபவம் முதிருங்கால் உண்மை தானே வெளிப்படும்.

“என்னை யறிய விசைவித்த வென்னந்தி யென்னை யறிந் தறியாத விடத்துய்த்துப் பின்னை யொளியிற் சொருகிப் புறப்பட்டுத் தன்னை யனித்தான் சம்பர மாகவே.”—திருமந்திரம்.
“பெற்றிருந் தாரையும் பேணுந் கயவர்க ளுற்றிருந் தாரை யுலைவன சொல்லுவர் கற்றிருந் தார்வழி யுற்றிருந் தாரவர் பெற்றிருந் தாரன்றியார் பெரும் பேறே.”

—திருமந்திரம்.

வைரத்தை வைரத்தாலறுக்க வேண்டுமெயன்றி வேறொன்றால் அறுக்க முடியாது. அதே மாதிரி குணத்தைக் குணத்தால் வெல்லலாமெயன்றி வேறொன்றால் வெல்ல லாகாது. அரிச்சந்திரனைப் பொய்சொல்லத் தூண்டுவான் சபதங் கூறி முன்வந்த விசுவாமித்ரர், அவனைப் பொய் யொன்று சொல் என்று பன்முறையுந் தூண்டினது பதடித்தன மென்கிறார் நம் நவீன கிரந்தகர்த்தா.

“விசுவாமித்திர சிருஷ்டி”யை நவீன நாகரிகக் கொள்கைக் கொள்வாருென்று தன்னினவர் “விசுவாமித்ர சூழ்ச்சியையும் பதடித்தனத் தோடு சேர்ந்ததாகக் கூறுகிறார்.

சீத்தலைச் சாத்தனார் “மணிமேகலையில்”
“தெய்வந்தொழாஅன் கொழுநற்றொழு தெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை என்ற
பொய்யிலப் புலவன் பொருளுரை தேராய்.”

என்று சொல்லியதோர் மந்திரோபதேச
த்தை விசுவாமித்திரர் சூழ்ச்சிக்குப் பொருந்த
மாற்றி மந்திரமா யுபதேசிக்க மனமுற்றும்,—

“குறைபொருளார்க் குண்மையோதிற் குற்
றம் வரும் நற்றம் போமல், இறை மேலானை
புலம்பாதே யென்றி யம்பினுள்ளென்பான்”
சொற்கேட்டு சொல்லாமற் சுட்டிக்காட்டி விடு
வதே யுத்தமென்று உள்ளெழுந்தவாரியாய்க்
கூறி விட்டோம்.

“விசுவாமித்ர சிருஷ்டியின்” உண்மையுணர்
ந்தால் “விசுவாமித்ர சூழ்ச்சியின்” சூக்ஷ்மம்
விளங்கும். விசுவாமித்ர சூழ்ச்சியில் மூடத்
துவமுமில்லை : அரிச்சந்திரன் நடத்தையில்
அசட்டுப் பிடிவாதமுமில்லை.

சத்தியவிரதம் பூண்டார் ஒழுக்கத்தைப் பரி
சோதிக்கப் புகுந்தான் விசுவாமித்திரன். தான்
படாத பாடும் பட்டுத் தபஸியற்றித் தடுமாறித்
தேறினவராதலால், ஸத்தியவிரதம் பூண்டோ
முகுவார் உலகிலில்லை யென்பது அவருடைய
மதம். இம்மதத்தைக் ரூபிப்பான் வசிஷ்ட
டர் “உண்டென்று” சாதித்து விசுவாமித்ரரிட
முள்ள ரஜோகுண வாஸனையை வெளியிடுமாறு
பந்தயம் போட்டுக் கொண்டார். தேவ சபை
யில் இந்திரன் முன்பாக இவ்விரு ரிஷிகளும்
சபதம் கூறிக் கொண்டதை யேற்றுக்கொண்ட
நம் கிரந்தகர்த்தாவுக்கு “விசுவாமித்ர சிரு
ஷ்டி”யை யேற்றுக்கொள்வதும் “விசுவாமித்ர
சூழ்ச்சி”யின் சூக்ஷ்மத்தை யுணர்வதும் “இக்
கால வமைப்புக்கேற்ப” வில்லை யென்று தன்
னும்படி நேரிட்டது. “மலையை விழுங்கிய மஹா
தேவருக்கு உலக்கை தொண்டையிற் சிக்கிக்
கொண்ட கை” யாகத் தானிருக்கிறது.
Ideal” என்று சொல்வது குப்பை கூளம்

சேர்ந்த குவியல் இல்லை. இலகூணங்களெல்லாம்
நன்கமையப் பெற்ற இலகூயமாமது; அதில்
ஒரு பாகத்தைத் தள்ளவும் கொள்ளவும் இட்
மில்லை ! எல்லாம் அழகு பொருந்த அமைந்
திருக்க அதை மாற்றினால் அதன் அழகு குலை
யாதா? “யாரே அழகுக் கழகு செய்வார்?”
அப்படியே அழகு செய்தாலும், “அழகுக்கழகு
செய்தாலது பொருந்தமா?” பொருந்தாதென்
பதே பெரியோர் அனுபவமும் நமது சித்தாந்த
முமாம். “என்னிஷ்டம்! அதற்குயார் இரண்டு
சொல்வது?” என்று கேட்டால், அதற்கு பதில்
சொல்ல நமக்கு வாயில்லை. “வாயில்லா நாய
னாரே” பதில் சொல்லவேண்டும்.

“கொட்டுக் குந்தாலியிரண்டே யிரண்டிற்குக்
கொட்டுக் குந்தாலிக்கும் பாரை வலிதென்பர்
கொட்டுக் குந்தாலிக்கும் பாரைக்கு மூன்றுக்கு
மிஷ்டம் வலிதென்பரிசு னருளே!”

என்பது திருமந்திரோபதேச மென்று மட்
டும் எடுத்துரைக்க வல்லோம்.

தூன்முகத்தே பூர்வகிரந்தத்தின் கதையைத்
திருத்துவது அவசிய மாயிற்றென்று சொல்
லும் அவருடைய ஆசுப சமாதானங்களுக்
கெல்லாம் ஒரே திருமந்திரத்தில் பதிலுரை
காணலாம்:—

“தத்துவ மெங்குண்டு தத்துவனங் குண்டு
தத்துவ மெங்கெல்ல தத்துவனங் கில்லை
தத்துவ ஞானத்தின் தன்மையை யறிந்தபின்
தத்துவ னங்கே தலைப்படுத் தானே.”

பொய்யைச் சொன்னாலும் பொருந்தச்
சொல்ல வேண்டும். மெய்யைச் சொன்னாலும்
மருளினிற் சொல்லவேண்டும். “அருளிலார்க்
கில்லை யவ்வுலகம்: பொருளிலார்க்கில்லை யிவ்
வுலகம்” என்பது பழமொழி. அருளிலார்க்கு
அத்தனாலகு (Kingdom of God) இல்லைபோல்,
“பொருளிலார்க்கு”—லகூயநாட்ட மின்னாத
வர்களுக்கு இவ்வுலக ஞானம், அதாவது ‘தத்
துவஞானம்’ இல்லையாகும்.

ஓம் தத்ஸத்.

Easy Lessons for the Young.

(Copyright.)

1. How to Control the Uncontrollable Mind.

சிறுவர்க்கான ஷிதோபதேசங்கள்.

1. அடங்காப்பிடாரியை அடக்கும்விதம்.

எள்ளதெல்லாம் ஒன்றே.” அப்
படி யென்றால் என்ன? மிட்
டாய்க்கடையில் விதம்விதமாய்
செய்து வைத்திருக்கும் நாமரூப பேபதங்க
ளான மிட்டாய்களெல்லாம் கடையிலிருக்குமட்
டும், காசுகொடுத்து வாங்கும் வரையில், பல
வேறு தினிசுகளாகவிருந்தாலும், வாங்கி வா
யில் போட்டுக்கொண்டு பார்த்தால் எல்லாம்
ஒன்றே—ஒரே தித்திப்பாய்த்தானிருக்கிறது
நிஜம். இது எல்லாக்குழந்தைகளுடைய அனு
பவத்துக்கும் ஒத்திருப்பதால், இதற்கு பிரத்தி
யகூழ் பிரமாணம் என்று பேர். (மிட்டாய்க்
கடையில்) “உள்ளதெல்லாம் ஒன்றே” யென்
னும் அறிவு “அனுபவஞானம்” என்று சொல்
லப்படும். ஆஃதேபோல, இந்த பூலோகமுதல்
சந்திர சூரியாதி கிரகங்கள் சேர்ந்த இந்த சூரி
யமண்டலமும், அதற்கப்பாலுள்ள நகூத்திர
மண்டலங்களும் நாமரூபத்தால் பேதப்பட்டா
லும், அவைகளைத்தின்னுபார்க்கும் குழந்தைக
ளான அனுபவஞானிகளுக்கு அவையெல்லாம்
ஒன்றேயாக விருக்கிறது நிஜம். அந்த ஒன்றும்
என்னமா யிருக்கிறதென்றால், சர்க்கரையின்
தித்திப்புப்போல் அனுபவிக்க மதுரமாயிருக்கி
றது. இதற்கு “மதுரபாவம்” என்றுபேர். சிறு
குழந்தை கடையிலுள்ள மிட்டாய்களை யெல்
லாம் பார்த்து ‘இதுவேணும், அதுவேணும்’
என்று அழுது பல மிட்டாய்களைத்தின்னு ருசி
யறிந்து கடையிலே எல்லாம் ஒரே தித்திப்பு!

என்று தெரிந்தபின் எப்படி அதன்ஆசையடங்
கினிகிறதோ அப்படிப்போல, அபயவரதஹஸ்
தங்களோடு கிளிமொழிபேசிக் கனிமொழிகாட்
டும் தடஸ்தாகாரமான தேவியின் உட்டியாண
பிடமான சிற்றிடைமருங்கில் விளங்கும் சிற்றம்
பல விதியிலே உட்டியமசக்தியினாலே எடுத்
துக்கொண்டு போகப்பட்ட அருட்குழலிகள்
சூரிய சந்திராதி நகூத்திர மண்டலங்களையெல்
லாம், ‘இதுவேணும், அதுவேணும்’ என்று
அருட்தாயிடம் அழுதுகேட்டு வரப்பிரஸாத
மாய்ப்பெற்றதோர் உலகப்பேறுகளை யெல்லாம்
உண்டு ருசிபார்த்தபின் இவையெல்லாம் திரு
வருள் தானேயென்று உணரும் உணர்ச்சி யொ
ன்றுண்டு. அதற்கு உள்ளுணர்வு என்றுபேர்
இந்த உள்ளுணர்வில், கள்ளம் கபடி இல்லை.
மாசுமறு இல்லை. சுத்தஸ்படிகம்போல் அது
ஒன்றிலும் ஒட்டாது எல்லாவற்றின் பிரதிபிம்
பத்திற்கும் இடங்கொடுத்துக் கொண்டு எத
னாலும் கல்மஷப்பட்டதாகாமல் எதையும் கல்
மஷப்படுத்தாமல் ஜோதியையுண்டு ஜோதிர்மய
மதாய் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும். இந்த
உள்ளுணர்வு வுடையாருக்கு “எல்லாம் ஒன்றே”
என்கிற ஞானம், மிட்டாய்களை விதம் விதமாய்
வாங்கித் தின்னலுத்த குழந்தைக்கு “மிட்டா
யெல்லாம் ஒன்றே” என்கிற அனுபவஞான
முதயமாகுறற் போல, தானே உதயமாகும்.
அந்த ஸ்வயஞ்ஞானோதயம் ஆகும்பொழுது, அவ
ர்களுக்கு எல்லாம் அவர்கள் உள்ளத்திற் பிர
காசிக்கும் திருவருட்பிரகாச மயமாய் விளங்
கும். அந்த திருவருட்பிரகாசமே திரிபுரதஹந
மஹாஸம்ஹா காலத்தினும் மஹாப்பிரளயகால
த்திலும் ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்யும் அம்
பிகாபதியின் திருமேனியில் விளங்கும் “திரு
நீறு” என்று சொல்லும் விபூதி மஹாத்மய
மாய் விளங்கும்.

மஹாப்பிரளயத்திற்குப் பின் உண்டாகும்
மஹாசிருஷ்டி காலத்தில் அந்தத் “திருநீறு”
தானே “திருவருட்சக்தி” யாகத்தோன்றி ஜீவ

ன்களின் எஞ்சின கர்மங்கள் அனுபவித்துத் தொலைபும் பொருட்டு தனுசுரண புவன போகாதி நாமருபப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் சிருஷ்டிக்கும். ஒரு மஹாகல்பமளவும் உயிர்கள் உட்பும் வகை யுணர்ந்துய்யுமாறு லீலைகளியற்றிப் பஞ்சகிருத்திய பாயோக நிஷ்டைகூடிய பின், பகவான் தன்கலைகளை உள்ளே யிழுத்துக் கொள்ள, மஹாப்பிரளய முண்டாகி எல்லாம் திருநீறு மயமாய் மாறி பகவான் திருமேனியில் உத்துளானமாகத் தரிக்கப் பெற்றதாகும். இது தான் பசுவான் அசைவற்று கின்றிடும் ஆதியந்த மில்லாத ஆனந்த நிருத்தம். இந்த நிருத்தத்தை (தாண்டவத்தைத்) தரிசித்தவர் “எல்லாம் வல்லசித்த ராவர்.”

இந்த “எல்லாம் வல்லசித்தர்” எப்படிப்பட்டவர்? என்று ஒரு கேள்வி பிறக்கலாம். அவர்கள் பஹிமையை அளவிட்டு முடியாது. “சித்தன் போக்கு சிவன் போக்கு” என்று தான் சொல்லலாம். சிவனாலாகத்தக்க தெல்லாம் சிவனை யன்றி வேறொன்றுமில்லை யென்றுள்ளுணர்வா லுணர்ந்தமர்ந்து விசாரந் தீர்ந்த சித்தனால் ஆகும். ஸத்யம் அது தானே வாக்கு ரூபமாகி, அந்த ஸத்ய வாக்கே அரிச்சந்திரானி, தாம் மதுதானே உருவெடுத்தமைந்து. சந்திரமதியவளாய் அவன் பக்கலில் நிற்க, இருவரும் உளம் சலந்து உயிர்கலந்து உணர்வு கலந்து உடலுங் கலந்து பெற்றதோர் பாக்கியமாய் நின்ற “அகண்ட ஸ்ஷியமே” உருவாயமைந்ததொக்கும் “லோகிதாஷன்” காலில் முள் தைத்ததை யெடுக்கும் வியாஜம் மேற்கொண்டு, காலேக் குளறி விஷத்தை யூட்டு மோர் பாவி பொருக்காலும் “எல்லாம் வல்ல சித்தன்” ஆக மாட்டான். அவன் அமானுஷிகச் சேற்றிற் பிறந்து வளர்ந்ததோர் மானிடப்பதராம். மானிடப்பதரும் மணி நெல்லோடு கலந்து விளைந்தாலும், பனியில் நீனைந்து வெயிலில் உலர்ந்து, ஊட்டில் மசிந்து, உலையில் வெந்து தேவர்களுந் தேடும் ஹரிஸூக்குதவும் அமுதாமோ அப்

பதர்? ஆகாதபோலும், காற்றில் தூற்றவே சுடிதில் பிரியும் பதரே போலும் வஞ்சக நெஞ்சடைமானிடப் பதர்கள் தாம் எத்தகைப் பெருமை யெய்தின ராயினும் “எல்லாம் வல்ல சித்தர் தம்” பாததாசி பெறுந்திறன் பொருந்தார். ஆதலால் சிற்றறிவுடைய சிறுபெரும் மகிதர் தப்பனைபோற்றம் ஊனுணர்வதனை யூதி யூதியே உபிடச்செயினும், தேவாதிதேவனும் விரும்பிய உருவாம் புருஷ காமபீரம் நிறைந்ததோர் விருஷப மெய்திட நினைப்பதுவே! ஈஸப் கதைபில் தப்பனையின் விதி தானே வடிகுர், சாதன சாத்திய முணர்ந் துண்மையிற் பழகார் தமக்கு. ஊனுணர் வற்றதோர் உண்மையை யுணரத் தானுணர்வாகி யூனுணர்வொழிக்கவே வேண்டும். ஊனுணர்வொழிந்த உத்தமர்க்கன்றி மற்றவர் தம்மை “மாயாஜால மனமெனும்பெண்ணியில்” “வாயால் வல்லவன்” ஆகவே தோன்றி, அடங்காப் பிடாரியைப் பெண்டு கொண்டே பின்னர் பேயாட்டர் தானும் பின்புத்திப் “பொய்க்கால் நடைமலிப் போவியர்” உயர்வை மையல் என்னுமோர் தையலாம் பிணையிட்டுக் கால்குட்டு கட்டிக் கடை வீழ்ச்செய்யுமே!

எல்லாம் வல்லதோர் சித்தரைக்கண்டு நான், உண்மையில் அடங்காப் பிடாரியாம் பெண்மையில், —மாயாஜால மனமெனும் தூர்த்தையை, வாயால் வல்ல அவன் வன்மையை வென்று, நாய்போல் நயந்து நடக்கவேசெய்யும் உபாயம் ஏதென்றுண்மையாய்க்கேட்டேன்: கேட்டவன் குறிப்பைக் குணம்பெறக் கிரஹித்ததோர் எல்லாம்வல்ல சித்தர் தாமும், நயம்பெற நாட்டார் நகைமிகை நாடேல்: உண்மையெதுவுண்டோ, அதை யுண்மையிற் பற்றுக்: அன்பினாலாவது அரற்றினாலாகுமோ! வாயை மூடித் தாயைத் தொழுது, துஷ்டரை வெல்லும் துர்க்கையைச் சரண்புகுந் துத்தம் பத்தியால் உளக்குளிரப் பூசித்து, பஞ்ச பூதங்களை யமிர்தமாய்ச் சமைத்து, பரித்தியாக சித்தத்தை வெண்காமர

ரக்கி, உள்ளத்திலுண்மையை புள்ளபடி நாடி ள்ளத்தை விட்டுக் கபடத்தை யறுத்து “என் னன்று சொல்லுமுன் என்னொயாய் விடு மார்” பரிபக்குவ மறிந்து பதிவிரதந் தானெந்தால் சதிபதி தர்மம் உணர்ச்சியின் உண்மை ல் கதிபெற வாழலாம், கண்ணியமும் தான் பறலாம், —என்றுமே செப்பி யென்றுடை நஹத்தை வெள்ளாடை யுரித்து வினைகெடத் தன் பார்த்து, சிற்றடை கட்டிச் சிறுபெண் ானாக்கி பதிவிரதா தர்மத்தைப் பாரில் நீச்சு வென்றார். “பதிவிரத மென்பதின் பான்மயுணராச் சிறியேன் தனக்குச் செய்யுபதேச மன்?” என்றுமே யானவரைப் பணிந்துவிகக் டீசுத், துணிந்து நின்றெற்குப் பக்குவநாதனை பண்ணுவானவரும் “தோப்புக்கரணம் பாடவே” பென்று தொந்திரிய எனைவாட்டி, மஹா சக்கரநிலில் லவத்து சாக்ஸிபாத் விஸ்பத் தான் குறித்து துர்க்கையை அநிர் டானமாக வைத்து அன்பொழி மந்திரம்: ரன் ஜபித்தார். அன்பேயுருவாய் நின்ற அவர் தட்டின சப்தமும் குளிரந்ததாய்க்: இன்ப நுவாய் சின்ற அவர் இதோபதேசமும் இது ரச்ச:—

ஓம் ஸ்ரீ துர்க்கமாயை நம:

I

“அண்டை அயல்க்கக் அலறாதே!
சண்டை போட்டெதிர் பேசாதே!
உண்டதற் கிரண்டகம் நினைக்காதே!
கொண்டவனைக் குடி கெடுக்காதே!
சண்டித்தன மினிச் செய்யாதே!

II

ஊமைக் கோபம் கொள்ளாதே!
துமைத் துரோகம் செய்யாதே!
வாய்மை வஞ்சகம் செய்யாதே!
நேர்மை கடந்து நடவாதே!
சேர்மை, தாண்டெடச் சினக்காதே!
29

III

நெஞ்சில் வஞ்சகம் நினையாதே!
பஞ்சில் தீப்பொறி வையாதே!
குஞ்சு குழந்தையைக் கெடுக்காதே!
வஞ்சக நெஞ்சரைச் சேராதே!
பஞ்ச பூதப்பழி போடாதே!

“முனைவந்து மானதோர் ஐந்தைக்கொண்டு நீ உள்ளொழும் ஐயங்களெல்லாம் தொலைப்பாய் தொலைத்தபின் உன் மனத்தெளியில் வந்து தோகையே பின்னுமுபதேசஞ் செய்வேன்!” என்றவர் இனியமொழிகேட்டு அவர் பாதபத் மங்களில் தான் விழுந்தேன். விழுந்தெழுந் தா ஹரவேனத் தொழுதேன். வெட்டவெளியன்றி வேறுகானேன்.

[இதற்குப் பதார்த்தமும் வாச்சியார்த்தமும் தானே விளங்குவதாயிருப்பதால் நாம் இங்கெத்தோதத் தேவையில்லை. தத்துவார்த்த பரார்த்தங்களும் லக்ஷியார்த்த முணர்ந்தோதியவருக்கே விளங்கும். மனத் தெளிவடைந்த யாராயினும் இதற்கு லக்ஷியார்த்த முரைத்தால் அவருக்கு விவேகசிந்தாமணியின் 18-வது வாய்யம் சூழுவதம் அனுப்பும்படி ஆக்ஞையுபடியால், அதற்கிசைந்து அவருடைய ஆக்ஞையை வெளியிட்டோம். பதில் அனுப்புகிறவர் நவம் பர்ஷ 15-க்குள் பத்திராசிரியர் கையில் வந்து சேரு ம்படி தீர்க்கமாயெழுதி யனுப்பவேண்டும். அங்கீகரிக்கப் படாதவை பிரசுரிக்கவும் திரும்பவும் பட மாட்டா. வி. சி. ப-நீ.]

கமலாம்பாள் சரித்திரம்.

ஒவ்வொருவரும் வைத்து வாசிக்க வேண்டிய தத்துவார்த்தமான ரசம் பொழியும் கதை. கமலாம்பாள் சரித்திரம் 3-வது பதிப்பு: 328 பக்கம் தயாராய்விட்டது. விலை ரூபா 1-4-0 தயார் செலவு வேறு.

100-க்குக் குறையாமல் வாங்குகிற வியாபாரிகளுக்கு தக்க கமிஷன் கொடுக்கப்படும்.

வேண்டுவோர் கமலாம்பாள் லலிதாலயத்திலிருக்கும் அ. ப. ஏஜென்ஸி காரியதரிசிக்கு எழுதவும்.

TEN YEARS' WAR OF THE FLESH AND THE SPIRIT 1901-1910.

"OVERCOMING THE WORLD," Or, The Great Vow of Renunciation.

"Like the hart panteth after the water in the brook, so panteth my heart after Thee, O Lord!"

"From a number of useful articles written to 'The Hindu Organ,' Jaffna, I am of opinion you have a sound knowledge of our *Yōga Sāstras* and you have some *Siddhis* also. Therefore I approach you in the attitude of a disciple to a Guru and entreat you to show me the Way to the Light of God.....Oh my Guru! Will you pity this humble servant and show him 'What *Daharākāśā* is! What *Kanakasabhai* of *Chit-ambaram* is! What the seat of Brahman within me is! The thousand-petalled lotus! The seat of வாலைசத்தி! Her three letters! etc. How am I to see the Dances of Natarajah within myself.....Oh Guru! Have mercy on me and show me the Way clearly to see my Self, to see the Dances of Natarajah, to see my Eternal Mother! I am determined to go to India and see you personally....."—
A Thirsty soul from over the seas.

திருமூலதேவர் திருமந்திரோபதேசம்.

"காணுறுகோடிகடி கமழ்சந்தனம்

வானுறமாமலரிட்வெணங்கிலும்

ஊனினினை நீக்கி யுணர்பவர்க்கல்லது

தேனமர்பூங்கழல்சேரவொண்ணாதே."

"அரித்தவுடலையெம்புத்ததில்வைத்து

பொருத்தவைம்புத்தஞ்சித்தாதியிற்போந்து

தெரித்தமனஞ்சித்தாதியிற்செல்லத்

தரித்ததுதான்னைதற்பாத்தோடே."

"ஆவிக்கமலத்தினப்புறத்தின்புற
மேவித்திரியும்விரிசடைநந்தியை
கூலிக்கருதிச் கொடுபோய்சிலத்திடை
தாபிக்கும்திரந்தாமறியாரே."

I—* வயிற்றொடுகிளத்தல்—1901.

உலகைவிட்டொழித்தல் அல்லது மஹாபிநிஷ்க்ரமணம்.

I.

Man the Microcosm—Analysis of His Physical Body.

மண்ணிற்பிறந்து மண்ணாகு மிவ்வுடலம்
மாயைவலைப்பட்டு மாசுபெற்ற தென்னேடி!
எண்சாணுடலுக்கும் ஒருசான் வயிறேகாண்:
சாண்வயிற்றுக்குள்ளே சமைந்ததுநீள் குடலம்மா!
ஆகாரப்பபையொன்று அதன்மேலே வீற்றிருக்கும்!
பைக்குள்ளே செல்லும்வாய் தானாக அசையும்டி;
அசையும்வாய் கொண்டதெல்லாம் அரைத்துள்ளே செல்லவிடும்;
உட்செல்வதாகாரம் அது உடன்படுதல் சீரணமாம்;
சீரணமாம் சக்தியினால் சித்திப்ப தென்னேடி?

* A talk with the Belly as representing the 'World' within. Extracted from "the Gospel of the Holy Mother" published on Vijayadasami day 1903. Price Rupee one. V. P. P. Extra. Apply to the D. K. Agency Mylapore.

What external Nature is one the Cosmic World, so is the Belly in the Microcosm of Man.

II.

His Subtle Bodies or Discrimination of The Natural from Real Man i.e. Jiva and Atman.

சித்திப்ப தன்னமய மதுவேதா னுடலங்காண்!
அன்னமயத்துள்ளே அமைந்துளது பிராணமயம்:
பார்த்தாலதுவாயு: பிராணனென்றால் வேறல்ல;
பிராணமயம்போக மூன்றுமயம் மேலுண்டு:
மனோமயமதுகாண் "நான்" "என" தென்றாடிவரும்.
விஞ்ஞான மயமென்பார் கூர்புத்தியதுவேகாண்;
ஆனந்த மயமதுவோ சுத்தமனச் சாக்ஷியம்மா;
இத்தனைக்கு மேலுள்ளான் பரமனவனெருவன்
அவனே நானன்றி அயல்வெறு அல்லன்காண்!

III.

The Pratyagatman or Adam before the Fall.

பசிதாக மெனக்கில்லை பார்த்தவியற் தானில்லை!
சுகதுக்க மெனக்கில்லை சுற்றமுமே தானில்லை!
எங்கும் நிறைந்திருந்துள் கொங்கியாரிருப்பேன்:
எனக் கங்கமில்லை பங்கமில்லை இங்கிதசங் கேதமில்லை:
மானமில்லை ஈனமில்லை மாயை மயக்கமில்லை:
ஊனுறக்கந்தானில்லை ஊனமொன்று மெனக்கில்லை:
மனைவிமக்க ளெனக்கில்லை மாநிலத்தார் யாருமில்லை.
இப்படியிருக்கு † மெனக்கோர் குறைசொல்லி
மாயக்காரியவள் † மதனியிடம் முறையிட்டாள்.

IV.

The Evolution of Natural Man or creation of EVE and MAX's fall

முறையிட்ட சப்தமது முயழங்கியதே 'யம்பரத்தில்' §
அம்பரத்தாடு மழகனது கண்டுகொண்டே
† ஆடாடென் ருடினான் ஆட்டிவிட்ட பம்பரம்போல்
தேவியவளொருத்தி தேவடியாள்போற் குதித்தாள்.
ஆட்டமுங்குதிப்பு மதிசயமா யிருக்குதென்று
ஆனந்த மயங்கடந்து அகண்டவெளியாரிருந்த
ஆதியவள் எனையின்றான் அவசரமா யோடிவந்தாள்:
மாயப்புலைச்சியவள் மகிழ்ந்துசில வார்த்தைசொல்ல
மாயவுருவானேனான் மனமறுகப் பேசலுற்றேன்.

1. Maya or Avidya symbolised by the Serpent in the Bible.

† Perfect Man or Adam before his Fall.

† Vidya or true knowledge - EVE before the fall:—Perfect Womanhood—the Crowning Glory of God's creation.

§ The Voice reached the Throne of God i.e. The Self-luminous plane or The highest plane transcending though where the light of all lights shineth in Glory.

† Set the Great Law of Evolution to work.

2 The Divine Energy called the World or the Holy Ghost—The whole line means: The Law of Evolution began to work with the utmost speed.

3 Suddhamaya at one with God, variously called Parasakti, Ambika and other names all denoting the same state of consciousness known as the Turya state or Paramahansa—pure Satva.

4 Asuddhamaya i.e. impure or tainted by a slight admixture of Rajas and Tamas or subject to Gunas i.e. to passion and ignorance i.e. Nature in the Eve that yielded to Temptation.

5 Denotes the fall of Man from his perfect State: Describes Jivotpatthi, or birth of Natural Man.

V.

Natural Man and His bitter Experience of the World i.e. After 'Paradise Lost.'

- 6 பேசினபேசு சென்ன வாதிட்ட வாத்தையென்ன
மாயைவந்து ஜாலம்செய்ய மல்லுக்குகான் நின்றதென்ன
சொல்லச்சொல்ல வளருமம்மா குதுவாது தொடருமம்மா.
சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைப்பேன் சின்பயமே சாக்ஷிதிற்பாய்.
7 மாயையவன் கையாலே மதனன் பட்ட அலஸ்தையல்லாம்
சொல்லத்தான் ஏறது சொல்வன்மை போதாது :
8 வயிற்றையவன் தொந்துகொண்டான் வாயால்மிகப் பிதற்றலுற்றான் ;
எண்ணுத எண்ணமெல்லாம் எண்ணியிருக்கொத்தபொன்னுன்.
பாழ்வாயிறே பழங்கிணறே பழிபாவ முனக்கிலையே !

VI.

His disgust of the world and turning away from its vanities.

“இதா ஹிதம்பாராயே ‘இதம்பை கூர் என்வயிறே !’
உன்னைத் துர்ந்தாலும் தூர்வதில்லை துரெடுத்தாலும் தெளிவதில்லை
துறந்தாலும் விடுவதில்லை துதித்தாலும் வேட்பதில்லை
உறைத்தால் உபாதிக்கொல்வாய் புறிய்பானால் போகா தென்பாய்
மிருந்து போட்டால் வருத்திவாய் குறைந்து போட்டால் எரித்திவாய்
மட்டுமிதும் தப்பாமல் மணிசிறிதும் மிசுகால்
சுகிருசியோ மென்றனக்கு ரகசத்தர் கடப்பாடைக்கவேண்டும்.
வேண்டியதை வேண்டியபடி வேண்டிநீம் படைத்தேனே !
படைத்ததற்குப் பயனென்சொல் பாழ்வாயிறே பெருச்சாளியே.”⁶

VII.

His thirsting to attain his former state of Bliss or endeavour to regain Paradise.

“உண்டுத் துறங்கியுனக் குழைத்ததெல்லாம் போதுமென்றே
ஒய்ந்தொழிந் துட்கார வுன்னினே னுள்ளத்தே.
நீ ஆட்டிவைத்தபடியெல்லாம் ஆடினேன் வெருகாலம்
ஆடியலுத்ததன்றி ஆனதொன்று சுண்டதில்லை.
பண்டைபோ லுன்றனுக்குப் படைக்க இப்போ ஆளில்லை !
ஆளில்லா வேளையிலே நீ யடுத்தல்லோ பிழைக்கவேண்டும் !
சுகியென்ன உருசியென்ன சொகுசு தாலுனக்கென்ன !
அடைகாய் கனிகிழங்கு அகப்பட்டதைப் புசிக்கும்—
பெரியதொரு வீடுதனில் பெருமை யுனக்குண்டோ சொல்லாய் !”

6 The Differentiating Spirit called the World or Worldly Spirit.

7 The real man i.e. the Soul of man or Atman that knows and wills.

8 Belly the Symbolical representation of the Cosmic World or external Nature in the Microcosm of Man.

9 The fabled Vehicle of Ganesa or Vigneswara, the Lord of Nature and Natural or Psychic Powers which are the greatest obstacles to realisation by man of his own true Self.

VIII.

Rising of the Christ in Man : Takes the Great Vow of Renunciation and thus “Overcomes the World.”¹⁰

“உன்னோடு வாழ்தலரி” துணர்ந்தே யுண்டொழித்தார் பெரியோர்கள் ;
உன்னொழிக்காக் காரணத்தா லுழலுகிறேன் மிகநொந்து ;
உன்னோடு ஒத்துவாழ உபாயமொன்று சொல்லுவன்கேள்,
என்சொற்படியே நீ நடந்தால் எக்காலும் சுகத்திடலாம் :
“கண்டது கிடைத்ததுவைக் கணிவுடனே பரிந்தவரிப்பேன் ;
அளித்ததைப் புசித்து நீ யடங்கியே யிருந்தையானால்,
அகிலமுழு துனதாரு மதிலேனும் சங்கையிலலை ;
சற்றேனு மெறுமாறுக விருந்தாயே யாமாகில்,
கூறாமலுனை பொழித்துக் குந்திலேன் சுமமாசான்.”

ஓம் தத்ஸத்.

—ஆனந்தத்தாய் மொழி,

II.—NAVARATRI—1910.

“Hunger and Thirst” Conquered.

நவராத்திரி பூஜை—1910.

II.—வயிற்றை விட்டொழித்தல்—1910.

வைராக்கிய சித்தன்வேசடை நீக்கம்.

ப்ரஹ்மலித்வரன் ப்ரேமாநந்தகீதம்.

“கூடப்பிபாஸாமலாம் ஜ்யேஷ்டாம் அலக்ஷ்மீம் நாசயாமியஹம் !

அபூதம் அசம்ருத்தம்ச் சஸர்வாம் நிர்ணுதமே க்ரஹாத்.” —ஸ்ரீஹேத்மம்.

[பசிதாகமாகிற மாலியத்தை யுண்டிபண்ணுகிற பெரியவளாகிய அலக்ஷ்மியை நான் (உம்முடைய புதுக்ரஹத்தால்) போக்கடிக்கிறேன்: தாரித்திரியத்தையும் ஸகலமான விருத்தியில்லாமையையும் என்னுடைய க்ரஹத்தினின்றும் போக்கடியும்—என்பது பதப்பொருள். இதன்மேல் வித்யாண்யர் வியாக்கியாராம் இது:—“பசிதாஹம் முதலிய அசத்தத்தை யுண்டாக்குகிறவளும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியான உமக்கு முன்ன பிறந்தவளுமான அலக்ஷ்மியை நான் நாசம்செய்து விடுகிறேன். ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே! ஏழமையையும் நிறைவையு மென்வீட்டில் நின்றும் வெளியே துறத்தும்.”]

மூலத்துத்தேழந்த முக்கோணச்சக்கரத்துள்

வாலேதனைப் போற்றி வயிற்றிழந்தேன்பூணமே.

“புல்லரிடத்திற்குப்போய் பொருள்தனக்கு கையேந்தி

பல்லை மிகக்காட்டிப் பறக்கவிழிக்கிறேன்’டி!

பல்லைமிகக் காட்டாமல் பறக்க விழிக்காமல்

புல்லரிடம் போகாமல் என் கண்ணம்மா!

பொருளைனக்குத் தாராயோ” !—சித்தர் விண்ணப்பம்.

10 Aiming to lead the original Blissful Life of undifferentiating knowledge which is Life Eternal.

“என்னென்ன செய்கனு நீ ஏதேதியற்றிடினும்
உன்பிள்ளை யுன்னடிமை யுனக்கேநா னர்ப்பணம்காண்!
“என்பிள்ளை யென்பொருளென் றெதிர்த்துவரு மமகாரத்தை
உன்பிள்ளை யுன்பொருளென் னுன்பாதத் திடைபணித்தேன்.”

ப்ரஹ்மவித்வரன் ப்ரேமானந்த கீதம்.

1. ஸ்வார்ப்பண பிந்துதர்ப்பணயஜ்ஞம்.

(1) அர்ப்பணம் உனக்கென்றே யென்தனைக் கொடுத்தேன்
தர்ப்பணம் பிந்துவால் † பின்னுநான் செய்தேன்
அர்ப்பணஞ் செய்துபின் தர்ப்பணஞ் செய்தவென்
அர்ப்பணதர்ப்பண யாகத்தின் மகிமையை யென்னசொல்வேன்!

2. யாகாக்கியின் சிறப்புரைத்தல்.

(2) முப்புரத்தில் முன்னையிட்ட தீயதுவே ‘வாம’மதாய்
இப்புரத்தில் என்னஹத்தே மூலத்தீ தானாகி
எப்புரத்தி லுள்ளமலம் எத்தனைதா னானாலும்
அப்புரத்தை யத்தோடு மெரித்திடுதி யானதுவே!

3. “ஊதப்பிரஸாமலாம் ஜ்யேஷ்டாம் அலக்ஷமீம் நாசயாமியஹம்.”

(3) முர்மலத்தை யெரித்திடுதி மூலத்தீ யதுவொன்றே
எம்மலத்தை யானாலும் எரித்திடுதி யாகுமம்மா!
எம்மலத்தை யெரித்திடுதி யென்பசொதாஹப் புன்மலத்தை
நின்மலமா யெரித்ததுவும் நிர்வகற்பத் தாலன்றோ!

4. நிர்வகற்பசித்தி யுரைத்தல்.

(4) நிர்வகற்பத் தாலன்றி நீளுலகல் வெற்றியில்லை
நிர்வகற்பந் தானதுவே நிறைவொன்று மில்லாமனம்
நிர்வகற்ப மனமதுவே நிறைஞன்யம் என்றுரைப்பர்
நிர்வகற்ப மாமனதை நிஷ்டையிலே கண்டுணர்வாய்!

5. “ஒழிவிலொடுங்கி ‘ஓம்’என்றுற்றுப்பார்!”

(5) நிஷ்டையிலே கண்டுணர்ந்த நிர்வகற்ப மனந்தானும்
நிஷ்டையிலே நீயொடுங்க நிறைஞன்யம் தானாகும்;
நிஷ்டையிலே நிறைஞன்யம் தானான நீயுமப்போ
நிஷ்டையிலே நிறைஞன்யத் துள்விளங்கும் சோதியைப்பார்!

† (“பிந்து என்றால் என்ன?” வெண்பதை விவேகசிந்தாமணியின் சென்ற எப்ரல்-மே-மாசத்து சஞ்சிகையின்

6. சிற்றம்பல தரிசனம்.

(6) சோதியைப்பார் சூல்கொண்ட மேகம்போல் சூனியத்தில்,
ஆதியைப்பார் அம்பலத்தில் ஆடுமவன் கூத்தைப்பார்!
ஆதியைப்பார் பாதியைப்பார்! ஆதிபாதியின் சோபனம்பார்!
ஆதிபாதியின் இடையிருக்கும் சிற்றம்பல வீதியைப்பார்!

7. சிற்சபாநாதன் சயனம்.

(7) சிற்றம்பல வீதியைப்பார்! சின்மயானந்த சோதியைப்பார்!
சிற்றம்பல நாடியைப்பார்! சின்மயசக்தியின் கூத்தைப்பார்!
சிற்றம்பல மாடியைப்பார்! சின்மயசக நித்ரையைப்பார்!
சிற்றம்பலத் தாடியலுத்த சிற்சபாநாதன் சயனம்பார்!

8. சிற்சபாநாதன் அறிதூயில் அதிர்சயம்.

(8) சிற்சபாநாதன் சயனம்பார்! திருவரங்க கேஷத்திரம்பார்!
சிற்சபாநாதன் கோயிலேச்சுற்றிய திருமதில்கள் ஏழும்பார்!
சிற்சபாநாதன் சயநக்ரஹத்தைச் சுற்றிலுமுள்ள சோதியைப்பார்!
சிற்சபாநாதன் அறிதூயில்கொள்ளும் அதிர்சயத்தையு முற்றுப்பார்!

9. “ஏகைவசக்தி பரமேசுவரஸ்ய.”

(9) மூலத்துதித்த வரிலேயுமங்கே விருத்தையாகி யிருப்பதைப்பார்!
காலத்துதித்த பைரவாங்கே பரஞ்சோதியாகி ப்ரகாசிக்கப்பார்!
† சிலத்துதித்த சேஷநாதமும் அவரணையாக அமர்ந்ததுபார்!
நீலத்துதித்த நின்மலாதேவியின் கோலாஹலத்தையு ‡ கூர்ந்துபார்.

10. “அரங்கத் தாடியலுத்தவன் நித்ரை.”

(10) கூர்ந்துபாரதோ னீளாதேவி குதுஹலநித்ரா சுகமனிக்க
கூர்ந்துபாரதோ ஸ்ரீதேவிதானும் ஆடியலுத்த கால்பிடிக்கக்
கூர்ந்துபாரதோ ஸ்ரீதேவியின்னும் பாதம்வருடிப் பரிமளம் வீசு’றாள்;
கூர்ந்துபாரதோ அரங்கத்தாடி யலுத்தவன்நித்ரை செய்கோலத்தை!

11. அறிதூயில்கொள்ளும் அரங்கநாதர் ஸந்திநான மஹிமை.

(11) அரங்கத்தாடி யலுத்தவனித்ரை செய்குவதை நீ கண்டவிட்டாய்
அரங்கத்தாடி யலுத்தவன்போல் ஆவதுமல்லதும் விட்டுவிட்டாய்!
அரங்கத்தாடி யலுத்தவன்கால்போல் ‘விகற்பநிவிகற்பமும் ஓய்ந்ததப்பா!
அரங்கத்தாடி யலுத்தவன் நித்ரைமுன் பசிதாஹங்கனும் பரந்ததப்பா!

‡ மஹாசக்தி அண்டாலந்தலக்ஷியியாய் ஐக்கியபோகம் அளித்ததையும் என்றபடி

† உன்மணி ஆதிசேஷமாய்’ நின்றத்தத் துவாதீதமான நாதம்.

12. பசிதாஹேசடை நீக்கம்.

- (12) பசிதாஹங்கனும் பறந்ததப்பா பார்முதற்பூதங்க னொழிந்ததப்பா!
பசிதாஹங்கனும் இறந்ததப்பா பார்முதற்பூதங்கள் தாமெடுங்க;
பசிதாஹங்கனும் குற்பத்திலயம் பார்முதற்பூதங்கள் என்முணரப்பா!
பசிதாஹங்கனும் காஸ்பதமாமந்த மூத்தாளுமுன்னேவிட் டோடிப்போனாள்!

13. ப்ரஹ்மவித்வான் சாக்ஷாத் தரிசனம்.

- (13) பரத்தை மறைத்ததோர் பார்முதற் பூதங்கள்
பரத்தில் மறைத்ததோர் புதுமை போல்
† 'வரணை மறைத்ததோர் விஜ்ஞான விருத்திகள்
† 'வரனில் மறைத்ததோர் புதுமை காண்!

14. ப்ரஹ்மவித்-வான், -வாரியன், -வரிஷ்டன்.

- (14) ப்ரஹ்மவித் தாமவன் ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தவன்
ப்ரஹ்மவித் வானான் ப்ரஹ்மத்தை வரித்தவன்
ப்ரஹ்மவித் வாரியன் ப்ரஹ்மத்தை தரித்தவன்
ப்ரஹ்மவித் வரிஷ்டன் சிவசத்தியைக்கய ஸ்வரூபரூபனே!
ஓம் தத்ஸத்.

விஜயதசமி.

தசமியிலே சாகரத்துக் கப்பாலேறிச் சிலம்பொலியுமுன டுடைய இருக்கால்சண்டு
நிசமாகஸ்தூல சூக்ஷ்மத்தில்தோன்றி நிஷ்களத்தில் நீயுந னுமொன்றிப்பாகி,
யறிவில்லா ஆனந்த மயமேயாரி, யருள்வெவரியாய் வரமருள்வாய் அகண்டரூபி,
சசிவழியாய் சசிமுகமாய்ப் பிள்ளைமுகம் பார்த்தான்வாய், சோதிய மனோன்மணியே
[சுதினவாழ்வே

ஓம் ஸ்ரீ:

The Vision of the Merging of the Unifying Spirit in Unity Eternal.

“குருலிங்க சங்கம தரிசனம்.”

“ஸ்ரீகுரு: ஸர்வகாரண பூதாசக்தி:” —பாவஞேப நிஷத்.”

“திருவருட்பால்கான் சுரக்கதேவி சுந்தரேசுவரரைக்
கூடிக்கலந்து குதாஹலந்தானிறைய
உண்டேனேயுண்டேனே யவளுண்ணமுலையொழுடும்
மீனாக்ஷிசுந்தரேசர் மெய்யமுதப்பாலம்மே.”

The Day of Cleansing of the Spirit (1st July 1900.)

ஆனித்திருமஞ்சனம் அல்லது அருட்குழவி யுற்பவம்.

“இழுக்கென்றி ருந்தேனீ சன்றன்கோயிலேதமிலேன்
சுழுக்குன்றிலேவந்தேவியழைத்தென் குறையோரா
இழுக்காவென்றையிழுத்தேதிருக்குடந்தையிலே
அழுக்காறுழிதிருமஞ்சரீராடிப்பழுக்கவைத்தவன்வெருட்டினனே.”

† ப்ரஹ்மவித்வான் என்றாகான்.

—ஆனந்தத்தாய்மொழி.

The Day of Merging of the Spirit. (16-10-1910.)

“குருலிங்க சங்கமம்”

குருபரனருளால் நோக்கத்
திரிபுரமெரித்தான் குறுநகையாலே
எரிபுரமாமென் சிந்தையுட்கூடித்
திரிமலந்தீர்த்த குடந்தைக்கோனே!
அரிஅயன்காண அடிமுடிக்காட்டி
நரிபரியாக்கிய நலமுங்காட்டிப்
பரிநரியாகிப் பாரினிலோடாக்
கிரிபுரமாமுன் சிவபுரங்காட்டிப்
பிரிவிலாப்பிரிவால் பற்றெலாந்தீர்த்துத்
திரிமலதஹனத் தசவருடத்திற் செய்தாய் போற்றி!

Correcting the False Notion of Body.

(By St. Thayumanavar)

உடல் பொய்யுறவு ணர்த்தல்.

(“பசிதாஹமற்றுப் பாழ்வயிற்றைத் துறந்திருக்கலாகுமா?”)

என்னும் கேள்விக்குத் தாயுமானவர் பதில்.)

“உடல்பொய் யுறவாய் னுண்மையுறவாகக்
கடவரார்? தண்ணருளே கண்டாய்—திடமுடனே
உற்றுப்பார்! மோன னொருசொல்லே யுண்மைநன்றாய்
பற்றிப்பார்! மற்ற வெல்லாம்பாழ்.”

1. “ஆசையறுமின் ஆசையறுமின்!”

மெய்யான தன்மை விளக்கினால் யார்க்கேனும்
பொய்யான தன்மை பொருந்துமோ—ஐயாவே!
என்னு ரிராசை யின்னம் உத்ததல் வுன்னடிமை
யன்னுநில யெய்துமா தென்!”

2. அறிவான் தன்மனத்தொடு கிளத்தல்.

‘ஏதுக்குச்சும்மா விருமனமே யென்றுனக்குப் [க்கு
பாதித்த வுண்மையெங்கே போகலிட்டாய்—வாது
வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போல் வாதாடி னுயேயுன்
பந்தியென்ன போதமென்ன போ!”

3. பரிபக்குவனன்றி அபக்குவனுக்கு ‘குருலிங்கசங்
கம’ தரிசனம் கிடைத்தலரிதுணர்த்தல்.

“குருலிங்க சங்கமமாகக் கொண்ட திருமேனி
கருவொன்றும் மேனிரம்பாற் காட்டாத்—அருளென்று
கண்டவர்க்கே யானத்தங் கண்டுகொள் லாம்,அலது
கொண்டவர்க்கிங் கென்ன கிடைக்கும்!”

4. ‘ஒழிவிலாடுக்க’ முணர்த்தல்.

அல்லும் பகலும்பே ரன்புடனே தானிருந்தாற்
கல்லு முருகாதோ கண்ணெஞ்சே—பொல்லாத
தப்புவழி யேனினந்தாய் சுந்ததமு நீயிறந்த
† வெய்ப்பிலே யானந்தமே.

† எய்ப்புடனேயுக்கே.

5. பரங்குணை வள்ளலாமிதவன் துணையுணர் த்தல்.

இனிய கருணைமுதி லெம்பிரான் முக்கட் கனியமிர்த வாரியின்பட் கட்டி—தனிமுதல்வன் நித்தன் பரமன் நிமலனிறை வாய்நிறைந்த சுத்தனமக் கென்றுந்துணை.

6. மௌனோபதேசமே யுபதேசமென்பதுணர்த்தல்.

தீதியாய்க் கல்லாவி னீழின்ன்கீழேயிருந்து போதியா வுண்மையெலாம் போதித்தான்—ஏதில் சனகாதி யாய தவத்தோர்க்கு ஞான தினகரான மௌன சிவன்.

7. தேசமனே சேஷ்டைகளைமுதிர்ந்த ஞானிகளுக்கு யோகத்தையும் மோகநிலையாமென்பதுணர்த்தல்.

தேகச்செயல்தானுஞ் சித்தையுடனே குழையில யோகநிலை ஞானிகளுக்கு காப்புவதோ—மோகநிலை யல்லலிலே வாழ்வாரோ † அப்பனே நீயற்ற வெல்லையிலே சம்மா விரு.

8. யோகத்திற்கேற்றந்த மனமும் கம்மாவிருக்கச் சகோதரமாமென்பதுணர்த்தல்.

சம்மா விருக்கச் சுகமுதய மாகுமே இம்மாயா யோகயினி யேனடா—தம்மறியின் சுட்டாலே யாகுமோ சொல்லவேண்டார்க்கன்ம நிஷ்டா சிறுபின்னாய் நீ.

9. மனமிறக்க (கழுத்தையறுக்க) மாயை நீங்கு மன்றி தத்தலக்கியத்தோடைக்கியமான துவம்பதத்துக்கு என்றும் அழிவிலை.

நீயற்ற வந்திலையே நிஷ்டையதில் நீயிலையோ? வாயற்றவனே மயங்காதே!—போயற்றிருந்தாலு நீபோகாய் என்றுமுள்ளாய் சம்மா வருந்தாதே யின்பமுண்டு வா.

10. குருபரன் யோகதற்பரான சிஷனுக்கு † “ஏதமறில்” லென்றுணர்த்தல்.

வாவாவென் றின்பம் வாவவையுக்குக் கண்ணீரோட் ஆ! ஆ! வென்றேயழுது வப்பனே—நீவாடா! எல்லா நமக்கெனவே யீந்தனையே யீந்தபடி நிலைய அதுவே நிலை.

† அப்பனே—வீவேகமனைதைச் சட்டிச்சொல்லியது.

‡ Compare. “பூதமுதலாகவே நாதபரியந்தமும் பொய்யென்றனைக்காட்டி யென் போதத்துள் நடுவாக அடியிறுமில்லாத போதபூணவெனக்குள் ஏதமறில்லென் றுபாயமாய் வைத்து.”

11. குருவிங்க சங்கம தரிசனத்தால் கிடைக்கும் அகண்டலகியமே கிரேஷ்டமான வழி யென்றுணர்த்தல்.

நில்லாப் பொருளை நினையாதே நினையுள்ளோர்! சொல்லாப் பொருட்டிரளைச் சொல்லாதே—சல்லாதே சிந்தை குடைந்துசுக்கு சேரக் குருவருளால் வந்தவழி நல்ல வழி.

12. துமொழி யுபதேச மலகிமைபும் அகன் கித் தியுமுணர்த்தல்.

வழியிதென்று மல்லா வழியிதென்றுஞ் சொல்லிற் பழிபழியாம் கல்ல நுளற் பார்த்தோர்—மொழியுன்கே யேற்றிருக்கச் சொன்னவன்றே யெங்கும் பெருவெ பார்த்தலிட மெல்லாம்கீ பார். [ரியாம்]

13. அஃதென்றுவருவதற்குமுன்மை யுணர்த்தல்.

பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப் பின் லாருட் ஹற்க்கை யரிதரிது—கேரோ [னையப்போ மனத்துறவு மப்படியே மாணு விவற்றி † லுணக்கிவைத்த னொருன்றே யோர்.

14. கிசாமம் தீர்த்து பாராமற்பார்க்கும் பரமநிலை யையும் அகன் கித்தியுமுணர்த்தல்.

ஓராம லேயொருகா லுன்னு மலுன்னொளியைப் பாராம லுள்ளபடி பார்த்திருந்தால்—வாராதோ பத்துத் திகையும் பர்த்தெழுந்தா னந்தவெள்ளைத் தத்திக் கரைபுரண்டு தான்.

15. அஃதென்றுவருவதற்குமுன்மை யுணர்த்தல்.

தானுன தன்மைவந்து தாக்கினு லவ்விடத்தே வாழுகி மாயை கழங்காவோ—ஓராதோன் உன்னுள்ளே தோன்று வுறவாகி நின்றதென வென்னுள்ளே பென்று மிரு.

16. குருவிங்கசங்கம தரிசனங் கண்ட பரிபுஷ்வ னுக்கு குருசிஷ்ய ஆபேதத்தினே அகண்டா னந்த மலிக்குமென்பதுணர்த்தல்.

என்னையுன்னே யின்னதிது வென்னும னிற்குநிலை தன்னையரு ளென்ற தருணத்தி—லன்னையெற்ற † பின்னைக்குஞ்சொல்லாத பெற்றிகண்டா யையனே யுள்ளத்தி னுள்ளே யுணர்.

† லுன்றுகைகட்டி மற்ருன்றும் கைகட்டு மென்ற படி.

16 † Compare திருமந்திரோபதேசம். “முகத்திற் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கான் அகத்திற் கண்கொண்டு பார்ப்பதே யானந்தம் மகட்டுத்தாய் தன் மனைளனோடடிய சுகத்தைச் சொல்லென்றால் சொல்லுமாறெங்கனே.”

17. “கண்டவர் விண்டவர் விண்டவர் கண்டவர்” என்றதி னுண்மை யுணர்த்தல்.

[யிலே]

சொன்னவர்தாம் நிஷ்டை தொகுத்திரார் நிஷ்டை மன்னினவர் போதியார் மாமௌனன்—தன்னுள் விருப்பாகக் கைகாட்டி மிக்க வடிகீழ் விருப்பான் திருவிசிற்பத் தே.†

18. ஒப்பற்ற கரபத்திர திகைக்கும் காரிய காரண தோஷை யறிந்து காரிய காரண வாசனையப் பற்றுவனநி வேருென்றுக்குமில்லை யென்றுணர்த்தல்.

இந்த திருவிசிற்பத் தெந்தையிருக்கரிட்டை சிந்தை தேராய் செகமனைத்தும்—வந்ததொடர்ப் பாடுகெட வன்றோவோர் † பார்த்திர்த்தும் காலால் வாலாவெதே ஓட்டு மவன்.

19. குருவிங்க சங்கம் விசேஷத்தால் அகனே தாமான ஸ்ரேஷ்டரே பரமகுருவா மென்றுணர்த்தல்.

அவனே பரமு மவனே குருவும் அவனே யகிவ மனைத்தும்—அவனேதாம் ஆன்வரே சொன்ன லவரே குருவெனக்கு ளானவனுய் திற்பதெந்த தான்!

† Compare.

“கைமமாறு தானிலையென்றே கைப்பொருளெல்லா முனதெனக் கொண்டாய், கைமமாறு தானிலை யென்றே கைப்பொருள் மெய்ப்பொருள் மாண்டுமோள் என்றாய், கைமமாறு தானிலாவொன்றைக் கைவிடவேழிற் தருள் நிறைந்துமி கண்டேன்.”

† ஓர்பாத்திரத்துக்காடல்=ஒப்பற்ற கரபாத் திர திகைக் கிதித்து அந்தக் கரபாத் திர பிகைகாண மேற் கமனர் ஆடல்.

—:—

(The following favourite Song of Sri Lukanayaki Ammal (Mrs. C. V. S.) is taken from the *Vireka Chintamani* for May 1901.)

“எப்படி யிருந்தாலென்.”

இராகம் - கல்யாணி.

பல்லவி.

எப்படியிருந்தாலென்—எனக்களி

எப்படியிருந்தாலென்

அநுபல்லவி.

அப்படி யிப்படி ஆனந்தப்படி

சொப்பிர காசமான சுகமகமானின்

சரணங்கள்.

(எப்படி)

1. நாடியே துதித்தாலும் அனைவரும் நாப்பியே பழித்தாலும் தேடிய பொருள்தன்னில் நாடியே மனமஉறைத் தாடியே கூத்தமர்ந்த அசங்கோஹ மானபின்

(எப்படி)

2. ஆறுவிகாரமற்றேன் அறிவென்னும் சொருபமொத்தனுபவித்தேன்,
சீறியே அகம்புத்தி சீதனமானபின்
சோதிர் மயமான சுகமக மானபின் (எப்படி)

3. தன்னிலே யடக்கமென்றே தடஸ்தமாய் தன்மயமாகின்றேன்
பொன்னுக்குள் பணியது பிரிந்தாற் போலவே
சின்மயமாயெங்கும் சேஷித்து நின்றபின் (எப்படி)

—ஆவுடையாரம்மாள்.

“தானுதன்மயமே யல்லாலென்றைத் தலையெடுக்கவொட்டாது தலைப்பட்டாங்கே
போனாலும் கற்பூரதீபம்போலப் போயொளிப்பதல்லது புலம்வேறின்றும்
‡ ஞானாரத்தினோடு ஞேயமற்ற ஞாதுருவநமுவாம நமுவிரிதற்கும்
ஆனாலுமிதன்பெருமை யெவர்க்கார்சொல்வார் அதுவானுலதுவாவ ரதுவேசொல்லும்.”

அதுவென்று லெதுவெனவொன் றடுக்குஞ்சங்கை யாதலினாலுனவெனவு மறவேவிட்டு
மதுவுண்டவன் டெனவுஞ் சநகனாதிமன்னவர்கள் சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தாரென்றும்
பதியிந்திலையெனவு மென்னையாண்டபடிக்கு நிருவிசுற்பத்தாற் பரமானந்தக்
கதிகண்டுகொள்ளவு நின்னருள்கூர் இந்தக்கதியின்றி யுறங்கேன்மேற் கருமம்பாரேன்.

—தாயுமானவர்.

ஓம் ஸ்ரீ சாவித்திரியை நம:

உபநிஷதர்த்த தீபிகை.

7. சுகரஹஸ்யோபநிஷத்.

சஹநாவவது இதிராந்தி:

ப்பொழுது ரஹஸ்ய உபநிஷத்
தை வியாக்கியானம் செய்கின்
றேம்:—தேவரிஷிகள் பிரஹ்
மாவைப் பூஜித்து நமஸ்காரம் செய்து “ஓ பக
வானே, எங்களுக்கு ரஹஸ்யோபநிஷத்தைச்
சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார்கள். அவர்
சொன்னதாவது:—

‡ ஞானம் ஞேயம் ஞாதுரு என்பவற்றைத் ‘திரிபுடி’ என்பார்கள். இது, அறிவு, அறியப்படும்
பொருள் அறிபவன், ஆகிய மூன்றைக்குறிக்கும். இம்மூன்றையும் தன்னி மிஞ்சினது தன்மயமாய் விளங்கு
மென்பர். “தரிஷ்ட தர்சனதர்சியாமியக்த்வா வாஸநயாஸஹ, தர்சனப்ரதமாபாஸ மாத்மாநம் கேவலம்
பஜ” என்பது சருகிவாக்கியம். ‘பார்க்கிறவன், பார்வை, பார்க்கப்படுகிற வஸ்து இவைகளை வாஸனையுடன்
தன்னிலிட்டு விளங்குகிற சிரேஷ்டமான ஆத்மாவையே பஜி’ என்பது இதன்பொருள்.

1. “முன்காலத்தில் மகா தேஜஸ்விபானவ
ரும் சுகல வேதங்களுக்கும் தபசுகளுக்கும் ஓர்
நிதி (பொக்கிஷம்) போன்றவருமான வியாசர்
அம்பிகையுடன்கூடிய சிவத்தை நமஸ்கரித்து
அஞ்சலி ஹந்தராய் சொன்னார்.”

2-3. ஸ்ரீ வேதவியாசர் வாக்கியம்: “தே
வர்களுக்கெல்லாம் தேவனுனவரே, மகாஞானி
யே, பாசங்களைப் போக்குவதையே நிச்சய
மான விரதமாக வுடையவரே, என்னுடைய
புத்திரனாகிய சுகருக்கு வேத சம்ஸ்கார கர்மத்
தில் (உபநயனத்தில்) பிரஹ்மோபதேசம் செய்
யவேண்டிய காலம் இப்பொழுது சமீபித்து
விட்டது. ஓ ஜகத்குருவே அப்பிரஹ்மோப
தேசம் தங்கனால் செய்ப்பட்டவேண்டும்” என்
றார்.

4. ஈசுவரன் சொன்னதாவது—கைவல்யமா
யும் சாஸ்வதபாயுமிருக்கும் சாக்ஷாத் பிரஹ்மம்
என்னால் உபதேசிக்கப்படில் (உன்)பின்னே மகா
வைராக்கியத்தால் (சுகலத்தையும்) விடுத்துத்
தானே பிரகாசத்தை யடைவான்.

5-6. வேதவியாசர் சொன்னதாவது—அது
எப்படியாகிலும் ஆகட்டும். உபநயன கர்மத்
தில் என்புத்திரன் பிரஹ்மோபதேசம் பெரு
வானாகில் தங்கள் பிரசாதத்தால், ஓ மகேசுவர
னே, சிக்கிரம் சர்வவஞ்ஞவான். தங்கள் பிர
சாதத்தை யடைந்தவனாகி நான்குவிதமாகிய
(பத) முத்தியை யடைவான்.

7. வியாசரின் வாக்கியத்தைக் கேட்டு,
தேவர்களும் ரிஷிகளும் சேர்ந்த அக்கூட்டத்
தில் சாம்பசிவனுனவர் திவ்யாசனத்தில் சந்
தோஷத்துட னிருந்துகொண்டு உபதேசம்
செய்யத் தொடங்கினார்.

8. பக்திமானும் கிருதகிருத்தியருமாகிய
சுகரானவர் அவர் சமீபத்தையடைந்து அவரி
டம் பிரணவத்தை யடைந்து பிறகு பின்வரு
மாறு சொன்னார்.

9-11. ஸ்ரீசுகர் சொன்னதாவது:—தேவர்க
ளுக்கெல்லாம் ஆதியாகிய தேவனே, சர்வஞ்ஞ
னே, சச்சிதானந்த லட்சணத்தை யுடைய
வனே, உமாபதியே, சர்வ பூதங்களுக்கு மீசுவ
ரனே, கருணாநிதியே, நீர் கிருபைவைக்க வே
ண்டும்; உம்மால் பிரணவத்தில் அந்தர்த்தமான
(உண்ணிற்கும்) மேன்மையாகிய பரப்பிரஹ்ம
மானது உபதேசிக்கப்பட்டது. தத்துவமசிமுத
வியவாக்கியங்களுடையவும், பிரஞ்ஞை முதலிய
வைகளுடையவும் ஷடங்கங்களை (ஆறங்கங்களை)
விசேஷமாய், கிரமப்பிரகாரம், உண்மையான
படி கேட்க இச்சிக்கிறேன். அவ்விசயங்களை
ஓ! சதாசிவனே, கிருபையால் நீர் இப்பொழுது
சொல்லவேண்டுமென்றார்.

12. ஸ்ரீசதாசிவர், சோல்கிரூர்.—மிசவும்
நல்லது, ஓ மகாபுத்திரமானும் ஞானநிதியுமாகிய
சுகமுனியே, உம்மால் கேட்கப்பட்டதான வே
தத்தின் ரஹஸ்யமானது கேட்கப்படவேண்டி
யதே.

13. எதை யறிந்தமாத் திரத்திலேயே சம்
சயமின்றி சாக்ஷாத் மோக்ஷமே கிடைக்குமோ
(அந்த ரகவியத்தை) ரஹஸ்யோபநிஷத் என்
னும் பேரால் ஷடங்கங்களுடன் சொல்லு
கிறேன் (கேள்.).

14. இவ்வங்கங்களில்லாமல் (மகா) வாக்கி
யங்களை குருவானவர் உபதேசிக்கக் கூடாது;
ஷடங்கங்களோடு கூடியே மகா வாக்கியங்கள்
எல்லாவற்றையும் உபதேசிக்க வேண்டும்.

15. நான்கு வேதங்களுக்கும் எவ்விதம்
உபநிஷதங்கள் கிரசாகுமோ, அவ்விதமே இவ்
விரகசியோபநிஷத்தும் உபநிஷதங்களுக்கெல்
லாம் கிரசாகும்.

16. ரஹஸ்யோபநிஷத் தாகிய பிரஹ்மமானது
எந்த புத்திமானால் தியானம் செய்யப்படுமோ
அவனுக்கு புண்ய காரணமாகிய நிர்ந்தங்களா
லும், பந்திரங்களாலும், சருதிகளாலும்
(வேடங்களாலும்) ஜபங்களாலும் என்ன பிர
யோஜனம்!

17. நூறு வருஷம் (மகா) வாக்கியார்த்த
விசாரத்தால் எதை யடைவானோ அது ரிஷி
தியானம் இவைகளோடு கூடி ஓர் தடவை ஜபிப்
பதால் (கிடைக்கும்.)

18. ஓ இந்த ஸ்ரீ மகாவாக்கிய மகா மந்
திரத்திற்கு ஹம்சன் ரிஷி; அவ்யக்த காயத்திரி
சந்தஸ; பரமஹம்சன் தேவதை; ஹம் பீஜம்;
ஸம் சக்தி; ஸோஹம் கிலகம்; என்னால் பரமஹம்
சனை பிரீதி செய்யும் பொருட்டு மகாவாக்கிய
ஜபத்தில் விரியோகம்.

Kannaki—A Social Drama.

கண்ணகி.

அங்கம். III]

[காட்சி-5.

இடம்—வையை ஆற்றின் கரையில் உள்ள ஒரு நந்தவனம்; வையை ஆற்றின்கரை.

காலம்—விடியற்காலம்

பாத்திரம்—
கண்ணகி
கோவலன்
கௌந்தி
கௌசிகன்

கோவலன்:—(கண்ணகியை நோக்கி) கண்மணி! நாம் ஐயைகோட்டத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு நெடுந்தாரம் வந்துவிட்டோம்!

கௌந்தி:—ஆமாம்; பாணர்கள் சொன்ன வையை ஆறு இதுதான் போலும்! (ஆற்றைக் கையால் காட்டுகிறார்.)

கண்ணகி:—மாதுளீ! அந்தப் பாணர்கள் நம்மிடம் எவ்வளவு அன்பும் பட்சமும் காட்டிப் பேசினார்கள்; பார்த்தீர்களா!

கௌந்தி:—பாண்டிய நாட்டில் புலியும் மானும் ஒரு தறையில் நீர்குடிக்கிறதென்றால் அவர்கள் நம்மிடம் அன்பு காட்டியது ஒரு ஆச்சரியமா? “அரசனெவ்வழி குடிசைவழி” என்னும் பழமொழியை நீ கேட்டதில்லையா? எல்லாவற்றுக்கும் அரசனுடைய செங்கோலே காரணம்!

கோவலன்:—(கௌந்தியை நோக்கி) மாதுளீ, கதிரவனுதிக்குத் தருணமாயிற்று! நாம் இந்த நந்தவனத்தில் தங்கிக் காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு பின்பு அக்கரை சென்று மதுரையை அடையலா மென்று நினைக்கிறேன்! தங்களுடைய சித்தம் எப்படி?

கௌந்தி:—ஆஹா! உன்னுடைய இஷ்டப்படியே செய்யலாம்.

கண்ணகி:—இந்த நந்தவனத்தைச் சுற்றிப்பார்த்து இவ்ருள்ள அற்புதங்களையும் அதிசயங்களையும் கண்டு ஆனந்தித்துச் செல்லலாமென்றே நானும் விரும்புகிறேன்!

கோவலன்:—ஆனால் சரி; நீங்களிருவரும் இந்த நந்தவனத்திலேயே இருங்கள்! நான் ஆற்றக்குச் சென்று சுந்தியாவந்தனம் முதலிய நித்திய கருமானுஷ்டானங்களைச் செய்து முடித்துக்கொண்டு ஒரு நொடியில் திரும்புகிறேன்.

கௌந்தி:—கோவலா! அப்படியே செய்.

கோவலன்:—ஐக்கிராதையாயிருங்கள்! நான் போய் வருகிறேன்! (ஆற்றக்குப்போகிறார்.)

கௌசிகர்:—(ஆற்றக்கரையின் ஒரு பக்கத்தில் நின்று தனக்குள் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்) நாமோ கோவலனைத்தேடிப் பலவீடர்களுக்குச் சென்றும் அவனைக் காணாமல் கடைசியாக இங்கு வந்திருக்கிறோம்! இக்காவது அவனைப் பார்க்கின்றோமோ இல்லையோ! இருக்கட்டும்! அதோ ஒரு சந்திரபுருஷன் ஆற்றை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறார்! அவன் ஒருகால் கோவலனாக இருந்தாலும் இருக்கலாம்! எல்லாவற்றிற்கும் நாம் அந்தக் குருக்கத்தி மரத்தினடியில் சென்று தங்குவோம்! (கரையோரமாயுள்ள ஒரு மாதவி மரத்தின் நிழலில் தங்குகிறார்.)

கோவலன்:—(ஆற்றையடைந்த பின்பு தன் காதலியோடு கானகத்தில் நடந்து வந்த கஷ்டத்தை நினைத்து வருந்தித் தானேபுலம்புகிறார்) ஆ! சிவமே! ஜெகதீசா! உன்னுடைய திருவிளையாடலை நான் என்னென்று சொல்லுவேன்! நான் பிறந்தது எங்கே! வளர்ந்தது எங்கே! இப்போதிருப்பது எங்கே! இவைகளை யெல்லாம் நினைக்கும்போது என் மனம் பகிரென்கின்றதே! நான் எதை நினைந்தழுவேன்! அன்பினிற் சிறந்த வென் னொருயிர்த்தந்தை மைந்தனா மெனக்கு மகிழ்மண முடித்ததை நினைந்தழுவனே! கற்பினுக் கரசியாம் கண்ணகி தானும் பாலியேனிர்தக் கோவலன் தன்னால் கொடுத்துய ரொய்திய கொடுமை நினைந்தழுவனே! கள்ள வொழுக்கமே தெள்ளிதென் மெண்ணிய மங்கை மாதவியின் பெரய்த் திறம் நினைந்தழுவனே! அக் கணிகைச் சிறுக்கியின் சிறுமை யுணராத வென் புல்லறிவு நினைந்தழுவனே! கல்லினும் முள்ளினும் புல்லினும் புதரிலும் என்னருங்காதலி எய்திய துயர் நினைந்தழுவனே! கண்மணி போன்றவென் கண்ணகி தன்னின் காற்சிலம் பதனை விலையது கூறியே விற்றிட ஈசன் விதித்த விதியினை நினைந்தழுவனே! யான் எதை நினைந்தழுவேன்! எதுதான் செய்வேன்! (கண்ணீர் சொரிய

மெனனத்தோடு பூமியைப் பார்த்தபடியே யோசிக்கிறான். அவனுடைய சரீரம் வெளுத்துப்போயிற்று.)

கௌசிகர்:—(தனக்குள்) அதோ ஆற்றக்கரையில் நிற்பவனுடைய நிற வேறுபாட்டையும் மன வேறுபாட்டையும் நோக்குந்நால் அவன்தான் கோவலனாக இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். எல்லாவற்றிற்கும் நம்முடைய சந்தேகம் தெரிய ஒரு யுக்தி செய்யலாம்! (கோவலன் காதில் விழுப்படியாகத் தாம் நின்ற குருக்கத்தி மரத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்) ஏ! மாதவியே! கோவலன் பிரிவினுக்கு ஆற்றது காமத்தினால் துயரமுற்று, அது முதல் இதுவரையில் வருந்தி வருகின்ற மாதவியைப்போல, இளவேனில் நீங்க அதற்கு ஆற்றது முதலேனிக் காலத்து வெயிலால் மாதவியாகிய நீயும் வருந்தி நிற்கின்றாய் போலும்! அந்த மாதவியின் பெயரை நீயும் அடைந்திருந்தலால் உனக்கும் அவளுடைய குணங்கள் இருக்கின்றன! (இங்கு மாதவி என்னும் வார்த்தை தாசியாகிய மாதவிக்கும், குருக்கத்திற்கும் பொதுவாக நிற்பது கவனிக்கத்தக்கது.)

கோவலன்:—(கௌசிகர் சொன்ன இந்த வார்த்தை காதில் பட்டவுடன் அவரை அணுகச்சென்று மிகுந்த பாபாப்புடன் ஐயா! தாயார்! இந்த மரத்தைப்பார்த்து என்னமோ சொன்னீரே; அதன் பொருளென்ன? (என்று ஆவலுடன் கேட்டான்.)

கௌசிகர்:—அப்பா! ஒன்றுமில்லை! இந்த மரத்தைப் பார்த்தவுடன் கோவலன் என்பான் ஒருவனைப் பிரித்து வருத்தப்பட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு நங்கையின் ரூபகம் எனக்கு வந்தது! அதன்மேல் எதோ உளறியிருப்பேன்!

கோவலன்:—அந்த நங்கையார்? அவள் எப்படிப் பட்டவள்? அவள் பெயரென்ன?

கௌசிகர்:—அவளுடைய அழகைச் சொல்லுவதென்றால் ஆயிரம் நாவு படைத்த ஆதிசேஷனாகும் முடியாத! இருந்தபோதிலும் என் சிற்றறிவிற்கு எட்டிய மட்டும் ஒருவாறு அவளுடைய அழகைச் சொல்லுகிறேன்! நீ கவனமாய்க் கேட்பாயாக!

“அறனெறித்தன்ன செறிமுழற் கற்றையும், பிறைசெறித்தன்ன நறைமழுதுதலுங், கயவினைத்தன்ன வகவிரு விழியுந், குமிகை முகிழ்த்தன்ன வமைவரு ராசியும், பளிங்கினன்ன துளக்கொளிக் கதாப்பும், உன்னையன்ன தென்னொளிச்செவியும், குலகந்தோய்த்த விலவுறழிதழும், முழுவல் பூப்ப மின்னென மிளிருந், குழ முத்தன்ன சிறு முள்ளெயிறுந், கொழுநீர்ப்பணிலத்த விழுமிய கழுத்துஞ் சிவிலிவிசித்தன்ன சிறுதிருவடியும்”

31

உடையான் அந்த நங்கை! அவள் பெயர் மாதவி! அவள் விலைமகளாயினும் குலமகளினுஞ் சிறந்த கற்பனை யுடையாள்! கோவலன் என்பவனைத் தன் மனத்திலே எழுதி அழகுபெறப் பார்க்கும் பாவை நல்லாள்! கற்பினுக்காசி! குணத்தினுக் குறைவிடம்! காதற் களஞ்சியம்! அன்பின் பொக்கிஷம்! பெண்கள் நாயகம்!

கோவலன்:—அந்த மாதவிக்கு இப்போதென்ன சம்பவித்து விட்டது?

கௌசிகர்:—ஐயா! அவளுடைய காதலனுடைய கோவலனென்பான் அவளை விட்டுப் பிரிந்த துயரத்தால் அவன்மிகவும் மனம்வருந்தி ஊனுறக்கமின்றிப் பாயும் படுக்கையுமாபிடுத்து அழுதகண்ணும் சிந்திய மூக்கு மாய் சதா சர்வசாலம் பிணற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்! அவன்தான் அப்படி என்ருல்; கோவலனுடைய தாயுந் தகப்பனும் பட்ட துயரத்தைக் கண்ணால் பார்க்கமுடிய வில்லை! அவர்கள் நாலா பக்கத்திலும் ஆட்களை விட்டுத் தேடச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்! ஊர் ஐனங்களை அக்கோவலன் பிரிவாற்றாது மன்முடைந்து துக்க சாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கிறார்கள்! அரிய மாணிக்கத்தை இழந்து விட்ட நாகம் போலவும், இனிய உயிரை இழந்து விட்ட உடலைப் போலவும் அவனுடைய சுற்றத்தார் துயரக்கடலில் ஆழ்ந்திருக்கின்றார்கள்! அந்தக் கோவலனைத் தேடியே நானும் செல்லுகிறேன்!

கோவலன்:—ஐயா! அந்தக் கோவலன் என்பவன் னானே!

கௌசிகர்:—(ஆச்சரியத்துடன்) ஆ! அப்படியா! மிகவும் நலமாயிற்று! கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்ததுபோல தாங்களே வந்து விட்டீர்கள்! (மடியிலிருந்த கடிதத்தை எடுத்துக் கோவலன் கையில் கொடுத்து) ஐயா! இதை மாதவி உங்களிடம் கொடுக்கச் சொன்னாள்! தயை செய்து என்காதல் விழும் படிச் சற்று உரக்கவே வாசியுங்கள்!

கோவலன்:—(அக்கடிதத்தை வாங்கிப் பிரித்துப் பார்த்துவிட்டு) ஆஹா! அப்படியே வாசிக்கிறேன்! (கடிதத்தை உரக்கப்படிக்கிறார்.)

241-கணிகையர் வீதி; காவரிப்பூம்பட்டினம்.

18-7-கி. மு. 6-வது வருஷம்.

அன்பிற் சிறந்த ஆருயிர்க் கோவலா!

தேவரீர் திருவடிகளைத் திக்குநோக்கித் தண்டம் பண்ணித் தங்கள் காதலியாகிய மாதவி செய்துகொள்ளும் விஞ்ஞாபனம்! கற்பிற்சிறந்த கண்ணகியுடனே இரவில் புறப்பட்டுத் தாங்கள் நகர் நீக்கினீர்கள் என்ற செய்தியை எந்தோழி வசந்தமாலை மூலமாக நான் கேள்விப்பட்டேன்! அதுமுதல் என்

யாதையாய் இருந்துகொண்டு அவருக்கு ஊரில் பங்கு சேர்த்துக்கொடுத்தார். அவர்செய்த உபகாரத்துக்காக தெய்வசிகாமணி முதலியார் வெங்கடராமசாஸ்திரிகள்மீது வெகு பிரியமாயிருந்தார். வெங்கடராமசாஸ்திரிகள் பிரியமாய் இருப்பதை கண்டு காவாலி சுப்பய்யன் கேலி செய்வான். முதலியை லட்சியம் செய்து குழியானவனிடத்திலேபோய் அவனைஸ்தோத்திரம் செய்து பிழைப்பார்களா என்று கேலி செய்துவந்தார். வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் முதலில் முதலியாரிடத்தில் சலீசாய் நிலம் குத்ததைக்கு வாங்க ஆரம்பித்தார். குத்தகை பாக்கிக்காக துலுக்க சேவகனை முதலியார் அனுப்பினால் ஊரில் முதலியார் தன்பேரில் பிரியத்தினால் சேவகனை விட்டு ரகசியம் பேச கூட்டிவரச்சொல்லி இருக்கிறானென்று பெருமை சொல்லிக்கொள்வார். பிரியம் உண்டானால் மரியாதையாக கடிதம் எழுதக் கூடாதா. வாரண்டு சேவகனை அனுப்புவது போல் அனுப்புவானேன். இதை அறியாத அந்த ஊர் ஜனங்கள் எப்படியிருந்தபோதிலும் முதலியாருக்கு வெங்கடராம சாஸ்திரிகளிடம் பிரியம் பிரியம்தான் என்று சொல்லி தாங்களுள் அப்படி இருக்க கொடுத்துவைக்கவில்லையே என்று மனதில் அஸூயைபட்வார்கள். உடனே சாத்துருக்குபோய் முதலியார் குத்தகை பாக்கிக்கு கண்டிக்க வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் அவருக்கு நமஸ்காரம் செய்து பின்னால் கொடுப்பதாக தெஞ்சி கேட்டுக்கொண்டுவருவார். பூவரசல்லுருக்கு வந்ததும் எல்லோரிடத்திலும் முதலியார் தன்னை பக்கத்தில் உட்கார்த்திக் கொண்டு வெகுநேரம் பேசினார் என்று பெருமை சொல்லிக்கொள்வார். ஒருவன் ராஜா என்றே பேசினாரென்று பெருமை அடித்துக் கொண்டு எல்லோரிடத்திலும் சொல்லிக்கொண்டான். ஊரில் எல்லோரும் அவன் ராஜாவுக்கு வேண்டியவன்போல் இருக்கிறது என்று மரியாதை செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். பிறகு ஒரு நாள் வேறொரு மனிதன் அவனைக் கூப்பிட்டு அப்பா ராஜாவுள்ளே போனேன் பேசினென்றார். அவன் ஒன்றுமில்லை ராஜா போகும்போது வீதியில் நான் நின்றுகொண்டிருந்தேன் ராஜா உடனே என்னை பார்த்து சீராயே ஒதுங்கிப் போவென்று ராஜா என்றே பேசினாரென்றான். அதுபோல் வெங்கடராம சாஸ்திரிகள்

முதலியாரிடத்தில் போய் கையைக் கட்டி வாயை பொத்தி வெளியில் நின்றபோதிலும் வெளியில் வந்து தான் முதலியாருக்கு வெகு ஆப்திக சிரேசுதம் என்பார். ஆப்த சிரேசுத மென்பது கூட முதலியாரை நினைக்கும்போதே ஆப்திகமென்று பயத்தால் உளரிவிடும். ஒருவேளை முதலியார் வீட்டு ஆப்திகத் துக்கு இருப்பதாகத்தான் சிரேசுமோ என்று சிலர் சந்தேகிப்பார்கள். வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் இப்படி கொஞ்சநாளிந்து பிறகு நமக்கு இந்த வேலை கட்டாதென்று நாரதருடைய உத்தியோகத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டார். அதற்கு தான் மட்டும் போதாதென்று காவாலி சுப்பையனையும் தனக்கடியில் சேர்த்துக்கொண்டார். உடனே இருவருக்கும் தகுந்த வேலை ஏற்பட்டது தினந்தோறும் சாத்துருக்கு போவதும் அங்கே முதலியாரிடத்தில் பூவரசல்லுரில் தனக்கு ஆகாத பணக்காரர்களபேரில் எல்லாம் கோள் சொல்லுபதிலும் அவர்கள் முதலியாரை தூஷித்ததாகவும் அவர்களுக்கு ஏதாவது கெடுதலை செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்லிக்கொடுப்பார். முதலியாருக்கு பூவரசல்லுரிலுள்ள நல்லபணக்காரர்களிடத்தில் எல்லாம் நல்ல மதிப்பு விரிந்தது. வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் சுப்பய்யன் இருவரும் அந்த மதிப்பை பெடுத்துவிட்டார்கள். மரத்தை வெட்டுவதற்கு மரமே தன் ஐதியைவிட்டு கோடாவிக்கு பிடியாய்ப்போய் கோத்துக்கொண்டு மரத்தை வெட்ட ஒத்தாசை செய்வதுபோல் பூவரசல்லுருக்கு வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் சுப்பய்யன் இவர்கள் குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக் காம்பு ஆனார்கள். ஆகையால் அவர்கள் ஜெயில்போய் இருந்ததில் ஊரில் எல்லோருக்கும் சந்தோஷம். முதலியார் கோள் சொல்லுபதிலும்கூட பிரியமாயிருப்பதைப் பார்த்து வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் குமாரன் முத்துசாமி தன்போஸ்டாபீசு வேலையைக்கூட விட்டுவிட்டு இவரிடம்போய் அமர்ந்துகொண்டான். இவனுக்கு வேறே வேலை கிடையாது. தினந்தோறும் இன்ன மனிதர்கள் இவர்களை தூஷித்தார்களென்றும், பூவரசல்லுரில் இன்ன விசேஷம் நடந்ததென்றும் சொல்வதே வேலை. பூவரசல்லுரில் தெய்வசிகாமணி முதலியாருக்கு நிலம் ஏராளமாயிருந்தது. அந்த நிலங்களைப்பார்க்கும் ஏஜண்டின்தம் முத்துசாமி

ஏதாவது கோள் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பான். ஊருக்கு ஜனங்களுக்கு ஒரு காரியம் சுகமென்றால், அது முத்துசாமி அய்யருக்கு அவர் ரொல்லை கேட்கும் தெய்வசிகாமணி முதலியாருக்கும் பெரிய கஷ்டம். தெய்வசிகாமணி முதலியார் சுபாவத்தில் நல்லவராயிருந்தும் அவரை முத்துசாமி அய்யர் கெடுத்து அந்த ஊர் ஜனங்களுக்கும் ஜமீன்தாருக்கும் ஆகாமல் செய்துவிட்டார். இராமச்சந்திரய்யர் தான் சம்பாதித்ததைக்கொண்டு ஓர் கோவில் கட்டலாமென்று யோஜித்தார். உடனே அது விஷயத்தில் முத்துசாமி அய்யர் மூலமாய் ஜமீன்தாருக்கு ஒரு அஸூயை விழுந்து விட்டது. இப்படியிருக்க அந்த ஊர்ப்படுகையில் கோவி லுக்காக சலீசாய் 2000 ரூபாய்க்கு மரம் ஏல் மெடுக்க ராமச்சந்திரய்யர் யோஜித்தார். இது தெரிந்த ஜமீன்தார் ராமச்சந்திரய்யருக்கு முன்னமேதான் மனுப்போட்டுக்கொண்டு ஓவர்சியர் முதலியவர்களுக்கு நல்ல இனம் கொடுத்து அம்மரங்களை 1500 ரூபாய்க்கு ஏல்மெடுத்து விட்டார். ராமச்சந்திரய்யருக்கு இது விஷயத்தில் வெகு வருத்தம் வந்துவிட்டது. நான் தர்மத்துக்கு செய்பவேண்டுமென்று யோஜித்து ஜமீன்தாருக்கு இது விஷயம் தெரிவித்திருக்க அதற்கு ஒத்தாசை செய்வதைவிட்டு ஜமீன்தார் விரோதமாகக் கிளம்பினதைக்கண்டு ராமச்சந்திரய்யர் உடனே சர்க்காருக்கு ஜமீன்தார் 5000 ரூபாய்க்கு போகக்கூடிய மரத்தை 1500 ரூபாய்க்கு ஏல்மெடுத்துவிட்டாரென்றும் ஏல்மெட்டதே ஒருவருக்கும் தெரியாதென்றும், தெரிந்திருந்தால் 5000 ரூபாய்க்கு வநமென்றும் ஓவர்சியர் முதலியவர்கள் ஜமீன்தாருக்கு உள்பட்டுவிட்டார்களென்றும் எழுதினார். இந்த பிடிஷனை விஜாரிக்க ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் ஸ்பெஷலாய் அனுப்பப்பட்டார். ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் கிராமத்துக்கு வருவதாக தெரிந்ததும் ஊரில் எல்லோரும் கிராமசாலடிக்கு அவரைப் பார்க்கப்போனார்கள். ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் சாவடியில் உட்கார்ந்திருக்கவும், கிராமத்தாரெல்லோரும் அவர் முன் கைகட்டி நின்றதை பார்த்தால், அவர் டிப்டிகலெக்டரோ என்று தோன்றும். கிராமங்களில் ஜில்லா ஜட்ஜி வந்தால்கூட அவனை லக்ஷியம் செய்யமாட்டார்கள். அவனுக்கு ஒருவேளை அதிகாரமிருந்த

போதிலும், ஒன்றுமறியாத ஜனங்களுக்கு அவன் வருகை லக்ஷியமாயிராது. 30 ரூபாய் 40 ரூபாய் வாங்கும் ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் வந்து விட்டால் அவனுக்கு மரியாதை தலைகால் தெரியாமல் ஒடி ஒடிச் செய்வார்கள். ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் வந்தவெகு நேரத்திற்குப் பிறகு ராமச்சந்திரய்யர் போய் அவர் பக்கத்திலுட்கார்ந்து கொண்டார். ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டருக்கு மற்றவர்களெல்லாரும் நின்றதை பார்க்க, அதிகமாக அகம்பாவம் உண்டாகிவிட்டது. அவன் ராமச்சந்திரய்யலாப்பார்த்து என்னய்யா உங்களுக்குப் பேரியோர்களைல்லாரும் நிற்கிறார்களே பென்றான். ராமச்சந்திரய்யர் அவர்களைல்லோரும் தங்களுக்கும் பெரியவர்கள்தான். நாமிருவரும் நிற்கலாம் வாருங்கொன்றார். ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் இவருடன் பேசி முடியாதென்று கண்டு, நல்லது உமது வாக்குமூலத்தை எழுந்திருந்து சொல்லு என்று என்றார். ராமச்சந்திரய்யர் தாங்களும் எழுந்திருந்து என்னைக் கேளுங்கள். நானும் எழுந்து சொல்லுகிறேனென்றார். ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் காரியம் ஒன்றும் சாயவில்லை. பிறகு ராமச்சந்திரய்யர் ஒன்று சொல்ல அவன் ஒன்று எழுதிக்கொண்டான். ராமச்சந்திரய்யர் தான் சொன்னபடி எழுதினான்தான் கையெழுத்து போடுவேனென்றார். பிறகு ராமச்சந்திரய்யர் இஷ்டப்படியே வாக்குமூலம் கொடுத்தார். ஜமீன்தாரிடத்தில் ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டருக்கு நல்ல வேட்டையென்பதை கேழ்க்கவும் வேண்டுகோள். பிறகு மற்ற சாஷிகளைக் கேட்க எல்லோரும் ஜமீன்தாருக்கும் கோள் சொல்லி முத்துசாமி அய்யருக்கும் பயந்து சொல்ல மாட்டேனென்று சொல்லிவிட்டார்கள். அந்த ஊரில் நாராயணசாமி அய்யரென்பவருக்கு சாம்பசிவனென்ற ஒரு பிள்ளையுண்டு. அவன் சொல் ஒன்று சொன்னால் அதை ஒருபோதும் தவறமாட்டான். தனக்கு ஏதாவது வரவேண்டி யிருந்தால் வெகு கண்டிப்பாய் வாங்குவான். தான் கொடுக்கவேண்டி யிருந்த போதிலும் வெகு கண்டிப்பாய் கொடுப்பான். சாம்பசிவன் இப்படி இருப்பதால் அவனை ஊரில் அனேகர் தூஷிப்பார்கள். ஒரு தடவை நாராயணசாமி அய்யன் பொய்சாக்ஷி சொல்லி 100 ரூ. சம்பாதித்து அதை சாம்பசிவனிடம்

கொண்டுவந்து கொடுத்தார். சாம்பசிவன் அதை வாங்கி கீழேவிசிறி எரிந்து இந்தக் காசுவந்து நாம் எங்கே கோட்டை கட்டப்போகிறோம். கிராமத்தில் வருகிறபணம் எனக்குப் போதும். இதுகொல்லாம் வேண்டாமென்றான். நாராயண சாமி அய்யன் அடே பைத்யகாரா நாய்விற்ற காசு குலைக்குமா. கிடக்கிறது நான் எடுத்துக் கொள்கிறேனென்று எடுத்துக்கொண்டு விட்டார். இப்படிப்பட்ட சாம்பசிவனைக் கூப்பிட்டு ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் கோட்டார். கேட்டதும் அவன்முழுவதும் ராமச்சந்திரய்யர் சொன்னபடியே சொல்லிவிட்டான். ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் ராமச்சந்திரய்யர் மீது இருந்த கோபத்தை வைத்து ஏலம் போட்டது நியாயம் தானென்று எழுதிவிட்டார். ராமச்சந்திரய்யர் பார்த்தார். உடனே கலெக்டருக்கும் இஞ்சினியருக்கும் மனுப்போட்டு அவர்களை கீழ் உத்யோகஸ்தர்களை நம்பாமல் நேரில் வந்து ஜாகாவைப் பார்க்குப்படி கேட்டார். கலெக்டரும் எஞ்சினியரும் அதற்கிணங்கி ஜாகாவை வந்து பார்வையிட்டார்கள். ஜமீன்தார் அவர்களுக்கும் ஆசார உபசாரம் செய்தார். ஜமீன்தாருக்கு இது விஷயத்தில் சிலவானதே 2500 ரூ.க்கு இருக்கும். கலெக்டர் எஞ்சினியர் இவர்கள் பெரிய உத்யோகஸ்தர்களாதலால் அவர்கள் ஜமீன்தாருக்கு கட்டுப்படாமல், எல்லா மாங்கனையும் பார்வையிட்டு ஏலம் போட்ட தொகை ரொம்பவும் சொல்பத்தொகை யென்றும், அதுகளை மறு ஏலம்போட வேண்டுமென்றும் உத்தரவு செய்தார்கள். ஜமீன்தாருக்கு வந்த கோபத்திற்கு அளவில்லை. இவ்வளவு செலவு செய்து விடுகிறதா என்று மேலாவில் அப்பீல் செய்தார். அங்கேயும் அசல் உறுதியாகிவிட்டது. பிறகு ஏலத்திற்கு வந்ததும் ராமச்சந்திரய்யர் ஊரில் பங்குவீதம் பணம் வசூல்செய்து மாங்களை பெல்லாம் 5000 ரூபாய்க்கு ஏலமெடுத்து பிறகு எல்லோருக்கும் பிரித்துக் கொடுத்தார்.

எஸ். இராமஸ்வாமி அய்யர் பி. எ.

Stray Lessons in Civics.

துரைத்தன விளக்கம்.

2. Thumb-Impression.

2. கட்டைவிரல் அடையாளம்.

I.

தபாற்காரன்:—“லொட்! லொட்! லொட்! லொட்! யாரது ஓய் உள்ளே,” என்று ஓர் கூலரக் குடிசையின் கதலவத் தட்டி. கூப்பிட, அக்குடிசையினின்றும் ஓர் குடிபானவன், யாருங்கோ சாமி அது, கூப்பட்டது என்று வெளிவருகிறான். மறுபடி தபாற்காரன், ஏன் ஓய், உம் பேர் தொப்பஞ்சாமிபா ஓய்? அப்படி ஆனால் மோர்சிலிருந்து ஒரு மணி ஆர்டர் உமக்கு வந்திருக்கிறது ஓய்.

குடியானவன்:—என்னங்கோ வந்திருக்கு? மணி ஆட்டிறதா? அப்படினா என்ன?

தபாற்காரன்:—பணம் ஓய்! பணம்! உமக்கு யாரோ மோர்சிலிருந்து ரூபா 25 அனுப்பியிருக்கிறான். உபபேர் தொப்பஞ்சாமிதானே ஓய்?

குடியானவன்:—ஆஞ்சாமி, ஆஞ்சாமி! எனக்கு எங்கப்பனிட்டபேர் தொப்பஞ்சாமி தான்.

தபாற்காரன்:—ஆனால் இப்படிவா, எங்கே உன் கட்டைவிரல் இப்படிக் கொண்டுவா என்று சொல்லி, மைதவி இருந்த ஒரு கண்ணாடியின்மேல் குடியானவனது கட்டை விரலேத் தேய்த்து, அதை எடுத்துத் தான் கொண்டுவந்திருந்த மணி ஆர்டர் பாரத்தில் ஒருதரம் உருட்டி மசியாக்கிக்கொண்டு, இருபத்தைந்து ரூபாய் எண்ணிக் குடியானவனிடம் கொடுத்து விட்டு தன் இனம் கால் ரூபாயையும் வாங்கிக் கொண்டு போனான்.

குடியானவன்:—எதிர் வீட்டினின்றும் அப்பொழுதுதான் வந்த தொப்பாளனை நோக்கி, அண்ணே! இன்னிக்கி வெள்ளென காடுபோனேன். சோளக்காட்டிலெருந்து ஒரு நரி ஓடிச் சண்ணே. என்ன அதட்டம் வரப்போகுதோ

என்று ஊடுவந்து, கழுகுடிச்சு கையலம்பினே. பாரோ ஒத்தன், தோல்பரி சின்னதாப் பண்ணிகழுத்திலே மாட்டிக்கிட்வந்து இருபது ரூபாயும், ஒரு அஞ்ச ரூபாயும் குடுத்துட்டுப் போனான். ஆனால் திருப்பிக்கால் ரூபா கேட்டான் குடுத்தேன்.

தொப்பாளன்:—சரித்தான் கையிலே என்னண்ணேகரி?

தொப்பஞ்சாமி:—அந்த வேடிக்கைக் கேளுண்ணே! வந்தவன் பணத்தைக் குடுத்துட்டு கட்டைவிரல் பிடிச்சிழித்து, வண்டி மசியைத் தடவி ஒரு பணைத்துண்டு கொணந்திருந்தான் அதிலெதித்தி, ஒரு சேப்பு மசியாலே எழுதிருந்த காயித்திலே தீத் தீட்டு, அந்த காகிதத்தை மடிச்சிப் பரியிலே போட்டிக்கிட்டுப் போனான், என்ன பைத்தியக்காரன் அண்ணே! கைலே வண்டிமையைத் தடவி, காகிதத்திலே தடவ இருவத்தஞ்ச ரூபாயா?

தொப்பாளன்:—பைத்தியம் போகத்தான் ணைகாணுது? எப்படி ஆனால் என்ன? உனக்கு நரிகண்டாத்துக்கு அதட்டம் வந்துட்டு தோன்னே?

தொப்பஞ்சாமி:—வந்துட்டுது! வந்துட்டுது! அய்யனார் சாமிக்கு அஞ்ச ரூபாக்கி ஒரு ஆடும், அரை ரூபாக்கி கோழியும் வாங்கி அறுத்து பொங்கல் போடலாம் என்று சொல்லி இருவரும் தன்தன் வீடு சென்றார்கள்.

II.

போஸ்டாபீஸ்

போஸ்டி மாஸ்டர்:—ஏன், ஓய் ஷண்முகம் பிள்ளை! அன்று தொப்பஞ்சாமி என்பவனுக்கு ரூ. 25 மணி ஆர்டர் வந்ததே ஓய் அதை என்ன செய்தீர்?

தபாற்காரன் ஷண்முகம் பிள்ளை:—அதை அன்றே கொடுத்து “தம்ப இம்பிரஷன்” கூட வாங்கி வந்தேனே?

போஸ்டிமாஸ்டர்:—இன்று காலமே எவ்ளோ வந்து தனக்கு மோர்சிலிருந்து இருபத்தைந்து ரூபாய் மணி ஆர்டர் வரவேண்டுமென்றும், தன் பெயர் தொப்பஞ்சாமி என்றும் சொன்னானே ஓய்?

ஷண்முகம் பிள்ளை:—அதென்னவோ! நான் விசாரித்ததில் நான் பணம் பட்டுவாடர் செய்த ஆஸாமி பெயர் தான் தொப்பஞ்சாமி யென்று தெரிந்தது. பணம் பட்டுவாடா செய்தேன்.

போஸ்டி மாஸ்டர்:—நான் வந்தவனை ஒரு போலீஸ் கான்ஸ்டேபிளை அழைத்து வரும்படி அனுப்பி யிருக்கிறேன், அவர்கள் வந்ததும், அவர்களுடன் சென்று, நீர் பணம் பட்டுவாடா செய்த ஆஸாமியைக் காண்பியும்; அவர்கள் அவனை மாஜிஸ்திரேட்டம் கொண்டு செல்வார்கள்.

ஷண்முகம் பிள்ளை:—ஆஹா! அப்படியே!

III.

தொப்பஞ்சாமியும், தொப்பாளனும்

தொப்பஞ்சாமி:—என்னண்ணே தொப்பாளன்! அன்னேக்கவந்தாதே இருவத்தஞ்ச ரூபா, அதிலே அய்யனாருக்குப் பூசை போட பத்து ரூபா செலவழிஞ்சது, பாக்கிப் பணத்துக்கு பரிவாங்கிட்டேன்! அதுருக்கிடும் அண்ணே! இன்னிக்கி வெள்ளென வெளியே வந்தேன், ஒருபல்லி தலைலேவிழ்ந்திச்சு வள்ளுவன் தெருவிலே வந்துக் கிட்டிருந்தான், கேட்டேன், அவனும் ஆகாசத்தைப் பாத்துட்டு, எதோ கலகம் வரப்போகுது இன்னான்! என்ன கலகம் வரும் அண்ணே? யோசிச்சுச் சொல்லேன்.

தொப்பாளன்:—அதென்னவோ அண்ணே! வந்தது வந்துட்டுப் போறதே? நீ வேணுன்னா பல்லியைப் படிச்சி தலைலே போட்டுக் கிட்டாய்.

இதற்குள் தெருக்கோடியில் போலீஸ்காரனும், ஷண்முகம்பிள்ளையும், வாஸ்தவமான தொப்பஞ்சாமியும் வர, குடியானவன்:—தொப்பாளண்ணே! வந்துடிச்சண்ணே! அந்த சேப்புத்தலைக்காரன் படிச்ச நோக்கிவாண்ணே! இதைத்தாண்ணே பல்லி காட்டிச்சு! என்று சொல்லி ஓட்டம்பிடிக்க, ஷண்முகம்பிள்ளை சுட்டிக் காட்டினதால் தான் தேடிவந்த ஆஸாமி ஓடினவன்தானென்று தெரிந்த கான்ஸ்டேபிலும் பின் துடர்ந்தோடி அக்குடியானவனைப் பிடித்துப் பின்கட்டாய்க் கட்டிக்கொண்டுவர எல்லோரும் மாஜிஸ்திரேட் கோர்ட்டு சேர்ந்தார்கள்.

IV.

[மாஜிஸ்திரேட் தனது ஆஸனத்தில் வீற்றிருக்க, குடியானவன் பின் கட்டாய் கட்டியிருந்த கைபுடன் பெட்டியின்மேல் நிற்கிறான் விசாரணை நடக்கிறது.]

மாஜிஸ்திரேட்:—கைதியை நோக்கி, நீ வேறொருவர்க்கு வந்த பணத்தை உனதென்று வாங்கிக்கொண்டதுண்டா?

குடியானவன்:—மனத்துள் (இல்லையென்றால் யார் கண்டார்கள்) இரைந்து, சாமி நான் ஒண்ணையும் அறியேஞ்சாமி; சும்படரேஞ்சாமி! என்னென்கொண்டோ சாமி! ஆஞ்சாமி.

கான்ஸ்டேபில்:—ஏய், கன்னப்பின்னா என்று பேசாதே! கேட்டதற்கு மாத்திரம் பதில் சொல்.

குடியானவன்:—நான் ஒண்ணையுங்காணேஞ்சாமி! அவனவுதாஞ்சாமி!

மாஜிஸ்திரேட்:—போஸ்டு பியூன் ஷண்முகம் பிள்ளையை நோக்கி, “என்னுய் ஷண்முகம்பிள்ளை! நீர் இவனிடம் பணம் கொடுத்ததற்கு சாக்ஷி உண்டா? எவ்வாறு ரூசுப்பிப்பீர்?”

ஷண்முகம்பிள்ளை:—இவன் தற்குறியாத லால் அவனது “கட்டைவிரற்குறி” இதோ இந்த மணி ஆர்டரில் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பரிசோதித்துப்பார்த்தால் தெரிந்துவிடும்.

மாஜிஸ்திரேட்:—குமாஸ்தாவை நோக்கி ஓய் சுப்புசேஷ்யயரே, ஓர் துணிக்காகிதத்தில் கைதியின் கைக் கட்டைவிரற்குறியெடும்! பீரோ வினின்று அந்த மைக்கிராஸ் கோப்பை எடும்! என அவ்வாறு செய்யப்பட்டு, மாஜிஸ்திரேட்டும் பரிசோதித்துப் பார்த்துத் திருப்தியடைந்து, குடியானவனை நோக்கி, “ஏய், நீ, பிறர் பணத்தை அபகரித்துக்கொண்டு பொய்யும் பேசியபடியால் உனக்கு ஆறுமாதம் கடுங்காவலும் நூறு ரூபாய் அபராதமும் விதித்திருக்கிறேன். கான்ஸ்டேபில்! கொண்டுபோ இவனை ஜெயிலுக்கு.”

“சுப்புசேஷ்யயரே! இவன் சொத்துக்களை ஐப் பி செய்து ஏலம்போட்டு அபராதப்பணத்தை வசூல் செய்து கஜானாவில் கட்டவேண்டிய ஏறாது செய்யும்.”

சுப்புசேஷ்யயர்:—ஆஹா, என, கான்ஸ்டேபில் குடியானவனை நெட்டியைப் பிடித்துத் தள்ளி ஜெயில் கொண்டுபோகிறான்.

V.

[ஆறு மாதத்திற்குப் பிறகு ஜெயிலினின்றும் விடுபட்ட குடியானவனார், அவன் சிநேகிதன் தொப்புளானும் சந்திக்கப் பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.]

தொப்புளான்:—என்னண்ணே! இத்தனை நாள் எப்படி கழிச்சே?

குடியானவன்:—அப்படி ஒண்ணும் சஷ்ட்டமில்லை அண்ணே! செயிலிலே என்னை சுதாந்தான் வச்சிருந்தாங்கோ! கொஞ்சம் வேலை மாத்தரம் அதிகமா வாங்கினாங்கோ, ஆனா, கூழ் ரொம்ப குறித்தாங்கோ! போத்துக்க கம்பிளி குறித்தாங்கோ! அடிக்கடி வைத்தியன் வந்து நோயிகியி வந்திருக்குதான்னு பாத்ஷுட்டுப்போனான்! ஊட்டை விட செயிலே சுதமண்ணே.

தொப்புளான்:—அது சரிதான்! நீ தான் பணத்தை வாங்கிக்கிட்டாயின்னு அந்த கச்சேரிக்காரனுக்கு ஆர் அண்ணே சொன்னாங்கோ? அவனுக்கு எப்படி தெரிஞ்சது.

குடியானவன்:—அண்ணே! அந்த வேடிக்கையைக் கேளேன்! அந்தப் பசுகள் என்னென்ன யுக்திகண்டு கிட்டிருக்காங்கோ! அன்னென்ற அந்த சின்னப் பரிக்காரனை பைத்தியம் னன்னு சொன்னோம், அவனில்லை பைத்தியம் நம்பதான் பைத்தியம்! நீ ஒன் கட்டைவிரல் இப்படிக்காட்டு, (காட்ட) இதிலே இந்த கோடு இருக்கோ இல்லையோ இதிலே வண்டிமை “து” துக்க, காயித்திலே அழுத்தினா அப்படி பொம்மை மாதிரி விழுந்துடாது. அப்படி விழுந்த பொம்மை மறுபடி வேணும் போத பொம்மை எடுத்துரெண்டையும் பார்த்து நான் தான் மைதடவினவன் இன்னு தெரிஞ்சிக்கிறாங்கோ! பின்னே ஒரு கண்ணாடி வச்சிருக்கங்கோ; அது சின்னத்தை பெரிசாகாட்டா.

தொப்புளான்:—அப்படியா! இது முத்தெரியாதபோச்சு. அவுங்கசர்க்காருங்க தொசவங்கதான், உன் மாடெல்லாம் போச்சே என்ன பண்ணப்போறே?

குடியானவன்:—பண்ணறதென்ன! மாடீ வச்சிருந்தா அந்த சேப்புத்தலையான் வாரான் காசு கொடு இன்னு கேக்கறான்! மாட்டுக்கு புண் என்கறான், அது தொலைஞ்சுபோறது கூலிவாங்கிப் பொழைக்கறேன்.

எம். என். கணேசய்யர்.

“Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief that seeing evil I yet have faith.”

“Seek Truth wherever you can find it.” But,

“Make your choice and stick to it till you reach the End.”

ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH.

“HITCH YOUR WAGON TO A STAR.”

“TO THINE OWN SELF BE TRUE.”

அன்பேயவன்: அறிவேசக்தி: ஒம் தத்ஸத்]

[God is Love: Knowledge is Power: Aum]

ஸத்தியமே ஜெயம்—SATYAMEVA JAYATI.

புத்தகம். 18.] 1910 ஸ்டிசம்பர்மீ, எந்நாண்டு மார்ச்சுமீ [சஞ்சிகை. 9.]

KHANDA-YOG, OR ABSOLUTE MIND-CONTROL.

To Sri Chinna-musta Vidyasvari,

OR, THE BEHEADED YET LIVING FORM OF LOVE SUPERN.

“Truth is Beauty: Beauty is Truth. That is all You know on earth, and all ye need to know.”—Keats.

I

When Love to Beauty wed,
By Beauty is embracing led,—
Love and Beauty in Eternal Union knit
So rise up in flourishing form well-knit
That the life-current in triple-stream flowing
Into its tripartite contents divided are glowing
Each running its course in high torrents tossed
Until its form in a ghost representing its own self is lost.

II

Thus the *pitta-nady* in a ray of Light is lost ;
While the *leshma-nady* 's in a ray of Darkness tossed ;
Between the two is Love and Beauty's well-knit form
Which with its head cut off the body still lives in form !
For the life-current from its source in body rising, still flows through it ;
Though cut in twain the head and trunk by the life-current true is still through knit
Thus the moral of Love inspired by Beauty's strength
The immortal picture of *Chinna-musta* portrays at length !
Aum Sri Chinna-Musta Vidya-varian Namah !

கண்டயோகம்

அல்லது “மனமிறக்கக் கற்றல்”

“மனமிறக்கக் கல்லாதார்க்குவாயேன்
பராபரமே !” — தாயுமானவர்.

ண்டம்” என்றால் இரண்டு பட்டுப் போனது என்ற அர்த்தம் : வெட்டப்பட்டது என்று சொல்லலாம். எம்செருதத்தில் “சின்னம்” என்றாலும் சேதிக்கப்பட்டது, அதாவது கண்டம் என்றே அர்த்தம் கொள்ளும். பசுவியைகளில் ஒன்றுக்குச் “சின்னமஸ்தா” என்று பேர். அப்படியென்றால் சேதிக்கப்பட்ட தலையையுடையவன் என்று அர்த்தம். அஷ்டதள கமலத்தின் கர்ணிகையில் பரமசிவனால் தவிக்கப்பட்டுப் பிறகு பண்டாசுரனாகி ஸ்ரீதேவியினால் காமேசுவராஸ்திரத்தினால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டபின், அபின்னசக்திபான லனிதாம்பாளின் வரப்பிரசாதத்தினால் ரதிதேவமாங்கல்ய பிஷக்பெற்று அவளுக்குமட்டும் உருவாய்த் தோன்றும்படி அனுக்கரிக்கப்பட்ட மன்மதனைப் பெற்றபின் “கண்ணிழுந்து ‘பெற்றான்’ போல் கணவனையிழுந்து பின்னும் பெற்ற பாக்கியவதியான ரதிதேவியானவள் அழகே யுருவாயமாந்துள்ள தான், காமேசுவராஸ்திரம்

பட்டு விழுந்து பின்னுயிர்பெற்ற மஹிமையினால் ஆசைநோய் தீர்ந்து அன்பே யுருவாயமாந்த சாமேசுவரரைப்போலுமுள்ள காமதேவனைக் கட்டியணைந்து மனத்தோடு மனம்பொருந்த முகத்தோடு முகம்வைத்துக் கீரடிக்க, அழகே யுருவெடுத்து அன்பைத் தழுவினதுபோலும், “கமலாம்பாள் சரித்திரத்தில்” அரசைமரத்தைத் தழுவினின்ற முல்லக்கொடியின் அழைப்பைப்பாற்று அதில் மனம் லயித்திருந்த ஸ்ரீனிவாஸனை முல்லக்கொடியிலும் தழுவி நின்ற லக்ஷ்மியைப்போலும் காமனும் ரதியும் கலந்ததோர் கள்ளிலிழந்து எழுந்ததோர் மலுவின் குதூஹலப்போலச் “சின்னமஸ்தாவித்யே சுவரி” பென்னும் “ஜ்யோதிர்நர்க்கதம்மனே” என்று சுருதிபாடிய கீர்த்திபெற்ற வித்யேசுவரியானவள் உதயசூரியன்போல் தன் திருமேனிலிளங்க எழுந்தருளி காபனைத்தழுவிய ரதியின் பிரஷ்டத்தில் ஒருகாலும் தோன்பட்டையிலொருகாலுமாய் திவ்ய நீருத்த கோலாகலத்தோடு எழுந்தருளி “சிருஷ்டி ஸ்திதி வ்யஸன கர்மகிருத்” என்ற சுருதிவாக்கியப்படி சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரமாகிய முத்தொழிலையும் லீலையாக வியற்றிக் கடைசியில் தானும் லயமடைந்து விஷ்ணு ஸ்வரூபமாக விளங்கும் அதிரஹ ஸ்ய உண்மையைப் பக்த ‘கோடிகளுஞ்ஞன்படியுணர்ந்துவான் பார் முதற்பூதமெல்லா மழித்துப் பசிதாஹங்களைத் துவம்ஸம் செய்து பித்த

வாத சிலேஷ்மங்களின் சையோக ரூபமாக விளங்கும் ஜீவநாடியையும் அதன் த்ரிசுணம் விளங்கப் பிரித்து பித்தநாடியை அதன் ஸ்வரூபாத்மகமான ஜோதிக்கிரணத்தின் பிரதிபாஸமானதோர் யோகினி ரூபத்திலும் சிலேஷ்மநாடியையும் அப்படியே அதன் ஸ்வரூபாத்மகமான அந்தாரத்தின் பிரதிபாஸமானதோர் யோகினி ரூபத்திலும் ஒடுங்கச் செய்து, மிஞ்சிசின்ற வாதநாடியொன்று தானும் பிரஜ்ஞான ஸ்வரூபமான தன் மஸ்தத்தில் ஒடுங்கும்படிச் செய்து அது அப்படியே ஒடுங்கி நிற்பதின் உண்மையை யோக சித்தர்களுக்குக் கரதலாமலகமாய்க் காட்டக் கிருபை கூர்ந்து பிரபஞ்ச ஸம்ஹாரஞ்செய்த தன் (ஞான) வானால் தானே தனது கழுத்தை யரித்து இடது கையில் தாங்கிக்கொண்டு, பித்த வாத சிலேஷ்ம நாடிகள் ஜீவநாடியி லிருந்து பிரிந்து செரிந்து ஒடுங்கும் உண்மையைக் காட்டி நிற்கிறான். இந்த அதிரஹவியமான யோக ரஹஸ்யத்தை அஹம்புற மொக்க அன்பினுணர்ந்திய என் தாயாம் ஸ்ரீ சின்னமஸ்தா வித்யேசுவரியைச் சரணம் சரணமென்று அவள் திருவடி சரண்புகுந்து அவள் அருளால் அருளிய உண்மையை அருள்நிறைந்த மனத்தின் தெருளாலுணர்ந்து தெரிந்ததைத் தெரிந்தபடி தெளிவுடனுரைக்க ஸ்ரீ குருவைப் பணிந்தடைந்து அறித்து நிற்கிறோம்.

“சந்ததழும் என்னாவில் வந்துதவிச்செய்யும்மா
காயம்பூ ஸரஸ்வதியே ச்யாமலேயே—
தக்ஷிணமூர்த்தியே ஸ்ரீகுருயோகியே
சுவாமீன் சமாதிக்கொலுவோ !”

“அஞ்ஞான விருள்பிரிந்த அருவருனோதயமாகித்
விஞ்ஞான சூரியன் உதித்தார்— [உதி
ஜார் ஸ்வப்ன சுஷுப்த யென்ற இராத்நிரி மூன்
[மஞ்சழிந்து
ஸ்வானுபோகோதயமானேன் யியாவே !”

“உபதேசதாரகக் கிருபையான அருக்கன் உதித்தவுடன்
ததாசமான வெணியானேன் ஐயாவே
தக்ஷிணமூர்த்தியே ஸ்ரீகுருயோகியே
ஸ்வாமீன் சமாதிக்கொலுவோ !”

பசுயஜ்ஞம்.

ஜீவேச்வரானென்றதிகழிதரும் அத்வர்புவும்
சென்மாத்நிர யாகம்பண்ண திகைத்துவந்து
காமய ஸஞ்சித வர்ணாசிரமங்களுள்
நாமரூபகர்மப் பிரார்ப்த பசுவை

ஞானமென்றபரசுவினால்கண்டம்கண்டமாய்த் துணித்து
ஜோதியாகும்வபையையெடுத்து
ஞானயோக சமாபியினால் பிரபலாக்கி வளர்த்து
பரிபக்குவமாகச்சமைத்து,—

புண்யபாவங்களுள் துச்சியந்தனைச் சொரிந்து
புரோடாஸ பிண்டஹவிலை
அகண்டாகாரமென்ற அக்கினிகுண்டத்தில்
ராஜயோக அத்வர்புகள் குழ—

ஹம்ஸோஹம்ஸோஹமென்று அவயமிட்டுக் கொஷமாய்
ஆஹுதிகள்பண்ணி நிற்குள்
தக்ஷிணமூர்த்தியே ஸ்ரீகுருயோகியே
ஸ்வாமீன் சமாதிக்கொலுவோ !

ஸ்ரீ சின்னமஸ்தா வித்யேசுவரி ஜீவநாடியைப் பிரித்துப் பிராண நாடியைப் பிரஜ்ஞான கன ஸ்வரூபியான தன்னில் ஒடுங்கப் புசித்து, பசுயஜ்ஞம் செய்யும் பரம ரகஸியத்தை “மஹத்துக்கள், பிரஹ்மநிஷ்டாள், பாலவிருத்தாள், மஹயோகி, குரு ஸ்வாமியின் தெரிசனந்தேடி நிற்கின்றார்கள்” என்றுணர்ந்து பிராணனைப் பிரஜ்ஞானத்திலொடுக்கி, பிரஜ்ஞானம் பிரஹ்மமாகத், தான் அகண்டாகார லக்ஷ்மியாகி குரு ஸ்வாமியின் ஐக்கியபோகம் அனுபவித்து நிற்பதை பரமார்த்த மிழந்த பரமர்களுக்குரைப்பதெப்படி?

அஷ்டதள மலராமந்த ஸ்வாதிஷ்டான சக்கிரத்தில் கமலகர்ணிகையின்மேலே வாஸனாசரி ரத்தோடு காமனும் ரதியும் சேர்ந்த கலையில் தானுதித்து பாலசூரியனைப் போன்ற சூர்தியுடன் விளங்கா நின்ற “வித்தியாசாரீயம்” தேஜோமனமதனைப் பூஜிக்கும் வழியுரைப்பான் “சின்னமஸ்தா” தானுதித்தான். கண்டஸ்தானத்தில் வாயுசக்கிர மிருப்பதாலும், வாயுவினம்சமான மனம் கண்டஸ்தானத்திலிருப்பதால்

பதாலும், கண்டம் (கழுத்து) சுத்த தத்துவமான மஸ்தத்துக்கும் (தலைக்கும்) மிசர தத்துவமான உடலுக்கும் மத்தியிலிருப்பதால், அகண்ட பரிபூரணமான இரண்டற்ற பரம்பொருளைக் கண்டமாக்கிச் சின்னமாகவும் பின்னமாகவும் காட்டி ஈசுவரனுடைய மாயா சக்தியினால் நாமரூப பேதங்களான பிரபஞ்சமாம் (தோற்ற மாதிரிமான) உலகை உண்பெண்ணிக் காத்தழித்து லீலைபுரிகின்றது. இப்படி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் மனதைக் கண்டித்து (நிரோதனம் செய்து) அதன் சித்தவிருத்தியைத் தடுத்து நிவிருத்தி மார்க்க ஏகாக்ர சித்தத்தில் செல்லப் பழக்குவதே யோகமாம். இதைப் பதஞ்சலி பகவான் “யோகம் சித்தவிருத்தி நிரோதனம்” என்னும் சூத்திரத்தால் வெகு அழகாய்க் குசிப்பித்துச் சொல்லியிருக்கிறார். இந்தச் சித்தவிருத்திநிரோதனம் செய்ய மனதைப் பிடித்தல்லவோ அதை யடக்கல் வேண்டும்? மலடிமகளை பெங்குதேடிப் பிடிக்கிறது? அநிர்வாச்சியமான மனதைப் பிடிக்கும் வழி யெப்படி? இதற்காக ஒரு தந்திரம் செய்தார்கள்; “மனம் ஒருவழிப்பட்டது மந்திரம்” என்று இருப்பதால் அந்த “ஒருவழி” தானும் எது என்று கேட்கும் தேஹபாவம் நமுவாத சிஷ்யனுக்கு கண்டத்தைக் குறிப்பாய் (ஷஷியமாய்)ச் சொன்னார். மஹாதந்திர ஸ்வரூபியான ஸ்ரீகுரு கண்டத்தைப்பற்றி அதைத் துண்டித்துப் பார்த்தால் மனதின் ஸ்வரூபம் தெரியும்! அப்படி யென்றால் என்ன? கழுத்தை யறுத்துக்கொண்டால் மனதை யறியலாமென்றாகிறது! கழுத்தை யறுத்துக்கொண்டால் பிராணன் கூட்டைவிட்டுப் போய்விடுமே யென்ற சங்கைகளம்ப, கழுத்தை யறுத்தாலும் பிராணன் கூட்டை விட்டுப் பிரியாதபடி யொரு தந்திரம் செய்யக் கற்பித்தார். அந்தக் கற்பிதயோகமே ஹடயோகம். ஹகாரமாகிய சூரியையும் டகாரமான சந்திரனையும் தேஹத்தில்—பிரித்துக் கூட்டும்

சக்தியுண்டானால் பிராணன் கூட்டை விட்டுப் பிரியாது எல்லா ஹடமும் சாதிக்கலாமென்றார். சரீரத்தில் சூரியசந்திர அட்சங்களாக விளங்கும் பிங்கலை, இடா என்கிற நாடிகளைப் பிரித்துச் சேர்க்கும் வகையை உபதேசிக்குமாறு ஹடயோக சாதனங்களை யுபதேசிக்கலானார். இந்த ஹடயோகத்தில் ஸய்யோகமும், ஸய்யோகத்தில் மந்திர யோகமும் அடங்கும். மனதை மந்திர யோகத்தால் ஒரு வழிப்படுத்தி, ஒரு வழிப்பட்ட மனத்தை ஸய்யோகத்தால் கட்டி மூர்ச்சிக்கச் செய்து, ஸய்யோக சமாதியப்பியாசத்தால் மூர்ச்சை தெளிந்து பிரஜ்ஞையுண்டாகும் வரையில் ஸய்யோசத்தை அப்பிய சித்து சித்திபெற்றுப் பின்னர், “நாடிதாரணை, வாயுதாரணை, அங்கிதாரணை, அமுததாரணை” யென்னுமிவைகளால் நாடிவழக்கம், வாயுவழக்கம், அங்கிதாரணையால் சிவனைப் பூசித்து, அமுததாரணையினால் சக்தியை வசப்படுத்திக் கொண்டால், “கேவலகூம்பகம்” என்கிற ஹடயோகசித்தி நாகூடி வரும். இந்த கேவலகூம்பகம் என்னும் ஹடயோக வித்தி கூடினால், ராஜ்யோகம் செய்ய யோக்கியனாவான்.

கண்டத்திலுள்ள தஹராகாசத்தைத் தியானித்தால், சித்தம் என்பது இன்னதென்றும் வித்தன்மைய தென்றும் தெரியவரும். சித்தம் என்பதை யறிந்தால் சித்தவிருத்தியே மனமாகையால், மனதையும் அதனால் அறியலாம். “சித்தவிருத்தி நிரோதனமே” யோகமாதலால், யோகத்தையும் அறியலாம். சித்தம் என்பது குயவன் பட்டடை யிலுள்ள பக்குவம் செய்யப்பட்ட மண்ணுக்குவமேயமாகக் கொண்டால், மணம் என்பது அந்த மண்ணேற்றிய திருகை அல்லது சக்கரமாம். யோகம் என்பது அம்மண்ணை உருவாக்கும் குயவனுடைய கைச்சாமர்த்தியமாம். இப்படியாக உபாதான காரணம் (Material Cause), கருவிகாரணம் (Instrumental Cause), கர்த்தாகாரணம் (Efficient Cause), என

மூன்றுவித காரணங்களின் ஞானமும் கண்டயோகத்தால் சித்திக்கிறது. திரிவிதமான காரணத்தை யறிந்தால் யோக சம்யமத்தாலே காரணகாரிய தோரணைபற்றி விசாரித்துக்கொண்டேபோய் முதற்காரணமான ஆதிபாசக்தியை அறியலாம். இதுவரையில் தான் யோகம் பயன்படும். ஆதிபாசக்தி பின்னமாயும் அபின்னமாயுமிருந்து விளங்குவதை ஞானயோகத்தால் அறிந்து அனுபவிக்கவேண்டும். “அறிவழிந்த ஆகமதனை யனுபவித்தே யறியவேண்டும்.” திரிபுடிஞானம்வரையில், தான் யோகம் செல்லும். திரிபுடி ரஹிதமான அகண்டாகார ஞானம் தற்போத அழிவினாலேயே சித்திக்க வேண்டுமாய்கையாலும் அந்த தற்போத அழிவும் அருள் நிறைவாலேயன்றி வேறுவிதத்தால் சித்திக்காமைபாலும், “அவனருளே கண்ணகக் காணினல்லால்” வேறு விதமாக எழுதியும் சுட்டியும் காட்டவொண்ணாது என்று அப்பர் ஸ்வாமிகளும் மற்ற எல்லா ஸ்வானுபவச் செல்வர்களும் குறிப்பிட்டுப் பாடிருக்கிறார்கள்.

தற்போத அழிவை “ஒழுவினோடுக்கம்” என்றும், “மனமிறத்தல்” என்றும், “கண்டயோகம்” என்றும், ஸ்தூலபாவணியில் “கழுத்தை யறுத்துக்கொள்ளல்” என்றும் பலவிதமாகச் சொல்வதுண்டு. “தன்மனோ விலயம் யாதி” பென்ற சுருதிவாக்கியத்தின் ஸ்ஷியார்த்தம் எதுவோ அஃதொன்றையே இவையெல்லாம் சுட்டிக்காட்டும். ஆகவே தன் தலையையறுத்து இடதுகையில் வைத்துக்கொண்டு வாதநாடியாம் பிராணனைப் புகித்துக்கொண்டு, பித்தநாடியை நாத தத்துவத்தை விளக்குமோர் யோகினியுண்ண, சிலேஷ்மநாடியைப் பூததத்துவத்தை யொடுக்கும் ஒரு யோகினி யுண்ண விளங்கும் ஸ்ரீ சின்னமந்தாவித்யேசுவரியின் தரிசனம் கிடைக்கப் பெற்ற நாம் அவளுடைய ரஹலி யோபதேசத்தையும் அவள் திருவுருவத்தின் இரஹலியார்த்தத்தையும் உண்மைய் பக்தர்களும் உத்தமயோகிகளும் உணர்ந்துய்யுமாறு

அவளது திருவருள் தூண்டத் தெவிட்டாத தேன்கட்டியொத்த அவள் இன்சுவையுணர்ந்த வுணர்வினின்றும் உள்ளத்தாராய்ச்சியால் கதித்தெழுந்த கனவு நனவழிந்ததோர் துரியாவஸ்தையில் கண்டது கண்டபடி “உரையற்ற தொன்றை யுரைசெய்யும் ஊமர்கள்” வழிபற்றிச் சொல்லாது சொல்லிச் சூசிப்பத்தோம். ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் ஸ்வாமிக்கும் அம்மனுக்கும் ராசி செய்யத் துணிந்து அது பலிக்காதபோது கழுத்தை யறுத்துக் கொள்வதாக பாவனைகாட்டி ஆலயங்களில் நடந்து வரும் ஐதிகம் கவனிக்கத்தக்கது. பிராணன் போகாமல் கழுத்தை யறுத்துக்கொண்டால் கண்ட துண்டமான பிரபஞ்சஞானம் அகண்டாகாமாக விளங்கும். அகண்டாகாவிருத்தியில் பேதபாவனைக் கிடமில்லையால் ஸ்வாமியம்மன் என்கிற த்வைத பாவனையிலுண்டான ஹடல் த்வைதபாவனைக்கிடமான “மனம் இறக்கவும்” இருக்க இடமற்றுத் தானே தீர்ந்துபோம். இந்த வுண்மையையே தாயுமானஸ்வாமிகள் “மனமிறக்கக் கல்லாதார்க்கு வாயேன் பராபரமே!” யென்று பாடியிருக்கிறார். மனமிறத்தால் எல்லா சுகமும் சித்திக்கும். ஆகையால் மனமிறக்கக்கற்ற மாண்புடையெல்லாரும் உலகத்தாரை நல்வழிப்பட்டுய்யவேண்டி கூவாமற் கூவியழைக்கும் வண்மையாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் குரலோசை “சந்தையிரைச்சலிலே” குடியிருக்கும் ஜகத்தாருக்குக் காதுல் றுழைவதில்லை பாவம்! இதற்கு என் செய்யலாம்!

காமமேடெல்லாம் கால்விட்டோடும் மனத்தின்பிறகே யோடியலுத்த மன்னுயிரைத்தாயுமானவர் பின்வருகிறபடி கூவியழைக்கிறார்:—

“காடுங் கரையு மணக்குரங்கு
கால்விட்டோட வதன்பிறகே
யோடுங் தொழிலற் பயனுளதோ!
ஒன்றாய்ப் பலவா யுயிர்க்குயிராய்
ஆடுங் கருணைப் பரஞ்சோதி
யருளைப் பெறுதற் கன்புநிலை
தேடும் பருவ மீதுகண்டிற்
சேர னாரும் சகத்தோ!”

“காக முறவு கலந்துண்ணக்
கண்ட ரகண்டா காரசிவ
போக மெனும்பே ரின்பவென்னம்
பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமா
யேக வருவாய்க் கிடக்குதையே
வின்புற் றிடநா மினியெடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச்
சேரவாரும் சகத்திரே!”

ஓம்தத்ஸத்.

The Supplicating Voice and the Responsive Echoe.

தேவிபிரசுனோத்தரம்.

(ஞானவாசிஷ்டம்—“தேவியுத்தரம்.”)

“ஒருவருக்குநா மொன்றும் நல்கிலம்
உணர்வின்வண்ணமே யுயிர்கொன்பதுமாற்
கருதிமுந்திநீ கதிவிரும்பினாய்
காதலித்தசிறு கண்ணரித்தனம்!
பெருகுகாதலா விர்தவண்ணமிப்
பேதைவேண்டிப் பேறுநல்கினம்!
விருதயத்திலே நீனைந்ததெய்திமம்
எமதுபார்வையால் யார்க்குமென்றனள்.”
—லீலைகதை.

பிரச்சினை (27-10-10)

“ஸ்ரீமத் சுவாமிகள் திவ்ய தரிசனைக்கு அநேகம் முறை வந்தும் கிடைக்கவில்லை. அடியனுங் கிருதார்த்தனாகும் வண்ணம் இன்னும் சுவாமிகள் அடைந்த பேரின்ப நிலையை எளியனார் தெளியுமாறு, அவ்விடத்திற்குத் திருவுள்ளப் பாங்காகில், உத்தரவாக மிகவும் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். மஹான்கள் அந்தரங்கத்தைச் சீக்கிரம் வெளியே சொல்லார்கள்.”

ஸ்ரீ தேவிகார்ப்பணமித. 27-10-10.

ஸ்ரீதேவி சரண்.

உத்தரம் (28-10-10)

“ஆஷாடபூதிப் பண்டா ரவன்
வேசடை நீக்கும் வழியறியான்:
பாசறையில் வைத்த பொக்கிஷத்தைக்
காசறையில் வைத்துப் போகாதே!
தாசாதே! யென்ற குரங்கின்சேஷனாயும்
தசாதன் சோமும் ஒன்றாயோ!
அசரீரி யாயுள்ள ஆத்மாஹஸ்யத்தை
ஸசரீரிகளு முணரப் போமோ?
போகா தப்பா போகாது!
புலன்பொறி யாளர்க்குப் போகாது!”

Easy Lessons for the Young

(Copy-right)

2. The Siddha's Sayings Explained.

சிறுவர்க்கான ஷிரோபதேசங்கள்.

2. சித்தரது உபதேசவாக்கியங்களின்
உண்மை விளக்கம்.

தலுபதேசத்தில் “எல்லாம் வல்ல சித்தராம்” குருபரன் தன்னையே சரண் என்றடைந்ததோர் ஆத்மனைப் பெண்ணுக்கிப் “பதிவிரதா தர்மத்தைப் பாரில் நீ காக்க” வென்று சொல்லி “மூலவந்து மானதோர் ஐந்தைக் கொண்டு உள்ளெழுந் ஐயங்களை யெல்லாம் தொலைப்பாய்!” என்று உபதேசித்துப் போனதைக் கூறினோம். “கல்யாணை கரும்பு தின்னச் செய்தவரான” அந்த சித்தர் வாய்ப்பிறந்த திவ்யோபதேசங்களின் உட்கருத் தென்ன வென்று உள்ளாய்ந்து பார்ப்போம். அவர் சொன்ன மாத்திரத்தினாலே “பெண்ணன்மை” (அதா

வது “கிராஹியசக்தி” வாய்ந்த ஆத்மன் “யாருமறியாத அரிச்சந்திரன் கட்டினதாலி” பூண்டு (அதாவது “மனம் கொண்டது மாங்கல்யம்” என்ற மூதுரைப்படி. சிவவணமனன நிதித்தியாஸனத்தால் அவர் உபதேசத்தை யுட்கொண்டு அதே லக்ஷியமாய் நாதானுசந்தானம் செய்து) அவர்சொல்லிய அகிசாமான்யமான ஒவ்வொரு வாக்கியத்தின் உட்பொருளைச் சிந்தித்து மனோவாக்குக்காயங்களால் திரிகரணசக்தியாய் அவருடைய வாக்கைப் பரிபாலனம் செய்துவர அவ் வாக்கியங்களின் வாச்சியார்த்தம்போல் லக்ஷியார்த்தமும் அதியற்புதமாய் விளங்குவதாயிற்று.

“துர்க்கமாயைநம” — “ஸ்மரேசதுர்க்கா” என்றபடி ஸ்ரீ துர்க்கையாம் அதிர்ஷ்டமான தேவதையை சம்ஹாரசக்தியாக நமஸ்கரிக்கச்சொன்னதால் “தன்னயம் பாராட்டாமையும் தன்னைக் கொடுத்தலுமான “சதிதர்மம்” சாகவத துணையாகக் கொள்ளத்தக்க தென்பதைக்குறித்தது வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்கா நின்றது.

இனி “மூலவந்துமானதோர் ஐந்தாம்” அவருடைய பதினைந்து வாக்கியங்களையும் அவற்றின் வாச்சிய லக்ஷியார்த்தங்களையும் ஆராய்வோம். “பஞ்சசங்கியாயைநம” என்றதனால் தேவி ஐந்து என்னும் எண்ணுக்கதிஷ்டமானமாய் பஞ்சீகரணத்திக்குந் தாரகமாய் இருக்கிறாள் என்பது பெறப்பட்டது. “அறிவுருவாம்” தேவியை அந்தர்யாமியாகவும் அந்தர்ப்பூதமாகவும் அறிந்து ஆசிரயித்து பதிவிரதாதர்மத்தை யனுசரிக்கவேண்டும். ஏனேனில் தேவ பவந்தானே தர்மமாய்ளாகவும், தர்மஸம்பந்தத்தினியாகவும் இருந்து தர்மத்தை ஸ்தாபித்து தர்மத்தை விருத்திசெய்கிறாள்.

(1) “அண்டை அயல் கேட்கப்பேசாதே.” இதன் வாக்கியார்த்தம் வெகு சுலபம். இதன் லக்ஷியார்த்தமும் அப்படியே. “மோனமென்பது ஞானவரம்பு” என்றுராதலினாலே மோன

த்துக்கு மிஞ்சிய சாதனமும் சாத்திமமும்மில்லாமையினாலும், இதனால் “குருசொல் ஒருசொல்” என்றபடி. தேவியின் “மௌனமந்திராதிக்ய வித்யை”யாம் மோனத்தையே உபதேசித்தார்.

மௌனம் மூன்றுவிதம்:—

(1) காஷ்டமௌனம்,—அதாவது, தேகம் நிச்சலனமாய்த் தானுவைப்போல் தண்டாகாரமாய் ஸ்தம்பித்து நிற்பது. இது பிராணயாமவித்திபெற்றவருக்கே ஸாத்தியம். மற்றவர்களுக்கு நேரும் காஷ்டமௌனம் “மூர்ச்சை” யென்று சொல்லப்படும்.—

(2) வாக்குமௌனம்.— “யாகாவாராயினும் நாகாக்க”வென்ற திருவள்ளுவரின் பொய்யாமொழியாலும், “மௌனம் ஸர்வார்த்தஸாதகம்”, “மௌனம் கலாநாஸ்தி” யென்ற ஆப்தவசனங்கனிதலும் வாக்குமௌனத்தின் விசேஷம் தானேவிளங்கும்.

(3) இவை யிரண்டிலும் பெரிதும் ஸர்வோத்திருஷ்டமுமானது “மனோமௌனம்”. இந்த மனோமௌனத்தை யுத்தேசித்தே மற்ற மௌனங்களெல்லாம் அப்பியசிப்பது. அவை களெல்லாம் சாதனங்களாம். ஆலோதொன்றே சித்திமுத்தியெல்லாமறிக்கும். ஆகையால், சாத்தியபுருஷர்களால் மிகவும் விசேஷமாகக் கொண்டாடப்பெற்றது.

கல்லால் நீழலிலிருந்து பரமகுருவாகிய தக்ஷிணமூர்த்தி சநகாதி நால்வர்க்கு உபதேசித்ததும் இதுவே. மௌனோபதேசமே யுபதேசமன்றி மற்றவெல்லாம் உபதேசமாகா.

“நீதியாய்க் கல்லாலி னீழலின்கீழேயிருந்து போதியா வுண்மையெலாம் போதித்தான்—வதில் சுகாதியாய் தவத்தோர்க்கு ஞான தினகால மௌன சிவன்.”—நாயுமானவர்.

என்றதனாலேயும் மௌனோபதேசத்தின் பெருமைவிளங்கும்.

(2) “சண்டைபோட்டேதிர் பேசாதே.” இதன் வாச்சியார்த்தம், வெள்ளிடையாக விளங்கும். பதிவிரதாதர்மம் பூண்டோர், ஆனாயினும் பெண்ணையினுச்சரி சண்டைபோட்டேதிர் பேசலாகாது. ஏனெனில் சண்டையால் சண்டையே வளரும். எதிர் பேசுவதினால் வார்த்தை வளருமன்றி வேறு பிரயோசனமில்லை. வார்த்தை கொடுத்தால் வார்த்தையின் அர்த்தத்தைக் கிரஹித்துக்கொண்டு அதன் லக்ஷியத்தைபுணர முயல்வோரிடம் வாக்குக் கொடுக்கவேண்டுமெயன்றி, தாம் என்றால் தோம் என்று எதிர்சப்தம்செய்யும் “வாதநோவாளரிடம்” பேசுவது மகா தொல்லை! ஏனெனில் அவர்கள் விவேககுணியர்களென்பது திண்ணம். “வேதமுதலான நல்லாகரத்தன்மையை விளக்குமுட் கண்ணிலார்க்கும், மிக்கின் மகிமையைக் கௌரவ செவிடர்க்கும், வினாவாதம்செய்யும் வாய்-வாதநோவாளர்க்கு மெட்டாத முக்கணுடைமாபருந்துக் கமிர்தமே!” யென்று அனுபவித்தறிந்தவர் கூறியிருப்பதால் எதிர்வாதம்செய்வதை பொருபொருட்டாக நினைப்பவர் விசாரமுடிவெய்தி விசாரத்தியடையார். ஆதலால் திரிகரணங்களாலும் “சண்டைபோட்டேதிர் பேசாதே” யென்றார். ஐக்கலிகாலத்தில் பரமசாதுவாயிருந்தால் எல்லோரும் தல்லலொரு சொட்டுவைப்பார்களென்றால், அப்படியல்ல! நல்லபாப்புக்குச்செய்த உபதேசம்போல் அந்தக் காரண சத்தியார்த்தம் கர்ம சங்கல்பம் நழுவுவதற்காகச் சொன்னதை அசட்டுத்தனமா யர்த்தம்செய்துகொண்டு மோசம் போகக் கூடாது. “சக்திக்கு வித்துத் தனதுபசாந்தமே” யென்று திருமந்தரோபதேச மிருப்பதால் அந்த உபசார்த்தத்தைப் பெறவேண்டி மனவிசாரத்தியடைவதற்கான சாதனத்தை யுபதேசித்தார். அதனால் இளிச்சவாய்த்தனம் போகவேண்டுமென்பதல்ல. அற்ப விஷயங்களில் பொறுமை விவேகக்குத் தானே வரும். பொறுக்கக் கூடாத பெரிய விஷயங்களில் “எய்தவனிருக்க

அம்பை நோவாமல்” அனுபவத்தைக்கொண்டிருக்கரிய காரண தோரணையாக விசாரணை செய்துகொண்டு போனால் கர்மத்தின் விதி விளங்கும். விளங்குங்கால்,—

“தான்முன்னஞ் செய்தவிதிவழி தானல்லால் [ல்லே.”
வான்முன்னஞ் செய்தக்குவைத்ததோர் மாட்டி.

என்னும் திருமந்திரோபதேசத்தின் உண்மை விளங்கும்.

(3) “உண்டதற் கிரண்டகம் நினைக்காதே.” சார்தோக்கியோபவிஷத்திற்கொல்லியபடி “பஞ்சயஜ்ஞத்தாலே” இந்த மானுடநேஹம் சித்தித்ததினாலே, பஞ்சயஜ்ஞத்தையே பரமசாதனமாகக் கொண்டு வந்தவழியைத் தேடிக்கொண்டு மீண்டும் சடவுளின் திருவாடியைச் சேர்ந்து ஜன்மஸாபல்பம் பெறவேண்டும். உண்ணும் பொழுது இந்த தேஹத்தையே யாககுண்டமாக வமைத்து அதிலுள்ள ஜாடராக்னியையே யாகாக்னியாகக்கொண்டு பஞ்சாக்னி வித்யையினாலே, பிராண, அபான, வியான, உதான, சமானாக்னிய பஞ்சப் பிராணன்களுக்கும் உண்ணுமுணவை யாகுதியாகச் செய்து, பஞ்சப் பிராணனும் சேர்ந்த ஜீவனை (பசுவாக பாவித்து) சித்தக்னி குண்டத்தில் யாகஞ்செய்து பிரஹ்மத்துக்கு அர்ப்பணமாக்கவேண்டியது. இது உண்டது உடம்பில் ஓட்டி உயிர்வளர்ப்பதற்குக்காரணம். சசுவரத்தியாகத்தால் இந்த தேஹம் கிடைத்ததால், தேஹத்திலுள்ள ஜீவனை வளர்த்து சசுவரனுக்கு அர்ப்பணமாக யாகஞ்செய்வதால் அவனிடத்தில் பட்ட கடனைத் திருப்பிக்கொடுத்து ருணந்தீர்த்தவர்களாகிறோம். இல்லாவிட்டால் ருணபாதர்களாய் ஆகாமிய சஞ்சித ப்ராரப்த கர்மங்களுலே தூண்டப்பட்டு மேன்மேலும் கர்மத்தையே செய்து கர்மவலையிற் பட்டு “புனரபிஜநம் புனரபிமாணம்” என்றபடி பிறப்பதும் இறப்பது மாகவே யிருந்து காலசகரத்தில் சிக்கச் சமுன்னமுன்று அவதிப்பட வேண்டி

து தான். ஆதலால் ஊனை வளர்த்து யமன் பாய்க்கிறையாகாமல், ஊனுணர்வைச் சித்தக்னி குண்டத்தில் ஆகுதிசெய்து சின்மயானந்தராவே உண்ணல் வேண்டும். இதைவிட்டு, “பூதமோடு பழகுவனர் இந்திரிய மரம்பேய்கள் நந்திமுதலானபேய்கள், போராடு கோபாதி ராக்ஷஸப் பேய்களென் போதத்தை யூழித்து பாதனை வளர்த்திடச் சதர்வேத வஞ்சன் விதித்த” தோர் விதிக்காளாதி மாயை மயக்கி லாப்பட்டு மயங்கித்திரியில் அது “உண்டதற் கிரண்டகம்” நினைத்தலம்—அப்படிச் செய்ய நினைக்காதே யென்றார்.

(4) “கொண்டவனைக் குடி கெடுக்காதே.”

வாச்சியார்த்தத்தில் கொண்டபுருஷன் குடியைக் கெடுப்பது இல்லற தர்மத்துக்கு எப்படியிருந்தமோ, அப்படி லக்ஷியார்த்தத்தில், தன்னை ஆட்கொண்டவனான கருணாகரக்கடவுளின் அகிலாண்டகோடிகள் நிறைந்த குடித்தனத்தை “கெடுக்காதே”—ஜீவகாருண்யமில்லாத கொடுமையால் கெடுக்காதே யென்றார். விவேகிகள் இதனர்த்தத்தை நிதித்தியாஸனத்தில் விஸ்தாரமாக அறிந்துக்கொள்வார்கள்.

(5) “சண்டித்தன மினிச் செய்யாதே.”

சண்டித்தனம் செய்வதால் “இவ்வாழ்க்கையென்னு மியல்புடைய வான்சகடம் செல்லாது தெற்றிற்றுநீன்று.” சதிபதி தர்மம் எப்படி காதலனும் காதலியும் மனதொத்துத் தீதிலொருகருமம் செய்யாவிடத்துத் தவறிப்போய் விடுமோ அப்படிப்போல ஸாதனமான பசுபதி தர்மமும் கடவுள் வழிப்பாடின்றித் தான்போன தேபோக்கென்று அஹங்கார மகாரசேஷ்டைகளால் சண்டித்தனம் செய்துவரின் தடைப்பட்டு நின்றுபோம்.

“பதிபசு பாசமெனப் பசர்முனில்
பதியினைப்போற் பசுபாசமொதி
பதியினைச் சென்றனுதல் பசுபாசம்
பதியனுதிற் பசுபாச சில்லாவே.”

—என்பது திருமந்திரோபதேசமானதால், “சித்தன் போக்கு சிவன் போக்கு” என்றபடி சிவனது வழிபாட்டையன்றித் தனக்கென்று வேறொருவழிபற்றாச் சித்தன் குருமூர்த்தமாய் வந்து நரிசனமளித்து உபதேச அனுக்ரஹமும் செய்தபின் “சண்டித்தனம்” செய்தால் “பதியினைச் சென்றனுதல் பசுபாசம்” தொலை யாது துன்பம் விளைத்துவரும். “சண்டித்தனமினிச் செய்யாதே” என்ற குருசொல் கேட்டு, அஹங்கார மகாரசேஷ்டை விட்டொழித்தால் பரங்குணை மிகுதியால் பதியனுதும். “பதியனுதிற் பசுபாசம் சில்லாவே.” இதன் பயன் நாம் சொல்லாபலே விளங்கும் சகோதய மாறோர்க்கு.

ஓம் தத்ஸத்.

MILKING THE SNAKES.

பால்கறந்தால் பாம்பு-இரையேக்காது.

பாம்பிலுள்ள பாரேல் லேபோ ரேடரியில் பாம்பின் விஷமெடுக்க வேன்று பாம்புகளைப் பிடித்து வளர்த்து வருகிறார்கள். பாம்பினின்றும் பால்கறக்க, ஒரு பெரிய ஸர்ப்பத்தைக் கொண்டுவந்து அதைக்கூட்டடைவிட்டு வெளிப்பெற்றியதும் அது படமெடுத்து ஆடும் பொழுது அதற்காகவேன்று பழக்கப்பட்ட பிடாரன் ஒரு கோலினால் அதைக்கீழே அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு அதன் கழுத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு ரப்பர்மூடியிட்ட ஓயின்களால் ஒன்றை அதன்வாயின் எதிரே கொண்டு போய்த்துணிக்க, ஸர்ப்பம் சீறி அந்த ரப்பரைக் கடிக்கிறது. உடனே ஒரு உத்திரணி விஷம், பால்கறந்தாப்போல், கிளாவில் விழுகிறது. இப்படி வேண்டிய விஷம் கறந்தபின் அதை ஒரு சீஸாவில் அடைத்து ஹிமாலயத்திலுள்ள காலேஸலி லேபோரேடரிக்கு அனுப்பிவிடு

கிறார்கள். அங்கே அந்த விஷப்பால் பாம்பு சடிக்கு ஒளஷதமாம் ஒருவித “ஸிரம்” செய்ய உபயோகிக்கப்படுகிறது. இப்படி விஷம் கறக் கப்பட்ட பாம்பானது பின்னர் இரையெடுப்பதில்லையால் அதற்கு கோழிமுட்டையைப் பாலில்சுலந்து சேர அடித்துப் புட்டுவது வழக்கம். தன் விஷமாகிய வீரியத்தை யிழந்த ஸர்ப்பம் பசிதாஹம் பாராட்டாது இரையெடுப்பதில்லை.

பாம்புக்கு விஷம் எப்படியோ அப்படி ஜீவனுக்கு பிந்து வீரியத்தைக் கொடுப்பதாம். “ஆதி யாய்வின்ற அறிவு” முதல் தேஹத்தின்தத்து வங்கனெல்லாம் “சேர்ந்தாய ஒன்று” “விந்து” என்று ஒளவையார் சொல்லியிருக்கிறார். ஆதியாய் நின்ற அறிவாம் பராசக்திக்குக் கடைசியாய் வினையும் வந்து தர்ப்பணத்தால் சந்துஷ்டியதிகர். இது சக்திக்குப் விந்துக்குமுள்ள ஆகர்ஷணசக்தியைக்காட்டுகிறது. வித்திலே சக்தியிருப்பதால் வித்தினால் தர்ப்பணம் செய்தால் சக்திக்கு சந்துஷ்டி. யென்பது சகஜத்தானே. ஆதியாயுள்ள சக்தியும் அந்தமாயுள்ள வந்துவும் போக, விவி லுள்ள நொன்றுண்டு. அதுதான் “கேசகம்” என்று சொல்லும் முனை. வித்தில் ஜலம் வார்த தால் அதிலுள்ள சக்திவெளிப்படுகிறது: முனை யென்னும் விருத்தி லபிக்கிறது. அந்த வித்தை வறுத்துவிட்டால் முனையும் முனைக்கும்சக்தி யும்மறித்துப்போகிறது. இதேபோல, ஜீவனாகிய முனைக்கு அஹம்—பிரஜா; ஸஃ—சக்தி. அஹம் என்கிற பிரஜை என்கிற ஜலம் பட்டால் “அஹங்காரம்” என்கிற முனைவிட்டுச் சிறிக்கின்றபடி. அஹத்திலிருந்து அஹங்காரமாகச் சிறியெழுந்த முனையானது (ஸம்ஸார விருத்தி), விஷம் சுறக்கப்பட்ட பாம்புபோல் அஹங்காரமடங்கக் குளிர்ந்துபோனால் விஜ்ஞானவிருத்தியோடு ஸம்ஸாரவிருத்தியும் அடங்கிப்போம். இந்த விருத்திகளிரண்டும் அடங்கின் துக்கநிவிர்த்தி யுண்டாகி கோபதாபம்

முதல் பசிதாஹங்கள் ஈறாக எல்லா சேஷ்டை சுளு மடங்கிப்போம். சேஷ்டை யடங்கினால் தேஹம் சாஷ்டமாதிரிதலால், தேஹம் ரகஷணக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை முன் போல் பசிதாஹக்கொடுமை பொறுக்காது செய் ய நிமித்தமில்லையானாலும் ஈசுவராராதனமாக நடத்திவரவேண்டியது.

“உடம்பினையுட்கொன்றிருந்தேன்
உடம்பினுக்குள்ளே யுறுபொருள்கண்டேன்
உடம்பிலேயுத்தமன்சேரயில்கொண்டனென்
ஊடம்பினையானிருந்தோம்புகின்றேனே.”
என்பது திருமூலதேவர் திருமந்திரம்.

இப்படி நடத்திவந்தால் ஜீவாஹங்காரம் நசித்தவிடத்தில் பராஹங்காரம் தோன்றி அதாவும் பரமகியோமாதாரமாக விளங்கும். ஆதலால் தான் “அஹம் சிறியே குளிர்ந்தபின் எப்படியிருந்தாலென்”? என்று ஸ்வானுவசச் செவ்வியாம் ஆவுடையாரம்மாள் பாடியிருக்கிறார்.

விஷத்தைக்கொண்ட பாம்பு இரையெடுக்காததுபோல, அஹங்காரத்தை யிழந்த புருஷன் பிரவிருத்தி மார்க்சத்தில் பிரவேசியான். ஆனாலும் அவன் கர்மசேஷத்தால் பிரவிருத்திக்க நேரிட்டாலும் அதன் பல்பலனைப் புசித்தால் கர்த்தா போக்தா வென்கிற நினைவிழந்து நிஷ்காமியமாகவே கர்மத்தைச் செய்து நைஷ்கர்ம சித்தி பெற்று விளங்குவான். நைஷ்கர்மசித்தி பெற்றவன் “எப்படி யிருந்தாலென்?” ஆவுடையாரம்மாள் பல்லவிபாடி யிருப்பதின் கருத்து இதுவே. இப்படி யஹங்காரத்தை யடக்குவதற்கு “நாதப்பால் கறக்கிறது” என்று சொல்கிறது. “பூக முதலாவே நாதபரியந்தமும் பொய்யென்றனைக்காட்டி” யென்றிருப்பதால் தத்துவங்களுக்கெல்லாம் மேலான நாதத்தைப் பால்கறந்து விட்டால், தத்துவ விருத்திகளெல்லாம் ஓய்ந்துபோம். தத்துவப் பேய்களின் தொந்தரவு இல்லையாகில் தத்துவங்களை விட்டு தத்துவனோடைக்கியமா யிருக்கலாம். இதற்குச் சாதனம் மேளனமொன்றே. மொனசாதனம் சித்திபெற்றால் ஞானபென்பது தானே கைகூடும். ஆதலால் தான் “மோன மேன்பது ஞான வரம்பு”—என்றார்.

ஓம் ஸ்ரீ சாவித்திரியை நம: உபநிஷதார்த்த தீபிகை.

7. சுகரஹஸ்யோபநிஷத். (239-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

சஹாவவது இதிராந்தி:

28. மேல் ரஹஸ்யோபநிஷத்தில் தனித் தனியாய் வாக்கியார்த்த கலோகங்கள் சொல்லப்படுகின்றன:—

[முதல் மஹாவாக்கியார்த்தம்.]

29. எதனால் பார்க்கின்றோ, கேட்கின்றோ. முகர்கின்றோ, சொல்கின்றோ, ருசிபுள்ளன ருசியில்லாதவைகளை யறிக்கின்றோ அது விஞ்ஞானமென்று சொல்லப்படும்.⁽¹⁾

பிரஹ்மா, இந்திரன் முதலிய தேவர்களிலும், மதுஷ்யர் குதிரை மாடு முதலியவைகளிலும் ஏகமாய் (நிற்கும்) சைதன்யம் எதுவோ அது பிரஹ்மமென்னப்படும். ஆகவே பிரஞ்ஞானமாகிய பிரஹ்மம் என்னிலும் (விருக்கின்றது)⁽²⁾

[2-வது மஹாவாக்கியார்த்தம்.]

30. அவித்தைக்கு அதிகாரியான இந்த தேகத்தில் பரிபூர்ணமாகிய பரமாத்மாவானவர் புத்திக்குச் சாக்ஷியாய் நின்று பிரகாசிப்பார். அவரையே “அஹம்” என்று சொல்லப்படும்.⁽³⁾

* தவயணுகம் என்பது இரண்டு அணுக்கள் சேர்ந்தது (Dyad)

(2) இச்சுவோகத்தால் “பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்ம” என்கிற மகாவாக்கியத்தில் “பிரஞ்ஞானம்” என்பது சொல்லப்பட்டது.

(3) இதனால் “பிரஹ்மம்” என்கிற முழு மகாவாக்கியத்தின் அர்த்தமும் சொல்லப்பட்டது.

(4) இவ்விடத்தில் “அஹம் பிரஹ்ம அஸ்மி” என்கிற மகாவாக்கியத்தில் “அஹம்” என்னும் பதத்தின்பொருள் சொல்லப்பட்டது.

தானே பூர்ணமாயிருக்கும் பரமாத்மா இவ்விடத்தில் “பிரஹ்ம” என்ற சப்தத்தால் வர்ணிக்கப்படும். “அஸ்மி” என்பது (அவ்விஷயம்) ஐக்கியஞானமாகும். ஆகையால் தானே பிரஹ்மமாக விருத்திதான்.⁽⁵⁾

[3-வது மஹாவாக்கியார்த்தம்.]

31. ஒன்றேபாயும் அத்வதீயமாயும் நாமரூபமற்றதாயும் இருந்துகொண்டு, இருஷ்டிக்ருமுன்னுதிப்பவும் அவ்விதமாகவேயிருக்கும் தன்மையை தத் என்கிற பதத்தால் சொல்லப்படும்.⁽⁶⁾

(இம்மகாவாக்கியத்தை)க் கேட்பவனுடைய தேகம் இந்திரியம் இவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவஸ்து எதுவோ அது “துயம்” என்கிற பதத்தால் சொல்லப்படும். “அதி” என்பதால் அவைகளின் ஐக்கியமறிப்பிடும். அந்த ஐக்கியத்தை யனுபவிப்பாயாக.⁽⁷⁾

[4-வது மஹாவாக்கியார்த்தம்.]

32. ஸ்வப்பிரகாசத்துவமும் அபரோகூத்துவமும் (ஆகிய லக்ஷணங்களோடு கூடியதாக) சொல்லப்படுவதால் அறியப்படுவது “அயம்” என்னும் பதத்திற்குப் பொருளென்று சொல்லப்படும். அகங்காரம் முதல் தேகபரியந்தம் எது “பிரத்தியகாத்மதகமாய் (அந்தர்யாமி யாய்) விருக்கின்றதோ அது “ஆத்மா” வென்பபடி.⁽⁸⁾

(5) “அஹம் பிரஹ்ம அஸ்மி” என்கிற மகாவாக்கியத்தின் அர்த்தம் இதனால் சொல்லப்பட்டது.

(6) இதில் “தத் துவம் அதி” என்கிற மகாவாக்கியத்தில் தத் பதத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது.

(7) இச்சுவோகத்தால் அதே மகாவாக்கியத்தில் துவம், அதி இரண்டு பதங்களின் அர்த்தமும், முழு வாக்கியத்தின் அர்த்தமும் சொல்லப்பட்டது.

(8) இச்சுவோகத்தில் “அயம் பூத்மா பிரஹ்ம” என்கிற மகாவாக்கியத்தில், “அயம்” “ஆத்மா” என்கிற பதங்களுக்குப் பொருள் சொல்லப்பட்டது.

தோற்றப்படும் சகல ஜகத்களுக்கும் தத்துவமானது (உண்மையானது) எதுவோ அது “பிரஹ்மம்” என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும். அப்பிரஹ்மம் சுவயம்பிரகாச ரூபமானது.⁽⁹⁾

33. அநாத்ம் திருஷ்டியால் (ஆத்மா வல்லாததை ஆத்மாவாய்ப் பார்ச்சும் இருட்பார்வையால், அவிவேகமென்கிற நித்திரையையும் நான் எனது என்று என்னும் ஸ்வப்நாவஸ்தையும் அடைந்த நான், குருவால் தெளிவாய் உபதேசிக்கப்பட்ட மகாவாக்கியங்களின் பதங்களால் ஸ்வரூபமாகிய (பிரஹ்மஞானமாகிய) சூர்யன் உதயமாகவும் விழித்துக் கொண்டேன் (அறிவையடைந்தேன்).

[வாச்சியார்த்த லக்ஷியார்த்தங்கள்].

(34) (மகா) வாக்கியங்களின் அர்த்தம், வாச்சியார்த்தம், லக்ஷியார்த்தமென விருவசைப்படும். “துவம்” பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் பாஞ்ச பொளதிகமும் (சரீரமும்) இந்திரிய முதலியவைகளுமாம்; “துவம்” பதத்தின் லக்ஷியார்த்தம் (பிரத்தியாக்ஷமாகிய) அவன். “தத்” பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் ஈசுவரத்துவ ஞானமாகும்; அதன் லக்ஷியார்த்தம் சச்சிதானந்த பிரஹ்மமாகும். அவை பிரண்டின் (லக்ஷியார்த்த பிரண்டின்) ஐக்கியம் “அசி” பதமாகும்.

35. துவம் (நீ) தத் (அது), என்கிற இவ்விருண்டும் காரிய காரண உபதிகளுள்ளவாவே (உண்டு). (அவ்வுபதிகள்) இல்லாநிலை ஏகமாகிய சச்சிதானந்த ரூபம் மட்டுமே (நிற்கும்).

36. இந்த ஜகத்தில் இரண்டு என்கிற வார்த்தைக்குக் காரணமாகிய தேசகாலங்களை விடவே, ‘அவன் அந்த தேவதத்தன்’ என்கிற

(9) இதில் நான்காம் மகாவாக்கியத்தில் “பிரஹ்மம்” என்கிற பதத்தின் பொருளும் மகாவாக்கியத்தின் பொருளும் சொல்லப்பட்டன.

வாக்கியத்தில் எவ்விதம் தேவதத்தன் ஒருவனே, (அவ்விதம் துவம், தத் இவ்விருண்டு பதங்களின் அர்த்தமும் ஒரு பொருளையே குறிக்கும்).

37. காரியோபாதியையுடையவன் ஜீவன். காரணோபாதியையுடையவன் ஈசுவரன். காரியகாரணத்தன்மையைத்தள்ள பூர்ண ஞானமே மிஞ்சி நிற்கும்.

[சிரவண, மனன, நிதித்தியாஸநம்]

38. அந்த பூர்ணஞானத்திற்கு முதலில் குருவினிடம் சிரவணமும், பிறகு (கேட்டதின்) மனனமும், அதன் பிறகு நிதித்தியாசனமும் (நிஷ்டை அப்பியாசமும்) காரணமாகும்.

39. மற்ற வித்தைகளின் ஞானம் அவசியம் நாசமடையும். பிரஹ்ம வித்யா ஞானம் மட்டிலும் பிரஹ்மத்தை யடைவிப்பதாகும்.

[உபதேசக்கிரமம்.]

40. பிரஹ்மாவின் வாக்கியப்படி (பிரஹ்மா இவ்வுபநிஷத்தில் உபதேசிக்கப் பிரகாரம்) ஷடங்கங்களோடும் குருவானவர் மகாவாக்கியங்களை உபதேசிக்க வேண்டும். கேவல வாக்கியங்களை மாத்திரம் உபதேசிக்கக் கூடாது.

41. ஈசுவரன் சொல்கிறார்:—முனிசிரேஷ்டனாகிய ஓ சுகரே, பிரஹ்மவாதியாகிய உன்பிதாவியாசரால் கேட்கப்பட்டு என்னால் ஷடஸ் யோபநிஷத்தானது (இவ்விதம்) சொல்லப்பட்டது.

அதனால் உனக்கு சச்சிதானந்த லக்ஷணமுடைய பிரஹ்மமானது உபதேசிக்கப்பட்டது. நீ ஜீவன்முத்தனாய் சதாகாலமும் தியானத்தில் நிற்குகொண்டு சஞ்சரிப்பாயாக.

42. எவரை வேதத்தின் ஆதியில் ஸ்வரமென்று சொல்லப்படுமோ, எவர் வேதாந்தத்தில் ஸ்திரமாய் நிற்கின்றாரோ (அல்லது பிரதிபாதிக்கப்படுகிறாரோ), பிரதிருதியில் ஓய்ந்து

நுப்பவருக்கு மேற்பட்டவரெவரோ அவரே ஹேசுவரர்.

43. இவ்விதம் சிவனுலுபதேசிக்கப் பட்டதாய், சகல ஜகத்தும் அம்மயமாகி (சிவபமாகி) (சுகராணவர்) எழுந்து ஈசுவரனை மஸ்கரித்து சகல பற்றுக்களையும் விட்டவராய் பிரஹ்மமாகிய மகாசமுத்திரத்தில் நீந்து வரைப்போல் அப்பொழுது வெளியிற் புறப்பட்டார். சகலத்தையும் விடுத்துப் போகும் புவரை திருஷ்ணத்தவபாயனராகிய (வியாச) ஷிவர்தன் புத்திரனுடைய பிரிவால் துக்கடைந்தவராய் பின் தொடர்ந்து கூப்பிட்டார். டனே ஸ்தாவர ஜங்கமமாகிய சகல ஜகத்தும் ரத்புத்தாம் செய்தன.

44. சகலகாரமான சத்யவதீயின் பிள்ளையாகிய வியாசர் அதைக்கேட்டு தன் குமாருடன் சேர்ந்து பிரீதியினால் பரானந்தத்தை அடைந்தார். எவன் குருவின் அதுக்கிரகத்தால் இந்த ரஹஸ்யோபநிஷத்தைப் படிப்பானோ அவன் சர்வபாபங்களினின்றும் விடுபட்டு ஈகூரத் கைவல்யத்தை யறுபவிப்பான்.

(7-வது சகாஹஸ்யோபநிஷத் சம்பூர்ணம்.)

மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி அய்யர்.

ஸ்ரீ சாவித்திரியை நம:

Siyayoga-Deepika.
Chapter IV.

(Sankhya Yoga and Taraka Yoga).

சிவபோக தீபிகையில்

எரந்திய தாரகயோக விதானமென்கிற
நான்காவது படலம்.

(1) சர்வ வியாபகமாய், சுருதியின் சிரத்தி விருப்பதாய், அத்துவைதமாய், சகலத்திற்கு மாதிரியாய், ஜோதிர்மயமாய், த்ருடவையாகிய

முள்ள யோகீசுவரர்களா லடையத்தக்கதாய், லக்ஷியத்திற் பிரகாசிப்பதாயிருக்கின்ற யாதொரு வஸ்துவுண்டோ, அப்படிக்கொத்த பிரஹ்ம ஸ்வரூபமான சதாசிவ யோகீசுவர ரென்கிற லிங்கஸ்வரூபியான பரம குருவை நான் பிரதி தினமும் சேவிக்கின்றேன்.

(2) இராஜயோகத்தின் அஷ்டாங்கங்கள். சகல யோகங்களிலும் ராஜயோகம் சிரேஷ்டமெனப் பெரிபோர்களாற் சொல்லப்படும். ஆசையால், ஓசை, உனக்கப்பொழுது ராஜயோகத்திற்குச் சாதனமான அஷ்டாங்க ஹடயோகத்தைச் சொல்கிறோம் கேள்.

3. முன் ஹடயோகத்திற் சொல்லிய அஷ்டாங்கங்களையும் இப்பொழுது ராஜயோகாங்கமாக ஒவ்வொரு சுலோகத்தாற் சொல்லுகிறோம். நிச்சலமான மனத்துடன் கேள்.

4. (i) இயமாவது.—ஆகாரம், நித்திரை, இந்திரியங்கள், தேகம் இவையின் சகல வியாபாரங்கள், சிதோஷணங்கள், என்னுமிவற்றின் ஐயமும், சாந்தியும் இயமமெனப்படும். இந்த யோகாங்கத்தை மெள்ளமெள்ள சாதகஞ் செய்யவேண்டும்.

5. (ii) நியமாவது—குருபத்தியும், பரம தத்துவ பதத்தில் அபேகையும், (முனித) சங்கமின்மையும் (பற்றின்மையும்), தானே கிடைத்த லாபத்தில் சந்தோஷமும், ஏகாந்த வாசத்தில் ஊக்கமும், மனோகிரிந்தியும், வைராக்கிய பாவமும் ஆகிய இவை நியமங்களென்று சொல்லப்படும்.

6. (iii) ஆசனாவது.—சகாஸனத்தி லிருந்து ஸ்வஸ்வரூபத்திலே சதாகாலமும் அப்பியாசமும், சகல வஸ்துக்களிலும் (1) உதாசீன பாவமும் ஆகிய இவை ஆஸன மெனப்படும்.

(1) “பூரணபாவம்” என்று சில தமிழ் மொழிபெயர்ப்புப் புத்திகளின் பாட்டி.

7. (iv) பிராணயாமாவது.—ரேசக, பூரக, சூரியமக, கும்பகங்களாகிய யத்தினத்தால் பிராணனை ஸ்திரப்படுத்துவதும், ஜகங்கள் மித்வை + யென்ற பாவுணியில் சித்தத்தை நிலைநிறுத்துவதும் பிராணயாம மெனப்படும்.

8. (v) பிரத்தியாகாரமாவது.—அந்தர்முகியானால் சித்தம் நிர்மலமாகும். அந்த நிர்மல சித்தத்தினால் வெகுவித சைதன்ய ஜாலத்தோடு கூடின பிரபஞ்சத்தை மறந்து, மனநிலை உத்பத்தியாகிற நானாவிதமாகிய விகாரங்களை நீக்குவதே பிரத்தியாகாரமெனப்படும். இவ்வித பிரத்தியாகாரத்தில் சலனமில்லாத மனத்தையுடைய யோகிசுவரனை சதாகாலமும் நமஸ்கரித்து பஜிக்கின்றேன்.

9. (vi) தியானமாவது.—ஸோஹம்பாவனையால் த்ருடமான பரஹ்மத்தைப் பாவமும் லோகத்தில் விளங்கிக் கொண்டிருக்கு மெல்லாவற்றையும் சிவஸ்வரூபமாக பாவித்தலும், குருகடாக்ஷத்தால் சகல பூதங்களிடமும் சம திருஷ்டியும், ஸ்வாநுபவமான ஆத்மாவைப் பவத்தில் ஆநந்தமடைதலும் (ஆகிய) இவற்றையுடையவன் தியானநிலை நென்று சொல்லப்படுவான்.

10 (vii) தாரணையாவது.—உள்ளும் புறம்பும் ஏகமாய் விளங்குகிற பரமதத்துவ ஸ்வரூபத்தை சதாகாலமும் நிர்மலபுத்தியால் சலனமில்லாமல் நிறுத்திக்கொள்ளுதல் தாரணை யெனப்படும். சலனமற்ற சித்தமே கேவலதாரணையெனச் சொல்லப்படும்.

11. (viii) நிர்விகற்பசமாதியாவது.—நிஜாநுபவ (ஸ்வானுபவ) சேத்துவமும், சமஸ்த தத்துவங்களிடமும் சமத்துவபாவமும், தாரணை சலனப்படாமலிருப்பதும், ஸ்திரபாவத்தினால் அநாயாசகரமாய்ச் சதாகாலமும் ஐக்கியபா

வனை ஸஹஜமாய் நிற்பதும் நிர்விகற்பசமாதியெனப்படும். (*)

12. உள்ளும் புறம்பும் சகல ஜந்துக்களிலும் பரப்பிரஹ்ம ஸ்வரூபம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இருந்தும் சத்குருவை பஜனை பண்ணுதவர்கள் அப் பிரஹ்மபதத்தை யடையமாட்டார்கள்.

13. ஆகையால் மிக ஆச்சரியமான இந்த ராஜ்யோக அஷ்டாங்கத்தை (சத்புருஷனுள் வன்) குருகடாக்ஷத்தினாலே அடைவன். மற்ற கர்மங்களா லடையமாட்டான்.

14. மகா ஆயாசகரமாயுள்ள துஷ்கரமான அப்பியாச யோகத்தினால் என்ன பிரயோஜனம்? சற்றொரு கடாக்ஷத்தால் ஓர் கூணத்திலேயே பிரஹ்மானுபவத்தை யடையலாம்.

15. கண்டஞானிகளுக்கும் (1) (பூரண ஞானியல்லாதவர்களுக்கும்) அறுசுமயங்களாகிய மயக்கத்தால் அந்தகாரத்தை யடைந்தவர்களுக்கும், நானாவிதமாகிய வேதம், புராணம், சாஸ்திரம், காசியம் இவைகளில் தேர்ந்து வாக்கு திருடமுள்ளவர்களுக்கும், நாலு ஆசிரமங்களின் நியமங்களால் கெர்வீசுவர்களுக்கும் குரு முகமின்றி இந்த அபரோக்ய யோக ஞானமானது எவ்விதமுண்டாகும்!

16. கேஷத்திரம் (மூர்), பொருள், அழகியவீடு, பெண்சாதி பிள்ளைகள், பந்துக்கள் முதலியவை, வாதம், ஓஷதம், ரசாயனம், முதலிய தாதுவாதங்கள், காமிய மாகிய மந்திர,

(*) வேறு பாடப்படி “ஸ்மிருதியின் சலனமின்மையும் ஸ்திரமான நிவத்தியாசனமும், ஆயாசமின்றி சத்தாகிய ஐக்கியபாவனை சகஜமாய் நிற்பது, நிர்விகல்பமாகிய சகஜசமாதியெனப்படும்” எனப்பொருளாகுர். இந்த கலோகத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு பிரதிகளில் மொழிபெயர்ப்பு தவறுதலாயிருந்ததை திருத்தியிருக்கின்றோம்.

(1) i. e. those who know in part only.

1. ஹடயோகங்கள் இவை முதலிய பிரதி (ஜிஹ்வை), ஜலாம்சம் ரசம், பூமியம்சம் உபஸ்தங்களால் சுட்டுப்பட்டவர்களுக்கு குருபரிசாதம் எவ்விதம் கிடைக்கும்!

17. ஆகையால் முதல் வர்ணசிரம ஆசாநதைப்போதிக்கும் குருவினிடம் பிரஹ்மானமும் இருக்குமாதல் அவரை ஆசிரயிக்க வண்டும். இல்லாவிடில் வேறு சற்றொருவை ஆசிரயிக்க வேண்டும்.

18. அத்துவைத மாயும், அநந்தமாயும், பூதியாயும், நிரஞ்சனமாயும், நிச்சலமாயும், தத்தியப் பிரகாசமாயும், சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாயும், பரமாயிருத ரூபமாய் மிருத்தின்ற பூத் மதத்துவத்தை ஸ்வபாவத்தி லறிந்தவரோற்றொரு வென்றறியவும்.

19. ஞான வைராக்கியங்களினால் முவுலகங்ளையும் திருணமாக்கி, சத்குருவை முதலில் ஆசிரயித்து தத்துவ ஞானத்தை அப்பியாசிக்க வண்டும்.

பஞ்சலிம்சதி தத்துவங்கள்

20. தத்துவங்களெவை யென்னில்:—

ஆகாசத்தில் ஆகாசம்சம் ஞானம், வாயு அம்சம் சமானவாயு, அக்னியம்சம் சுரோத்திரேந்திரியம், ஜல அம்சம் சப்தம், பூமி அம்சம் வாக்கு. இவை ஐந்தும் ஆகாச பஞ்சகமென்று சொல்லப்படும்.

21. வாயுவில் ஆகாசம்சம் மனம், வாயு அம்சம் வியான வாயு, அக்னியம்சம் துவக்கு, ஜலம்சம் ஸ்பர்சம், பூமியம்சம் பாணி; இந்த ஐந்தும் வாயு பஞ்சகமென்று சொல்லப்படும்.

22. அக்னியில் ஆகாசம்சம் புத்தி, வாயு வம்சம் உதான வாயு, அக்னியம்சம் நேத்திரம், ஜலம்சம் ரூபம், பூமியம்சம் பாதம்; இவையெந்தும் அக்னி பஞ்சகமென்று சொல்லப்படும்.

23. ஜலத்தில் ஆகாசம்சம் சித்தம், வாயு வம்சம் அபானவாயு, அக்னியம்சம் ரசனை

(ஜிஹ்வை), ஜலம்சம் ரசம், பூமியம்சம் உபஸ்தம்; இவ்வெந்தும் ஜல தத்துவ பஞ்சகமெனப்படும்.

24. பிரிதிவியில் ஆகாசம்சம் அகங்காரம்; வாயு வம்சம் பிராணவாயு, அக்னியம்சம் கிராணம், ஜலம்சம் கத்தம், பூமியம்சம் குதம்; இவை யெந்தும் பிரிதிவீ பஞ்சகமெனப்படும்.

25. பஞ்ச பூதங்களாற் பிறந்த இவ்விருபத்தைந்து தத்துவங்களையும் யாவனெருவன் அறிகிறானே அவனே தத்துவஞானி. அவனே மோகநாதிகாரி.

26. ஜீவனுடைய அந்தக்கரணங்களிலும் தசேந்திரியங்களிலும் உள்ள ஆத்யாத்மிகம், ஆதிதெய்விகம், ஆதிபௌதிகம் என்கிற அம்சங்களைப் பிறித்ததுப் பார்த்து (1)—

சாங்கிய யோகம்.

27. நான் பூதங்களும்மன்று, குணங்களுமன்று, இந்திரியங்களும்மன்று, மனோபுத்தி அகங்கார சித்தரூபமான அந்தக்கரணமும்மன்று, சரீரமும்மன்று, பிராணானுமன்று, தத்தம் ஆசிரம தர்ம கர்மங்களில் ஊக்கமுடைய சகல பிரபஞ்சமும்மன்று, ஆனால் நீத்தியமும் நிச்சலமும், அத்துவிதீயமும், நாசமற்றதும், ஜநமற்றதும், சாந்தமானதும், சிவமானதும், நீர்க்குணமானதும் சத்தபோத ஸ்வரூபமானதும் எதுவோ, அதுவே, நானென்று நிச்சயித்து நின்றவனே முக்தனென்று சொல்லப்படும்.

(1) தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு பிரதிகளில் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது. அது மூலபாடத்துக்கு ஒத்திருப்பதாய்த் தோன்றாமையால் மேலே போடாமல் இவ்விடம் அதைக் குறிக்கின்றோம்:—

“இந்த பஞ்சபூத சம்பந்தமான தத்துவங்களிலே ஆத்யாத்மிக ஆதிதெய்விக ஆதிபௌதிகங்களென்ற மூன்றுவ் கிராமாக இந்திரியங்களிலும், இந்திரிய தேவதைகளிலும் அந்தக்கரணங்களிலும் உண்டாயிருக்கும்; அதேதென்றால் சுரோத்திரம் ஆத்தியாத்மிகம், சப்தம் ஆதிபூதம், திசைகள் ஆதிதெய்விகம்; இவ்விதமாக தசேந்திரியங்களுக்கும் பார்த்துக்கொள்ளத் தக்கது.”

† ‘மித்வை’ யென்றால் பொய், அதாவது நித்திய மில்லாதது, ஸ்திரமில்லாதது; தோற்றன் மாத்திரமாய், ஒகிற ஆற்றின் நீர் போல் நிலையில்லாதது.

28. ஸ்தூல குகை காரணமாகிய மூலித தேகங்களிலும் உள்ள பதினாறு விகாரங்களையும், பதினேழு லிங்கங்களையும், ஒன்பது பதார்த்தங்களையும், பிரகிருதியின் எட்டுவித ஸ்வபாவங்களையும் அறிந்து, இவைகளெல்லாம் நானல்ல, [இவைகளுக்கு] அப்பாற்பட்டவனென்று எவன் பாவனை பண்ணுகிறானோ அவனே மஹாத்மா. (1)

29. சத்தியமும் ஞானமும் அநந்தமுமானது எதுவோ அதுவே பிரஹ்மமென்று வேதங்கள் சொல்லும். நித்யானந்தஸ்வரூபமான அதுவே நீயாகிராய் (தத்துவமஸி). இது நிச்சயம்.

30. இது நானல்ல, இது நானல்ல, வென்று ஆத்மாவை அவைகளுக்கு அன்னியமாக பாவனைசெய். அவனே நான் (ஸோஹம்), அவனே நான் (ஸோஹம்) என்று ஆத்மாவை எல்லாமாக பாவனைசெய். (2)

31. ஹிருதயத்தில் ஞானத்தினாலேயே மோகம் என்கிற வாக்கியத்தை ஆதரவுடன் கேட்டு, இந்த ஞான யோகத்திலே மனதை ஸ்திரப்படுத்தி (குருபூர்த்தியானவர் சாங்கிய யோகத்தைச் சொல்லி மேல்தாரகயோகத்தைச் சொல்லுகிறார்.)

(1) “பதினாறு விகாரங்களாவன”, ஞானேந்திரியங்கள்-5, கர்மேந்திரியங்கள்-5, சப்தாது விஷயங்கள்-5, மனம் ஆகப்பதினாறு என்று மொழிபெயர்ப்பின் உரை.

“பதினேழு லிங்கங்களாவன” ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள், பஞ்ச மகாபூதங்கள், மனம், புத்தி என்பன வென்றும்,

“ஒன்பது பதார்த்தங்களாவன” கர்த்தா, கர்மம், கிரியை, ஞானம், ஞானம் ஞேயம், போக்தா, போகம், போக்யம் என்பன என்றும், “எட்டுவித பிரகிருதி ஸ்வபாவங்கள்” பஞ்ச பூதங்கள், மாயை, மோகம் (அவத்தியை) அகங்காரம் என்பன வென்றும் மொழிபெயர்ப்பின் உரை.

(2) இச்சலோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பு தமிழ் பிரதிகளில் காணப்படவில்லை.

தாரகயோகம்.

32. பிராணசிகேதானு ஓக்ஷயனே, இதற்குமேல் இதற்குமேன்மைபானதும் மிகரகசியமானதும், பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமானதும் கமக்கு அனுபவசித்தமுமான தாரகயோகத்தை உனக்குச் சொல்கிறேன் கேள்.

33. பிரஹ்மானுபவமடையாத வரைக்கும் வித்துவான்கள் மந்திர, லய, ஹடயோகங்களால் கிலேச மடைகின்றார்கள்.

34. [அப்படிச் சிலேசப்படாமல்] கண்களை மூடியாகிலும், கொஞ்சம் திறந்து கொண்டாகிலும், மனோதிருந்டியால் பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பவன் எவனோ அவன் யோகிசுவான்.

35. சந்திர சூர்யர்களின் மத்தியில் ஸ்திரமான தேஜஸ்ஸையுடைய தாரகங்களையும் (தேஜோரூபமான இரண்டு பிரதாக்களையும்) ஒன்று படுத்தி பிரஹ்மதாரகத்தை அப்பியசிக்கவேண்டும்.

36. இப்படிக்கொத்த தாரகயோகத்தில் பிரஹ்ம தெரிசனம் பண்ண நினைப்பவனுக்கு பாகிய லக்ஷியம், அந்தர்லக்ஷ்யம், மத்தியலக்ஷியம் என்கிற மூன்று லக்ஷியங்களிலும் பார்க்கப்பட்டதும் பார்க்கப்படாததுமான ஸ்வரூபங்கள் பல உள. அவைகளை அப்பியாசம் பண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

37. (அந்தர்லக்ஷியம்).—மூலாந்தத்திலிருந்து தண்டத்தை (வினாத்தண்டமாகிய முதுகெலும்பை) ஒட்டினதான சந்திரப்பிரபை (காந்தி) யோடு கூடின பிரஹ்மகாடியுண்டு; அதன் மத்தியில் கோடியின்னற் பிரகாசமுள்ள ஊர்த்துவ காமினியான (மேல்நோக்கிச் செல்லும்) ஓர் தேஜசு உண்டு.

38. இத்தேஜஸானது தாமசாதானுக்கு சமானமாய் (துட்பமாய்) பிரஹ்ம ரீதிர பர்யந்தம் வியாபித்து சர்வசித்திகளையும் கொடுக்கின்றதாயிருக்கும். அப்படிச் சொத்த தேஜோமூர்த்தியை மனதில் லக்ஷியமாகச்செய்து தெரிசிக்க வேண்டும்.

தம் வியாபித்து சர்வசித்திகளையும் கொடுக்கின்றதாயிருக்கும். அப்படிச் சொத்த தேஜோமூர்த்தியை மனதில் லக்ஷியமாகச்செய்து தெரிசிக்க வேண்டும்.

39. இன்னமொரு பிரகாரமாவது:—லலாடத்திற்குமேல் கொல்லாட மண்டபத்தில் லக்ஷியத்தை வைத்த யோகிசுவான் நகரத்திரப்பிரகாசமான தேஜஸை மனதால் லக்ஷியம் வைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

40. இன்னமொரு பிரகாரமாவது—தர்ஜனியென்கிற சுட்டுசிரஸ்களால் காதுகளிரண்டையும் மூடினால் சிரசிலே கும்பம் என்று பிரணவ நாதம் கேட்கப்படும்.

41. வேறொரு பிரகாரமாவது—சண்களின் மத்தியத்திலே நீலஜ்யோதிருபத்தை லக்ஷியம் வைத்துப் பார்க்கவேண்டும். இம்மட்டும் அந்தர்லக்ஷியம் சொல்லப்பட்டது. இனிமேல் பாஹிய லக்ஷியத்தை சொல்லுகிறோம், கேள்.

42. (பாஹிய லக்ஷியம்:—)நாஸாக்கிரமுதற் கொண்டு வெளியிலே 4, 6, 8, 10, 12 இந்த அங்குலங்களைப் பிரமாணமாக வைத்துக்கொண்டு கிரமமாக ஆகாசம் முதலிய பஞ்சதத்துவப் பிரகாரமாக நீலவர்ணம், தாமர்வர்ணம் (புகைவர்ணம்) ரக்தவர்ணம், தரங்கவர்ணம் (1), பிதலவர்ணமுமாக நமஸ்கரித்துத் தியானப்பண்ண வேண்டும்.

43. இன்னொரு பிரகாரமாவது:—ஷண்முகாகாசத்தை (2) ஸ்திரதிருஷ்டியினால் பார்க்கும் தீரமாகிய மனத்தையுடைய யோகிசுவான்

(1) தூங்குமென்றால் அலை: மூலத்தில் பாடம் இவ்விதமேதான் காணப்படுகின்றது. மொழிபெயர்ப்பில் பிரதிகளிலும் அப்படியேதான் பாடம் இருக்கின்றது.

(2) அர்த்தசந்திர முகாகாசமெனவும் பாடமுண்டு; மேற்சொல்லிய லக்ஷியத்தைக் குறித்து மண்டல பிராஹ்மணோபநிஷத்து, அத்வயதாரகோபநிஷத்து இவைகளைப் பார்க்கவும்.

னுக்கு எதிரே ஜ்யோதிக் கிரணங்கள் தோற்றும்.

44. இன்னொரு பிரகாரம்:—திருஷ்டிக்கு முன்னேயாகிலும் கடைக்கண்களிலேயாகிலும் நன்றாய்க் காய்ச்சின பொன்னின் நிறம்போலிருக்கும் பூமியை (3) லக்ஷியம் வைத்துப் பார்த்த யோகிசுவானுக்கு திருஷ்டி ஸ்திரப்படும்.

45. இன்னொரு பிரகாரம்:—சிரசுக்குமேல் துவாதசாங்குல (பனிரெண்டங்குல) ஸ்தானத்தில் நிராசாரமான ஜ்யோதிக் கூட்டத்தை லக்ஷியமாக வைத்துப் பார்க்கும் யோகிசுவானுக்கு அது முத்தியைக் கொடுக்கும்.

46. வேறொரு பிரகாரம்:—யோகியானவன் எங்கெங்கே லக்ஷியம் வைப்பானோ அங்கங்கே ஆகாசமே தோற்றப்பட்டால் அந்நுபைய சித்தமும் ஆகாசத்துக்குச் சமானமாகும்.

47. இப்படியேதே விதங்களான பாஹிய லக்ஷியமானது சொல்லப்பட்டது. இனிமேல் பூர்வ வித்துவான்களாற் சொல்லப்பட்ட மத்தியலக்ஷியத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

48. (மத்தியலக்ஷியமாவது):—வெண்மை முதலிய வர்ணங்களோடு கூடிய அர்த்த சந்திரனைப்போலவும், மின்னற்கொடி போலவும், அக்னிஜ்வாலையின் பொரிசுளைப்போலவும் அல்லது ஸ்தலஹீனமான ஆகாசத்தைப் போலவும் லக்ஷியத்தைப்பார்ப்பது மத்தியலக்ஷிய மெனப்படும்.

49-50. இன்னொரு பிரகாரமாவது:—நிராகரமான குணரஹிதமான (சித்)ஆகாசத்தையும் அத்தியந்த அந்தகார ரூபமான பராகாசத்தையும், காலாக்கிரியைப்போல் ஜ்வலிக்கும் மகாகாசத்தையும், மிகுந்த பிரகாசத்தோடு கூடிய தத்துவாகாசத்தையும், தாது சூர்யர்களுக்குச்

(3) கடைக்கண்களிலாகிலும் பூமியிலாகிலும் என்று அத்வயதாரகோப நிஷத்திலும் மண்டலபிராஹ்மணோபநிஷத்திலும் காணப்படுகின்றது.

சமாளமான சூர்யாகாசத்தையும், இந்த வியோம பஞ்சகமென்கிற உள்ளும் புறம்பும் நிறைந்திருக்கும் (இந்த) ஐந்து ஆகாசங்களையும் யாவனெருவன் லக்ஷியத்தில் பார்ப்பானோ அவன் ஆகாசத்துக்குச் சமாள மாவான்.

51. இத்தாரக யோகமானது குரு சிஷ்ய நிருவரையும் பவசாகரத்தைக் கடக்கப் பண்ணுவதால் தாரகயோக மென்று சொல்லப்படும். ஆகையாலதை நீ அப்சியாசம் பண்ணு.

52. சாங்கிய தாரகயோகங்க றிரண்டுக்கும் அதுஷ்டானந்திரமம் இருவித மாகிலும் பவன் ஒன்றே. சாங்கியம் உபாதி யற்றது; யோகம் ஸோபாதிக்கமானது.

இவ்விதம் சதாசிவ யோகந்திரமால் செய்யப்பட்ட சிவயோக தீட்சையில் சாங்கிய தாரக யோகவிதான மென்கிற நான்காவது படலம் முற்றும்.

மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர்.

Kannaki—A Social Drama.

கண்ணகி.

அங்கம், IV]

[காட்சி, I]

இடம்—மதுரையின் புறத்திலுள்ள முனிவராதிராமமும், மதுரை மாநகரும்.

காலம்—விடியற்காலம்

பாத்திரர்—
கௌவுந்தி
கண்ணகி
கோவலன்
மாதலன்
மாதரி

கோவலன்:—(கௌந்தியை நோக்கி) அம்மையே! எவ்வளவு காலத்திற்கு நானும் கண்ணகியும் இந்த ஆச்சிரமத்தில் இருந்து கொண்டிருப்பது? நான் நகருட்கொண்டு நான்கள் வசிப்பதற்குத் தகுதியான

வீடு ஒன்று பார்த்து வருகிறேன்! நான் சென்று திரும்பும் வரையில் என் கண்ணகி கண்ணகியை ஜாக்கிரதையுடன் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்! அடியேனுக்கும் போக விடை தாருங்கள்! (என்று அன்புடனும் பணிவுடனும் கேட்கிறான்.)

கோவலன்:—கோவலா! நீ சென்று வரலாம்! கண்ணகியை இமை காத்துவருவதுபோல் நான் உன் கண்ணகியைக் காத்து வருவேன்! அவளைக்குறித்து நீ கவலைபடுவ வேண்டாம்! சந்தோஷத்துடன் சென்று விரைவில் திரும்பிவிடு!

கோவலன்:—ஆஹா! சந்தோஷம்! (அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கி இரண்டொரு அடி எடுத்து வைக்கிறான்.)

கண்ணகி:—(சோலையை அழைத்து) நாதா! நகருக்குப்போய்த் திரும்பிவிட்டீர்களா?

கோவலன்:—(சிரித்துக் கொண்டு) கண்ணகி! மதுரைமாநகரைச்சுற்றித் திரும்புவதென்றால் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் முடியுமா? ஸ்ரீராமனுடன் காட்டுக்குச் செல்லும்பொருட்டுப் புறப்பட்ட சீதா தேவி அயோத்தி நகரின் கோட்டை வாயிலைத் தாண்டுவதற்குள் “சாதா; காட்டுக்கு வந்துவிட்டோமா?” என்று ஸ்ரீராமனைக் கேட்டது போலன்றோ விருக்கிறது! நீ என்னைக் கேட்பது! கண்ணகி! விடைகொடு! நான் சென்று சீக்கிரத்தில் திரும்பி விடுகிறேன்! (கண்ணகியைத் தன் மார்பின் மீது அணைத்துக் கொண்டு மிகுந்த பரிவுடன் கேட்கிறான்.)

கண்ணகி:—நாதா! சீக்கிரம் சென்று திரும்பி விடுங்கள்! வருஷத்தை நிமிஷமாகச் செய்யும் நீங்கள், நிமிஷத்தை வருஷமாகச் செய்து என் மனத்தை வருத்தக்கூடாது! ஞாபக மிருக்கட்டும்! (கோவலனை அணைத்து முத்தமிடுகிறாள்.)

கோவலன்:—ஆருயிரே! அப்படியே! நான்சென்று ஒரு நொடிப்பொழுதில் திரும்பி விடுகிறேன்! நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம்! தவத்திற் சிறந்த கௌந்தியடிகள் உன்னோடுருக்கும்போது உனக்கு யாது கவலை? (கண்ணகியிடம் விடை பெற்று முனிவராச்சிரமத்தை விட்டு நீங்குகிறான்.)

கண்ணகி:—[கோவலனுடைய உருவம் மறையும் வரையில் உற்று நோக்கிப் பின்பு பெருமூச்சுடன்] ஆ! அவர் சென்றால் என்னுயிரும் கூடச் செல்லு

கின்றதே! என்ன காரணம்? [தன்னை நோக்கி] நான் தானே கண்ணகி? நான் தானே மாநாய்கனுடைய மகள்? நான் தானே மாசாத்துவனுடைய மருமகள்? நான் தானே கோவலனுடைய மனைவி? நான் தானே கௌந்தியனுடைய சிஷ்யை? நான் தானே பெருநீ குடியார் குலத்திலுதித்த பெண்? ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்! அப்படியிருந்தால் கோவலன் மதுரையை நோக்கிச்சென்ற பின்பும், அவரை நோக்கி என்னுடைய உயிர் சென்ற பின்பும் என்னுடைய உடல் மட்டும் இவ்விடத்தில் நின்றவிடக் காரணமென்ன? [சுற்று சீராம் மௌனமாயிருந்த] சீ! என்ன மூடத்தனம்? என்னுடைய சுகத்துக்காக வீடுபார்க்கும்படி எனது கணவன் சென்றால் அதற்காக நான் வருத்தப் படுவானேன்? சந்தோஷமன்றோ படவேண்டும்? “பேதமை என்பது மாதார்க்கணிகலம்” என்னும் பழமொழி உண்மை தான் போலும்! இருந்தபோதிலும் அவர் சென்றதைக் கண்டு வருத்தப்பட்டது என்னுடைய குற்றமல்ல! என்னை அவர் வரப்பெற்றதெனது காதலின் குற்றம்! காதலுக்குக் கண்ணில்லையென்று சொல்லுவார்கள்! ஆனாலும் அது மிகத் தெளிவாகவும், நன்றாகவும், பார்க்கக் கூடியதாகவே இருக்கிறதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது! கண்ணருந்தும் காணமுடியாத அநேக அற்புதங்களை கண்ணற்ற காதல் விளக்கிக் காட்டுகிறதென்றால் அதனுடைய மகிமையை என்னென்று சொல்லுவது! என்னை காதலின் மகிமை! [பாடுகிறாள்.]

“* இம்மை யின்பத்தின் இனிய முதலாய்ச் செம்மை னிலகுதா உஞ்சீரிய காதலே! அனைத்தையும் தன்மயம் நினைப்பினில் ஆக்குங் கடவுட்டன்மை கவின்ற பொருளே! ஆக்கப் படுமொருள் அல்லா வினைவே! எக்கற்று நின்றவர்க் கெய்திய மருந்தே! உடையும் ஊனும் நடையும் குலனும் ஒவ்வா தாரையும் ஒன்று படுத்துவை; செவ்வே யன்னாத் திணிமன மலர்த்துவை; தற்செயலாகத் தனித்தெதிர்ப் படுகரை இச்சை கொளுத்தி இசைவுற அவர்மனத் தம்மைச் சேர்த்துத் தகைபெற யாட்பை. அஃமலோ! நின்னலன்றோ உலகி னெல்லாமுறை விலகவின் றெழுசுவை?”

* ஸ்ரீமான் வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியின் “தனிப்பாசரத்தொகை.”

கௌந்தி:—(கண்ணகியை நெருங்கிவந்து) கண்ணகி! நீ எவ்வளவு நேரம் இங்கு நின்றுகொண்டிருந்த போதிலும் கோவலன் உன் கண்ணைவிட்டு மறையப்போகிற தில்லை!

கண்ணகி:—என் மனத்தைவிட்டு மறைந்தால் லவோ கண்ணை விட்டு அவர் மறைவதற்கு?

கோவலன்:—ஆதலால்; வா! நாம் ஆச்சிரமத்துக்குள் செல்லலாம்! (இருவரும் ஆச்சிரமத்துள் செல்லுகிறார்கள்.)

கோவலன்:—(மதுரைக்குள் சென்று மகாதீரின் விசேஷங்களைக் கண்டு வர்ணித்துக்கொண்டே ஒவ்வொரு வீதியாய்ச் செல்லுகிறவன் தானாகவே பின் வருமாறு பேசிக்கொள்ளுகிறான்; ஆஹா! இந்தக் காலப்பொழுதில் இந்த மதுரைமாநகரம் எவ்வளவு அழகாகக் காணப்படுகிறது! சூரியனுடைய வருகையைக் கண்டு உலகத்தோர் சந்தோஷப்படுகிறார்கள் என்று அக்கதிரவனுக்கு முன்னதாக அறிவிக்கும் தூதவர்களைப்போல் தடாகங்களில் மயிந்த கிடக்கும் தாமரை முகைகள், முகமலர்த்த ஞாயிறை நோக்கிய வண்ணமாக இருக்கும் காட்சி எவ்வளவு அற்புதமான காட்சி! முப்புரமொரித்த முக்கட் கடவுளாகிய சிவ பெருமானின் திருக்கோவிலும், கருடப்பறவையை வாகனமாகக் கொண்ட திருமால் இயமமும், கலப்பையை ஆபுதமாக வலக்கையில் ஏந்திய பலதேவர் இல்லமும், சேவற் கொடியை உயர்த்திப்பிடித்த முருகவேளின் ஆலயமும், இந்த நகரத்துக்கு பிர்மாவின் நான்கு கிரங்களைப்போல் விளங்கி படைத்தற் றெழுழியுடைய நான்முகனின் ஞாபகத்தை மனிதர்களுக்கு உண்டாக்குவது அரியதோர் காட்சியன்றோ? யானைகள் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் செல்லுவதற்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கும், மதில்வாயில்களும், இந்த மதில்வாயில்களைச்சுற்றிக் காவலுக்காக நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் சீனர்களும், தருக்கர்களும் காவல் புரியும் தண்டையும், இந்த நகருக்கே உரிய ஒரு சிறந்த விசேஷம் போலும்! மேற்றிசைக்காற்று மெல்லென வீசுவதும், உயர்த்த மாளிகைகளில் தூக்கிக்கட்டப்பட்டிருக்கும் கொடிகள் அக்காற்றின் அசைவால், சிற்றிடை மாதர்களின் இடைகளைப்போல் துவண்டு துவண்டு அசைவதும், அம்மாளிகைகளில் உறையும் பொதுமகளிர் தாம் காதலிக்குஞ் செல்வத்தையுடைய காழகரோடு கூடி இடையறாது பெருகும் வையை

ஆற்றில் நீராடுவதும், குளிர்த்த முல்லை மலரையும், தாழ்த்த தடாகங்களில் பூத்த குவளை மலரையும், மல் விகையின் முகைகளையும், செழுங்கழுநீர்ப் புஷ்பத் தின் இழங்குளையும் கலந்து கலந்து மாஸையாகச் செய்து கழுத்தில் அணிந்துகொண்டும் தலையில் சூடிக்கொண்டும் குலஸ்திரீகள் தங்கள் கணவர்களோடு சொக்கநாதர் ஆலயத்திற்குப் பத்தியுடன் செல்லுவதும் பார்ப்பவர் மனத்தைப் பற்றியிருக்கும் இயல்புடையவைகளாயிருக்கின்றன! அங்காடி வீதிகளும், மிக துட்பமான பருத்தி தூலினாலும், எலியமிரினாலும், பட்டு தூலினாலும் நெய்யப்பட்ட புடைவை மடிக் கள் மலைகளிப்போல் நெருக்கமாக அடுக்கப்பட்டிருக்கும் கடைவீதிகளும், நீறுக்கும் துலாக் கோலையும், மறிக்கும் பறையையும், அளக்கும் மரக்காலையும், நடுநிலை திறம்பாத அரசனைப்போல் உபயோகிக்கும் வணிகர்கள் நிறைந்த பலசரக்குக் கடைவீதிகளும், அத்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளனைச் சொல்லப்பட்டாரிருக்கும் வீதிகளும், சான்றோருறையும் நலங்கிளர் வீதிகளும், காமுகர் உறையும் தாசிகள் வீதிகளும், பறையர்கள் வசிக்கும் புறச்சேரிகளும், என்னுடைய மனத்தைவிட்டு ஒருபோதும் நீங்கமாட்டா! காவிரிப்பூம்பட்டினம் இம்மதரைமாநகரின் அழகில் தூற்றில் ஒருபங்கு கூட இல்லை என்றே நான் நினைக்கிறேன்! இருக்கட்டும்! நான் ஆலவாயில் அழல் நிறக் கடவுளை அடிபணிந்து விட்டு சீக்கிரம் என் தாதலியிடம் செல்லுகிறேன்! அவன் என்னை எவ்வாறு பார்த்துக் கொண்டே யிருப்பான்! [சொக்கநாதர் ஆலயத்துள் பிரவேசிக்கிறான்.]

கோநீதி:—(கண்ணகியை நோக்கி) குழந்தாய்! அதோபார்! யாரோ ஒரு பிராமணர் நம்முடைய ஆச்சிரமத்தை நோக்கி வருகிறார்! (தூரத்தில் வரும் ஒரு அத்தணரை சுட்டிக்காட்டுகிறான்.)

கண்ணகி:—அம்மணி! வந்தால் வாட்டுமே! அவர் வருவதற்கு நாம் எவ்வளவோ புண்ணியஞ் செய்திருக்க வேண்டுமே! வந்த விருந்தினரை உபசரித்தனுப்ப வேண்டியது கோவலன் மனைவியாகிய எனக்குக் கடமைப்பன்றோ? இதோ அவர் சமீபத்தில் வந்து விட்டார்! நான் அவரை எதிர் சென்று அழைத்து வருகிறேன் (வெளியே செல்லுகிறான்.)

மாடலன்:—(தனக்குள்) யாரோ ஒரு கற்பாசு நம்மை நோக்கி வருகின்றானே! சற்று நின்று பார்ப்போம்!

போம்! (ஆச்சிரமத்துக்கு சமீபத்திலுள்ள ஒரு மாத் தின் கிழலில் தஞ்சுகிறார்.)

கண்ணகி:—(மாடலனை நெருங்கி) சுவாமி! நமஸ்காரம்! இதோ இருக்கும் ஆச்சிரமத்திற்குத் தாங்கள் வந்துவிட்டுப் போகவேண்டும்! (நமஸ்கரிக்கிறாள்.)

மாடலன்:—(சந்தோஷத்துடன்) பெண்ணே! உனக்கு எல்லா நலங்களும் உண்டாகட்டும்! நீ இவ்வளவு அன்போடு அழைக்கும்போது வாமாட்டேனென்று நான் சொல்லுவேனா? இதோ வருகின்றேன்! (இருவரும் ஆச்சிரமத்துக்குப் போகிறார்கள்.)

கோநீதி:—(அத்தணர் வந்ததும் அவரை நோக்கி) அத்தணரே! தம்முடைய வாவு நல்வரவாகட்டும். இதோ இருக்கும் ஆசனத்தில் தயை செய்து ஏழுந்தருள வேண்டும்! (பக்கத்தில் கிடக்கும் ஒரு இருக்கையைக் காட்டுகிறார்) தாம் எங்கிருப்பது? தம்முடைய நாமதேயமென்ன? தயைசெய்து சொல்லக்கூடுமோ?

மாடலன்:—முதிர்ந்த தவத்தையுடைய அடிசனே! காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக்குத் தென் மேற்கிலே நான்கு நாழிகை வழி தூரத்திலுள்ள தலைக்கேங்காடு என்னும் கிராமத்தில் வசிப்பவன் நான்! என்னுடைய பெயர் மாடலன்! தென்திசை சென்று கன்னியாகுமரி ஆற்றில் நீராடி அஞ்சா ஆலயங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு மறுபடியும் நான் என்னுடைய ஜென்ம நாட்டுக்குத் திரும்புகிறேன்!

கோவலன்:—(மதுரை நகரத்தைச் சுற்றிப்பார்த்துவிட்டு ஆச்சிரமத்துக்கு வந்ததும் தன்னுடைய கண்பனாகிய மாடலனை அங்கிருப்பதைக்கண்டு ஆச்சரியத்துடன்) நண்பா! மாடலா! நீ இங்கே எப்படி வந்து சேர்ந்தாய்? உன்னைப்பார்க்க சேரிட்டேனெனக்கு மிகவும் சந்தோஷம்!

மாடலன்:—(கோவலனைத் தழுவிக்கொண்டு) ஆ! பிரிய சிநேகிதா! நீ இங்குவரக் காரணமென்ன? இவர்கள் யார்?

கோவலன்:—விதியானை விட்டது? நண்பா! இரத்தோரைப் பிழைக்கச்செய்யும் அயிர்தம் போன்ற இன் சொல்லோடு இதோ இருக்கிறேன்; இவ்வந்தன் என்னுடைய அருமை மனைவி—கண்ணகி! அதோ

இருப்பவர்கள் என்னுடைய குநராதராகிய கௌந்தியடிகள்! காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை விட்டுப் புறப்பட்டிருந்தே இங்கு வந்தடைந்தோம்!

மாடலன்:—(மிகுந்த விசனத்தோடு) கோவலா! இல்லற ஒழுக்கத்திலும், கற்பிலும், சிறந்த மாதவி என்னும் உனதருமைத் தாசியின்வயிற்றில் உனக்குப் பிறந்த பெண்குழந்தைக்கு மணிமேகலை என்று நாமகரணஞ் சூட்டியபோது ஏழை எளியவர்களுக்கு செம்பொன் மறுமைய உனது செங்கையாலே நீ பொழியவில்லையா? அச்சமயத்தில் உன்னிடத்தில் தானம் வாய்ந்தவதற்காக கோலான்றிக் கொண்டு வந்த ஒரு கிழப்பிராமணரை மதம்பிடித்த யானை தன்னுடைய துதிக்கையால் பிடிக்கப் போனதைக் கண்டு சரேலென்று ஒடி அவரை அந்த யானை வாயிலகப்படாமல் இரட்சித்ததுமன்றி அந்த யானை மஸ்தகத்திலேறி அதனுடைய மஸ்ததை யடக்கிய அஞ்சாத வீரனல்லவா நீ? ஒரு பார்ப்பனி வளர்த்த கிரிப்பிள்ளை அவனுடைய பிள்ளையைக் காத்திருக்க, ஒரு பாம்பு அக்குழந்தையைக்கடிக்க அனுகும்போது அதனைக்கடித்துப் பிள்ளையைக் காப்பாற்றின அக்கிரிப்பிள்ளை வாயில் இரத்தக்குறியுடன் குளத்துக்குச் சென்ற பார்ப்பனியின் வரவை ஆவலுடன் எதிர் பார்த்திருக்க, குழந்தையைக் கடித்து விட்டதென அந்த பிராமணஸ்திரீ தண்ணீர்க்குடத்தைக் அக்கிரியின் மேல்போட்டு அதைக்கொன்று விட்டுப் பிறகு உண்மை தெரிந்து பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்ததை உண்மை அவளுக்கு வேண்டிய தைரியங்கூறி அவசர புத்தியினால் அவன் செய்தகொலைப்பாவும் நீங்கும் பொருட்டு தருமசாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி, பிராயச்சித்தம் செய்து தானதருமங்களியற்றுவதற்கு வேண்டுமான பொற்காசுகளை நீ அவளுக்குக் கொடுத்துதவியதோடுகூட அவளுடைய செயலைக்கண்டு கோபித்துக்கொண்டு போய்விட்ட அவளுடைய கணவனையும் நீ அவனிடம் அழைத்து வந்து சேர்க்க வில்லையா? இன்னும் எவ்வளவோ அருமையான காரியங்களை நீ இயற்ற வில்லையா? உனக்கு இத்துன்பம் வருவானேன்?

கண்ணகி:—(அத்தணரை நோக்கி) மாதவப் பெருமானே! தங்களுக்குத்தெரியாத விஷயமும் உண்டோ? முன் ஜென்மங்களில் செய்த வினைப்பயன் யாரைவிட்டது? விதியின் பயனை யார் அறிவார்கள்?

“வினைப்போகமே ஒருதேகங்கண்டாய் வினைதாடுநிறந்தால் தினைப்போதளவு நிலலாதுகண்டாய் சிவன்பாதம் உனை தினைப்போரைமேவு நியையாரைக்கு இந்நெறியினின்றால் உனைப்போலொருவருண்டோ மனமே யெனக்குற்றவரே”.

என்று நம்முடைய பெரியோர்கள் அருளிச் செய்திருப்பதைத் தாங்கள் அறியாதவர்களல்லவோ? முன் ஜென்மத்தில் செய்யும் வினையின்பயன் இந்த ஜென்மத்தில் அனுபவிக்கப்படுவதில்லை என்று சொன்னால், இந்த ஜென்மத்தில் பிறந்த ஒரு பச்சைக் குழந்தை துன்ப மடைவானேன்? பிறக்கும் குழந்தைகளில் சில எளியவர்களிடம் பிறந்து வறுமை யடைவானேன்? வேறு சில செல்வவான்கள் வீட்டுக்குழந்தைகளாயிருந்து அளவற்ற செல்வத்தையும் சுகத்தையும் அனுபவிப்பானேன்? ஒரு குழந்தை நல்லறிவுடையதாய் இருப்பானேன்? மற்றொரு குழந்தை நீய் அறிவு உடையதாய் இருப்பானேன்? இப்படி உலகத்தில் பலவிதமான பேதங்கள் காணப்படுவதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கவேண்டுமல்லவா? காரணமின்றிக் காரியம் உண்டாகாதே! ஆகவே ஆன்மாக்களுக்கு அநாதி முதற்கொண்டே இருந்துவரும் கர்மவினையே காரணமென்பது புலப்படவில்லையா?

“பிரிமூலின்பமோடு பிணிசூப்புச் சாக்காடென்னும் ஆறுமுன் கருவுட்பட்ட தவ்விதியனுபவத்தால் ஏறிடு முன்புசெய்த கன்மமிட, தென்க்கேது தேறுநீ இனிச்செய்கன்ம மேலுடற்சேருமன்றே”.

என்னும் ஆன்றோர்வாக்கால் இவ்வுண்மை வெளிய்படுகிறதல்லவா? போன ஜென்மத்தில் செய்தவினை இந்த ஜென்மத்தில் நமக்கு ஞாபகம் இல்லாதது கொண்டே முன்னென்மமாவது, முன் வினையாவது கிடையாதென்று சொல்லிவிடுதல் பொருந்தாது. நேற்று உண்ட கறிவகைகள் இன்று ஞாபக மில்லாத போது முன் ஜென்மவினைகள் எப்படி ஞாபக மிருக்கும்? குழந்தைப் பருவத்தின் செய்த செயல்களை மறந்துவிட்ட ஒருவன் அவைகள் ஞாபக மில்லாது கொண்டு “நான் குழந்தைப்பருவத்தில் இதுவுதே இல்லை” என்று சொல்லுவானா? ஆதலால், அந்தணரே! முன்னென்மவினையே எனக்கும் என்கணவருக்கும் இவ்விதம் வந்து மூண்டது!

மாடலன்:—குழந்தாய்! நீ சொல்லுவது வாஸ்தவமே! உன்னுடைய பொதுமையும், புத்திசாலித்தனமும், தைரியமும், அன்பும் கோவலனை எவ்விதமான துன்பத்திலிருந்தும் நீக்கிவிடும்! உன்னுடைய வாழ்நாள் சிறப்பதாக!

கோவலன்:—மாடலா! எல்லாம் உன்போன்ற பிராமணர்களின் ஆசீர்வாதத்தையும், கடவுளுடைய அனுக்கிரகத்தையும் பொறுத்திருக்கின்றன. காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் எல்லோரும் கேட்கிறதானா? கண்ணி மாதவி சுகமாயிருக்கின்றாள்?

மாடலன்:—கோவலா! எல்லோரும் கேட்கிறார்கள்! மாதவி செனக்கியமாய்த் தானிருக்கிறாள்; ஆனால் சுகமாயில்லை! அவள் நன்றாய்த் தானிருக்கிறாள்; ஆனால் சந்தோஷமாயில்லை! அவள் தைரியமாய்த் தானிருக்கிறாள்; ஆனால் கவலையற்றதில்லை! வீட்டை விட்டு அவள் வெளியே ஒருவதேயில்லை! மகாராஜா ஒரு கச்சேரிக்குக் கூப்பிட்டனுப்பினார்! அதற்குக் கூட அவள் வரவில்லை! உன்னுடைய ரூபகமே அவளுக்கு இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

கோவலன்:—ஆ! அப்படியா! நீ காவிரிப்பூம்பட்டினம் சென்றவுடன் அவளைப் போய்ப்பார்த்து அவளுக்கு வேண்டிய தேயுதம் சொல்லு! குழந்தை மணி மேகலையை ஜாக்கிரதையாய் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லு!

மாடலன்:—அதற்கென்ன! அப்படியே சொல்லுகிறேன்! நீ இந்த ஆச்சிரமத்திலிருப்பது சரியல்ல!

கோவலன்:—கண்பா! நீ சொல்லுவது நியாயந்தான்! இல்லறத்திலிருக்கும் நாங்கள் துறவிகள் வசிக் கும் ஆச்சிரமங்களில் இருப்பது கொஞ்சமும் சரியல்ல! அதை உத்தேசித்துத் தான் நகரத்தில் ஒருவீடு பார்த்து வரலாமென்று போயிருந்தேன்!

கண்ணகி:—பிரானேசா! அதோ ஒரு ஸ்திரீ நமது கௌந்தியடிகளைத் தேடி வந்திருக்கிறாள்!

கோவலன்:—ஆச்சிரமத்துள் அழைத்து வா! கௌந்தியடிகள் உள்ளே இருக்கிறார்கள்! அவர்களிடத்திலும் சங்கதியைத் தெரிவி!

கண்ணகி:—அப்படியே! (வெளியே சென்று மாதவியைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு உள்ளே வருகிறாள்.)

கோவலன்:—மாதரி! வரவேண்டும்! ஏது இவ்வளவு ஸரம்!

மாதரி:—அம்மணி! தயர்விற்து விட்டு இப்பொழுதுதான் மதுரைக்குப் போகிறேன்! மாட்டுக்கு வைக்கோல் இல்லை; தயிடு இல்லை; நாயியோ பதினைந்தாகிவிட்டது! உங்களைத் தரிசித்துப் போகலாமென வந்தேன்!

கோவலன்:—மிகவும் சந்தோஷம்! (கண்ணகியைக் காட்டி) இவளுக்கும் இவள் புருஷனுக்கும் வசிப்பதற்கு மதுரையில் ஒரு வீடுபார்த்துக் கொடுக்க முடியுமா?

மாதரி:—வீடு பார்ப்பதென்ன! என்னுடைய வீட்டிலேயே இருக்கட்டும்! இவர்களுக்கு வேண்டிய சகல உபசாரங்களும் நான் செய்யக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்! (கண்ணகியைத் தழுவித் கொண்டு) குழந்தாய்! என்னுடைய வீட்டிலிருக்க உனக்குச் சம்மதந்தானே?

கண்ணகி:—(நாணத்தினால் தலை கவிழ்த்தபடியே புன்சிரிப்புடன்) அவர்களுக்குச் சம்மதமானால் எனக்கும் சம்மதந்தான்! அவர்களைக் கேளுங்கள் (கோவலனைக் காட்டுகிறாள்.)

கோவலன்:—எனக்குச் சம்மதந்தான்!

கண்ணகி:—ஆனால் எனக்கும் சம்மதமே!

மாதரி:—மிகுந்த சந்தோஷம்! (கௌந்தியை நோக்கி) அம்மணி! என் ஞோடி அனுப்புங்கள்! என்னுடைய சொந்தக் குழந்தைகளைப்போல் இவர்களை நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்!

கோவலன்:—மாதரி! இந்தக்கண்ணகி கற்பனிற்கிறந்த காரிகை! புருஷனைத் தேய்வமெனக் கொள்ளும் மங்கையர் திலகம்! கஷ்டம் இன்னதென்று கனவிலும் அறியாதவள்! அறிவிற்து கிறந்த அணங்கு! ஆதலால் அவளைப்பற்றி நீ அதிகமான கவலை ஏதெதும் கொள்ளவேண்டும்!

மாதரி:—அப்படியே!

கோவலன்:—(இருவரையும் நோக்கி) குழந்தைகள்! மாதரியோடு சென்று சுகமாய் இருங்கள்! (வாழ்த்துகிறாள்.)

கோவலன்:—அப்படியே! (நமஸ்கரிக்கிறாள்.)

கண்ணகி:—அம்மணி! போய் வருகிறேன் விடைதரவேண்டும்! (நமஸ்கரித்த பின்பு, கோவலன் மாதரி சகிதம் ஆச்சிரமத்தை விட்டு நீங்குகிறாள்.)

[4-ம் அங்கம் 1-ம் காட்சி முற்றுப்]

நாகை ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

Sketches for Children.

(1) Sita-Manonmani—a Dialogue.

சீதா-மனோன்மணி.

பூனையைப்பற்றிய ஓர் ஸம்பாஷணை.

சீதா:—மனோன்மணி! நாம் இன்று பூனையைப்பற்றிச் சற்று நேரம் ஸம்பாஷிப்போமா?

மனோன்மணி:—ஆஹா! அவ்வாறே செய்வோம், எல்லாவற்றிற்கும் ஸந்தேகம் வந்தால் நிவர்த்தி செய்து கொள்ள பூனை பக்கத்திலிருந்தால் நலமல்லவா?

சீதா:—ஆமாம், நீ சொல்வதும் வாஸ்தவந்தான். பூனையைப்பற்றி நீ ஒன்று சொல்ல நான் ஒன்று சொல்ல நமது வாக்கு வாதத்தைத் தீர்க்க நமது அருமை உபாத்தினி யம்மையும் இவ்விடமில்லையல்லவா! ஓர் பூனை நேராக விருக்கின், நாமே நமது சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளல் இயலுமல்லவா? சரி, நீ போய் நமது வெள்ளைப்பூனையைக் கொண்டு வருகிறாயாவென, மனோன்மணியும் சென்று பூனையுடன் திரும்பி வருகிறாள்.

சீதா:—ஸரி! பூனைதான் வந்து விட்டதே! நாம் நமது உபாத்தினி சொல்லியவாறு கிரமேண அதன் அங்க அவயவங்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வோம்! முதலில் அதன்கால்கள் எவ்வாறிருக்கின்றன வென்று பார்ப்போம். என்கே அதன் ஒரு பாதத்தை இப்படிக்காட்டு என்று வினவி அதைத் தொட்டுப் பார்த்து, சரி பூனைக்குக் கால்கள் மிருதுவான மெத்தை போன்ற சதைவளர்ச்சியுடன் கூடி யிருக்கின்றன. இதுதான் நாம் முதலில் பூனையைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்ட விஷயம்.

மனோன்மணி:—சரிதான்; நாம் அனேகந் தடவைகள் பூனை எவ்வாறு பிடிப்பதைப் பார்த்திருக்கிறோம்; பந்துடன் விளையாடியதையும்

பார்த்திருக்கிறோம். ஆயினும் அச்சமயங்களில் கவனித்துப் பார்த்திராததால் இப்பொழுது ஓர் பந்தை உருட்டு இப்பூனை அதை எப்படி இந்த மொண்ணைக்காலுடன் பிடிக்கிற தென்பதைப் பார்ப்போம், என, சீதா பந்தொன்றை நிலத்தில் உருட்ட, மனோன்மணி பூனையைக் கீழே விட்டதும் அதுவும் ஓர் பாச்சலாய்ப் பாய்ந்து அதைப் பிடித்தது.

சீதா:—சரிதான்! நீ இதன் கால்கள் மொண்ணைக் கால்கள் என்றனையே! பார் இப்பொழுது! இதன் முன் பின் கால்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அவ்வவந்து வளைந்த நகங்கள் இருக்கின்றனவே! இவைகள் முதல் முதல் நாம் பார்த்த பொழுது காணோ மல்லவா? இப்பொழுது எங்கிருந்து வந்தனவோ?

மனோன்மணி:—எங்கிருந்து வரும்? வெளியிலிருந்தா வரும்! இப்பூனைக்குத் தங்கள் நகங்களை இஷ்டம்போல் உள்ளிழுத்துக் கொள்ளவும், எதையாவது பிராண்ட வேண்டு மென்றாலும், பிடிக்க வேண்டுமென்றாலும் மரம் முதலியவைகளைத் தொத்தி ஏறவேண்டு மென்றாலும் வெளியில் நீட்டவும் சக்தியுண்டென்று தெரியவருகிறது.

சீதா:—ஆமாம்: இக்கூரிய வளைந்த நகங்கள் தாம் மேற்கூறிய வாறு அதற்குத் தவி யாகிறது. அதன் பாதத் தடியில் மெத்தைபோன்ற சதை வளர்ச்சிக்கும் ஏதாவது உபயோக மிருக்கலாமோ?

மனோன்மணி:—ஆஹா! உதவி யில்லாமல் ஒன்றும் ஈசனால் உண்டாக்கப்பட மாட்டாது! நமக்கதன் உதவி இன்னதென்று தெரியாததனால் தானே உதவியற்ற தென்று நிர்ணயித்தல் கூடாது! “அவன் பூனைபோல் வந்து நின்றான்” என்னும் பேச்சைக் கேட்டிருக்கிறோம் அவ்வா? அவ்வசனத்திற்குக் காரண பூதமானது இம்மெத்தை போன்ற பாதத் தடிகளே! இவைகளினால் தான் பூனை கொஞ்சங்கூட சத்தமிட

நி டடந்து, சிறிய ஜந்துக்களின் பின்னால்போய், திடீரென்று பாய்ந்து, வாயினால் கொளியோ அல்லது தனது கூரியவளைந்த நகங்களாலேயோ அவைகளை ஒடிப்போக விடாமல் டிடித்துக் கொள்ளும்.

மனோன்மணி:—சரிதான்; “ஸ்ரவஸ்ய காத் திரஸ்ய சிரப்பிரதானம்” என்று நாம் கேட்டிருப்பதால், இப்பொழுது இதன் தலையைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வோம்.

சீதா:—தலையிலும் “ஸ்ரவேந்திரியானம் நயனம் பிரதானம்” என்றிருப்பதால் முதல் முதல் அதன் கண்களைப்பற்றி விசாரிப்போமே!

மனோன்மணி:—சரி! அப்படியாயின் அப்பூனையை வெளிச்சம் கண்களில் படும்படி இக்கதவினிடமாசப்பிடி; பார் இப்பொழுது இதன் கண்களை; கண்கள் இருப்பதாகவே காணோமே! அவைகள் இருந்த விடங்களில் இரண்டு கோடுகள் இருப்பதாக வல்லவோ காண்கிறது! இதனால் நாம் தெரிந்து கொள்வதென்னவென்றால் பூனைக்கு வெளிச்சம் ஆகாதென்பதல்லவா?

சீதா:—ஆமாம்! ஆனால் இருட்டுப் பக்கம் அம்முகத்தைத் திருப்பு! பார் இப்பொழுது! கோடாய் இருந்த கண்கள் வட்டமானவைகளாய் ஆய்விட்டன! வெளிச்சமாயின் பூனை தன் கண்களை அனேகமாய் முற்றிலும் மூடிக் கொள்கிறது, இருட்டி லானால் நன்றாய்த் திறந்து கொள்கிறது. பூனைக்கு இரவில் கண் நன்கு தெரியுமென்பதும் வாஸ்தவமே!

மனோன்மணி:—சரி! அதன் வாயைத்திற; பற்கள் எப்படி யிருக்கின்றனவென்று பார்ப்போம்! சரி! அவைகள் நீண்டும் கூராய் யிருக்கின்றன; முன் பக்கங்களில் நான்கு நீண்ட பற்களிருக்கின்றனவே ஒழிய நம்போல கடைவாய்ப் பற்களையே காணோமே!

சீதா:—இப்பற்களின் அமைப்பினின்றும், கடைவாய்ப் பற்கள் இல்லாத தனிதனும் நாம் தெரிந்து கொள்ளும் விஷயம் யாதோ?

மனோன்மணி:—நாம் இரண்டு விஷயங்கள் இதனின்றும் தெரிந்து கொள்ளல் கூடும்; ஒன்று, மேற்கூறிய கூரிய பற்கள் பூனை எலி முதலியவைகளைக் கொன்றதும், அவைகளை நார் நாராய்க் கிழித்துத் தின்ன அமைக்கப் பட்டிருக்கிறதென்பதும், பூனை நம்போலும் பசுமுதலிய பிராணிகளைப்போலும் அசைபோடுதல் முடியாதென்பதுமே.

சீதா:—ஆம்! இதன் நாகைப் பார்த்தாயா! எவ்வளவு சொர சொரப்பாயும், நைப்பின்றியுமிருக்கிறது? இது மாத்திரம் இப்பொழுது என் கையை நக்கிராவிடில் இவ்விஷயம் எனக்குத் தெரிந்தே யிராதே! இதன் நாக்கு மாத் திரம் ஏன் இப்படி ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்?

மனோன்மணி:—ஏனா! சொல்கிறேன் கேள். எலும்புகளில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் மாமிசத்தைச் சாண்டித் தின்ன இச்சொர சொரப்பு அதுகூலமாகிறது. தவிர தன் மயிரை சுத்தம் செய்து கொள்ளவும் அனுகூலம்; தவிர கொஞ்சம் பால் ஓர் தட்டில்வை! இது நக்கிக்குடிக்கும் பொழுது பார்த்தாயா! நாகை காண்டி முட்டைபோல் மடித்துப் பால் உட்கொள்ளும் ஆச்சரியத்தை; இதற்கும் அவ்வித அமைப்பு அனுகூலமே!

சீதா:—இதன் மயிரைப்பார்! எல்லாம் பின்புறமாகவே சாய்ந்திருக்கிறது தவிர அது மிக்க அடர்த்தியாயும் மிருதுவாயுமிருக்கிறது. நாம் இதைத் தடவிக் கொடுத்தல் முன்பக்கமிருந்து பின் பக்கமாகத்தடவ வேண்டுமொழிய பின்னி ருந்து முன்னால் கூடாது. இம்மயிரின் அமைப்பு கூரையின் மேல் போட்டுள்ள வைக்கோலுக் கல்லவோ ஒப்பிட்டுச் சொல்லலாகும் போலிருக்கிறது!

மனோன்மணி:—ஆம்! பார் இப்பொழுது இப்பூனையை! அதன்மேல் விழுந்த ஒரு சொட்டுப் பால் எவ்வாறு துடைக்கிறதென்பதை! மற்றப் பிராணிகளைப் போலல்லாமல் தன் தேக

த்தை மிக்க சுத்தமாய் வைத்துக் கொள்வதல்லவோ இது; தவிர, பூனை ஜலத்தில் நீந்தியதை பப்போதாலும் பார்த்திருக்கிறாயா?

சீதா:—அவ்வளவு தூரம் போவானேன்! பூனைக்கு ஜலத்தைக் கண்டால் வெறுப் பென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்துதானே! கீழ்க்கொஞ்சம் ஜலத்தை இறைத்து அதன்மேல் இப்பூனையை நடக்கச்செய் பார்க்கலாம்! முடியாது. இதை உத்தேசித்துத் தான் “பூனைக்கு நீன் மேல் பிரியம், ஆனால் அதற்காகத் தன் பால் நனைக்க மிக அப்பிரியம்” என்ற இங்கிஷ் பழமொழி ஒன்று உண்டாயிருக்கிறது! ஓதெல்லா மிருக்கட்டும்; இதற்கு முகத்திலுள்ள நீண்ட மயிர்களால் ஏதேனும் பிரியோஜனம் உண்டோ?

மனோன்மணி:—உண்டு. நாம் ஓர் இருட்டறையில் ஏதாவதொன்றை எறிக்கவேண்டினால் டடவிப்பார்க்க எவ்வாறு கைகளை உபயோகிக்குறோமோ அவ்வாறு புதர், வளை முதலியவைகளில் புகும்பொழுது, இம்மயிர்கள் உபயோகமாகின்றன.

சீதா:—முடிவில் பூனை சாகபகிணியா? அல்லது மாமிசபகிணியா?

மனோன்மணி:—இதைப்பற்றிச் சந்தேஹமேன்! அது மாமிசபகிணியே! எப்படியெனில் அது குருவி, எலி, அணில் முதலியவைகளைப் பிடித்துத் தின்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம்! தவிர, அதன் பற்களின் அமைப்பும் மாமிசத்தைக் கிழித்துத் தின்னத்தக்கதாய் அமைந்திருக்கின்றனவல்லவா?

சீதா:—ஸரி! நாம் எதாவது தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய முக்கிய விஷயத்தை விட்டிருக்கிறதாய்க் காண்கிறதா?

மனோன்மணி:—எனக்குத் தெரிந்தவகையில் ஒன்றிருக்கிறதாய் அபிப்பிராயம். ஆனால் தெரிந்துகொள்ளக் கூடியவைகள் அனேகம் விட்டிருக்கலாம்.

சீதா:—ஏதோ ஒன்றிருப்பதாய்ச் சொன்னையே அதென்னவோ?

மனோன்மணி:—அதுதான் பூனை ஏன் ஜலத்தைக்கண்டால் நடுங்குகிறதென்பது.

சீதா:—அதெவ்வாறென்பதைச் சற்று விரித்துரைப்பாயா?

மனோன்மணி:—ஆஹா! நீ பறவைகளின் இறகுகள் பார்த்திருக்கிறாயா?

சீதா:—பார்த்திருக்கிறேன்.

மனோன்மணி:—அவைகளில் ஜலம் பட்டால் என்னவாகிறது.

சீதா:—ஜலம் ஒட்டுகிறதில்லை! தெறித்துப் போகிறது.

மனோன்மணி:—அதற்குக் காரணம் தெரியுமா?

சீதா:—ஓர்வித இயற்கையான தைலம் அச்சிறகில் இருப்பதால் என்று நம் உபாத்தினி அம்மணி சொல்லியிருப்பது ஞாபகம் வருகிறது.

மனோன்மணி அப்பேர்ப்பட்ட தைலம் அனேக பிராணிகளின் மயிரில் இருக்கும் ஜாஸ்தியாகவோ அல்லது கொஞ்சமாகவோ. ஆனால் பூனையின் மயிரில் கஞ்சித்தேனும் அத்தைலமில்லை, ஆதலால், ஜலம் மேற்பட்டால் வெயில் அல்லது உஷ்ணம் பட்டாலன்றி காய்ந்து போக ஹேஷியமின்மையாலும், குளிரை ஸைக்கக்கூடிய பிராணி அல்லாததாலும் தான் அது அவ்வாறு ஜலத்தை வெறுப்பது.

சீதா:—ஆஹா! அப்படியா! நாம் இன்று வெகு ஸங்கதிகள் பூனையைப்பற்றித் தெரிந்து கொண்டோம். இன்னொருநாள் வேறு ஏதாவதொரு பிராணியைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். நேரமாய்விட்டதால் நாம் இப்பொழுது போவோமா வென, இருவரும் போகின்றார்கள். அடுத்த சஞ்சிகையில் அவர்களது அடுத்த ஸம்பாஷணையை வரைவோம்.

எம். என். கணேசய்யர்.

Easy Lessons in Economics.

குடிவாழ்க்கை.

VI. இலாபம்

இலாபம், முதல், முயற்சி இரண்டின் இணை உற்பத்தியாகும் திரவியத்தில் வேலைச் செய்வதால் உண்டாகும் பாகத்தைக் கூலியென்கிறோம். முதலாளிக்குச் செலவான பொருள் வட்டியுடன் வரவேண்டும். வேலை செய்கிறவனுக்குக் கூலிகிடைக்கவேண்டும். இவ்வகைக்குமேல் கிடைக்கப்பட்ட பாகத்தையே இலாபமெனத்தரும். எத்தேசத்திலும் முதலாளி வேலு, வேலைக்காரர் வேலு, என்று இருக்கின்றமையாலும், முதலாளி தன் முதலினின்றும் தன்னிடத்திலுள்ள துள்ள வேலைக்காரருக்குக் கூலிகொடுப்பது வழக்கமாகியிருப்பதாலும், கூலியை முதலின் ஓர் பாகமெனக் கூறுவதுண்டு. இது கப்பாயமன்று. கூலி முதலாகாது. திரவிய உற்பத்திக்கு வெண்டிய வேலைக்காரர்கள் வேலை செய்து திரவியம் விர்த்தியானபின் அதினின்றும் ஒருபாகத்தைப் பெறலாம். ஆதலின் முதலாளி கூலிக்காக ஒரு முதல் வைத்துக்கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை. திரவிய விர்த்திக்கு வேண்டியது வேலை; அந்த வேலைக்கு ஈட்டவா திரவிய விர்த்தியானபின் கொடுக்கலாம். அப்படி பெற்றுக் கொள்ளத்தக்கதான நிலைமை நம் தேசத்திலுள்ள கூலிக்காரர்களுக்கு இல்லை. முதலாளிகள் அவர்களை அந்நிலைமையில் வைக்கவில்லையென்று கூறினாலும் தரும். சுகமாகத் தான் ஜீவிக்கிறதற்கு வேண்டிய அளவுக்குக் குறைந்த கூலிக்கு வேலை செய்வோனொருவன் வேலை செய்யான் என்னலாகுமா? அவ்வளவு கூலியை முதலாளி அவனுக்குக் கொடாவிட்டால் அவ

னுடைய மெய்வலி குறைவும். மெய்வலி குன்ற அவனுடைய வேலைத் திறமையும் குன்றும். அந்நிலைமையில் உற்பத்தியாகும் தனத்தின் அளவும் குன்றும்.

உற்பத்தியாகும் தனமென்பதில், முதலுக்கு வட்டி, வேலைக்குக் கூலி, இலாபமென மூன்று வகைப்படுகிறது. முதலாளிகள் தாங்கள் போகும் முதலுக்கு வட்டியை ஒருவாறு நிர்ணயப்படுத்திக்கொள்கிறார்களென்பதில் தடையில்கூட ஆனால் திரவிய உற்பத்திக்கு முக்கிய காரணமாகிய வேலைக்குக் கூலியை நிர்ணயப்படுத்தியுள்ளதில்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். எப்படியென்றால், இலாபத்தை அதிகமாகக் கருதியோ முதலுக்கு அதிக வட்டியை திட்டப்படுத்தியோ, வேலைக்குக் கொடுபடவேண்டிய கூலியை குறைத்துவிடுகிறார்கள். இப்படிச் செய்வதால் இலாபம் என்ற கலத்தில் பூஜ்யம் ஏற்படுவதுமன்றி முதலுக்கு உத்தேசித்தவட்டிகிடையாமற் போவதுமல்லாமல், போட்ட முதலுக்கும் நஷ்டமுண்டாகின்றது.

ஒருவரிடத்திலுள்ள முதலானது, அல்லது பல பேரிடத்திலுள்ள முதலானது ஒரு தொழிலில் அமர்ந்து, தொழிற்சாலையாகவும், கருவிகளாகவும், தொழில் விருத்திக்குரிய பண்டங்களாகவும் நின்று வேலைக்காரர்களுக்கு உதவி செய்யும். முதல் பெருகப்பெருக வேலைக்கு வேண்டிய கருவி, யந்திரம் முதலிய சாதகப் பொருள்களை முன்னிருந்ததைவிட சிறுஷ்டமானவைகளாக வாங்கலாம். இப்படி செய்வதால் வருவாயும் அதிகப்படும். வருவாய் அதிகப்படும்பொழுது அதில் வேலைக்காரர்களுடைய கூலி விரிதமும் அதிகப்படவேண்டும். முதலாளியின் முதல் அதிகப்படும்பொழுது வட்டி என்னப்படும் முதலாளியின் வரும்படி குறைவவேண்டியது. எப்படியென்றால் ஒரு சாவுகார் மற்றொருவனுக்கு 25 ரூபாய் கடன் கொடுப்பத யிருந்தால் 100-க்கு இரண்டு ரூபாய்

வீதம் வட்டி கேட்கிறான். அதே சாவுகார் மற்றொருவனுக்கு 100-ரூபாய் கடன் கொடுக்கும் பொழுது 100-க்கு ஒரு ரூபாய் வட்டி கேட்டு நான். 1000 ரூபாய் கொடுப்பதாயிருந்தால் 100-க்கு அரை ரூபாய் கேட்கிறான். பத்தாயிரமானால் 100-க்கு கால் ரூபாய் வீதமும் அதற்கும் குறைவாகவும் பெறுகிறான். அதாவது தொகை அதிகப்படுவதற்குத் தக்கபடி வட்டி வீதம் குறைவவேண்டியது. நியாயம், அப்படி இருக்க, தொழில் ஆரம்பத்தில் 1000-ரூபாய் முதல் வைத்தவர் முதலை அதிகப்படுத்தி வருவார, முதலில் தீர்மானித்த வட்டியாகிய 100-க்கு ஒரு ரூபாய் கணக்கிட்டு எடுத்துக்கொள்ளுவது சீரமம். அந்த முதல்தானே 10,000-மாக பெருகவிட்டபொழுது அதே பிரகாரம் 100-க்கு ஒரு ரூபாய் வீதம் கணக்கிட்டு எடுத்துக்கொள்ளுவது அடாது.

ஆகவே மொத்த வரும்படியில் முதலாளியின் வீதம் முதல் அதிகப்படுவதற்குத் தகுந்த வீதமாய்க் குறைவதும் பெருகுவதும் நியாயமாகும். ஆகையால் தேசத்தில் உள்ள முதல் விருத்தியடைவதினால் வேலைக்காரர்களுக்கு என்மை விளையவேண்டும்.

வேலை செய்வோர் வேலைபைக் குழப்பிக் கொடுத்தால் தங்களுக்கு நீடித்த காலத்திற்கு வேலை கிடைக்குமென்று எண்ணி முதலாளிகளுக்கு நஷ்டத்தை யுண்டாக்குவது சகஜம். இது பெரும்பிழை. வேலையை ஊக்கத்துடன் செய்து எவ்வளவுக்கு வரும்படியுண்டாகும்படி செய்கின்றனரோ அவ்வளவுக்கு வேலைக்காரர்களுக்கே நன்மையைப் பயப்பதாயிருக்கிறது. இந்த நாட்டில் செய்து முடிக்கக்கூடிய வேலையை பத்தாநாளில் முடித்தால், அச்சமயத்திற்கு முதலாளிக்கு நஷ்டமும், வேலைக்காரனுக்கு இலாபம்போலவும் தோற்றும். அதாவது முடிந்த வேலையிலுண்டாகிய பொருள் 10-ரூபாயானால் இந்த நாளில் முடித்த வேலைக்கார

னுக்கு 4 ரூபாயும், முதலுக்கு 6 ரூபாயும், முதலாளிக்கு இலாபம் இரண்டு ரூபாயுமாகப் பிரிவதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். இந்த நாள் வேலையை பத்து நாளைக்கு ஒட்டிவிடுவதினால், வேலைக்காரனுக்கு ரூபாய் எட்டு கிடைக்கலாம். ஆனால் முதலாளிக்கு நஷ்டமுண்டாகுமானால் அந்த வேலைக்காரனை அம்முதலாளி பின்னும் தன்னிடம் வைத்துக்கொள்ள சம்மதியானென்பது திண்ணம். மறுபடியும் அமைக்கப்பட்ட வேலு வேலையாட்களும் அத்தன்மைபரையின் முதலாளி தன் முதலை அம்மாதிரி நஷ்டம் விளைக்கும் தொழிலினின்றும் விலக்குவாடினென்பதில் தடையுண்டோ? இவ்விதம் பலமுதலாளிகள் தங்கள் முதலை தொழில்களினின்றும் விலக்கிக் கொள்வாராயின், தேச மொத்தத்தில் தொழில்களிலுள்ள முதலானது குறைவவே குறையும். முதல் குறையவே செல்வ விருத்திக்கு முதலால் அமைப்பும் உதவியும் குன்றும். செல்வத்தை விருத்தி செய்ய முதலாளியின் உதவியின்மையால் வேலை செய்வோர்களால் தொழிலை நடத்த இயலாது. இவ்விதமாக வேலையை குழப்புகிற வேலையாட்கள் தங்களுக்கும் தங்கள் நிலைமையிலுள்ள பிறருக்கும் நஷ்டத்தையே உண்டாக்குகிறார்கள். முதலாளிகள் தங்களிடம் வேலைசெய்கிற கூலிக்காரர்களுக்குத் தகுந்த கூலிகொடாமலிருப்பது தேசத்திற்கே பெருந்த நஷ்டமாய் முடிந்திருக்கின்றது.

சென்னை மாநகரத்தைச் சேர்ந்த வியவசாய இலாகா டயாக்டர் வியவசாய வகுப்பாரின் நிலைமையைப் பற்றியும் வேலையாட்களின் நிலைமையைப்பற்றியும், இவ்விருவர்களுக்கு முள்ள சம்பந்தத்தைப் பற்றியும் சில முக்கியமான அபிப்பிராயங்களை சென்ற வருஷத்து ரிபோர்ட்டில் வெளியிட்டிருக்கிறார். அவருடைய அபிப்பிராயங்களை ரிவினியூ போர்டாரும் அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். அவை யென்னவென்றால்,—“வியவசாய வகுப்பாரின் நிலைமை எவ்

ரும் குறையாமல் உயர்ந்தே இருக்கின்றது. அதற்குத் தற்காலம் விலைவாசிகள் ஏறியிருப்பது காரணம். கூலிவேலை செய்வோர் வியவசாயத்தில் தக்க கூலி கிடைக்காமலிருப்பதால், சிலோன் மலையா நாடுகள் போன்ற அந்நிய தேசங்களுக்குப்போய் விடுகிறார்கள். வேலை பாட்கள் இல்லாவிட்டால் வியவசாயம் நடப்பதற்குக்கூடமேற்பட்டுப் போகாமையால் மிராசுதாரர்கள் தங்கள் கீழ் வேலைசெய்யும் கூலி பாட்களுக்கு அவர்களுடைய சுகஜீவனத்திற்குப் போதுமபடி கூலி விதித்தங்களை உயர்த்திக் கொடுத்தாலன்றி, இன்னும் சிறிது காலத்திற்குள் வியவசாயத்திற்கு வேண்டிய ஆட்கள் கிடையாமற் போய்விடுவார்கள்.”

இப்படி வியவசாய டயரக்டர் கூறுவதுமன்றி, வேலையாட்களுக்கு வியவசாயத்தில் வருஷமுழுவதும் வேலை கிடைப்பதில்லையென்றும், ஜீவனத்திற்குத் தக்கபடி கூலியகப்படுவதில்லையென்றும், ஆகையால் வேலையாட்கள் காப்பி, தேயிலை, ரப்பர் முதலியவைகள் பயிர் செய்யப்படுமிடங்களுக்குப் போய் விடுகிறார்களென்றும், சென்றவருஷம் முதல் ஆறுமாத காலத்தில் மட்டும் 50,000 கூலியாட்கள் இலங்கைக்கு மட்டும் போயிருக்கிறார்களென்றும், பிறகு, சிங்கப்பூர் முதலிய விடங்களுக்கு 32,000 கூலியாட்கள் சென்றார்களென்றும் கூறுகிறார். தென்னாப்பிரிக்கா முதலிய விடங்களுக்கு எவ்வளவு பேர் சென்றார்களோ தெரியவில்லை. வியவசாய டயரக்டர் கூறியது வியவசாயத்திற்கு மட்டுமென்று சொல்லமுடியாது. ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் அமையும்.

ஆகவே, முதலாளிகள் தங்கள் கீழ்வேலை செய்யும் கூலியாட்களும் ஜீவனத்திற்குத் தக்கபடி கூலிகொடாமல் வருத்துவதனாலேயே பல முதலாளிகளுக்கு பெருத்த நஷ்டமும், வேலையாட்களுக்கு அந்நிய தேசவாசமும், அதே சந்திற்குப் பெருத்த நஷ்டமுண்டாகின்றது.

பெருத்த முதல் வைத்து தொழில் நடத்துவோரும், பெரிய மிராசுதாரர்களும் இதை கவனிக்காமலிருந்தால் நாளாவட்டத்தில் அது அவர்களுக்கு மன்றி தேசத்திற்கே பெருங்கேடாக விளையும்.

டி. சி. வெங்கடரமண அய்யர்.

Sita-A Tale of Hindu Domestic Life.

சீதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை.

32-வது அதிகாரம்.

மீன்தார் இராமச்சந்திரய்யரை என்ன செய்யலாமென்று சமயம் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார். இராமச்சந்திரய்யர் தான் பிடித்த காரியத்தை ஜரித்து விட்டதைப்பற்றி சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். உடனே கோவில் வேலையை ஆரம்பம் செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். அன்றையதினம் ஆருத்ராநரிசனம் ஆகையால் இராமச்சந்திரய்யர் அதுதான் தருந்த தினமென்று வேலையை ஆரம்பிக்கச் சொன்னார். ஆருத்ரா நரிசனத்துக்கென்று தனியாக அபிஷேகம் சுவாமிக்குச் செய்த வேண்டுமென்று இராமச்சந்திரய்யர் முதலாளி சாமான் களையெல்லாம் சேகரித்து வைத்திருந்தார். இராமச்சந்திரய்யர் பிள்ளைக்கு அன்றைக்கு வெகு நேரத்தியாய் சிங்காரம் செய்து இராமச்சந்திரய்யர் பரிசாரகன் அவ்விடம் கொண்டுவந்தான். இராமச்சந்திரய்யர் அவனைப்பார்த்து வெகுசந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டு சீதா ஏன் இன்னும் வரவில்லை, என்ன செய்கிறாள் என்று கேட்டார். பரிசாரகன் தூங்குகிறாள் என்றான். அதோ சுவாமி வரப்போகிறதே இன்னுமா தூங்குகிறாள்?

சீக்கிரம் வரச்சொல் என்றார். அன்றையதினம் சுவாமி விடிந்த உடனே புறப்பட்டு விட்டது. ஊரில் வீட்டுக்குவீடு வாசலில் கோலம் போட்டிருந்தது. ஒருவராவது வீட்டிற்குள்ளிருக்கவில்லை. எல்லோரும் வெளியில் வந்து சுவாமி நரிசனத்துக்கு காத்திருந்திருந்தார்கள். அந்த ஊருக்கு புதிதாய் வந்த ஓர் மலையாளி தன் தாயாரைக் கூப்பிட்டான். அவள் உள்ளே இருந்தாள். உடனே அவன் பலமாக 'அம்மா அம்மா' இன்னிக்கு அருத்த தருசனமென்று உனக்கு தெரியுமா? எழுவ வாகனம் வருகிறது; சீக்கிரம் வா வா' என்றான். அவள் உடனே ஓடிவந்து 'என்ன என்ன' என்றாள். அவன் பழையபடி முன்போலவே சொன்னான். எல்லோரும் கேட்டு சிரித்துவிட்டு அவனை திருத்தினார்கள்; அவனுக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. சுவாமி புறப்பட்டுத் தெருவில் வரும்போது வியாபாரிகள் வெகு பேர் வந்திருந்தார்கள். சுவாமிக்கு முன்பத்தி வாய்ந்தவன் போல் ஓர் தாசி ஒரு அடி எடுத்து வைப்பதற்குள் பத்து குலுக்கு குலுக்கிக் கொண்டுபோனான். வலக்கராலெல்லாம் பஞ்சாதியை வாயால் சொல்லி கண்ணை தாசுமீது வைத்துக்கொண்டு போனான். நல்ல மரத்தில் புல்லுருவிப்பாவதுபோல் ரோஷிவில் பத்தி வாலேண்டிய இடத்தில் இருக்கிற சொல்ப பத்தியையும் தாசுமீது வைத்து செலுத்துவதற்காக அவளுக்குச் சர்ப்பளம் கொடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். சுவாமிக்கு தாசி எதற்கோ தெரியவில்லை. அப்படியாவது வேசித்தொழில் இல்லாமல் குடித்தன ஸ்திரீ போல் இருக்கும் தாசியைத் தான் கோவிலுக்கு வைப்பதென்று ஏற்பாடு செய்கிறார்களா? அதுவுமில்லை. தாசியுடன் நாகசுரமும் புறப்பட்டது. தவுல்காரன் தெருமுழுவதும் பிசாசு ஆடுவது போல் ஆடிக்கொண்டே தவுல் அடித்தான். நாகசுரக்காரன் பக்கத்திலிருப்பவர்களுடைய காதை இடைவிடாமல் துளைத்தான். நமது பாலக்காட்டான் சுவாமி நரிசனத்

தோடு நிற்கவில்லை. வியாபாரமும் சொஞ்சும் செய்யவேண்டுமென்று பக்கணக் கடைசில் புதுத்தான். அங்கே போனதும் பக்கணக்கடைக் காரணபார்த்து இதெல்லாம் என்ன விலையென்றான். இவன் கேட்ட கேள்வியிலேயே இவன் முட்டாளென்று கண்டுகொண்டபக்கணக் கடைக்காரன் சில ஊசிப்போன வடைகளை கொடுத்தான். அவன் வாங்கி வின்பார்க்க, அதில் நூல் போல் இழைத்தது. இதைக்கண்ட மலையாளி அது கெட்ட பதார்த்தமென்று நினையாமல் அவனுடைய சாமர்த்தியத்தை மெச்சி வடை தான் செய்தாய் நூல் எப்படி நூற்றாய் என்று கேட்டான். எல்லோரும் இதைக்கேட்டு அவனைக் கேலிசெய்தார்கள். இராமச்சந்திரய்யர் சுவாமி வந்த சமயத்திலும் சீதாவுக்கு சொல்லியனுப்பினார். காணோம்; சுவாமி போன பிறகு சீதா வின் உள்ளே போய் பார்த்தார். உள் தாள் போட்டிருந்தது. வெகு நாழிகை இடித்தார். திறக்கபடவில்லை; பிறகு கதவைப்பெயர்த்து வைக்கச் சொன்னார். பெயர்த்து வைத்தும் உள்ளே சீதாவைக் காணோம். இராமச்சந்திரய்யர் வீட்டி லெல்லாம் தேடிப்பார்த்தார். எங்கேயும் காணோம். பிறகு ஊர் முழுவதும் தேடும்படி ஆள் அனுப்பினார். எங்கே தேடிப்பார்த்தும் அகப்படவில்லை. உடனே இராமச்சந்திரய்யர் பூலாவடி கிராமத்திற்கு பந்தி கொடுத்தார். அங்கேயும் அவர்கள் இல்லையென்று மறுத்ததிகொடுத்துவிட்டு இது விஷயம் விபரமாக விசாரிக்கும்பொருட்டு இராமச்சந்திரய்யருடைய மாமனார் மாமியார் இருவரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். எங்கே பார்த்தாலும் அகப்படவில்லை. ஜமீன்தார் இதுதான்சமயம் என்று கண்டு இராமச்சந்திரய்யர் தன் பெண்சாதியைக் கொலைசெய்துவிட்டாரென்று கட்டுக்கட்டிவிட்டார். பெங்களூர் சாஸ்திரிகள் பிள்ளை முத்துசாமி இதுதான் சமயமென்றுகண்டு, -எனக்கு முன்னமேயே தெரியும். படிப்பு படிப்பு என்று படிக்கிறார்களே, படித்தபெண் எல்லோரும் அசலாத்து சேஷனை

கட்டிக்கொண்டுதான் ஒடிப்போய்விடுகிறார்கள். இவளும் அப்படித்தான் ஒடிப்போய்விட்டாளென்று அவளுக்கு பேசினான். இராமச்சந்திரய்யர் ஒன்றும்செய்யத் தோன்றாமல் தன் பெண்சாதி யின் சமரசாரத்தை சொல்பவர்களுக்கு யீர்ந்து ரூபாய் இனும் தருவதாக கெஜட்டில் விளம்பரப் படுத்தினார். இப்படியிருக்க அந்த ஊரில் இராமச்சந்திரய்யர் பெண்சாதி கண்ணுமல்பேனதினத் துக்குமுதல்நாள் ஓர் பிரேதம்நதியில் மிதந்துவந்தது. இராமமுனிசிப்பார்த்துவிட்டு அதை ஒரு வகுக்கும்தெரியாமல் புதைத்துவிட்டார். தெய்வ சிவாமணி முதலியார் இதுதான் சமயமென்று கண்டு இராம முனிசிப்புக்கு லஞ்சம் கொடுத்து போலீஸாரை வரவழைக்கவும் ரிபோர்ட்டிளமுதவும் ஏற்பாடு செய்தார். இராம முனிசிப்புக்கும் இராமச்சந்திரய்யருக்கும்விரோதம்; அவன் உடனே சிதாகாணுமல் போனதையும் இராமச்சந்திரய்யர்மீது சந்தேகத்தையும் ரிபோர்ட்டி செய்தனுப்பினான். இதற்குள் போலீசாரும் வந்தார்கள். தெய்வசிகாமணி முதலியாருக்கு கேட்கவும் வேண்டுமோ? போலீசாருக்கு ஆசார உபசாரம் செய்தார். கலெக்டருக்குகூட அந்த உபசாரம் நடக்காது. போலீசாருக்கும் ஜயின்தார் கருந்த சம்மானம் கொடுத்துவிட்டார். உடனே இராமமுனிசிப்பு போலீசார்எல்லோரும் சேர்ந்து இரண்டு முன்று பொய்ச்சாஷிகளை தயார்செய்து அவர்கள் காண்பித்ததுபோல் முன் புதைக்கப்பட்ட பிரேதத்தை எடுத்தார்கள். இப்படியிருக்க அன்றையதினம் தற்செயலாய் திருச்சினுப்பள்ளி டாக்டர் ப்ரூன்சல் வந்திருந்தார். அவர் வந்ததும் ஜயின்தார் அவருக்கும் தகுந்த 'சப்' செய்து ஏற்பாடுசெய்தார். இராமச்சந்திரய்யர் போலீசாருடன் பேசுவந்தவர் அவர்களுடன் பேசியிட்டு டாக்டரை லட்சியம் செய்யாமல் போய்விட்டார். டாக்டருக்கு இராமச்சந்திரய்யர் மீது கோபம் வந்துவிட்டது. இதுதான் சமயமென்றுகண்டு ஜயின்தார் அந்த டாக்டரை சர்ட்டிபிகேட்டு கொடுக்கும்படி கேட்டார். டாக்

டர் அந்த கோபத்தில் அது ஒரு பெண்ணின் பிரேதமென்றும் வயது இருபது இருக்கவாமென்றும், அப்பெண் கொலை செய்யப்பட்டு இதற்கிருக்கிறாள் என்றும், சர்ட்டிபிகேட்டு கொடுத்தார். போலீசார் இதைப்பெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு இராமச்சந்திரய்யரைப் பிடிக்கிறதென்று போனார்கள். இராமச்சந்திரய்யர் இது சங்கதி தெரிந்துகொண்டு ரகசியமாக பட்டணம் போய் விட்டார். பட்டணத்தில்போய் பாரிஸ்டர் காதன் துரையைப்பார்த்து அவரை நேரே கட்டிக் கொண்டு கலெக்டரிடம் போய்ச் சேர்ந்தார். கலெக்டரிடம் காதன்துரை ரொப்ப ஒடியசடி இராமச்சந்திரய்யரை ஜாமீன்பேரில் கிடுகிடு செய்ப்படி ஏற்பாடு செய்தார். பிறகு இராமச்சந்திரய்யர் விசாரணை கலெக்டரிடம் நடந்தது. ஊரில் இருந்து இராமமுனிசிப்பு, தெய்வசிகாமணி முதலியார் முத்துசாமிய்யர் போலீசாரெல்லோரும் சாஷியாக வந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் தான் நேரில் கொலை நடந்ததைப் பார்த்ததாக சொன்னார்கள். ஆனால் இராமச்சந்திரய்யர் ஏன் தன் பெண்சாதியைக் கொலை செய்யவேண்டுமென்பதற்கு ஒரு காரணமும் சர்க்காரால் சொல்ல முடியவில்லை. மேலும் பேரில் அவனைப்பற்றி தெரிவிப்பவர்களுக்கு யீர்ந்து ரூபாய் இனும் தருவதாக இராமச்சந்திரய்யர் ஏன் எழுதவேண்டுமென்று கலெக்டர் சந்தேகித்து இராமச்சந்திரய்யரை லெஷன்ஸ் விசாரணையிலும் ஜாமீன் பேரில்தான் விடவேண்டுமென்றும் வெஷனுக்கு கமிட் செய்யப்பட்டதென்றும் உத்தரவு செய்தார். உடனே இராமச்சந்திரய்யர் முன்னைவிட அதிகபணம் கொடுத்து லெஷனுக்கு ம்காடன்துரையேவாவேண்டுமென்றுபேசினார். இராமச்சந்திரய்யர் கெஷிக்கேஸ் அந்த ஊர் லாமுமுமையும் தெரிந்துவிட்டது. தெய்வசிகாமணி முதலியார் இதில் தன் பணத்தை பணமாகப்பார்க்கவில்லை. சாஷிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் பணம் இஷ்டம்போல்கொடுத்தார். இராமச்சந்திரய்யர் கேஸ் விசாரணையென்று தோர்ட்

டில்வெருகட்டம் வந்திருந்தது. ஒருவருக்கும் மூச்சுவிடக்கூட இடமில்லை; காதன்துரை வரப் போகிறார் என்றதை கேட்கவும் அநேகர் கட்டம் கட்டமாகக்கடினார்கள். காதன்துரை கேஸ்கள் விசாரிப்பதில் வெகு பெயர்போனவர்; அவரை சென்னை ராஜதானி முழுவதும் கூப்பிடுவார்கள். சேரர்ட்டி கூடப்போகிறதற்கு ஒருமணி முந்தியே எல்லாக் கட்டங்களும்கிட்பது. பதினேரு மணி அடிக்கவும் எல்லோரும் காதன்துரை வரவை எதிர்பார்த்திருக்க காதனுக்கு பதிலாக வேறு சிறுபிள்ளை முகத்தில் மீசைகூட இல்லாதவனாக வந்து நின்றார். ஜனங்களுக்கெல்லாம் இவ்வளவுதானே என்று ஆச்சிவிட்டது. இராமச்சந்திரய்யரை ஜட்ஜி தனியாக உட்காரச்சொன்னார். புதிய வந்தவர் ஓர் கடிதத்தை துரையிடம் கொடுத்தார். அதில் காதன்துரைக்கு வர சரிப்படவில்லையென்றும் ஆனால் தன்னைப்பார்க்கிறும் வந்த வக்கீல் வெரு நன்றாய் கேஸை நடத்துவாரென்றும், அவர் சிறுபிள்ளையென்று மனதிற கவலைப்பட வேண்டாமென்றும் எழுதியிருந்தார். உடனே கேஸ் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. வாதி பக்கத்திற்காக நாராயணசாமி அய்யர் மப்பினிக் பிராகிகுடர் கேஸ் நடத்தினார். தெய்வசிகாமணி முதலியார் கேஸுக்கு முதல்சாஷியாக வந்தார். அவர் கொலை நடந்த ராத்திரி பூவரசநல்லூரில் இருந்ததாகவும் கூச்சல் கேட்டுத்தான் ஒடிப்போய் பார்த்ததாகவும் இராமச்சந்திரய்யர் சிதாவுடையகழுத்தை அழுத்திகொண்டிருந்ததாகவும், பிறகு வேண்டாமென்று தான் சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டதாகவும் சொன்னார். இராம முனிசிப் அசட்டாளமணியய்யர் தெய்வசிகாமணி முதலியார் திரும்பிவந்தபோது தான் எதிரில் போனதாகவும் இராமச்சந்திரய்யர் ஓர் கத்தியை வைத்துக்கொண்டிருந்ததாகவும், அதால் சிதாமிது இரண்டு காயம் உண்டுபண்ணினதாகவும் கொலை அவர்தான் செய்ததென்றும் சொன்னார். டாக்டர் சர்ட்டிபிகேட்டை சரிதானென்று

ருகசெய்தார். போலீசார்கள் தாங்கள் ஊரில் விசாரித்த விபரங்களைப்பெல்லாம் சொன்னார்கள். பஞ்சாங்கம் சேஷப்பா என்பவர் ஒருவர் வாதி பக்கத்திற்கு கடைசி சாஷியாக விசாரிக்கப்பட்டார். இவருக்கு யாரோ ஒருவர் வெள்ளைக்காரர் முன் போனால் தலையில் ஏதாவது முக்கியமாக கட்டிக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று சொல்லி வைத்தார். அவருக்கு பெருந்த தொந்தி போட்டிருந்தது. வேஷடியில் ஏக சிறிசல்களும் அதில் தையல்களும் போட்டிருந்தது. அதை மடித்து மடித்துக்கட்டியிருந்தார். வேஷடியை என்ன தூக்கிக்கட்டியும் அது தொங்கிக் கீழே வந்து விட்டது. மேலுக்கு ஒரு பழய கந்தைதான் கொண்டுவந்திருந்தபடியால் அந்தக்கந்தையை கோர்ட்டாருக்கு மரியாதையாக தலையில் கட்டி கொண்டிவிட்டார். மேலுக்கு துணி ஒன்று மில்லை. கோர்ட்டிற்குள் வந்ததும் வெஷடியைப் தொங்கவிட்டு கட்டிக்கொள்வது மரியாதையல்லவென்று அதையும் மேலே தூக்கி சொருகிக் கொண்டார். இவர் கோர்ட்டில் துழைந்து பெட்டியில் ஏறினதும் எல்லோரும் இவரைப் பார்த்து கொல்லென்று சிரித்தார்கள். உடனே கோர்ட்டார் அவரை வேஷடியைக் கீழேதொங்கவிடச் சொல்லித் தலை வேஷடியை மேலே போட்டுத் தொந்தியை மூடச்சொன்னார். பப்ளிக் பிராகிகுட்டர் நாராயணசாமிய்யர் கேள்வி கேட்கவும் அவருக்கு ஒன்றும் காதில் படவில்லை. பிறகு அவர் செவிடென்று தெரிந்துகொண்டு நாராயணசாமிய்யர் அவர் பக்கத்தில்போய்க்கேட்டார். அவர், தானும் கூச்சல் கேட்டுப் போனதாகவும் போய் பார்த்தபோது இராமச்சந்திரய்யர் சிதாவை அடித்துக்கொண்டிருந்ததாகவும் சொன்னார். நாராயணசாமிய்யர் எப்படியியா அடித்தார் என்றார். சிறுவர் உடனே அவர் தோளிலுள் அடி அடித்து 'இப்படித்தான் அடித்தார்' என்றார். கோர்ட்டில்எல்லோரும் சிரித்தார்கள். கோர்ட்டார் அவர் கூச்சல் போட்டதைப் பார்த்துக் கோபித்துக்கொண்டு ஓய் 'ஏன் கழு

தைபேர்களைக்கொண்டுள்ளார். சாஸ்திரிகள் ஒன்றும் சொல்லாமல், பிறகுதான் இராமச்சந்திரய்யருக்குச் சமாதானம் சொன்னதாகவும், அவர்களுக்கிடையில் யென்றும் சொன்னார். இதற்குள் ஓர் கழுதை வெளியில் கத்திற்று. கோர்ட்டார் ப்யூனைக்கப்பிட்டு அதுஎன்ன சப்தமென்றார். சாஸ்திரிகள் அது எனக்குத் தெரியும் என்றார். கோர்ட்டார் என்னவென்று கேட்க அது கோர்ட்டாருடைய பிரதிவளி என்றார். இதைக் கேட்டு எல்லோரும் சிரித்தார்கள். கோர்ட்டார் கோபித்துக்கொண்டு உம்மை ஏன் கண்டிக்கக் கூடாதென்றார். சாஸ்திரிகள் நீங்கள் என்னைக் கழுதை என்று சொல்ல வில்லையா? கோர்ட்டார் மட்டும் செய்யலாமென்று எந்த சட்டத்தில் சொல்லியிருக்கிறது என்றார். பிறகு புதுவக்கில் எல்லா சாஸ்திரிகளையும் நீங்கள் நேரில் இராமச்சந்திரய்யர் பெண்சாதியைக் கொன்றதை பார்த்தீர்களா என்று கேட்டார். ஒவ்வொருவரும் நேரில் பார்த்தேன் என்றான். மறுபடியு வக்கில் அவர்பிணத்தை புதைத்ததைப் பார்த்தீர்களா என்று கேட்டார். அவர்கள் பிரதிபலிப்பையப் பார்த்தோம் என்றார்கள். வக்கில் மறுபடி இப்போது டாக்டர் சர்டிபிகேட்டு கொடுத்த பிணமும் நீங்கள் சோதனைபோட்டு எடுத்த பிணமும் சீதாவின் பிணமா என்று கேட்டார். சாஸ்திரிகள் சீதாவுடையது தான் என்றார்கள். நீங்கள் உங்கள்மனத்தில் அதற்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் ஒரு அநாதைப் பேரத்தையிடுகிறதை நினைத்துக் கொண்டு கேட்டார். சாஸ்திரிகள் இல்லை யென்றார்கள். வக்கில் பிறகு எல்லோரும் இப்போது நான் கேட்டதற்கு சொன்ன பதில் சந்தேகமாக நிகழ்மென்று சொல்லீர்களா என்றார். சாஸ்திரிகள் சொல்வோம் என்றார்கள். உடனே வக்கில் தான் டிபன்ஸ் ஆரம்பிக்க வேண்டியது நான் என்றார். துரை உம் டிபன்ஸ் என்ன என்று கேட்டார். வக்கில் என் டிபன்ஸ் நான் நான் என்றார். துரை அர்த்தமாகாமல் அது என்னவென்று கேட்க, உடனே வக்கில் தன்

நிஜம் உடுப்பு காப் எல்லாவற்றையும் கழற்றி ஓர் பெண்ணை நின்றார். இராமச்சந்திரய்யர் கோர்ட்டு என்று கூடப்பாராமல் “ஆ சீதா!” என்று சந்தேகத்தினால்கத்தினார். கோர்ட்டில் எல்லோரும் கைகொட்டிச் சிரித்தார்கள். துரை உடனே வாதி சாஸ்திரிகளை யெல்லாம் கூட்டில் ஏற்றி இராமச்சந்திரய்யர் பெண்சாதிசீதா இவள்தான் என்று கேட்டார். எல்லோரும் இவள்தான் என்றார்கள். துரை சீதாவின் சாமர்த்தியத்தைக் கண்டு வெகு ஆச்சரியப்பட்டு உடனே இராமச்சந்திரய்யரை விடுதலை செய்தார். மேலும் இராமச்சந்திரய்யரை அக்கிரமமாகக் கோர்ட்டிற்கு விழுத்ததற்காக கவர்ன்மெண்டார் 1000-ரூபாய் இராமச்சந்திரய்யருக்கு ரஷ்டம் கொடுக்கவேண்டுமென்று, போலீசார் இதில் கிராமமுன்சிப் இடம் சேர்ந்து வேண்டுமென்றே பொய்க்கேஸ் உற்பத்தி செய்திருப்பதால் அவர்களை யெல்லாம் அந்தந்த டிபார்ட்மென்டுக்காரர் உடனே வேலையை விட்டு நீக்கி விட வேண்டுமென்று வாதியையும் பொய்ச்சாஸ்திரி சொன்னவர்களை யெல்லாம் பொய்ச்சாஸ்திரியம் சொன்னதற்காக விசாரணை செய்யப்பட சாங்ஷன் கொடுத்திருப்பதாகவும், கடியச்சீக்கிரத்தில் அவர்களை யெல்லாம் விசாரிக்கப்பட்டு மென்மூம் உத்தரவு சொன்னார்.

எஸ். இராமஸ்வாமி அய்யர் பி. எ.

கமலாம்பாள் சரித்திரம்.

ஒவ்வொருவரும் வைத்து வாசிக்க வேண்டிய தத்துவார்த்தமான ரசம் பொழியும் கதை. கமலாம்பாள் சரித்திரம் 3-வது பதிப்பு: 328 பக்கம் தயாராய்விட்டது. விலை ரூபா 1-4-0 தபாற் செலவு வேறு.

100-க்குக் குறையாமல் வாங்குகிற வியாபாரிகளுக்கு தக்க கமிஷன் கொடுக்கப்படும்.

வேண்டுவோர் மைலப்பூர் லலிதாலயத்திலிருக்கும் அ. ப. ஏஜென்ஸி காரியதரிசிக்கு எழுதிக்கொள்ளவும்.

Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief that seeing evil I yet have faith.

“Seek Truth wherever you can find it.” But,

“Make your choice and stick to it till you reach the End.”

ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH.

[ITCH YOUR WAGON TO A STAR.]

“TO THINE OWN BE TRUE.”

ஃபேயவன்: அறிவேசத்த: ஓம் தத்ஸத்]

[God is Love: Knowledge is Power: Aum]

ஸத்தியமே ஜெயம்—SATYAMEVA JAYATI.

தகம். 18.] 1911 ஸ்ரீ பிப்ரவரி, சாதாரண ஸ்ரீ மார்ச் [சஞ்சிகை. 11.]

DARKNESS AND DAWN.

A Parable.

18. “From the undefined all things defined take shape at Dawn of Cosmic Day, But come Nightfall, they melt back all to that same ‘Chaos’ undefined.”
19. “This self-same swarm of creature shapes from state to state evolved, melts back, O Pārtha, Helpless, when Night falls, and takes new shape at Dawn of Day.”
20. “But’neath this ‘chaos’ there abides a State yet deeper, ‘Undefined’ † Eternal, which, at fated time of cosmic Doom, is not dissolved.”
21. The, ‘Indissoluble Undefined’ Its Name—It is called the Final Goal. Which reached, they come not ‘back’ again. † That is my Home beyond this All.”

—Bhagavad Gita VIII : Verses 18—21

† In the sense of “Not perceivable by the senses and the mind”

அர்ச்சராதி தாமாதி மார்க்கங்கள்.

உத்தராயண தக்ஷிணயன
விசேஷார்த்தம்.

ரவு கழிந்தது. பொழுது புலர்ந்தது. பனுஷனுக்கு ஒருவருஷம், தேவதைகளுக்கு ஒரு நாள். அந்த தேவநாள், பனுஷனுக்கு இராப்பகல் என்றுள்ளதுபோல், தக்ஷிணயனம், உத்தராயணம் என்று இருபகுதியாய் விளங்கும். உத்தராயணம் அர்ச்சராதி மார்க்கம் என்று சொல்லப்படும். தக்ஷிணயனம் தாமாதி மார்க்கம் என்று சொல்லப்படும். சூரியன் ஆடிமாசம் வியாஸபௌரணமியன்று சந்திரனுடைய வீடாகிய கடகராசியில் (அண்ணாக்கு ஸ்தானத்தில்) இருக்கச், சந்திரன் மகராசியில் இருக்கிறான். இதுதான் தேவதைகளுக்கு ஸந்தியாகாலம். பிறகு சூரியன் மகாசங்கிராந்தியின்பொழுது மகரராசிக்குள் புகவும், இரவுகழிந்து பொழுதுபுலர்ந்து தேவதைகளுக்கு விடியற்காலம் ஆகிறது. சூரியன் மகராசியில் சேரவும் சந்திரன் கடகராசியில் அவனுக்கு எதிரே ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்படியும் இருக்காரியம் துவங்குகிறது. தைப்பூசத்தின் விசேஷம் இதுவே.

மனிதன் பகலில் உழைத்து இரவில் இளைப்பாறுவதுபோல, தேவசிருஷ்டியும் உத்தராயணத்தில் உற்சவகோலமாய் நடந்து தக்ஷிணயனத்தில் ஒடுங்கும். பிரபஞ்சம்தோன்றவதும் ஒடுங்குவதாய் இருப்பதாலும், அதற்குக்காரணம் இருஷ்டிஸ்தி லயமாகையாலும், இத்தொழில் நடப்பதைப்பற்றி அதன் வழிபட்டுவதே

ஜன்மசாபல்ய மாதலாலும், இந்த வேதபூமியில் எல்லா கேத்கிரங்களிலும் இந்தத் தோற்றவொடுக்கத்தையே லிங்காகாரமாகப் பிரதிஷ்டை செய்து, ஸ்திதிதர்மத்தைச் சக்திரூபமாகவும் விஷ்ணுரூபமாகவும் ஆவாஹனம்பண்ணி ஆலயங்களில் உற்சவம் நடத்திவருகிறார்கள். பெரியோர்கள் எவ்வளவோ பரிசிரமப்பட்டுச்செய்த மந்திர தந்திர உபாயங்கள், இப்பொழுது பரிபாலிக்கத்தக்க புண்யசீலர்க ளில்லாமல், அதன் பூர்வநோக்கம் இழந்து மங்கப்போய்க் கொண்டு வருகிறது.

மார்கழிமாதம் திருவாதிரையன்று ஆத்மஸ்வரூபியான பாவான் பிறப்புக்குள்ளாகத் தோற்றுகிறார். அதாவது சித்தா னுக்கிரகார்த்தம் சிருஷ்டித்தொழிலில் பிரவேசிக்கச் சங்கல்பிக்கிறார். இந்த சங்கல்பஸ்தானம் ஸ்வாதீஷ்டானமாகையால், ஆத்மஸ்வரூபியான சூரியன் தனுஸ்ராசியிலிருந்து, சந்திரனுக்கு எதிரே நின்று தரிசனமளிக்கும்பொழுது ஆருத்ரா தரிசனம், அல்லது கிறிஸ்து பிறந்தநாள் வருகிறது. துவந்துவ உபாதியினால் இருளடைந்து கிடந்தமனஸ் சூரியனுடைய திவ்யதரிசனம்பெற்றதும் சூரியன் மூலப்பிரகிருதியில் பிரவேசித்து பூமியைச் செழிக்கச்செய்கிறான். இதுதான் உத்தராயண புண்யகாலம். இந்தப்புண்யகாலத்தில் வைப்பூசத்தன்று திருமலைப்பூரில் ஸ்வாமி தெப்பஉற்சவம் கொண்டாடுவது வழக்கம். பிரளயகாலத்தில் ஒடுங்கின ஜீவகோடிகளெல்லாம், ஆபதுத்தாரண மூர்த்தியான பகவானுடைய பாதஸ்பரிசத்தினால் பின்னு முயிர் பெற்று கர்மவசத்தால் இயங்கத் தலைப்படுகின்றன. மனிதனுக்கு இராப்பகல் எப்படியோ, அப்படியே தேவதைகளுக்கு உத்தராயண தக்ஷிணயன காலங்கள் என்று சொன்னோம். பிரம்மகல்பத்துக்கும் இதுசரியே. பகவத் கீதை 8-வது அத்தியாயம் 18-வது சுலோகத்தில் பகவான் சொல்கிறார்:—

“பிரமாவின் பகற்காலத் தொடக்கத்தில் விவியத்தமான பிரகிருதியிலிருந்து வியத்தான தாவரசங்கமாத்ம ஸ்வபூத பிரபஞ்சங் பிறந்தன. அந்தப் பிரமனது பிராக்ராலத் தொடக்கத்தில் இப்பிரபஞ்சங்கள் அவ்வியத்தான பிரகிருதியில் பீண்டும் லயமடைகின்றன.

“மேற்பும் இறப்பும், பகவிரவன்னத் தானே மூன்று வருகிறது. இதைத்தான் காலசக்ரம் என்று சொல்கிறது. காலநேமி யென்பதும் இதேவே. இந்தக் காலசக்ரத்தை யாராலும் மிக்கமுடியாது. பகவானுடைய திருக்காரிய லீங்கிய ஆயுதமானாலும் அது தானாகச்சுழன் வருகிறது. பகவான் அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்கிறார்:—

“ஓபார்த்தா! எந்தப்பிராணசமூகம் தற்பூர்வ உற்பத்திற் பிறந்தனவோ, அந்தப்பிராண சமூகமே சுவாதீனமில்லாததாய் பகல்தோறும்பிறந்து இராத்தோறும் ஒடுங்குகின்றன.”

இப்படியே தர்மாதர்ம விருத்திகூயங்களும்தனுஷ்டைய புண்யபுண்ய பலன்களுக்குக் க்கப்படி “பகல்தோறும் பிறந்து இராத்தோறும் ஒடுங்குகின்றன.” தர்மசிந்தையே பகல், அதர்மசிந்தையே இரவு. ஆகவே தர்மசிந்தை புதிக்குந்தோறும் விருத்தியும், அதர்ம சிந்தை புதிக்குந்தோறும் கூப்பழம் “சுவாதீனமில்லாததாய்” தோன்றி பொடுக்கவரும். இதுதான் ஸாதனமான தர்மம். இதை புண்மையறிந்தோர் சாக்ஷிமாத்ரமாயிருந்துணர்ந்து அதற்கு அதுகுணமா யுழைத்து வருவார்கள். உண்மையறியாதோர் தர்மசக்கரத்தை யெதிர்த்து நின்று சின்னாபின்னமாகச் சேதப்பட்டுப்போவார்கள். இந்த உண்மையைச் சாமான்யர் அறியார். சகஜஞானிகள் மட்டுமேயறிந்து பிரகிருதிதர்மத்துக் கண்குணமா யிருந்துழைப்பார்கள். அவர்கள் எங்கிருந்துழைப்பார்கள்? அவர்களுக்குப் புகலிடம் ஒன்று வேண்டுமே யென்னில், அவர்களுக்குப் புகலிடமாயிருக்கு

மொன்றை பகவான் அடுத்த 20-வது சுலோகத்திற் சொல்கிறார், கேண்மின்:—

“மேற்கூறிய பூதமய பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணரூபமான ஈசுவரனைக்காட்டிலும், வேறே உத்திருஷ்டமாய் அகோசரமாய் சாஸ்வதமாயுள்ள பரப்பிரம்மமொன்றுண்டு. அந்த பரப்பிரம்மம் பிரபஞ்சமுழுதும் நசிக்கையில் நசியுதிருக்கும்.”

அது விருத்திகூயகாலத்தில் லிங்காகாரமாக விருந்து (Law of Evolution and Involution) விளங்கி, நாசகாலத்தில் அழிவற்ற பரப்பிரம்மமாக எங்கும் நிறைந்து ஏசுமாய் இருக்கும்.

அந்த ஸ்தானமே மோக்ஷஸ்தானம். அங்கே யிருப்பவர்கள் விருத்திகூய தோற்றவொடுக்கங்களால் பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் உபாதியில் ஒட்டியும் ஒட்டாநிற்கும் மஹிமை பெற்றவர்களாகையினால் உபாதியின் உற்பத்திநாசத்தால், அவர்கள் டயங்குகிறதில்லை.

“எந்தப் பரப்பிரம்மானது இந்திரியங்களுக்கு, நாசாகிதமாயிருக்குமென்று சொல்லப்பட்டதோ, அதுவே பரமோத்திருஷ்டமான மோக்ஷஸ்தானமாகச் சொல்லப்படும். அந்தஸ்தானத்தை யடைந்தவர்களுக்கு மீண்டும் பிறப்பில்லை. அதுவே எனது ஸ்தானமான பரமபதம் என்றறிக” வென்று பகவான் உபதேசித்திருக்கிறானாகையால், அந்தப் பரமபதத்திலிருந்து வாழ்பவர்களே ஜகத்ரக்ஷகர்கள் (Saviours of the World) ஆவார்கள். உலகுக்குழைப்பவர்கள், அந்த மஹாபுருஷனைச் சாணடைந்து அவனது திருவடிச் சேவகர்களாய் உலகய்ய உழைக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட அடியார்கள் தாமே, உலகத்துக்குப் புகாரஞ் செய்வத்தக்கவர்கள். மற்றவர்களைல்லாம் வழிகாட்டிகளாக வருவது,—“குருடும் குருடும் குருட்டாட்டமா

டிக்குமிவிழுந்தற்றே" யென்ற எம்பெருமான் திருமூலதேவர் உபதேசித்திருக்கிறார். பகவானும்,—

"ஓ பார்த்தா! எந்த மஹாபுருஷனிடத்தில் இந்த ஜகமுழுவதும் லயமடைந்ததோ; எந்த மஹாபுருஷனால் இந்த ஜகமுழுவதும் வியபிக்கப்பட்டதோ, அத்தகையபாமபுருஷனை வேறு விருப்பில்லாத நிச்சல பக்தியோகத்தால் அடையவேண்டும்."—என்கிறார்.

இதுவே உலகுய்ய உழைக்கும்வழி. இதுவே இராப்பகல் தர்மத்தின் உண்மை. இதுவே காலசகரத்தின் கிராமக்கிரமதர்மம். இதுவே உத்தராயண தக்ஷிணபன கால விசேஷத்தின் ஸ்வியார்த்த உண்மை. இதையறிந்தவர்களுக்கு எல்லாம் திரைவிரித்தாற்போல், திரிகாலமும் தன் இரகவியத்தை விரித்துக்காட்டும். இவர்களைத் திரிகாலஞானிகள். இவர்களைத் தீர்க்கதரிசிகள். இவர்கள் இக்காலத்தில் நடக்கும் விஷயங்களை யியந்திரிபற வுணர்ந்து காலசகரம் சுழலுவதறிந்து அதற்கனுசரணம் புரிந்துவைப்பார்கள். விபரீதவார்த்தைகள் பேசார்கள். விபரீதஞானம் பற்றார்கள். அபேதபாவனைப் பிழைத்துப் பேசுவார்களெல்லாம் "பேய் வழி வரும்வழி மயாவழி"யறிந்து, சாக்ஷிமத்தி மாயிருந்து நிஷ்பக்ஷவாதராய் சிர்மலித்தராபி ருந்து தர்மம் தலையெடுக்க முனைப்பார்கள். அதர்மம் நாசகாரணமாகைபால், அதர்மத்தை யடக்கார்கள். ஏனெனில் அது தானே யழியுந் தன்மையுள்ளது. அதைத் தடுப்பதினாலேயே அதற்கு உறமுண்டாகிறது. அதைத் தடுக்காது விட்டால் அது தானே யழிந்துபோம். அதர்மம் அழிந்தவிடத்து தர்மம் தனக்குத் தானே தலை யெடுக்கும். இதன் மர்மமறியாது மாயாவலையிற் சிக்கிய மாந்தர்கள், பற்பலவாச் சிந்தித்து பாரையிக்க காப்பாதாகப் பாசாங்கு செய்து பரமோத்க்ருஷ்டமான தர்மத்தை யிழந்து பாழ்வழியில் உழைப்பார்கள். உத்தராயண தக்ஷிணபனங்களைப் புகலிரவாகப் பாலிக்கும்

சிந்தனையால் மனிதன் உள்ளம் பெருங் ஊன்சிறை விட்டு திவ்யமான தேஜோமனஸோடு ஒரோகும் யோகசம்பத்தை யடைகிறான். இந்த தேஜோமனம் தானே "சிருஷ்டி ஸ்திதிவ்யஸைகரமிருத்" என்ற சுருதி வாக்கியப்படி, மு. தொழிலையும் சங்கல்ப மாத்திரத்தாலே யிய, மும் சக்தி வாய்ந்ததாகும். "தன்மனே வியம்யாதி தத்விஷ்ணோ பரமம் பதம்" என்ற சுருதி வாக்கியப்படி இந்த மனம் லபித், இடந்தானே பரமபதம் ஆகும். அண்ட பிண்ட சமத்துவ ஞானத்தாலே அகம் புறமிரண்டு ஒன்றாய் விளங்கும் ஸமரஸ ஞானம் பெற்றோர் "இராப்பகலில்லா விடத்தே, குரவஞ் செகின்ற குழவியையுன்னி" தர்மா தர்ம மிரண்டையும் விட்டுத் தானே தானாய் தன்மயமாக எங்கும் நிறைந்து ஏகபரிபூரணமாய் விளங்கிக்கொண்டு, உலகுய்ய வழிகாட்டி நிற்பார்கள். இந்தப் பரமோத்க்ருஷ்ட சுருணாக்ஷத்தினாலேயே, இத்தேசத்திலுள்ள கோயில்களில்லா, வீடுகாங்க சங்கமமாகிய தத்துமஸி மஹாவாக்ஷிய உண்மையை, பாமர தம் பக்குவத்தைக் கெற்றபடி காமியார்த்தமாய் உணர்ந்துப்பக் கட்டப்பட்டு உற்சவாதிகளுக்காலதத்துவத்தை விளக்க நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. இதை யுணர்ந்த வேண்டியே, இந்த உத்தராயண புனிய காலத்தின் தத்துவார்த்த உண்மையைப் பெறத் துக்கூறினோம். ஒம்தத்ஸத்

கமலாம்பாள் சரித்திரம்.

ஒவ்வொருவரும் வைத்து வாசிக்க வேண்டிய தத்துவார்த்தமான ரசம் பொழியும்கதை கமலாம்பாள் சரித்திரம் 3-வது பதிப்பு: 32 பக்கம் தயாராய்விட்டது. விலை ரூபா 1-4-தபாற் செலவு வேறு.

100-க்குக் குறையாமல் வாங்குகிற விப்பாரிகளுக்கு தக்க கமிஷன் கொடுக்கப்படும்.

வேண்டுவோர் மைலாப்பூர் லலிதாலயத் திருக்கும் அ. ப. ஏஜென்சி காரியதரிசிக்ள எழுதிக்கொள்ளவும்.

STRAY LESSONS IN CIVICS.

Our New Viceroy on 'Civic Responsibilities.'

"It will be my constant endeavour to keep a jealous watch over them (the Reforms) and to see that the object for which they were instituted is attained."—Viceroy's Reply to the Congress Deputation.

"Gentlemen, I am glad that the remarks I have made on one or two previous occasions, have given you satisfaction, for they are the sincere expression of the sentiments with which I have undertaken the responsible office I hold. It is my desire to secure the Co-operation of thoughtful men of the various communities of this great country, and, while your condemnation of lawlessness and violence justifies me in the confidence that I shall have your support in putting down any recrudescence of disorder that may occur, it is a source of satisfaction to me to feel that I shall equally have your support in my endeavours to conciliate all races, classes and creeds. I trust that my attitude towards your aspirations and ideals may continue to commend itself to you and that the blessings of contentment and prosperity may be diffused throughout the land."—The Viceroy in reply to the Calcutta Indian Association.

துரைத்தனப் பொறுப்புகளைப்பற்றி நமது இராஜப் பிரதிநிதியவர்கள் போதனை.

மதுபுதிய இராஜப்பிரதிநிதிகளும் பொருந்திய லார்ட் ஹார்டிங் அவர்கள், இதற்குமுன் இந்தியா கவர்னர்-ஜெனரலாயிருந்த லார்ட் ஹார்டிங் அவர்களின் பேரப்பின்னே. இவர் உத்தியோகப்பொறுப்புள்ள சிந்தை யுடையவர் என்று நன்றாய்க் காட்டியிருக்கிறார். காங்ரஸ் ப்ரெஸிடெண்ட் ஸர் வில்லியம் வெட்டர் பர்ன் அவர்களும் இன்னும் சில காங்ரஸ் பிரதிநிதிகளும் இவரை நேரிற்கண்டு முகமன் கூறிய பொழுது, இவர்கூறிய மறுமொழியில், இந்தியாவில் ஜனப்பிரதிநிதிகளுக்கு துரைத்தன காரியங்களில் ஒருவித பொறுப்பும் அதிகாரமும் உண்டாகும்படி சட்ட ரீருபண சபைகளில் ஜனப்பிரதிநிதிகளை நியமிக்கவும், கவர்ன்மெண்டு மந்திராலோசனை சபைகளில், ஒரு இந்தியரைப் பொறுப்புள்ள மந்திரியாக நியமிக்க

வும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்களென்றும்; இந்தச் சீர்திருத்தங்கள் ஜனங்களுக்கு துரைத்தன காரியங்களில் பொறுப்புண்டாக வேண்டுமென்றும், துரைத்தனப் பொறுப்புக்குத் தக்கபடி அவர்களுக்கு துரைத்தன காரியங்களில் அதிகாரமுமிருக்க வேண்டுமென்றும் உத்தேசித்துச் செய்யப் பட்டிருக்கிறபடியால், அச்சீர்திருத்தங்களை அவர் மிகவும் உஷாராகவிரும்புபார் த்து வந்து, அவைகளின் நோக்கம் சிதைவுறாதபடி பார்த்து வருவது தன்னுடைய கடமையாகக் கொண்டு, அவர் உத்தியோகப் பொறுப்பை வகித்திருப்பதாகச் சொன்னார்.

இங்கே யொரு விஷயம் நாம் முக்கியமாய் வற்புறுத்திக் கூறவேண்டிய தாயிருக்கிறது. இராஜப் பிரதிநிதியவர்கள் துரைத்தன சீர்திருத்தங்களின் நோக்கம் வீண்போகாதபடி அதிக விழிப்பாயிருந்து பார்த்துவரத் தீர்மானித்திருப்பதுபோல், ஜனங்களும், தங்களுடைய பொறுப்பை யுணர்ந்து, அரசியல் முறை தவறாது இராஜப் தர்மத்தைக் கடைப்பிடியாகப் பிடித்து நின்று, அரசு, குடி, பிராண்டுக்கும் இடையே இருந்து துரைத்தன காரியங்களை நடத்தும் சிப்பந்திகளாக அமைந்துள்ள உத்தியோகம்

தர்கள் தங்களுடைய கடமையை மீறி நடவாமல் அதிக உஷாராகப் பார்த்து வரவேண்டும். இல்லாவிட்டால், இராஜப் பிரதிநிதியவர்களின் விழிப்பெல்லாம் வியர்த்தமாகவே முடியும். ஏனெனில், “தூங்கினவன் கன்றுகடாக்கன்று” என்கிற பழமொழி உலகியல் பற்றிவந்தது. காலம் கலிகாலமாயிருப்பதால், கால தர்மத்தை யுத்தேசித்து, எல்லாரும் தர்ம சிந்தையோடுழைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்களென்பதை மனதிலிருத்திக் கொண்டு, “அப்படி யுழைக்கிறார்களா?” என்பதை ஊகமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு வரவேண்டும். உத்தியோகஸ்தர்கள் செய்யும் சில்லரை அக்கிரமங்கள் பெரும்பாலும், ஜனங்கள் மொட்டியத்தால் உண்டாகிறது. ஜனங்கள் தங்களுடைய ஸ்வதந்திரத்தை யுள்ளபடியறிந்திருப்பார்களானால், உத்தியோகஸ்தர்கள் அக்கிரமஞ் செய்யும் பொழுது அவர்கள் அக்கிரமச் செய்கைகளைக் கண்டுபிடித்து வெளியிடலாம். இதற்கு ஜனங்களிடத்தில் ஒற்றுமையும், ஜனப்பிரமுகர்களா யிருப்பவர்களிடத்தில் பொறுமையும் பொதுநன்மைக்காகக் கஷ்டப்பட்டுழைக்கும் தன்மையு மிருக்கவேண்டும். இந்த விஷயத்தில் ஜனங்களிடத்தில் குற்றம் சொல்ல வேண்டிய பாகம் கிரம்பியிருக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் அறியாமை காரணமாகத் தவறிப்போகிற படியால், அறிந்தவர்கள் அவர்களுக்குப் புத்தி சொல்லி ஒத்தாசை செய்யவேண்டும். இது ஜனப்பிரதிநிதிகளின் கடமையாம். சபைமெச்சு சட்டநிருபணசபையில் பேசினால் மட்டும் போதாது. “நாடுவரும்வாழக் கேடொன்று மில்லை” யென்னும் பூர்வதர்மவசனத்தை நம்பி ஊரார் படுக்கஷ்டங்களை யெல்லாம் தன்னதாகப் பாவித்துப் பணம் சம்பாதிக்க எவ்வளவு ஊக்கத்தோடு பாடுபடுகிறார்களோ, அவ்வளவு ஊக்கத்தோடு பொது விஷயத்துக்கும் பாடுபட்டுழைக்க வேண்டும். இது தான் “தூரைத்தனப் பொறுப்பு” என்று சொல்லுவது.

இது அரசன் முதல் ஏழைக்குடிவரையில் எல்லாரையும் பொறுத்தது. ஒவ்வொருவரும் இப்பொறுப்பைத் தன்னதாக வகித்து வேலை செய்யவேண்டும். உலகப்பற்றுக்களை யெல்லாம் விட்ட ஞானிகளையும் இந்தப் பொறுப்பு விடாது. ஏனெனில் அரசியல் கோணினால் இல்லறம், அறவறம் இரண்டும் கெட்டு “அறன் வலி” குன்றிப்போம். இதை நமது இராஜப் பிரதிநிதிபவர்கள் நன்றாக வுணர்ந்திருக்கிறதாகக் காட்டினார்.

மற்றொரு சமயத்தில் கல்கத்தா இந்தியன் அஸ்ஸோஸியேஷன் சங்கத்தார் இராஜப் பிரதிநிதிக்கு முகமன் கூறிய பொழுது, அவர்களுக்கு மறுமொழி கூறியதில் லார்ட் ஹார்டிஞ்ச் அவர்கள் சொல்லிய வசனங்களும் அவரது உள்ளக் கருத்துகளும் நாம் ஊகித்துச் சொன்னதற்கு உறுதியாக விளங்குகிறது. அவர் சொன்னதை யெல்லாரும் நன்றாக வுணரும் பொருட்டு, மூலத்தில் காணே இங்கிலிஷில் அச்சிட்டிருக்கிறோம். அதன் கருத்தும் மொழி பெயர்ப்பும் இது:—

“நான் முந்தி பிரண்டொரு முறைகளில் சொல்லிய வாக்கியங்கள் உங்களுக்குத் திருப்தியைத் தந்தனவென்று கேட்கச் சந்தோஷப்படுகிறேன். ஏனெனில், நான் சொன்னவை யெல்லாம், நான் உண்மையாக உத்தியோகப் பொறுப்பை வகித்த உள்ளக் கருத்துகளாயிருக்கின்றன. இந்த மஹாதேசத்திலுள்ள பல ஜனசமூகத்தார்களிலுமிருக்கிற “முனி புத்வர்களுக் கொப்பான” யோஜனை மிகுந்த தீரர்கள் (Thoughtful men) உதவி பொத்தாசையை யும்கூட்டுறவையும் துரைத்தன காரியம் யிருக்கிறேன். சட்ட விரோதமாகவும் சமாதானத்துக்கு விருத்தமாகவும் நடந்து கொள்வது பிசுபென்று நீங்கள் கண்டித்துச் சொல்வதிலிருந்து குழப்பத்துக்குக் காரணமான

அக்கிரமங்கள் பின்னும் தலைகாட்டில், அவற்றை யடக்குவதற்கு நீங்கள் ஒத்தாசை செய்வீர்களென்று பூர்த்தியாக நம்புகிறேன். ஆஃ தேயன்றி, இத்தேசத்திலுள்ள பலவேறு ஜாதி, மதஸ்தர்கள், வகுப்பார்களிடத்தும் நயப்பட நடந்துகொண்டு அவர்களை யெல்லாம் விரய பூர்வகமாய்துரைத்தனத்தாரோ டொத்துழைக்கச் செய்யும் முயற்சிகளிலும் நீங்கள் எனக்குத் துணையிருந்து அனுகூலமாக வுழைப்பீர்களென்று நம்பியிருக்கிறேன். உங்களுடைய உயரெண்ணங்கள் உத்தம லக்ஷியங்கள் சம்பந்தமாய் நான் கொண்டுள்ள இந்த மனோபாவமானது தங்களுக்கு எப்போதும் திருப்தியைக் கொடுத்து வருமென்றும், அதனால் தேசத்தில் ஜனங்களுக்குள் ஸ்ரேம விருத்தியும் மனத்திருப்தியும் பரவிவருமென்றும் நம்பி யிருக்கிறேன்.”

இராஜப்பிரதிநிதி யவர்களுடைய இத்தகைய உத்தம சங்கல்பங்கள் வீண் போகாதபடி பலனைத் தரவேண்டுமாயின், அவருடைய எண்ணம்போல் எல்லா உத்தியோகஸ்தர்களுடைய எண்ணமும் இருக்கும்படி அவர்கள் நடத்தை யில் காட்டிவர வேண்டுமென்று எல்லா உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் தக்கபடி தாக்கீது செய்ய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இராஜப் பிரதிநிதியவர்களுடைய எண்ணங்கள் பலித்துப் பயனைத் தராது, எத்தனையோ நல்லெண்ணங்கள் மின்மினிபோல் இராஜாதிக்காரிகள் மனதில் தோன்றி மறைந்து பயனற்றுக் கழிந்தமைபோல், இதுவும் கழியும். எண்ணங்கள் சங்கல்ப ரூபமாய் வெளியிடப் பட்டால் அவைபெய்யவும் பலித்துப் பலனைத்தருமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இது மனோதர்மமும் ஆத்ம தர்மமுமாம். சங்கல்ப லக்ஷண மென்னவெனில், நினைப்புக் கெல்லாம் மூலஸ்தானமாயுள்ள சங்கல்ப ஸ்ரேத்திரத்தில் உதித்த எண்ணம், வாக்காய்ப் பிறக்கும் பொழுது, பரை, பச்சந்தி, மத்யமை பெய்விடு மூன்றும் ஒன்று படப் பொருந்தி

அவைக்கேற்க வாயில்பிறக்கும் வைகரிவாக்கும் ஒத்திருக்கவேண்டும். இதற்குத்தான் திரிகரண சுத்தமான சங்கல்பமென்று பேர். மாடுவாக்குக் காயம் மூன்றும் சுத்தமாயிருந்து சங்கல்பித்தால், அந்த சங்கல்பம் எப்படியும் பலித்துப் பயனைத்தரும். ரிஷிகளுடைய வாக்குப் பலிப்பதற்குக் காரணமும், அவர்களுடைய செல்வாக்குக்குக் காரணமும் இதுவே. “இருஷிகர்ப்பம் இராத்நங்காது” என்று சகஜமாய்ச் சொல்லும் பழமொழியின் தத்துவர்த்தமும் இதுவே. இருஷிகள் எப்போதும் திரிகரணசுத்தியோ டிருப்பார்களாதலால், (அவர்களுக்கே பார்ப்பான், பார்வை, பார்ப்பன மூன்றும் ஒன்றுகப் பொருந்தி சங்கல்பாத்மக தரிசனம் சித்திக்கும்), அவர்கள் “கர்ப்பம்” அதாவது ஸத்திய பூர்வகமாயுள்ள அவர்கள் நிர்விகற்ப மனதி லிருந்தெழும்புகருத்து அல்லது எண்ணம் இருளடைந்து மருளுக்குக் காரணமான (அறியாமை காரணமாக வுண்டாகும் மயக்கம் குழப்பம் நிறைந்த) “இராத்நங்காது”—இருட்டறையில் தங்காது. அப்படியென்றால், பரவெளியில்தோன்றி உடனே பலனைத்தரும் சித்தர் வாக்காக விளங்கும் என்று அருத்தம். இப்படிப்பட்ட வாக்குசித்தி பெற்றவர்கள் வாக்கே; வாக்கேவியின் மஹத்துவத்தை விளக்குவதாயிருக்கிறது.

இந்த வாக்கித்திபெறக் காசுபணம் வேண்டிய தில்லை. ஆனால் தானமும் தபஸும் வேண்டும். “தன்னைக் கொடுக்கும் தியாகமே தானம்.” இதற்கு அகிஷ்டான தேவதை தியாகராஜர். “தானடங்கத் தன் சிருஷ்டியடங்க, மனமடங்க மாயைநீங்க, ஸர்வஸம்ஹார ஸ்ரேத்திரத்தில் ஆனந்தத்தாண்டவம் செய்பவரும், “அசைவற்று ஆடவல்லவருமான” நடராஜ மூர்த்தியே தபஸுக்கு அகிஷ்டான தேவதை. “தியாகம்,” “நடம்” இவ்விரண்டும் தானம், தபஸ் இவற்றின் தத்துவாதீத ஸ்வரூபங்களாம். இரத்தத்தத்துவாதீதுமானபொருளையே தியாகாராஜர்

என்றும்; நடராஜர் என்றும், அரங்கநாதர் என்றும் சொல்லி, லக்ஷிய லக்ஷணங்கள் பொருந்தக் கோயில்கட்டிப் பிரதிஷ்டைசெய்து நாம் குடும்பிடுந் தெய்வங்களாம். இவ்வகளை இத்தேசத்தார் உண்மையாய்க் கொண்டாடும் உத்தம லக்ஷியங்களாம். இவற்றை யறியக்கூடியவர் யாவரே யாயினும் அவர் உண்மையில் இராஜாதிராஜனும் தேவாதிதேவனுமான நரஸிம்ம மூர்த்தியின் பிரதிநிதிபேயாம். சிங்கத்தின் திரும் விளங்கும் சங்கல்ப சக்தியும், கருணாஸலாகரமான பானுஷீகத் தன்மையும் நிறைந்தவர் எவராயினும் அவரை “சிந்திராதேவி” கருங்குவித்துக் குடும்பிட்டுப் புதிதேஷத்திரமான தன்னையாளும் ஷேக்ரஜ்ஞ மூர்த்தியாகக் கொண்டாடுவான்.

இந்த வருஷம் நடராஜர் தரிசனம் மாசு முதலில் வந்த திருவாதிரை நாளிலும், அரங்கநாதர் தரிசனம், மார்கழி மாசம் கடைசியில் வந்த வைகுண்ட ஏகாதசி திதியிலும், பாரிலுள்ள பக்தர்களுக்கெல்லாம் கிடைக்கலாயிற்று. தியாகராஜருடைய ஊர்த்துவ தாண்டவ மஹா தரிசினம் இனிவரும் பங்குனி மாசத்து உத்தர நாளில் கிடைக்கும். அது திருவாரூர் ஷேத்திரத்தில் விசேஷமாம். மனுஷனுடைய ஆத்மா வேறு, மனம் வேறு, தேஹம் வேறு என்று இல்லாமல், மூன்றும் ஏகமேவாத்விதீய மாயிருக்கும் ஒரே பரம்பொருளின் பரிணாம சேஷ பரிச்சேதமா யிருப்பதால், காரியத்தில் பங்குபெட்டுப்பேச இடமுண்டானாலும், உண்மையில் (உத்தமலக்ஷியத்தில்) மனம் பொருந்தியவர்களுக்கு) அவ்வித பேதத்துக்கு இடமில்லை.

ஓம் தத்ஸத்.

ஓம் ஸ்ரீ சாவீத்திரையநம:

Sivayoga-Deepika.

Chapter V.

Part II. The Six States of Consciousness.

சிவயோகதீபிகையில்

அமனஸ்க விதானமென்கிற

ஐந்தாவது படலம்.

2. ஆறு அவஸ்தைகள்.

— :- —

29. சகல இந்திரியங்களுக்கும் குணங்களுமில்லாத நபகாய் சகல ரூபங்களுக்கு மரீதமான காய் நிர்ஞ்சனமாய் சாந்தமாய், பாவாபாவங்களுக்கு மிகவும் அப்பாற்பட்டதான அவஸ்தைப்பதுவே அதுவே சஹஜாவஸ்தையென்று சொல்லப்படும்.

30. ஜாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம் துரியாதீதர், சஹஜம் (இந்த ஆறும் அவஸ்தைகளெனப்படும்.) இவற்றினால் ஒன்றுமில்லை யென்றறியத்தக்கது.

31. சகல துஷ்கர்மங்களையும் விட்டுச் சபகர்மங்களைப்பிடித்து சுவர்க்கசுகத்தை அபேக்ஷித்த புருஷனுனவன் பிரவிருத்தனென்று சொல்லப்படுவான். அவன் ஜாக்கிராவஸ்தைக் கதிகாரியாகமாட்டான்.

32. (இக்ஷேபக சகங்களுக்கும் பரலோக சுகங்களுமாயி) பதச்சுகங்கள் போதும் போதும் என்று அவையினிடம் அபேக்ஷையில்லாம விருப்பவனே நிவிருத்தனென்று சொல்லப்படும். அவன் ஜாக்கிராவஸ்தையி விருந்துகொண்டு மோக்ஷ சுகத்தையடைய அதிகாரியாவான்.

33. இச்சம்சார சாகரத்தை எவ்விதம் கடப்பேன் என்று சிந்தித்து ஆசாரியரை சேவித்தலும், பெரியவர்களுடைய சகாவாசமும், அபேக்ஷ யில்லாமலிருப்பதும், நல்ல ஆசார

மும், மௌனமும், வைராக்கியமும் (இவைகளுடனேகூடினதிக்கேஷ்டமே) வேதசாஸ்திரங்குளிலே நிச்சயமான புத்தியால் காமக்குரோதங்களாகிற சத்துருக்களை நாசம்செய்தலும், டம்பியில்லாமலிருத்தலும் இந்தக் காரியங்கள் யாதொரு புருஷனுல் சாதிக்கப்படுமோ அவன் ஜாக்கிராவஸ்தையோடு கூடினவனாகியோகாப் பிராசத்தை யடைகிறான்.

34. ஜாக்கிராவஸ்தையில் மரணமடைந்தவன் மறுஜன்மத்தில் பூர்வாப்பிராச வசத்தினால் இந்த பூமியிலே ஸ்வப்பனாவஸ்தையை யடைவான்.

35. இந்தப்படி ஸ்வப்பனாவஸ்தையை யடைந்த யோகிசுவான் சகல லோகங்களையும் சொப்பனம்போல் பார்த்துக்கொண்டு சித்தத்திலே சரத்தாலத்து மேகத்தைப்போல் சத்தாமாத்திரமாக நின்று சஞ்சரிப்பான்.

36. சுழுத்தியவஸ்தையை யடைந்த யோகிசுவான் துவைத பாவங்களை யெல்லாம் நீக்கி, மிஞ்சிநிற்கும் சாந்தத்தை வகித்து, பிரகாசஸ்வபாவமாய், சிதானந்தமாகிய சூரியன் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்க பாஹியத்தில் விருத்திகளோடு கூடியிருந்தாலும் ஹிருதயத்தில் விருத்திகளற்றவனாய்ச் சித்திரப் பிரதிமைபோல் விளங்கிக்கொண்டிருப்பான். இது மகாச்சரியம்.

37. துரியாவஸ்தையை யடைந்த யோகிசுவான் பிழைத்திருந்தாலும் செத்தவனைப்போல் மனோவிருத்தி யில்லாதவனாய் சாந்தியையடைந்து கந்தம் முதலிய குணங்களில்லாதவனாய் பாவனாகிதனாய் முத்தியை யடைந்திருப்பான்.

38. பின்னும் துரியாவஸ்தையிலேயே யிருக்கும் யோகிசுவான் சுழுத்திர மத்தியிலே வைக்கப்பட்ட நிறைகுடம் போலவும் ஆகாசத்தில் நிறுத்தின சூன்ய குடம்பம் போலவும் விஷ்ணு பதத்தில் உள்ளும் புறம்பும் கிரமமாக பூர்ண பாவத்தையும் சூன்யபாவத்தையும் அடைந்து சித்திரத்திலெழுதிய தீபத்தைப் போல் விளங்கிக் கொண்டிருப்பான்.

39. துரியாதீதாவஸ்தையை யடைந்த யோகிசுவான் பாஹியத்தில் லோகங்களில் சிலரால் பிரஹ்மாவென்றும், சிலரால் விஷ்ணுவென்றும், சிலரால் சிவனென்றும், சிலரால் சூன்யமென்றும், சிலரால் பிரகிருதி யென்றும், சிலரால் புருஷனென்றும், சிலரால் காலமென்றும், சிலரால் அர்த்த (பொருள்) ரூபியென்றும், இவ்விதம் நானுவித கற்பனைகளாகிய சொற்களாற் சொல்லப்பட்டும், தேகத்தோடு அவன் கூடியிருந்தாலும், அவன் நித்தியமுகத்தனாய் சுகித்திருப்பான்.

40. ஆகையால் நீயும் சகல பிரயத்தினங்களாலும் கிரமமாக அப்பிராசம் பண்ணி இந்த துரியாதீதாவஸ்தையை யடைந்து சுகத்தையடையக் கடவாய்.

41. (சகஜாவஸ்தை) சகல அவஸ்தைகளையு மடைந்திருந்தாலும் சகல அவஸ்தைகளையும் நினையாமலிரு. மனதில் உள்ளும் புறம்புமுள்ள சகல பற்றுக்களையும் அடியோடு விட்டு விடு. (12)

42. அந்நியகர்மங்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டு இச்சிவயோகத்தையப்பிராசம்பண்ணு. சகஜமாய் சத்தித் தமமான (13) அமனஸ்க மென்கிற முத்திரையை யடைவாயாக.

43. ஆத்மாவையும் பிந்துவையும் ஆகாசமாகச்செய்து இந்த இரண்டையும் சமரசப்படுத்தினால் அதுவே அமனஸ்தகை (முத்திரை) யெனப்படும். (அதுவே கேசர் யவஸ்தையென்றும், உன்மனையென்றும், அஜாட்யநித்திரை யென்றும் இப்படிப்பட்ட பரியாய நாமங்களாற் சொல்லப்படும்.)

(12) மேற்கும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புப் பாடம் மூலத்திற்கு முரணாயிருக்கின்றது. “சகல அவஸ்தைகளையு மடைந்திருந்தாலும், சகலாவஸ்தைகளையும் மறந்திருந்தாலும் உள்ளும் புறம்பும் வியாபகமான சகல சுகங்களையு விட்டு விடு.”

(13) “ஸ்வசம்வேத்தியமான” என்பது சிவ மொழிபெயர்ப்புப் பிரதினின் பாடம்.

44. ஓஸ்வாமி, ஜாக்கிர சொப்பனங்களை அதிகரித்து ஜனன பரணங்களில்லாபல், சிவ ஸ்வரூபமாகிய அமனஸ்கமென்கிற முத்திரையை எப்பொழுது அடையப் போகிறோம் (என்று கேட்ட சிஷ்யனுக்கு குரு மூர்த்தியானவர் வேறொரு பிரகாரமாக மனோநிவிருத்தியைச் சொல்லுகிறார்.)

45. சராசரமாகிய சகல லோகமும் மனத்துக்கு திருசியமாகும். அம்மனம் உன்மனீ பாவத்தையடைந்தால் அது எவ்விதம் உண்மையாகிய மோகபதமாகாது.

46. அடெப்படியென்றால், மனம் எங்கெங்கே போகுமோ அங்கங்கே நிறுத்தி அது காரணமாக மனோலய மடையவேண்டும். அந்தப்படி மனதை (போக) விடாபல் தடுப்பதினால் [அதைத் தடுப்பதினாலே, வெள்ளத்துக்களை போட்டாற்போல்] விஷயம் விருத்தியாகும்.

47. ஆகையினால் அந்த மனதை போக்கிலே விட்டால் யதேச்சையாய் திரிந்து தானே திரும்பி யதாஸ்தானம் தீசேரும். அடெப்படி யென்றால், மதமடைந்த யானையானது அங்குசத்திற்குள் அகப்படாமல் இஷ்டப்படி திரிந்து தானே தன்னிடம் திரும்பி யடைவது போலாகும்.

48. * லயத்தில் சிறந்தது நாதம். முத்திரையிலே சிறந்தது கேசரீ. யோகத்திற் சிறந்தது நீராலம்பம். அவஸ்தைகளிற் சிறந்தது மனோன்மனீ.

49. ஆகையினால் ராஜயோகத்தின் (சக்தி ரூபமான) இந்த மனோன்மனீ முத்திரையை யடைந்த யோகிசுவரன் பாலோன்மத்த பிசாசங்களைப்போல் சகல லோகங்களிலும் சஞ்சரிப்பான்.

† [மனதுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானம் எதுவோ, அதுவே லயஸ்தானமுமா மாகையால், “தன்மனோவிலயம் யாதி தத் விஷ்ணோ பரமம்பதம்” என்ற சுருதி வாய்ந்தால் குசிக்கப்பட்ட புரமபதமான பராகாசவெளியை “யதாஸ்தானம்” என்று குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்.—வி-சி-ப.]

* ‘லயக்கிரமத்தில்’ என்பது அருத்தம்.

50. ஆகையினால் இந்த ஜீவன்முத்திப் பிரகாரத்திற்கு இதுவே யோகம். இதைவிடவேறில்லை. இதுவே மோகபதத்தைக் கொடுக்கத்தக்கதும் சமஸ்த தரிசனங்களுக்கும் சம்மதமானதும்.

51. மந்திரயோகம் லயயோக மிரண்டும் ஆரம்ப மாத்திரம். ஹடயோகம் அப்பியாசமாகும்; ராஜயோகம் மோகபதத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதென்று சொல்லப்படும். ஆகையால் (முத்தின மூன்றையும் பூர்வபக்ஷமாய் நிறுத்தி) இந்த ராஜயோக மொன்றே (மோகபதத்தைக்கொடுப்பதால்) மேன்மையானதாகும்—(கடைப்பிடியாகக் கொள்ளத்தக்கது.)

52. ஆகையால் யோகிசுவரனுக்கு மோகமடைவதற்கு இந்த ராஜயோகாப்பியாசம் செய்யவேண்டியது. இந்த யோகத்துக்கு விக்கினங்களாவன (இடையூறுகள் ளாவன):—ஆலஸ்யம் (ஊக்கமின்மை), துஷ்டர்களின் சகவாசம், பந்துக்கள் சாஸ்திரங்கள் இவைகளின் வாசனை, ரோகங்கள் முதலியவை. இவை முதலானவெகு விக்கினங்களை யெல்லாம் ஜபித்து இந்த மகாயோகாப்பியாசத்தினால் பிறந்த (அணிமாதி) அஷ்டடைசுவரியங்களையும் (காயம், வாதம் முதலிய) சித்திகளையும்விட்டு நல்ல தேசத்தில் சதஜனங்களால் சூழப்பட்ட (ராஜநிஷ்டரேங்களும்) உபாதிகளு மில்லாத தர்மராஜ்யத்திலிருந்து கொண்டு இந்த ராஜயோகத்தை யப்பியாசம் செய்யவேண்டும்.

53. இந்தப்படி ராஜயோகாப்பியாசம் பண்ணின மகாத்மாக்களுக்கு தாபத்திரயங்களும் நவ வித (பதார்த்த) வியவகாரங்களும், அரிஷ்டவர்க்கங்களும், பஞ்சகோசங்களும், ஷட்பாவ விகாரங்களும், ஷட்ஊர்மிகளும்,—இது முதலானவைகள்—இல்லவே யில்லை.

54. மகாப்பிரகாசமான அக்கினியானது பச்சை விறகையும் உலர்ந்த விறகையும் ஏகமாய் எப்படி யெரிக்குமோ அப்படியே ஞானாக்

கினியானது க்ஷணமாத்திரத்திலே புண்யபாபங்களெல்லா வற்றையும் தசித்து பின்பு ராஜயோக சித்தியை யடையப் பண்ணும்; அப்படியடைந்த மகாத்மா முத்தனாவான்.

55. அற்பமாகிய தீபமானது எப்படி மகத்தாகி திரண்ட அந்தகாரத்தை ஹடத்தாற் போக்குமோ அப்படியே இந்த ராஜயோக சமாதியானது கொஞ்சம் உண்டானாலும் சுபாசபகர்மங்களெல்லாவற்றையும் போக்கும்.

56. இந்த ராஜயோகத்தை யாதாவிமாருவன் அப்பியசிக்க எத்தனம் பண்ணி யோக சித்தியை யடையுமுன்னை இறப்பானாகில் அவன் *சுவர்லோகத்தை அடைந்து வெகுதூரம் சுசமனுபவித்து அதன்பின் பூமியில் ஐசுவரிய வான்களாய் வெகு சாஸ்திர சம்பன்னர்களாய் யோகிசுவர்களாய் இருக்கும் சத்புருஷர்களின் குலத்திற் பிறந்து (பூர்வஜன்மாப்பியாச வசத்தால்) இந்த ராஜயோகத்தைச் சபூர்ணமாய் அப்பியசித்து சிவமெனப்படும் பரமபதத்தை யடைவான்.

57. இந்தப்படி ராஜயோகத்தினால் எவனுடைய மனதானது பரப்பிரஹ்மத்தில் லய மடையுமோ அவனுடைய தாப் தகப்பனிருவரும் கிருதார்த்தராவார்கள். அவனுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள் யாவரும் மகாபுண்ய வான்களாவர். அவன் சஞ்சரிக்கும் பூமிபானது அவன் பாதம் படுவதால் புண்ணிய ஷேத்திரமாகும்.

58. (இந்தப்பிரகாரம் சிவயோக மகத்துவம் சொல்லி கிரந்தகர்த்தாவானவர் இந்த கிரந்தத்தின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்கிறார்):—

சகல யோக சாஸ்திரங்களின் ரகசியங்களையும் சித்தபுருஷர்களுடைய சித்தாந்தத்தின் வழியையும் சோதித்து நிச்சயம் பண்ணி சுருக்கமாய் இந்த சிவயோகப்பிரதீபிகை யென்னும் கிரந்தம் செய்யப்பட்டது.

* ‘சிவலோகம்’ என்றும் பாடமுண்டு.

59. இந்த சிவயோக தீபிகையானது மகாரகசியமானது. இதை யப்பியசிக்க வைராக்கிய முள்ளவனாய், இந்திரியங்களை ஜயித்தவனாய், சிவனிடத்தும் குருவிடத்தும் சலனமில்லாத பக்தியுள்ளவனாய், விருப்பவனுக்குக் கொடுக்க வேணும்; அல்லாமல் மூடனுக்குக் கொடுப்பானாகில் குருத்தரோகி யாவான்.

60. இச் சிவயோகதீபிகையானது “பரம” முதலிய சப்தங்களால் ஆரம்பிக்கும் அநேக விருத்தங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஐந்து படலங்களாகச் செய்யப்பட்டு “கிரிநாமம்பக” என்கிற சங்கியையுள்ள (287) சுலோகங்களுடன் கூடியிருக்கும். அப்படலங்களின் சுலோகத் தொகை வரிசையாக “புரபாணன்” (53), “அஜசாயகான்” (59), “சமுத்ரரிதான்” (64), “கரோஷூன்” (52) “நிதிபாணன்” (69) என்னும் எண்களாகும்.

இவ்விதம் சதாசிவ யோகிந்திரரால் செய்யப்பட்ட சிவயோக தீபிகை யென்கிற யோகசாஸ்திரத்தில் அமனஸ்கவிதானமென்ற ஐந்தாம் படலம் முற்றும்.

சிவயோகதீபிகை முற்றுப் பெறும்.

மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர்.

THE SPIRIT OF RELIGION.

OR

VEERA-SAIVAM TO THE FORE.

AN EXPOSITION

OF THE PRINCIPLE OF UNITY IN RELIGION
IN THE LIGHT OF ACTUAL EXPERIENCE

AND WITH

Special Reference to the Veera-Saiva faith

BY

C. V. SWAMINATHA Aiyer,

Editor of the Vivekachintamani,

With Corresponding Texts and References
From the Veera-Saiva Scriptures

BY

M. K. SARAYANASWAMI Aiyer, B. A., B. L.,
High Court Vakil.

MADRAS:

THE LALITA PUBLISHING CO.,
LALITALAYA, MYLAPORE.

Price 8 As.]

[1 Shilling.

London Agents:—Messrs Luzac & Co, Oriental Bookellers,

AIDS TO NATURE STUDY.

* Elementary Botany and Study of Plant Life

Nature Study and Child Study—these two in their fullness and perfection complete the Education of Man, drawing out the Soul of man to the fullest extent possible and preparing him to work in tune with the Infinite."—*Guru Vah.*

"Nature Study by inductive method ought to occupy a prominent place in our Elementary Schools, as it will greatly strengthen the spirit of enquiry and improve the powers of observation in children."—*Extract from the author's Preface to the Elementary Botany.*

"The Bean plant was selected as the type of flowering plants . . . Prominence is given to the functional aspect; this standpoint of view is the most important one. Form and structure have no significance apart from their functions."—*Extract from the author's preface to the Life of the Bean Plant.*—in Tamil.

* (1) Elementary Botany in Tamil by K. Rangachari, M.A., L.T., with 233 illustrations, Messrs. P. R. Rama Iyer & Co., Madras, 1-8-0 (2) Life of the Bean Plant in Tamil by the same author with 26 illustrations & coloured frontispiece, Messrs. P. R. Rama Iyer & Co., Price As. 6.

பிரகிருதி வித்யைக்குவேண்டிய சாதக சாதனங்கள்.

(விவேகசிந்தாமணி 309-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

V.

இப்படி, யெல்லாசாதகங்களிலும் பரமசாதகமான மனப்பழக்கம் (Proper training of the mind) தீக்ஷாபுமாத முன்காலத்தில் போதிக்கப்பட்டுவந்தது. இப்பொழுதும் உண்மையாளர் அவ்வழிப்பற்றியே போதித்துச் சாதித்து வருகிறார்கள். பொய்மொழி பேசும் புன்மையாளரைப்பற்றி இங்கே நமக்கு விசாரமில்லை. ஒருகோட்டை தானியத்தில் ஒரு மணியெல்லே யுள்ளதாயினும், அந்த ஒரு மணியெல்ல தானே முனைத்துப் பல்கிப்பொருகிப் பலனைத் தருமன்றி, மற்றப் பதர்களெல்லாம் முனைக்காது—எருவுக்கே யுதவும்.

அதுபோல மனப்பழக்க மில்லாக் கற்றறிமூடர்கள் மனிதநிற் பதாவார். இப்பதாரிவருந்து மனிதநெல்லைப் பொறுக்கிப்பெடுத்து, விதைத்து, நீர் பாய்ச்சி, வளர்த்து, விவசாயம் செய்து கைசூயினால் மனப்பழக்கம் பெற்ற மணிகளான மனஞ் சிலகால விர்த்திசெய்ய வேண்டும்.

இந்த மணிகளினால் தான் மனஞ் சிலம் விளங்குவதவரித்த இப் பாரதவருஷம் விளங்கவேண்டும். மனஞ் சிலம் விளங்குதலாவது "(Progress of Humanity)" என்று, வார்த்தையின் அர்த்தம் தெரியாது இங்கிலிஷில் சொல்வதே. மனஞ் சிலம் (Humanity) விளங்குவது அருட்பெருமென்றி னாலேயே யாகும். அருட்பெருமென்றி னோவழி நடக்க வறியாது மனஞ் சிலம் அருளைவிட்டு அழியும்பொருளையே (Material Wealth) பெரிதாக நாமும் மேற்றிசைநாகரிக விர்த்தியால் மனஞ் சிலவிர்த்தி (Human Progress) சாண ளப்பான் பூச்சி செக்கடியைச் சுற்றுவதுபோல் காலசக்கிரத்தி லகட்பட்டுச் சுழன்றுவது வருகிறது. இதைமாற்ற மனப்பழக்கம் அவசியம் வேண்டும். அதுவே பரமசாதகம்.

VI.

அந்தப் பரமசாதகம் அமையப்பெறச் சாதனங்கள் வேண்டும்.

அவைதான் இல்லப்பழக்கம் (Home influence) பள்ளிப்பழக்கம் (School influence) என்று சொல்லும் நல்ல படிப்புவசனம்.

"இல்லறமல்லது நல்லறமல்ல" ஆகலால் இல் றம் வழுவாது நல்லறஞ்செய்துவரும். நற்குலத் த்தில் பிறந்த பிள்ளைகளுக்கே இல்லப்பழக்கம் நல்லதாயமையும்.

அரசியல் என்னும் பொதுவறம் வழுவாது செங்கோல் செழித்தோங்கும் இராஜ்யத்தி லேயே பள்ளிப்பழக்கம் நல்லதாயமையும்.

ஏனெனில், "அரசனெனவழிக் குடிகளவ் வழி!" பெண்பது பொய்பிலாப் பழமொழி.

இராஜதர்மம் பிசகினால் துரைத்தனம் சீர் கெடும். இராஜப் தர்மம் என்பது "அரசியல் முறை"யெனும் "General and eternal Principles of Government" என்று இங்கிலிஷில் சொல்வதையே சொன்னதன்றி வேறல்ல. இந்த இராஜப் தர்மம் பிசகினால் துரைத்தனம் (Administration of State) சீர் கெடும். துரைத்தனம் சீர்கெட்டால், அக்கிரம அபியா பங்கள் மலிந்து மிகும். அக்கிரம அநியாயங் கள் மலிந்து மிகுந்தால் பிரஜைகளுக்கு தர்மத் திலுள்ள நம்பிக்கையும் அதனால் தர்மசிந்தையு ம்கெடும். தர்மசிந்தை கெட்டால் அரசிய லுக்காதாரமாயுள்ள உயிர்க்கூல குலையும். தர் மமே தேங்கோல், தர்மபரிபாலனமே அரசு ரீமை. தர்ம சிந்தையை வளர்த்தலே சிஷ்ட பரிபாலனம். அதர்மத்தை யடக்குதலே துஷ்ட டிக்காணம். அறன்வலி தானே (Righteousness or the Might of Right) அரசு துக்குப் படைவலிமை. மனஞ் சிலம் விருத்தியை நோடுதலென்றே நாமு, ஸத்யமே ஜயம் என்பதே அரண். தர்மமே ஜயம் என்னும் ஆப்த வாக்ஷயமே யாராலும் அசைக்க முடியாத கோடி. இவ்வெல்லாம் பொருந்தச் சோந்ததே அரசு.

இப்படியாகக் குடி, படை, நாடு, அரண், கோடி, அரசு, என்னும் ஆறு அங்கங்களும் அமைந்தது அரசியல். இந்த அரசியல் முறை துறையினைப் பள்ளிப்பழக்கம் நல்லதாயுமாம்.

பள்ளிப் பழக்கம் நல்லதாகா விட்டால் இரா ஜ்யத்தில் பிறந்த பிள்ளைகளெல்லாம் கொள்ளிக் கட்டைகளாக ஆய்விடுமென்பதற் சந்தேக மில்லை.

VII.

ஆறு கரைபுரண்டால் அணைகோலி யடைக் கலாம். சமுத்திரமும் கரைபுரண்டால் அதற்கு அணைகோலுவது எப்படி?

அதுபோல மனஞ் சிலஞ்செய்த சட்டம் பிச கானால் அனத்தத்திருத்தி விடலாம். ஸநாதன மான தர்மம் பிசகினால், வருபயனைத் தடுக்க யாராலும் முடியாது, பகவானுங்கட முடியாது. இதை ஸ்ரீ குருஷ்ணபகவான் கீதையின் 8-வது அத்தியாயம் 18, 19, 20-வது சுலோகங்களில் அர்ச்சுனுக்குவெகு நன்றாய் எடுத்துரைத்து விளக்கியிருக்கிறார்.

VIII.

பிள்ளைப்பழக்கம் நல்லதாக வேண்டுமாயின் இத்திரிபங்களெல்லாம் தீக்ஷணயமார்கத் தத்தம் வேலைகளைச் செய்யவேண்டும்.

1. கண் ஸ்தூல குக்ஷம காரணம் முனைந் தும் பார்த்துக் கொடுத்து பார்வைவயத் தள்ளி பார்க்கப்பட்ட வஸ்துவையும் தள்ளித் தானே தானய்த் தன்மயமாய்ப்பார்ப்பாரின் மாத்திரமாய் நிற்க வேண்டும்.

2. காதும் அப்படியே ஸ்தூலகுக்ஷமகாரண மான சப்தங்களைக்கேட்டு நாதானுசந்தானத் தில் பழகிக்கேட்ட சப்தம், கேள்வி யிரண்டையும் தள்ளிக் கேட்டவன் மாத்திரமாக நிற்க வேண்டும்.

3. மூக்கு (நாசி) ஸ்தூல குக்ஷமகாரணமான முன்னுணர்ச்சிகளையும் முகர்ந்துணர்ந்து, மோ ப்பம், முகாப்பட்டவாசனை யிரண்டையுந்தள்ளி முகர்ந்தான் மாத்திரமாக நிற்கவேண்டும்.

4. இப்படியே தவக்கேந்திரியம் (தோலை) ஸ்தூல குக்ஷம காரணமான முனைந் தும் பார்த்துக் கொடுத்து பார்வைவயத் தள்ளி பார்க்கப்பட்ட வஸ்துவையும் தள்ளித் தானே தானய்த் தன்மயமாய்ப்பார்ப்பாரின் மாத்திரமாய் நிற்க வேண்டும்.

ளையும் உணர்ந்து ஸ்பரிசிக்கப்பட்ட பொருள், ஸ்பரிசும் இரண்டையும் தள்ளி ஸ்பரிசித்தான் மாத்திரமாக நிற்கவேண்டும்.

5. அஃதேபோல், நர்க்கும் ஸ்தூல ரூபம் காரணமான உருகிகளையெல்லாமுணர்ந்து ரஸி க்கப்பட்ட பொருள் ரஸனை யிரண்டையுந் தள்ளி ரஸித்தான் மாத்திரமாக நிற்கவேண்டும்.

இவை யெல்லாவற்றிலும் “தானேதானாய்த் தன்மயமாய்” என்பதைக் கூட்டிக்கொண்டு அர்த்தம் செய்து கொள்ளல்வேண்டும்.

அப்படியே வாய், கை, கால் முதலிய கண் மேந்திரியங்களும் அதனைச் செய்தொழிவிச் செய்து தொழிலின் பலனைப் பற்றி நிற்காமல் அகமுகனோக்கிச் செயலின் அதிஷ்டான தேவ தையைப்பற்றி நிற்கவேண்டும்.

இப்படி இந்திரியங்களைப் பழக்கும் விதம் இந்தியாவிலே தீக்ஷாவிதிகளாக வேற்பட்டுள்ள து மேற்றிகையில் ப்ரோபெல், பெஸ்ட்லோஜி (Fröbel, Pestelozzi) இவர்களால் முறைபறி ந்து ஒதியுணரப் பெற்றிருக்கிறது. அவர்கள் உணரப்பெற்றதை யுணர்ந்துவான் கிரந்தங் களும் இருக்கின்றன. ஆனால் அவர்களுடைய உண்மையை உள்ளபடி உணரும் சக்திவாய்ந்த மாணவரும் போதகருந்தான் விசேஷமாயி ல்லை.

IX

‘ஸர்க்கலில்’ மிருகங்களைப் பழக்குவதுபோல் இந்திரியங்களைப் பழக்கினால் பிரயோசன மில்லை. (“இயலிசை வித்வான்கள் தாரதம்யி யம்” பார்க்க.)

காட்டு மிருகங்களையும் கரடி புலி பாம்பு களையும் அடித்தடிப் பிரயோகங்களால் (அல் லது இன்னிசை மயக்கால்) அடக்குவது பெரிதல்ல; அடி தடிப் பிரயோகாதிகளால் அவற்றின் குணம் மாறுது. வெறும் பழக் கம் மட்டும் ஏற்படும். மந்திர தந்திரோபா யங்களால் அவற்றின் குணத்தையே மாற்றி

விடலாம். பாம்புதானே பதஞ்சலி முனிவ ரானதும், வியாக்கிரம்தானே வியாக்கிரபாத ரிஷியானதும் இதற்கு இதிஹாஸங்களாம். இதுதான் மனப்பழக்கம். யோக சாஸ்திரங் களில் இந்த மனப்பழக்கத்தையே “சித்த விருத்தி நிரோதனம்” என்று சொல்வர். இந்த “சித்த விருத்தி நிரோதன” சம்பந்தே, “யோக சித்தி” யென்றும் “ஞான ஸாதனம்” என்றும் “பரி பக்குவம்” என்றும் பலவாறுகச் சொல் லப்படும். மனம்பழுத்தால், அது தானே நழுவி விழுந்து விடும். இப்படி மனம் பழுத்துத் தானாய் விழுவதே “வீடே” முக்தி, மோக்ஷம் என்று சொல்வது. மனம் பழுத்தால், புன் னியோடுபோல் தேகமும் ஆகமாவும் (அறிவும்) பிரிந்தும் பிரியாமல், ஒட்டாம லொட்டிக்கொண் டிருக்கும்.

இந்த உத்தமநிலை பெறுவது தான் “பெறற் கரிய பேறு.” இந்நிலை யடைந்தவர்களே “எல் லாம்வல்ல சித்தர்களாவார்கள்.” இதுவே வித் யாப்பாஸத்தின் பூரணமான பலன்.

X.

இப்படிப்பட்ட பூரண பலனைத்தரும் வித் யாப்பியாஸம் பள்ளியில் தலையெடுக்கவேண்டி யுழைப்பது விவேகிகள் எல்லாருடைய பொறு ப்பும் கடனாயிருக்கிறது. இந்த வித்யையின் ஒருபகுதியான பிரகிருதிவித்யையில் பள்ளியிற் படிக்கும் சிறுவர்கள் மனஞ்செல்லுமாறு, அதற் குச்சாதனமாக தாலாடூள் என்றும், அவரையின் வாழ்க்கையென்றும் இரு நூல்கள் மிகவும் உப யோகமாகும்படி தமிழில் இயற்றிப் பிரசுரித் துள்ள கிரந்தகர்த்தாவுக்கும், அதை அச்சிட்டுப் பதிப்பித்த புஸ்தக கம்பெனியாருக்கும் தமிழுலகம் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

பொது லக்ஷணத்தை விரித்துரைக்க வேண்டிய தவசியுமா யிருந்ததால், அஃதேய புத்தக வும்கூறி அப் “பொதுவியல்” கூறக்கூடியது

யிருந்த இந்நூலின் சிறப்பிலக்கணத்தை வித் தியார்த்திகள் வாங்கிப் படித்து தாமேயறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று விட்டதற்காக இதை வாசிப்போர் க்ஷமைபாராட்ட வேண்டுமாய்க் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

Last Days of Tolstoy.

டால்ஸ்டாயின் துறவும்

தேஹவியோகமும்.

“How is your wife? Is she a woman that will help you in your march towards God, or will she keep you tight in bondage?”—Sri Ramakrishna Paramahansa's first solicitude for “married men” on the Path.

“Even if Tolstoy's ideal be accepted in principle, it should not be left for fulfilment until the shadows grow long. Men should sit down and think awhile, not only at the end of their days, but rather in their earlier years when the way of life is still uncertain.”—The (London) Times.

“தேவியவன் புரம்விட்டுத் திக்கற்ற நாதன்போல் [ண்டு.]” ஆவிதனியொடுக்கொண்டு அருந்தவங்கள்செய்துகொ

கொளன்ட் வியோ டால்ஸ்டாய் பேர்

போன தத்துவஞானி. அவர் ருஷியா தேசத் தவர். மனச்சாஷிக்கு கிரோதமாய் நடக்க இஷ்டமில்லாதவர். அத்தேசத்துப் பிரபு குல திலராயினும் அவர் விரக்தி வைராக்கியத்திற் சிறந்தவர். அவருடைய மனைவியும் பிரபு குலத் துதித்தவர். இவர்களுக்குப் பிள்ளை குட் டிகளும் ஆஸ்தி பாஸ்திகளும் மற்ற உலக சம் பத்துக்களும் நிரம்ப இருந்தும், டால்ஸ்டாய் அவர்களுக்கு அவற்றில் பற்றுதலில்லை. அவர் உள்ளம் அகத்துறவு பூண்டொழுதி அதில் முதிர்ந்த தானதால், உள்ளும் புறமும் ஒத் திருக்க வேண்டியது அவருக்கு அவசியமாக நேரிட்டது. ஆனால் அவர் மனைவி உலகப்பற்று களை விட்டவள்ல்ல. இப்படி யிருவர் மனமும் ஒத்திராத காரணத்தால், டால்ஸ்டாய்க்கு வரு த்தம் மிகவுண்டாயிற்று. ஆனாலும் எல்லாவற் றையும் பொறுமைக்குக் காரணமாக நினைத்து “வாய்மையா வெல்வதில்லை” யென்றுன்னித் தான் உண்மை வழிப்பட்டு உள்ளன்பு பூண்டு, தன்னை வெறுத்த மனைவியை விருப்பு வெறுப்

பின்றி உண்மையாய் நேசித்தொழுதி வந்தார். தம்பதிகள் மன தொத்திராவிட்டால், இல்லறம் சிறக்காதாசையால் துறவறமேமேலென்று நம் மில் பெரியோர்கள் வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். பட்டணத்துப் பிள்ளையும், மஹா உத்தமி யான தனது மனைவியின் உள்நோக்கம் தனது அபாரமான விரக்தி வைராக்கிய சித்தத்துக்கு ஒத்ததாயிராதென் றாகமாயுணர்ந்தே எல்லா வற்றையும்விட்டுத் துறவறம்பூண்டார். பிறவி ஞானியாயிருந்தும் இல்லறம் பூண்ட திருவள் ளுவர், பக்குவஞெருவன் அவரை யடைந்து “இல்லறம் நல்லதா துறவறம் நல்லதா”? வென்று கேட்ட பொழுது, தான் முற்றுந் துறந்த முத்தராயிருந்தும் இல்லறம் நடத்தும் பொழுது துறவறத்தைச் சிலாகித்தால் தன் வாக்குச் செல்லா தென்றுணர்ந்து, தனது மனைவியின் பரிபக்குவத்தை யுணர்ந்த அவள் கணற்றில் பாதிஜலம் இழுத்துக் கொண்டிருக் கும் பொழுது அழைக்க, அந்த அம்மாள் பதி சொல் கூதில்விழவும், பாதிக்கிணறு வந்த தண்ணீர்த் தோண்டியை அப்படித்தானே யிரு க்க விட்டுவிட்டு, உடனே வந்தார். அதைக் காட்டி, சந்தேகம் கேட்க வந்தவனுக்கு,—

“பர்த்தாவுக் கேற்ற பதிவிரதையுண்டானு லெத்தாலும் மொத்த வாழலாம்-சற்றேனும் ஏறுமாறாக இருப்பானே யாமாயின் கூறாமற் சரியாசம் கொள்.”

என்று உண்மையை உள்ளபடி யுரைத்தனுப் பியது யாவருக்கும் தெரிந்ததே. ஸாதனமான இந்தச் சத்தியவாக்கு டால்ஸ்டாய் விஷயத் தில் உண்மையாயிருந்தது. அவருக்கு வயது 82 க்கு மேலான போதிலும், அவர் தன்மனை வியைத் தன்வழிக்குத் திருப்பச் செய்தயத்தன ங்களெல்லாம் பலிக்காது அவள் “ஏறுமாறாக விருந்தது” அவர் உள்ளத்திற் படவும், அவர் கூறாமற் சரியாசம் கொள்ளத் தீர்மானித்துச், சென்ற நவம்பர்மாதம் முதலில் அவருடைய வாசஸ்தலத்தைவிட்டு வெளிக்கிளம்பி ஆண்டி.

யாய்த் தன் வாழ்நாளைக் கழிக்கத் தீர்மானித்தார். நடுநிலையில் எழுந்திருந்து தன் அரண்மனை போன்ற கிடுகிழை விட்டுத் தன் பெண்சாதிக்குத் தெரியாமல் பிரயாணப்பட்டு வெளியேறி விட்டார். வெளியேறினவர், பாவம்! வழியிலுண்டான களைப்பினைப்புத் தாங்காமல், வயது முதிர்ந்தவரானதால், தேடி உபாதி புண்டாகியில்பாதையிலுள்ள ஒரு ஸ்டேஷனிலிறங்கி, ஹோடல் வியாதிபாடிருந்து, தன்பிராணனைவிட்டார். அவருடைய கடைசிப் பெண் கூடவேயிருந்ததுதவிர்த்தும், பெண்டு பிள்ளைகளால் லாரும் அங்குவந்து கூடியும், பெரியவர் தன் விருத்தி வைராக்கியத்துக்குப் பங்கம்வராது, தேவையெயோகமெய்திப் பாகதி பெற்றார்.

ஞான மார்க்கத்தில் பிரவேசிக்கிறவர்கள் பெண்டு பிள்ளைகள் முதலான உலகப்பற்றுக்களை அறவொழிக்க வேண்டுமென்பது, தேவயாத் திரை பழக்கவாணையிக்குதியால் நடப்பதாயிருப்பதால், அந்த வாசனையைத் தேவத்தில் பலமுள்ள போதே மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது பற்றி யன்றி, உண்மையில் பெண்டு பிள்ளைகளால் ஞானத்துக்குத் தடையுண்டாகுமென்றல்ல. ஞானம் திரிகரண சுத்தியாயிருப்பவர்களுடத்தே குடிக்கொண்டிருக்கும். 'தந்தை தாய் தமர் சுற்றம்' உள்ளம் ஒத்த உத்தம பக்குவம் முதிர்ந்தவராயிராவிடில் உளளும் புறமும் ஒன்றாய் விளங்க வசிக்கவிடார்கள. ஏனெனில் இப்பொய்யுலகத்தில் பொய்வேஷம் போட்டே பிழைத்து ஆகவேண்டுமென்பது அவர்களுடைய கொள்கை. அக்கொள்கைக்கு விரோதமாய் நடந்தால் அவர்களுக்கு வருத்தமாயிருக்கும். விட்டிப் பிரியவும் மனசுவராது: ஒத்து நடக்கவும் பக்குவம் போதாது. இப்படிப்பட்ட தர்ம ஸங்கடத்துக்கிடங்கொடுக்கக் கூடாதென்றே "பர்த்தாவுக்கேற்ற பதிகிதை" யுண்டானால் மட்டும் இல்லறத்திலிருந்து ஞானகாதனம் சாதிக்கலாமென்றும், இல்லறத்தில் முடியாதென்றும்

சொன்னார். ஞானசித்தியில் ஆசைவைத் முழுக்கூட "முடியாது" என்ற வார்த்தையை கேட்கமாட்டாததாலும், அவனுக்கு "முயாதது" ஒன்றுமில்லைபாதலாலும், ஸஹஜ பவம் சைவந்த திருவள்ளுவர், மனைவி "சேறேனும் ஏறுமாறுக கிருப்பாளே யாமாயிடுகூறும் சரியாகக் கொள்" என்று உண்மையை உள்ளபடி யுபதேசித்தார்.

அகப்பொருளில் லக்ஷியம் வைத்தோர் இப்பொருளை மதியார். புறப்பொருளை பெரிதவெண்ணிய வுலகத்தார் அகப்பொருளின் அமைபறியாராதலால், அவர்கள் ஞானிகள் வப்பட்டு நடப்பதும் துர்லபம். ஆதலால்தான் "உலகத்துக்கு ஞானி பையத்தியக்காரன்" என்னும் பழமொழி ஏற்பட்டது. பித்தம் துக்கேறிலால், அது பைத்தியம். உலகத்தார் பித்தத்தை பிராணாத்மகனான சூரியன் ரஸம்மனவயிற்றில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது அவர்களுக்குப் பசி தாஹம் என்னு முடியாது களை யுண்டெண்ணி, அன்னமய தேவதீபமும் பிராணமய வயிரையும் வளர்க்கக் கூடாமாகிறது.

ஞானி பித்தத்தைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்: அதாவது பிராணாத்மகனான சூரியனை, மஹத் அல்லது புத்தியாத்மகனான ஷோடசிகலா சந்திரனில் ஒடுங்கச்செய்து பித்தச் சந்திரனின் நித்தியமான குறைவுகிறாற்ற ஸாதாகிய கலையைச் சிவபிரான் தலையில் வைத்திருப்பது போல், சுத்த தத்தவாத்மமான தலைமுடியில் குட்டிக் கொண்டிருப்புகள். ஆகையால் அவர்களைப் பித்தனென்று பேயென்றும் சொல்வது உண்மையில் தவறும்.

நிர்வாண தேசத்தில் கோவணங்கட்டியவரை பைத்தியக் காரனெனப்போல், ஈஷனுத்திரிசு களால் நிறைந்துள்ளோருலகில், உலகப்பற்றை ஈஷனுத்திரியங்களையும் விட்டவன் பைத்திய

ரானே. "தேஹோஹம்" என்கிற தேஹபாணை கொண்டாடும் உலகத்தார் மத்தியில் தேஹம் நான்" என்கிற பாவனையை அறவாழித்து நித்தமுத்த சுத்தனான "சிவன் நான்" என்று "சிவோஹம்" மாத்திரமாயிருப்பவர்கள் பைத்தியக்காரர்கள் என்பதற்குக் கேட்பானேன்?

பிரபஞ்சம் கீழ்மேலாகப் புறண்டு கொண்டிருக்கும் ஒரு பெரிய ஜாலனித்தை. கீழ்மேல் புறண்டபுயம் விட்டு எங்கும் நிறைந்து ஸார்த்தாயாமியாய் நிற்பவர்கள் யாரோ அவர்களே ஞானியாவர். அவர்கள் பிரஹ்மவித் என்றும், வரன், வாரியன், வரிஷ்டன் என்றும் நால்வகத்தாக விளங்குவர். பிரஹ்மத்தை யறிந்தவன் பிரஹ்மவித். இவன் எப்போதும் துரிஜாக்ராவஸ்தையிலிருந்து பிரஹ்மத்தைப் பூஜித்து வருவன். இவன் பூஜாபலத்தால் பூஜ்யன் புகிறான்.

பிரஹ்மவரன் ஜாக்ரஸ்வப்னங்களிலும் பிரஹ்மத்தியானம் செய்து பகவானுக்குப் பிரியச் சுவகனுகிறான். இவன் தியான பலத்தால் முடியான் ஆகிறான்.

வாரியன் ஜாக்ர-ஸ்வப்ன-சுஷுப்தியவஸ்நாதகள் மூன்றிலும் பிரஹ்மத்தை யன்றி வேறு புகண்டமின்றிப் புதுமணம்செய்த புருஷனைப்போல், அஹம்புற மிரண்டிலும் தன்னாதலையையே சாக்ஷாத்காரமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

வரிஷ்டன் பேலவஸ்தைகள் மூன்றும் கடந்த ஈரீயத்தில் துரியயுய் (அதாவது, துர்யாதீதநுய்) பிரஹ்மத்தை விடையறாதனுபவித்துவரும் அனுபவாதீதனாயிருக்கிறான். அறிவழிந்த இவன் அனுபவசுகத்தைச் சொல்லமுடியாது. இவன் தான் "ஸஹஜன்." இந்த ஸஹஜானுவமே முத்தி லக்ஷியம்.

ஓம்நத்தஸத்.

உ
ஓம் பூர்சாவித்திரியை நம:

உபநிஷதரீத தீபிகை.

9. அத்யாத்மோபநிஷத்.

ஓம் பூர்ணமத இதி சாந்தி:

ஹரி: ஓம்—சரீரத்திலுள்ளே குகையில் (தகராசுசத்தின்) எக்காலமும் ஒருவர் இருக்கின்றார். அவருக்கு நிருதிவி சரீரம்; நிருதிவினுள் சஞ்சரிக்குமெவரைப் நிருதிவி அறியவில்லையோ; எவருக்கு அப்பு ஜலத்துவம்) சரீரமோ, ஜலத்தினுள் சஞ்சரிக்கு மெவரை ஜலம் அறியவில்லையோ; எவருக்கு அக்ரி சரீரமோ, அக்ரியினுள் சஞ்சரிக்கு மெவரை அக்ரி அறியவில்லையோ; எவருக்கு வாயு சரீரமோ, வாயுவுக்குள் சஞ்சரிக்கு மெவரை வாயு அறியவில்லையோ; எவருக்கு ஆகாயம் சரீரமோ ஆகாசத்தினுள் சஞ்சரிக்கு மெவரை ஆகாச மறியவில்லையோ; எவருக்கு மனம் சரீரமோ மனத்திற்குள் சஞ்சரிக்கு மெவரை மனம் அறியவில்லையோ; எவருக்கு புத்தி சரீரமோ புத்தியினுள் சஞ்சரிக்கு மெவரை புத்தி அறியவில்லையோ; எவருக்கு அகங்காரம் சரீரமோ அகங்காரத்தினுள் சஞ்சரிக்கு மெவரை அகங்காரமறியவில்லையோ; எவருக்கு சித்தம் சரீரமோ சித்தத்தினுள் சஞ்சரிக்கு மெவரை சித்தமறியவில்லையோ; எவருக்கு அவ்யக்தம் சரீரமோ அவ்யக்தத்தினுள் சஞ்சரிக்குமெவரை அவ்யக்தமறியவில்லையோ; எவருக்கு அக்ஷரம் சரீரமோ அக்ஷரத்தினுள் சஞ்சரிக்கு மெவரை அக்ஷரம் மறியவில்லையோ; எவருக்கு மிருத்யு சரீரமோ மிருத்தியினுள் சஞ்சரிக்கு மெவரை மிருத்தியு அறியவில்லையோ; அவசர்வ பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவானவரு (அந்தர்யாமியானவரும்) பாபமற்றவரும் சிவ

ரும் (பிரகாசுநபரும்) எகமுமாகிய தேவரான நாராயணர்.

2. ஆத்மாவல்லாததேஹம் இரத்திரியம் முதலியவைகளில் நான் எனது என்கிற புத்தியாகிய அத்தியாசமானது* விந்துவானால் பிரஹ்ம நிஷ்டையால் நீக்கப்படவேண்டும்.

3. புத்திக்கும் அதன் விருத்திகளுக்கும் சாக்ஷியானவனும், பிரத்தியாகாத்மாவு மாகிய தன்னை அறிந்து (ஸோஷம்) நான் அவனே யென்கிற விருத்தியால் தனக் கன்யமானவனாக எில் ஆத்ம புத்தியை விட்டொழிக்கவேண்டும்.

4. லோகத்தை அதுசரித்தலைவிட்டு, தேகத்தை அதுசரித்தலைவிட்டு, சாஸ்திரத்தை யதுசரித்தலை விட்டு உன்னிடமுள்ள அத்தியாசத்தை நீக்குவாயாக.

5. சுருதியாலும், யுத்தியாலும், ஸ்வாநுபூதியாலும் ஆத்மாவின் ஸர்வாத்மத்துவத்தை (சகலத்திற்கும் ஆத்மாவாய் இருக்கும் லக்ஷணத்தை) யறிந்து, தன் ஆத்மாவிலேயே சதாகாலமும் நிற்பதால் போகிகளுக்கு மனம் உசிக் கும்.

6. நித்திரைக்கும், லோக வார்த்தைக்கும் (லோக வியவகாரத்திற்கும்) சப்தம் முதலியவைகளுக்கும் (விஷயங்களுக்கு) ஆத்மாவின் மறதிக்கும் கொஞ்சமாவது இடவகொடாமல் ஆத்மாவை ஆத்மாவினிடம் சிந்தனைசெய்தல்.

7. சரீரமானது மாதாபிதாவின் பலசதினின்றும் உத்பத்தியானது; மலமாம்சங்களால் நிறைந்தது. அதைச் சண்டாளனைப்போல் தூரத்தில் விடுத்து பிரிஹ்மமாகி இருதார்த்தனுவாயாக.

8. மஹாகாசத்தில் கடாகாசத்தை (லயம் செய்வது) போல் ஆத்மாவை பரமாத்மாவின்

டம் லயஞ்செய்து அசண்டாவத்தோடு (பூணஸ்வரூபத்தோடு), ஓ முனியே, நீ எக்காலமும் மௌனமாய் இருப்பாயாக.

9. எக்காலமும் ஆத்மாவால் ஸ்வயம்பிரகாசமாகிய அதிஷ்டானம் தானேயாகி பின் டாண்டத்தைப் போல் (சரீரத்தைப்போல்) பிஹ்மமாண்டத்தையும் மலம்சேர்ந்த பாணியை (தள்ளுவது) போல் தன்னிவிட வேண்டும்.

10. தேகத்தினிடம் ஏறியிருக்கும் நான் என்கிற புத்தியை சதானந்தமாக சித்ரூபமாக (அறிவு ரூபமான) ஆத்மாவினிடம் வைத்த லிங்கத்தை விடுத்து எக்காலமும் கேவலனுவாயாக.

11. எதனிடம் ஜகத்தானது கண்ணாடி குள் (தோன்றும்) நகரத்தைப்போல் தோற்றுகின்றதோ, அந்த பிரஹ்மம் தானென்று அறிந்து, ஓ மாசற்றவனே, நீ கருதகிருத்திய னுவாயாக.

12. அஹங்காரத்தினின்றும் விடுபட்டவனாய், சந்திரனைப்போல் நிரம்பலமாயும், பூர்ணமாயும், சதானந்தமாயும், ஸ்வயம்பிரகாசமாயுமிருக்கும் தனது ஸ்வரூபம் அடையப்படுகின்றது.

12. கிரிபையின் நாசத்தால் சிந்தையின் நாசமுண்டாகும். அதிலிருந்து வாசனாக்ஷயம் (உண்டாகும்).

13. வாசனாக்ஷபமே மோக்ஷம்; அதுவே ஜீவன்முத்தியென அங்கீகரிக்கப்படும்.

[குறிப்பு:—சிந்தை யென்றால் நினைவு என்றும், துக்கம் அல்லது வியாகுலம் என்றும் பொருள் சொல்லலாம்.]

* லிங்கம் என்றால் காரியவஸ்து என்று பொருள். ஆகவே காரியமாகிய தேகங்களினிடம் ஆத்ம புத்தியைவிடுத்து அதிஷ்டானமாகிய பிரஹ்மத்தனிடம் வை என்று பொருளாகும். லிங்கம் என்றால் விங்க சரீரம் என்று அர்த்தம் சொல்லலாம்.

14. சத்பாவத்தின் (பிரஹ்மமே உண்மை இலாது) என்கிற) பாவனை ஸ்திரப்படுவதால், 'ங்கும் எவ்விதத்திலும் சகலத்தையும் பிரஹ்மாகப் பார்ப்பதாகிய வாசனையை உண்டாக்கும்.

15. பிரஹ்ம நிஷ்டையில் தவறுதல் ஒருக் காலும் செய்பக் கூடாது. (பிரஹ்ம) வித்தை னிடம் தவறுதலை பிரஹ்மஞானிகள் மிருத்தியு வென்று சொல்லுவார்கள்.

16. எவ்விதம் பாசியானது ஒதுக்கப்பட்ட பாதிலும் க்ஷணமாத்திரங் கூட நிற்காமல் ஐலத்தை மூடுமோ அவ்விதமே மாயையும் மாபுமகமா யிருப்பவனை (அஜாக்கிரதையாயிருப்பவனை) ஞானியாயிருந்தாலும் (மறைக்கும்).

17. ஜீவித்திருக்கு மெவனுக்கு கேவலக் றவம் (சித்தித்திருக்குமோ) அவனுக்கு விதேக தண்டானாலும் கேவலத்துவமுண்டி. ஆகையால், ஓ கோஷமற்றவனே, சமாதியில் ஸ்திரைக யடைந்து நிர்விகல்பனுவாயாக.

[குறிப்பு:—ஜீவன் முத்ததனால் நிர்விகற்ப சமாதியினின்றும் அனுபவிக்கப்படும் அதுபாத்திற்கும் விதேக முத்தன் அனுபவித்திற்கும் சித்தியாசமில்லை. ஜீவன் முத்ததனால் சமாதியனுபவிக்கப்படும் அனுபவம் விதேக முத்ததனால் அக்காலமும் எவ்வவஸ்தையிலும் சகஜமாய் அனுபவிக்கப்படும். ஆகவே அப்யாச முதிர்ச்சியின் ஏற்றக் குறைச்சலால் வித்தியாசமே பொழிய முடிவில் இருவரும் அதுபவிப்பது ஒன்றே. ஆகையால் பிரயத்தினை பூர்வகமாய் நிர்விகற்பசமாதியனுபவத்தை யடைந்தால் பிறகு ஞானி ஜீவாவஸ்தையைக்கடந்து ஜீவன் சித்த விடமாகிய அருளவஸ்தையை யடைந் தவனதால், அவன் நடக்கை அருட்பாரமான படியால், அருள் நடத்தியபடி நடந்து அவன் காலக்கிரமத்தில் விதேக முத்தியாகிய சகஜா வஸ்தையை யடைவான். ஆகையால் நிர்விகற்ப சமாதியடையும் பரியந்தமே புருஷப் பிரயத்

னத்திற்கு இடபாதலால் அதை முயன்று அடைய வேண்டியது முழுக்ஷணின் கடனாகும். ஜீவன்முத்தியை சுத்த வாசனையாகிய அக ண்டலிருத்தி ஸ்வரூபமான மனதின் ரூபநாச மென்றும், விதேக முத்தியை வாசனாக்ஷப ரூப மான மனதின் அருபநாசம் என்றும் லக்ஷணம் சொல்வதை யோகவாசிஷ்டத்திலும் பல உப கிஷ்த்துக்களிலும் பார்க்கலாம்.]

18. நிர்விகற்ப சமாதியால் அத்வைதாத்மா வின் தரிசனம் எப்பொழுதுண்டாகுமோ, அப் பொழுதே அஞ்ஞானத்தாலுண்டாகிய சகல ஹிருதயக் கிரந்திகளும் நாசமாகும்.

[குறிப்பு:—கிரந்தி. என்றால் முடிச்சு, அதாவது கோணல், பொய், எனப் பொருளாகும்.]

19. அதனிடம் (பிரஹ்மத்தினிடம்) ஆத் மத்துவத்தை (அது தன் ஆத்மா என்னும் விருத்தியை) பலப்படுத்தி, 'நான்' முதலியவை களில் (அகங்காரம் முதலியவைகளில் ஆத்மத் துவத்தை) விடுத்து, கடம் துணி முதலியவை களில் போல் அவைகளிடம் உதாசினத்தோடு (பற்றுஜலில்லாமல்) நிலி.

20. பிரஹ்ம முதல் ஸ்தம்பபரியந்தம் உபா திகள் மித்திர மாத்திர மானவைகள் (என்றறிந்து) பிறகு ஏகாத்மாவாக (எல்லாவற்றி லும் ஒரே ஸ்வரூபமாக) நிற்கும் பூர்ணமாகிய தன் ஆத்மாவைப் பார்க்கவேண்டும்.

21. பிரஹ்ம தானே, விஷ்ணு தானே, இந் திரன் தானே, சிவன் தானே, இந்த ஜகமெல் லாம் தானே, தன்னைவிட வேறொன்றுமில்லை.

22. தன் ஆத்மாவினிடம் ஆரோபிதமா யிருக்கும் சகல ஆபாஸ வஸ்துக்களையும் நீக்கு வதால் தானே பூர்ணமாயும், அத்வைதமாயும், கிரியைபற்றதாய் மிருக்கும் பரப்பிரஹ்மமே தானாக (மிஞ்சுகின்றான்).

[குறிப்பு:—“ஆரோபம்” என்பதும் முன் சொல்லப்பட்ட “அத்தியாசம்” என்பதும் ஒன்

* அத்தியாச மென்பது ஓர் வஸ்துவினிடம் இல் லாத குணத்தை அதினிடம் இருப்பதாக அறிதல்; பூமுதையைப் பாம்பாகப் பார்த்தல். உதாரணமாகும்.

றையே குறிக்கும். “ஆபாஸம்” என்றால் தோற்றுதல் மாத் திரம்.]

23. ஏகமாகிய வஸ்துவினிடம் ஜகத்தென்னும் விகல்பமானது அசுத்தகல்பம். நிர்விகாரமானதும் நிராதாரமானதும் நிர்விசேஷமுமான பிரஹ்மத்தினிடம் பேதம் எவ்விதம் (உண்டாகும்.)

[குறிப்பு:—“அசுத்தகல்பம்” அசுத் என்றால் பொய், அசுத்தகல்ப மென்றால் பொய்க்கு கிட்ட தட்ட சமானமானது. நிர்விகாரம்=மாறுதலற்றது. நிராகாரம்=ரூபமற்றது. ‘அசுத்தகல்போ’ எனவும் பாடமுண்டு]

24 - 25. பார்ப்பவன், பார்வை, பார்க்கப்படும் பொருள் முதலிய (திரிபுடி) பாவங்கள் முழுதிலுமற்றதும், நிராமயமானதும். எல்பகாலத்துச் சமுத்திரம் போல் (பிரளயகாலத்துச் சமுத்திரம் போல்) பரிபூர்ணமாயிருக்கும் சித்தமாவினிடம் (அறிவுமயமான ஆத்மாவினிடம்) எதனிடத்தில் பிரார்த்தியின் (மயக்கத்தின்) சாரணம் (ஆகிய அஞ்ஞானம்) பிரகாசத்தினிடமிருநிலைப்போல் லயித்து (நசித்து) இருக்கின்றதோ, அப்படிக்கொத்த அத்வைதமாயுள்ள நிர்விசேஷமுமான பரதத்துவத்தினிடம் பேதம் எவ்வளவம்?

26. ஏகாத்மகமான (ஏகஸ்வரூபமான) பரதத்துவத்தினிடம் பேதமானது எவ்விதம் வசிக்கக்கூடும்? சுகமாத்மியாயிருக்கும் சுகவுந்தியில் (பூர்ணநித்திரையில்) பேதம் எவனாலுப் பார்க்கப்படும்? (ஒருவராலும் முடியாதென்றவாறு.)

[குறிப்பு:—“பேதகர்த்தா” என்றும் பாடமுண்டு. அப்பொழுது பேதம் செய்வான் எவ்வளவம் வசிப்பான் என்று மொழிபெயர்க்கலாகும்.]

27. இவ்விதகல்பம் சித்தத்தை (மனதைக்) காரணமாக வுடைத்து. சித்தமில்லாவிடில் (அது) கொஞ்சமுமில்லை; ஆதலால் சித்தத்தை

பிரத்தியக் (ஆத்மா) ரூபமான பரமாத்மாவினிடம் சேர்க்கவும்.

[குறிப்பு:—‘சேர்க்கவும்’ என்பது மூலத்தில் “சமாதேஹி” என்று காணப்படும். “சமாதே” என்பதும் இதே தாதவிலிருந்து தான் உற்பத்தியாதலால் அசுத்தகல்பம், ஒன்றுபடுத்தல் எனப்பொருளாகும்.]

(இன்னும் வரும்.)

மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர்.

Kannaki—A Social Drama.

கண்ணகி.

அங்கம் IV.]

[காட்சி 3.

இடம்—மதுரையில் ஒரு கடைவீதி.

காலம்—பிற்பகல்.

பாத்திரம்—
கோவலன்.
பொற்கொல்லன்.

கோவலன்:—(தனக்குள்) அதோ ஒரு பொற்கொல்லன் மிகுந்த ஆடம்பரத்துடன் செல்லுகிறான்! அவனைச் சூழ்ந்த கொண்டு தூற்றுக்கணக்கான பொற்கொல்லர்கள் போவதையும், அவன் செல்லும் காமரத்தையும் பார்த்தால் அவன் அரண்மனை அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகளுக்கு ஆபாணங்கள் செய்துவகாடிக் கும் பொற்கொல்லனைப்போல் காணப்படுகிறான்! ஆதலால் நான் கொண்டுவந்திருக்கும் சிலம்பை இவனிடம் காட்டினால் அதற்குச் சரியானவிலைஇன்னதென்று சொல்லுவான்! (பொற்கொல்லனை நெருங்குகிறான்.)

பொற்கொல்லன்:—(கோவலனை நோக்கி) ஐயா; என்ன விசேஷம்?

கோவலன்:—ஐயா; என்னிடத்தில் ஒரு காந்திலை இருக்கிறது! அதனுடைய மதிப்பு இன்னதென்று சரியாச்சொல்ல முடியுமோ?

பொற்கொல்லன்:—ஐயா; எனக்கு அவ்வளவு சாமர்த்தியம் இருக்குமோ; இருக்காதோ; நான் அறியேன்! ஆனாலும் நான் அரண்மனைக் கொல்லன்! சிலம்பைக் காட்டினால் பார்த்துக் கூடியவரையில் சரியான மதிப்பைத் தெரிவிக்கக் காத்திருக்கிறேன்!

கோவலன்:—ஆனால் சரி; சந்தோஷம்! இந்தாருங்கள்! (சிலம்பைக் கொல்லன் கையில் கொடுக்கிறான்.)

பொற்கொல்லன்:—(சிலம்பினுடைய உயர்வைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டவனாய்) ஐயா! உயர்ந்த மாணிக்கங்களும், வைரக்கற்களும், மரகதக்கற்களும், கண்ணப்பறிக்கும் படியான பிரகாசத்தோடு கிளிச்சிறை என்னும் உயர்ந்த பசும் பொன்னில் அழுத்தப்பட்டு, அநேக அருமையான சித்திரவேலைகளோடு இலங்குகின்ற இந்தச் சிலம்புடைய மதிப்பை அளவிட்டுச் சொல்ல என்னால் முடியாது! ஆனாலும் இப்படிப்பட்ட சிலம்பை வாங்க யோக்கியதையுடையவர் அரசனுடைய பட்டமகியியே! ஆதலால் தங்களுக்கு நம்பிக்கையும் இஷ்டமுமிருந்தால் சற்று நேரம் இங்கேயே பக்கத்திலிருக்கும் என்னுடைய வீட்டில் தங்கியிருங்கள்! யான் அரசனுடைய அரண்மனைக்குச் சென்று அரசனுக்குத் தெரிவித்து அவருக்கு வேண்டியதாயிருந்தால் தகுந்த ரத்தின வியாபாரிகளை இங்கே அழைத்து வருகிறேன்! அவர்கள் மதிப்பிட்டு விலை சொல்லுவார்கள்! சிலம்பை ஜாக்கிரதையாக வைத்துக் கொண்டு இங்கேயே இருக்கிறீர்களா?

கோவலன்:—ஐயா; அப்படியே செய்யுங்கள்! நான் தங்கன் வருமானவும் இவ்விடத்திலேயே இருக்கிறேன்! (கோவலன் அங்கேயே தங்கியிருக்கிறான். பொற்கொல்லன் அரண்மனை நோக்கிச் செல்லுகிறான்.)

[4- அங்கம் 3-ம் காட்சி முற்றும்]

நாகை ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

Sita-A Tale of Hindu Domestic Life

சீதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை.

33 - வது அதிகாரம்.

இராமச்சந்திரய்யர் சீதாவை எப்படி காட்கு தரையிடத்தில் உத்தரவு வாங்கினான் என்றார். சீதா உவமைதான் நேரில்போய்ப் பார்த்ததாகவும் தான் சீதாதான் என்பதற்கு இராமச்சந்திரய்யர் கடிதங்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டுபோய்க் காண்பித்ததாகவும் துரைக்கு வேண்டியவரான ஒருவரும் சீதா

தான் என்று அவருக்குச் சொன்னதாகவும் அதன் பேரில் துரையும் அந்த கோளாறுக்கு சந்தோஷப்பட்டு கேள்விகள் கேட்கவேண்டிய விதமும் தான் இன்னொன்று எப்போது சொல்லுகிறதென்ற விபரமும் எல்லாம் துரையே சொல்லித்தந்ததாகவும் சொன்னான். எல்லாம் சொல்லிவிட்டு பிறகு சீதா என்ன தங்களுக்கு ஒருலாபமும் உண்டுபண்ணி யிருக்கிறேனென்றான். இராமச்சந்திரய்யர் அது என்னவென்று கேட்ட, சீதா துரை அதில் 2000 ரூபா தனக்கு வேண்டாமென்றும் தன்வேலையை நான் குறைத்து விட்டபடியால் தான் 2000 ரூபா குறைத்துக்கொள்ளாமலிருப்பது நியாயமில்லையென்றும் சொல்லி ரூபா 2000 வாபஸ் செய்ததாக அதை இராமச்சந்திரய்யரிடம் கொடுத்தான். இராமச்சந்திரய்யருக்கு சீதாவின்மீது வெகு சந்தோஷம். சீதா எனக்கு ஐட்டி நீதான் என்றார். பிறகு இராமச்சந்திரய்யர் உன்னைத் தூக்கிப்போனதுமார் என்றார். சீதா அது ஒரு பெரிய சகீத்திரம் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்:-

முன் நாராயண சாஸ்திரிகள், வெங்கட்டாராம சாஸ்திரிகள், சுப்பய்யன் எல்லோரும் ஜெயிலிலிருந்து தப்பியோடிப்போனதாக தழுக்கு போட்டார்களே, அவர்கள் தப்பித்துக்கொண்டது நமக்காகத்தான். கின்னசாமி அய்யர் தப்பித்துக்கொண்டதும் நமக்காகத்தான். இவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று கூடி யோஜித்தினை படுக்கையோடே தூக்கிக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். பிறகு நான் கண்விழித்துக்கொண்டு பார்த்தேன். சக்தியை அறிந்து அவர்களிடம் சகஜமாய் இருப்பதுபோல் பாசாங்குசெய்தேன். ஆனால் அப்போது எனக்கு அவர்கள் பது இருந்தகோபத்தை என்னவென்று சொல்வது! இருக்கட்டுமென்று பொறுத்துக்கொண்டுமிருந்தேன். அவர்கள் எல்லாரும் சக்தி வித்வான்போல் வேஷம்போட்டுக்கொண்டு நாராயணசாஸ்திரிகள், சுப்பய்யன் இவர்கள் பாடுகிறதும் வெங்கட்டாராம சாஸ்திரிகள் தானம்போலெதும் கிஷ்ணசாமிய்யர் சொம்பில் அர்சி வாங்குவதுமாக ஊர் ஊராய்த் திரிந்தார்கள். என்னை சமயம் செய்த போடச் சொன்னார்கள். நாராயணசாஸ்திரிகள் ஓர் தாழ்வு சம்பாதித்துக்கொண்டு அதற்கு துணி போட்டு வெகு அடகாய் வைத்திருந்தார். இது எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு நாங்கள் புதுப்பட்டி என்ற ஒரு பட்டிக்காட்டுக்குப் போனோம். அங்கே இருக்கும் ஐயங்கன் கிரம்ப கர்னாடகங்கள். அவர்களுக்கு சக்திமென்பதே தெரியாது. தம்பூர்

கூட பார்த்ததில்லை. நாங்கள் எல்லோரும்போய் அந்த ஊரில் தஞ்சை தனவான் யாரென்று கேட்டோம். அந்த ஊர் மணியம் வெங்கடேசய்யர் தஞ்சை தனவான் என்றும் சொன்னார்கள். உடனே நாங்கள் அவர் வீட்டை நோக்கிப்போனோம். போனதும் அவர் நீயாரென்று கேட்டார், நாராயணசாஸ்திரி நாங்கள் தஞ்சை ஊர் என்றார். அவர் அப்படியா என்று சொல்லி விட்டு என்ன வேண்டுமென்றார். நாராயண சாஸ்திரிகள் உங்களுக்கு சந்தேகம் வேண்டுமோ என்றார். அவர் சந்தேகமென்றால் ஏதோ சாமான்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டு எங்கே எங்கே அந்த மூட்டையை அவரும் பார்ப்போம் என்றார். நாராயணசாஸ்திரிகள் சந்தேகம் என்றால் மூட்டையா நன்றாய் இருக்கிறதே என்றார். அவர் பின்னே என்ன ஓய் அந்த சாமானை யெடுமே என்றார். நாராயணசாஸ்திரிகள் சாமான் இல்லை. பாட்டு என்றார். அதற்கு அவர் கோபித்துக்கொண்டு என்ன ஓய் நினைத்து நினைத்து பேசுகிறீர்கள் போம் என்றார். நாங்களெல்லாம் போய்விட்டோம். கொஞ்சம் தூரம் போனபிறகு அவர் தம்பூரு கொண்டுபோன நாராயண சாஸ்திரிகளை பார்த்து ஓய் நீளமே நீளமே என்று கூப்பிட்டார். நாங்கள் திரும்பிப் பார்க்க, உங்களைத்தான் நீளமாக ஏதோ ஊவத்து கொண்டிருக்கிறீர்களே அதற்கு உங்களை கூப்பிட்டேன் இங்கே வாருங்கள் என்றார். நாராயண சாஸ்திரிகள் போய் என்யா கூப்பிட்டீர்கள் என்றார். நாங்களும் கூட இருந்தோம். அவர் என்பெண்ணாதி உங்களை கூப்பிடுகிறான்யா உங்க ளிடம் புல்லாக்கு வாங்கவேணுமாம் என்றார். நாங்கள் உள்ளேபோய் அந்தம்மா ளிடம் என்ன வேண்டுமென்று கேட்டோம். அந்தம்மாள் உங்களிடம் சந்தேகம் தானா வியாபாரம், புல்லாக்கு இல்லையா என்றார். நாங்கள் இல்லையம்மா; எங்கள் சந்தேகத்தை கொஞ்சம் கேட்கவேண்டுமென்று சொல்லி உட்கார்ந்தோம். நாராயண சாஸ்திரிகள் பாடுவதற்காக தம்பூரை நிறுத்தி உட்கார்ந்தார். அந்தம்மாள் அதை பார்த்து தம்பூர் துணிபோட்டிருந்தால் அது யாரோ மனிதனென்று நினைத்துக் கொண்டு என்யா நீங்க எல்லாம் உட்கார்ந்து இருக்கிறீர்களே அவர் மட்டும் ஏன் நிற்கிறார் என்று தம்பூரை காண்பித்தான். நாராயண சாஸ்திரிகள் இது தம்பூர் என்றார். தம்பூர் என்ற வார்த்தையை மட்டும் காதில் கேட்கக் அவன் புருஷன் வெருவேசமாய் ஓடிவந்து நாராயண சாஸ்திரிகள் முதுகில் ஒரு அறை அரைந்து எ பொலீக்க

என்னிடம் தஞ்சை ஊர் என்று சொல்லிவிட்டு அவ ளிடம் தம்பூரென்று வேறு ஊர் பேர் சொல்லிக்ருயா என்றார். நாராயண சாஸ்திரிகளுக்கு சிரிப்பு ஒரு பக்கமும் பட்ட அடியால் வருத்தம் ஒரு பக்கமுமாக வந்து, அய்யா, தம்பூர் என்றால் இந்த வார்த்தைத் துக்கு சொல்வது என்றார். அந்த பிராமணனிடம் இதற்குள் இரண்டு மூன்று போலீஸ் காண்ஸ்டேபிள் வந்தார்கள். அந்த கிராமமுனிசிப். உடனே காண்ஸ்டேபிள்களைப்பார்த்து அடே இவர்களைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். இவர்கள் குணியக்காரர்கள் போலிருக்கிறது. நமதுவீட்டுள் ஒருபெரிய பொம்மையைக் கொண்டுவந்து குணியம் வைக்கப் பார்த்திருக்கிறீர்கள் என்றார். அவர் தம்பூரைத்தான் பொம்மை என்று சொன்னார். நான் உடனே இதுதான் சமயம் என்று கண்டு அவருடனே உள்ள சக்கிதியை சொல்லி கஜட்டில் காணொமென்று போடப்பட்ட பெண் நான்தானென்றும் உன்னைக் காண்பித்துக் கொடுத்தால் எங்களுக்கு கிட்டுவது ரூபாய் கிடைக்குமென்றும் அவர்களையும் காண்பித்தால் சர்க்காரில் இதும் கிடைக்குமென்றும் சொன்னேன். நாராயண சாஸ்திரிகள் அங்கேயே என்னை கொன்றுவிடப்பார்த்தார். நான் தப்பித்து கொண்டுபிறகு அந்த கிராம முனிசிபால் கூட்டிவர பட்டி இங்கே வந்ததும் கேஸ் இருக்கிறது என்று தெரிய வந்தது. உடனே யோசனை செய்துகொண்டு காடன் துறையிடம் போனேன். பிறகு நடத்தது தங்களுக்குத் தெரியுமென்றார்.

இராமச்சந்திரய்யருக்கு இதை கேட்க வெகுஆச்சரியமாய் இருந்தது. பிறகு நாராயணசாஸ்திரிகள் வெங்கட்டாரம் சாஸ்திரிகள் சுப்பய்யன் இவர்களை ஐயில் இருந்து ஓடி யொளித்ததற்காக மறுபடி அதிகமாக இரண்டுவருஷம் போடப்பட்டதாகவும்கிருஷ்ணசாமிய்யருக்கு திட்டேத்தி விட்டுவிடும்படி உத்தரவு ஆனதும் இராமச்சந்திரய்யருக்குத் தெரியவந்தது.

இராமச் சந்திரய்யர் கேஸில்பொய்ச் சாக்ஷிகொண்டவர் களுக்கெல்லாம் விசாரணை நடந்தது. குற்றம் நன்றாய் விளங்கியது. ஜீன்தாரைத் தவிர மற்றவர்க்கெல்லாம் 2-வருஷம் கடினக்காவல் போட்டார்கள். ஜீன்தார் தெய்வகாமணிமுதலியார்போய்சொன்னதாக காணப்பட்டவிலையென்றும் அவரைமட்டும் விடுதலைசெய்துவிட்டார்கள். இராமச்சந்திரய்யரைப்பார்க்க வேண்டுமென்று அவருடைய உறவினர்களில்புலவடியிலிருந்து ஒரு சாமி என்றவரும் அவர்பெண்ணுதி

தேவியும் புறப்பட்டுப்போனார்கள். இவர்கள் இதுவரையில் பூவாசாஸ்வரூக்கு போனதே இல்லை. இராமச்சந்திரய்யர் மாமனாந்தனக்கு போகசரிப்படவில்லையென்று அவரை அனுப்பினார்; அவர்கள்வரும்போது தன்பேரன் ராஜகோபாலனை கூட்டிவரும்படி சொல்லி அனுப்பினார். இவர்கள் பூவாசாஸ்வரூக்கு எப்படிபோகிறதென்று எதிரில்வந்த ஓர் அம்மானை கேட்க அவன் நீர் இன்னும் 18-மணிப்போய் சேஷனை விசாரித்தால் தெரியுமென்றான். அந்தம்மாள் கர்னாடக மானதால் ஸ்டேஷனென்பது வாயில் துறையாமல் சேஷனென்றார். சாமி அய்யர் சேஷன் என்பது ஒரு மனிதனென்று எண்ணிக்கொண்டே அந்த ஊர் போய் சேஷனைப்பார்க்க வண்டிபோகுமா என்றார். அங்கே ஒருவன் சேஷனிடம் கொண்டு போய் விவாதக ஒப்புக் கொண்டான். சாமி அய்யர் தேவி இருவரும் வண்டியிலேறித் தொண்டுபோனார்கள். வண்டிக் காரன் வண்டியை நிறுத்தினதும் சாமி அய்யர் வண்டிக்காரனைப் பார்த்து சேஷன் எங்கெடா என்றார். வண்டிக்காரன் இதுதானென்று ஓர் பெரிய கட்டிடத்தை காண்பித்தான். சாமி அய்யர் அக்கட்டிடத்தைப் பார்த்து பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு அடே அப்பா இவ்வாறு சேஷன். சேஷா நீ எத்தனை பெரியவண்டா எத்தனை உயரமடா என்றார். அங்கே ஓர் பெரியநதி ஓடிற்று. சாமி அய்யர் பட்டிக்காட்டில் நதியேகிடையாது. எல்லாம் ஏத்துக்கின்றுதான். ஏத்துவைத்து இறைத்துத்தான் ஜலமெடுக்கவேண்டும். அவர் இந்த நதியைப் பார்த்ததும் ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டு, அடேயென்சாமி, எவ்வளவு ஜலமடா ஆயிரம் ஏத்து வைத்தாலும் இந்தஜலம் இறைத்துமானாதுபோல் இருக்கிறதேயென்றார். இவர் இப்படி யோஜித்துக் கொண்டிருந்தே, ஒருவன்வந்து ஓய் டிக்கட்டி வாங்கி ஸீரா என்றான். உடனே சாமி அய்யர்போய் டிக்கட்டி கொடுக்குமிடத்தில் எல்லோரும் கைவிடுவதைக் கண்டு தானும் கைவிட்டு, ஐயா இங்கட்டி இங்கட்டி என்றார். அவர் கோபித்துக்கொண்டு, என்ன ஓய் இங்கட்டாவது யாருக்கு இங்கட்டி, உங்கப்பனுக்கு இங்கட்டிவாட்டீம்! பணத்தையெடு டிக்கட்டி என்று சொல் என்றார் சாமி அய்யர் ஐயா டிக்கட்டிதான் எடுமென்றார். அவர் பணத்தை எங்கெனும் பிறகு பேசலாமென்றார். சாமி அய்யர் அய்யா எல்லாரும் கைகீட்டிக் கேழ்க்கிறீர்களே என்னிடம் மட்டும் பணம் கேழ்க்கிறீரே, இதுமாய் கொடுக்கக் கூடாது என்றார். அவர் ஓய்முட்டான்! எல்லாரும்

பணம் கொடுக்கிறார்கள். உமக்கு என்ன டிக்கட்டி வேணுங்காணும் என்றார். சாமி அய்யர் ஐயா எனக்கு ஒரு ஆம்பளை டிக்கட்டி ஒரு பெம்பளை டிக்கட்டி வேணுமென்றார். அவர் கோபித்துக்கொண்டு எல்லாம் ஒரே டிக்கட்டிதான் என்றார். சாமி அய்யர் ஆனால் இரண்டு டிக்கட்டி எடுக்கொள்ளுங்கள். அவர் எவ்விடத்துக்குக்காணும் டிக்கட்டி என்றார். சாமி அய்யர் அகட்டத்துக்கு, அகண்டத்துக்கு என்றார். அவர் ஓய் ஆருக்குக்காணும் அகண்டது! ஸ்டேஷனைச் சொல்லும் என்றார். பிறகு சாமி அய்யர் சாலூர் ஸ்டேஷனென்றார். அவர் பணத்தையெடுமென்றார். சாமி அய்யர் எவ்வளவு என்றார். அவர் ஒருரூபா எடுமென்றார். சாமி அய்யர் சொல்லித்தாருமென்றார். அவர் ஓய் 2-வது பேச்சுக்கிடையாது. போடும் ஒரு ரூபாயை என்றார். சாமி அய்யர் என்னய்யா போக்குவண்டிக்குக்கூடவா ஒருரூபா கேழ்க்கிறது கொஞ்சம்குறைத்துத்தாரும் என்றார். அவர் கோபித்துக்கொண்டு ஓய் வெளியேபோம் என்கவும், சாமி அய்யர் 1 ரூபா கொடுத்துவிட்டார். டிக்கட்டி வாங்கினதும் ஒரு வன் மணியை அடித்துவிட்டு டிக்கட்டி வாங்கினவர்களைல்லாம் பிளாட்பாரத்துக்குப் போகலாமென்று கத்தினான். உடனே தேவி சாமி அய்யரைப்பார்த்து இதென்ன டிக்கட்டி வாங்கினவர்களைல்லாம் பாட்டு பார்த்துக்கு போகலாமென்கிருவே. ஒருவேளை பாட்டு பாடாதபோனால் உள்ளே விடமாட்டார்களோ என்னமோ என்றான். சாமி அய்யர் ஆனால் பாடு என்றார். உடனே அவன் வெகு பலமாய்பாட ஆரம்பித்து விட்டான். இப்படி இவன் பாடிக்கொண்டிருக்கும்போது ரயில்வந்து விட்டு புறப்பட்டு போய்விட்டது. ரயில் போனபிறகு சாமி அய்யர் வெகு வேகமாய் ஸ்டேஷன் மாஸ்டரிடம் போய் என்னய்யா ஸ்டேஷன் மாஸ்டரவான் ரயில் எப்போது வரப்போகிறது. சாவகாசம் இருக்கிறதோன்னோ என்றார். அவர் உமக்கு சாவகாசத்துக்கென்னய்யா குறைச்சல். ரயில் இப்போதுதான் போனது. நாளை இன்னேரம் வரையில் உமக்கு சாவகாசத்தானென்றார். சாமி அய்யர் உடனே வாயிலும்வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு அய்யா எனக்கு டிக்கட்டி கொடுத்து என்னிடம் சொல்லிக்கொள்ளாமல் எப்படி நீர் வண்டியை விட்டீர். எங்குதபால் வண்டியைவிட உம்மவண்டி வெகு ஓசத்தியோ! அவன் கூட நான் டிக்கட்டி வாக்கி விட்டால், பாதிராத்திரியில் ஆத்தில் வந்து என்னை எழுப்புவானே! என் ரூபாயை கொடும். நாலும் அப்

போமுதல் ரயில்கருமென்று உயர இருக்கும் தந்தியை பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேனே. எங்கே காணும் ரயில்போனது! என்னிடத்தில் பொய்பேசுகிறீரா என்றார். ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் ரொம்ப நல்லவர் அவர் மறுபடியும் சாமி அய்யரை பார்த்து, ஓய் என்ன சுத்த கர்னாடகமாயிருக்கிறீர்! தந்தியில் ரயல் போகவாவது உமக்கு பைத்யமா, ரயில் கீழே அல்லவா போகுமென்றார். சாமி அய்யர் பிறகு மறு ரயிலாவது போகலாமென்று அங்கேயே இருந்தார். மறுநாள் 12 மணி நேரமான பிறகு ஓரயில் வந்தது. ரயில் வந்த சமயத்தில் தேவி கக்கூஸுக்கு போய்விட்டாள். ரயில் ஊதுவிட்டது. மணியடித்துவிட்டார்கள். சாமி அய்யர் இதைப்பார்த்து, ரயில் போகப்போகிறது. சேக்கிரம் வாடியென்று கத்தினார். தேவி, அவரைப்பார்த்து சித்தே இருக்கச்சொல்லுங்கோ இதோ சேக்கிரம் வந்துவிடுவாளைன்று வண்டிக்காரக்கிட்ட சொல்லுங்கோ! என்றான். கடைசியில் வண்டி நகர ஆரம்பித்தது.

சாமி அய்யர் மறுபடியும் அடியேவாடி வண்டிபோகிறது சேக்கிரம் வா என்றார். அவன், இதைன்னசனியன் அவனை கட்டேலாவக்கா அவனுக்கு என்ன அகசரம். டிக்கட்டு கொடுத்துவிட்டு அவன் வண்டியை விட்டுவிடுவானே என்றான். சாமி அய்யர் அடிவண்டி புறப்பட்டுவிட்டது. நேத்திக்கி டிக்கட்டை கொடுத்துவிட்டு நம்மோடே சொல்லாமல் வண்டியை விட்டுவிடவில்லையா! இவர்கள் அயோக்யபயல்களடி சேக்கிரம் வா என்றார். அவன், உங்களுக்கு ஒன்னும் தெரியவில்லையே உங்களை கேக்காதே வண்டியை அந்த கட்டேலேபோவன் விட்டால் வண்டியை இழுத்துக்கொள்ளுங்களேன் என்றான். இவ்வளவு சால்ஜாப்பும் அவர் கக்கூசுக்குள்ளவே இருந்து சொல்லிக்கொண்டிருப்பதற்குள் வண்டி புறப்பட்டுவிட்டது.

சாமி அய்யர் பெண்டாட்டிசொல்படி வண்டியை இழுத்துப்பிடித்தார். அது இவரையும் இழுத்தது. உடனே அவர் பெண்டாட்டியைகூப்பிட்டு அடியே சேக்கிரம் வா! நான் வண்டியை இழுக்கிறேன் அது என்னையும் இழுக்கிறது என்றார். இதற்குள் போர்ட்டர் ஒருவன் அடே இதுயார் பட்டிக்காட்டு மனுஷன்! என்று சாமி அய்யரை தூரத்தன்னினான். சாமி அய்யர் ஏலே பணம் வாங்கிக்கொண்டு நீ என்னை இப்போ பட்டிக்காட்டு மனுஷனென்று சொல்லமாட்டியா! பணம் கொடுக்கும்போதுமட்டும் நான் பட்டணவா

ஸத்த மனுஷனே என்று சொல்வதற்குள் வண்டி போய்விட்டது. கடைசியில் சாமி அய்யருக்கு சமாதானம் சொல்லி ஒருவர் தன் வீட்டுக்குக் கூட்டிப் போய் அவருக்கு ரயிலின் விபரங்களைமெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார். சாமி அய்யர் பிறகு அவருடைய ஒத்தாசையின்பேரில் பூவரசனல்லாரும் போய்சேர்ந்தார். அங்கே சேதா எல்லோரையும் பார்த்துவிட்டு அங்கேயே கொஞ்சநா ளிருந்துவிட்டு பிறகு வரும் போது இராமச்சந்திரய்யருடைய பிள்ளை ராஜகோபாலனைக் கூட்டிக்கொண்டு பூலாவாடிக்குப் போய்சேர்ந்தார். பூலாவாடியில் சாமி அய்யர் ரயிலில் போன கதை இன்னும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இராமச்சந்திரய்யர் இனி தனக்கு விசாரமில்லை யென்று திருச்சிஞ்செப்பள்ளியில் வெகுசிறப்பாயிருந்து வந்தார். அவருக்கு சேதா து முன்னேவிட இப்போது பதின் மடங்கு அதிக பிரியம் ஏற்பட்டது. இப்படி 1 வருஷமிருக்க பிறகு ஒரு நாள் சேதா உள்ளே ராத்திரி கட்டிலில் படுத்திருக்க விடிந்ததும், கட்டிலைபுறக் காணாமல், சேதாவையும்காணாமல் இராமச்சந்திரய்யர் எஞ்ஞாணும், சேதாபார்த்தும் அசுப்படவில்லை. முன்போல் தமது சத்திருக்க தாக்கிக்கொண்டுதான் போயிருக்கவேண்டும் என்று கடைசியில் ராமச்சந்திரய்யர் தீர்மானித்தார். இப்படியிருக்க, பூலாவடியில் தன் குழந்தையையும் காணாமென்று தந்திவந்தது. இராமச்சந்திரய்யர் என்ன செய்வார்! அவருக்கு எரிநிற உடம்பில் எண்ணெயைக் காச்சிக்கொட்டினது போலிருந்தது. முன் ஒருவனைத் தேடவேண்டியிருந்தது. இப்போதோ இருவரைத் தேடவேண்டியிருந்தது. இராமச்சந்திரய்யர் தாயார் அய்யய்யோ பகவானே என் ஒருபிள்ளையையும் என் இப்படி கஷ்டப்பட்டுப் படிவிட்டு சோதிக்கிறேன் என்று அழுதான். கடைசியில் இராமச்சந்திரய்யர் அவர்களுக்கு எல்லாம் தைரியம் சொல்லிவிட்டு, ஊர் ஊராய்ப்போய் தேடிப்பார்த்து, கெஜட்டுகளிலும் அவர்களைக் கண்டுபிடித்துக்கொடுக்கிறவர்களுக்கு இனும் கொடுப்பதாயும் பிரசாரம்செய்து, எப்படியாவது அவர்களைக் கண்டுபிடித்துக் கூட்டிவருவதாய்ச் சொன்னார். பார்வதியம்மாள் தானும் வருவதாகச் சொல்ல அவர் உனக்கும் ஏன் வீண் அலைச்சல் உன்னைக் கூட்டிப்போனால் எனக்கும் தேதேமுடியாது. உன்னையும் கவனித்துக்கொண்டிருக்கேன்மே: நான்மட்டும் போய்வருகிறேன்! ஆனால் வாரத்திற்கொருதரம் கடிதம் போடுகிறேனென்று சொல்லி சேதாவைத் தேடிவதற்குப் புறப்பட்டார்.

(இனும்வரும்.)

எஸ். ராமஸ்வாமிஐயர்.

TEMPLE TRADITIONS.

கே. யில் புராணம்: “திருவூடல்”

இத்தலைப்பின் கீழ் சிலனும் சக்தியும் அதாவது அறிவானும் அறிவும் ஒன்றுபட்டு அத்தனிதபாகக் கூடலும், கூடலுவகையிலும் ஊடலுவகை பெரிதென்று, திருக்கலியாண மஹோற்சவமான மறுநாளே “திருவூடல்” கொண்டு விளையாடி, ஊடலும் கூடலும் உள்ளமொன்று பட்டவிடத்தில் ஒன்றையொன்று காட்ட, “பந்தம் பறியுற்சவம்” என்றும், “மட்டையடி” யென்றும் “திருவூடல்” விளையாட்டுக்காட்டி தம்பிரான் தோழரான சுந்தரமூர்த்தியடிகள் வந்து இருவருக்கும் ஊடல் தீர்த்தலும், மகத்தான தத்துவார்த்தத்தை விளக்குவதாயிருக்கிறதென்று போன வருஷம் திருப்பயிலையில் நடந்த பந்தம்பறியுற்சவக்காட்சிபைக்கண்டு உவந்து விவேகசிந்தாமணி யில் விளக்கக் காட்டினோம். அத்தருணத்தில் “ஒதுவார்” ஒருவரால் பரிவட்டங் கட்டிக்கொண்டு ஒதுப்பட்டு வரும் திருவூடல் விளையாட்டுப் பாடல்களை ஸ்ரீமத் விசுவநாதக் குருக்கள் அவர்கள் எட்டுப்பிரதியாக வைத்திருந்த பண்டாரத்தின் கைபேட்டுக் குறிப்பைக் கொணர்ந்துகாட்டி உளமடுமச்செய்தார். அப்பாடல்கள் பெப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்திற் பிரசுரமாகும் “ஞானப் பிரகாசம்” என்னும் பத்திரிகையிற் பிரசுரிக்கப்பட்டிருப்பதால், அதையெடுத்து எல்லாருமறியக் கீழே பிரசுரிக்கிறோம்.—

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவுளக் குறிப்பின்படி சுவாமி சநிதானத்திற் பணிந்த மொழியும் தனிந்தநடையும் ஒதுக்கிய ஆடையும் புதைத்தவாயு முடையாய் வந்து, தமது ஆன்மநாயகராகிய சிவ பெருமானுடைய சரணாவிர்த்தனைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்த அஞ்சலியஸ்தராய் நின்றாராக.

பண்—நேரிசை.

நம்பியாரூரன்வந்தான் நாவலூர்நம்பிவந்தான்
உம்பராலறியவொண்ணு வுண்மைகளுரைப்பான்வந்தான்
செம்பொனாலும்திலகன் குழந்த திகழ்செல்வந்திருவாரூரிற்
றம்பிரான்றோழன்வந்தா நென்றனதாஸைசின்னம்.

வசனம்.

சுவாமி சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை அழைத்துத் திருவூடல் தீர்க்கும் திருவருட்குறிப்பாகப் பரிவட்டங்கட்டி விடுத்தருளும்பொழுது சுவாமி சநிதானத்தாலே ஒதுகின்ற தேவாரம்:

பண்—கொல்லிக்கொளவாணம்.

பத்தூர்புக்கிரந்துண்டு பலபதிகம்பாடிப் பாவையரைக்கிறிபேசிப் படிநாடித்திரிவீர் [ரங்கீர்
செத்தார்தமெலும்பணிந்து சேவேறித்திரிவீர் செல்வத்தைமறைத்துவைத்தீ ரெனக்கொருநாளி
முத்தாரயிலங்கியினிர் மணிவாயிர்க்காவை யவையுணத்தந்தருளி மெய்க்கனிதாநாறுங்
கத்தூரிகமழ்சார்தும் பணித்தருளவேண்டுங் கடனாகைக்காரோண மேவியிருந்திரே;

* யாழ்ப்பாணம் வண்ணநகர் ஸ்ரீ. வயத்திசுவர சுவாமி கோயிலிலே மார்கழி மாதத் திருவாநிறையிலே சநிதானத்தால் ஒதுப்பட்டுவரும் [மதன்னித்தியாவிலுள்ள சிவன்கோயில்கள் பலவற்றிலும் இதிலே யோதப்பட்டு வருகிறது]

வசனம்.

இந்தத் தேவாரத்தைச் சுவாமி சந்நிதானத்திலே ஒதி விண்ணப்பஞ்செய்து நின்றபொழுது சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்குச் சுவாமி திருவுளம் பற்றுமாறு:—

முன்னே பரவையாருக்கும் உமக்கும் உண்டான ஊடலை நாமல்லவோ தீர்த்துவிட்டோம். நீரும் கம்முடைய ஊடலைப் போய்தீர்த்துப் பார்ப்பதியாரை (பார்வதியாரை) அழைத்துவாரும் என்று சுவாமி திருவருள் செய்தலும் தம்பிரான்தோழராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பார்ப்பதி (பார்வதி) தேவியார் சந்நிதானத்தை அடைந்து விண்ணப்பஞ்செய்து வினாவி விடைகொண்டு ஒதுகின்ற

தேவாரம்.

பண்—கொல்லி.

ஒருத்திதன் தலைச் சென்றுணைக்காரத்திட்டா னுலகமேத்த
ஒருத்திக்குநல்லனாடுமடிப்பதித்தொலித்துநீண்டே
யொருத்தியைப்பார்ப்பவந்தா னுணர்வினையமுண்ணி
யொருத்திக்குநல்லனல்லனொற்றியிருடையகோவே.

திருவிருத்தம்.

கற்றார்பயில்கடனாகைக்காரோ ணத்தெங்கண் ணுதலே
விறுங்கியகரட்டுவெனெடுங்கண்ணிவியன்காமேல்
நற்றுனெடுஞ்சிலைநான்வலிந்தகரநின்கரமே
செற்றார்புரஞ்செற்றசேவகமென்னைகொல்செப்பியினே.

வசனம்.

இந்தத் தேவாரங்களை ஒதிச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பார்ப்பதியாருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்வது:—

அநாதிரித்திய சச்சிதானந்த சோதிஸ்வரூபராகிய எம் இறைவர் செய்தருளும் கிருட்டிஸ்திதி சங்கார திரோத்பரவானுக்கிரகமென்று சொல்லப்படும் பஞ்சகிருத்தியாவசரத்தில் தேவரீரையன்றி அங்கொன்றுமில்லை. இன்னும் அப்பெருமானார் திரிபுரதசனம் செய்தருளும் பொழுதும் தேவரீர் விற்பிடித்து நிற்கவன்றே வெற்றியுற்றருளியது; ஆதலினால் எவ்வாற்றானும் திருவுளமிரங்கி எம்பெருமான்பால் எழுந்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்து நின்றலும், பார்ப்பதிதேவியார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை கோக்கித் திருவுளம்பற்றுமாறு:—

எமக்குமொருத்தி எதிரியாகிச் சக்களத்தியாயினான். அவளுடன் நாம் வேறுபாடானேம் என்றார் என்றுஞ்சொன்னீர். ஆதலினால் நீரும் நல்ல வித்துவானேயாம். உமது கர்த்தாவும் மிகப்பெரியவரேயாம் இவைகளைல்லாம் உம்மிருவர்க்குமே ஒக்கும். நீர் அப்பாற்செல்லுமென்று சேடியருந் தாமுமாக ஆகேபஞ் செய்து பிடித்து வெளியே தள்ளிவிடுதலும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சுவாமி சந்நிதானத்தை அடைந்து இவைகளையெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்து வினாவி ஒதுகின்ற தேவாரம்:—

பண்—சீகாமரம்.

மங்கைவாண தன்மான்மனத்திடைவாடியூடமணங்கமழ்சடைச்
கங்கையாளிருந்தகருத்தாயதென்னைகொலாம்
புங்கயமதுவுண்டுவண்டிசைபாடமாமலிலாடவிண்முழ
வங்கையாலதிர்க்குமாயாத் தூரம்மானே.

பண்—கொல்லிக்கொளவாணம்.

பூண்பதோரிளவாமைபொருளிடையொன்றேறிப் பொல்லாதவேடங்கொண்டெல்லாருங்காணப், பாண்பேசிப்படுதலையிற்பலிகொள்கைதவிர் பார்ப்பினோடுபடர்சடைமேல்மதிவைத்தபண்பீர், லீண்பேசிமடவார்கைவெள்வளைகள் கொண்டால் வெற்பரையன்மடப்பாவைபொறுக்குமோசொகாண்பினியமணிமாடநிறைந்தகெடுவீதிச் கடனாகைக்காரோணபேவிநுநீரே. [ல்வீர்,

வசனம்.

இந்தத்தேவாரங்களை ஒதி நின்றபொழுது சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்குச் சுவாமி திருவுளம்பற்று மாறு:—நாம் தலை அன்புகொண்டு இருவரையுங் ஒன்றாகவைத்துச் சமமாக நடத்துவோமென்று சொல்லி, எவ்வாற்றானும் சம்மதிப்பித்து அழைத்துவாருமென்று திருவருள் செய்தலும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பார்ப்பதிதேவியார் சந்நிதானத்தை அடைந்து வினாவி ஒதுகின்ற தேவாரம்:

பண்—இந்தளம்.

கங்கைபைச்சடையுள்வைத்தார் கதிப்பொறியரவுமவைத்தார்
திங்களைத்திகழவைத்தார் திசைதிசைதொழவுவைத்தார்
மங்கையைப்பாகம்வைத்தார் மாண்மதிமழவுவைத்தார்
ரங்கைபுளனலும்வைத்தாரையணையாறனாரே.

வசனம்.

இந்தத் தேவாரத்தை ஒதிகின்றபொழுது பார்வதிதேவியார் திருவுளம் பற்றுமாறு:—என்னை ஒரு பாகத்தே வைத்தாரென்றும் எனக்கெதிராகக் கட்டையானைச் சடையினிற் கர்த்து வைத்தார் என்றும் சொன்னீர். ஆதலினால் என்னிலும் அவள் விசிட்டமுடையன். அவளினும் நீர் விசிட்டமுடையீர்; நீரும் நல்ல புத்திமானேயாம்; உம்முடைய கர்த்தாவும் மிகப் பெரியரேயாம் என்று வைதுரைத்துச் சேடியருந் தாமுமாக ஆகேபஞ்செய்து அப்பாற் செல்லுமாறு தள்ளி அடித்து வெளியே விடுத்தபொழுது, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் மகா மகத்துவம் பொருத்திய இருவச்சுரர்களை அடைந்து இவைகளை எல்லாம் எடுத்துக் கூறி ஆகுமாறெவ்வாறென்று வினாவியபொழுது அடர்ந் தம்முட்சந்தித் தித் திருவுளம் பற்றுமாறு.

வாரீர் தம்பிரான் தோழரே! நீயீர் அறியாததொன்று மில்லை. தோழமைப் பேறு கொண்டமையின் நீயீர் முன் சொன்னார்எதனைத் துதிடை விடுத்தபுயிர் இவ்வுருஞ்செயற் குரியருமாயினீர்.

நாம் இதனைச் சிந்தித்தற்குமுரியமோ. நீயீரும் கர்த்தாவும், உபகிடதங்களில் கேட்கப்படும் சில ரூனார்த்தங்களைப் புலப்படுத்தி உலகினர்க்கறிவுறுத்தவே, சாங்கியார்த்தமாயுள்ள இத்திருவூடலைச் செய்தருளினீர்கள். இதன் குக்குமார்த்தம் மற்றையோர் மனோவாக்கிற் செட்டாதது. இப்பரமாகிய சாரமும் அவருளால் ஒரு சிறிது எமக்கும் புலனாயிற்று. இதன் துண்பொருள்களை விளக்க வைத்து நீயீர் தேவாரப் பதிகமொன்று அருளல் வேண்டும் என்றும் வேண்டிக்கொண்டு பின்னும் திருவுளம் பற்று கின்றார்:—

ஆலாலசுந்தரே, முன்னே கயிலையங்கிரியை இராவணன் தாக்கியபொழுது நிகழ்ந்தன நீவிரியாததோ. சாமவேத பாராயணமே நல்ல உபாயமென்று கூறி விடுத்தார்கள்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சுவாமி சந்நிதானத்தை அடைந்து ஒதுகின்ற தேவாரம்:

பண்—திருநேரிசை.

விண்ணினர்விண்ணின்மிக்கார்வேதங்கள்விரும்பியோதப்
பண்ணினர்கின்னரங்கள்பத்தர்கன்பாடியாடக்
கண்ணினர்கண்ணினுள்ளேசோதியாய்நின்றவெந்தை
மண்ணினர்வலங்கொண்டேத்துமாமறைக்காடனாரே.

பண்—கோல்லிக்கேளவாணம்.

னசுடையவகல்குற் றாமொழியானுடல் தொலையாதகாலத்தோர் சொற்பாடாய்வந்து [தீர்
தேசுடையவிலங்கையர்கோன் வரையெடுக்கவடர்த்துத் திப்பியகிதம்பாடத் தேரொடுவாங்கொடு
நேசமுடையடியவர்கள் வந்தாமையருந்த நிறமலையேருறவீழி மிழலைதனிலித்தல்
காசருளிச்செய்திரின் றெனக்கருளவேண்டிங் கடனாகக்காரோண மேவியிருந்தீரே.

திருநேரிசை.

கங்கைநீர்சடையுள்வைக்கக்காண்டலுமங்கையுடத்
தென்கையன்றேர்கடாவிச்சென்றெறித்தான்மலையை
முன்கையானரம்புவெட்டிமுன்னிருக்கிசைகன்பாட
அங்கைவாளருளிணுரணிமறைக்காடுதானே.

வசனம்.

இந்தத் தேவாரங்களை ஒதி விண்ணப்பஞ் செய்வது:—

சுவாமி, புழுத்தாயினுங் கடைப்பட்ட அடியேன் தும்பிருவருக்கும் வெறுப்புடையனேன்.
ஆயினும் முன்னோர் காலத்திலே இராவணசுவான் கயிலையங்கிரியைத் தோள்கொண்டு ஓக்கி நெரிவுற்ற
பொழுது, அவன் தன் தலையிலொன்றைக் கின்னி அதிலே நாய்பினைத் தந்திரியாகப்பட்டி. வீணை ஆக்கி
அதிலே இசைதுணுக்கம் தோன்றச் சாமவேத காணஞ் செய்தது திருச்செவியாததிபன்றே, பார்ப்பதி
தேவியார் திருவுளமிரங்கி மகிழ்த்து அவனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்தருளியது.

ஆதலின் தேவாரும் சாமவேதகாணஞ் செய்யின் தேவியார் திருவுளமிரங்குவர் என்று விண்ணப்
பஞ் செய்தலும், ஊடலும் கூடலும் பயனும் ஊட்பிவரும் யாவும் தாமேயாகிய காமாதக மூர்த்தி
“தோழனே, அப்படியே ஆகு” என்று அருளிக் கங்கையைச் சடையினுள்ளே சுவரக்கர்த்து வைத்துச்
சாமவேதகாணம் செய்தருளிணர்.

இதற்குள் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பார்ப்பதி தேவியார் சுந்தரானத்தை அடைந்து வினாவி ஓது
கின்ற தேவாரம்:—

திருநேரிசை.

சூடினார்கங்கையானைச்சூடியதுமுனிகேட்டங்
கூடினாங்கையானுமூடலையொழிக்கவேண்டிப்
பாடினாச்சாமவேதம்பாடியபாணியாலே
யாடினார்கெடிலவேலிபதிகைவீரட்டனாரே.

இந்த தேவாரத்தை ஒதிச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் விண்ணப்பஞ் செய்வது:—

அங்கயந்ணம்மையே, மாகதப்பூக்கொம்பே, அருட்கொடியே, ஒன்றே பலவுருவாமோதிமமே,
ஆடவர் ஒழுக்கிறந்த இழுக்குறியும் கற்புடைமகளிர் பலருமறியத் தூற்றாதல் செய்யமாட்டார். பண்டே
மாயோன் ஆய்ப்பாடியிலே கோடாலர் மனைவியரைக் கூடி அணைந்திருந்தும் இலக்குமிதேவி மனநிலை திரி
வுற்றுப் பழிப்புரைகள் ஏதும் பகர்த்தனனோ? இந்திரன் அகலிகையிடத்தில் மோகமுற்ற காரணத்தினால்
மேனி எங்கும் கண்ணாடி நாணிவந்தபொழுதும் இந்திராணி நித்தித்தேதும் உரைத்தனனோ? சுந்தரன் குரு
தாரகமனஞ் செய்து உடற் கண்க்கமுற்றுத் தேய்வுறுவது கண்கம் உரோகினி வெறுத்து நீக்கி ஊடி
னனோ?

ஆதலாத் தேவார இவைகளைத் திருவுளத்தடைத்துத் திருவூடல் தணிந்து வேதசொருபாகிய
எம்பெருமான் சாமவேதம் பாடியருள்கின்றார்: திருச்செவியாத் தருளுக என்று பிரார்த்தித்து நின்றார்.

சாமவேதம்.

பராபர வஸ்துவாகிய எம்பெருமான் உபநிஷதார்த்தத்தை உலகியலில் வைத்தும் நடித்துக்காட்டித்
டக முகத்தான் நம்மேனார்க்கு விளங்கிக்காட்டத் திருவுளங்கொண்டு பாடியருளிய சாமவேதகாணவோசை
ருச்செவிகளிற் சார்தலும் தேவியார் திருவுளமகிழ்த்து தன் வசமழிந்து சுவாமி இடத்திலே எழுந்தருளி
து இருவரும் கூடித் திருக்காட்சித்தா நின்றலும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் ஓதுகின்ற

தேவாரம்.

திருநேரிசை.

கூடினாருமைதன்னோடேகுறிப்புடைவேடங்கொண்டு
சூடினார்கங்கையானைச்சுவறிசெடையர்போலும்
பாடினாச்சாமவேதம்பைம்பொழிற்பமுனைமேயார்
ஆடினார்காளிகாணவாலங்காட்டிகளாரே.

திருத்தாண்டகம்.

முன்னமவனுடையநாமங்கேட்டாள் மூர்த்திபவனிருக்கும்வண்ணங்கேட்டாள்
பின்னையவனுடையவாருக்கேட்டாள் பெயர்த்துமவனுக்கேபிச்சியானாள்
அன்னையையும்த்தனையும்நீறீந்தாளாகன்றா கவிடத்தாராசாரத்தை
தன்னையறந்தாள் தன்னுமங்கேட்டாள் தலைப்பட்டாள் நங்கைதலைவன்றோ.

திருவாசகம்.

தென்பா லுகந்தாநித் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன்கானைம
பெண்பா லுகந்திலனைற் பேதாயிருநிலத்தீதார்
விண்பா லிபோகெப்தி வீடுவர்காண் சமுழகோ.

The Sage and the Singer."

“இயலிசைப்புலவர் தாரதம்மியம்.”

[கீழேவருவதனால் சுத்த விவேகவிர்த்திக்கும்,
கவல மனவர்க்காசித்திக்கு முள்ள வித்தியா
த்ததநன்கெறித்துக் காட்டியிருப்பதை அப்பி
ராசமார்க்கத்திலிருப்பவர்கள் அறிந்துபய வே
ண்டும். கேவலமான “மனோசி”யம்”மாயையை
னார்க்கும் உண்மையான “சித்தவிருத்தி நிரோ
னம்” விவேகஞானத்தை விருத்தி செய்து
யாக சாம்பிராஜ்யமாம் அபேத சித்தியையும்
புகண்ட ஞானோதயத்தைப் முண்டு பண்ணும்.
நிரிவசநீயமான மாயாருபமனதின் அகவியக்
தயதிரியவேண்டி மேற்றிசையார் மயக்காம்
Occultism) மாயாவித்தையில் மனம்படிந்து,

மாயாவித்தை மயமாத்தாக்களென்று மயங்கி
மருளுந்துத் தெருளுந்துத் தியங்குகிறார்கள்.
இதைப்பற்றி இப்பொழுது தினசரிப்பத்திரி
கைகளில் பிரஸ்தாபம் அதிகமாக நடந்து வரு
வதால் இரண்டுக்கு முள்ள தாரதம்மியம் விள
ங்கவேண்டியும் இவ்விஷயத்தில் வித்தேசத்தா
ருடைய பூர்வசபவாசனை விளங்கவேண்டியும்
இதை யிங்கேயெடுத்துப் பிரசுரிக்கலானோம்.]

இத்தலைப்பின் கீழ் வித்யாபாறு பத்திராசிரி
யர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:—

வையக்காப்பவர் முதல் ஐயம்புகுபவர் ஈருக எல்
லாரிடத்தும் செவ்வழிச் சென்று மனத்துட்புகு
நல்லின்பம் பயப்பன இயலும் இசையுமேயாம்.
சொல்லும், பொருளும் எவ்வாறு ஒன்றோடொன்று
பிணைந்து நிற்பனவோ அவ்வாறே எங்கே சாஷித்
யவகளும் பெரும்பாலும் பிணைந்து நிற்பனவாகும்.

ஓர் இசையைப் பாடுங்கால் ஒரு பாட்டும் வேண்டும். ஒரு பாட்டைப் பாடுங்கால் ஓர் இசையும் தானே வருகும். ஆனால் சிறுபான்மை சொற்றொடரன்றி வெற்றெல்லி பரப்புதல் போன்று தனித்து இராகத்தை மட்டும் பாடுதலும் உண்டு. ஆயினும் பாட்டின் சேர்ந்த இசையொலியே விரைவில் மனத்தைக் குளிர்விக்கும். பாட்டைக்கொள்ளாத இசையொலி (இராகம்பாடுதல்) யுஞ் செவிக்கின்பம் பயப்பதுபோலவே இசையுடன் கலவாமல் தனித்தனி பிரித்துக் கூறப்படுஞ் சொற்றொடர்களமைந்த கவிதையும் அவற்றின் சொற்களையாலும் பொருட்டினாலும் மனத்தைக் கவர்ந்து இன்பமூட்டும் பெற்றித்தாம். அன்றியும், இசைக்கு ஆதாரமாகிய “சரிகமபதனி” என்னும் சப்தசாரங்கனும் இயல்வன் வகுப்பைச் சேர்ந்தனவாகும். தனித்தாயினும், சேர்ந்தாயினும் இவ்விரண்டும் கேட்பவரை ஆனந்தத்தில் அழுத்திவிட மென்பதில் ஐயமில்லை.

ஆனதுபற்றியே பண்டைக்காலமுதல் அரசர்களும் பிரபுக்களும் இயற்புலவர்களையும், இசைப்புலவர்களையும் நன்கு அபிமானித்து ஆதரித்து வந்தனர். தற்காலத்தும் பற்பல சம்ஸ்தானபதிகளும் பிரபுக்களும் இவ்விருவகைப் புலவர்களையும் பாதுகாத்து வருகின்றார்கள். இங்ஙனம் ஆதரிக்கப்படும் இவ்விருவகைப் புலவர்களும் செவிச்சுவை யளிப்பவரேயாயினும் இவருள் பெரிதும் தாரதமீதியம் முண்டு. என்னை?

சந்திரனில்லாத இராக்காலம் மயக்கத்திற் கேதுவாயிருக்கும்; இராக்காலமில்லாத சந்திரன் ஒளிமழுங்கியிருப்பான். அதுபோலவே இயற்புலவரில்லாத அரசர் மயக்க முற்றிருப்பார். அரசரில்லாத இயற்புலவர் கீர்த்தியினை யடங்கியிருப்பார். ஆகையால் இயற்புலவருக்கு அரசரும், அரசருக்கு இயற்புலவரும் இன்றியமையாத துணையாதல் விளங்கும்.

அன்றியும் புறப்பொருள்களை யெல்லாம் உள்ளவாறு காட்டுங்கண்ணப்போல அகப்பொருள்களாகிய தருமார்த்த காம மோகமுன்னும் புருஷார்த்தங்களை விளக்கிக் காட்டுவன இயல்புநூல்களேயாம். ஆனதுபற்றியன்றே இயற்புலவர்கள் அரசர்க்குக் கண்போல்வாரென்று பண்டைநூல்கள் கூறுகின்றன. “சுற்ற மாந்தரைக் கண்ணெனக் கோடலும்” என்பது சீவகசிந்தாமணி. இங்ஙனமாகிய இயல்புநூலுடைய மேம்பாட்டைக் கருதியன்றே நூல்களை இயல்பை நாடகமென முத்திறப்படுத்திய முதியோர் முதலில் இயல்பைவந்துக் கூறுவாராயினர்.

இசைப்புலமை நிரம்பிய எந்தப்பெரிய வித்துவானுயினும் சரி, அவர்பாடிய நல்லிசையால் அடையும் இன்பம் அந்தக் கண்ணமே மறைந்துவிடும். அவர்பாடிய இசையொலியெல்லாம் காற்றெடுக காற்றுகப் போய் விடுமெயன்றி வேறில்லை. பெரும்பாலும் இசையொலி காமத்தை வளர்விக்கும். மாணுக்கர்கள்

இசைப்பாட்டின் விருப்பத்தால்தாம் தேறவேண்டி பரிகைகளிற் றவறி வருந்துவதை நம்மவர் பலருகாண்பாரன்றோ?

இயற்புலவர்கள் கூறிய செய்யுட்களின் பெருள்கள் கேட்பவர் மனத்திற் பன்னாள் நின்று நிவும். அதுமட்டோ அகரவடிவிற்கு எத்தனை காலங்கட்குப் பின்னுற்றாரும் அறிந்து உய்தற் ஏற்ற துணையாகும். இதுபற்றியன்றே,

“கலைமகள் வாழ்க்கை முகந்த தெனினு

மலர்வாண்டிமீழோர்க் கொவ்வான்--மலர்வான் கொவ்வாறு மாமாய் புகழ்கொண்டு மற்றவர் செய்யு முடம்பு.”--என்றாற்பிறரும்.

இராசநீதிகளையும், ஆசாராதிகளையும், வழக்கங்களையும், தெய்வத் திறத்தையும், புண்ணிய பாடமோக நரகாதிகளையும், சிவ ஞானத்தையும் யாவும் உணர்த்துவதும், புர்வசரித்களை விளக்குவது இவ்வியற் புலமையன்றோ? இத்தகைய உயர்வுதாழ்களை யறிந்தே புர்வ அரசர்களில் எத்தனையோ பே இயற்புலவர்கட்கு *முற்றாட்டாகப் பல கிராமகளைத் தானஞ்செய்தும், பலபல ஆடை யாபரக வாகன முதலிய விசேஷ மரியாதைகளைச் செய்த பாதுகாத்ததன் தமக்கு முக்கிய மந்திரிகளாகவு உயர்ந்த துணைவர்களாகவும், தம்மினுமிக்க மரியாதையுடன் எப்போதும் தம்முடன் (இவ்வியற் புலவர்களையே) வைத்து, அவர்கள் சொல்வழியின்று புரந்து புகழ்புனைந்து வாழ்ந்தார்களென்பது புறநூறு முதலிய பண்டிய நூல்களால் நன்கு புலப்படுத்தாகும். இயற்புலவர் சொல்வழியின்று யுத்தனையொழித்துச் சமாதானமடைந்தார் பலர். சிவலிந்தார் பலர். இன்னும் பற்பல பெருங்காடிகளை யெல்லாம் இயற்புலவர் சொல்வழியே அரசர்கள் செய்து வந்தருக்கின்றனர். இந்தப் புலவர்கட்குப் பெருமையும், இவர்க்குதலிய மன்னவர் கீர்த்தியு இப்புலவர்களிடமிருந் இயல்புநூல்களும் பல்லாயிரவடங்கல் சென்ற பின்னும் யாவரும் அறிந்து பாடாமாறு விளக்குதல் இன்னும் பிரத்தியட்சமன்றோ? தப்பெருவேந்தர்களாவது இசைப்புலவர்கட்கு *முற்றாட்டாகப் பெரிய தானங்களைக் கொடுத்தனரெனேறும், அவர்களை மந்திரிகளாகக் கொண்டு அரசுகளாற் பெரியதோருதவி பெற்றனரென்றேனும், சதங்கள் கேட்டதுண்டோ?

பாணபத்திராக்குப் பொருந்தாவேண்டித், திவால் வாயுடையார் சோமான் பெருமானையுஞ் சூத்திரமுதலிய சாசுவட்டினையிட்டருளியதும், துதகைய பிறசில சரிதங்களும் இசைப்புலவர் மட்டிசசுவாறுக்கிரகம் கிறைந்திருந்த தென்பதை

* முற்றாட்டு--கர்வசுத்தரம்.

வனவன்றோ எனின், இவ்வாறு இயற்புலவர்கட்க் கிடைத்த சசுவாறுக்கிரகங்களைக் கூறப்புகின் னையொரு கடல்போற்பெருகு மென்க. என்பு பண்ணுதும், கருங்கல் மிதந்ததும், நீற்றறை எரிந்ததும், முதலாவாய்ப்பட்டி மூவாண்டு டான் நமந்தன் உயிர்பெற்று மீண்டதும், திருவாலவாயுடையார் கிருமுடியில் மண்சுமந்து பிரம்படி கொண் தும், அவர் திருக்கைலாய மலையிலிருந்து ஞான னா முதலிய இயற்றியிற் நூல்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்ருளியதும், தம் அருமைத் திருக்கரத்தால் திருக் ஞானையாரை எழுதியருளியதும், “அர்ச்சுனை பாட்டையாகு மாதலின் மண்மேல் நம்மைச் சொற்றமிழ் டிக” என சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிடம் திருவாய் ஈர்த்து உலியவேண்டியதும் இவைபோல்வனபலவும் யற்பாட்டின் பெருமையை விளக்குவனவன்றோ? துமட்டோ! சிவபிரான், முருகக் கடவுள், நாமகள் வர்கள் சங்கப்பலகையேறி இயற்புலவராக வீற்றருந்தமையும், முருகக்கடவுள் நக்கிரட்டத்தும், பாய்யாமொழிப் புலவரிடத்தும் வலியச்சென்று மீயிது இயற்பாட்டை வேண்டி யடைந்தமையும், டைக்காடன் என்னும் புலவர் திலகர் பிணக்கை குவான் திருவாலவாயுடையார் திருக்கையிலே ட்டி நீக்கி வேற்றிடம்புக்கு வாழ்ந்தமையும், கச்சிப் பருமான் ஒரு புலவன் பின் சென்றமையும் இவை பால்வன பிறவும் இயற்புலவர் பாலுள்ள சசுவாறுக்கிரகத்தினைப் பசுமரத் தானிப்போல் நாட்டத் தக்கவையாம். அன்றியும் இயற்புலவருள்ளே சாபாக்கிரக வாக்கிகளாக வாழ்ந்தார் பலராவர். ஒளவைப் பாட்டியார், கம்ப நாட்டாழ்வார், காளமேகப் புலவர் முதலியவர்களின் அற்புத சரிதங்களைக் கூறப்புகின் னையொவ்வொன்றுமே பொருதனிப் புத்தகமாகு ன்றோ? இங்ஙனம் இசைப்புலவர்களுள்ளே சாபாக்கிரக சேலர்களாக யாரேனு மிருந்தாரென்று ாண்டுக் கேட்கப்பட்டதில்லையே. ஆதலின் கடவுரை வசிகரிப்பிக்கும் சக்தி இசைப்புலமையைப் பார்க்கினும் இயற்புலமைக்கே மிக்கிருந்ததென்பதை வரும் மறுக்கொண்ணு தென்க. நம்மைப்போன்ற தப்பற்றையார்க்கு மட்டும் உவப்பையும் நம் க்கையையுத் தரும் இத்தகைய தெய்வத் தன்மைச் சரிதங்கள் ஒருபுறமிருக்க, யாவராலும் அங்கேரிக்கப் பற்ற சரித்திரவாயிலாக ஆராயப்புகினும் இயற்புல மையின் பெருமையே மிகுத் தோன்றுவதாகும். மிழ்நாட்டு வேந்தர்கள் இயற்புலவர்களை உயிர்ந்ருணவராகக் கருதித் தம்மினும் மிக்குமதித்துத் தம் அரசும், கல்வியறி வொழுக்கங்களும், நியாயமும், ஈரமும், கொடையும் இப்புலவர்களானே நிலைபெ று வனவனவாகக்கொண்டு இவரைப் போற்றி வ்ருளென்பது சரித்திராராய்ச்சிக்குக் கருவியாய புறநூறு முதலிய பண்டைநூல்களானே செவ்வதாக விளங்கும். இசையால் அடையு மின்பத்தை மனிதர்கள் வாயிலாகப் பெறுதலினும் அதிகமாகவே

சூயில் பூவை முதலிய பசுதிகளின் வாயிலாகவும், வீணை பிழல் முதலிய அசரப்பொருள்கள் மூலமாக வும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இயற்பாவாற் பெறுமின் பமோ பெறுதற்கரிய மானுடப்பிறவி யுற்றருள்ளும் கற்றுணர்ந்த மேன்மக்கள் வாயிலாகவே பெறவேண்டு மன்றி வேறில்லை. இதை நோக்குமிடத்து இசைக் கும் இயலுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் பறவைகட்கும் மனிதருக்குமுள்ள வித்தியாசத்தை விடக் குறைந்த தன் றென்பதை மறுப்பவர் யாவர்?

இனி ஒருவர் மனத்தைத் தன்வசப்படுத்திச் சலன மறச் செய்யும் ஆற்றல் இசைக்கே அதிகமுண்டென வும், பாம்பு முதலிய ஊர்வனவற்றையும், பறவை களையும், யானை முதலிய விலங்கினங்களையும், அறிவு நிரம்பாத இளமகர்க்களையும் தன்வசப்படுத்துவது இசையே யெனவும், இவற்றை, “காழ்வரை நில்லாக் கடுக்களிற் றெருத்தல் யாழ்வரைத் தங்கியாங்கு” என்னும் கலித்தொகையானும், “அணியிழை மக ளிரும் யானையும் வணக்கு மணியொல் வீணை” என் னும் பெருங்கதையானும், “மகரபாழ் வல்ல மைந்த னெருவனைக் கண்ட மத்சப் புகர்முகக் களிற்றின்” என்னும் மேருமந்தர புராணத்தானும், பிறவும் பற் பல நூல்களானும் அறியலா மன்றோ எனவும் கூறின் அது பொருளென்றென்க. என்னை? மனத்தைத் திருத்தி நல்லறிவை வளர்த்தலே பயனுடைத்தா மன்றி மனத்தை வசப்படுத்த லொன்றற் பெறும் பயன் ஒன்றுமின்றே. கள் முதல் மயக்கும் பொருள் களும், பரத்தைய ரின்பமும் மனத்தை வசப்படுத்து வனவன்றோ? அவற்றை அதுகொண்டு பெருமைப் படுத்தக் கண்டிலம். மனத்தை வசப்படுத்திப் பயன் பெறச் செய்வதே சிறத்தாமென்க.

Agricultural Notes.

வியவசாயக் குறிப்புகள்.

மிளகு.

எகுக் கொடியானது மடையாள தேசத்தில் ஒரு விசேஷமான பயிர். இது தற்காலச் சிந்திகுட

மலைத்தொடர்களிலுள்ள உன்னதமான சாடுகளில் யாராலும் பயிரிடப்படாமலே தானாயுண்டாகும். காட்டுச் செடிசைப்போற் காணப்படுகின்றது. இக்கேடி யிருந்து ஒரு திக்கில்

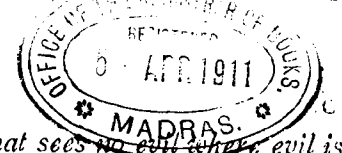
குடகு (Coorg) வைனாட் (Wynaad) பரியத் தமும் மற்றொரு திசையில் நேர்குறுக்கே சமுத் திர பரியத்தமும் பரவி யிருப்பதுடன், மரங் களடர்ந்த ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் ஒரு சிறு மிளகுத்தோட்டம் வைத்துண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது. மிளகுச்செடி பூர்வீகத்தில் மலையாள தேசத்துப் பயிராகவே யிருந்த தென்றலும் அது மற்றப் பாகங்களுக்குப் பரவித் தற்காலத்தில் ஆஸ்திரேலியா பரியத்த முள்ள எல்லாத்தீவுகளிலும் ஏராளமாய்ப் பயிரிடப்படுகின்றன. இக்காரணத்தால் மிளகின் முக்கிய வியாபாரஸ்தலம் இந்தியாவிலிருந்து சிங்கப்பூருக்கு மாறி விட்டது. தலைச்சேரி (Tellicherry) வையிட சிங்கப்பூரில் நூறு மடங்கு சரக்கு அதிகம் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. ஆனால் மலையாளதேசத்து மிளகு, ஏற்றுமதியின் அளவில் பின் தாங்கி விட்டபோதிலும், வியாபாரிகள் தலைச்சேரி மிளகைப் அதிகமாகக் கையாண்டதென்று இன்னும் எண்ணுமார்கள். இது இந்தியாவின் மேற்கு சமுத்திரக்கரையில் மாத்நிரம் பயிரிடத்தக்கது.

இந்ததேச சரித்திரத்தில் மிளகின் சம்பந்தமானது மிகவும் விசேஷமானதாயிருக்கிறது. இந்தியாவின் தற்கால நிலைமையுக்கு அனுசூனமாயிருந்தது மற்றெல்லாப் பயிரையும்விட மிளகேயென்று ஒரு வகையாகச் சொல்லவேண்டியதாயிருக்கிறது. இந்தியாவைச் சுற்றிப் பார்த்து ஆராய்ந்து போகவந்த ஐரோப்பியர்களுடைய கவனத்தையும், ஐரோப்பிய வியாபாரிகளுடைய முக்கிய கருத்தையும் முதல் முதல் கவர்ந்தது இந்த மிளகேயாம். நன்னம்பிக்கை முனையைச் (Cape of Good Hope) சுற்றி, பெயர்பெற்ற கப்பல் யாத்திரைசெய்த வாஸ்கோடாகாமா (Vasco de Gama) என்பவர் மலையாள தேசத்துக்கு வந்ததும் மிளகின் விலையை நயமாக்குவதற்கு வழி ஏதாவது உண்டாவென்று கண்டுபிடிப்பதற்காகவே, மேல் சமுத்திரக்கரையில் போர்ச்சுகல் தேசத்தார் (Portuguese) குடியேறினதற்குக் காரணமும் அதுவே. ஐரோப்பாவில், இந்த மிளகு வியாபாரத்தில் வேறொருவருக்கும் யாதொரு பாத்தியதையு மில்லாமல் தாங்களே ஒப்பந்தமாய் வியாபாரம் நடத்திவந்த டச்சுத்

தேசத்தார்கள் (Dutch) இதற்குப்பின்வந்தார்கள். இவர்கள் மிளகின் விலையை உயர்த்தினதினால் தான், தனவந்தர்களாகிய சில லண்டன் (London) வியாபாரிகள் ஒன்று கூடி இந்தியாவுடன் மிளகு வியாபாரம் நேரே செய்யத் தீர்மானித்து ஈண்டு இந்தியா கம்பெனி (East India Company) பென்று ஒருசங்கம் ஏற்படுத்தினார்கள். ஆகவே இந்துதேச சரித்திரத்திற்கே எப்போதும் ஒரு முக்கிய அடையாளமாயிருந்த ஓயாத உள்நாட்டுக்கொடு சண்டைச் சகாஷமே ஓய்த்துப் பற்பல நாட்டார்களையும் ஒற்றுமைப்படுத்தி, ஒரே ஆளுகைக்குள்ளாக்கி இக்கேசத்தை ஆங்கிலேயர் சுவாதினமாக்கியான மிளகே முதற்காரணமாயிருக்கிறது.

மிளகுச் செடிகளின் குண லக்ஷணங்களை அறிந்து, அதை விருத்திசெய்து, மிளகுத் தோட்டக்காரர்களுக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் கவான்மெண்டார் தாலிப்பரம்பா (Taliparamba) என்று மிடத்தில் மிளகு சாகுபடிசெய்ய ஒரு பண்ணையை ஸ்தாபித்தார்கள். மிளகுக் கொடிகள் நடுமுன்னே இன்னின்ற தினுசுகள் நல்லதென்றும், இன்னின்றவைகள் நல்ல பலன் தராவென்றும் பகுத்தறிவது இப்போது மிக எளிதான காரியமென்று தெரியவந்திருக்கிறது. இவ்வியயங்களைக் குறித்து வேண்டிய சமஸ்காரங்களை அறிய விரும்புகிறவர்கள், அந்தப் பண்ணைமானேஜர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டார் அவர் மிகச் சந்தோஷத்துடன் தெரிவிப்பார் நல்ல மாதிரிச் செடிகளையும் உபயோகமற்றவைகளையும் வைத்துப் பயிராக்கச் செல்லுஞ் செலவென்றாகவே இருக்கும். நல்ல மாதிரியைப் பார்த்துத் தெரிந்தெடுங்கள். வேர்களைச் சுற்றிக் கொஞ்சம் ஒவ்வொரு வருஷமும் தோண்டி, தோட்டத்தின் மற்றப் பாகங்களிலிருந்து மட்கு இலைச் சருகுகளையும் வீட்டைச் சுற்றி அகப்படும் குப்பையையும் சேகரித்து அக்கொடிகள் தொத்தியிருக்கும் மரத்தின் அடியில் ஒரு சிறு குவியலாகப் போடுங்கள்.

வி. ஏ. பார்பர்,
கவர்க்மெண்டோ தாவரசாஸ்திரி.

"Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But,

"Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH.

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR."

"TO THINE OWN SELF BE TRUE."

அன்பையவன்: அறிவேசத்தி: ஒம் சதந்த்

[Col. I love: Knowledge is Power: Aum]

ஸத்தியமே ஜெயம்—SATYAMEVA JAYATI.

புத்தகம். 18.] 1911 ஸ்ரீ பார்த்தம, சாதாரணஸ்ரீ பங்குனிஸ்ரீ [சஞ்சிகை. 12.]

"Aviation"—As Pure Science and Black Art.

"In this electric age of passion-tension, greed, and selfishness, we need more than ever to shout out to the world with all our lung-power the grand and peerless doctrine of the Gita which asks you and the whole world to work for mutual good with all your might and main: to aid the Race-Evolution by the unremitting and loving exercise of pen and tongue and never to care for the result, never to think of yourself. Universal Energy is a force above the Law of good and evil. Any one can specialise it. But the motive back of such specialization affects your evolution. All remarkable souls, Socrates, Pythagoras, Galileo, Swedenburg, Jacob Boehme, Luther, Michael Angelo, Edison, Darwin, Arnold, Comte, Andrew Jackson Davis, Emerson, etc., etc., and the luminous bands of perfect souls in India, Egypt, Chaldea, Babylon, Greece and Europe—Sages, philosophers, mystics and occults—who worked with brain, body, soul and spirit, to sustain this world of weaklings and milksops—had recognised this fact and intuitively specialised it along their peculiar lines of genius and ability. If you pass a galvanic current along a platinum wire it will manifest as light; along an iron wire, as heat; around a bar of soft iron, as magnetic energy; led into a solution, as a force that decomposes and recombines. Again this electric force can be harnessed for working mills, ringing bells, lighting fires, and washing clothes and cooking your food. Also this same force can be used for 'Electrocutions,' and as destructive agent. Do you see? the 'ocean of mentative energy' is the same throughout and the specializing media—the varying types of Brains, human or animal,—transmute it into varying forms. The virtuous man, when developed intellectually, (and intuitively), blesses the world. The animalised man, when developed intellectually, (and instinctively), is a curse to every one. The kite, although soaring aloft in the sky, has its eyes still fixed upon rotten carrion!"—Mr. S. P. Mukerji in the *Atopaka*.

பறத்தல் வித்யையும் வேடிக்கையும்.

சுத்தவித்தை சூந்யவிர்த்தைகளின்
பேதம்.

“ஓம் சுருட வாஹன குரு கடாக்ஷ
விக்ஷண்ய ப்ராப்த ரஸ்து.” சுருடவாஹனானுட
ராகிய குருமூர்த்தியின் கடாக்ஷ விக்ஷண்யம்
வித்திப்பதாக! பறத்தல் பகவிகளின் ஸ்வபாவம்.
ஆகையால் தான் அவைகளுக்குப் “பறவை”
என்னும் சிறப்புப் பெயர் அமைந்தது. மனு
ஷன் புல்லாய்ப் பூண்டாய்ப் புழுவாய்ப் பறவை
யாய், மிருகமாய், மிருகப் பிராயமான மனித
னாய்த் தேவனாய் உள்ள ஜன்மங்கள் ஒவ்வொன்
றும் எடுத்துப் படாதபாடெல்லாம் பட்டு
அலுத்துப்போனபின், ஜீவகாருண்யமே யுருக்
கொண்ட மன்குலத்தில் மனுபுத்திரனாய் அதா
வது மனுஷனாய்ப் பிறக்கிறான். பிறந்தவன்
பூர்வ ஜன்மங்களில் பட்ட அனுபவங்களெல்
லாம் வாஸனா தேகத்திலிருக்க, அதிலிருந்து
அவைகளைக்கிளப்பி அவற்றின் அனுபவசாரங்
களை யுள்ளபடி கிரகித்து, “அப்பா இந்த வேஷ
மெல்லாம் போட்டு வேடிக்கை யாடினதுபோ
தும்போதும்,” என்று திருப்தி அடைந்தவ
னாய் இந்தக் கூட்டைவிட்டு வெளிப்படும் வழி
பென்ன வென்று பிழைக்கும் வழி தேடப்
பார்க்கிறான். பிழைக்கும்வழி நண்டு பிடித்து
விற்பது, ஆடு கோழி வெட்டிப் புசித்து, உலகத்
தாயையேமாற்றி ஊனைவளர்த்தலன்று. அறி
வேயுருவான ஆத்மா அறிவழிந்து மருவடை
ந்து தக்க ஸாகரத்தில் விழுந்து தன்பங்களுக்
கெல்லாம் இருப்பிடமான தேஹத்தில், கட்டி
லடைந்த பறவைபோல் அடைபட்டுக் கிடப்
பதினின் றும்தப்பி, விவேகம் என்னும் பிரகாச

வெளியில், சுத்தமும் சூந்யமும் தாண்டி சுபாவ
மாத்திரமாய்நின்ற, தூங்கியோடு பம்பாம்போல்,
உலகியல் வழியிலிருந்தாலும் அதில் சிக்காத
‘ஒழிவு’ என்னும் விசாரந்திபெற்றுக் களைதீர்ந்து
வினைதீர்ந்து “ஒடுக்கம்” என்னும் அரங்கநாதர்
பள்ளியில் ஒன்றுபட்டு, எல்லாவற்றிலும் யதா
ர்த்த மாத்திரமாய், எல்லா இரகவியத்திலும்
இரகவியமாய், பந்தமோக்ஷமென்கிற பாவனை
களெல்லாம் அற்று அறநீங்கிய “அஹதி”யில்
“மோனவரு” மாத்திரமாய் மிஞ்சி, நித்த முத்த
சுத்த சிவமாய் நிற்பதென நெதுவோ அந்
வேபறத்தல்வித்யையாய். அதற்கு உதாரணம்
கருடன். பகவான் கைதையில் “பகவிகளில் நான்
கருடனா யிருக்கிறே” எனன்று சொன்னதின
கடார்த்தம் அதாவே.

“கஞ்சி வரதப்பா!” என்றால் “எங்கு வா
தப்பா”? என்று கேட்கும் பசிப்பிரியாளர்
எக்காலத்து முண்டு. திரிசங்கு தான் கூட்
டோடு கைலாஸம் போக வேண்டுமென்ற
ஆசைப் பட்டு வசிட்டர் முதலான மஹரிஷி
களையெல்லாம் அதற்கு வேண்டிய யாக்யஜ்ஞக்
களைத் தனக்குச் செய்துவைக்க வேண்டுமெ
ன்று கேட்க, அவர்களெல்லாரும், “அத
கூடாத; ஸகாதனமான தர்மத்துக்குப் பங்கம்
வரும்” என்று சொல்லி மறுக்க, இராஜன
குண மொழியாது, தபோபலத்தால் மட்டும்,
பிரேருதியை வென்ற பிரதாபவீரனான விசுவா
மித்திரருஷி மாத்திரம், தனது வாசனாமலம் நீங்
காத தோஷத்தால், “அப்படியே ஆடுக!”
என்று ஒப்புக்கொண்டு, தனது யோக மஹிமை
யால், திரிசங்குராஜனைக் கூட்டோடு (ஸ்தூப
தேஹத்தோடு) கைலாயத்துக்கு அனுப்ப அக்
னுக்கு நேர்ந்த தீராத ஆபத்தி இன்னதென
பது எல்லாருக்கும் தெரியுமே.

விசுவாமித்திரர் அஹம்பாவச் செருக்காத்
அவருடைய போகசித்தியையுபயோகித்த கா
னத்தால், “அஹங்காரவேகம்” அடங்கினதும்

திரிசங்கு தலைமோகவிழுவாரம்பித்தான். “கூட்
கூட்” வென்று கதறின அவனைப் பார்த்து,
அடைக்கலம் புருந்தான ஆபத்தில் விட்டுப்
பார்த்தல் சரியல்ல வென்று, விசுவாமித்திர
ருஷி தனது தபோமஹிமை யினால், தனது
புண்யத்தைக் கொண்டு, “திரிசங்குக் கென்று
தனியாக ஒரு ஸ்வர்க்கம் கிரமித்துக்கொடுத்து
அங்கே யவரை யிருக்கச் செய்து,” பேருக்கு
மட்டும் தன் வாக்கைக் காப்பாற்றி விட்டதாக
வீண் விருதுகட்டிக்கொண்டு திரிந்தார். அத
னால் “திரிசங்கு ஸ்வர்க்கம்” என்பது இன்
றைக்கும் இரண்டுங் கெட்ட திண்டாட்டசிலைக்
குப் பழமொழியாகி இழிமொழிவசனமாய்
உலகத்தில் வழங்கி வருகிறது.

இவைபோன்ற அசாதாரணமான வீண்சாக
ஸச் செய்கைகளெல்லாம் “மாயாஜாலம்” என்று
சொல்லப்படும். அதையே “வேடிக்கை”யென்
று இயற்றமிழ் மொழியில் மேலே கூறினோம்.
“வித்யை” யென்பது மாயாஜாலத்துக்கு எதி
ரிடையாக, மாயையை வெல்லும் ஆற்றலுள்ள
ஆத்மஸ்வரூப சித்தக்கிக்குப் பெயராக வுபயோ
கித்திருக்கிறோம். அதற்கு “அருட்சக்தி” யென்
றும் “அருட்பேறு” என்றும் சொல்வது ஆன்
ரோர் வழக்கம்.

அருட்சக்தியினால் பறக்கும் சாமர்த்தியம்
வாய்ந்தவன் யாராயிருந்தாலும் சரி, அவனுக்கு
“கருடன்” என்றுபேர். தமிழ்வேதத்தில் அங்க
மஹாணைப் “பெரிய திருவடி” யென்று கிற
ந்து புகழ்ந்த போற்றியிருக்கிறார்கள். பக
வான் “முனிமானவித்யம்ஸனா” யிருப்பதால்,
அவருக்கு “கருடவாஹன குரு” என்கிற சிறப்
புப் பேர் வந்தது. சிவனுக்கு நந்தி பெய்ப்படி
வாஹனமாயிற்றே, (சுபாவமான உபாதி யாயி
ற்றே) அப்படிப்போல ஜகத் தாஷ்காரன எம்
பெருமானும் விஷ்ணுவுக்கு கருடன் “சுபாவ
மான உபாதி” (வாஹனம்) ஆயிற்று. அது அவ
ருக்கு “சுபாவமான உபாதி” யானால் அதை

என் அவருடைய “தேஹம்” என்று சொல்
லக் கூடாது? என்று ஒரு விசாரம் பிறக்க
லாம். தேஹத்தோடு கூடியிருக்கிற தேஹி
ஸ்தூல ரூபமான வாஸனா மலங்களாலே கட்டப்
பட்டவனா யிருப்பதாலே, —அதாவது, இந்திரி
யங்கள், சங்கல்ப-விகல் ரூபமனசு, சுபாகுபவா
ஸனா ரூப பாவனா-விருத்திகள் இவற்றிலே சிக்
குண்டு பத்தப்பட்டு இருப்பதாலேயும், பகவா
னுக்கு அவ்விதக் கட்டு அல்லது பந்தம், சிக்கல்,
ஒன்றுமன்றி தூரகமும்(குதிரையும்)ஆருடனும்
(ஏறியுள்ளவனும்) போல, இச்சாமாத்ரித்தால்
ஒன்றுபட்டுக் கூடியும், பந்தமொன்று மில்லாம
லிருப்பதினாலே, அந்த “ஸம்யம்” சம்பந்தார்த்
தம் ஜனிக்க “வாஹனம்” என்கிறபதம் உபயோ
கிக்கப்படலாயிற்று. கருடனான அவனுக்கு
“மோட்டார் ஷெல்” — “ஷெல் ஸ்பிரிட்” என்று
சொல்லும் உபாதிகரணம் பக்வன்னாமமே. அந்
தநாமத்தை மந்திரோக்தமாகத் திரிகரணசுத்தி
யாய் உச்சரிப்பதே (Automobile) தானே ஜனி
க்கும்சக்தி (யந்திரமாய்). அவருடைய கடாக்ஷ
விக்ஷண்யமே (அருட்பேறே) கருடனான அவ
னுக்கு ஆகாசத்திப்பறக்கும் வித்யையை அளிக்
கும். அவன் அப்படி பறக்கும் பொழுது தேவ
கந்தர்வர்களெல்லாம் “ஹர ஹர, ஹிரி ஹர, ஹ
‘ஹரி”யென்று கோஷம் செய்து அவனுடைய
வித்யையைப் பார்த்து ஆனந்தித்துக் கோஷிப்
பார்கள். அப்படி ஆகாயகமனம் செய்த அற்பு
தாத்மகமான “கருடன்” ஜகன்மாதாவாகிய தன்
தாயிடம் தனது அனுபவத்தைச் சொல்லும்
இரகவிய வாக்கு இது:—

தாயே-தயாபாமே தஞ்சமொன்று அடைந்தேனே
சாட்டிவிட்ட பம்பாம்போல் ஆட்டிவிட்டே பார்த்தி
[ருத்தாய்:
ஆட்டிவிட்ட பம்பாரும் அசைவோய்ந்த நின்றின்பு
குஷ்மமாய் எடுத்தாய் நீ குஷ்மத்தைக் கட்டைவிட்டு;
குஷ்மத்தை யெடுத்த நீ குஷ்மமாய் வைத்துக்கொ
[ண்டு
ஆகாயக் கூண்டினில் அடைத்துவிட்டாய் நீயதனை;
குஷ்மம் அடைத்தகூண்டு குஷ்மமா யெழுந்ததுகான்:
வேகு வேகென்ற உயர்ந்ததம்மா அக்கூண்டு;
உச்சத்தில் உயர்வந்துச் சுற்றியே நின்றதம்மா!-”]

இதன் பொருள் என்னவெனில்:—“அருட் சத்தியே! பிராணியை சித்திபெற்ற என்னை உன்திருவருட் பார்வைபால் “சாட்டினிட்ட பம்பரம்போல் ஆட்டினிட்டபார்த்திருந்தாய்!” ஆட்டினிட்ட பம்பரத்தின் வேகம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, அது தூங்கியபி பம்பரமாய் “அசைவற்றச் சுழலும்” “சுழல்” என்பது “சுத்தம்” என்ற துறப்பதத்தின் “சூக்ஷ்ம ஸ்வ ரூபம்.” அந்த சூக்ஷ்ம ஸ்வ ரூபமான “சுத்தத்திற்கு” காரணமாயிருப்பது “சுபாவம்.” இந்த மூன்றையும் தேற்றத்திபங்காநலைய அபிமான தேவதை “திருப்பள்ளி” வந்தானத்தில் (ஒழிவில்) அறிதுயிலவந்து பத்தகோடி கருந் குச் சாந்திபளிக்கும் “நிஜபத” கிரமைய ஸ்வ ரூபியான ஸ்ரீ அரங்கநாதர். திருப்பள்ளி ஸ்தானமாகிய “ஒழிவு” பதத்தையே ஸ்ரீரங்ககோத்திரமாக அமைத்துள்ளது. அங்கு திருப்பள்ளி கொண்டு அறிதுயிலவந்திருக்கும் ஸ்ரீ ரங்கநாதரே நிஜபத-லக்ஷியமான “ஒடுக்கம்.” அவருடைய வாழ்வுமான “பெரிய திருவடி” யென்னும் கருடபகவான் சந்திரனத்திலிருந்து அரங்கத்தாடியவரந்த அப்பன் கொள்ளும் ஆந்த நிதிரையைப் பார்த்து அதில் ஈடுபட்டுக் கடைத் தேறினவராய் “உலேந்தலர்துன் காலடைந்தேன், கனையுந் தீர்த்தேன்” என்று சிந்தியாது சிந்திக்கும் அருட்சிந்தையில் அமர்ந்து அவரது ஐயனப்பார்த்த வண்ணம் பேராந்த சமாதியிலிருக்கும் காலத்தை ஸ்ரீ ரங்ககோத்திர தரிசனம்செய்தவர்கள் நன்றாகப் பார்க்கலாம். இஃதெல்லாம் “பறத்தல் வித்யையாம்”.

இனிப் “பறத்தல்-வேடிக்கை”யைப் பற்றிச் சிறிது கூறுவோம். பிராணியினுண்மையை யுணர்ந்துய் மாட்டாது அதைப் பார்த்து நடிக்கக் கற்றல் உலகியல் நாடகமாம். அது ஜீவகோடிகளுக்கு கர்மசேஷபலத்தாலும் பூர்வகூண் வாஸனையாலும் சிருஷ்ட காலத்தில் (பிறக்குங் காலத்தில்) தானே வடிக்கும். உலகியல்

நடையைப்பார்த்து, மனிதனைப் பார்த்துக் குங்கு சேஷ்டை செய்வதுபோல், சேஷ மனித வாக்குக்களால் பேல் வேஷம்போட்டு ஹாஸியக்காரன் நடிப்பதுபோல் பிறர் கண்டு சளிக்கவோ நகைக்கவோ நடிப்பது வைகிருநடை அல்லது ஐதிகநாடகம் என்று சொல்வது, செயற்கை நாடகமென்பதும் விதுவே. ஒரு வேஷக்காரன் சாக்காய்ப்பொன் உடையை அசன் தரிக்கும் பொற்றாடையாகப் பாவனை காட்டத் தரித்து, மத்தாப்பு வெளிச்சத்தில் நாடகசாலை யில் நின்று “நான் ஒரு அரசன்” என்று நடிப்பது ஐதிக வவசிருத்திலும் தாழ்ந்த “கூத்தாடி நாடகம்” என்ற சொல்வது.

பகி பறத்தலு: அதைப்பார்த்து மனிதன் நானும் பறப்பேனென்று (Automobile) யந்திர சத்தியின் வியக்கத்தால் மேல்காற்றன் டாகும்படி விசை வைத்து பகிபோன்ற உருவமைந்த ஒரு யந்திரத்தை யமைத்து அதில் நான் உட்கார்த்துகொண்டு, யந்திரத்தை முடுக்கி அதனுண்டாகும் மேல்காற்று வேகம், ஹைக்கைபோன்ற “சிறகுகளில்” தாக்க, யந்திரம் மேலெழுந்து பறக்கத் தான் பறப்பதாக பாவனை காட்டி ஊரார் கண்டுகளிக்கப் “பறக்கிறேன்.” முதலிற் சொன்னது “உலகியல் நடை” இரண்டாவது சொன்ன “பறக்கும் மனிதன்” (Aviator) செய்யும் வேடிக்கை வைகிருநடை அல்லது ஐதிக நாடகம். இறக்கைபோல் மறத்தால் அல்லது வேறு உபகரணங்களால் செய்த “இறகுகளை” தோளில் வைத்துக் கட்டிக்கொண்டு, தான் தேவலோகத்திலிருந்து வந்த கந்தர்வன்போல் பாவனை காட்டிப் பறக்கவும் சத்தியில்லமற் கூத்தாவேது “கூத்தாடி நாடகம்” என்று சொல்வது. பிராவரி மாசம் 14-உ யன்று சென்னப்பட்டணம் “தீயு” ப் பிரதேச வெளியில் (கோட்டைக்கும் கவர்னர் தோட்டத்துக்கும் மத்தியிலுள்ள மைதானத்தில்) மான்விபர்டிக் என்பவர் பறக்கும் யந்திரம் (Aeroplane) கொண்டு பறக்கும் வேடிக்கைகாட்ட பத்தனித்தார்.

யந்திரம் (Aeroplane) கொண்டு பறக்கும் வேடிக்கைகாட்ட பத்தனித்தார்.

பறக்கும் யந்திரமாவது மஹா பெரிய ஒரு தட்டாரப்பூச்சிபோல் செய்யப்பட்டு அதன் வால் துனியில் இரண்டு சிறிய இறக்கைகளும் திரும்புவதற்கான ஒரு “வால் துரிப்பும்” அமைத்திருக்கிறது. உடலின் பக்கத்திலுள்ள இரண்டு பெரிய இறக்கைகளுக்கும் இடையே உள்ள உடல் மத்திய பாகத்தில் “மண்ணைக் கட்டிவை” எரிப்பதனால் இப்பறக்கும் (Monoplane) யந்திரம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த யந்திரத்தின் முகப்பில் காற்றடிபோல் சுழலும் மத்தால் செப்த ஒரு பெரிய சரிலைத்தண்டு இருக்கிறது. பறக்கும் மனிதன் (Aviator) யந்திரத்துக்குப் பின்னுள்ள பந்தோபஸ்தான ஸ்தானத்திலுட்கார்த்து கொண்டதும், இயந்திரத்தை முடுக்கி முன்னேயுள்ள சரிலைத்தண்டைச் சுழற்றி விடுகிறார்கள். அது “வேகுவேகென்று” சுற்றவும் அதனியக் கத்தால் மேலேநோக்கியெழும் சுழல்காற்றுப் போன்ற வைகிருத(செயற்கை)க் காற்றோட்டமொன்று ஏற்படுகிறது. இந்த மேல்காற்றின் வேகம் இருபக்கத்திலும் விரிந்துள்ள இறக்கைகள் போன்ற அழுத்தமும் பலமுமான பாய்களில் தாக்க, அவை யந்திரத்தையும் தூக்கிக்கொண்டு மேலெழும்புகின்றன. ஆனாலு வைகிருத சத்தியிலெழும் காற்றானதால் கொஞ்சனரம் மேலெழுந்ததும், “வியஷ்டி சம வ்யடியிலொடுங்கும்” விதிப்படி, வியடியிக்கும் இயற்கைக் காற்றானது, யந்திரத்தின் சுழற்சி வேகத்தாலுண்டாகும் வைகிருதக்காற்று வேகத்தை விழங்கிவிடுகிறது. அப்பொழுது யந்திரம் பொட்டென்று கீழே யிறங்கி விடுகிறது. காற்றடித்ததனால் மேலேறிப்பறக்க முடியவில்லை யென்று, இரண்டு மூன்றுதரம் பத்தனித்துப் பார்த்தும் பவிக்காததால், வேடிக்கையை நிறுத்திவிட்டு, 16 உ மறுபடியும் பறப்பதாகச்

சொல்லி, காற்றோட்டமில்லாத காலேநேரத்திற் பறந்துகாட்டி, எல்லாரையும் மகிழ்ச்சையதார்

பறக்கும் யந்திரமும் (Aeroplane) அதையுபயோகிக்கும்பறக்கும் மனிதனும் (Aviator) காற்றில்லாவிடத்தில் தங்கள் சத்தியைக்காட்டி துற்றலாமேயன்றி, காற்றுள்ளபோது அவர்கள் ஐயம் பவிக்காது என்பது அவர் சொன்னதிலிருந்து ஏற்படுகிறது. “பறக்கும் வித்யை” கற்றோர், காற்றைபடக்கி யாளும் சத்திவாய் தோர். அப்படியென்றால், புறத்திலடிக்கும் காற்றையடக்குவதில்லை. அதுவும் சாத்தியமேயாயினும், ஸநாதனதர்பத்துக்கு விரோதமாமென்றவீண் வேடிக்கை செய்து பார்க்கமாட்டார்கள் ஆனால் தங்கள் பிண்டத்தினுள்ளே யிருக்குப் வாசியை வசம் செய்து கொண்டு பிராணியவாசியோகத்தால் பூமண்டலமாம் ஸ்தூலபாவமாதக்கவிட்டு, புவரலோகமாம் சூக்ஷ்மசரீரத்தில் புதுந்து, அதையும் அற்பமென்று விட்டு ஸுவரலோகமாம் காரண உபாதிபுட் புதுந்த வாஸனாமாதிரமாய் நின்று அதன் அபிமான யான ஜீவனைக் கூடஸ்தனில் சேர்த்து அதனாதம் காரண தேஹமான அவித்யாவாஸனையுடமாயையும், மரம் தோப்பில் மறைந்ததுபோல் ஒன்றாயிலங்க ஈசுவரனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றான விடத்தில் ஸர்வசாக்ஷி மாதிரமாய் நின்று மாயையைவென்று, மாயையைக்கொண்டு மயாஜாலமெல்லாம் செய்தும், மாயைவலையிசிக்காமல், மாயாதீத மாட்சிமைபெற்று மஹாதிக்களாய் விளங்குவார்.

இதனால் பறக்கும் யந்திரத்தைப்பற்றியவது, பறக்கும் மனிதர்களைப்பற்றியாவது நிஷிதமாகவொன்றும் சொல்லவரவில்லை. எவரும் உள்ளத்துணர்வினுணர்ந்தவாறு தானே சிறுமை பெருமைக்கிடமாகுமாதலால், “சுத்த சாதக” மார்க்கம் பற்றி “சுத்தம், சூர்யம், கூவம், ஒழிவு, ஒடுக்கம்” என்கிற வாக்கியரதி பஞ்ச மஹாபத வித்திபெற்று, தேஹத்திரய

களுக்கும் அதிதமான “அபிமானி” மாத்திரமாயிருந்து “அசையாமலாடி”க் “குலங்காமற் குதிக்கும்” திரிகுணத்திவ்ய லக்ஷணம் பொருந்திய இருஷிகளின் பூர்ணப்பார்வையில் இவ்வேடிக்கையின் மதிப்பென்னுமென்பதை யெடுத்துக்காட்டினதன்றி வேறல்ல. அண்டபிண்ட சமத்துவஞானத்தால், ஹடயோகசித்தி பெற்ற யோகிகள் “வாயுஸ்தம்பம்” என்று சொல்லும் வித்யையால், “வாசிவசம்” செய்து “வாயுஸ்தம்பம்” என்கிற பூரக கும்பக சாதனத்தினால், ஸ்தூல தேஹத்தையும் ஆகாசத்தில் தூக்கி நிற்கச் செய்வார்கள். ஆனால் இந்த வேடிக்கைகளெல்லாம் “சூர்யமே” கதியாகவுடைய சூர்ய வித்தைகளாதலால் சுபாவமே பெரிதென்ற விவேகம் வாய்ந்தோர் (பிரகிருதி) சுபாவத்தைநாடி, “ஒழிவில் ஒடுக்கமாம்” உத்தமவழியே தேடுவார்களன்றி “சூர்ய வித்தை” கற்று ஸ்வப்நாவஸ்தையில் தானே சிக்கியுழலச்சிறிதும் ஸம்மதியார்.

இராவணன் ஸங்கியாசம் பூண்டாலும் காமாதுராகவே யிருப்பன்— பாதா கமுனத்திலேயே கண்ணுயிருப்பன். இராஜ்ஜிய மாண்டாலும் சரி, இராமன் காடுபுகுந்து கெட்ட லைந்தாலும் சரி, ஏகபத்னீ விருதனாகவே யிருப்பன். ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா ஆயிரங் காரியம் செய்தாலும் காரணங் கடந்த தன் சுபாவமும், ஒழிவும், ஒடுக்கமும் குலையாது நிலைநிற்க நிறுத்தியே உழைப்பார். மஹாத்மாக்களுக்கும் துராத்மாக்களுக்கு முள்ள வித்தியாஸம் இதுவே.

ஆசைகளிலெல்லாம் காமம் கொடியது. அதிலும் கொடியது பண ஆசை; அதனிலும் கொடியது பேராசை; அதனிலும் கொடியது சித்தி விளையாடுவதிலுள்ள ஆசை; கொடிது கொடிதம்மா குருமாம் சூர்ய வித்தையிலாசை வைத்தல்! அப்படியானால் சூர்ய வித்தையிற் பழகும் பாதகர்களை வென்ன

தான் செய்யலாம். இராவணேசுவரன் திரிலோகாதிபதிபாக ஆண்டான்: தர்ம சிந்தை கெட்டதனால் பூண்டோடழிந்தான். ஆகையால் தர்மசிந்தை கெட்டு வாழ்வதிலும் வாழாமை நல்லதே. சூர்ய வித்தையில் இந்தியர்கள் மனஞ்செல்வதிலும் ஸநாதன தர்மத்துக்குக் கேடு வேறு இல்லை.

வித்யை (Science) ஒன்றே. அதற்குச் சூர்ய வித்யை யென்றும் சுத்தவித்யை பென்றும் பேர் வந்தது அவ்வித்யையைப் பழகுவோர் உள்ளக் கருத்துப்போல் அவர்கள் அடையும் சிக்கதி நற்கதியைக் குறித்தன்றி வேறல்ல.

ஆகாச கமனம் நல்ல வித்யை தான். ஆனால் இராவணன் அந்த வித்யையினுதவியால் சிந்தையை யபகரித்துக் கொண்டிபோனான். இராமரோ இராவண ஸம்ஹாரம் செய்துவிட்டு சிந்தையை மீட்டுக்கொண்டு போகும் பொழுது, பாதனுடைய ஆவல் தீர்க்கவேண்டுமென்று ஆகாச மார்க்கமாய்ச் சிந்தையை யழைத்துக் கொண்டு போனார்; மேற்றிசை நாகரிகமாய் (Western materialism) ஸ்தூலவித்யைக்கும் கீழ்த்திசை நாகரிகமாய் ஆத்மவித்யைக்கும் உள்ள வித்தியாஸம் இதுவே. பறக்கும்வித்யையைப் பார்க்கப்போகையிலும் பணத்தை யபகரிப்பதே முக்கிய நோக்கம். பணப்பேய் பிடித்தாலும் பேயாட்டத்தைப் பெருவித்யையாகக் கொண்டாடுவோர்க்கு நாம் சொல்வது விபரீதமாகத்தான் படும். ஆயினும் உள்ளதை யுள்ளபடி யெடுத்துரைக்க வேண்டியதவசிய மாணியால் வேடிக்கையிலும் வினையிருக்கிறதென்பதைச் சொல்லாமற் சொல்லிச் சுட்டிக்காட்டினோம். வினையறுப்பதே மனுஷத்தனமும் ஜன்மஸாபல்யமுமன்றி வினையை வளர்ப்பதல்ல.

“உடம்பினைப்பெற்ற பயனாவதெல்லாம் உடம்பினி லுத்தமனைக்காண்.”

என்று ஔவைப்பிராட்டியார் ஜன்ம ஸாப்தயத்தை யோர் குறளடியிற் கூறியிருப்பனரீகாண்க.

ஓம் தத்ஸத்.

THE MAGH MELA.

மாசி மகம்.

மார்கழி மாசத்துக்குத் திருவா

றிரா நாள் எப்படியோ, தைமாசத்துக்குப் பூசம் எப்படியோ, அப்படி மாசி மாசத்துக்கு மகம் என்கிற நக்ஷத்திரம் அல்லது நாள் விசேஷம். இந்த நாளின் விசேஷம் என்ன வென்றால், சமஷ்டிப் பிராணாத்மகன்வரூபியான சூரியன் கும்பராசியில் பிரவேசித்திருக்க சமஷ்டிப் பீர்திரியாத்மக ஸ்வரூபியான சந்திரன் அதற்கு நேரெதிர் வீடான விம்மராசியில் மகக்ஷத்திரத்திற் பிரவேசிக்க, சூரியப்பிரகாசம் ‘ஆத்ம ஜோதி’ அகிலப் பிரதிபிம்பிக்க, அதனால் அது பூரணத்துவ மடைந்து பிரகாசிக்கும். ஆனால், சூரியன் மூலாதாரத்தில் மூலப்பிரகிருதி சம்பந்தனுயிருந்து பிரகாசிப்பதால், நிலத்தின் ஈரம் பனியாக வெழுந்து மூடுபனியாகப்பார்வையை (தர்சனத்தை) மறைப்பது போல, மாயாசம்பந்தமான மூலாவரணம் சந்திரனாகிய மனதுக்குண்டாகும் ஆத்மதரிசனத்தை மறைக்கும். இந்தமாயாமலர் (மனக்குழப்பம்) கற்பிய, மாசி மாசத்துப்பொனாணமி வரையில், புண்ய தீர்த்தங்களின் சங்கமத்தில் ஸ்நானம் செய்து மனதைச்சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியது. இதுதான் மக நக்ஷத்திரத்தின் விசேஷம். தை அமாவாசை முதல் மாசிமகம் வரையில் சுக்ல பக்ஷம் முழுவதும் மனத்துப்பமைக்குச் சுபாவ மாசச் சாதனமுண்டாகையாலும், பனியின் கொடுமையால் மட்டும் ‘சேரிண்டாகையாலும், பனியால் வருங்கேட்டை நதிசங்கமங்களில் ஸ்நானம் செய்தலாகிய “ஏகாக்ரதித்தவசம்” என்கிற யோகஸம்யமத்தால் தினேதினே போக்கிக்கொண்டு, பூரணசந்திரனுதயமாகும் காலத்தில் யோகஸம்யமசித்தியினால் மனோசுத்தி லபித்ததற்கு ஆனாயோமாய், ஸ்ஷடியி திருக்கோலங்

கொண்டு எழுந்தருளி ஜீவகோடிகளுக்குத் தீர்த்தவாரியில் தரிசனங் கொடுத்தருளுவார்.

ஞான பூமியாகிய இப்பாதக் கண்டத்தில் ஓடும் நதிக ளெல்லாவற்றிலும் கங்கையும் யமுனையும் மஹா புண்ணிய நதிகளாகையால், அவையிரண்டும் கூடும் சங்கமஸ்தானத்தில் மக நானுற்சவம் வெகுவிசேஷமாக நடக்கும். ஜனங்கள் லக்ஷக் கணக்காக அங்கே ஸ்நானம் செய்ய வருவார்கள். பகவான் திருக்கோயில் கொண்டருளியிருக்கும் எல்லாக்ஷத்திரங்களிலும் ஸ்வாமி திருக்கோலங் கொண்டு எழுந்தருளி பக்தகோடிகளுக்குத் தீர்த்தவாரியும் தரிசனமும் அளிப்பார். அந்தர்புகத்தில் மனதை யடக்கியாளத் தெரியாத ஜனங்கள் பவிரீழுமகத்தில் நடக்கும் இந்த ஐதிக விசேஷ மஹோற்சவங்களால் தெய்வத்தினிடத்தில் மனங் குவிந்து பக்தியுண்டாகப் பெறுவார்கள். இது அகம்புற மிரண்டும் ஒன்றே யென்று ரூபிப்பதற்காக ஏற்பட்டுள்ள சாதனங்களில் ஒன்று. அகத்திற்கண்டதைப் புறத்திற்கண்டினரச் சத்தியில்லாதார்க்குத், கருவிகரணங்கள் தபோமகிமையால் ஒடுங்கி யிருந்தாலும், பவிரீழுமகப் பட்ட காலத்தில் மாயைமயக்கால் நிலைதிமாரித் தன்வசமுழிந்து குழப்பத்தை யுண்டுபண்ணும்; ஆகையால் பவிரீகமுகப் பார்வை பிரண்டையும் ஒன்றுபடுத்தி ஸமஸ நந்திலைபெற்ற உத்தம யோகிகள் அகமுகத்திற்கண்டனுபவித்ததை பவிரீழுமகமாயனுபவித்து, சம்பிரதாய மாத்திரத்தினுற் சுட்டுப் பட்டு ஜனங்களுக்கு உள்ளன்பும் உண்மையு முண்டாக உதாரணமாக நின்றொழுகக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

“உள்ளத்திலுள்ளே யுளபல தீர்த்தங்கள் மெள்ளக் குடைந்து நின்றாடார் வினையெடப் பள்ளமு மேடும் பாந்து திரிவரேற் கள்ள மனமுடைக் கல்வியில் லோரே”

யென்பது திருமந்திரோப தேசம். இது யோகிகளுக்குச் சொன்னது. “செறிவானுறை பதம்” சென்று, பாகாசமாகிய சிற்றம்பலவிதியிலே மிருத்யுவை வென்ற தேவர்கள் (அமார்

கள்) பிரதக்ஷணஞ் செய்து தொழும் ('வலங் கொள்') ஆதிப்பிராண, யோகிகள் தங்களுடைய "சித்தனிருந்து நீரோதனம்" செய்த விவேக மனதை வசப்படுத்தி அறிவார்கள். பிறப் பிறப் புக்குள்ளான மற்ற உலகத்தார், (சிவபிரான் முடிவிலிருந்து) வளைகளை யணிந்த கைகளோடி, ழிந்துவரும் கங்கையின் நீரானது ("பொறியார்") தங்கள் கரணங்கள் நிறையப் புகுந்து (தாபத்திரயங்களைப் போக்கிச் சாந்தமாம்) பரிசுத்தமுண்டாக தீர்த்தமாடினால் புண்ணியராவார்கள் என்று திருமூலதேவர் அதே யதி காரத்தில் பிந்தியுபதேசித் திருக்கிறார்.

"அறிவா மரர்க ளாதிப் பிராணன்
செறிவா னுறைபதஞ் சென்று வலங்கொள்
மறிவார் வளைக்கை வருபுனர் கங்கைப்
பொறியார் புனல் மூழ்கப் புண்ணியராம்."
—திருபுத்திரம்.

இன்னொரு திருமந்திரத்தில், "தெனியறிவா ளர்தம்சிறதை யுள்ளான்" ஆசிய கடவுள், தேவேறாஹ பாவனை யுள்ளவர்களுக்குத் "தண்ணிதாய்த் தோன்றும்," கோலமு மனதுடைய வர்களுக்குத் "கூடவு மொண்ணன்" என்றுப், வாசிவசம்பெற்ற போகிகளான "வளிபறிவாளர்க்கு" அவனுடைய தரிசனம் "வாய்க்கிலும் வாய்க்கும்" என்று சொல்லியிருக்கிறார். இவையெழுதிக்கொண்டிருக்கையில் ஸ்வாமி சுருடவாக னாருடாய் தீர்த்தவாரிக்குப் போகிறதாக வந்து கூப்பிடுவதால், நாமும் "வளைக்கை வருபுனர் கங்கைப் பொறியார் புனல் மூழ்கப்" போவோம்.

மாசிமுகத் திருநாளில் தீர்த்தவாரியில் மனத் தூய்மைபெற்று, அருள்வெளியடைந்தவர்கள், அந்த அருள்வெளியில் தானே சிறந்தபதிந் துள்ளவர்களாய் நிறுப்பர்களாதலால், அடுத்தது வரும் கிருஷ்ண பக்ஷத்திலும் அருள் வடிவையே உபாஸித்து சிவராத்நிரயன்று சிவசாயுஜ்யம் பெற்று அப்பால்வரும் "அமாவாஸை பூரணையாக"த் தம் புதிதசிறத்தையிற்பார்த்து அந்த அகமுக தரிசினத்தை அடுத்த சுக்லபக்ஷமுடிவாம் பங்குனி யுத்தரநாளில் பவிரீமுகமாக பகவான் ஊர்த்தவ தாண்டவமாடுவதைத் தரிசித்துக் கிருநார்த்தராவர். ஓம் நமஸ்த.

உ
ஓம் ஸ்ரீசாவித்திரியைநமஸ்க
உபநிஷதார்த்த தீபிகை.

9. அத்யாத்மோபநிஷத்.

ஓம் பூர்ணமத இதி சாந்தி:

II.

(332-வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

கண்டாகந்தமாகிய ஆத்மாவைத் தனது ஸ்வரூப மென்றறிந்து ஆத்மாவினிடமே உள்ளாய்நிற்பும் சதா காலமும் ஆனந்த ரசத்தை யதுபவிப்பாயாக.

29. வைராக்யத்தின் பலன் போதமாகும், (விவேக ஞானமாகும்); போதத்தின் பலன் உபாதிபாகும்; உபாதியின் பலன் தன் ஆனந்தாநுபவத்தால் வரும் சாந்தியே.

30. இவைகளில் முன் சொல்லிய ஒவ்வொரு குணமும் பின் சொல்லியதில்லாவிட்டால் நிஷ்பலமாகும். நிவிருத்தி யென்பது (மோக்ஷ மென்பது) பரமதிருப்தி யென்றும் நிகரற்ற ஆனந்தமென்றும் அறியப்படும்.

31. மாயையை உபாதிபாக உடையவனுக்கு, ஐகத்துக்குக் காரணமானவனும், சர்வஞ்ஞத் துவம் முதலிய லக்ஷணங்களோடு கூடினவனும், பரோக்ஷத்துவ லக்ஷணத்தை யுடையவனும், சத்தியம் முதலிய (ஞானம், ஆனந்தம் என்னுமி) குணங்களோடும் கூடினவன் தத் என்றென்பதால் குறிக்கப்படுவான்.

[குறிப்பு:—பரோக்ஷத்துவ லக்ஷணத்திற் யுடையவன் என்ற வகையில் "தத்-துவம் அசி" என்ற மகாவாக்யத்தில் தத் என்று பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாகிய ஈசுவரனைத் தி-

ஸ்த லக்ஷணத்தால் குறித்து, பிறகு சத்தியம் என்பதால் அப்பதத்தின் லக்ஷியார்த்தமாகிய ஈசுவரசாக்ஷியை ஸ்வரூப லக்ஷணத்தால் குறித்திருக்கின்றது.]

32. எவன் நான் என்ற ஞானத்திற்கும் சப்தத்திற்கும் ஆதாரமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றானோ, அந்தக்கரணத்தால் பின்னமாக்கப்பட்ட போதத்தோடு (அறிவோடு) கூடினவனோ அவன் துவம் பதத்தால் குறிக்கப்படுவான்.

[குறிப்பு:—இது துவம்பத வாச்சியார்த்தமாகிய கர்த்தா போக்தாவாகிய ஜீவனைக் குறிக்கும்.]

33. ஈசுவரனுக்கும் ஜீவனுக்கும் உபாதிபாகிய மாயையையும் அவித்ததையும் விடுத்தே, அகாண்ட சச்சிதானந்தமாகிய பரப்பிரஹ்மம் அறியப்படும்.

[குறிப்பு:—இச்சலோகம் தீர்த்தபார்த்த துவம்பதார்த்த லக்ஷியங்களாகிய ஜீவேசுவர சாக்ஷிகளின் ஐக்கியரூபமான அஸிபதார்த்தத்தைச் சொல்லும்.]

34. இந்தப்பிரகாரம் வாக்கியங்களால் (உஹாஸங்கியங்களால்) அவைகளின் அர்த்தத்தின் அநுசந்தானமே சிரவணமாகும். யுக்தியினால் அவ்வர்த்தம் சரியென அநுசந்தானம் செய்வதே மனனமாகும்.

35. இவை இரண்டாலும் (சிரவண மனனத்தாலும்) சந்தேகமற்றிருக்கும் பொருளில் (பிரஹ்மத்தில்) ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் சித்தத்தின் ஏகாக்ஷித் தன்மையே நிதித்தியாஸன மெனப்படும்.

36. (எப்பொழுது) சித்தமானது கிரமமாக தியானம்செய்வோன், தியானம் (இவை இரண்டையும்) விடுத்து, நிவாத தீபத்தைப்போல் (காற்றில்லாவிடத்து தீபத்தைப்போல்) தியேய (தியானிக்கப்படும்) வஸ்துவினிடம் மாத்திரம் நிந்துமோ, (அப்பொழுது) சமாதியெனச் சொ-

[குறிப்பு:—நிதித்தியாசனமாகிய தாரணை தியானங்களில், தியானிப்போன், தியேயம் (தியானிக்கப்படும் பொருள்), அவையின் சம்பந்தமாகிய தியானம் இம்மூன்றும் உண்டு. இவையே திரிபுடி எனப்படும். தியானத்தின் விஸ்மரண ரூபமாகிய சமாதியில் தியானிப்போனும் தியானமும் கெட்டு, சித்தம் தியானிப்பினிடம் ஒன்றுபட்டு தியேயாகாரமாய்நிற்கும்.

37. ஆத்மாவிடம் நிற்கும் விருத்திகள் அப்பொழுது (சமாதி நிலையில்) அறியப்படாமலிருந்த போதிலும் பிறகு (சமாதியை விட்டு, எழுந்தவனிடம் எழும் ஸ்மரணத்தால் அவைகள் (சமாதியினிடம் உளவென்று) ஊகிக்கப்படும்.

[குறிப்பு:—ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் ஓர்வித மனோவிருத்திகளும் உண்டானதாக அவ்வவஸ்தையில் அறியப்படாமற்போனாலும், நித்திரைடைவிட்டு எழுந்தபிறகு நான் ஈகமாய்த் தூங்கினேன் என்ற ஞாபகம் உண்டாவதால், தூக்கத்தில் ஈகரூபமான விருத்தியிருந்ததாகவும் எழுந்த பிறகு அதன் சம்ஸ்காரமே ஸ்மரண ரூபமாய் வெளியாவதாய் ஊகிக்கப்படுவதுபோல் சமாதியிலும் எழுந்த பிறகு ஆனந்தரூப பிரஹ்மமாயிருந்தோம் என்ற ஸ்மரணமுண்டாவதால் ஆனந்த ரூபவிருத்தி சமாதியிலுண்டாய் ருக்கவேண்டுமென்று அனுமானிக்கப்படும்.]

38. அநாதியாகிய இந்த சம்சாரத்திற் சேர்க்கப்பட்ட கர்மகோடிகள் இதனால் (சமாதியால்) லயமடைகின்றன (நசிக்கின்றன), சுத்ததர்மமும் விருத்தியடைகின்றது.

[குறிப்பு:—சுத்ததர்மம் என்பது ஜீவன்முபதர்களிடம் இருப்பதாகச்சொல்லப்படும் சுத்த வாசனை யென்கிற மோக்ஷவாசனையைக் குறிக்கும். சமாதியால் இச்சுத்தவாசனை பெருக்கடையும்.]

39. இந்த சமாதியானது தர்மமாகி-

இன்றமையால், மஹாயோகிகள் இதைத் தர்மமேக சமாதியென்பர்.

40. இதனால் (இச்சமாதியினால்) வாசனைக் கூட்டங்களினைத்தும் லயமாகவே, புண்யபாபமென்று சொல்லப்படும் கர்பத்தின் கூட்டபாபனது* வேருடன் களையப்படவே, (சமாதிக்கு) முன், வாக்கியம் (மஹாவாக்கியம்) பரோக்ஷமாய் அறியப்பட்டதானது, பின் (நிர்விசர்ப சமாதியால்) பிரதிபந்தங்களில்லாததாய் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் (அப்மஹாவாக்கியத்தின்) அபரோக்ஷஞானம் உண்டாகும்.

41-45. போகப்பத்தினிடம் (அனுபவிக்கக்கூடிய வஸ்துக்களிடம்) வாசனை உதயமாகாதிருப்பதே வைராக்யத்தின் முடிவாகும். அசுப்பாவமுதயமாகாதிருத்தலே போதத்தின் (விவேகஞானத்தின்) கிரேஷ்டமான முடிவாகும். லயமடைந்த விருத்திகள் உதயமாகாதிருத்தலே உபரதியின் எல்லையாகும். எவன் பிரஹ்மத்தினிடம் ஆத்மலயமடைந்து நிர்விசாரியாய் நிஷ்கிரியனாய் (தொழில்நவனாய்) சதானந்தத்தைப்புகிப்பானோ அவனே ஸ்திரமான பிரஞ்ஞையை (அறிவை) யுடைய யதியாவான் (சர்வியாசியாவான்.)

(க்ஷண விருத்திகளால்) சோதிக்கப்பட்ட பிரஹ்மத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் (பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும்) உள்ள ஐக்கிய பாவத்தில் மூழ்கி யிருப்பதான நிர்விசர்ப சிண்டாத்திர விருத்தியே பிரஞ்ஞையென்று சொல்லப்படும். இது (இப்பிரஞ்ஞையாரிடம் எப்பொழுது மிருக்குமோ அவனே ஜீவன்முக்தனென்று சொல்லப்படுவான்.

46. தேக இந்திரியங்களில் நான் என்னும் பாவமும் மற்றவைகளில் இது என்னும் பாவமும் எவனுக்கு ஒருக்காலும் உண்டாவதில்லையோ அவன் ஜீவன்முக்தனென்று சொல்லப்படுவான்.

* மூலத்தில் கர்ம சஞ்சயம் எனப்படும், ஆகவே சஞ்சிதகர்மத்தைக் குறிக்கும்.

47. எவனொருவன் பிரத்தியக்கிற்கும் (ஜீவாத்மாவுக்கும்) பிரஹ்மத்திற்கும், (அப்படியே) பிரஹ்மத்திற்கும் (அதன்) சிருஷ்டிக்கும், பிரஞ்ஞையினால் எவ்விதத்திலும் பேதத்தை அறிவாமட்டானோ அவன் ஜீவன்முக்தனென்பபடுவான்.

48. இது (இத்தேகமானது) நல்லோர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட போதிலும், துர்ஜனர்களால் பீடிக்கப்பட்ட போதிலும், எவன் சம்பாவத்திலிருப்பானோ அவன் ஜீவன்முக்தனென்று சொல்லப்படுவான்.

49. பிரஹ்ம தத்துவத்தை அறிந்தவனுக்கு முன்போல் சம்சார முண்டாகாது. உண்டாயிற்றென்றால் அவன் பஹிர்முகன், (வெள்குடையவன்) முகப்பார்வையுள்ளவன்; பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனுக்காட்டான்.

50. சுகம் முதலியவையின் அநுபவம் எதுவரை யுண்டோ அதுவரை பிராரப்தம் உண்டு கிரியையை முன்னிட்டே பலன் உற்பத்தியாகும். கிரியையற்றவன் எங்குமில்லை.

[குறிப்பு:—இந்த சுலோகத்தில் கடைசி வாக்கியத்தில் “நிஷ்கிரியோ” என்கிற பாடப்படி மொழிபெயர்த்திருக்கிறது. “நிஷ்கிரியே” என்று பாடமாகின் “கிரியை யற்றவனிடம் பிராரப்த மென்பது எங்குமில்லை” எனமொழிபெயர்க்கலாகும்.]

51. நான் பிரஹ்மம் என்கிற ஞானத்தாற் றாறுகோடி கல்ப காலமாய் சம்பாதித்த (சுஞ்சித) கர்மங்களைல்லாம், விழிப்பதால் ஸ்ரே ப்னத்தின் கர்மங்களைப்போல், நாசமாகும்.

52. தன்னை ஆகாசத்தைப்போல் அசுங் னென்றும் (பற்றற்றவனென்னும்) உதாரணென்றும் (உபேசைஷ யுள்ளவனென்றும்) அடங்கி, யதியானவன் (சர்வியாசியானவன்) எப்பொழுதேனும் கொஞ்சமேனும் ஆகாமியாக மங்களில் தொடர்பட மாட்டான்.

53. எவ்விதம் ஆகாயமானது கடத்தின் சம்பந்தத்தாலும் சாராயத்தின் வாசனையாலும் வாசடையாதோ அவ்விதம் ஆத்மாவும் உபாதி ஞுடைய சம்பந்தத்தாலும் அவைகளின் தர்மங்களாலும் (குணங்களாலும்) மாசடைவதில்லை.

54. ஞானம் உண்டாவதற்கு முன் ஆரம்பித்துவிட்ட (பிராரப்த) கர்மம் லக்ஷியத்தைக் குறித்து விடுத்த அம்பைப்போல் தன் பலனைக் கிடைமால் ஞானத்தால் நசிக்காது.

55. புவி என்று கீனைத்து விடுத்த அம்பு மெரு (அது) பசுவென்று தெரிந்த போதிலும் அவ்விதம் நிற்காமல் அகிவேகத்துடன் லக்ஷியத்தை அடிக்குமோ (அவ்விதமே பிராரப்த கர்மமும் பலனைக்கொடாமல் விடாது).

56. நகர தூரை (முப்பு) இல்லாதவன், வரண மில்லாதவன் என்று எவன் ஆத்மாவை அடைகின்றானோ, (அவ்விதமடைந்து) ஆத்மாவாக நிற்கின்றானோ அவனுக்கு பிராரப்தத் தின் கல்பனை எங்ஙனம்!

[குறிப்பு:—55-வது சுலோகம் வரை பிராரப்த கர்மம் ஞானியையும் விடுவதில்லை என்று சொல்லி, விப்பொழுது அப்பிராரப்தகர்மம் அவன் தேகமட்டும் சம்பந்தமாகி லோகத்திற்கு மாத்திரம் அவன் அநுபவிப்பதாய்த் தோன்றமேயன்றி, உண்மையில் சதாகாலமும் பிரஹ்மத்தினிடம் ஒன்றுபட்டிருக்கும் ஞானிக்கு பிராரப்த கர்மத்தின் சம்பந்தமேயில்லை யென்று உவ்விடம் சொல்லப்படுகிறது.]

57. எதுவரை தேகமே ஆத்மாவென்றே புத்தியுண்டோ அதுவரை தான் பிராரப்தம் சித்திக்கும். (ஞானிக்கோ) தேகம் ஆத்மாவென்கிற அறிவு இல்லை. ஆகையால் ஞானிக்கு பிராரப்தம் (உண்டு) என்பதை நிரூபிக்கும்.

58-59. இவ்னுடைய (ஞானியின்) தேகத்திற்கு பிராரப்தத்தைக் கல்பிப்பதும் பிராரப்தியே தான். அத்தியாசமானதற்கு (கல்பிப்ப பொருளான தேகத்திற்கு) எவ்விதம் உண்மை சொல்லலாம். அசுப்பமானதற்கு எவ்விதம் உற்பத்தி. பிறக்காததற்கு எவ்விதம் நாசம். அசுத்தானதற்கு (உண்மையற்றதற்கு) எவ்விதம் பிராரப்தம்.

60-61. ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தின் காரியங்கள் (தேகம் முதலிய உபாதிகள்) அதன் காரணத்துடன் (அஞ்ஞானத்துடன்) நசிக்குமானால், தேகமானது எவ்விதம் நிற்குமென்று (கேட்டும்) மூடர்களின் சுந்தேசத்தை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டு சுருதியும் பாஹிய திருஷ்டியால் பிராரப்தத்தை (உண்டென்று) சொல்கின்றது. ஞானிகளுக்கு தேகம் முதலியவையின் உண்மையைப் போதிக்கும் பொருட்டல்ல.

61-64. பரிபூர்ணபாபும், ஆதிபந்த மற்றதாயும், சத்தனமாயும், சித்தனமாயும், நித்பமாயும், ஆநந்தனமாயும், நாசமற்றதாயும், ஆத்மாவின் அகண்டஏகாசமாயும், பூர்ணமாயும், அந்தமற்றதாயும், சர்வதோமுநமாயும் (எங்கு மிருக்கும் பிரகாச ரூபமாயும்), தன்னக்கடாததாயும் வைத்தக்கொள்ளக் கூடாததாயும், ஆகாரமற்றதாயும், நிர்க்குணமாயும், கிரியையற்றதாயும், சூக்ஷ்மமாயும், நிர்விசர்பமாயும், பிரஞ்சனமாயும் (மாயாரஹிதமாயும்), நிருபேக்ஷகூடாத ஸ்வரூபத்தை யுடைத்தானதாயும், மனோவாக் குக்கெட்டதாயும் இருப்பதெதுவோ, அது சத்சம்பூர்ணமானதும் ஸ்வதஸ்வித்தமானதும், சத்தமானதும், ஞான ஸ்வரூபமானதும், விவ்விதமெனச் சொல்லக் கூடாததுமான இரண்டற்ற ஒன்றையான பிரஹ்மம், இதனிடம் நாநா (பல்விதம்) என்பது கொஞ்சமே நம் இல்லை.

65. ஸ்வானுபூதியால் அண்டமாய் தன் ஆத்மாவை தானே அறிந்து, ஆத்மாவினிடம்

நிர்விசல் ஸ்வரூபத்தோடு மிகவும் சுகமாய் நிற்பவன் சித்தன்.

66. இந்த ஜகத்தானது எங்கே போயிற்று, யாரால் கொண்டிபோகப்பட்டது, எவ்விடம் வசித்தது, இப்பொழுதேன் என்னை பார்க்கப் பட்ட (அது) இல்லாமல் போய்விட்டது இதென்ன மஹாச்சரயம்.

67. அகண்டானந்தமாகிய அமிர்த்ததால் பூர்ணமாயிருக்கும் பிரஹ்மமாகிய மஹா சமுத்திரத்தில் எந்தை விடுவேன் எந்தை எடுத்துக் கொள்வேன், வேறென்பது ஏது, அதற்கு விலக்ஷணமானது ஏது.

68. (அதனிடம்) நான் ஒன்றையும் பார்க்கிலேன், கேட்கிலேன், அறிகிலேன், சதானந்த ரூபியாகிய என்ஆகம் ஸ்வரூபத்தோடு ஸ்வலக்ஷணஞ் (என் லக்ஷணத்தோடு கூடினவனாய்) இருக்கின்றேன்.

69-70. சங்கமற்றவன் (பற்றுதலற்றவன்) நானே, அங்கங்களில்லாதவன் நானே, விங்கமற்றவன் (பிரமாணங்களாலறியப் படாதவன்) நானே, ஹரி நானே, சாந்தன் நானே, அந்தமற்றவன் நானே, பரிபூர்ணன், புராதனன், சர்தாவல்லாதவன் நானே, போக்தா வல்லாதவன் நானே, சுத்தஞ்ஞானஸ்வரூபன் நானே, கேவலனாகிய சதாசிவன் (எக்காலும் மங்ளமாகிய ஸ்வரூபத்தை யுடைத்தானவன்) நானே, சதாசிவர் இந்த விக்ந்தையை அவார்த்தர தமஸுக்குக் கொடுத்தார். அவார்த்தர தமசு பிரஹ்மாவுக்குக் கொடுத்தார். பிரஹ்மா கோராங்கிரசுக்குக் கொடுத்தார். கோராங்கிரசு ரைகவருக்குக் கொடுத்தார். ரைகவர் ராமருக்குக் கொடுத்தார். ராமர் சகலப் பிராணிகளுக்கும் கொடுத்தார். இதுவே நிர்வாணாதுசாஸநம், வேதாதுசாஸநம்.

(9-வது அத்தியாத்தமோபநிஷத் வாச்யார்த்தம்

முந்நிந்நு)

மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர்.

Sita-A Tale of Hindu Domestic Life.

சீதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை.

34 - வது அதிகாரம்.

இராமச்சந்திரய்யர் பட்டகஷ்டம் சொல்ல முடியாது. அய்யோ பகவானே என்னை எனிப்படி சோதிக்கிறீர். நான் யாருக்கு என்ன கெடுதல் செய்தேன். நான் ஒரு பாவத்தைப் பற்றியேனே. இப்படியிருக்க, 'பட்டகாலிலே படுக்கெட்டருடியேகெடும்' என்பதுபோல் என் பெண்சாதியைக் கொண்டு போனது மல்லாமல் என் பிள்ளையையும் கொண்டு போய்விட்டேனே. பிள்ளை யென்றாலும் சாதாரணமான பிள்ளையா. அவன் அழகும் அவன் புத்தியும், எல்லாம் இப்படி அவன் காணாமற் போய் நான் கிணத்திப்புலம்ப வேண்டுமென்பதற்காகத் தான் அவ்வளவு நன்றாய் அமைந்ததோ தெரியவில்லை யென்று இப்படி வாயில் வந்தபடி யெல்லாம் சொல்லி புலம்பிக் கொண்டே யிருந்தார். அவருக்கு தக்கமென்பதே கிடையாது. அதே ரூபகத்தால், தூங்கும் போதே சீதா வந்ததாக ஸ்வபுன்கண்டு திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டு 'ஆ சீதா, சீதா, எங்கே இப்போது வந்தாள்' என்பார். இப்படி இராமச்சந்திரய்யருக்கு இதே பைத்தியமாகப் பிடித்துவிட்டது. இராமச்சந்திரய்யர் இனி வீட்டிலிருந்து வருத்தப்பட்டி முடியாதென்று சீதாவை செங்கிலும் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டார். 1-வருஷம் இப்படித் தேடியும் எங்கேயும் அகப்படவில்லை. பட்டணத்திற்குப்போய் தேடிப்பார்த்து விட்டு அங்கேயும் அகப்படாமல் போனால் காசுக்குப் போய் சன்யாசம் வாங்கிக்கொண்டு விடலாமென்று யோஜித்து இராமச்சந்திரய்யர் பட்டணத்திற்குப் புறப்பட்டிப் போய்ச் சேர்ந்தார். பட்டணத்தில் ஒரு நாள் சமுத்திரக் கரையில் இவர் போகும்போது எதிரில் ஓர் பையன் வந்தான். பையன் அதிகாலையாயும் வெகு அழகாயிருந்தான். இராமச்சந்திரய்யருக்கு அந்தப் பையனைப் பார்க்கப் பார்க்க தன்னை யறியாமலே அவன் வீது ஓர்பிரிய முண்டாயிற்று. பிரிய முண்டாகவும் இராமச்சந்திரய்யர் அப்பையனை விட்டுப் பிரிய மனம்வராமல் அவனைத் தொடர்ந்தகொண்டே கூடப்போனார். இப்படி வெகுதூரம் போனபிறகு, இராமச்சந்திரய்யர் 'சீ இதென்ன அஞ்ஞானம்! நான்

வீட்டைப்பார்க்க போவோம்: நமது பையனைப்போல பூலோகத்தில் வேறு ஒருவருமில்லையா! என்று சொல்லிக் கொண்டே மெள்ள மெள்ள திரும்பிவந்தார். இவர் திரும்பிவரும் போதே பின்புறமிருந்து இருவர் வந்து இவர் கைகளைப்பிடித்துக்கொண்டார்கள். இராமச்சந்திரய்யர் திரும்பிப்பார்த்தார். அவர்கள் இரண்டு போலீஸ் காண்ஸ்டேபிள்கள். இராமச்சந்திரய்யர் அவர்களைப் பார்த்து நடுங்கி என்னவென்று கேட்டார். அவர்களுள் ஒருவன், அடே திருட்டுப்பயலே, என்ன கைகளையா! ஒன்றும் தெரியாதவன்போல் என்ன வென்கிறுன்பார் என்றான். மற்றவன் அடே உள் எந்தை சொல்லிவிடு; அந்தப் பையனுடைய தங்க கிளையை எங்கே ஒளித்து வைத்தாய். அது உன்னை விட்டுப் போகவில்லை. பேசாமல் கொடுத்து விடுஎன்றான். இராமச்சந்திரய்யர் அடே நானென்ன திருட்டு? நான் திருச்சிறைப்பள்ளியில் வக்கீல் தெரியுமா. உன் வளையையார் கண்டார்கள் என்றார். காண்ஸ்டேபிள் மற்றவனைப்பார்த்து, அண்ணா பக்காத்திருடன். இவன் வக்கீல் என்று வேஷம் வேறே போடுகிறுன்னென்று சொல்லி உடனே இராமச்சந்திரய்யருக்கு கையிலும் காலிலும் விலங்குபோட்டுக்கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். இராமச்சந்திரய்யர் 'ஹே! இதுவும் உன்செயலா? நான் சொல்வதை நம்பக்கூட மாட்டேனென்கிறார்களே, ஒ ஹோ அந்தப் பையன் மீது நமது அபிமானத்தைக் காண்பித்ததற்கு இதுதான் பயன்' என்று மனதில் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டே காண்ஸ்டேபிள்களோடு போனார். இராமச்சந்திரய்யர் பிறகு 2 நாள் கொட்டடியிலேயே இருக்கவேண்டியிருந்தது. மூன்றாம் நாள் தான் விசாரணைக்குக் கொண்டிபோகப்பட்டார். இராமச்சந்திரய்யர் மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் தான் திருச்சிறைப்பள்ளியில் வக்கீலென்றும் அதை ரஜஸ்படுத்த தன்னிடம் ஆதரவுகொள்ளும் இருக்கின்றன வென்றும், அந்தப்பையனைத் தொடர்ந்துபோனது வாஸ்தவத்தானென்றும், அந்தப் பையன் தன் காணாமற்போன பிள்ளை ராஜகோபாலன் போலவே இருந்தபடியால் தான் அவனுடன் கூடவே ஆசையால் தொடர்ந்து போனதாகவும் சொன்னார். மாஜிஸ்ட்ரேட்டார் ஆதரவுகொள்கே என்று கேட்க, நல்லதம்பித்தெருவுக்குக் கொண்டு, இராமச்சந்திரய்யர் வசம் இருக்கிறதென்றும் சொல்ல, மாஜிஸ்ட்ரேட்டு புரிதரப்பட்டு உடனே ஸ்பெஷல் ஸம்மன் அவருக்குப் போட்டுத் தெரிவித்தார். இராமச்சந்திரய்யர் ஓர் பெட்டியுடன் கோர்ட்டில்

ஆஜரார். இராமச்சந்திரய்யர் தன்னிடமிருந்த ஒரு சாலியால் அப்பெட்டியைத்திறந்துதன்ஸ்டிபிகேட்டு கடிதங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் காண்பித்தார். மாஜிஸ்ட்ரேட்டு அவருடைய வார்த்தையை நம்பி அவரை விடுதலை செய்தார். இராமச்சந்திரய்யருக்கு இதையெல்லாம் பார்த்து வைராக்கியம் அதிகமாகி உடனே காசுக்கு புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்.

தான் படுத்திருந்த கட்டிலிலிருந்து சீதா திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள். சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். அய்யோ இதென்ன, நான் கனவுகாண்கிறேனா என்ன! என் வீட்டின் அறையில் நான் படுத்திருக்க நானிங்கே எப்படி வந்தேன். என்னைக் கொண்டுவந்தவர்கள் யாரோ ஒருவரையும் காணாமே என்று சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். ஒருவரையும் காணாமே; சீதாவுக்கு பயம் அதிகமாகி விட்டது. சற்றேரேர்த்திற் கெல்லாம் வெகு அழகாய் சிங்காரித்துக் கொண்டு ஜமீன்தார் தெய்வசிகாமணி முதலியார் வந்தார். தெய்வசிகாமணி முதலியார் குக் ராமத்தி விருந்தபடியால், அவருக்கு நாகரிகமான சங்கதிகொண்டும் தெரியாது. ஸ்திரீகளை வசியம் செய்யும் சாமர்த்தியமும் அவரிடம் கிடையாது. முதலியார் தன் சொத்தை யடைந்த சமயத்தில் ஒரு ஜமீன்தார் இவருக்கு இனமாக ஓர் கோச்சு வண்டி கொடுத்தார். அந்த வண்டியில் முன்புறம்பெரு உயரமாயும் வெகு அலங்காரம் செய்யப்பட்டு மிருந்தது. முதலியாருக்கு அந்த வண்டியை எப்படி உபயோகப்படுத்துகிறதென்பது தெரியவில்லை; வண்டி கொடுத்தவரைக் கேட்பதற்கும் வெட்கமாயிருந்தது. கடைசியில் அவர்போனபிறகு ஓர் நல்லநான் பார்த்து எல்லா ஜனங்களையும் வரவழைத்து, சுவாமிக்கு பூஜைசெய்து வண்டியேற ஆரம்பித்தார். வண்டியேறும் சமயத்தில் ஜமீன்தார் தன்னுடைய முக்கிய மந்திரியைக் கூப்பிட்டு 'மந்திரி இந்த வண்டியின் உயரப்பக்கம் இருக்கிற அழகைப்பார்த்தால் அதில் தான் நான் உட்கார்த்து கொள்ளவேண்டும் போலிருக்கிறது என்றார். அந்தமந்திரி எப்போதும் தன் யஜமானன் மனதுபோல் நடக்கிற வழக்கம். அப்படி நடந்ததால் தான் அவன் வெகுநாளாக நில்லத்திருந்தான்.

ஒரு சமயம் முதலியாருக்கு கத்தரிக்காயில் வெகு பிரியம் ஏற்பட்டது. கத்தரிக்காயை நல்லசமயம் செய்யச் சொல்லி மந்திரியையும் கூட சாப்பிடச் சொன்னார். சாப்பிடும்போது, "மந்திரி கத்தரிக்காயைப்

March, 1911.]

விவேகசிந்தாமணி

போல் நல்ல பதார்த்தம் வேறு ஒன்று மில்லை பார்த்தாயா” என்றார். மந்திரி, “ஆமாம் சுவாமி கத்தரிக்காய் பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம், ராஜா, என்பதை காண்பிக்கும் பொருட்டித்தானே அதன் தலையில் ஓர் கிரீடம் கூட வைத்திருக்கிறதென்று காமபைக் காண்பித்தார். முதலியார் அந்த உதஸாகத்தில் மறுநாளும் அதையே சமைக்கச்சொல்லி அன்றைக்கும் மந்திரியை சாப்பிட்டுச் சொன்னார். அன்றைக்கு கத்தரிக்காயிலிருந்து ஓர் முன் முதலியாரின் நாக்கில் ஏறிவிட்டது. முதலியாருக்கு உடனே கத்தரிக்காய் மீது வெகு வெறுப்பு வந்து விட்டது. உடனே மந்திரி கத்தரிக்காயைப்போல் கெட்ட பதார்த்தம் கிடையாது” என்றார். மந்திரி “தடையென்ன, கத்தரிக்காயைப்போல் கெட்டபதார்த்தம் கிடையாது” என்று தானே அதன் தலையில் பகவான் ஒரு ஆணியை அடித்து விட்டா” என்று முன் காட்டின காமபையே காட்டினார்.

இப்படிப்பட்ட மந்திரிவண்டியின் உபரப்பக்கம்மொரக்கிய மென்று சொல்ல கேட்கவும் வேண்டுமோ? முதலியார் எண்ணப்படியே மந்திரியும், “சுவாமி உன்னத மாய இருப்பதையும் அலங்காரஞ் செய்திருப்பதையும் பார்த்தால் அது உங்களுக்காக ஏற்பட்ட சிம்மாசன மென்றுதோன்றுகிறது” என்றான். முதலியார் உடனே உன்னத ஸ்தானத்தில் குங்குபோல் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டார். எல்லோரும் இதைப்பார்த்துச் சந்தோஷப்பட்டார்கள். சந்தோஷப்படாதவன் வண்டிக்காரன் ஒருவனே. அவன் முதலியாரைப் பார்த்து “நான் உட்காருகிறேன்” என்றான். மந்திரிக்கு கோபம் வந்து அவனை ஓர் உடைகொடுத்த அவனை வண்டியின் உன்னே இழுத்து உட்காரசவைத்து கைவைப்பூட்டினார். பிறகு வண்டியை எப்படி கோச்சுமேன் ஒட்டுவது என்பது தெரியாமல் எல்லோரும் சிரித்தார்கள். பிறகு முதலியார் வண்டிக்குள் வர, வண்டிக்காரன் மேலே போனான். முதலியாருடைய புத்தி இப்படிப்பட்ட தாதலால் அவருக்கு தோவிடம் நடந்துகொண்ட வேண்டிய தந்திரம் தெரியவில்லை. தோ அவரைக் கண்டதும் எழுந்து தூரத்தில் நின்றான். தெய்வ சிகாமணி முதலியார் “கண்ணே உனக்கு என்னைத் தெரியுமா?” என்றார். தோ கோபித்துக் கொண்டு அய்யா நான்கள் கொண்டு கேசில் வந்த முதல் சாகியியல்லவா? உங்களை என்ருக்கு என்றும் ஞாபகமிருக்கிறது. ஆகிலும் நீங்கள் இவ்வளவு கெட்டிக்காரராயிருந்தும் என்னை கண்ணே என்று கூப்பிடுகிறீர்

களே இது தர்மமா என்றான். ஜமீன்தார் சிரித்துக் கொண்டு “ஒகோ என்னை கண்ணே என்று கூப்பிடுகிறதோடேயா இருக்கிறது. உடனே அனுபவிக்க வேண்டாமா என்கிறாயோ” என்றார். தோ பார்த்தான். ஒகோ நாம் இவனிடம் முட்டித்தனமாக நடந்து கொள்வது சரியல்லவென்று கண்டு பேச்சுக்கொடுத்தே போதைப் போக்கும் பொருட்டு என்ன முதலியாரே என்னைக் கொண்டு வரவும் உங்களுக்கு கால தானாகப்பட்டது. நல்லதோட்டம் ஒன்று மில்லையா என்றான். முதலியார் “பெண்ணே, நீ எங்கே போகலாமென்று சொன்ன போதிலும் வருகிறேன். என்னைவிட இராமச்சந்திரன் எந்தவிதத்தில் சொல்கிறான்? பாரி! நான் அகிலவிட அழகாய்த் தானிருக்கிறேன். என் பணத்திற்கோ சொல்லவேண்டாம்” என்றார். தோ அதெல்லாம் தெரிந்ததா னிருக்கிறது என்றான். ஜமீன்தார் என் பெண்ணே வீண் தாமதம் செய்கிறாயே, உன் அழகுக்கும் உன் புத்திக்கும் உன்னை சற்றுக் கூடப்பிரிந்திருக்க எனக்கு முடியவில்லையே என்றார். தோவின் கண்ணிலே கோபப்பொறி பறந்தது. பிறகு தன் கோபத்தை யடக்கிக் கொண்டு, “அய்யா, கிணற்று ஜலத்தை வெள்ளம் கொண்டு போகுமா! நான் எங்கு படுத்திருந்தேன். நீங்கள் எப்படி என்னைக் கொண்டு வந்தீர்கள்” என்றான். ஜமீன்தார் “பெண்ணே என் ஆங்களை விட்டு, உன்னை கட்டிலோடே தாக்கிவரச் சொன்னேன். உனக்கு கலில் ஞாபகம் வராமலிருக்கும்படி உனக்கு பாலில் ஒரு மருந்தைக் கலந்து உன் பரிசாரகனை கொடுக்கச் சொன்னேன்” என்றார். தோவுக்கு, தன் பரிசாரகனும் இதில் சேர்ந்ததை நினைக்க வெகு கோபம் வந்தது. பிறகு அதையும் அடக்கிக்கொண்டு தங்கள் ஆங்கள் எங்கே என்றான். முதலியார் உடனே கையைத்தட்டினார். உடனே 4-ஆங்கள் ஓர் புதரிலிருந்து வெகு வேகமாய் ஒடிவந்தார்கள். தோ அவர்களைப் பார்த்துவிட்டு நல்லது நீங்கள் போங்கென்றான். அவர்களை எல்லோரும் போய்விட்டார்கள். ஜமீன்தாருக்குக் காமம் கொஞ்சம் கூட பொறுக்கக் கூட வில்லை. பெண்ணே, என் தாமதம் செய்கிறாயென்றார். தோ, நன்றியுருக்கித்த. இனிமேல் காடி உங்களுடையது தானே. ஆக்கப் பொறுத்தவருக்கு ஆறப்பொறுக்கவில்லை யென்கிற கைதயரயிருக்கிறதே. நானென்ன, காலமே கைகால் சுத்தம் செய்துகொள்ள வேண்டாமா என்றான். உடனே முதலியார் ஒரு ஆணைக்கூப்பிட்டு கிணற்று அங்கு

குளத்திற்கு தோவைக் கூட்டிப்போகச் சொன்னார்: குளத்திற்குப் போனதும் அங்கே கொஞ்சதூரத்தில் ஆங்கள் சப்தம் கேட்டது. தோ இனிமேல் பயிமில்லையென்று பத்தேயத்து சுத்தம் செய்து கொண்டு மறுபடி ஜமீன்தாரிடம் போனான். ஜமீன்தார் இவ்வளவையே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இவன் போனதும் பெண்ணே நீ முன்னேவிட இப்போது இன்னும் அழகாயிருக்கிறாய். அழகை நன்றியுடையோகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்; அதற்கு அந்த இராமச்சந்திரனை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்கிறது என்றார். தோ கோபித்துக்கொண்டு அய்யா அவர் பிராமணராச்சுதே, அவரை நீங்கள் மரியாதையல்லாமல் அவனென்று சொல்லலாமா என்றான். முதலியார்: பெண்ணே, நீ ஏது பேச்சிலேயே காலத்தை வீண் போக்குகிறாய். வா வா நாயிப்படிப் பிரிந்திருக்கலாகாது என்றார். தோ: என்ன ய்யா, முதலியார்கள் எவ்வளவு நாகரிகம் தெரிந்தவர்கள். நீங்களென்ன இப்படி பேசுகிறீர்களே. நாம் அனுபவிப்பதற்கு இது தகுந்த இடமா. நல்ல தோட்டத்திற்கல்லவா போகவேண்டும் என்றான்.

முதலியார்: பெண்ணே இது சரிப்படாது. நீ வராமல் போனால் நான் உன்னை பலாத்காரம் செய்வேனென்றார்.

தோ: அய்யா நீங்கள் பலாத்காரம் கூட செய்ய வேண்டுமா. நான்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேனே யென்றான்.

முதலியார்: ஆனால் வா என்று பக்கத்தில் வந்தார். தோ சிறிது பின் நகர்ந்துபோய், பக்கத்தில் மனிதர்கள் சப்தத்தைக் கேட்டு, கொஞ்சம் தைரியமுண்டாகி, எனய்யா பிற்பெண்சாதியை இப்படி கூப்பிடலாமா. உங்கள் பெண்சாதியை ஒருவன் இப்படி கூப்பிட்டால் நீங்கள் பொறுப்பீர்களா என்றான். முதலியார் இன்னும் பக்கத்தில் வந்து, பெண்ணே உன்னை இந்த நியாயமெல்லாம் கேட்கவில்லை: வருவாயா மாட்டாயா என்றார்.

தோ: இப்படி காமப்பட்டு ராவணன் மாண்டது தங்களுக்குத் தெரியாதோ! வேண்டாம்: அன்ய ஸ்திரீகள் மீது ஆசைவைப்பது உங்களுக்கு நியாயமில்லையென்றான். முதலியார் இதைக்கண்டு தோயிது ஒரே பாய்ச்சலாய் பாய்ந்து பலாத்காரம் செய்ய ஒடிவந்தார். தோவும் ஒடிக்கொண்டே “சுவாமி பகவானே அரா

தையைக் காப்பாற்றும் நீர் இப்போது வரக்கூடாதா என்று கதறினான்.

பதிவரதா ஸ்திரீகளுக்கு கெடுதல் வருவன பகவான் சகிக்கமாட்டாரல்லவா? முதலியார் ஒவந்து தோவைத் தொடுவதற்குள் இரண்டு இரா குமாரர்கள். ஒடிவந்து ஒரு நிமிஷத்தில் ஜமீன்தாரைத் தோற்கடித்து அவரைக் கீழேதள்ளி விட்டார்கள். ஜமீன்தார் உடம்பெல்லாம் காயப்பட்டுப்போய் கீழே விழுந்தவர் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. இராஜகுமாரர்கள் இருவரும் உடனே தோவை அழைத்துக்கொண்டு வெகுதூரம் கூட்டிப் போனார்கள். பாதிதூரம் போவதற்குள் அவர்கள் இருவருள்ளாகவே பெண்ணை யாரடைகிற தென்பதை பற்றி சண்டை வந்து விட்டது. தோ பார்த்தான் தனக்குள் ஓர் தந்திரம் செய்ய எண்ணி ராஜகுமாரர்களே, எனக்கு உங்கள் இருவர் மீதும் வெகு பிரியமாயிருக்கிறது. என்னசெய்கிறது. ஆகிலும் நான் ஒருவரைத்தானே அடையலாம். நீங்கள் இருவரு உங்கள் குதிரையைவிட்டு அதோ இருக்கிற குதிரை நடுவிலிருக்கிற தாமரை புஷ்பத்தையார் முகம் கொண்டு வருகிறீர்களோ அவர்களைத்தான் நானே வேண்டுமென்றான். உடனே இருவரும் வெகு வேகம் இடோ நான் கொண்டுவருவேனென்று பெருகே போகக்கொண்டு ஒடினார்கள். தோ இதுதான் சமமென்று கண்டு உடனே ஆண்வேஷம் போட்டுக் கொண்டு அவர்கள் குதிரைகள் இரண்டையும் தேடி சுவாரிசெய்துகொண்டு அக்காட்டிலேயே வேகமாய் போய்விட்டான். ராஜகுமாரர்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வெகு வேகமாய் குளத்தி ஓடிப்போய், குளத்தில் இறங்கி நீந்தி, அங்கே இங்கு எதிர்த்த முதலைகளைக் கூடக்கொண்டு செரிமப்பட்டு தாமரைப்புஷ்பங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஒருவருக் கொருவர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஒடிவந்து இருவரும் ஒரே காலத்தில் புறப்பட்ட துத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கே தங்கள் குதிரைகளையும் காணோம். பெண்ணையும் காணோம். தங்கள் மிகவும் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு, ஒகோ பெண் நம்மை மோசம் செய்துபோனது மல்லா குதிரைகளையும் கொண்டுபோய் விட்டாளெயெனதுக்கித்து எப்போதும் கால் கட்டையாக அவர்கள் து வழக்கமில்லாததால், இப்பெண்ணைக் கண்டு து அவளை அவமானம் செய்யாமல் விடுவதில் என்று சப்தம் கூறிக்கொண்டு வீடுபோய்ச் சேர்ந்தனர். தோவும் வேறொரு பட்டணம் போய்ச் சந்தான்.

(இன்னும் வரும்)

எஸ். ராமஸ்வாமிய்யு

Agricultural Notes.

கம்பளிப்பூச்சியைப்பற்றிய குறிப்பு.

மீழ் ஜில்லாக்களில் “கம்பளிப் பூச்சி” என்று சொல்லுகிற மயிருள்ள புழுக்கள் பயிரைச் சேதப்படுத்தும் ஜெந்துக்களென்று தென்னிந்தியாவிலுள்ள எல்லாருக்குத் தெரியும். மழைக்காலத்தில் திடீரென்று உண்டாகி வேளாண்மைகளுக்கு அதிகக் கெடுதி செய்கிறது. அவைகள் சோளம், கம்பு, நிலக்கடலை, பயறு வகைகள் இவைகளைத்தான் விசேஷமாய் அழித்துவிடுகின்றன.

இந்தக் கம்பளிப்பூச்சிகள் பயிர்களைத் தின்றபின் மண்ணுக்குள் துழைந்துகொண்டு பேரிச்சம் கொட்டைப்போல் உருமாறி மறு வருஷம் மழைக்காலம் வரும்வரையில் அந்தப்படியே (மண்ணுக்குள்) கிடக்கும். அக்காலம் ஆரம்பித்துத் தரை போதுமானபடி நனைந்ததும் இந்தப் பூச்சிகள் மேல்நோக்கித் துளைத்துக்கொண்டு தரை மட்டத்துக்கு வந்து, பொட்டுப் பொட்டாயிருக்கும் சிறுகளுடனும் மஞ்சள் அல்லது சிவப்பு வரிகளுள்ள உடம்போடுங் கூடிய வெள்ளைப் பூச்சிகளாக வெளிக்கிளம்புகின்றன. இந்தப் பூச்சிகள் சாதாரணமாய்க் கொள்ளை கொள்ளையாய் ஒரே தடவையில் ஒருசேரக் கிளம்புகின்றன. அப்போது கிராமாத்ரங்களில் விளக்கைச் சுற்றிலும் இவைகள் கூட்டமாய்த் திரண்டுகொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். பெட்டைப் பூச்சிகள் இலைகளில் அநேக முட்டைகளிடுகின்றன. கம்பு, சோளம், நிலக்கடலை இவைகளின் இலைகளின் கீழ்ப் பக்கத்தில் திரள் திரளாய் முட்டைகளிருக்கக் காணலாம். இந்த முட்டைகள் பொரிந்து பின் கம்பளிப் பூச்சிகளாகும்.

இதற்குப் பரிகாரமான உபாயங்கள்:—இந்தப் பூச்சிகள் முட்டையிடவதால் தான் திடீரென்று புழுக்கள் உற்பத்தியாகின்றன. ஒரு பூச்சி 500 முதல் 1,500 முட்டைவரையிலும் இடும். ஆகையால் ஒரு பூச்சியைக் கொன்றால் பின்னிட்டு 500 முதல் 1,500 புழுக்கள் வரையிலும் கொன்றது போலாகும். நல்ல மழைபெய்து தரை தக்கபடி நனைந்ததும்

கூடுகளிலிருந்து தூற்றுக்கணக்காய்ப் பூச்சிகள் புறப்படுகின்றன. இந்தப் பூச்சிகளுக்கு விளக்கண்டை வந்து சேர அதிக ஆவல். இந்தப் புழுக்களின் தொந்தரவுள்ள இடங்களில் சமயம்பார்த்து விளக்குப் பொறிகளை வைத்தால் இந்தப் பூச்சிகளை ஒருமிக்கத் தொலைத்து விடலாம்.

விளக்குப்பொறி என்பது விளக்கண்டை வரும் பூச்சிகளைத்தானாகக் கொல்லும் ஒரு குத்திரம். இக்குத்திரம் பூச்சிகளை இழுக்கிறதற்கு விளக்கொன்றும், அதன்கீழ் வந்த பூச்சிகளைக்கொல்ல மண்ணெண்ணெய் கலந்த தண்ணீருள்ள தட்டம் ஒன்றும் சேர்ந்து அமைந்துள்ளது. ஒரு சிறு மண்ணெண்ணெய் விளக்கை உள்ளே வைக்கக்கூடிய நான்கு மூலக்கண்ணாடி லாந்தரை வைத்துக்கொண்டு விளக்குப் பொறி செய்துவிடலாம். இதன் விலை சொற்பம். இது எல்லா ஊர்களிலும் சுமார் 6 அணுவுக்கு வாங்கலாம். தேக்காய் எண்ணெய் பாது மண்ணெண்ணெய் பாதுயாகக் கலந்து உபயோகிக்கவேண்டும். தனி மண்ணெண்ணெயைவிட இந்தக்கலப்பு பிரகாசமாய் எரியும். புகையும் பிடியாதது. பூச்சிகளைப் பிடிப்பதற்கான மண்ணெண்ணெய் கலந்த தண்ணீரின் விஸ்தீரணம் அதிகமாய் இருக்கும்படி தட்டம் அகன்று இருக்கவேண்டியது அவசியம். 2½ முதல் 3 அங்குல ஆழமும் இரண்டடி சதுரம் உள்ள ஒரு தகரத் தட்டம் இதற்கு ஏற்றதென்று அனுபோகத்தில் தெரிந்திருக்கிறது. 6 அல்லது 8 அணுவுக்கு எந்தத் தகரக்கடைக்காரனும் செய்து கொடுப்பான் இதில்லாவிட்டால் ஏற்றச்சால்போல அசுந்தரவாயுள்ள எந்தப் பாத்திரமும் இதற்கு உதவும்.

தனியாக ஒரு மூங்கிற்கால் ஈட்டு அதிலிருந்து தட்டத்திற்கு மேலே லாந்தரைத் தொங்கவிட வேண்டியது. ஆழமில்லாத பாத்திர மாயிருந்தால் அதன் நடுவில் ஒரு கல் வைத்து அந்தக் கல்லின்மேல் லாந்தரை வைத்துவிடலாம். எந்தப்பயிரைக்காக்க இந்த ஏற்பாடு செய்கிறோமோ அந்தப் பயிர்மட்டத்திற்கு மேல் இந்தக் கருவி முழுதும் உயர்த்திருக்கவேண்டும். தூரத்திலிருந்து பார்த்தால் விளக்குத் தெரியும் படி ஒரு மண்குவியலின்மேல் வைக்கலாம்.

விளக்குப்பொறிச் சோதனைகள்.—இந்த உபாயம் பலக்கிறதா என்பதைச் சோதித்தறியும் பொருட்டு 1909 வருஷம் ஜூலை ஆகஸ்டு மாதங்களில் மஞ்சு

தப்பஞ் ஜில்லாவிலிருந்திருப்பன்னிருப்பம் கிராமத்து நிலங்களில் 15 விளக்குப்பொறி வைத்திருந்தது. முதலில் ஒரு சிறுகூட்டம் முந்தியநாள் பெய்த 1 அங்குல மழைக்கப்பறம் ஜூலை 23உ இரவிலும், பிறகு அதிலும் மிசப்பெரியும்பல் ஆகஸ்டு 8உ பெய்த 1½ அங்குல மழைக்குப்பின் 10உ சாயத்திரமும் ஆக இரண்டு வெவ்வேறு கும்பலாக அவ்வருஷம் இப்பூச்சிகள் புறப்பட்டன; முதற்கூட்டமோ கொஞ்சம். 400 பூச்சிகள் தான். 4 ராத்திரியில் பிடிபட்டன. இரண்டாவது கும்பலில் நாலாவில் 7,400 பூச்சிகள் பட்டிற்றன. அதில் 3,800 முதலாளிரவிலேயே பிடிபட்டன. இந்த 7,400 பூச்சிகளிற்குறைந்த பட்சம் அரைவாசி பெட்டைகளாயிருக்கவேண்டும். ஒரு பெட்டை 500 முதல் 1,200 முட்டைகள் உரை யிடுகிறதென்பதை யோசித்துப் பார்க்கும்போது இந்தப்பொறி எவ்வளவு சிறந்ததென்பது தெரியவாய் நாம் காண்கிறோம். (இந்த உபாயத்தால்) தப்புவிக்கப்பட்ட நிலங்களுக்கு ஒரு பூச்சிகூட்டக் காணத்தினாலே பன்னிருப்பம் கிராமத்துக்குடியானவர்கள் இது ஒரு கைகண்ட முறை என்று செவ்வையாய் அறிந்து கொண்டார்கள்.

- முடிவு.—இந்தத் தந்திரத்தினால் பூரண நன்மையடைய வேண்டுமானால் ஒரு கிராமத்திலிருக்கும் இரண்டொரு குடியானவர்கள் மட்டும் தங்கள் நிலங்களில் விளக்குப்பொறிகளை வைத்தால் போதாது. அப்படிச் செய்வதனால் உந்தப் புலங்களிலும் அவைகளைக் கறித்த புலங்களிலும் உள்ள பூச்சிகள் தப்பாமற் பிடிபட்டிற்றதும் என்றாலும், இந்த விளக்குப் பொறிகளுக்கு எட்டாத தூரத்திலுள்ள மற்றப் புலங்களில் இடப்பட்டிருக்கும் முட்டைகள் பொரித்த புழுக்கள் கடைசியில் இங்கும் வந்து சேர்ந்துவிடும். ஆகையால் ஒரு இடத்திலுள்ள எல்லாக் குழிகளும் ஏகோபித்துக் கொல்லைகளேக்கும் விளக்குப் பொறிகளைக் கட்டியாய் நடவேண்டும். இப்படி எல்லாரும் ஒரு மித்துச் செய்வதால் இந்த உபாயத்தை வரவொட்டாமல் தடுக்க முடியும் என்று நம்பலாம். ஒன்று சேராமற் போனாலோ இப்பொறிகளெல்லாம் கேலிக் குத்தான் இடமாகும். சவனிக்கவேண்டிய மற்றொரு விஷயம் என்னவென்றால் (முதல்) மழைபெய்து நின்ற உடனே விளக்கு ஏற்றிவிடவேண்டும்; முதலாளிரவு பிடிபடும் பூச்சிகளின் தொகை பின்னிட்டுப் பிடிபடும் பூச்சிகளைல்லாவற்றையும் விட அதிகமா

யிருக்கும். ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து பின்னிட்டு விளக்கண்டை பூச்சிகள் ஆவலோடு விசேஷமாய் வருகிறதில்லை. இந்த உபாயம் கைகூடவேண்டுமானால் (மழை நின்றவுடனே) சற்றுத் தாமதம் செய்யாமல் விளக்குப் பொறிகளை வைத்து விடவேண்டியது அவசியம்.

விளக்குப்பொறி வைத்தல்.—செலவு சுருக்கமான விஷயம் அதற்கு வேண்டிய கைமுதல் ஒரு ரூபாவுக்கு மேலில்லை. லாந்தர் 6 அணு. தகரத்தட்டம் உபயோகிப்பதனால் அது ஒரு 6 அல்லது 8 அணு. மூங்கிற்கால்சட்டம் வகையராவுக்கு ஒன்று அல்லது இரண்டணுவுக்குமேல் செல்லாது. பத்திரமாய் வைத்துக்கொண்டால் பலவருஷமிருக்கும். ஒரு ராத்திரிக்கு ஒரு விளக்குக்கு 6 அல்லது 8 பைசா எண்ணெய் செல்லும். மொத்தத்தில் இரண்டு வாரத்துக்குமேல் விளக்கு வைக்கவேண்டியிராது. ஆகையினாலே எண்ணெய்ச் செலவு 8 அணு பிடிக்கும். (இக்கம்பளிப் பூச்சிகளால் விளைகிற நஷ்டத்தைப் பார்த்தாலோ) அரைவாசி, முக்கால்வாசி பயிரைச் சேதப்படுத்தி நில்த்தின் நஷத்திற்கும் பயிரின் உயர்ச்சிக்கும் தக்கபடி ஏசர் ஒன்றுக்கு 20 ரூபா முதல் 50 ரூபா வரையில் நஷ்டம் உண்டாகிறது.

The Spiritual Year

Or, Worship of the Spirit in Time.

“வருஷத்துக்கொருநாள்”--அல்லது “காலவந்தனம்.”

காலாதீதமான நித்த முத்த சுத்த வஸ்துவாம் பரம்பொருளை, கால தேச வர்த்தமான பரிச்சேதங்களால் சட்டுண்டு கிடக்கிற உலகத்தார் அவைகளை அழிக்கிறயித்துப் பார்க்கச் சந்தி யில்லாதவர்களாக விருப்பதால், அவர்கள் புருஷ தத்துவத்தைக் காலத்தில் வைத்துக் காலபுருஷனாக பாவித்து அந்த தேவதையைத் தொழ வேண்டியவர்களாக விருத்திரர்கள். இவர்களுடைய தேவதா சிந்தனைக்காக வருஷத்தின் பனிரண்டு மாசங்களிலும் விசேஷங்களைக்

சுற்றித்துப் பிரசுரிக், சுபாவத்தால் பகவதாராதனை நடந்துவரப் பெரியோர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

வருஷம் இரண்டு அயனங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, உத்தராயணம், தக்ஷிணயணம் என்றன இரண்டு பகுதிகளில் முன்னது பிரகாசமார்க்கம் (அர்ச்சாரதி மார்க்கம்) என்றும், பின்னது இருள் மார்க்கம் (தாமமார்க்கம்) என்றும் ஏற்பட்டதுபோல, அந்தந்த மார்க்கங்களின் அதிஷ்டான தேவதைகளும் அத்தேவதைகளுக்குப் பூஜையும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அர்ச்சாரதி மார்க்கத்துக்கு அதிஷ்டான தேவதை சூரியன்: ஆகையால் உத்தராயண காலத்தில் பகல் நேரம் வளர்ந்து இரவு குறைந்து வருகிறது. தாமமார்க்கமாகிய தக்ஷிணயணத்துக்கு அதிஷ்டான தேவதை சந்திரன்: ஆகையால் தக்ஷிணயணத்தால் இராக்காலம் அதிகரித்து பகற்காலம் குறைந்து வருகிறது.

சந்திரன் “இருளில் ஒளியாய்” விளங்குவதால் சரீரத் திரபங்களுக்கும் அபிமானியாகிய ஜீவனின் சமஷ்டி ரூபமாகச் சொல்லப்படுகிறான். ஜீவசமஷ்டிக்கு லீகவதேவன் என்றுபேர். சாமில்லாவிட்டால் மாமில்லை; (உளர்ந்து பட்ட மரம் வெறும் கட்டையே); அதுபோல், ஜீவனிடத்தில் இரக்கம் (காருண்யம், கரம்) இல்லாவிட்டால், உயிர் நில்லாது. உயிரு முடலும் சேர்ந்தால் மட்டுமே ஜீவதேவை யுண்டாவது போல், விசுவதேவர் ஆதியாய்வந்த அழியாத உள்ளுடம்போடு, கருணையால் உயிரதும்புட, சூக்தம் காரண ரூபம் இரண்டும் சேர்ந்தவராய் விளங்குவர்; உள்ளுடம்பு சாக்ஷிமாத்திரமாயுள்ளது; உயிராய் நிற்பது சரீரத் திரபங்களின் அபிமானி.

உயிருக்கு உடலில் பற்றுள்ள வரையில் (அபிமானமுள்ள வரையில்) அதற்கு விமோசனமில்லை. ஆதலால் தான் அதற்கு அபிமான தேவதை யென்றுபேர். அதாவது தேவதை

யபிமானித்து நிற்கும் தேஜோமயமான ரூபம். இந்த ஜீவசமஷ்டிக்கு விசுவதேவர் என்று சொன்னோம். விபஷ்டி மனிதனுக்கு தேவதை திரபங்களுடன், சிவன், கூடஸ்தன் என்கிற ஜீந்து அம்சங்கள் உண்டாயிருப்பது போல், இந்த சமஷ்டி மனிதனும் காலபுருஷனுக்கு வஸு, நுத்தர, ஆதித்திய ரூபங்களாம் சரீரத் திரபங்களுடன், “ஆர்த்ரவர், புருரவர்” என்று சொல்லும் அபிமான தேவதை, குப்த தேவதை ரூபங்களும் உண்டு; தாமமார்க்க அபிமானியாம் இவர்கள் பூமண்டலத்தி லிருந்து சந்திரமண்டலம் வரையில் சென்று அதற்கு மேல் போக முடியாமல், கர்மவாசனையினாலும் தேஹாபிமானத்தாலும், மறுஜன்மம் எடுக்கும் படியான நிலைமையி லிருக்கும்பொழுது பிதூர்கள் என்றும் சந்திரமண்டலம் தாண்டி சூரிய மண்டலம் வரையில் போய் சூரியனோடு ஐக்கியமாகித் திருப்பும் சக்தி வாய்ந்தவர்களுக்கு பிதூர்க்களின் அபிமான தேவதையும், கூடஸ்த ரூபமுமாகிய விசுவதேவர் என்றும் பெயர். இவர்கள் தாமமார்க்க அபிமானிகள் அதாவது அஞ்ஞானவாசனை நீங்காதவர்கள்.

பிரஜாவிருத்திக்குக் காரணமாய் இருப்பவர்கள் இவர்களே. இவர்களுடைய ஆராதனையில்லாவிட்டால் பிரஜாவிருத்தி யுண்டாகமாட்டாது. வித்துமுளைக்கப் பூமியும் பூசாரமும் எப்படி அவசியமோ, அப்படியே பிரஜாவிருத்திக்குக் கர்மசேஷமும், கர்ம வாசனாபிகளான பிதூர்க்களும், அவர்களின் அபிமான தேவதையான விசுவதேவரும் அவசியமாயிருக்கிறார்கள்.

பகலின்றி இரவில்லை: இரவின்றிப் பகலில்லை. இராப்பகலில்லா விடத்தே குறைவு நிறையும், தேய்தல் வளர்தலும் இல்லையாம். ஆகவே பிறப்பிற்றுப் பிழலியாம். தேவதை நிலையற்ற தென்னுணர்ந்து அதிலுள்ள ஆசையை விட்டு, தேவத்தின் அபிமான தேவதையான ஜீவனை

தத்துவங்களின் கூட்ட மாத்ரிமாச” அறிந்து, அந்த தத்துவங்களின் ஆராய்ச்சியினால், தத்துவதரிசன முண்டானவிடத்து, ஜீவனையறிந்து அந்த அறிவுமட்டும் தானாகி நின்று, வானத்தை விட்டிழந்த மழைத்துளி, பூமியில் விழுந்து நதியாகச் சேர்ந்து வேகம் என்கிற சக்தியோடுகூடி சமுத்திரத்தை யடைந்து பின்னும் சூரிய கிரணங்களின் வழியே நீராவியாக மறுபடி வானேறிச் செல்வதுபோல, கூடஸ்தமான அந்த “அறிவு” தானும், மழைத்துளி தானே மேகமானதுபோல், பிரஹ்மத்தோடு ஒன்றாகத் தன்னையுணர்ந்து நிற்பது அர்ச்சாரதி மார்க்கமாம். இந்த அர்ச்சாரதி மார்க்கத்தை யடைந்தவர்கள் தங்கள் பிராரப்தம் புரிக்கப்படும் வரையில் சரீரத்தோடு கூடியிருந்து பின்னர் ஜீவன் முக்தி தலையடைந்து, வாசனாகூடியமாகும் வரையில் திவ்ய தேஜோமய ரூபத்தோடுருந்து விதேஹ கைவல்யம் பெறவுழைப்பார்களாதலால், இவர்கள் செல்லும்மார்க்கம் பிரகாச மார்க்கமென்றுசொல்லும், அர்ச்சாரதி மார்க்கமாம்.

இவர்கள் சூரிய மண்டலத்திலிருந்து கொண்டு பூமியிலவதாரமானாலும் அந்த சூரியநாராயண ஹடைய அம்சமாகவே யிருந்து தேஜோ மனஸோடு கூடியவர்களாய், “தன்மனோ விலயம் யாதி” யென்று சுருதி கூறும், விஷ்ணுபதத்தையே விரும்பினவர்களாய் “மனோலயம்” செய்யவேண்டி, இந்திரிய ஜயம்செய்த தீர்க்களாய் விளங்குவார்கள். இவர்களுடைய மார்க்கம் பாஞ்சோதரியாம் ஸ்வயஞ்சோதியை நாடினதாலால் இவர்களுக்குப் பகல் விருத்தியே யன்றி, இரவு விருத்தியில்லை.

இவர்கள், தேவதைகளுக்கு இராக்காலமாம் நாலு மாசங்களிலும், சாதூர்மாச விருதமிருந்து சிதக்கினிசுண்டத்தில் இந்திரியங்களை ஹோமம் செய்து வளர்த்து, பிருந்தாவனத் துவாதசியன்று விருதமுடித்து, கார்த்திகை நாள் முதல் ஜோதி ரூபத்தையே தியானம் செய்து புஜித்து வருவார்கள்.

மஹாலயபக்ஷம் தேவர்களுக்கு நடுகிசிக்காலம்: அந்த மஹாலயம் கழிந்ததும், நடுகிசி நீங்கிவிட்டது. நவராத்திரி முதல் சிவராத்திரி வரையில் தேவி பூஜைக்குரிய காலம். தேவி பூரணமாதால், சிவனும் அவனிடந்தானே தோன்றுவார்.

“அறிவார் பராசக்தி யானந்த மென்பார் அறிவார் அறிவுரு வாமவளென்பார் அறிவார் கரும மவனிச்சை யென்பார் அறிவார் பரனு மவனிடர் தானே” —என்பது திருமந்திரோபதேசம்.

நவராத்திரியில் தேவி பிறப்பதுபோல், சிவராத்திரியில் சிவன் பிறப்பார். ஆகையால் சிவசாயுஜ்யத்தை நாடிப் பதமுத்தி வழியிலிருந்துழைப்போர், நவராத்திரி முதல் சிவராத்திரி வரையில் காலவந்தனம் செய்து, காலனைக்கடக்கும் வழிதேடுவார்கள்.

இவர்கள் மஹாலயத்தில் பிதூர் தேவதைகளை யாராதித்து, நவராத்திரியில் தேவியாராதனை செய்து,

“மும்முன்றும் ஒன்றாகி ஒன்றே யொன் பதுவாகும் உன்னருமை நிருத்த மென்ன!”

என்று தேவியின் சமஷ்டி-விஷ்டி ரூபங்களைக் கண்டு வியந்தும் பயந்தும் நயந்து துதித்துத் தொழுவார்கள். அற்பசி மாசத்தில் மஹாபலி ஜயம் ஆனதும், பயம் நீங்கினவர்களாய்ச் சிக்குத் துவாதசியன்று சாதூர்மாஸ விருதம் முடிந்து, கார்த்திகை நாளில் பூரண சந்திரனாதயமாகும்போது தேஜோலிங்க தரிசனம் செய்து புஜித்து, அப் பூஜாபலனாலே தேஜோ மனஸு-டையவர்களாய் நிகழ்ந்து, திருவாதிரை நாளில் ஆருத்ரா தரிசன மென்னும் ஸ்வயஞ்சோதியாம் ஆத்ம தரிசனங்களை யோகஸம்யமத்தினால் அடங்கிய “சித்தவிருத்திரோதன” லித் தர்களாய், பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாத முனிவர்களைப்போல், அம்பலத்தாடியின் தூக்கினால் தலைமுடியில்படக் காத்திருப்பார்கள்.

பிறகு தைப்பூசத் தன்று தங்கள் மனம் சூரியனைக் கண்ட தாமரையன்ன விகிசிக்கக் கண்டு

“மண்ணில் கடம் போன்ற” சூதாய்
சூதும் ரூபத்தின் ஸ்தூலத் தன்மை யெ
வென்று விசாரித்துப் பார்ப்போமானால், “
“சுத்தம்” என்னும் ஸ்தூல ரூபம் பூண்ட
பிருக்கும். சுத்தமண்ணால் கடம் முதலாக
செய்யலாமே யன்றி அசுத்த மண்ணால் (பு
ரணமாக, உப்புமண்ணால்) செய்தல் ஆகாவ
ஆகையால் ஸ்தூல-சூதும்-காரணமான மூல
யிலும் வஸ்துகளின் ஸ்திரத்தன்மையை
ய்ந்து பார்த்தால் அத்தன்மை “சுத்தம்-
யம்-சுபாவம்” என மூவகை யாகத் திரி
போல் கிளைவிட்டு நிற்கும். இந்த மூன்
குலம் போன்ற தேகத் திரயங்களுக்கும்
கரணங்கள் இவற்றிற்கு உவமானம்) அபிப
யாய் உடலைப் பற்றிய உயிர்போல் அவற்றை
தாதாந்திய மாகச் சேர்ந்து நின்று
சொன்ன “சுத்த - சூநிய - சுபாவம்” எ
மூன்றுக்கும் ஜீவாதார ஸ்தானமா யிரு
“ஒழிவு”. “ஒழிவு” என்றால் வேலை
முடிந்தபின்னுண்டாகும் வேலையற்றகாலம்.
மன் காலசக்கரத்தில் அகப்பட்டுத் தன்
திர மிழந்து காமவசத்தனும் “புனரபிஜ
புனரபிமாணம்” என்றபடி பிறப்பது
பதமே வேலையா யிருக்கிறது. “பி
இறப்பும் நினைப்பும் மறப்பு மாம்”
ஆசாரிய வாக்கினால், காலாதீதனாகிய பு
(ஆத்மன்) பிறப்பிறப்பினால் படும் அவ
களை யெல்லாம் கால உபாதியோடு கூடி
ஷனும் ஜீவன் நினைப்பு மறப்பினால் பட்
விக்கிறது. பிறப் பிறப்பினால் கர்மமே
ளெல்லாம் அனுபவித்துக் கழிந்த பு
(ஆத்மன்) கர்மமுடிவில் “வினையொழி
சாந்தி பதத்தில்” “ஒழிவு” நாடி ஒய்ந்து
பாறவதுபோல், காலோபாதியினால் வ
ஜீவன் “செய்வன திருந்தச்செய்” எ

அண்ணோர் வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தை யுணர்ந்து அனுஷ்டித்து வந்த விசேஷத்தால், “எண்ணித்துணிவது கர்மம், துணிந்தபின் எண்ணுவமென்பதிழுக்கு” என்னும் தெய்வ வாக்குப்படி, காலத்தை யனுசரித்து ஆராய்ந்து, கால தத்துவத்தின் உண்மையை யுணருவதாம் “விசார ரூபவேலை” முடிந்தபின், “ஒழிவு” தேடி ஒய்வுற்று நிற்பன். இது சாதாரணமாம்: அதாவது இயற்கைக் கொத்ததாம், அப்படி பென்றால், சுபாவமாம்.

இந்த “சுபாவம்” என்கிற “அஸிபத லக்ஷியத்தை” ஆராய்ந்து, ஜீவன் யோகதற்பரையு ஸ்தூல-சூக்ஷ்ம-காரண ரூபமான உபாதிகள் மூன்றையும் ஆராய்ந்து அவற்றின் உண்மையை (தத்துவத்தை) யறிந்து, கூட்டிலடைத்த பக்ஷி பறக்கத்தெரியும் சுபாவத்தால், அதை விட்டோடி ஒரு சிறிய கிளையிலுட்காரவும் அது வளைந்து தாழ்ந்து ஒடிந்துபோம் போலிருந்தாலும், பறக்கும் சக்தி தன்னிடத்தில் சுபாவமாயிருத்தல் பற்றி (தான் பறவை யென்கிற ஞானம்பற்றி) கிளை முறியுமோவென்று கருதியஞ்சாமல், ஆனந்தமாய் தன் சுபாவம் பற்றி காததேம் செய்து கொண்டு நிச்சிந்தையாயிருப்பதுபோல், சிந்தாகுலம் தீர்ந்து “சித்த விருத்தி நிரோதன” விசேஷத்தால், சத்துச் சித்தாந்த மென்கிற, சச்சிதாந்த ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாம் நடராஜ மூர்த்தியின் நிர்வாண தரிசனம் பெற்ற கடஸ்தாசிய நாம், இந்த சாதாரண வருஷத்தில், எம்பெருமான் ஸதாசிவ யோகீந்திரர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய “சிவ யோக தீபிகையை” உலகுய்யப் பிரகடனம் செய்யும் தொழில் பூண்டு அது முடியவும் “ஒழிவு” உற்று நின்றனம்.

இந்த சிவயோகமானது சாதகம், சாதனம், சாத்தியம் என மூவகையாலும் அனுஷ்டிக்கப் படத்தக்கது. சத்த-சூர்திய-சுபாவமாம் மூன்றில்,—

(1) ஹிருதய சுத்தம் வாய்ந்தவருக்கே இது சாதகமாம். “சாதகம்” என்றால் அகமுக அபிபிராசத்துக்கு அடுத்தது என்பது பொருள்.

(2) காமசூர்யம் என்கிற கருத கருத்திட நிஷ்காம விருதம் பூண்டவருக்கே இந்த மேலான சிவயோகத்தை பவிராகமமாக அப்பியவர் க்க அம்பிகையருளாம் சாதனம் கூடும்.

(3) தன்மய சுபாவம் என்கிற “ஹம்ஸோஹ” ஆத்மத்துவ சித்தி பெற்றவருக்கே இந்த சிவ யோகம் சாத்தியமாம்.

இப்படியாக சாதாரண வருஷத்தை, “சத்தா சாமானியம்” என்கிற சச்சிதாந்த நிலையிலிருந்தெழும் “சத்த சுபாவம்” என்கிற நிர்விகற்ப நிலையிலிருந்து பழகி, பசி, தாஹம் என்கிற அசுரர்களின் கொடுமைதீர அவர்களைத்தேவி விரிமூலாஸநேசவரியாயிருந்து ஸம்ஹரிக்கக் கண்டு, பழக்க வழக்கத்தால், பழமை பெய்திய நிர்விகல்பநிலைதானும் கழியப் போகும் அவஸ்தையிலிருக்கிறோம்.

பங்குனி உத்தரமாம் பரம விசேஷமான திருநாளோடு “பழையனகழிதல்” என்னும் விதியால், இதுவும் சாதாரண வருஷத்தோடு கழிந்தொழிந்து போகும். அந்த “ஒழிவு நிலை” யில், திருவசங்க ஷேத்திரமாம் திருப்பள்ளி ஸ்தானத்தில் எம்பெருமான் அறிதுயிலமர்ந்து அன்பர்களுக்குக் காஷிக்கொடுக்கும் அதிர்சயத்தை நிரதசியமாக (சாதாரணமாக)க் கண்டு களிக்கும் பாக்கியம் பெற்றவர்களெல்லாம், இந்த “விவேகசிந்தாமணிப்” பத்திரிகையை உண்மையான விவேகசிந்தாமணி தானே யென்ற உவந்தேற்று ஆனந்திப்பார்கள். பல்லோருக்கும் இந்த வுண்மையை நாம் தீக்ஷாவிதி யனுசரித்து முன்னர் வெளியிட வில்லை. ஆயினும் பின்னர் பலர் இதை யறிந்து இப்பத்திரிகையை நாடுவார்களென்றுன்னி, சுமார் நூறு காபிகள் வரையில் அதிகமாகவே பச்சிட்டு வைத்தோம். அவற்றில் பெரும்

நா. 18.1.1

படிபடிப்பவராலும் புகுர்ந்தி லுடன் ஏற்றுப் படிக்கப் புகுர்ந்தி கையத்தால் செலவாகிவிட்டது. வெரும்பார் 18-வது வாலியம் முழுவதையும் மண்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். புது வருடோடாரம்பிக்கும் 19-வது வாலியமுக்கும் பொப்பம் செய்கிறவர்களுக்கு மட்டும் முன் மனுப்பினால் ரூ. 4-க்குக் கொடுக்கப்படும்.

நாரணவருஷம் முழுவதும் நாம் கூடஸ்தம் தடஸ்தமாயும் ஒதிவந்த உண்மைகளை பிராஸ யோகத்தி லமர்ந்து பழகி ஹிருதய கி பெற்றவர்களுக்குப் “பழையன கழித புதியன புகுதலாம்” அடுத்துவரும் விசுவஸூ வருஷத்தில். அப்படி என்றால்,— பழக்க வழக்க ஒழுக்கத்தால் சுபவாஸனை அமர்ந்த சுத்தவாசனைகள் பரிபக்குவமாம் பச்சி வந்தகாலத்தில் “பழையன” வாக்கித் தலால்” அப்படி கழிந்த “ஒழிவில்” அப்ராஸ அனுபவங்கள் பரோஷ மாத்திரமாய் நதுபோய் அபரோஷானு பூதியாம் அதிசுறுபவங்கள் “புதியன” வாக்கி, நூசனனுங் தனை யுண்டு பண்ணிக்கொண்டு “புகுதல்” —அருள் வெளிதார்க்கனக் கொடுத்து த சித்வெனியில் புகச் செய்கலாம் பக்குதை உண்டுபண்ணும். ஒத்தந்தை.

நீருருமூர்த்தியின் ஆஜ்ஞாபால், தாரீய ரொல்தாசிரமத்தலத்தபற்றி நன்றையால், “மெய் வெல்லும், பொய்யல்ல” வென்கிற தாரதல், அர்ச்சனை வேடனாய்வந்து வலுவில் கடைக் கிழந்து, அவன் ஐயித்த விடத்து பதாஸ்திரங் கொடுத்த குருமூர்த்தி யான நமக்குத் ததாசிலையை வந்து தரையில் அவத்துப் பலபீகைகளும் செய்து திடமுண்டச் செய்தார். வேடனை வென்ற அர்ச்சனை நால், ததாசிலையும் வெல்லும் தயாகிதியுள் நந்துண்மையோதி “சக்திக்கு வித்துத் தன பசாந்தமே” யென்கிற பாசபதாஸ்திரம் கொத்தருளி மருள் போக்கினார். அவர் திருவடிச் சன்னி வேரோர் புகலிடம் நமக்கில்லை.

ஓம் தத்ஸத்.

“இரேச பூசை கும்பகமாற்றில், தாசபோல் ருத்தலை” யென்பது ஓனன்குறள்.

ON THE VIRTUES OF HERBS.

ஒஷதிகள்.

“ஓங்காரி யென்பாலலொரு பெண்பின் னை நீங்காத பச்சை நிறத்தையுடையவன்” என்ற திருமந்திரோபதேசப்படி “நீங்காத பச்சை நிறத்தை” ப்பிராண முத்தரையாகத் தரித்திருப்பதால், “பச்சிலை” யென்று பேர்கொண்ட மூலிகைகளில் எப்போதும் ‘சத்து’ அதிகம். இந்த வுண்மை யுணர்ந்து அநேக காலமாய் நமது ஆரியர்கள் உபயோகித்து வந்த மருந்து முறைகளின் குணங்களைத் தெரிந்து கொண்டு அவைகளைப் பழகுதிறவர்கள் மிகவும் சிலர் தான். வைத்திய சாஸ்திரத்தில் மிகவும் கெட்டிக்காரர்களான ஹிபாக்ரேமஸ் முதலிய அநேக வித்வான்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளை நமது ஆரியர்களிடமிருந்து தான் தெரிந்து கொண்டவர்கள் என்று அநேக கர் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆரியர்கள் முக்கிய மாய்க் கையாண்டு வந்த மருந்துகளை ஒஷதிகளினாலேயே செய்து வந்தார்கள். இந்த மாதிரி பச்சிலைகளைக் கொண்டு மருந்து செய்து வைத்துக்கொண்டு வைத்தியம் செய்துவந்ததில் நமது ஆரியர்கள் மிகவும் தேர்ச்சியடைந்திருந்தார்கள்: அதிக கீர்த்தியையும் அடைந்திருந்தார்கள். ஒஷதிகளின் குணங்களைக் குறித்து அனேக கிரந்தங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் பார்த்தால் அவர்கள் வைத்தியம் செய்து வந்த முறையும் ஒஷதிகளின் சிறப்பும் மிகவும் தெளிவாக ஏற்படும். வியாதிகளைக் கண்டிப்பதில் ஒஷதிகளுக்குச் சரியாகும் ஓளஷதங்கள் கிடைப்பது துர்லபம். மற்றும் ஒஷதிகளைக் கொண்டு தகுந்த மருந்துசெய்யும் வைத்தியசீலர்கள் பலர், ஆயுர்வேத பென்று கூறும் ‘ஆதிவியாதி’ வைத்தியத்தை அவலம்பித்து வருகிறார்கள். எனினும் ரசாயன சாஸ்திரானுஸாரமாய்ச் செய்யப்பட்டு வரும் உழைப்பையும் ஆதரிப்பையும் போல்

இவ்வாறுவேத வைத்தியத்திற்கு உழைப்பும் ஆரணையும் ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் தெரிகிறது. இந்த ஓஷதிகளில் தேர்ந்த வைத்தியப்பரிசீலர்கள் இவைகளைக் கொண்டு அதிசயமானபடி ஆதி-விபாதிகளைச் சொஸ்தம் செய்துவருகிறார்கள். இவ்வாஸ்தவம். இதற்குதாரணமாக மேனிகளில் ஓஷதிகள் பிரயோதிக்கப்பட்டு வருவதைக் காணலாம். சீன தேசத்தவாசியாகிய யீபூலன் என்பவர் பச்சிலைகளின் பெருமைபையும் குணங்களையும் நன்றாயறிந்து அமெரிக்காவுக்குப் போய் அங்கே அநேக நோயாளிகளைக் குணப்படுத்தி யிருக்கிறார். பெரிய டாக்டர்களும் அவரை விபந்து புகழ்கிறார்கள். திராத நோயென்று டாக்டர்கள் கைவிட்ட அநேக நோய்களையும் இவர் குணப்படுத்தியிருக்கிறாராம். அந்த தேசத்து ஜனங்கள் எல்லாரும் பச்சிலை வைத்தியத்தில் மேகங் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆசியாகண்டத்துப் பச்சிலைகளின் புகத்துவம் அமெரிக்கா கண்டத்தில் விளங்குகின்றது. கிழக்கில் உதிக்கும் சூரியனது பிரகாசம் மேற்கில் பிரகாசிப்பது இயல்பு தானே. இன்றைக்கும் யோக முறையில் பழகுகிற அப்பியாவிகள் “கல்பாசதனம்” என்று சொல்லி சில அநாமயான முறைகளை யனுசரித்து வருகிறார்கள். “மணிமந்திர ஒளஷதம்” என்று பேர் வழங்குவதை கம்பவர் கேட்டிருக்கலாம். குளிகை மணிகளால் யோகசாதகம் பெற்றவர்கள் எவ்வளவோ வித்திகளால் லாம் சாதித்திருக்கிறார்கள். மந்திரம் மனோ விபாதிபாம் “ஆதியை” நீக்கும். ஓஷதிகளால் லான ஒளஷதம் ஆதிரிவிருந்துண்டான வியாதியையும் பதார்த்தங்களின் மிகுதி குறவாலுண்டாகும் தேகஜாட்டியங்களையும் போக்குர்.

The Story of Kamalambal.

“Students of Tamil language will welcome the second edition of ‘Kamalambal Charitram,’ by the late Mr. B. R. Rajam Iyer, a well-known writer and scholar of considerable attainments. The story originally appeared as a serial in the pages of the *Vireka Chintamani* and attracted a large circle of readers in Hindu families of South India. Mr. Swaminatha Iyer, the Editor of the *Vireka Chintamani*, has, therefore, done well to bring out a third edition of this book, which is in great demand among Tamil readers. It portrays, in very readable and chaste Tamil, the social life of a high class Hindu family, and to non-Hindu students it affords an excellent insight into Hindu life and thought.”

—The Madras Mail, 18th February 1923.

Books of the Hour! new Mr. J. N. FARQUHAR

ON

“Hinduism and Christianity.”

A Criticism, with Preface, Introduction and Appendices

BY

Professor K. Sundararama Iyer, M. A.

Will be of immense value to Students of comparative Religion and History.

Price per copy:—Annas Eight only.

By V. P. P. As. 10.

SCIENCE IN DAILY LIFE.

By D. S. R. RAO, M. A. M.B. C.H.B.

Price per copy: Re. 1-0-0.

By V. P. P. Rs. 1-4-0.

TYAGAYYAR,

The Greatest Musician of Southern India.

Price per copy Annas 4; by V. P. P. As. 6.

CHROMOPATHY

OR

The Science of healing diseases by colours.

English Edition:—Price per copy As. 0 8 0.

By V. P. P. As. 10.

Tamil Edition:—Price per copy As. 0-8-0.

By V. P. P. As. 10.

BHEEMAN,

A detective Tamil Novel.

Price per copy: Annas Eight only.

By V. P. P. As. 10.

Apply sharp:—

THE SOUTH INDIAN PRESS,

18, Linghi Chetti Street,
Georgetown, Madras.

கமலாம்பாள் சரித்திரம்.

ஒவ்வொருவரும் வைத்து வாசிக்க வேண்டிய தத்துவார்த்தமான ரசம் பொழியும் கதை. கமலாம்பாள் சரித்திரம் 3-வது பதிப்பு: 32 பக்கம் தயாராய்விட்டது. விலை ரூபா 1-4-0. தயார் செலவு வேறு.

1910-க்குக் குறையாமல் வாங்குகிற விட பாரிதூக்கு தக்க கமிஷன் கொடுக்கப்படும். வேண்டுமெவர் மைலாப்பூர் லிதாஸைத், விருது அ. ப. ஏஜென்சி காரியதரிசிக், எழுதிக்கொள்ளவும்.

161180

1923